

Hợp đồng tình nhân 100 ngày
Thương Luan Miêu Miêu

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 3

Quyển 4

Quyển 5

Quyển 6

Quyển 7

Quyển 8

Quyển 1

- Chương 1: Tình Một Đêm (1).
- Chương 2: Tình Một Đêm (2).
- Chương 3: Tình Một Đêm (3).
- Chương 4: Hôn Lễ Thế Kỷ (1).
- Chương 5: Hôn Lễ Thế Kỷ (2).
- Chương 6: Hôn Lễ Thế Kỷ (3).
- Chương 7: Đêm Tân Hôn (1).
- Chương 8: Đêm Tân Hôn (2).
- Chương 9: Bị Cấm Túc
- Chương 10: Không Ngừng Lấy Lòng (1).
- Chương 11: Không Ngừng Lấy Lòng (2).
- Chương 12: Bữa Sáng Sóng Gió
- Chương 13: Kim Ốc Tàng Kiều (1).
- Chương 14: Kim Ốc Tàng Kiều (2).
- Chương 15: Kim Ốc Tàng Kiều (3).
- Chương 16: Gặp Nạn Ở Quán Bar (1).
- Chương 17: Gặp Nạn Ở Quán Bar (2).
- Chương 18: Cả Đêm Không Về Nhà
- Chương 19: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi
- Chương 20: Trung Tâm Của Áp Thấp
- Chương 21: Căn Phòng Bí Mật (1).
- Chương 22: Căn Phòng Bí Mật (2).
- Chương 23: Chỉ Có Nghĩa Vụ
- Chương 24: Muốn Diên Cuồng Hôn Cô
- Chương 25: Đồng Ý Cùng Dùng Bữa
- Chương 26: Lại Hiếu Lâm Nữa Rồi
- Chương 27: Bí Mật Của Cô
- Chương 28: Bốn Phận Làm Vợ
- Chương 29: Cô Quàng Lấy Tay Anh Ta
- Chương 30: Bắt Gặp Gian Tình
- Chương 31: Con Mồi Mới (1).
- Chương 32: Con Mồi Mới (2).
- Chương 33: Con Mồi Mới (3).
- Chương 34: Con Mồi Mới (4).
- Chương 35: Con Mồi Mới (5).
- Chương 36: Đánh Mất Trái Tim
- Chương 37: Con Ông Cháu Cha
- Chương 38: Điều Duy Nhất Quan Tâm Đến

Chương 39: Người Đàn Ông Hoàn Mỹ
Chương 40: Người Trên Ảnh Bìa
Chương 41: Không Quen Biết Anh Ta
Chương 42: Bỗng Nhiên Cảm Thấy Mất Mát
Chương 43: Sự Chán Ghét Của Anh (1)
Chương 44: Bàn Tay Lạnh Như Băng
Chương 45: Chàng Thiên Sứ Trẻ Tuổi (1)
Chương 46: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (2)
Chương 47: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (3)
Chương 48: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (4)
Chương 49: Ở Bên Tôi Được Không?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tình Một Đêm (1)

Đài Bắc

Tại biệt thự trên núi Dương Minh có một người thiếu nữ sang trọng và quý phái đang tiến vào buổi tiệc sinh nhật.

Trên chiếc bánh sinh nhật cao năm tầng do chính tay đầu bếp nổi tiếng làm đã thắp đầy mười chín cây nến, nụ cười xinh đẹp của người thiếu nữ dưới bộ lễ phục Chanel đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi của mọi người xung quanh cùng với vô số những món quà quý giá, nào là xe ô tô, túi xách hàng hiệu, trân châu,... Không còn nghi ngờ gì nữa cô chính là chủ nhân của buổi tiệc sinh nhật này, một nàng công chúa luôn nhận được sự chú ý của người khác, cô sống trong một thế giới cổ tích mà ai ai cũng đều mơ ước đến.

Và tại một nơi khác ở Đài Loan, khách sạn năm sao của huyện Hoa Liên.

Căn phòng cũng sang trọng, nhưng lại thiếu đi không khí náo nhiệt và bóng dáng con người, chỉ để lại cả căn phòng một màu đen u ám, lạnh lẽo cùng với tâm trạng thấp thỏm không yên của một người con gái.

Cây kim giây hướng đến mười hai giờ chậm chậm chuyển động, cô đếm thầm : “năm...bốn...ba....hai...một...”

“Uất Noãn Tâm, sinh nhật vui vẻ nhé!” trong bóng tối, cô nói nhỏ với bản thân mình, muốn tặng cho tuổi mười tám của mình một nụ cười, lại kìm không được đau xót trong lòng, ngày sinh nhật cũng chính là ngày cô bán đi đêm đầu tiên của chính mình, thật là trở trêu biết bao nhiêu!

Trong mắt hiện lên một nỗi đau đớn, cô phải cố chịu đựng, không cho phép bản thân rơi nước mắt, cô tuyệt không thể chọc giận ông chủ khiến ông ta không vui, nếu không mẹ cô sẽ...

Mẹ đã nằm viện hơn một tháng, nhưng tình trạng của căn bệnh suy tim dường như chẳng có một chút chuyển biến nào, ngược lại còn ngày càng tệ hơn, bác sĩ nói rằng chỉ có phẫu thuật thay tim thì mẹ cô mới có cơ hội sống tiếp tuy nhiên tỉ lệ thành công lại rất thấp, mặc dù cô không cách nào kiểm ra số tiền phẫu thuật cao như thế, nhưng cô tuyệt đối không bỏ cuộc.

Thậm chí là đem bán chính mình!

Bởi vì cô là một xử nữ, cho nên ông chủ đồng ý trả cô một triệu, chỉ cần có thể làm vui lòng vị khách quan trọng của ông ta là được, đó chính là người đàn ông cô phải hầu hạ tối nay! Bất luận người đó ở trên giường có đưa ra bất cứ yêu cầu gì, cô đều phải ngoan ngoãn nghe theo, bởi cô rất cần số tiền này!

Tiếng bước chân ngày càng gần, làm cho tâm trạng của cô kích động, đã đến lúc rồi phải không?

Cửa mở ra, ánh sáng ở hành lang chiếu vào bóng dáng của một người đàn ông, đang hướng đến dáng vẻ gầy gò mảnh mai của cô hoàn toàn được che đậy trong bóng tối, giống như một con thú nhỏ sợ hãi đang run rẩy của một kẻ sắp hiến thân. Anh rất cao, nhưng cũng không thiếu phần mạnh mẽ, trên người anh khoát lên một bộ âu phục sang trọng, ngay cả dưới ánh sáng mờ ảo cũng toát lên vẻ cao quý cùng kiêu ngạo của anh.

Cô không nhìn rõ được mặt của anh, chỉ có vài tia sáng phản chiếu lên khuôn mặt đó, tạo thành một bóng đen hoàn mỹ nhưng khi ánh mắt của anh từ trên cao nhìn nghiêng xuống căn phòng, cả người anh tỏa ra một loại khí chất cao quý, làm cho cô cảm thấy run sợ đồng thời hồi hộp đến mức phải

nắm chặt lấy hai bàn tay lạnh ngắt của mình, không tự chủ cất cô tiếng nói: “Đừng bật đèn...xin anh...”

Vừa dứt lời xong, cô hồi hận đến mức muốn cắn đứt cái lưỡi của mình.

Nếu vì lý do đó mà khiến anh không vui, vậy tiền phẩu thuật cho mẹ cô sẽ...cô thật lỗ bịch mà, đã đi đến bước đường này rồi, vẫn còn muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho chính mình.

Nhưng anh thực sự đã dừng tay lại, ánh mắt sắc bén hướng đến bóng dáng của cô, làm cho hô hấp của cô bất thành linh trở nên gấp gáp.

Quả nhiên lão già kia đã cất công chuẩn bị cho anh “món quà” này, một giọng nói mĩa mai hiện lên trong đầu của Nam Cung Nghiêu, phàm là những người đã từng hợp tác làm ăn với anh đều hiểu rõ, anh không thích tham gia bất kỳ buổi tiệc rượu nào tại hộp đêm cả, cho nên bọn họ chỉ còn cách là trực tiếp mang người đẹp ném lên giường tặng cho anh.

Theo thường lệ, anh sẽ đuổi đi mà không thèm ngó ngang đến, bởi vì anh chán ghét sự dơ bẩn của những cô gái đó, thậm chí ngay cả xứ nữ, vì tiền mà bán thân thể mình, làm cho anh cảm thấy thật buồn nôn.

Nhưng đêm nay, anh quyết định phá lệ!

Có lẽ bởi vì anh đã uống say mất rồi, cũng có lẽ do dục vọng kìm nén đã quá lâu chẳng, hay cũng có thể do ngày này của mười sáu năm trước, anh nhìn thấy cô ấy, anh không muốn trải qua những ngày tháng cô đơn một mình nữa...

Cũng có thể, người con gái đang run rẩy ngồi cuộn tròn trong góc ngay trước mắt anh ...đột nhiên khiến trong anh gợi lên một cảm xúc mà chính anh đã đánh mất từ rất lâu đó là...lòng thương xót!

Nói tóm lại, anh muốn cô!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tình Một Đêm (2)

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Nam Cung Nghiêu ngồi trên giường, nhìn về phía người con gái vẫn còn đang run rẩy ngồi cuộn tròn ở bên ngoài, cô khiến anh cảm thấy thật buồn cười, đáng vẻ của chính mình đáng sợ đến vậy sao?

“Lại đây!” Rất ít khi anh lặp lại một câu nói hai lần. Âm điệu xuất phát từ giọng nói của anh tuy không có nửa điểm gì gọi là ép buộc nhưng lại khiến người khác không cách nào phản kháng lại.

Cơ thể của Uất Noãn Tâm không hề động đậy, từ đầu đến cuối vẫn không dám : “Tôi...”

“Nếu như cô không tình nguyện vậy cô có thể bước ra khỏi nơi này, tôi không bao giờ ép buộc bất kỳ người phụ nữ nào!” Nhìn thấy cô vẫn không nhúc nhích, muốn cùng anh chơi trò mèo vờn chuột sao, Nam Cung Nghiêu lấy điện thoại ra : “Tôi không ngại tự mình nói với ông chủ của cô, tôi đối với cô rất vừa ý...”

“Không cần!!!” trong lòng Uất Noãn Tâm hoảng hốt, kích động chạy về trước giật lấy điện thoại, do gấp gáp nên bước chân của cô lảo đảo, làm cho cả người cô trực tiếp ngã nhào vào lòng của anh, trong lúc hoảng loạn cô muốn nắm lấy một cái gì đó để giữ thăng bằng, nhưng như thế nào lại khiến cô nắm trúng...tiểu đệ đệ của anh, khiến nó đột nhiên căng cứng lên, trâu chọc làm cho cô hoảng hốt một phen.

Cô xấu hổ đến mức mặt đỏ đến tận mang tai!

Nam Cung Nghiêu từ từ dời tầm nhìn xuống, đối mặt với việc đã xảy ra anh chỉ còn cách là nắm lấy bàn tay đang giữ tiểu đệ đệ của mình, khoe miệng gọi lên một nụ cười mỉa mai: “Tôi thích cách thức chủ động này của em!”

“Không, không phải....Tôi, tôi....” Uất Noãn Tâm bối rối đến mức líu lưỡi, vội vàng rút tay lại nhưng anh lại nắm lấy chiếc cằm của cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào đôi mắt tựa như sói của anh, một nỗi sợ hãi dấy lên trong trái tim cô, sau đó nhanh chóng lan ra khắp người.

“Trò chơi mèo vờn chuột này, em chơi vui không?”

“.....”

Anh không để cho cô có cơ hội giải thích, thấp giọng hỏi: “Đi, hay ở lại?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tình Một Đêm (3)

Uất Noãn Tâm căng thẳng nuốt nước bọt, cố gắng mở miệng trả lời: “Tôi, tôi không thể đi... Tôi cần tiền! Rất cần...xin anh đấy...”

Lại là một người đàn bà vì tiền mà đem bán chính mình! Sự chế giễu trong lòng của Nam Cung Nghiêu ngày càng sâu. Tiền, bất cứ ai cũng muốn! Có rất nhiều cách để kiếm tiền, nhưng cô lại cố tình lựa chọn cách thức kiếm tiền thấp hèn nhất, lấy đầu ra tư cách nằm ở trên giường của anh! Chết tiệt, nếu không phải tiểu đệ đệ của anh bị tay cô nắm trúng thì làm sao lại có phản ứng đối với mùi hương nhẹ nhàng toát ra trên người cô chứ!

Anh hung hãn ôm lấy cô ném lên trên giường, không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng, một tay giữ chặt lấy cổ tay của cô, tay còn lại xé rách chiếc áo sơ mi mỏng manh trên người cô: “Cô muốn tiền, phải xem thân thể của cô có thỏa mãn được tôi không đã!”

Ở trên giường, mặc dù anh không phải là một người chính nhân quân tử, nhưng tuyệt đối không cưỡng ép bất kỳ người con gái nào. Nhưng đối với cô, bản chất thật cùng thú tính trong con người anh cứ như thế mà trỗi dậy, cô càng kích động anh lại muốn lăng nhục cô. Anh muốn biết rõ, thân thể của cô liệu có ngây ngô giống biểu hiện bên ngoài của cô không. Nếu như cô cả gan dám lừa anh, anh tuyệt đối sẽ khiến cô trả giá đắt.

Uất Noãn Tâm cố cắn răng chịu đựng nhục nhã, một triệu, cô cần một triệu này...Nhưng khi anh bắt đầu tiến vào khai phá tấm màn xử nữ của cô, cô sợ hãi đến nước mắt tuông ra dữ dội, thất thanh hét lên: ” Không cần... buông tôi ra....cầu xin anh....”

“Bây giờ cô mới cầu xin, e rằng đã quá trễ rồi!” Trong mắt của Nam Cung Nghiêu bây giờ hoàn toàn bị dục vọng che mờ, từng đợt tiến vào cơ thể hấp dẫn của cô, phá vỡ tấm màn ngăn cách mỏng manh.

Cô là lần đầu tiên!

Điều này càng làm cho dục vọng trong người anh mãnh liệt dâng lên.

Tuy rằng anh không hề có hứng thú với xử nữ, nhưng bộ dạng ngây ngô của người con gái này làm anh vô cùng hài lòng.

Không có bất kỳ màn dạo đầu nào, cơ thể khô khốc của cô bị xé rách một cách tàn nhẫn, Uất Noãn Tâm đau lòng đến nỗi muốn khóc thét lên nhưng không

còn đủ sức, nước mắt cứ men theo hai bên má từ từ chảy xuống.

Còn Nam Cung Nghiêu tinh lực rất dồi dào, trong cơ thể dường như đang có một ngọn lửa đang bùng cháy, tiểu đệ đệ bắt đầu kêu gào, anh chưa bao giờ một cảm giác sướng khoái to lớn đến vậy, mạnh mẽ đến đáng sợ, do đó lòng thương xót của anh đối với cô hoàn toàn bị dẹp bỏ, chỉ có thể dựa vào bản năng bên trong cơ thể, không ngừng nghỉ mà chiếm lấy cô. Từng đợt lại từng đợt, đến nơi sâu thẳm nhất.

.....

Một màn kịch tình diễn ra không không dứt cho đến khi trời sáng. Trải qua năm lần vận động, Nam Cung Nghiêu mới hoàn toàn thỏa mãn. Người phụ nữ ở bên dưới cơ thể anh đang chìm vào giấc ngủ, trên mặt vẫn đọng lại những giọt nước mắt còn chưa khô. Làn da phờ bầy trong không khí trắng trong như ngọc, tựa như không thể chịu được sự tàn phá của bão táp mưa sa, nhưng lại giống một đóa hoa kiêu ngạo. Tỏa ra một mùi hương hấp dẫn đến mê người.

Anh bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ sau khi dục vọng trong người giảm bớt, người đàn bà này ngay cả khuôn mặt trông như thế nào anh cũng chưa từng nhìn qua, dựa vào cái gì lại có thể khiến cho dục vọng trong con người anh trở dậy mãnh liệt đến vậy, khiến anh điên cuồng mất khống chế – năm lần!

Sự ngây ngô của cô, hay là mùi hương trên cơ thể cô? Cứ như vậy Nam Cung Nghiêu thật không ngờ mình lại bị chính dục vọng trong bản thân chi phối.

Anh đột nhiên cảm thấy rất hiếu kỳ về dung mạo của cô, thậm chí trong đầu còn hiện lên một ý nghĩ kinh khủng...muốn cô ở lại bên anh, làm tình nhân của anh. Nhưng ý nghĩ đó chỉ là chợt thoáng qua, rất nhanh bị anh gạt bỏ.

Anh yêu sâu đậm một người con gái khác! Ngoại trừ cô ấy tuyệt đối không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào khác bước vào cuộc đời của anh.

Đúng lúc định nhìn rõ cô, thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, khiến lông mày cô chau lại.

Nam Cung Nghiêu bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Lão già kia cuối cùng cũng bắt đầu hành động rồi, tôi bây giờ sẽ qua đó! Đợi đã....” Anh quay đầu đảo mắt về phía cơ thể đang nằm cuộn tròn ngủ trên giường, ánh mắt trầm lại: “Gọi Hương Vi đến khách sạn một chuyến, có việc cần phải giải quyết!”

Anh mặc âu phục, thắt caravat, chỉnh lại ống tay cũng không thèm nhìn đến cô, một mạch đi thẳng ra khỏi phòng.

Ngay lúc đó Nam Cung Nghiêu không hề biết rằng, người phụ nữ mà anh chưa kịp xử lý ổn thỏa này, lại chính là người sau này làm tổn thương anh sâu đậm nhất!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Hôn Lễ Thế Kỷ (1)

Nửa tháng sau.

Toàn bộ người trong giới chính trị cùng các thương nhân trên Đài Loan đều tập trung về khách sạn Victor để chứng kiến một cảnh tượng chấn động cả thế giới, sức ảnh hưởng so với hôn lễ thế kỷ của hoàng gia không hề thua kém.

Chú rể chính là người đã làm mây làm gió trong giới tài chính, tuy chỉ mới ba mươi hai tuổi nhưng đã nắm giữ số tài sản của phân nửa Đài Loan cộng lại - Nam Cung Nghiêu. Cô dâu chính là con gái của thị trưởng Đài Bắc Uất Kiến Hùng – Uất Noãn Tâm, nghe nói cô từ lúc nhỏ đã được đưa ra nước ngoài du học, đến nỗi người ngoài nhìn vào cứ ngỡ rằng Uất thị trưởng chỉ có một người con duy nhất đó là Uất Linh Lung.

Về vấn đề rốt cuộc Uất Noãn Tâm có phải là con gái riêng hay không, các tin đồn xung quanh về những vụ bê bối trong chính trị so với những vụ scandal trong giới nghệ sĩ ngày càng bí hiểm và xôn xao hơn, bởi vì đó là điều cấm kỵ cho nên đối với bất kỳ kẻ nào muốn tìm hiểu về thân phận của Uất Noãn Tâm đều bị ông xử lý, Uất Kiến Hùng vì để bảo đảm cái ghế thị trưởng của mình, đã tốn rất nhiều tâm tư tạo nên buổi hôn lễ này, không cần hỏi cũng biết buổi hôn lễ này có thể giúp ông bịt miệng một số người trong một thời gian dài.

Suy cho cùng vì lý do gì có thể khiến Nam Cung Nghiêu từ bỏ cô thiên kim Uất Linh Lung để lấy cô con gái riêng này? Ngày thứ hai diễn ra hôn lễ, các phương tiện truyền thông ở Đài Loan đã đưa tin về bài đính chính

của Uất Kiến Hùng đối với những tin tức liên quan về việc Uất Noãn Tâm là con riêng, đó là thông tin không chính xác do kẻ thù có ý xấu tung ra nhằm hủy hoại danh tiếng của ông, Uất Noãn Tâm cùng Uất Lung Linh thật sự là chị em ruột.

Ngay lúc này đây, cô dâu Uất Noãn Tâm đang có mặt tại sảnh đường, nở một nụ cười duyên dáng và tiếp nhận những lời chúc phúc của khách mời đến dự hôn lễ, buổi hôn lễ này khách mời hầu như là những nhân vật có máu mặt tại Đài Loan. Từ tám giờ sáng cho đến tận trưa, người không ngừng bước vào làm cho cô có cảm giác chân của mình không còn tồn tại vậy, nụ cười trên mặt cũng đông cứng lại, nhưng khách mời thì vẫn cứ liên tục đi vào.

“Chúc mừng nhé! Chúc cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc...”

“Xin cảm ơn! ”

“Tân hôn hạnh phúc! Vĩnh kết đồng tâm!”

“Xin cảm ơn!

Mời vào trong ngồi ạ!”

Cả người khoát lên bộ trang phục công kênh, một người quý phụ trang điểm tựa như một phụ nữ trung niên đi vào trong sảnh đường, vừa bước vào đã cất lời khen ngợi Uất Noãn Tâm: “Ây! Đây chẳng phải là cô tiểu thư thứ hai đã đi du học mười năm ở nước ngoài của Uất gia đây sao! Cô quả thật rất xinh đẹp nha! Nhìn làn da này, còn cả vóc dáng nữa, còn đẹp hơn cả Uất Linh Lung...” Con người đen của bà ta liếc nhìn Lâm Khiết Hồng rồi cười to: “Nhưng mà không biết có phải là do ở nước ngoài lâu năm nên nhìn dung mạo không giống chị gái! Hay vẫn là do mẹ con...”

Dự theo ánh mắt của chính mình, Uất Noãn Tâm rõ ràng nhìn thấy khóe mắt của Lâm Khiết Hồng đang co giật lại, nhưng trên mặt của bà ta vẫn nở

một nụ cười khách sáo: ” Làm gì có nào! Đứa con nào chẳng giống cha mẹ của mình, Noãn Tâm nhà chúng tôi xinh đẹp như vậy, đó chính là phúc phần của tôi! Ha ha ha... Noãn Tâm à, mẹ nhìn thấy con hạnh phúc như thế này, trong lòng mẹ thực sự rất vui đó!”

Nhìn ánh mắt trù mến của bà nhìn cô, tựa như mẹ con ruột vậy, làm cho Uất Noãn Tâm nhớ lại tất cả việc xảy ra tuần trước, về những lời nguyên rủa cùng đe dọa sẽ cho người lái xe đụng chết mẹ kế của mình.

Thực ra, quan hệ giữa cô và bà chỉ đơn giản là quan hệ giữa cô với chồng của bà cũng chính là cha ruột của cô – Nhà lãnh đạo tài ba của giới chính trị Uất thị trường, bởi vì lý do đó, một người chỉ dựa vào học bổng để đi học đại học như cô mới có thể hóa thân thành cô dâu của buổi hôn lễ thế kỷ này.

Trong con mắt của người ngoài nhìn vào, tất cả đều như một giấc mộng đẹp, tựa như thế giới cổ tích của người đứng đầu giới tài chính và thiên kim ngài thị trường, một cặp trời sinh thật hoàn mỹ.

Nhưng chỉ có bản thân cô là hiểu rõ nhất, giấc mộng tuyệt vời này tựa như bong bóng vậy, rất nhanh thôi sẽ vỡ nát.

Nói không chừng là vào buổi tối nay.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Hôn Lễ Thế Kỳ (2)

Nếu như anh không cách nào chấp nhận được vợ của mình đã không còn trong sạch nữa.

Nam Cung Nghiêu đứng ở bên ngoài cách đó mười mấy met nhìn về nơi cô dâu của mình đang đứng.

Người con gái mười tám tuổi này, quả nhiên là một món hời đáng kinh ngạc. Cái đáng nói chính là khí chất trên người cô ấy khiến người khác phải giật mình, đó không phải là một loại khí chất hấp dẫn đầy quyến rũ mà là mùi thơm của bùn không pha loãng bởi bất kỳ tạp hương nào tựa như một đoán sen thuần khiết vậy, ngay cả khi hòa lẫn trong đám đông, bạn có thể bị thu hút bởi chính khí chất toát ra từ cô ấy.

Bộ lễ phục trên người cô ấy chính là do nhà thiết kế nổi tiếng người Italia đã mất một tuần lễ dựa vào dáng dấp của cô mà thiết kế nên bộ áo. Chiếc khăn von màu trắng rủ xuống làn da mềm mại của cô, dưới làn tóc đen bóng hòa cùng nụ cười nhẹ nhàng tựa như gió thoảng tạo nên một vẻ đẹp thật tự nhiên cũng không kém phần sang trọng. Cổ áo ở phía trước được thiết kế thành hình chữ V làm cho cổ áo có chiều sâu và có chút tương phản với nét mặt ngây ngô, dịu dàng của cô. Điểm tạo nên sức hấp dẫn đó chính là sự thuần khiết, đa cảm nhưng cũng không che lấp được vẻ nữ tính trong cô.

Anh dám khẳng định rằng, cô dâu của anh thật sự là một báu vật hiếm thấy, so với lần đầu tiên nhìn thấy cô càng khiến anh kinh ngạc hơn. Tuy nhiên ở trong lòng anh, cũng chỉ có thể dừng ở mức độ thưởng thức mà

thôi. Một bình hoa đẹp, anh đã nhìn thấy quá nhiều rồi. Việc anh lựa chọn cô chẳng qua chỉ là lợi dụng cô như một công cụ giao dịch trên thương trường mà thôi. Người thật sự có thể đi vào trong trái tim anh, chỉ có duy nhất một người, người khiến anh yêu một lòng một dạ.

“Sự lựa chọn của cậu là chính xác đấy!” Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện giọng nói vang lên của một anh chàng đẹp trai – phù rể Hướng Lăng Phong, còn nháy mắt với anh: “So với cô ấy, Uất Linh Lung quả thật quá tầm thường rồi!”

“Cậu cho rằng, mình vì vấn đề đó mới lấy cô ấy sao?” Nam Cung Nghiêu nhech miệng cười, ánh mắt tựa như trống rỗng nhưng lại chứa đựng nhiều ẩn ý sâu xa.

“Tất nhiên là không phải vậy rồi! Mình chẳng qua là nói lên cách nhìn nhận tổng quan về một con người thôi mà!” Hướng Lăng Phong nhún vai một cái. Cái tên thối tha này, quả nhiên chẳng có óc hài hước gì hết. Với nhiều năm quen biết cậu ta như vậy, anh rất hiểu rõ tính tình của con người này. Nếu không, với cái tính xấu đó của Nam Cung Nghiêu, anh đã sớm từ bỏ cái ghế giám đốc mà bỏ sang nơi khác rồi.

“Theo như cách hiểu của mình thì, cậu đang có hứng thú đối với vợ mình?”

“Thì ra không phải chỉ có phụ nữ mới nhạy cảm, đàn ông cũng không ngoại lệ!” Hướng Lăng Phong chế giễu anh. “Cậu yên tâm đi, người thật sự khiến cho mình cảm thấy hứng thú hiện tại còn chưa xuất hiện đâu! Nếu có thể khiến cho mình yêu cô ấy, mình tuyệt đối sẽ không buông tay. Ngay cả khi cậu là tình địch của mình, mình tuyệt đối không nhân nhượng!” Giọng điệu tuy có vẻ như đang nói chuyện đùa, nhưng không hề thiếu đi sự nghiêm túc.

“Mình không hề biết rằng cậu lại có thể nói ra những lời như vậy!” Nam Cung Nghiêu liếc một cái, cũng không thèm để ý đến anh ta.

“Cậu, cái tên thối tha này, chuyên gia bóp méo ý nghĩa lời nói của mình!” Hướng Lăng Phong cười cười rồi đấm cho anh một đấm, cùng lúc đó xem xét xung quanh : “Thiếu Khiêm không đến dự sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Hôn Lễ Thế Kỷ (3)

Câu hỏi của Hường Lăng Phong đã làm cho khóe mắt của Nam Cung Nghiêu dấy lên một tia nặng nề.

“Em ấy vẫn như vậy à?”

“...Ừ!” nghĩ đến sắc mặt trắng bệch đó, trong lòng Nam Cung Nghiêu chợt xót xa. Anh cầm ly rượu giữa mặt lên uống một ngụm, cổ họng có chút nóng rát. Nhắm mắt lại, hình ảnh vụ tai nạn giao thông đó vẫn hiện rõ trong trí óc anh, làm cho anh cảm thấy kinh hoàng.

“Có cần mời một người y tá cho cậu ấy không?”

“Không cần thiết!” Nam Cung Nghiêu gạt dừ: “Cái lũ vô dụng kia, chỉ tổ quấy rầy em ấy thôi!”

“Không nói nữa, Trương tổng cùng Lâm tổng cũng đến rồi kìa, mình qua bên đó chào hỏi trước!”

.....

Uất Noãn Tâm ngằm quan sát chồng mình.

Anh, nhất định là người mà biết bao cô gái mong muốn!

Ngay cả khi đứng cách nhau xa như vậy, cô vẫn bị ánh hào quang tỏa ra từ người anh làm cho khiếp sợ. Nó dường như đã có từ lúc anh vừa được sinh ra vậy, làm cho người khác không cách nào phản kháng và né tránh, chỉ có thể chìm sâu trong sự quyến rũ của anh.

Cho đến bây giờ cô vẫn không thể tin được, từ trước đến giờ cô chỉ có thể nhìn thấy anh trên TV và trên các tạp chí tài chính, cứ ngỡ rằng mình sẽ chẳng bao giờ phù hợp với người đàn ông này, ấy vậy mà lại có một ngày người đàn ông này lại thực sự trở thành chồng của cô. Cô vốn không yêu anh, chỉ kính sợ trước năng lực của anh, sự khác biệt giữa cô và anh làm cho cô cảm thấy sợ hãi. Hôn lễ của hai người bọn họ, sẽ có hạnh phúc sao?

“Em gái, chị vẫn chưa mời em một ly!” Người vừa mở lời chính là người chị gái trên danh nghĩa của Uất Noãn Tâm, Uất Linh Lung. Cũng chính là người đẹp mà biết bao chàng trai nhung nhớ đến, luôn toát ra một loại khí chất quyến rũ cùng phóng túng. Hai gò má của cô đỏ ửng lên, rõ ràng đã uống quá nhiều rồi, hai con mắt đỏ au nhìn trừng trừng vào Uất Noãn Tâm, giống như muốn đâm cô ngàn đao vạn nhát vậy.

“Linh Lung...” Lâm Khiết Hồng sợ cô gây loạn, cố gắng ngăn cô lại, Uất Linh Lung đẩy tay bà ra, giữ chặt Uất Noãn Tâm, ở bên tai của Uất Noãn Tâm thì thầm rằng: “Cô bây giờ đặc ý lắm phải không? Tôi sẽ nguyên rửa cô, không bao giờ có được hạnh phúc! Cướp ba cùng chồng của người con gái khác, cô sẽ không có được kết cục tốt đâu, tôi sẽ đợi... Cô cùng người chồng Nam Cung Nghiêu này có thể kéo dài được bao lâu!”

Uất Noãn Tâm có cảm giác mình vừa bị xối một gáo nước lạnh vậy, từ đầu đến chân đều ớn lạnh.

Người mà Nam Cung Nghiêu vốn dĩ phải lấy là Uất Linh Lung, trên thực tế theo một cách nói khác thì cô chính là nguyên nhân làm thay đổi kết quả việc này, nhưng đây không phải là ý định ban đầu của cô. Cô không bao giờ hy vọng cuộc hôn nhân này sẽ hạnh phúc, chỉ là ngay trong hôn lễ của mình bị chính chị gái mình nguyên rửa như vậy, vẫn làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu, cổ họng giống như bị nghẹn lại, muốn đi thật xa khỏi nơi này.

“Thật xin lỗi, có thể cho tôi mượn cô dâu của tôi được không?”

Giọng nói của Nam Cung Nghiêu đột nhiên vang lên ở phía sau.

Sắc mặt của Uất Linh Lung lập tức thay đổi, nở nụ cười tiếp đón: ” Tất nhiên là được, thân ái...em, rể!” Cô không nói tiếng nói nào chỉ trừng mắt nhìn Uất Noãn Tâm, giọng nói của cô ta tựa như được phát ra từ kẻ răng vậy.

“Hôn lễ bắt đầu rồi, đi thôi!”

“Ừ!” Uất Noãn Tâm điều chỉnh lại cảm xúc của mình, vừa bước được một bước liền bị trật chân. Cũng may được Nam Cung Nghiêu kịp thời đỡ lấy mới không bị ngã nhào xuống đất. “Thật xin lỗi, tôi...tôi đứng quá lâu nên chân có đôi chút tê...” Ngay khi Uất Noãn Tâm đang cố gắng để đứng lên, sợ Nam Cung Nghiêu nghĩ rằng bản thân cô quá ngu ngốc. Anh đột nhiên bế cô lên, ôm cả người cô vào trong vòm ngực rắn chắc của anh. Cô bị dọa đến bất ngờ, không kịp chuẩn bị, tay chân cứ loạn choạng muốn đẩy anh ra, nhưng lại càng làm cho anh ôm chặt hơn, đã vậy anh còn cúi đầu xuống nở một nụ cười với cô: ” Đừng động đây...”

Chỉ ba chữ đơn giản, xuất phát từ miệng của anh, như có mê lực vậy, đi thẳng một mạch vào trong lòng của Uất Noãn Tâm. Cứ như vậy cô để cho anh ôm lấy chính mình, dưới sự kinh ngạc với ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh từ từ đi lên lễ đài.

Hương Lăng Phong lắc lắc ly rượu trong tay mình, thông qua rượu Champagne nhìn đôi vợ chồng trên lễ đài, tâm trạng có chút phức tạp. Nói chính xác thì, anh đang lo lắng thay cho Uất Noãn Tâm. Đối với những lời nói của Nam Cung Nghiêu, chẳng qua chỉ là một màn kịch, khi hạ màn, tất cả đều tan theo mây khói. Nhưng thứ cô mất đi, rất có thể là tình cảm chân thành của chính mình.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Đêm Tân Hôn (1)

Những vấn đề liên quan đến đêm tân hôn của bản thân, Uất Noãn Tâm cũng đã từng tưởng tượng qua. Du lịch vòng quanh thế giới, đến biển Caribbean, thiên đường của hoa oải hương... Nhưng hiện tại lại chẳng giống những gì cô đã mơ tưởng đến mà lại là cảnh tượng trốn chui trốn nhủi trong nhà vệ sinh gần hai giờ liền!

Nước trong bồn tắm vẫn cứ “róc rách” chảy xuống, thực ra cô đã tắm xong này giờ rồi, nhưng lại không dám bước ra đối diện với chính... chồng mình! Anh nhất định cũng biết được cô đang cố ý trốn tránh đây mà!

Đột nhiên cô nhớ đến sau khi kết thúc hôn lễ Lâm Khiết Hồng nhét vào trong giỏ xách của cô một cái túi, bí mật dặn dò cô, trước khi ngủ nhất định phải mở ra. Cô lấy cái túi ra xem, thì nó là một chiếc váy ngủ gợi cảm. Vải ren màu đen, thiếu vải đến mức đáng thương, ngay cả nơi quan trọng nhất cũng che không hết.

Điều này chứng tỏ rằng...

Uất Noãn Tâm tưởng như mình đang cầm củ khoai lang nóng vậy, xấu hổ đến đỏ mặt tía tai. Cô có cảm giác mình giống như một người kỹ nữ thấp kém, không từ bất cứ thủ đoạn nào để làm vừa lòng khách của mình. Dĩ nhiên trên thực tế Lâm Khiết Hồng rất ghét việc cô bước chân vào cuộc sống của bà, nhưng vì vấn đề kết thông gia giữa hai nhà, bà vẫn cố gắng nghĩ đủ mọi cách để cô ở trên giường làm vui lòng Nam Cung Nghiêu.

Cái gọi là kết thông gia chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch thân thể thôi, cũng giống như nửa tháng trước cô lấy đêm đầu tiên của mình để đổi

lấy một triệu vậy.

Một đêm nhục nhã đó, đã tạo nên một vết dơ trong lòng của Uất Noãn Tâm, làm cho mỗi đêm cô đều gặp ác mộng, cứ mỗi lần nghĩ đến sự việc kia đều khiến cô đau đớn đến mức không muốn sống tiếp nữa. Cô tuyệt vọng lắc đầu, cố gắng để bản thân đem hình dáng, hơi thở của anh ta ra khỏi đầu, tự lừa dối chính mình rằng tất cả đều chưa từng xảy ra.

“Đã tắm xong chưa?” Ở bên ngoài tiếng nói của Nam Cung Nghiêu vọng vào.

Uất Noãn Tâm nhanh chóng khóa vòi nước lại: “Xong, xong rồi... tôi sẽ ra ngay!” Cô lấy hơi hít sâu, đem cái váy xếp lại, lấy hết can đảm bước ra ngoài. Nếu như anh ta để ý đến việc cô không còn là xử nữ, vậy thì cô sẽ chịu đựng mọi sự trừng phạt của anh đối với mình.

Nam Cung Nghiêu bắt chéo hai chân ngồi trên sofa uống rượu đỏ, trên eo chỉ quấn một chiếc khăn. Vóc dáng vạm vỡ, những đường cong cùng với những múi cơ hiện đầy đủ trên người anh. Anh mắt của anh nhìn về phía cô nâng ly lên. Mái tóc đen mềm mại mọc ở trên da đầu, nhẹ nhàng và sạch sẽ. Mọi góc cạnh tựa như được người họa sĩ tỉ mỉ chạm khắc ra vậy, thừa hưởng sự kết hợp hoàn mỹ giữa phương đông và phương tây, đôi mắt xanh thâm sâu đó làm cho người khác khó có thể nhìn ra được rốt cuộc thì nó sâu đến mức độ nào.

Anh ta dường như đã quen với việc kiểm soát tất cả, nhất là ánh mắt, ngay cả đến nụ cười, dù chỉ là một cái nhếch môi gợi cảm, đôi môi đẹp và vô cùng có sức hấp dẫn, nhưng cũng rất bí hiểm.

Tim của Uất Noãn Tâm đập chậm đi vài nhịp, chỉ cảm thấy người đàn ông này quá đẹp nhưng cũng quá nguy hiểm, bản thân chẳng qua giống như một con cừu nhỏ để mặc anh ta chém giết, không có một chút sức lực nào chống trả lại.

“Qua đây!” Anh vỗ vỗ vào chỗ ngồi kế bên mình.

Uất Noãn Tâm cảm thấy hai chữ này rất quen thuộc, trong chớp mắt tựa như có một cây kim đâm vào tim cô, đau đến nghẹt thở. Cô lại nghĩ đến buổi tối đáng sợ kia... sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

“Vẫn là câu nói lúc nãy, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai.” Ánh mắt của anh lạnh đi vài phần.

“Thật xin lỗi...” Uất Noãn Tâm chỉ có thể bước đến ngồi xuống chỗ ngồi kế bên anh, hai người ngồi khá gần nhau, trong mũi cô đều tràn ngập mùi hương mạnh mẽ tỏa ra từ người anh. Hô hấp của cô trở nên khó khăn, bàn tay nắm chặt lấy váy ngủ, không biết phải làm như thế nào mới đúng.

“Đây là cách làm vui lòng ông chủ mà ba cô đã dạy cho cô sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Đêm Tân Hôn (2)

Uất Noãn Tâm sửng sờ, cho rằng mình đã nghe lầm: “....Anh nói gì chứ?”

“Đừng nói với tôi rằng, cô không biết đây chỉ là một cuộc giao dịch!” Nam Cung Nghiêu không hề che giấu sự mỉa mai châm chọc trong lời nói của mình, còn khinh miệt phát ra một tiếng “hừ”. “Để có thể đem cô ném lên giường của tôi, người cha thị trường đáng kính của cô, tốn không ít tâm tư đâu nhỉ! Làm sao lại không dạy cho cô kỹ thuật ở trên giường chứ? Không lẽ ông ta tự mình chỉ dạy cô sao?”

Uất Noãn Tâm giận đến muốn nhảy dựng lên, nắm chặt hai tay lại, cả người lạnh run: “Xin anh hãy dừng việc sỉ nhục ba tôi!”

“Cô rõ ràng biết hết mọi chuyện, nhưng vẫn cố tình tỏ ra trong sạch!”

“.....” Uất Noãn Tâm hít sâu một hơi, cô gắng kìm nén chính mình không vung tay tát lên khuôn mặt đầy chế giễu của anh. “Tôi biết rất rõ đây là một cuộc hôn nhân thương mại, nhưng đôi bên đều có lợi, anh không có tư cách coi thường ba tôi!”

“Chẳng qua chỉ là một thị trường quèn, không đáng để Nam Cung Nghiêu tôi phải bận tâm!” Anh nở một nụ cười nhạo báng trước sự ngây thơ của cô. “Ông ta là một trong những sự lựa chọn của tôi, nhưng tôi lại là sự lựa chọn duy nhất của ông ấy, đây mới chính là sự khác biệt!”

“.....” Uất Noãn Tâm thờ dốt, không còn lời nào để cãi lại anh. Bởi vì những gì anh nói, đều là sự thật. Chỉ cần một cái chỉ tay của anh, có thể là

cho cả giới tài chính phải chấn động mạnh. Doanh nghiệp Nam Cung là nguồn tài chính của cả Đài Loan, cho dù là tổng thống, cũng muốn nịnh nọt anh, chứ đừng nói là thị trường.

“Tôi lấy cô là do tôi coi trọng thành ý của ba cô với tôi. Nửa tháng trước, ông ta còn ném một người phụ nữ khác lên giường tặng cho tôi đó!” Hương vị ngây ngất của đêm đó, làm cho Nam cung Nghiêu cứ ngỡ rằng vừa mới xảy ra vậy. Từ trước đến giờ chưa có bất kỳ người phụ nữ nào, có thể khiến cho nhu cầu của anh được đáp ứng thỏa mãn như vậy, dễ dàng khơi gợi dục vọng trong anh. Đến nỗi anh mất khống chế làm hết lần này đến lần khác, mang nhiệt tình phóng thẳng vào trong người của cô ta.

Anh không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào mang thai con của anh, nhưng khi trợ lý HươngVi đi đến khách sạn thì cô ấy đã rời khỏi đó rồi, ngay cả Uất Kiến Hùng cũng không thể tra ra được thân phận của cô. Cô cầm lấy chi phiếu một triệu, lại chưa từng đổi thành tiền mặt, không thể tìm thấy cô ta, cứ như đã bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Việc này làm cho anh tức giận mấy ngày liền, ngay cả chính anh cũng không hiểu rõ là bản thân tức giận bởi vì cô ta có thể mang thai con của anh, sẽ gây phiền phức cho anh, hay vì...không cách nào tìm thấy cô ta.

Tức giận lại một lần nữa bị khơi dậy, Nam Cung Nghiêu toàn bộ trút lên đầu Uất Noãn Tâm: “Cô chẳng qua chỉ là con kỹ nữ thứ hai ông ta tặng cho tôi thôi, tôi muốn chơi đùa với cô như thế nào được hết!” Anh nắm lấy cổ tay của cô, dùng sức bóp chặt lại, anh mắt như muốn thiêu đốt người khác vậy: “Bây giờ, lấy lòng tôi!”

“Tôi không muốn!” Uất Noãn Tâm cắn chặt răng lại để không kêu lên vì đau, cả người đề phòng, chuẩn bị tư thế cùng lắm thì cả hai cùng chết. Nhưng mà, khóe miệng lạnh lẽo của Nam Cung Nghiêu lại nhếch lên thành hình vòng cung đẹp mắt, ý cười chứa đựng hàm ý sâu xa, nhưng không hề có trong đáy mắt, hết sức lạnh lùng. “Tôi sẽ khiến cô phải van xin để lấy

lòng tôi, nhưng tôi sẽ đụng vào người cô. Bởi vì, cô không xứng!” Mỗi câu mỗi chữ của anh, đủ tàn nhẫn làm cho cô choáng váng. Hai chân run rẩy, chỉ có thể gượng gượng.

Nói xong, anh đẩy cô ra, nhìn cô té ngã xuống đấy, giống như đang nhìn một con kiến hèn hạ. “Nghỉ ngơi sớm đi, Nam, Cung, phu, nhân!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Bị Cấm Túc

Uất Noãn Tâm thức trắng nguyên đêm, mãi cho đến khi trời sáng không còn chịu đựng được nữa, mới mơ màng ngủ nửa tiếng. Những lời sỉ nhục của Nam Cung Nghiêu tối qua làm cho cô cả đời này cũng không muốn nhìn thấy anh thêm lần nào, nhưng cô lại không thể thoát khỏi sự thật bọn họ đã là vợ chồng. Cho dù phải diễn kịch, cô cũng phải diễn cho đến cùng!

Tuy nhiên sau khi cô xuống lầu, Hà quản gia mới nói cho cô biết, anh đã đi làm rồi, tối mới về nhà, cô thăm an tâm thở nhẹ.

“Hôm nay tôi có tiết, cho tôi hỏi trạm xe bus nằm ở đâu vậy?”

“Thực xin lỗi! Thiếu gia có căn dặn, cô tạm thời không thể đến trường!” Hà quản gia trả lời bằng một giọng tôn kính, lại không dễ dàng thương lượng, rõ ràng đây là mệnh lệnh bắt cô buộc phải tuân theo.

“Tại sao chứ?” Không lẽ vì cô gả cho anh, đồng nghĩa với việc cô bị cấm túc sao? Ở đâu có cái quy định vô lý đến thế?

“Thiếu gia đã căn dặn như vậy!”

“Vậy tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ta!”

“Thiếu gia đang làm việc, không hy vọng bị người khác quấy rầy! Cho dù là thiếu phu nhân cũng không thể!”

“.....” Uất Noãn Tâm hiểu rõ hôm nay cho dù xảy ra bất cứ việc gì cô cũng không thể bước ra khỏi cửa nhà này, cô cũng không muốn làm ầm lên

trong ngày đầu tiên ở đây, chỉ có thể cho qua vậy. “Vậy tôi có quyền gọi điện thoại về nhà không?”

“Có ạ! Ngoài ra, trong cái nhà này, có hai việc cô cần phải ghi nhớ. Thứ nhất, thiếu gia là chủ của cái nhà này. Những quyết định của thiếu gia, cô chỉ có thể nghe theo, không có quyền phản đối. Thứ hai, gian phòng thứ nhất, thứ hai ở phía bên trái trên lầu ba cô không được phép bước vào.”

Uất Noãn Tâm ngẩng đầu lên nhìn, bên ngoài cũng không khác gì những phòng khác, chẳng lẽ bên trong có cất giấu bí mật nào đó không thể để người khác biết sao? Nhưng cô không phải là người có tính tò mò, với lại những việc liên quan đến Nam Cung Nghiêu, cô càng không muốn biết đến. Chỉ hờ hững nói một câu: “Tôi biết rồi!”

.....

Tại công ty Hoàn Cầu Nam Cung.

Cửa thang máy mạ vàng chuyên dụng dành cho tổng tài sắp khép lại, thì có một bàn tay luồn vào ngay phút cuối cùng, không tốn một chút sức nào, thì ngay lập tức đã đẩy được cửa thang máy ra. Hường Lăng Phong mang tâm trạng phấn chấn, tinh thần sáng khoái, tràn đầy sức sống. “Chào buổi sáng! Ngày đầu tiên sau đêm tân hôn đã đi làm rồi, có cần phải liệu đến thế không? Công ty vẫn còn vị tổng giám đốc như mình trông coi mà, cũng không đến nỗi phải đóng cửa!”

Mặt của Nam Cung Nghiêu không hề thay đổi: “Công ty sẽ không đóng cửa, nhưng cửa thang máy không đảm bảo sẽ không bị phá hư. Lần sau nếu không kịp, thì đi thang máy dành cho nhân viên đi!”

“Đừng mà! Mình không muốn nghe thấy tiếng trái tim vỡ nát đâu!” Hường Lăng Phong cường điệu lên: “Mấy ngày cậu chuẩn bị hôn lễ, hiệu suất làm việc của các nhân viên nữ trong công ty đã giảm mười điểm rồi đấy. Nếu không nhờ người đàn ông độc thân sáng giá như mình, đã giảm

thăng xuống không rồi. Công lao này, cậu nhớ phải tăng tiền thưởng cho mình đấy!”

Nhìn xung quanh không có người, anh mới kể vào tai Nam Cung Nghiêu, hỏi một cách bí ối: “Đêm tân hôn, sao rồi? Có phải là rất...”

“Nếu như cậu bỏ nhiều thời gian hơn vào dự án hợp tác ở Hoa Kỳ, thì cuối tuần này có thể có kết quả đó!”

“Đừng có nghiêm túc vậy chứ!” Hướng Lăng Phong la lớn quàng lấy vai của Nam Cung Nghiêu, mặt dày mày dạn sấp vào anh. “Người anh em tốt cũng không thể chia sẻ đời sống riêng tư với nhau sao, nhanh như vậy đã muốn giữ cho riêng mình rồi hả?”

Nam Cung Nghiêu lười nói chuyện vớ vẩn với anh.

“Hỏi thật, vì sao cậu lại lấy Uất Noãn Tâm hử? Mình và cậu đều biết rõ, cô ấy chẳng qua chỉ là con riêng, Uất Linh Lung mới là đứa con hợp pháp. Cậu có chắc là mình đã đặt cược vào đúng người không đó?”

“Ding...” Cửa thang máy mở ra, Nam Cung Nghiêu hơi dừng bước, nghiêng nửa mặt, lông mày ở hai bên hơi đẩy lên thể hiện sự tự tin đồng thời nở một nụ cười lạnh lùng: “Chỉ cần bắt lấy nhược điểm, mới có thể đưa đối phương vào chỗ chết! Mà Uất Noãn Tâm, chính là nhược điểm của Uất Kiến Hùng.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Không Ngừng Lấy Lòng (1)

Theo lời căn dặn của Uất Kiến Hùng, Uất Noãn Tâm gọi điện thoại cho ông, chỉ trao đổi một chút tình hình ở nhà Nam Cung Nghiêu.

“Tiểu Noãn...” lời nói của Uất Kiến Hùng cứ lấp lửng: “Con và Nam Cung Nghiêu tối qua có...”

“Không có! Xin lỗi, ba, con không làm được!”

“Không sao đâu, tối hôm nay vẫn còn cơ hội mà! Con cứ cố gắng, ba có thể tái tranh cử chức thị trưởng hay không, đều nhờ con đó! Nghe ba nói như vậy, con nhất định sẽ xem thường ba, cảm thấy ba là một người ích kỷ, nhưng ba cũng chỉ muốn tốt cho con thôi! Chỉ có lấy anh ta, người ngoài mới chịu tin con là con gái của ba và Khiết Hồng. Ban đầu con đến tìm ba, cũng từng nói nguyện vọng duy nhất là mong ba nhận con, để con có thể làm một người con gái hiếu thảo không phải sao?”

“...Dạ! Con đã biết!” Cô biết rõ, nhưng vẫn không nén được chua xót trong lòng.

Tối hôm đó cô cuối cùng cũng lấy được tiền mang đến bệnh viện, nhưng lại nghe được tin mẹ đang trong tình trạng nguy kịch. Trước khi qua đời, mẹ nói cho cô biết, ba cô là thị trưởng. Cho dù như thế nào, cô cũng phải tìm được ông, để ông nhận lại cô. Mẹ còn nói, là bà có lỗi với ông. Cho dù ba có bắt cô làm gì, cô đều phải đồng ý, để bù đắp lại những sai lầm trước kia mẹ đã gây ra. Do đó ngay cả khi trở thành một món hàng dùng để đổi chác, gả cho người mình không yêu, lấy cả đời mình để trả, cô cũng phải đồng ý.

Sống mũi chợt thấy chua xót, Uất Noãn Tâm vội hít một hơi, đè nén nỗi ghen ngào trong lòng: “Ba à, ba yên tâm đi, con sẽ cố gắng mà! Con nhất định sẽ...mang thai con của anh ta...”

“Ừ! Ba trông cậy ở con!”

Cúp điện thoại, Uất Noãn Tâm nặng nề nằm xuống giường. Cô cảm thấy cả người mệt mỏi, giống như bị gánh nặng đè đến không thể thở nổi. Cô không dám nói cho ba cô biết những lời Nam Cung Nghiêu đã nói. Anh vô cùng khinh miệt cô, cho dù cô giống như một kẻ nữ thấp hèn đứng trước mặt anh cởi sạch quần áo, anh cũng chẳng thèm liếc nhìn, ngược lại chỉ càng làm cho anh coi thường cô thêm, cô không muốn mình bị chà đạp nữa.

Nhưng mà, ngoại trừ việc tiếp tục lấy lòng anh, cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác!

.....

Ngủ một giấc thật dài, khi Uất Noãn Tâm thức dậy đã là nửa đêm, cô vội vàng xem đồng hồ, đã hai giờ sáng. Anh, đã ngủ chưa? Do dự một lúc, cô vẫn quyết định thử vận may của mình, cố nén xấu hổ mặc chiếc váy ngủ gợi cảm, uyển chuyển, rón rén đi đến cửa phòng của Nam Cung Nghiêu, thấy vẫn còn ánh đèn từ trong phòng hắt ra.

May quá, anh vẫn chưa ngủ!

Nhưng điều này càng làm tim cô không ngừng đập mạnh, cô lại hy vọng anh ngủ rồi, để cho mình có một cái cớ chạy trốn.

Cơ ngón tay lại, gõ cửa phòng. “Nam Cung Nghiêu....anh có trong đó không? Nam Cung Nghiêu?”

Trong phòng vang ra giọng cười “ha ha” của người phụ nữ, Uất Noãn Tâm nhú mày, không lẽ đêm hôm khuya khoắt anh còn xem ti vi sao?

“.....Nam Cung Nghiêu?”

“Vào đây!” Khi cô chuẩn bị bỏ cuộc, thì lại nghe được tiếng của anh, trước sau như một, lạnh băng...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Không Ngừng Lấy Lòng (2)

Nhưng Uất Noãn Tâm hoàn toàn không ngờ đến, sau khi cô mở cửa lại nhìn thấy cảnh này. Một người phụ nữ gọi cảm cả người trần như nhuộng nằm ở trong lòng chồng mình, vẻ mặt của cô ta vô cùng thỏa mãn, bầu không khí phóng đảng không thể nào chịu nổi. Không cần nghĩ cô cũng biết, trong này vừa mới xảy ra chuyện gì.

Mặt cô trắng bệch không còn một tí máu, máu xông thẳng lên não, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Cô biết anh rất chán ghét cô, nhưng anh làm sao có thể mang một người phụ nữ khác về nhà, không hề che giấu để cho cô nhìn thấy sự phản bội một cách trắng trợn!

Đôi mắt quẫn rũ của Amanda liếc nhìn Uất Noãn Tâm, xấu xa cười to: “Ây! Đây không phải là thiên kim thị trưởng sao!” Nũng nịu vuốt ve lồng ngực của Nam Cung Nghiêu. “Nghiêu à, tại sao anh lại không nói với em cô ấy ở nhà vậy? Người ta rất xấu hổ đó nha!” Lời nói chứa đầy sự khiêu khích! Là một người phụ nữ, cô ta không thể không thừa nhận Uất Noãn Tâm thực sự là một báu vật, chính mình càng không thể để mất mặt!

“Cứ coi như cô ta không tồn tại là được!” Nam Cung Nghiêu rút một liều thuốc, để cho Amanda bồi lửa cho anh. Hút một hơi thật sâu, rồi từ từ nhả khói ra. Nheo mắt lại, xuyên qua làn khói nhìn gương mặt trắng bệch của người con gái đứng ở cửa, ánh mắt dừng dừng chiêm ngưỡng: “Có việc gì?”

Nhìn bộ váy trên người cô, cũng đã thấy rõ mục đích của cô. Anh hỏi như vậy, rõ ràng cố ý làm nhục cô đây mà.

Ngày trước anh chỉ cảm thấy cô vô cùng thuần khiết, nhưng không ngờ một khi đã lăng lợ, cũng không thiếu đi phần gợi cảm. Phơi bày dáng vẻ này, lộ ra vẻ lăng lợ và phóng đảng, là một vẻ ngây thơ cực kỳ....phóng đảng. Nhưng khi anh nhìn thấy ngực cô phập phồng vì tức giận, miêu tả bộ ngực tròn trịa một cách sống động, làn da trắng nõn như tuyết, khiến anh không khống chế được suy nghĩ của mình, muốn đè cô xuống giường ngay lập tức.

Đáng chết! Cách ăn mặc của cô lại có thể khơi gợi phản ứng trong người anh!

Ngay sau đó, anh tức giận: “Không có việc gì thì rút ra ngoài! Đừng có đứng ở đây làm chướng mắt!”

“....Anh cũng nên....cho tôi một lời giải thích không phải sao?” Giọng nói của Uất Noãn Tâm do sợ hãi mà trở nên run rẩy, nắm chặt ngón tay lạnh băng của mình.

“Cô đã nhìn thấy hết rồi, cho nên cũng không cần thiết!” Nam Cung Nghiêu nhún nhẹ lông mày, nở một nụ cười vô cùng xấu xa: “Nếu như cô thích 3P, có thể cùng tham gia với chúng tôi! Nhưng mà... người phụ nữ tôi thích phải như thế này....” Anh bóp bộ ngực cỡ F của Amanda, làm cô ta rên lên một tiếng. “Còn cô...” Nhếch môi mỉa mai: “Vẫn còn kém xa!”

Lời nói của anh làm cho Uất Noãn Tâm cả thấy thật nhục cười, bỗng chốc cô từ trong đau thương của sự phản bội tỉnh táo trở lại. Một người đàn ông chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, tại sao mình phải để ý chứ? Hơn nữa, cuộc hôn nhân của hai người họ, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch. Chỉ là một vở kịch, trao ra tình cảm của mình chẳng phải quá ngu ngốc hay sao?

“Nếu đã như vậy, anh cứ từ từ hưởng thụ đi!” Cô nói như không hề để ý đến, thậm chí còn nở một nụ cười nhẹ, nụ cười hời hợt kia giống như một cây kim đâm đau mắt Nam Cung Nghiêu. Anh phát hiện anh vô cùng chán ghét việc cô không để ý! Chỉ có anh mới có tư cách coi thường cô, còn cô không có cái quyền đó!

“Ngủ ngon!”

“Tôi cho phép cô đi sao?” Anh gọi cô lại: “Đêm nay Amanda ngủ ở lại đây một đêm, bữa sáng ngày mai do cô chuẩn bị!”

Uất Noãn Tâm cười đến lộ bịch, đã mặc kệ việc anh đem tình nhân về nhà, vậy mà còn coi cô là bà bếp, anh không cảm thấy xấu hổ dù chỉ là một chút hay sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Bữa Sáng Sóng Gió

Sáng sớm hôm sau.

Nam Cung Nghiêu nhìn trứng chiên cháy đen thui, cháo trắng khét nghệt, món xào nhạt nhẽo, hỏi một câu: “Uất Noãn Tâm, cô đang cố ý phải không?”

“Xin lỗi! Tôi không biết nấu món Trung.” Uất Noãn Tâm thành thật trả lời, mặc dù đã cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cố hết sức phớt lờ anh, nhưng giọng điệu vẫn có chút oán giận.

“Nghiêu à, người ta là thiên kim tiểu thư thị trường, thân phận cao quý, làm sao biết phục vụ người khác chứ!” Amanda nũng nịu chế nhạo cô, nhìn thấy Uất Noãn Tâm bị trách mắng, trong lòng cô ta vô cùng sung sướng, cứ như cô ta mới chính là nữ chủ nhân trong cái nhà này, không chờ được liền bày bộ mặt đạo đức giả ra: “Anh muốn ăn gì, em nấu cho anh ăn!”

Nhưng trong mắt của Nam Cung Nghiêu chỉ có Uất Noãn Tâm cái kẻ đang cuối đầu, nhưng một chút ăn năng cũng không hề có, thái độ lại còn bướng bỉnh. “Còn đứng đó làm gì? Nấu lại ngay!”

Tôi coi thường anh! Tôi coi thường anh! Tôi coi thường anh! Trong lòng của Uất Noãn Tâm không ngừng lặp đi lặp lại, trở vào nhà bếp bắt đầu nấu lại toàn bộ, nhưng cho dù cô làm lại bao nhiêu lần, cũng không cách nào làm cho Nam Cung Nghiêu hài lòng. Sau một giờ, giọng nói lạnh lùng ra lệnh vô số lần làm cho tai của cô đau nhức.

“Đem xuống dưới! Nấu lại ngay!”

“Đem xuống dưới! Nấu lại ngay!”

“Đem xuống dưới! Nấu lại ngay!”

.....

Cuối cùng, ngay cả Amanda cũng mất kiên nhẫn, mở miệng nịnh bợ:
“Nghieu à, đừng có hơn thua với cô ta nữa, em biết một nhà hàng Pháp rất lớn, hay chúng ta tới đó có được không?”

Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô ta, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Uất Noãn Tâm, vẫn là ba chữ đó “Nấu lại ngay!”

Uất Noãn Tâm vô cùng tức giận, càng ngày càng khó chịu, sống mũi chua xót, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống chén cháo, nhanh tay lau đi. Cô không muốn có bất kỳ người nào nhìn thấy sự mềm yếu của cô, không có ai quan tâm đến cô cả, chỉ càng làm cho bọn họ thêm khinh miệt cô thôi.

“Đức hạnh chính là đức tính cao quý nhất của người phụ nữ, muốn giữ được chồng mình, trước hết phải biết nấu nướng! Không có điều gì có thể sánh bằng việc về nhà được ăn bữa cơm do chính tay vợ mình nấu, điều này càng làm cho người đàn ông cảm giác được mình có gia đình.”

Hà quản gia đột nhiên xuất hiện ở phía sau, gương mặt già nua, giọng điệu có chút nghiêm khắc. Nhưng Uất Noãn Tâm có thể nghe ra, bà muốn tốt cho mình. Chỉ là... cô lắc đầu cười khổ: “Bà không hiểu, tôi không phải là gia đình của anh ấy....”

Cuộc hôn nhân của bọn họ, không có tình yêu, mà chỉ là một cuộc giao dịch.

.....

Tại văn phòng tổng tài ở Hoàn Cầu.

Hướng Lăng Phong đã bước vào rồi, mới lễ phép đưa tay kê gõ cửa, dáng vẻ tự hào cầm bản hợp đồng vừa ký kết đem đến trước mặt Nam Cung Nghiêu. “Công ty Kim Thần cố gắng hơn nửa năm cũng chưa lấy được bản hợp đồng này, trong khi mình chỉ bỏ ra bảy ngày để có nó. Hiệu suất làm việc cao như vậy, nhớ là tăng thêm tiền thưởng cho mình đấy!”

Nam Cung Nghiêu không thềm ngược mắt nhìn: “Nếu lần sau cậu không gõ cửa, mình sẽ có cách khác khiến cho cậu nhớ mãi không quên đấy!”

“Mình có gõ cửa mà...” Chỉ là bước vào rồi mới gõ thôi!

“Vừa mới sáng sớm lửa đã bốc cao vậy rồi, là ai làm cho tổng tài của chúng ta không vui vậy? Không lẽ lại là Uất Noãn Tâm sao?”

“Đối với năng lực điều tra của cậu mình có chút nghi ngờ! Cả buổi sáng chạy đi giao báo, buổi tối giao sữa, làm qua tám mươi sáu công việc bán thời gian, được cậu ca ngợi là một cô gái ‘tam nương liều mạng’, ‘thiếu nữ A Bảo’ mà ngay cả làm bữa sáng cũng làm không xong là sao hả?”

“Trong báo cáo của mình hình như cũng đâu có ghi cô ấy biết làm bữa sáng đâu?” Hướng Lăng Phong chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội. “Hay là do yêu cầu của cậu quá cao? Người ta dù gì cũng chỉ là một cô gái mới mười tám tuổi thôi mà!”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cái tên này có bao nhiêu bắt bẻ, quen biết nhau hơn mười năm, anh đều hiểu rõ. Hơn nữa đối tượng lại là Uất Noãn Tâm, tuyệt đối càng thêm tệ hơn, anh thực sự bất bình thay cô ấy.

“Thì sao hả?” Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu cương quyết: “Lấy lòng mình, trong cuộc hôn nhân này, đó là giá trị duy nhất của cô ta!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Kim Ốc Tàng Kiều (1)

Chú thích: Kim ốc tàng kiều dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

.....

Bởi vì bị cấm túc, Uất Noãn Tâm chỉ có thể một mình ở nhà ôn tập. Năm thứ tư là năm quan trọng nhất, do cô vừa từ Liên Hoa chuyển đến Đài Bắc, nên hiện tại cô còn rất nhiều việc vẫn còn chưa xử lý, nhất là vấn đề việc làm, cô nhất định phải sớm quyết định. Hy vọng Nam Cung Nghiêu sẽ không biến thái đến mức cấm không cho cô đi làm, nếu chuyện đó xảy ra, cô nhất định sẽ chống lại đến cùng. Cô là một người phụ nữ truyền thống, người phụ nữ của gia đình, nhưng không vì vậy mà cô vứt bỏ ước mơ của mình.

Từ tấm bé đã lang bạc ở khắp nơi, cô đã tận mắt chứng kiến rất nhiều việc bất công của xã hội, do đó từ nhỏ cô đã quyết định trở thành một luật sư ưu tú. Mấy năm nay, cô vẫn dựa vào ước mơ đó mà tiếp tục cố gắng. Cuối cùng bây giờ cũng đã trở thành sự thật, cô không cho phép bất kỳ người nào ngăn cản bước đường của mình, bao gồm cả người chồng trên danh nghĩa của cô – Nam Cung Nghiêu.

Hà quản gia đem đồ chuyển phát nhanh đưa cho cô, Uất Noãn Tâm mở ra, bên trong là một vậ

t tựa như một cái USB, có điều gì đó thật kỳ lạ, chợt Uất Kiến Hùng gọi điện thoại cho cô.

“Noãn Tâm, đã nhận được đồ chuyển phát nhanh chưa? Buổi tối, trước khi Nam Cung Nghiêu trở về phòng, con đem món đó gắn ở phía trên TV. Con đừng quan tâm nó là cái gì, tóm lại, con tin ba, tất cả những việc ba làm, đều là muốn tốt cho con! Còn nữa...” Uất Kiến Hùng ngừng một lát mới mở miệng: ” Đem bộ váy mẹ con đưa mặc vào!”

“Con biết rồi, thưa ba!” Uất Noãn Tâm nhận thức được cái USB nhỏ trong tay mình, nhất định đối với việc kia có liên quan với nhau. Bất giác cười khổ, không lẽ cái giá có người thân, chính là đem bản thân mình trở thành kỷ nữ.

.....

Cả một đêm trong lòng Uất Noãn Tâm nơm nớp không yên, cầu mong Nam Cung Nghiêu không trở về nhà.

Anh rõ ràng rất chán ghét cô, còn công khai đem người tình của anh về nhà, rõ ràng không hề xem cô ra gì. Nếu như cô lại...anh nhất định sẽ khinh miệt cô đến chết mất! Sợ rằng còn trực tiếp đem cô ném ra khỏi cửa, nhưng còn ba...cô không thể cãi lời ông được!

Ở dưới lầu truyền đến tiếng xe hơi, Uất Noãn Tâm bình tĩnh lại, đi thẳng đến phòng của Nam Cung Nghiêu, đem cái USB gắn lên trên TV. Hai thân thể trần như nhuộng, mồ hôi nhễ nhại quấn quýt lấy nhau hiện lên trên màn hình lớn, xem chút nữa chột mù hai con mắt của cô. Cả căn phòng vang vọng thanh âm rên rỉ động tình của người phụ nữ:

“Ừm....a....nhanh....ừm.....”

Trên thật tế đây là....phim A!

Có cần thiết phải làm cái chuyện này không chứ?

Hành lang truyền đến tiếng bước chân, không phải một người, mà là... hai người! Mà còn là hai người đàn ông!

Nếu như cảnh này mà bị bắt gặp....mặt của Uất Noãn Tâm bị dọa đến trắng bệch, tay chân luống cuống tắt TV, muốn chạy ra ngoài nhưng đã không kịp nữa rồi, hơn nữa bản thân vẫn còn đang mặc chiếc váy gợi cảm, trong cơn hoảng loạn, cô vội trốn vào trong tủ quần áo, không dám phát ra bất cứ tiếng động gì.

Nam Cung Nghiêu bước vào trong phòng, liền cảm thấy có gì đó không ổn, có người vừa mới bước vào! Anh cảm nhận được điều đó, cái remote để không đúng vị trí, trên TV còn cắm cái USB.

Người phụ nữ này lại muốn giở trò gì nữa?

Đầu óc của Hướng Lăng Phong có chút không ổn định, một tay dùng khăn giấy lau bộ đồ vest dính rượu của mình, miệng không ngừng lải nhải: “Vẫn là lần đầu tiên mình bị một người phụ nữ tạt rượu, ban đầu đã nói rõ ràng rồi, mình còn tưởng hai chúng mình chia tay trong bình yên....việc này mà bị đồn ra ngoài, thế nào họ cũng nghĩ mình là một người đàn ông đa tình thích đùa giỡn tình cảm cho mà xem!

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”

“Cho mình xin đi! Mình đối với mỗi tình nào cũng nghiêm túc cả, chỉ là phát hiện không phù hợp với bản thân, chia tay sớm để tránh sau này bị tổn thương nặng hơn! Nếu nói đa tình, đàn bà của cậu còn nhiều hơn của mình đấy! Thay người như thay áo vậy!”

Ở khe cửa Uất Noãn Tâm nhìn thấy anh đang đi về phía mình, nhanh chóng nắm chặt cửa tủ lại.

“Tủ quần áo của cậu hư rồi hả? Sao mình mở hoài không ra vậy?”

Nam Cung Nghiêu nhú mày, không lẽ người phụ nữ đó...

“Đợi đã...” Anh định ngăn lại, nhưng đã không còn kịp nữa. Hường Lăng Phong dùng sức kéo ra, một cơ thể đẹp đẽ bay ra ngoài, sà vào trong lòng của chính mình.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Kim Ốc Tàng Kiều (2)

Thời gian như ngừng trôi, không khí cũng tựa như bị đông cứng lại!

Uất Noãn Tâm thề rằng, hôm nay thực sự là một ngày ngưng ngừng, lúng túng nhất trong cuộc đời của cô.

Bỗng có một người đẹp bất ngờ ngã nhào vào lòng mình làm cho Hường Lăng Phong bị dọa hú vía. Cách chào hỏi này....có chút đặc biệt nha! Cách ăn mặc có chút...ừm...thiếu vải!

Anh không phải cố ý nhìn vào đường rãnh quyến rũ ở trước ngực của cô, phần dưới váy ngủ ẩn hiện màu trắng trong của quần lót. Anh không cố ý cảm nhận làn da trơn bóng như sữa cùng vòng eo mảnh mai của cô. Cũng không cố ý để cho mái tóc dài của cô bởi vì hoảng sợ càng làm cho khuôn mặt trở nên quyến rũ cùng với đôi môi mềm mại, ươn ướt và đỏ mọng hấp dẫn mình. Càng không...cố ý thờ dốt, nơi nào đó trong cơ thể chợt cảm thấy bất thường.

Uất Noãn Tâm sợ đến ngây ngốc, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, vẫn duy trì dáng vẻ sợ hãi để mặc cho anh ôm lấy mình. Cho đến khi bị một lực từ cánh tay của ai đó kéo cô vào trong lòng, đem chiếc áo vest lớn khoác lên người cô. Lúc này cô mới tỉnh lại, nhận thức được lúc này vừa xảy ra chuyện gì, xấu hổ đến mức không biết nên làm gì.

Do đồ ngủ quá lộ liễu, cũng may bên trong có mặc nội y, nếu không cô đã bị một người đàn ông khác nhìn thấy hết rồi còn gì, đã vậy còn ở trước mặt chồng mình nữa chứ!

Tuy nhiên ngay cả như thế, cô vẫn lúng túng muốn chui xuống đất để thoát khỏi chỗ này. Anh ấy là người bạn thân nhất của anh, bảo cô sau này phải đối mặt với anh như thế nào đây!

Khi cơ thể mềm mại đó rời khỏi lồng ngực của mình, Hương Lăng Phong có chút nuối tiếc. Tuy nhiên chỉ trong vòng một phút anh đã trở lại bình thường, bình tĩnh dứt tay vào trong túi quần, còn nói đùa để làm giảm bớt không khí lúng túng: “Đây không phải là kim ốc tàng kiều trong truyền thuyết hay sao? Tình cảm vợ chồng đừng nên quá tốt như vậy chứ! Mình sẽ ghen tỵ nha....”

“Em dâu à, lần trước trong hôn lễ chỉ chào hỏi qua loa, vẫn chưa chính thức giới thiệu với em! Anh là bạn chí cốt của Nghiêu cũng là tổng giám đốc phòng tài vụ của tập đoàn đa quốc gia Nam Cung, Hương Lăng Phong, rất vui khi được biết em!”

“...Dạ! Chào, chào anh!” Uất Noãn Tâm vừa run rẩy đưa tay ra, thì bàn tay to lớn của Hương Lăng Phong lập tức bị đẩy ra. Nam Cung Nghiêu không kiên dè hạ lệnh đuổi khách: “Đã tối như vậy rồi còn chướng mắt ở lý nhà người khác, cậu mau đi về đi!”

Không phải kêu anh đến uống rượu sao? Như thế nào lại trở thành anh ở lý nhà cậu ta? Chưa gì đã trở mặt rồi sao? Hương Lăng Phong câm nín. Tên này rõ ràng đang khó chịu đây mà, anh cũng không có hứng thú làm bóng đèn. “Ít nhất cậu cũng phải để tôi thay đồ trước đã!” Trong lúc mở cửa tủ quần áo cũng không quên chế giễu: “Sẽ không bay ra thêm một cô nữa chứ? Mình không thể chịu đựng nổi nữa đâu nha...”

Đáp lại anh là một ánh mắt tựa như dao.

“Chỉ nói giỡn thôi mà, đôi lúc cũng phải hài hước một chút chứ nhỉ?” Hương Lăng Phong lắc đầu cười rồi đi ra ngoài. Khi cửa khép lại, nụ cười

cũng tắt hút. Đêm nay, lại có một người phải chịu đau khổ rồi! Anh là một người ngoài, muốn giúp cũng đành lực bất tòng tâm.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Kim Ốc Tàng Kiều (3)

Uất Noãn Tâm hiểu rõ bản thân mình sắp gặp họa lớn rồi!

Dù không ngẩng đầu lên, cũng cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt của Nam Cung Nghiêu khó coi đến mức nào. Không khí xung quanh rất ít, làm cho cô sắp không thở nổi nữa rồi! Để tránh cho tình hình ngày càng căng thẳng, cô chỉ còn cách chủ động mở miệng xin lỗi: “Thật xin lỗi! Tôi...”

“Xem ra cô thông minh hơn tôi nghĩ, lấy lòng tôi không được, liền chuyển mục tiêu sang Hưởng Lăng Phong hử?”

“...” Lời nói này là sao? Cô trốn ở trong phòng anh, làm sao biết được sẽ có người đàn ông khác bước vào chứ? Bản thân anh không cảm thấy mắc cỡ sao?

Cũng đúng! Trong mắt của anh, cô là người không biết xấu hổ, là một kỷ nữ không từ thủ đoạn nào quyến rũ anh, bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được sao? Anh đã muốn bêu rếu, gán thêm tội cho cô, cô có giải thích cũng vô dụng!

Chỉ có thể nói: ” Nếu như anh đã nói như vậy, thì chính là vậy đi!”

Nam Cung Nghiêu thừa nhận bản thân bị thái độ làm ngơ, như không có chuyện gì xảy ra của cô làm cho bức mình, nhưng anh sẽ không thể hiện ra ngoài, để cô nghĩ rằng anh đang để ý đến. Cô không đáng để cho anh phải tức giận, anh cũng không hề khó chịu, chỉ hơi ngạc nhiên là trên thế giới

này tại sao lại có một người phụ nữ hư hỏng đến vậy, đã vậy còn là người vợ trên danh nghĩa của anh nữa chứ.

Anh cay độc nở nụ cười lạnh: “Cô yên tâm đi, tôi không cho rằng cô sẽ có lời giải thích thứ hai!”

“Cô nghĩ gì, làm gì, tôi không muốn biết! Chỉ có điều, trước khi chúng ta ly hôn, cô tốt nhất hãy an phận làm tốt vai trò người vợ, thu hồi bản chất của mình lại.” Anh nở ra một nụ cười tà ác và tàn nhẫn: “Nếu không, sẽ có người vì sự dâm dăng của cô mà trả giá đó!”

Uất Noãn Tâm hiểu rõ người anh đang nói đến là ba cô, hai cha con cô đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là một con rắn đang nghĩ trăm phương ngàn cách tìm một cái tổ tốt để chui vào, nhất định phải dựa vào anh để duy trì sự sống, do đó cô không thể không chịu đựng những lời sỉ nhục của anh.

Cho nên, cô không còn gì để nói nữa!

Chỉ là, cô hy vọng tận sâu trong trái tim anh vẫn còn tồn tại một chút....nhân tính. Trên thế giới này, không phải chỉ có mình anh là con người, cô cũng có lòng tự trọng!

Sau khi Uất Noãn Tâm rời khỏi, Nam Cung Nghiêu mở TV lên, trên màn hình hiện lên cảnh da thịt hỗn chiến. Anh cười lạnh, vì để quyến rũ anh, quả nhiên cô không từ bất cứ thủ đoạn nào. Nếu đã như vậy, những lời anh nói ban nãy, cũng không có bất cứ oan uổng gì, cô lấy quyền gì bày ra bộ dạng như mình đang chịu thiệt thòi đó chứ.

Muốn giành được tình cảm từ anh, còn phải xem cô có xứng hay không đã.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Gặp Nạn Ở Quán Bar (1)

Mỗi ngày Uất Kiến Hùng đều gọi điện thoại đến để theo dõi tình hình, Uất Noãn Tâm chỉ có thể nói dối rằng mọi việc đã có chuyển biến, nhưng còn phải cần thêm nhiều thời gian. Trong lòng cô hiểu rõ không thể tiếp tục kéo dài thêm, sau khi xảy ra chuyện kia, cô thực sự không còn mặt mũi nào gặp Nam Cung Nghiêu, càng không muốn bị anh sỉ nhục.

Chỉ có một việc duy nhất làm cho cô vui vẻ, đó là người bạn tốt Thẩm Ngọc Lâm gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài. Bọn cô là bạn học ngồi cùng bàn với nhau thời trung h

ọc, tình cảm như chị em. Sau khi tốt nghiệp trung học, Thẩm Ngọc Lâm bỏ học, tự mình ra Đài Bắc tìm việc làm, công việc làm ăn mấy năm gần đây cũng thuận lợi, cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Ngày Uất Noãn Tâm chuyển đến Đài Bắc, Thẩm Ngọc Lâm tự mình lái xe đến đón cô, cô ấy quan tâm cô giống như một người chị gái. Cô vẫn muốn tìm một cơ hội nói với cô ấy về thân thể của chính mình, tối nay đúng là một cơ hội tốt.

“Cậu đã quen với cuộc sống về đêm của Đài Bắc chưa vậy? Mình biết một quán bar vừa mới khai trương, buổi tối tụi mình đến đó chơi nha?”

“...Quán bar?” Trong tưởng tượng của Uất Noãn Tâm quán bar là một nơi lộn xộn, cho nên cô cũng có chút do dự. “Hay là tìm một quán cafe yên tĩnh đi!”

“Sao cậu lại yếu xìu thế? Ở địa bàn của mình, vẫn sợ xảy ra chuyện lộn xộn sao? Hiện giờ mình đang có việc, chút nữa mình sẽ gửi địa chỉ đến cho cậu!”

Không để Uất Noãn Tâm nói hết câu, đầu dây bên kia đã gác điện thoại. Cô nghĩ, tuần này cũng xảy ra quá nhiều chuyện rồi, đi thư giãn một tí cũng tốt! Nếu không, cô sẽ điên lên mất.

.....

Ban đêm trong quán bar thật sang trọng và xa hoa, âm thanh lớn đến mức chói tai. Trên sân khấu, một cô gái mặc váy ngắn da beo cùng với một người con trai đang cùng nhau múa, vô cùng bốc lửa. Trên các sàn nhảy, từng tốp nam nữ đứng cùng với nhau, nhảy múa điên cuồng, hòa trong không khí lan tỏa mùi hương trụy lạc của rượu.

Vừa bước vào Uất Noãn Tâm đã cảm thấy hối hận, vừa muốn bước ra, liền bị Thẩm Ngọc Lâm nhìn thấy, kiên quyết kéo cô đến quầy bar quen thuộc, gọi hai ly cocktail : “Nào! Uống đi, uống rồi sẽ không còn sợ nữa!”

Mình, mình không biết uống rượu, uống nước giải khát thì tốt hơn!”

“Đều đã là người lớn hết rồi, vẫn còn ngây ngô như mấy đứa con gái mới lớn vậy, không sợ người khác cười cho à!” Thẩm Ngọc Lâm nở một nụ cười rồi nhả một luồng khói về phía mặt cô, nhìn thấy cô khó chịu đến mức ho sặc sụa, cũng không chọc ghẹo cô nữa, đành bảo phục vụ làm cho cô ly nước cam.

“Cậu uống trước đi, mình đi chào hỏi vài vị khách, sẽ quay lại ngay!”

“...Ừm!” Chỉ còn một mình nên Uất Noãn Tâm cũng hơi sợ, liền cuối đầu xuống uống nước cam, không dám dòm ngó xung quanh.

Nhưng cũng không thể thoát khỏi một ánh mắt ghen ghét ở trong bóng tối.

Uất Linh Lung vì không được gả vào gia đình giàu có, tức giận mấy ngày liền, đêm nào cũng đến quán bar uống đến say mềm, không ngờ lại gặp được Uất Noãn Tâm. Bề ngoài thì tỏ ra dịu dàng, thanh khiết như vậy, lại có thể đến những nơi lộn xộn nháo loạn như chỗ này sao? Thật là đê tiện!

Cô kéo một gã trai bao về phía mình: “Một trăm ngàn, thay tôi chăm sóc cô gái kia!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Gặp Nạn Ở Quán Bar (2)

“Cô gái đó? Rất trong sáng...dáng vóc cũng thật...” Ánh mắt của người đàn ông đó thật đậm đặc, đã bắt đầu không khống chế được nữa, vô cùng háo hức : “Cô muốn tôi chăm sóc cô ấy như thế nào?”

Uất Linh Lung hí hai mắt lại, nở một nụ cười độc ác: “Lên giường với cô ta, sau đó chụp hình lại lưu làm kỷ niệm! Chờ đã...làm gì mà gặp vậy? Dem cái này bỏ vào trong ly nước, cô ta tự nhiên sẽ theo anh!”

Người đàn ông nhận lấy gói thuốc mê, tặng trên khuôn mặt của cô một nụ hôn: ” Bảo bối, anh thích sự hư đốn này của em lắm nha!”

Nhìn thấy ly nước cam đã uống hết một nửa, mà Thẩm Ngọc Lâm vẫn chưa quay lại, Uất Noãn Tâm lúc này có chút lo lắng, càng sợ hãi chính là, có một đôi tay đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, dọa cô hết hồn hết vía. “Buông, buông ra, anh làm cái gì...”

“Anh trai sợ em một mình cô đơn, nên đến đây chơi với em!” Người đàn ông nói lỏng tay, không tốt lành gì ngồi chen vào bên cạnh Uất Noãn Tâm. Muốn quàng lấy vai của cô, liền bị cô đẩy ra, vô tư nhún vai: ” Ra ngoài chơi, đừng có quá ràng buộc bản thân vậy chứ! Cùng anh uống một ly nào!”

“Tôi đang đợi bạn, phiền anh tránh đi chỗ khác dùm!”

“Đừng có gạt anh, anh đã để ý em từ nãy đến giờ rồi!” Tên đó ác ý thổi hơi vào vành tai của cô. “Em đang mắc cỡ sao? Có muốn...đổi địa điểm hay không?”

“Anh muốn làm gì, tránh ra!” Uất Noãn Tâm tức giận : “Nếu như anh còn như vậy, tôi sẽ gọi người đến đây!”

Người đàn ông liền buông tay ra, bày ra bộ dạng chịu thua. “Được được! Anh không ép em, anh không ép em! Anh muốn cùng em uống một ly , em uống nước ép của em vẫn không được sao? Uống xong anh sẽ đi ngay!”

Uất Noãn Tâm nóng lòng muốn thoát khỏi người đàn ông đó, không chú ý trong mắt của anh ta ló lên một tia tính toán, cầm lấy ly nước ép uống một hơi. “Giờ anh có thể đi được chưa!”

“Anh đi, anh đi....” Người đàn ông nhảy lên trên sàn nhảy rồi quay một vòng, nhìn về phía Uất Linh Lung làm cử chỉ báo hiệu, nghĩ rằng thuốc mê đã phát huy tác dụng rồi, lại trở về quầy bar. Ngay lúc đó đầu của Uất Noãn Tâm choáng váng say sẩm, đầu óc trống rỗng, vốn không còn chút sức lực nào, chỉ có thể mấp máy môi những tiếng nho nhỏ : “Buông tôi ra...buông ra....”

“Ngoan! Để anh trai làm cho em thoải mái nào!” Người đàn ông kích động đến nổi máu trong người cháy bùng bùng, trong đầu hiện lên đầy những hình ảnh quyến rũ. Nhưng chỉ mới đi được hai bước, liền bị một người kéo lại.

“Buông cô ấy ra!” Giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông vang lên.

Uất Noãn Tâm không còn sức nhìn rõ người đàn ông trước mặt, chỉ mơ màng nhìn thấy một bóng dáng cao lớn, dùng hết sức lực cuối cùng của mình nắm lấy áo của người đó. “Cứu, cứu tôi...”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Cả Đêm Không Về Nhà

Uất Noãn Tâm bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ làm thức tỉnh, mí mắt mở lên một cách nặng nề, cả người miễn cưỡng chống dậy. Đầu, đầu đau quá trời...nhìn ngăm khung cảnh xa lạ quanh mình, từ trần nhà, vách tường rồi đến ra trải giường, tất cả đều là một màu trắng.

Đây là chỗ nào?

Cô còn nhớ tối hôm qua cô đến quán bar của Ngọc Lâm, một mình ngồi ở quầy bar uống rượu, sau đó...

Một người đàn ông với nụ cười đậm đả thoáng hiện lên trong đầu cô, Uất Noãn Tâm như bị sét đánh trúng, tay chân luống cuống kiểm tra thân thể của mình. Vẫn còn may, quần áo đều còn! Không có chỗ nào đau nhức cả, chắc là không xảy ra chuyện gì hết. Lúc này Uất Noãn Tâm mới kịp hoàn hồn, thanh thần thở nhẹ.

“Tỉnh rồi!”

Uất Noãn Tâm quay lại nhìn, bên cửa có một dáng người anh tuấn chính trực. Người đàn ông lạ, mặc một bộ quần áo giản dị, đầu tóc được lau khô một nửa, bình thần nhìn về phía cô nở nụ cười.

Anh không lạnh lùng như Nam Cung Nghiêu, cũng không thanh lịch như Hường Lăng Phong, cả người toát ra một khí chất trầm tĩnh cùng tao nhã. Khóe môi nhếch nhẹ lên tựa như đang cười, đem đến cho cô một cảm giác yên tâm, nhìn anh giống như ánh nắng rực rỡ buổi chiều, rất ấm áp, rất yên bình.

Cô lơ mờ nhớ đến tối hôm qua cho đến giây phút cuối cùng cô đã tự mình nắm lấy áo của một người. “...Là anh giúp tôi sao?”

“Không tính là giúp, chỉ là tiện tay mà thôi! Tôi đã làm bữa sáng rồi, cô có muốn ăn cùng không?”

“Bữa sáng ư?” Uất Noãn Tay vội vàng nhìn vào đồng hồ đeo tay, mới phát hiện bây giờ đã tám giờ sáng ngày hôm sau rồi. Cũng có thể nói, cô đã không về nhà cả đêm hôm qua sao? Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm của Nam Cung Nghiêu, bất thành linh cô rùng mình.

Anh đối với cô vô cùng chán ghét và ghê tởm, hơn nữa mấy ngày trước cũng đã cảnh cáo cô phải tự giác an phận làm một người vợ, vậy mà giờ cô còn đi cả đêm không về, không biết anh sẽ chế nhạo cô như thế nào nữa đây!

“Xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước đây, chuyện tối hôm qua thật cảm ơn anh...”

“Ăn sáng trước đã, cũng không mất nhiều thời gian của cô đâu. Tôi đã chuẩn bị hai phần rồi.”

Giọng nói ấm áp của anh, tạo cho đối phương cảm giác rất được tôn trọng. Càng như vậy, càng làm cho Uất Noãn Tâm không cách nào từ chối được. Trong lòng thầm nghĩ, giờ này Nam Cung Nghiêu nhất định đến công ty rồi. Cho dù bây giờ cô về nhà đi nữa, cũng không thay đổi được gì. Không bằng cứ từ từ, tận hưởng ”buổi sáng cuối cùng” vậy.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi

Thịt xông khói, mứt, bánh mì nướng, salad, trái cây, bánh lúa mì, sữa. Mùi thơm hấp dẫn đã làm cho bụng của Uất Noãn Tâm “ọc ọc” kêu lên. Không thèm để ý đến hình tượng của mình, vừa ngồi xuống, đã lấy một miếng mứt bỏ vào miệng mình. “Ngon, ngon quá trời...có thật là anh đã làm những món này không vậy?”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Lương Cảnh Đường gật đầu nở nụ cười.

Thời đại này, thật vẫn còn có đàn ông biết vào bếp sao? Uất Noãn Tâm cảm động đến mức nước mắt sắp trào ra ngoài. Đem so anh, với kẻ chỉ biết vênh mặt ra lệnh bắt cô đi làm bữa sáng, ngạo mạn không coi ai ra gì Nam Cung Nghiêu đúng là khác nhau một trời một vực cứ như hai người thuộc hai thế giới khác nhau vậy!

Lương Cảnh Đường ngồi yên quan sát cô, bộ dạng cô ăn, hoàn toàn giống một đứa con nít, vô cùng tự nhiên, không hề làm bộ làm tịch, không giống những cô gái trước đây anh từng quen biết. Thật thú vị.

Ánh mắt nhìn lên phía trên nơi để khay đựng trà là những cuốn sách hiến pháp-pháp luật dày cùi, Uất Noãn Tâm liền hỏi: “Anh là luật sư sao?”

“Ừm! Kiêm luôn giáo sư môn pháp luật của trường đại học !”

“Thật vậy sao?” Hèn chi trên người anh lại có một loại chính trực rất đặc trưng, nhã nhặn cùng cao quý. Thật trùng hợp lại gặp được người cùng ngành, nhìn qua có thể thấy được anh là một người rất xuất sắc, Uất Noãn Tâm liền nói: “Tôi cũng vậy! Tôi cũng vậy! À...ý tôi là, bây giờ không phải, nhưng ba tháng sau tốt nghiệp thì phải rồi!”

“Cô là sinh viên năm cuối ư? Nhìn cô còn rất trẻ nha!”

“Khi tôi học trung học, đại học tôi có nhảy lớp, cho nên so với các bạn cùng tuổi khác tôi tốt nghiệp sớm hơn họ. Nhưng không thể vì tôi mới mười tám tuổi, mà xem thường tôi đấy nha!”

“Tôi không có ý đó! Cô đang học ở trường nào?”

“Bắc Đại!”

“Tôi là giáo sư của trường Bắc Đại! Trước đây tôi không gặp em! Không lẽ em chính là sinh viên vừa chuyển đến trường hồi tuần trước - Uất Noãn Tâm sao?”

“Ừm ừm ừm! Là em! Chính là em!” Cô gật đầu như lật đật. “Giáo sư, chào thầy!” Cô phấn khởi cùng tôn trọng đưa tay ra, nhưng lúc này mới để ý trên tay mình dính đầy sốt cà chua. Xấu hổ đỏ mặt, vội vàng rút tay về, ngượng ngùng lè lưỡi.

Lương Cảnh Đường bị bộ dạng tình nghịch của cô làm cho buồn cười, từ trong lòng bật ra tiếng cười lạnh lạnh, lúc này anh mới phát hiện ra, bản thân hình như đã rất lâu không cười thoải mái như vậy rồi!

Người con gái vừa mới quen biết ở trước mắt này, trên người toát ra một sức hấp dẫn khiến cho người khác muốn đến gần cô, bất giác anh mở miệng: “Tôi đã xem qua thành tích của em rồi, rất xuất sắc! Vừa hay tôi đang cần một người trợ lý, có muốn suy nghĩ về vấn đề này không?”

Uất Noãn Tâm mở to mắt. “Em có thể sao?” Đây chính là công việc mà tất cả các sinh viên đều mơ ước đó...

Khi nhận được sự chắc chắn, cô mừng rỡ đến nhảy cẫng lên. Một chuyện tốt như vậy làm cho cô cứ ngỡ rằng mình đang nằm mơ, liền nhéo bản thân mình thật cái.

Đau quá...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Trung Tâm Của Áp Thấp

Vừa bước vào văn phòng tổng giám đốc, Hường Lăng Phong liền cảm thấy hôm nay có một luồng khí áp thấp khác thường. Và trung tâm của luồng khí áp thấp đó, chính là người đứng đầu công ty, Nam Cung Nghiêu. Mặc dù ngày thường cậu ta luôn làm mặt lạnh, giống như người khác thiếu cậu ta mấy triệu vậy, nhưng hôm nay nhìn cậu ta vô cùng bơ phờ! Gần như bị đóng băng vậy.

Anh làm hư thang máy chuyện dụng sao?

Đâu có đâu!

Quên gõ cửa sao?

Gõ rồi mà!

Vậy tâm tình bất thường của cậu ta không liên quan gì đến anh cả!

Lại là chuyện của Uất Noãn Tâm sao?

Xem ra cuộc hôn nhân này không làm cho cậu ta “hạnh phúc”, cũng không thể thỏa mãn “nhu cầu” cho cậu ta, chẳng trách gần đây mặt mày cứ hầm hầm! Cho nên điều này càng làm cho anh giữ vững tư tưởng chủ nghĩa độc thân, hôn nhân là nấm mồ, độc thân mới chính là vương giả!

Hường Lăng Phong tự động làm cái máy điều hòa điều chỉnh lại không khí, nhe răng cười: “...Có người nào đó tâm tình hôm nay rất kém nha! Thế nào rồi, tối hôm qua nhu cầu không được đáp ứng đầy đủ sao? Thật đáng

tiếc cậu không phải là kẻ mê trai, nếu không người anh em này sẽ miễn cưỡng cố gắng, vì cậu mà hy sinh...

”Nếu cậu rảnh rồi đến vậy, tôi có thể điều cậu đến Châu Phi để mở rộng thị trường!” Nam Cung Nghiêu không kiềm dè gì nói lại một câu, trên trán viết rõ dòng chữ: “Bốn thiếu gia đang buồn bực, câm miệng lại!”

Hương Lăng Phong nhanh chóng che ngực lại làm bộ như vừa bị tổn thương. “Người ta quan tâm đến cậu...cậu làm sao có thể...” Vừa định diễn vai bấp cẩu trắng ở trên truyền hình thì điện thoại truyền đến giọng nói ngọt ngào của thư ký.

“Tổng tài, đây là điện thoại của tuyến hai!”

Nam Cung Nghiêu hít một hơi, nhấn phím gọi: “Nói!”

“Thiếu gia, phu nhân đã trở về rồi!”

Cô rốt cuộc cũng chịu về nhà rồi sao? Nam Cung Nghiêu nhú mày lại, sắc mặt trầm lắng đến mức có thể phun ra nước.

Hương Lăng Phong đứng ở trước mặt không dám hó hé. Cả đêm không về nhà là Uất Noãn Tâm không đúng rồi. Cô vẫn không hiểu được tính tình của chồng mình sao, còn dám ở trước miệng cọt bứt râu cọt hử? Không phải tự chuốt phiền phức cho chính mình sao?

“Tôi biết rồi! Cứ theo căn dặn của tôi mà làm!” Nam Cung Nghiêu gác điện thoại, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng không có một tí tình cảm nào, chỉ lộ ra vẻ lãnh đạm.

Anh nhớ rõ anh đã cảnh cáo cô phải biết tự giác mà an phận, không được động dấy với bạn của anh. Chỉ mới yên ổn được vài ngày, thì đã không kiềm chế được mà đổi mục tiêu sang người đàn ông khác sao? Khả năng ứng biến của cô làm cho anh vô cùng thất vọng!

Nhưng mà, nếu cô cho rằng cô có khả năng khiêu khích được anh, liền không chút kiêng dè gì cùng bọn đàn ông ở ngoài chơi đùa, thì cô đã lầm to rồi! Anh cũng có cách để cô phải nhớ rõ, bốn phận của một người vợ là gì.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Căn Phòng Bí Mật (1)

Uất Noãn Tâm vừa về đến nhà thì bắt đầu đau đầu suy nghĩ xem tối phải giải thích với Nam Cung Nghiêu như thế nào, nhưng không biết tại sao cả người không còn sức, mí mắt nặng dần, suy nghĩ một hồi thì ngủ thiếp đi. Cho đến khi Hà quân gia gọi cô tỉnh, nói rằng thiếu gia có căn dặn, tối nay cô phải cùng anh dự tiệc, mới buộc phải thức dậy tắm rửa.

Trong tủ quần áo treo ngăn ngăn thành tầng nhóm những trang phục xa xỉ đắt tiền may theo số đo của cô, cô chọn một bộ váy lụa màu trắng tuyết, đứng ở trước gương ướm thử.

Quả nhiên dáng người vẫn vậy, nhưng chỉ cần đổi một trang phục khác, khí chất toát ra trên người cũng khác hẳn. Ai có thể ngờ được, hình ảnh người công chúa cao quý ở trong gương, nửa tháng trước phải đứng dưới ánh nắng thiêu đốt của mặt trời để phát tờ rơi, hứng chịu ánh mắt xem thường của người đi đường.

Nhưng để có được cuộc sống như vậy, phải trả một cái giá quá lớn. Nếu được lựa chọn, cô hy vọng bản thân có thể dựa vào chính mình, sống thật tế là một Uất Noãn Tâm.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Căn Phòng Bí Mật (2)

Cô yếu ớt thở nhẹ ra, để bản thân không nghĩ tiếp nữa. Vừa định thay trang phục, thì bên ngoài đột nhiên truyền những âm thanh la hét, chỉ nhìn thấy người hầu nữ A Lôi lấy tay che trán lại từ trong phòng một trên lầu ba chạy ra, trên mặt toàn là máu, không ngừng chảy, nhiều xuống nền nhà, miệng hoảng huất la hét không ngừng. “Không xong rồi, Hà quản gia, nhị thiếu gia lại phát bệnh rồi!”

Máu chảy đầm đìa trên mặt làm cho Uất Noãn Tâm sợ hãi. Nhị thiếu gia? Tại sao cô không biết trong nhà vẫn còn một người nữa chứ? Đây chính là bí mật của phòng một đó sao?

“Mau báo cho bác sĩ Lâm, chuẩn bị “thuốc”, nước nóng!” Trên mặt Hà quản gia đầy lo lắng, nhưng lại bình tĩnh, thuần thực, rõ ràng đã gặp tình huống này không dưới một lần rồi.

Mỗi người đều có công việc của mình, Uất Noãn Tâm không biết mình phải làm cái gì, cũng không chắc là có thể nhùng tay. Ngay lúc này, Nam Cung Nghiêu trở về nhà, Hà quản gia đi đến bên anh nhỏ giọng thông báo tình hình. Anh ngẩng đầu, ánh mắt vừa vắn giao với ánh mắt của Uất Noãn Tâm, sự nghiêm túc trong ánh mắt làm cho cô giật bắn cả người, vội vàng trở về phòng.

Ngoài cửa sổ đột nhiên nổi gió to, bão ập đến, nước mưa như roi da quật vào cửa sổ thủy tinh. “Bụp bụp bụp—” Mỗi tiếng, đều như một trận roi quất vào tim cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy nơi này thật xa lạ, thật đáng sợ, không hề có cảm giác an toàn.

Cô quay đầu lại, có chút thất thần nhìn ra quan cảnh âm đạm rừng rợn ở bên ngoài như muốn xé toạt thế giới vậy.

Cả người dường như cũng bị xé toạt ra vậy...

Hai tiếng sau, Nam Cung Nghiêu đi đến phòng của Uất Noãn Tâm, vẻ mặt căng thẳng vẫn chưa hoàn toàn dịu bớt, sắc mặt lạnh băng, làm cho cô không dám đến gần. Trong tiềm thức cảm thấy mình sắp sửa gặp nạn nữa rồi. Muốn trốn! Nhưng chạy cũng không thể chạy được.

Hai người cứ như vậy không nhúc nhích gần 10 phút, Uất Noãn Tâm cắn môi mở miệng trước, âm thanh yếu ớt, hầu như không thể nghe được. “Cậu ấy...có sao không vậy?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Chỉ Có Nghĩa Vụ

“Cô biết người đó là ai sao?” Nam Cung Nghiêu trầm trọng chất vấn, giọng điệu khiến người khác đầy cảm giác ngọt ngào.

Uất Noãn Tâm vội vàng lắc đầu: “Tôi không biết! Chỉ nghe các cô ấy đề cập đến...nhị thiếu gia...” Rõ ràng trong cái nhà này có che giấu bí mật đây mà, cô không ngốc đến nỗi tiếp tục truy hỏi, liền đánh trống lảng: “À...tiệc rượu...có đi nữa không?”

Nam Cung Nghiêu không trả lời, liền đi thẳng đến phía sau quầy rượu rót một ly rượu, ngửa cổ lên uống cạn.

Uất Noãn Tâm nhận thấy được chuyện lúc này đã làm cho anh vô cùng mệt mỏi, cô cũng không hỏi tiếp nữa, nhẹ nhàng cầm lấy lễ phục để trở lại tủ quần áo. Vặn vẹo những ngón tay một hồi lâu mới rứt rề giải thích: “Tối qua...”

“Cô đã làm những việc gì, không cần phải báo cáo với tôi!”

Một câu nói cực kỳ lạnh lùng, làm cho toàn bộ những câu nói mà Uất Noãn Tâm đã chuẩn bị từ lâu đều nghẹn lại trong cổ họng, một hồi lâu sau cô mới nói tiếp : “Tôi còn có một chuyện muốn cùng anh thương lượng!”

“Bang...”ly rượu cao chân bị đập xuống quầy rượu, xém tí nữa là bể vụn ra hết. Nam Cung Nghiêu quay đầu lại liếc nhìn cô: “Uất Noãn Tâm, cô đã đủ chưa?”

Một nửa bên má của anh chìm vào trong ánh sáng của ánh đèn, mọi đường nét đều hiện lên rõ ràng, đồng thời càng hiện rõ hơn sự lạnh lùng, làm cho Uất Noãn Tâm rung cả mình, lúc đó những lời khích lệ trong lòng cô cũng hoàn toàn mất hết. Nhưng nghĩ đến đây có thể là cơ hội duy nhất có thể cùng anh nói chuyện một cách đàng hoàng, cho nên không thể không lấy hết mười ngàn phần can đảm.

“Đi học là quyền lợi của tôi, xin anh đừng nên...”

“Quyền lợi ?” Nam Cung Nghiêu thốt lên một cách nhạo báng, cố ý kéo dài âm cuối: “Cô chỉ có nghĩa vụ, không hề có quyền lợi!”

“Những gì cần làm tôi đã làm hết rồi!”

“Vậy sao? Tôi tại sao lại không biết cô làm rất tốt vậy nhỉ?” môi Nam Cung Nghiêu hơi nhếch lên, cười lạnh: “Cô cho rằng, cô đã thành công lấy được lòng tôi sao?”

“Tôi...”

“Đến đây!”

“Đến đây!” Giọng nói tựa như sấm chớp, như muốn chia năm sẻ bảy, chấn động trời đất ở thế giới bên ngoài cửa sổ. Uất Noãn Tâm cả người ớn lạnh, dợn sống lưng như có gai đâm vào vậy. Do dự vài phút sau đó mới bước đến chỗ anh. Vừa đi đến gần nửa mét, liền bị anh ôm vào trong lòng, tấm lưng bị ấn xuống nền đá cẩm thạch của quầy rượu, đau vô cùng!”

Mặt của Nam Cung Nghiêu từ từ cúi thấp xuống, gần như cọ sát vào cổ của cô, hơi thở mạnh mẽ hòa lẫn với mùi rượu phả vào bên tai cô, như có ngọn lửa đang thiêu đốt, làm cho cô rung cầm cập.

“Cô sợ tôi sao?” Anh thấp giọng nói, quyến rũ, nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm.

“...” Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt, cổ họng giống như bị bóp vậy, phát không ra tiếng.

Bởi vì không biết anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, trong lòng cô liền dấy lên sự sợ hãi tựa như sóng biển đang ập đến, cả người run rẩy vì sợ.

Nam Cung Nghiêu nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt cô, như đang thưởng thức một món đồ sứ vậy, ngà ngà say nở nụ cười. Uất Noãn Tâm chưa bao giờ nhìn thấy anh nở nụ cười như vậy, cười một cách mê hoặc và lạ lùng, nhưng nụ cười không hiện lên trong đáy mắt, so với bộ mặt lạnh lùng vô tình càng làm cho cô khiếp sợ. Cô chỉ có thể co người lại không ngừng lùi về phía sau.

Nhưng anh rất nhanh đã phát hiện ra ý định của cô, liền ôm lấy eo của cô chặt hơn. Cơ thể của hai người dính chặt vào nhau, không có một khoảng cách. Nhiệt độ cơ thể nóng lên như muốn bỏng người cô mùi rượu phả vào tựa như muốn làm cho cô say. Cô cố chống đỡ lồng ngực của anh, nỗ lực làm mọi hành động để phản kháng: ” Anh, anh đừng như vậy...”

“Cô không phải muốn lấy lòng tôi sao? Tôi cho cô cơ hội, lại còn giả bộ thực nữ thanh cao gì nữa hả? Môi của anh gần như chạm vào môi cô, nóng bỏng. “Muốn chơi trò mèo vờn chuột với tôi, cô còn quá non kém...” Giọng điệu quyến rũ khiến cho những lời nói tàn nhẫn của anh tựa như những lời nói yêu mềm mại giữa hai người thân mật vậy.

Uất Noãn Tâm chỉ có thể bất lực ở trong lòng của anh mà run rẩy, cô căm ghét sự yếu đuối của bản thân, chỉ có thể trở thành món đồ chơi mặc cho anh chơi đùa.

Anh đẩy cằm của cô lên, mang theo những vết chai sạn ở bàn tay mà vuốt ve khuôn mặt của cô. Uất Noãn Tâm ngạc nhiên, một người cao quý như vậy, các ngón tay tại sao lại thô ráp đến vậy. Đột nhiên cô ý thức được,

bản thân một chút cũng không hiểu gì về anh cả. Cũng có thể anh vốn không thản nhiên, chói lóa giống như những gì cô đã nghĩ...

Dưới hàm đột nhiên truyền đến một cơn đau.

“Chồng cô đứng ở trước mặt cô, mà cô dám thản nhiên nghĩ đến người đàn ông khác sao?” Nam Cung Nghiêu lộ ra ánh mắt tựa như sói: “Uất Noãn Tâm, cô như vậy không cảm thấy nhục nhã sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Muốn Điên Cuồng Hôn Cô

“Tôi không có!” Anh làm sao có thể cho cô lời buộc tội nghiêm trọng như vậy chứ! Nhưng khi đối mặt với một người đàn ông không thể nói lý như anh, cô có nói gì cũng bằng thừa. Cho nên, lựa chọn của Uất Noãn Tâm là im lặng.

“Em dám khiêu khích tôi, thì cũng phải chịu sự trừng phạt thích ứng...” Những ngón tay của Nam Cung Nghiêu uốn lượn như rắn, rời khỏi đôi môi của cô. Đôi mắt lạnh lùng kỳ lạ, tùy tiện thưởng thức sự lúng túng của cô. Cho dù cô có cố gắng che giấu, anh vẫn có thể nhìn thấu được sự sợ hãi lúc này của cô.

Và cô càng cố gắng chịu đựng, anh càng muốn bức cô, muốn khiến cô hoảng sợ mà cầu xin sự thương xót của anh.

Trong đầu hiện lên một cách duy nhất đó chính là điên cuồng hôn cô.

Nam Cung Nghiêu bị chính ý nghĩ của mình làm giật mình!

Trong ba mươi hai năm qua, trừ cô ấy, anh chưa từng hôn qua bất kỳ người nào. Thậm chí phụ nữ của anh nhiều như cá bơi qua sông, cũng chỉ là món đồ chơi phát tiết trên giường. Làm sao có thể đối với cô...

Uất Noãn Tâm hoảng sợ nhìn người đàn ông ở trước mặt, chỉ cảm giác một giây sau anh có thể làm ra những chuyện vô cùng đáng sợ, tựa như một con gấu thèm khát máu vậy, đem cô xé xác thành từng mảnh. Tim, muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hô hấp như nghẹn lại, máu huyết chảy ngược.

“Thiếu gia, bác sĩ Lâm muốn gặp ngài!”

Trong bầu không khí sắp đông cứng, lại truyền đến giọng của Hà quản gia.

Nam Cung Nghiêu không có một chút do dự nào đẩy Uất Noãn Tâm ra, chỉnh lại quần áo, bước nhanh ra ngoài. Đến gần cửa, hơi dừng bước: “Hậu quả của việc chọc giận tôi, em gánh chịu không nổi đâu!”

Việc anh rời khỏi, mang đi sự lạnh lẽo trong không khí, nhưng không làm cho Uất Noãn Tâm nhẹ nhõm mà càng làm cho cô nghẹt thở. Cả người mềm nhũn ngã xuống thảm. Trong giây phút đó chỉ còn lại một đôi mắt sáng chìm trong màn đêm vô tận.

.....

Buổi tối khi điện thoại đổ chuông, Uất Noãn Tâm còn đang lơ đãng ôm lấy hai chân ngồi nhìn ra cửa sổ.

“Ngủ rồi sao?”

“...Anh là?” Bởi vì cô không quen nhiều bạn là nam, cho nên cô nhất thời không nhận ra giọng của đối phương.

Anh ở bên kia cười nhẹ: “Lương Cảnh Đường.”

“Giáo sư, chào thầy!”

“Tôi làm phiền đến thời gian nghỉ ngơi của em sao?”

“Không có ạ! Thầy làm sao biết được số điện thoại của em?”

“Trong văn phòng của trường có hồ sơ của em! Hy vọng em không cảm thấy tôi quá đường đột.”

“Không có không có đâu ạ!” Uất Noãn Tâm lắc đầu thật mạnh. “Thầy... có việc gì sao?” Giọng nói ấm áp của thầy như có thể làm tan chảy cả ánh trăng, tựa như một chiếc lông vũ, từ từ rót vào trong tim. Cái cảm giác này, rất tinh tế, không thể nói bằng lời. Cảm giác dù chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của thầy, liền cảm thấy yên tâm.

“Viện trưởng nhờ tôi đề cử tên của một số người để làm trợ lý, sáng ngày mai có buổi phỏng vấn, em có thể đến được không?”

“Ngày mai sao?” Vừa nghĩ đến lời cảnh cáo của Nam Cung Nghiêu, Uất Noãn Tâm có chút dao động. Nếu như lại khiêu khích anh, anh...

“Thật xin lỗi! Vốn dĩ đã hẹn với em rồi , nhưng tình hình thực tế thì...”

“Buổi sáng mấy giờ vậy thầy?”

“Mười giờ, tại phòng tổng hợp A006!”

“Được rồi! Em nhất định sẽ đến đúng giờ!” Uất Noãn Tâm hạ quyết tâm. Việc liên quan đến ước mơ của mình, cô tuyệt đối không chùn bước!”

“Vậy tôi đợi em!” Giọng nói của anh có chút nhẹ nhõm, nghe hơi buồn cười.

“...Vâng!” Uất Noãn Tâm tự nhiên đỏ cả mặt. Kỳ lạ, tim đập có chút... loạn nhịp.

Là do ánh sáng của trăng lơ mờ quá đẹp sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Đồng Ý Cùng Dùng Bữa

Ngày thứ hai bước ra cửa cũng không đề cập chuyện đi học, Hà quân gia cũng không hỏi. Uất Noãn Tâm bình tĩnh bước ra khỏi cửa nhà, nhanh chóng đi đến trường học. Tham gia cuộc cạnh tranh còn có ba học sinh khác cũng là sinh viên của học viện pháp luật, nhưng cô đối với trình độ chuyên môn của bản thân mình rất tự tin, không hèn nhát khi đứng trước mọi người, trả lời rất trôi chảy. Qua ba vòng thi, sau khi kết quả được công bố, cô có thể thuận lợi trở thành trợ lý của giáo sư.

Vừa ký kết xong hợp đồng, Uất Noãn Tâm liền vội vàng về nhà, nhưng Lương Cảnh Đường đã đuổi kịp cô, mời cô ở lại cùng dùng bữa.

Bởi vì tối hôm qua tim đột ngột nhảy loạn nhịp, cho nên Uất Noãn Tâm không dám nhìn thẳng mặt anh. Nhưng hai người gặp tiếp xúc với nhau, một chút căng thẳng cũng đều không có. Trong lòng thầm nghĩ tối hôm qua chỉ là ánh sáng ban đêm quá đẹp, thêm vào đó trong lòng có uất ức, cho nên mới có chuyện nhịp tim đập loạn xạ, nhưng cũng làm cho người cô nhẹ nhõm rất nhiều.

Mặc dù Lương Cảnh Đường còn trẻ, nhưng đã là một luật sư có tiếng trong ngành. Từ trên người của anh có thể học được rất nhiều kinh nghiệm, Uất Noãn Tâm tự nhiên muốn tiếp xúc với anh nhiều hơn. Chỉ là không thể không nghĩ đến Nam Cung Nghiêu cho nên đã đưa ra lời từ chối: “Trong nhà còn có việc...”

“Đành lần sau vậy! Có thời gian tôi sẽ gọi điện thoại cho em!” Lương Cảnh Đường mỉm cười, không hề cho cô một chút áp lực nào. “Quan hệ

giữa giáo sư và trợ lý, không khác gì là giữa hai đối tác với nhau, cần phải hiểu nhau hơn, thấu hiểu nhiều hơn. Hy vọng sau này có thể làm việc với nhau một cách hòa hợp!”

“Thầy đợi một chút...” Anh đi được vài bước, Uất Noãn Tâm do dự gọi anh lại, quyết định trong vòng một giây, nụ cười rục rờ cũng hiện lên trên mặt. “Buổi trưa ăn gì vậy thầy?”

.....

Tại nhà hàng Pháp.

Phong cảnh trang nhã, các nhạc công trình diễn những bản nhạc nhẹ, trong không khí lan tỏa ra hương thơm của hoa bách hợp.

Uất Noãn Tâm vừa thưởng thức thức ăn, vừa cùng Lương Cảnh Đường thảo luận những vấn đề trong công việc. Anh nhẫn nại giải đáp những thắc mắc của cô, trên miệng trước sau đều nở nụ cười, lịch sự và tinh tế. Loại khí chất tao nhã này, đã làm nổi bật thêm con người tuyệt vời của anh. Loại khí chất cao quý chỉ có ở tầng lớp quý tộc này, làm cho người khác như bị say vào trong mê hoặc.

“Em không cần phải căng thẳng như vậy, công việc cứ từ từ làm quen là được. Chỉ cần có lòng, thì sẽ làm tốt thôi. Những chuyện liên quan đến công việc không nên bàn luận ở đây, chúng ta nói sang chuyện khác đi!” Lương Cảnh Đường nhâm nhi một ngụm cà phê, vô cùng thích thú quan sát cô. “Hôm nay cách em cải trang nhìn rất đặc biệt.”

“Hả? À...” Uất Noãn Tâm lúc này mới nhớ ra là bản thân có cải trang để che đậy, không thể không bật cười: “Việc này... Thân phận của em có chút đặc biệt...” Cô vô cùng mong muốn có một cuộc sống bình thường, không muốn bất cứ người nào nhận ra cô là “thiên kim của ngài thị trưởng”, cho nên bình thường khi ra ngoài hoặc đi học đều đeo một cặp mắt kính, cố ý làm cho bản thân mình xấu xí.

“Ừm...Trông rất xấu phải không? Làm cho thầy không thấy thoải mái sao?”

“Nhìn quen rồi, cũng rất thuận mắt, rất đáng yêu!”

“....”Đáng yêu sao? Cô không thể không nói cách thưởng thức của thầy hơi bị đặc biệt sao?

Vẻ ngoài nhìn có vẻ chững chạc, nhưng Lương Cảnh Đường cũng là một người đàn ông vô cùng hài hước. Uất Noãn Tâm dần dần cũng không còn bởi vì thân phận giáo sư của anh mà cảm thấy xa lạ, vui vẻ trò chuyện với nhau, cho đến khi một ánh mắt liếc qua, làm cho sống lưng của cô lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

Cảm thấy bất an cô quay đầu lại, Nam Cung Nghiêu đã ngồi cách cô năm mét, khóe môi anh lạnh lùng mím lại.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Lại Hiếu Lâm Nữa Rồi

Đương nhiên, Nam Cung Nghiêu không chỉ ngồi một mình, bên cạnh còn có một mỹ nữ tựa như tiên giáng trần. Uất Noãn Tâm trước giờ cũng không phải chưa từng thấy các loại dáng người quyến rũ đầy đặn, đường cong rõ ràng. Cô gái kia thật sự rất đẹp, nhưng không phải chỉ có giá trị là một bình hoa đẹp, mà còn toát ra một loại khí chất rất sôi đời. Vừa có đầu óc vừa có sắc đẹp lại đẹp người, nhất định không có một người đàn ông bình thường nào có thể xứng với cô ấy. Thậm chí ngay cả người bên cạnh là một nhân vật tầm cỡ như Nam Cung Nghiêu, cũng không hề ảnh hưởng đến ánh hào quang của cô. Hai người ngồi bên cạnh nhau, bù trừ lẫn nhau, vô cùng xứng đôi.

Trong lòng Uất Noãn Tâm cảm thấy bản thân mình so với cô ấy còn kém rất xa, người con gái bên cạnh Nam Cung Nghiêu, nhất định phải giống như cô ấy, mà cô chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ không hiểu sự đời! Đường nhiên cô cũng có sự kiên cường, cố gắng và lý tưởng của chính mình. Nhưng nếu muốn có được khí chất giống như cô ấy, vẫn còn phải cần một khoảng thời gian dài.

Còn may mắn là ngoại trừ lần đó ra, cô cũng không còn phải chịu cảnh chua xót và ghen tỵ khi bắt gặp chồng mình ở cùng người phụ nữ khác. Chỉ lo lắng sẽ bị ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa cô và Lương Cảnh Đường, rồi dẫn đến những tai họa không mong muốn.

“Buổi sáng phòng tài vụ có gửi báo cáo đến, dự án hợp tác với công ty Vinh Đạt năm ngoái đã đạt được lợi nhuận từ 50% lên đến 70%. Tôi cho rằng phương án hợp tác này cũng đã chín mùi rồi, chúng ta có thể chấm dứt

hợp tác với công ty Vinh Đạt. Tổng tài, anh cảm thấy như thế nào? Tổng tài?”

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của anh nhìn về nơi khác, Hướng Vi nhìn theo ánh mắt của anh nhìn qua. Trong vòng một giây nhìn ra được người mang cặp kính gọng đen to ngồi cách đó năm met, trông có vẻ là một cô gái quê mùa nhưng lại chính là người vợ mới cưới của sếp, Uất Noãn Tâm.

Làm trợ lý của tổng tài mười năm trời, Hướng Vi rất ít khi thấy Nam Cung Nghiêu phân tâm trong lúc làm việc. Anh đang không vui vì thấy cô ấy cùng người đàn ông khác dùng bữa sao?

Cảm giác được có hai cặp mắt đang quan sát mình, Uất Noãn Tâm liền cúi đầu xuống, vì dùng lực cắt miếng thịt bò, nên làm cho trên mặt đĩa cao cấp phát ra âm thanh chói tai.

“Thịt bò quá dai sao?” Lương Cảnh Đường hỏi.

“Hử? Không, không có...em, em không quen sử dụng dao nĩa!” Uất Noãn Tâm vội vàng tìm đại một lý do, khó xử nở nụ cười.

“Để tôi giúp em!”

“Không cần đâu, em tự mình làm được! Thật đó...” Uất Noãn Tâm không kịp ngăn lại, Lương Cảnh Đường đã mỉm cười cầm lấy đĩa của cô, tỉ mỉ cắt miếng thịt bò ra từng miếng nhỏ. “Cổ tay phải dùng một chút lực, dao nâng cao lên một tí, vậy thì sẽ không đụng vào đĩa nữa.”

“Ừm...Lần sau em sẽ nhớ kỹ...” Uất Noãn Tâm bối rối cúi đầu thấp xuống, ngay cả ngược mắt cũng không dám ngược lên nhìn. Tay ở dưới bàn nắm chặt lấy mép áo, lòng bàn tay ướt đầy mồ hôi.

Lần này tiêu rồi, anh nhất định sẽ hiểu lầm mất thôi, trở về nhà thế nào cũng nổi giận đùng đùng rồi mĩa mai cô là không an phận , nhưng sự thật

không phải như vậy mà!!!

Cô phải làm sao vượt qua ải này đây?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Bí Mật Của Cô

Uất Noãn Tâm dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết bữa trưa, rồi nhanh chóng bỏ chạy. Lương Cảnh Đường kiên quyết đưa cô về, khó mà từ chối được, đành phải lên xe của anh. Thoát khỏi Nam Cung Nghiêu, mạnh mẽ như âm hồn không tan, làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm, liền thở một hơi dài.

“Cùng tôi ở một chỗ, em cảm thấy không thoải mái, rất mệt sao?” Lương Cảnh Đường nhìn về phía trước, vừa nói đùa vừa nghiêm túc hỏi cô.

“Tất nhiên không phải vậy!” Uất Noãn Tâm nhanh chóng phủ nhận. Ngược lại, cô rất ít khi ở cùng người khác được thoải mái như vậy. Anh hiểu rộng, tài giỏi, nhã nhặn, thật sự mang lại cho người khác cảm giác vô cùng thoải mái tựa như gió xuân vậy.

“Tôi trông em rất mệt, lúc này còn có chút hỗn loạn” Lương Cảnh Đường quay đầu nhìn cô cười, lúc nào cũng dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng tựa như bông vậy, làm cho không khí trong xe chìm trong một màu vàng nhạt ấm áp.

“Không có đâu, em chỉ là thỉnh thoảng có chút...có chút...” Uất Noãn Tâm gãi gãi đầu: “động kinh...”

Lương Cảnh Đường không nhịn được cười, sau đó nghiêm túc trở lại: “mặc dù tôi không có quyền can thiệp vào chuyện riêng tư của em, nhưng nơi phức tạp như quán bar, một cô gái như em nên ít đến đó thì hơn! Còn nữa, việc xảy ra lần trước tôi không nghĩ chỉ đơn giản vậy, em đã chọc vào ai rồi phải không?”

Uất Noãn Tâm bị câu hỏi cũng anh làm cho lúng túng, suy nghĩ kỹ lại, lắc đầu: “em không biết nữa!”

“Mặc kệ chuyện là như thế nào, em cũng nên cẩn thận mọi thứ. Em quá đơn thuần, không biết cách bảo vệ bản thân mình.”

“Ừm! Cám ơn anh!” Uất Noãn Tâm nhìn ra ngoài cửa xe, những tòa nhà cao tầng ở trung tâm thành phố nhanh chóng lướt qua mắt cô, nhìn thật lạnh lẽo và xa lạ. Cô vốn dĩ không quen, cũng không có bất kỳ cảm giác thân thuộc nào. Trong lòng trống trải, không hề có cảm giác an toàn, không thể không vì bản thân mình mà có chút lo lắng cho tương lai sau này.

Lúc đi qua một chung cư, Uất Noãn Tâm bảo Lương Cảnh Đường dừng xe lại. “Nhà em ở đây, cám ơn anh đã đưa em về!”

Lương Cảnh Đường nhìn quanh một hồi. “Ở đây, em chắc chứ?”

“Ừm! Em vào trước đây!” Trong lòng lo sợ anh sẽ nhận ra lời nói dối của mình, Uất Noãn Tâm nhanh chóng quay người, ba bước bước thành hai bước chạy trốn.

Trong mắt của Lương Cảnh Đường có chút sâu xa. Nếu như anh nhớ không lầm, khu nhà chung cư này sắp bị phá dỡ, vốn dĩ không có ai sống ở đây.

Cô, rốt cuộc muốn che giấu chuyện gì?

.....

Chiếc xe băng băng chạy trên đường, kinh tế của Đài Loan dưới bàn tay của Nam Cung Nghiêu biến hóa không ngừng. Hường Vi nhìn chăm chú nhìn anh, bị hút sâu vào trong vòng xoáy, cảm thấy người đàn ông trước mặt đẹp không thể tưởng tượng nổi, kiêu ngạo và thận trọng.

Nam Cung Nghiêu đóng laptop lại, quay mặt nhú mày lại, trên khuôn mặt vẫn lạnh băng đó có một chút dịu dàng. “Em muốn hỏi gì?”

Anh là người duy nhất trên thế giới này hiểu cô nhất, luôn luôn hiểu rõ những ý nghĩ của cô. Hường Vi tự biết bản thân mình ở trước mặt anh không thể che giấu bất cứ chuyện gì, liền hỏi: “Lúc này tại sao không đến chào hỏi vợ anh vậy?”

“Em nghĩ rằng cần thiết phải lãng phí thời gian để ý những người và việc không liên quan đến mình à. Đây là lần đầu tiên em hỏi về chuyện riêng tư của tôi, sao nào, ghen rồi sao?”

Hai gò má của Hường Vi đỏ ửng lên, không phủ nhận, cũng không khẳng định.

Nam Cung Nghiêu chỉ cười, cũng không hỏi tiếp, mắt liếc nhìn cô, rồi nhìn về một nơi xa xăm.

Em, sẽ ghen sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Bốn Phận Làm Vợ

Cho đến hai giờ sáng, Uất Noãn Tâm cũng không đợi Nam Cung Nghiêu trở về nhà, trong lòng nghĩ chắc anh đã cùng người con gái hồi sáng phong lưu cả đêm rồi, cũng không ngu ngốc ngồi đợi, trong lòng nơm nớp không yên mà ngủ thiếp đi. Nào biết được buổi sáng ngày thứ hai ở trên bàn ăn liền đụng mặt anh, vẫn là bộ mặt lạnh lùng ngàn năm không thay đổi, đối với làm cô ngơ như không nhìn thấy.

Anh xem tạp chí kinh tế của anh, cô ăn bữa sáng của cô, hai người không nói chuyện với nhau.

Áp lực lên tới đỉnh, làm cho khẩu vị của cô trở nên nhạt nhẽo. Mười phút sau, thật sự không còn nhìn được bèn mở miệng. “Chuyện ngày hôm qua... đó là giáo sư đại học của tôi...”

Nam Cung Nghiêu lật sang chuyển mục phỏng vấn của các doanh nghiệp.

“Xin anh hãy tin tôi, tôi không phải là người phụ nữ tùy tiện đi ra ngoài với bất cứ người đàn ông nào.”

Nam Cung Nghiêu lại chuyển đến diễn đàn tài chính quốc tế.

Uất Noãn Tâm đoán không ra anh đang có thái độ gì, nhưng người ta thích quan tâm hay không, cô cũng không muốn nói thêm gì nữa, sợ rằng anh vốn không để trong lòng một chút nào cả. Nhỏ tiếng thì thầm: “bản thân còn cùng với một người con gái khác ở cùng...”

Nhưng câu nói đó lại cứ cố tình chui vào tai của Nam Cung Nghiêu, làm cho anh hỏi lại cô một câu: “Cô cho rằng, cô có tư cách thảo luận về quyền bình đẳng với tôi sao?”

Uất Noãn Tâm há miệng, á khẩu một hồi lâu. Trong đầu hiện ra vô số những câu phản bác lại. Nhưng đều nuốt trở lại, hít một hơi thật sâu, mới nói. ” Tôi biết trong mắt anh, gia đình chúng tôi đều tìm mọi cách để kiếm lợi từ anh. Tôi cũng không phủ nhận, cuộc hôn nhân này có xen lẫn mục đích khác.

“Anh không yêu tôi, muốn tìm người con gái khác tôi cũng không quan tâm, tôi sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Cũng sẽ dựa theo những gì anh nói, tự giác làm tròn bốn phận người vợ. Nhưng anh không thể tước đoạt quyền được đi học và làm việc của tôi, đó là ước mơ của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước! Tôi đã ký hợp đồng làm trợ lý của giáo sư với nhà trường rồi!”

Lần đầu tiên cô ở trước mặt anh nói một câu dài chứa đầy giọng điệu kiên định như vậy, sau đó cô lập tức thở hỗn hển.

Anh sẽ không đánh cô văng ra ngoài chứ?

Nhưng Nam Cung Nghiêu chỉ ngẩng đầu, cười như không cười. ” Sợ rằng mục đích của cô, là nhắm vào giáo sư, chứ không phải làm trợ lý!”

“Tôi và anh ấy đều trong sạch!”

“Cô trong sạch hay không, tôi không biết, cũng không muốn biết. Đợi sau khi cô làm tròn bốn phận của người vợ, mới cùng tôi thảo luận tiếp vấn đề quyền lợi này. ” Nam Cung Nghiêu để tạp chí xuống, lạnh lùng quăng cho cô một câu: “Buổi tối cùng tôi đi dự tiệc”, đầu cũng không thèm quay lại nhìn liền bước đi

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Cô Quàng Lấy Tay Anh Ta

Uất Noãn Tâm tức giận cả một ngày, cho đến khi Hà quán gia thúc giục cô, cô mới miễn cưỡng đi thay quần áo, khi đi xuống lầu Hường Lăng Phong đã ngồi ở phòng khách đợi cô. Nghĩ đến những việc xấu hổ xảy ra ngày đó, hai bên tai liền đỏ ửng, cố gắng tỏ ra thật bình thường. “Chào anh!”

“Ừm! Cô rất đẹp!” Hường Lăng Phong vô cùng thoải mái, dường như không hề để bụng chuyện xảy ra lần trước.

Mặc dù trong lòng anh đã bị dáng vẻ duyên dáng cùng khuôn mặt tuyệt sắc của cô làm cho điên đảo.

Lần trước nhìn thấy cô, anh liền có một loại cảm giác đặc biệt. Cũng giống như đêm nay, anh cảm thấy cô giống như một thiếu nữ thanh thuần, không hề nhiễm một chút bụi trần.

Làn da của cô thật sự rất trắng, mềm mại làm cho người khác muốn véo một cái. Một đôi mắt vừa to vừa sáng. Lúc anh nhìn thấy cô, anh liền cảm có cảm giác như cô đang muốn nói bản thân anh điều gì, khiến cho tim anh đập loạn xạ.

Màu trắng là màu hợp với với cô nhất, cô mặc chiếc váy vào trông rất thuần khiết và tinh tế, rất động lòng người.

Anh biết cô trong sáng tựa như hoa sen, tuyệt đối không cố gắng lấy lòng người khác. Nhưng cô lại là một yêu tinh, mê hoặc lòng người, làm cho người khác không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của cô.

Đặc biệt khi ánh mắt của di chuyển đến đôi môi hồng mềm mại của cô, làm cho tim anh đập chậm lại, trong lòng kích động nghĩ...muốn hôn cô.

Chết tiệt! Anh làm sao có thể có loại ý nghĩ này đối với vợ của bạn thân mình chứ?

Hương Lăng Phong nhan chóng kìm chế nhiệt độ cơ thể mình lại, cái cảm giác mất không chế lúc này chỉ cần đàn ông là loại động vật cảm nhận bằng trực quan sẽ đều bị vẻ đẹp này hấp dẫn.

“Cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!”

“Anh ấy đâu?”

“Ở công ty có một số việc cần cậu ta giải quyết, cậu ấy sẽ đi thẳng đến đó!”

Uất Noãn Tâm gật đầu. Cô không lo Nam Cung Nghiêu vắng mặt. Nhưng cùng Hương Lăng Phong ngồi chung trong một chiếc xe, cũng là một việc vô cùng lúng túng nha!

.....

Cũng may Hương Lăng Phong vốn có tính hài hước, nên cũng khiến cho không khí cũng trở nên tốt hơn. Qua một hồi cũng làm cho Uất Noãn Tâm trò chuyện thoải mái với anh, cảm giác có một người bạn như vậy cũng là một việc vô cùng vui vẻ.

Lúc xuống xe, Hương Lăng Phong ra dấu cho Uất Noãn Tâm quàng lấy cánh tay anh, cô có chút do dự.

“Chỉ là một loại hình thức xã giao thôi mà, Nghiêu là anh em với tôi, sẽ không để ý đâu!”

Ánh mắt của anh rất chân thật, Uất Noãn Tâm không còn băng khoăn, liền mỉm cười quàng lấy cánh tay của anh, đi vào biệt thự.

Cửa hội trường mở ra, một dáng người cao lớn từ từ bước vào. Khí chất cao quý, tỏa ra ánh hào quang, thu hút vô số ánh nhìn say mê của phụ nữ.

Nhưng ánh mắt của anh, nhíu lại nhìn người con gái trong sáng tựa như hoa sen đang đi về phía mình.

Tay của cô, đang quàng lấy tay của người đàn ông khác!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Bắt Gặp Gian Tình

Sắc mặt của anh, hình như không được tốt cho lắm...không lẽ do cô quàng tay của Hường Lăng Phong sao? Uất Noãn Tâm thầm nuốt nước bọt. Nhưng rồi nghĩ lại, anh không vui thì liên quan gì đến cô, cô quan tâm làm chi.

Cái tên này, lại ghen bóng ghen gió rồi! Anh giúp cậu ta đi đón người, một câu cảm ơn cũng không có, lại còn bày cái mặt thối đó ra cho anh xem. Bản thân mình tại sao lại đi làm những chuyện vô bổ vậy chứ? Trong lòng của Hường Lăng Phong thầm thở dài, bất đắc dĩ còn mở lời trêu chọc: "Nhiệm vụ hoàn thành! Dem người trả về cổ chủ!"

Uất Noãn Tâm miễn cưỡng đến bên cạnh Nam Cung Nghiêu, anh ở bên tai của cô nói một câu lạnh lùng: "Thu lại bản mặt khổ sở của em đi." Liền ôm lấy eo của cô, không cho cô nhúc nhích, khóe miệng nở một nụ cười quý phái, mỉm cười gật đầu.

Đêm nay, Uất Noãn Tâm cảm thấy bản thân giống như một con rối, để mặc cho Nam Cung Nghiêu điều khiển, liên tục cùng những người có máu mặt trong giới kinh doanh mời rượu, nghe bọn họ thảo luận về những thứ cô hoàn toàn không hiểu như tài chính, chứng khoán, tranh chấp về chính trị. Đã vậy còn kèm theo diễn kịch, giả vờ ân ái.

Nam Cung Nghiêu là người diễn kịch giỏi nhất mà cô từng gặp, dịu dàng chu đáo như vậy, có khi ngay cả cô còn bị ánh mắt tràn đầy yêu thương của anh làm cho mê mẩn. Trong mắt của người ngoài, cuộc hôn nhân thương mại này chính là kết tinh của tình yêu, hạnh phúc ngọt ngào.

Nổi chua sót và đau buồn bên trong đó, chỉ có bản thân cô biết rõ và chỉ có thể để trong bụng.

Thừa lúc Nam Cung Nghiêu cùng bạn bè ôn lại chuyện cũ, Uất Noãn Tâm tự mình đi ra khỏi biệt thự để hóng mát. Bên trong quá náo nhiệt, cũng quá giả tạo, mỗi người đều đeo một cái mặt nạ để sống, đằng sau nụ cười đó là tính toán và lợi dụng lẫn nhau. Cuộc sống như vậy không phù hợp với cô, vẫn là ra ngoài thường trăng, hóng gió mát, nghe tiếng ếch kêu cảm thấy thoải mái hơn.

Đang lúc hóng gió say mê ngửi mùi thơm của hoa thì trong bụi cỏ đột nhiên phát ra tiếng động, âm thanh của một cô gái không ngừng vọng đến.

“Ngũ, ngũ thiếu gia...đừng ở đây...sẽ,sẽ có người nhìn thấy đó.” Thở gấp, ngân nga, như muốn từ chối lại như muốn mời gọi.

“Nhìn thấy thì sao nào? Tôi đùa giỡn với phụ nữ, còn phải lựa chỗ sao?”

.....

Nếu lúc đó có người nói cho Uất Noãn Tâm biết, cô sẽ chọc trúng một tên hắc đạo siêu cấp biến thái cùng khó trị không ai bì nổi, cô nhất định sẽ tránh đi thật xa thật xa nơi này.

Nhưng lúc đó thật sự cô không hề biết, bởi do tò mò hiếu kỳ, cô nhẹ nhàng đẩy bụi cây ra.

Trời lúc đó rất tối, nhưng dưới ánh sáng không rõ ràng của màn đêm cô vẫn có thể nhìn thấy một màn sống động sắc hương đó. Một người đàn ông đè một người phụ nữ ở dưới đấy, quần áo ngay ngắn, hiên ngang siêu việt. Bên dưới là người phụ nữ nhưng cả người trần trụi, da thịt đỏ lên tựa như con tôm bị luộc chín vậy.

Hai cơ thể ôm chặt lấy nhau, tia lửa lóe bốn phía, làm cho thần kinh cùng da thịt của cô gái đó trở nên nóng bỏng. Cô sợ tới mức thở ra một hơi, khẽ kêu: ” A...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Con Mồi Mới (1)

Uất Noãn Tâm kêu rất nhỏ tiếng, và ngay lập tức phản ứng che miệng lại. Nhưng tiếng động nhỏ này, vẫn làm kinh động đến đôi nam nữ quần lấy nhau trong bụi hoa. Người phụ nữ vội vàng dùng tay chống lấy ngực của người đàn ông, “Ngũ thiếu, có người đó!”

Người đàn ông từ từ quay đầu lại, một khuôn mặt xinh đẹp trong sáng ở dưới ánh trăng lộ ra rõ từng đường nét và góc cạnh. Đôi mắt sáng tựa ánh trăng, bình tĩnh đi đến trước ánh mắt của Uất Noãn Tâm, lông mày chậm rãi nhíu lại. Cố ý trêu chọc cô, khóe môi nhếch lên, đa tình cùng phóng túng.

Uất Noãn Tâm không biết là bị màn gian tình trước mặt làm cho sợ hay là bị nụ cười của người đàn ông kia dọa sợ. Nói tóm lại là cảm thấy nguy hiểm, hốt hoảng nói không thành tiếng: ” Thật xin lỗi!” vội vàng bỏ chạy, không màn đến ánh mắt đang dõi theo mình của anh ta.

“Người ta đã nói không cần mà...” Người phụ nữ nũng nịu từ chối, nhưng hai đôi chân vẫn cứ ôm lấy cái hông cường tráng của anh ta.

“Vậy thì rút xa một chút!” Anh không chút luyến tiếc nào đây cô ta ra, đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo. Nhìn thấy hình ảnh con thỏ trắng chạy trốn lúc nãy, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, chứa đầy âm mưu.

Dù sao đi nữa, anh cũng đã phát hiện ra một con mồi vô cùng thú vị.

Uất Noãn Tâm chạy về biệt thự, hít thở. Uống một ực cả ly nước lạnh, nhưng vẫn không làm dịu bớt sức nóng trên khuôn mặt, cả mặt đỏ bừng.

Người bị bắt gặp gian tình thì tỉnh bơ, còn người làm khán giả như cô thì lại đỏ mặt tía tai. Cái thế giới này là sao vậy trời?”

“Cô vừa mới đi đâu?”

Nhịp tim còn chưa ổn định, sau lưng lại truyền đến một giọng nói lạnh băng, tràn đầy cảm giác áp bức.

“Ra ngoài hút thở không khí!” Uất Noãn Tâm chán ghét bản thân mình không có dũng cảm nhìn thẳng anh, tự tin đối mặt nói với anh.

Nam Cung Nghiêu nâng cằm của cô lên, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô, không bỏ qua một biểu cảm nào của cô: “Mặt tại sao lại đỏ như vậy?”

“Nào, nào có, chắc do thời tiết nóng quá thôi!”

“Đừng có đùa giỡn với tôi, cô còn non kém lắm!” Anh túm lấy cô, độc đoán ôm lấy bả vai của cô.

“Cười!”

.....

Ở lầu hai của biệt thự.

Người đàn ông ngồi trên ghế da, một lời cũng không nói lấy cigarette ra, đôi môi mỏng mím lại, hộ vệ cung kính châm lửa cho anh ta, rồi nói:

“Thiếu gia, người phụ nữ anh vừa nói, đã tra ra rồi ạ!”

Anh cười một cách quyến rũ, lộ ra hai hàm răng trắng ngà. “Mang cô ấy đến đây!”

“Nhưng cô ấy là Nam Cung...”

Anh hút một hơi, từ từ quay đầu lại lườm anh ta, nụ cười làm cho người khác lạnh run. “Ngũ thiếu tôi ngay cả chơi đùa với phụ nữ, cũng cần phải biết thân phận của cô ta sao?”

“Vâng! Tôi đi ngay đây!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Con Mồi Mới (2)

Uất Noãn Tâm vừa từ nhà vệ sinh đi ra, đột nhiên nhảy ra một người mặc đồ đen, từ đằng sau bịt miệng cô lại. mạnh mẽ ôm cô đem lên lầu hai, đẩy mạnh vào trong một gian phòng, cửa bị khóa trái từ bên ngoài. Trong phòng không có một người nào, cô dùng sức đập cửa. “Các người làm gì vậy? Mở cửa...thả tôi ra ngoài...thả tôi ra ngoài! Mau mở cửa đi!”

Lúc này, cửa đã mở ra.

Chỉ là không phải cửa phòng, mà là cửa nhà tắm.

Một người đàn ông bên hông chỉ quần một chiếc khăn bước ra, trên tay cầm một chiếc khăn lông, tùy tiện lau tóc. Tóc màu hạt dẻ ẩm ướt rủ xuống trước trán, hai con mắt xinh đẹp nhấp nhánh dưới ánh đèn, nở ra một nụ cười tuyệt đẹp. “Đây là địa bàn của tôi, không có kẻ nào dám xông vào, em có la đến khản cổ cũng vô dụng!”

Uất Noãn Tâm sợ hãi dán chặt vào cửa, lo lắng nhìn về phía cánh tay đang lau tóc, một tay châm thuốc, người đàn ông vô cùng đẹp, tà ác làm cho cô sợ hãi vô cùng. Một nụ cười vô cùng đẹp, nhưng không phải là một nụ cười có ý tốt, chỉ cảm thấy vênh vang kiêu ngạo, vô cùng nguy hiểm.

“Anh là ai?”

“Vừa được thưởng thức kịch hay xong, thì đã vội quên tôi rồi sao?” Anh cười nhẹ, phun ra một ngụm khói với hàm ý trêu chọc. Khói thuốc lá cuộn cuộn, vẽ mặt không một chút bận tâm.

“Anh là...” Người đàn ông vừa có gian tình lúc này! Uất Noãn Tâm kinh sợ, “anh muốn làm gì?”

“Lúc này làm cho em xem một màn vui vẻ như vậy, cũng nên báo đáp lại tôi phải không nào?” Anh nở một nụ cười không hề có ý tốt, chứa đựng những điều không thể lường trước được, nóng bỏng về...dục vọng. Cứ như vậy, không hề che dấu, nhìn chăm chăm vào Uất Noãn Tâm, dường như muốn đen ánh mắt đó nuốt trọn cả người cô.

Dưới ánh nhìn của anh làm cho Uất Noãn Tâm run cầm cập, “tôi, tôi không cố ý mà... tôi không nhìn thấy gì hết... để tôi đi!”

Anh không để ý hút một hơi, nét mặt tà ác của con nhà quyền quý. Từng bước tiến đến gần cô, cũng không nói chuyện, bầu không khí rét run đến kỳ lạ, khó có thể đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Cả người Uất Noãn Tâm dán chặt vào cánh cửa, nhìn thấy càng ngày càng đến gần, chân muốn trốn chạy, nhưng lại bị anh ném xuống đất một cách chớp nhoáng, cả thân người cường tráng nằm đè lên người cô. “Em cho rằng, em có thể chạy thoát sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Con Mồi Mới (3)

Sắc mặt của Hường Lăng Phong vô cùng gấp gáp, vội vã đi đến bên cạnh Nam Cung Nghiêu, cắt đứt cuộc nói chuyện của anh với khách, kéo anh đi đến một góc khuất nói nhỏ: “Uất Noãn Tâm bị người của Ngũ thiếu bắt đi rồi!”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu có một tia biến đổi, nhưng vẫn sai chân bước về phía trước gật đầu chào hỏi những người có tiếng tăm, không dễ dàng phát hiện một chút gì bất thường.

“Tôi đã tra ra được cô ấy đang ở lầu hai, cậu nhanh đến đó đi!” Hường Lăng Phong bước nhanh vài bước, nhưng lại phát hiện Nam Cung Nghiêu vẫn còn đứng yên tại chỗ, vô cùng tức giận. “Không lẽ anh tính thấy chết không cứu sao? Anh biết rõ Ngũ thiếu là kẻ phong lưu như thế nào mà, Noãn Tâm rơi vào tay của anh ta...”

Anh không muốn nghĩ tiếp nữa, thật đáng sợ mà!

Nam Cung Nghiêu vẫn cứ giữ đứng ng

uyên tại chỗ, cùng người khác chạm cốc.

Hường Lăng Phong không thể nhẫn nhịn thêm nữa, thấp giọng hét. “Đó là vợ của cậu đấy!”

Vẫn không có lời đáp trả, Hường Lăng Phong thật sự nổi giận. Nếu không phải đang trong tình huống khẩn cấp, bất luận là người anh em tốt

của mình, anh cũng sẽ nện cho cậu ta một đấm. “Được, cậu không đi, tôi đi! Tôi thật sự coi thường cậu!”

Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu lên, liếc nhìn về phía căn phòng trên lầu hai, đôi mắt hơi trầm lại, toát ra một khí chất bức người.

Hương Lăng Phong đi về phía lầu hai, lập tức bị hai hộ vệ mặc đồ đen chặn lại ở cửa. “Hương thiếu, xin dừng bước!”

“Biết tôi là ai còn không mau tránh đường hả?” Trên cổ anh nổi đầy gân xanh, lập tức đẩy hai tên hộ vệ ra, nhưng bị mấy kẻ khác chặn lại, anh gầm lên: ” Cút ra!”

“Ngũ thiếu có căn dặn, không cho bất kỳ kẻ nào bước vào!”

“Người muốn tìm cái chết phải không!” Hương Lăng Phong không muốn tiếp tục cùng bọn người này nói nhảm, liền đấm một đấm vào bụng của tên hộ vệ, anh ta đau đến mức ngã lăn xuống đất. Mấy người khác thấy không ngăn anh lại được, đành phải cùng anh giao đấu. Hương Lăng Phong từng học qua Thái Cực quyền, thân thủ rất tốt, nhưng đám hộ vệ này quá đông, tất cả đều là tinh anh, anh vốn dĩ không cách nào tiếp cận được gian phòng đó, dần dần cũng đành buôn xuôi.

Bên trong căn phòng, Ngũ Liên tựa như một con báo cường tráng, cả người bao phủ lấy người con gái mảnh mai ở bên dưới, một con mãnh thú đã chuẩn bị sẵn sàng, nóng lòng chờ đợi xé xác con mồi của mình. Sự phản kháng của cô càng làm khơi dậy dục vọng mạnh mẽ trong anh, cơ bắp cuộn cuộn, mỗi một tắc đều chứa đầy những nguy hiểm khó mà lường trước được. Trong mắt của anh đều bị dục vọng nhuộm đỏ, sáng rực đến muốn thiêu đốt người khác.

“Buông tôi ra, buông ra...đừng đụng vào tôi...” Uất Noãn Tâm liều mạng phản kháng, nhưng những nắm đấm của cô trước mặt người đàn ông

chẳng qua chỉ là gãi ngứa. Anh vui vẻ nhìn cô liều mạng phản kháng cùng với ánh mắt tuyệt vọng bị bức vào đường cùng của cô.

Hai mắt của anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, bóp chặt cổ của cô. Những ngón tay để tại cổ họng của cô, anh dùng sức, những đốt tay phát ra âm thanh “răng rắc”.

Anh kích động đến đỉnh điểm, cực lực khống chế lực, nếu không phải đang quá phấn khích anh nhất định sẽ bóp chết cô.

Con mồi đẹp đẽ như vậy, không vui vẻ tận hưởng, hung hăng tra tấn cô, anh tuyệt đối không cho cô chết dễ dàng như vậy!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Con Mồi Mới (4)

Cổ của Uất Noãn Tâm bị bóp chặt đau đớn, trước mắt tối đen, không thể thở nổi, dường như tất cả khí trong ngực đều bị hút hết ra ngoài, ho một cách yếu ớt, miễn cưỡng phát ra tiếng la nhỏ: ” Buông...buông ra...” Cô sắp bị anh ta bóp chết rồi, đau đớn như vậy, như một bước rơi vào hố sâu tăm tối của vực thẳm.

“Cô muốn chơi trò mèo vờn chuột với tôi sao, Ngũ thiếu tôi đã sớm nhìn thấu rồi.” Hai con mắt của anh đầy tia máu, như một con ác quỷ nở nụ cười lạnh. “Không còn trò gì mới, thì câm miệng lại cho tôi!”

“Tôi...tôi là...vợ của...Nam Cung Nghiêu...”

Ngũ Liên chờ người một hồi, tay cũng nổi lông ra, nhú hai mắt lại. “Cô nói cái gì...”

“Tôi là...vợ của...Nam Cung Nghiêu...anh dám đụng vào tôi...anh ấy sẽ không bỏ qua cho...anh...” Uất Noãn Tâm khó khăn nói từng chữ từng chữ một. Nhìn thấy anh đang do dự, cứ ngỡ rằng sẽ bỏ qua cho mình. Nhưng đột nhiên Ngũ Liên bật cười, nụ cười lạnh lùng chứ đầy sự khinh bỉ. “Vậy thì sao nào?”

“Chẳng qua chỉ là món đồ chơi trong cuộc giao dịch chính trị, cô thật quá xem trọng bản thân mình rồi đấy! Tôi sẽ chống mắt lên xem, Nam Cung Nghiêu có thể vì cô mà đụng đến bốn thiếu gia đây không!” Giơ móng vuốt ra vồ lấy Uất Noãn Tâm vào trong lồng ngực, thô lỗ xé rách váy của cô, lộ ra nội y màu trắng như tuyết ở bên trong.

Làn da trắng như sữa làm kích thích dục vọng của anh, con dã thú nguyên thủy và hoang dại của người đàn ông hoàn toàn bị đánh thức, anh thô bạo vượt ve nơi đầy đà mềm mại của cô. Uất Noãn Tâm bị đau đến khóc thét lên: “Không cần...không muốn...buông tôi ra...”

Tiếng khóc thét từ bên trong phòng vọng ra, từng tiếng từng tiếng như đâm sâu vào trong tim của Hường Lăng Phong.

Cái tên khốn khiếp đáng chết!

Anh thất thần, trên mặt nhận lấy một đấm, bị đánh ngã xuống đất, hộ vệ xông về hướng của anh, anh căn bản không có sức để cãi nhau, chỉ có thể miễn cưỡng dùng tay ngăn chặn bọn họ đánh đến những bộ phận quan trọng. Mắt nhìn thấy một đôi chân hung hãn xông đến, đám hộ vệ đột nhiên bị một người ném qua vai ngã lăn ra ngoài.

Hường Lăng Phong miễn cưỡng căng con mắt sưng phù lên nhìn bóng dáng cao lớn đó – Nam Cung Nghiêu.

Những tên hộ vệ khác cũng nhận ra anh, không dám ra tay, tự động tránh ra nhường đường.

“Không sao chứ?” Nam Cung Nghiêu đỡ Hường Lăng Phong dậy, Hường Lăng Phong đẩy Nam Cung Nghiêu ra, nuốt vào một ngụm máu. “Tôi còn tưởng rằng cậu cầm thú lắm chứ!”

“Không chết được là may rồi!” Anh liếc nhìn cậu ta, bước nhanh về phía căn phòng. Hộ vệ cố gắng ngăn anh lại, nhưng liền bị anh một phát đá văng ra. Anh mắt lạnh băng nhìn toàn cảnh xung quanh. “Nếu như tôi có bị sút mẻ gì, Ngũ thiếu của các anh có chịu tránh nhiệm nổi không!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Con Mồi Mới (5)

Trong phòng, Uất Noãn Tâm điên cuồng cắn cánh tay của Ngũ Liên, do bị cắn đau nên liền rút tay trở về. “Chết tiệt, trong từ điển của bốn thiếu gia đây không có ba từ đánh phụ nữ!” Anh tát cô một cái làm cô ngã về phía sau.

Cánh vung tay lên tựa như một mũi dao sắc bén hướng về phía Uất Noãn Tâm. Nhưng khi đến trước mặt của Uất Noãn Tâm, tay của Ngũ Liên lại không tát vào mặt của cô.

Uất Noãn Tâm giống như một món đồ chơi vỡ nát, cả người bị Ngũ Liên kéo lên, nằm lên giường một cách thô bạo. Cả người giống như chim bị gãy cánh, người cô gãy nãy, liền bị anh đè xuống. Ngũ Liên thô lỗ xé rách váy áo của cô, cả gian phòng đều ngập đầy tiếng khóc thương tâm và kêu gào.

Cả bộ lễ phục màu trắng đã bị xé thành vụn, lộ ra cơ thể trắng nõn nà của Uất Nỗa Tâm. Ngũ Liên không kìm chế được kích thích, một tay nắm chặt lấy cổ tay của cô, tay còn lại gỡ bỏ khăn tắm trên người mình.

Thậm chí nếu phải cưỡng bức một cách tàn nhẫn, thì thái độ ung dung không hoang mang cùng với ánh mắt của anh làm cho người khác bị choáng ngợp, nở một nụ cười tà ác đầy quyến rũ: ” Tôi sẽ thay Nam Cung Nghiêu ở trên giường chăm sóc em thật tốt!” Hai con mắt híp lại chứa đầy sự khinh bỉ, anh gỡ khăn tắm ra, vật khổng lồ liền hiện ra trước mắt. Dùng lực tách hai chân của Uất Noãn Tâm ra, đem vật khổng lồ đặt ở bên dưới.

Nhưng....

Ngay tại thời điểm đó, cửa bị mở tung ra.

Hướng Lăng Phong là người đầu tiên xông vào bên trong, tính vung lên một nắm đấm. Nhưng lại bị Nam Cung Nghiêu cản lại, Hướng Lăng Phong không tin nổi nhìn về phía anh, nhận lấy vẻ mặt tuyệt tình của anh.
“Cậu...”

Đang tính xé xác con mồi ngay trước mắt, liền bị người khác cản đường , Ngũ Liên có chút khó chịu, nhưng anh ta che giấu vô cùng tốt. Vẫn nở nụ cười bất cần đời, thông thả buông Uất Noãn Tâm ra, nở một nụ cười đẹp: “Ngọn gió nào có thể mang ngài Nam Cung thối đến đây vậy...”

Uất Noãn Tâm không để ý đến cơn đau nhức ở khắp người, cố kìm nén sự xấu hổ và nhục nhã, chạy về phía Nam Cung Nghiêu, giống như một đứa trẻ chịu uất ức khát vọng một tia ấm áp của người lớn. Nhưng Nam Cung Nghiêu lại không ôm lấy cô, chỉ dùng thân mình che chắn đem cô đẩy ra phía sau. Cởi áo khoác ra, bao bọc lấy cả người của cô.

Toàn bộ quá trình, trên mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, chỉ trưng bộ mặt lạnh như băng.

Ngũ Liên từ từ đứng dậy, dùng khăn tắm quấn quanh eo mình, khước miệng nhếch lên đầy vẻ khiêu khích, rồi nói: ” Thì ra là người phụ nữ của anh, tôi lại còn tưởng cô ta đem anh ra để hù dọa tôi nữa chứ...chị dâu, thất lễ như vậy, thật sự ngại quá!”

Trong giọng nói không hề có chút nào muốn xin lỗi, ngược lại tràn đầy sự khiêu khích. Giống như biết rằng đối phương không thể làm gì anh vậy, chỉ xác láo hơn thôi.

Nam Cung Nghiêu từ này giờ không hề mở miệng nói một lời nào, chỉ im lặng tránh làm cho Hướng Lăng Phong phát điên, cứ ngỡ rằng anh là kẻ máu lạnh.

Uất Noãn Tâm cuối thấp đầu xuống, nước mắt không ngừng chảy ra. Cô không hy vọng anh sẽ đòi lại công bằng thay cho cô, nhưng cứ im lặng như vậy, bộ dạng không quan tâm, không để ý của anh giống như đang xé rách, cửa chảy máu tim cô.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Đánh Mất Trái Tim

Vừa về đến nhà, Uất Noãn Tâm liền bị đem về phòng, lúc này Nam Cung Nghiêu mới mở miệng nói chuyện: “Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi!” Thái độ lạnh nhạt của anh làm cho tim của cô như đồng tro tàn, nhưng khi anh vừa định bước ra ngoài, không kìm nổi sự sợ hãi trong lòng mình, cô giang tay ra nắm tay anh. “Đừng đi mà, xin anh...tôi rất sợ...”

Những chuyện vừa mới xảy ra, cô thật sự rất bơ vơ, rất cần sự ấm áp đến từ anh. Mặc dù anh không yêu cô, nhưng anh bây giờ vẫn là người thân duy nhất của cô, cô hy vọng sự an ủi của anh.

Nam Cung Nghiêu không động đậy, ánh đèn chỉ chiếu sáng phân nửa khuôn mặt của anh, không nhìn ra được cảm xúc hiện tại của anh. Ánh mắt nhìn về phía tay cô, nhẹ nhàng nâng lên, gỡ bỏ bàn tay của cô ra. Thậm chí cô cố gắng níu lấy anh vài lần, nhưng anh vẫn cứ thản nhiên gỡ tay cô ra, đầu cũng không quay lại nhìn cô liền đi ra ngoài.

Uất Noãn Tâm đau khổ cười đến chảy nước mắt. Cả người cô không còn chút sức lực nào, bất lực ngã xuống dưới đất.

Tim, đau đớn vô cùng!

Hương Lăng Phong tức giận ở trong phòng khách đợi Nam Cung Nghiêu, nhìn thấy anh đi xuống lầu, rút một điều thuốc ở trên tay, liền nhanh chóng bước đến. “Cô ấy sao rồi?”

“Cậu quan tâm cô ấy thái quá rồi đó!

Cô ấy là vợ tôi!”

” Tôi còn tưởng rằng cậu đã quên rồi chứ!” Hướng Lăng Phong tức giận nắm lấy cổ áo của Nam Cung Nghiêu, đẩy anh ta vào tường, “Khốn nạn! Nếu như hôm nay cô ấy xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không để cậu yên!”

Nam Cung Nghiêu lạnh lùng liếc nhìn anh. “Nếu không còn chuyện gì nữa, cậu về sớm chút đi!”

“Cậu...cậu còn là người không hả?” Hướng Lăng Phong thét lên, rất muốn xé rách bộ mặt lúc nào cũng lạnh lùng của anh.

“Tôi không yêu cô ấy!” Nam Cung Nghiêu cho anh một đạo lý vô cùng đơn giản. “Chuyện của cô ấy, không liên quan đến tôi!”

“Nhưng cô ấy là vợ của cậu!”

“Cho nên sau đó không phải tôi đã đến rồi sao?”

“Ý của cậu là, nếu như không phải vì danh dự của bản thân, cậu sẽ không cứu cô ấy hả?”

Anh im lặng tỏ thái độ đồng ý.

“Được! Hôm nay coi như tôi đã nhìn rõ được con người của cậu!” Hướng Lăng Phong đã hoàn toàn chán nản, thất vọng buông anh ra. “Ở trên thương trường tuy thủ đoạn của cậu tàn nhẫn, tôi đều đứng về phía cậu. Nhưng tôi lại không ngờ rằng, ngay cả vợ mình cậu cũng...” Anh thất vọng nói không nên lời. “Con như mắt tôi đui mù, nhìn nhầm người!” Tức giận nện một đấm vào tường rồi đẩy cửa bỏ ra ngoài

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Con Ông Cháu Cha

Hộp đêm sang trọng, xa hoa, tiếng nhạc lớn tựa như sấm vang, những đôi nam nữ với những bộ quần áo sang trọng quần quýt lấy, uốn éo với nhau dưới nền nhạc, nhiệt tình và kích thích.

Một dáng người cao gầy, đó là những cô gái trang điểm ăn mặc đẹp đẽ đứng ở một góc khuất yên tĩnh, đôi mắt háo hức quét qua một góc của hộp đêm. Nhưng các cô lại không dám đến gần, bởi vì đó là chỗ VIP được các ” con ông cháu cha” ở Đài Bắc bao hết, ở trong đó đều là con cái của các cán bộ cấp cao.

Các quý công tử tất nhiên cũng có vui đùa với gái, nhưng muốn đến gần khu vực của họ, tất nhiên cũng đã được qua chọn lựa kỹ lưỡng. Khả năng được chọn trúng còn ít hơn so với trúng số số, nhưng vẫn làm cho vô số phụ nữ trong hộp đêm đến đây và chờ đợi, tiếc nuối, vô số lần giả vờ đi ngang qua.

Trong lòng của các quý công tử đều ôm mộng, chỉ ngoại lệ một người ngồi một mình, người được tôn xưng với danh ”thái tử”, ” Ngũ thiếu”, ” Ngũ gia”, đó chính là Ngũ Liên. Anh ta hôm nay không có hứng thú vui đùa với phụ nữ, bất kể người phụ nữ nào đi đến mời mọc, anh đều không quan tâm, chỉ ngồi đó uống rượu.

Các quý công tử có người la ó lên: ”Ngũ gia tối hôm nay rất lạ nha...tôi không biết rượu lại uống ngon đến vậy...”

”Không lẽ như lời những người khác nói, sinh lý không được thỏa mãn sao? Các cậu biết không tối hôm qua Ngũ gia đã đụng phải người phụ nữ

của ai không? Công tử tóc vàng cười bí hiểm: ” Là vợ của Nam Cung Nghiêu đó!”

“Hả, không phải là tổng tài Nam Cung người một tay làm mưa làm gió trong giới tài chính chứ? Ngũ gia quả nhiên là Ngũ gia, đụng đến đều không phải là những phụ nữ tầm thường mà!”

“Ngũ gia từ khi nào lại có hứng thú với vợ của người khác vậy? Chẳng lẽ chơi với xử nữ cũng chán sao?”

“Ha ha.....” Tất cả các công tử đều đồng loạt cười to.

Thấy bọn họ cười đùa, Ngũ Liên cũng không thêm quan tâm đến. Cho đến bây giờ, trong đầu anh vẫn còn nhớ đến hình ảnh thân thể trắng nõn nà cùng với gương mặt khóc như mưa của người phụ nữ đó. Con thỏ trắng đẹp như vậy, làm cho người khác rất muốn đến cấu xé nó ra.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, anh còn tưởng rằng cô là xử nữ, không ngờ rằng lại là vợ của người khác! Ngay cả anh cũng nhìn không ra.

Kỹ thuật che đậy của cô quả là cao siêu!

” Ngũ thiếu cứ vậy buông tha cô ta sao? Nam Cung Nghiêu là một kẻ có tiền, nhưng có tiền thì sao chứ, làm sao có thể đấu lại được người có quyền nào.

” Cậu nói sai rồi! Thực lực của nhà Nam Cung , còn hơn cả tưởng tượng của cậu đó!” trong nụ cười của Công tử tóc vàng có chút nghiêm túc. “Ngũ gia của chúng ta xuất sắc như vậy, làm sao có thể chịu thất bại như vậy chứ? Phụ nữ không thiếu, không cần phải vì một người đàn bà mà đắc tội với Nam Cung Nghiêu. Đúng không? Ngũ gia!”

Ngũ Liên lơ đãng liếc nhìn anh ta, biểu môì không thêm quan tâm: “Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi mà, bốn thiếu gia đây không thêm

để ý làm gì!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Điều Duy Nhất Quan Tâm Đến

Uất Noãn Tâm khóc mệt rồi ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại bên ngoài đã là một màn đêm, nhìn vào đồng hồ, là 21 giờ. Mơ màng nhớ ra thì ra bản thân đã ngủ một ngày một đêm rồi, thật sự vô cùng mệt mỏi. Yếu ớt tựa như thủy triều lên đến vậy, cô cảm giác bản thân giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Cho dù chết rồi, cũng không ai biết đến.

Ngoại trừ, có duy nhất một cuộc gọi nhớ.

Ai vậy nhỉ?

Lương Cảnh Đường.

Cô không biết rõ đây là vui mừng, hay là...mất mát.

Anh tìm cô, chắc hẳn là về công việc rồi! Cô vội vàng bấm số, vừa reo hai tiếng liền có người bắt máy.

” Là anh!” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, tựa như làm sáng cả ánh trăng, từng mảng mỏng, trải rộng vào trong tâm trí cô, có chút ấm áp, cũng có chút đau. “Vẫn còn đó không? Tại sao lại không nói gì hết vậy?”

“Ừm...vẫn nghe...” Vừa mở miệng, mới phát hiện cổ họng vô cùng đau, giống như bị bị vướng vô số hạt cát trong đó, ma sát vào cuốn họng đến muốn khắc cả máu ra.

“Giọng của em nghe có vẻ không ổn, có chỗ nào không khỏe sao?”

“Không, không có...” Có lẽ chỉ có anh là người duy nhất trên thế giới này quan tâm đến cô. Nếu không phải đã khóc hết nước mắt, Uất Noãn Tâm thật sự rất muốn khóc một trận thật lớn với anh. Nhưng hiện tại thì cô chỉ có thể giả vờ kiên cường hỏi anh: “Anh có việc gì sao?”

” Ngày mai phải thăm vấn một vụ án, muốn em làm trợ lý cho anh, muốn em sang đây làm quen với trường hợp này, nhưng bây giờ đã quá trễ rồi, hay là....”

” Bây giờ em qua ngay!” Cô nói nhanh.

” Có được không? Em còn là một nữ sinh.” Anh dừng lại một chút: “Anh qua đón em!”

” Không cần đâu, anh đưa địa chỉ cho em, em lập tức qua đó ngay!”

” Ừm! Nhớ chú ý an toàn đó, có chuyện gì thì gọi cho anh!”

Uất Noãn Tâm rời giường, nhanh chóng tắm rửa. Nhìn khuôn mặt trắng bệch như quỷ ở trong gương, khóe miệng nhếch lên có chút tự ti. Vừa mới kết hôn không lâu, cô đã bị dày vò thành bộ dạng này sao? Lắc đầu không muốn nghĩ đến những chuyện đó nữa, không muốn để Lương Cảnh Đường lo lắng, cô trang điểm lại nhìn ổn thỏa rồi mới bước ra khỏi cửa.

Hà quân gia cũng không hỏi cô đi đâu, trong cái nhà này, cô giống như người tàn hình vậy, không ai thèm để ý đến. Cô không muốn ở lại trong nhà này thêm một giây nào nữa, dường như vừa chạy ra khỏi cửa nhà, cô chạy chậm lại đến trạm xe buýt.

Nơi này đều là biệt thự tư, xe buýt rất ít khi đi ngang qua đây, cô đợi rất lâu nhưng không thấy. Từ phía xa xa cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang chạy vòng lên đường núi, xuyên qua màn đêm chạy thẳng đến. Đèn xe sáng hơn cả ánh trăng, chiếu thẳng vào trong mắt cô. Cô đưa tay ra che mắt lại, cho đến khi xe đến gần, cô mới nhìn thấy rõ là một chiếc Rolls-Royce.

Bản số xe kia nhận ra được, trong lòng hoảng hốt, theo bản năng muốn trốn tránh!

Nhưng chiếc xe vốn không hề dừng lại, trực tiếp chạy ngang qua người cô.

Đó mới chính là tác phong của người chồng lạnh lùng trên danh nghĩa của cô.

Uất Noãn Tâm cười khỗ. Chẳng qua chỉ là người qua đường thôi, cô vẫn còn ngu ngốc mộng tưởng gì nữa chứ?

Bác Trương lái xe từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy một bóng hình ốm yếu cô đơn, có chút không nhận được. “Thiếu gia, thiếu phu nhân cô ấy...”

” Tôi nhìn thấy rồi! Không cần quan tâm!” Anh mắt của Nam Cung Nghiêu vẫn chuyên tâm nhìn vào màn hình máy tính, lạnh lùng không chút cảm xúc.

Vừa mới tỉnh dậy, thì đã vội vàng trang điểm đi gặp tình nhân rồi, tôi thật sự quá coi thường cô!

Bởi vì một người phụ nữ như vậy mà bỏ một cuộc họp quan trọng, thật không đáng.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Người Đàn Ông Hoàn Mỹ

Hai tiếng sau, Uất Noãn Tâm cuối cùng cũng đến dưới lầu nhà Lương Cảnh Đường. Để ý kỹ mới phát hiện, ở đây tuy không phải là khu biệt thự Bán Sơn, nhưng nhất định là khu trung tâm đất đắt đỏ. Cô từng nhìn thấy quảng cáo ở trên báo, ở đây mỗi tấc đất là một tấc vàng, ngay cả một gian phòng bình thường có 200 mấy met vuông cũng hết mấy chục triệu, mắc đến không thể thốt nên thành lời.

Bây giờ thu nhập của luật sư cao đến vậy sao? Hay là, anh là con nhà giàu có sao?

Lương Cảnh Đường tự mình xuống lầu đón cô, trên bàn đã để chuẩn bị sẵn bánh ngọt, vừa nhìn là biết do chính tay anh làm. Sự quan tâm của anh, giống như một dòng nước ấm, nhẹ nhàng chảy vào trong lòng cô.

Hai người nói chuyện với nhau một chút, sau đó Lương Cảnh Đường bắt đầu giới thiệu sơ quan tình hình vụ án. Uất Noãn Tâm nhận lấy xấp tư liệu dày cuì, ngồi ở trên ghế sofa đọc thật kỹ, đồng thời đánh dấu lại những chỗ cần thiết. Hai người cố gắng làm việc của mình, không quấy rầy lẫn nhau, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Khoảng hơn một giờ đồng hồ trôi qua, Uất Noãn Tâm hơi mệt, ngẩng đầu lên xoay xoay cổ. Lương Cảnh Đường thấy được cảnh này, mỉm cười hỏi cô : ” Mệt rồi phải không? Anh pha cho em một ly coffe nhé?”

“Ừm! Cám ơn anh!”

Cô lén nhìn về phía nhà bếp, ánh đèn màu vàng như rượu nhẹ nhàng chiếu lên thân hình của Lương Cảnh Đường, tạo thành một đường vòng cung, tô đậm những đường nét đẹp đẽ trên con người của anh.

Áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo len màu xám tro, cả người mặc bộ đồ giản dị ở nhà, yên tĩnh đứng ở chỗ đó, khóe miệng gợi lên những ngọn sóng mềm mại. Chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy rất ấm áp, rất yên tâm.

Sau khi rời khỏi Hoa Liên, anh là người đàn ông duy nhất khiến cô có cảm giác an toàn.

Cô thích cảm giác khi ở bên anh, thoải mái tự do, không có bất cứ áp lực nào.

Giống như hai người bạn đã quen biết rất nhiều năm vậy, vô cùng hiểu nhau.

Nhưng...

Anh đối với ai cũng dịu dàng như vậy sao?

Cũng có thể sau khi anh có vợ rồi, sẽ không còn như vậy nữa.

Không biết người vợ sau này của anh, trông sẽ như thế nào nhỉ? Nhất định cũng là một người dịu dàng, tự lập, năng lực xuất sắc sao?

Được anh yêu thương, là một việc vô cùng hạnh phúc.

Trong đầu bắt đầu ý thức được bản thân mình đang mơ mộng, Uất Noãn Tâm lập tức đem giấc mộng đó đè nén xuống. Cô đã là vợ của người khác, làm sao có thể mơ tưởng đến người đàn ông khác chứ?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Người Trên Ảnh Bìa

Lương Cảnh Đường pha xong coffe bước ra, Uất Noãn Tâm vẫn còn đang mải mê làm việc. Ánh mắt rất chuyên tâm, không giống một cô nữ sinh mới 18 tuổi tí nào. Anh sẽ chọn cô, bởi vì cô rất có năng lực, lại chăm chỉ, không ngại cực khổ. Thêm một thời gian nữa, cô nhất định sẽ trở thành một luật sư xuất sắc.

Anh cũng từng tìm qua rất nhiều người làm trợ lý, nhưng mục đích của các cô chỉ nhằm vào anh.

Mỗi lần anh ở nhà chuẩn bị hồ sơ, các cô chỉ biết trang điểm ăn mặc thật quyến rũ, tìm tất cả mọi cách để hấp dẫn anh, muốn kéo anh lên giường với bọn họ. Nhưng mùi nước hoa trên người các cô, nồng nặc đến mức khiến anh chán ghét, cảm thấy vô cùng thiếu tế nhị.

Anh rất thích mùi hương trên người cô, nhàn nhạt, thơm ngát tựa như mùi hương của sữa hòa với sữa tắm, rất tựa nhiên, rất dễ chịu.

Ly coffe dần chỉ thấy đáy, cuối cùng Uất Noãn Tâm cũng xem hết toàn bộ hồ sơ trong tay mình, mệt mỏi duỗi thẳng lưng ra.

”Đã ba giờ sáng rồi, hôm nay ngủ lại nhà của anh đi! Yên tâm đi, anh là một người tốt! Tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ chuyện xấu nào đâu!” Lương Cảnh Đường giúp thu dọn lại mọi thứ, bộ dạng nói đùa của anh càng nhìn càng đẹp, lại còn có chút trẻ con nữa.

“Em biết rồi! Nhưng tốt hơn em vẫn phải về nhà, em, ...người nhà em sẽ rất lo lắng.”

“Ừm! Để anh đưa em về!”

” Không cần không cần! Em tự bắt xe về được rồi!” Uất Noãn Tâm nhanh chóng vẫy tay chào, vừa đứng dậy mới biết chân mình do ngồi quá lâu, hai chân mềm nhũn, lại ngã xuống trở lại, cô lúng túng cười: ” Nhưng có thể nào cho em ở lại đây nửa tiếng không? Chỉ nửa tiếng là đủ...”

” Tất nhiên là được rồi! Anh đi sắp xếp lại tài liệu nhé!”

“Ừm!” Uất Noãn Tâm chán nản, tiện tay lấy một cuốn tạp chí ở dưới bàn lên coi.

Nhân vật trên ảnh bìa chính là...

Kẻ biến thái tối hôm qua sút chút nữa đã cường bạo cô đây mà!

Sắc mặt của cô liền trắng bệch, siết chặt các ngón tay, bất giác rung mình, cả người có cảm giác như máu đang chảy ngược.

Trên mặt báo chính là tin tức về việc thái tử Ngũ thiếu người đứng đầu các đảng phái đang chuẩn bị tiếp quản công ty khai thác mỏ lớn nhất Đài Loan, hình trên ảnh chính là anh ta, quần áo chỉnh tề, tràn đầy nhiệt huyết, điều không đối chính là nụ cười xấu xa trên khóe miệng còn hấp dẫn hơn so với phụ nữ, đầy khiêu khích và gợi cảm. Giống như một người có thân phận cao quý, nhưng lại là một kẻ trăng hoa vô cùng phóng túng.

Cả một trang báo rộng dài đều ca ngợi anh ta làm thế nào làm được như vậy, thủ đoạn cao thâm, từ trong số hàng chục ngàn công ty trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Uất Noãn Tâm càng xem càng tức giận, hận một nỗi không thể xé rách cuốn tạp chí.

Anh ta là một kẻ mặt người dạ thú. Đạo đức giả! Tàn ác! Cô căm hận anh ta!

Lương Cảnh Đường nhìn thầy sắc mặt của cô rất xấu, theo tầm mắt của cô nhìn xuống dưới. Nhìn thấy hình của Ngũ Liên, lông mày nhíu lại một cách khác thường: ” Em, biết cậu ta sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Không Quen Biết Anh Ta

“Không quen biết!” Uất Noãn Tâm nói một câu chắc chắn, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi. Khiến cho luôn gặp ác mộng, muốn đem đoạn ký ức đó xóa sạch sẽ. Ít nhất sẽ không cần mỗi lần nghĩ đến nó, đều khiến cho cả người của cô vô cùng nhức nhối, trên da thịt vẫn còn cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trên người của anh ta.

“Anh còn nghĩ cả Đài Loan này không người nào không biết cậu ta!
“Lương Cảnh Đường ngồi xuống bên cạnh cô, tựa như quan tâm ngồi nói chuyện phí

ế

m với cô, nhấp một ngụm nước, anh nhẹ nhàng nói: “Xét cho cùng, cậu ta cũng được coi là một biểu tượng của Đài Loan! Giống như khi nói đến HongKong, tự nhiên sẽ nghĩ đến Lý Gia Thành vậy.”

“Anh ta có năng lực để so với Lý Gia Thành sao?”

“Năng lực, cậu ta có. Nhưng lợi hại nhất, chính là bối cảnh của gia đình cậu ta. Chính xác mà nói, là ông nội của cậu ta.”

Uất Noãn Tâm cười nhạt: “Lại là một tên công tử bột.”

“Là thái tử!” Lương Cảnh Đường mỉm cười sửa lời cô. “Ông nội của cậu ta là lãnh đạo cấp cao ở Trung Quốc (nguyên tác ghi là đại lục, từ này người Đài Loan thường dùng để chỉ những người đến từ Trung Quốc.), còn về việc cấp bậc cao bao nhiêu, anh không tiện đề cập đến, nói tóm lại

không thể tượng tượng đến. Hơn nữa gia đình mẹ cậu ta lại là gia đình giàu có, không có cách nào ước tính được.”

“Cha cậu ta lúc lớn tuổi mới có được đứa con trai, đối với cậu ta vô cùng yêu thương. Ông nội cũng xem đứa cháu đích tôn này là bảo bối, từ nhỏ thì đã trải sẵn đường cho cậu ta. Lần này cậu ta có thể tiếp quản công ty khai thác mỏ, chẳng qua do một câu nói của ông nội cậu ta thôi!”

“Xem ra anh rất hiểu rõ gia đình của anh ta...”

Lương Cảnh Đường hơi ngừng lại một chút, mỉm cười: “Cũng có nghiên cứu đôi chút.”

“Oh...nếu người khác không biết, còn tưởng rằng anh có liên quan đến gia đình gia đình của cậu ta đó.”

“Đây là bản năng của luật sư mà!” Lương Cảnh Đường hơi hột nói lướt qua, rồi chuyển đề tài. “Ở Đài Loan chỉ có hai người đàn ông độc thân sáng giá nhất, đó là Ngũ Liên và Nam Cung Nghiêu. Đáng tiếc Nam Cung Nghiêu đã kết hôn rồi!”

Hai tai cũng Uất Noãn Tâm nóng lên, tim đột nhiên đập thành thịch. “À, à... em không biết...”

“Có câu nói: đàn ông không hư, đàn bà không yêu. Người đàn ông Ngũ Liên này, đối với phụ nữ là một loại hấp dẫn chết người ! Tựa như... hoa anh túc.”

“Theo em nghĩ chẳng qua chỉ là sự sùng bái cùng sợ hãi, mãi mãi không thể với tới được mới đúng! “Trong lòng Uất Noãn Tâm vô cùng bất mãn, gì mà người đàn ông độc thân sáng giá chứ, thái tử gì chứ, rõ ràng là một kẻ cầm thú. Không! Ngay cả cầm thú cũng không bằng!

“Tại sao chứ?” Lương Cảnh Đường cảm thấy cách nói của cô rất đáng yêu. “Về bối cảnh gia đình cùng với vẻ ngoài của cậu ta, đây là người chồng mà tất cả phụ nữ đều mơ ước đến. Theo một ý khác mà nói, cậu ta giống như một con chiến mã khó thuần phục, có thể hoàn toàn khơi dậy dục vọng trong lòng người phụ nữ.”

“Cách nói này của anh thật quá hoang đường mà!” Uất Noãn Tâm khinh miệt, nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, chợt thốt lên một câu: “Anh mới chính là người chồng mà người phụ nữ tha thiết mơ ước đến!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Bổng Nhiên Cảm Thấy Mất Mát

Lời vừa được nói ra chưa đến 5 giây, Uất Noãn Tâm mới biết rằng câu nói này có vẻ...rất mập mờ... rất dễ làm cho người khác hiểu nhầm ý nghĩa của câu nói...

O, cô làm sao để rút lại lời vừa nói đây?

Lương Cảnh Đường không lên tiếng, chỉ nhìn cô cười, chờ đợi, ám chỉ đó giống như một câu nói đùa vô thưởng vô phạt.

“Ý của em là... anh là một luật sư xuất sắc... lại biết xuống bếp... bất cứ người phụ nữ nào cũng đều cảm thấy anh rất hoàn mỹ...”

“Trong số đó, có bao gồm em không?”

Uất Noãn Tâm giống như bị người khác ghim một cây kim, đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt sáng ngời từ trong mắt đen láy của anh. Trong tim có một trận hoảng hốt không biết từ đâu đến, nắm chặt tay lại. Hô hấp đột nhiên trở nên khó khăn, hai má bắt đầu ửng đỏ.

Lương Cảnh Đường đột nhiên bật cười, tiếng cười bật ra từ lồng ngực, trong trẻo giống như tiếng của chuông bạc. Anh đưa tay lên xoa xoa đầu của cô : “Ngốc à, anh chỉ đùa với em thôi!” Nhiệt độ từ bàn tay anh truyền xuống da đầu cô rồi lan rộng ra khắp người, làm cho cả người như tê dại.

Uất Noãn Tâm ngớ ngẩn một hồi, sắc mặt mới dịu bớt, rồi cười với anh: “Oh...”

Cô biết rõ, trong mắt của anh, bản thân chỉ là một cô nhóc không hiểu chuyện, làm sao có thể phát sinh loại tình cảm đó chứ!

Cô đối anh, cũng không có bất kỳ mộng tưởng nào hết.

Nhưng tại sao, tự dưng cô lại cảm thấy mất mát vậy chứ?

.....

Về đến nhà cũng đã 4 giờ sáng, hai mắt của Uất Noãn Tâm như gấu mèo, nhẹ nhàng đi lên lầu, đèn cũng lười mở, đi thẳng một mạch đến giường, vừa định nhắm mắt lại, trong bóng tối liền vang lên một giọng nói lạnh lùng như của ác ma.

“Cũng chịu về nhà rồi sao?”

Uất Noãn Tâm bị dọa đến giật bắn cả người, cảnh giác lui về phía sau vài bước. Lúc này mới phát hiện, ở bên quầy bar lơ mờ có bóng người. Xung quanh chỗ anh đứng tràn đầy hơi thở lạnh băng, chỉ cần đến gần một chút, liền bị đông cứng lại.

“...Nam, Nam Cung Nghiêu?”

Anh hừ lạnh một tiếng. ” Vẫn hy vọng tôi là người khác sao? Ví dụ như, người tình của cô ư?”

Cô tự động phớt lờ những lời châm chọc của anh. “Tại sao anh không mở đèn? Làm hết hồn!”

“Trong lòng cô có ma sao?”

“Tôi muốn đi ngủ, mời anh đi ra ngoài!”

“Người tình của cô không để cho cô nghỉ ngơi sao? Thật quá đói khát nhỉ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Sự Chán Ghét Của Anh (1)

“Anh nói bậy gì đó? Tôi chỉ đến nhà của giáo sư chuẩn bị hồ sơ cho vụ án ngày mai thôi!”

“Vậy sao?” anh vô cùng trầm tĩnh. “Vụ án gì, mà phải chuẩn bị vào lúc nửa đêm chứ? Cô không cảm thấy cái giờ này quá hoang đường sao?”

“Sự thật là sự vậy, anh không tin, tôi cũng hết cách!”

“Cho nên đây là cô ngầm thừa nhận sao?” giọng điệu của anh càng càng trầm lắng.

“Tôi nói phải thì là phải, tôi không có gì để nói với anh!”

“Uất Noãn Tâm, cô thật to gan mà!” Anh đứng bật dậy, cả dáng người cao lớn của anh, dường như che lấp tất cả ánh sáng của trăng. Từ trên cao nhìn xuống cô, bây giờ cô mới có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen thẳm của anh chứa đầy những tia máu, giống như một con mãnh thú đang tức giận.

“Đối với chồng mình không có gì để nói, cho nên nửa đêm nửa hôm mới chạy ra ngoài đi tìm người tình của mình để nói chuyện sao? Có cần tôi phải nhắc lại cho cô nghe, không tự giác làm tròn bốn phận làm vợ, sẽ có hậu quả như thế nào không?”

Uất Noãn Tâm càng nghe càng cảm thấy hoang đường, lòng cũng đã lạnh rồi. “Tôi chỉ biết đến bốn phận làm vợ, vậy còn trách nhiệm làm chồng của anh, anh đã làm tròn chưa? Đêm xảy ra chuyện trong bữa tiệc, anh ngay cả một câu an ủi cũng không hề có!” Cô cười lạnh, hai mắt ửng đỏ. “À, cũng

có thể nói, nếu không phải vì danh dự của nhà Nam Cung, anh vốn dĩ cũng không muốn chạy đến cứu tôi!”

“Về điểm này, cô thật không hề ngu ngốc!” anh khinh bỉ. “Loại đàn bà như cô, nóng lòng muốn được người khác ôm ấp, tôi còn sợ trong lòng cô chán ghét tôi vì tôi làm cản trở chuyện tốt của cô sao? Đã vậy còn bày ra bộ mặt như mình chịu uất ức đó làm gì, cô thật ghê tởm!”

“Tôi ghê tởm sao? Anh không hề hiểu tôi, anh không có quyền xúc phạm tôi! Tôi chỉ vì ước mơ c

ủa chính mình mà cố gắng, không phải như những gì anh đã nói!”

“Nếu đã như vậy, tại sao ông bố thị trưởng vĩ đại của cô lại gọi điện thoại đến cho tôi, hy vọng tôi có thể sắp xếp một chỗ ở công ty cho cô. Hơn nữa còn ngầm ám chỉ, chức vụ trợ lý tổng giám đốc nữa chứ!”

Uất Noãn Tâm ngẩn người ra: “chuyện này tôi không hề biết đến!”

Nụ cười khinh bỉ của Nam Cung Nghiêu càng sâu hơn: “Phản ứng của cô, không khác gì so với những gì tôi dự đoán trước. Đây là thủ đoạn mà cha con các người thường hay sử dụng sao? Một kẻ không biết xấu hổ đi xin xỏ, còn một kẻ thì làm bộ đứng đàng, ngay thơ lắm. Thật ti tiện, xấu xa!”

“.....”

“Thân phận Nam Cung phu nhân vẫn không đủ sao, tiếp theo đó, còn muốn nhúng tay vào tài chính của công ty sao? Bao nhiêu mới đủ thỏa mãn nhu cầu này? Mười tỷ? Một trăm tỷ?” Trong mắt của anh, cô giống như giống như một con ký sinh trùng gian ác tham lam. “Nhưng mà, cô càng tham lam. Muốn một chân giẫm hai thuyền, cũng nên về soi mình vào gương, xem bản thân mình có cái năng lực đó không đi.”

Cái gì mà tức giận đến không thể nói thành lời, Uất Noãn Tâm có thể hoàn toàn hiểu được. Từ nhỏ mẹ đã dạy, đối với người khác phải thân thiện và chân thành, phải biết vì lợi ích của người khác. Cho nên cô từ trước đến giờ chưa bao giờ gây sự với bất kỳ người nào, nói bậy càng không thể. Nhưng ngay lúc này, cô thật sự rất muốn hành hung, cho tên đàn ông trước mặt một đấm ngay mặt, đau đến nói không nên lời.

Anh ta xem mình là gì chứ, ngoan cố độc đoán, không hề cho người khác bất kỳ cơ hội nào để giải thích, liên dự theo những gì mình nghĩ mà kết luận, nghĩ cô là một kẻ vô cùng dơ bẩn.

Khi anh xúc phạm cô, trong lúc nói những lời vu cáo vô cớ đó, anh đã thử nghĩ lại xem bản thân mình đã làm những gì chưa.

“Nếu như đã nói xong rồi, thì mời anh đi ra, tôi...thật sự rất mệt mỏi...” Nhìn cô giống như một con búp bê không còn chút sức lực nào, không muốn cùng anh tranh luận, không giải thích nữa. Trong khóe mắt ẩn hiện vài giọt nước mắt, không còn che giấu sự mềm yếu cùng bất lực của bản thân mình.

Trong lòng Nam Cung Nghiêu dường như bị đâm một nhát vậy, không thể nói rõ cảm giác này, có chút đau. Nhưng lúc cô kịch liệt phản kháng, anh rất khó ngăn sự tức giận của mình, muốn làm cô tổn thương nhiều hơn nữa, để vạch trừng vẻ mặt đạo đức giả của cô. Nhưng khi cô không muốn chống đối anh nữa, yếu ớt cuối đầu xuống, anh lại có chút không đành lòng.

Giống như... anh trách lầm cô vậy!

Nhưng ý nghĩ đó vừa hiện ra liền bị anh dẹp bỏ, anh nhắc nhở chính mình, cô là một người phụ nữ lòng rất sâu, chẳng qua chỉ muốn giả vờ để lấy được sự thông cảm từ anh thôi.

Anh sẽ không bao giờ nhượng bộ, càng không đáng vì cô mà nhượng bộ.

Trong tim vừa có một vết nứt hiện ra liền lập tức bị đóng băng lại, vô cùng cứng chắc.

“Nói cho cha cô biết, chức vụ trợ lý tổng giám đốc, không cho một kẻ như cô ngồi vào được!” Nam Cung Nghiêu nhanh nhanh bước đến cửa, chợt dừng lại, từ một nửa bên mặt, liếc mắt về phía dáng người yếu ớt như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, nở nụ cười mỉa mai.

“Nếu như ông ta muốn biết lý do, tôi không ngại cô nói cho cha cô biết, cô thích làm trợ lý luật sư với người đàn ông kia hơn đâu!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Bàn Tay Lạnh Như Băng

Ngày thứ hai Uất Noãn Tâm kìm nén tâm tình mình lại, lên tòa án như thường lệ. Vụ án này là vụ tranh chấp giữa các nhà phát triển bất động sản với các hộ gia đình, đây là một vụ kiện điển hình của các nhà tài phiệt áp bức những người dân bình thường. Uất Noãn Tâm vừa cầm lấy một bộ tài liệu, thì biết vụ án này rất khó thắng. Đằng sau vụ án này liên quan đến lợi ích của các tập đoàn lớn, không có một luật sư bình thường nào dám ra mặt nhận vụ kiện này, trên cơ bản vụ này kiện cũng như không kiện.

Đối với phần thắng của vụ này, cô cũng không nắm chắc, chỉ có thể nỗ lực hết mình, cố gắng giúp đỡ Lương Cảnh Đường.

Vừa bắt đầu, các hộ gia đình bị đưa vào tình cảnh vô cùng bất lợi. Nhưng trong quá trình biện luận, Lương Cảnh Đường đã đưa ra bằng chứng vô cùng thuyết phục, hơn nữa còn có tài biện luận sắc xảo của anh, luận cứ rõ ràng, đã đẩy các nhà tài phiệt đi vào bước đường cùng, không còn lời nào để nói, cuối cùng giành được phần thắng về mình.

Gia đình của A Thuần cảm động đến rơi nước mắt, nhất quyết mời Lương Cảnh Đường dùng cơm. Trên bàn ăn rất nhiều lần mời rượu, Uất Noãn Tâm khó có thể từ chối thành ý của người khác, nên chỉ uống vài ngụm rượu trắng. Vừa mới uống thì không cảm thấy gì, chỉ là đầu óc hơi choáng váng, nhưng vẫn có thể nhớ đường về đến nhà.

Về đến nhà, mùi rượu lại xộc lên lần nữa. Đầu óc vừa choáng váng vừa nhức, chân bước lảo đảo, đứng cũng đứng không vững, hình ảnh trước mắt xoay vòng vòng. Một tay miễn cưỡng vịn trên tay nắm cầu thang, chợt một

trận buồn nôn từ bụng muốn trào lên, một mạch chạy đại vào một căn phòng, ôm lấy bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

Ói hơn nửa giờ, cô mới cảm thấy có chút dễ chịu. Men theo tường từ từ bước ra ngoài phòng, người như bùn nhão ngã lăn ra giường. Đồ mặt tía tai, đầu óc choáng váng, cổ họng vô cùng khô khốc, không có sức, lí nhí: “Nước...tôi muốn uống nước...”

Mơ màng có cảm giác có một tiếng vang rất nhỏ ngày càng gần, giống như tiếng vang của các bánh xe đang ma sát nhau.

Có một hình bóng màu đen che hết mặt của cô.

Uất Noãn Tâm cố gắng mở mắt ra, nhưng vẫn không thể nhìn rõ được, đột nhiên bị một người thô lỗ kéo xuống đất. Sức lực rất mạnh, cả người cô gần như bay ra ngoài, văng vào tường, cô nghe thấy tiếng xương gãy trên người mình, thảm thiết kêu lên :”A.....”

Một giây sau, có một bàn tay lạnh như băng hung hãn bóp cổ của cô. Trong bóng đêm có người chạy đến ôm lấy cô, như một con sư tử đang giận dữ, nhìn chăm chăm vào cô, không ngừng tăng thêm lực: “Chết...chết đi...chết đi...”

Uất Noãn Tâm liều mạng đánh vào cánh tay của anh ta, chân đá loạn xạ, nhưng không cách nào thoát khỏi cánh tay lạnh như băng tựa như tay của ác quỷ đó.

“.....” thế giới trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, cổ họng nóng giống như bị đốt cháy vậy, hô hấp dồn dập, cô sắp bị chết ngạt rồi...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Chàng Thiên Sứ Trẻ Tuổi (1)

Giống như vừa trải qua một cơn ác mộng rất dài vậy!

Lúc tỉnh dậy, cơ bắp khắp người đau nhức, đầu óc choáng váng, ngay cả nâng một cách lên cũng không có sức.

Trong cơn ác mộng tối hôm qua, cô bị một người lạnh lùng tựa như ác ma bóp cổ mình rất chặt. Cô như rớt xuống vực thẳm, trầm luân trong bóng tối.

Uất Noãn Tâm nhớ lại một cách khó khăn, chẳng lẽ cô bị bóng đè (nguyên tác: ma đè lên người) như trong truyền thuyết nói đến sao? Nếu không tại sao lại chân thật như vậy chứ?

“Cô tỉnh rồi...”

Là ai đang nói chuyện? Uất Noãn Tâm chuyển động đôi người, xung quanh bốn phía đều bày đầy tượng điêu khắc và giá vẽ, đây không phải là phòng của cô...

“Cô muốn uống nước sao?”

Dường như giọng nói được vọng lại từ một nơi rất xa, cô lại một phen kinh ngạc, nhưng cô không động dậy thân mình, chỉ cảm giác tiếng nói kia rất gần.

Ánh sáng chói lóa từ từ chiếu đến, cô nhìn thấy...thiên sứ!

Là...thiên sứ!

Vị thần tồn tại trong thần thoại phương tây, đằng sau lưng luôn có một đôi cánh thuần khiết.

Mọi thứ xung quanh lập tức trở nên ảm đạm, duy nhất chỉ trong luồng ánh sáng đó có một người con trai mỉm cười với cô, mặt mày tinh tế, da thịt trắng nõn không một vết sẹo, một vẻ đẹp vô cùng thuần túy.

Tim của Uất Noãn Tâm dừng đập vài giây, không khỏi có chút say mê, mình đã lên thiên đường rồi sao?

Anh lại mở miệng nói chuyện lần nữa, cô mới từ trong một tỉnh ra, ý thức được người con trai trước mắt mình không phải là thiên sứ, mà chỉ là một người đàn ông có vẻ đẹp giống như thiên sứ mà thôi. Ngoại trừ việc anh ngồi trên xe lăn.

“Ở đây là...”

“Nam Cung quán!”

“Anh là...”

“Nam Cung Thiếu Khiêm!”

“Nam Cung Thiếu Khiêm!”

“Cô nhất định biết anh trai tôi, Nam Cung Nghiêu!”

Uất Noãn Tâm mở to hai con mắt, anh chính là Nam Cung nhị thiếu mà người khác hay đồn đại, bí mật của căn phòng thứ nhất ở lầu ba! Nhưng cô làm cách nào cũng không thể đem hình ảnh thiên sứ thuần khiết của anh, đi so sánh với cảnh tượng như lời phong, bể đầu chảy máu chạy ra ngoài ngày đó.

Cô tại sao lại ở trong phòng của anh chứ? Không lẽ là do uống say, đi nhầm phòng sao?

Nghĩ đến lời cảnh cáo của Hà quản gia, Uất Noãn Tâm vội vàng đứng dậy.

“Đừng động đây!” Anh cười dịu dàng với cô, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt ngây thơ của anh, cả người giống như trong suốt vậy. Người thiếu niên này đẹp tự như Thiên Chúa ở phương tây, đẹp đến mức tưởng như không thật vậy.

“Thật, thật xin lỗi...tôi không phải cố ý...tôi chỉ là...”

“Tôi biết rõ, cô uống quá say! Cả người cô bây giờ rất tệ, tôi đã bảo Hà quản gia nấu canh rồi, sẽ bừng lên đây nhanh thôi!”

“Hà, Hà quản gia?” Uất Noãn Tâm vừa nghe xong càng hoảng hốt, miệng nói lắp. “Không, không, thật sự không cần đâu, tôi sẽ đi bây giờ...”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (2)

“Cô rất sợ tôi sao?” Trên khuôn mặt thiên sứ hiện lên một tia bi thương.
“Cô có phải cũng nghe nói rồi...”

Tim của Uất Noãn Tâm muốn mềm ra. Cũng không cần biết anh ám chỉ điều gì, liền vội lắc đầu. “Không có nha, tôi không nghe nói gì hết!”

“Vậy tại sao cô lại vội vàng chạy đi như vậy chứ?”

Uất Noãn Tâm gãi đầu: “Là Hà, Hà quản gia đó...”

“Thật chứ?” Giống như đứa trẻ đáng thương nhận được một cây kẹo, hai con người xinh đẹp màu xanh lục lập tức sáng lên. “Cô thật sự không sợ tôi sao?”

“Ừm! Thật đó!” bị một đôi mắt mong chờ nhìn mình, Uất Noãn Tâm nói cái gì cũng đều bằng lòng. Vẻ đẹp này, trong sáng như một cậu học trò, rất khó có thể cưỡng lại được nha!

“Những người trong nhà đều sợ tôi, bởi vì tôi có bệnh!”

“Có sao? Nhưng mà tôi thấy anh...rất...đẹp...tựa như một thiên sứ vậy! Bất cứ ai cũng đều yêu thích anh hết đó!”

“Không! Bọn họ sợ tôi!” Anh cười khỗ, rất chăm chú nhìn cô rồi nói:
“Tôi không phải thiên sứ! Tôi là ác ma!”

Sự lạnh lùng trong đáy mắt vô cùng sắc nhọn, thật sự không thích hợp xuất hiện trên khuôn mặt này, Uất Noãn

Tâm không biết bản thân mình nên nói gì để an ủi anh. Chỉ là, cô thích nhìn anh cười.

“Cô là người giúp việc sao?” Thấy cô nghi ngờ, anh giải thích: “Cô sợ Hà quản gia...”

“Điều này...cho là vậy đi!” Anh không tham gia hôn lễ, có lẽ Nam Cung Nghiêu không muốn anh biết đến sự tồn tại của cô. Hơn nữa, cô không hề có chút địa vị nào trong cái nhà này, so với người giúp việc cũng không khác nhau mấy.

“Tôi thích cô, cô sau này có thể chăm sóc tôi được không?”

“Hình như không được...” Không sai, cô cũng thích anh, nhưng việc liên quan đến bí mật của cái nhà này, cô tốt nhất không nên xen vào làm gì.

“Cô chán ghét tôi sao?”

“Không có!” Uất Noãn Tâm có chút đau đầu. Anh tại sao lại giống như một đứa con nít vậy, tâm tình chuyển biến vô cùng nhanh.

“Vậy tại sao lại không được chứ? Cô sợ tôi tổn thương cô sao?”

“...”

Đối với việc này ngay cả khi tại sao anh có thể làm tổn thương cô, cô cũng hiểu rõ được, nhưng để tìm hiểu rõ một sự thật là một việc vô cùng khó khăn đấy! Uất Noãn Tâm định nói dối nhưng không thể nói ra được, ngoài cửa đã truyền đến tiếng của Hà quản gia. “Nhị thiếu gia, canh đã xong rồi!”

Trong lòng lộp đập vài tiếng, lần này thì tiêu rồi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (3)

“Không thể được! Đừng để Hà quản gia...” Uất Noãn Tâm không kịp ngăn cản, Nam Cung Thiếu Khiêm đã bình tĩnh nói một câu: “Vào đây đi!”

Hà quản gia bưng chung canh bước vào, nhìn thấy Uất Noãn Tâm giống như một con nai sợ hãi nằm bên cạnh Nam Cung Thiếu Khiêm. Trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, bởi vì một loại phức tạp mà biến đổi. Không biết là vô cùng tức giận, hay là... lo lắng. Nhưng bà cái gì cũng không hỏi đến, cũng không nói gì, rất bình tĩnh mang chung canh đặt trên bàn.

“Hà, Hà quản gia, tôi...”

Nam Cung Thiếu Khiêm không biết sự lo lắng của cô, cho cô một nụ cười để cô có chút an tâm. “Cô ấy hôm nay ở phòng tôi nghỉ ngơi, không cần sắp xếp công việc cho cô ấy.”

Công việc? Hà quản gia nhú mày lại, nhưng vẫn như cũ không nói gì hết, một câu cũng không nói đã ra ngoài.

Uất Noãn Tâm lo âu vỗ lên trán mình. “Lần này chết chắc rồi!”

“Cô yên tâm, nhìn Hà quản gia nghiêm khắc vậy chứ, bà là một người rất tốt, sẽ không trách phạt cô đâu!”

“Điều tôi lo lắng không phải cái này, tôi là...” Đối với cặp mắt trong suốt, tràn ngập sự hiếu kỳ kia, Uất Noãn Tâm càng không biết giải thích như thế nào. “Thôi kệ, tôi về phòng đây!”

“Uống hết canh gà trước đã rồi hãy đi!” Nam Cung Thiệu Khiêm kéo cô lại đặt vào trong tay cô, Uất Noãn Tâm không còn cách nào, trong lòng nghĩ quả nhiên là anh em, đều có sức quyến rũ khiến người khác không thể nào cưỡng lại được. Chẳng qua, một người thì lạnh như băng, một người thì ấm áp như mùa xuân, tính cách hoàn toàn không giống nhau.

Cố gắng, bình tĩnh uống hết chung canh, rồi đem chung canh đặt xuống trước mặt Nam Cung Thiệu Khiêm. “Bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

“Ừm!” Lần này anh ngoan ngoãn nhường đường, lấp bấp nhìn cô: “Cô sau này thường xuyên đến đây với tôi, có được không?”

“Điều này, tôi cũng không thể nói trước được, phải xem tình hình đã!” Trong đầu cô bây giờ đều là hậu quả của việc đi nhằm phòng, làm gì còn tâm trí đâu nghĩ đến chuyện này. Tuy rằng anh đẹp tựa như thiên sứ, cô cũng đồng ý kết bạn với anh. Nhưng cô không thể trêu vào anh trai của anh được, cô thật không muốn tự tìm đường chết đâu!

Lúc đứng dậy mới phát hiện cổ của mình có chút đau, chạm vào, giống như bị bỏng vậy. “Tôi hôm qua hình như bị người nào đó bóp cổ, xem chút nghệt thờ, anh có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“...” Anh nghĩ đến chuyện gì đó, có chút hoảng hốt. Nhưng chỉ do dự trong chốc lát, ngay lập tức vô cùng bình tĩnh lắc đầu. “Tôi không biết nữa! Cũng có thể cô bị ác mộng đó!”

“Ồ...” Uất Noãn Tâm cũng không nghĩ nhiều nữa, khước môi giương lên, cho anh một nụ cười rất sáng chói. “Cám ơn chung canh gà của anh! Tôi đi về đây!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Chàng Giáo Sư Trẻ Tuổi (4)

Một mạch chạy đến phòng bếp, tìm kiếm Hà quản gia. “Chuyện lúc này, tôi có thể giải thích...”

“Người là phu nhân, không cần phải giải thích bất cứ điều gì với người làm hết!” Hà quản gia cũng chẳng thèm liếc nhìn cô một cái, vẫn tiếp tục bận rộn công việc của mình. “Chỉ là, có một số quy định, người đã phá vỡ rồi, thì phải chịu hậu quả thích đáng.”

Sống lưng cô lạnh lẽo, cổ họng giống như bị người khác bóp lại vậy. “...hậu quả gì vậy?”

Hà quản gia trầm lặng nhìn cô: “Sau này người sẽ biết!”

.....

Uất Noãn Tâm mang đầy tâm sự trở về phòng, nghĩ hoài không ra sẽ phải chịu hậu quả gì. Hà quản gia ám chỉ đến Nam Cung Nghiêu, hay là... Nam Cung Thiếu Khiêm!

Nhìn vào trong gương, trên cổ có những dấu rất sâu, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu của năm ngón tay. Chứng tỏ đêm qua không phải là ác mộng, thật sự có người muốn bóp chết cô.

Đó là phòng của Nam Cung Thiếu Khiêm, không có người nào được phép bước vào, vậy là ai chứ? Không là... là anh sao?

Uất Noãn Tâm rùng mình một cái.

Là cô nghĩ vậy sao? Một người đàn ông tựa như thiên sứ, làm sao có thể làm ra một việc tàn nhẫn như vậy chứ!

.....

Cơn ác mộng giống như mây đen, mấy ngày liên tiếp bao phủ trong lòng Uất Noãn Tâm. Một mặt khác, lo lắng Nam Cung Nghiêu tìm cô tính sổ. Nhưng mấy ngày trôi qua, bọn họ chỉ chạm mặt nhau trên bàn ăn vào bữa sáng, cũng không nói với nhau câu nào. Loại cảm giác áp bức này, giống như bình yên trước khi giông tố kéo đến vậy, khuấy động sống nước bên trong người của cô, bất cứ giờ phút nào cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Hà quản gia gõ cửa phòng: “Phu nhân, nhị thiếu gia mời cô qua bên đó!”

Uất Noãn Tâm căng thẳng: “Có việc gì sao?” Không cần thận chạm mặt anh một lần, cô thật sự không muốn gặp lại anh lần thứ hai đâu!

“Tôi cũng không rõ, người qua đó đi!”

“Vâng...” Uất Noãn Tâm chỉ có thể nghe theo.

Nam Cung Thiệu Khiêm quay lưng về phía cô ngồi bên cửa sổ vẽ tranh, ánh mặt trời rọi vào trong phòng. Anh quay đầu lại, mỉm cười với cô. Ngũ quan giống như được nặn ra từ tay thượng đế, hoàn mỹ không chút tỳ vết. Trong đôi mắt chứa đầy nét cười khi nhìn Uất Noãn Tâm, cô thậm chí có chút say mê, có chút mê mẩn khi nhận được sự yêu thích của thiên sứ.

“Qua đây đi!”

“Anh đang vẽ tranh, không tiện sao?” Dưới chân cô muốn rời khỏi.
“Bằng không, lần sau tôi lại đến!”

“Cô không muốn nhìn xem tôi vẽ gì sao?”

Uất Noãn Tâm chỉ đành đi qua đó, ánh mắt sâu xa của anh cũng đặt ở trên giá vẽ, ánh mắt dịu dàng như tan chảy thành nước. “Rất đẹp, phải không?”

Người con gái trong bức tranh, là cô.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Ở Bên Tôi Được Không?

Trên bức tranh vẽ người con gái đang ngủ say trên chiếc giường lớn, khóe miệng khẽ chếch lên, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp vậy. Làn tóc đen óng mềm mại giống như tảo biển xoắn tung ra, một vài sợi lộn xộn ở trước ngực. Chiếc cổ thon dài, đẹp tựa thiên nga, làn da trơn bóng trắng mịn.

Vẻ đẹp của cô ấy vô cùng thuần khiết, khung xương tinh tế linh hoạt. Chỉ lẳng lặng nằm yên ở đó, cũng đủ gợi lên lòng thương tiếc của người khác, muốn đem cô che chở ở trong chính thế giới của mình, không cho cô chịu bất cứ tác động gì ở bên ngoài, lo sợ phải bị tổn thương.

“Đây...là anh vẽ sao?”

“Ừm! Thích không?”

“Thích lắm! Nhưng mà...có chút quá đẹp mất rồi, không giống bản thân!” Cô tự nhận bản thân mình không xấu, nhưng cũng không đẹp đến mức đó!

“Là không giống...” Nam Cung Thiếu Khiêm nhìn chăm chăm vào bức tranh, ánh mắt có chút si mê, nhẹ nhàng mỉm cười. “Vẫn không thể diễn tả hết vẻ đẹp của cô!”

Uất Noãn Tâm ngại ngùng đỏ mặt. Bị một người đàn ông đẹp tựa thiên sứ khen ngợi, cảm giác lâng lâng. Trong mắt của anh, bản thân thật sự đẹp đến vậy sao?

“Bức tranh này, có thể cho tôi làm kỷ niệm được không?”

“Ừm! Tất nhiên có thể! Đây là vẽ cô mà!”

“Sau này tôi có thể tiếp tục vẽ cô được không? Còn có thể tạc khắc tượng của cô nữa.”

“Nếu như anh không cảm thấy mệt mỏi!” Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt.

“Sẽ không, trong mắt của tôi, cô rất xinh đẹp!” ánh mắt trong sáng nhìn cô, chăm chú, kiên trì, nhìn đến nỗi khiến Uất Noãn Tâm ngượng ngùng, gãi đầu: “Này! Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó đâu! Rất dễ bị hiểu lầm đó!”

Cô vốn dĩ chỉ muốn nói đùa để điều chỉnh lại không khí, nhưng ai ngờ Nam Cung Thiếu Khiêm rất tự nhiên thuận theo lời cô nói: “Đây không phải là hiểu lầm, tôi chính là rất thích cô!”

Uất Noãn Tâm tự động đem từ thích quy kết vào loại thích giữa bạn bè với nhau, hoặc đưa trẻ nhỏ dựa vào người thân, nên cũng đáp lại: “Tôi cũng rất thích anh!”

“Thật chứ?” hai mắt của Nam Cung Thiếu Khiêm sáng lên, khóe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ: “Vậy sau này cô sẽ thường xuyên đến thăm tôi chứ?”

“Tôi cũng rất muốn...nhưng hình như không tiện cho lắm!”

“Cô lo lắng về anh trai tôi sao?”

“Cũng có chút nguyên nhân đó!”

“Cô yên tâm! Anh trai rất thương tôi, chỉ cần tôi nói, anh ấy nhất định không làm khó cô! Hơn nữa, tôi và anh ấy không giống nhau. Ở cùng với tôi, cô sẽ rất thoải mái, không cảm thấy một chút áp lực nào hết đó!”

“Ở bên tôi, có được không?”

Khi khuôn mặt tựa như thiên sứ của người đàn ông này, dùng ánh mắt chờ mong của một đứa trẻ nhìn mình, giống như mình là cả thế giới của anh, tin rằng sẽ không có một người nào có thể từ chối được, Uất Noãn Tâm lại càng không ngoại lệ. Không tiếp tục do dự, gật đầu mạnh một cái.

“Được! Tôi đồng ý với anh!”

Quyển 2

- Chương 51: Cơ Thịt Teo Lại
Chương 52: Tôi Quan Tâm Anh
Chương 53: Đối Mặt Với Ánh Mặt Trời
Chương 54: Sự Dịu Dàng Của Anh
Chương 55: Tránh Xa Cậu Ấy Ra
Chương 56: Cảm Xúc Không Ổn Định
Chương 57: Bệnh Tình Tái Phát (1)
Chương 58: Bệnh Tình Tái Phát (2)
Chương 59: Trả Giá
Chương 60: Gỡ Bỏ Khúc Mắc (1)
Chương 61: Gỡ Bỏ Khúc Mắc (2)
Chương 62: Ngũ Liên Gây Án (1)
Chương 63: Ngũ Liên Gây Án (2)
Chương 64: Ngũ Liên Gây Án (3)
Chương 65: Ngũ Liên Gây Án (4)
Chương 66: Ngũ Liên Gây Án (5)
Chương 67: Ngũ Liên Gây Án (6)
Chương 68: Anh Đang Mỉm Cười Với Cô Sao?
Chương 69: Không Có Quyền Can Thiệp Vào
Chương 70: Thương Lượng Với Anh
Chương 71: Ngũ Liên Đến Thăm (1)
Chương 72: Ngũ Liên Đến Thăm (2)
Chương 73: Ngũ Liên Đến Thăm (3)
Chương 74: Ngũ Liên Đến Thăm (4)
Chương 75: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (1)
Chương 76: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (2)
Chương 77: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (3)
Chương 78: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (4)
Chương 79: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (5)
Chương 80: Kinh Cung Chi Điều
Chương 81: Sự Kiện Bùng Nổ (1)
Chương 82: Sự Kiện Bùng Nổ (2)
Chương 83: Bữa Cơm Gia Đình (1)
Chương 84: Bữa Cơm Gia Đình (2)
Chương 85: Bữa Cơm Gia Đình (3)
Chương 86: Vô Cớ Gây Sự (1)
Chương 87: Vô Cớ Gây Sự (2)
Chương 88: Tự Tay Bôi Thuốc

Chương 89: Tự Tay Bôi Thuốc (2)
Chương 90: Suýt Nữa Hôn Nhau
Chương 91: Người Trong Lòng
Chương 92: Phải Đi Cưỡi Ngựa Sao?
Chương 93: Anh Chàng Tài Phiệt Trẻ Tuổi
Chương 94: Anh Có Chuyện Xưa Sao?
Chương 95: Dạy Cô Cưỡi Ngựa
Chương 96: Gặp Nạn Ở Trường Đua Ngựa
Chương 97: Cái Ôm Dịu Dàng
Chương 98: Tàn Nhẫn Với Cô?
Chương 99: Cầu Xin Anh
Chương 100: Để Tôi Ôm Cô

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Cơ Thệt Teo Lại

Bắt đầu từ hôm đó, Uất Noãn Tâm mỗi ngày đúng giờ đến thăm Nam Cung Thiệu Khiêm. Mấy vụ án gần đây cũng không nhiều, lại không thể đến trường, có người cùng ngồi nói chuyện phiến, cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Hà quản gia dường như không vui cho lắm, nhưng có lẽ do gần đây Nam Cung Thiệu Khiêm nở nụ cười ngày càng nhiều, cũng không bày ra bộ mặt nghiêm khắc với cô, đôi lúc còn bảo cô mang cơm lên nữa.

“Đến giờ uống thuốc bổ rồi!” Uất Noãn Tâm bước vào trong phòng, liền làm quá lên hít một hơi. “Ủm... canh gì mà thơm dữ vậy ta! Làm người khác rất thèm thường nha!”

Nam Cung Thiệu Khiêm bị cô chọc cười. “Muốn uống thì cô uống đi!”

“Cái này dùng để bồi bổ cơ thể cho anh, tôi có thèm thường cũng không thể giành!” Uất Noãn Tâm bắt đầu mở nắp bình ra, vừa quậy đều vừa nói: “Anh chỉ cần nghe lời của Hà quản gia, uống canh nhiều lên, thì sức khỏe sẽ mới nhanh chóng khỏe mạnh được!”

Nét bút dừng trên bức vẽ, Nam Cung Thiệu Khiêm cuối đầu nhìn đôi chân mình, lẩn đầu cười khỏ. “Có điều trị như thế nào, tôi cũng là một kẻ tàn phế!”

Trong lòng Uất Noãn Tâm có chút căng thẳng, vội vàng nở nụ cười, hét lên chuyển đề tài. “Tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé, vừa uống canh vừa nghe kể chuyện rất có lợi cho tiêu hóa đó!”

“Ừ! Được thôi!”

“Có một con thỏ thi chạy với một con rùa chạy rất nhanh, vậy con nào thắng?”

“Con thỏ!”

“Sai! Là con rùa!”

“Tại sao chứ!”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Là con rùa chạy rất nhanh mà!”

Một ngụm canh vừa được đưa vào miệng, Nam Cung Thiếu Khiêm bật cười lên một tiếng, làm toàn bộ canh đều phun hết ra ngoài, nhiều xuống dưới chân. Uất Noãn Tâm liền lấy khăn lau chân cho anh, nhìn thấy hai đôi chân của anh ... gãy trơ xương...

Nam Cung Thiếu Khiêm vội vàng đẩy cô ra. “Không cần đâu! Tôi, tôi tự mình làm được rồi!” Đẩy xe lăn chạy về phía sau vài bước, vội vàng lấy khăn lông lau chân mình.

“Thật, thật xin lỗi, tôi không cố ý...”

“Không sao đâu...” Nam Cung Thiếu Khiêm cố gắng che dấu sự chật vật của mình, nhưng trong đáy mắt vẫn lộ ra sự đau xót cùng tị.

“Là, là cơ thịt... đã teo lại sao?”

“...Ừm!” Nam Cung Thiếu Khiêm đau khổ cuối đầu xuống, nắm chặt lấy cẳng chân mà mình hầu như không cảm thấy được. “Tôi vĩnh viễn chỉ không thể đứng dậy được! Tôi...là một kẻ tàn phế!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Tôi Quan Tâm Anh

Đêm đó, Uất Noãn Tâm trần trọc khó ngủ, lòng bàn tay vẫn không thể quên được cảm giác gầy gò lạnh lẽo như băng đó. Vẫn cứ tưởng tượng đến hai đôi chân teo lại trở thành hình dạng như thế nào, thì khắp người không kiềm được sự sợ hãi, trong lòng như bị một cái gì đó chẹn lại vô cùng khó chịu.

Khi trời sắp sáng, Uất Noãn Tâm đã có quyết định, nhất định phải giúp Nam Cung Thiếu Khiêm đứng dậy!

Nếu như ngay từ lúc đầu, cô tình cờ chỉ lướt qua anh, cô sẽ đứng từ xa tỏ lòng tôn kính anh. Nhưng ông trời lại cứ muốn bọn họ trở thành bạn bè với nhau, bất kể Nam Cung Thiếu Khiêm đôi với cô như thế nào, cô đều không thể bỏ mặc anh mà không lo.

Hai ngày sau vẫn đến thăm như mọi khi, nhưng Uất Noãn Tâm có thể nhìn ra, Nam Cung Thiếu Khiêm đang giả vờ không để tâm, cố ý lẩn tránh việc kia. Anh càng như vậy, cô càng đau lòng, cuối cùng kiềm lòng không được nói: “Tôi đưa anh đến vườn hoa dạo nhé! Đi phơi nắng, đối với đôi chân rất có lợi.”

Nam Cung Thiếu Khiêm sững người lại, lập tức lắc đầu. “Không cần đâu! Ở, ở trong phòng cũng có thể phơi nắng mà! Bức tranh của tôi vẫn chưa vẽ xong...”

“Anh đã vẽ hơn hai tiếng đồng hồ rồi, cần phải nghỉ ngơi!”

“Lần sau đi!”

“...Anh muốn trốn tránh đến bao giờ nữa?”

“....” Anh cuối đầu xuống, rất lâu cũng không nói chuyện. Cười khổ một tiếng, cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn yếu ớt. “Không trốn tránh, vậy phải làm sao chứ? Phơi nắng có thể làm cho chân trở lại như ban đầu không?”

“Tôi biết là không thể! Nhưng cứ tiếp tục như vậy, hai chân sẽ càng gầy gọt hơn nữa, sau đó...” Đau lòng khiến cho cô không thể nói nên lời.

“Cứ để nó như vậy đi, đừng quản tôi nữa được không? Coi như tôi cầu xin cô!”

“Không! Cứ cho là anh không vì mình, thì cũng phải vì anh trai và những người trong nhà chứ, bọn họ rất quan tâm anh! Còn có tôi! Tôi cũng vậy!” Cô nắm lấy bàn tay anh, từ từ nắm lại, ánh mắt kiên định muốn truyền đạt lòng tin đến cho anh.

“Cô...quan tâm tôi sao?”

“Đúng vậy! Tôi rất quan tâm anh! Tôi không biết rõ anh đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì, nhưng đau khổ không phải là lý do khiến anh tự ti! Đem chính mình giao cho tôi đi, có được không?”

Uất Noãn Tâm có thể nhìn ra, anh rất yếu đuối, rất cần người khác quan tâm, nhưng anh vẫn cứ rút bàn tay của mình về. “Cô vốn không hiểu tôi, càng đến gần, cô sẽ hối hận! Tôi không phải là thiên sứ gì đó, tôi là ác ma. Cô ở bên cạnh tôi, sẽ chịu tổn thương... hoặc có lẽ ngay từ lúc đầu, tôi vốn không nên để cô nhìn thấy tôi! Là tôi quá ích kỷ...cô muốn rời đi vẫn còn kịp!”

“Tôi sẽ không đi! Chỉ cần một ngày anh không bước ra ngoài, tôi cứ ở bên cạnh chăm sóc anh! Cho đến khi anh có thể đối mặt với chính mình!” Khi cô nói ra câu đó, thì trong lòng đã hoàn toàn có quyết định.

Nam Cung Thiếu Khiêm nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng động lòng. Cuối cùng, nhẹ nhàng gật đầu. “Là cô chọn lựa kéo lấy tay tôi, vậy thì cả đời cũng đừng buông ra! Nếu không, tôi sẽ sống không nổi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Đối Mặt Với Ánh Mặt Trời

Lúc Uất Noãn Tâm đưa Nam Cung Thiệu Khiêm ra ngoài biệt thự, người làm trong nhà đều nhìn họ với ánh mắt kinh ngạc, Hà quản gia vẫn đứng chờ ở một bên, lần đầu tiên ở trên môi nở ra một nụ cười nhẹ.

Nam Cung Thiệu Khiêm từ từ nâng cánh tay lên, đón nhận ánh mặt trời, ở trên khuôn mặt ánh mặt trời len lỏi giữa các ngón tay chiếu vào, dưới bóng đổ nhàn nhạt, anh nở nụ cười nhẹ.

Cái cảm giác này, đã quá lâu rồi không cảm nhận được. Anh đã quên mất lần cuối cùng mình rời khỏi phòng là lúc nào.

Anh cứ tưởng rằng bản thân mình từ lâu đã quen với việc khép kín chính mình, về việc đối mặt với thế giới chỉ có cảm giác chán ghét và sợ hãi. Nhưng khi anh bước ra ngoài một lần nữa, anh mới phát hiện, bản thân có bao nhiêu yêu thích đối tất cả những thứ ở trước mắt. Hoa thơm, cây cỏ, bầu không khí trong lành,.. Anh tham lam hít một hơi thật sâu, giống như một đứa trẻ vừa mới được sinh ra, đối với vạn vật tràn ngập sự hiếu kỳ.

Trong lòng đối với Uất Noãn Tâm tràn đầy sự cảm kích. Cô nói anh là thiên sứ, nhưng thực ra cô mới chính là thiên sứ của anh. Anh lại nghĩ....anh không thể làm tổn thương cô, bất luận như thế nào cũng không thể!

“Đi ra ngoài dạo, có cảm thấy tốt lên chút nào không?” Uất Noãn Tâm đẩy anh, ở trong vườn hoa đi dạo. Trong lòng tỉ mỉ quan sát phản ứng của anh, lo lắng anh có chỗ nào không khỏe. Cũng may trong khoe mắt của anh, đều tràn đầy vui vẻ, tâm tình bị thắt chặt bấy giờ mới có thể thả lỏng.

“Dừng một lát, tôi muốn cùng em trò chuyện!”

“Ừm! Muốn nói gì đây nè!”

“Chỉ cần bên em, nói gì cũng được hết!”

“....Anh... có thể lấy tấm chăn ra được không? Để cho đôi chân anh được sưởi nắng?” Tấm chăn đó quá dày, ánh mặt trời vốn không thể chiếu xuyên ra. Vì thế cho dù anh ở trong phòng có thể phơi nắng, nhưng cơ thịt vẫn teo lại rất nhanh.

“Được! Nhưng em không được sợ tôi....rất xấu....”

“Không đâu! Anh một chút cũng không xấu!” Uất Noãn Tâm hít nhẹ vào, nín thở đem tấm chăn kéo xuống. Ở bên trong anh chỉ mặc quần lửng, lộ ra một đôi chân gầy gò ốm yếu dường chỉ còn da bọc xương, hình ảnh kia làm cho cô giật cả mình. Không phải cô sợ hãi, mà chỉ thấy đau lòng cho anh!”

“Bọn chúng đã rất lâu rồi không được đón ánh mặt trời...” Nam Cung Thiệu Khiêm bình tĩnh hơn rất nhiều. Kể từ khi quyết định đi ra ngoài, thì anh đã không còn sợ hãi nữa rồi.

Nhìn thấy anh nhẹ nhàng nói ra câu đó, Uất Noãn Tâm cuối cùng cũng yên tâm. “Sau này tôi sẽ thường xuyên mang anh ra ngoài, từ từ sẽ tốt lên thôi!”

“Ừm...”

Một chiếc xe hơi từ ngoài cửa sắt lớn chạy vào, từ cửa sổ xe thấy được một màn đỏ trong vườn hoa, trên mặt Nam Cung Nghiêu lộ ra sự ngạc nhiên hiếm thấy, anh vẫn không dám tin vào mắt mình. “Bác Trương, dừng xe!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Sự Dịu Dàng Của Anh

Uất Noãn Tâm đang cùng Nam Cung Thiệu Khiêm thảo luận xem có cần lấy cờ tướng ra chơi không, thì đằng sau đột nhiên vang lên một âm thanh phá vỡ bầu không khí. Thậm chí âm thanh đó Uất Noãn Tâm vừa nghe xong, đã cảm thấy rất chán ghét.

“Tâm tình hôm nay tốt vậy sao?”

“Anh hai! Anh trở về rồi!” Nam Cung Thiệu Khiêm tất nhiên không biết ý nghĩ của Uất Noãn Tâm, trên mặt nở nụ cười tiếp đón.

Trong lòng Uất Noãn Tâm gào to không hay rồi, muốn chạy trốn ngay lập tức, nhưng hình như không còn kịp nữa rồi! Mặc dù đã đoán trước được sẽ có ngày hôm nay, nhưng khi thật sự xảy đến, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, không biết Nam Cung Nghiêu sẽ lại trừng phạt cô như thế nào đây!

Nam Cung Nghiêu vẫn cứ làm lơ cô, đi đến trước mặt Nam Cung Thiệu Khiêm. Cuối xuống thân thể cao quý cường tráng trò chuyện vài câu. Ánh mắt quét qua đôi chân gầy gò, chợt trong ánh mắt xẹt qua một tia đau đớn, lại nghĩ đến cái cảnh ghê sợ đã xảy ra. Giống như đang trốn tránh, mang chân đạp trở lại chân em mình.

“Anh hai, anh đừng có trách mắng tiểu Noãn được không? Cô ấy không có lỗi gì, là em muốn cô ấy mỗi ngày ở bên cạnh em!”

Mỗi ngày? Tại sao Hà quán gia lại không nhắc một chữ nào với anh về chuyện này chứ?

Nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn không biểu hiện bất kỳ thái độ không vui nào ra ngoài, gật đầu. ” Bên kia vườn hoa có trồng rất nhiều hoa uất kim hương em thích đó, có muốn qua bên kia xem không?”

“Ừm! Tiểu Noãn, cô cùng đi được không?”

“Chuyện này...tôi đột nhiên nhớ đến còn chuyện vẫn chưa làm xong...”

“Đi thôi!” Nam Cung Nghiêu liếc cô một cái, ánh mắt rõ ràng đang ám chỉ, nếu dám từ chối, cô chết chắc. Cô tất nhiên không có cái gan đó, chỉ đành đi theo hai người họ, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Nhìn thấy sự chăm sóc của Nam Cung Nghiêu với Nam Cung Thiếu Khiêm ở đằng xa, Uất Noãn Tâm như nhìn thấy một con người khác. Thì ra... anh vẫn có một mặt dịu dàng khác, thì ra... khi anh cười lại đẹp như vậy. Giống như núi băng tan chảy, vô cùng sáng chói. Khuôn mặt vốn đã quyến rũ rồi, giờ lại bớt đi chút lạnh lùng vô tình, thêm một chút ấm áp, ngay cả Uất Noãn Tâm còn kiềm không được mà chìm trong mê đắm.

Không biết tại sao nhịp tim lại nhanh, hai bên má bắt đầu nóng lên.

Mãi đến khi anh quay đầu lại, lạnh lùng cùng chán ghét liếc nhìn cô một cái. Phép thuật trong chớp mắt biến mất, anh lại trở về là một Nam Cung Nghiêu lạnh lùng. Cô như từ trong mộng tỉnh lại, sự dịu dàng của anh, chỉ dành cho người anh quan tâm mà thôi. Còn cô thì, mãi mãi chỉ nhận được sự nhạo báng, tuyệt tình, tàn nhẫn của anh

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Tránh Xa Cậu Ấy Ra

Uất Noãn Tâm đứng tại chỗ hơn nửa tiếng, cảm thấy bản thân thật dư thừa, nên một mình trở về phòng. Chưa đến nửa tiếng, có người gõ cửa. Tiếng gõ trầm thấp, bình tĩnh, mỗi một tiếng như đang gõ lên trái tim của cô, cảm thấy thật áp lực. Chậm chạp nhích người dậy mở cửa, nhìn thấy sắc mặt của Nam Cung Nghiêu đen thui, trên trán nổi đầy gân xanh, liền nhanh chóng giải thích.

Nhưng vừa định mở miệng, cổ liền bị anh bóp chặt, cả người bị áp vào tường. Mỗi ngón tay to của anh đặt ở trên cổ cô, xương ngón tay nghe tiếng “rắc rắc”. “Cô rốt cuộc muốn làm cái gì hả?”

“.....” Uất Noãn Tâm bị bóp chặt đến nỗi thở không ra hơi, làm sao nói được dù là nửa chữ. “Khụ...khụ....”

Ngón tay của Nam Cung Nghiêu đã giảm bớt lực, nhưng vẫn không buông cô ra. “Nói! Tiếp cận Thiếu Khiêm, có mục đích gì hả?”

“Tôi, tôi không phải cố ý mà...” Cô có thể nhìn ra được anh rất quan tâm Nam Cung Thiếu Khiêm, nếu thật sự không khống chế được rất có khả năng bóp chết cô.

“Không lẽ Hà quản gia không nói cho cô biết, không được đi trêu chọc cậu ấy sao?”

“Có... tôi, tôi chỉ là uống quá say, vào nhầm phòng của anh ấy...”

“Vào nhằm sao?” Nam Cung Nghiêu tất nhiên không tin, nở một nụ cười lạnh lùng. “Uất Noãn Tâm, cô chỉ có thể mượn được một cái cơ dờ hơi như vậy thôi sao?”

“Thật đó! Tôi thề! Khi biết được thân phận của anh ấy, tôi đã muốn đi, nhưng anh ấy cứ một mực kêu tôi ở bên cạnh anh ấy! Tôi không nhẫn tâm, đành phải đồng ý!”

“Cô đang thương hại cậu ấy sao? Cô có cái tự cách đó sao? Tôi biết rõ cô hận tôi, chỉ muốn lợi dụng cậu ấy để trả thù tôi! Nhưng tôi cảnh cáo cô, trêu chọc cậu ấy, chỉ khiến cô càng thê thảm hơn mà thôi!”

“Tôi không có!” Anh làm sao có thể nghĩ cô ác độc như vậy chứ. “Tôi đơn giản chỉ là muốn anh ấy tốt thôi...”

“Sau đó thì sao? Đợi cậu ấy sau khi đã hoàn toàn tin tưởng cô, liền bỏ rơi cậu ấy, đưa cậu ấy vào đường cùng sao? Cô cho rằng, tôi sẽ cho cô cái cơ hội đó sao?” Ánh mắt của anh tựa như núi băng ngàn năm không tan chảy, những ngón tay không hề nể tình, Uất Noãn Tâm chỉ có thể ở trong lòng bàn tay anh mà run rẩy, dùng ánh mắt cầu xin anh buông tay.

“Cô nghe rõ cho tôi, tránh xa Thiếu Khiêm một chút. Nếu cậu ấy xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ cho cả nhà cô chôn cùng!”

Anh nhanh chóng rời khỏi, hít thở giống như vừa mới trải qua một cơn ác mộng u ám, dẫn vật Uất Noãn Tâm. Cô cảm thấy rất uất ức, cô thật sự chỉ muốn giúp đỡ người khác. Nhưng ở trong mắt của anh, lại trở thành một kẻ có tâm địa độc ác.

Có phải cô làm bất cứ chuyện gì, đều là sai sao?

Nam Cung Nghiêu trở về phòng mình, cơn tức giận vẫn còn chưa tan hết, dùng một nắm hung hãn đâm mạnh vào tường! Đáng chết! Là anh sơ suất, là anh đã xem thường Uất Noãn Tâm, cứ vậy để cho cô có cơ hội tiếp cận

Thiếu Khiêm. Muốn chăm sóc cậu ấy, chỉ đơn giản đối với cậu ấy tốt sao?
Cô xem anh là đứa nhóc ba tuổi dễ lừa gạt sao?

Cũng không xem lại xem cô họ gì, cả gia đình chẳng ai tốt cả!

Từng có kẻ đã lừa gạt anh, tổn thương Thiếu Khiêm sâu sắc. Cùng một việc, anh tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra lần thứ hai!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Cảm Xúc Không Ổn Định

Một chiếc xe xa hoa đang trên đường đi đến sân bay, Hường Vi nghiêm túc báo cáo những nội dung quan trọng trong buổi họp cho Nam Cung Nghiêu. Những ngón tay kéo qua kéo lại rất nhanh trên màn hình cảm ứng, hình ảnh quét nhanh qua, nhưng lại được anh ghi nhớ rất nhanh vào trong đầu. Từ nhỏ anh đã có trí nhớ rất tốt, bất cứ vật gì chỉ cần nhìn qua một lần, thì không qua giờ có thể quên được.

“Đánh bại năm công ty khác, nắm bắt thời cơ trước mắt thì tỷ lệ thành công là 70%. Anh đích thân đi, nhất định không có vấn đề gì.” Hường Vi vô cùng tin tưởng. Làm cấp dưới của Nam Cung Nghiêu mấy năm nay, tập đoàn đã không ngừng nuốt trọn rất nhiều công ty nhỏ, từ từ trở thành tập đoàn tài chính lớn nhất Đài Loan. Bất cứ chuyện gì hễ anh muốn làm, thì nhất định sẽ thành công.

“Một khi cùng công ty Vân Đạt hợp tác, sẽ đem tập đoàn mở rộng ra trên bản đồ của Đông Nam Á.”

“Ừm!” Sự chú ý của Nam Cung Nghiêu dừng lại ở trên tập tài liệu. Điện thoại đổ chuông, anh quét mắt qua, là số điện thoại nhà. “Là tôi!”

Ở đầu bên kia điện thoại có tiếng người phụ nữ nói chuyện gì đó rất vội vàng, sắc mặt Nam Cung Nghiêu biến đổi, nhanh chóng cúp điện thoại. “Dừng xe!”

“Hường Vi, em đại diện tôi sang đó đàm phán!”

“Nhưng việc này liên quan đến bước phát triển tiếp theo của công ty, anh tự mình tham gia thì càng nắm chắc phần thắng trong tay hơn!” Những lời Hường Vi nói là thật. Nhưng cô điều cô không dám nói ra đó là, cô vẫn mong mỗi cùng anh đi công. Cô biết anh đã có vợ rồi, đi câu dẫn người đàn ông của người khác cô tuyệt đối không làm. Cô chỉ muốn ở bên chăm sóc anh, cho dù chỉ quay quanh công việc.

“Tôi tin tưởng em!” Nam Cung Nghiêu vỗ nhẹ bả vai cô, rồi xuống xe.

“Tổng, tổng tài...” Hường Vi không gọi anh lại được, luyến tiếc nhìn bóng dáng anh ngồi vào chiếc xe khác.

Anh làm bất cứ việc gì cũng công tư rõ ràng, tuyệt đối sẽ không vì việc riêng làm ảnh hưởng công việc, huống hồ đây lại là một đề án hợp tác quan trọng.

Xảy ra chuyện gì, khiến anh ấy để tâm đến vậy chứ?

Không lẽ là...Uất Noãn Tâm sao?

.....

Nam Cung Nghiêu phóng một lèo như gió trở về nhà. “Thiếu Khiêm đâu?”

“Nhị thiếu gia đang ở trong phòng, cách vài phút lại hỏi thiếu phu nhân đâu rồi, nói là muốn nhìn thấy cô ấy!” Sắc mặt của Hà quản gia rất nghiêm trọng. “Tôi lo nếu cứ tiếp tục như vậy, tâm tình của nhị thiếu gia sẽ lại mất kiểm soát.”

“Gọi bác sĩ Lâm đến đây!”

“Vâng...đại thiếu gia...” Hà quản gia do dự nói với anh: “Những ngày có thiếu phu nhân ở bên, tâm tình của nhị thiếu gia rất ổn định, tôi đã rất

lâu rồi không nhìn thấy ngài ấy nở nụ cười... hay là có thể....”

“Đủ rồi!” Nam Cung Nghiêu cắt đứt lời bà. “Cùng một sai lầm, tôi không thể để nó xảy ra lần thứ hai!

Vừa bước vào phòng của Nam Cung Thiếu Khiêm, Nam Cung Nghiêu phát hiện đâu đâu cũng đều là . Mười mấy bức tranh, vài tượng thạch cao, tất cả đều là cô ấy. Không phải dịu dàng thì là cười khẽ, cùng với dáng vẻ mưu mô thâm hiểm trong mắt anh hoàn toàn khác nhau. Người đàn bà này, quả nhiên giả vờ rất giỏi, dùng ánh mắt thanh thuần ngây thơ làm cho Thiêm Khiêm mê mẩn đến xoay vòng vòng.

“Anh, anh trở về rồi!”

“Ừ!” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười bước lên phía trước, Nam Cung Thiếu Khiêm đang vẽ sơn dầu, nhân vật chính quả nhiên lại là Uất Noãn Tâm. Anh cảm thấy vô cùng chướng mắt, cầm lấy bút vẽ của cậu ấy. “Nghĩ ngợi một lát rồi hãy vẽ tiếp!”

“Anh hai, em muốn nhìn thấy tiểu Noãn!” Nam Cung Thiếu Khiêm nhìn anh một cách mong đợi, ánh mắt mang theo sự cầu xin.

“Cô ấy về nhà rồi...”

“Vẫn chưa! Cô ấy vẫn còn trong cái nhà này, em biết mà! Có phải anh không cho phép cô ấy đến gặp em, phải không? Ngày thứ hai sau khi anh nhìn thấy hai tụi em ở chung với nhau, thì đã không gặp được cô ấy nữa, Hà quân gia cũng không chịu cho cô ấy qua đây!” Nam Cung Thiếu Khiêm càng nói càng gấp, cảm xúc bắt đầu có chút kích động, nắm chặt lấy bàn tay của Nam Cung Nghiêu.

“Anh hai, em biết anh đang lo lắng chuyện gì! Nhưng em đảm bảo, tiểu Noãn tuyệt đối sẽ không giống loại đàn bà kia! Anh cho cô ấy đến gặp em

đi, có được không? Em rất nhớ cô ấy... rất muốn rất muốn nhìn thấy cô ấy....”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì nè? Anh hai tự mình xuống bếp nấu cho em ăn!”

“Em không muốn ăn gì hết, em chỉ muốn nhìn thấy cô ấy!”

“Hồi còn nhỏ, em thích nhất là ăn món sườn kho cay, anh vẫn còn nhớ cách làm, chỉ là có chút không quen tay...”

“Anh hai!” Nam Cung Thiếu Khiêm gào lên đẩy tay anh ra. “Em nói rồi cái gì em cũng không muốn, em chỉ cần tiểu Noãn!”

Nam Cung Nghiêu hít một hơi, cuối người xuống nhìn thẳng cậu ấy, nghiêm túc nói: “Cô ấy không nghĩ đơn giản giống như em đâu, để cô ấy ở bên cạnh, chỉ có thể tổn thương em thôi!”

“Có phải anh sợ em làm tổn thương cô ấy đúng không?” Nam Cung Thiếu Khiêm cười lạnh. “Em biết rõ bản thân có bệnh, khi phát tác giống như một thằng điên. Nhưng bây giờ em đã tốt lên rất nhiều, em cũng có thể khống chế chính mình rồi! Nếu như anh thật sự quan tâm em, thì để cho em gặp cô ấy đi!”

“Thiếu Khiêm...”

“Em không muốn nghe gì hết! Em muốn gặp cô ấy! Em muốn gặp cô ấy!” Nam Cung Thiếu Khiêm như bị trúng lời nguyền, trong miệng không người lẩm bẩm câu đó, không quan tâm chạy ra bên ngoài.

“Thiếu Khiêm! Em bình tĩnh đi!” Nam Cung Nghiêu muốn ngăn cậu ấy lại, nhưng kích động khiến cho cậu ấy càng điên loạn phản kháng. Xe lăn bấp bênh, ngã xuống đất, nhưng anh vẫn cứ liên mạng đi ra bên ngoài, gào lên. “Tiểu Noãn...tiểu Noãn...em ở đâu vậy...anh muốn gặp em...”

“Tiểu Noãn...em ở đâu...ra đây đi...anh muốn gặp em...anh hai...buông em ra...em muốn đi tìm tiểu Noãn...buông ra...tiểu Noãn...cầu xin em xuất hiện đi...” Tiếng gào thét thê lương làm chấn động cả biết thự, cũng làm kinh động đến Uất Noãn Tâm.

Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giống như con kiến bò trên chảo nóng, gấp đến xoay vòng vòng. Nhiều lần muốn xông ra ngoài, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Nam Cung Nghiêu, không thể không lùi bước. Cô sợ bản thân xuất hiện sẽ khiến cho Nam Cung Thiếu Khiêm mất khống chế.

“Tiểu Noãn...tiểu Noãn...”

Tiếng kêu ngày càng thê lương, giống như có hàng vạn cây kim đâm vào trong tim của chính mình. Cô che lỗ tai mình lại, cật lực lắc đầu, không nghe nữa, không nghe nữa... nếu không cô sẽ phát điên mất!

.....

“Thiếu Khiêm, em bình tĩnh lại đi!” Nam Cung Nghiêu tốn rất nhiều sức lực mới có thể mang Nam Cung Thiếu Khiêm về giường, nhưng cảm xúc của cậu ấy dường như không khống chế được, sắc mặt hung tợn, hai con mắt đầy tia máu, nhìn giống như một con ác quỷ đang gào thét, cứ một lát lại khốn khổ cầu xin anh buông cậu ấy ra.

Bởi vì kịch liệt bản kháng nên sức lực toàn thân mạnh đến dọa người, nhưng anh lại không thể làm tổn thương cậu ấy, rất khó khống chế.

“Đại thiếu gia!” Hà quản gia nhanh chóng đưa bác sĩ Lâm đến, ông nhìn thấy tình hình trước mắt của Nam Cung Thiếu Khiêm, vội vàng hỏi: “Thiếu gia, có cần phải tiêm thuốc an thần cho cậu ấy không?”

Nam Cung Nghiêu do dự một hội, nhìn thấy cậu ấy đã mất đi khống chế, đành phải gật đầu. Hà quản gia cùng người làm ở bên cạnh đè Nam Cung

Thiếu Khiêm xuống. Bác sĩ Lâm cho cậu ấy một mũi thuốc an thần, Nam Cung Nghiêu quay mặt sang chỗ khác, không nhìn tâm chứng kiến cảnh đó.

“Buông tôi ra...buông tôi ra...tôi không muốn tiêm...anh hai...anh hai cứu em với...” Nam Cung Thiếu Khiêm gào thét khàn cả giọng, cả người đầy mồ hôi. Qua một hồi, thuốc có tác dụng, mới từ từ yên tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Mọi người nhẹ nhàng thở một hơi.

Ngược lại tâm tình của Nam Cung Nghiêu càng trầm trọng thêm.

“Đại thiếu gia...”

“Các người xuống dưới trước đi! Tôi sẽ chăm sóc em ấy!”

“.....Vâng!”

Nam Cung Nghiêu đến phòng tắm lấy một chiếc khăn lông, lau mặt cho Nam Cung Thiếu Khiêm. Trên khuôn mặt nổi những đường gân màu xanh, nước mắt và mồ hôi hòa chung là một, làm cho lòng anh vô cùng đau, tự trách mình giống như một con ác quỷ.

Nếu không phải vì anh, em ấy sẽ không biến thành bộ dạng giống như vậy. Anh đã hứa với ba mẹ, cho dù phải mất cái mạng này, cũng sẽ chăm sóc cho em trai thật tốt. Em ấy đáng lẽ phải giống như một thiên sứ vô tư không lo nghĩ gì, chứ không phải giống bây giờ biến thành...

Trong mắt anh có vài giọt nước mắt, anh hít sâu một hơi, run rẩy mang nước mắt đè nén xuống. Anh chính là trụ cột tinh thần cho em ấy dựa vào, tuyệt đối không thể đầu hàng trước được!”

Uất Noãn Tâm! Cô ta là kẻ đầu xỏ cho tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay. Cô có chết một trăm ngàn lần cũng không đủ để đền hết tội! Nhưng tôi sẽ không để cho cô chết một cách dễ dàng, cô vẫn còn giá trị để lợi dụng. Món nợ này, sau này tôi sẽ tính cả vốn lẫn lãi với cô

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Bệnh Tình Tái Phát (1)

Vừa bước vào phòng của Nam Cung Thiệu Khiêm, Nam Cung Nghiêu phát hiện đâu đâu cũng đều là . Mười mấy bức tranh, vài tượng thạch cao, tất cả đều là cô ấy. Không phải dịu dàng thì là cười khẽ, cùng với dáng vẻ mưu mô thâm hiểm trong mắt anh hoàn toàn khác nhau. Người đàn bà này, quả nhiên giả vờ rất giỏi, dùng ánh mắt thanh thuần ngây thơ làm cho Thiêm Khiêm mê mẩn đến xoay vòng vòng.

“Anh, anh trở về rồi!”

“Ừ!” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười bước lên phía trước, Nam Cung Thiệu Khiêm đang vẽ sơn dầu, nhân vật chính quả nhiên lại là Uất Noãn Tâm. Anh cảm thấy vô cùng chướng mắt, cầm lấy bút vẽ của cậu ấy. “Nghĩ ngơi một lát rồi hãy vẽ tiếp!”

“Anh hai, em muốn nhìn thấy tiểu Noãn!” Nam Cung Thiệu Khiêm nhìn anh một cách mong đợi, ánh mắt mang theo sự cầu xin.

“Cô ấy về nhà rồi...”

“Vẫn chưa! Cô ấy vẫn còn trong cái nhà này, em biết mà! Có phải anh không cho phép cô ấy đến gặp em, phải không? Ngày thứ hai sau khi anh nhìn thấy hai tụi em ở chung với nhau, thì đã không gặp được cô ấy nữa, Hà quán gia cũng không chịu cho cô ấy qua đây!” Nam Cung Thiệu Khiêm càng nói càng gấp, cảm xúc bắt đầu có chút kích động, nắm chặt lấy bàn tay của Nam Cung Nghiêu.

“Anh hai, em biết anh đang lo lắng chuyện gì! Nhưng em đảm bảo, tiểu Noãn tuyệt đối sẽ không giống loại đàn bà kia! Anh cho cô ấy đến gặp em đi, có được không? Em rất nhớ cô ấy... rất muốn rất muốn nhìn thấy cô ấy....”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì nè? Anh hai tự mình xuống bếp nấu cho em ăn!”

“Em không muốn ăn gì hết, em chỉ muốn nhìn thấy cô ấy!”

“Hồi còn nhỏ, em thích nhất là ăn món sườn kho cay, anh vẫn còn nhớ cách làm, chỉ là có chút không quen tay...”

“Anh hai!” Nam Cung Thiếu Khiêm gào lên đẩy tay anh ra. “Em nói rồi cái gì em cũng không muốn, em chỉ cần tiểu Noãn!”

Nam Cung Nghiêu hít một hơi, cuối người xuống nhìn thẳng cậu ấy, nghiêm túc nói: “Cô ấy không nghĩ đơn giản giống như em đâu, để cô ấy ở bên cạnh, chỉ có thể tổn thương em thôi!”

“Có phải anh sợ em làm tổn thương cô ấy đúng không?” Nam Cung Thiếu Khiêm cười lạnh. “Em biết rõ bản thân có bệnh, khi phát tác giống như một thằng điên. Nhưng bây giờ em đã tốt lên rất nhiều, em cũng có thể khống chế chính mình rồi! Nếu như anh thật sự quan tâm em, thì để cho em gặp cô ấy đi!”

“Thiếu Khiêm...”

“Em không muốn nghe gì hết! Em muốn gặp cô ấy! Em muốn gặp cô ấy!” Nam Cung Thiếu Khiêm như bị trúng lời nguyền, trong miệng không người lắm bậm câu đó, không quan tâm chạy ra bên ngoài.

“Thiếu Khiêm! Em bình tĩnh đi!” Nam Cung Nghiêu muốn ngăn cậu ấy lại, nhưng kích động khiến cho cậu ấy càng điên loạn phản kháng. Xe lăn

bấp bênh, ngã xuống đất, nhưng anh vẫn cứ liều mạng đi ra bên ngoài, gào lên. “Tiểu Noãn...tiểu Noãn...em ở đâu vậy...anh muốn gặp em...”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Bệnh Tình Tái Phát (2)

“Tiểu Noãn...em ở đâu...ra đây đi...anh muốn gặp em...anh hai...buông em ra...em muốn đi tìm tiểu Noãn...buông ra...tiểu Noãn...cầu xin em xuất hiện đi...” Tiếng gào thét thê lương làm chấn động cả biết thự, cũng làm kinh động đến Uất Noãn Tâm.

Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giống như con kiến bò trên chảo nóng, gấp đến xoay vòng vòng. Nhiều lần muốn xông ra ngoài, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Nam Cung Nghiêu, không thể không lùi bước. Cô sợ bản thân xuất hiện sẽ khiến cho Nam Cung Thiếu Khiêm mất khống chế.

“Tiểu Noãn...tiểu Noãn...”

Tiếng kêu ngày càng thê lương, giống như có hàng vạn cây kim đâm vào trong tim của chính mình. Cô che lỗ tai mình lại, cật lực lắc đầu, không nghe nữa, không nghe nữa... nếu không cô sẽ phát điên mất!

.....

“Thiế

u Khiêm, em bình tĩnh lại đi!” Nam Cung Nghiêu tốn rất nhiều sức lực mới có thể mang Nam Cung Thiếu Khiêm về giường, nhưng cảm xúc của cậu ấy dường như không khống chế được, sắc mặt hung tợn, hai con mắt đầy tia máu, nhìn giống như một con ác quỷ đang gào thét, cứ một lát lại khốn khổ cầu xin anh buông cậu ấy ra.

Bởi vì kịch liệt bản kháng nên sức lực toàn thân mạnh đến dọa người, nhưng anh lại không thể làm tổn thương cậu ấy, rất khó khống chế.

“Đại thiếu gia!” Hà quản gia nhanh chóng đưa bác sĩ Lâm đến, ông nhìn thấy tình hình trước mắt của Nam Cung Thiếu Khiêm, vội vàng hỏi: “Thiếu gia, có cần phải tiêm thuốc an thần cho cậu ấy không?”

Nam Cung Nghiêu do dự một hồi, nhìn thấy cậu ấy đã mất đi khống chế, đành phải gật đầu. Hà quản gia cùng người làm ở bên cạnh dìu Nam Cung Thiếu Khiêm xuống. Bác sĩ Lâm cho cậu ấy một mũi thuốc an thần, Nam Cung Nghiêu quay mặt sang chỗ khác, không nhận tâm chứng kiến cảnh đó.

“Buông tôi ra...buông tôi ra...tôi không muốn tiêm...anh hai...anh hai cứu em với...” Nam Cung Thiếu Khiêm gào thét khàn cả giọng, cả người đầy mồ hôi. Qua một hồi, thuốc có tác dụng, mới từ từ yên tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Mọi người nhẹ nhàng thở một hơi.

Ngược lại tâm tình của Nam Cung Nghiêu càng trầm trọng thêm.

“Đại thiếu gia...”

“Các người xuống dưới trước đi! Tôi sẽ chăm sóc em ấy!”

“.....Vâng!”

Nam Cung Nghiêu đến phòng tắm lấy một chiếc khăn lông, lau mặt cho Nam Cung Thiếu Khiêm. Trên khuôn mặt nổi những đường gân màu xanh, nước mắt và mồ hôi hòa chung là một, làm cho lòng anh vô cùng đau, tự trách mình giống như một con ác quỷ.

Nếu không phải vì anh, em ấy sẽ không biến thành bộ dạng giống như vậy. Anh đã hứa với ba mẹ, cho dù phải mất cái mạng này, cũng sẽ chăm sóc cho em trai thật tốt. Em ấy đáng lẽ phải giống như một thiên sứ vô tư không lo nghĩ gì, chứ không phải giống bây giờ biến thành...

Trong mắt anh có vài giọt nước mắt, anh hít sâu một hơi, run rẩy mang nước mắt đè nén xuống. Anh chính là trụ cột tinh thần cho em ấy dựa vào, tuyệt đối không thể đầu hàng trước được!”

Uất Noãn Tâm! Cô ta là kẻ đầu xỏ cho tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay. Cô có chết một trăm ngàn lần cũng không đủ để đền hết tội! Nhưng tôi sẽ không để cho cô chết một cách dễ dàng, cô vẫn còn giá trị để lợi dụng. Món nợ này, sau này tôi sẽ tính cả vốn lẫn lãi với cô.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Trả Giá

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Nam Cung Nghiêu ở cửa, Uất Noãn Tâm vội vàng chạy đến . “Thiếu Khiêm, Thiếu Khiêm, anh ấy như thế nào rồi?”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ tựa như mảnh băng. “Cô không phải đã nghe hết rồi sao? Còn giả bộ quan tâm làm gì?”

“Cảm xúc của anh ấy hình như không khống chế được, bây giờ sao rồi?”

“Lợi dụng cậu ấy để giày vò tôi, đây không phải là mục đích chính của cô sao? Chúc mừng cô, ước nguyện của cô đã thành rồi!” Cô quả nhiên là một người phụ nữ độc ác nhất thế giới này, dám lợi dụng người anh quan tâm nhất để đối phó anh. Nhưng cô không nghĩ đến, anh càng quan tâm Thiếu Khiêm, thì kết cục của việc trêu chọc cậu ấy, càng thâm hiểm hơn.

“Tôi không phải như những gì anh nghĩ...cho dù anh muốn sỉ nhục tôi, cũng nên nói cho tôi biết tình hình của anh ấy chứ!”

“Cậu ấy vẫn một mực muốn gặp cô, vừa mới tiêm thuốc an thần!” Nam Cung Nghiêu đẩy cô ra, nhanh đi đến quầy bar đổ một ly rượu, một hơi uống hết sạch. Ngay giờ phút này tâm tình của anh khó chịu đến mức muốn giết người, nếu không mượn rượu đến hạ bớt cơn tức giận đến phát điên lên ở trong lòng, thì cô bây giờ chỉ còn là một cái thi thể.

“Tiêm thuốc an thần...” Uất Noãn Tâm rung mình một cái. Nghiêm trọng đến vậy sao? “Tiêm cái đó đối với sức khỏe anh ấy rất có hại...”

“Cô nghĩ tôi muốn sao? Là ai hại cậu ấy thành bộ dạng như vậy chứ!”
Nam Cung Nghiêu tức giận gào lên.

“Thật xin lỗi...tôi...tôi sau này sẽ không gặp anh ấy nữa!” Cô chẳng qua chỉ muốn quan tâm anh ấy, nhưng mà nếu chuyện này lại khiến cho anh chịu tổn thương, thì cô tình nguyện rời xa anh.

“Cô tất nhiên sẽ không gặp cậu ấy nữa...bởi vì mục đích của cô đã đạt được rồi...” Hai con mắt của Nam Cung Nghiêu tựa như hai ngọn lửa rực cháy, giọng nói lạnh lùng châm chọc. “Có phải không nghĩ đến cậu ấy nhanh như vậy đã để ý đến cô không? Tìm kiếm cô một cách điên loạn? Trong lòng cô đặc ý lắm phải không?”

“....” Uất Noãn Tâm ghen hòng nhìn anh. Nhưng điều anh vừa nghĩ là sao chứ? Rõ ràng chính anh cảnh cáo cô phải tránh xa Nam Cung Thiều Khiêm mà!”

Trong mắt của anh, bản thân làm bất cứ chuyện gì cũng đều là sai hết! Lựa chọn như thế nào cũng đều đáng chết!

“Bây giờ đã đạt được mục đích, thì lập tức muốn một bước đá cậu ấy đi phải không?” Hai mắt Nam Cung Nghiêu liếc ngang: “Có thể sao?”

“Là chính cô làm cho cậu ấy thành bộ dạng như vậy, tôi muốn cô phải trả giá đắt cho chuyện này! Bắt đầu từ ngày mai, cô một bước cũng không được rời cậu ấy. Bệnh của cậu ấy một ngày còn chưa hết, thì cô không được rời khỏi cậu ấy nửa bước. Nếu như cậu ấy cả đời không hết, thì tôi sẽ lấy cả đời của cô ở bên chăm sóc cậu ấy!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Gỡ Bỏ Khúc Mắc (1)

Uất Noãn Tâm ngồi ở bên giường chăm sóc Nam Cung Thiếu Khiêm cả một đêm, nhìn bộ dạng tiều tụy của anh, làm cho cô cảm thấy thật đau lòng. Nam Cung Nghiêu tuy cho cô lời cảnh cáo độc ác, nhưng việc liên quan đến người mình quan tâm nhất, anh làm như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho Nam Cung Thiếu Khiêm.

Còn cô, cái gì cũng không biết, lại hồ đồ đi vào nhâm phòng của anh, bản thân còn nói chăm sóc cho anh, rốt cuộc lại biến thành tổn thương anh.

Giờ phút này, cô cũng rất chán ghét bản thân mình, luôn luôn mềm lòng, liền rất nhanh nói ra lời hứa với người khác. Tương lai sau này như thế nào, ngay cả bản thân mình còn không biết, thì lấy tư cách gì thốt ra lời hứa chăm sóc người khác chứ?

Thuốc hết tác dụng, Nam Cung Thiếu Khiêm từ từ tỉnh lại.

Uất Noãn Tâm vui mừng. “Anh tỉnh rồi...” Vội vàng hỏi: “Có chỗ nào không khỏe sao? Bác sĩ Lâm còn ở ngoài kia, em đi tìm ông ấy...”

“Không cần!” Nam Cung Thiếu Khiêm kéo tay cô lại, tuy không có sức, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu buông ra. Giống như một đứa trẻ yếu ớt nhìn thấy mẹ, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng lại không dám tin vào mắt mình. “Tiểu Noãn...là em sao?”

“Vâng! Là em!”

“Là thật sao?” bộ dạng yếu ớt của Nam Cung Thiệu Khiêm làm cho người khác phải đau lòng, nhìn cô một hồi rất lâu, mới an tâm, nở nụ cười. “...Là em! Anh biết mà, em sẽ không bỏ rơi anh! Đừng có đi nữa được không? Anh muốn em ở bên cạnh anh...”

“Nhưng mà, sức khỏe của anh...”

“Anh không sao! Chỉ cần có em bên cạnh, anh sẽ rất vui vẻ...”

Uất Noãn Tâm đành ngồi xuống. Mặc dù biết rằng anh chỉ là tiêm thuốc an thần, không có chuyện gì đáng lo. Nhưng nghĩ đến anh hôm nay hoảng loạn như vậy, cô vẫn cứ lo lắng. Sức khỏe của anh không tốt, sẽ không chịu nổi thêm bất cứ kích động nào nữa.

“Em sẽ rời đi sao?”

“Sẽ không! Anh hai anh đã đồng ý cho em chăm sóc anh rồi!”

“Thật chứ?” Nam Cung Thiệu Khiêm nở nụ cười hạnh phúc, giống như ngọc lưu ly, tỏa sáng lấp lánh. “Anh biết mà, anh hai đối với anh rất tốt...”

“Vâng! Anh ấy thật sự rất quan tâm anh!” Cho dù không có câu nói này, thì một người dù lạnh lùng vô tình như thế nào, không phải cũng sẽ có thứ bản thân mình muốn bảo vệ sao? Nam Cung Thiệu Khiêm, là người Nam Cung Nghiêu khiến cho nơi mềm yếu nhất trong trái tim anh lo lắng. Anh có thể tàn nhẫn đối với bất cứ người nào, nhưng đối với anh một chút trách cứ cũng không nỡ, mãi mãi điều là đáng vẻ dịu dàng nhất.

Đến bao giờ, anh mới có thể đối tốt với cô như thế chứ!

Ý thức được bản thân mình đang bắt đầu mong chờ, Uất Noãn Tâm nhanh chóng dẹp bỏ ý nghĩ đáng sợ đó.

Cả đời này cô đừng mong nhận được sự đối xử tốt của anh, không giày vò cô thì cô đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi!

Nhưng mà, thật sự một chút cũng không nên hy vọng sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Gỡ Bỏ Khúc Mắc (2)

“Hôm qua... em đã nghe hết rồi sao?” Nghĩ đến bản thân hôm qua mất khống chế như vậy, Nam Cung Thiếu Khiêm không kiềm được lo lắng.

“...Ừm!”

“Vậy em có sợ anh không? Sẽ ghét bỏ anh không?”

“Không đâu!”

“Em gạt anh! Tất cả mọi người trong nhà ai cũng sợ anh! Anh biến rõ bệnh của mình rất nặng, ban ngày cứ nhốt mình ở trong phòng, trốn tránh thế giới bên ngoài. Bác sĩ Lâm nói, đây là chứng bệnh trầm cảm. Ban đêm lại nổi loạn lên, giống như người điên vậy. Ngay cả khi làm người khác bị thương, anh cũng không nhớ được! Ngày đó không phải em nói có người bóp cổ em sao? Người đó là anh!” Anh tự trách chính mình, lo lắng cô không tha thứ cho anh. “Thật xin lỗi, anh đã gạt em! Anh chỉ là, chỉ là không muốn em sợ anh...”

Chuyện này Uất Noãn Tâm đã đoán ra được, nghĩ lại đôi tay lạnh như băng của anh, thật sự kiềm không được có chút sợ hãi. Khi anh mất khống chế, thật sự có thể ra tay giết chính mình sao?”

“Buổi sáng ngày hôm đó, khi em ngủ say, anh vẫn ngồi nhìn em. Cảm thấy em ngủ rất đẹp...giống như...giống như thiên sứ...anh muốn em ở lại bên cạnh anh...như vậy, có phải rất ích kỷ không?”

“Không phải! Là do anh có bệnh, chúng ta cùng nhau chữa trị căn bệnh này, có được không? Anh không nên nghĩ đến nó nữa, hãy đem khúc mắc trong lòng gỡ bỏ đi. Tất cả những việc này, có liên quan đến chân của anh không?”

Nam Cung Thiếu Khiêm gật đầu. “Đã gần 20 mười năm rồi, anh không có cách nào chấp nhận mình có một người tàn phế! Mỗi buổi tối, cái cảm giác này càng mãnh liệt hơn. Cho nên nhìn thấy những người làm có thể đi lại bình thường, anh lại phát điên lên, làm tổn thương các cô ấy...”

“Từ lúc còn rất nhỏ, cha mẹ anh đã qua đời. Khi anh bắt đầu có ý thức, trong ấn tượng chỉ có anh hai. Cuộc sống lúc đó rất cực khổ, nhưng có sự chăm sóc của anh hai, cuộc sống của anh vô cùng hạnh phúc. Nhưng dù anh hai có chăm sóc anh kỹ lưỡng cỡ nào, cũng sẽ có bất trắc.”

“Anh hai từ nhỏ đã là một thiên tài về kinh doanh, nhưng anh ấy không có tiền. Vì để nhanh chóng kiếm được nhiều tiền, anh ấy đã đi làm hacker, còn là một hacker rửa tiền, cuối cùng bị sát thủ truy sát. Lúc anh ấy dắt theo anh chạy trốn, thì xảy r

a tai nạn giao thông.

Một sự thật vô cùng chấn động.

Uất Noãn Tâm cứ ngỡ rằng, Nam Cung Nghiêu và cô không giống nhau, từ nhỏ đã sống trong gia đình đầy đủ cơm no áo ấm, nhưng lại không nghĩ đến, anh lại có một đoạn ký ức đen tối đến như vậy. So với anh ấy, cô thừa nhận mình rất nhỏ bé không có gì đáng nói. Cô không có tự cách so sánh với người ở trên cao như anh, cũng tự cho rằng, không có tự uất ức.

Bởi vì, những thành công hôm nay của anh, là do anh dựa vào chính bản thân mình.

“Anh hai đem tất cả mọi tội lỗi đổ hết lên đầu mình, mấy năm nay đều làm mọi cách để đền bù lại cho anh. Thật ra, anh không hề trách anh ấy, anh ấy vì chăm sóc anh mới đi làm những chuyện như vậy. Nhưng mà, anh rất yếu đuối, không thể chấp nhận sự thật, nên đã đem tất cả mọi sai trái giao cho anh ấy. Không kiên dè gì mà làm tổn thương người khác, đôi lúc còn nổi cáu với anh ấy, nói tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh ấy... người phải xin lỗi anh ấy, phải là anh...”

Nam Cung Nghiêu cũng đứng ở ngoài cửa cả một đêm, tất cả đều nghe thất hết. Anh cũng biết Nam Cung Thiếu Khiêm vẫn đang trốn tránh, không dám đối diện. Anh cho rằng, cậu ấy vĩnh viễn không bao giờ dám nhìn thẳng vào vấn đề, không vượt qua nỗi bức tường kiên cố trong lòng mình.

Nhưng không ngờ, có thể vì Uất Noãn Tâm mà...

Ngay cả người bạn thân nhất Hướng Lăng Phong cũng vì cô mà trở mặt với anh.

Là do thủ đoạn của cô cao thâm, hay là do...anh hiểu lầm cô ấy?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Ngũ Liên Gây Án (1)

Ngày hôm sau, Uất Noãn Tâm cùng Nam Cung Thiếu Khiêm ra vườn hoa tắm nắng, đột nhiên Lương Cảnh Đường gọi điện thoại đến, nói là đã tiếp nhận một vụ án mới, cần sự giúp đỡ của cô, hỏi cô có đến được không.

“Bây giờ sao? Được! Anh đọc địa chỉ cho em, em lập tức đến ngay!”

“Em...phải đi sao?” Nam Cung Thiếu Khiêm mỉm cười hỏi, nhưng ánh mắt lại che giấu sự luyến tiếc không nỡ.

“Ừm! Có chút việc gấp! Em sẽ nhanh chóng trở về! Anh không được lười biếng, phải tiếp tục tắm nắng, có biết không?”

“Được!”

“Em sẽ gọi Hà quản gia chăm sóc anh!”

“Được! Đi đường nhớ cẩn thận!” Nam Cung Thiếu Khiêm đưa mắt nhìn cô đi xa, cho đến khi bóng dáng cô khuất sau cách cửa, mới không đành lòng phải thu hồi ánh mắt lại. Anh thật sự rất thích cô, cũng rất ỷ lại, từng phút từng giây cũng không muốn rời xa cô. Nhưng như vậy có khiến cô cảm thấy phiền phức không? Anh không muốn trở thành gánh nặng cho cô.

“Nhị thiếu gia! Có muốn dùng trà hoa hồng không? Đây là thứ người lúc trước thích uống nhất...” Hà quản gia nhìn thấy anh không có chút tinh thần, liền hỏi.

“Không cần đâu! Tôi mệt, đẩy tôi lên lầu đi!”

“Vâng!” Hà quản gia trong lòng thầm lo lắng. Tâm trạng của nhị thiếu gia hoàn toàn được thiếu phu nhân làm cho trở nên rất tốt, có thể nhìn ra, cậu ấy đối với cô đã sinh ra tình cảm, hơn nữa không chỉ đơn thuần là ý lại. Bà không dám nghĩ tiếp nữa, nếu như nhị thiếu gia biết thân phận của thiếu phu nhân...

Uất Noãn Tâm nhanh chóng chạy đến văn phòng luật sư, Lương Cảnh Đường đã chuẩn xong tất cả hồ sơ. Cô vừa nhận lấy liền bắt đầu đọc. “Đây là loại án gì vậy?”

“Không cần phải gấp gáp, em xem, trên trán đầy mồ hôi!” Lương Cảnh Đường dùng khăn lau mồ hôi cho cô, trêu chọc: “Hồ sơ vụ án đều nằm ở đây, không chạy đi đâu được đâu!”

Uất Noãn Tâm nhìn anh, khẽ cười. “Bây giờ khắp nơi đều có luật sư, nói không chừng, sẽ mọc ra một cái cánh dài bay đi, để người khác đoạt mất tiêu!”

Lương Cảnh Đường cười, sau đó khuôn mặt liền trở nên nghiêm túc. “Đây là một vụ án cường gian, người chịu tổn thương là một cô gái mới 15 tuổi. Truyền thông đều không dám đưa tin hay đăng báo, bởi vì người phạm tội là một kẻ có thể lực rất lớn, chuyện này có dính liếu rất nhiều, nên không luật sư nào dám nhận hết.”

“Cho dù là ai đi nữa, làm ra những chuyện này, đáng chịu hàng trăm ngàn nhát!” Cô biết rõ đã là một luật sư thì không được xen lẫn tình cảm vào, nhưng đối chỉ mới 15 tuổi, anh ta làm sao có thể xuống tay như vậy. Càng là người có thân phận, càng không thể tha thứ.

“Em cũng biết đó!”

“Ngũ Liên!”

Lương Cảnh Đường nhẹ nhàng nói ra cái tên này, làm cho Uất Noãn Tâm có cảm giác sét đánh ngang tai. Cảnh tượng anh ta đè cô ở trên giường lại một lần nữa hiện ra trước mắt, các ngón tay nắm chặt lại, chửi ầm lên: “Khốn nạn! Súc sinh! Không bằng cầm thú!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Ngũ Liên Gây Án (2)

Uất Noãn Tâm thật sự tức chết đi được, đàn ông vô sỉ cô đã gặp qua không ít, nhưng Ngũ Liên là kẻ vô sỉ hạ lưu nhất mà cô đã từng gặp. Không chỉ làm ra những chuyện độc ác đối với chính cô, mà bây giờ ngay cả một đứa bé gái 15 tuổi cũng không bỏ qua! Con người này có chết trăm ngàn lần cũng không đủ đền hết tội!

Vì sao loại đàn ông ác độc này lại là kẻ có tiền tài và địa chủ, ngạo mạn không ai sánh bằng!

Cái thế giới này thật là thiếu công bằng mà!

“Làm sao vậy? Sao tâm tình lại kích động đến vậy chứ?”

“Em chỉ cảm thấy hắn ta quá vô sỉ thôi! Ngay cả một đứa bé vị thành niên cũng ra tay!” Uất Noãn Tâm nghiến răng nghiến lợi.

Lương Cảnh Đường có thể nhìn thấy phản ứng kịch liệt của cô, tuyệt đối không phải vì vụ án này, nhưng anh lại cố tình tránh né. Trêu chọc cô: “Đôi khi xã hội thượng lưu quả thật có chút dơ bẩn, ngay cả pháp luật ngược lại trở thành ô dù bảo vệ cho những có tiền.”

“Vậy anh cũng sẽ khuất phục trước những kẻ đó sao?”

“Nếu anh là người như vậy, anh đã không chọn nghề luật sư rồi! Tiền đối với anh mà nói, vốn không quan trọng, điều anh quan tâm, là sự công bằng cùng chính nghĩa trong xã hội.”

“Em tin tưởng anh!” Nghe anh nói như vậy, Uất Noãn Tâm liền an tâm. “Vậy bước kế tiếp chúng ta phải làm cái gì?”

“Nữ sinh bị xâm phạm hiện tại tâm trạng còn chưa ổn định, không cách nào tiếp nhận sự điều tra của chúng ta. Anh đã hứa với cha mẹ cô ấy, buổi chiều sẽ đến nhà họ, xem có thể tìm thêm chứng cứ có lợi nào cho họ không. Bây giờ lấy hồ sơ xem cho thật kỹ đi!”

“Boss!” Thư ký gõ cửa bước vào. “Lâm tiên sinh tìm người!”

Lương Cảnh Đường dường như sớm đã đoán trước được, bình thản gật đầu. “Mời ông ấy vào đây! Em đến phòng khách xem hồ sơ đi!”

Một người đàn ông trung niên mặc đồ tây ủi thẳng thóp, nét mặt nghiêm túc bước vào, Lương Cảnh Đường mời ông ta ngồi. “Đã lâu không đến rồi, vẫn là thiết quan âm chứ?”

“Vâng! Biểu thiếu gia, lão thái gia bảo tôi mang một số đồ sang cho cậu. Cậu đã nhiều tháng không trở về nhà dùng bữa rồi, lão thái gia dặn dò tôi hỏi cậu khi nào có thời gian rảnh vậy? Ông ấy gần đây vẫn ở Đài Loan.”

“Mục đích ông đến đây, trong lòng ai ai cũng hiểu rõ, không cần phải khách sáo đâu! Hãy đi thẳng vào vấn đề đi!”

“Lão thái gia không hy vọng cậu nhúng tay vào vụ án này!” Ông cũng không cần phải vòng vo nữa, đi thẳng vào chuyện chính, trong lời nói chứa đầy sự khẩn cấp.

“Tôi là luật sư, đây là chức trách của tôi!”

“Lão thái gia đã đưa lệnh xuống, không có ai dám nhận vụ án này hết! Trừ cậu ra! Lão thái gia hy vọng chuyện này có thể ế nhẹ xuống, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, đối với danh tiếng của Ngũ gia có ảnh hưởng rất lớn. Hy vọng cậu hãy ở trên thân phận là anh họ mà dừng tay lại!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Ngũ Liên Gây Án (3)

Nhìn thấy Lương Cảnh Đường từ đầu đến cuối trên mặt đều nở nụ cười, nhưng lại không làm bất kỳ động tác nào biểu hiện sự đồng ý, Lâm Bái không đoán ra được anh đang nghĩ gì, tiếp tục nói: “Lão thái gia còn thừa nhận, chuyện năm đó, là ông có hơi quá một chút. Cậu làm như vậy, ông ấy có thể hiểu được. Nhưng ông hy vọng cậu không vì chuyện đã qua mà...”

“Ông cho rằng tôi vẫn còn ghi hận trong lòng những chuyện đó, cố ý muốn làm cho Ngũ Liên suy sụp sao?” Lương Cảnh Đường giống như đang nghe thấy một chuyện gì đó vô cùng thú vị, mỉm cười. “Phiền ông chuyển lời của tôi đến ông ấy, tôi tiếp nhận vụ án này, bởi vì đây chính là thiên chức của một người luật sư! Không phải nhằm vào bất cứ ai, càng không phải nhằm vào ân oán của thế hệ trước.”

Lâm Bái sửng người một hồi. “Nếu đã như vậy, lão thái gia cũng hy vọng cậu không nhúng tay vào! Nói trắng ra, nếu như cậu không phải cháu ngoại của ông ấy, thì ông ấy đã ra động thủ từ sớm...”

“Diệt khẩu? Quả nhiên là tác phong của ông ấy!”

“Xem tình hình này biểu thiếu gia không định suy nghĩ lại.”

“Ừm! Ông ấy rất rõ tính khí của tôi, nguyên tắc làm người của tôi từ trước đến giờ không thay đổi!”

“Nếu đã như vậy, tôi trở về phục mệnh đây!” Lâm Bái cũng không muốn tiếp tục nói những lời vô nghĩa nữa, cúi đầu xuống chào, rồi quay lưng với sắc mặt đen thui bước ra ngoài.

Lương Cảnh Đường tiến ông ra cửa xong, đi đến phòng khách. “Hồ sơ em đã xem hết chưa?”

“Ừm! Em tìm ra một số manh mối quan trọng, có lẽ có thể bắt đầu từ chỗ này!” Uất Noãn Tâm trả lời, nghĩ một hồi, hỏi: “Người lúc này, có phải do Ngũ Liên phái đến không?”

“Ừm! Cho dù là người của anh ta, làm sao em biết được chứ?”

“Có thể coi đây là một loại nhạy cảm của luật sư!” Uất Noãn Tâm không khỏi lo lắng: “Ông ta có phải đã uy hiếp anh không? Sẽ đối với anh bất lợi sao?”

“Cũng không đến nỗi gây bất lợi.” Lương Cảnh Đường trả lời một cách bình thản, còn thản nhiên tự mình đi pha trà. “Có muốn uống không?”

Uất Noãn Tâm cũng không biết anh thật sự thản nhiên hay đang giả vờ, nhìn dáng vẻ của anh giống như không có chuyện gì, nhưng Ngũ Liên không phải là một kẻ lương thiện. Nếu sự tàn nhẫn trong người anh ta mà trỗi dậy, ngay cả chuyện giết người diệt khẩu cũng có thể làm ra. “Em cảm thấy...hay là anh mượn thêm hai vệ sĩ đi thôi!”

“Luật sư mượn vệ sĩ sao? Chuyện này thật là mới mẻ nha!”

“Em không đùa với anh! Anh nhận vụ án này, đồng nghĩa với việc đối đầu với Ngũ Liên, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Nghe ra, em rất hiểu rõ con người cậu ta!”

“Không có! Những người đó không phải đều như vậy sao?” Uất Noãn Tâm nói một câu cho qua. “Anh không muốn suy nghĩ một chút về lời đề nghị của em sao! Trên đường về nhà cũng phải cẩn thận! Lúc lên xe, nhớ phải kiểm tra xe. Hơn nữa phải kiểm tra ở bên dưới xe có bom, còn

có....phanh xe, bọn họ có thể động vào phanh xe ở bàn đạp đó! Còn có bình xăng...”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Ngũ Liên Gây Án (4)

“Đang lái xem trên đường, đừng nghĩ đến vụ án, nói không chừng còn có người theo dõi. Còn nữa khi bước vào trong nhà, trước tiên cũng nên kiểm tra một loạt các phòng...”

Nghe Uất Noãn Tâm lái nhai như pháo nổ bên tai “các loại nguy cơ rủi ro”, lông mày của Lương Cảnh Đường càng nhướng càng cao, khóe mắt cố nén vui vẻ lại. Đợi cho đến khi cô lái nhai hết toàn bộ, mới cười hỏi một câu: “Vẫn còn sao?”

“Tạm thời chỉ nghĩ được đến vậy thôi, còn những thứ khác, trở về nếu nhớ ra em sẽ gọi điện nói cho anh biết!” Nhìn thấy biểu hiện của anh một chút cũng không nghiêm túc, giống như đang nghe cô kể chuyện hài vậy, Uất Noãn Tâm nhú mi. “Em không đùa giỡn với anh đây! Em rất nghiêm túc đó!”

“Anh biết rồi!” Lương Cảnh Đường uống một ngụm trà, nhẹ nhàng nói ra một câu: “Em xem phim hình sự quá nhiều rồi đó!”

Hai con mắt của Uất Noãn Tâm thật muốn nhắm lại mà ngắt xiu. Anh không biết nghề luật sư và nghề báo là hai nghề suy hiểm nhất sao, bất cứ lúc nào cũng có thể đắc tội với người khác, hậu quả không phải vô cùng nghiêm trọng sao? Bản thân thì gấp đến xoay vòng vòng, anh thì một chút lo lắng cũng không có, còn có tâm trạng ngồi uống trà sao?

“Nói tóm lại em nói những thứ này, chỉ muốn anh suy nghĩ cho thật kỹ!”

“Tại sao em lại quan tâm anh đến vậy chứ?” Anh nghĩ lại nhìn cô, bằng một đôi mắt ấm áp và sáng. Nhìn không ra anh đang vui vẻ, hay là đang mong đợi.

Hai tai của Uất Noãn Tâm đỏ lên, vừa rồi còn nói chuyện lưu loát, nói một mạch cả một chuỗi dài. Anh chỉ quăng cho cô một câu hỏi, lại làm cho cô lúng túng, nói chuyện lắp bắp: “Anh là thầy kiêm sếp của em, quan tâm anh là điều em nên làm...”

“Như vậy à...” Lương Cảnh Đường kéo dài âm cuối ra, có một chút nguy hiểm. Vừa rồi còn là một người đàn ông đứng đắn quay một cái lại trở thành không đứng đắn, đây là chuyện vô cùng đáng sợ, bởi vì bây giờ anh ấy rất...hấp dẫn. Tim gan của Uất Noãn Tâm muốn nhảy cả ra ngoài.

“Vẫn nên nói, nói chuyện về vụ án đi!” Tiếp tục vấn đề này, bản thân nhất định sẽ không ổn định, sẽ loạn mất, Uất Noãn Tâm liền đem lực chú ý của mình đặt lên trên hồ sơ. “Bây giờ có thể đến nhà họ được không?”

“Ừm! Đi thôi!”

“Được!” Uất Noãn Tâm cùng với Lương Cảnh Đường đi được vài bước, đột nhiên cô nắm lấy tay anh, nói một cách kiên định: “Bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta không được lùi bước, có được không? Trình tiết đối với một người con gái rất quan trọng, em nhất định sẽ đem lại công bằng cho ấy!”

Lương Cảnh Đường nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nở một nụ cười ấm áp và cũng ngầm đưa ra sự nghiêm túc không dễ dàng từ bỏ. “Yên tâm đi! Bảo vệ công bằng, là thiên chức của luật sư, anh sẽ không lùi bước!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Ngũ Liên Gây Án (5)

Biệt thự Ngũ gia. Ngũ Chấn Quốc tay chống gậy, đứng ở bên ghế sofa tiếp điện thoại. Tuy đã ngoài bảy mươi tuổi, đầu tóc bạc phơ, nhưng nhìn ông vẫn rất uy nghiêm, tinh thần minh mẫn, dáng đứng ngay thẳng. Không khó nhìn ra lúc còn trẻ ông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Lúc hai người làm mang nước và thuốc lên để ở bên, nhìn thấy sắc mặt của ông ngày càng đen, không tránh khỏi có chút sợ hãi. Tình tình lão thái gia không tốt, mọi người đều hiểu rõ, ngoại trừ... đứa cháu đích tôn bảo bối Ngũ Liên. Mỗi lần cậu ấy đến, đều đỡ cho lão thái gia cười đến hiệp mắt, cậu ấy chính là cứu tinh của các cô.

“Đây là lời của nó sao?” Tiếng nói lộ ra khí chất quân nhân đầy sức uy hiếp.

“Vâng! Tôi đã truyền đạt hết toàn bộ lời nhắn của ngài, nhưng thái độ của biểu thiếu gia rất cương quyết.”

“Nghịch tử! Cô chấp giống y như mẹ nó vậy!” Ngũ Chấn Quốc tức giận, cúp điện thoại một cái rụp. Ông cho rằng nó là cháu ngoại của ông, nó thật sự sẽ làm như vậy với ông sao?”

“Ai lại chọc cho lão thái gia tức giận rồi, giải quyết không ổn thỏa sao?” Một tiếng cười trêu chọc vang lên, sau đó Ngũ Liên bước vào trong phòng. Tinh thần phấn chấn, mọi người ở trong phòng kinh ngạc nói không nên lời, khiến cho hai cô người làm đỏ cả mặt. “Tiểu thiếu gia!”

“Hừm? Còn ai? Không phải là do đứa nghịch tử nhà người sao?” Ngũ Chấn Quốc như ngồi trên đống lửa, tiếp đón Ngũ Liên bằng cách dùng cây gậy đánh vào bắp tay anh.

Ở ngoài nhìn động tác có vẻ rất nhẫn tâm, nhưng kỳ thực không có bao nhiêu lực hết. Ông đang tức giận, nhưng cũng không nỡ làm tổn thương đứa cháu bảo bối của mình.

Ngũ Liên lại đau đến nổi kêu “oa oa”. “Ông à, ông xuống tay cũng ác thật đó! Đã mấy tháng không gặp, vừa gặp mặt, ông đã tàn nhẫn đánh đứa cháu bảo bối như thế này sao?”

“Bớt đùa giỡn cho ông!” Ngũ Chấn Quốc ngồi trên sô pha, cơn tức giận vẫn còn chưa hạ xuống.

Ngũ Liên vội vàng chạy đến, cười với ông. “Làm sao vậy? Hay ông cháu mình đến phòng tắm hơi nha? Còn không bơi lội cũng được! Hay là đi hết cả hai luôn ông thấy sao?”

“Xảy ra chuyện lớn, mà vẫn còn có tâm trạng nói đùa sao?”

“Chuyện gì vậy ông?” Ngũ Liên bây giờ mới chợt nghĩ đến, bất chợt nhận ra: “À, có phải ông đang nói đến vụ án cưỡng bức đó à! Con còn tưởng chuyện gì lớn!”

“Chuyện này còn không lớn sao? Nếu không phải ông giúp con ếm nhẹ xuống, thì bây giờ đã có trên tất cả mặt báo rồi, con nói xem cái mặt của ông còn biết để ở đâu nữa? Con thích vui đùa, ông từ trước đến giờ không quản, nhưng tại sao lại có thể làm ra chuyện bại hoại như vậy chứ? Thật mất mặt!”

“Ông à, ông là người hiếu cháu nhất mà! Ông nghĩ cháu muốn là loại người đó sao? Dựa vào thân phận Ngũ thiếu gia, loại con gái nào muốn mà

không có được, cần phải đi cưỡng bức một đứa con gái vị thành niên sao?
Khẩu vị của cháu không nặng đến mức đó đâu!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Ngũ Liên Gây Án (6)

Nghe anh nói câu đó, Ngũ Chấn Quốc mới chợt nhận ra sự việc có gì đó không đúng, bán tính bán nghi hỏi: “Theo ý cháu... là có kẻ rắp tâm muốn hại cháu sao?”

“Rất rõ ràng mà!” Ngũ Liên duỗi cánh tay ra, lười biếng nằm dài trên sofa, hai chân bắt chéo nhau, vẫn có tâm trạng ngồi chơi với cái di động, một chút lo lắng cũng không có.

“Cháu gần đây có đắc tội với ai không?”

“Việc này có thể rất nhiều... ông không biết là có biết bao công ty đang đổ mắt lên với cái mỏ quặng ở Đài Loan sao, ông lại bắt cháu tiếp quản. Người ta nhìn cháu thấy chướng mắt, muốn chinh cháu, một chút cũng không có gì là lạ.”

“Khốn khiếp! Cũng không nhìn cho kỹ đã động vào cháu của ai!” Ngũ Chấn Quốc tức giận lồng lên. “Để cho ông tra ra được, ông nhất định sẽ khiến kẻ đó ngẩn đầu không lên ở Đài Loan này!”

.....

Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường buổi sáng nhanh chóng đến được nhà cô gái Lâm Lâm bị hại, tình trạng của cô ấy không ổn định, vẫn cứ nhốt mình trong phòng, mẹ cô ấy tiếp đón cô. Hai người từ chỗ ba của Lâm Lâm nghe được một số manh mối, biết được Lâm Lâm không nhìn thấy được mặt của Ngũ Liên, cho nên chỉ hỏi một số câu đơn giản.

Bọn họ đợi cho đến tối, tình trạng của Lâm Lâm mới ổn định được một chút, nhưng không thể trả lời được những câu hỏi của hai người, nên đành phải tay không đi về.

Trên đường đi, bên tai của Uất Noãn Tâm vẫn còn phản phát tiếng khóc đau khổ của Lâm Lâm, cô biết chuyện này đối với một nữ sinh mà nói, chịu một đả kích rất lớn. Vì thế cô đối với Ngũ Liên càng hận thấu xương, hận đến nỗi không thể lập tức bắt anh ta trối lại chịu tội.

“Đừng nghĩ đến vụ án nữa, mặt mày của em đen thui hết rồi kìa!”

“Làm sao mà không nghĩ đến chứ, xét cho cùng việc cũng liên quan đến...mà thôi! Anh nói cũng đúng, thật là đau lòng cho cô ấy, không bằng nghĩ thêm nhiều cách làm sao có thể thắng được vụ kiện này, đòi lại sự công bằng cho cô ấy!”

“Em thật có tinh thần chính nghĩa đó!”

“Cho là vậy đi! Từ nhỏ em đã phải chịu rất nhiều chuyện không công bằng rồi, rất hy vọng sẽ có người đứng ra, mở rộng chính nghĩa, nhưng đáng tiếc những con người đó quá ít, cho nên em mới quyết tâm trở thành một luật sư. Người khác không thể bảo vệ em, thì em tự bảo vệ chính mình, bảo vệ người khác!”

“Có nhiều lúc anh thật sự không nghĩ em chỉ mới 18 tuổi...”

“Bất quá trải qua càng nhiều, thì càng trưởng thành hơn một chút, có thể nhìn thấu tất cả!” Trong lòng có nhiều chua xót, nhưng không thể nói với bất cứ ai, chỉ có thể nhẹ nhàng cho qua, ít nhất nhìn bản thân cũng không cảm thấy yếu ớt.

“Anh có thể dừng xe lại ở phía trước không, em tự mình bắt taxi về!”

“Không cần anh đưa em về sao?”

“Không cần đâu, lại không tiện đường!”

Lương Cảnh Đường cũng không tiếp tục miễn cưỡng cô, để cô xuống ở bên đường, dặn dò vài câu, liền lái xe đi.

Uất Noãn Tâm cuối đầu nhìn mũi chân mình, hít một hơi. Một màn kiên cường vừa kết thúc, cũng không cảm thấy nhẹ nhàng mà thở dài. Trở về lại phải chạm mặt, cũng không cảm thấy thoải mái, thật mệt mỏi quá đi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Anh Đang Mỉm Cười Với Cô Sao?

Về đến nhà, Uất Noãn Tâm nhanh chóng chạy đến phòng của Nam Cung Thiếu Khiêm. Muốn trước khi đi ngủ có thể trò chuyện với anh vài câu có thể giúp tâm trạng hiện tại thoải mái một chút cũng không tệ, nhưng không nghĩ đến vừa bước vào phòng lại nhìn thấy một người cô không muốn gặp – Nam Cung Nghiêu! Giống như cây đinh trong mắt vậy, vừa nhìn thấy liền hận đến nghiến răng.

Nam Cung Thiếu Khiêm nhìn thấy cô, đôi mắt trong chớp nhoáng trở nên âm áp. “Tiểu Noãn, em trở về rồi!”

Nam Cung Nghiêu quay đầu lại, sắc mặt đen thui. Đã 12 giờ rồi, cô còn biết phải trở về sao? Những lời cảnh cáo của anh cô coi như gió thoảng bên tai sao?

“Ủm! Hai người đang trò chuyện, em không làm phiền nữa, em trở về phòng đây!”

“Đừng, đừng mà...” Nam Cung Thiếu Khiêm vội vàng giữ cô lại, rõ ràng cách nhau một khoảng, nhưng vẫn cứ vội vàng dang tay ra muốn giữ cô lại.

“Công ty vẫn còn việc phải xử lý, hai người trò chuyện đi!” Nam Cung Nghiêu đứng dậy.

“Anh, anh cũng ở lại đây đi....”

“Người em muốn gặp đã trở về rồi, chắc không hy vọng anh ở đây làm cản trở chứ!” Nhìn cậu ấy không yên tâm muốn giải thích, Nam Cung

Nghiêu mỉm cười, vỗ vào bả vai của cậu. “Đùa với em thôi! Công ty quá thật còn có việc! Đừng nói chuyện quá khuya, ngủ sớm chút!”

“Ừm! Anh cũng vậy!”

“Chăm sóc tốt cho cậu ấy! Vất vả rồi!”

Nam Cung Nghiêu vô cùng khách sáo nở nụ cười với Uất Noãn Tâm, cô lập tức cảm giác như có một tia sét đánh trúng vậy.

Diêm vương mặt lạnh Nam Cung Nghiêu từ bao giờ trở thành lễ phép giống như vậy chứ? Còn cười với cô sao? Trời sắp đổ mưa lớn rồi sao? (Nguyên tác: hồng vũ – tức mưa lớn thành bão, lũ lụt, ...)

Nhưng anh đi ngang qua cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói, lập tức phá vỡ mọi phép màu. “Trò chuyện xong qua phòng tôi!” Âm thanh thâm trầm, như một cơn gió lạnh thổi bên tai.

Cô chợt tỉnh ra, anh chẳng qua đang giả vờ mà thôi, không muốn để cho Nam Cung Thiếu Khiêm lo lắng! Cô làm sao có thể quên, anh là một người diễn kịch vô cùng giỏi!”

Nam Cung Nghiêu rời khỏi mang theo cả áp lực, không khí trở lại thoải mái. Nam Cung Thiếu Khiêm vỗ vỗ bên giường, ám chỉ Uất Noãn Tâm qua đó ngồi. ” Hôm nay ở bên ngoài bận cả ngày sao? Nhìn dáng vẻ của em, hình như rất mệt!”

“Ừm! Thật sự rất bận!” Cô mệt đến mức chân tay mềm nhũn, đầu óc choáng váng. Luật sư quả thật là một nghề không nhẹ nhàng mà!

“Đang bận về việc gì? Có thể nói cho anh biết không?”

“Việc này...”

“Nếu không tiện thì thôi vậy, anh chỉ tiện thể hỏi thôi!” Nam Cung Thiếu Khiêm cười cho qua. Thật ra trong lòng có chút thất vọng, anh không thể nghi ngờ tò mò bí mật của cô. Nhưng sự che giấu của cô làm cho anh cảm thấy bất an, anh muốn hiểu rõ tất cả mọi thứ của cô.

Đối với dục vọng chiếm giữ cô, càng ngày càng tăng, anh lo lắng sau này ngay cả bản thân cũng không thể khống chế được, sẽ trở nên vô cùng đáng sợ

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Không Có Quyền Can Thiệp Vào

Nghĩ đến phải đi gặp Nam Cung Nghiêu, ngay cả tâm tình để trò chuyện cũng không có, ngồi không được vài phút, thì nói muốn trở về phòng ngủ. Nam Cung Thiếu Khiêm cũng không giữ cô lại lâu, muốn cô nghỉ ngơi thật tốt. Trong lòng cô thở dài, nếu như Nam Cung Nghiêu có một chút quan tâm giống như em trai mình thì quá tốt rồi!

Cơ buồn ngủ ập đến nhưng vẫn phải cố gắng tỉnh táo để đối phó với lại đại ma vương, thật là chuyện ngược đãi người khác mà!

Không cam lòng đi đến phòng của Nam Cung Nghiêu, anh đang ngồi ở bàn làm việc xem tài liệu. Đã một giờ sáng rồi, vẫn còn tinh thần đến vậy. Ánh mắt vô cùng lợi hại, ngay cả một cử động nhỏ cũng không bỏ qua, rất có phong thái của một tổng tài.

Bây giờ không phải lúc ca ngợi, nhanh chóng giải quyết, trở về phòng ngủ mới là chuyện chính!

“Có chuyện gì sao?”

“Thiếu Khiêm ngủ rồi hử?”

“Lúc tôi đi thì vẫn chưa.”

Nam Cung Nghiêu ngẩn đầu lên, lông mày nhíu lại. Không nói bất cứ gì, nhưng Uất Noãn Tâm có thể nhìn rõ ánh mắt của anh đang chất vấn bản thân tại sao không đợi đến khi Nam Cung Thiếu Khiêm lên giường ngủ rồi mới đi, cô cắn môi lắp bắp nói: “Anh ấy bảo tôi về ngủ trước...”

“Đừng có mang Thiếu Khiêm ra làm cái có!”

“Tôi nói là sự thật!”

“Tôi kêu cô chăm sóc Thiếu Khiêm, có nhấn mạnh qua là ‘một bước không rời’. Nhưng cô rất to gan, đi cho đến bây giờ mới chịu về!” Anh vô cùng bất mãn.

“Tôi có việc quan trọng, không phải ra ngoài chơi!”

“Đến văn phòng luật sư vì công việc hay vì người tình, trong lòng cô biết rõ hơn tôi!”

“Người tình gì chứ, anh ấy là cấp trên của tôi. Đợi đã... anh cho người theo dõi tôi sao?” Nhìn thấy anh không kiên dè gì nở một nụ cười lạnh, như đây là chuyện rất tự nhiên, giống như cô là kẻ đang làm chuyện sai trái. Uất Noãn Tâm có chút đau đầu. “Tôi không phải của riêng anh! Anh như vậy là xâm phạm đến quyền tự do và riêng tư của người khác đó!”

“Của riêng? Chẳng lẽ không phải sao?” Nam Cung Nghiêu không chút che giấu nào mà miệt thị cô, nói ra một câu vô cùng tổn thương người khác. “Tôi dường như chưa bao giờ cho cô biết, tôi lấy cô vì muốn cô về diễn tốt vai trò Nam Cung phu nhân!”

“Anh...”

“Bắt đầu từ ngày mai, cô không được phép bước ra khỏi nhà này!”

“Anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tôi!” Trong bụng Uất Noãn Tâm chứa đầy những lời phản kháng, nhưng cô biết anh sẽ không nghe, thậm chí có thể chọc giận anh. Ở trong đầu nghĩ một hồi, chợt nghĩ ra được một cách khác

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Thương Lượng Với Anh

“Nếu như cứ cấm đoán tôi như vậy, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì! Nhưng tôi không đảm bảo với anh, tôi không biết mình sẽ có thái độ như thế nào khi gặp Thiếu Khiêm! Nếu như anh không để ý tôi ở bên cạnh anh ấy, suốt cả ngày buồn bực không vui, thờ ơ với người khác! Như vậy, anh có thể ép tôi ở trong nhà suốt!”

Uất Noãn Tâm ở trong lòng thầm xin lỗi Nam Cung Thiếu Khiêm! Nhưng mà, anh là lợi thế duy nhất mà cô có được. Vì công việc mà cô yếu tích nhất, cô không thể nghĩ quá nhiều!

Có thể có dũng khí thương lượng với Nam Cung Nghiêu, thì đã chứng minh tất cả rồi.

Quả nhiên, trên gương mặt Nam Cung Nghiêu vẫn mãi trưng ra dáng vẻ nhàn nhã, quen nắm mọi thứ trong tay bắt đầu chuyển biến, hai đôi mắt trầm lại.

Người đàn bà này, bắt được điểm yếu của anh!

Mấy năm nay, anh cho rằng có thể ở trên thương trường hô mưa gọi gió, có thể dẫn dắt công ty nhanh chóng trở thành tập đoàn lớn nhất Đài Loan. Bởi vì anh đủ vô tình, không có điểm yếu. Chỉ cần có bất kỳ kẻ nào muốn cản đường, anh sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn dọn sạch sẽ. Ngay cả khi cả gia đình đối thủ nhảy lều tự sát, ánh mắt vẫn không có chút áy náy.

Người anh quan tâm, chỉ có hai người, một người chính là Nam Cung Thiếu Khiêm!

Cô lại rất thông minh, nắm được điểm này!

“Thiếu Khiêm rất để ý quan hệ giữa hai chúng ta, cho nên tôi đã cố gắng giả vờ ra vẻ hài hòa rồi. Tôi đồng ý hợp tác, nhưng điều kiện là, tôi muốn làm việc!”

“Cô dự vào cái gì cho rằng, tôi sẽ đồng ý sao? Cô đừng quên, vận mạng của cha cô đang nằm trong tay tôi! Chỉ cần tôi động tay, ông ta có thể bị chặn mất con đường làm quan, thật chí... có thể khiến ông ta thành tội phạm tử hình! Theo tôi biết được, mấy năm gần đây, ông ta đã nhận hối lộ đủ để tử hình hơn 10 lần đấy!”

Hai tay Uất Noãn Tâm nắm chặt có chút hơi lạnh, trong lúc này, nếu như cô lùi bước, thì cô liền thua một cách thê thảm.

“Tôi thật sự có rất nhiều thứ bị anh nắm được, không có sức phản kháng anh. Nhưng tôi chỉ cần có Thiếu Khiêm, thì đã đủ rồi. Yêu cầu của tôi, chẳng qua chỉ là sự an toàn của cha, nhưng điều anh muốn... đó là tâm trạng vui vẻ của Thiếu Khiêm.”

“Cô là người phụ nữ đầu tiên có gan thương lượng với tôi!”

“Cho nên, đáp án của tôi là...” Mặc dù biết anh rất quan tâm Thiếu Khiêm, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi không yên, sợ anh giở thủ đoạn.

“Tôi có chọn lựa nào khác sao?” Nam Cung Nghiêu đan hai bàn tay lại chống lên bàn, đốt ngón tay chống chiếc cằm. Trong đôi mắt mưu mô có những đợt sáng lung linh, khóe miệng nhếch lên khó lường. Trùng trùng mắt nhìn cô rất lâu, sau một hồi, mới mở miệng. “Cô nói đúng rồi, tôi chỉ muốn em trai mình vui vẻ thôi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Ngũ Liên Đến Thăm (1)

Ngày thứ hai ra đi ra ngoài một cách trót lọt, Uất Noãn Tâm mới dám khẳng định, Nam Cung Nghiêu đã thỏa hiệp rồi. Một tuần tiếp theo, ban ngày cô ở văn phòng luật sư, tối lại chăm sóc cho Nam Cung Thiếu Khiêm, bận đến đầu tắt mặt tối. Nhưng nghĩ đến bản thân đang phát huy tinh thần chính nghĩa, cả người lại tràn đầy năng lượng.

Thư ký gõ cửa bước vào: “Tiểu Uất, có một vị đang ở phòng khách đợi boss đó. Boss hiện tại chưa thể quay về ngay, nên em xuống dưới tiếp đón nha?”

“Ừm! Được! Em xuống ngay bây giờ nè!” Uất Noãn Tâm vội vàng sắp xếp hồ sơ lại, đi đến phòng khách. Mở cửa ra, người đàn ông trước mặt, chính là kẻ mà cô hận đến nghiến răng nghiến lợi – Ngũ Liên. Một đôi chân dài gác lên bàn trà, không có lời nào tả được dáng vẻ bình thản, ung dung, phóng túng của một công tử.

Nhìn thấy người bước vào, anh ta chỉ liếc mắt một cái với dáng vẻ ngạo mạn. “Cô là ai? Tiểu tử kia đâu?”

Nhìn thấy anh bày ra bộ dạng cao ngạo, Uất Noãn Tâm muốn đánh cho anh ta một phát, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. “Boss đang họp, không thể ra ngoài lúc này. Tôi là trợ lý của anh ấy, có bất cứ chuyện gì, ngài có thể nói với tôi! Tôi sẽ truyền đạt lại cho anh ấy!”

“Chỉ đưa một người trợ lý nhỏ bé đến tiếp đón, quả thật không coi Ngũ Liên này ra cái gì mà!”

“VẬY NGÀI CÓ THỂ ĐẾN VÀO LÚC KHÁC!”

Ngũ Liên lần đầu tiên bị người khác làm mất mặt, đã vậy còn là đàn bà nữa chứ! Não của cô ta có chứa nước, hay là mắt bị đuối rồi sao? Cho dù không biết anh là ai, nhưng với khuôn mặt và dáng vẻ như vậy, ít nhất phải mê mẩn đến xoay vòng vòng chứ.

“ĐỨNG LẠI!”

Uất Noãn Tâm dừng lại, đưa lưng về phía anh, trên khuôn bày lộ ra vẻ chán ghét cùng cực.

“CÚT VỀ ĐÂY CHO TÔI!”

Anh ta lại có thể khiếm nhã vậy sao?

Uất Noãn Tâm hít một hơi, quay trở lại. Trên khuôn mặt đen thui, đè nén xuống không thềm nhìn anh.

“QUAY MẶT QUA ĐÂY!” Nhìn thấy cô không động đậy, Ngũ Liên thật sự cư xử có chút thôi bạo. “TÔI NÓI CÔ QUAY NGƯỜI LẠI! CÔ ĐIẾC RỒI SAO!” Nhặt cái gạt tàn thuốc lên, ném về phía cô.

Một luồng gió thổi ngang bên tai của Uất Noãn Tâm, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng của thủy tinh và vách tường kế bên truyền đến, “ầm ầm” vỡ nát rơi xuống đất. Nhân viên bên ngoài bị tiếng vang làm cho hoảng sợ, nhưng không dám bước vào. Chọc giận Ngũ gia, gánh không nổi, không ai dám chọc vào vị đại gia này đâu!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Ngũ Liên Đến Thăm (2)

Trong lòng Uất Noãn Tâm mắng hết tám đời tổ tông của anh, không muốn gây thêm xung đột, nên mới quay người lại.

“Tôi hình như đã thấy qua cô...”

“Ngài nhận lầm người rồi! Tôi chưa từng gặp ngài!” Uất Noãn Tâm đẩy kính lên, cố ý cuối đầu thấp chút. “Tôi mang thêm trà đến!”

Nước trà nóng hồi đổ vào trong ly, cô có hàng trăm ngàn kích động ở trong lòng khi phải trực tiếp đón tiếp Ngũ Liên. Đồ thói tha! Cầm thú! Khốn khiếp!

Đổ đầy trà, mang đến trước mặt của Ngũ Liên, ánh mắt xẹt qua một tia, gỡ mắt kính của cô xuống trong chớp nhoáng, Uất Noãn Tâm định đưa ra ngăn lại, nhưng động tác của cô lại chậm hơn anh. “Anh...”

“Thì ra là Nam Cung phu nhân...” Ngũ Liên ý tứ sâu xa nói một câu, ánh mắt màu đen xinh đẹp có bao nhiêu ý đồ xấu xa nhìn chăm chăm cô. Bởi vì bộ dạng ngạc nhiên cùng

xấu hổ của cô, làm cho khóe miệng của anh nhếch lên cười, xấu xa cùng phóng dăng. “Đã lâu không gặp! Rất nhớ đó nha...”

Âm thanh trầm thấp và gợi cảm của anh, giống như đang làm động tác hôn môi với cô vậy, hàm chứa mười phần khiêu khích. Nhìn thấy cô càng tức giận, anh càng cảm thấy sáng khoái mà cười ồ lên. “Mấy ngày nay vẫn không ngủ được ngon giấc, rất nhớ đến mùi vị trên người cô...”

Anh cầm mái tóc của cô lên, hít sâu. “Mùi hương nhẹ nhàng của cô làm cho người khác vô cùng mê mẩn.”

“Xin anh hãy tự trọng một chút đi!” Uất Noãn Tâm đẩy anh ra, liền lùi về sau vài bước.

“Chỉ đùa thôi mà, phản ứng của cô đâu cần kịch liệt đến vậy chứ?” Ngũ Liên rất vừa lòng với kết quả về trò đùa dai của mình, lại khôi phục lại dáng vẻ vô tư bất cần đời của mình, hớp một ngụm trà. Nở nụ cười trêu chọc với cô: “Tập đoàn Nam Cung sắp phá sản rồi sao? Lại để một thiếu phu nhân tự mình ra ngoài kiếm miếng ăn.”

“Không liên quan gì đến anh!” Uất Noãn Tâm hung hãn đáp lại anh. “Nếu như anh vì việc liên quan đến vụ án, thì bây giờ anh có thể đi được rồi! Bất luận anh làm bất cứ chuyện gì, vụ án này, tôi nhất định theo đến cùng!”

“Nhìn không ra, cô thực có tinh thần chính nghĩa đó! Muốn chính mình trở thành nữ thần chính nghĩa sao?” Ngũ Liên kiềm lòng không được cười ồ lên, thậm chí ngay cả bộ dạng trêu đùa cũng đầy khiêu khích cùng mờ ám, vô cùng xinh đẹp.

“Chẳng qua bốn thiếu gia không có thói quen thương lượng cùng đàn bà, để Lương Cảnh Đường qua đây đi! Chúng tôi cũng còn một chuyện phải tính với nhau!

“Anh muốn đối phó anh ấy như thế nào! Anh đừng có mà lộn xộn!”

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của cô, càng khiến cho Ngũ Liên muốn trêu đùa thêm. Rất lâu vẫn chưa nhìn thấy người phụ nữ nào thú vị đến như vậy, làm sao có thể bỏ qua được chứ nhỉ?

Anh trầm mặt xuống, lại mở miệng thêm một lần nữa, trên gương mặt lộ ra dáng vẻ của một con quỷ hút máu đáng sợ, lạnh lùng. “Muốn đối đầu với

tôi, kết cục sẽ vô cùng thê thảm!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Ngũ Liên Đến Thăm (3)

Khuôn mặt của Uất Noãn Tâm bởi vì sợ mà trở nên xanh lè, nhưng vẫn không thể không giả vờ tỏ ra bình tĩnh, Ngũ Liên tiếp tục dọa cô. “Cô nói xem...tôi muốn một cánh tay của anh ấy, hay một chiếc chân của anh ấy hả? Hay làm tôi đem chân tay của anh ấy chặt hết đi, bán sang Thái Lan để biểu diễn xiếc thú?”

Một cơn gió lạnh từ trong đáy lòng tỏa ra, bao trùm khắp cả người, Uất Noãn Tâm không kiềm được bất giác rung mình. “Anh đừng có làm loạn! Những chuyện này đều phạm luật đó!”

“Luật?” giống như vừa mới nghe thấy thứ gì đó vô cùng buồn cười, vẻ mặt của Ngũ Liên lúc này chỉ có thể dùng từ khinh thường để hình dung. “Ở Đài Loan này, Ngũ gia tôi là luật! Cho dù tôi thật sự muốn lấy cái mạng của anh ta, cũng không có kẻ nào dám nói một chữ!”

“Nhưng mà, tại sao cô lại cắn răng thế vậy chứ? Chẳng lẽ quan hệ giữa cô và Lương Cảnh Đường không giống những gì người khác đang thấy sao? Bằng không lấy thân phận Nam Cung thiếu phu nhân, làm sao lại có thể đến đây chịu uất ức làm một trợ lý cho luật sư chứ!”

“Tối hôm đó ở trên giường phản kháng kịch liệt như vậy, như một trình tiết liệt nữ, thì ra cũng không tốt đẹp giống như vậy! Cùng với một luật sư thì có thể có được cái gì, không bằng đi theo bốn thiếu gia! Vụng trộm với vợ người khác, tôi cũng chưa bao giờ chơi qua! Chắc hẳn rất hấp dẫn...”

Ngũ Liên đột nhiên nắm chặt lấy Uất Noãn Tâm, kéo cô vào trong lòng mình, một tay khác giữ chặt lấy hai chân đang làm loạn của cô, đôi môi

nóng bỏng đè mạnh xuống.

“Anh muốn làm gì....buông tôi ra....cầm thú...buông tôi ra...” trong lúc hốt hoảng vật lộn, Uất Noãn Tâm chạm vào ly trà, bắt lấy nó hắt vào mặt Ngũ Liên.

Nước trà không nóng sôi như lúc nãy, nhưng vẫn còn rất nóng, Ngũ Liên nhanh chóng buông cô ra che lấy mặt mình, đau đến nỗi đóa lên. “Khốn khiếp! Cô dám hắt vào tôi, cô chán sống rồi phải không!”

Cả một căn phòng khách đều vang vọng tiếng gào của anh!”

Toàn thân cô đều tràn đầy cảm giác sợ hãi, Uất Noãn Tâm sợ đến mức cả người run rẩy. Nếu anh ta thật sự làm ra chuyện gì, cô một chút sức để phản kháng cũng không có!

Cũng may vào lúc đó, Lương Cảnh Đường đã trở về. Uất Noãn Tâm như được đại xá, nhanh chóng chạy về phía anh.

Nhìn thấy vậy, Lương Cảnh Đường đại khái cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, vờ vai của Uất Noãn Tâm. “Em trở về phòng làm việc đi!”

“Nhưng mà...” nếu như Ngũ Liên nổi điên gây phiền phức thì sao!

“Không sao! Có anh ở đây!”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh, nghĩ chắc hẳn anh sẽ có cách giải quyết, Uất Noãn Tâm mới từ từ đi ra ngoài. Trong lòng thầm trách bản thân thiếu kiên nhẫn. Nếu như vì chuyện này mà mang đến rắc rối cho Lương Cảnh Đường, cô không biết phải làm sao đây!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Ngũ Liên Đến Thăm (4)

“Cơn gió nào thổi cậu đến đây vậy?” Lương Cảnh Đường ngồi ở trước mặt Ngũ Liên, vốn nhìn thấy chuyện lúc này trong lòng đã không vui, nhưng lại thấy Ngũ Liên hình như rất đau, nhìn không vừa mắt, nên lấy một cục nước đá cho cậu ta.

“Anh không phải đã biết rõ rồi sao mà còn cố ý hỏi hả? Khốn khiếp! Đau chết tôi rồi! Người đàn bà ăn phải gan hùm, dầm hắt nước trà nóng vào mặt tôi, tôi sẽ giết chết cô ta!”

“Cậu đừng làm loạn nữa!”

“Như vậy thì có đáng gì hả? Sao nào? Abg coi trọng người đàn bà đó sao?”

“Không liên quan gì đến cậu!” Nói đến vấn đề này, trong lòng Lương Cảnh Đường không kiềm được có chút buồn bã.

“Xem ra tôi đoán trúng rồi...tôi nói mà, anh làm sao lại có thể tìm người đàn bà này làm trợ lý...” Ngũ Liên cười khúc khích. “Anh vẫn chưa biết cô ấy là ai sao? Không ngờ người đàn bà này cũng rất có thủ đoạn nha! Tôi phải đợi kịch hay để xem rồi....”

Đợi khi anh ta và Nam Cung Nghiêu đấu một trận kẻ sống người chết, mình ngồi làm ngư ông đắc lợi, không phải càng hay sao? Dù gì thứ anh muốn, chỉ là ngủ một đêm với người đàn bà đó. Trong lòng cô yêu ai, anh không có hứng thú biết đến!

Lương Cảnh Đường không muốn tiếp tục cùng với Ngũ Liên nói về Uất Noãn Tâm. “Cậu có phải đến vì vụ án không? Tôi là luật sư, tất cả đều dựa vào pháp luật mà tiến hành! Cho dù là anh em họ thì cũng như nhau thôi!”

Theo tôi! Anh không tuyệt tình đến vậy chứ? Rõ ràng biết tôi là người bị hại, vẫn đứng về phía mấy kẻ kia sao?”

“Trước mắt tất cả những bằng chứng hiện có đều chứng minh, cậu không thoát khỏi liên can trong vụ này!”

Ngũ Liên bỏ cục đá xuống, ánh mắt lộ ra tia rét lạnh. Xem ra, Nam Cung Nghiêu thật sự muốn chinh anh một lần rồi! Nhưng mà, anh cũng không phải là một kẻ hiền lành. Chọc vào một cọng lông của anh, anh ta thật sự muốn chơi với anh tới cùng mà! Ai chơi ai đến chết, vẫn còn chưa biết đâu!

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Yên tâm! Tôi sẽ không tìm cách đối phó với cô gái đó đâu! Tôi làm sao có thể tàn nhẫn vậy chứ, cũng sẽ không xuống tay với biểu tẩu tương lại đâu!” Ngũ Liên nói một mạch sáng khoái, vỗ thật mạnh vào vai của Lương Cảnh Đường, trong lòng lại đang nghĩ đến cảnh anh ta cùng Nam Cung Nghiêu đấu nhau đến sức dầu mỡ trán.

Nếu như cậu ấy biết, trong 30 mười năm qua bản thân chỉ duy nhất động lòng với một người con gái, mà người này lại là vợ của người khác, thì sẽ ra sao nhỉ?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (1)

Uất Noãn Tâm trở về phòng làm việc của mình, trong lòng vẫn không yên, lo lắng Ngũ Liên sẽ gây bất lợi cho Lương Cảnh Đường. Hơn nửa tiếng sau, không thể ngồi yên được nữa, muốn mượn cơ hội mang nước vào để xem tình hình, nhưng trong phòng lại không có người nào.

Vội vàng chạy đi hỏi thư ký: “Hai người đó đâu rồi?”

“Tổng tài và Ngũ gia vừa mới xuống lầu rồi! Em lúc này có sao không? Ngũ gia tức giận lắm đó!” Cô thư ký lo lắng hỏi. Boss ngầm dặn dò bọn họ phải chăm sóc cho Uất Noãn Tâm thật tốt, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ đều không dám bước vào, thật không biết phải làm sao.

Nhưng người đó là Ngũ Liên! Bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cái mạng của bọn họ!

Xuống lầu? Không lẽ Ngũ Liên bắt Lương Cảnh Đường làm con tin sao?

Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng lo lắng, chạy một mạch xuống dưới. Vừa nhìn thấy hai người lên xe, vội vàng gọi một chiếc taxi đuổi theo, chạy đến khách sạn, hai người bước vào. Nhìn bộ dạng hai người, hình như cũng không có mùi thuốc súng, nhưng ai biết được Ngũ Liên sẽ giở trò gì chứ.

Uất Noãn Tâm không nắm rõ tình hình, cũng không thể tùy tiện xông vào, chỉ đành đứng chờ ở ngoài cửa, chờ đến hơn 4 tiếng, bản thân đói đến rã rời. Vội đi đến cửa hàng gần đó mua bánh bao, trong lòng nghĩ nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, bản thân ăn cho no, có sức lực, cũng không tệ.

Kết quả vừa bước ra ngoài cửa hàng tiện lợi thì nhìn thấy Ngũ Liên và Lương Cảnh Đường đang lôi kéo nhau.

“Buông tôi ra...buông ra...tôi không muốn đi...”

“Anh ngoan ngoãn cho tôi, đừng động! Chết tiệt, còn động đây tôi phế anh đó!”

“Mau buông anh ấy ra....” Uất Noãn Tâm ở bên kia đường gào lên, không màn xe cộ, chạy băng băng qua.

“Khốn khiếp! Bảo anh đừng động mà! Nghe thấy không!” Ngũ Liên ba chân bốn cẳng đỡ lấy Lương Cảnh Đường đang say mèm. Người thì nặng muốn chết, đã vậy còn ở đây đẩy tới đẩy lui, làm anh mệt muốn đứt hơi. Đối lại là người khác, anh đã cho một đấm ngất xỉu rồi!

Anh biết cậu ấy không biết uống, nhưng ai biết được lại kém như vậy chứ. Mới uống được vài ly whisky, đã ngã ùng xuống bàn rồi.

Anh không biết nhà của cậu ta ở đâu, đành phải mang về biệt thự của ông vậy. Chẳng qua ông cũng muốn gặp anh ta, chỉ là vì sĩ diện, không muốn mất mặt, nên bảo anh ta đến tặng ông một món quà thôi!

Ai biết được tên này, vừa nghe đến nhà ông, thì uống say đến thế này đã vậy còn liều mạng chống đối, bày ra cảnh lôi kéo nhau như thế này đây.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (2)

“Tôi không muốn đi...không đi...”

“Được, không đi không đi....tay của anh đừng bấu vào mặt tôi nữa...khốn khiếp...muốn chết hả!” Ngũ Liên tổn biết bao nhiêu sức mới đem được Lương Cảnh Đường vào xe, vừa vào chưa ngồi được lâu, đột nhiên đằng sau nghe thấy tiếng gào thét: “Đồ khốn...mau buông tay!”

Một giây sau trên vai và trên lưng anh có tiếng “bộp bộp” vang l

ên loạn xạ.

“Khốn khiếp...chết tiệt...làm cái trò quỷ gì vậy....” Ngũ Liên một tay giữ lấy Lương Cảnh Đường, một tay khác loạn xạ cản lại, vốn dĩ đã không có sức, nói chi là rút tay về. Trong bánh bao có đá sao? Đau chết đi được!

“Đồ khốn...vô lại...cầm thú...mau buông anh ấy ra!” Uất Noãn Tâm cầm lấy bao bánh bao liều mạng chọi về phía Ngũ Liên, giống như đang phát điên vậy.

“Dừng lại! Dừng lại cho tôi!” Ngũ Liên không dễ dàng gì mới bắt được một cánh tay, quay đầu nhìn, trong mắt chứa đầy lửa giận. “Lại là cô!”

Cứ như vậy trong một ngày hôm nay đã chọc giận anh ta hai lần!

Lần trước là hắt nước trà nóng, bây giờ lại chọi bánh bao vào người anh, người đàn bà này đang muốn chinh anh đây mà!

Một tay của Uất Noãn Tâm bị giữ chặt, một tay khác không khách sáo tiếp tục đánh. “Mau buông Lương Cảnh Đường ta! Buông ra!”

“Cô làm cái quỷ gì vậy! Cô cho rằng tôi sẽ hại chết anh ấy sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao? Loại người như anh không có chuyện gì không làm được chứ?” Uất Noãn Tâm mệt đến nỗi thở hì hà hì hục, nhưng một chút cũng không lùi bước, lớn tiếng thét lên.

“Nào cô có bệnh à! Ngũ thiếu tôi muốn một cái mạng, cần phải tự mình ra tay sao?” Ngũ Liên đối với sự tưởng tượng của cô không còn lời nào để nói. “Cô nhìn cho rõ đi, anh ấy uống say rồi, tôi phải đưa anh ấy về nhà!”

Uất Noãn Tâm nhìn qua, Lương Cảnh Đường nằm ở trên xe, cả người cuộn lại giống như con tôm bị luộc chín, hình như rất khó chịu muốn nôn, cả người toàn mùi rượu. Lúc này cô mới từ từ dừng lại, nhưng vẫn còn cảnh giác với anh. “Anh tốt đến vậy sao?”

“Cô biết nhà anh ấy ở đâu không? Lên xe chỉ đường đi!”

“Không cần đâu! Tôi sẽ đưa anh ấy về!”

“Cô có xe không?”

“Gọi xe!”

“Anh ấy uống say đến bộ dạng này, ai dám chở anh ấy về tôi dám lấy tên mình viết ngược lại!”

“.....”

“Nhìn cái gì mà nhìn! Mau lên xe đi!” Ngũ Liên phiền chết đi được, để Lương Cảnh Đường ngồi ở ghế sau.

“Này! Anh cẩn thận tí, đừng làm anh ấy đau!”

Ngũ Liên không thèm để ý đến cô, vẫn kiêu ngạo làm theo ý mình. Anh ngay cả phụ nữ còn không nhẹ nhàng, nói chi đến đàn ông!

Nhanh giải quyết của nợ này, sau đó còn tìm cô tính sổ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (3)

Sau khi lên xe, Uất Noãn Tâm bận rộn với việc chăm sóc cho Lương Cảnh Đường. Ngũ Liên từ kính chiếu hậu quét mắt nhìn, có ý đồ không tốt nói: “Tôi mà chụp lại cảnh này đem cho Nam Cung Nghiêu, để coi anh ta có phản ứng gì! Hay trực tiếp dựng thành phim, hào môn thiếu phụ dục vọng không đủ, tìm một luật sư yêu đương vụng trộm!”

“Nếu như Nam Cung Nghiêu không thỏa mãn được cô, tại sao không đến tìm tôi chứ? Tôi dám đảm bảo, ở trên giường, tôi tuyệt đối đàn ông hơn so với Lương Cảnh Đường! Làm cho cô thích đến mức ngay cả mẹ mình cũng nhận không ra!”

“Anh không nói chuyện không ai nói anh bị câm đâu!”

Uất Noãn Tâm không hề khách sáo trả lại một câu, Ngũ Liên bị mất mặt, đen thui. “Cô nói lại thêm một lần nữa coi!”

Người đàn bà này càng ngày càng to gan, dám trả treo lại với anh! Không muốn sống nữa mà!

Uất Noãn Tâm xì mũi một hơi, không thèm để ý đến anh ta.

Ngũ Liên buồn chán chạy một đoàn đường, càng nghĩ càng tức, lại không nhìn được cất giọng trêu chọc. “Nam Cung Nghiêu có biết chuyện bên ngoài của vợ mình không? Hay vốn dĩ anh ta không hề quan tâm đến hả?”

“Không phải chuyện của anh!”

“Cô... đây đã lần thứ ba trong ngày hôm nay cô chọc giận tôi, cô có biết hậu quả như thế nào không?” Trong xe bao trùm cả một bầu không khí u ám.

“Tôi biết rất rõ anh có rất nhiều thủ đoạn đối phó với tôi! Nhưng xin anh đừng kéo Lương Cảnh Đường vào!”

“Cô yên tâm! Tôi vẫn chưa cần cái mạng của tên tiểu tử này đâu!”

“Các anh có quan hệ như thế nào?”

“Cậu ấy là em trai cùng cha khác mẹ với tôi!”

“Anh nói bậy!”

Ngũ Liên vốn chỉ thuận miệng nói bậy, ai ngờ cô lại mở miệng phủ nhận hoàn toàn, làm anh có chút tò mò. “Tại sao chứ?”

“Thứ nhất, hai người không cùng họ! Thứ hai, tôi đã tra qua hồ sơ của anh, một người hai mươi tám tuổi làm sao có thể là anh trai của một người ba mươi tuổi chứ!”

“Xém chút nữa quên cô là luật sư, rất thích tra rõ gốc gác của người khác! Còn điều thứ ba không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (4)

“Còn! Anh không phải là một người tốt!” Uất Noãn Tâm không hề do dự nói ra.

Ngũ Liên vui vẻ nói: “Cô hiểu rõ tôi sao? Cô làm sao biết được tôi không phải là người tốt hả? Tôi là chủ tịch hội từ thiện của Đài Loan, hàng năm quyên góp số tiền hàng trăm triệu đấy.”

“Đó là do anh làm chuyện xấu quá nhiều, sợ ông trời báo ứng!”

“Về điểm này cô sai rồi! Tôi trước giờ không tin vào số mệnh! Chỉ tin vào chính bản thân mình, tôi chính là số mệnh!” Giọng điệu của Ngũ Liên ngông cuồng, lông mày nhú cao lên. Bày ra bộ dạng đầy âm mưu, kiêu ngạo trước cả thế giới, thái độ không để bất cứ ai trong mắt mình!”

Ở trên cái thế giới này, người có thể làm cho anh sợ, vẫn chưa ra đời! Với thân phận của anh, ở Đài Loan này muốn đi đường vòng cũng có thể đi được. Anh muốn làm gì thì làm, không có ai dám nói anh dù nửa chữ.

“Tự tin quá thành tự phụ, thật buồn cười mà!” Uất Noãn Tâm thoải mái nói một câu mỉa mai. “Anh có thể chú tâm lái xe được chưa?”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì tôi không muốn nói chuyện với anh!”

Khi Ngũ Liên cười, đôi lông mày và khóe môi nhếch lên mang theo ý cười. Anh rất ít khi cười thoải mái đến vậy, ở bên ngoài tiếp rượu, mặc dù

cũng cười, nhưng đó là nụ cười giả tạo, cũng không cười đến mức hiệp cả mắt lại. Nụ cười ở giây phút này chính là nụ cười chân thật xuất phát từ trong lòng.

Người phụ nữ này chọc giận anh ba lần, đã vậy còn làm anh mất mặt, giờ giọng châm biếm anh nữa chứ. Theo tính tình của anh, tuyệt đối sẽ không để cô nhìn thấy được ánh mặt trời của ngày mai.

Anh thật sự rất tức giận, nhưng nhìn thấy thái độ của cô, lại cảm thấy buồn cười, anh đã rất lâu rồi không gặp được người nào thú vị đến vậy!

Có lẽ, anh muốn cô nhiều hơn một đêm.

Con mèo nhỏ giường nanh múa vuốt, nuôi dưỡng ở bên cạnh, thỉnh thoảng có thể đem ra trêu chọc, cũng là một chuyện rất thú vị!

.....

Hai người hợp sức đưa Lương Cảnh Đường trở về phòng, Uất Noãn Tâm giúp anh cởi đồ vest ra, dùng khăn lông lau qua một lượt. Đợi anh ngủ say, mới đi ra ngoài.

Ngũ Liên ngồi dựa trên ghế sofa, lông mày nhíu lại có chút mệt mỏi, nhưng hai đôi mắt lại sáng ngời, giống như một con dã thú trong đêm tối. Tất nhiên, anh là một con dã thú vô cùng xinh đẹp, vóc dáng và khuôn mặt đều vô cùng cân đối.

“Anh tại sao vẫn chưa đi?” Uất Noãn Tâm chán ghét nhíu mày lại.

“Cô tại sao không đi?”

“Tôi ở đây chăm sóc anh ấy!”

“Tôi cũng vậy!”

“Anh tốt lành đến vậy sao!”

Ngũ Liêm mỉm cười nói: “Cô vẫn hiểu rõ con người tôi đấy! Bản thiếu gia thật ra cũng không nhàn rỗi để ý đến anh ta đâu!” Anh đứng ở đó, từ từ bước đến gần Uất Noãn Tâm.

Cô ý thức được mục tiêu của anh là chính mình, quay lưng muốn chạy đi. Nhưng tốc độ không nhanh bằng Ngũ Liên, anh một tay nắm lấy chặt lấy cánh tay của cô, thẳng tay ép cô vào tường, khuôn mặt đẹp trai hòa cùng với sự tức giận từ từ tụ lại.

“Nợ nần giữa hai chúng ta vẫn chưa tính xong đó!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Chọc Giận Anh Một Lần Nữa (5)

Khi Ngũ Liên cười nhìn rất đẹp, vô cùng hấp dẫn, lộ ra hàm răng trắng tấp trắng ngời. Cơ bắp cuồn cuộn, rắn chắc, những đường cong xinh đẹp trải dài, giống như một con mãnh thú đang chuẩn bị hành động, che giấu sự nguy hiểm khó mà lường trước được.

“Anh buông tôi ra! Bên trong có người đó!”

“Chẳng qua chỉ là một con quỷ say mềm thôi! Cô gào khản cả cổ, anh ấy cũng không thể cứu cô được đâu!”

“Rốt cuộc anh muốn gì!” Uất Noãn Tâm phát hỏa rồi. Có phải anh ta ăn no không có việc gì làm chứ? Cứ dây dưa với cô không dứt vậy! Cô thật sự rất ghét anh!

“Từ trước đến giờ chưa có kẻ nào chán sống chọc giận tôi...cô dám làm...thì nên nghĩ đến hậu quả...” Giờ phút này không nhìn thấy sự thù địch trong anh, mà ngược lại giống như đôi tình nhân đang dịu dàng nỉ non với nhau vậy.

Giống như một con quỷ hút máu thanh lịch đang bắt giữ con mồi, nhưng lại không vội vàng nuốt trọn con mồi vào trong, rất có hứng thú thưởng thức bộ dạng tuyệt vọng của cô.

“Vậy anh giết tôi đi!”

“Giết cô sao? Nhưng vậy không phải quá lợi cho cô rồi sao?” Ngũ Liên càng ngày càng sát hơn, vô cùng quyến rũ, hơi thở phả vào lỗ chân lông của

cô, nóng rực. Uất Noãn Tâm bất giác rung mình, không thể tiếp tục như vậy nữa, cô không thể để mặc cho anh ức hiếp chính mình.

Cô khụy xuống hung hãn đá vào phía dưới của anh...

Nhưng Ngũ Liên đã đoán trước được cô sẽ có động tác này, thông thả ngăn lại, cùng lúc lùi về sau hai bước. “Đá thật hung ác, muốn tôi tuyệt tử tuyệt tôn sao?” Anh cười trêu chọc, nhưng đối mặt với ánh mắt cảnh cáo và oán giận của cô, nhẹ nhàng đưa tay dứt vào túi quần.

“Hôm nay tôi mệt rồi, bỏ qua cho cô đó!” Anh đi được vài bước, dừng lại, quay nửa mặt, cười nhẹ, đôi lông mày duỗi thẳng ra. “Chúng ta đánh cược đi! Sau này, cô nhất định là của tôi!”

.....

Sau khi Ngũ Liên rời đi được nửa tiếng, Uất Noãn Tâm chắc chắn anh không qua trở lại nữa, lúc này mới yên tâm. Lúc này vẫn ở trong trạng thái phòng bị, cả người mất hết sức. Sức lực trong chớp mắt trút hết ra ngoài, nằm dài trên ghế sofa. Vỗ trán của mình, đau đầu quá đi!

Trên thế giới này tại sao lại có kẻ như Ngũ Liên chứ, trình độ mặt dày so với Nam Cung Nghiêu còn cao hơn!

Cô chẳng qua chỉ muốn có một cuộc sống bình yên, nhưng lại gặp phải hai tên ôn thần có thân phận lớn nhất Đài Loan! Kiếp trước cô đã tạo nghiệp gì đây trời!

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Uất Noãn Tâm hốt hoảng, giật bản cả người, mồ hôi lạnh đổ xuống. Ôm ngực hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, mới bắt điện thoại. Bên kia tuyền đến giọng nói chất vấn của Nam Cung Thiếu Khiêm: “Tiểu Noãn, em chuẩn bị về nhà chưa vậy?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Kinh Cung Chi Điều

Chú thích: Kinh Cung Chi Điều (ý chỉ một chú chim một khi đã bị cung tên làm cho sợ hãi thì rất khó ổn định trở lại. Đây là một phép ẩn dụ chỉ một người đã bị hoảng hốt thì chỉ cần gặp phải một tiếng động nhỏ cũng làm cho người đó cảm thấy vô cùng sợ hãi)

.....◆◆◆.....

Uất Noãn Tâm biết Nam Cung Thiệu Khiêm rất lo lắng cho cô, nhưng không muốn làm cô cảm thấy áp lực, hết sức kiềm nén cảm xúc của chính mình lại.

Một người đàn ông thật chu đáo mà! Nếu như tất cả đàn ông đều giống như anh thì quá tốt rồi!

“Thật xin lỗi, tối hôm nay em không thể về nhà được, anh đi nghỉ sớm đi!”

“Ồ...” Anh che giấu sự mất mát trong lòng mình. “Có thể cho anh biết nguyên nhân không?”

“Bạn của em uống say rồi, em phải chăm sóc người ấy!”

“Là....đàn ông sao?”

Uất Noãn Tâm không ngờ anh sẽ hỏi mình câu này, sững người một lúc, thành thật trả lời. “Ừm! Hai chúng em chỉ là bạn bè thôi!”

“Em giải thích, là đang quan tâm đến anh sao?”

“.....” Đây là câu hỏi gì vậy trời? Cô chỉ thuận tiện nói một câu thôi mà, tại sao lại cảm thấy anh rất để ý tâm nhỉ? Nhưng cô lại không thể trả lời với anh là không phải sao?

Uất Noãn Tâm gật đầu.

“Ừm! Em quan tâm anh!”

“Vậy ngày mai em có thể về nhà sớm chút được không?”

“Được! Ngủ ngon!” Uất Noãn Tâm cúp điện thoại. Cảm giác có chút là kỳ lạ. Thiếu Khiêm không phải đang ỷ lại vào cô sao? Giống như một đứa trẻ không cảm thấy an toàn ỷ lại vào mẹ mình vậy. Nếu vậy cô chăm sóc cho nam hay nữ, có gì khác nhau chứ?

Có lẽ anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng giống như cô rất thản nhiên giải thích quan hệ giữa cô và Lương Cảnh Đường chỉ là bạn bè bình thường vậy!

Có thể cô nghĩ quá nhiều rồi, Thiếu Khiêm đối với cô, tuyệt đối không phải là loại tình cảm kia!

.....

Biệt thự Nam Cung.

Bên trong phòng không bật đèn, không sao không trăng. Một người đàn ông ngồi bên quầy bar, dưới ánh sáng mặt trăng, chỉ nhìn thấy được một nửa bóng dáng. Vẻ mặt tôn quý, kiên nghị, giống như một bức điêu khắc của một bậc thành nổi tiếng tạc thành vậy.

“Chuyện của ngày mai, đã sắp xếp ổn thỏa chưa?” Giọng nói của anh rất trầm thấp, âm cuối run run, từ tính.

“Vâng! Chúng tôi trong ba ngày này đã thu mua hết mấy công ty truyền thông lớn nhất trong nước rồi!”

“Rất tốt! Tất cả cứ dựa theo kế hoạch mà làm việc!” Anh cúp điện thoại, ánh mắt sâu thẳm nheo lại, càng nhìn càng làm cho người khác khiếp sợ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Sự Kiện Bùng Nổ (1)

Buổi tối đến phòng thăm Lương Cảnh Đường vài lần, nhìn thấy anh ngủ rất say, Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy yên tâm, ngã lưng trên sofa ngủ một giấc. Ngày hôm sau thức dậy rất sớm, chuẩn bị buổi sáng.

“Morning!” Một giọng nói ấm áp từ đằng sau truyền đến.

“Anh thức dậy rồi à!” Uất Noãn Tâm quay đầu lại, Lương Cảnh Đường đã tắm rửa sạch sẽ. Đầu tóc được gội sạch sẽ, ướt sũng rủ xuống trán. Cả người mặc một bộ quần áo ở nhà, màu xám trắng nhẹ nhàng, chất liệu cotton, đem đến cho người khác cảm giác yên lòng.

Anh luôn gọn gàng sạch sẽ, cách xử sự nhẹ nhàng, cùng với khuôn mặt tuấn tú, làn da trắng, gần như là một người hoàn hảo.

“Ừm! Xin lỗi! Hôm qua...Anh quá lỗ mãng rồi!” Anh mặc dù đã say, nhưng có thể biết được xảy ra chuyện gì. Không ngờ cô lại chăm sóc anh cả đêm, đây có thể hiểu là, cô đang quan tâm anh sao?

Lương Cảnh Đường bất giác đỏ mặt, cũng may lúc đó Uất Noãn Tâm đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng, nên không phát hiện.

“Mau đến ăn sáng đi! Ăn no mới có sức để làm việc!”

“Được!” Lương Cảnh Đường ăn được một chút, cảm thấy mùi vị rất ngon. “Tay nghề của em rất tuyệt nha!”

Uất Noãn Tâm nhe răng cười. “Về điểm này em không khiêm tốn rồi! Dù gì mẹ em cũng là một đầu bếp nổi tiếng về món tây, em được truyền thụ bài bản đó!”

“Ừm! Anh có thói quen vừa ăn sáng vừa xem tin tức, em không ngại chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!

Em mở TV giúp anh!”

Hai người vừa ăn sáng vừa tin tức. Một đám phóng viên vây quanh ở trên đường của biệt thự, nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng liền bu quanh đến kín mít, vô số microphone chèn ép tranh dành để ở phía trước.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Sự Kiện Bùng Nổ (2)

Uất Noãn Tâm cảm thấy chiếc xe này nhìn hơi quen.

“Ngũ thiếu, nghe nói ngài tuần trước đã cưỡng bạo một thiếu nữ chưa vị thành niên đúng không?”

“Ngũ thiếu, xin ngài ra ngoài, chứng thật chuyện này được không?”

“Ngũ thiếu....” Các ký giả vô cùng kích động, giống như ruồi nhặng người thấy một miếng thịt béo bở vậy.

Nửa cái trứng gà vẫn còn nhen lại trong họng của Uất Noãn Tâm.

Chuyện này ế nhẹ được vài ngày, không có một phương tiện truyền thông nào dám đưa tin, tại sao lại đột phanh phui ra chứ?

Bảo vệ của khu biệt thự chạy ra, kéo đám ký giả ra sau, mở đường cho xe chạy. Nhưng chiếc đó lại không chạy đi, người trong xe ngược lại mở cửa, bước ra, đi về phía đám ký giả.

Trên màn hình, Ngũ Liên y phục chỉnh tề, thái độ nhẹ nhàng, mang một cặp kính râm lớn, rất thân thiện với đám phóng viên điên cuồng, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười xấu xa. “Một đám chó săn cùng một ông chủ, giở ra bộ dạng tranh giành để làm gì?”

Cầm một cái microphone, nhìn vào máy quay nói: “Nếu như người cho rằng làm như vậy có thể lật đổ được Ngũ Liên này, không phải quá xem thường tôi rồi sao! Ai thắng ai thua, chờ xem...”

Anh ta mang microphone trả lại cho phóng viên, lái chiếc xe thể thao, ngạo mạn tăng tốc chạy thẳng một mạch.

“Đáng ghét! Rõ ràng là bản thân làm, lại còn bày ra bộ dạng bị người khác đổ oan!”

Việc này, chưa chắc là cậu ấy làm.” Lương Cảnh Đường uống sữa, nhẹ nhàng nói một câu.

“Theo ý anh thì...anh ta bị người khác hãm hại sao?”

“Ngũ Liên là kẻ tàn độc, gây thù rất nhiều, có người muốn hại cậu ta, cũng không có gì lấy làm lạ!”

Uất Noãn Tâm do dự nói: “Vậy tại sao anh lại tiếp nhận vụ án này chứ?”

“Anh là luật sư, có vụ án, anh điều tiếp nhận! Huống chi theo những bằng chứng trước mắt đều chứng minh Ngũ Liên có liên quan đến, anh muốn tra rõ vụ này!”

“Vốn không cần thiết điều tra, nhất định là do anh ta làm!”

“Em rất ghét cậu ấy sao?”

“.....” Uất Noãn Tâm không phủ nhận, biểu hiện đã nói lên tất cả.

“Bản thân là luật sư, điều cấm kỵ nhất đó là mang tình cảm đặt vào trong vụ án, rất dễ dàng dẫn đến những phán đoán sai lầm.”

“Em biết rồi! Em sẽ khống chế tình cảm của chính mình!” Uất Noãn Tâm im lặng một hồi, không nhin được hỏi: “Anh và Ngũ Liên...có quan hệ gì?”

“Nếu như anh không trả lời, có phải quá thất lễ rồi không?”

“Không không không!” Uất Noãn Tâm vội vàng xua tay. “Là em không lễ phép, không nên tìm hiểu chuyện riêng tư của anh! Em sẽ không hỏi nữa!”

“Cám ơn em đã hiểu!” Lương Cảnh Đường không nói gì nữa. Thật ra, những chuyện đã qua vốn không phải là bí mật gì hết, anh tin cô sẽ thay chính mình giữ kín bí mật. Chỉ là, anh không muốn cô vì gia đình của anh chán ghét anh.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Bữa Cơm Gia Đình (1)

Cho dù sự thật của vấn đề đó vẫn chưa rõ ràng, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn cứ gắng sức, cố gắng tìm ra càng nhiều bằng chứng chứng minh Ngũ Liên là tội phạm. Tối giờ tan ca, Uất Kiến Hùng gọi điện đến, nói rằng muốn cô cùng Nam Cung Nghiêu sang dùng cơm tối.

Tất nhiên Uất Noãn Tâm không muốn đến, tìm một cái cớ từ chối, Uất Kiến Hùng lại nói, Nam Cung Nghiêu đã đồng ý rồi, hai người cũng đã đặt xong chỗ và hẹn giờ rồi, cô đành phải đồng ý.

Sau khi tan ca, Uất Noãn Tâm vô cùng lưỡng lự, nên cứ nấn ná ở văn phòng luật sư, cuối cùng nhìn thấy một chiếc xe Rolls-Royce màu đen dừng ở trước cửa. Vội vàng cuối đầu xuống, chạy nhanh qua đó, ngồi vào trong xe, lên tiếng thúc giục: “Bác Trương, lái xe!”

Bác Trương quay đầu dùng ánh mắt hỏi xin Nam Cung Nghiêu, anh vẫn cuối đầu nhìn chăm chăm vào trong cái Ipad, gật đầu nhẹ. Lúc này ông mới dám lái xe.

“Tại sao anh lại đến đây?”

“Đón cô!” Nam Cung Nghiêu nhìn cái Ipad nói, giọng điệu không có chút gợn sóng. “Cô lên lút để làm gì? Không muốn người khác nhìn thấy cô, hay không muốn người khác nhìn thấy tôi? Hay là, sợ người tình của cô bắt gặp sao?”

Vừa gặp mặt nhau nhất thiết phải mở miệng mĩa mai nhau sao? Uất Noãn Tâm buồn bực, nhỏ giọng càu nhàu: “Tôi chẳng qua không muốn để người

khác biết thân phận của tôi thôi!”

Các đồng nghiệp của cô điều nghi cô xuất thân từ một gia đình bình thường, nếu như nhìn thấy cô ngồi vào một chiếc xe ô tô hạng sang, nhất định lại truyền ra những lời đồn thổi nhằm nhí cho xem.

“Tôi biết địa điểm, không cần phiền anh tự mình đến đón tôi!”

“Tôi cũng không muốn! Đóng kịch thôi mà, không cần nghiêm túc như vậy đâu!”

Nam Cung Nghiêu vẫn cứ bày ra bộ dạng mặc kệ muốn làm gì thì làm để đối xử với cô, cô nói một câu, anh mĩa mai lại một câu, hiện tại Uất Noãn Tâm cảm thấy thật ngọt ngào. Có những người mỗi phút mỗi giây bận nhất định phải tha thứ cho họ tám trăm lần, mới có thể tiếp tục nói chuyện với họ.

Theo những lời anh nói, một câu nói là một lần đặt cược, cô sớm muộn gì cũng bị nhồi máu cơ tim cho mà xem.

Cho nên, cô không thềm chọc vào Nam Cung Nghiêu nữa, suốt đoạn đường cô đều nghĩ đến vụ án, mang tất cả chứng cứ sắp xếp lại.

Cô vô tình liếc anh, nghĩ, giữa hai người đã có một thỏa thuận ngầm rất lớn, cho nên nếu như anh không mở miệng nói, cô cũng sẽ không nói một lời nào, đây cũng là một biện pháp ở chung với nhau tốt nhất.

Ngay cả khi, rất chán!

Khi xe sắp đến, Nam Cung Nghiêu mở miệng vàng ngọc của mình: “Bỏ mắt kính xuống!”

“Ồ....” về chuyện này Uất Noãn Tâm không phản kháng lại, thuận tiện bôi sạch mấy cái nốt ruồi ở khóe miệng, khôi phục lại dung mạo thanh

thuần tuyệt điểm như trước.

Nói trắng ta, mỗi ngày phải hóa trang rất mệt. Chẳng qua so đi so lại, cô càng không muốn người khác biết cô là con gái của thị trưởng, đối tượng mà cả Đài Loan đều ghen tị – Nam Cung phu nhân!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Bữa Cơm Gia Đình (2)

Uất Kiến Hùng và Lâm Khiết Hồng đến trước, nhìn thấy hai người bước vào, vội vàng đứng dậy. “Hai con đến rồi, ngồi đi!”

“Em rể, ngồi chỗ kế bên chị này!” Uất Linh Lung ân cần nói lời chào hỏi. Hôm nay cô trang điểm vô cùng xinh đẹp, sợ rằng

đàn ông nhìn thấy bị hấp dẫn đến mức không thể quay đầu lại. Nhưng Nam Cung Nghiêu ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn, ngồi cách hai chỗ, kéo ghế giúp Uất Noãn Tâm. “Ngồi đi!”

“Cám, cám ơn!” nụ cười của Uất Noãn Tâm cứng nhắc, làm phiền Nam Cung tổng tài phải tự mình ‘hầu hạ’ cô, chắc cô sẽ bị giảm thọ mất!

Uất Linh Lung bị mất mặt, đè nén lửa giận không thể phát ra.

“Gọi thức ăn trước đi! Gọi xong rồi hẵng nói chuyện!” Uất Kiến Hùng chào hỏi. “Người một nhà hiếm có thời gian ngồi cùng với nha! Thật hạnh phúc quá đi mất! Sau này nên ngồi cùng nhau nhiều hơn nữa!”

“Em muốn ăn gì?” Nam Cung Nghiêu kề sát vào tai của Uất Noãn Tâm, dịu dàng hỏi. Cô hoảng hốt, muốn trốn tránh, nhưng anh cũng không động đậy giữ chặt lấy vai của cô, khiến cho cô không thể vùng ra, đành phải diễn kịch cùng anh, miễn cưỡng nở nụ cười. “Món nào cũng được, em không kén ăn!”

“Vậy anh chọn giúp em! Sắc mặt dạo này không tốt, chọn món rau để bổ máu nhé!”

“Ồ, cũng được...”

“Tiểu Nghiêu rất biết chừng chiều phụ nữ, chẳng trách gần đây Noãn Tâm ngày càng đẹp ra...” Lâm Khiết Hồng diễn vô cùng đạt, loại vui mừng này giống như thật lòng xuất phát từ trong tim ra, so với mẹ ruột còn hơn cả mẹ ruột.

Uất Linh Lung nói một câu mỉa mai. “Con tại sao lại không nhìn ra được nhỉ? Ăn mặc giống như một kẻ ăn mày vậy! Thật mất mặt!”

“Linh Lung!” Uất Kiến Hùng trừng mắt cảnh cáo cô, cô đành ngậm miệng lại, trong lòng từ lâu đã chửi bới Uất Noãn Tâm mấy trăm ngàn lần.

“Tiểu Nghiêu à, gần đây tập đoàn vẫn làm ăn thuận lợi chứ! Ba vẫn cứ thay con sắp xếp mọi việc đó!” Uất Kiến Hùng cười nói, đứng ở quan điểm quan chức, cố ý cũng như vô ý tự nhận.

“Nói đến chuyện mỏ vàng lần trước, đối thủ là Ngũ tư lệnh, người khác có kẻ nào dám thay con nói chuyện chứ! Là do cha sắp xếp, cuối cùng con mới đoạt được về tay mình đó! Tranh đoạt đồ với Ngũ tư lệnh, là chuyện vô cùng nguyên hiểm nha! Dù sao con cũng là con rể của cha, cha giúp con là chuyện đương nhiên thôi! Người một nhà cả mà!”

Nam Cung Nghiêu chỉ cười không nói. Cái lão già này da mặt quả là dày, thật đáng để anh tán thưởng.

Trên quan trường, anh không chẳng xem ông ta ra gì, thật ra đã có người mật báo với anh từ trước rồi. Nói rằng ông ta ở trước mặt Ngũ Chấn Quốc giống như một con chó vậy, vẫy đuôi nịnh hót, ngay cả một cái rắm cũng không bỏ qua. Anh có thể lấy được mỏ vàng, tất cả đều dựa vào năng lực của chính mình! Thành công là nhờ ông ta sắp xếp hử! Những lời như vậy ông ta cũng dám nói.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Bữa Cơm Gia Đình (3)

Uất Kiến Hùng hài lòng đợi Nam Cung Nghiêu kính ông một ly rượu cảm ơn, nhìn thấy anh không nhúc nhích, trong lòng nghĩ chắc hẳn anh không muốn, nhưng lại không muốn để bản thân mình mất mặt, bản thân đành phải lái sang chuyện khác.

“Tuổi của ba cũng đã cao rồi, qua vài năm nữa thì phải nghỉ hưu rồi. Bay giờ chuyện khiến ba hy vọng nhất, đó là hai con mau sinh cho ba một đứa cháu đi, để ba có thể hưởng được cái phúc ba thế hệ cùng sống chung dưới một mái nhà!”

“Đúng đó! Noãn Tâm! Con phải cố gắng, biết không?” Lâm Khiêm Hồng cũng phụ họa nói.

Nghĩ đến cái đầm ngủ gợi cảm bà đưa cho cô, hai tai của Uất Noãn Tâm đỏ ửng lên, giả bộ cuối đầu xuống ăn cơm.

“Noãn Tâm, Noãn Tâm con có nghe thấy không hả?”

“Chuyện này không cần gấp, da mặt con gái rất mỏng, em đừng thúc ép con!” Uất Kiến Hùng nói, hai đôi người chuyển động một hồi, trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ mới. “Noãn Tâm, con cũng sắp tốt nghiệp rồi phải không? Sau khi tốt nghiệp con tính làm gì?”

“Làm luật sư!”

“Làm gì có người phụ nữ nào làm luật sư, mệt lắm đó! Theo ba thì, vẫn nên để tiểu Nghiêu sắp xếp một công việc cho con đi!” Ánh mắt khôn khéo

dời qua người của Nam Cung Nghiêu. “Lần trước ba đã nói qua với nó, chuyện trợ lý tổng tài....”

“Chỉ cần Noãn Tâm muốn, lúc nào cũng có thể đến!” Nam Cung Nghiêu nắm lấy tay của Uất Noãn Tâm đặt ở trên bàn, tươi cười. “Em muốn không?”

Đây gọi là trong nụ cười có chứa dao!

Rõ ràng đang cảnh cáo cô, nếu như cô dám nói “muốn”, anh sẽ làm cho cô đẹp mặt!

Uất Noãn Tâm tất nhiên không muốn đắc tội với Nam Cung Nghiêu, hơn nữa trong lòng của cô cũng không muốn. đành trả lời: “Ba, chuyện này để sau hãy nói đi! Con tốt nghiệp chuyên ngành là luật sư, không thích hợp làm trợ lý đâu!”

“Chuyện này con không cần bận tâm, con học thêm ngành kinh tế, làm trợ lý không có vấn đề gì đáng ngại đâu, càng học càng quen thôi! Theo ý ba, phụ nữ phải biết giúp đỡ chồng mình. Giống như mẹ con vậy, trong mấy năm nay, cha mẹ đều giúp đỡ lẫn nhau, tình cảm vô cùng tốt nha...”

Uất Noãn Tâm không muốn cãi lại ông, lung túng nói: “Sau này hãy nói, sau này hãy nói...”

Thấy vậy, Uất Linh Lung liền tận dụng thời cơ. “Ba, em gái đã không muốn, vậy cũng đừng miễn cưỡng em ấy làm gì! Con tốt nghiệp hệ thư ký, càng thích hợp để trở thành trợ lý của em rể. Em thấy sao? Em rể...” Cô liếc mắt đưa tình, cả người không ngại ngùng gì nhìn thẳng về phía Nam Cung Nghiêu.

“Bậy bạ! Con đang nói gì vậy hả!” Uất Kiến Hùng quát lớn một tiếng.

“Ba.....”

“Đủ rồi!” Uất Kiến Hùng chuyển qua phía Uất Noãn Tâm, sắc mặt dịu dàng trở lại. “Con suy nghĩ thêm đi nha!”

“Ừm! Con biết rồi....” trong lòng Uất Noãn Tâm nặng nề, cảm thấy thật áp lực. Bởi vì ba cô đã bỏ đi lòng tự trọng của mình rồi, chẳng lẽ ngay cả sự nghiệp cô đam mê nhất cũng phải từ bỏ sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Vô Cớ Gây Sự (1)

Bữa ăn kéo dài hơn một giờ, trong khoảng thời gian Uất Kiến Hùng không ngừng ám chỉ với Nam Cung Nghiêu, lợi dụng tập đoàn giúp ông mở rộng thế lực chính trị của mình, tranh cử chức thị trưởng, Lâm Khiết Hồng cũng ở đằng sau không ngừng phụ họa. Còn có ánh mắt thù ghét của Uất Linh Lung.

Tất cả những điều này làm cho Uất Noãn Tâm cảm thấy không thoải mái, mượn cớ đi rửa tay.

Hứng một ít nước hắt lên mặt, cảm giác mát lạnh làm cho cô thấy tỉnh táo hơn. Khó trách Nam Cung Nghiêu lại chán ghét gia đình cô như vậy, trong một giờ qua, ở trước mặt anh cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Uất Noãn Tâm có một trăm cái không tình nguyện trở về chỗ đó, nhưng không còn cách nào khác. Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, liền bị Uất Linh Lung chặn lại.

“Gần đây mày sống thật thoải mái nhỉ! Cướp đoạt chồng của người khác, không sợ bị trời phạt sao?” Uất Linh Lung vừa rồi uống rất nhiều rượu, cả người điều tản ra mùi rượu nồng nặc, hai con mắt vì hận thù mà trở nên đỏ au, làm cả khuôn mặt nhìn thật xấu xí.

Uất Noãn Tâm mặc kệ cô ta, nhưng cô ta lại chặn đường cô thêm một lần nữa.

“Chị tránh ra!”

“Mày nói tránh thì tao phải tránh sao, mày coi tao là gì chứ!” Uất Linh Lung đẩy cô vào tường. “Đồ đứa con riêng, dựa vào cái gì mà bày đặt kiêu ngạo! Mày là cái thứ hồ ly tinh không biết xấu hổ, cướp chồng của tao, còn dám dẫu này! Muốn chết hả?”

“Tôi không cướp chồng của chị! Là anh ấy chọn tôi!” Uất Noãn Tâm cũng tức giận. Chuyện này cũng không phải ý của cô, cô cũng chỉ là món đồ hy sinh cho gia đình bọn họ mà thôi, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng chuyện cô ta vô cớ kiểm chuyện gây sự.

“Nếu không phải mày giả vờ đáng thương, không biết xấu hổ hấp dẫn anh ấy, anh ấy sẽ để mắt đến mày sao? Đừng nằm mơ nữa! Anh ấy chỉ đang đùa giỡn với mày thôi!” Uất Linh Lung nhạo báng phóng một mũi tên độc về phía cô. “Đừng cho rằng anh ấy đối xử tốt với mày, thì mày đã cho rằng anh ấy yêu mày. Đồ ngu! Anh ấy chẳng qua đang lợi dụng mày mà thôi!”

“Anh ấy yêu tôi hay lợi dụng tôi, không liên quan gì đến cô, không đến lượt cô xía vào đâu!”

“Ai nói không đến lượt tao xía vào, tao cũng đã từng lên giường với anh ấy rồi đấy!”

Hai tai bên tai của Uất Noãn Tâm vang lên tiếng âm, không thể phán đoán được cô ta nói thật hay giả. Đối với sự chán ghét của Nam Cung Nghiêu với Uất Linh Lung có thể nhìn ra, nhưng cũng không ngoại trừ khả năng anh có mục đích muốn tiếp cận cô ta.

“Sao nào? Ngây ngốc rồi sao?” Uất Linh Lung giang tay ra vỗ vào mặt cô, thần kinh có chút vấn đề “ha ha” cười rộ lên. “Nam Cung Nghiêu là ai? Làm sao chỉ có một người phụ nữ là mày chứ! Sao nào? Mày không ngoan ngoãn thỏa mãn được đàn ông sao? Anh ấy ở trên giường rất nhiệt tình nóng bỏng nha....”

“Mày có biết anh ấy thích nhất tư thế nào không? Mày có biết tần suất của anh ấy là bao nhiêu không?” Uất Linh Lung từng bước ép sát cô, không biết xấu hổ cười rộ lên. Lè cái lưỡi răn của mình ra, liếm đôi môi hồng của chính mình, gương mặt say mê. “Vụng trộm với em rě, cảm giác vô cùng kích thích nha!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Vô Cớ Gây Sự (2)

Khiêu khích cô hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ nhận được một câu nói lãnh đạm của Uất Noãn Tâm. “Nói xong rồi sao?”

“.....”Uất Linh Lung nắm chặt tay lại. “Không cần thiết phải giả vờ không ghen tị!”

“Tôi tại sao phải vì một câu chuyện vụng về xưa lắc ghen tị chứ!” Uất Noãn Tâm thản nhiên đón nhận ánh mắt của cô ta, nhẹ nhàng lắc đầu, giống như đang tội nghiệp cho cô ta vậy. “Chị nói đúng, người đàn bà của Nghiêu không phải chỉ có một mình tôi, nhưng bản thân cũng không uất ức đến mức đó đâu!”

“Mày có ý gì?”

“Tôi có ý gì, chị rất rõ mà!” Uất Noãn Tâm không có kiên nhẫn dây dưa với cô ta, trực tiếp đi về phía trước. Uất Linh Lung tức điên lên, hét lên một tiếng: “Mày là đồ tiền tiện nhân...” Xông về phía trước nắm lấy tóc cô, hung hãn đẩy vào tường.

Vì bất ngờ nên Uất Noãn Tâm không kịp đề phòng, thêm vào đó còn mang giày cao gót, mất thăng bằng, đầu bị va vào tường, ngay lúc đó hiện ra một mảng đỏ, chảy rất nhiều máu. Mọi vật xung quanh không ngừng xoay vòng, ngồi bệt dưới đất.

Uất Linh Lung do uống say nên mất hết lý trí, nhưng vẫn không chịu buông tha cô, nâng giày cao gót muốn đá vào người cô.

“Dừng lại!”

Phía sau lưng vang lên tiếng quát lớn, Uất Linh Lung hoảng hốt quay đầu lại, sợ đến mặt trắng bệch ra. “Em, em rě...” Đáng chết! Làm sao lại để anh ấy nhìn thấy chứ!

Nam Cung Nghiêu chạy qua, đỡ Uất Noãn Tâm dậy. “Em không sao chứ?”

Cô lắc đầu, đau dữ dội hơn nữa. “Không, không sao....” Trán mặc dù đau, nhưng nỗi đau ở trong lòng càng đau hơn. Dù sao cũng là chị em với nhau, chị ấy tại sao lại có thể ra tay ác độc đến vậy. Xem ra, cuộc đời này, hai người chỉ có thể là kẻ thù với nhau mà thôi. Lần sau, cô tuyệt đối không khách sáo.

“Không, không phải như vậy...là nó ra tay trước...” Uất Linh Lung bày ra bộ dạng bản thân mình mới là con cừu nhỏ bị hại, đổ lỗi. “Em rě, em phải tin tưởng chị, chị chỉ vì tự vệ mới....chị không phải cố ý....là nó....”

“Đủ rồi! Tôi có mắt, tự biết xem xét!” Khóe mắt Nam Cung Nghiêu liếc một cái, Uất Linh Lung sợ hãi lùi về sau vài bước.

“Tôi và tiểu Noãn về trước, cô biết phải giải thích với ba mẹ như thế nào rồi chứ!” Anh lạnh lùng bỏ lại một câu, cẩn thận đỡ Uất Noãn Tâm rời khỏi đó.

Mặt của Uất Linh Lung lúc đỏ lúc trắng, lòng hận thù trái rộng như biển. Cầm thù thù, nếu như không giết chết con hồ ly tinh Uất Noãn Tâm, cô không mang họ Uất

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Tự Tay Bôi Thuốc

Một mạch ôm Uất Noãn Tâm vào trong xe, Nam Cung Nghiêu đưa cho cô một hộp cứu thương. “Tự mình xử lý sạch sẽ!”

“Cám ơn!” Mặc dù thái độ có chút lạnh lùng, dù sao anh cũng đã giúp cô, Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy hài lòng rồi. Cô trước giờ cũng không phải là người có lòng tham, đặc biệt đối với anh.

“Cứ đi như vậy có ổn không vậy? Tôi chẳng qua chỉ bị va đập tí xúu thôi, không có gì đáng lo....”

“Tôi chẳng qua chỉ mượn cơ để rời khỏi thôi, không phải giúp cô!”

“Ồ...” Uất Noãn Tâm mếu miệng. Cô biết mà, anh làm gì có lòng tốt đến vậy. Anh làm bất cứ chuyện gì, đều có mục đích cả. “Có gương không vậy?”

“Không có!”

“Như vậy...tôi không tìm được miệng vết thương!” Nếu không xử lý nhanh chóng, rất có thể để lại sẹo, cô không muốn để lại sẹo nơi đang chú ý đâu.

“Cô tự tìm cách đi!” Nam Cung Nghiêu không có nửa ý giúp đỡ cô, mở ipad lên, tiếp tục xem các dự án.

Uất Noãn Tâm chỉ còn cách dựa vào cảm giác để tìm miệng vết thương, tự mình xử lý, không kiểm soát được lực, hơi mạnh tay một tí, đau đến mặt

trắng bệch, đành phải hít một hơi. “Ui....đau...”

Ánh mắt liếc trộm Nam Cung Nghiêu, anh vẫn chăm chú làm việc. Trong lòng có chút khó chịu, nói gì cũng là vợ chồng trên danh nghĩa, có cần thiết phải lạnh lùng đến thế không?

Trong lòng cô đột nhiên có chút trẻ con, anh càng không quan tâm, cô càng muốn gây sự chú ý.

“Ui...đau...đau lắm đó...” Cô có chút phóng đại gào to lên, nhưng cũng không làm cho Nam Cung Nghiêu có chút phản ứng nào. Cuối cùng chỉ đành tự mình cầu xin anh giúp. “Anh có thể giúp tôi rửa vết thương được không?” Hai đôi mắt sáng, đáng thương nhìn anh.

Nam Cung Nghiêu không nhịn được nữa nhìn cô một cái, hàm ý nói là, chuyện nhỏ xiu như vậy cũng làm phiền đến tôi sao?

Uất Noãn Tâm vẫn tiếp tục bày ra bộ dạng đáng thương, cô không tin tên này vẫn tiếp tục duy trì dáng vẻ lạnh lùng.

Hai người giằng co một lúc, Nam Cung Nghiêu cảm thấy thật phiền phức, muốn nhanh chóng giải quyết cô, cầm bông gòn với vẻ mặt không vui, ngón tay chỉ. “Ngồi yên!”

Uất Noãn Tâm ngoan ngoãn ngồi yên, giống như một con chó nhỏ nỏ nụ cười vui vẻ.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Tự Tay Bôi Thuốc (2)

Tắm một ít rượu thuốc vào bông gòn, Nam Cung Nghiêu không chút bình tĩnh bôi lên chỗ đang chảy máu ở miệng vết thương. Có thể nhìn ra anh rất ít khi chăm sóc người khác, động tác có chút vụng về.

Không thể nhìn ra một người đầy mưu mô, tràn đầy tự tin vậy mà động tác lại không được tự nhiên. Trong lòng Uất Noãn Tâm cười thầm. Cố ý muốn chọc anh, kéo dài giọng thét lên. “A...ui...rất đau...nhẹ một tí....”

Lông mày của Nam Cung Nghiêu nhíu chặt lại. “Câm miệng!” Anh làm sao không nghe ra được người phụ nữ này đang giả vờ, cố ý muốn chọc anh sao? Gan cô lớn thật! Đang lẽ anh phải để cô tự xử lý.

Uất Noãn Tâm nổi lên ý đùa giỡn, mếu miệng làm ra vẻ đáng thương. “Thực sự rất đau đó....đau...”

“Vậy cô tự mình làm đi!” Nam Cung Nghiêu cũng không nhẹ nhàng thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp lấy miếng bông gòn quăng trở về. Uất Noãn Tâm vội kéo anh lại. “Được rồi...được rồi... tôi nhịn không được mới gào lên! Thật đấy!” Uất Noãn Tâm giơ tay lên thề.

Lúc này Nam Cung Nghiêu mới chịu tiếp tục giúp cô bôi thuốc.

Đèn neon xuyên qua kính xe, chiếu vào mặt anh, tạo thành một hình bóng rất đẹp lúc ẩn lúc hiện, làm hiện ra ngũ quan vốn có của anh theo góc nhìn ba chiều. Mỗi góc độ, điều giống như được điêu khắc ra vậy.

Nhìn anh ở cự ly gần, Uất Noãn Tâm mới phát hiện lông mi của anh rất dài, giống như một cây quạt phây phẩy vậy. Nếu không phải anh có thói quen xấu hay xụ mặt, thì với đôi mắt này, nhất định sẽ rất dịu dàng. Giống như mặt biển tĩnh lặng vậy, trong xanh, sâu thẳm, khiến người khác mê đắm.

Tim đột nhiên đập loạn lên, cổ họng khô khốc, đồng thời nóng lên. Uất Noãn Tâm căng thẳng nắm lấy váy mình, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Hô hấp, cũng trở nên dồn dập.

Tại sao, lại có loại cảm giác này chứ?

Tim giống như không còn là của mình vậy.

Xe có chút lắc lư, mái tóc của Uất Noãn Tâm có chút nghịch ngợm bay nhảy, bất thành linh ma sát vào má của Nam Cung Nghiêu, có chút ngứa. Anh phất tóc của cô ra, ánh mắt rất tự nhiên dừng lại trên mặt cô.

Hai má cô đỏ lên, có chút căng thẳng không dám nhìn anh. Bởi vì hô hấp dồn dập, hai đôi má trắng hồng nở ra. Bộ ngực hoàn mỹ ở dưới cánh tay anh phập phồng nhẹ nhàng, là một loại cám dỗ chết người.

Khi cô đưa tay vén tóc ra phía sau tai, lộ ra một khuôn mặt đẹp tuyệt. Hô hấp của anh ngừng một lúc, khuôn mặt hồng hào, giống như thiếu nữ vừa bước từ trong tranh ra vậy, dừng lại ở trong đầu của anh. Giống như một loại độc dược, ma túy đầu độc tâm trí anh.

Cô đang cố ý dụ dỗ anh sao?

Tiểu yêu tình này!

Rõ ràng biết cô đang giả vờ bày ra bộ dạng ngây thơ, nhưng anh vẫn bị dáng vẻ then thùng của cô hấp dẫn.

Không khống chế được mà hướng đến cánh môi hồng nhỏ nhắn của cô.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Suýt Nửa Hôn Nhau

Uất Noãn Tâm mở to hai mắt, giống như con nai nhỏ ngơ ngác nhìn khuôn mặt đẹp đến mức khiến người khác cảm phần từ từ tiến gần đến mình.

Anh, anh muốn làm gì chứ? Hôn cô sao?

Cô phải làm gì bây giờ? Đánh cho anh một đấm? Hay là...nhẫn nhịn chịu đựng? Mặc anh ức hiếp sao?

Cô làm sao có thể để cho đại ma vương ăn sạch đậu hủ, chiếm hết tiện nghi chứ?

Nhưng mà...nhịp tim đập rất nhanh nha, tứ chi đều cứng đờ, một chút sức lực cũng không có....điều đáng sợ hơn là, hình như bên trong còn có chút...mong đợi.

Không khí thật loãng, như sắp bị nghẹt thở vậy...

Mắt nhìn bốn phía khi cánh môi sắp sửa sắp đến, thì xe đột nhiên dao động mạnh một chút, Nam Cung Nghiêu mất thăng bằng, ngã nhào về phía Uất Noãn Tâm. Giống như ma chú đột ngột được giải trừ, rất nhanh liền tỉnh táo trở lại, bất thành linh ý thức được bản thân vừa mới làm gì. Anh cư vậy...kích động có ý nghĩ muốn hôn người phụ nữ này sao? Anh điên rồi sao?

Anh bởi vì ý nghĩ đó trong đầu mà trở nên tức giận, ánh mắt mê ly thoáng chốc tỉnh táo trở lại, khuôn mặt lại trở về dáng vẻ lạnh băng. Không

nói lời nào trở về chỗ ngồi, đem bông gòn trả lại Uất Noãn Tâm. “Tự mình xử lý!”

“Ồ...được...” Uất Noãn Tâm nặng nề hít mấy hơi, lúc này hình như cô xém chút nữa nghẹt thở rồi.... bị trúng tà rồi sao? Làm sao để mặc anh cứ vậy xâm chiếm chứ? Cũng may không xảy ra chuyện gì!

Nhưng trong lòng lại cảm thấy có gì đó là lạ, một thứ cảm giác mất mát gây khó chịu.

Hai người im lặng một hồi lâu, bầu không khí trong xe lúc này mới trở lại bình thường, cảm giác nóng bỏng trên khuôn mặt cô bây giờ mới dịu bớt. Nhỏ giọng cất tiếng nói: “Chuyện ở nhà vệ sinh, cảm ơn anh đã giúp tôi...”

“Tôi chẳng qua chỉ cảm thấy chương mắt, đừng nghĩ quá nhiều!”

“Ồ....” Cô biết mà, cho dù ngày tận thế, anh cũng không bao giờ quan tâm đến cô. Nghĩ ngợi một hồi, cô do dự hỏi: “Ngoại trừ Thiếu Khiêm ra, trên thế giới này còn người nào anh quan tâm đến không?”

Trước mắt của Nam Cung Nghiêu hiện ra một nụ cười với lúm đồng tiền đẹp như hoa, ánh mắt chột có chút ấm áp, dường như đang mỉm cười, nói ra một chữ. “Có!”

“Nhưng mà, cô không cần biết người đó là ai!”

“Ồ...” Anh làm sao biết được cô sẽ hỏi chứ?

Bản thân Uất Noãn Tâm cũng không hiểu tại sao lại muốn biết đáp án.

Chỉ là lúc nhìn thấy anh nói ra, tim cô giống như có một cây kim đâm nhẹ vào, không tả được cảm giác đó là gì, có chút chua xót, có chút buồn bã.

Nhưng, thật vô lý mà...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Người Trong Lòng

Bởi vì ‘khúc nhạc đệm’ đó, mà cả đêm Uất Noãn Tâm ngủ không ngon giấc. Cùng lúc đó, Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên quầy bar, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, im lặng không nói lời nào.

Điện thoại để ở kế bên, anh không biết bản thân mình đã cầm lên bỏ xuống bao nhiêu lần. Nhìn một hồi lâu, lại cầm lên lần nữa, ngón tay xoa xoa cái tên quen thuộc, muốn nhìn thấy nụ cười của cô, khát vọng muốn được nghe giọng cô.

Nhưng mà, anh không có can đảm!

Anh biết rõ, một khi phá vỡ giới luật, nhất định sẽ có lần thứ hai lần thứ ba, cứ như vậy mà rơi vào trong vực sâu vô tận.

Không biết bao nhiêu đêm, khi ngủ anh vẫn gọi tên cô, cuối cùng vẫn không dám quấy rầy cô. Nhưng đêm nay, anh vô cùng buồn chán, lấy hết dũng cảm, gọi cho cô.

Nghe tiếng chờ điện thoại, anh lại có cảm giác bưng bình, cổ họng khô ran, ngón tay lạnh băng, run rẩy.

“Alo!” Một giọng nói ở đầu dây bên kia Thái Bình Dương truyền đến.

“.....” Anh không lên tiếng.

“Alo.... tại sao lại không nói chuyện? Em nghe thấy tiếng hô hấp của anh!”

“.....”Bàn tay nắm chặt lại, ép bản thân mình phải bình tĩnh.
“Đang lên lớp sao?”

“Vừa mới tan học, anh gọi đến rất đúng lúc! Sao rồi? Tâm trạng không tốt sao?”

“Không có! Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Anh không biết bản thân một năm chỉ gọi điện cho em có hai ba lần, hơn nữa còn là lúc tâm trạng không được tốt sao?”

Nam Cung Nghiêu không trả lời. Thật ra không phải tâm trạng anh không tốt, chẳng qua, mỗi lần gọi điện thoại cho cô, anh đều cố gắng khống chế trăm ngàn lời nói của mình. Quá im lặng, lại khiến cô cảm thấy tâm trạng của anh không tốt.

Những điều này, tất nhiên anh sẽ không để cô biết được!

Chỉ cần cô vui vẻ, tất cả đều đáng, anh không thể để cho cô phát hiện bất cứ khác thường nào.

“Lại không nói chuyện rồi... lúc còn nhỏ, rõ ràng anh rất thích cười đùa trêu chọc em mà! Sau năm mười sáu tuổi, thì bắt đầu kiệm lời rồi. Hỏi anh tại sao, anh lại không trả lời!”

“Chừng nào trở về nước?”

“Nhớ em sao?”

“.....”

“Vẫn còn một tháng nữa mới nghỉ hè. Nếu như anh muốn gặp em, em sẽ trở về nước thực tập! Không muốn thì thôi vậy, dù gì em sống ở nước ngoài cũng quen rồi.”

Anh có thể nghe ra được trong lời nói của cô đầy tức giận và mong chờ, mấy năm nay, cô vẫn một mực đợi anh nói một câu: về nước đi!

Anh làm sao không muốn gặp cô chứ. Cái khát vọng này, không giờ phút nào không giày vò anh, bức anh đến mức sắp điên lên được. Nhưng anh không thể! Năm đó anh đã làm sai, nhất định không thể đến gần cô, nếu không anh sẽ mang đến tổn thương cho cô.

“Anh còn có việc, cúp máy đây!” Không đợi cô trả lời, anh một mạch cúp điện thoại. Nhắm mắt hít một hơi, đè nén nhớ nhung tràn đầy trong lòng.

Mặc kệ anh có bao nhiêu nhớ nhung đi nữa, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh vỡ bức tường trong lòng. Một khi đổ vỡ, người chịu tổn thương là cô...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92: Phải Đi Cưỡi Ngựa Sao?

Buổi sáng tinh mơ ngày hôm sau thứ dậy ra cửa vừa vặn đụng trúng Nam Cung Nghiêu, mặt Uất Noãn Tâm tự nhiên đỏ bừng lên, tim đập loạn nhịp, nhưng vẫn giả vờ bày ra bộ dạng ‘thời tiết hôm nay thật đẹp’, đồng thời chào buổi sáng với anh. “Chào!”

Nam Cung Nghiêu không hé môi, đi thẳng đến đưa cho cô một hộp quần áo.

“Đây là gì vậy?”

“Quần áo cưỡi ngựa!”

“Đưa tôi quần áo cưỡi ngựa làm gì?”

Nam Cung Nghiêu nhú mày. Vẻ mặt khó coi biểu lộ ý ‘đồ cưỡi ngựa mặc để cưỡi ngựa, không lẽ mặc đi bơi’.

“Mười phút sau, đợi ở dưới lầu!”

“Đây là ý gì? Chúng ta đi cưỡi ngựa sao? Bây giờ? Nhưng mà... tôi vẫn chưa ăn sáng... không thích hợp cưỡi ngựa....”

Cô có phản kháng như thế nào, Nam Cung Nghiêu vẫn không quan tâm bước đi. Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải nghe theo mệnh lệnh thay quần áo, khi xuống lầu, đã thấy Nam Cung Nghiêu đợi ở phòng khách.

Sau khi khoát lên bộ đồ khí thế càng bức người, trang phục quý phái, càng tô điểm thêm vẻ đẹp anh tuấn của con người anh, giống khi kiệt tác

của thượng đế vậy. Bất luận là tướng mạo hay là dáng người, đối với phụ nữ đều là một loại hấp dẫn đến trí mạng.

Khi anh tao nhã, nhẹ nhàng đi về phía cô, hô hấp của Uất Noãn Tâm dừng lại, dường như có thể thấy được phía sau anh mọc ra thêm một đôi cánh màu đen.

Cảm thán, không cần đẹp đến mức đó chứ! Muốn dùng sắc đẹp của mình làm điên đảo cả thế giới sao? Cao quý tựa như hoàng đế, dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

Nhưng cho dù anh có bao nhiêu đẹp, có bao nhiêu lạnh lùng, chỉ cần một cái liếc mắt của anh, đều làm cho Uất Noãn Tâm bất thành linh run cầm cập, vội vàng theo anh ra cửa.

Trên đường đi hai người vẫn ăn ý giữ im lặng, có vài lần Uất Noãn Tâm nhìn không được nhìn anh, cảm thấy anh giống như một vị quý tộc từ trong truyện thần thoại bước ra, sừng mặt hoàn mỹ, góc cạnh được tỉa gọt phù hợp, mỗi một tác đều tôn lên vẻ đẹp quý phái, hoàn mỹ đến cực điểm.

Xe ô tô chạy vào trong trường đua ngựa, hồi trước Uất Noãn Tâm từng ở trên tivi nghe nói qua. Trường đua ngựa lớn nhất thế giới, diện tích rất rộng lớn, tất cả các giống ngựa quý nhất Đài Loan đều được nuôi dưỡng ở đây. Toàn là hội viên VIP, những người bình thường muốn bước vào đây còn khó hơn lên trời.

Người có tiền, quả nhiên sống ở một thế giới khác...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 93: Anh Chàng Tài Phiệt Trẻ Tuổi

Sau khi xuống xe, lần đầu tiên Nam Cung Nghiêu đợi cô, còn chủ động nắm tay Uất Noãn Tâm, cô ngạc nhiên đến mức đứng yên tại chỗ không biết nên phản ứng như thế nào, phía trước mặt có vài người đàn ông ăn mặc nghiêm trang, khí chất bất phàm đi đến, mỗi người dắt theo một con ngựa.

Lập tức nhận ra bọn họ chính là những nhân vật trong giới tài chính rờ vào là bóng tay, thường xuất hiện trên báo chí.

Uất Noãn Tâm cũng hiểu rõ rồi, nên phối hợp cùng anh diễn kịch. Chỉ là lần này, trong lòng có chút không thoải mái, một cảm giác mất mát không thể nói rõ. Tuy vậy trên mặt phải miễn cưỡng nở nụ cười, phối hợp nắm lấy tay của anh, diễn trò vợ chồng ân ái.

“Nam Cung tổng tài đã lâu rồi không thấy đến, người cao quý bận rộn, muốn hẹn cũng không hẹn được nha!”

“Đúng vậy! Nhưng mà, theo tôi thấy không phải do bận việc công ty, mà là vợ chồng mới cưới, bận ngọt ngào đó! Ha ha!”

“Nhà đã có vợ rồi à! Nghe nói là thiên kim thanh thuần tuyệt diệu của ngài thị trưởng, hôm nay được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Có vợ như vậy, Nam Cung tổng tài thật có điểm phúc nha!”

Đối mặt với bọn người nửa nịnh bợ nửa trêu chọc, Nam Cung Nghiêu chỉ vuốt cằm, cười không nói lời nào. Vừa không thất lễ, lại có vẻ như vượt trội

hơn người. Mặc dù bị mọi người vây xung quanh, như anh vẫn là người nổi bật nhất, luôn giữ bình tĩnh, nhưng vẫn toát ra ánh hào quang.

Uất Noãn Tâm đối phó trường hợp này không quen, lo sợ nói sai, nên chỉ gật đầu cười.

“Đây là lần đầu gặp chị dâu phải không? Em có một con ngực tính tình hiền lành, rất thích hợp để học cơ bản, chị có thể theo em đi xem?” Bên trong đám người có một anh chàng tài phiệt trẻ tuổi nói.

Uất Noãn Tâm dùng ánh mắt để hỏi Nam Cung Nghiêu, nhìn thấy anh không nói gì, cũng không muốn làm bẽ mặt đối phương, đành đi theo anh ta đến chuồng ngựa.

Chàng tài phiệt trẻ tuổi vừa khoe những con ngực quý báu của mình, vừa khen ngợi sắc đẹp của cô. “Nam Cung tổng tài lấy được người đẹp như vậy, thật đáng để cho những kẻ độc thân chúng tôi ngưỡng mộ nha! Cái gọi là ‘mắt đẹp ngọt ngào’, ‘tựa như kem tuyết’ có thể dùng để chỉ chị dâu không?”

“Ngài nói quá rồi! Tôi chẳng qua chỉ là một người vợ bình thường thôi.”

“Chị dâu khiêm tốn rồi! Nếu có chị em gái nào tốt, nhớ giới thiệu cho tôi nhé!”

Uất Noãn Tâm lễ phép mỉm cười, không trả lời. Cô có thể nhìn ra, sự lễ phép của người đàn ông này chỉ biểu hiện trên mặt, trong lòng thì không biết đang nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì, vẫn là tôn trọng lẫn nhau thì hay hơn. Nhưng cứ đi như vậy, không tránh khỏi sự thất lễ.

Đang lúc buồn chán không biết làm cách nào để thoát thân, thì đột nhiên có một con ngựa hí lên một tiếng dài, làm cho cô sợ đến mức lùi về sau vài bước, không cẩn thận vấp phải cục đá, ngã về phía sau...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Anh Có Chuyện Xưa Sao?

“Chị dâu cẩn thận!” Anh chàng tài phiệt trẻ tuổi đang suy nghĩ tìm cơ hội để tiếp cận cô, thấy vậy liền nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, chạy lên phía trước.

Nhưng có một bóng dáng khác chạy qua anh ta, lưu loát kéo Uất Noãn Tâm vào trong lòng, hơi thở quen thuộc liền ập đến, ngay tức khắc khiến cho tim của cô điên cuồng loạn nhịp.

Nhưng khi cô ngẩn đầu lên nhìn người đó, nhịp tim đột nhiên chậm lại mấy nhịp.

“Không sao chứ?” Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu rất lãnh đạm, chỉ dùng cặp mắt màu lam sâu xa khó lường nhìn cô chăm chăm, có ẩn một chút lo lắng bên trong. Nhìn thấy cô đỏ mặt tía tai, cuối thấp đầu, nhẹ nhàng đẩy ra. “Không, không sao!”

Trong lòng anh chàng tài phiệt trẻ tuổi có chút khó chịu, nhưng không dám lộ ra ở trước mặt Nam Cung Nghiêu, vội vàng cười ha ha. “Cũng may Nam Cung tổng tài ra tay nhanh gọn! Nếu không đã đắc tội không chăm sóc tốt cho chị dâu, tôi thật không thể tha thứ cho mình nha!”

“Đi chọn ngựa!” Nam Cung Nghiêu mặc kệ anh ta, nắm lấy tay của Uất Noãn Tâm rời đi. Nhìn hai tay nắm lấy nhau, lại nhìn dáng người cao lớn của anh. Cô đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại khát vọng muốn vĩnh viễn nắm tay như vậy, đi đến cuối chân trời góc biển.

Ý nghĩ này đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh. Lý trí nói cho cô biết, cô không nên có bất cứ hy vọng viễn vông xa rời thực tế nào hết.

Nam Cung Nghiêu nắm tay của Uất Noãn Tâm đi đến chuồng ngựa của mình mới buông ra, lại xụ ra bộ mặt lạnh lùng, chỉ lo chọn ngựa cho chính mình.

Uất Noãn Tâm chỉ đành tự mình đi về phía trước. “Đây là ngựa của anh sao? Nhất định rất quý đúng không?” Mặc dù cô không biết phân biệt ngựa, nhưng có thể nhìn ra con ngựa này rất xa xỉ. Thân thể khô ráo, lông mao bóng loáng, ở trước ngực, có thắc lưng hình chữ thập, các đường cong của cơ bắp đều hiện ra, vừa nhìn thấy là biết giống ngựa tốt thuần chủng.

Anh không trả lời, cô đành tiếp tục hỏi: “Con ngựa này tên gì vậy?”

“Adrian Jones! Một giống ngựa của vùng Orlov thuộc Nga!”

“Cái tên thật uy phong...anh nuôi nó từ nhỏ đến lớn sao?”

“Ừm!” Nam Cung Nghiêu cho nó ăn rất dịu dàng, hiển nhiên có thể thấy con ngựa này anh rất quý. Cũng bởi vậy Uất Noãn Tâm có thể nhìn ra, việc này có liên quan đến một kỷ niệm đẹp giữa anh với một người khác. Bởi vì trong mắt anh, mệnh mệnh sâu thẳm tựa như đại dương, rất nhiều ký ức đang trào ra trong ánh mắt của anh.

Rất khác so với sự quan tâm đối với Nam Cung Thiếu Khiêm, hơn nữa còn là một loại quyến luyến vô cùng dịu dàng.

Con ngựa này...có liên quan đến một người con gái sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 95: Dạy Cô Cưỡi Ngựa

Uất Noãn Tâm vô tình lại đoán ra được nhiều chuyện, mỗi người đều có quá khứ, cho dù là Nam Cung Nghiêu, trong trí nhớ của anh chắc hẳn cũng có một khiến anh không thể quên được! Còn nữa, hai người chẳng qua chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, anh dịu dàng đối với ai, không quên được ai, không liên quan đến cô.

Chỉ là, lí trí thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng không kiềm được có chút chua xót.

Nam Cung Nghiêu cho ngựa ăn xong, đi về phía đối diện chuồng ngựa.
“Chọn một con ngựa đi!”

“Hử? Tôi, tôi một mình cưỡi ngựa sao?”

Nam Cung Nghiêu nhíu mày lại, ám chỉ là, không lẽ có ý khác sao?”

Cả mặt của Uất Noãn Tâm đều đỏ hết, cô không có ý nào khác hết, chẳng qua cô chưa cưỡi ngựa lần nào hết! Đã vậy, trên truyền hình hay tiểu thuyết đều là nam chính và nữ chính là một cặp, cùng cưỡi một con ngựa, tự tại lang thang như trên thiên đường.

Bên trong tiểu thuyết quả nhiên toàn là thuốc độc!

Thực tế đâu được đẹp như vậy chứ!

Uất Noãn Tâm không biết chọn ngựa, đi xem một vòng, chọn một con ngựa có tâm tính tương đối hiền một chút. Vuốt ve lông nó, đáng vẻ nhìn

cũng được. “Con này đi!”

Người trông coi ngựa trang bị sẵn tất cả, đỡ Uất Noãn Tâm lên ngựa. Đây là lần đầu tiên cưỡi ngựa, ngày trước chỉ xem trên tivi, cảm thấy cưỡi ngựa là một việc rất nhẹ nhàng. Nhưng khi tự mình trải nghiệm, mới biết không đơn giản như vậy. Đại khái là cô không giữ được thăng bằng, lo lắng bị ngã xuống, chỉ biết nắm chặt lấy dây cương, ngồi yên trên yên ngựa, cả người cứng nhắc.

Nam Cung Nghiêu ngược lại rất ung dung, giống như những kỵ sĩ trong những bộ phim âu mỹ, dáng người thẳng, tôn quý đến bức người. Anh không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ bối rối của Uất Noãn Tâm, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh tựa như làn gió thổi qua vậy.

“Không cần sợ, tôi ở phía trước dẫn dắt cô!”

“...” Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt. Anh nói nhẹ nhàng lắm, hai người cách nhau một đoạn, lỡ cô xảy ra chuyện, anh làm sao đến kịp lúc để cứu cô chứ, vẫn là dựa vào chính mình thì hay hơn.

“Dùng nửa bàn chân đá vào, dáng người ngồi thẳng, giữ yên ổn định. Đừng giữ chặt quá, thái độ của cô có thể ảnh hưởng đến ngựa...”

Nhìn thấy cô lúng túng nắm chặt, Nam Cung Nghiêu chạy lui về một đoạn, đi song song với cô. Dùng roi da chọc vào eo cô. “Thả lỏng...ngồi thẳng...”

Cưỡi ngựa đối với cô mà nói giống như một trận đại chiến vậy, đầu giống như anh nói muốn thả lỏng là thả lỏng được đâu, yêu cầu còn cao đến vậy... Uất Noãn Tâm lúng túng đến mức muốn khóc, ai có thể cứu cô từ trên lưng ngựa xuống với...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96: Gặp Nạn Ở Trường Đua Ngựa

Mỗi người đều có việc khiến bản thân mình lo sợ, sống mười năm trời bây giờ Uất Noãn Tâm mới biết, cưỡi ngựa cũng được xếp vào vị trí đó! Cũng không phải là quá khó, chỉ là đối với một kẻ sợ độ cao cộng với giữ thăng bằng kém mà nói, là một chuyện không cách nào làm được.

Tệ hơn nữa, Nam Cung Nghiêu ở kế bên càng làm cho cô căng thẳng hơn. Ánh mắt của anh rất nghiêm khắc, hơn nữa từ từ bắt đầu không có kiên nhẫn rồi.

Anh nhất định sẽ cảm thấy cô rất ngốc sao? Anh sẽ khinh bỉ cô sao? Dây roi trên tay của anh sẽ lập tức quất vào người cô sao?

A! Cô hình như cũng cười tốt hơn một chút rồi, cũng không bị lọt vào ánh nhìn khinh bỉ của anh. Nhưng càng gấp, càng học không vào, còn tệ hơn so với lúc mới lên ngựa.

Nam Cung Nghiêu ngừng lại đột ngột, hít thở sâu hơn so với bình thường, hình như đang vô cùng tức giận.

Cô nở nụ cười cay đắng. “Sao, sao không đi nữa vậy? Cười xong rồi sao?”

“Rốt cuộc cô có nghe những lời tôi nói không!”

Giọng nói của anh không to, nhưng lại làm cho cô sợ giật cả mình, tâm trạng theo đó mà trở nên rất uất ức, xụ mặt khóc nức nở. “Tôi, tôi cũng

muốn học lắm...nhưng tôi thực sự rất ngốc, học không vào mà...đã vậy anh còn rất nghiêm khắc...”

Lông mày của Nam Cung Nghiêu nhíu lại thành một đường thẳng, nhuệ khí từ hai con mắt phát ra bức người, giống như đang suy nghĩ xem nên lấy roi da quất vào người cô, hay nên trực tiếp đá cô xuống ngựa.

Trong lòng của Uất Noãn Tâm không ngừng kêu khổ, vừa định xin tha thứ, thì người quản lý trại ngựa vội vàng chạy đến. “Tổng tài, ngài có điện thoại!”

Lúc này Nam Cung Nghiêu mới dừng dừng ánh mắt khó chịu nhìn Uất Noãn Tâm, vung roi da lên, quay đầu đi, chỉ để lại bóng dáng thanh lịch cho cô.

Bây giờ phải làm sao đây? Anh đi rồi, cô xuống ngựa bằng cách nào đây? Uất Noãn Tâm không ngừng kích động, cô quên mất, không có người ngoài giúp đỡ, cô, cô ngay cả xuống ngựa cũng không biết! Xung quanh đều là cỏ, vốn không ai có thể giúp cô!

Không nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể cưỡi ngựa từ từ mà đi. Đi được một đoạn, cô phát hiện bản thân bắt đầu có cảm giác quen với việc cưỡi ngựa, thắt lưng không còn cảm thấy cứng nhắc nữa. Sau khi tìm được cảm giác, giữa thăng bằng cũng không có gì khó khăn!

Không khỏi có chút vui mừng, cô nói mà bản thân mình đâu có ngốc đến mức đó! Vừa nãy có lẽ Nam Cung Nghiêu cho cô áp lực quá lớn, cho nên lúc học cô mới lúng túng đến vậy!

Đều tại anh!

Cưỡi được khoảng hơn nửa giờ, Uất Noãn Tâm đã cảm thấy bản thân mình có thể điều khiển được. Vì để chứng minh cho Nam Cung Nghiêu thấy cô không ngốc như anh nói, cô quyết định mạo hiểm – phi nước đại!

Đối với một người vừa mới học cưỡi ngựa mà nói, chạy chậm đã là một sự khiêu chiến lớn rồi. Nhưng trời sinh Uất Noãn Tâm là người không có ý nghĩ khuất phục, cho dù ở trước mặt Nam Cung Nghiêu, điều hy vọng có thể làm tốt tất cả, không để anh coi thường. Cho nên, cô tình nguyện mạo hiểm.

Cô hít thật sâu, chuẩn bị tốt tâm lý. Cúi xuống bên tai con ngựa, dịu dàng thì thầm vào tai nó, kêu nó ngoan một tí, dịu dàng một chút.

Tiếp theo đó dùng chân đá nhẹ vào bụng con ngựa, con ngựa theo lệnh, từ từ chạy về phía trước.

Lúc đầu Uất Noãn Tâm còn có thể dùng chân cố định trên yên ngựa, móng dấn chặt vào yên, thuận theo sự di chuyển của ngựa mà khống chế cơ thể. Nhưng ngựa càng chạy càng nhanh, cô dần không bắt kịp được tiết tấu của nó. Cô gào thét lên kêu ngựa dừng lại, liều mạng kéo dây cương, nhưng con ngựa một khi đã hưng phấn lên, cứ đâm thẳng hướng rừng chạy như điên.

Lời cảnh cáo của Nam Cung Nghiêu vang lên bên tai cô, không được chạy vào rừng, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng...

Bây giờ cô phải làm sao đây?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Cái Ôm Dịu Dàng

Con ngựa giống như phát điện lên chạy thụt mạng, Uất Noãn Tâm chỉ đành tuyệt vọng ôm chặt cổ con ngựa, lấy hết sức gào to kêu cứu: “Nam Cung Nghiêu...cứu tôi...Nam Cung Nghiêu...cứu tôi với....a....”

Ở phía xa trại ngựa Nam Cung Nghiêu đang nghe điện thoại cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhanh chóng cúp điện thoại, lên ngựa chạy đi, từ đằng xa đã nhìn thấy Uất Noãn Tâm bị con ngựa điên cuồng xốc nảy lên, không thể chống đỡ được nữa, sắp té xuống...”Cứu mạng...Nam Cung Nghiêu...”

Đáng chết! Anh mới vừa rời đi có một chút, cô đã làm loạn thành như vậy đây! Anh quát roi thật mạnh, tăng tốc đuổi theo cô. Giang một cánh ta ra: “Đưa tay cô cho tôi!”

Anh từ trên trời rớt xuống, làm cho Uất Noãn Tâm vừa vui mừng, lại lo sợ, cứ khư khư ôm lấy cổ con ngựa.”Tôi...tôi không dám...”

“Đưa tay cho tôi!!!”

“...” Cô thử đưa một bàn tay ra, nhưng rút trở về rất nhanh, khóc thét. “Tôi không dám...”

Nhìn thấy sắp sửa chạy vào cánh rừng, trong lòng Nam Cung Nghiêu vô cùng lo lắng, bỏ sạch những câu nói ra lạnh lúc nãy, giọng điệu đột nhiên trở nên dịu xuống. “Ngoan! Đưa tay cho anh! Anh sẽ không để cho em gặp nguy hiểm!”

Giọng nói của anh thật dịu dàng, từng chút một hàn gắn nội tâm đang hoảng sợ của Uất Noãn Tâm, cô nhìn anh một lúc, có chút run động, nhưng vẫn không dám đem bản thân giao cho anh.

“Tin tưởng anh, được không? Anh sẽ bảo vệ em....đưa tay cho anh....”

Gần như thấy rõ dưới ánh sáng của mặt trời, anh nở nụ cười, gật đầu với cô. Nụ cười ấy là một sự hấp dẫn, làm cho Uất Noãn Tâm vô thức vươn tay ra, khi hai bàn tay nắm được nhau, Nam Cung Nghiêu dùng hết sức, kéo Uất Noãn Tâm từ trên ngựa vào trong lòng mình.

Andrian Jones nhảy cả người lên, đưa hai chân trước lên, hí gọi điên cuồng, hai người sắp bị tuột xuống. Giống như đang đặt mình trong trung tâm bão lốc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơn bão nuốt chửng.

Uất Noãn Tâm dùng hết sức ôm lấy Nam Cung Nghiêu, cứ như cho dù gặp phải cơn giông bão to lớn đi nữa, chỉ cần có anh, sẽ vượt qua hết tất cả.

Ngựa hí lên vang vọng cả trường đua, nhưng bên tai của cô chỉ nghe thấy giọng nói an ủi nhẹ nhàng của anh. “Đừng sợ...còn có anh...anh sẽ không để em gặp nguy hiểm...đừng sợ...”

Vào lúc đó, Uất Noãn Tâm cảm thấy sinh mạng của bản thân và Nam Cung Nghiêu, chặt chẽ liên kết lại, cùng sống cùng chết, sống chết phụ thuộc vào nhau!

.....

Uất Noãn Tâm khóc đến nhòa hết phấn trang điểm, đến nhà vệ sinh trang điểm lại. Ký ức còn mới mẻ lúc này, vẫn làm cho cô cảm thấy sợ hãi. Chuyện khiến cho cô kinh ngạc nhất, trong lúc nguy cấp đó, là cái gì đã cho cô dũng khí đưa tay giao cho anh chứ? Nghĩ trở lại, cho dù chỉ có một phần ngàn thành công, cũng không có khả năng đó. Cô lại mang tính mạng của mình, giao cho anh.

Là cô không còn chọn lựa nào, hay là...trong tiềm thức, cô đã tin tưởng vào anh sao?

Không phải cô rất chán ghét anh sao? Nhưng trong lúc sống chết lại đem bản thân mình giao cho người mình chán ghét nhất, thật mâu thuẫn mà.

Trải qua kinh sợ, đầu óc đều loạn lên hết rồi. Nghĩ lại thêm một lần nữa, sợ đầu sẽ nổ banh mất.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Uất Noãn Tâm đem những suy nghĩ đó đuổi hết ra khỏi đầu. Cô đối với anh vốn chẳng có cái gọi là tin tưởng, chẳng qua trong tình huống khẩn cấp, không còn chọn lựa nào khác mà thôi. Còn anh, chỉ thuận tay cứu cô. Giống như những gì anh nói, dù sao cô cũng còn giá trị để lợi dụng.

Nam Cung Nghiêu tựa vào lan can hút thuốc, khói thuốc tạo màng sương mờ hồ trước mắt, trong mắt anh có chút u sầu, phức tạp không thể nói rõ ra được. Vừa nhắm mắt, lại hiện lên cảnh Uất Noãn Tâm xốc nảy lên ở trên lưng ngựa.

Giờ phút này nhớ lại, anh vốn không lo lắng nhiều đến vậy, có lẽ như vậy cũng hay. Không cần anh ra tay, báo ứng tự tìm đến cô.

Nhưng tại sao, mới vừa rồi anh lại căng thẳng như vậy, tim giống như muốn từ trong lồng ngực nhảy ra vậy, ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Trong đầu chỉ hiện ra một ý niệm, cô không được xảy ra chuyện gì!

Để cứu cô, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng lấy ra. Phải biết rằng, lúc này nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh rất có khả năng bị cô làm liên lụy mà té ngựa. Cho dù không chết, cũng sẽ tàn phế.

Nếu như quay ngược trở lại, anh sẽ lại lựa chọn cách đó không?

Không!

Anh sẽ không!

Cô không xứng! Cô không đáng! Cô không có tư cách!

Trong chớp mắt đó anh không kịp hỏi lại bản thân mình, mới có quyết định nông nổi đến như vậy.

Nam Cung Nghiêu mang hết tất cả những suy nghĩ hỗn độn đó, trong một giây đồ lỗi tất cả đều do xúc động, điều này làm cho anh dễ thở hơn một chút, không cảm thấy khó chịu giống như lúc này nữa.

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, đập vào mắt là dáng người cao lớn của Nam Cung Nghiêu, làm cho trái tim vốn đang hỗn loạn của Uất Noãn Tâm lại nhảy loạn lên. Nhưng cô vẫn bày ra dáng vẻ bình thường. “Lúc này... cảm ơn anh đã cứu tôi...” Cho dù đã dùng hết sức nắm chặt tay lại, nhưng vẫn không khống chế được giọng nói run rẩy, hy vọng anh có thể hiểu được là do sợ hãi mà nên.

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý anh nói lời mỉa mai như ‘đừng tự mình đa tình’, ‘đừng nghĩ quá nhiều’, nhưng đột nhiên lại nghe được một câu. “Có sợ không?”

“.....” Cô có chút mất mát nhìn anh. Bởi vì, trong câu hỏi đó, cô không nghe ra được bất kỳ thái độ mỉa mai hay ý xấu nào cả. Ánh mắt của anh rất sáng, không lạnh không nóng, không dịu dàng không tức giận, giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc.

“Có sợ không?” Anh hỏi lại lần nữa.

Cô gật đầu. Đáp là là đúng vậy! Nếu không phải chịu sự sợ hãi lớn như vậy, thì lúc này cô cũng không ở trong lòng anh khóc giống như một đứa trẻ chịu uất ức, một mảng nước mắt làm ướt cả ngực anh đã chứng minh tất cả.

Nam Cung Nghiêu đập điều thuốc, đi về phía cô. Không hề có sự báo trước nào, vươn một cánh tay kéo cô lại. Không phải là một cái ôm thân mật, nhưng vẫn kéo cô vào trong lồng ngực của bản thân. Uất Noãn Tâm hoàn toàn choáng váng. “Anh, anh đang...”

Môi của anh, thì thâm bên tai cô. “Đừng sợ, anh sẽ không để cho em gặp nguy hiểm!”

Cảm giác này, giống như đột nhiên có một dòng nước ấm, đổ ào xuống một tảng băng. Tuy không đủ làm tan chảy khối băng, nhưng lại có một giây ấm áp, vô cùng run rẩy.

Song giờ phút này, cô không thể xác định được, nín thở chờ đợi câu nói tiếp theo của anh. Ví như một câu nói ác độc ‘Cô vẫn còn giá trị để lợi dụng, tôi sẽ không để cô chết nhanh đến vậy’.

Nhưng không hề có, sau vài giây ngắn ngủi, anh buông cô ra, một cái hôn nhẹ vào tóc giống lúc bình thường đứng trước mọi người, để lại cho cô một sự nghi ngờ không đoán ra được, đã vậy còn nở nụ cười dịu dàng với cô, quay người rời đi.

Cô vẫn đứng im tại chỗ, hoàn toàn ngây ngốc.

.....

Buổi tối khi Hà quản gia bước vào cô vẫn còn kích động bởi hành động ‘ăn không tiêu’ của Nam Cung Nghiêu. “Thiếu phu nhân, đại thiếu gia nói cô đã chịu sự sợ hãi, bảo tôi mang canh nhân sâm vào cho người uống để giảm bớt lo sợ.”

“Đại thiếu gia? Bà chắc chắn? Không phải Thiếu Khiêm?”

“Là đại thiếu gia!” Mới đầu Hà quân gia cũng thấy lạ, ngoại trừ nhị thiếu gia và tam tiểu thư, đại thiếu gia chưa bao giờ quan tâm đến người nào khác, cho dù là thiếu phu nhân, không biết tại sao lại có sự biến đổi đột ngột như vậy. Nhưng mà, bà chỉ là một người làm, chuyện đã căn dặn bà phải làm tốt thôi.

Uất Noãn Tâm bị liên tiếp hai ba ‘hành động bất thường’ này làm hỗn loạn, hàng trăm câu hỏi không thể lý giải được.

Nếu như nói sau khi chịu hoảng sợ đầu óc có chút hồ đồ, thì người đó phải là cô mới đúng, nhưng tại sao Nam Cung Nghiêu lại trở nên như vậy nhỉ?

Không lẽ, anh quyết định đối xử tốt với cô, nuôi cô mập mập lên, rồi cho cô một nhát chết gọn lẹ sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 98: Tàn Nhẫn Với Cô?

Bởi vì cảm xúc của Lâm Lâm vẫn chưa ổn định, Uất Noãn Tâm không có cách nào nói chuyện với cô ấy. Nhận thấy vụ án chỉ còn một tuần nữa sẽ bắt đầu mở phiên tòa, không thể không tăng tiến độ. Mua một ít hoa quả đến thăm cô ấy, hy vọng hôm nay cô ấy đỡ hơn một chút, từ trong cuộc trò chuyện có thể tìm một được một số bằng chứng.

Trên đường đi, vừa hay gặp được mẹ của Lâm Lâm đang ra ngoài mua đồ. Bà rất tin tưởng cô, mang cả chìa khóa giao cho cô, bảo cô khuyên bảo cô ấy nhiều chút.

Uất Noãn Tâm mang theo giỏ hoa quả bước vào cửa, nghe thấy tiếng của Lâm Lâm trong nhà vệ sinh, hình như có gì đó không đúng, liền nhẹ tay nhẹ chân bước qua đó.

“Tôi biết phải làm gì...cầu xin các người đừng làm tổn thương anh ấy... các anh nói gì tôi cũng nghe hết...cầu xin các người....”

Mặc dù cô ấy nói rất nhỏ, nhưng mấy câu đó, Uất Noãn Tâm vẫn nghe rõ ràng. Không lẽ Lâm Lâm bị người khác uy hiếp sao? Có liên quan đến vụ án này sao?

Lâm Lâm bất thành lình mở cửa, nhìn thấy Uất Noãn Tâm đứng ở cửa, sợ đến mặt mày trắng bệch, cuối đầu xuống đi về giường nằm.

Uất Noãn Tâm vội vàng kéo cô ấy lại. “Em lúc nãy....nói chuyện điện thoại với ai?”

“Em...bạn của em...”

“Lâm Lâm, em nhìn chị nè, có phải em bị người khác uy hiếp đúng không?”

“Không có! Chị nghe nhầm rồi!” Lâm Lâm hoảng hốt đẩy cô ra, né tránh.

“Lâm Lâm...”

“Đi ra! Đừng đến gần tôi!” Lâm Lâm đóng sập cửa lại, Uất Noãn Tâm khuyên như thế nào cũng không chịu ra, cuối cùng còn gào thét với cô. Cô sợ bản thân ép cô nữa, chỉ làm cho việc này rối thêm, đành trở về văn phòng luật sư.

Trên thực tế, mấy ngày này, thông qua việc xem xét hồ sơ, cô đã phát hiện ra một số chỗ đáng nghi. Nhưng cô không tin một cô gái mười lăm tuổi dám hy sinh danh dự của chính mình, để phỉ báng Ngũ Liên. Trừ khi... đằng sau có người khống chế, bắt cóc người thân cô ấy, để uy hiếp cô ấy.

Uất Noãn Tâm nghĩ đến đâu muốn nổ ra, mượn cớ ra ngoài mua đồ, đi hóng mát một chút. Nhưng vừa bước vào quán ăn, trong đầu vẫn nghĩ đến vụ án đó. Mười mấy người ký giả vây quanh bên ngoài công ty của Ngũ Liên, với ý đồ là anh ta không ra thì không bỏ qua.

Dựa vào thực lực của Ngũ gia, không có một nhà truyền thông bình thường nào dám đưa tin, ngay từ đầu đúng thực như vậy. Nhưng một tuần gần đây, đám phóng viên cứ điên cuồng theo đuổi tin tức này, khó tránh khỏi làm cho cô cảm thấy kỳ lạ.

Ở bàn kế bên hai người đàn ông trung niên ngồi nói chuyện, trong đó có một người ‘râu ria’ vui mừng khi người khác gặp nạn nói: “Mấy người có tiền bây giờ loạn hết rồi, cần phải cho một bài học, để xem sau này còn

dám hay không! Ngay cả một đứa con mười lăm tuổi cũng không tha, đúng là cầm thú mà!”

“Chuyện này không đơn giản giống như những gì ông nói đâu!” Một người đàn ông đầu hói làm ra vẻ thần bí nói: “Chuyện này rõ ràng có người muốn lật đổ Ngũ Liên! Buổi tối xảy ra vụ án, cùng thời gian đó, khi tôi đang đợi đèn đỏ thì nhìn thấy Ngũ Liên, anh ta đi một mình, làm sao có thể cưỡng hiếp một người con gái mới mười lăm tuổi chứ!”

“Thật hay giả vậy? Ông có nhìn lầm không đó?”

“Cứ cho là tôi nhìn lầm người, nhưng không thể nhìn lầm xe của cậu ta. Chiếc Maybach số lượng có hạn, cả Đài Loan chỉ có một chiếc, chính là cậu ta!”

“Nhưng tại sao ông không làm chứng giúp cậu ta? Nói không chừng, cậu ta sẽ cho ông một số tiền lớn!”

“Tôi đâu có ngu! Việc này rõ ràng có người sắp xếp, người dám ở phía sau giở trò với Ngũ Liên, là nhân vật nhỏ hay sao? Làm sao không tốt nhiều khi tôi còn bị mang đi....chém!” Ông ta làm động tác cắt ngang ngay cổ. “Tôi không muốn bị cuốn vào vụ án này đâu!”

Nghe xong cậu chuyện của những người đó, Uất Noãn Tâm vội vàng chạy qua đó. Mượn một cái cớ, hỏi danh thiếp của bọn họ.

Ông đầu hói đang tìm danh thiếp, thì ông ‘râu ria’ phát hiện ở trước ngực Uất Noãn Tâm là thẻ luật sư, liền hét lên “Cô ấy là luật sư”, sau đó kéo ông đầu hói chạy ra ngoài.

“Đợi một chút...tôi không có ác ý...làm phiền các người đợi một chút....” Uất Noãn Tâm đuổi theo được hai con đường, cuối cùng vẫn để bọn họ chạy thoát. Cô xoa xoa đầu gối, mệt muốn đứt hơi.

Xem ra, vụ án này không đơn giản giống như những gì cô đã nghĩ, cô phải tìm một nhân chứng khác thôi.

.....

Trên đỉnh tập đoàn Nam Cung

Di động đổ chuông, Nam Cung Nghiêu hạ bút ký tên rồng bay phượng múa của mình vào một cái hợp đồng trị giá hàng trăm triệu. Anh quét mắt nhìn số hiển thị, trong mắt động lại một tia nguy hiểm.

“Tổng tài! Phụ nhân giống như những gì ngài đã đoán, đang ở bãi đỗ xe chờ Ngũ thiếu!”

“Tôi biết rồi! Tiếp tục để mắt đến bọn họ!” Nam Cung Nghiêu đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bước chân kiêu ngạo cùng tôn quý bước đi dưới thế giới phồn hoa.

Đối với cô như vậy, có quá tàn nhẫn hay không?

Nhưng đối với quân cờ này, anh không thể có bất kỳ sự thương hại nào, đây là cái giá để cô tồn tại!

Muốn trách, chỉ có thể trách cô mang họ Uất!

.....

Tập đoàn Ngũ thị

Giám đốc tài vụ đi vào văn phòng, cung kính nói: “Tổng tài, người tìm tôi!”

Ngũ Liên bất đắc dĩ xoa trán. “Chú Đức, tôi đã nói nhiều lần rồi. Chú là trưởng bối, không cần khách sáo với tôi!”

“Tôi là thuộc hạ của Ngũ tư lệnh, còn cậu là đứa cháu mà ông ấy cưng chiều nhất. Tôi cung kính cậu, cũng là chuyện nên làm! Hơn nữa...”

“Ok! Tôi biết chú muốn nói gì, không nói chuyện này nữa, được chưa?” Cái ‘tôn ti luận’ của ông anh đã nghe quá nhiều rồi, so với những tài liệu này còn nhức đầu hơn.

“Những hợp đồng này tôi đã ký xong rồi, chú ban bố xuống dưới đi!”

“Vâng!” Chú Đức nhìn sắc mặt anh không ổn, hỏi: “Tối hôm qua cậu thức suốt đêm sao?”

“Ừm! Dù sao cũng không có việc gì làm, ngồi xử lý chuyện ở công ty, coi như ngồi viết thời gian.”

Chú Đức vui mừng gật đầu. Bên ngoài đều cho rằng Ngũ Liên ỷ lại vào thân phận là cháu của Ngũ tư lệnh, mới có thể quản lý sự nghiệp lớn như vậy, chẳng qua chỉ là một kẻ không học vấn suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, thậm chí ngay cả Ngũ tư lệnh cũng nghĩ vậy.

Nhưng chỉ có ông biết được, Ngũ Liên đã thầm bỏ ra rất nhiều tâm huyết, cũng là một người biết làm ăn. Chỉ là về mặt này, anh từ trước đến nay không cầu kỳ, không đề cao mình. Chỉ biết làm việc, không tranh công.

“Tại sao không nói cho Ngũ tư lệnh biết?”

“Có cần thiết không? Nói không chừng ông ấy còn nghĩ chúng ta thông đồng lừa gạt ông!”

“Chính Đức không dám!”

“Được rồi! Đây không phải quân đội, chỉ nói đùa thôi mà, không cần nghiêm trọng đến vậy đâu!” Ngũ Liên mỉm cười đứng dậy, lười nhắc cẳng

người ra, hoạt động chân tay. “Những việc còn lại làm phiền ông rồi, tôi về nhà đây!”

Trên thực tế, Ngũ Liên đã thức trắng hai đêm rồi. Vừa tiếp nhận mấy cái xí nghiệp lớn, việc quá nhiều vốn không giải quyết hết, mà anh không muốn mượn tay người khác, đành phải thức đêm để đuổi kịp tiến độ. Bây giờ đầu cảm thấy choáng váng, trán nóng lên, không thoải mái, muốn ngủ một giấc thật ngon.

Vừa đi đến xe, độ nhiên đằng sau xe nhảy ra một bóng người, làm cho anh giật mình....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 99: Cầu Xin Anh

Trong lòng Ngũ Liên thầm mắng mấy câu, giật cả mình, làm cái quỷ gì vậy, hù dọa ai chứ! Nhìn kỹ lại, mới phát hiện bóng dáng người con gái đang lén lút chính là Uất Noãn Tâm.

Thái độ lạnh lùng, nở nụ cười nhạt. “Nam Cung phu nhân đại giá quang lâm, có chuyện gì sao?”

“Có một chuyện tôi muốn hỏi anh, vào đêm xảy ra vụ án, anh đang ở đâu?” Uất Noãn Tâm vừa hỏi vừa nhìn xung quanh. Bên ngoài tập đoàn Ngũ thị đều bị phóng viên vây kín, cô không dễ dàng gì mới vào được đây, không thể bị phát hiện.

“Cô không phải luật sư của tôi, tôi không cần phải trả lời câu hỏi của cô!” Ngũ liên vươn tay mở cửa xe, nhưng bị cô ngăn lại. “Anh phải trả lời tôi, mới được đi!”

Đổi lại bình thường, anh rất có tâm tình đùa giỡn cô một phen, nhưng hiện tại đầu anh rất đau, một giây cũng không muốn dây dưa với cô. “Không có kẻ nào dám ra lệnh cho tôi, tránh ra!” Anh đẩy cô ra, Uất Noãn Tâm vẫn cố chấp giữ lấy cửa xe không buông. “Anh trả lời tôi trước...”

“Người phụ nữ này thật phiền phức mà, tránh ra mau...”

“Tôi không tránh...trả lời tôi đi....”

Ngũ Liên không ngại phiền phức, trong lúc xô đẩy, vô ý dùng lực mạnh một chút, một phát đẩy Uất Noãn Tâm đi thật xa. Mắt kính của cô bị bay ra

ngoài, mông đặt ở dưới đất, đau đến nghiêng răng trợn mắt. “Anh là một kẻ khốn nạn, ngay cả phụ nữ cũng đánh!”

Ngũ Liên có chút không đành lòng, nhưng vẫn cứng miệng, nhú mày. “Ai bảo cô phiền phức làm gì! Mau tránh ra, nếu không tôi trực tiếp đè người cô xuống bây giờ!”

“Không cho đi, khốn kiếp....” Sự bướng bỉnh của Uất Noãn Tâm đã làm cho cô đứng dậy được, cố gắng chịu đau, chạy về phía trước kéo anh lại.

Ngũ Liên bị con bạch tuột tám tua dây dưa cảm thấy thật phiền phức. “Này....cô buông tay mau....” Người phụ nữ này chán sống rồi mà, đổi lại người khác, thì đã bị anh cho một cái tát cút ra chỗ khác rồi, làm gì còn mạng ằm ỉ ở đây.

Hai người đang dây dưa kịch liệt, thì đột nhiên có một đám ký giả chạy đến.

“Ngũ thiếu, xin anh hãy nói một chút về vụ án....”, “Cô ấy là ai? Có liên quan đến vụ án sao?”, “Ngũ thiếu....”

Uất Noãn Tâm bị dọa đến hốt hoảng, vừa nãy còn sống chết không cho anh vào xe, nhưng bây giờ lại liều mạng kéo anh vào xe, bản thân ngồi vào ghế phụ. Hôm nay cô không cải trang, hiện tại mắt kính cũng bị bay mất. Một khi bị phóng viên nhận ra, tuyệt đối sẽ chuốc lấy rắc rối lớn, cô không thể để cho bọn họ nhìn thấy.

Cô cong người đem mặt úp vào ghế xa, tay thì đánh loạn xạ lên người Ngũ Liên. “Lái xe mau! Lái xe nhanh lên!”

Ngũ Liên buồn cười liếc nhìn cô, không để ý đám phóng viên phiền phức ở phía trước, khởi động xe, đám phóng viên cuống quýt như lũ chim bị săn. Xe chạy một đường thẳng tạo thành một đường sáng, chạy nhanh như bay,

mấp mô. Uất Noãn Tâm sắp ngất rồi. Một hồi lâu mới hỏi: “Bọn họ đuổi theo sao?”

Ngũ Liên nhún vai: “Bọn họ vốn không đuổi theo!”

“Sao anh không nói sớm!” Hại cô bị đập đầu lâu như vậy, cánh tay bị tê đến tái xanh. Tên đàn ông khôn khiếp, rõ ràng cố ý mà!

Vẻ mặt tức giận của Uất Noãn Tâm khiến Ngũ Liên cười ha hả, vẻ mặt vô tội. “Cô không hỏi tôi chứ bộ!”

“Anh....”

“Ở phía trước thả cô xuống sao?”

“Trước khi anh chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi không xuống xe!”

“Tôi cho cô hai sự lựa chọn, một, ngoan ngoãn xuống xe, hai, tôi đá cô xuống xe!” Dám nói không với tôi sao? Thật kiêu ngạo mà!

Uất Noãn Tâm không nói lời nào, sống chết bám lấy cửa xe, anh không trả lời, cô sẽ không chịu trện xuống xe.

“Nếu như tôi nói chuyện này có người cố ý hại tôi, cô sẽ tin sao?” Ngũ Liên đột nhiên nghiêm túc hỏi, trên mặt không có chút gì đùa giỡn, vẻ mặt đứng đắn, nhìn vào rất nam tính.

“Tôi không tin tưởng anh, tôi chỉ tin vào chứng cứ!”

“Xem ra cô vẫn chưa hiểu rõ con người tôi, tôi thừa nhận tôi rất cặn bã, nhưng tôi cũng có quy tắc của mình, có một số việc...tôi tuyệt đối không làm!” Anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt sáng như đuốc. “Cho dù cô tin hay không tin, cô là người phụ nữ đầu tiên tôi cưỡng bạo!”

Trong lòng của Uất Noãn Tâm run lên một hồi.

Trong ấn tượng của cô, Ngũ Liên là một kẻ kiêu ngạo đầy báo đạo, dùng vũ lực chiếm đoạt, không nói đạo lý. Thái độ nghiêm túc đến vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một bộ mặt khác của anh.

Khi anh nghiêm túc, thì cô bắt đầu hoài nghi những phán đoán của mình.

Nhưng cô không rãnh nghĩ nhiều như vậy, bởi vì ký giả đã điên cuồng đuổi đến rồi...

Chẳng lẽ một kiếp này khó thoát đến vậy sao?

“Bọn họ đuổi đến rồi, làm sao đây? Làm sao đây hả?”

“Gấp cái gì, ngồi yên đi!” Anh chỉ bâng quơ nhìn thoáng qua, một chút gấp gáp cũng không có.

“Ừm?” Uất Noãn Tâm vẫn không có phản ứng gì, cả xe đột nhiên xoay nhanh đầu lại, chạy vào một con đường nhỏ, xém tí nữa cô bị lọt ra ngoài. “Này....anh....”

“Đừng nháo!” Ngũ Liên tập trung hết sức vào lái xe, linh hoạt chạy qua những con đường tắt nhỏ hẹp. Với kỹ thuật lái xe của anh, muốn qua mặt phóng viên là một chuyện rất dễ dàng, nhưng có vài chiếc xe vẫn cứ sống chết bám theo cho bằng được, không thể cắt đuôi được!

Chứng tỏ, người lái xe không phải là một phóng viên bình thường, mà là một tay đua chuyên nghiệp!

Anh không nghĩ trình độ của kẻ kia lại bì ổi đến như vậy, thật là trơ trẽn mà!

Xe chạy đã chạy ra đường cao tốc, nhưng không thể cắt đuôi bọn ký giả, trong lòng Uất Noãn Tâm gấp như con kiến nằm trên chảo nóng. “Anh, thế lực của anh không phải rất lớn sao? Tìm người giúp đi chứ!”

“Di động để ở công ty rồi!”

“Tôi có...” Uất Noãn Tâm vội vàng tìm, nhưng lại chán nản khi phát hiện...

“Hết pin rồi!”

“Chết tiệt!” Ngũ Liên đâm một đấm lên vô lăng xe. “Lão tử đây không có tâm tình để đùa giỡn với các người!”

Nhìn thấy anh dừng xe, Uất Noãn Tâm càng hoảng hơn. “Đừng mà...nếu như bị bọn họ chụp được, nhất định sẽ viết bậy cho xem, tôi chết chắc đó!”

“Cô chết kệ cô, không liên quan gì đến tôi!”

“Anh...coi như tôi cầu xin anh!” Tình huống cấp bách, Uất Noãn Tâm không biết phải làm gì, mặc dù phải cầu xin người mình chán ghét nhất giúp đỡ, nhưng trong lòng cô có vạn cái không bằng lòng làm vậy!

Ngũ Liên mỉm cười, vẫn còn có hứng trêu chọc. “Cầu xin? Tôi không nghe lắm chứ? Cô cũng biết nói ra hai chữ này sao?”

“...Tôi là vợ của Nam Cung Nghiêu, nếu như chúng ta bị bêu xấu mặt, nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn Ngũ thị.”

“Cứ cho là cô nói đúng đi! Bản thiếu gia cũng không đồng ý vì cô mà chuốc lấy phiền phức!” Ngũ Liên hai mắt nhắm lại, tăng hết tốc độ. Xe chạy vào trong một cánh rừng, phóng viên vẫn tiếp tục đuổi theo.

Xe đột nhiên xóc nảy mạnh một hồi, Ngũ Liên thẳng gấp lại, xém chút nữa đụng vào cây.

Uất Noãn Tâm kinh hoàng vẫn chưa bình tĩnh lại được, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xe bị xì lốp rồi!”

“Không phải chứ?” Trong giờ khắc mấu chốt như vậy, ông trời cố tình trêu đùa bọn họ sao? “Vậy phải làm sao đây?”

“Xuống xe!”

Uất Noãn Tâm vội vàng tháo dây an toàn, chạy theo Ngũ Liên. Bọn phóng viên cũng xuống xe đuổi theo.

“Bên kia có bụi cỏ, trốn trong đó tí đi!” Ngũ Liên kéo tay của Uất Noãn Tâm chạy như điên, đầu ong ong lên, vô cùng đau nhức, giống như bị bùa chú trói buộc vậy. Anh thề, đợi sau khi anh thoát ra khỏi rừng, nhất định sẽ giết chết bọn ruồi bọ này...

Chương 62: Để tôi ôm cô

Hai người trốn trong bụi cỏ, Uất Noãn Tâm đẩy tay của Ngũ Liên ra, lo lắng nhìn qua khe hở xem tình hình bên ngoài...Anh đột nhiên ôm lấy vai cô, cô chán ghét trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh muốn làm gì?”

Ngũ Liên làm động tác im lặng.

Uất Noãn Tâm không dám không dám đẩy mạnh bàn tay đang để ở trên vai của anh, đành phải chịu đựng. Giống như có một con sâu bò lên người vậy, cả người không thoải mái. Vào lúc này, anh vẫn còn tâm tình ăn đậu hủ sao, không phải chứ?

“Phía bên anh có không?”

“Không có! Lại bị mất dấu rồi!”

Đám ký giả bất đắc dĩ nhìn nhau. “Không chụp được cái gì hết, về báo cáo như thế nào với công ty đây?”

“Trời sắp tối rồi, về nhà thôi!

Ngày mai tiếp tục vậy.”

“Ừm! Đành phải như vậy thôi!”

Đợi bọn họ đi hết, Uất Noãn Tâm mới chạy ra khỏi bụi cỏ, một cước đá vào bắp chân của Ngũ Liên. Ngũ Liên theo bản năng che bắp chân lại, la hét lên. “Khốn khiếp! Cô phát bệnh gì hả!”

“Ai kêu anh vừa nãy ăn đậu hủ của tôi làm chi!” Cô vỗ vai, muốn đem tất cả hơi thở của anh đuổi hết đi.

“Ai ăn đậu hủ của cô! Lúc nãy vai của cô lộ ra bên ngoài đó!”

“....” Uất Noãn Tâm cứng họng, nhưng vẫn không chịu nhận sai với anh, cứng miệng như con vịt chết: “Dù sao anh chính là người như thế....”

“Cô có tin là tôi sẽ cưỡng hiếp cô bây giờ không hả!” Anh làm bộ nháy phốc lên, dọa đến Uất Noãn Tâm hoảng hốt mà chạy. “Anh đừng đến đây! Tôi kêu cứu đó!”

“Nếu như cô muốn kéo một đám ruồi bọ quay trở lại đây, vậy thì cô hãy kêu lớn giọng một chút!” Ngũ Liên đi khắp khiêng, lửa giận cũng nổi lên. Người phụ nữ này trời sinh là khắc tinh của anh sao, cứ đụng trúng là gặp xui xẻo!

Uất Noãn Tâm đuổi theo anh, có chút hối lỗi.

“Anh, chân anh không sao chứ?”

“Cô thử xem?”

“Này! Anh là đàn ông, không cần nhỏ mọn đến mức đó đâu! Chỉ đá một đá thôi sao, ai kêu anh....”

Ngũ Liên không thềm để ý đến cô: “Muốn trước khi trời tối ra khỏi chỗ này, thì im miệng cho tôi!”

Hai người đi vòng quanh trên núi nửa ngày, nhưng vẫn không tìm được đường ra, cứ vòng vòng một chỗ. Nhìn thấy trời sắp tối, Uất Noãn Tâm gấp đến nổi đầu đổ đầy mồ hôi. “Hình như chúng ta bị lạc đường rồi!”

“Tôi biết!” Ngũ Liên rất bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng có chút sốt ruột. Nguyên nhân chính là do đầu quá đau, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu, rất khó trụ thêm được nữa. Nhưng bên cạnh vẫn còn một người con gái, anh là đàn ông, nhất định phải cho cô cảm giác an toàn, làm thế nào cũng phải cố gắng trụ vững.

Đầu đau làm cho anh không cách nào chống đỡ được, dựa vào một cái cây nghỉ một lúc. “Nghỉ một chút đi.”

Uất Noãn Tâm cũng mệt lã người, gật đầu, tìm một tảng đá tựa đầu vào. Nhìn thấy sắc mặt của anh rất khó coi, cô không khỏi áy náy. “Thật xin lỗi...nếu không phải tôi cứ quẩn lầy anh, thì bây giờ sẽ không....”

Cô biết rõ tính tình của anh không tốt, nói chuyện với cô rất phớt lờ. Nhưng xảy ra chuyện như vậy, một câu trách mắng anh cũng không nói. Vài lần cô suýt ngã, cũng đều là anh đỡ cô, bị cô đẩy ra, cũng không để bụng. Nhìn vào những điểm đó, anh cũng không xấu xa đến vậy!”

Rốt cuộc anh là loại người như thế nào?

Ngũ Liên chỉ thở, không nói chuyện. Cả người giống như bị lửa đốt vậy, hơi thở nóng hổi, đầu đau như búa bổ.

“Hôm nay chúng ta không thể đi tiếp rồi, tìm một cái hang nào đó ngủ lại một đêm đi.”

“Ngủ, ngủ?” Uất Noãn Tâm theo bản năng nắm chặt lấy cổ áo. Cô nam quả nữ, ở một nơi hoang vu hẻo lánh. Đối phương lại là một đại sắc lang, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Nếu bây giờ còn sức lực, Ngũ Liên nhất định không khách sáo mà thét gào lên. Trong mắt của cô, bản thân đang đến mức đó sao? Nếu như không bị bệnh, có lẽ anh sẽ có ý nghĩ đó, nhưng bây giờ anh muốn bước thêm một bước cũng cảm thấy mệt nhoài, làm gì còn sức nghĩ đến chuyện đó!

“Đi thôi!”

“Nhưng, nhưng mà....”

Ngũ Liên liếc nhìn cô một cái, nhưng đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu của nhánh cây có một con rắn. Tin chắc đó là một con rắn tham ăn, màu xanh mượt làn da khiến cho người khác nổi hết da gà. “Cẩn thận đừng động đây, trên đầu cô...”

“Cái gì?” Nhìn thấy mặt của anh xám xịt, trong lòng của Uất Noãn Tâm cũng tò mò, quay đầu lại nhìn theo.

Một con rắn đang trườn trên một nhánh cây, hai con mắt màu ngọc bích của nó nhìn chăm chăm cô, bất cứ lúc nào cũng có thể bay qua cắn vào cổ cô.

.....

Một tiếng sau.

Trong hang động nhuộm sáng ánh lửa, Ngũ Liên ôm hai chân cuộn lại một góc, không nói gì nhìn người con gái đang vui vẻ nướng thịt rắn, mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì đây.

Cô, cô thực sự là loại người này sao?

Thực sự là con gái sao?

Tình huống lúc này thật nguy hiểm mà, ngay cả anh còn kinh ngạc, đang suốt ruột nghĩ cách cứu cô. Kết quả nhìn thấy cô vô cùng anh dũng nhất một cành cây lên, một mạch kéo con rắn xuống, tay phải cầm một cục đá đập thẳng vào đầu nó. Cả một quá trình đều lưu loát, vô cùng thành thạo.

Một người con gái ở trong rừng nhìn thấy rắn nên có phản ứng như vậy sao?

Không cần đàn ông đến vậy chứ!

“Ừm....thật là thơm....muốn ăn không...” Uất Noãn Tâm dùng một cành cây xiên thịt rắn đem đến trước mặt Ngũ Liên, nhìn thấy anh trừng hai mắt, dùng ánh mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn mình, có chút buồn cười. “Anh như vậy là có ý gì? Chưa nhìn thấy qua thịt rắn nướng sao?”

“Tôi nói anh biết, gần đây không có trái cây nào có thể ăn đỡ đói đâu. Không ăn con rắn này, buổi tối anh đói tôi không lo đâu!”

“Này....anh còn nhìn!”

Ngũ Liên nhìn cô nửa ngày mới nói ra được một câu: “Cô thực sự là con gái sao?”

“Đương nhiên! Chẳng qua không giống như những tiểu thư cành vàng lá ngọc, oanh oanh yến yến anh biết thôi! Tôi lớn lên tại một làng nhỏ ở vùng ngoại ô Hoa Liên, lúc còn nhỏ thường lên núi đốn củi. Tình huống gì cũng gặp qua rồi, cũng không cảm thấy có gì lạ. Làm sao giống được đại thiếu gia như anh, sợ đến mức tè cả ra quần!”

Mặt Ngũ Liên đỏ lên, xấu hổ gào lên. “Ai tè cả ra quần, cô nói nhảm! Tôi lo cô gặp nguy hiểm thôi!”

“Ồ... vậy sao....” Vẻ mặt rõ ràng không tin, đã vậy còn trêu chọc.

“Người đàn bà đáng chết! Có lòng tốt còn không được báo đáp!”

“Chia sẻ một nửa thịt rắn cho anh, còn không tính là báo đáp sao?” Cô chia hơn một nửa thịt rắn cho anh. Dùng một cành cây vẽ một đường phân cách. “Hôm nay anh ngủ bên kia, tôi ngủ bên này, một khi vượt qua ranh giới....”

“Yên tâm! Hôm nay bốn thiếu gia không có hứng thú!” Ngũ Liên không vui vẻ cầm lấy thịt rắn, một hồi lâu mới hung hăn cắn một miếng. Vốn tưởng rằng không có gia vị, nhất định sẽ rất khó ăn. Nhưng không biết trên mặt cô có đắp thêm lá gì đó, ăn có chút cay cay, mùi vị cũng không tệ.

Uất Noãn Tâm cũng tự mình hưởng thụ “tiệc rắn” xong. Khi đã đầy bụng, mới suy nghĩ đến chuyện buổi tối. Thời tiết ở trên núi rất lạnh, một khi lửa tắt, lại thêm ẩm thấp, rất khó qua một đêm. Cho dù ngày mai mặt trời có lên, cũng khó có thể thuận lợi đi ra khỏi đây.

“Chúng ta nghĩ lại con đường đi của hôm nay một chút đi, sau khi xuống xe, hình như chúng ta cứ đi về phía bên trái, có một cây cổ thụ rất to, sau đó...anh có nhớ không? Đây! Anh nói chuyện với tôi đi! Uất Noãn Tâm quay đầu lại, lại nhìn thấy Ngũ Liên ôm lấy người cuộn tròn lại, lạnh đến run rẩy.

“Anh làm sao vậy?”

“Cô có thể qua đây, để tôi ôm cô không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Để Tôi Ôm Cô

Hai người trốn trong bụi cỏ, Uất Noãn Tâm đẩy tay của Ngũ Liên ra, lo lắng nhìn qua khe hở xem tình hình bên ngoài...Anh đột nhiên ôm lấy vai cô, cô chán ghét trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh muốn làm gì?”

Ngũ Liên làm động tác im lặng.

Uất Noãn Tâm không dám không dám đẩy mạnh bàn tay đang để ở trên vai của anh, đành phải chịu đựng. Giống như có một con sâu bò lên người vậy, cả người không thoải mái. Vào lúc này, anh vẫn còn tâm tình ăn đậu hủ sao, không phải chứ?

“Phía bên anh có không?”

“Không có! Lại bị mất dấu rồi!”

Đám ký giả bất đắc dĩ nhìn nhau. “Không chụp được cái gì hết, về báo cáo như thế nào với công ty đây?”

“Trời sắp tối rồi, về nhà thôi!”

Ngày mai tiếp tục vậy.”

“Ừm! Đành phải như vậy thôi!”

Đội bọn họ đi hết, Uất Noãn Tâm mới chạy ra khỏi bụi cỏ, một cước đá vào bắp chân của Ngũ Liên. Ngũ Liên theo bản năng che bắp chân lại, la hét lên. “Khốn khiếp! Cô phát bệnh gì hả!”

“Ai kêu anh vừa nãy ăn đậu hủ của tôi làm chi!” Cô vỗ vai, muốn đem tất cả hơi thở của anh đuổi hết đi.

“Ai ăn đậu hủ của cô! Lúc nãy vai của cô lộ ra bên ngoài đó!”

“....” Uất Noãn Tâm cứng họng, nhưng vẫn không chịu nhận sai với anh, cứng miệng như con vịt chết: “Dù sao anh chính là người như thế....”

“Cô có tin là tôi sẽ cưỡng hiếp cô bây giờ không hả!” Anh làm bộ nháy phốc lên, dọa đến Uất Noãn Tâm hoảng hốt mà chạy. “Anh đừng đến đây! Tôi kêu cứu đó!”

“Nếu như cô muốn kéo một đám ruồi bọ quay trở lại đây, vậy thì cô hãy kêu lớn giọng một chút!” Ngũ Liên đi khắp khiêng, lửa giận cũng nổi lên. Người phụ nữ này trời sinh là khắc tinh của anh sao, cứ đụng trúng là gặp xui xẻo!

Uất Noãn Tâm đuổi theo anh, có chút hối lỗi.

“Anh, chân anh không sao chứ?”

“Cô thử xem?”

“Này! Anh là đàn ông, không cần nhỏ mọn đến mức đó đâu! Chỉ đá một đá thôi sao, ai kêu anh....”

Ngũ Liên không thềm để ý đến cô: “Muốn trước khi trời tối ra khỏi chỗ này, thì im miệng cho tôi!”

Hai người đi vòng quanh trên núi nửa ngày, nhưng vẫn không tìm được đường ra, cứ vòng vòng một chỗ. Nhìn thấy trời sắp tối, Uất Noãn Tâm gấp đến nổi đầu đổ đầy mồ hôi. “Hình như chúng ta bị lạc đường rồi!”

“Tôi biết!” Ngũ Liên rất bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng có chút sốt ruột. Nguyên nhân chính là do đầu quá đau, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng

có thể ngắt xiu, rất khó trụ thêm được nữa. Nhưng bên cạnh vẫn còn một người con gái, anh là đàn ông, nhất định phải cho cô cảm giác an toàn, làm thế nào cũng phải cố gắng trụ vững.

Đầu đau làm cho anh không cách nào chống đỡ được, dựa vào một cái cây nghỉ một lúc. “Nghỉ một chút đi.”

Uất Noãn Tâm cũng mệt lã người, gật đầu, tìm một tảng đá tựa đầu vào. Nhìn thấy sắc mặt của anh rất khó coi, cô không khỏi áy náy. “Thật xin lỗi...nếu không phải tôi cứ quẩn lấy anh, thì bây giờ sẽ không.

...”

Cô biết rõ tính tình của anh không tốt, nói chuyện với cô rất phớt lờ. Nhưng xảy ra chuyện như vậy, một câu trách mắng anh cũng không nói. Vài lần cô suýt ngã, cũng đều là anh đỡ cô, bị cô đẩy ra, cũng không để bụng. Nhìn vào những điểm đó, anh cũng không xấu xa đến vậy!”

Rốt cuộc anh là loại người như thế nào?

Ngũ Liên chỉ thở, không nói chuyện. Cả người giống như bị lửa đốt vậy, hơi thở nóng hổi, đầu đau như búa bổ.

“Hôm nay chúng ta không thể đi tiếp rồi, tìm một cái hang nào đó ngủ lại một đêm đi.”

“Ngủ, ngủ?” Uất Noãn Tâm theo bản năng nắm chặt lấy cổ áo. Cô nam quả nữ, ở một nơi hoang vu hẻo lánh. Đối phương lại là một đại sắc lang, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Nếu bây giờ còn sức lực, Ngũ Liên nhất định không khách sáo mà thét gào lên. Trong mắt của cô, bản thân đang đến mức đó sao? Nếu như không bị bệnh, có lẽ anh sẽ có ý nghĩ đó, nhưng bây giờ anh muốn bước

thêm một bước cũng cảm thấy mệt mỏi, làm gì còn sức nghĩ đến chuyện đó!

“Đi thôi!”

“Nhưng, nhưng mà....”

Ngũ Liên liếc nhìn cô một cái, nhưng đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu của nhánh cây có một con rắn. Tin chắc đó là một con rắn tham ăn, màu xanh mượt làn da khiến cho người khác nổi hết da gà. “Cẩn thận đừng động đây, trên đầu cô...”

“Cái gì?” Nhìn thấy mặt của anh xám xịt, trong lòng của Uất Noãn Tâm cũng tò mò, quay đầu lại nhìn theo.

Một con rắn đang trườn trên một nhánh cây, hai con mắt màu ngọc bích của nó nhìn chăm chăm cô, bất cứ lúc nào cũng có thể bay qua cắn vào cổ cô.

.....

Một tiếng sau.

Trong hang động nhuộm sáng ánh lửa, Ngũ Liên ôm hai chân cuộn lại một góc, không nói gì nhìn người con gái đang vui vẻ nướng thịt rắn, mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì đây.

Cô, cô thực sự là loại người này sao?

Thực sự là con gái sao?

Tình huống lúc này thật nguy hiểm mà, ngay cả anh còn kinh ngạc, đang suốt ruột nghĩ cách cứu cô. Kết quả nhìn thấy cô vô cùng anh dũng nhặt một cành cây lên, một mạch kéo con rắn xuống, tay phải cầm một cục đá đập thẳng vào đầu nó. Cả một quá trình đều lưu loát, vô cùng thành thạo.

Một người con gái ở trong rừng nhìn thấy rắn nên có phản ứng như vậy sao?

Không cần đàn ông đến vậy chứ!

“Ừm....thật là thơm....muốn ăn không...” Uất Noãn Tâm dùng một cành cây xiên thịt rắn đem đến trước mặt Ngũ Liên, nhìn thấy anh trừng hai mắt, dùng ánh mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn mình, có chút buồn cười. “Anh như vậy là có ý gì? Chưa nhìn thấy qua thịt rắn nướng sao?”

“Tôi nói anh biết, gần đây không có trái cây nào có thể ăn đỡ đói đâu. Không ăn con rắn này, buổi tối anh đói tôi không lo đâu!”

“Này....anh còn nhìn!”

Ngũ Liên nhìn cô nửa ngày mới nói ra được một câu: “Cô thực sự là con gái sao?”

“Đương nhiên! Chẳng qua không giống như những tiểu thư cành vàng lá ngọc, oanh oanh yến yến anh biết thôi! Tôi lớn lên tại một làng nhỏ ở vùng ngoại ô Hoa Liên, lúc còn nhỏ thường lên núi đốn củi. Tình huống gì cũng gặp qua rồi, cũng không cảm thấy có gì lạ. Làm sao giống được đại thiếu gia như anh, sợ đến mức tè cả ra quần!”

Mặt Ngũ Liên đỏ lên, xấu hổ gào lên. “Ai tè cả ra quần, cô nói nhảm! Tôi lo cô gặp nguy hiểm thôi!”

“Ồ... vậy sao....” Vẻ mặt rõ ràng không tin, đã vậy còn trêu chọc.

“Người đàn bà đáng chết! Có lòng tốt còn không được báo đáp!”

“Chia sẻ một nửa thịt rắn cho anh, còn không tính là báo đáp sao?” Cô chia hơn một nửa thịt rắn cho anh. Dùng một cành cây vẽ một đường phân

cách. “Hôm nay anh ngủ bên kia, tôi ngủ bên này, một khi vượt qua ranh giới....”

“Yên tâm! Hôm nay bốn thiếu gia không có hứng thú!” Ngũ Liên không vui vẻ cầm lấy thịt rắn, một hồi lâu mới hung hăn cắn một miếng. Vốn tưởng rằng không có gia vị, nhất định sẽ rất khó ăn. Nhưng không biết trên mặt cô có đắp thêm lá gì đó, ăn có chút cay cay, mùi vị cũng không tệ.

Uất Noãn Tâm cũng tự mình hưởng thụ “tiệc rắn” xong. Khi đã đầy bụng, mới suy nghĩ đến chuyện buổi tối. Thời tiết ở trên núi rất lạnh, một khi lửa tắt, lại thêm âm thấp, rất khó qua một đêm. Cho dù ngày mai mặt trời có lên, cũng khó có thể thuận lợi đi ra khỏi đây.

“Chúng ta nghĩ lại con đường đi của hôm nay một chút đi, sau khi xuống xe, hình như chúng ta cứ đi về phía bên trái, có một cây cổ thụ rất to, sau đó...anh có nhớ không? Đây! Anh nói chuyện với tôi đi! Uất Noãn Tâm quay đầu lại, lại nhìn thấy Ngũ Liên ôm lấy người cuộn tròn lại, lạnh đến run rẩy.

“Anh làm sao vậy?”

“Cô có thể qua đây, để tôi ôm cô không?”

Quyển 3

- Chương 101: Ngủ Cùng Với Nhau
- Chương 102: Đừng Ngại Ngùng
- Chương 103: Hai Nam Tranh Một Nữ
- Chương 104: Bốn Thiếu Cưới Em
- Chương 105: Hôn Tôi (1)
- Chương 106: Hôn Tôi (2)
- Chương 107: Anh Đê Tiện
- Chương 108: Điều Nhảy Dán Chặt Vào Nhau
- Chương 109: Cô Quyến Rũ Em Trai Anh?
- Chương 110: Scandal Ngoại Tình (1)
- Chương 111: Scandal Ngoại Tình (2)
- Chương 112: Ly Hôn Tái Giá
- Chương 113: Anh Quyến Rũ Cô!
- Chương 114: Hôn Nhau
- Chương 115: Không Được Lo Lắng Cho Người Đàn Ông Khác
- Chương 116: Chủ Động Tặng Một Nụ Hôn
- Chương 117: Sự Thật Tàn Nhẫn (1)
- Chương 118: Sự Thật Tàn Nhẫn (2)
- Chương 119: Rất Đau Rất Đau
- Chương 120: Sự Thương Xót Của Anh
- Chương 121: Anh Cái Đồ Tình Thú
- Chương 122: Giả Ngây Thơ Gì Chứ?
- Chương 123: Anh Rất Tức Giận
- Chương 124: Tại Sao Lừa Dối Tôi?
- Chương 125: Sắp Chết Rồi
- Chương 126: Anh Đã Cứu Cô
- Chương 127: Bằng Không Tôi Theo Đuổi Em?
- Chương 128: Không Nỡ Quay Về Sao?
- Chương 129: Uy Hiếp Cô
- Chương 130: Cầu Xin Anh (1)
- Chương 131: Cầu Xin Anh (2)
- Chương 132: Rất Phiền Muộn
- Chương 133: Chinh Cô Vui Lắm Sao?
- Chương 134: Muốn Yêu Không Thể Yêu
- Chương 135: Không Trêu Chọc Cô Không Thoải Mái
- Chương 136: Không Trêu Chọc Cô Không Thoải Mái (2)
- Chương 137: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Xấu Sao?
- Chương 138: Hôn Trộm

Chương 139: Lời Giải Thích Của Cô Nghe Chán Rồi
Chương 140: Tâm Điểm Của Sự Chú Ý
Chương 141: Hai Người Đàn Ông, Một Người Phụ Nữ
Chương 142: Muốn Bảo Vệ Em
Chương 143: Tự Minh Đa Tình
Chương 144: Anh Là Thiên Thần Của Cô
Chương 145: Cái Gì Gọi Là Gian Phu?
Chương 146: Anh Ghen Sao?
Chương 147: Dây Chuyền Tặng Cho Ai?
Chương 148: Ngoại Tình Trước Mặt Cô
Chương 149: Cô Không Ghen Tuông?
Chương 150: Khiêu Khích

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 101: Ngủ Cùng Với Nhau

“Giờ là lúc nào, anh còn nghĩ đến những chuyện đó!” Uất Noãn Tâm thực sự không biết nói gì nữa. Đây gọi là sau khi ăn no nê thì bắt đầu ham muốn sao?

”Tôi...tôi sốt rồi...rất lạnh...”

“Anh cho tôi là kẻ ngu ngốc hả! Tôi cảnh cáo anh, đừng làm loạn, nếu không tôi không khách sao đâu!” Uất Noãn Tâm mặc kệ anh, tiếp tục ngồi nghĩ lại đoạn đường đi. Một hồi thật lâu, không nghe thấy động tĩnh gì. Quay đầu lần nữa, sắc mặt của Ngũ Liên trắng bệch, dường như thực sự rất khó chịu, bộ dáng gần như sắp ngất.

“Anh...anh đừng giả bộ...tôi không tin đâu nha....”

Cả người Ngũ Liên run rẩy, cả môi cũng nhợt nhạt hơn.

“Anh làm sao vậy? Không phải bệnh thật chứ?” Uất Noãn Tâm nửa tin nửa nghi chạy qua đó, sờ trán của anh, nóng hổi! Ngón tay thì lạnh như băng. Lúc này cô mới biết sự việc thật nghiêm trọng, vội vàng cởi áo khoác ngoài đắp lên, ôm chặt lấy anh.

“Anh đỡ chút nào chưa?”

“Tôi rất khó chịu....đầu rất đau...rất lạnh...” Ngũ Liên nói chuyện cũng không rõ ràng, cả người gần như suy sụp, cứ nói câu rất lạnh.

Uất Noãn Tâm không còn cách nào, trong lòng đành phải kéo anh nằm dưới chân mình. “Như thế nào? Đờ hơn chút nào chưa!” Cô rất khó chịu khi nhìn thấy người khác bị bệnh, cho dù đó là Ngũ Liên kẻ mà cô ghét nhất, nhưng một khi có bệnh vẫn làm cho lòng cô lo lắng.

“Anh cũng là, sức khỏe thật kém mà, chạy có vài bước đã phát sốt...bị bệnh rồi, tại sao không nói sớm...anh là một kẻ ngu ngốc mà!”

Đổi lại lúc trước, cô cứ càu nhàu sức khỏe anh kém, còn chửi anh ngu ngốc, Ngũ Liên đã gây chiến với cô từ sớm rồi. Nhưng có lẽ do bị bệnh cơ thể yếu ớt, giờ phút này nghe những lời này lại cảm thấy...ấm áp. Nghe thấy cô oán trách, dường như cũng không đến nỗi tệ.

“Kể một câu chuyện cười, để tôi vui vẻ...”

“....” Trán của Uất Noãn Tâm vẽ ba đường hắc tuyến. Đây là yêu cầu gì đây? Người bệnh cũng có hứng nói giỡn sao?

“Kể đi...tôi đang bị bệnh...” Giọng điệu của Ngũ Liên rất mềm yếu, có chút làm nũng, ánh mắt đẹp của anh nhìn Uất Noãn Tâm, cổ cô muốn rụt lại. Ca thán trong lòng người đàn ông này quả thật là yêu nghiệt mà! Bị bệnh còn đẹp đến vậy.

“Kể đi...”

“Được! Tôi kể!” Đàn ông làm nũng là một chuyện cực kỳ đáng sợ, Uất Noãn Tâm tự nhận mình không có khả năng phản kháng. Nghĩ một lúc. “Tôi kể cho anh nghe câu chuyện châm biếm sở trường nhất nha, buồn cười lắm đó!”

“Một con thỏ với một con rùa chạy rất nhanh rất nhanh chạy đua với nhau, con nào thắng?”

“Con thỏ!”

“Sai! Tôi đã nói rồi, là một con rùa chạy rất nhanh rất nhanh mà!”

“.....” Tại sao anh lại cảm thấy càng lạnh hơn nhỉ?

“Hỏi anh lần nữa, một con thỏ và một con rùa mang kính râm thì chạy, con nào thắng?”

“Con thỏ!”

“Sai! Con rùa mang kính râm về nhất, vẫn là con rùa chạy rất nhanh rất nhanh lúc này mà!”

Ngũ Liên bĩu môi, rất oán trách. “Không mắc cười!”

“Sao anh còn cười!”

“Tôi cảm thấy đáng vẻ của cô rất buồn cười! Giống như một đứa ngốc, thích diễn trò!”

“.....” Đây gọi là giả giọng sánh vai hiệu không? Có biết biểu diễn không!

Cảm xúc của anh đột nhiên có chút trầm lại, thì thào ca thán. “Lúc còn nhỏ, mẹ tôi cũng kể chuyện cười cho tôi nghe, truyện cười của bà so với cô hay hơn rất nhiều!”

“Ngày mai về nhà, bảo mẹ anh kể anh nghe!”

“Mẹ tôi... đã chết từ rất lâu rồi...”

Lòng Uất Noãn Tâm có chút buồn. Thì ra, anh cũng giống cô vậy, đều là đứa con không có mẹ. Anh phóng túng như vậy, cũng bởi vì mất đi tình yêu thương của mẹ! Đột nhiên cô cũng có chút hiểu anh, còn có chút đau lòng.

Chỉ là, chuyện đau lòng, không nên sa vào nó quá sâu, nếu không càng khó bước ra.

Cô thụt cho anh một đấm, vui đùa cười to nói: “Đừng giả bộ đáng thương! Trái tim tôi sắt đá, chiêu này vô dụng đối với tôi!”

“Ai giả bộ đáng thương chứ!” Ngũ Liên xì mũi. Đầu nhìn về người phụ nữ bản thân lần đầu tiên thẳng thắn, cùng với khuôn mặt yếu ớt, đã không đồng tình thì thôi, còn nói anh giả bộ đáng thương? Cái thứ không tim không phổi!

“Bà ngoại nói, người thân khi mất đi, sẽ biến thành một vì sao ở trên trời, theo dõi những người mình yêu thương!” Cô chăm chú nhìn lên bầu trời, chỉ vào chỗ đầy sao. “Có lẽ mẹ anh cũng đang ở đó, dõi theo anh!”

“Ngây thơ!” Ngũ Liên khinh bỉ, nhưng vẫn nhìn về phía nơi tay cô chỉ.

Không ai biết được, tuy rằng mỗi đêm anh đều chìm trong sắc dục, ngập trong men rượu, nhưng yêu thích nhất, đó là một mình ngắm sao ở trên núi. Nhưng không ngờ người con gái lần đầu tiên cùng anh ngắm sao lại là cô, đúng là vận mệnh trêu đùa con người mà.

“Lâm Khiết Hồng, không phải mẹ ruột của cô sao!”

“.....” Uất Noãn Tâm không ngờ anh lại đột ngột hỏi như vậy, ngón tay cứng nhắc. “Tất nhiên phải, chỉ là tôi một mình tựa lập ở nước ngoài...”

“Cô không cần nói dối! Đây là thói quen che dấu của chính trị để tránh gièm pha, bốn thiếu đã sớm nhìn thấu rồi. Cô là con gái riêng của Uất Kiến Hùng!”

Uất Noãn Tâm tự chế nhạo mình không thể gạt được anh, lựa chọn im lặng.

“Thấy cô chăm sóc tôi như vậy, nhắc nhở cô một câu. Nam Cung Nghiêu là một con hồ ly khôn khéo, làm sao không nhìn ra được thân phận của cô chứ. Anh ta biết cô là con riêng, còn lấy cô, nhất định có mục đích. Cô tự mình cẩn thận đi, đến lúc đó bị ăn sạch sẽ đến xương cũng không còn.”

“Chuyện của tôi, không cần anh lo!”

“Tôi cũng chẳng thêm lo, tự cô suy nghĩ cẩn thận đi!”

Uất Noãn Tâm không lên tiếng. Nam Cung Nghiêu lấy cô vì mục đích khác, cô làm sao không biết được. Chỉ là hoàn cảnh trước mắt của cô đã đủ khó khăn rồi, thực sự không muốn nghĩ xem đằng sau còn có âm mưu gì nữa. Nói về mưu kế, cô mãi mãi cũng không phải đối thủ của anh. Đành ngồi chờ chết, yên lặng chờ xem.

Cơn bão cần đến, cuối cùng cũng sẽ đến, cô muốn phản kháng cũng không giúp được gì. Chi bằng cái gì cũng không nghĩ đến, bớt đi được chút phiền não.

Nghe thấy tiếng “hu la la” của gió thổi, Ngũ Liên nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Uất Noãn Tâm chăm sóc anh rất lâu, đến nửa đêm chịu không nổi nữa, mới từ từ đi vào giấc ngủ. Ngủ một giấc trời sáng, cho đến khi mặt trời lên gắt gao chiếu vào mắt, mới chịu mở cặp mắt kèm nhèm buồn ngủ ra.

Vừa mở mắt, thì đã nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đang phóng to ở trước mặt.

Một cánh tay của Ngũ Liên đỡ lấy đầu, giống như thói quen lười nhác thông thường của các công tử, nghiêng nửa người nhìn cô chăm chăm, cánh môi xinh đẹp giương lên. “Chào buổi sáng!”

Uất Noãn Tâm vừa mới tỉnh dậy, có chút lơ đãng. Cô cứ lâng lâng nhìn người phía trước, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy khuôn mặt phía trước, rất

hấp dẫn. dáng người tuyệt đẹp, làn da giống như một bình gốm sứ tinh tế. Vẻ hoài nghi kiêu ngạo trước cô, càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Lông mi thật dài thật dài, ánh mắt trời có thể thông qua những khe trống chiếu vào, tạo thành những bóng dài. Đôi môi cũng rất tinh tế, mỏng manh, cánh môi trời sinh, bay giữa nhân gian càng lộ vẻ phong tình. Nhưng mà, nghe nói người môi mỏng thường rất bạc tình!

Tuy rằng đầu óc của Uất Noãn Tâm vẫn chưa hoạt động bình thường, nhưng khi có một gương mặt đẹp như vậy đến gần, khiến nhịp tim không khỏi đập nhanh.

Như trong truyền thuyết nói đến....mỹ nam ngủ say vậy....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 102: Đừng Ngại Ngùng

“Nhìn say mê đến vậy, có muốn tăng thêm phần thân mật không?” Anh nâng tay của cô lên, kéo về phía mặt của mình. Đầu ngón tay chạm phải làn da lạnh lẽo của anh, Uất Noãn Tâm như từ trong mơ tỉnh lại, hoảng loạn rút tay về. Ngũ Liên cố ý giữ cô lại, cả cơ thể dính sát vào nhau, rất có nhiệt tình muốn triền miên một phen. “Đừng ngại ngùng, bốn thiếu sẽ làm cho cô toại nguyện mà...”

“Khốn khiếp...” Uất Noãn Tâm nhắc một chân lên, đá thẳng vào chỗ hôm qua bị đá.

Kết quả là một tiếng thét thảm thiết vang vọng cả núi rừng.

“Người phụ nữ đáng chết! Cô lại đá tôi!”

“Ai kêu anh không đứng đắn!” Uất Noãn Tâm đẩy nhẹ anh ra, ngồi dậy chỉnh sửa lại quần áo. “Nếu biết trước anh biến thái như vậy, tối hôm qua tôi không nên giúp anh! Dù sao anh cũng ‘hứng thú’ như vậy, tự mình cũng có thể bình phục lại, đúng không?”

“Cô...”

Cô thực sự đắc tội với anh rồi! Phải dạy dỗ cô thật tốt, nếu không sau này cô sẽ cười lên đầu anh mất! Ngũ Liên kéo Uất Tâm đè trên vách động, để cô biết hậu quả của việc đắc tội anh là như thế nào. Đột nhiên phía sau truyền đến giọng vui mừng như điên của chú Đức.

“Thiếu gia, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi!”

Năm chiếc xe quân dụng quy mô lớn ở phía trước mở đường, ở giữa có một chiếc xe màu đen dài hơn một khoang, bày ra trận thế tương đối long trọng, chỉ vì một người – đứa cháu đích tôn bảo bối của Ngũ tư lệnh – Ngũ Liên.

Sau khi Ngũ Liên thay quần áo sạch sẽ xong, cả người liền sáng khoái, áo mũ ngay ngắn, khôi phục lại phong thái thiếu gia con nhà giàu.

“Hôm qua cậu không về nhà, tư lệnh lo lắng muốn chết, chủ động điều động binh lực. Thông qua GPS tìm thấy xe của cậu, lục soát cả dãy núi. May mắn đã tìm được cậu, nếu không khi về chúng tôi không biết báo cáo ra sao với tư lệnh!”

“Một người to xác như tôi, có thể xảy ra chuyện gì!”

Uất Noãn Tâm nhin không được cười thầm. Cũng không biết tối hôm qua người nào nằm trong lòng cô, yếu ớt giống như một đứa trẻ, vậy mà bây giờ lại ngồi đây kiêu ngạo.

Ngũ Liên hiển nhiên biết cô đang cười cái gì, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng vẫn cứ trưng ra cái mặt lạnh lùng: “Đám phóng viên theo dõi ngày hôm qua, một người cũng không được bỏ sót, bốn thiếu phải cho chúng một bài học!”

“Những việc này cứ giao cho tôi! Tôi biết phải làm như thế nào!”

Uất Noãn Tâm không biết cái ông gọi ‘phải làm như thế nào’ là sẽ giải quyết ra sao, nhưng hậu quả nhất định rất nghiêm trọng, không kìm được lo lắng thay cho bọn họ. Mặc dù tối hôm qua thực sự có chút quá đáng, nhưng đây là công việc của ký giả, bọn họ cũng chỉ vì mưu sinh cho bản thân, không có tiêu chuẩn nói đúng hay sai.

“Theo những gì tôi thấy, bọn chúng chẳng qua chỉ là bọn chó săn, cũng chịu khống chế của người khác, điều quan trọng nhất vẫn nên tìm....”

Ánh mắt của Ngũ Liên có ý bảo chú Đức không nên nói nữa. Uất Noãn Tâm hiểu được cô là người ngoài cuộc, có một số lời không tiện nói ra, cô cũng không muốn bị anh kéo vào mớ hỗn độn này.

“Ở con đường phía trước cho tôi xuống, tôi tự bắt xe về!”

“Cô chắc chắn một mình Ok chứ? Tôi phải người chở cô vậy!”

“Không cần đâu! Một chiếc xe quân dụng lớn như vậy, người khác nhìn vào còn tưởng tôi phạm tội gì đó! Tôi không muốn người khác vây lại xem đâu!”

Ngũ Liên mỉm cười, bảo tài xế dừng xe lại.

Uất Noãn Tâm nói tiếng “cảm ơn”, rồi xuống xe.

“Uất Noãn Tâm...”

Cô quay đầu, Ngũ Liên cũng xuống xe, đứng ở bên cửa xe, hai tay bỏ vào trong túi quần, không thể tả được phong thái nhẹ nhàng của anh. Nụ cười tươi rói kia có chút ngiên ngẫm, nhưng không hề mất đi sự nghiêm túc. “Tôi nợ cô một lần, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cô có thể tìm đến tôi!”

Vào phút giây đó, cô đột nhiên có một loại ảo tưởng mình đã xem anh như một tri kỷ.

Hình như có chút dựa dẫm! Bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều giúp đỡ cô.

Vì vậy, trên khuôn mặt của cô chậm rãi giãn ra, xuất hiện một nụ cười sáng lạn. “Tôi sẽ!”

.....

Biệt thự Nam Cung

Nam Cung Nghiêu từ trong các hợp đồng ngẩng đầu lên, nhìn về phía đồng hồ bằng thạch anh, đã mười giờ rồi, thời gian đã đến, kịch hay phải lên sàn rồi. Nhưng vào lúc này, anh nhận được một cuộc điện thoại, tình hình lại xuất hiện sự cố ngoài tính toán của anh.

“Thật xin lỗi, tổng tài! Những ký giả phái đi đều không chụp được ảnh của Ngũ thiếu và phu nhân.”

Hai đôi mắt của Nam Cung Nghiêu nhắm lại. “Anh giải thích cho tôi, tại sao không chụp được?” Giọng nói nguy hiểm nhưng không tức giận, rất có cảm giác áp lực.

Người ở đầu dây bên kia nói lại tình hình, sau đó nói: “Thật phụ lòng tin tưởng của ngài, chiều ngày hôm nay tôi đã nộp đơn từ chức rồi.”

Nam Cung Nghiêu cúp điện thoại, đi đến cửa sổ, từ đằng xa đã nhìn thấy Uất Noãn Tâm đi trong vườn hoa. Bước đi thoải mái, tâm trạng vui vẻ. Cùng với một người đàn ông khác trên núi một đêm, vui vẻ đến vậy sao? Điều này có nghĩa, hai người đã xảy ra chuyện gì sao?

Điều này làm cho anh không vui!

Anh hoang mang, loại đàn bà dối trá như cô, cô dựa vào cái gì khiến cho vô số đàn ông vây quanh cô, ngay cả một kẻ phóng đảng và phóng túng như Ngũ Liên cũng ra sức bảo vệ cô. Diễn xuất của cô quá tốt, nhưng đáng tiếc cho dù cô có thể lừa gạt tất cả đàn ông trên thế giới, cũng không thể gạt được anh.

Vận khí của cô so với anh nghĩ còn rất tốt, ngay cả ‘thiên la địa võng’ hôm qua cũng chạy thoát.

Nhưng mà, đây là lần cuối cùng.

Điều Nam Cung Nghiêu này muốn làm, từ trước đến giờ chưa từng thất bại!

.....

Về nhà chăm sóc nói chuyện với Nam Cung Thiếu Khiêm một lúc, Uất Noãn Tâm trở về phòng đi ngủ, ngủ một mạch đến tận chiều, ngay cả cơm cũng không ăn. Tắm rửa sạch sẽ xong muốn xuống lầu tìm đồ ăn nhẹ, Hà quản gia thông báo với cô, buổi tối phải đi dự tiệc với Nam Cung Nghiêu, bảy giờ anh sẽ đến đón cô. Cô phải trang điểm và ăn mặc đẹp, xuống lầu lên xe.

Nam Cung Nghiêu vẫn ngồi xem tài liệu của anh, cô biết mình không nên quấy rầy, nhưng cô nhịn không được muốn nói chuyện với anh.

“Muốn nói cái gì, nói đi!”

“.....” Uất Noãn Tâm sững người. Mắt của anh không phải đang nhìn vào tài liệu sao? Không lẽ trên tai của anh cũng có mắt. Bị anh nhìn thấu, có chút bối rối: “Tôi chỉ muốn hỏi....chủ đề buổi tiệc.”

“Dạ hội từ thiện, gây quỹ từ thiện cho trẻ em vùng thiên tai!” Anh nói ngắn gọn trọng tâm.

“Như vậy à....có thể làm từ thiện, rất tuyệt nha!” Cô từ trước đến giờ có một ước nguyện, mang tất cả tiền dành dụm, đem quyên hết cho trẻ em. Chừa lại một ít, đủ bản thân sống tốt là được.

“Vậy tôi có thể giúp đỡ bọn họ được không? Phải làm những gì vậy?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết!”

“Ồ!” biết anh kiêu lời, Uất Noãn Tâm cũng không hỏi tiếp. So với thái độ châm chọc khiêu khích trước đây, thái độ của anh bây giờ tốt hơn rất

nhiều rồi.

Đây có phải có nghĩa, ngọn núi băng ở giữa hai người, đang tan chảy sao?

Dạ tiệc từ thiện, khách được mời dự phần lớn là những xí nghiệp nổi danh ở Đài Loan, ăn uống linh đình, ánh đèn lung linh. Tài phú ở khắp nơi tụ họp về, trò chuyện với nhau. Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu bước vào, ai nấy cũng chào hỏi anh. Ngay cả người lớn tuổi, đối với anh cũng kính nể anh.

Uất Noãn Tâm không tránh khỏi có cảm giác như mình đang ở trên mây, không tin tưởng người ở bên cạnh nổi tiếng có tầm quan trọng bị mọi người vây xung quanh, chính là chồng của mình, ngay cả nghĩ thôi cũng không dám. Cô cảm thấy rất vinh dự, và tự hào.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 103: Hai Nam Tranh Một Nữ

“Muốn uống Champagne không?” Nam Cung Nghiêu dò hỏi, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, bộ dạng đối với cô rất cưng chiều.

“Ừm! Cảm ơn!”

“Anh sẽ nhanh trở lại!”

Mắt của Uất Noãn Tâm nhìn anh rời đi. Theo anh tham gia các bữa tiệc cấp cao được vài lần, nhưng trước giờ không thận trọng đến vậy, thân nhiên hơn nhiều. Xã giao, tiệc rượu, trên thực tế nhiều lúc cảm thấy việc này rất mệt mỏi, nhưng chỉ có khi cùng nhau ở đây, anh mới đối xử dịu dàng với cô. Cho nên có khi, cô không kìm được mong chờ những hoạt động như vậy diễn ra nhiều một chút.

Ý nghĩ này không biết đã nảy mầm từ lúc nào, chỉ biết nghĩ như vậy rất ngốc, cũng xem thường chính bản thân ‘bị tai trộm chuông’, ‘tự mình tê liệt’. Chỉ là, tim không khống chế được, cứ hy vọng xa vời anh nở đóa hoa dịu dàng ngăn ngủi.

Cô khẽ nỉm cười, đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không hề chú ý đến, từ đằng xa đã có một người nhìn cô rất lâu.

Anh biết rõ, cô sẽ xuất hiện, đây cũng là lý do anh tham gia bữa tiệc nhàm chán này. Ngũ Liên nở nụ cười nhạt, lấy ra một cái bật lửa được chạm khắc tinh xảo, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải kẹp một điều thuốc, đốt một cách thanh lịch. Thỉnh thoảng hút một hơi, nhả ra một làn khói trắng.

Người bạn gái xinh đẹp bên cạnh không ngừng lấy lòng anh, anh đôi khi trả lời hai câu cho có lệ, mắt phượng sáng ngời như ngọc mê người chưa một giây nào rời khỏi Uất Noãn Tâm, ánh mắt đầy sự hứng thú. Nhìn thấy cô đi đến bên này, anh nhẹ nhàng mở hai cách môi đỏ thắm, khoe miệng nhếch lên, hướng đến cô nhả một vòng khói.

Nhưng cô chỉ nhìn đảo qua, rồi nhìn sang hướng khác.

Cô thực sự không nhìn thấy anh!

Ngũ Liên vừa buồn cười vừa tức giận, lại là lần đầu tiên anh bị phụ nữ cho qua. Mặc dù là một người phụ nữ xa lạ, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh liền bị cô hấp dẫn, anh say đắm nhìn cô rất lâu, nhưng cô một chút cũng không chú ý đến, mà anh đã quan sát cô lâu như vậy!

Cô là một người có đầu óc chậm chạp, cạnh thị, hay vốn dĩ cô đã miễn dịch đối với anh, anh không có sức hấp dẫn đối với cô.

Nghĩ lại sự chậm chạp ngu ngốc như vậy của cô lại rất đáng yêu, đúng, chính là đáng yêu, đặc biệt, đáng yêu. Đây có lẽ là lý do tại sao vừa chia tay lúc chiều, anh liền đối với cô nhớ mãi không quên, lại nghĩ đến lúc cô nướng thịt rắn châm chọc anh không có hình tượng đàn ông.

Càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, còn có câu chuyện cười châm biếm kia nữa, thực sự rất tuyệt, đã vậy cô còn không biết xấu hổ nói đó là sở trường của cô.

“Ngũ gia, ngài nghĩ gì vậy? Không nghe thấy người ta nói gì sao?”
Người bạn gái chu miệng làm nũng.

“Tất nhiên là có! Người yêu nhỏ!” Tâm tình của Ngũ Liên rất tốt, vẻ mặt đối với cô rất ôn hòa.

“Vậy em đã nói cái gì?”

Có quý mới biết cô ta đang nói cái gì, có lẽ là túi sách nào đó, loại xe nào đó, phụ nữ chỉ muốn kiếm những thứ tốt nhất trên người anh thôi. Ngũ Liên cười không trả lời, vỗ má của người phụ nữ, khoe miệng mang theo ý cười, biểu hiện sự khiêu khích và dịu dàng, cực kỳ hấp dẫn, tâm tình của người bạn gái nhộn nhào, gần như bị điện giật đến sắp ngất.

Nhưng khi cô định mở miệng nói chuyện, Ngũ Liên một câu cũng không nói, cả người rời đi.

Uất Noãn Tâm đang đợi Nam Cung Nghiêu quay lại, bất thành linh ở đằng sau bị một người đánh một cái, nở nụ cười sáng lạn quay đầu lại, nhưng phát hiện người đến là Ngũ Liên, nụ cười liền bị đánh gãy. “Tại sao anh lại ở đây?”

“Tôi đã từng nói với em tôi là một nhà từ thiện lớn, tại sao lại không thể ở đây?” Hai tay của Ngũ Liên bỏ vào túi quần, thời trang và gợi cảm, còn có chút vô lại.

“Nói đi, em có thái độ này là như thế nào? Mới có một buổi chiều, liền đem chuyện hôm qua quên sạch hết rồi sao? Tính qua cầu rút ván sao?”

Uất Noãn Tâm không muốn trả lời anh, nhất là trong những trường hợp này. Cô thừa nhận, lúc sáng cô thực sự bị câu nói đó của anh làm cho cảm động, nhưng chỉ là một chút thôi. Sau đó nghĩ lại, trong tình huống đó, hai người giúp đỡ lẫn nhau là chuyện rất bình thường, với lại phần lớn thời gian anh đều cần sự chăm sóc của cô. Nói đi cũng phải nói lại, anh là một người đàn ông, nếu đem một người phụ nữ vứt ở đó, truyền ra ngoài còn mặt mũi gì nữa. Nói tóm lại, cô vốn không cần thiết phải cảm động.

Vụ án không tra ra được manh mối, hai người đang tạm thời trong mối quan hệ đối đầu. Cô không nên có bất cứ quan hệ nào với anh, để tránh cảm xúc làm ảnh hưởng đến phán đoán.

Cô đành phải mượn Nam Cung Nghiêu, nói ra lời từ chối. “Chồng tôi sắp quay lại rồi, bị anh ấy nhìn thấy chúng ta nói chuyện với nhau, không tốt đâu!”

“Chỉ trò chuyện thôi mà, cũng không mang thai được!” Cô càng nghiêm túc, anh càng muốn trêu chọc cô. “Không lẽ, trải qua đêm qua, em đã không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của tôi sao?” Anh tiến lại gần hơn, kề sát vào lỗ tai của cô. “Chúng mình còn ôm nhau rất chặt ngủ qua một đêm!”

“Anh nói vậy ư...?” Uất Noãn Tâm liếc một cái, bởi vì ở đây là hội trường, không tiện có phản ứng thái quá. Người xung quanh đã bắt đầu có thái độ chỉ chỏ, cô là một người phụ nữ đã có chồng, thực sự không muốn cùng với cái tên hoa công tử này bị đồn thổi chuyện nhảm nhí gì hết.

Nhưng Ngũ Liên càng ngày càng làm tới. “Chẳng lẽ không có sao? Tôi bây giờ vẫn còn nhớ đến mùi hương tỏa ra trên người em đó....”

“Ngũ thiếu để bạn gái mình vắng vẻ, chỉ sợ không ổn nha!” Giọng nói giải nguy từ phía sau truyền đến, Uất Noãn Tâm bị vây trong một cái ôm ấm áp, cô vội vàng giải thích. “Chúng em...”

Nam Cung Nghiêu cuối đầu mỉm cười với cô, cho thấy sự tin tưởng của anh đối với cô, lúc này cô mới yên tâm. Đều trách Ngũ Liên, làm cái trò gì, muốn hại cô sao? Lo sợ thiên hạ không đủ loạn sao!

Ngũ Liên lười biếng đứng thẳng người lên. “Chẳng qua bạn bè nói chuyện với nhau, Nam Cung tổng tài sẽ không nhỏ mọn đến vậy chứ, chuyện này cũng để ý sao?”

“Cũng không đến mức đó. Chỉ là vũ hội sắp bắt đầu rồi, nhắc nhở Ngũ thiếu không nên để bạn gái mình hiu quạnh.”

Trên vẻ mặt của hai người đều ôn hòa, nhưng lặng lẽ xung đột với nhau ở bên trong.

Người chủ trì đi lên sân khấu. “Hoan nghênh các vị khách quý đã đến tham gia bữa tiệc từ thiện tối nay, buổi cạnh tranh hoạt động khiêu vũ bắt đầu ngay bây giờ, các vị khách nam có thể ra giá mời một người khách nữ mình vừa ý cùng nhau khiêu vũ. Toàn bộ số tiền, sẽ được quyên góp cho những trẻ em nghèo vùng thiên tai. Bây giờ các vị khách nam có thể ra giá mời vị khách nữ cùng khiêu vũ...”

Ngũ Liên cười, ánh mắt nhìn về Uất Noãn Tâm. “Tôi ra hai triệu, mời Uất tiểu thư thiên kim của ngài thị trưởng cùng nhảy một điệu.”

Một câu nói, chấn động bốn phía, dẫn đến những lời bàn tán khe khẽ. Ngũ thiếu có tiếng là phong lưu, ngay cả vợ của Nam Cung Nghiêu cũng dám công khai ‘nhúng chàm’ sao?

Uất Noãn Tâm nháy mắt với Ngũ Liên ý bảo anh đừng làm loạn, anh không thèm để ý, còn rất thông thả, khiêu khích nhìn Nam Cung Nghiêu. “Bốn thiếu đang làm từ thiện, Nam Cung tổng tài không hiểu lầm chứ?”

“Ngũ thiếu có lòng làm từ thiện tất nhiên là việc tốt, chỉ là tôi cũng muốn góp một chút công sức vào. Tôi ra năm triệu mời phu nhân của tôi nhảy một điệu.”

Tim của lòng Uất Noãn Tâm nhảy lên, cảm xúc không giống lúc Ngũ Liên mời cô khiêu vũ, cảm động và mong chờ.

“Sáu triệu!” Ngũ Liên không hề suy nghĩ, tiếp tục đưa giá.

“Bảy triệu!”

“Mười triệu!”

Hai người không ngừng tăng giá, không hề có ý định lùi bước, không khí của cả hội trường càng ngày càng căng thẳng, tất cả mọi người đều tụ lại, âm thầm đoán xem ai là người chiến thắng...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 104: Bốn Thiếu Cưới Em

Nghe xong Uất Noãn Tâm hết hồn. Nam Cung Nghiêu giàu có, việc này cô hiểu rõ, làm từ thiện cũng là một chuyện tốt. Chỉ là không cần thiết vì Ngũ Liên không ngừng tăng giá lên, cô cũng không muốn trở thành hàng hóa để hai anh cạnh tranh.

“Năm mươi triệu!”

Ngũ Liên tăng giá lên cao hơn gấp đôi, khiến cho mọi người đều ghen hòng nhìn trân trối. Ngũ thiếu cứ vậy bỏ năm mươi triệu ra mua một điệu nhảy của vợ người khác, quyết tâm nỗ lực hết mình để có được! Không lẽ giữa hai người, có chuyện bí mật gì không thể cho người ngoài biết sao?

Lòng của Uất Noãn Tâm như lửa đốt, tên Ngũ Liên này, rốt cuộc muốn gì đây hả? Cố ý để người khác hiểu lầm quan hệ của bọn họ sao? Như vậy cô sẽ chết rất thảm...

Lần này, Nam Cung Nghiêu không lập tức tăng giá, lông mày dè dặt nén những gợn sóng mờ nhạt, trước sau bình thản. Ánh đèn tụ lại trên người anh, thái độ không hài lòng chậm rãi mất đi, đôi môi khẽ mở. “Tôi ra một trăm triệu.....”

Cả hội trường ồ lên, mọi người còn chưa kịp phát ra âm thanh ngạc nhiên, liền nghe anh nói.

“Mời bạn gái của Ngũ thiếu nhảy một điệu.”

Mọi người đều sững người, không kịp phản ứng, Uất Noãn Tâm cũng hoảng sợ, đoán không ra anh ý đồ của anh. Mất mát nhìn anh dắt tay người bạn gái đang vừa mừng vừa lo của Ngũ Liên, dịu dàng bước vào sàn khiêu vũ, nhẹ nhàng khiêu vũ. Tim, giống như bị một vật sắc nhọn đâm vào.

Mặt Ngũ Liên không có chút gì khác thường, thản nhiên đi đến bên cạnh Uất Noãn Tâm, giang tay ra một cách quý phái. “Hết cách rồi, em chỉ có thể nhảy với tôi.”

“Tôi không muốn nhảy với anh!”

“Em không nể mặt tôi cũng không quan trọng, nhưng tiền quyền góp cho trẻ em nghèo sẽ thiếu đi năm mươi triệu!”

Anh nhẹ nhàng nói băng quơ, nhưng lại bắt trúng chỗ để uy hiếp được Uất Noãn Tâm. Cô không cam tâm tình nguyện, nên đánh thật mạnh vào tay của anh. Ngũ Liên nhếch môi, bội dạng tức giận của vật nhỏ này, nhìn thật đáng yêu.

Uất Noãn Tâm không yên lòng khiêu vũ cùng với Ngũ Liên, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía Nam Cung Nghiêu, người phụ nữ kia không biết nói những gì, khiến anh mỉm cười, anh chưa bao giờ nở nụ cười vui vẻ như vậy với cô. Hai người đứng với nhau rất sát, vô cùng thân mật.

Dạ dày bắt đầu chua xót, lồng ngực âm ỉ, rất khó chịu.

Không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, rất muốn xông thẳng qua đó, kéo hai người ra.

Ngũ Liên liếc nhìn cô một cái, hiểu rõ nở nụ cười. “Sao rồi? Diễn giả ghen tuông là thật sao? Đối với, chồng trên danh nghĩa sao?”

“Là một người vợ, chồng mình khiêu vũ với người phụ nữ khác, ghen tuông cũng là chuyện bình thường.”

“Cô vẫn xem là thật sao?” Ngũ Liên mỉa mai cười. “Trong mắt mọi người nhìn vào đều hiểu rõ, cuộc hôn nhân của hai người chẳng qua chỉ là giao dịch, huống chi Nam Cung Nghiêu diễn xuất vô cùng xuất sắc, cô cũng đừng chống cự nữa! Có cần thiết phải phối hợp giả vờ ân ái với anh ta không?”

Bị anh không chút nể tình chọc phá vào chỗ khó xử của bản thân, Uất Noãn Tâm cảm thấy xấu hổ. Vốn đã tức giận rồi, ngọn lửa này ngày càng cháy cao hơn, không nghĩ ngờ gì liền đá Ngũ Liên một đá.

Anh bị đau, vẫn giả vờ, nhưng ánh mắt vẫn hiện ra được sự tức giận rõ ràng, kẻ sát vào tai cô. “Bốn thiếu đối xử với cô quá tốt, để cô hình thành ảo giác muốn làm gì thì làm sao?” Siết chặt thắt lưng của cô, cô đau đến nín thở.

“Nếu như Nam Cung Nghiêu là một con hổ, thì bốn thiếu là một con sói, đều ăn tươi nuốt sống người khác. Nếu cô chọc giận tôi, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Giọng nói của anh rất dịu dàng, nhưng lại âm trầm, làm cho Uất Noãn Tâm nghe xong dợn cả sống lưng. Lúc này mới ý thức được, bản thân đang khiêu vũ với một con sói, mạng sống bất cứ lúc nào cũng bị đe dọa. Đừng nhìn thấy vẻ mặt của anh ở trước mặt cô ôn hòa, càng như vậy thì càng nguy hiểm. Một khi hung ác lên, thủ đoạn so với Nam Cung Nghiêu còn độc ác hơn. Chính mình còn đi khiêu khích anh, thực sự ăn phải gan báo mà.

Cô bị dọa đến mặt trắng bệch, Ngũ Liên trời quang mây tạnh trở lại. “Như vậy mới ngoan! Ở trước mặt Nam Cung Nghiêu là một con cừu nhỏ, ở trước mặt bốn thiếu là một con báo nhỏ, khó đảm bảo trong lòng bốn thiếu không cân bằng!”

Uất Noãn Tâm nhẫn nhịn không bùng phát ra.

“Vật nhỏ, tôi nhớ rõ tôi đã có lòng nhắc nhở em, Nam Cung Nghiêu tiếp cận em là có dụng tâm, nhưng hình như em đã quên mất chuyện này rồi sao?”

“Đây là chuyện riêng tư của tôi, không cần ngại nhọc lòng!”

“Có ý tốt khuyên bảo em lại không nghe, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?”

“Tôi không cần biết anh ấy vì mục đích gì lấy tôi, chúng tôi đã trở thành vợ chồng đây là sự thật, tôi không có sự lựa chọn nào khác!”

“Không! Em có!” Ánh mắt sáng ngời của anh nhìn cô, chắc chắn chỉ ra điều gì đó. Uất Noãn Tâm nhú mày. “Anh muốn chỉ....” cô không nói hai từ ‘ly hôn’ ra.

“Xem ra em không phải không giác ngộ điều đó. Em vẫn còn trẻ như vậy, cần gì phải lãng phí cuộc đời vì một cuộc giao dịch chứ? Bồn thiếu thay em cảm thấy đáng tiếc!” Ngũ Liên tiếc hận thút thít, nhưng trong mắt có sự trêu chọc không thể nói rõ ra được, thái độ đương nhiên là không nghiêm túc và đứng đắn.

“Ngũ thiếu rất rãnh sao? Có hứng thú xen vào chuyện của người khác sao!”

“Em là ‘người khác’ sao?” Anh gian xảo khởi ngược lại, tiếp tục chống lại, đem cô, người đang giữ khoảng cách với anh kéo gần lại. “Thả lỏng đi, tôi cũng không ăn em!”

“Đừng như vậy, người khác đang nhìn...” Uất Noãn Tâm rất không tự nhiên, không dám dùng sức quá mạnh đẩy anh ra. Muốn đẩy anh ra, nhưng không địch lại sức của anh. “Sẽ, sẽ bị hiểu lầm...”

“Hiếu lắm thì hiếu lắm, bốn thiếu cũng cần nhìn sắc mặt của người khác sao?” Ngũ Liên nghĩ đến việc gì đó, cười ngày càng gian ác. “Không bằng đem hiếu lắm biến thành sự thật ha? Vừa hay có thể bịt miệng bọn họ.”

“.....Ý của anh là sao?”

“Ly hôn với Nam Cung Nghiêu, bốn thiếu lấy em!”

Đây là câu chuyện cười mắc cười nhất mà Uất Noãn Tâm được nghe từ trước đến giờ, nếu như từ miệng của người khác nói ra, có thể cô sẽ khiếp sợ, không biết phải tiếp nhận như thế nào, nhưng người nói lại là Ngũ Liên, Ngoại trừ mắc cười ra, cô thật không có bất kỳ cảm giác gì khác.

Anh xem cô là đứa trẻ ba tuổi sao, sẽ tin lời nói dối của anh sao? Bản thân là người duy nhất thừa kế Ngũ thị, vừa có tiền vừa có địa vị, thiên kim tuổi thơ quyền quý chờ đợi anh xếp dài mấy vòng địa cầu.

Có thể lấy một người phụ nữ ly hôn làm vợ sao?

Mở hội kể chuyện cười quốc tế hả!

Cô mỉm cười. “Ngũ thiếu hài hước ghê, nhưng loại hài hước này, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được đâu!”

“Cho nên, em không thể tiếp nhận được sao? Thật đáng tiếc...bốn thiếu lần đầu tiên cầu hôn đó!” Ngũ Liên tùy ý đùa giỡn. Biết cô không tin, anh vốn chỉ tùy tiện nói chơi, chỉ muốn chọc cô thôi.

Trước mắt cô quả thật là người làm cho anh có hứng thú nhất, nhưng chỉ là ‘tạm thời’ có hứng thú, không đủ khiến anh có thấy lấy cô về. Huống chi, cô đã từng là vợ của người khác.

Chẳng qua là đàn ông thôi, lòng tự trọng rất lớn. Nhất là anh, bị người phụ nữ vây quanh, lần đầu tiên bị anh bị một người phụ nữ có gan cự tuyệt

thẳng thắn, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Càng khiến anh có quyết tâm muốn thu phục cô, để cô trở thành người
tình của mình...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 105: Hôn Tôi (1)

Kết thúc bài khiêu vũ, Uất Noãn Tâm gấp rút rời khỏi Ngũ Liên, quay đầu lại tìm Nam Cung Nghiêu, nhưng trên sàn khiêu vũ đã không còn thấy bóng dáng của anh, cùng với bạn gái của Ngũ Liên. Không lẽ bọn họ rời đi cùng với nhau sao?

Nhưng Nam Cung Nghiêu không phải là người làm việc không xem xét đến hoàn cảnh, chắc hẳn không đến mức vậy mới đúng.

Uất Noãn Tâm tìm một vòng ở hội trường, cũng không tìm thấy, thất vọng đi ra ngoài biệt thự. Hôm nay ngày mười lăm, mặt trăng vào ban đêm rất tròn, cảnh sắc thanh nhã. Uất Noãn Tâm chìm đắm trong màn đêm, những nôn nóng ở trong lòng dần dần được hàn gắn lại.

Cô gần đây, không giống bản thân. Ngày trước đối với Nam Cung Nghiêu, cô tránh còn không kịp, chỉ đứng từ xa mà tôn trọng nhau. Nhưng từ sau lần suýt té ngựa kia, cô cảm thấy giữa hai người có rất nhiều liên lụy không thể nói rõ ràng, đó là một cảm giác dựa dẫm cùng sống cùng chết với nhau.

Mặc dù hiểu rõ đây chỉ là suy nghĩ của một mình cô, anh không hề để ý đến, nhưng vẫn không nhìn được cứ nghĩ đến tình huống xảy ra ngày đó.

Đối với cô mà nói, Nam Cung Nghiêu giống như một tù trường, chỉ có sự thay đổi cực, không có mâu thuẫn, ngược lại....ngày càng hấp dẫn, càng ngày càng muốn gặp anh, muốn ở bên cạnh anh.

Cô có chút buồn chán, Uất Noãn Tâm, mà sẽ không thực sự yêu Nam Cung Nghiêu chứ?

Đó là một hố lửa, mà không thể nhảy vào trong đó được!

“Tại sao không nhảy nữa?”

Phía sau vang lên một giọng nói đánh gãy dòng suy nghĩ của Uất Noãn Tâm, quay đầu lại, Nam Cung Nghiêu đứng ở bên ngoài cách cô vài bước, dựa vào tường hút thuốc. Dưới ánh sáng của trăng, lông mi giống như một cánh quạt nhấp nháy, ánh trăng xuyên qua những kẽ hở trên lông mi chiếu đến phía trên mắt, tạo thành một cái bóng nhàn nhạt, nhìn rất đẹp mắt.

Cô rất thích đứng ở góc độ này nhìn vào khuôn mặt anh, lạnh lùng, yên tĩnh, hòa vào một chút dịu dàng được tắm bởi ánh sáng của trăng. Không giống lúc nhìn thẳng mặt anh, quá mức lạnh lùng, không dễ dàng đến gần.

Tim của cô lại một lần nữa vì anh mà tăng nhịp đập. “Anh....ở đây rất lâu rồi sao?”

Nam Cung Nghiêu chỉ hút thuốc, không trả lời, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Có như không có, nở một nụ cười.

“Người con gái cùng với anh khiêu vũ đâu rồi?”

“Không biết!” Anh đối với cô rõ ràng không có hứng thú.

“Làm sao có thể chứ? Cô ấy cũng không thấy rồi! Hơn nữa, hai người lúc này nói chuyện với nhau rất vui vẻ mà, tôi còn tưởng....”

“Cô để ý việc tôi và cô ta có rời đi với nhau không phải không?”

Anh hỏi trúng tim đen của cô, Uất Noãn Tâm trong nháy mắt đứng im như một trái cà chua, trong lòng có chút hỗn loạn. “Tôi, tôi không có....chỉ là hỏi hỏi....tôi không để tâm một chút nào....”

“Ừm!” Anh cũng không trêu chọc cô, nhưng vẫn bày ra thái độ chẳng sao cả, tiếp tục nhả khói. Gương mặt ở dưới ánh trăng, có một loại u buồn không thể nói rõ.

Uất Noãn Tâm cảm thán lần nữa, anh đúng là được thượng đế tạo làm ra mà, khí chất khi lạnh lùng làm cho người khác phải cách xa, lúc trầm mặc không nói, lại gợi thấy vẻ u buồn, mê hoặc chết người.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, anh ngẩng đầu nhìn cô. “Cô hận tôi không?”

Uất Noãn Tâm ngây ngốc nhìn anh, đây là loại câu hỏi gì? Nêu như nói cô hận, anh có bóp chết cô không?

“Hận tôi không?” Anh ít khi đặt câu hỏi, đây cũng có nghĩa, anh muốn có một đáp án. “Lúc trước tôi đối với cô như vậy, cô nhất định hận tôi đến tận xương tủy đúng không?”

“Không có.....”

Nam Cung Nghiêu không kìm được nở một nụ cười khê. “Cô vẫn nghĩ một đằng nói một nẻo! Trong lòng rõ ràng hận đến muốn lấy mạng, nhưng bên ngoài không có chút biểu hiện gì, chỉ là cô diễn không được tốt lắm! Nếu như cô muốn diễn, ở sau lưng tôi thu lại ánh mắt này, tôi có thể hiểu được.”

“.....” Bảo cô phải trả lời như thế nào đây?

Uất Noãn Tâm nghĩ một lúc, nói: “Tôi thừa nhận lúc trước tôi rất chán ghét anh, nhưng không đến mức hận! Bất cứ người nào làm bất cứ việc gì, đều có lý do. Đây là ba tôi thiếu nợ anh, tôi có nghĩa vụ thay ông ấy trả lại, không có quyền hận anh. Chỉ là, tôi không phải quái nhân, cũng có tức giận, cũng có oán hận.”

Cô nói nhiều như vậy, Nam Cung Nghiêu chỉ bắt lấy một từ trọng tâm. “Trước kia? Có nghĩa là bây giờ cô không chán ghét tôi sao?”

“.....” Thực sự cô có nói chữ đó sao? Bản thân của Uất Noãn Tâm cũng không nhận ra, có chút lúng túng, có ý giải thích. “Cũng không thể nói không chán ghét....chỉ là không chán ghét như ngày trước thôi. Dù sao, lần trước ở trường đua ngựa, anh cũng đã cứu tôi! Tôi rất cảm kích anh!”

“Không cần thiết! Chỉ là trả lại thôi!”

“Trả lại?” Những chữ này từ miệng anh nói ra, cảm giác....rất khó tiêu hóa!

“Tôi biết rõ, cô và người nhà họ Uất không giống nhau!”

Uất Noãn Tâm khiếp sợ không biết nói gì nữa.

Một loại cảm động khi được minh oan, nước mắt cũng không đủ để cô diễn đạt hết những kích động trong lúc này!

Trong mấy tháng này, anh xem cô như một người có tâm cơ, một người phụ nữ lẳng lơ, giống như ba mình, đều dòm ngó tài sản của anh. Cho dù cô giải thích như thế nào, cũng không thể rửa sạch tội danh này. Cô cứ ngỡ rằng, cả đời này cũng không thể thay đổi cách nhìn của anh đối với cô, không ngờ anh lại chủ động nói....cô không giống vậy?

Tất cả những uất ức đã chịu trước đây, cũng vì câu nói này của anh, trong chốc lát đã tan theo mây khói. Giống như hai người không hề cách sự ngăn cách, mọi thứ đều bình thường trở lại.

Nam Cung Nghiêu chỉ nói một câu, liền quay lại hỏi cô. “Cô và Ngũ Liên có quan hệ gì?”

“Hử? Không có quan hệ gì hết!”

“Tôi hiểu rõ con người anh ta, trời sinh tính tình phong lưu, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ không vì năm mươi triệu mời cô khiêu vũ.”

“Anh ta chỉ chơi đùa thôi, có tiền không biết chỗ dùng!” Uất Noãn Tâm cười ha ha, trong lòng thì đã mắng Ngũ Liên mấy trăm lần. Cái tên chỉ biết mang đến phiền phức cho cô, thật đáng ghét mà!

“Phải không?” Nam Cung Nghiêu rời khỏi tường, một tay bỏ vào túi, hướng về phía cô. Dáng người cao ráo, bóng người phóng đến dưới chân cô. Dưới ánh sáng của trăng phôi thêm bộ vest đắt tiền, dáng người thon dài cao ngất, vóc dáng cường tráng, cùng với khuôn mặt kia càng trở nên đẹp trai hơn.

Anh có sự quyến rũ rất lớn, diện mạo với dáng người, đều làm cho tim của người phụ nữ nhộn nhào, trên người tỏa ra một sức hấp dẫn ma quỷ trí mạng.

Nhìn thấy anh ngày càng đến gần, Uất Noãn Tâm không nhịn được có hơi rùng mình, tim tăng nhịp đập, căng thẳng không biết làm gì.

Nam Cung Nghiêu đứng ở trước mặt cô, nghiêng người, hai con mắt xanh thẳm xinh đẹp híp lại, khóe miệng nhếch lên, kề sát vào tai cô. “Nếu như hai người không có quan hệ, vậy thì chứng minh cho tôi xem.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 106: Hôn Tôi (2)

Uất Noãn Tâm giống như một con nai hốt hoảng không biết làm sao, rụt cổ lại, cả người rất căng thẳng, giọng nói bởi vì căng thẳng trở nên yếu ớt giống một con kiến. “Muốn, muốn chứng minh như thế nào?”

“Hôn tôi!”

Hở?

Anh nói gì chứ? Hôn, hôn anh? Là cái ‘hôn’ mà người bình thường hay hiểu đến sao?

Anh tại sao lại nói ra loại yêu cầu này chứ? Không lẽ là....

Uất Noãn Tâm sợ hãi vươn một cánh tay ra.....

Sờ lên trán của Nam Cung Nghiêu, bày ra bộ dạng ngốc nghếch, hỏi: “Anh phát sốt rồi sao?”

“Cô nói đi?” Khóe mắt nhếch lên, mặt mờ và khiêu khích. “Không lẽ cô không muốn hôn tôi?”

Hở?

“Không, không phải vậy....tôi nghĩ....” Cô đang nói gì vậy? Lời vừa nói ra, Uất Noãn Tâm liền hận một nỗi không cắn đứt lưỡi mình, đầu óc cô có vấn đề sao? Cả người anh là một sự hấp dẫn to lớn không ai sánh bằng, là thuốc phiện. Cô được coi là có lý trí lắm rồi, đối lại người phụ nữ khác, sợ rằng đã trở thành hổ đói nhào vào ăn từ sớm rồi.

Đầu bắt đầu rối loạn.

Tiểu ác ma và tiểu thiên sư đánh nhau bốc lửa.

Hôn? Không hôn? Hôn? Không hôn?

Nếu hôn, có vẻ quá rụt rè hay không? Nếu như anh chỉ uống say, sau khi tỉnh rượu sẽ mĩa mai cô quá đói khát, chủ động cưỡng hôn anh thì phải làm sao? Dựa theo tính cách của anh, sẽ vu cáo việc này ngược cho cô, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng xảy ra nha!

Nhưng mà, anh thực sự rất hấp dẫn rất hấp dẫn nha....cô không thể cản lại được!

Uất Noãn Tâm bị chính mình làm cho điên loạn, dằng người thon dài của Nam Cung Nghiêu đột nhiên nghiêng qua, vươn tay ra nâng gáy cô lên, hôn xuống.

Môi của hai người, cứ vậy dán vào nhau.

Môi của anh, lạnh lẽo.

Môi của cô, nóng rực.

Như nước với lửa hào trộn với nhau, băng lửa hai thế giới khác nhau, va chạm vào nhau, đủ phá hủy toàn bộ nhiệt tình của cả thế giới này.

Nụ, nụ hôn đầu tiên....

Nụ hôn đầu tiên của cô....

Uất Noãn Tâm sững người mở trừng hai con mắt, não dừng hoạt động, tất cả mọi thứ, đều bay lên tận chính tầng mây rồi. Trong thế giới của cô, chỉ còn lại khuôn mặt đẹp trai của Nam Cung Nghiêu, cùng với đôi môi kích thích như bị điện giật từng đợt từng đợt một.

Toàn bộ thế giới, trời đất xoay chuyển.

Tất nhiên không hề chú ý đến, ánh mắt của Nam Cung Nghiêu, đang liếc nhìn về một hướng khác.

Ở bên kia biệt thự, một dáng người thon dài cao ngất đang đứng lặng một hồi lâu. Không hề dời mắt, nhìn chăm chăm phía dưới hai người đang hôn nhau dưới sự ủng hộ của ánh trăng.

Ngũ Liên không có chút thay đổi gì, nghiêm túc hiếm thấy.

Anh chỉ đi lấy một ly Champagne, xoay người lại đã không thấy Uất Noãn Tâm. Đoán rằng cô đã đi tìm Nam Cung Nghiêu, nên không đi tìm cô. Năm phút sau, cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó, nên chạy ra ngoài. Quả nhiên, nhìn thấy được tiết mục này.

Anh thực sự không còn gì để nói, đầu của cô làm bằng gỗ sao? Anh rõ ràng đã nhắc nhở cô rồi, bụng dạ của Nam Cung Nghiêu khó lường, cô vẫn cứ ngu ngốc chui đầu vào.

Với Nam Cung Nghiêu, cô chẳng qua chỉ là một con cờ thôi.

Rất có thể cô còn đem toàn bộ bản

thân mình hiến dâng cho anh ta, cô ngây thơ như vậy, tự mình không biết sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào.

Về phương diện tình cảm, có nhiều lúc phụ nữ còn mù quáng, ngu xuẩn hơn đàn ông. Giống như loại ngu xuẩn hết thuốc chữa của cô vậy, anh ta căn bản không thèm ngó đến, đã vậy thái độ của anh ta đối với cô vô cùng tàn ác, bất luận gặp phải hậu quả xấu nào, đều là do cô tự tìm lấy, anh chỉ cần đờ xem kịch hay thôi.

Lý trí thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn không thể không lo lắng cho cô.

Ngũ Liên không muốn xem nữa, quay người rời đi.

Cùng lúc đó, Nam Cung Nghiêu buông Uất Noãn Tâm ra, ánh mắt quyến rũ lúc này biến mất, lại trở về dáng vẻ lạnh lùng tựa như băng, giọng nói cũng lạnh như băng: “Trở về đi!”

Lúc này Uất Noãn Tâm còn đang ngây dại không nhận ra được có gì đó không đúng, còn đắm chìm trong nụ hôn vừa mới mang đến sự rung động kia.

Nam Cung Nghiêu, đã hôn cô sao?

.....

‘Hậu quả xấu’ của việc nhận được nụ hôn đó là cô mất ngủ một đêm, trong đầu chỉ nghĩ đến những hình ảnh đó, lặp đi lặp lại, một lần lại một lần. Uất Noãn Tâm sờ vào đôi môi của mình, còn tê tê, vẫn còn cảm nhận thấy sự va chạm lạnh lẽo của anh.

Mặc dù hai người không có hôn nhau nồng nhiệt, hai đôi môi chỉ chạm và nhau thôi, nhưng cũng đủ làm cho vũ trụ trong cô nổ vang.

Tâm trạng có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, ngọt ngào, có một chút, hối hận, cũng có một chút, không biết nên làm gì càng nhiều hơn.

Mặc dù Nam Cung Nghiêu chủ động, nhưng cô không có đẩy anh ra! Anh nhất định cảm thấy cô quá đói khát, bảo cô sau này phải nhìn mặt như thế nào đây!

Cũng may ngày hôm sau thức dậy, Nam Cung Nghiêu đã đi làm, đỡ phải lúng túng khi gặp nhau. Uất Noãn Tâm có hẹn với Lương Cảnh Đường đến thăm vấn Lâm Lâm, địa điểm đã hẹn rồi, anh đến đón cô.

“Hôm qua ngủ không ngon sao?” Lương Cảnh Đường mỉm cười hỏi. Nhìn thấy con mắt thâm đen của cô, sắc mặt có chút tiều tụy, nhưng tâm trạng có vẻ rất tốt.

“Hử? Đúng, đúng là không được ngon lắm!”

“Tâm trạng rất tốt?”

Trước mắt xẹt qua cảnh hôn, mặt của Uất Noãn Tâm lại đỏ lên, giọng điệu bất chợt có chút hờn giận. “Làm, làm gì có....vẫn vậy....như bình thường thôi mà!”

Chính là không giống bình thường, Lương Cảnh Đường mới hỏi, anh không có thói quen hỏi chuyện riêng tư của người khác. “Có bạn trai rồi sao?”

Uất Noãn Tâm giống như bị điện giật, vội vàng lắc đầu. “Không có! Không có!”

Lương Cảnh Đường chỉ cười. Cô mặc dù trả lời không có, nhưng vẻ mặt của cô đã bán đứng cô. Anh có chút hối hận khi hỏi cô hỏi này, bởi vì nó khiến tim anh rạn nứt.

Mặc dù không biết rõ mình đối với cô có cảm giác thích hay không, cho nên anh không thổ lộ với cô, chỉ âm thầm chăm sóc cô. Muốn đợi thời gian lâu một chút, có thể anh sẽ có đáp án. Nhưng anh đã quên mất, cô là một người con gái vô cùng xuất sắc, lại còn xinh đẹp, bên cạnh không thiếu người ưu tú, sẽ có rất nhiều đàn ông muốn theo đuổi cô.

Vừa nghĩ đến cô có bạn trai, lồng ngực anh rất khó chịu, ngay cả vụ án cũng không muốn nghĩ đến. Không ngừng đoán xem người bạn trai của cô sẽ như thế nào, đối với cô có tốt không, có yêu cô không?

Anh.....có còn cơ hội nữa không?

Uất Noãn Tâm cảm thấy không khí có chút gì đó không đúng, vội vàng khuấy động. “Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm cuộc sống của cấp dưới rồi? Không giống anh nha....”

“Thuận miệng hỏi thôi! Vô tình đụng chạm đến!” Lương Cảnh Đường không thể không giả vờ sóng yên biển lặng. Mặc dù trong đầu động lại rất nhiều câu hỏi, tâm trạng cũng không vui vẻ.

“Em chỉ đùa thôi mà! Không có chút đụng chạm nào hết!” Cô chuyển đề tài. “Vụ án sắp mở phiên tòa rồi, hy vọng tâm trạng hôm nay của Lâm Lâm tốt hơn một chút, nếu không thực sự rất khó khăn!”

“Hy vọng như vậy!” Lương Cảnh Đường trả lời lại một câu, không muốn nói nhiều....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 107: Anh Đê Tiện

Lâm Lâm vẫn giống như lúc trước, nằm ở trong phòng không muốn gặp ai, bọn họ gõ cửa, cảm xúc của cô liền kích động đuổi bọn họ đi. Mẹ cô rất lo lắng tình trạng của cô, uyển chuyển mời Uất Noãn Tâm hai người rời khỏi.

Trên đường trở về, Uất Noãn Tâm nghĩ rất lâu mới mở miệng. “Em không cảm thấy, cảm xúc của Lâm Lâm kích động, không phải do bị cưỡng hiếp, mà đang trốn tránh chúng ta?”

“Luật sư nói chuyện dựa trên bằng chứng, không dựa vào trực giác!”

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nên trước đó Uất Noãn Tâm không nói với Lương Cảnh Đường về cuộc điện thoại của Lâm Lâm cô đã nghe được, ngay lúc này nhớ lại, kể chi tiết cho anh nghe.

“.....Nếu thực sự là như vậy, rất có khả năng có người cố ý đổ tội cho Ngũ Liên.”

“Tính tình của Ngũ Liên kiêu ngạo, có người muốn hại cậu ấy, cũng không có gì lạ!” Lương Cảnh Đường phân tích hợp lý. “Nhưng cũng không loại trừ một khả năng khác, cậu ấy cố tình cho người gây nhiễu loạn đến em.”

“Theo anh nói....người điện thoại cho Lâm Lâm và người lần trước, đều do Ngũ Liên an bài sao?”

“Anh chỉ nói đây là không loại trừ một khả năng khác, điều quan trọng nhất vẫn là chứng cứ!”

Đầu của Uất Noãn Tâm muốn nổ banh, trước mắt chứng cứ thu thập được rất ít, lại không thể hỏi thăm được thêm tin tức từ nhân vật mấu chốt bị hại là Lâm Lâm. Là có người cố ý hãm hại Ngũ Liên, hay là anh ta đã phái người gây nhiễu cô, thực sự rất khó phán xét.

Hơn nữa, cô không thể không thừa nhận, trải qua chuyện ở trong động núi lần trước, thái độ của cô đối với Ngũ Liên cũng có thay đổi, trong lòng cũng có chút thiên vị anh không làm chuyện này.

Nhưng bản thân là một luật sư, cô tuyệt đối không thể để cảm xúc chủ quan ảnh hưởng, tất cả đều phải dựa vào chứng cứ để nói chuyện.

Hai người chưa đi ra khỏi đường nhỏ, bất thành lình có hơn mười tên cường tráng, một không nói lời đi về phía Lương Cảnh Đường, nện một đấm vào anh. Hai người hoàn toàn không lường trước được tình huống này, bị vây trái phải, không thể trốn thoát.

Lương Cảnh Đường từng luyện võ, nhưng phải đối mặt với nhiều người, còn phải bảo vệ Uất Noãn Tâm, rất nhanh bị thất thế, liều mạng che chở cho Uất Noãn Tâm thoát khỏi vòng vây. “Đi tìm cảnh sát nhanh... nhanh....”

“Nhưng còn anh....” Anh đã bị nện vài đấm, những người này rõ ràng đang muốn cái mạng của anh mà!

“Đi nhanh....”

Uất Noãn Tâm lòng nóng như lửa đốt, nhưng phải hành động quyết đoán, vừa chạy vừa kêu cứu. Nhưng những người đó không đuổi theo, chỉ kéo Lương Cảnh Đường vây ở giữa, rõ ràng anh chính là mục tiêu của bọn chúng.

Đợi đến khi Uất Noãn Tâm dùng tốc độ nhanh nhất tìm cảnh sát đến, bọn người đó đã chạy hết, Lương Cảnh Đường ngã trong vũng máu, đã hôn mê, cả người đầy vết thương. Cô vội vàng đưa anh vào bệnh viện cấp cứu, hai tiếng sau, bác sĩ bước ra, nói rằng tuy anh bị thương rất nghiêm trọng, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, chỉ là đầu bị may mười mấy mũi, phải nghỉ ngơi một tháng.

Uất Noãn Tâm ngồi bên giường bệnh rất lâu, càng nghĩ càng thấy sợ, tên đầu tiên xông đến khi đó hình như có gào lên một câu: “Kêu mày đừng xen quá nhiều vào chuyện người khác!”

Không lẽ....có liên quan đến vụ án sao?

Gần đây bọn họ chỉ tiếp nhận một vụ án, là của Ngũ Liên.

Là anh sao?

Anh không muốn tin anh sẽ làm ra những chuyện này, nhưng anh đã từng nói, anh là sói, ăn tươi nuốt sống người khác, rất có khả năng làm ra những chuyện tàn bạo như vậy.

Uất Noãn Tâm gọi y tá vào chăm sóc Lương Cảnh Đường, bắt xe đi đến tập đoàn Ngũ thị, những ký giả vây bên ngoài lúc trước không còn nhìn thấy một ai, cô thuận lợi bước vào đại sảnh, đi thẳng đến văn phòng tổng tài ở tầng cao nhất.

Thư ký ngăn cô lại. “Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có! Nhưng tôi có việc rất quan trọng, cần gặp tổng tài các cô!”

“Xin lỗi! Tổng tài chúng tôi đã ra ngoài! Hiện tại không ở trong văn phòng!”

“Tôi có hỏi qua trợ lý Đại Đường, anh ấy nói cả buổi sáng tổng tài không ra ngoài!” Giọng điệu Uất Noãn Tâm rất chắc chắn. Thực ra cô vốn chưa hỏi qua trợ lý Đại Đường, nhưng cô khẳng định, Ngũ Liên ở trong công ty, nếu không thư ký đã không ngăn cô lại.

Thư ký sửa lời: “Tổng tài đang ở công ty, nhưng đang họp, xin cô đợi một tí!”

Uất Noãn Tâm đành phải ngồi trước cửa phòng họp chờ, hai tiếng trôi qua, phòng họp không có người nào bước ra. Rõ ràng, đây lại là một cái cớ khác. Cô đi tìm thư ký một lần nữa. “Nói với tổng tài các cô, tôi không nhìn thấy anh ta tôi sẽ không rời khỏi, anh ta tốt nhất xuất hiện gặp tôi đi!”

Thư ký nhìn thấy thái độ của cô rất nghiêm túc, nhất định có việc gì đó rất quan trọng, liền gọi một cuộc điện thoại. “.....Vâng! Được! Tôi biết rồi!”

“Xin lỗi! Tổng tài hiện giờ rất bận, không tiện tiếp khách!”

Nhìn thấy anh hạ quyết tâm muốn tránh né, không lẽ việc này do anh làm sao? Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng tức giận, nhưng không thể xông vào, sống chết đứng chờ trước cửa. Thời gian từ hai giờ chiều chờ đến mười giờ tối, cô vừa đói vừa mệt, nhưng cô không muốn từ bỏ. Thư ký khuyên cô vài lần, nhưng cô vẫn cố chấp, chưa gặp được Ngũ Liên, cô quyết không đi! Sau đó thư ký không khuyên nữa, tan ca đi về.

Lại trôi qua hai giờ, cửa của phòng làm việc cuối cùng cũng mở ra.

Ngũ Liên bước ra, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm liếc nhìn Uất Noãn Tâm, rời khỏi ngay lập tức. Uất Noãn Tâm vội vàng đuổi theo, đứng ở trước thang máy kéo anh lại. “Chuyện của Lương Cảnh Đường, do anh làm phải không?”

“Chuyện gì chứ?” Thái độ của anh đối với cô rất lạnh nhạt, lập tức hất tay cô ra, đi vào thang máy.

Uất Noãn Tâm đành phải theo vào, tiếp tục hỏi: “Anh đừng giả ngu nữa! Chính là chuyện bị đánh hồi chiều, có phải anh cho người làm không?”

Ngũ Liên làm như không nghe thấy.

“Là anh làm đúng không? Nếu không anh sẽ không chột dạ trốn tránh tôi!”

Ngũ Liên nhếch môi cười, giống như đang nghe cô kể một câu chuyện cười ngây thơ. “Bốn thiếu trước giờ chưa từng chột dạ, cũng không có thói quen trốn tránh người khác! Cô dựa vào đâu cho rằng, tôi không dám gặp cô.”

“Anh.....”Trong lòng Uất Noãn Tâm tức muốn chết, rất muốn chào hỏi trực tiếp vào bản mặt anh một đấm.

Ngũ Liên tao nhã bước ra thang máy. “Không biết cô lại phát bệnh thần kinh gì, nhưng mà hiện tại bốn thiếu không có hứng thú biết, càng không có hứng thú chơi với cô.”

“Anh đề tiện!”

“Vu cáo rồi áp đặt lên đầu của người khác, cô cũng không tốt lành gì!”

Anh vừa mở cửa xe ra, Uất Noãn Tâm tức giận chặn lại. “Không nói rõ ràng, không cho phép đi!”

“Cô thực sự muốn biết sao? Vậy bốn thiếu cho cô một cơ hội!” Ngũ Liên áp gần đến bên tai cô, hơi thở nóng rực và man mát phả vào gáy cô. “Mười giờ tối mai, đến câu lạc bộ tư của tôi, tôi sẽ nói hết chân tướng cho cô! Đây là cơ hội duy nhất của cô, xem coi cô có dám hay không.”

“Anh lại muốn giở trò gì nữa hả? Tôi không mắc mưu anh đâu!”

“Tùy cô thôi! Dù sao bốn thiếu nói vậy đó, quá hạn ráng chịu!” Ngũ Liên nắm lấy cổ tay của Uất Noãn Tâm, hất một cô cái đẩy cô ra xa. Lập tức lên xe khóa cửa lại, mặc kệ cô đập như thế nào, lập tức khởi động chạy khỏi, để lại làn khói sau xe cho cô.

Uất Noãn Tâm tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Đồ khốn! Đồ khốn!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 108: Điệu Nhảy Dán Chặt Vào Nhau

Lo lắng Lương Cảnh Đường xảy ra chuyện bất thường, Uất Noãn Tâm ở bên giường chăm sóc anh cả đêm, buổi sáng ngày hôm sau mới phát hiện đã quên gọi điện thoại về nhà. Nhiều lần hỏi bác sĩ, bệnh tình của Lương Cảnh Đường đã ổn định, mới về nhà, trên đường đi về vắt óc suy nghĩ xem phải giải thích chuyện ‘cả đêm không về’ như thế nào.

Vừa bước vào phòng khách, đã nhìn thấy Nam Cung Nghiêu ngồi trên ghế sofa xem báo, thầm nghĩ không lẽ anh đang đợi giáo huấn cô sao? Trong lòng lo lắng bước về phía trước, giống như một đứa trẻ mắc lỗi. “Thật xin lỗi, tối hôm qua....” Cô nuốt nước bọt, quyết định nói sự thật. “Lương Cảnh Đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi ở bệnh viện chăm sóc anh ấy!”

Vốn nghĩ anh sẽ cầm súng rút gậy ra, châm chọc khiêu khích cô và Lương Cảnh Đường có quan hệ không chính đáng, nhưng lại nghe thấy anh hỏi: “Anh ta như thế nào rồi?”

Uất Noãn Tâm lúc này có chút ngây ngơ, cô nghe lầm rồi phải không? Anh đang quan tâm Lương Cảnh Đường sao? Ngây ngốc trả lời: “Vết thương có hơi nặng, nhưng mà bác sĩ nói anh ấy đã qua khỏi nguy hiểm rồi. Chúng tôi, chúng tôi thực sự chỉ có quan hệ bạn bè, bởi vì lo lắng anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi mới chăm sóc anh ấy cả đêm, không có bất cứ....”

“Tôi biết rồi!” Nam Cung Nghiêu bỏ tờ báo xuống, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt giãn ra, không có chút hòa nhã, cũng không có tí vui vẻ nào.

Uất Noãn Tâm cố gắng tìm một chút khác thường ở trên mặt anh, nhưng không có. Bất luận là ánh mắt hay biểu cảm, đều sâu không lường được, ngược lại làm cho cô có chút mất mát. “Anh...tin tưởng tôi?”

Nam Cung Nghiêu không trả lời, chỉ nói một câu “ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi”, ngay sau đó đi lên lầu. Mặc dù thái độ không có chút tí gì gọi là tốt, nhưng đối với Uất Noãn Tâm đó là một sự khai ân rất lớn rồi.

Gần đây anh ấy rất khác thường nha! Nhưng toàn bộ cảm giác, không giống như biểu hiện bình tĩnh ở bên ngoài, ẩn chứa huyền cơ.

Là cô bị ngược đã quen, anh đối xử với cô tốt một chút, ngược lại cô nghĩ quá nhiều sao?

.....

Bởi vì Lương Cảnh Đường nằm viện, tất cả những gánh nặng ở văn phòng luật sư đều đổ lên vai của Uất Noãn Tâm, cả

ngày bận rộn đến đầu óc choáng váng. Cho đến gần mười giờ tối, điện thoại gửi đến tin nhắn về địa điểm câu lạc bộ, mới chợt nghĩ đến chuyện cô hẹn với Ngũ Liên.

Anh ta là một người cực kỳ nguy hiểm, là một người khó lường. Chọn thời gian vào buổi tối, đã vậy còn là câu lạc bộ riêng của anh ta, càng nghĩ càng cảm thấy động cơ thật xảo quyệt, cô không ngu ngốc đến mức đưa dê vào miệng cọp đâu. Nhưng mà.....nếu như cô không đi, vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng mọi việc.

Cô có nên từ bỏ cơ hội này hay không?

Trong năm phút ngắn ngủi Uất Noãn Tâm đã có quyết định, cầm lấy túi xách chạy xuống lầu gọi xe taxi. Lên xe mới phát hiện quên mang mắt kính, những vết dùng bút chì kẻ mắt vẽ trên mặt cũng bị bôi sạch sẽ. Cũng

may đám phóng viên không theo dõi, nghe nói đám phóng viên đuổi theo lần trước đều bị cách chức còn bị đưa đến Châu Phi , hoang mạc Sahara hoặc những nơi hoang vắng khác.

Cho nên có thể thấy, Ngũ Liên là một kẻ trả thù vô cùng tàn nhẫn. Người khác cần anh một cái, anh sẽ cần đổi phương đến chết mới thôi, là một người cô không thể trêu chọc vào.

Đến câu lạc bộ, quản lý chủ động bước ra chào đón, giống như hầu hạ công chúa hay vương phi dẫn cô lên lầu. “Ngũ gia đang ở trong đó, mời vào!”

Uất Noãn Tâm nói lời cảm ơn, mở cửa ra, Ngũ Liên đang ngồi ở trước màn hình cực lớn xem trận đấu, hai chân dài đang gác trên một chiếc ghế sofa, hút thuốc, tư thế cực kỳ đẹp mắt.

Cô đi đến phía sau anh. “Tôi đến rồi!”

“Ây!Ngay lúc quan trọng!” Ngũ Liên hết sức chăm chú theo dõi trận đấu, vẫy vẫy tay bảo cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Uất Noãn Tâm liếc mắt xem thường, thực sự rất muốn xông lên véo anh một cái. Cứ như vậy nửa tiếng trôi qua, đợi anh xem hết từng trận từng trận một, trong lúc đó có vài lần nhắc nhở anh. “Lát nữa anh hãy xem bóng đá được không? Tôi không có thời gian!”

Nhưng Ngũ Liên là một kẻ không biết thấu hiểu cảm nhận của người khác, cố ý tỏ ra đang xem vui vẻ, đối với sự kháng nghị của cô ngoảnh mặt làm ngơ.

Cho đến khi trận đấu kết thúc, mới tắt ti vi. Dập tắt điếu thuốc, từ sofa đứng lên, một tay đút vào trong túi quần, chậm rãi đi đến chỗ cô, từ trên cao nhìn xuống. “Có chuyện gì, nói đi?”

“.....Không phải anh muốn nói cho tôi chân tướng sao?”

“Chân tướng gì chứ?” Anh thành thật tỏ ra vô tội, đôi mắt ngây thơ trong sáng, như một đứa trẻ đơn thuần.

Uất Noãn Tâm chỉ muốn xông qua cho anh một đấm, dẫn xuống lửa giận. “Chuyện của vụ án, còn có chuyện Lương Cảnh Đường gặp nguy hiểm!”

“Ồ....chuyện đó à.....” Thái độ Ngũ Liên giống như vừa nghĩ ra, tùy tiện nở nụ cười. “Không cần gấp, tôi gọi thức ăn đêm, vừa ăn vừa nói!”

“Tôi không có tâm tình ăn với anh, nếu như anh không muốn nói, vậy thì tôi đi!”

Anh vươn tay ra, nắm chặt cổ tay của cô, thái độ không nghiêm túc, phóng túng, đôi mắt đẹp híp lại tạo thành một đường cong rất đẹp trên khuôn mặt. “Gấp gì chứ, cô đi rồi, vĩnh viễn cũng không biết được chân tướng của sự việc!”

Uất Noãn Tâm đẩy tay của anh ra, giận dùm dùm ngồi xuống.

“Không có kẻ nào dám bày bộ mặt đó với bốn thiếu, bao gồm cả cô!” Giọng nói của Ngũ Liên lạnh nhạt, không có mùi uy hiếp, nhưng nguy hiểm lại không thể bỏ qua. “Thu lại vẻ mặt đó của cô đi, chộc giận tôi không quá kết cục hay ho đâu.”

Uất Noãn Tâm quay đầu lại nhìn. Tính tình anh hay thay đổi, không thể lường trước được. Mỗi phút ở cùng với anh, giống như đặt mình trên một vách núi, rất khó chịu.

Phục vụ mang beefsteak, rượu vang đỏ, đặt trong tiếng nhạc dịu nhẹ. Tắt đèn, thắp nến, buổi tối dưới ánh nến, ấm áp lãng mạn, giống như hai người đang yêu nhau nồng cháy vậy.

Ngũ Liên lắc ly thủy tinh cao chân, bên đầu kia của chiếc bàn ăn dài nhìn vào vẻ mặt của Uất Noãn Tâm, mỉm cười. “Rượu này uống rất ngon, không thử thì thật đáng tiếc.”

Trong lòng Uất Noãn Tâm hiện ra một câu ‘không hứng thú’, nhưng phải nhin, không nói. “Tôi không muốn uống!”

“VẬY KHIÊU VŨ?”

“KHÔNG MUỐN!”

“Bốn thiếu làm việc rất có nguyên tắc, chỉ ba chữ, xem tâm trạng. Nếu như tâm trạng tôi tốt, có thể cho cô đáp án. Nếu như tâm trạng không tốt....” Anh nói thật chậm. “Không những cô không có được gì, ngược lại còn lấy lửa đốt lên người mình. Bốn thiếu kêu cô uống, thì cô phải ngoan ngoãn uống...”

“.....” Uất Noãn Tâm nén giận, đành phải uống một ngụm nhỏ. “Bây giờ có thể nói chưa?”

“Lần trước khiêu vũ, nhảy không được vui vẻ. Lần này không có Nam Cung Nghiêu, có thể chuyên tâm nhảy.” Anh đi đến bên cô, nghiêng người, giang tay ra. “Có thể mời cô nhảy một điệu được không?”

Đây là mời sao? Tất cả đều là ra lệnh! Uất Noãn Tâm nén lửa giận vươn tay ra giao cho anh, cùng anh khiêu vũ, anh càng ngày càng quá đáng, ôm cô rất chặt. Thân thể hai người dán vào nhau rất sát, không có một khe hở, ngay cả mặt cũng sát nhau, không thở nổi.

”Này.....anh.....đừng như vậy.....”

“Như vậy?” Ngũ Liên không những không nói lỏng ra, ngược lại càng ôm càng dùng sức, tay từ eo chậm chậm đi xuống. Không có ý tốt dán chặt

bên tai cô, hô hấp dồn dập. “Như vậy, hay là.....như vậy?” Một tay xoa xoa phần mông của cô.....

Ch.109: Cô quyến rũ em trai anh?

Uất Noãn Tâm cực kỳ tức giận, la hét đánh trả lại, vừa đấm vừa đánh, còn có câu véo. Mặc cho anh là người như thế nào, sẽ báo thù cô ra sao, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn. “Buông tôi ra! Sắc lang! Cầm thú!”

Sự phản kháng của cô một chút cũng không có tác dụng với Ngũ Liên, người ngoài nhìn vào không biết, còn tưởng cô đang liếc mắt đưa tình với anh.

“Đừng động, tôi đang giúp cô....” Ánh mắt lợi hại của Ngũ Liên trong ánh sáng lấp lánh của ánh nến giống như một con dã thú nguy hiểm ẩn nấp trong bóng đêm, không hề nháy mắt nhìn tòa nhà thủy tinh đối diện.
“Ngoan một chút....”

“Ngoan cái đầu anh! Tôi sẽ không mắc lừa anh nữa đâu! Còn không buông ra, tôi kêu cứu đó!”

“Ở đây là câu lạc bộ tư của tôi, cô cho rằng sẽ có người đến cứu cô sao?” Ngũ Liên giữ lấy cằm của cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt dịu dàng, nhưng nguy hiểm khó lường.

Uất Noãn Tâm cảm thấy tim mình đập như sấm, cả người không khống chế được trở nên run rẩy. Cô rất lo sợ chuyện lúc trước sẽ xảy ra một lần nữa, lần này, thực sự không ai có thể cứu cô.

Mỗi một chữ một câu của anh, nghiêm túc nói cho cô biết. “Vật nhỏ, khi em biết được chân tướng mọi việc, em sẽ cảm kích tôi đó!”

Nếu như anh đủ nhẫn tâm, sẽ không để ý sống chết của cô, dốc toàn lực phản kích lại. Nhưng những quyết định ở trước mắt, mỗi một quá trình,

đồng nghĩa với việc anh dùng chính mình bảo vệ cho cô. Anh không biết rốt cuộc cô có năng lực gì khiến anh không tiếc bất cứ giá nào mà hy sinh, nhưng đây là quyết định của anh.

Chỉ hy vọng những ý tốt của anh, sẽ không bị cô làm hư hết.

Dù sao, cô là người con gái đầu tiên anh không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ.

.....

Một chút chân tướng cũng không biết được, ngược lại còn bị anh ăn đậu hủ. Anh xem cô là đồ chơi, lúc nào nhàm chán, liền lấy cô ra trêu chọc, đùa giỡn sao?

Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng tức nổi lửa, tông cửa thật mạnh đi ra, một mạch chạy thẳng ra đường lớn, lăm bằm rửa họ tên của Ngũ Liên.

Cô là một kẻ đại ngu ngốc, biết rõ nhân phẩm của Ngũ Liên không tốt, vẫn còn tin anh ta, kết quả bị anh đùa giỡn một phen. Cô rất hối hận lúc trước lại thay đổi cách nhìn về anh, mặc dù anh mất mẹ từ nhỏ, nhưng với tính tình của anh, không đáng để cô đồng cảm.

Về đến nhà, không suy nghĩ gì đi đến trước cửa phòng của Nam Cung Thiệu Nghiêm. Bên trong tiềm thức, có lẽ ở chỗ anh, cô mới thực sự tìm được cảm giác an toàn, không cần quan tâm anh sẽ có mục đích tốt xấu gì với cô.

Nhìn thấy ánh sáng từ trong phòng hắt ra ngoài, cô gõ cửa. “Là em!”

“Vào đi!” Giọng nói của anh dịu nhẹ như gió xuân.

Uất Noãn Tâm đẩy cửa đi vào, Nam Cung Thiệu Khiêm đang quay lưng về phía cô vẽ tranh, nhân vật trên bước tranh, tất nhiên là cô. Chỉ là, cô cảm

thấy người trên tranh đẹp hơn cô rất nhiều. Tại sao trong mắt của anh, rất nhiều khuyết điểm của cô, đều trở thành hoàn mỹ như vậy chứ?

“Đã khuya như vậy, còn chưa đi ngủ?”

“Năm một hồi, không ngủ được, lại thức dậy vẽ tiếp!” Vẽ xong một nét cuối, Nam Cung Thiệu Khiêm bỏ cọ vẽ xuống, quay đầu nhìn cô cười, hai hàng lông mày giãn ra tựa như một bức tranh thủy mặc, tuấn tú thuần khiết, cực kỳ đẹp trai.

Chuyện anh không dám nói cho cô biết đó là, mỗi đêm anh đều chờ cô. Mặc dù cả một tuần cô không nói “ngủ ngon” với anh, mỗi lần đều đổi lại là sự mất mát, nhưng anh vẫn đợi. Hôm nay, cuối cùng cũng đợi được.

Nhìn thấy cô, bên trong trái tim trống rỗng như được đổ đầy. Hạnh phúc bên trong lồng ngực như tảng vọt lên, muốn tràn hết ra ngoài.

Nhưng mà, anh không muốn cô biết. Tình yêu của anh quá mãnh liệt, sẽ cho cô áp lực. Anh lại không thể khống chế mình không yêu cô, chỉ có thể che giấu nó ở bên trong, lặng lẽ yêu cô.

“Cũng không nên vất vả như vậy!” Uất Noãn Tâm kéo lại tấm chăn giúp anh. “Anh gần đây như thế nào? Có ngoan ngoãn nghe lời Hà quản gia không?”

“Ừm! Những thuốc bổ bà ấy mang lên anh đều uống hết, mỗi ngày đều uống lâu tắm nắng.”

“Vậy thì tốt rồi! Thật xin lỗi, gần đây em quá bận, không thể thường xuyên qua đây. Đợi qua vụ này, em lại chăm sóc anh!”

“Em không cần lo lắng, anh có thể chăm sóc cho bản thân! Công việc gần đây áp lực rất lớn sao? Có muốn nói một chút không?”

Những chuyện xảy ra gần đây quá nhiều, khiến cho Uất Noãn Tâm thở không ra hơi, cô rất muốn tìm một người tâm sự. Nhưng mà, cô không muốn những vấn đề đau đầu của bản thân đặt lên người khác, nhất là Nam Cung Thiếu Khiêm.

Anh là một người thuần khiết như thiên sứ, chỉ cần biết thế giới đẹp đẽ của bản thân là đủ rồi. Về phần dơ bẩn mặt khác của thế giới, để một mình cô gánh lấy là đủ.

Uất Noãn Tâm lắc đầu: “Tự em có thể xử lý tốt mà!”

“Ừm! Anh tin tưởng em! Nhưng hy vọng em nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, anh luôn ở đây, em lúc này cũng có thể tâm sự với anh! Có thể anh không giúp được gì hết, nhưng anh có khả năng, làm cho em vui vẻ!” Nam Cung Thiếu Khiêm nắm lấy bàn tay của cô kéo đến đầu gối mình, nhẹ nhàng nắm giữ. Ánh mắt kiên định và yêu thương, nói cho cô biết, anh vĩnh viễn luôn ở bên cô.

Uất Noãn Tâm cảm động đến mức không biết nên nói cái gì, cổ họng có chút nghẹn ngào, cái gì cũng không nói, chỉ đơn giản nắm lấy tay anh.

Hai người nhìn nhau không nói, ánh mắt đầy cảm xúc giao hòa với nhau.

Nam Cung Nghiêu đứng ở cửa phòng, đều nhìn thấy hết cảnh này.

Tay của Uất Noãn Tâm, nắm chặt lấy tay của Nam Cung Thiếu Khiêm.

Không biết tại sao, trong trái tim anh, giống như có một vật gì đó đâm vào, ánh mắt đau rát, không muốn nhìn tiếp. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng anh cảm nhận được cái đau đó rất rõ ràng.

Không thể nói rõ đây là mùi vị gì, giống như từng cảm nhận qua. Khi anh yêu người con gái kia, khi cô hơi thân mật với những người khác, cũng có cùng một cảm giác như vậy.

Chỉ là, anh không muốn nghĩ theo phương diện này, cũng có thể, anh đang chống lại ý nghĩ về phương diện này.

Anh chắc chắn bản thân có loại cảm giác đó, hoàn toàn do Uất Noãn Tâm không biết xấu hổ, quyến rũ em trai của mình.

Khi anh đang mĩa mai cô quyến rũ Thiếu Khiêm, cô tức giận run rẩy cả người, mặc dù không chống cự quyết liệt, nhưng ánh mắt đó, dường như anh đang sỉ nhục nhân phẩm của cô, buộc cô phải chịu đựng lời vu cáo đó. Thậm chí, có lúc anh cũng bị dao động, nghĩ lại có phải bản thân đã nghĩ cô là một người rất dơ bẩn hay không?

Nhưng bây giờ xem coi, cô đang làm cái gì?

Cô rất tự nhiên chủ động nắm lấy tay Thiếu Khiêm. Cô có từng nghĩ qua, người cô đang quyến rũ, là em trai của chồng mình không?

Tay của hai người nắm lấy nhau một cách thân mật, tim của Nam Cung Thiếu Khiêm cũng loạn nhịp. Ngay lúc ấy, anh cảm thấy rất sợ hãi, sợ khát vọng của bản thân đối với cô càng thêm mãnh liệt, một khi đã nắm được tay cô, bước tiếp theo, lại muốn ôm lấy cô, càng nhiều càng nhiều hơn.

Vì thế, anh có chút hoảng hốt buông ra. “Anh lấy cho em một ly nước nhé!” Quay đầu lại, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đứng ở cửa. “Anh! Anh về rồi à!”

“Ừm!” Nam Cung Nghiêu nhanh chóng thu hồi cảm xúc của mình lại. “Em đừng động, anh qua đó!”

Anh rót một ly nước, đưa cho Uất Noãn Tâm, tay không cẩn thận làm đổ, nóng bỏng, làm cho cô tim cô đập loạn, lại nghĩ đến cái hôn lần trước. Không khí đột nhiên có chút ngột ngạt, cô muốn chạy khỏi chỗ này. “Em hơi mệt, hai người nói chuyện đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 109: Cô Quyển Rũ Em Trai Anh?

Uất Noãn Tâm cực kỳ tức giận, la hét đánh trả lại, vừa đấm vừa đánh, còn có cầu véo. Mặc cho anh là người như thế nào, sẽ báo thù cô ra sao, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn. “Buông tôi ra! Sắc lang! Cầm thú!”

Sự phản kháng của cô một chút cũng không có tác dụng với Ngũ Liên, người ngoài nhìn vào không biết, còn tưởng cô đang liếc mắt đưa tình với anh.

“Đừng động, tôi đang giúp cô....” Ánh mắt lợi hại của Ngũ Liên trong ánh sáng lấp lánh của ánh nến giống như một con dã thú nguy hiểm ẩn nấp trong bóng đêm, không hề nháy mắt nhìn tòa nhà thủy tinh đối diện.
“Ngoan một chút....”

“Ngoan cái đầu anh! Tôi sẽ không mắc lừa anh nữa đâu! Còn không buông ra, tôi kêu cứu đó!”

“Ở đây là câu lạc bộ tư của tôi, cô cho rằng sẽ có người đến cứu cô sao?” Ngũ Liên giữ lấy cằm của cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt dịu dàng, nhưng nguy hiểm khó lường.

Uất Noãn Tâm cảm thấy tim mình đập như sấm, cả người không khống chế được trở nên run rẩy. Cô rất lo sợ chuyện lúc trước sẽ xảy ra một lần nữa, lần này, thực sự không ai có thể cứu cô.

Mỗi một chữ một câu của anh, nghiêm túc nói cho cô biết. “Vật nhỏ, khi em biết được chân tướng mọi việc, em sẽ cảm kích tôi đó!”

Nếu như anh đủ nhẫn tâm, sẽ không để ý sống chết của cô, dốc toàn lực phản kích lại. Nhưng những quyết định ở trước mắt, mỗi một quá trình, đồng nghĩa với việc anh dùng chính mình bảo vệ cho cô. Anh không biết rốt cuộc cô có năng lực gì khiến anh không tiếc bất cứ giá nào mà hy sinh, nhưng đây là quyết định của anh.

Chỉ hy vọng những ý tốt của anh, sẽ không bị cô làm hư hết.

Dù sao, cô là người con gái đầu tiên anh không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ.

Một chút chân tướng cũng không biết được, ngược lại còn bị anh ăn đậu hủ. Anh xem cô là đồ chơi, lúc nào nhàm chán, liền lấy cô ra trêu chọc, đùa giỡn sao?

Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng tức nổi lửa, tông cửa thật mạnh đi ra, một mạch chạy thẳng ra đường lớn, lăm bắm rửa họ tên của Ngũ Liên.

Cô là một kẻ đại ngu ngốc, biết rõ nhân phẩm của Ngũ Liên không tốt, vẫn còn tin anh ta, kết quả bị anh đùa giỡn một phen. Cô rất hối hận lúc trước lại thay đổi cách nhìn về anh, mặc dù anh mất mẹ từ nhỏ, nhưng với tính tình của anh, không đáng để cô đồng cảm.

Về đến nhà, không suy nghĩ gì đi đến trước cửa phòng của Nam Cung Thiệu Nghiêm. Bên trong tiềm thức, có lẽ ở chỗ anh, cô mới thực sự tìm được cảm giác an toàn, không cần quan tâm anh sẽ có mục đích tốt xấu gì với cô.

Nhìn thấy ánh sáng từ trong phòng hắt ra ngoài, cô gõ cửa. “Là em!”

“Vào đi!” Giọng nói của anh dịu nhẹ như gió xuân.

Uất Noãn Tâm đẩy cửa đi vào, Nam Cung Thiệu Nghiêm đang quay lưng về phía cô vẽ tranh, nhân vật trên bức tranh, tất nhiên là cô. Chỉ là, cô cảm

thấy người trên tranh đẹp hơn cô rất nhiều. Tại sao trong mắt của anh, rất nhiều khuyết điểm của cô, đều trở thành hoàn mỹ như vậy chứ?

“Đã khuya như vậy, còn chưa đi ngủ?”

“Năm một hồi, không ngủ được, lại thức dậy vẽ tiếp!” Vẽ xong một nét cuối, Nam Cung Thiệu Khiêm bỏ cọ vẽ xuống, quay đầu nhìn cô cười, hai hàng lông mày giãn ra tựa như một bức tranh thủy mặc, tuấn tú thuần khiết, cực kỳ đẹp trai.

Chuyện anh không dám nói cho cô biết đó là, mỗi đêm anh đều chờ cô. Mặc dù cả một tuần cô không nói “ngủ ngon” với anh, mỗi lần đều đổi lại là sự mất mát, nhưng anh vẫn đợi. Hôm nay, cuối cùng cũng đợi được.

Nhìn thấy cô, bên trong trái tim trống rỗng như được đổ đầy. Hạnh phúc bên trong lồng ngực như tảng vọt lên, muốn tràn hết ra ngoài.

Nhưng mà, anh không muốn cô biết. Tình yêu của anh quá mãnh liệt, sẽ cho cô áp lực. Anh lại không thể khống chế mình không yêu cô, chỉ có thể che giấu nó ở bên trong, lặng lẽ yêu cô.

“Cũng không nên vất vả như vậy!” Uất Noãn Tâm kéo lại tấm chăn giúp anh. “Anh gần đây như thế nào? Có ngoan ngoãn nghe lời Hà quản gia không?”

“Ừm! Những thuốc bổ bà ấy mang lên anh đều uống hết, mỗi ngày đều uống lâu tắm nắng.”

“Vậy thì tốt rồi! Thật xin lỗi, gần đây em quá bận, không thể thường xuyên qua đây. Đợi qua vụ này, em lại chăm sóc anh!”

“Em không cần lo lắng, anh có thể chăm sóc cho bản thân! Công việc gần đây áp lực rất lớn sao? Có muốn nói một chút không?”

Những chuyện xảy ra gần đây quá nhiều, khiến cho Uất Noãn Tâm thở không ra hơi, cô rất muốn tìm một người tâm sự. Nhưng mà, cô không muốn những vấn đề đau đầu của bản thân đặt lên người khác, nhất là Nam Cung Thiếu Khiêm.

Anh là một người thuần khiết như thiên sứ, chỉ cần biết thế giới đẹp đẽ của bản thân là đủ rồi. Về phần dơ bẩn mặt khác của thế giới, để một mình cô gánh lấy là đủ.

Uất Noãn Tâm lắc đầu: “Tự em có thể xử lý tốt mà!”

“Ừm! Anh tin tưởng em! Nhưng hy vọng em nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, anh luôn ở đây, em lúc này cũng có thể tâm sự với anh! Có thể anh không giúp được gì hết, nhưng anh có khả năng, làm cho em vui vẻ!” Nam Cung Thiếu Khiêm nắm lấy bàn tay của cô kéo đến đầu gối mình, nhẹ nhàng nắm giữ. Ánh mắt kiên định và yêu thương, nói cho cô biết, anh vĩnh viễn luôn ở bên cô.

Uất Noãn Tâm cảm động đến mức không biết nên nói cái gì, cổ họng có chút nghẹn ngào, cái gì cũng không nói, chỉ đơn giản nắm lấy tay anh.

Hai người nhìn nhau không nói, ánh mắt đầy cảm xúc giao hòa với nhau.

Nam Cung Nghiêu đứng ở cửa phòng, đều nhìn thấy hết cảnh này.

Tay của Uất Noãn Tâm, nắm chặt lấy tay của Nam Cung Thiếu Khiêm.

Không biết tại sao, trong trái tim anh, giống như có một vật gì đó đâm vào, ánh mắt đau rát, không muốn nhìn tiếp. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng anh cảm nhận được cái đau đó rất rõ ràng.

Không thể nói rõ đây là mùi vị gì, giống như từng cảm nhận qua. Khi anh yêu người con gái kia, khi cô hơi thân mật với những người khác, cũng có cùng một cảm giác như vậy.

Chỉ là, anh không muốn nghĩ theo phương diện này, cũng có thể, anh đang chống lại ý nghĩ về phương diện này.

Anh chắc chắn bản thân có loại cảm giác đó, hoàn toàn do Uất Noãn Tâm không biết xấu hổ, quyến rũ em trai của mình.

Khi anh đang mĩa mai cô quyến rũ Thiếu Khiêm, cô tức giận run rẩy cả người, mặc dù không chống cự quyết liệt, nhưng ánh mắt đó, dường như anh đang sỉ nhục nhân phẩm của cô, buộc cô phải chịu đựng lời vu cáo đó. Thậm chí, có lúc anh cũng bị dao động, nghĩ lại có phải bản thân đã nghĩ cô là một người rất dơ bẩn hay không?

Nhưng bây giờ xem coi, cô đang làm cái gì?

Cô rất tự nhiên chủ động nắm lấy tay Thiếu Khiêm. Cô có từng nghĩ qua, người cô đang quyến rũ, là em trai của chồng mình không?

Tay của hai người nắm lấy nhau một cách thân mật, tim của Nam Cung Thiếu Khiêm cũng loạn nhịp. Ngay lúc ấy, anh cảm thấy rất sợ hãi, sợ khát vọng của bản thân đối với cô càng thêm mãnh liệt, một khi đã nắm được tay cô, bước tiếp theo, lại muốn ôm lấy cô, càng nhiều càng nhiều hơn.

Vì thế, anh có chút hoảng hốt buông ra. “Anh lấy cho em một ly nước nhé!” Quay đầu lại, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đứng ở cửa. “Anh! Anh về rồi à!”

“Ừm!” Nam Cung Nghiêu nhanh chóng thu hồi cảm xúc của mình lại. “Em đừng động, anh qua đó!”

Anh rót một ly nước, đưa cho Uất Noãn Tâm, tay không cẩn thận làm đổ, nóng bỏng, làm cho cô tim cô đập loạn, lại nghĩ đến cái hôn lần trước. Không khí đột nhiên có chút ngột ngạt, cô muốn chạy khỏi chỗ này. “Em hơi mệt, hai người nói chuyện đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 110: Scandal Ngoại Tình (1)

Nam Cung Nghiêu không biết ‘tâm sự con gái’ của Uất Noãn Tâm, cho rằng cô đang lẩn trốn anh, nên cảm thấy khó chịu. Đây là sao chứ? Không muốn cùng chồng mình ở chung một chỗ, ở chung với em trai chồng, ngược lại càng vui sao?

“Ừm! Ngủ ngon nha! Anh hai, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, em chuẩn bị đi ngủ rồi!”

Nam Cung Nghiêu gật đầu, cũng với Uất Noãn Tâm đi ra khỏi phòng. Cô vội vàng nói câu ‘ngủ ngon’, chân chạy như bay, nhưng bị Nam Cung Nghiêu đuổi theo sau. “Ở đây....phòng của anh, không phải bên kia sao?”

Nam Cung Nghiêu không nói lời nào, trong lòng hoảng loạn, nhưng không nhìn bất kỳ vui buồn tức giận nào hiện trên mặt anh.

Uất Noãn Tâm cũng không lên tiếng theo, cúi thấp đầu chăm chú bước đi, cả người trở nên căng thẳng. Khó khăn lắm mới đi được đến cửa phòng, giống như được ân xá. “Tôi đến rồi, ngủ ngon!”

“Uất Noãn Tâm!”

Nam Cung Nghiêu gọi cả họ lẫn tên của cô, trong chớp mắt cô như bị hóa đá, run rẩy quay đầu lại, cười gượng. “Có!” Anh muốn gì chứ? Gần đây hình như cô không có đặc tội gì với anh?

Nghĩ đến ngày mai sẽ xảy ra chuyện, lại nhìn vẻ mặt vô tội của cô, Nam Cung Nghiêu có một chút không đành lòng, tuy nhiên cuối cùng anh cũng

đề nén xuống. Anh sẽ không để bất kỳ người nào làm thay đổi quyết định của mình, đặc biệt là cô!

“Không có gì! Cô đi vào đi!” Anh cười tựa như không cười, chỉ là nụ cười đó đến rất nhanh rồi cũng mất đi trong chớp mắt, rất khó phát hiện.

Uất Noãn Tâm nhìn theo bóng dáng anh rời đi, có chút ngu ngơ, đây là tình huống gì chứ? Đùa giỡn với cô sao?

Nhưng cô luôn là người nghĩ thoáng, cũng không muốn nghĩ nhiều, nhún vai tỏ vẻ bất lực, rồi đi vào phòng. Hoàn toàn không ngờ đến, ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, cả thế giới đều bị đảo lộn.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Uất Noãn Tâm vẫn đi làm như thường. Vừa bước vào văn phòng luật sự, chợt nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao ở bên trong, mọi người đều cầm một tờ báo ríu rít bàn luận với nhau. Ngay cả những đồng nghiệp nam bình thường không tham gia tám chuyện bát quái cũng chụm đầu vênh tai lên, thầm thì nói nhỏ, biểu hiện rất mập mờ, vừa nhìn là biết có chuyện lén lút gì đó.

“Xảy ra chuyện gì lớn sao?”

“Chuyện lớn! Thực sự rất lớn!” Người thư ký bình thường thích chuyện bát quái nhất bắt đầu kéo một giọng rất sắc la lên. “Vợ của tổng tài tập đoàn toàn cầu Nam Cung Nghiêu, thiên kim của ngài thị trưởng ngoại tình đó!”

Đầu của Uất Noãn Tâm ‘ầm’ một tiếng nổ vang, đứng im tại chỗ.

Thư ký tiếp tục đánh thêm một quả bom nữa. “Có biết đối phương là ai không? Hoa công tử Ngũ Liên! Hai nhân vật có tiền có thế nhất Đài Loan, lại cùng coi trọng một người phụ nữ! Mặc dù nói ngoại tình có chút khó

nghe, nhưng vẫn khiến cho người khác rất ngưỡng mộ nha! Rất kích thích nha! Diễn như phim thần tượng vậy!”

Uất Noãn Tâm gần như xông lên, đoạt lấy tờ báo. Trên trang bìa để tiêu đề và bức ảnh ngoại tình thật to của cô và Ngũ Liên, ảnh bìa chính là cảnh cô và Ngũ Liên đang khiêu vũ ở câu lạc bộ, hai người đứng rất sát nhau, trông giống như đang trao nhau nụ hôn nồng cháy.

Máu nhất thời chảy ngược, chạy thẳng vào đại não, sắc mặt trở nên trắng bệch, bàn tay lạnh ngắt, không ngừng run rẩy.

Không! Không phải như vậy.....

Tại sao lại có loại tin tức này chứ?

Chân của cô mềm nhũn ra, hơi lão đảo, suýt nữa té ngã.

“Cô làm sao vậy? Chẳng qua chỉ là tin bát quái thôi sao? Sao lại phản ứng mạnh mẽ vậy, giống như nữ chính ngoại tình chính là cô vậy! Đây, hai người hình như cùng họ Uất nha!”

“Không, không có, tôi chỉ là.....” Uất Noãn Tâm ngay cả sức lực để giải thích cũng không có, chỉ muốn thoát ra khỏi cơn ác mộng này, thoát khỏi mọi người.

Đẩy mọi người ra, chạy về phía phòng làm việc của mình, khóa trái cửa!

Các đồng nghiệp nhìn nhau. “Làm sao vậy?”

Uất Noãn Tâm bật máy vi tính lên, tất cả các trang mạng đều đưa tin vụ scandal này. Càng nói càng quá đáng, còn nói cô và Ngũ Liên trước khi đã bị chụp qua cảnh ‘shock trong xe’, nhưng đều bị ém xuống hết. Tuy rằng bọn họ không lấy ngòi bút làm vũ khí với cô, nhưng dưới ngòi bút của bọn

họ, cô hoàn toàn trở thành một người phụ nữ trắng hoa, không biết xấu hổ, còn chủ động quyến rũ Ngũ Liên.

“Rằm”, cô đóng sập máy vi tính lại, giống như làm như vậy có thể trốn tránh. Chỉ bằng những thứ này đã hủy hoại cô rồi, càng không dám tưởng tượng tình cảnh bên ngoài ra sao.

Nam Cung Nghiêu sẽ bị ảnh hưởng sao?

Cô vội vàng gọi điện đến công ty anh, thư ký nói tổng tài không có ở đó, gọi điện vào di động của anh, cũng không ai bắt máy.

Anh đang cố ý không nhận điện thoại sao? Anh có thể hiểu lầm không, cho rằng giữa cô và Ngũ Liên thực sự có gì đó sao?

Vừa nghĩ đến Nam Cung Nghiêu có thể hiểu lầm cô, Uất Noãn Tâm nôn nóng như con kiến bò trên chảo nóng, một giây cũng không ngồi yên được, một mạch chạy xuống lầu gọi xe taxi. “Tập đoàn toàn cầu!” trên đường gặp toàn đèn đỏ, lòng cô nóng như lửa đốt, sắp khóc òa lên. Khó khăn lắm mới đến được, bên ngoài đứng đầy mấy trăm ký giả, cùng bảo vệ tiến hành ‘vật lộn thân thể’.

Đây rõ ràng không phải là cơ hội tốt, nhưng Uất Noãn Tâm không muốn nghĩ nhiều như vậy. Dùng túi xách che mặt mình lại, từ trong đám phóng viên động nghệt, đột phá vòng vây. Nhưng phóng viên quá nhiều, đều không màng sống chết, cô vốn không thể vượt qua được, ngược lại còn bị bọn họ đẩy qua đẩy lại, sắp sửa trở thành bánh nhân thịt rồi.

Lúc này, phóng viên bên phải đột nhiên lấy khữu tay quẹt qua mặt cô, mắt kính bị bay ra ngoài, Uất Noãn Tâm nén đau xoay người lại tìm, chỉ nghe thấy ‘răng rắc’, ngay cả những mảnh bể của kính của không tìm thấy.

Thê thảm hơn nữa, mọi người đều nhận ra cô, cất cao giọng hét chói tai. “Uất Noãn Tâm, cô ấy là Uất Noãn Tâm.....”

Trong lòng thét lớn không ổn rồi, muốn chạy, nhưng bọn ký giả không có cô có cơ hội thoát thân, kéo cô vào chính giữa, mấy chục cái micro để trước mặt cô, đèn flash chớp nháy đến nỗi cô không thể mở mắt được, những câu hỏi sắc bén như một cơn đại hồng thủy mạnh mẽ vây quanh cô.

“Cô và Ngũ thiếu thực sự đang ngoại tình sao?”

“Nam Cung tổng tài có biết chuyện này không?”

“Hai người ngoại tình được bao lâu rồi?”

“Nghe nói trước đây cô từng bí mật phá thai, bởi vì đứa bé là con của Ngũ thiếu sao?”

“Hãy trả lời một chút đi.....”

“Tránh ra! Xin tránh ra!” Uất Noãn Tâm đẩy trái đẩy phải, nhưng một chút cũng không nhúc nhích. Bắt đầu hoa mắt, tai cũng ‘ong ong’ lên, dường như cả thế giới đều sụp đổ. Cô bị bức đến suy sụp, thét đến chói tai. “Tránh ra.....các người tránh ra.....”

Đám phóng viên cũng không lùi bước, ngược lại càng tiến lại gần hơn, tựa như muốn ép cô chết mới cam lòng.

Lúc này, Nam Cung Nghiêu thản nhiên ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da của Italia, qua camera xem một cách thờ ơ và lạnh nhạt toàn bộ những cảnh này, Uất Noãn Tâm giống như một đứa trẻ bị bắt nạt, cố ý cuộn mình lại để tránh né những tổn thương của bên ngoài, bảo vệ chính mình, trong mắt lã chã giọt nước mắt. Nhưng như vậy cũng không thể khiến cho những người đó thương hại, chỉ khiến cho người khác càng muốn tổn thương cô hơn.

Bất thành lình cô bị một người đụng phải, té ngã xuống đất, những cánh tay ở đó toàn bộ đều trở ra, không có một ai đỡ cô, vẫn như cũ bức cô vào

con đường chết. Cô dùng cử chỉ mấp môi cầu xin bọn họ buông tha cho cô, vô cùng đáng thương.

Nam Cung Nghiêu cũng không muốn xem tiếp nữa, hai mắt nhắm lại, đứng dậy lao thẳng ra khỏi phòng làm việc....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111: Scandal Ngoại Tình (2)

Ở cửa tập đoàn toàn cầu, Uất Noãn Tâm vẫn bị rất nhiều phóng viên xô đẩy. Cô té ngã xuống đất, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có, bọn họ quá đáng sợ, không ép cô đến chết, sẽ không cam tâm. Ngay lúc đó, cô thực sự cảm thấy bản thân ghệt thở. Hai con mắt đều đỏ lên, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống, vô lực khóc nức nở. “Không có....tôi không làm những chuyện này....”

Đây không phải là đáp án mà bọn ký giả muốn biết, bọn họ phát điên lên muốn bức cô thừa nhận, hỏi cho ra được những chi tiết cần, nếu không tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Tôi không có.....tôi thực sự không có.....”

Bất thành lĩnh đám phóng viên huyên náo lên, mọi người tránh ra, ngạc nhiên nhìn thấy một bóng dáng người đàn ông tựa như thiên sứ. Anh một lời cũng không nói, nét mặt lạnh lùng, tản ra hơi thở lạnh như băng khiến người cho cả người lẫn thú không dám đến gần, dọa đến bọn họ phải lùi vài bước. Nhìn thấy anh đi đến phía sau của Uất Noãn Tâm, cởi áo khoát ra bao bọc lấy dáng người yếu ớt của cô. “Không cần sợ hãi, anh ở đây....”

Anh chỉ nói một câu, nước mắt ầm nhẩn rất lâu cuối cùng cũng vỡ òa, tràn ra bờ mi. Dùng sức ôm chặt lấy cổ anh, khóc giống như một đứa trẻ. Đây là lần thứ hai, cô ở trong lòng anh khóc nức nở. Nhưng không biết tại sao, những khi cô bị tổn thương đến kinh sợ, người ở bên cô, đều là anh! Và cũng chỉ ở trong lòng anh, muốn mới dám bộc lộ hết cảm xúc của bản thân. Đó là bởi vì, anh cho cô cảm giác an toàn.

Nam Cung Nghiêu ôm lấy cô, ánh mắt lạnh băng quét qua toàn cảnh, những phóng viên lúc này giương nanh múa vuốt với Uất Noãn Tâm bị dọa đến mức tránh ra hết. Lúc này bởi vì có nhiều người, quá phấn khích, hiện tại mới lo lắng kết cục chọc giận Nam Cung Nghiêu. Đây là một người đàn ông có quyền có thế, chỉ cần một cái chỉ tay của anh ta cũng có thể đưa toàn bộ bọn họ vào chỗ chết.

“Đối với những tin tức không chứng thực của quý vị, tôi sẽ giao cho luật sư xử lý!”

“Nhưng mà.....”Đám người cất lên giọng nói yếu ớt giống như con muỗi. “Thực sự đã có người chụp được.....hình hẹn hò của hai người.....không phải vu khống cô ấy.....”

Nam Cung Nghiêu nghiêng đầu, ánh mắt lạnh băng quét qua, dọa anh ta hóa đá. “Trở về nhận thư của luật sư đi!”

Một chiếc xe dừng lại ở phía trước hai người, tài xế xuống xe cung kính chào hỏi rồi mở cửa xe, Nam Cung Nghiêu ôm Uất Noãn Tâm đặt nhẹ nhàng ở ghế sau, tự mình ngồi vào xe. Bọn ký giả bám theo vài bước, không dám đuổi tiếp, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nhau. Dám tung scandal người thuộc tầng lớp thượng lưu, rõ ràng muốn tìm cái chết mà!

Ngồi trên xe rất lâu, Uất Noãn Tâm mới dần nín khóc. “Thực, thực xin lỗi....nhưng xin anh tin tưởng tôi, tôi thực sự không có....”

“Tôi tin tưởng em!” Chỉ bốn chữ, đơn giản, có lực!

Giống như một viên thuốc trợ tim, cho Uất Noãn Tâm một sự an tâm rất lớn. “.....tại sao?”

Nam Cung Nghiêu cười nhạt, hiện cái lúm đồng tiền. “Em nói không có, thì tôi tin tưởng em!”

Uất Noãn Tâm sững người nhìn anh, chăm chú nhìn không dám tin vào mắt mình. Giống như sau khi bão tố gió mưa qua, mùa xuân hoa nở ấm áp bỗng nhiên trở về. Thế giới của cô không hề tối tăm bi thương, ngược lại còn tràn đầy hạnh phúc. Dường như chỉ cần một câu nói của anh, tất cả mọi uất ức đều tan theo mây khói, thậm chí cảm thấy nếm trải những thứ khủng khiếp hơn nữa, cũng đáng.

Quá cảm động, đến nỗi không biết dùng từ ngữ nào để diễn đạt, đành nghẹn ngào. “Cám ơn!”

Nam Cung Nghiêu vươn một cánh tay ra, xoa đầu cô. Cô rụt cổ lại, bởi vì ‘sự sùng ái’ của anh, làm cho tim cô có chút loạn nhịp.

“Nhưng mà, tôi lại mang phiền phức đến cho anh, có phải không?” Mặc dù anh không nói, nhưng nghĩ cũng biết, ngoại tình loại scandal này, mang đến cho tập đoàn toàn cầu ảnh hưởng rất lớn. Mặc dù cô không có làm, nhưng vẫn khiến anh thay cô nhận lấy một vết đen vì chống lại những lời vu cáo đó.

“Đừng nghĩ nữa! mấy ngày này em ngoan ngoãn ở trong nhà đợi, đừng ra cửa. Những chuyện còn lại, để anh xử lý!” Nói xong câu đó, Nam Cung Nghiêu không nói thêm lời nào. Dựa vào ghế xa, nhắm mắt lại, lông mày nhíu lại có chút mệt mỏi.

Uất Noãn Tâm không khỏi tự trách, là cô gây ra tai họa, nhưng lại làm cho anh sút đầu mẻ trán. Cô rất hy vọng, bản thân có thể vì anh làm chút gì đó.

.....

Sau khi về nhà, Uất Noãn Tâm âm thầm trở về phòng, đang nằm nhìn trần nhà, điện thoại di động đột nhiên vang lên, một dãy số lạ nhấp nháy trên màn hình. Cô lặng người bắt máy, bên kia truyền một giọng hỏi thăm dịu dàng. “Hello, em vẫn khỏe chứ?”

Cô từ giường bật cả người dậy, nghiêng răng nghiêng lợi. “Ngũ liên, anh là đồ khốn!”

“Mặc dù bốn thiếu đích thân gọi điện thoại cho em, cũng không cần kích động đến vậy chứ?”

“Tất cả mọi việc đều do anh ở phía sau điều khiển có đúng hay không? Anh cố ý muốn hại chết tôi phải không? Tại sao anh không chịu buông tha cho tôi hả? Tôi phải làm sao anh mới chịu bỏ qua cho tôi!”

Bên kia im lặng: “Tại sao những lời em nói, một chữ bốn thiếu đều nghe không hiểu?”

“Anh cho rằng cho giả ngốc thì có thể trốn tránh sao? Chỗ đó là câu lạc bộ tư của anh, nếu như anh không cho phép, đám phóng viên không có cách gì chụp lên được!”

“Em cũng biết đó, phóng viên bây giờ vô cùng lợi hại. Giả trang lên vào trong câu lạc bộ chụp lên, rất khó đề phòng. Em biết rõ, hào quang của bốn thiếu chói mắt, đều nhận được sự chú ý của mọi người, có ký giả muốn vào chụp lên tôi cũng là điều bình thường, ai biết được em trùng hợp bị ảnh hưởng, thật không may mà!”

Những lời của Ngũ Liên, giống như châm dầu vào lửa, Uất Noãn Tâm thực sự nổi lửa giận, gào thét. “Đừng có biện minh, tại sao anh muốn hại tôi hả?”

“Ngay cả bản thân em còn không biết nguyên nhân, dựa vào cái gì một mực cho rằng là do tôi làm?” Anh cũng hơi hơi tức giận, giọng nói giống như từ trong kẽ răng rít ra vậy. “Vật nhỏ, dùng đôi mắt nhìn người không chính xác đâu, phải dùng con tim! Nếu không, sự thật sẽ khiến cho em đau đến không muốn sống đó!”

Lời nói của anh giống như lời nguyên rủa của ma quỷ, vọng bên tai của cô, màng nhĩ đau đớn, hóa thành những hình ảnh tàn nhẫn, giống như những lời anh tiên đoán sắp trở thành sự thật. Uất Noãn Tâm trốn tránh cắt đứt cuộc điện thoại, tim đập mạnh.

Nhưng vài phút sau, điện thoại lại reo lên, cô ngắt cuộc gọi một lần nữa, nhưng vẫn không thể mặc kệ được. Cô nhận cuộc gọi gào to lên. “Anh là một tên điên, đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!”

“Noãn Tâm, là con sao?”

“.....Ba.....” Cô nhẹ nhàng thở ra, xoa lên trán đầy mồ hôi, mệt mỏi. “Xin lỗi ba!”

“Lúc này nói điện thoại với ai?”

“.....Một tên ký giả!”

“Điện thoại của những kẻ đó con ngàn lần cũng không được nhận, càng giải thích càng loạn. Mấy ngày này con đừng đi đâu hết, ba sẽ thay con xử lý mọi chuyện ổn thỏa!”

“Cám ơn ba!” Uất Noãn Tâm có chút ấm lòng.

“Nam Cung Nghiêu....cậu ta không sao chứ?”

“Không có! Anh ấy đã ra tay xử lý ch

uyện này, ba không cần lo lắng!”

“Vậy thì tốt....vậy thì tốt....” Uất Kiến Hùng không nói tiếp, cũng không cúp điện thoại, có chút do dự.

Uất Noãn Tâm liền hỏi: “Ba, ba có chuyện gì muốn nói phải không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 112: Ly Hôn Tái Giá

“VẬY....BA ĐI THĂNG VÀO VẤN ĐỀ LUÔN NHA....CON VÀ NGŨ THIẾU, CÓ QUAN HỆ GÌ?”

Nghe thấy cái tên đó liền nổi lửa, Uất Noãn Tâm hứng hờ trả lời một câu. “CON VÀ ĐỒ KHỐN ĐÓ CÓ THỂ CÓ QUAN HỆ GÌ! TOÀN LÀ NHỮNG LỜI ĐỒN VÔ CĂN CỨ!”

“NHƯNG MÀ..... NHỮNG TẤM HÌNH HAI CON BỊ CHỤP LÉN.....”

“CÁI ĐÓ LÀ.....CON KHÔNG BIẾT NÊN GIẢI THÍCH VỚI BA NHƯ THẾ NÀO, TÓM LẠI, CON VÀ ANH TA KHÔNG CÓ QUAN HỆ NHƯ NHỮNG GÌ KÝ GIẢ ĐÃ VIẾT, XIN BA HÃY TIN TƯỞNG CON!”

“Ừ!” Uất Kiến Hùng lại dừng một lát, hỏi có chút chần chừ: “VẬY NGŨ THIẾU ĐỐI XỬ VỚI CON NHƯ THẾ NÀO?”

“CON KHÔNG BIẾT!” Uất Noãn Tâm cũng không hiểu rõ, rốt cuộc bản thân có cái gì đáng để anh dây dưa không dứt, phải ép cô vào con đường chết mới chịu. Cô không biết nên giải thích mục đích của anh ra sao, Uất Kiến Hùng lại hiểu theo nghĩa khác, cho rằng ‘không biết’ là đối với cô có hứng thú.

“THỰC RA, MỌI VIỆC BA ĐỀU HIỂU RÕ, CON VÀ NAM CUNG NGHIÊU CHỈ CÓ CỬ CHỈ ÂN ÁI Ở NGOÀI MẶT. VÌ SỰ NGHIỆP CỦA BA, CON ĐÃ CHỊU KHỔ RẤT NHIỀU, CHỊU RẤT NHIỀU UẤT ỨC, BA THỰC XIN LỖI CON.....”

Mũi có chút chua xót, Uất Noãn Tâm thầm hít một hơi, đem cảm xúc đè nén xuống. “Ba, ba đừng nói như vậy, con là con gái của ba, con làm những điều này là lẽ đương nhiên!”

Cô đang đắm chìm trong sự cảm kích, thì Uất Kiến Hùng dội cho cô một chậu nước lạnh, từ trên đầu xuống.

“Ba không muốn con chịu khổ thêm nữa, do đó nếu như con và Nam Cung Nghiêu không thể tiếp tục chống đỡ, không bằng tái giá với Ngũ Liên đi. Ông của cậu ta là tư lệnh, là nhân vật hiển hách nhất trong giới chính trị. Có sự ủng hộ của ông ấy, cơ hội tranh cử chức chủ tịch của ba càng lớn hơn....”

Uất Noãn Tâm ngàn vạn lần không nghĩ đến, ba ruột của mình, lại có thể nói ra những lời như vậy. Cô cho rằng ông quan tâm đến anh, nhưng trong lòng ông thực sự không hề để tâm đến, chỉ lo cho chức quan của mình.

“Đương nhiên, ba cũng vì muốn tốt cho con, Ngũ Liên sẽ rất mực yêu thương con. Noãn Tâm, con có nghe ba nói không? Noãn Tâm?”

“Con là con gái ba, không phải con cờ của ba, xin ba hãy cho con một chút công bằng đi!” Uất Noãn Tâm ngắt cuộc gọi, trong lòng tràn ngập bi thương. Không biết có nên vì số phận của mình mà đau buồn khóc lóc, hay là vì số phận của mình điên cuồng cười to.

Có lẽ, sai lầm lớn nhất của cô, đó là tuân theo di nguyện của mẹ, nhìn nhận một người cha không hề có trái tim này.

.....

Uất Noãn Tâm bàn giao toàn bộ công việc ở văn phòng luật sư cho thư ký, chính mình đóng cửa ở nhà hai ngày, chỉ có thể thông qua tivi tìm hiểu mọi chuyện bên ngoài. Những lời đồn đãi gièm pha một chút cũng không

giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, mọi loại tin đồn khó nghe đều ập đến, biến cô và Ngũ Liên thành yêu quái.

Cô vốn không dám xem tiếp, nhưng lại muốn biết, vì có liên quan chặt chẽ với Nam Cung Nghiêu. Mỗi đêm anh trở về, đều đi thẳng về phòng. Cô biết anh vì chuyện này mà bị khuấy nhiễu đến gà chó không yên, cũng không dám quấy rầy, chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh, lo lắng cho anh.

Kênh kinh tế tài chính phát tin tức về tập đoàn Ngũ thị. Bị ảnh hưởng bởi scandal ngoại tình, cổ phiếu của tập đoàn Ngũ thị đã giảm xuống mười điểm, tất cả các cổ đông đều tỏ ra nghi ngờ năng lực lãnh đạo của Ngũ Liên, có thái độ muốn tước bỏ chức vị tổng tài của anh.

Kết quả lần này, Uất Noãn Tâm hơi bất ngờ. Từ lúc xảy ra chuyện đến nay, cô một mực cho rằng Ngũ Liên là người đứng trong bóng tối giật dây, nhưng nói như thế nào, cũng không đáng để anh lấy cái chức tổng tài ra bồi thường, hãm hại cô, dường như việc này đối với anh không hề có ích lợi gì.

Còn nhớ ở trong điện thoại anh từng nói, nhìn người không phải nhìn bằng mắt, mà phải nhìn bằng tim, anh đang ám chỉ cho cô biết, người hại cô là một người khác. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thể nghĩ ra ai có thâm thù đại hận với cô, hơn nữa không màn đến việc đắc tội với Ngũ Liên.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Khóa trái cửa, nhốt chính mình ở trong phòng một ngày cũng không thể nghĩ ra, đơn giản không nên nghĩ tiếp nữa. Chuyện quan trọng trước mắt, giúp Nam Cung Nghiêu giảm bớt mệt mỏi. Nhưng việc này, một chữ anh cũng không nhắc đến, cô cũng không tiện hỏi, đành dùng phương pháp khác quan tâm anh vậy.

Hà quan gia từng nói, không có gì bằng sau một ngày làm việc mệt mỏi, về đến nhà có thể ăn được một bữa cơm do chính tay vợ mình nấu, càng làm cho người đàn ông cảm thấy mình có gia đình. Vì vậy cô quyết định bắt tay làm, tự tay làm cho anh một bữa cơm tối. Trình độ làm món Trung của cô có hạn, nhưng cô tin chắc, bản thân có thể bổ túc thêm. Cầm thực đơn vào bếp nghiên cứu, thực tế, từ sáng sớm bận đến tối, cuối cùng đã học biết được vài món bình thường ở trong gia đình.

Bốn giờ chiều, gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu, có chút căng thẳng.

“Tôi là Nam Cung Nghiêu!” Một giọng nói trầm ổn phát ra một cách dứt khoát.

“.....là em! Anh đang bận sao?”

“Ừm! Đang bận!”

“Ờ....cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ muốn hỏi anh tối nay có về ăn cơm không? Em vừa học được vài món, muốn làm cho anh ăn!”

“Buổi tối có cuộc họp, không chắc là có thể về được hay không!”

“Như vậy à.....” Cô có chút mất mát. “VẬY anh làm việc đi, em không quấy rầy anh nữa!”

Vừa định cúp điện thoại.....

“Bảy giờ!”

“Hả?”

“Bảy giờ anh về đến nhà!” Nói xong câu đó, anh cúp điện thoại trước.

Uất Noãn Tâm giống như một con chim sơn ca nhảy nhót, bất chợt từ sofa nhảy dựng lên, chạy vào trong bếp, bận rộn tới lui. Người làm muốn

giúp, đều bị cô từ chối một cách khéo léo. Tất cả đều do chính tay cô chuẩn bị thì mới có thành ý, lương tâm cắn rứt, mới có thể giảm đi một chút.

Bưng đĩa đồ ăn cuối cùng lên, kim đồng hồ vừa vặn chỉ bảy giờ.

Uất Noãn Tâm cởi tạp dề ra, ngồi ở bàn ăn thấp thỏm đợi Nam Cung Nghiêu, trong mòn con mắt. Nhưng một tiếng đã trôi qua, nửa bóng người cũng không thấy. Không khỏi có cảm giác mất mát, không lẽ anh quên rồi sao?

Hà quản gia nhìn có chút không đành lòng, khuyên cô: “Thiếu phu nhân, đại thiếu gia bận không thể trở về được, cô dùng trước đi!”

“Anh ấy có gọi điện thoại về không?”

Hà quản gia lắc đầu.

“Đành tiếp tục đợi vậy, có thể anh vừa họp xong, đang trở về nhà, cũng có thể đang chạy xe trên đường...” Cho dù phải cô tự an ủi mình, cô cũng không muốn đánh mất hy vọng.

.....

Trên đỉnh toàn cầu.

Hương Vi gõ cửa bước vào: “Tổng tài, cuộc họp sắp bắt đầu rồi!”

“Ừ!” Nam Cung Nghiêu xử lý xong một đồng tài liệu, đứng dậy chuẩn bị tham dự cuộc họp, ánh mắt vô thức quét nhìn đồng hồ, mới phát hiện bây giờ đã là tám giờ. Anh hình như đã đồng ý với cô, bảy giờ về nhà ăn cơm.

Cô, vẫn đang đợi sao?

Anh cầm lấy tài liệu, đi về phía phòng họp, đến cửa, lại dừng bước, quay đầu nói với Hương Vi: “Hủy bỏ cuộc họp hôm nay!”

.....

Nửa tiếng lại trôi qua, Uất Noãn Tâm đợi đến dơi meo, ánh mắt vốn sáng trong cũng trở nên âm đảm không có ánh sáng.

Xem ra, anh thực sự đã quên rồi.....

Thật thất vọng.....

Chán nản đứng dậy, ủ rũ thu dọn chén bát, đột nhiên nghe thấy tiếng Hà quản gia vang lên. “Đại thiếu gia, cậu về rồi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 113: Anh Quyển Rũ Cô!

Uất Noãn Tâm bất thành linh trở nên vui mừng, ngẩng đầu lên nhanh. Nam Cung Nghiêu đang đưa áo khoát cho Hà quản gia, đi về phía cô, cô vội vàng chạy qua đón tiếp. “Anh về rồi à!”

“Ừm!” Trải qua một ngày bận rộn, quần áo của Nam Cung Nghiêu vẫn ngay thẳng, hoàn hảo đến mức không giống người bận rộn.

“Đồ ăn đã nguội rồi, em đi hâm nóng lại.” Cô giống như một người vợ dịu dàng chu đáo, bởi vì quá để ý, nên không biết phải chăm sóc anh như thế nào.

“Không cần thiết, vẫn còn nóng!”

“Dạ....em xới cơm cho anh!” Uất Noãn Tâm bất giác trở nên vui vẻ, giống như cả người lại tràn đầy năng lượng. Xới cơm, múc canh, dùng đũa gấp thức ăn cho Nam Cung Nghiêu. “Nếm thử món sườn nhé? Hơi cay một chút, em cho rất nhiều gia vị, chắc hẳn sẽ ngon miệng lắm đó! Còn có canh, em đã chưng hết ba tiếng đồng hồ đó!”

“Mùi vị như thế nào?”

“Ăn cũng được!” Cô hăm hở ân cần, Nam Cung Nghiêu vẫn bình tĩnh như thường, không nói nhiều, chỉ không cự tuyệt ý tốt của cô.

“Em có thể hiểu câu ăn cũng được của anh....là ngon miệng không đó?” Dựa vào tiêu chuẩn khó tính của anh, ‘ăn cũng được’ là một sự động viên rất lớn sao?

“Em cũng ăn đi, đừng nói chuyện nữa!”

“Dạ.....” Uất Noãn Tâm cho rằng anh không thích bản thân ồn ào, không dám mở miệng nữa, Nam Cung Nghiêu gấp một miếng thịt gà vào trong bát của cô. Cô vừa mừng vừa lo, định nói cảm ơn. Tính mở miệng, nhưng nghĩ lại anh nói đừng nói chuyện, nên vội vàng ngậm miệng, chỉ cười ngu ngơ.

Hai người im lặng ăn cơm, Uất Noãn Tâm do dự hỏi: “Em biết những chuyện gần đây khiến anh phiền toái, thực xin lỗi, em gây họa, lại bắt anh gánh lấy, đã bận càng bận thêm. Ở trong nhà việc duy nhất có thể làm được, chính là làm một bữa cơm, nhìn đáng vẻ anh ăn cơm. Đây là, điều đơn nhất, hạnh phúc nhỏ nhoi nhất em có thể cho anh.”

Nam Cung Nghiêu hơi dừng lại một hồi, lúc sau ánh mắt vẫn như thường, tiếp tục ăn cơm. Trong lòng, lại vì câu nói của cô, cảm thấy rung động.

Anh từng quen biết rất nhiều phụ nữ, chẳng qua chỉ gặp dịp mà chơi, hoặc giải quyết nhu cầu sinh lý, điều thực sự muốn, là một gia đình. Một nhà ba người, cùng ngồi ăn cơm với nhau, là một gia đình ấm áp mà anh vô cùng khát vọng muốn có.

Anh đã từng ảo tưởng rất nhiều lần, cùng với cô ấy, còn có con cháu của hai người ngồi với nhau tận hưởng cuộc sống vui vẻ. Chỉ là trong lòng biết rõ, sợ rằng mãi mãi cũng không thể thành hiện thực.

Uất Noãn Tâm lại là người phụ nữ đầu tiên, làm cho anh cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Không ngờ lại là cô!

Đây là ông trời đang ác ý trêu đùa sao? Biết rõ hai người không thể, biết rõ anh đang lợi dụng cô, biết rõ sau khi cô biết rõ sự thật sẽ hận anh đến tận

xương tủy, thế mà trong giờ phút này, lại để cô mang đến cho anh sự rung động này.

Nếu như đây là con người thật của cô, như vậy, anh chỉ có thể nói lời xin lỗi cho những tổn thương anh đã gây ra cho cô.

Không có gì có thể ngăn cản bước đường thành công của anh, ngoài trừ.....anh yêu cô!

.....

Ban đêm yên tĩnh như mặt nước, Uất Noãn Tâm ngồi trên ban công đọc sách, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, mơ thấy một giấc mộng. Trong mơ, cô và Nam Cung Nghiêu tham gia vũ hội từ thiện, đứng ở cửa biệt thự, anh dịu dàng nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, nói với cô: “Hôn anh!”

Cô giống như cái gì đó mê hoặc, không tìm được lòng mình kiềm mũi chân, ngượng ngừng lại khát vọng chạm vào đôi môi của anh. Như tê như dại, luồng điện từng đợt từng đợt một tấn công. Cô ôm chặt lấy cổ anh, tình cảm triu mến.

Cái cảm giác này quá tuyệt vời, cứ như đang ở trên mây vậy.

Cả người cứ như đang bay lên, hai chân rời khỏi mặt đất.....

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Uất Noãn Tâm cảm thấy thân thể đang rời khỏi mặt đất, bị một người ôm lấy, mở hai đôi mắt ra, gương mặt lạnh lùng của Nam Cung Nghiêu ở trước mặt cô dần dần hiện ra rõ ràng. Đây là mơ sao? Nếu đúng vậy, hãy để cô cả đời không tỉnh lại!

“Ngồi ở ngủ ở trên đất, rất dễ cảm lạnh!”

Bên tai lần lượt truyền đến giọng nói lạnh băng của anh, đây là sự thật.

Hai con mắt đang muốn nhắm lại mở trừng ra, bình tĩnh nhìn anh.

Đây không phải mơ!

Tim đập loạn xạ!

“Anh bế em về phòng!”

“Nhưng mà.....em, em vẫn muốn ngồi ngoài đây một lát!”

Nam Cung Nghiêu “ừm” một tiếng, đặt cô vào một cái xích đu đan bằng liễu gai, cô ngồi không vững, sợ hãi vội vàng ôm lấy cổ anh. Ngắc đầu nói cảm ơn, lại phát hiện hai người dính nhau rất sát, bốn mắt nhìn nhau, có thể nhìn thấy từng cái lỗ chân lông. Long mi của anh rất dài, ánh mắt trong màu đêm sâu thẳm như đại dương mênh mông, làm cho cô không thể hít thở, choáng ngợp.

Hai người nhìn nhau đến ngây ngốc, giống như uống cùng một ly rượu. Đầu óc của một Nam Cung Nghiêu lạnh lùng cũng có chút lộn xộn, quên mất mục đích của mình, nhẹ nhàng đặt cô ngồi vào xích đu.

“Cám ơn....” Uất Noãn Tâm cuộn mình lại, bởi vì cái nhìn chăm chú của anh, hai má nóng lên, có chút không biết nên làm gì. “Vậy, vậy, em cũng nên về phòng mình rồi, có chút mệt mỏi....”

Cô muốn chạy trốn, Nam Cung Nghiêu lại vươn một cánh tay ra, giữ chặt xích đu, chặn đường cô lại, có chút trầm tĩnh, có chút mơ hồ cũng có chút khiêu khích hỏi cô: “Em sợ anh sao?”

Uất Noãn Tâm căng thẳng đến mức nước bọt cũng không dám nuốt, da đầu run lên. “Không, không sợ....”

“Vậy thì nhìn anh.....”

Cô nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, đồng tử của Nam Cung Nghiêu, trong bóng tối phát ra ánh sáng mê hoặc, có chút tà khí, nguy hiểm không lường

trước được, và cũng rất hấp dẫn người khác.

Một người đàn ông lạnh như băng lại hóa thành ngọn lửa, ngọn lửa nóng này lại không có cách nào ngăn lại được, cứ như muốn đem cô thiêu đốt thành tro vậy.

”Đừng như vậy.....” Uất Noãn Tâm gặp không ít khó khăn, anh giữ lấy khuôn mặt của cô, đôi môi mỏng cứ nhẹ nhàng mấp máy, khiêu khích dây thần kinh của cô. Điều này, làm cho cô trở nên ngây dại.

“Em sợ anh em sạch em sao? Hử?” Nam Cung Nghiêu thì thảo ở bên tai cô, tay cũng không hề nhàn rỗi, vuốt ve hai má mềm mại của cô. Chạm vào mềm mại như đậu hũ, không thể tốt hơn nữa. Vừa sờ vào cứ như bị nghiện, không nỡ buông tay. Cơ thể của cô mềm mại thơm ngát, khiến anh không thể khống chế, muốn đem toàn bộ con người cô nhập vào cơ thể của chính mình.

“Anh....anh đừngng như vậy.....em sẽ.....sợ hãi.....” Uất Noãn Tâm giống như một con vật nhỏ bị ăn hiếp, lùi về sau trốn, hơi thở nam tính tràn đầy quyến rũ bao vây quanh cô, cái cảm giác này vừa rõ ràng vừa mơ ảo, tay chân cô không còn sức lực, không thể chống cự lại.

Lồng ngực to lớn của anh càng ngày càng đến gần, nhiệt độ cơ thể như đang nung cô, huyết áp tăng vọt. Trong hơi thở tràn đầy mùi hương tự nhiên của yên thảo, như uống phải rượu làm cho chóng mặt, hô hấp không thông. Cô không ngừng lùi ra phía sau, anh thì không ngừng tiến lên phía trước, cho đến khi cả người hoàn toàn bị ép chặt trên xích đu.

Anh nở một nụ cười nhạt, hàm răng trắng tinh, đôi mắt gợi cảm. “Em vẫn còn muốn chạy trốn đến chỗ nào? Hử?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 114: Hôn Nhau

Uất Noãn Tâm đem chính bản thân mình cuộn lại thành một cuộn nhỏ.
“Em.....em đâu có ý muốn chạy đâu.....chỉ là như vậy rất kỳ cục.....”

“Giữa vợ chồng với nhau, xảy ra chuyện gì, không phải rất bình thường sao?” Nhìn dáng vẻ ngơ ngác như nai con của cô, Nam Cung Nghiêu càng muốn trêu chọc cô. Không thể không nói diễn xuất của cô rất tốt, là dùng những chiêu này khiến cho bọn đàn ông mê mẩn đến xoay vòng vòng sao?

Cô vừa tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng cotton, phía trước ngực rộng thùng thình được viền bằng vải ren có thêu hoa, mái tóc đen xõa tung trên vai, theo làn gió nhẹ bay lên, phong tình vạn chủng (phong tình vạn chủng: ý chỉ cảm xúc biểu lộ ra bên ngoài của người đàn ông đối với người phụ nữ vô cùng nhiều). Dáng người mảnh mai, làn da trắng như tuyết, trong suốt sáng ngời, đem lại cho người khác một loại cảm giác tựa như trong bùn không hề tanh mùi bùn, vẻ đẹp tinh khiết và trong sáng.

Đôi chân trần, giống như một tiểu tinh linh về đêm, đẹp đến không thể tin được, mùi vị ở trên người rất thơm rất ngọt, quyến rũ anh.

Anh không khỏi xích lại gần hơn, ngón tai thon dài của anh nương theo hai gò má chạy xuống cánh môi tựa như hoa của cô.

“Đừng....đừng như vậy có được không?”

Bởi vì then thùng nên mặt của cô đỏ ửng lên, giọng nói mềm mại yếu ớt, không giống cự tuyệt, mà giống như mời gọi. Quả thực cô rất đẹp, Nam

Cung Nghiêu đã mất không chế, ngoại trừ âu yếm, trong đầu không có một ý nghĩ nào khác.

Anh men theo khát vọng, hôn lên môi cô.

“Ua.....” Uất Noãn Tâm muốn tránh qua một bên, nhưng Nam Cung Nghiêu dùng một tay cố định đầu cô, theo ý của mình. Ban đầu chỉ có dây dụa, khắc họa trên kẻ môi của cô, dịu dàng hôn nhẹ, từ từ xâm nhập sâu vào, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi của cô. Thừa dịp môi cô mở ra, anh bá đạo đi vào dò xét. Mút cái lưỡi mềm mại non nớt như cánh hoa, hấp thụ mùi hương ngọt ngào, quyến rũ cô cùng anh nhảy múa.

Hơi thở bao quanh Uất Noãn Tâm dày đặc, cô cảm thấy cả người khô nóng, một loại khát vọng từ trong lòng ngực lan rộng ra ngoài. Vô cùng căng thẳng, ở bên dưới người của anh run rẩy, đầu lưỡi như muốn rút lại.

Cảm giác hôn sâu triền miên như vậy, cô chưa từng nếm thử qua, hoàn toàn không biết nên đáp lại như thế nào.

Khát vọng một khi bị đánh thức, như ngọn lửa của thần chết lập tức bốc cháy hừng hực. Ánh mắt khiến người khác ngày càng ghệt thở của Nam Cung Nghiêu, dấy lên một ánh lửa dục vọng.

Toàn bộ cơ thể của Uất Noãn Tâm bị anh đè chặt trên xích đu, hôn cô một cách hung hãn và bá đạo. Lồng ngực cường tráng đè lên cô, tuyên bố năng lực đàn ông của bản thân.

Trong nụ hôn kích thích như vậy, không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể chống cự lại được. Uất Noãn Tâm cũng từ từ mất đi lý trí, tay không biết lúc nào đã để trên cổ anh, cái lưỡi đình hương có chút trúc trắc liếm bờ môi của anh.

Hành động trúc trắc vô tội đó, khiến cho Nam Cung Nghiêu hận không thể ực một phát nuốt cô vào trong. Hô hấp của anh càng ngày càng sâu, cơ

thế ở chỗ nào đó xao động không yên.

Nụ hôn đáp trả của Uất Noãn Tâm càng ngày càng bạo gan, cùng với sự kích thích của anh quấn chặt lại một chỗ, đến nỗi đôi mắt màu xanh lục của Nam Cung Nghiêu bởi vì dục vọng đã trở nên đục ngầu, đôi môi lạnh băng cũng trở nên nóng bỏng.

Đầu óc thả lỏng, đường rãnh ở giữa lộ ra càng sâu, làm cho anh muốn phạm tội, Nam Cung Nghiêu không nhịn được thăm rủa một tiếng, xoa nơi đầy đặn của cô, dùng sức vuốt ve.

Uất Noãn Tâm bất thành linh thức tỉnh, đây mạnh ra. “Không cần! Không cần! Đừng như vậy....”

Nam Cung Nghiêu thở có chút hỗn hển dừng lại, thấp giọng hỏi: “Vì sao?”

“Em không muốn!” Uất Noãn Tâm quay đầu đi, không dám nhìn anh.

Không muốn? Nghĩ là sao? Cô đang giở thủ đoạn lạc mềm buộc chặt, hay cô thực sự chán ghét anh như vậy. Tình nguyện dụ dỗ người đàn ông khác, cũng không muốn anh chạm vào sao?

Cô thực sự cho rằng, anh không có cô thì không được sao?

Mặc dù bên dưới đã sưng lên, Nam Cung Nghiêu không muốn ở trước mặt cô mất đi tôn nghiêm, bỏ tay ra. Cả hai người đều thở dốc, không khí vừa mơ hồ và lúng túng.

“Thực xin lỗi, em....” Uất Noãn Tâm không biết giải thích như thế nào. Cô lo sợ anh biết được bản thân không phải xử nữ, sẽ để bụng! Cảm giác lo lắng này không giống như lúc đầu, hơn thế nữa, cô lo lắng bản thân mình không nguyên vẹn, mang đến sự ghét bỏ, chán ghét, mãi mãi không có được tình yêu của anh.

“Đi ngủ sớm đi!” Nam Cung Nghiêu trở lại vẻ lạnh lùng rất nhanh, ánh mắt trở lại dừng dừng như lúc đầu, đứng dậy rời khỏi.

Uất Noãn Tâm rất muốn kéo anh lại, nhưng cô....không có tư cách! Chỉ có thể ôm chặt đôi chân, cho bản thân một chút ấm áp. ngồi ở trên đất rất lâu rất lâu.

.....

Một đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau thức dậy, mở tivi, xem xét động tĩnh bên ngoài. Trên các kênh truyền hình đều phát trực tiếp cuộc họp báo của Ngũ Liên.

Mở cuộc họp báo? Lông mày nhíu lại một đường, anh lại muốn giở trò gì đây? Hại cô chưa đủ thảm sao?

Có đến hàng trăm cái máy ảnh ở trước mặt Ngũ Liên, nhưng anh vẫn cứ ung dung bình thản, ôn hòa như ánh mặt trời, còn trên ghế cô phóng viên nữ kế bên, nhìn vào tựa như không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào của scandal ngoại tình. Uất Noãn Tâm xem đến phát hỏa. Anh có bao nhiêu nhẫn tâm hả!

Tám giờ, buổi họp báo bắt đầu.

“Hôm nay mở buổi họp báo, là muốn làm sáng tỏ một việc. Tôi và vợ của Nam Cung Nghiêu, thiên kim thị trưởng Uất Noãn Tâm không hề ngoại tình!”

“Nhưng những tấm ảnh bị chụp lén, không lẽ là giả sao?” Truyền thông buôn dưới hỏi.

“Nhưng tấm ảnh đó là thật!”

Huyệt thái dương của Uất Noãn Tâm bất ngờ nhảy lên.

“Nhưng mà.....” Những làn sóng dưới đáy mắt mê hoặc của Ngũ Liên lần lượt lướt qua, gợi lên một ý cười. “Là tôi quyến rũ cô ấy, nhưng cô ấy lại cự tuyệt tôi!”

“A.....” Cả hội trường ồ lên, tiếng thầm thì to nhỏ. Ngũ Liên lắng nghe, rất có tiếng, như thế nào cũng không giống người có thể nói ra những lời như vậy. Hơn nữa người có sức hấp dẫn như anh, người phụ nữ nào có thể cản lại, chỉ cần một cái động tay liền có vô số phụ nữ nhảy vào, đâu cần phải tự mình đi ‘quyến rũ’, đã vậy còn bị cự tuyệt? Nghe xong thật khó mà tin được.

Uất Noãn Tâm không ngờ anh có thể nói ra những lời này, tuy những lời anh nói là sự thực, nhưng từ trước đến giờ cô không nghĩ anh sẽ làm như vậy, điều này đối với danh dự của anh có ảnh hưởng rất lớn.

Bởi vì loại scandal này, chức vị tổng tài của anh bị lung lay. Lại đem trách nhiệm này đổ lên người mình, e rằng sẽ bị mất chức.

Nếu như chuyện này là do một tay anh bày ra, bây giờ tại sao anh muốn làm vậy chứ?

Không lẽ từ trước đến giờ, cô đã hiểu lầm anh sao?

Phóng viên tiếp tục sống chết hỏi: “Ngài nói như vậy, là đang bảo vệ cho Uất Noãn Tâm sao?”

“Trong từ điển của tôi, từ trước đến giờ chưa bao giờ bảo vệ một người phụ nữ nào. Tôi chẳng qua chán ghét các người bám đuôi hỏi phiền phức, đơn giản đứng ra nói cho rõ ràng. Ngoài ra, thực sự không nghĩ tới có một người con gái vì tôi mà gánh chịu tội danh mình không làm. Những điều muốn nói chỉ có bấy nhiêu, đối với chuyện này, tôi không có bất kỳ câu trả lời nào khác hết.”

Ngũ Liên nở một nụ cười, đứng dậy nhàn nhã bước ra ngoài.

Phóng viên điên cuồng đuổi theo anh, nhưng bị bảo vệ chặn lại.

Đầu óc của Uất Noãn Tâm hiện ra một mảng mịt, càng xem càng không hiểu tình huống này.

Rốt cuộc đại thiếu gia này đang hát kịch gì đây?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 115: Không Được Lo Lắng Cho Người Đàn Ông Khác

Sau khi Ngũ Liên mở buổi họp báo, tập đoàn Ngũ thị chịu ảnh hưởng nặng nề, chứng khoán rớt giá, cũng vì vậy Ngũ Liên phải tạm rời khỏi chức vị tổng tài của mình. Dư luận cũng bắt đầu chuyển hướng, sang ủng hộ cho Nam Cung Nghiêu, chứng khoán của tập đoàn Nam Cung Nghiêu tăng vọt đến tuyệt vời.

Trong vòng một ngày ngắn ngủi, Ngũ Liên trở thành cái đích để cho mọi người chỉ trích, Uất Noãn Tâm ngược lại trở thành đối tượng được đồng tình, tin tức của các báo cũng không còn châm chọc khiêu khích cô. Nhưng điều này không làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm, ngoài việc bị sự thật làm đau đầu, cô cũng có chút lo lắng cho Ngũ Liên.

Nếu như việc này không phải do anh làm, mà sau lưng có kẻ thao túng, vậy thì bọn họ đều là người bị hại, đã vậy anh còn một mình gánh hết mọi trách nhiệm, cô hơi có chút băn khoăn.

Đêm đã khuya.

Uất Noãn Tâm nằm trên giường, không có chút buồn ngủ nào, ngơ ngơ nhìn cây kim dây chuyển động, càng nhìn càng không ngủ được. Dứt khoát ngồi dậy, ngồi một lúc, vẫn cảm thấy không thoải mái.

Vào thời gian này, anh chắc hẳn chưa đi ngủ?

Con mắt híp lại, cô đứng dậy đi đến cửa phòng của Nam Cung Nghiêu, gõ cửa: “Anh ngủ chưa? Em có thể vào không?”

“Nam Cung Nghiêu?”

Trong phòng có ánh đèn, hẳn là chưa ngủ mới đúng chứ! Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trong phòng không có một bóng người, phòng tắm vang đến tiếng nước chảy. Cô định ngồi ở ghế sofa đợi anh, trong lúc buồn chán, vô tình nhìn thấy trên bàn có một tấm hình.

Là hình chụp chung của anh với một người con gái khác!

Người con gái trên hình khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hai lúm đồng tiền thật sâu, nụ cười vô cùng sáng lạn, tựa như chứa đầy ánh mặt trời, rất đẹp, vừa nhìn đã khiến người khác thích. Cô ấy ôm lấy eo của Nam Cung Nghiêu, tựa đầu vào nhau cười rất hạnh phúc.

Nam Cung Nghiêu vẫn có chút lạnh đạm, một tay ôm lấy vai của cô ấy, nhìn vào không quá thân mật. Nhưng khóe mắt của anh lại hiện lên sự cưng chiều không hề che giấu, nhìn kỹ, ấm áp nhưng biến Thái Bình Dương rộng lớn. Khóe môi mỉm cười rất nhạt, nhưng có thể nhìn ra được nụ cười đó xuất phát từ trong lòng.

Một nỗi chua xót men theo dạ dày trào ra ngoài, chảy thẳng vào trong tim.

Uất Noãn Tâm không thể không thừa nhận, bản thân đang ghen tuông. Anh nhất định rất yêu cô gái đó, ánh mắt ở trường đua ngựa của anh lộ ra sự hạnh phúc, cũng vì cô ấy sao? Nếu như không yêu, sự lạnh lùng của anh sẽ không ấm áp đến vậy.

Nhưng, anh dường như đang kìm nén tình cảm đối với cô ấy.

Rõ ràng biển đang dậy sóng dự dội, lại cố không biểu hiện ra bên ngoài.

Cô ấy vì điều này rời khỏi anh sao?

“Lật xem đồ vật riêng tư của người khác, không lễ phép chút nào!

Một cơn gió lạnh thổi đến, tấm ảnh trên tay bị cướp đi. Uất Noãn Tâm quay đầu lại, Nam Cung Nghiêu đã mang tấm hình bỏ vào trong ngăn kéo. Anh không lạnh giọng trách cứ cô, vẻ mặt không có biểu cảm, nhưng cô có thể nhìn ra anh rất không vui, không muốn người khác nhìn trộm kỷ niệm của anh và cô ấy.

Uất Noãn Tâm hoảng hốt xin lỗi. “Thực xin lỗi, em....nó để ở trên bàn....em không phải cố ý xem.....thực xin lỗi.....”

Nam Cung Nghiêu không truy cứu tiếp, lấy khăn lông chà lau tóc mình. Dáng người thon dài cao ngất, làn da màu đồng khỏe mạnh, hai vai dày rộng, lồng ngực rộng lớn, tám khối cơ bụng rắn sâu như vết dao khắc, trên người còn đọng lại những giọt nước chưa khô, gợi cảm hấp dẫn, làm nổi bật sức mạnh nam tính nguyên thủy nhất, ẩn chứa sâu đậm vẻ hoang dã.

“Có chuyện sao?” Anh nháy mắt, ý bảo cô ngồi xuống.

”Ừm! Ngủ không được, muốn tìm anh nói chuyện!”

Tóc được lau gần khô, Nam Cung Nghiêu bỏ khăn lông xuống, vươn tay ra lấy thuốc lá. “Nói đi!”

“Tóc không khô, dễ bị cảm....”

Anh đối với điều này ngoảnh mặt làm ngơ, châm thuốc, hút một hơi. Trong làn sương của khói thuốc, hai đôi mắt hơi nheo lại, một nỗi u buồn không thể nói rõ, rất có hương vị người đàn ông.

“Trước giờ em đều cho rằng, việc này là do Ngũ Liên tự biên tự diễn, nhưng khi anh ấy tổ chức cuộc họp báo, nhận tất cả mọi trách nhiệm về phía bản thân, đã vậy còn bị cách chức....”

“Cho nên em hoài nghi không phải anh ta làm đúng không?”

“Ừm! Em nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ ra lý do anh ấy muốn hại em, có lẽ....”

“Nếu như mục đích của anh ta là tôi thì sao?”

Uất Noãn Tâm sững người: “Đây là ý gì?”

“Ngũ Liên nhìn có vẻ lêu lổng, làm việc không đàng hoàng, thực ra tâm địa rất sâu, nói về thủ đoạn, không thua kém gì tôi. Thông qua em để đả kích tôi, có lẽ đây cũng là việc anh ta sẽ làm! Anh ta lừa em một lần, khó đảm bảo không lừa em lần thứ hai, thứ ba.”

“Nhưng chứng khoán của tập đoàn đang tăng vọt....”

“Bất cứ chuyện gì cũng có mức độ của nó, một khi vượt qua giới hạn, sẽ có phản ứng ngược lại, thất bại trong một đêm.”

“Cho nên theo như anh nói, anh ấy làm như vậy, vì muốn hại anh sao?”

Nam Cung Nghiêu nhả một làn khói, nhíu mày, không phản đối.

Uất Noãn Tâm chỉ biết thương trường như chiến trường, lừa gạt lẫn nhau, rất nhiều âm mưu không thể kể xiết. Bên trong những bí ẩn, là những âm mưu đứng đằng sau, cô không biết, hoàn toàn không hiểu rõ Ngũ Liên làm như vậy, có thể mang đến cho Ngũ thị và bản thân lợi ích gì chứ?

Nhưng, cô tin tưởng Nam Cung Nghiêu.

Ngũ Liên là một con hồ ly gian xảo, vẽ một vòng tròn rồi dụ cô vào đó, cũng không có gì lạ.

“Ừm! Em biết rồi! em về phòng mình đây....”

“Đợi đã!” Nam Cung Nghiêu dập điều thuốc đứng dậy, đi đến trước mặt cô, bất thành linh nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, nửa dụ dỗ nửa ép buộc, hỏi: “Em đang lo lắng cho anh ta sao?”

“Hả? Không, không có....em chỉ nghĩ không thông thôi!” Một khi đứng gần anh, đầu óc của cô giống như bị mất điện, ngây ngốc như con gà gồ. Tay chân không nghe theo sự sai khiến, vừa tê vừa dại, dưới chân giống như mọc rễ.

“Em không gạt được tôi....”

Cô bị ánh mắt kia trừng đến dựng cả da đầu. “Hồi nãy có lo lắng một chút, nhưng đó là khi không biết sự thật....”

“Mặc kệ lúc nào, tôi hy vọng em đứng về phía tôi, tin tưởng tôi!” Anh đột nhiên trở nên dịu dàng, giọng nói trầm thấp có từ tình, giống như đang thôi miên cô. “Em là vợ của tôi, tôi không hy vọng lại nghe thấy em lo lắng cho người khác....”

“Em, em biết rồi!” Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt, hai chân mềm nhũn,

Anh nói như vậy, là biểu hiện đang để ý cô, hay là....dục vọng chiếm hữu của người đàn ông? Chỉ vì cô là đồ vật của riêng anh, mà đối với đồ vật của bản thân, vốn không hề quan tâm nhiều?

Cô hy vọng là ý trên, bởi vì cô đã bắt đầu quan tâm đến anh. Nếu không lúc vừa nhìn thấy tấm ảnh kia, sẽ không khó chịu đến vậy.

“Trở về ngủ đi, đừng nghĩ nhiều!” Nam Cung Nghiêu vỗ vào má cô, không chút lưu luyến nào rút người ra, dường như đã đạt được mục đích, không muốn lãng phí thêm một giây nào, làm cho Uất Noãn Tâm không khỏi có chút thất vọng.

Sau khi cô rời khỏi, anh lại châm thêm một điếu thuốc, tựa mặt vào ghế ngồi trầm tư.

Buổi họp báo hai ngày trước, thực sự làm cho anh bất ngờ. Ngoài miệng Ngũ Liên phủ nhận, nhưng anh làm sao không hiểu rõ, anh ta đang bảo vệ cho Uất Noãn Tâm,

Theo IQ của anh ta, không thể không nhìn ra cái kết cục này. Nhưng anh ta không những cam tâm tình nguyện nhảy vào, còn đánh mất danh dự và chức vị tổng tài của chính bản thân, Uất Noãn Tâm đáng để anh ta hy sinh đến vậy sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116: Chủ Động Tặng Một Nụ Hôn

Mấy ngày sau, Nam Cung Nghiêu tiếp quản công ty khoáng sản lớn nhất thế giới đó là công ty ‘Khai thác mỏ Lôi Đình’, bảo Uất Noãn Tâm đi cắt băng khánh thành với anh. Cô đã đồng ý, nhưng sau khi lên xe, vẫn có chút lo âu.

“Sóng gió còn chưa đi qua, em vẫn không tiện lộ diện ra bên ngoài? Cắt băng khánh thành long trọng như vậy, em sợ ký giả sẽ hỏi một số câu hỏi, tại hiện trường lúc đó sẽ rất khó coi.”

“Có anh ở đó, vẫn còn sợ sao?” Anh nhắm mắt dựa vào ghế nói câu đó, trong tức khắc liền khiến cho Uất Noãn Tâm rất có cảm giác an toàn. Cô không rõ loại cảm giác an toàn này phát ra nhiều từ khí phách trầm ổn, năng lực xuất sắc của anh, hay do sự tin tưởng của cô đối với anh.

Cô chỉ biết, bản thân ngày càng y lại vào anh. Khó mà khống chế, khó có thể tự kiềm chế, giống như biết rõ trước mặt là vực sâu hố lửa, cũng không quan tâm mà chui đầu vào.

Tâm tư của anh quá sâu, cô mãi mãi đoán không ra. Mặc dù ở gần anh, mang tâm hồn của chính mình mở rộng về phía anh, vô tình làm một cuộc phiêu lưu, tỷ lệ thành công cực kỳ thấp, nhưng cô vẫn muốn thử một lần. Có lẽ bắt đầu từ thời khắc cô thích anh, thì đã mắc bệnh thần kinh rồi, đầu óc không thể khống chế chính bản thân mình nữa rồi.

.....

Buổi cắt băng khánh thành hoạt động khai thác mỏ lớn nhất thế giới, nhân dịp này đã mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị và thương nhân, tất nhiên, cũng có rất nhiều ký giả, hầu như tất cả ký giả đều vì theo dõi vụ scandal mà tới đây. Uất Noãn Tâm vừa xuống xe, liền cảm thấy có vô số cặp mắt nhìn mình.

Mặc dù trước khi khai mạc, ký giả không có cơ hội hỏi cô bất cứ câu hỏi nào. Có sự hộ tống che chở của Nam Cung Nghiêu, các khách quý dự lễ cắt băng khánh thành cũng xem như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô vẫn nhận ra bọn họ đang nháy mắt với nhau, vẻ mặt rất mập mờ.

Nam Cung Nghiêu cảm giác được, nắm chặt tay của cô, cho cô thêm năng lượng và dũng khí, cô miễn cưỡng tự mỉm cười, nói với bản thân không cần để ý đến ánh mắt của người khác. Thanh giả tự thanh (thanh giả tự thanh: trong sạch thì vẫn trong sạch), cô không cần thiết phải vì những chuyện bản thân không làm phải chịu áp lực của dư luận. Người ta muốn nghĩ như thế nào thì mặc kệ, chỉ cần Nam Cung Nghiêu tin cô, như vậy cũng đủ rồi!

Sau khi bế mạc buổi cắt băng khánh thành, đám ký giả như ong vỡ tổ, mở mniệng nói như chưa từng được nói.

“Nam Cung tổng tài, xin hỏi ngài đối với việc Ngũ thiếu mở buổi họp báo có cách nhìn nhận như thế nào? Ngài tin tưởng những gì ngài ấy nói chứ?”

“Uất tiểu thư, cô cũng nói một hai câu đi, cô và Ngũ thiếu thực sự không có quan hệ sao?”

“Xin hãy trả lời một chút được không?”

.....

Bọn họ mạnh mẽ và đáng sợ như một cơn đại hồng thủy, Uất Noãn Tâm vẫn tiếp tục nép vào trong lồng ngực của Nam cung Nghiêu. Anh che chở cho cô, để bảo vệ mở đường, đi đến xe.

“Nam Cung tổng tài, xin ngài hãy trả lời một chút....”

Nam Cung Nghiêu vẫn không dừng bước, giọng nói vẫn truyền đến một cách vững chắc, tiếng nói vang dội. “Tất cả những việc Ngũ Liên làm, không liên quan gì đến tôi. Nhưng lòng trung thành của vợ tôi đối với tôi, tôi không có nghi ngờ! Bất luận xảy ra chuyện gì, tôi đều tin tưởng cô ấy, đây là đáp án của tôi!”

Lời nói của anh vang trên đỉnh đầu, bay đến bên tai Uất Noãn Tâm, làm cho cô cảm động muốn khóc. Nghe thấy nhịp tim trầm ổn của anh, những lo lắng sợ hãi lúc này tất cả đều tan biến hết. Giống như một con thuyền nhỏ bấp bênh trước gió mưa, trải qua gian nguy, cuối cùng cũng tìm được bến cảng, từ nay về sau không cần rày đây mai đó nữa.

Toàn bộ những lời chỉ trích của cả thế giới ở trước câu tin tưởng của anh đều hóa thành hư không. Điều cô quan tâm, là sự tín nhiệm của anh.

“Nghe nói Ngũ tư lệnh cũng có ý tiếp quản công ty ‘khai thác Lôi Đình’, là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của ngài. Lần này ông ấy chủ động rút lui, có liên quan gì đến scandal không?”

Nam Cung Nghiêu hơi dừng lại một chút, nghiêng đầu, khóe mắt hơi quét ngang qua, ánh mắt lạnh băng, dọa đến đám ký giả phải lùi vài bước, không dám mở miệng.

Anh che chở Uất Noãn Tâm ngồi vào xe, đám ký giả chỉ có thể trơ mắt ra nhìn hai người rời khỏi.

.....

Về đến nhà, Nam Cung Nghiêu đưa Uất Noãn Tâm đến cửa phòng, quay người muốn rời khỏi, cô gọi anh lại. “Đợi đã....”

Giờ phút ở trong lồng ngực của anh, như có một ngọn lửa cháy đang thiêu đốt, một sự xúc động mãnh liệt tràn ngập khắp người cô (nguyên văn: tay chân và trăm xương). Đầu óc cô rất hỗn loạn, không biết bản thân muốn làm gì, rất xúc động, không muốn để cho anh đi.

Nam Cung Nghiêu đứng nhìn cô vài giây, cần phải rời khỏi.

Uất Noãn tâm vội đuổi theo anh, kéo tay anh lại để anh quay người lại, kiễng chân, hôn lên trán anh. Nụ hôn này, gần như lấy hết mười tám năm dưỡng khí của cô. Như một cô gái trẻ trong mối tình đầu, hai má đỏ ửng, cuối đầu nhỏ giọng nói: “Cảm ơn!”, xấu hổ chạy về phòng mình.

Nam Cung Nghiêu định thần một hồi, xoa xoa nơi cô đã hôn. Nơi đó, còn lưu lại độ ấm của đôi môi nồng cháy của cô.

Vô thức mỉm cười.

Từ trong cháy lòng trào ra một chút ngọt ngào!

Nhưng anh rất nhanh lại trở về dáng vẻ lạnh lùng, nhìn rõ người lúc này là Uất Noãn Tâm, bản thân không nên động lòng vì người phụ nữ đó.

Nếu như nụ hôn lúc này là thực lòng, anh chỉ có thể vì sự ngây thơ của cô lấy làm tiếc. Bởi vì, anh vốn không đáng được cảm kích. Nếu như cô biết, người mà bản thân hoàn toàn tin tưởng, đang dùng trăm phương ngàn kế hại cô. Thế giới của cô, sẽ hoàn toàn bị sụp đổ sao?

.....

Dinh thự Ngũ gia.

Mặt của Ngũ Chấn Quốc đầy băng giá, tức giận đến mức tay cầm cây gậy hình đầu rồng run rẩy. Bọn người làm cuối thấp đầu, không dám ngẩng lên, sợ bản thân làm sai cái gì, chọc giận lão thái gia.

“Lão gia, thiếu gia về rồi!” Quản gia cung kích nói, Ngũ Chấn Quốc mở trừng hai mắt, lửa giận khó có thể kìm nén.

Ngược lại Ngũ Liên vô cùng nhàn nhã, vừa đi vào đại sảnh liền đặt mông ngồi xuống ghế sofa. “Ông nội, tại sao lại cấp tốc gọi cháu về, có chuyện gì vậy?”

“Trong mắt mày còn người ông như tao không hả?” Ngũ Chấn Quốc giận dữ, cây gậy đầu rồng động xuống phát ra tiếng “cạch cạch”, xương cốt già sắp bị vỡ nát.

“Tất nhiên có rồi!” Ngũ Liên nhìn thấy ông tức giận, ân cần bước đến bóp vai ấm lưng. Ngũ Chấn Quốc nổi giận ùng ùng đẩy ra. “Đừng cho rằng làm như vậy, ông sẽ tiêu tan hết tức giận! Bình thường cháu làm xăng làm bậy, ông mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Nhưng việc này, ông tuyệt đối không thể tha thứ được! Ông muốn cháu xin lỗi Nam Cung Nghiêu!”

“Xin lỗi? Cháu?” Ngũ Liên giống như nghe được một câu chuyện cười vô cùng mắc cười. “Cháu từ lúc sinh ra đến giờ, đều không biết hai từ ‘xin lỗi’ viết như thế nào!”

“Sự việc gây náo loạn đến bước này rồi, tại sao cháu còn có thái độ đó hả? Muốn ông tức chết phải không? Cháu chọc giận ai không chọc, lại cố tình chọc vào Nam Cung Nghiêu, trêu chọc vợ của cậu ta! Việc liên quan đến tôn nghiêm người đàn ông, nếu không phải ông thay cháu ngăn chặn, cậu ta đã đem cháu quăng ra biển cho cá mập ăn từ sớm rồi!”

Ngũ Liên hoàn toàn không để tâm, lười biếng ngồi trên sofa, bỏ vào miệng một trái dâu tây. “Anh ta dám....”

Ngũ Chấn Quốc vô cùng đau lòng. “Cháu đó....là ông làm cho cháu trở nên hư hỏng mà! Ông hết cách dạy dỗ cháu rồi!”

“Ông à, ông đừng tức giận nữa, cháu nghe lời ông còn chưa được sao?”

“Ông đã hẹn cậu ta dùng bữa ở lâu năm, con thay mặt ông đi gặp mặt, xin lỗi cậu ta!”

“Được được được! Tối lúc đó nói chú Đức nhắc nhở cháu một câu.”

Anh ngay lập tức nhận lời thoả mái như vậy, Ngũ Chấn Quốc có chút nghi ngờ. “Cháu không phải muốn giờ trò gì nữa chứ?”

“Không phải cháu sợ ông tức giận sao? Yên tâm, cháu tuyệt đối không làm loạn!” Ngũ Liên vui vẻ hơn hờ trả lời, nhưng ánh mắt lại hơi nheo lại, chứa đựng một ý đồ khác.

Vở kịch này, Nam Cung Nghiêu làm đạo diễn quá lâu rồi, cũng nên đổi người rồi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 117: Sự Thật Tàn Nhẫn (1)

Điện thoại di động vang lên, Uất Noãn Tâm đang ở trong bếp chuẩn bị bữa ăn tối cho Nam Cung Nghiêu, hoàn toàn trong tâm trạng của một người vợ nhỏ, hạnh phúc, mong chờ, ngọt ngào.

Tuy nhiên, điện thoại ở một nơi khác truyền đến tiếng chuông, phá vỡ toàn bộ tâm tình vui vẻ của cô.

“Đang bận gì vậy?”

Ngũ Liên?

Tại sao lại là anh ta! Âm hồn không tan!

Cô mất kiên nhẫn trả lời: “Có chuyện gì sao?”

“Em hình như không muốn nghe thấy giọng nói của tôi thì phải, không lẽ buổi họp báo ngày hôm đó của tôi không làm cho em cảm động sao? Trái tim thực sắt đá mà!”

“Nếu như anh gọi điện thoại đến muốn hỏi vở kịch ngày hôm đó có gặt được tôi hay không, rất xin lỗi, không hề!”

“Diễn kịch? Haiz! Bốn thiếu hoàn toàn thực lòng lại bị em coi thành diễn kịch, Uất Noãn Tâm não của em ngập nước hay bị gạt đến hồng rồi hả?”

“Không có chuyện gì khác tôi cúp máy đây!”

“Nếu như em dám cúp điện thoại....” Ngũ Liên ảm đảm nói: “Bồn thiếu thề, em nhất định sẽ hối hận!”

“.....Rốt cuộc anh muốn làm gì chứ?”

“Vụ án cường bạo, Lương Cảnh Đường bị đánh lén, không phải em rất muốn biết sự thật sao? Đến tìm tôi, tôi nói cho em biết!”

Uất Noãn Tâm cảm thấy thật buồn cười, bày ra bộ mặt xem thường. “Cùng một chiêu sử dụng đến hai lần, anh không cảm thấy chán sao, tôi cảm thấy rất phiền! Tôi không phải con nít lên ba, sẽ không bị anh lừa một lần nữa đâu!”

“Quyền lựa chọn nằm trên tay em, xem em có dám hay không dám đánh cược lần cuối cùng hay không!” Nói xong câu đó, Ngũ Liên cúp máy.

Uất Noãn Tâm bật cười nhạt nhẽo, anh thực sự cho cô là kẻ ngu ngốc, hay không hại chết cô không cam lòng có phải không? Trừ khi đầu cô thực sự bị ngập nước, mới tin anh!”

Mặc dù trong lòng chắc chắn Ngũ Liên đang gạt cô, nhưng nguyên một ngày tiếp theo, Uất Noãn Tâm không có cách nào khống chế bản thân không nghĩ đến chuyện đó. Không ngừng dọa chính mình, nếu như lần này Ngũ Liên không gạt cô, thực có sự thật quan trọng muốn nói cho cô biết, nhưng cô không đi....mặt khác lại cảnh tỉnh chính mình, không thể mắc lừa anh.

Trải qua cả đêm đấu tranh, tới khi trời gần sáng, cô mới có quyết định.

.....

Vẫn ở câu lạc bộ tư nhân xảy ra chuyện lần trước, Uất Noãn Tâm bảo tài xế đậu ở rất xa nơi đó, tự mình đi bộ qua đó, trên đường không ngừng ngó nghiêng, sợ bị đám ký giả mai phục. Mặc dù cô đã cải trang, làm cho bản

thân mình vô cùng xấu xí. Nhưng mắt của bọn ký giả so với X-quang lợi hại hơn nhiều, vì lẽ đó, vẫn là mỗi bước đều phải đề phòng cảnh giác.

Phục vụ đứng ở trước cửa, mời Uất Noãn Tâm vào, cô đi một mạch đến phòng của Ngũ Liên.

Lần này anh không làm chuyện gì khác, nghiêm túc đợi cô. “Nhìn thấy cô ‘lén lút’ như mèo bước vào, mỉm cười đón tiếp. “Em đến rồi!”

Uất Noãn Tâm đánh vào tay anh, nhú mày chán ghét nói: “Đừng đụng vào tôi!”

Tiếp theo đó vội vàng kéo rèm cửa sổ lại, một lần rồi một lần tỉ mỉ quan sát.

“Đừng làm những chuyện vô ích nữa, hiện nay có một loại thiết bị chụp lén rất hiện đại, có thể nhìn xuyên thấu, em dùng bất cứ cái gì che chắn cũng đều vô dụng!” Nhìn thấy mặt cô lập tức căng thẳng đến trắng bệch, anh “phụt” một tiếng, em vẫn rất dễ bị lừa, đầu óc quả nhiên không đủ dùng!”

“Rốt cuộc có loại thiết bị đó không hả?”

“Tất nhiên có! Nhưng ở nơi này bốn thiếu không sử dụng đến! Bốn thiếu đã phái người kiểm tra khắp nơi rồi, tuyệt đối an toàn!”

“Lần trước anh cũng nói vậy, kết quả làm ra rắc rối lớn vậy đó!”

“Bây giờ thảo luận những chuyện vô nghĩa này sao?” Ngũ Liên bày ra dáng vẻ lông bông, đối với chuyện gì cũng tỏ ra không để bụng. Đi đến quầy bar, đổ một ly rượu. “Muốn uống không?”

“Không cần! Nhanh nói cho tôi sự thật đi!”

“Gấp gì chứ, sự thật em không thể chấp nhận nổi đâu, uống một chút rượu an ủi, làm một chút chuẩn bị tâm lý cho tốt!” Ngũ Liên đưa một ly rượu đỏ cho cô, nhìn thấy cô không nhận, cũng không để ý, tự mình thoải mái thưởng thức, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

“Tôi nói này, em ra ngoài phải hóa trang thành bộ dạng giống quý như vậy không cảm thấy mệt sao?”

“Không liên quan đến anh!”

“Cái gì không liên quan đến tôi, nhìn thật chướng mắt, em không sợ chọc mù mắt bốn thiếu sao?”

Uất Noãn Tâm hít một hơi, nén chịu không nổi bão. “Coi như tôi cầu xin anh! Nếu như anh thực sự biết sự tình, xin nói tôi biết! Tôi không muốn tiếp tục chơi trò chơi này với anh đâu!”

Ngũ Liên đặt ly rượu xuống, nháy mắt. “Ngồi!”

“.....”

“Kịch rất hấp dẫn, em không ngồi, tôi làm sao nói với em?”

Uất Noãn Tâm lúc này mới ngồi xuống, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, không muốn đợi dù chỉ một giây.

“Nếu như bốn thiếu nói với em, kẻ giết dây phía sau là Nam Cung Nghiêu, em có tin không?”

Uất Noãn Tâm sững người nửa giây, lập tức cười rộ lên. “Đây là sự thật anh muốn nói sao? Đối với tôi một chút cũng không có sức ảnh hưởng!” Nói xong cô đứng dậy, nhưng Ngũ Liên lại ra lệnh cho cô ngồi xuống.

“Em không cảm thấy khả nghi sao? Tại sao anh ta đối với động tĩnh của chúng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay?”

“Một người muốn hại anh, tất nhiên phải bỏ ra chút công phu. Tôi bất quá vì anh mà bị liên lụy, trở thành vật hy sinh.”

“Ở trên cái thế giới này, dám chọc vào bốn thiếu không có mấy người, nhưng lúc đó tôi và Nam Cung Nghiêu, vẫn chưa ra đời. Ngoài trừ anh ta ra, tôi không nghĩ ra được ai khác!”

“Đây chỉ là phỏng đoán của anh! Tôi cũng có thể đoán ra, là anh làm mà!”

“Nếu như bốn thiếu làm, cần gì phải mở buổi họp báo chứ!”

“Diễn kịch tất nhiên phải diễn cho hết, Ngũ thiếu thông minh như vậy, làm sao không hiểu rõ đạo lý này chứ!”

Ngũ Liên im lặng. Anh nói một câu, cô trả lại một câu, tất cả đều che chở cho Nam Cung Nghiêu, muốn anh tức chết sao? Đổi thành người khác, anh đã cho cô một cái tát tim không ra phương hướng từ sớm rồi! Anh thực sự không hiểu, kẻ cực kỳ ngu xuẩn như cô, cứ một mực khẳng khẳng mình đúng. Người phụ nữ đem ân nhân coi thành kẻ thù, kẻ thù lại trở thành ân nhân này có chỗ nào đáng để anh giúp chứ!

Anh sử dụng hết bao nhiêu sức nhẫn nại, mới có thể nhịn xuống không xúc động mà đánh chết cô!

“Em yêu Nam Cung Nghiêu rồi?”

“.....” Ánh mắt của Uất Noãn Tâm chuyển động, song không muốn bị anh nhìn thấu, thay đổi sắc mặt, lạnh lùng trả lời: “Không liên quan đến anh!”

“Em yêu anh ta rồi!” Ngũ Liên khẳng định nói. Anh nhìn người rất chính xác, cho dù đối với chuyện tình cảm.

“Em có biết chuyện tàn nhẫn nhất trên thế giới này là gì không?”

“.....”

“Là toàn tâm toàn ý yêu một người, lại phát hiện anh ta là một con sói, mà bản thân lại là con mồi của anh ta!”

“Anh muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nói cái gì, đã không còn quan trọng. Cho dù tôi nói ra, chưa chắc em đã tin tôi! Có lẽ phải chính mắt nhìn thấy, em mới tin tôi!” Ngũ Liên nhấn vào nút của một cái điều khiển từ xa, màn hình từ từ hiện ra, hình ảnh của Nam Cung Nghiêu xuất hiện trước màn ảnh.

Ngón tay của Uất Noãn Tâm bất chợt trở nên căng thẳng, ý thức được một cơn phong ba bão táp sắp quét qua....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 118: Sự Thật Tàn Nhẫn (2)

Một ngày trước.

Tại khách sạn lớn Giang Nam.

Ngũ Liên nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Ngũ Chấn Quốc, lại lười biếng liếc nhìn điện thoại di động. “Ông nội, ông không nhớ nhầm thời gian đó chứ, đã một tiếng rồi, ngay cả cái bóng của Nam Cung Nghiêu cũng không thấy!”

Ngũ Chấn Quốc biết rõ anh đang chế giễu mình, lạnh giọng “hừ” một tiếng. “Người không dám nể mặt ông, cậu ta là người đầu tiên, ba lần bốn lượt mời, cậu ta mới chịu đồng ý!”

“Anh ta đã như vậy, còn cái gì đáng nói chứ! Cháu có chuyện, phải đi trước....”

“Ngồi xuống!” Ngũ Chấn Quốc quát lớn một tiếng. “Nói cho cùng, những việc này đều do cháu gây ra đó! Nếu như không phải cháu....không tôn trọng vợ của người ta, cậu ta cũng không có cái gan làm mất mặt ông. Lần này là chúng ta sai, ngoan ngoãn ngồi đây đợi cho ông!”

Ngũ Liên bắt chéo hai chân, dáng vẻ bất cần đời.

“Tư lệnh, Nam Cung tổng tài đến rồi!” Chú Đức đẩy cửa đi vào thông báo.

“Mời cậu ta vào đây!” Ngũ Chấn Quốc niềm nở đón tiếp, trừng mắt cảnh cáo với Ngũ Liên. “Lát nữa phải thu lại tính khí của cháu, đừng có thêm dầu vào lửa đó!”

Ngũ Liên vẫn cười một cách lập dị, một chút nghiêm túc cũng không có, chào theo kiểu quân đội. “Tuân lệnh, ông nội!”

Nam Cung Nghiêu bước vào, Ngũ Chấn Quốc lập tức thay đổi sắc mặt, nở nụ cười đón tiếp. Nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Tiểu Nghiêu à! Giá trị con người của cậu quá lớn, ngay cả tôi cũng không mời nổi cậu nha!”

“Để cho Ngũ tư lệnh phải mời, thật bất đắc dĩ, do gần đây công ty quá nhiều việc.” Nam Cung Nghiêu tỏ vẻ chân thành, nhưng trong lòng đều hiểu rõ, chẳng qua chỉ khách sáo ngoài mặt thôi, diễn kịch thôi mà.

“Hoàn Cầu là trụ cột kinh tế của Đài Loan, cậu là quý nhân nhiều việc, có thể hiểu được! Chỉ cần không trách cứ đứa cháu không hiểu chuyện này của tôi là được rồi!” Liếc nhìn về phía Ngũ Liên. “Còn không mau rót rượu cho Nam Cung tổng tài!”

Ngũ Liên nghe lời rót một ly rượu, nhìn hai người biểu diễn.

“Làm ra chuyện lớn như vậy, tôi thực sự không còn mặt mũi nào nhìn cậu! Tự phạt một ly, coi như xin lỗi thay nó!”

Nam Cung Nghiêu giữ tay Ngũ Chấn Quốc lại. “Sai không phải ở Ngũ tư lệnh, tại sao phải nói lời xin lỗi chứ.”

Ngũ Chấn Quốc lập tức hiểu rõ ý tứ của anh, là không nể mặt ông, muốn Ngũ Liên tự mình xin lỗi. Trong lòng ít nhiều cũng có chút không vui, nhưng vẫn cười “ha ha”. “Đúng đúng đúng! Có vẻ tôi không hiểu phép tắc rồi!”

Ngũ Liên rót một ly rượu, vẫn bày ra bộ dạng không có gì để chật vật. “Tôi tuổi trẻ kiêu ngạo, rất nhiều đạo lý đều không hiểu rõ, đặc tội với Nam Cung tổng tài, mong anh hãy thông cảm, ngày sau nhắc nhở người em trai này nhiều hơn. Mượn ly rượu này, trả cho anh cái không phải của em! Lúc trước có chỗ nào không phải, dùng một nét xóa hết đi!”

Nói xong, một hơi uống cạn, uống liên tục ba ly.

Nam Cung Nghiêu cũng không ngăn anh, nhìn anh uống rượu phạt.

Chú Đức đi đến sau lưng Ngũ Chấn Quốc, bên tai nói nhỏ vài câu. Ông đứng dậy, nói quân đội có chút việc cần giải quyết, bảo Ngũ Liên hãy tiếp đãi Nam Cung Nghiêu thật tốt, bản thân rời khỏi trước.

Hai người im lặng uống vài ly rượu. Ngũ Liên mở lời trước. “Nếu ông nội đã không ở đây, cũng không cần tiếp tục diễn kịch, mở rộng cửa mà nói rõ mọi chuyện đi! Vụ án cường bạo là anh đổ tội cho tôi, đúng không!”

“Những ký giả đuổi theo tôi và Uất Noãn Tâm, còn cả chuyện đánh lén Lương Cảnh Đường, cũng do anh sắp xếp! Nhưng anh còn sợ không đủ, tìm người chụp lén tôi và Uất Noãn Tâm, tung ra scandal ngoại tình. Tất cả mọi việc, đều do anh làm!”

Nam Cung Nghiêu chỉ uống rượu, ánh mắt không chút gợn sóng. Một hồi sau, mới nở một nụ cười nhạt. “Ngũ thiếu đang nói cái gì vậy? Tôi nghe chẳng hiểu gì hết!”

“Nghe không hiểu sao?” Ngũ Liên cảm thấy rất buồn cười. “Tôi biết rõ anh đề tiện vô liêm sỉ, thủ đoạn độc ác, nhưng ít nhất dám làm thì phải dám nhận chứ! Trong lòng tôi và anh đều hiểu rõ, cần gì phải giả vờ!”

“Ngũ thiếu rõ ràng biết đêm đó có người chụp lén, lại giả vờ không thấy, là xuất phát từ mục đích gì hử?”

“Bổn thiếu không khôn ngoan được như anh, rất đơn giản, bảo vệ Uất Noãn Tâm.”

“Tung ra scandal ngoại tình là cách bảo vệ , thực sự rất đặc biệt nha!” Nam Cung Nghiêu hơi chế giễu. Vì sự quan tâm của anh ta với cô, cảm thấy rất khó chịu. “Tổn thương đã được hình thành, lại mở buổi họp báo, đổ mọi trách nhiệm lên người mình, có ý nghĩ sao?”

“Có ý nghĩ hay không, anh rất nhanh sẽ được biết! Tục ngữ có câu ‘muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm’, bổn thiếu nhất định sẽ làm cho Uất Noãn Tâm thấy được bộ mặt thật của anh!”

“Theo như tôi biết, phu nhân của tôi đối với cậu có thành kiến. Cậu cho rằng, cậu nói, cô ấy sẽ tin sao?”

“Điều này anh không cần lo! Bổn thiếu tự có cách!”

“Cho dù cô ấy tin cậu, thì sao chứ? Chẳng qua chỉ là một con cò, yêu tôi, hay hận tôi, tôi cũng không để ý! Tóm lại mục đích của tôi đã đạt được rồi!”

“Vì công ty ‘khai thác mỏ Lôi Đình’ mà hy sinh cô ấy, đáng sao?”

“Tại sao không đáng chứ? Tôi cảm thấy tiết kiệm được rất nhiều là đáng khác! Trải qua lần biến động này, chứng khoán của Ngũ thị rớt giá thê thảm. Cậu cho rằng, có thể phục hồi như lúc đầu được sao?”

“Không phục hồi được thì sao chứ? Cục diện lưỡng bại câu thương (tạm dịch: cả hai bên đều có tổn thất), ít ra, người thua thê thảm nhất không phải là tôi!”

“Theo ý cậu, người thua là tôi sao?”

“Đánh cược đi! Anh nhất định sẽ hối hận về việc đã tổn thương trái tim của cô ấy!” Ngũ Liên nhìn chăm chăm vào mắt Nam Cung Nghiêu, nói một cách chắc chắn. Nhưng thái độ của anh không một chút lo lắng. “Ván cược này, sợ rằng người thua là cậu! Nếu như con át chủ bài của cậu là Uất Noãn Tâm, thì tôi thực sự thay cậu lấy làm tiếc!”

“Thời gian sẽ chứng minh tất cả, chúng ta cứ mở mắt chờ xem!” Ngũ Liên giờ

ly rượu lên, chạm ly với ly của Nam Cung Nghiêu, trong lòng mỗi người đều có sự nghi ngờ, không nắm chắc phần thắng trong tay.

Ngay lúc đó, Nam Cung Nghiêu vì sự nghiêm túc của Ngũ Liên cảm thấy có gì đó không đúng. Hai người họ đều là không phải kẻ mềm yếu, rất cứng đầu, muốn đối phương nhận thua, phải bắt lấy điểm yếu để uy hiếp. Tất nhiên, Uất Noãn Tâm không phải nhược điểm của anh, cô chỉ là một người nhỏ bé tầm thường không đáng kể mà thôi.

Cô nghĩ thế nào xem thế nào, anh không cần quan tâm. Cho dù cô chết đi, anh cũng không có cảm giác.

Anh lạnh lùng nghĩ thế, chỉ là trong lòng, từ đầu đến cuối ở một chỗ, lưu lại một chút cảm giác gì đó không thể xác định được.

.....

Ngũ Liên tắt màn hình, quay đầu lại nhìn Uất Noãn Tâm. Sắc mặt của cô trắng bệch, trong mắt chứa đầy kinh ngạc và tức giận, cả người run rẩy vô cùng lợi hại, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Anh có chút không đành lòng, nhưng nếu không lấy toàn bộ kim châm này ra, sau này cô sẽ càng bị tổn thương sâu hơn. Anh ép bản thân nhẫn tâm nói: “Nhìn thấy rõ chưa? Đây là sự thật em muốn biết đó!”

Từ đầu đến cuối, theo những lời Nam Cung Nghiêu nói, cô chẳng qua chỉ là con cờ anh lợi dụng nhằm đả kích Ngũ thị, giành lấy công ty ‘khai thác mỏ Lôì Đình’. Khi con cờ mất đi giá trị lợi dụng, kết quả cuối cùng, chỉ là đồ bỏ đi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 119: Rất Đau Rất Đau

Đêm...nổi gió lớn, sấm chớp vang rầm, mưa to tầm tã. Những cái cây trên con đường thông với biệt thự ở đỉnh núi, bị gió thổi nghiêng vẹo tả tơi, vang lên tiếng “hua la la”.

Cửa sổ bị gió thổi mở tung ra, “cạch cạch cạch”, quấy rầy Nam Cung Nghiêu đang chăm chú vào công việc. Anh đứng dậy đóng cửa, nhìn những xáo động của núi rừng trong màn đêm ở bên ngoài cửa sổ, không khỏi nhúu mày lại. Giờ này rồi, vẫn chưa có động tĩnh của người phụ nữ kia!

Hà quản gia gõ cửa, mang coffee vào, định ra ngoài. Anh gọi bà lại: “Cô ta về nhà chưa?”

Hà quản gia sững một hồi, mới có phản ứng lại người trong miệng anh nói là ai, lắc đầu. “Phu nhân vẫn chưa trở về! Có cần phái người đi tìm cô ấy không?”

“Không cần đâu! Bà ra ngoài đi!” Nam Cung Nghiêu lãnh đạm nói. Mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng anh cực lực phủ nhận điểm này. Là cô tự mình ban đêm chạy loạn ra ngoài, cho dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng do cô tự làm tự chịu.

Có lẽ, trong lúc anh lo lắng cho cô, cô đang cùng người tình ở trong bệnh viện anh anh em em em liếc mắt đưa tình.

Những hình ảnh đó xẹt qua trước mắt anh, anh không khỏi siết chặt tay lại, nổi cả gân xanh.

“Là!” Hà quản gia mở cửa ra, ngoài cửa có một bóng người rất ấn tượng. Cả người ướt như con chuột lột, đầu tóc rối tung, che khuất phân nửa khuôn mặt, sống động như một con quỷ nữ. Bà bị dọa đến lạnh người, một lúc sau mới nhận ra người đó là ai. “Thiếu, thiếu phu nhân?”

Nam Cung Nghiêu lập tức quay người, cũng nhìn thấy dáng người giống quỷ cùng sắc mặt trắng bệch của Uất Noãn Tâm. Cô cảm hận nhìn mình, tay run rẩy nắm chặt lại, nước mưa men theo ngón tay trắng bệch của cô chảy xuống.

Anh ý thức được điều gì đó.

Hà quản gia lo lắng khuyên nhủ: “Cô nên đi tắm trước đi, kéo bị cảm đó!”

Uất Noãn Tâm đẩy bà ra, đi vào phòng.

“Thiếu phu nhân....”

“Bà ra ngoài trước đi!” Giọng nói của Uất Noãn Tâm ảm đạm khàn khàn, giống như từ bên dưới địa ngục phát ra vậy.

“Nhưng mà....” Hà quản gia do dự nhìn Nam Cung Nghiêu, thấy anh gật đầu, lúc này mới đi ra ngoài.

“Nửa đêm diễn võ tiết phụ, thật thú vị.” Nam Cung Nghiêu mĩa mai nói một câu, quay trở về ngồi phía sau bàn làm việc, tiếp tục vùi đầu vào chỉnh sửa tài liệu, bình tĩnh đến đòi mạng.

“Tại sao chứ?” Cả người Uất Noãn Tâm lạnh lẽo, cho dù có lạnh, cũng không bằng sự lạnh lẽo của trái tim. Cô trước giờ chưa hận bất kỳ người nào, nhưng bây giờ, cô thực sự hận đến mức muốn kéo anh xuống địa ngục.

“Cái gì mà tại sao?” Anh tùy tiện nói một câu cho có lệ.

“Tại sao phải gạt tôi chứ? Tại sao lợi dụng tôi hả?” Uất Noãn Tâm hét lên như phát điên, âm thanh sắc bén như có thể làm vỡ cả thủy tinh, lòng đau như cắt. “Tất cả đều do anh làm....là anh vu oan cho Ngũ Liên, là anh đổ tội ngoại tình cho chúng tôi, là anh là anh....”

“Anh ta nói, em liền tin sao? Không cảm thấy quá ngu ngốc sao?”

“Việc đã đến nước này, anh còn muốn gạt tôi!” Uất Noãn Tâm vô cùng chán nản, cô hận, cô tức giận, nhưng nhiều nhất là tim vô cùng đau đớn. “Hôm đó anh và Ngũ Liên đã nói gì với nhau, tôi đều nghe hết rồi....”

Tay của Nam Cung Nghiêu cứng lại, ánh mắt xẹt qua tia không vui.

Quay lén! Cậu ta cũng không từ thủ đoạn quá đê tiện này sao?

Thực ra anh cũng biết Ngũ Liên sẽ sử dụng chiêu này, nên cũng không bận tâm phòng bị. Thậm chí có thể nói, là anh biết rõ cậu ta sẽ làm trò này, vẫn lờ cho qua, để điều này tổn thương Uất Noãn Tâm. Bây giờ, mục đích đã đạt được, nhưng anh lại không cảm thấy vui vẻ như mình nghĩ.

“Trong mắt của anh, tôi không bằng một phần trăm ‘khai thác mỏ Lô Đình’ sao? Tôi chỉ là một con cờ?”

“Đã biết vậy, còn cần phải hỏi sao!” Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu có bao nhiêu lạnh lùng thì có bấy nhiêu lạnh lẽo, như người không có tim. “Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ cho em cái ảo tưởng làm Nam Cung phu nhân, chúng ta từ lúc bắt đầu, đã có quan hệ lợi dụng lẫn nhau rồi. Về điểm này, em hiểu rất rõ!”

“Lợi dụng lẫn nha....ha....” Uất Noãn Tâm cười lạnh lùi về sau vài bước. “Đúng vậy! Là tôi quá ngu ngốc! Cứ ngỡ mấy ngày qua anh đối tốt với tôi, xuất phát từ trong lòng, thậm chí còn cho rằng chúng ta không còn giống lúc trước. Từ đầu đến giờ, chẳng qua chỉ là một âm mưu!”

Trong cái âm mưu này, anh hành động rất kỹ càng, thành thạo gọn gàng, để cô nắm rõ trong lòng bàn tay mình. Cô lại cứ ngu ngốc, biết rõ hổ lửa mà vẫn chui đầu vào, mang ra tấm lòng của mình. Toàn tâm toàn ý, không màn điều gì thích anh. Thậm chí ngu ngốc nghĩ, có một ngày anh sẽ yêu cô.....cô, nhưng mọi chuyện từ đầu đến cuối đều chứng minh cô chẳng qua chỉ là kẻ ngu đần không hiểu đầu đuôi cui nheo gì cả!

Tất cả đều do cô tự làm tự chịu, cô đáng bị vậy!

“Đó là cách nghĩ của em! Tôi phải làm việc, em về phòng đi!” Thái độ của Nam Cung Nghiêu lãnh đạm và chán ghét, cứ như nếu nói nhiều hơn với cô một câu, là chuyện rất đau khổ! Nhưng anh biết rõ, bản thân đang chạy trốn, chạy trốn chỉ trích của cô, hơn thế nữa là chạy trốn vẻ mặt đau khổ của cô.

Anh cho rằng anh đã tu luyện đến bước tàn nhẫn nhất, cho dù cô có chết trước mặt anh, lông mi của anh cũng không nhú lại một chút nào. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ rơi nước mắt của cô, nghe thấy sự chỉ trích của cô, anh không có cách nào chịu được, cảm thấy bản thân tội ác tày trời!

Lúc này Uất Noãn Tâm hoàn toàn mất hết hy vọng, xem xong đoạn phim, cô nên chấp nhận sự thật, còn tìm anh để làm gì chứ? Cô không đủ đáng thương, bị anh ta lợi dụng còn chưa đủ sao? Anh một đá, đá cô văng ra, cô còn không biết xấu hổ chạy đến dưới chân anh tự chuốc nhục nhã sao?”

“Từ nay về sau, chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì....tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Cứ để một dao kết thúc tất cả đi! Cô quá đau khổ, một giây cũng không chịu đựng được nữa!

“Đứng lại!”

“.....”

“Nếu như em dám bước ra khỏi phòng này, sự nghiệp chính trị của ba em sẽ chấm dứt!” Nam Cung Nghiêu không biết bản thân vì cái gì phải uy hiếp cô như vậy, nhưng vào một giây cô muốn bước ra khỏi phòng. Tự nhiên anh cảm thấy kích động, giống như cô cứ như vậy biến mất khỏi cuộc sống của anh, đây là điều anh không thể chấp nhận được!

“Giao dịch giữa hai người, đối với tôi không có một chút quan hệ nào!” Lạnh nhạt bỏ lại câu đó, Uất Noãn Tâm đẩy cửa đi ra. Vì người cha này, cô đã hy sinh quá nhiều rồi, cô không muốn tiếp tục trở thành tế phẩm của bọn họ!

“Uất Noãn Tâm.....” Nam Cung Nghiêu đứng dậy gào lên, vẫn không thể ngăn cản cô rời khỏi. Lửa giận cháy phừng phực trong mắt, anh đẩy tất cả tài liệu ở trên bàn, tức giận đá chân vào bàn làm việc.

Hà quản gia vẫn đứng ở cửa, không khuyên được Uất Noãn Tâm, vội vàng chạy vào. “Đại thiếu gia, có cần đuổi theo thiếu phu nhân không?”

“Cô ta muốn đi thì để cô ta đi, đi càng xa càng tốt!” Nam Cung Nghiêu tức giận rít lên.

Cứ như vậy mà muốn phân chia rõ quan hệ với anh sao?

Cô cho rằng bản thân có cái tư cách đó sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 120: Sự Thương Xót Của Anh

Uất Noãn Tâm chân trần một mạch chạy xuống núi, nước mắt trong cơn điên cuồng của mưa gió bão bùng, không thể nhìn phân biệt đó là nước mắt hay nước mưa. Cô không biết bản thân muốn đi đâu, có thể đi đâu, chỉ một mạch cắm đầu chạy về trước, muốn thoát khỏi cơn ác mộng này thật xa.

Khi mưa gió bão bùng qua đi, tất cả có thể trở lại bình thường sao? Cô tình nguyện bản thân không biết được sự thật, sẽ không đau khổ như vậy.

Những cái cây trong cơn bão điên cuồng lắc qua lắc lại, một tia sét chớp trên bầu trời, đánh thẳng xuống một cái cây, chẻ đôi làm cái cây ngã xuống, đổ về phía Uất Noãn Tâm, nhưng cô vốn không thèm để ý đến. Mắt nhìn thấy nó đổ xuống thân mình, đột nhiên có người từ phía sau ôm lấy cô kéo ra, liên tục lăn vài vòng trên mặt đất, mới may mắn thoát nạn.

Cứ vậy ôm cô bảo vệ trong lòng mình, bản thân bị không ít ma sát trên mặt đường. Khi dừng lăn lại, giây đầu tiên Ngũ Liên vẫn nghĩ đến cô, vội vàng hỏi: “Em không sao chứ?”

“Buông tôi ra.....buông tôi ra.....”Uất Noãn Tâm gào khóc đánh vào lồng ngực của anh. “Để cho tôi chết đi!”

“Đừng có khùng! Thôi ngay!” Ngũ Liên dùng một tay ngăn cản cú đánh của cô, một tay đỡ cô đứng dậy, Uất Noãn Tâm vẫn liều mạng giãy dụa lại. “Đừng lo cho tôi, buông ra.....”

“Tại sao anh ấy phải đối xử tôi như vậy? Tại sao?”

“Anh ta không đáng để em như vậy! Em đừng có ngu ngốc như vậy được không?” Ngũ Liên cũng tức giận, hung hăn lau khuôn mặt dính nước mưa, lộp bộp lộp bộp, bắn vào mặt anh đến nỗi không thể mở mắt ra. Nhưng anh vẫn nhìn chăm chăm Uất Noãn Tâm, sợ cô bất thành linh nghĩ không thông, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đúng....tôi ngu...tôi ngu mới tin anh ta....anh cũng có chỗ nào tốt chứ? Anh cũng gạt tôi!” Uất Noãn Tâm điên cuồng làm loạn . “Anh đến chế nhạo tôi phải không? Xem tôi có bao nhiêu thâm? Vẫn chưa vừa lòng sao?”

“Em điên rồi....”

“Nếu như anh cảm thấy vẫn chưa đủ, lúc này nên để tôi chết....chết còn tốt hơn sống, không cần chịu đựng những lừa dối và đau khổ như thế này! Cầm thú....các người đều là cầm thú....cầm thú.....”

“Bốp....”

Vung tay lên tát một cái tát vào mặt của Uất Noãn Tâm, một dòng máu tươi từ khoe miệng chạy xuống, cô dùng gào thét điên cuồng, ánh mắt chết lạng đau đớn.

“Em tỉnh lại đi! Vì một người đàn ông biến mình thành bộ dạng giống quỷ, có đáng không!” Ngũ Liên tức không cãi lại được, đồng thời cũng rất đau lòng vì cô. Bởi vì phát hiện cô động lòng với Nam Cung Nghiêu, anh mới phơi bày sự thật. Nhưng tình cảm của cô đối với anh ta, còn sâu hơn những gì anh tưởng tượng. Cô đã rơi xuống quá sâu rồi, nếu không lúc này lòng sẽ không đau đớn như vậy.

Anh giữ vậy bả vai của cô. “Nhìn anh đi! Nhìn anh!”

“Đau khổ của em, chỉ càng khiến cho anh ta đặc ý, bản thân càng thâm. Em phải tỉnh táo đứng dậy, phải sống tốt hơn trước, đây mới là sự phản kích mạnh mẽ nhất đối với anh ta!”

“Nhưng tôi rất khó chịu....tim rất đau....tôi cũng không biết tại sao lại trở nên như vậy.....”Uất Noãn Tâm nức nở nói. “Tôi biết, anh ấy vẫn nhất mực lợi dụng tôi, nhưng tôi vẫn thích anh ấy, là tôi tự làm tự chịu....”

“Đừng nghĩ nữa, theo anh về nhà!” Ngũ Liên ôm cô dậy, cơ thể gầy yếu của cô ở trong lòng anh run rẩy, giống như một con vật nhỏ bị thương, đau đớn trong lòng cô, khiến anh thương xót. Nếu như người cô yêu là anh, anh nhất định không để cô chịu tổn thương này.

Cẩn thận để cô ngồi vào ghế phụ, giống như đối với một thứ trân quý. Anh ngồi vào phía bên kia xe, lấy khăn giấy lau mặt cho cô, cất tiếng an ủi. “Không có chuyện gì rồi....không sao hết....đừng nghĩ nữa....” Cởi áo vest ra bao chặt người cô, hôn nhẹ lên trán cô. “Ngoan ngoan ngủ một giấc, chúng ta về nhà!”

Uất Noãn Tâm sức cùng lực kiệt nhắm hai đôi mắt lại.

.....

Từ sau khi Uất Noãn Tâm xông ra khỏi phòng, Nam Cung Nghiêu vẫn đứng ở cửa sổ, vón vện đứng ba tiếng đồng hồ, không ngừng hút thuốc. Trong gạt tàn chứa đầy tàn thuốc.

Hà quân gia thỉnh thoảng đẩy cửa vào xem, thấy Nam Cung Nghiêu buồn lòng, cũng không dám nói cái gì. Đại thiếu gia bắt đầu quan tâm thiếu phụ nhân rồi sao? Nhưng tại sao còn làm tổn thương cô ấy?

“Đại thiếu gia, chú Trương đã ra ngoài tìm, không nhìn thấy thiếu phụ nhân!”

“Ai cho phép các người tự tiện vậy hả!” Nam Cung Nghiêu lãnh đạm hỏi. Bởi vì tim không được cô, càng thêm khó chịu.

“Thực xin lỗi, đại thiếu gia! Nhưng tôi biết, cậu cũng rất lo lắng cho thiếu phu nhân! Một khi đã vậy, tại sao không ra ngoài tìm cô ấy trở về chứ? Tồn thương cô ấy, cậu vui lắm sao?”

“Hà quản gia, bà là người làm lâu năm, tôi tôn trọng bà, nhưng không có nghĩa bà có thể vượt quá bốn phận của mình.”

“Vâng! Vậy tôi quấy rầy cậu rồi!” Hà quản gia thầm than một tiếng, ra ngoài đóng cửa lại.

Nam Cung Nghiêu nhìn bầu trời như bị xé rách, trong lòng càng ngày càng lo lắng nhiều hơn.

Mưa lớn như vậy, cô sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

.....

Chiếc xe ô tô tiến vào, dừng ở trước cửa biệt thự. Ngũ Liên cởi dây an toàn, tính gọi Uất Noãn Tâm, quay đầu lại nhìn thấy Uất Noãn Tâm đã ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện dưới làn tóc, trắng như tờ giấy, nhìn rất đáng thương. Thực không hiểu nổi, ngay cả động vật máu lạnh như anh cũng không đành lòng, Nam Cung Nghiêu làm sao lại có thể nhẫn tâm tổn thương cô chứ?

Xem xong đoạn phim, anh cho rằng cô sẽ khóc thét lên, ngược lại cô không nói lời nào rồi đi ra ngoài, càng khiến anh lo lắng. Cho nên, anh theo đuôi cô về nhà. Nhìn thấy cô bước vào biệt thự, vẫn không yên tâm, đỗ xe ở bên đường đợi, kết quả đợi không được bao lâu đã nhìn thấy cô khóc nước mắt chảy ra.

Nếu như lúc này anh không kịp thời đẩy cô ra, rất có thể cô đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi.

Cái đồ ngốc này, vì một người đàn ông ngay cả mạng sống cũng không cần, khiến người khác vừa đau lòng vừa thương xót.

Anh định vén những sợi tóc vương vãi trên mặt cô, lại phát hiện cô đang sốt, trán nóng như muốn thiêu cháy, vội vàng ôm cô ra khỏi xe.

“Thiếu gia, cậu trở về rồi!” Quản gia vội vàng lấy dù, che chắn cho hai người đi vào biệt thự.

Ngũ Liên ôm lấy Uất Noãn Tâm, vội vàng xông vào phòng. “Gọi bác sĩ!”

“Vâng!” Quản gia mỉm cười. Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy thiếu gia căng thẳng vì một người phụ nữ, xem ra đã động lòng rồi, Ngũ gia rất nhanh sẽ có thêm một cậu chủ nhỏ rồi. Một tin tức lớn như vậy, ông phải mau mau báo cho lão gia biết.

.....

Bởi vì mưa quá to, đường núi bị chặn lại, bác sĩ không có cách nào đến nhanh. Ngũ Liên đành phải nghe theo lời dạy của quan gia, dùng khăn lạnh đắp lên trán của cô, nhưng nhiệt độ cơ thể cô quá cao, cả người nóng khủng khiếp, đôi môi nóng đến khô khốc, cứ thì thào: “thật khó chịu, thật khó chịu....”

“Đừng sợ, rất nhanh sẽ không còn khó chịu nữa....nhanh thôi mà....ngoan....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121: Anh Cái Đồ Tình Thú

Chú thích: Tình thú có thể hiểu là có cảm xúc giống như một mãnh thú, có chút quái lạ so với người khác.

Nhìn thấy cả người Uất Noãn Tâm nóng hổi, bởi vì khó chịu nên không ngừng rên rỉ, lòng Ngũ Liên như bị một con dao cứa vào. “Đem thêm mấy cái chăn đến đây đi!”

“Vâng, thiếu gia!”

“Rất khó chịu....rất lạnh....rất nóng....lạnh....” Hơi thở của Uất Noãn Tâm nóng bỏng, cơ thể lúc thì lạnh lúc lại nóng, chịu dày vò bởi hai luồng nóng lạnh bên trong.

Ngũ Liên cởi áo khoát ra lên giường, kéo cả người cô vào trong lòng mình, chà sát cánh tay của cô từ trên xuống dưới. “Không lạnh nữa, có anh ở đây, không lạnh nữa đây....ngoaan một chút....” Anh hôn nhẹ lên trán cô, như đang đối xử với một đứa trẻ.

Quản gia ôm mấy cái chăn chạy vào, nhìn thấy Ngũ Liên ôm chặt Uất Noãn Tâm, vội vàng khuyên ngăn. “Thiếu gia, như vậy không được, cậu cũng sẽ bị cảm đó! Cậu mau buông vị tiểu thư này ra....”

“Có cái gì không được chứ, đừng can thiệp nữa, mau mang chăn đắp lên đi!”

“Nhưng mà....”

“Mau lên!”

Nhìn thấy anh quả quyết, quản gia không dám tiếp tục khuyên ngăn, đành từng tấm chăn một lên, ép đến người khác gần như thở không nổi, vậy mà Uất Noãn Tâm vẫn cứ than lạnh, giống như chìm trong băng tuyết của trời đất, run rẩy khắp người.

“Ở đây không cần ông đâu, ông ra ngoài gọi điện thoại, tiếp tục liên hệ với bác sĩ đi!”

Quản gia ra ngoài khóa cửa lại, Ngũ Liêm càng ôm Uất Noãn Tâm chặt hơn, hai người dán vào nhau rất thân mật, kín khít không có một khe hở. Nhưng cô vẫn lạnh đến mức chui rút vào trong lòng anh, anh bất đắc dĩ nói: “Bây giờ biết bị bệnh khó chịu rồi phải không? Lúc này còn kiêu ngạo, anh còn tưởng em là sắt thép đó!”

“Lạnh....ôm tôi....ôm tôi....”

“Không phải đang ôm em sao? Vật nhỏ, anh thực sự rất muốn đem em nhập vào người đó!” Ngũ Liêm nói không thương tiếc. Lúc trước anh từng nghe qua một câu, nói rằng yêu một ai đó đến giây phút cuối cùng, thực sự không biết nên đưa cho nhau cái gì, chỉ muốn đem đối phương dung nạp vào cơ thể mình. Anh nghĩ rằng điều này quá ghê tởm, khinh miệt. Nhưng ở giây phút này, anh lại có khát vọng này.

Mặc dù anh đối với Uất Noãn Tâm không coi là yêu, nhưng thực sự rất thương xót. Nhìn thấy cô khó chịu vì bệnh, thậm chí anh hy vọng chính mình có thể thay cô chịu đựng tất cả.

Anh không biết bản thân nhập phải cái quỷ gì, một chút lý trí cũng không có.

Không lẽ cô chính là khắc tinh trong truyền thuyết nói đến sao? Ngày trước anh bội bạc phụ nữ nhiều như vậy, bây giờ phải cô đến tính sổ với anh sao?

Muốn phải cũng nên phải người xinh đẹp một chút, thông minh một tí chứ, thua trong tay kẻ ngu ngốc nhất thế giới này, mặt mũi của Ngũ thiếu anh biết để ở đâu.

Cơ thể của Uất Noãn Tâm không vì thế mà ấm lên được, Ngũ Liên đơn giản cởi sạch hết, sau đó cởi áo ngoài của cô, chỉ để lại nội y trên người, dính sát nhau không có cái gì ngăn cách, da thịt dính vào da thịt, có thể cảm nhận được dòng máu của nhau.

Anh thừa nhận bản thân đối với cơ thể mềm mại này tràn đầy khát vọng, song hiện tại một ý nghĩ xấu trong đầu cũng không có, chỉ muốn làm cho cô ấm lên.

Uất Noãn Tâm cảm nhận được nhiệt độ của anh, từ từ ôm chặt anh, giống như một con bạch tuộc tám tua, siết chặt đến mức anh không thở được.

Tuy nhiên Ngũ Liên vẫn không kéo tay của cô ra, cứ mặc cô dán chặt vào người mình như vậy. Rút một cánh tay ra, lau mồ hôi giúp cô. Không biết trôi qua bao lâu, anh cũng mệt mỏi, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

.....

Trải qua một đêm dày vò, buổi sáng bình minh của ngày hôm sau, Uất Noãn Tâm tỉnh dậy. Đầu rất nặng, rất đau, cứ như vừa đánh một trận chiến vậy, cả người vô cùng ê ẩm. Cô mở mí nặng ngàn cân, chuyển động hai con ngươi. Đây là đâu? Mặc dù rất xa hoa, nhưng không phải phòng của cô.

Tại sao thắt lưng của cô lại nặng như vậy?

Cô kéo một lúc mới phát hiện trên eo có một cánh tay lớn, quay đầu nhìn, thấy Ngũ Liên đang ngủ bên cạnh cô.

Bọn họ tại sao lại ngủ cùng với nhau?

Cô nơm nớp lo sợ sờ soạn trong chăn, trên người anh....trần trụi....bên dưới....cũng không mặc quần lót!

Còn cô....trên người chỉ còn lại một bộ nội y!

Ngay lập tức máu từ trong người xông thẳng lên não, đầu không đau nữa, bởi vì đã bị dọa đến sợ hãi. Hai mắt của Uất Noãn Tâm mở to, không lẽ đêm qua bọn họ....xảy ra chuyện gì sao?

Ngũ Liên bị cảm giác ngứa ngứa trên người làm cho thức tỉnh, mở một con mắt, lăm bắm. “Em tỉnh rồi....”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng thét chói tai muốn thủng màng nhĩ. “A....cầm thú!”

Tiếp theo đó bị ăn một bạt tai trên mặt. Lực rất mạnh, suýt chút nữa đẩy cả người anh xuống giường, một lát sau anh mới phản ứng lại, tức giận. “Chết tiệt! Em phát điên gì vậy!”

“Anh là đồ cầm thú, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn! Đê tiện vô lại!” Uất Noãn Tâm vừa mắng vừa dùng tay chân đánh đấm loạn xạ. “Cút ra....”

“Chết tiệt! Dừng lại! Dừng lại! Em điên rồi sao?” Ngũ Liên khó khăn mới từ trong những nắm đấm tối tấp như mưa rơi giữ chặt hay tay của cô lại, ép cô xuống dưới. “Anh bảo em dừng lại, có nghe không!”

“Đồ khốn, buông tôi ra!”

“Em cái người đàn bà điên này, anh khốn khiếp như vậy đó!”

“Anh....anh.....” Mặt của Uất Noãn Tâm đỏ lên, ghét bỏ nên không nói tiếp.

Nhìn dáng vẻ của cô, Ngũ Liên đã đoán ra được chút ít, cực kỳ im lặng. “Hắn em sẽ không cho rằng, tối hôm qua anh làm gì với em chứ? Bỗng thiếu đói khát đến vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?” Anh không đói khát, đàn ông trên cả thế giới này đều là hòa thượng, nhân loại không còn cách nào sinh sản duy trì nòi giống rồi!

“Đúng cái đầu em! Em muốn anh cũng không muốn đâu! Tối hôm qua không biết ai sốt đến ba mươi chín độ, lạnh đến run lập cập, anh miễn cưỡng ôm lấy em, còn đánh anh, đồ không có lương tâm!”

Hả.....là vậy sao? Mơ màng nhớ hình như có chuyện như vậy.

Nhưng mà.....

“Tôi bệnh phải nên gọi bác sĩ chứ, như vậy không phải chiếm tiện nghi là gì?”

“Mưa to gió lớn, em muốn bác sĩ lên núi mới chịu!”

“.....”

Nhìn thấy cô như vậy, không có ý định xin lỗi rồi, Ngũ Liên cũng không tính toán. Mặc dù, đây đã là lần thứ hai cô đẩy tay anh ra. Dự theo tính cách của anh, sẽ có án mạng từ sớm rồi!

Cái mạng nhỏ này, giữ lại đã, sau này sẽ tính sổ với cô.

Anh sờ trán cô. “Bớt sốt rồi!” Lúc này mới yên tâm, buông tay cô ra xuống giường, dày vò cả một đêm, anh mệt đến xương cốt rã rời.

Uất Noãn Tâm cảm thấy mình hơi sai, nhưng không có thói quen chịu thua thiệt ở trước mặt anh, vẫn bày ra bộ mặt thối đó. “Quần áo của tôi đâu?”

“Vứt rồi!” Ngũ Liên trả lời một cách rõ ràng dứt khoát, xốc chăn lên xuống giường.

Như một bức tượng điêu khắc ở Hy Lạp không che chắn gì bại lộ trong không khí, tắm rửa dưới ánh mặt trời, hào quang kiêu ngạo, không ngừng tỏa sáng, đường cong cơ bắp trẻ trung mạnh mẽ, tràn đầy sức sống.

Nhưng đối tượng ‘thường thức’ là Uất Noãn Tâm, ngược lại biến thành...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 122: Giả Ngây Thơ Gì Chứ?

Một cái gối bay qua, sau đó là tiếng quý la hét không ngừng. “Mau mặc quần áo vào, đồ cường khỏa thân....sắc lang....”

Anh làm như vậy là muốn chọc mù mắt cô sao? Mù rồi! Mù rồi!

“Này, tiểu thư, tôi sắc chỗ nào của em hả?” Ngũ Liên không còn sức lực phi nhõ, cô bị động kinh hay tinh thần quá kích động, mỗi lần nhìn thấy anh không đánh thì cũng đá. “Bổn thiếu ở trong nhà mình đi lại, trước giờ không mặc quần áo!”

Những người phụ nữ khác nhìn thấy dáng người của anh, lúc nào cũng say mê, hận không thể ăn sạch anh. Còn cô thì la ó lên, giống như anh là một ông chú ục ịch khốn khổ, chán ghét và xa lánh đến chết.

Dáng người của anh rõ ràng đẹp không chê vào mà? Vận động viên thể hình nào đó ở trước mặt anh còn phải đứng một bên.

“Anh mau mặc đồ vào!” Uất Noãn Tâm thúc giục, vừa xấu hổ vừa tức giận. Cởi sạch ở phía trên cũng không sao, nhưng ngay cả bộ phận quan trọng cũng không che chắn dù chỉ một chút.

Ngũ Liên nhận thức được cái gì đó, nở nụ cười du côn, quay ngược lại dán sát vào cô. “Giả bộ ngây thơ gì chứ? Cây gậy sinh mạng của đàn ông, em cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy sao? Bổn thiếu đủ tuyệt vời chứ! Có muốn....

“Muốn cái đầu heo anh! Mau mặc quần áo vào!” Uất Noãn Tâm lấy chân che mắt mình lại, một chút cũng không dám nhìn anh.

Ngũ Liên không chọc cô nữa, dùng khăn tắm quấn quanh eo mình. “Có thể mở mắt ra rồi!”

Uất Noãn Tâm liếc trộm một chút, nhìn thấy anh đã che rồi, mới dừng những phản ứng gay gắt lại, bĩu môi. “Đồ khốn!” Ước hiếp cô vẫn còn chưa đủ nghiệm sao?

Ngũ Liên lấy một chiếc áo sơmi từ trong tủ áo ra, ném cho Uất Noãn Tâm. “Mặc vào!”

Cô bĩu môi. “Tôi không cần mặc quần áo của anh!”

“Tùy em thôi! Em thích trên người chỉ mặc nội y, tôi cũng không để ý đâu!”

“.....”Uất Noãn Tâm đành phải mặc cái áo sơmi anh ném cho, chất liệu rất tốt, còn có mùi hương cực kỳ mê hoặc trên người anh, mùi hương nam tính và quyến rũ, vô cùng dễ ngửi.

Quản gia gõ cửa. “Thiếu gia, bác sĩ đã đến, có cần mời ông ấy vào không?”

Ngũ Liên liếc Uất Noãn Tâm, ý nói, tôi không gạt em chứ?

Cô trưng cái mặt quỷ xấu xí ra với anh.

“Để ông ấy vào!”

“Đê ông ấy xem bệnh cho em trước, tôi đi chuẩn bị bữa sáng!” Ngũ Liên xoa xoa đầu cô, nở nụ cười đẹp, nhàn nhã đi ra ngoài. Đi đến bếp, quản gia vội vàng bước vào. “Thiếu gia, cậu cần chuẩn bị bữa sáng sao? Tôi bảo đầu bếp qua đây nha!”

“Không cần đâu, tôi tự tay chuẩn bị!” Ngũ Liên cười hỏi: “Chú Đạt, có phải chú có lời muốn hỏi phải không! Thái độ khá bát quát nha!”

“.....Vị tiểu thư đó, là bạn gái của cậu sao?”

“Không phải!”

“Nhưng đây là lần đầu tiên cậu đưa phụ nữ về nhà, còn quan tâm cô ấy như vậy!”

“Tôi thấy cô ấy rất đáng thương!”

“Chuyện tình cảm này, rất kỳ diệu, có lẽ đã động đến trái tim cậu rồi, bản thân không biết đó thôi!”

Ngũ Liên cười ha ha đứng lên, ôm lấy chú Đạt, vỗ vài bả vai của ông. “Nhìn không ra chú có thể nói những lời này, rất giàu kinh nghiệm đó nha!”

“Tôi, tôi chỉ tùy tiện nói thôi....” Chú Đạt bị ‘khen’ đến xấu hổ. “Thiếu gia, tôi đang nghiêm túc đó, cậu nghĩ kỹ một chút đi! Nếu thực sự thích, thì không nên bỏ qua!”

“Tôi và cô ấy không thể! Ngũ gia không thể tiếp nhận một người phụ nữ đã từng kết hôn, hơn nữa tôi cũng không muốn để cô ấy chịu uất ức làm một người tình.”

“Người phụ nữ đã từng kết hôn sao?” Mặt chú Đạt bị dọa đến trắng bệch. “Cô ấy không phải là thiên kim của ngài thị trưởng chứ? Thế thì nguy rồi, buổi sáng tôi đã gọi điện thoại nói cho lão thái gia, ông ấy vui vẻ lắm đó....”

Ngũ Liên đau đầu. “Chú Đạt, chú làm vậy không phải tìm phiền phức cho tôi sao?”

“Thực xin lỗi, thiếu gia, tôi....”

“Thôi kệ, cũng không thể trách chú, tôi sẽ tự mình giải quyết!” Ngũ Liên chuẩn bị xong bữa sáng, ở hành lang gặp bác sĩ, hỏi thăm tình hình, xác định Uất Noãn Tâm không có sao, mới cho ông ấy đi.

Mở cửa bước vào. “Ra mồ hôi nguyên một đêm, cũng mất sức rồi, ăn chút gì để cho sức.”

Nhìn thấy cô hoài nghi nhìn mình, Ngũ Liên bất đắc dĩ giải thích. “Yên tâm! Bốn thiếu muốn mạng của em, cũng không cần dùng đến thủ đoạn này!”

Uất Noãn Tâm thấy ‘Bữa sáng cháo trắng’ trên bàn dành riêng cho mình, lúc này mới mở miệng nhỏ ăn, cô thực sự đói chết rồi.

“Mùi vị như thế nào?”

“Tay nghề của đầu bếp nhà anh không tệ nha!”

“Xin long trọng giới thiệu đầu bếp lớn của chúng ta.....bốn thiếu!” Anh vỗ ngực. Làm cho một ngum cháo Uất Noãn Tâm vào bỏ vào miệng vào suýt chút phun ra. “Anh làm sao? Nói đùa gì chú?” Đại thiếu gia ăn chơi trác tán từ bé như anh, không giày vò người khác đã là ân đức rất lớn rồi, làm sao có thể bỏ thân phận cao quý của mình đi làm cơm chứ.

“Sao nào? Không giống sao? Có cần tôi quay phim lại lần nữa không?” Ngũ Liên có chút nghiêm túc nói. “Tôi đã nói với em, nhìn người không thể nhìn ở bên ngoài. Tôi còn rất nhiều chiêu, là em không biết đó thôi! Tôi có thể từ từ thể hiện ra hết!”

Thực ra Uất Noãn Tâm có chút bất ngờ, bao gồm cả việc anh biết sức lực của cô bị tiêu hao, đặc biệt chuẩn bị bữa sáng cho cô.

“Tiếp theo em định làm gì hử? Vẫn muốn trở về sao?”

Động tác của Uất Noãn Tâm có hơi khựng lại một chút, tốc độ xoay chuyển nhanh chóng, giả vờ không sao nở nụ cười. “Nếu không thì sao? Ly hôn với anh ta sao? Chức quan của ba tôi đang nằm trong tay của anh ta đó!”

Hôm qua cô có nói, muốn cắt đứt quan hệ giữa cô và anh, nhưng đó chỉ là lời nói khi tức giận. Nếu làm thật, nói dễ hơn làm sao? Cô không có sự lựa chọn nào khác!

“Nam Cung Nghiêu có thể làm, bốn thiếu cũng có thể làm gấp đôi!”

“Tôi đã nợ anh quá nhiều, không muốn nợ anh thêm! Tôi hiểu rõ Nam Cung Nghiêu, anh ta sẽ không đồng ý ly hôn. Nếu đã như vậy, tại sao không từ trên người anh ta tìm kiếm lợi ích nhiều hơn một chút chứ, dù sao chúng tôi chẳng qua chỉ có quan hệ lợi dụng thôi mà!”

Ngũ Liên cũng hiểu rõ điều này, chuyện này anh thực không tiện nhúng tay vào! Nhưng bắt anh trừng mắt nhìn cô trở về nơi tội ác đó, anh không làm được.

Anh nắm lấy tay cô. “Ở lại đi!”

Uất Noãn Tâm sững người, không thể không cảm động. “Tại sao phải đối xử tốt với tôi như vậy hả?”

“Có rất nhiều chuyện, đều không có lý do của nó. Nếu như tôi biết lý do, có lẽ sẽ không làm như vậy!”

“Nhưng tôi không xứng!” Anh đẩy tay anh ra, cười khổ. “Tôi đã sống trong địa ngục rồi, tôi không thể làm hại anh thêm!”

“Trải qua việc này, tôi mới biết bản thân ngu xuẩn biết bao. Tôi đối với Nam Cung Nghiêu, đã hoàn toàn mất hết hy vọng rồi. Bắt đầu từ hôm nay,

giữa tôi và anh ta, chỉ có giao dịch, tôi không bao giờ yêu anh ta thêm lần nào!”

“Em có thể làm được sao?”

“Không làm được cũng phải làm được!” Cô cố tình tỏ ra thoải mái cười.
“Đừng quên, tôi là luật sư. Lúc cần thiết, rất tàn nhẫn, lý trí rất đáng sợ!”

“Nếu em đã quyết định như vậy, tôi có nói thêm gì cũng vô dụng! Đừng để bị quật ngã là được, có chuyện gì, lập tức tìm tôi, tôi sẽ vô tư giúp em!”

“Cám ơn!” Số phận cứ như vậy trôi dạt con người, người cô hoàn toàn tin tưởng, từ đầu đến cuối lại phát hiện là kẻ lừa gạt. Người ghét nhất, ngược lại là người cô có thể dựa vào khi cần.

Cô và Nam Cung Nghiêu, vẫn còn một trận chiến rất dài cần phải đánh.

Lần này, cô tuyệt đối không thể thất bại!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 123: Anh Rất Tức Giận

Biệt thự Bán Sơn.

Nam Cung Nghiêu thức trắng cả đêm, đứng ở bên cửa sổ hút thuốc nguyên đêm, ánh mắt nhìn chăm chăm dưới lầu. Anh rất rõ bản thân đang căng thẳng cái gì, chờ đợi cái gì, nhưng, anh từ chối thừa nhận. Hai bên có má chút xanh xao, ánh mắt lãnh đạm nhìn xuyên qua bóng tối. Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng khốc liệt đó, hiện rõ một sự mệt mỏi và tiêu tụy, đầu nhức nhối

Đêm nay, trong ấn tượng của anh rất ngắn. Anh không biết bản thân làm sao, chỉ nghĩ đến Uất Noãn Tâm, nghĩ xem cô đã đi đâu, có xảy ra chuyện gì nguy hiểm không. Bởi vì anh chán ghét bản thân nghĩ như vậy, ngày càng mâu thuẫn, đau đớn không nguôi.

Đã mười giờ rồi, mưa gió bên ngoài vẫn thổi. Ngày hôm qua lúc cô rời khỏi biệt thự, tâm trạng không ổn định như vậy, có thể té ngã ở trên núi không? Nếu như không có người phát hiện, cô rất có thể...

Trong lòng có một trận hoảng sợ, anh bắt lấy điện thoại, hạ mệnh lệnh cho một người ở bên đầu dây: “Trong vòng một tiếng, tìm ra Uất Noãn Tâm!”

Cô muốn chết, cũng phải chết trong tay anh, anh tuyệt không cho phép cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngay lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng của Hà quản gia: “Thiếu phu nhân, cô về rồi....hôm qua cô đã đi đâu....có xảy ra chuyện gì không?”

Cô cứ vậy trở về sao? Nam Cung Nghiêu không ý thức được bước chân của chính mình vội vàng như thế nào, một mạch đi ra ngoài. Nhưng đi đến cửa, anh ép mình bước đi ổn định, giả vờ vừa bước ra cửa, vẫn trưng bộ mặt lạnh lùng với cô, mở miệng chế giễu. “Hôm qua không phải nói muốn cắt đứt quan hệ với tôi sao? Còn trở về đây làm gì?”

Vừa nhìn thấy anh, những âm mưu lợi dụng đều hiện ra, cho dù Uất Noãn Tâm cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn lộ ra một tia phẫn nộ, quật cường ra mặt, thẳng người đi qua anh.

Anh chán ghét vẻ làm ngơ của cô!

Nam Cung Nghiêu giữ cô lại. “Tôi đang nói chuyện với em!” Anh đoán cô sẽ kịch liệt phản kháng, nhưng không hề, chỉ bình tĩnh quay đầu lại, thờ ơ nhìn anh. “Giao dịch giữa hai chúng ta, vẫn chưa xong sao.” Bình tĩnh đến mức dường như anh là người không có liên quan.

“Không phải anh đã nói, quan hệ giữa hai chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi sao? Tôi có chán ghét anh, cũng phải vì sự nghiệp của ba tôi mà lo lắng, có phải không?”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cô cứ vậy mà dùng thái độ đó nói chuyện với anh, còn mĩa mai anh!

Trong lòng Nam Cung Nghiêu có một làn sóng thù địch tăng lên đột ngột, sớm biết như vậy, hôm qua không cần lo lắng cho cô, sống chết mặc kệ cô! Lòng tự tôn từ trước đến giờ của anh rất mạnh mẽ, rõ ràng bản thân không nghĩ vậy, lại làm ra chuyện so với tưởng tượng của mình khác nhau một trời một vực, lạnh lùng hất tay cô ra.

“Em có thể nghĩ như vậy thì tốt! Đừng có đòi sống đòi chết, thật phiền phức!”

Uất Noãn Tâm cười lạnh. “Anh yên tâm, chuyện ngốc nghếch như hôm qua, sẽ không bao giờ xảy ra thêm lần nữa!”

Trước khi trở về đây, trong lòng cô đã suy nghĩ thật kỹ càng. Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ chỉ có quan hệ lợi dụng. Một người không quan hệ với mình, có gì đáng cho mình tức giận chứ? Không quan tâm, không lo lắng, cũng không có cảm giác!

Cô không thèm nhìn anh, quay người vào phòng. Ở trước mặt anh,, đóng sầm cửa lại.

Nam Cung Nghiêu thực sự bị thái độ của cô làm cho tức giận, nắm chặt tay lại, huyết thái dương đột nhiên thẳng lên, gân trên bàn tay đều co rút lại. Cô từ trước đến giờ chưa bao giờ dùng thái độ này nói chuyện với anh, ban đầu, cô rất sợ anh, đến sau này, anh đối xử với cô tốt một chút, cô liền đối với anh tràn đầy say mê. Nhìn thấy ánh mắt của anh cực lực che dấu tình ý, tựa như một mối tình đầu, như một cô gái nhỏ không muốn bị đối phương phát hiện.

Mặc kệ cô đang diễn kịch, hay nghiêm túc, anh không thể không thừa nhận, cái cảm giác then thùng đó thực sự đã đá động đến anh. Cho nên anh mới không thể khống chế, hôn cô. Phải biết rằng, điều này đối với anh mà nói chẳng có ý nghĩa gì hết.

Diễn xuất trước đây của cô quá khéo, đến nỗi anh không cách nào chấp nhận được trong mắt không còn tràn đầy tình yêu, sự lạnh nhạt của cô càng khiến cho nỗi trăn lồi đình.

Anh hung hãn đẩy cửa phòng, tức giận đẩy đổ chiếc ghế da. Điện thoại di động đổ chuông, bên đầu kia của điện thoại đưa đến tin tức khiến cho lông mày của anh nhíu chặt lại.

“Cậu nói, cô ấy ở trong biệt thự của Ngũ Liên một đêm sao?”

“Vâng! Thiếu phu nhân khoảng chín giờ sáng hôm nay mới rời khỏi!”

“Bốp...” Nam Cung Nghiêu quăng chiếc di động lên bàn làm việc, ánh mắt tức giận như một con thú nguy hiểm. Phản ứng tối hôm qua của cô kịch liệt như vậy, anh còn cho rằng cô thực sự rất đau lòng, kết quả vừa quay lưng một cái cô đã đi tìm Ngũ Liên. Bởi vì có Ngũ Liên làm lá chắn, cô mới không kiêng kỵ gì ở trước mặt anh điều vô giương oai sao?

Cô quá coi thường anh rồi, anh cũng có cách làm cho cô sống không bằng chết!

.....

Những ngày sau đó hai người hoàn toàn bước vào kỷ nguyên băng hà, Uất Noãn Tâm cố ý tránh né Nam Cung Nghiêu, còn anh xem cô như là không khí. Căn nhà vốn không có bất kỳ tức giận gì, bây giờ hoàn toàn trở thành hầm băng. Uất Noãn Tâm còn mong như vậy, nếu đã chán ghét nhau như vậy, vậy thì cứ giày vò nhau đi!

Truyền thông đưa tin, vụ án Ngũ Liên cường bạo là bị vu oan, Lâm Lâm cũng ra mặt làm chứng, là cô bị uy hiếp, Uất Noãn Tâm không biết Ngũ Liên đã làm như thế nào, nhưng điều này làm cho cô có chút yên tâm. Bản thân là một luật sư, cô không muốn nhìn thấy có người khác bị hãm hại. Vì điều đó, thậm chí cô cũng không tiếc ra mặt làm chứng Nam Cung Nghiêu mới là kẻ giết dây ở đằng sau.

Vết thương của Lương Cảnh Đường không có gì đáng ngại, đã xuất viện mất ngày, Uất Noãn Tâm đi đón anh. Anh phải ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, mời y tá có chuyên môn về chăm sóc, không cần cô thường xuyên đến thăm. Trải qua những chuyện vừa rồi, cô cũng rất mệt. Hầu hết thời gian, đều ở trong nhà nghỉ ngơi, người duy nhất có thể làm bạn với cô, là Nam

Cung Thiếu Khiêm, quan hệ giữa hai người vẫn giống như ngày trước vậy vô cùng thân thiết.

“Cốc cốc....

Uất Noãn Tâm mở cửa, rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Nam Cung Thiếu Khiêm, bình thường hai người đều ở trong phòng anh hoặc vườn hoa nói chuyện, anh trước giờ chưa từng chủ động đến tìm cô.

Nam Cung Thiếu Khiêm mỉm cười, dịu dàng như làn gió, nhìn ánh mắt quan tâm và ôn áp của cô. “Canh Hà quán gia hầm, anh chỉ uống một chén, còn rất nhiều, mang qua cho em!”

Uất Noãn Tâm sững người, vội vàng nói. “Qua phòng anh đi!”

“Không cần phiền phức vậy đâu, ở đây đi!”

“Vậy anh đợi em một chút....”Uất Noãn Tâm đóng cửa lại, tỉ mỉ dò xét nguyên căn phòng một lần, sợ có bất kỳ đồ vật nào ‘bán đứng’ quan hệ giữa cô và Nam cung Nghiêu. Xem đến lần thứ ba chắc chắn không có gì, mới mở cửa. “Đi vào đi!”

Nam Cung Thiếu Khiêm bỏ chung canh xuống, đổ ra cho cô. “Thì ra em ở căn phòng này!”

“Ừm!”

Nam Cung Thiếu Khiêm nghĩ một lúc, nghi ngờ mở miệng. “Thực ra....anh vẫn muốn hỏi em, em và gia đình Nam Cung có quan hệ gì. Lúc đầu anh nghĩ em là người làm, sau này mới biết không phải.” Sợ cô không vui, lại vội vàng nói thêm. “Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi, nếu em thấy ngại, cũng không cần trả lời.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 124: Tại Sao Lừa Dối Tôi?

Uất Noãn Tâm vẫn không muốn trả lời, nhưng nếu không cho anh một lý do hợp lý, nhất định anh sẽ nghĩ ngợi lung tung trong đầu! Quan hệ giữa cô và Nam Cung Nghiêu không thể phôi bày, đành phải gạt anh thêm một lần. “Ba của em cùng anh trai anh là đối tác làm ăn với nhau, gần đây ông ấy không ở trong nước, sợ em buồn chán, mới bảo em đến đây ở nhờ một thời gian.”

“.....Vậy ba em muốn giới thiệu em với anh trai anh phải không?”

“Ừm!” Tại sao có thể đi đến cái kết luận này chứ? Uất Noãn Tâm vội vàng xua tay. “Không phải không phải! Chỉ ở nhờ thôi mà!”

“Như vậy à....vậy....em có bạn trai chưa?” Mặt của chính Nam Cung Nghiêu đỏ lên trước, không dám nhìn cô, nhưng lại chời đợi câu trả lời của cô.

“Không có!”

Anh kìm nén vui sướng. “Ba của em không giới thiệu cho em sao?”

“Thôi đi mà! Chẳng qua bây giờ em không muốn nói chuyện yêu đương!”

“Tại sao chứ?”

“.....” Hiếm khi anh truy hỏi, cảm thấy có chút vấn đề nha! Uất Noãn Tâm đành phải trả lời. “Chưa gặp được người em thích!”

“Ồ....” Một chút vui sướng của Nam Cung Thiệu Khiêm nhanh chóng thay vào đó là thất vọng, đồng thời chế giễu bản thân, có gì đáng phải thất vọng chứ. Ngay cả anh trai cô còn không thích, làm sao có thể thích một kẻ tàn phế như anh chứ? Nhưng anh thực sự rất muốn cùng cô ở bên nhau mãi mãi.

“Anh sao vậy? Dường như không được vui cho lắm!”

“Không có đâu! Em uống canh đi!”

“Ừm! Cảm ơn!” Uất Noãn Tâm uống vài ngụm, mới nghĩ đến một chuyện. “Đúng rồi, không phải anh nói anh muốn mua tập tranh của họa sĩ Vickie sao? Vừa hay hôm qua em có ghé qua nhà sách, mua cho anh hai quyển. Ở trong ngăn kéo bên kia đó, anh tự mình qua lấy đi!”

“Cái này hả?” Nam Cung Thiệu Khiêm mở ngăn kéo ra, lấy hai tập tranh dày cộm từ bên trong ra. Vừa định đóng tủ lại, đột nhiên bị một màu đỏ tươi khiến ánh mắt anh đau đớn.

Chứng nhận kết hôn.

Sắc mặt của anh trở nên trắng bệch, cô kết hôn rồi?

Không thể nào! Có lẽ của người khác.

Anh lấy hết dũng khí, run rẩy mở ra, bên phía nhà gái, in rõ ràng tên của cô, còn nhà bên kia, là.....

Đầu óc của Nam Cung Thiệu Khiêm trống rỗng, không biết nên phản ứng như thế nào, hoàn toàn ngây dại. Anh không dám tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, hận không thể chọc mù hai con mắt.

“Làm sao vậy? Không tìm thấy sao?” Uất Noãn Tâm nhìn thấy sắc mặt của anh rất kém, liền nhìn theo ánh mắt của anh, cũng bị dọa đến mức suýt

chút làm rơi cái chén, vội vàng đóng ngăn kéo lại. Nhưng không còn kịp nữa rồi, anh đã nhìn thấy hết.

“Em....em và anh hai....” Cả người Nam Cung Thiếu Khiêm lạnh run, sắc mặt trắng như tờ giấy, môi cũng trắng bệch, dường như cả thế giới đều sụp đổ. “Hai người là....vợ chồng?”

Uất Noãn Tâm hoảng loạn đến nỗi không biết nên giải thích như thế nào. “Thực xin lỗi....thực xin lỗi....em....em không cố ý lừa gạt anh đâu....”

“Em lại có thể giấu tôi lâu đến vậy!” Nam Cung Thiếu Khiêm không khống chế mà gào thét lên. “Em không cố ý gạt tôi, nhưng lúc này lại còn nói dối tôi! Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, em định gạt tôi đến khi nào hử? Cả đời sao?”

Nam Cung Thiếu Khiêm đẩy mạnh Uất Noãn Tâm ngã ở trên bàn, mạch máu ở trên người đều vỡ tung ra, trên cổ nổi đầy gân xanh. “Tại sao chứ, tại sao em có thể đối với tôi như vậy....tại sao hả....”

Tình trạng của anh càng ngày càng kích động, hai mắt đỏ bừng, cổ họng phát ra âm thanh bi thương như một con mãnh thú đang gầm thét. “Em đã gạt tôi.....em đã lừa dối tôi....”

Hà quân gia bị kinh động, vừa chạy vào, liền phát hiện Nam Cung Thiếu Khiêm đang điên cuồng gào thét, mười ngón tay nắm chặt xe lăn, móng tay và kim loại cào sát nhau phát ra âm thanh nghe chói tai, móng tay của ngón út đều bị gãy, cả bàn tay đều là máu. Vội vàng đi đến ngăn cản anh ‘tự ngược’, nhưng một khi anh đã phát điên lên, sức lực vô cùng to lớn, bà vốn không thể khống chế được. “Thiếu phu nhân, mau đến đây giúp một tay đi!”

Uất Noãn Tâm vừa bị dọa đến ngây ngốc, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng giữ chặt tay của Nam Cung Thiếu Khiêm, vừa gọi to. “Người đâu mau tới đây, gọi bác sĩ Tần.....người đâu mau đến đây.....”

“Em đã gạt tôi.....tôi hận em.....” Nam Cung Thiểu Khiêm trừng mắt nhìn chằm chằm Uất Noãn Tâm, ánh mắt độc ác hung bạo, cứ như muốn rút gân lột da cô.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....em không phải.....” Nước mắt tuôn chảy xuống, Uất Noãn Tâm vô cùng hối hận. Tất cả đều là lỗi của cô, nếu cô nói cho anh biết từ sớm, nếu không anh cũng không trở nên như vậy.....là cô làm hại anh!

Bác sĩ tần vội vàng chạy đến, hợp sức với bọn họ đưa Nam Cung Thiểu Khiêm lên giường, bọn họ sống chết giữ chặt lấy tay chân của anh. Nam Cung Thiểu Khiêm liều mạng giãy dụa. “Buông tôi ra....buông tôi ta.....tôi không muốn tiêm....”

“Đè chặt, đừng để cậu ấy động đây!” Bác sĩ Tần từ trước đến nay chưa bao giờ thấy Nam Cung Thiểu Khiêm mất khống chế như vậy, tay cầm kim run rẩy, khó khăn lắm mới xác định đúng mạch máu của anh, nhanh chóng tiêm vào.

Ngay giây phút đó, Uất Noãn Tâm xoay mặt nhắm hai mắt lại. Cô không dám nhìn cảnh tượng tàn nhẫn này, càng không dám nhìn ánh mắt tức giận của Nam Cung Thiểu Khiêm. Tiếng gào thét của anh bên tai cô, đã trở thành sự giày vò đối với cô.

Không bao lâu, thuốc an thần đã phát huy tác dụng, tốc độ giãy dụa của Nam Cung Thiểu Khiêm ngày càng giảm dần, cuối cùng chìm vào trong giấc ngủ.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra một hơi, mồ hôi chảy ròng ròng.

Hà quản gia bảo mọi người lui xuống, bắt đặc dĩ nhìn Uất Noãn Tâm. “Nhị thiếu gia không phải vẫn tốt sao? Làm sao đột nhiên có thể....”

Uất Noãn Tâm nức nở nói: “Thực xin lỗi, là lỗi của tôi....”

Nhìn thấy cô đau buồn rơi nước mắt, Hà quản gia cũng không nhẫn tâm chỉ trích cô. “Tôi sẽ thông báo cho đại thiếu gia!” Lắc đầu đi ra ngoài.

Uất Noãn Tâm nắm lấy tay của Nam Cung Thiệu Khiêm, nói không thành tiếng. Trong cái nhà này, anh là người đối xử với cô tốt nhất chân thành nhất, người cô không muốn tổn thương nhất chính là anh, lại làm cho anh tổn thương thêm lần nữa, cô thật đáng chết! Nếu có thể làm lại từ đầu, cô thực sự không muốn gặp anh, nhưng không có nếu như.....”

.....

Chưa đến nửa tiếng, Nam Cung Nghiêu vội vàng trở về nhà. Nhìn thấy Nam Cung Thiệu Khiêm ngủ say, lại quét về phía Uất Noãn Tâm đang nằm trên người cậu ấy. Lửa giận xông thẳng lên trời, hung hãn tóm lấy cô, đẩy lên tường. “Đáng chết! Cô đã làm gì với em ấy hả?”

Đây đã là lần thứ hai Thiệu Khiêm vì cô phát bệnh, anh ngay cả lòng muốn giết chết cô cũng có!

Anh cố gắng khống chế bản thân không cho cô một cái bạt tay, bởi vì quá nhẫn nhịn, cả người đều run lên. Sức mạnh ở trên tay không khống chế được, xương của cô phát ra tiếng răng rắc.

Trên mặt của Uất Noãn Tâm còn đọng lại những giọt nước mắt đã khô, cả người gần như sụp đổ, ánh mắt không có sinh lực, chỉ biết thì thào nói. “Xin lỗi....thực xin lỗi....!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 125: Sắp Chết Rồi

“Xin lỗi sao? Cô nghĩ nói câu xin lỗi thì có tác dụng sao?” Tồn thương người mà anh quan tâm nhất, cô chết một ngàn lần một vạn lần cũng không đủ. Nam Cung Nghiêu nở nụ cười u ám, lộ ra những chiếc răng đều tấp và lạnh lẽo. “Uất Noãn Tâm, tôi quá xem thường cô rồi! Tôi lợi dụng cô, cô lại dùng cách này để báo thù tôi! Cô rất lợi hại! Lúc cô giày vò Thiếu Khiêm, có nghĩ đến em ấy vô cùng tin tưởng cô, đối với cô rất tốt sao? Tim cô bị chó ăn rồi sao?”

Uất Noãn Tâm vốn đã rất đau khổ, còn bị anh chỉ trích như vậy, gần như sụp đổ. Là cô có lỗi với Thiếu Khiêm, nhưng anh thì có chỗ nào tốt chứ. Trong chuyện này, không đến lượt anh chỉ trích đâu.

“Tôi lúc trước cũng rất tin tưởng anh, không phải anh cũng lợi dụng tôi đó sao?” Cô cười lạnh lùng nhìn thẳng anh, ánh mắt như mũi nhọn. “Tim của anh, cũng bị chó ăn rồi? À.....tôi suýt chút nữa đã quên, anh không hề có tim!”

“Cô.....” Nam Cung Nghiêu bóp chặt cổ của cô, những ngón tay bám trên cổ họng, dùng sức, xương ngón tay phát ra tiếng ‘răng rắc’. “Đừng tưởng tôi không dám giết cô!”

“Tôi đâu có nói anh không dám! Thiếu Khiêm vì biết quan hệ của chúng ta nên mới phát bệnh, anh cũng có phần hại anh ấy đó!”

Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu càng khó coi. “Cô dám nói cho em ấy biết! Cô chán sống rồi phải không?”

“Tôi không nói cho anh ấy biết, là tự anh ấy nhìn thấy! Nếu không anh cho rằng có thể giấu anh ấy được bao lâu? Một đời sao? Tình yêu thương của anh đối với em trai, thật khiến người khác cảm động nha!”

Lời nói của cô trực tiếp nhắm trúng tim đen của anh, anh không cách nào cãi lại. Dẫn đến tình huống hôm nay, thực ra anh cũng có phần trách nhiệm. Nhưng không có nghĩa cô có thể lấy điều này ra châm chọc mỉa mai anh. Trên cái thế giới này, Thiếu Khiêm đối với anh mà nói là rất quan trọng, bất luận anh làm chuyện gì, cũng vì muốn bảo vệ cho em ấy.

Còn cô, lòng đầy mưu mẹo, tàn nhẫn lợi dụng Thiếu Khiêm để báo thù anh, dựa vào cái gì có quyền ưỡn ngực kiêu ngạo chỉ trích anh chứ!

“Nếu như Thiếu Khiêm có chuyện gì, tôi sẽ làm cho cô chết rất khó coi!” Nam Cung Nghiêu đẩy cô ra xa, nếu không anh không dám đảm bảo cô có chết trong tay mình hay không. Bây giờ anh ngay cả nhìn cô thêm một chút cũng cảm thấy ghê tởm, nếu không phải Thiếu Khiêm còn để ý đến cô, anh đã quăng cô ra ngoài từ sớm rồi.

Cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt vậy, Uất Noãn Tâm khó chịu đến mức ho khan. “Khụ khụ.....” Cuồng bạo lực, cô nghi ngờ bản thân sớm muộn gì cũng chết trong tay anh.

Nam Cung Nghiêu quay đầu lại không thèm nhìn cô, ngồi bên cạnh Nam Cung Thiếu Khiêm, chăm sóc cậu ấy.

Uất Noãn Tâm thở gấp một trận, không còn cảm thấy khó chịu, cũng ngồi xuống bên kia giường. Ánh mắt của hai người ngẫu nhiên giao lại với nhau, đều tràn đầy mùi thuốc súng. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ không phải hai người oán giận lẫn nhau, mà là đồng thời quan tâm đến một người.

Chăm sóc từ chiều cho đến tận tối, trong lúc đó Hà quản gia có mang cơm lên vài lần, nhưng hai người đều không động. Hơn mười một giờ tối,

Nam Cung Nghiêu ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở lại, Uất Noãn Tâm đã gục đầu ở bên giường.

Sắc mặt của cô rất tiều tụy, đôi môi cũng trắng bệch, không có chút huyết sắc, giống như một đóa hoa mới nở bất thành hình trở nên khô héo. Không bao giờ có thể trở lại đoạn thời gian kia, về mặt lúc cô không biết anh đang lợi dụng cô.

Từ sau sự việc kia, hai người một câu cũng không nói với nhau. Thái độ của cô đối với anh, cực kỳ lạnh lùng. Có lúc khiến cho anh vô cùng khó chịu, mấy lần muốn bắt lấy nỗi buồn của cô. Nhưng như vậy, sẽ không một chút nghi ngờ nào lộ rõ sự quan tâm của anh đến cô, điều này tuyệt đối không thể.

Nếu như không xảy ra chuyện hôm nay, anh sẽ suy nghĩ cho cô sống vài ngày tốt đẹp. Bây giờ, không có cửa đâu! Cô cho rằng, cô giả vờ chăm sóc Thiếu Khiêm, có thể chứng minh cô vô tội, khiến anh tin tưởng cô sao?

Nằm mơ!

Đợi Thiếu Khiêm tỉnh lại, sẽ tìm cô tính sổ sau.

Mặc dù anh oán giận nghĩ vậy, Nam Cung Nghiêu vẫn cầm lấy một tấm chăn, đắp lên người cô, sau đó mới rời khỏi phòng.

Trong lúc mơ màng, Uất Noãn Tâm cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, cũng hơi đau. Khó khăn mở mắt ra, mặt của Nam Cung Thiếu Khiêm phóng đại ở trước mắt cô, chỉ là, không giống như lúc trước, có vẻ lạnh lùng đáng sợ.

“Anh tỉnh rồi....” Cô muốn dụi mắt, mới phát hiện tay bị dây thừng trói lại. Nhìn lại, thấy trong tay Nam Cung Thiếu Khiêm đang cầm một con dao găm, ngay lập tức dọa cô sợ đến dựng cả tóc gáy. “Thiếu Khiêm, anh muốn làm gì?”

“Em đã gạt tôi, tôi muốn trừng phạt em....” Giọng điệu của Nam Cung Thiều Khiêm giống một đứa trẻ nhưng ánh mắt rất đáng sợ. Bất thành linh anh đè mạnh Uất Noãn Tâm lên bàn, bản thân bật ra giường, va chạm đó, không khí trong lồng ngực của Uất Noãn Tâm gần như trào hết ra ngoài.

Trước mắt cô mờ đi, ngay sau đó hô hấp cũng dừng, cả người rất đau, xương sườn bị anh đè gãy.

“Tôi đối với tốt như vậy, tại sao lại gạt tôi chứ?”

Mũi dao băng qua khuôn mặt của cô, Uất Noãn Tâm lo lắng sợ hãi.
“Thiếu Khiêm, đừng quậy nữa.....mau.....mau để dao xuống.....nguy hiểm!”

Nhưng Nam Cung Thiều Khiêm đã đánh mất lý trí, làm sao có thể nghe cô nói. Cô càng sợ hãi, càng kích động dục vọng trả thù mạnh mẽ của anh.
“Em giống như những người đàn bà đó, đều tàn nhẫn ghét bỏ tôi.....muốn rời khỏi tôi.....đúng không?”

“Em không có!”

“Em gạt người!” Nam Cung Thiều Khiêm gào thét. “Đã từng có một người con gái nói không ghét bỏ tôi, sẽ cả đời chăm sóc tôi, nhưng cuối cùng cô ấy cũng rời bỏ tôi. Tôi ở dưới chân cô ấy như một con chó vẫy đuôi, cầu xin cô ấy đừng rời khỏi, nhưng cô ấy vẫn rời bỏ tôi!” Khóe mắt của anh bị nước mắt làm cho đỏ ửng lên.

Không lẽ Nam Cung Nghiêu vì chuyện này mới không cho phép cô đến gần anh, cho nên anh đã nói, cùng một việc, không cho phép xảy ra hai lần sao?

Uất Noãn Tâm vô cùng kinh sợ, cổ tay liễu mạng gãy dựa, nhưng anh buột rất chặt, một chút cũng không thể gãy ra.

“Thiếu Khiêm, anh hãy tin em, em sẽ không vứt bỏ anh.....chúng ta là bạn bè tốt mà.....không phải sao?”

“Bạn bè tốt?” Nam Cung Thiếu Khiêm cười to. “Em rõ ràng biết tôi thích em! Nhưng em lại gạt tôi, cùng với anh hai lừa nhau gạt tôi! Điều là lỗi của em!”

Lý trí của anh hoàn toàn bị sự lừa gạt làm cho tức giận nuốt chửng, kéo tóc của Uất Noãn Tâm, một hồi lại một hồi, hung hãn đập trán của cô vào tường, đập đến đầu choáng mắt hoa. Cô dùng hết sức lực vốn có của mình, đá bật chiếc xe lăn, một tiếng nổ ‘bùm....’ vang lên.

Cách đó vài phòng, Nam Cung Nghiêu cũng nghe được tiếng động đó.

Mới đột nhiên nhớ ra tối hôm qua tinh thần của Nam Cung Thiếu Khiêm không ổn định, điều này cực kỳ nguy hiểm đến người khác!

Đáng chết! Anh làm sao có thể quên, để một mình Uất Noãn Tâm ở lại đó chứ!

“Dù sao tôi cũng không muốn sống nữa, không bằng, em đi cùng tôi thấy sao? Hử? Chúng ta chết cùng nhau, chết rồi, chúng ta mãi mãi ở cùng nhau, có được không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126: Anh Đã Cứu Cô

Trong cơn điên cuồng Nam Cung Thiếu Khiêm cố chấp khẳng định, chỉ có chết, Uất Noãn Tâm mới có thể ở cùng với anh. Con dao găm theo má của cô chạy dọc xuống, một đường đi đến cổ cô. Cổ của cô trắng như vậy, tinh tế như vậy, chỉ cần anh nhẹ nhàng rạch một đường, sẽ tắt thở ngay.

Giết cô xong, anh tự sát, sẽ không ai có thể chia rẽ bọn họ rồi.

Anh giữ đầu cô lại, lãnh đạm cùng dụ dằng dụ dỗi, nói: “Đừng sợ....đừng sợ.....anh sẽ rất nhẹ nhàng.....chỉ đau một tí thôi, chúng ta rất nhanh sẽ được ở cùng nhau.....”

“Đừng mà.....xin anh.....đừng mà.....” Uất Noãn Tâm nhắm chặt mắt lại, không dám thở mạnh, chỉ có thể nhỏ giọng nức nở. “Thiếu Khiêm, anh bình tĩnh đi....”

“Xuyt! Đừng lộn xộn, anh sẽ dụ dằng mà!”

Nam Cung Thiếu Khiêm dùng một tay bịt miệng Uất Noãn Tâm, tay còn lại giữ chặt con dao găm, rạch ngang qua cổ cô, lập tức có một dòng máu chảy ra. Cô cho rằng bản thân chắc chắn sẽ chết, thì ngay lúc đó, cửa bị mở tung ra, Nam Cung Nghiêu xông vào. “Thiếu Khiêm, dừng tay!”

Cô không còn biết gì, gào khóc cầu cứu anh. “Cứu tôi....”

“Im miệng! Đừng lộn xộn!” Bởi vì Nam Cung Nghiêu đột ngột bước vào, Nam Cung Thiếu Khiêm chịu kích thích cực lớn, kích động đem Uất

Noãn Tâm che chắn ở phía trước bản thân, lưỡi dao đặt ngay cổ cô, thét lớn về phía Nam Cung Nghiêu. “Đừng qua đây!”

“Được, anh không qua đó!” Nam Cung Nghiêu vươn tay ra. “Thiếu Khiêm, em bình tĩnh đi, không phải em nghe lời anh hai nhất sao? Đừng tổn thương cô ấy, từ từ bỏ dao xuống.....”

“Anh hai, hừ, tại sao ngay cả anh cũng gạt em chứ?” Nam Cung Thiếu Khiêm kích động lên án. “Tại sao lại đối với em như vậy chứ?”

“Là anh hai không đúng, anh hai xin lỗi em. Nhưng cô ấy vô tội, buông cô ấy ra, được không?”

“Không! Cô ta mới không vô tội đó!

Là cô ta gạt em, cô ta đáng chết!” Nam Cung Thiếu Khiêm sống chết giữ chặt phía sau đầu của Uất Noãn Tâm, da đầu của cô sắp bị anh kéo xuống rồi, chỉ có thể ngưỡng cổ ra, xung quanh chỉ còn lại những giọt nước mắt.

“Dù sao em cũng không muốn sống rồi, để cô ta chôn cùng em đi!” Nam Cung Thiếu Khiêm giữ chặt con dao găm, đưa thẳng về phía bụng của Uất Noãn Tâm.

“Đừng mà.....” Nam Cung Nghiêu xông qua đó, trong lúc lưỡi dao sắp sửa đâm vào bụng Uất Noãn Tâm, dùng tay không chụp lấy. Lưỡi dao cứa thật sâu vào bàn tay anh. Anh đau đến mặt mày trắng bệch, thét lớn một tiếng. Máu chảy đỏ con dao, điên cuồng nhỏ xuống đất.

Uất Noãn Tâm kinh ngạc.

Anh cứ vậy.....dùng tay đỡ giúp cô một dao.

Dòng mắt đỏ trước mắt làm cho Nam Cung Thiếu Khiêm đau đớn, cũng làm thức tỉnh lý trí của anh, anh sợ hãi buông con dao găm ra, đồng thời

cũng buông Uất Noãn Tâm, như bất thành linh từ trong ác mộng tỉnh lại, ngạc nhiên nhìn tất cả. “Xảy, xảy ra chuyện gì vậy? Em đã làm gì sao?”

Nam Cung Nghiêu ném con dao ra thật xa, đau đớn mức gân xanh trên trán đều nổi đầy, chịu đựng đau đớn, tháo dây thừng giúp Uất Noãn Tâm.

“Anh hai, anh tại sao bị thương vậy? Là em làm phải không?”

Là em sao?”

Nam Cung Nghiêu lắc đầu. “Không liên quan đến em!” Miễn cưỡng nở ra một nụ cười nhàn nhạt. “Em rất ngoan, cái gì cũng không làm!” Đau khổ nhìn mắt Uất Noãn Tâm, cô mở to hai con mắt, vẫn còn chìm trong sự việc lúc này chưa phản ứng lại, khóe mắt còn chảy xuống một giọt nước mắt.

.....

Một tiếng sau!

Bác sĩ và Hà quản gia cùng đưa Nam Cung Thiếu Khiêm về phòng, xác định cảm xúc của anh ổn định, Uất Noãn Tâm mới yên tâm. Trải qua chuyện đáng sợ vậy, chân cô bây giờ vẫn còn run rẩy, trong đầu vốn không còn cách nào nghĩ đến những chuyện khác.

Không hay biết đi đến trước cửa phòng của Nam Cung Nghiêu, người làm nữ đang giúp anh băng bó. Anh cắn chặt răng lại, nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra rất đau, bông gòn trên đất toàn là máu, giống như tất cả máu ở trên người đều chảy ra hết.

Anh vì cứu cô mới bị thương, không cần biết vì lý do gì, cô cũng phải qua đây thăm hỏi một chút.

Cô do dự bước vào. “Thiếu Khiêm đã ngủ rồi!”

Nam Cung Nghiêu chỉ “ừm” một tiếng, bướng bỉnh quay đầu đi, không muốn cho cô thấy bộ dạng lúng túng của bản thân.

“Lúc này....cảm ơn anh.....”

“Tôi chỉ không muốn Thiếu Khiêm trở thành sát thủ giết người!”

“Không cần biết như thế nào, anh cũng đã cứu tôi!”

“Đổi lại là là người khác, tôi cũng sẽ làm như vậy!”

“.....” Anh chán ghét đến vậy sao? Ngay cả câu cảm ơn của cô cũng chối bỏ sao? Uất Noãn Tâm không muốn cùng anh ở chung một gian phòng, nhưng cuối cùng cũng không rời khỏi. Bất cứ chuyện gì, cô đều phân biệt rõ ràng, không phải là một người phụ nữ vong ân phụ nghĩa.

Người làm dường như từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều máu đến vậy, cả người đều run lập cập, không cách nào quấn chặt băng gạc. Càng căng thẳng càng sợ hãi, càng không làm được.

“Cô xuống dưới trước đi, để tôi!”

“Vâng, thiếu phu nhân!” Người làm cảm kích nở nụ cười, như trút được gánh nặng.

Uất Noãn Tâm ngồi xổm xuống, tỉ mỉ giúp Nam Cung Nghiêu quấn băng gạc.

“Cô không cần giả mèò khóc chuột, ở đây không cần cô!”

“Anh cứ coi như tôi giả mèò khóc chuột đi! Tôi chỉ vì muốn trong lòng mình nhẹ nhõm hơn một chút thôi.”

Nam Cung Nghiêu cứng họng, cô sợ vết thương trên tay anh không đủ nặng sao, muốn anh tức chết hả?

“Tôi thừa nhận, tôi rất hận anh, cũng rất ghét anh, nhưng không thể phủ nhận anh đã cứu tôi! Những chuyện đã qua kết cục đã định rồi, truy cứu thêm có còn có ý nghĩa gì đâu. Chúng ta còn phải buộc chung với nhau rất lâu, giày vò lẫn nhau quá đau khổ. Tôi đã không còn cái gì để cho anh lợi dụng đâu, hy vọng anh có thể chung sống hòa bình, nếu không mọi người chẳng ai vui vẻ!”

“Cô nói chung sống hòa bình, là lợi dụng Thiếu Khiêm trả thù tôi sao?”

“Tôi đã nói, để anh ấy biết quan hệ của chúng ta không phải ý của tôi. Lúc này tôi còn cho rằng bản thân sắp chết rồi, coi như chịu trừng phạt!”

“Cô đang đàm phán ngang hàng với tôi sao?”

“Không có! Coi như tôi cầu xin anh buông tha cho tôi đi!” Uất Noãn Tâm đánh một cái kết, đứng dậy. “Nghĩ ngơi cho tốt vào!”

“Đứng lại!”

Uất Noãn Tâm hơi khựng lại, cho rằng anh lại mỉa mai chính mình, nhưng phía sau phát ra giọng nói không tự nhiên của anh. “Cổ của cô cũng bị thương, gọi Hà quản gia giúp cô băng lại đi.....”

Hơi lo sợ cô hiểu lầm, lại thêm một câu vào. “Tôi không muốn cô chết trong cái nhà này!”

Uất Noãn Tâm cười nhạt, cô suýt nữa đã hiểu lầm, cho rằng anh quan tâm cô, cô vẫn không tiếp thu được bài học kinh nghiệm!

Nam Cung Nghiêu mệt mỏi vỗ trán. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thất vẻ mặt lạnh lùng kia của cô, anh lại không nhịn được nổi lửa. Lời nói ra, nếu không châm chọc mỉa mai, thì cũng tràn đầy mùi thuốc súng, thực ra đây cũng không phải điều anh muốn. Không có ai thích tức giận, thích âm

ỹ, đặc biệt là anh, nhưng cô trời sinh đã có bản năng khơi dậy tức giận trong con người anh.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 127: Bằng Không Tôi Theo Đuổi Em?

Qua hai ngày, Uất Noãn Tâm đi thăm Lương Cảnh Đường, sức khỏe của anh đã không có gì đáng ngại, đi ra một đoạn đường ngắn của một con hẻm nhỏ, một chiếc xe thể thao màu bạc đang nghêu ngao chạy trên đường, ngang tàng đậu ngay trước mặt của Uất Noãn Tâm, bên trong thò ra một cánh tay, mở cửa xe, lộ ra bộ mặt yêu nghiệt đang cười của Ngũ Liên.

“Người đẹp, lên xe!”

Uất Noãn Tâm nhin không được bật cười, cũng không hỏi nhiều, liền lên xe anh, để mặc anh chạy ra ngoài ô, đến một không gian độc lập với thế giới bên ngoài, phong cảnh tuyệt đẹp của quán coffee hướng ra biển. Bên ngoài cửa sổ là bầu màu xanh thẫm vô tận của biển, mùi gió biển thơm ngát, bên trong quán lặp đi lặp lại những bản ballad nhẹ nhàng, không thể tả được sự thoải mái này.

Người tiền, quả nhiên biết hưởng thụ.

Uất Noãn Tâm mở miệng trêu chọc trước. “Hôm nay sao lại trùng hợp vậy? Không phải anh theo dõi tôi chứ?”

“Bốn thiếu là loại người đó sao? Đi thăm Lương Cảnh Đường, vừa hay gặp được em.

“Anh không giống người có lòng tốt như vậy!”

“Vậy tôi giống cái gì?”

“Con chồn!”

Đây là lần đầu tiên anh nghe người khác hình dung bản thân, Ngũ Liên cười “He he”. “Ở trong mắt em tôi vô cùng giống sao? Này cô gái! Dẫu sao tôi cũng là một thiếu gia con nhà giàu có, đàn bà con gái mê mẩn tôi có thể sắp hàng dài từ Đài Loan đến đại lục đó.”

“Tôi biết rõ! Dựa vào khuôn mặt nghênh ngang gạt người này, thực sự đã gạt không ít con gái nha!”

“Tại sao lại biến thành nghênh ngang gạt người rồi? Trong miệng của em không được một chữ tốt hay sao?” Người phụ nữ dám chế giễu như vậy, không hề cho anh chút mặt mũi nào, chỉ có cô là người đầu tiên. Điều kỳ lạ là, khi anh nghe vào lại không thấy chói tai, ngược lại có chút thưởng thức, thích cùng cô đấu võ mồm.

“Được được được! Vẻ đẹp của anh so với Phan An, còn đẹp hơn nhiều có được chưa? (Phan An còn có tên là Phan Nhạc là một nhà văn học của Trung Quốc thời Tây Tấn, được mệnh danh là người đàn ông đẹp của thời cổ đại.)” Uất Noãn Tâm tức cười. Thực ra mắt cô đâu có mù, biết rằng diện mạo của người đàn ông trước mặt vô cùng nổi bật, tỉ mỉ quan sát ngũ quan, so với Nam Cung Nghiêu còn đẹp hơn. Lúc mỉm cười, đặc biệt đẹp, ngay cả khóe mắt cũng nhếch lên theo, cực kỳ tỏa sáng.

“Tôi vẫn thích nghe anh nói móc tôi hơn!”

“Thật khó lấy lòng!”

Hai người tôi một câu anh một câu, lấy bản thân và đối phương mang ra trêu chọc, nhìn nhau cười đùa, không khí hài hòa.

“Nói thật nha, anh làm sao có thể xuất hiện khéo đến vậy chứ?”

“Tôi có linh cảm, hôm qua em đến thăm bệnh, cho nên tôi vẫn một mực ở trước cửa đợi em! Mắt em cứ nhìn về phía trước rồi đi qua, tôi vẫn còn chút đau lòng đó nha!”

“Linh vậy sao? Không đi mua vé số thật quá uổng phí nha!”

“Số tiền trúng vé số nhỏ bé vậy, đáng để Bồn thiếu tốn sức nghĩ đến sao?”

“Cứ cho là anh nói thật đi, anh tìm tôi để làm gì?”

“Tìm em cũng phải có lý do sao? Muốn thấy em không cho sao? Bằng không em cho tôi một cơ hội đi, để tôi theo đuổi em!”

“Tôi tự nhận mình không có sức hấp dẫn đó!”

“Làm sao không chứ? Nếu không phải....” Ngũ Liên không tiếp tục nói.
“Tôi có thể sẽ lấy em!”

“Làm gì có ‘nếu như không’ nhiều vậy, Ngũ gia tuyệt đối không chấp nhận một người phụ nữ đã từng kết hôn, gây tổn hại danh dự.”

“Trận thiêu đó đã thiêu em trở nên thông minh rồi đó, lúc trước đầu óc thật ngu ngốc!” Ngũ Liên không muốn cô nghĩ nhiều, chuyển sang đề tài khác. “Hai ngày này sao rồi? Ý tôi là.....em và Nam Cung Nghêu đó.”

“Còn như thế nào chứ? Xem như người xa lạ thôi.” Uất Noãn Tâm cười khổ.

“Mỗi ngày sáng chiều đều đụng mặt nhau, là một chuyện không hề dễ dàng! Em thực sự vẫn chịu đựng được.”

“Không chịu đựng được thì làm sao chứ? Trong cuộc giao dịch này, tôi vĩnh viễn ở trong trạng thái bị động, anh ta không ép buộc tôi đã may rồi! Không nói những chuyện này nữa, hai ngày này lại nhìn thấy tin tức của anh và người mẫu quốc tế hẹn hò trên TV, không ít điểm phúc nha!”

“Là điểm phúc của cô ta không ít đó chứ! Chỉ cần hầu hạ hai đêm, hưởng được mười triệu, cộng thêm hợp đồng ba năm quảng cáo sản phẩm của

thương hiệu cao cấp, coi như cô đã cũng đã nhận được!”

“Hai người chia tay rồi sao?”

“Không quen nhau thì lấy đâu chia tay hử? Phải hiểu là ‘thuận theo nhu cầu’, ‘đến trong vui vẻ đi trong hòa bình’ có lẽ thích hợp hơn. Thời buổi này, làm gì còn tình yêu chân thật! Đều là gạt con nít thôi! Đàn bà thích tiền của tôi, tôi cần thân thể của họ, giao dịch công bằng, đôi bên đều có lợi, không tốt sao? Nói chuyện yêu đương mệt chết người!”

“Anh hiện tại còn nhàn nhã, đợi khi anh gặp được khắc tinh, sẽ thê thảm cho coi.”

“Nói đến khắc tinh, tôi cảm thấy em chính là khắc tinh của tôi! Sao nào? Có muốn vì những người đàn bà bị tôi ức hiếp qua đời lại công đạo cho bọn họ, khắc tôi không?”

“Tôi làm gì có khả năng đó chứ? Anh không khắc tôi thì đã không tòi rồi!”

“Ai khắc ai vẫn còn rất khó nói.” Ngũ Liên nhấp môi một ngụm coffee, ánh mắt nhìn về phía biển xa xăm. Một lúc sau, quay đầu lại, hiếm khi nghiêm túc nói. “Em cũng được coi là người bạn giới nữ đầu tiên của tôi. Ở cùng với em rất thoải mái, muốn nói gì thì nói.”

“Điều này là do anh đối với tôi không có bất kỳ ý nghĩ nào khác. Tôi tỏ vẻ lấy làm vinh hạnh!”

“Ồn ốc....” Ngũ Liên vươn tay ra, yêu thương xoa đầu của cô, có lúc rất muốn ôm cô, yêu thương cô. Nhưng anh biết rõ, hai người họ là không thể. Vì không muốn tổn thương cô, giữ ở khoảng cách bạn bè là tốt nhất rồi. Có lẽ có một ngày, anh có được cô, sẽ phát hiện cô và những người đàn bà khác đều như nhau, không còn trở nên đặc biệt, anh không hy vọng mất đi người bạn nữ giới duy nhất này.

Tiếng chuông điện thoại vang lên đánh vỡ bầu không khí thoải mái, trên màn hình tên của Nam Cung Nghiêu đang nhấp nháy, nụ cười của Uất Noãn Tâm trong chốc lát đông cứng lại.

Thấy cô nửa ngày trời không nhúc nhích, Ngũ Liên chủ động giật lấy.
“Không cần nhận điện thoại đâu!”

“Đừng mà!” Uất Noãn Tâm giật lại điện thoại. Tính tình của Nam Cung Nghiêu không tốt, cô không muốn chọc giận anh. Hít một hơi thật sâu, nhận điện thoại. “Alo!”

“Ở đâu!” Giọng nói của anh bá đạo lạnh băng, cứ như cô là nô lệ của anh.

“Bên ngoài!” Uất Noãn Tâm làm động tác im lặng với Ngũ Liên.

“Chỗ nào?”

“Tôi không biết ở đây là đâu, có chuyện gì sao?”

“Cô ở cùng với ai?”

Hô hấp của cô hơi ngừng lại, nén tránh câu trả lời. “Bạn bè.”

“Bạn bè nào?”

“Anh không quen biết!” Cô nhìn thấy Ngũ Liên có hơi khinh miệt cô, có chút xấu hổ. Nhưng trước mắt, cô không muốn làm bất kỳ chuyện gì châm ngòi phát nổ quả bom Nam Cung Nghiêu này.

“Buổi tối có một buổi tiệc, tôi đến đón cô?”

“Không cần! Tôi tự mình về!”

“Cô chắc chắn!” Giọng nói của anh có một tia phập phồng, Uất Noãn Tâm nghĩ thấy được hơi thở của nguy hiểm, nhưng vẫn cứng đầu nói ‘ừm’. Tiếp theo đó, điện thoại bị ngắt máy, cô không khỏi có chút kỳ quái.

Thứ nhất Nam Cung Nghiêu rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho cô, thứ hai anh nhiều lần hỏi tình hình cụ thể, thứ ba chủ động đề nghị đến đón cô, lại càng không bình thường rồi.

Không lẽ, anh ở gần đây sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 128: Không Nỡ Quay Về Sao?

Uất Noãn Tâm căng thẳng quay đầu nhìn xung quanh, cả căn phòng chỉ có hai người là khách.

Là cô chợt dạ, tự mình dọa mình sao? Trên người cô không có mở định vị GPRS. Hơn nữa, Đài Loan lớn như vậy, đâu phải nói muốn gặp là gặp được rồi.

Mặc dù cô tự an ủi mình như vậy, trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ.

Ngũ Liên đùa cợt nở nụ cười trêu chọc cô. “Sao rồi? Ông xã đến đây kiểm tra?”

“Không phải!”

“Xem mặt mũi của em sợ đến trắng bệch kìa, còn không thừa nhận! Uống hết ly nước chanh này, mau mau trở về đi, chồng quản thúc nghiêm thật!”

Uất Noãn Tâm liếc mắt xem thường, đã không còn tâm trạng đánh trả lại anh, không cảm nhận được mùi vị của nước chanh.

Ngũ Liên không lên tiếng nhìn qua, bắt đầu để ý trong ánh sáng ở phía sau quầy bar, phản phát có một bóng người đang ẩn nấp.

Ánh sáng mờ nhạt, có chút không rõ ràng, nhưng có thể nhìn thấy một đường dài, đôi môi lạnh, và ánh mắt đang hơi nhấp nháy ánh lửa. Trong tay của người đó, đang nắm thật chặt di động.

Anh càng kiêu ngạo hơn ngồi ở bên phía của Uất Noãn Tâm, đưa lưng về phía anh ta, thờ ơ ôm chặt lấy bả vai cô.

“Được rồi! Đừng lo lắng nữa! Cùng lắm thì em rời khỏi nhà đó, tôi nuôi em!”

“Anh đừng có khua môi múa mép được không!” Uất Noãn Tâm buồn bã, cũng quên mất cả việc đẩy anh ra. Trong tiềm thức, cô coi Ngũ Liên làm một người vô hại, sẽ không suy nghĩ quá nhiều về mối quan hệ giữa hai người có gì mập mờ hay không.

Nhưng cái người ngoài kia nhìn vào, thì không phải như vậy! Tâm trạng của anh sáng khoái, cùng đối tác thảo luận hợp đồng lúc sáng. Kết quả vừa tiền họ xong, trở về thay đồ vest, thì nhìn thấy cảnh này.

Bọn họ thật biết chọn địa điểm, không ngờ dám đến đây hẹn hò, sợ không cẩn thận bị anh bắt gặp đây mà!

Nhưng vận khí của cô không tốt, càng muốn tránh né, càng đụng ngay họng súng!

Cô hại Thiếu Khiêm, vậy mà một chút hổ thẹn cũng không có, chưa được hai ngày, đã không kiềm chế nổi, chạy ra ngoài ngoài tình, rõ ràng muốn chết đây mà!

Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng hoảng hốt, vội vàng kéo Ngũ Liên đứng dậy. “Đi thôi! Tôi muốn về nhà!”

“Anh ta cũng không phải đại ma vương, có cần sợ hãi đến vậy không?”

“Anh ta không phải đại ma vương, anh ta so so với đại ma vương càng đáng sợ hơn! Đi thôi đi thôi!” Uất Noãn Tâm giục Ngũ Liên tính tiền, kết quả phục vụ nở nụ cười trả lời: “Nam Cung tổng tài đã thanh toán hết rồi!”

Bên tai của Uất Noãn Tâm vang lên một tiếng “ầm”, có cảm giác bị năm loại sét đánh trúng.

Không phải xui xẻo đến vậy chứ, ở đây cũng đụng phải!!!

Khăng định vừa nãy anh đứng ở phía sau cô gọi điện thoại, cố ý hỏi câu đó, còn cô ‘nói dối không chớp mắt’. Dựa theo tính cách của anh, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Cô vừa được yên tĩnh hai ngày, lại phải đối mặt với phong ba bão táp, chẳng muốn về nhà!

“Tên đó từ bao giờ hào phóng đến vậy chứ? Nếu biết trước đã bày cả bàn tôm hùm tổ yến vi cá rồi, thật đáng tiếc! Bằng không chúng ta gọi thêm một bàn, để anh ta ký trả?”

Uất Noãn Tâm liếc mắt coi thường, có lúc đối với sự nhờn nhơ của anh không có gì để nói. Cho dù trời có sập xuống, anh cũng sẽ thản nhiên đắp chăn ngủ ngon lành!

Nói đi cũng phải nói lại, người chịu tội là cô, anh cũng không có gì đáng lo lắng! Cô vẫn còn nghĩ xem về đến nhà phải nói sao đây, tự chúc mình may mắn vậy!

.....

Vừa về đến nhà, Hà quản gia liền thông báo, nói đại thiếu gia đang đợi cô trong phòng. Uất Noãn Tâm miễn cưỡng lên bước đến cửa phòng, gõ cửa đi vào, trong phòng không có người. Đang lấy làm lạ có phải anh đột xuất ra ngoài không, đằng sau vang lên một giọng nói chế giễu lạnh lùng. “Không nhớ quay về sao?”

Cô sợ đến mức quay mạnh đầu lại, Nam Cung Nghiêu đứng ở bên quầy bar ở phía sau cô, ánh đèn mờ ảo, có chút không rõ ràng, ánh sáng và bóng

tối mập mờ. Anh không thay quần áo, trên người vẫn mặc bộ đồ vest, giống như xuất hiện trong công ty, uy nghiêm tôn quý oai phong, và.....nguy hiểm.

Không cần nhìn vẻ mặt của anh, cũng có thể tưởng tượng ra giờ phút này sắc mặt của anh nhất định rất khó coi, tim của cô đập nhanh, không hay biết nắm chặt bàn tay, nhưng ngoài mặt vẫn cố ý tỏ ra bình tĩnh. “Tìm tôi có việc sao?”

“Có phải đã quấy rầy cô và tình nhân cũ.....à..... không.....tình nhân mới ngoại tình không? Luật sư danh tiếng cũng không đủ thỏa mãn cô, chuyển hướng sang, con cháu của quan chức sao?”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè, trên đường tình cờ gặp nhau.”

“Phải không? Tôi hoàn toàn không biết, tôi không quen biết người bạn Ngũ Liên này! Cũng không biết, ngoại trừ vụng trộm ngoại tình, còn có lý do gì cần thiết đến cái nơi hẻo lánh đó.”

Anh nhìn chăm chăm cô, uống một ngụm rượu. ánh mắt sáng như tia X-quang, đốt cháy cô vô cùng tàn nhẫn. Uất Noãn Tâm có chút tức giận, nhưng nghĩ lại, không cần thiết cùng loại người không cách nào nói chuyện này mà tức giận.

“Nếu anh cho là vậy, thì cứ cho là vậy đi!”

“Đây được coi là cam chịu sao?”

“.....”

Tay của Nam Cung Nghiêu nắm chặt ly rượu cao chân, anh chán ghét thái độ lộn chết không sợ nước sôi, không quan tâm của cô. Nhưng anh vẫn đè nén lửa giận bộc phát, để tránh cho cô ảo giác anh đang để ý đến cô, tiếp

tục chế giễu. “Cô muốn ngoại tình, cũng nên cút xa một chút, đừng làm chướng mắt tôi.”

“Xin lỗi! Tôi không biết anh ở đâu, nếu không tôi nhất định sẽ cút đi càng xa càng tốt! Nếu như không còn chuyện gì, tôi về phòng đây.” Uất Noãn Tâm thản nhiên không mở mắt, muốn đi, Nam Cung Nghiêu đột nhiên tiến lên phía trước vài bước, nắm chặt cổ tay của cô. “Tôi chưa cho cô đi!”

“Không lẽ điều này cũng phải được sự cho phép của anh sao?” Uất Noãn Tâm tự nhận tính tình bản thân cũng không được tốt, cũng nổi giận, liều mạng giãy dụa. “Buông tay!”

“Cô là người đàn bà không biết phân biệt tốt xấu!” Nam Cung Nghiêu lôi cô đến sofa, bản thân bày ra bộ mặt đen thui đi đến bàn làm việc. “Tuần sau, đến bộ phận pháp luật của công ty báo danh.”

“Tôi không cần!” Cô không cần nghĩ liền từ chối, hoạt động cổ tay đau nhức bị anh nắm, trong bụng đầy tức giận. Không có người nào dám nói lời khiêu khích với anh thêm lần nữa, đặc biệt là cô.

Uất Noãn Tâm không nói chỉ cười lạnh. “Chẳng lẽ anh không còn thủ đoạn nào khác nữa sao?”

“Chiêu này rất hữu dụng, tôi tạm thời không định thay đổi.”

“Xin lỗi phải thông báo với anh, không hiệu quả!”

“Phải không? Cứ thử xem!” Ánh mắt giảo hoạt của Nam Cung Nghiêu liếc nhìn Uất Noãn Tâm, nhấn điện thoại bàn. “Là tôi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 129: Uy Hiếp Cô

Giọng nói ở đầu bên kia của điện thoại lập tức biến thành cung kính và lấy lòng. “Xin chào, Nam Cung tổng tài! Đảng ủy lập tức sẽ công bố quyết định người nhậm chức thị trưởng kế nhiệm, xin hỏi ý kiến của ngài là.....”

Cả người Uất Noãn Tâm không nhúc nhích, da đầu căng lên, có thể cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của Nam Cung Nghiêu, cùng với khoe miệng nhếch lên một nụ cười nắm chắc chiến thắng.

Cô ghét bị uy hiếp, ghét anh luôn có thể khống chế cô, ghét bản thân yếu đuối bất lực, ngay cả quyền nói “không” cũng không có. Cô một trăm một ngàn lần không vui vẻ khuất phục.

“Tôi cần một phút suy nghĩ.....”

Câu nói này, rõ ràng đang nói cho cô nghe đây mà! Đồ đàn ông đê tiện!

Uất Noãn Tâm nhắm hai mắt lại, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn, chiến đấu khốc liệt.

Cô phải lựa chọn như thế nào đây?

Nam Cung Nghiêu nhàn nhã ngồi xuống, nhìn bóng lưng của Uất Noãn Tâm, an tâm đợi câu trả lời của cô. Bởi vì, anh biết rõ cô vốn không có lựa chọn nào khác. Mỗi giây đối với cô mà nói đều là giày vò, còn anh, rất thích nhìn bộ dạng giày vò của cô, ai bảo cô có gan không sợ sệt gì chống đối với anh.

“Mười.....chín.....tám.....❖❖❖” Tâm trạng của anh rất tốt còn giúp cô đếm ngược thời gian, khi cô nghe thấy giống như dưới địa ngục đang đến đòi mạng.

Lúc Nam Cung Nghiêu đếm đến ba, Uất Noãn Tâm bất thành lình quay đầu lại, mím môi cười, không quan tâm, bình tĩnh khi mọi khi. “Tôi nghĩ, tôi không có quyền quyết định chức vụ thị trưởng kế nhiệm, cho dù ba tôi không được làm thị trưởng, hẳn ông vẫn còn có nhiều việc khác để làm!”

Kết quả này ngoài dự đoán của Nam Cung Nghiêu, sắc mặt đột nhiên trở nên càng khó coi hơn.

Cô dám.....

Uất Noãn Tâm quyết định bằng bất cứ giá nào, cũng không sợ anh thêm lần nữa. “Tôi về phòng đây, ngủ ngon, có giấc mơ đẹp!” Cô chầm chọc nói ra bốn chữ cuối, đầu cũng không quay lại mà đi.

Có giấc mơ đẹp? Hơ, xem ra tối nay có người mất ngủ rồi.

Cô lại có thể ngủ rất ngon.

“Shit!” Nam Cung Nghiêu nghiêng răng rửa thầm, nện một đấm xuống bàn làm việc. Người đàn bà đáng chết này, thực sự cái gì cũng không quan tâm sao? Tuy nhiên, nếu cô nghĩ cô đã thắng khi làm như vậy, vậy thì cô quá ngây thơ rồi. Cho cô cơ hội cô không cần, vậy lúc khóc đừng quay về cầu xin anh!

Uất Noãn Tâm biết Nam Cung Nghiêu không phải kẻ lương thiện, tuyệt đối không dễ dàng buông tay, nhưng hai ngày tiếp theo, anh cũng không đến tìm, cô không tránh khỏi có chút bất an. Nhưng cô đã nghĩ thông, bất luận anh uy hiếp cô như thế nào, cô tuyệt đối không lùi bước. Bình đến tướng đỡ, nước đến đất đầy.

Hôm nay cô đang nghiên cứu sách pháp luật, Hà quản gia gõ cửa bước vào, nói nhị thiếu gia mời cô qua đó. Nghĩ đến chuyện hôm đó, trong lòng không tránh khỏi còn chút sợ hãi, nhưng vẫn đồng ý. Đi đến trước cửa, có chút run run nói. “Anh tìm em.....”

Quần áo trên người của Nam Cung Thiệu Khiêm đều màu trắng, như thiên sứ thuần khiết, tinh khiết và vô tội, khi cười nhìn rất đẹp. “Đi vào đi!” Nhìn cô có chút do dự, trấn an nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không giống hôm trước đâu, anh bảo đảm!”

Uất Noãn Tâm lúc này mới bước vào, thực ra cô không sợ anh tổn thương cô, chỉ là lời ‘thổ lộ’ cực đoan ngày hôm đó của anh, làm cho cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào. Là cô quá ‘ngu ngốc’ không phát hiện ra tình cảm khác thường của anh, lại coi đó là tình bạn, mới tạo thành nguyên nhân của những chuyện sau này.

“Thực ra, về chuyên ngày hôm đó anh chỉ muốn, nói lời xin lỗi với em. Hy vọng em tha thứ cho anh, chị dâu!”

Uất Noãn Tâm vì hai chữ đó làm cho hơi bị shock.

“Anh gọi em là gì?”

“Chị dâu đó!” Nam Cung Thiệu Khiêm mỉm cười đến độ lượng như ánh sáng mặt trời. “Em là vợ của anh hai anh, anh không nên xưng hô như vậy với em sao?”

“Không phải.....em.....ý em là.....” Xét cho cùng Uất Noãn Tâm không biết nên nói tiếp như thế nào. “Thực xin lỗi, em đã gạt anh!”

“Lúc đầu, anh xác định anh có chút tức giận. Nhưng sau này nghĩ lại, anh hai làm như vậy, cũng vì không muốn anh chịu tổn thương, mọi người đều biết rõ chuyện sẽ phát triển đến bước này. Không có người nào sai hết, chỉ là cách hiểu của mỗi người khác nhau thôi.”

“Cho dù như thế nào, em cũng nợ anh một câu xin lỗi.”

“Nếu như em thực sự muốn xin lỗi, có thể đồng ý với anh một chuyện không?”

“Anh nói đi!” Chỉ cần có thể bù đắp lại, chuyện gì cô cũng đồng ý.

“Những chuyện lúc trước, coi như chưa từng xảy ra. Sau này, đừng đến tìm anh nữa!” Nam Cung Thiều Khiêm vẫn nở nụ cười ấm áp, dường như câu nói này không có chút tàn nhẫn.

Uất Noãn Tâm hoàn toàn ngây dại, hoảng loạn không biết làm sao. “Anh, anh muốn đoạn tuyệt quan hệ sao? Thực xin lỗi, hãy tha thứ cho em, em không muốn....”

“Anh không trách em! Chỉ là, hiện tại anh không thể hoàn toàn từ bỏ cảm giác với em, không biết phải đối mặt với em như thế nào! Coi như, cho anh một thời gian, để bản thân anh có thể điều chỉnh lại.”

“Em có thể làm chút gì cho anh không?”

“Em không cần làm gì hết, càng không cần tự trách, thật đó! Nếu như không có em, anh bây giờ vẫn không có can đảm bước ra khỏi cửa phòng, tự oán tự trách mình là quái vật. Bởi vì em, anh quyết định không tiếp tục trốn tránh,坦然 đối mặt với tình cảm của chính mình. Sẽ có một ngày, anh sẽ chấp nhận chuyện em trở thành chị dâu của anh.

Nếu anh đã nói như vậy, Uất Noãn tâm cũng không tiếp tục khuyên anh. Đúng thật, có rất nhiều chuyện người khác nói nhiều cũng vô ích, chỉ có chính mình tự điều chỉnh lại tâm lý, mới có thể giải quyết. Cô nên cho anh thêm thời gian, mà không phải áp lực.

“Vậy đợi khi nào anh điều chỉnh xong tâm trạng, nhớ phải đến tìm em!”

“Anh sẽ mà!” Nói xong những lời trong lòng, Nam Cung Thiếu Khiêm thoải mái rất nhiều. “Đúng rồi, em và anh hai không mấy hòa thuận đúng không?”

“Vẫn tốt mà! Chỉ có vậy!”

“Anh hai là như vậy, lạnh lùng như băng. Nhưng xin em hãy tin tưởng, đó chỉ là biểu hiện bên ngoài của anh ấ, thực ra trong lòng của anh ấy rất ấm áp rất lương thiện.”

Uất Noãn Tâm nhin không trờng mắt lên, Nam Cung Nghiêu lương thiện? Ấm áp? Những từ này so với con người anh không phải xa một trời một vực sao? Khách quan mà nói, anh quả thật là một người anh trai vô cùng có trách nhiệm, nhưng đối với cô thì thôi đi. Có một ngày anh đối với ‘âm áp lương thiện’, cô sẽ lại cảm thấy có âm mưu gì đây.

“Có thể em sẽ cảm thấy anh đang nói tốt cho anh ấ, nhưng anh chỉ hy vọng hai người có thể sống với nhau thật tốt.”

“Ừm! Em sẽ cố gắng!”

Vậy em ra ngoài đây.” Uất Noãn Tâm đi đến cửa, lưu luyến nhìn bóng lưng của Nam Cung Thiếu Khiêm, vô số ánh nắng chói chang từ trên người anh chiếu ra, trong ánh sáng mặt trời đẹp đẽ đó, anh tựa như thiên sứ. Mặc dù anh đã làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, nhưng nội tâm đều trong sạch so với bất cứ ai.

Trong một khoảng thời gian rất dài, cô sẽ nhớ đến chàng thiên sứ trẻ tuổi này đây!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 130: Cầu Xin Anh (1)

Vừa bước ra khỏi cửa, chạm mặt đụng phải Nam Cung Nghiêu mang thuốc bổ đến cho Nam Cung Thiếu Khiêm, anh coi như không nhìn thấy cô, đi ngang qua.

Uất Noãn Tâm do dự mở miệng: “Thiếu Khiêm nói, mấy ngày tới đừng quấy rầy anh ấy, cho anh ấy thời gian tự mình điều chỉnh lại.”

“Là em ấy nói, hay cô nói?”

“Anh nhất định phải nghĩ tôi như vậy mới chịu được sao?”

“Chẳng lẽ không phải? Em ấy vì cô phát bệnh chưa quá hai ngày, cô liền vội vàng hẹn hò với Ngũ Liên, cô bảo tôi nghĩ cô như thế nào đây?”

“Xem ra giữa hai chúng ta, không còn cách nào chung sống hòa bình. Làm gián đoạn thời gian của anh, tôi rất xin lỗi!” Nói xong câu đó, Uất Noãn Tâm liền bỏ đi. Cho dù âm mưu anh lợi dụng cô đã làm sáng tỏ, cô vẫn có ý muốn làm cho quan hệ giữa hai người không quá cứng nhắc, nhưng đối với một người cho rằng mình là một kẻ vô cùng dơ bẩn. Trốn tránh, là cách tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất của cô.

.....

Mấy ngày yên tĩnh trôi qua được vài ngày, Uất Noãn Tâm ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Lâm Khiết Hồng, nói bệnh tim của Uất Kiến Hùng đột ngột tái phát, được đưa đến bệnh viện cấp cứu vừa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, muốn gặp cô. Mấy ngày trước Nam Cung Nghiêu mới lấy

chuyện này uy hiếp cô, hôm nay bệnh tim của Uất Kiến Hùng đột ngột tái phát, khó trách khỏi có chút trùng hợp. Nhưng cô vẫn rất lo lắng, vội vã chạy đến đó.

Uất Linh Lung đứng trực ở trước cửa phòng bệnh, vừa thấy Uất Noãn Tâm, lập tức nổi giận đùng đùng với cô. “Mày còn có mặt mũi đến đây sao? Nếu như không phải mày vô dụng, không lấy được lòng của Nam Cung Nghiêu, ba cũng đâu tranh cử thất bại, bệnh tim đột ngột tái phát chứ? Bây giờ mày còn giả vờ mè khóc chuột chạy đến đây làm gì chứ, còn không mau cút đi!”

“Là ba muốn gặp tôi! Chị tránh ra!”

“Người ba bây giờ không muốn gặp nhất là mày đó! Không chỉ đoạt danh phận tổng tài phu nhân của tao, còn hại ba ra nông nỗi này, mày đúng thực là sao chổi, đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ!”

Uất Noãn Tâm ngay cả một câu cũng không muốn nói với chị ta, xông thẳng vào. Hai người đùng đẩy nhau. “Chị buông tay, tránh ra, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu!” “Cút....”

Lúc này, cửa mở ra, Lâm Khiết Hồng trưng bộ mặt đen thui chạy đến. “Ở trong bệnh viện cãi nhau

gì chứ! Không sợ mất mặt sao! Ba con tìm con, mau vào đi!”

“Mẹ.....làm sao có thể cho loại đàn bà này vào chứ, nó sẽ làm cho ba tức chết đó!”

Lâm Khiết Hồng dùng một ánh mắt ngăn cô ta lại, Uất Linh Lung không lay chuyển được, xấu hổ thành tức giận bỏ đi.

Uất Noãn Tâm đẩy cửa bước vào, Uất Kiến Hùng đang nằm trên giường bệnh, trên tay đang truyền dịch, sắc mặt gầy gò tiêu tụy, không nhìn thấy

được vẻ hăng hái như lúc xưa, chỉ là một lão già bại trận, nhìn thấy mà mũi cô chua xót, nhỏ giọng gọi: “Ba!”

“Con đến rồi....” Uất Kiến Hùng nở nụ cười an ủi. “Ba còn tưởng con hận ba, không muốn đến nhìn ba lần cuối!”

“Ba sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Không thể nhậm chức thị trưởng kế nhiệm, ba cách cái chết cũng không còn xa nữa!” Uất Kiến Hùng đau khổ nói, hai mắt đầm lệ. “Con nhất định coi thường ba, cảm thấy ba rất tham lam, nhất định phải làm quan. Do đó đã hy sinh mẹ con, lại hy sinh con, rất ích kỷ....nhưng mà.....đã dẫn thân vào quan trường, ba cũng không còn cách nào khác! Mất năm nay, ba đã đắc tội với rất nhiều người. Một khi ba rút lui, bọn họ nhất định sẽ hại chết ba. Ba chết cũng không sao, chỉ lo lắng các con phải chịu khổ theo. Ba làm như vậy, cũng chỉ vì bảo vệ cái gia đình này thôi!”

“Tiểu Noãn, ba là bị bức đến đường cùng, mới đem con gả cho Nam Cung Nghiêu. Bây giờ, chỉ có anh ta mới có thể giúp ba, con đi cầu xin anh ta, đi cầu xin anh ta đi....”

“Ba, ba đừng nói nữa! Xin ba đừng nói nữa....” Sự cầu xin đau khổ của ba, giống như từng cây kim đâm vào tim cô.

“Ba không thể rút lui, nếu không sẽ chết! Muốn ba quỳ xuống cầu xin con phải không? Hả? Được, ba quỳ xuống cho con.....” Uất Kiến Hùng kích động giật kim truyền dịch ra, đòi đứng dậy.

“Ba, ba đừng như vậy.” Uất Noãn Tâm không khuyên được ông, vội vàng gọi Lâm Khiết Hồng, khó khăn lắm mới giữ chặt ông lại. Uất Kiến Hùng mệt đến mồ hôi đầm đìa, nước mắt đầm đề.

Lâm Khiết Hồng cũng rơi vài giọt nước mắt. “Tiểu Noãn, ông ấy dù gì cũng là ba con, con nhẫn tâm nhìn ông ấy như vậy sao?”

Uất Noãn Tâm cứng họng nghẹn ngào, nói không thành lời, để lại một câu “chăm sóc ba thật tốt”, mở cửa xông ra ngoài.

Cô vừa đi, Lâm Khiết Hồng lập tức đuổi theo.

Uất Kiến Hùng kéo bà lại, ánh mắt liên lóe sáng trở lại. “Không cần đi, nó nhất định sẽ cầu xin Nam Cung Nghiêu! Đứa nhỏ này rất mềm lòng, không nhẫn tâm nhìn tôi như vậy đâu.”

Lâm Khiết Hồng quả trách nói: “Khen cho ông nghĩ ra khổ nhục kế này! Không hổ là người hoạt động trong giới chính trị, diễn xuất quá đạt, ngay cả con gái mình cũng bị ông lừa!”

Uất Kiến Hùng khó tránh khỏi có chút áy náy, không vui “hừ” một tiếng. Nếu không phải bị dồn đến chân tường, ông cũng không lừa gạt con gái của chính mình. Ông đối với mẹ của Uất Noãn Tâm, là yêu chân thật. Giờ phút bà tìm thấy ông, ông đã quyết định phải bù đắp thật tốt cho đứa con tội nghiệp này. Nhưng ông trời trêu người, Nam Cung Nghiêu nhìn trúng con bé, ông đành phải làm vậy. Hy vọng mẹ con bé ở trên trời linh thiêng, có thể tha thứ cho ông.

.....

Uất Noãn Tâm không có mục đích đi trên đường suốt một ngày, vẫn không thể trốn tránh được số phận phải về nhà. Đứng lặng yên ở trước cửa phòng của Nam Cung Nghiêu rất lâu, nhiều lần muốn chạy trốn, cuối cùng lại không thể không thúc đẩy lòng dũng cảm gõ cửa phòng anh. “Là tôi!”

Đến khi được cho phép, cô đẩy cửa vào, Nam Cung Nghiêu đang vui đùa vào công việc, chân cô đông cứng lại, muốn rút lui chạy trốn. “Anh đang bận sao?”

Anh mặc kệ cô.

“Nếu như anh có việc, tôi trở về phòng đây, lúc khác hẳn nói.”

“Cô có thể đợi, ba cô lại không thể đợi.” Mí mắt của Nam Cung Nghiêu vẫn sụp xuống, nói ra những lời so với băng càn tàn nhẫn hơn.

Rõ ràng anh đã đoán từ sớm cô sẽ đến tìm anh, chờ đợi nhục nhã cô đây mà! Trong lòng Uất Noãn Tâm cười khổ, nhưng cô còn cách nào đây? Buông bỏ thái độ nói: “Liên quan đến chuyện đến bộ phận pháp luật của công ty, tôi đồng ý, xin anh hãy cho ba tôi tiếp tục ứng cử.”

Nam Cung Nghiêu vẫn bận xử lý công việc, kéo cả buổi trời, mới nói một câu cho có lệ. “Cơ hội sẽ không đợi người, cô cho rằng quay đầu lại, nó vẫn đợi cô sao? Cô cũng không phải con nít ba tuổi, hẳn phải hiểu rõ đạo lý ‘tìm trăng dưới nước’ chứ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 131: Cầu Xin Anh (2)

“.....” Uất Noãn Tâm nhú mày. Anh có ý gì đây? Cố ý nhục nhã cô? Nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi. “Cứ cho là lúc trước tôi không đúng, tôi không nên chống đối anh. Tôi xin lỗi anh, xin anh giơ cao đánh khẽ, buông tha cho ba tôi.”

“Phương thức cầu xin của Uất tiểu thư thật đặc biệt, không có một chút thái độ đang cầu xin người khác, ngược lại giống như đang ra lệnh.”

“.....Vậy anh muốn như thế nào?”

“Lần trước tôi đã cho cô cơ hội, cô rất có liêm sỉ, cự tuyệt thẳng. Bây giờ....” Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu lên, khóe miêng nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp, lộ ra một ánh mắt coi thường lạnh băng, rất rõ ràng thốt ra ba chữ. “Không thể được!”

“Anh.....” Nhìn anh hạ quyết tâm chà đạp bản thân, Uất Noãn Tâm lại không có chút phản kháng, gần như cần xin nói: “Tôi biết rõ anh có cách, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao? Không lẽ bắt đầu quỳ xuống cầu xin anh sao?”

“Cô có thể thử, có thể tôi sẽ đồng ý!”

Cô giật sống người, kinh ngạc nhìn bộ mặt hơi lộ ra ý cười, trong mắt vẫn là sự lạnh lùng như băng. Mặc dù biết anh vô cùng tàn nhẫn, nhưng như thế nào cũng không dám tin, anh sẽ bắt một người con gái quỳ xuống cầu xin anh. Chuyện như thế này, anh làm sao có thể làm được chứ? Có còn là người không?

“Sao nào? Không phải muốn cầu xin sao? Bản thân không nữ sao?” Anh cười càn tàn nhẫn hơn, nghiêng đầu nhìn cô bối rối và bất lực.

Uất Noãn Tâm cắn răng. “Nam Cung Nghiêu, anh đừng có quá đáng!”

“Là cô nói muốn quỳ xuống cầu xin tôi, tôi chẳng qua chỉ cho cô cơ hội, cô nên cảm kích tôi mới đúng! Nếu không làm được, bảo ba cô hãy quên đi. Giống như lời cô nói, ngoài chức thị trưởng, ông ta vẫn còn rất nhiều chuyện có thể làm. Làm công nhân trong sạch, hoặc ăn mày gì đó cũng không tệ! Nếu sức khỏe ông ta tốt, lại có thể chui vào trong hầm mỏ một hai ngày sau đó chết cũng không chừng!”

Anh đang uy hiếp cô sao? Nếu như cô không quỳ xuống, anh sẽ khiến cho ba làm những công việc cực khổ đó, lấy chuyện này giày vò bọn họ sao? Cô tức giận đến toàn thân lạnh run, không cách nào chấp nhận được trên đời này lại có loại người tàn nhẫn vô tình đến như vậy. Nếu như có liêm sĩ, cô liền quay đầu chạy lấy người, nhưng lời cầu xin của ba cứ vang vọng bên tai. “Bây giờ chỉ có anh ta có thể giúp ba, con đi cầu xin anh ta, cầu xin anh ta đi.....”

Nếu như hôm nay cô không quỳ xuống, ba có thể sẽ vì điều này không thiết sống.....

Cô.....

Thực ra trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị tốt là sẽ bị anh chà đạp, chỉ là không nghĩ đến, sẽ máu lạnh đến bước này, phải bức người khác vào đường cùng mới cam tâm. Cô nhắm mắt lại. “Được, tôi quỳ, cầu xin anh bỏ qua cho ba tôi.”

Cô hít một hơi thật sâu, liền quỳ thẳng xuống. Giây phút đó, Nam Cung Nghiêu không nghĩ ngợi gì liền hét lên: “Đủ rồi! Nói với ba cô, ông ta không cần chết!”

Anh muốn làm nhục cô, làm cho cô vì chính sự ngây thơ ngu ngốc của mình phải trả giá. Nhưng lúc cô quỳ xuống trước mặt anh, trong lòng không thể nói được tại sao lại có một trận tức giận vỡ ra, không đành lòng nhìn. “Cô ra ngoài đi!”

Trong mắt đã rưng rưng nước mắt, nhưng cho dù khóe mắt đã đỏ ửng lên, Uất Noãn Tâm cũng không để cho nước mắt chảy xuống. Ở trước mặt anh, cô hoàn toàn thấp hèn, không muốn ngay cả tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn, nhỏ giọng thì thầm câu: “Cám ơn....”

Nam Cung Nghiêu châm một điếu thuốc, buồn chán phun khói ra, nhưng dường như cũng không thể xua đi hết phiền não, ngay cả công việc cũng không có tâm trạng làm tiếp. Cô càng ngày càng ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, anh phải ngăn chặn lại.

.....

Uất Noãn Tâm dùng hết một ngày điều chỉnh lại tâm trạng, vào thứ hai của ngày thứ ba, cô phải đến công ty báo danh. Cô được phân đến bộ phận pháp luật, có trách nhiệm xử lý những tranh chấp kinh tế giữa ‘Hoàn Cầu’ với những công ty tư nhân khác.

Trong bộ phận tổng cộng có mười người, nam nữ ngang nhau. Bản thân là một luật sư, bộ mặt rất quan trọng, đặc biệt là một công ty lớn như Hoàn Cầu, bởi vậy cả một bộ phận đều toàn trai tài gái sắc. Lúc Uất Noãn Tâm đã cải trang bước vào báo danh, giống như một con vịt xấu xí rơi xuống hồ thiên nga, chịu sự khinh miệt.

“Cô là đồng nghiệp mới hả, tôi còn tưởng là một mỹ nữ chứ!” Một nam luật sư trong số đó không hề khách sáo cất tiếng nói.

“Người ta dựa vào năng lực, không dựa vào khuôn mặt!” Nữ luật sư cũng cười “ha ha”.

“Các người như vậy là không có đức nha, truyền ra ngoài nói đám luật sư chúng ta thường xuyên ma cũ bắt nạt ma mới.....”

Vài người không lo sợ gì châm chọc, nghĩ cũng không có lòng nghe Uất Noãn Tâm giới thiệu, cô chỉ nói đơn giản một cái tên, rồi sửa sang lại bàn làm việc của mình.

Bởi vì cô là người mới, tạp vụ lớn nhỏ trong phòng như quét nhà, mua đồ dùng, trà chiều đều đổ lên vai của cô, cứ như cô là một em gái tạp vụ vậy. Chỉ có buổi tối về nhà, mới được nghỉ ngơi, thức đêm làm quen với những vụ án gần đây của công ty.

Làm việc không đến một tuần, buổi sáng vừa đến công ty, liền nghe đồng nghiệp đồn chuyện bát quái, nói quản lý bị cách chức rồi, một quản lý mới sắp được điều đến, nghe nói là có quan hệ gì đó với quản lý cấp cao của công ty.

Uất Noãn Tâm chỉ nghe, không tham gia bàn luận, dù sao đây cũng không phải là phạm vi cô có thẩm quyền giải quyết, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình là đủ rồi. Nhưng cô không nghĩ đến, quản lý mới và cô rất có quan hệ với nhau, mà còn là quan hệ không thể trốn tránh được!

“Hi, xin chào mọi người, tôi là quản lý mới của mọi người Uất Linh Lung, mọi người có thể gọi tên tiếng anh của tôi là Amanda cũng được.” Quần áo đồ dùng mới toanh của hãng Chanel, phong thái xinh đẹp của Uất Linh Lung xuất hiện ở ngay cửa.

Uất Noãn Tâm ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt ghen ghét của cô ta, nở nụ cười khô

ng có ý tốt, da đầu run lên. Nam Cung Nghiêu sợ cô không đủ thâm, cố ý muốn chinh cô đến chết sao?

“Ừa, cô không phải là....”

“Thiên kim ngài thị trưởng sao?”

Các đồng nghiệp trước hết là kinh ngạc một hồi, sau đó lập tức cũng hiểu được ẩn ý bên trong. Chị vợ của tổng tài, tất nhiên phải ‘chiếu cố’ rồi, đây cũng là điều hiển nhiên thôi. Phía sau vợ vàng chen chúc chạy lên, tranh giành bộ dít của cô ta.

“Cô so với trên truyền hình còn xinh đẹp hơn nha.....”

“Có cô làm quản lý của chúng tôi, thực lấy làm vinh hạnh.....”

“Không ngờ cô là luật sư, người ta thường nói tài mạo song toàn nha.....”

Uất Lung Linh vốn là một người đàn bà coi trọng hư vinh, những lời này khi cô nghe vào cực kỳ hưởng thụ, ngoài mặt lại tỏ ra rất khiêm tốn. “Làm gì có! Hy vọng mọi người coi quản lý như tôi, như những người khác là được.....”

.....

Cả người Uất Noãn Tâm nổi hết da gà, giọng nói của cô ta có cần điệu đà như vậy không? Hoàn toàn không thể liên tưởng tới bộ mặt hung thần độc ác, kiêu ngạo và ngang ngược với nhau, diễn xuất quá tuyệt vời rồi! Điểm này, cô ta và Nam Cung Nghiêu quá hợp rơ với nhau.

Uất Linh Lung từ trong đám người đang tâng bốc, nhàn nhàn đi đến bàn làm việc của mình, rất đặc ý liếc nhìn Uất Noãn Tâm, vô cùng hống hách. “Cô, bước vào đây cho tôi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 132: Rất Phiền Muộn

Uất Noãn Tâm đã đoán được chuyện đầu tiên cô ta sẽ làm chính là khai đao với mình, nghe lệnh đi theo vào phòng. “Có chuyện gì sao?”

Uất Linh Lung quăng túi xách hàng hiệu qua một bên, đặt mông ngồi xuống ghế, rất khinh thường quét mắt nhìn cô. “Đây là thái độ đối với cấp trên của cô sao?”

“Vậy cô hy vọng thái độ của tôi sẽ như thế nào?”

“Trông khuôn mặt của cô, tôi nhìn thật ghê tởm! Trang điểm thành bộ dạng quý đó, là muốn người khác đồng tình sao? Nhưng không ngờ rằng, càng khiến người khác chán ghét. Tôi rất muốn biết, tâm trạng hiện giờ của cô là như thế nào? Ghen tị? Không cam lòng? Tức giận? Cô ở bên cạnh Nghiêu lâu như vậy, kết quả chỉ có thể làm một luật sư nhỏ bé, còn tôi vừa đến thì đã có thể thành cấp trên của cô. Uất Noãn Tâm, cô là người đàn bà vô dụng nhất mà tôi từng thấy qua, không xứng mang họ Uất.”

Uất Linh Lung càng nói càng hưng phấn, lửa trong mắt hừng hực bốc cháy lên, đuôi hồ ly đặc ý đến mức sắp bay lên tới trời xanh.

Thật đáng tiếc, đối với một người không để tâm về bản thân, Uất Noãn Tâm không đem những lời cô ta nói đi vào lỗ tai, nhất là đang gây sự vô lý như Uất Linh Lung. Cô rất bình tĩnh nghe cô ta mĩa mai cho hết, mới nhàn nhạt đáp trả lại. “Xin hỏi, quản lý đã nói xong chưa ạ? Tôi còn có việc phải làm.”

“Còn cứng họng, trong lòng đang tức điên lên rồi! Đồng nghiệp chán ghét cô, người khác chán ghét cô, chồng chán ghét cô, tôi không nghĩ ra cô còn có lý do gì sống trên thế giới này đó.”

“Đó là chuyện của tôi, không cần cô bận tâm, tôi tạm thời không có lý do không sống nổi.”

“Cô.....” Uất Linh Lung không có cách nào làm cho cô tức giận, lời nói cũng không chiếm được ưu thế, nhất thời tức giận. “Cô là một đứa con hoang đáng ghét, chẳng trách Nghiêu không vừa mắt cô. Anh ấy còn đặc biệt cần dặn tôi, phải ‘chiếu cố’ cô thật tốt nha!”

“Vậy tôi cảm ơn trước sự ‘chiếu cố’ của tổng tài và quản lý, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, không có thời gian đứng tán gẫu, tôi ra ngoài trước.” Uất Noãn Tâm không muốn nói tiếp với cô ta, mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Uất Linh Lung hận đến nghiến răng nghiến lợi, rồi lập tức an ủi mình, bản thân không cần vì một kẻ bại trận mà tức giận. Cô ta bên ngoài tỏ ra bình tĩnh, trong lòng càng tức giận, tốt nhất tức chết cô ta! Dù sao, cô ta bây giờ là cấp dưới của cô, cô còn rất nhiều thời gian để giày vò cô ta, bắt cô ta phải quỳ xuống cầu xin.

Mặc dù cố gắng không để ý quan hệ nhân thân, nhưng vừa nghĩ đến Uất Linh Lung là cấp trên của mình, nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn cách giày vò cô, đầu của Uất Noãn Tâm muốn nổ tung. Người đáng hận nhất là Nam Cung Nghiêu, làm ra những chuyện như thế này, muốn chơi cô tới chết đây mà! Nếu cô chủ động biểu hiện tốt, anh có thể thủ hạ lưu tình không, thu hồi yêu tinh Uất Linh Lung trở lại không?

Năm mơ giữa ban ngày! Anh nhất định sẽ giày vò cô thêm.

A! Phiền quá phiền quá đi! Những ngày tháng này, đến bao giờ mới kết thúc đây.

.....

Vừa vào công ty, Uất Linh Lung bắt đầu lôi kéo nhân viên cấp dưới, mỗi ngày mời bọn họ đi ăn uống hát Karaoke, chỉ duy nhất Uất Noãn Tâm không được mời. Có khi ra về sớm, còn mang tất cả những công việc của người khác giao cho cô, cô không thể không ở công ty làm đến mười hai giờ đêm.

Nhưng điều này đối với cô mà nói không phải là một chuyện xấu, dù sao về nhà cũng chạm phải gương mặt lạnh băng của ma vương Nam Cung Nghiêu. Chỉ cần không cần cùng anh nhắc đến quan hệ của hai người, càng bận càng mệt, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Rất nhanh, những luật sư khác đều nhận ra Uất Linh Lung có thành kiến với Uất Noãn Tâm, đều chén ép cô, chuyện gì bán hay mệt đến bán sống bán chết cũng giao cho cô, thậm chí ngay cả chà rửa toilet hay sửa điện thoại cũng bắt cô làm, không coi cô là người. Mỗi ngày về nhà, xương cốt trên người đều rã rời. Có một trái tim mạnh mẽ, nhưng cơ thể cũng không thể chịu đựng những dẫn vật này được.

Uất Linh Lung gọi Uất Noãn Tâm vào phòng làm việc, lấy một phần tài liệu quăng trước mặt cô. “Đưa đến cho tổng tài, tận tay giao cho anh ấy!”

“Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, không có tư cách gặp tổng tài, xin cô hãy giao cho người thích hợp đi! Hơn nữa, không phải cô cũng muốn sao!”

“Kêu cô đi thì cô phải đi, ở đâu ra mà nhiều lời vậy.” Bởi vì Nam Cung Nghiêu chỉ định Uất Noãn Tâm làm cho Uất Linh Lung cảm thấy rất khó chịu, lại bị cô đùa cợt mấy câu, trong lòng càng bức bối hơn.

Nhưng vấn đề là, Uất Noãn Tâm cũng không vui vẻ nha!

Thầm than oán Nam Cung Nghiêu lại giở trò quỷ, còn sợ mâu thuẫn giữa hai người chưa đủ sâu sao, không khiến bọn họ đánh nhau ở phòng làm

việc thì không chịu được mà!

Không tình nguyện nhận tài liệu, đi đến phòng làm việc tổng tài. Mắt nhìn thấy thang máy đang đóng lại, cho rằng không đuổi kịp, không ngờ thang máy đột nhiên dừng lại. Bên trong có một người đẹp siêu cấp giỏi giang gật đầu với cô. “Đi vào thôi!”

“Cám ơn!” Uất Noãn Tâm cảm thấy cô ấy rất quen mắt, nhưng nghĩ không ra đã thấy ở đâu, chắc chỉ thỉnh thoảng gặp nhau ở công ty. Cô muốn nhấn nút tầng cao nhất, phát hiện đèn đã sáng. “Chúng ta lên cùng một tầng.”

“Ừm!” Người đẹp không tiếp tục nói chuyện, Uất Noãn Tâm cũng không mở miệng. Cứ như vậy im lặng đến khi lên đến nơi, cô ra trước, tìm đến thư ký. “Xin chào, tôi có một phần tài liệu cần giao cho tổng tài.”

“Xin hỏi cô đã hẹn trước chưa?”

“Bộ phận trong công ty giao tài liệu cũng phải hẹn trước sao?” Chỉ đành phải báo tên và chức danh của mình.

Thư ký gật đầu kiểm tra. “Xin lỗi, cô không có hẹn trước!”

“Nhưng mà, là tổng tài bảo tôi mang lên đây, còn phải tận tay giao cho anh ấy! Phiền cô hãy gọi một cuộc điện thoại.”

“Tổng tài đã căn dặn, nếu như không phải khách hàng quan trọng, bình thường không được gọi điện thoại.” Nhìn bộ dạng của cô, thần sắc, cũng không giống người có khả năng xử lý chuyện quan trọng.”

“Có thể làm phiền cô....”

“Cô ấy có hẹn với tôi, cho cô ấy vào!”

Uất Noãn Tâm quay đầu lại, là người đẹp vừa gặp trong thang máy lúc này, nói cảm ơn không ngớt.

“Là, trợ lý Hường! Xin mời theo tôi vào.”

“Ừm!” Uất Noãn Tâm cảm động nhìn cô ấy vài lần, mới đuổi theo thư ký, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy là trợ lý của tổng tài sao?”

“Đúng vậy! Hường Vi tiểu thư trong công ty rất có tiếng, làm sao cô chưa nghe đến chứ, mới đến sao?”

“Ừm!” Uất Noãn Tâm ngượng ngùng gật đầu. Vài giây sau, cô mới đột nhiên nghĩ đến bản thân từng gặp qua cô ấy, với Nam Cung Nghiêu ở cùng với nhau. Lúc đó còn cho rằng cô ấy là tình nhân hay bạn gái nhỏ của anh, không ngờ là trợ lý đặc biệt. Nhất thời cảm thấy bản thân thật thua kém. Cô ấy có năng lực có đầu óc có sắc đẹp, tấm lòng lại tốt như vậy. So với cô, bản thân quá nhu nhược!

Nhưng mà, cô tại sao phải so sánh với cô ấy chứ? Bởi vì Nam Cung Nghiêu? Thật xa xỉ mà! Người phụ nữ như thế nào có thể xứng với anh, đối với cô một chút cũng không có liên quan

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 133: Chinh Cô Vui Lắm Sao?

Thư ký gõ cửa. “Tổng tài, Uất tiểu thư có tài liệu muốn giao ạ!”

“Cho cô ta vào!” Cách một cánh cửa truyền đến giọng uy nghiêm.

Uất Noãn Tâm gật đầu tỏ ý cảm ơn, mở cửa đi vào. Lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Nghiêu ở công ty, cảm thấy cực kỳ oai phong, rất có phong cách của một nhà lãnh đạo. Có năng lực, giản dị, bình tĩnh, tập hợp tất cả những ưu điểm của đàn ông, không tránh khỏi có chút ngây người.

“Cô đến giao tài liệu, hay đến nhìn tôi?” Giọng điệu không trầm cũng không bổng, truyền đến.

“.....” Như vậy cũng bị phát hiện, trên đầu của anh mọc thêm một bộ não sao? Uất Noãn Tâm thành thật lấy tài liệu giao ra. “Tổng tài, đây là tài liệu của anh!”

“Công việc như thế nào?” Anh hỏi, hoàn toàn biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Cám ơn anh đã sắp xếp cho tôi một công việc tốt như vậy, cấp trên cũng.....vô cùng tốt.” Uất Noãn Tâm thành thật nói, trong lòng tất nhiên nghĩ theo một hướng khác.

Vì muốn gây khó dễ cho cô, anh cố ý đem một người phụ nữ hoàn toàn không biết gì về pháp luật, thậm chí trong đầu chỉ toàn là cỏ thằng chức làm quản lý, cũng thật khó xử cho anh nha! Đầu của anh gần đây không được bình thường sao? Loại trò chơi của con nít này cũng biết thưởng thức nhỉ.

Nam Cung Nghiêu cũng long trọng ném ra một câu trả lời chính thức. “Không cần khách sáo, xử lý quan hệ quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, cũng là một trong những trách nhiệm của tổng tài!”

Uất Noãn Tâm lườm tức giận với anh. “Tài liệu đã đưa đến rồi, tôi quay trở về làm việc đây.”

“Đợi đã!” Nam Cung Nghiêu mở ra lật qua vài tờ, quảng trở về cho cô. “Đây không phải tài liệu tôi cần.”

“Không sai mà! Quản lý giao cho tôi là bộ này mà.”

“Đây là vấn đề của các cô, cái tôi cần, là tài liệu về vụ tranh chấp tám năm trước với công ty Kim Long. Đi tìm đi!”

Uất Noãn Tâm nghĩ anh ta cũng không rảnh rỗi đến mức đùa giỡn với cô, hẳn là đã lấy sai rồi, liền xuống dưới tìm Uất Linh Lung. Cô ta đang bận sơn móng tay, nâng tầm mắt lên. “Phải không? Tại sao tôi không biết chứ.”

“Tổng tài còn đang đợi, xin cô hãy đưa cho tôi!”

“Bốn tiểu thư mới làm việc được một tuần, làm sao biết nó để đâu chứ? Tự mình đến bàn tìm đi.”

Uất Noãn Tâm liếc mắt xem thường, muốn dựa vào cô ta không bằng dựa vào chính mình, liền nghiêm túc tìm. Tìm hơn nửa ngày, mới tìm được một phần tài liệu liên quan đến vụ tranh chấp của công ty Kim Long, mang đến giao cho Nam Cung Nghiêu.

Kết quả....

“Tôi muốn là bản gốc, không phải bản sao chép.”

“Anh cũng không nói là bản gốc....”

“Cô có hỏi tôi sao?” Nam Cung Nghiêu trả lời như đó là chuyện hiển nhiên, cứ như sai lầm hoàn toàn ở cô.

“Vậy phiền anh đợi một chút, tôi đi tìm bản gốc.” Uất Noãn Tâm đành phải lặn trở lại phòng làm việc, cô vào làm chưa lâu, không biết những tài liệu đó để ở đâu, hỏi những đồng nghiệp khác, cũng không thèm nhìn đến cô, nói không biết, để cô tự mình tìm.

Cuối cùng một cô lao công nhìn không vừa mắt, lén nói cho cô biết, cho nên những tài liệu bản gốc đều ở trong kho lưu trữ. Cô cảm động sắp rơi nước mắt, vội vàng chạy đến kho lưu trữ, trên năm cái kệ chất đầy tài liệu, mỗi cái kệ rộng hai ba met, cao bốn met, phải bắt thang lên.

Tệ hơn nữa là, không hề sắp xếp theo thời gian. Muốn từ trong mấy ngàn bộ tài liệu tìm ra một bộ tài liệu, không khác gì mò kim dưới đáy biển.

Ngoài trừ tìm ra, cô không còn cách nào khác, chỉ có vùi đầu cực khổ tìm, mới có thể giao tài liệu này đúng hạn, cũng tiện cho những đồng nghiệp khác sau này tìm tài liệu.

Từ sáng tìm cho đến chiều, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, đói đến nổi bụng cũng khua chiêng gõ trống, đầu chóng váng, chân mềm nhũn ra.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng cũng tìm thấy, vui đến mức sắp rơi nước mắt, mang những tài liệu còn lại phân loại ra, chạy nhanh như thỏ ra ngoài cửa, muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, ăn cơm sớm một chút, lại bị kịch phát hiện....

Cửa đã bị khóa rồi!

Kéo như thế nào cũng không ra.

Cô gấp đến nỗi đổ đầy mồ hôi, gõ cửa thật mạnh. “Có ai không? Làm phiền mở cửa dùm, tôi bị nhốt trong này.....có ai không.....”

Cô la đến khát khô của họng, cũng không ai đến giúp, trong lòng nghĩ nơi này đặt ở vị trí hẻo lánh, hẳn không có ai đi qua đây. Cũng loại trừ có người đi ngang qua đây, có khả năng đã vô tình khó cửa. Tức là, có người cô ý chinh cô.

Uất Noãn Tâm nghĩ cũng không cần nghĩ, liền chắc chắn khẳng định đó là Uất Linh Lung và đám đầu trâu mặt ngựa của cô ta. Xem ra, trừ khi cô ta chủ động thả cô ra, nếu không cho dù cô hét bể cả họng cũng vô ích.

Chịu đựng cái bụng đói đang kêu réo, tiếp tục sắp xếp các tài liệu, thời gian trôi qua rất lâu, cô gần như đói đến sắp hôn mê, mới có người mở cửa ra, đứng ở cửa là bộ dạng đặc ý của Uất Linh Lung, không kiên nhẫn nổi giận. “Tìm có bộ tài liệu cũng lâu như vậy sao? Tổng tài đang hồi thúc đó!” Nếu không phải như vậy, rất muốn nhốt cô ta ở đây mấy ngày mấy đêm, cho đến khi đói chết.

Uất Noãn Tâm ngay cả đáp trả cũng không có sức, đối với một người đàn bà coi công việc như là trò chơi ở nhà trẻ, để ý cô ta chỉ làm cho bản thân cảm thấy dần dần. Cứ như âm hồn bay đi, lên tầng cao nhất. “Tổng tài, đây là tài liệu anh cần!”

Nam Cung Nghiêu lộ ra vẻ không vui. “Làm gì mà đi lâu vậy hả?”

Cô có thể nói cô bị nhốt trong đó ba tiếng đồng hồ, hơn nữa xét đến cùng là bởi vì anh sao? Không thể! Cho nên, cô lựa chọn im lặng.

“Tôi đã tìm được trong kho lưu trữ trong máy vi tính rồi, không cần tài liệu này!”

“.....” Uất Noãn Tâm rất muốn phát điên lên. Anh nhất định đã sớm biết trong kho lưu trữ có, thậm chí cái gọi là tài liệu kia chẳng qua chỉ là cái cớ muốn dày dạn cô mà thôi.

Trêu đùa người khác rất thú vị, rất vui sao?

Cô nhẫn nhịn cơn xúc động sắp nổi bão, nghiêm túc nói: “Tổng tài, tôi còn công việc của mình!”

“Công việc của cô, là vì tôi bán mạng!” Anh nói chuyện như điều đó là điều hiển nhiên, thái độ kiêu ngạo.

“Vậy xin anh hãy trân trọng thành quả lao động bán mạng của nhân viên đi!” Cô cực khổ tìm rất lâu, một câu không cần của anh liền chối bỏ sao? Đối lại là bản thân anh, anh sẽ nghĩ sao đây.

“Xem a, cô rất cần làm quen một chút với quy định của nhân viên, hành vi của cô đã phạm vào những điều khoản trong đó.”

“Tôi sẽ!” Đối với loại người gây sự vô cớ này, Uất Noãn Tâm ngay cả một câu nói cũng lười nói. “Tôi ra ngoài trước đây!”

“Theo tôi ăn một bữa cơm.” Nam Cung Nghiêu không thèm hỏi thêm, đứng dậy chỉnh lại bộ vest, rồi ra ngoài, nhìn thấy Uất Noãn Tâm vẫn đứng yên ở chỗ cũ, nhíu mày. “Có vấn đề gì sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 134: Muốn Yêu Không Thể Yêu

“Tôi đã tan ca rồi.” Hàm ý sâu xa là, sắp đến giờ ăn cơm rồi, phải mau đi ăn cơm!

“Vậy thì tăng ca! Tiền tăng ca đến phòng tài vụ lãnh.”

“.....”Uất Noãn Tâm có trăm ngàn lời nói, lại không thể nói ra. Đã chấp nhận vào làm, đồng nghĩa với việc ký hợp đồng bán thân. Tổng tài đã nói ra miện, cô còn có thể làm gì đây? Đành phải đi theo.

Hương Vi vừa bước ra, nhìn thấy Uất Noãn Tâm vẫn còn đó, không khỏi có chút bất ngờ, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, vẫn dáng vẻ tao nhân bích tỉnh cất tiếng nói: “Tổng tài, thời gian cũng không còn sớm, phải đi thôi!”

“Ừm!” Anh liếc nhìn Uất Noãn Tâm, ý nói, còn không mau đi theo hả? Đành phải nghe theo như một con côn trùng bám đuôi.

Nhìn thấy Uất Noãn Tâm cùng bọn họ bước vào thang máy, Hương Vi không nhịn được: “Vị tiểu thư này cũng đi cùng sao?”

“Ừm! Cô ấy bên bộ phận pháp luật, thêm một luật sư lúc đàm phán cũng có lợi hơn.” Nam Cung Nghiêu tùy tiện trả lời, thực ra không biết tại sao việc trêu đùa cô lại trở thành nghiện. Cô càng gấp gáp chạy trốn, anh càng muốn buộc chặt cô bên người mình. Nhìn thấy bộ dạng khốn khổ lại không dám đấu tranh của cô, cực kỳ thú vị, một biện pháp giải trí sau những giờ làm việc nhàm chán.

“Em biết rồi!” Hương Vi nở nụ cười với Uất Noãn Tâm. Cô đối với cô ấy không hề có ý thù địch, bởi vì, vẻ ngoài của cô ấy không đủ uy hiếp đến cô. Hơn nữa, cô hiểu biết tài chính và pháp luật, một mình cô, cũng có thể chống đỡ với vài người. Đàm phán quan trọng hay khó khăn mấy, tổng tài cũng chỉ mang theo một mình cô. Lần này chẳng qua chỉ là một bữa cơm nho nhỏ, có cần thiết mang thêm ‘người ngoài’ sao? Không tránh khỏi làm cho cô nghĩ sâu xa.

Nguyên cả bữa ăn, Uất Noãn Tâm chỉ ngồi một bên làm khán giả, chứng kiến thủ đoạn của Nam Cung Nghiêu cao thâm như thế nào, vừa đâm vừa xoa, giết đôi phương đến một mảnh giáp cũng không còn, tuyệt đối, lấy ưu thế áp đảo, ký tên vào bản hợp đồng hợp tác. Về phần cô, một chút tác dụng cũng không có, giống như một kẻ ngu ngốc.

Đáng ghét nhất là, không có cơm ăn!!!

Bữa ăn kéo dài đến tận mười giờ đêm mới kết thúc, đưa Hương Vi về trước, trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ. Uất Noãn Tâm đói đến mức ngực sắp dán sát vào lưng, cảm thấy dạ dày như bị teo lại, ngay cả ý nghĩ muốn khóc trong đầu cũng không có. Trên thương trường cái gọi là dùng cơm, chẳng qua chỉ là một bên uống rượu một bên đàm phán. Cao lương mỹ vị một miếng hầu như không động đến, thật lãng phí mà!

Nam Cung Nghiêu ngược lại, tinh thần vẫn còn rất minh mẫn, tiếp tục vùi đầu vào trong công việc. Có lúc rất hoài nghi, có phải anh ăn pin không, thể lực và tinh thần khiến người khác thật kinh ngạc.

Dạ dày trải qua cơn đó, cực đói, thành không thấy đói, bắt đầu có chứng nôn mửa, giống như đang trong cái máy giặt xoay với tốc độ cao, Uất Noãn Tâm cảm thấy tim gan phèo phổi đều đau, sắp trào hết ra ngoài. Thực sự quá khó chịu, chịu không nổi nói: “Tôi đau dạ dày.”

Nam Cung Nghiêu không nghe thấy, hoặc, giả vờ không nghe thấy.

Uất Noãn Tâm lại yếu ớt lắm bầm câu: “Tôi đau dạ dày!”

“Nguyên nhân!”

Đau dạ dày còn có nguyên nhân sao? Cũng không phải đang bàn công việc! Anh ít lý trí một chút thì chết sao!

Cô có chút tức giận: “Từ trưa đến giờ tôi chưa ăn cơm, còn bị người khác nốt trong kho lưu trữ ba tiếng đồng hồ!”

“Lúc này không phải đi ăn cơm sao?”

“Đó vốn không được gọi là ăn cơm! Các người chỉ uống rượu, tôi làm sao dám động đũa chứ!”

“Đó là vấn đề của cô!”

“Này.....” Cô đang là suy nghĩ thay cho công ty không đúng sao? Hơn nữa nói như thế nào, cô cũng là người của ‘Hoàn Cầu’, không thể làm mất mặt của công ty.

Có lòng tốt không được báo đáp! Sớm biết như vậy cô không cần giữ hình tượng làm gì, một cơn gió thoảng mây bay, tướng ăn muốn xấu bao nhiêu có xấu bấy nhiêu.

Một cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ xẹt ngang qua kính xe, Uất Noãn Tâm vội vàng hô lên: “Dừng xe! Dừng xe! Tôi phải xuống dưới mua chút đồ ăn!”

Có cái gật đầu đồng ý của Nam Cung Nghiêu, tài xe mới dám dừng xe bên đường.

Uất Noãn Tâm vội vàng như quỷ đói mới đầu thai vậy, dùng tốc độ nhanh của mấy trăm met thẳng tiến đến cửa hàng tiện lợi, gọi hai phần cari trứng cá. Đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, nghĩ đến hình như Nam Cung

Nghiêu cũng chưa ăn cái gì, còn uống rượu, hẳn là đói rồi. Do dự có cần mua cho anh hai phần hay không.

Thôi đi! Là anh hại cô thể thảm đến vậy, cô mới không thêm quan tâm anh ta. Hơn nữa, anh là nhân vật thần thông như vậy, xem chừng cũng không đụng vào ‘thực phẩm không tốt’ này đâu, ngược lại cô còn tự tìm xấu hổ.

Nghĩ như vậy, Uất Noãn Tâm đi được vài bước, vẫn quay trở lại, kêu thêm hai phần trứng cá.

Nam Cung Nghiêu cũng xuống xe, đứng tựa người vào xe, cũng không biết đang nhìn về chỗ nào.

“Anh không cần xuống xe đợi tôi!” Uất Noãn Tâm nói.

“Tôi không đợi cô, tôi chỉ không thích trong xe có mùi!”

Hơ.....được rồi! Cô nhất định đói đến sắp ngất rồi, mới nghĩ anh tốt đến vậy! Xác suất anh có lòng tốt đợi cô, còn thấp hơn sao hỏa rơi xuống Trái đất.

Cô đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, lấy trứng cá đưa đến trước mặt anh. “Tôi mua cho anh hai phần cari trứng cá, anh muốn ăn không?”

Cari trứng cá? Dây thần kinh nào đó của Nam Cung Nghiêu bị xúc động.

Cô, cũng rất thích ăn cari trứng cá!

Ngày trước, anh ngại không sạch sẽ, mỗi lần đều không cho cô ấy ăn, nhưng cô cố ý làm trái ý anh, có lần thậm chí nửa đêm ba giờ sáng còn tự mình lái xe chuồn đi, chỉ vì mua hai phần cari trứng cá. Bị anh tóm được, liền lè lưỡi ra làm nũng, ép anh không có cách nào tức giận, chỉ có thể dụ

dàng cảnh cáo, lần sao không được ăn! Cô liên tục nói được, nhưng làm sao có thể không ăn chứ!

Nghĩ đến dáng vẻ cười khê của cô ấy, khóe miệng của Nam Cung Nghiêu có một ý cười dịu dàng. Ánh mắt bị ánh sáng của ánh đèn làm cho sáng ngời, thâm thúy, ôn hòa.

“Làm sao vậy? Cari trứng cá buồn cười đến vậy sao?”

“Không có gì! Cô ăn đi, tôi không muốn ăn!”

Mặc dù từ chối, nhưng Uất Noãn Tâm cảm thấy giọng nói của anh đột nhiên trở nên rất dịu dàng, giống như nam châm vậy, cô kiềm không được một trận tê dại. “Ồ” một tiếng, cuối đầu ăn.

Còn anh châm một điếu thuốc, nhả khói bay ra, sương khói lượn lờ, hai mắt của anh hơi nheo lại, ngày càng thần bí gợi cảm, có một chút u buồn, đặc biệt hấp dẫn người khác.

Cô há to mồm nuốt một miếng trứng cá lớn, mập mờ không rõ ràng hỏi: “Tâm trạng của anh không tốt sao?”

“Lo ăn đi, đừng đoán mò!”

“Ồ.....” Thực ra cô cũng không cố ý muốn đoán lòng của anh, chỉ là tỏ ra lễ phép, tùy tiện hỏi thôi. Quên mất anh rất khó lấy lòng, hơn nữa còn thích xuyên tạc ý tốt của người khác.

Nam Cung Nghiêu im lặng rất lâu, đột nhiên mở miệng, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, hỏi: “Cô đã từng muốn yêu người nào lại không thể yêu chưa?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 135: Không Trêu Chọc Cô Không Thoải Mái

Một miếng trứng cá ghen lại trong cổ họng của cô, có chút ngu ngơ nhìn anh. Đây là loại câu hỏi gì đây?

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh, cô nghĩ, hẳn cho là có đi! Anh đã từng, làm cho cô động lòng, cảm động, biết rõ hai người không thể đến với nhau, vẫn chìm sâu trong đó, kết quả làm cho bản thân đầy thương tích.

Nhưng mà, loại câu hỏi này xuất phát từ miệng của anh, cảm thấy rất lạ lùng nha! Một khi đã đưa ra loại câu hỏi này, chứng tỏ anh cũng từng trải qua, mà còn rất sâu đậm. Cô hỏi ngược lại: “Anh có không?”

Cô hỏi ngược lại như vậy, lại làm cho Nam Cung Nghiêu tỉnh ra, ngạc nhiên về bản thân lại để lộ kỷ niệm ở sâu trong đáy lòng, còn ở trước mặt của cô, có lẽ vừa nãy bị xúc động quá rồi! Anh không muốn bị người khác thăm dò được bí mật chôn sâu nhất trong đáy lòng, đặc biệt là cô, gương mặt của Nam Cung Nghiêu trở lại lạnh như băng, dùng một chân tắt thuốc. “Nhanh ăn cho xong rồi lên xe!”

“Ồ.....” Uất Noãn Tâm than thở. Lúc này còn bày ra dáng vẻ thâm sâu, khuôn mặt trong chốc lát lại lạnh như tiền, anh không có chút thay đổi nào sao?

Song, lúc anh nói ra câu hỏi đó, cô cũng có thể cảm thấy được sự bất đắc dĩ và đau đớn của anh, rất sâu. Vẫn là người con gái đó trong lòng anh sao? Muốn yêu lại không thể yêu, rất đau khổ, lại ghi khắc sâu trong lòng. Trong tim anh, địa vị của cô ấy, chắc hẳn sẽ không có người nào có thể thay thế, mãi mãi là người anh yêu nhất.

Tuy cô lấy góc độ là một người ngoài xem xét vấn đề này, nhưng vẫn không kiềm được có chút buồn bã. Không biết là vì anh, hay vì chính mình, không rõ nguyên nhân.

.....

Từ khi Uất Linh Lung làm quản lý, văn phòng luật sư trở thành một chiến trường vui chơi, còn Uất Noãn Tâm như một món đồ chơi bị đùa giỡn vòng vòng. Mỗi người đều có cách ức hiếp cô, lấy lòng Uất Linh Lung, cô chỉ đành cắn răng chịu đựng. Ngoài công việc ra, cô không có bất kỳ qua lại gì với bọn họ.

Giờ cơm trưa, ở nhà ăn nhân viên.

Cả bàn luật sư, do Uất Linh Lung dẫn đầu, thành viên có mười người, cũng là cả bộ phận.

Uất Noãn Tâm ngồi một bàn, do cô dẫn đầu, thành viên bằng không.

Người sáng suốt vừa nhìn vào, liền biết cô bị xa lánh, đều dành ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm cô, có cả cười nhạo. Cô cũng không thèm để ý, cuối đầu ăn cơm. Giờ cơm trưa là thời gian thoải mái nhất của cô, một người làm công việc của mấy người, tiêu hao rất nhiều sức lực, tự nhiên ăn cũng nhiều hơn thôi.

Cô đang mãi mê gặm chân gà, phía sau truyền đến một trận xôn xao.

“Nhìn kìa! Tổng tài!”

“Qua! Đúng nha! Anh làm sao lại đến nhà ăn nhân viên chứ? Ngoài sức tưởng tượng nha! Mau lấy di động ra chụp hình thôi. Khoảng cách như vậy, có thể chụp được ảnh đẹp không?”

“Còn có trợ lý Hương, rất đẹp nha.....dáng người như người mẫu vậy.”

“Cô đừng có nghĩ lung tung, tôi dám đánh cược, cô ấy và tổng tài nhất định có gì đó với nhau.”

.....

Uất Noãn Tâm quay đầu lại nhìn, đúng là Nam Cung Nghiêu và Hường Vi. Cả người sang trọng quý phái của Nam Cung Nghiêu mặc một bộ vest được cắt may, dáng người cao ráo, cực kỳ chói mắt, chỉ trong chốc lát đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Nhưng anh vẫn bày ra bộ mặt lạnh như băng đó, mắt nhìn không chớp, không để bất kỳ người nào trong mắt.

Uất Linh Lung nhìn thấy Nam Cung Nghiêu, vô cùng vui mừng, vội vàng chỉnh sửa lại đầu tóc muốn bước lên chào hỏi, lại nhìn thấy ở phía sau anh có một người con gái, mặt trong chốc lát đen thui. “Cô ấy là ai?”

“Trợ lý đặc biệt của tổng tài, Hường Vi, cô không biết sao? Anh của cô ấy là Hường Lăng Phong, tổng giám đốc tiền nhiệm, hai anh em nhà đó rất lợi hại đó!”

“Cô ấy đã ở bên cạnh tổng tài tám năm rồi, cùng với anh trai cô ấy là cánh tay đắc lực của tổng tài, cũng là người đứng đầu thứ hai thứ ba trong công ty.”

“Cô ấy có song song hai bằng thạc sĩ pháp luật và tài chính của Harvard, thông thạo tám ngoại ngữ, tài sắc song toàn, đúng là một nữ thần mà.....”

“Nữ thần gì chứ! Tôi thấy dáng vẻ cũng bình thường thôi, chỉ được công phu trên giường lợi hại thôi!” Uất Linh Lung ghen tị nói.

Đám nhân viên liền nháy mắt với nhau, vội vàng sửa miệng. “Đúng vậy! Làm sao có thể bằng thiên kim thị trưởng của chúng ta, cô mới là số một ở Đài Loan này.”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu quét qua, Uất Noãn Tâm vội vàng quay đầu lại, mặt cuối thấp hơn, chỉ thiếu chút nữa là dán sát vào. Trong lòng thầm nghĩ tại sao anh lại đến đây, thật mất khẩu vị!

Nhưng Nam Cung Nghiêu chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái bài trơ trọi kia, bóng người cô đơn của một người con gái, bàn cách đó đồng nghiệp của cô ngồi đây. Hiển nhiên, Uất Linh Lung thật biết cách lãnh đạo, mới có vài ngày, đã có thể cô lập cô hoàn toàn. Hướng Vi đi gọi đồ ăn, anh tìm một chỗ để ngồi, nở nụ cười có hàm ý. Giọng nói trầm ổn lạnh lẽo phá tan bầu không khí yên tĩnh, vang vọng khắp nhà ăn. “Luật sư Uất, làm phiền cô qua đây một chút.”

“Uất Linh Lung, có phải đang gọi chị không?” Đám nhân viên đẩy Uất Linh Lung, cô đặc ý đứng dậy. Nhưng Nam Cung Nghiêu vốn không thèm nhìn cô, mà cứ nhìn chăm chăm vào Uất Noãn Tâm đang quay lưng với anh. Cất giọng cao hơn, gọi đúng tên họ. “Luật sư Uất Noãn Tâm!”

Đáng chết! Anh cứ vậy mà tìm cô ta? Cô bị mất mặt, nhưng không thể làm loạn, cắn phần ngồi xuống.

Lúc Nam Cung Nghiêu gọi rõ ràng ba chữ ‘Uất Noãn Tâm’, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn lên người cô, giống như hàng ngàn mũi tên, trong chốc lát đâm vào cô thành con nhím.

Cô có thể giả vờ, cô không phải Uất Noãn Tâm không?

Nhưng bởi vì chuyện bị xa lánh, cho nên mọi người đều biết đến cô? Ánh mắt có cần độc ác đến vậy không?

Uất Noãn Tâm tự biết mình khó trốn thoát, đành phải căng cứng da đầu, cuối đầu thấp xuống, nhìn mũi chân của mình từ từ bước qua, yếu ớt hỏi: “Tổng tài, anh tìm tôi?”

“Cô để quên phần ăn.”

“Nhưng.....tôi, tôi vẫn chưa ăn xong.....đợi lát nữa trở về ăn tiếp.”

“Ngồi ngay trước mặt tôi ăn đi!”

Áp lực đến từ các đồng nghiệp nữ càng lớn hơn!

“Như vậy không tốt lắm đâu, anh là tổng tài....”

“Bưng qua đây!” Nam Cung Nghiêu không muốn nhiều lời với cô, trực tiếp hạ lệnh.

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải nghe lời bưng phần ăn qua, đầu vẫn cuối vô cùng thấp. Một Uất Linh Lung vẫn chưa đủ sao, anh còn cố ý khiến cho tất cả nhân viên trong công ty công kích cô sao? Có cần ác đến mức đó không?

“Cô có thói quen dám mặt sát vào phầm cơm trưa sao?” Nam Cung Nghiêu trêu chọc, khóe môi hơi cười nhếch lên, làm cho đám nhân viên nữ say mê điên đảo.

“Như, như vậy sẽ nhìn rõ hơn.”

“Ngẩng đầu lên đi!”

“Tối hôm qua tôi bị treo cổ, không thể ngẩng đầu lên.”

“Uất Noãn Tâm!” Anh hạ thấp giọng xuống, luôn lộ ra vẻ nguy hiểm.....

.....
.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 136: Không Trêu Chọc Cô Không Thoải Mái (2)

Vì tình thế bức bách, Uất Noãn Tâm mếu máo miệng, chỉ đành ngẩng đầu, ‘hai mắt lườm tròn’ nhìn anh.

Nam Cung Nghiêu suýt chút bị cô chọc cười, vì nhần nhin, lông mày nhíu lại càng chặt hơn, nhìn vào có vẻ không vui.

Ngồi ăn cơm cùng bàn với anh thôi mà, cũng không phải chưa từng trải qua, uất ức đến vậy sao?

Nhưng mà, cô trưng ra bộ mặt đáng thương như chó con đó, là do không xác định được mục đích chuyến đi đến nhà ăn nhân viên của anh sao?

Tại sao trước giờ anh chưa từng phát hiện, cô có nhiều vẻ mặt đến vậy chứ. Lúc nhàm chán trêu chọc cô, cũng là một cách giải trí. Hơn nữa, còn bị ghen. Bây giờ, một ngày không trêu chọc cô, cả người anh liền cảm thấy khó chịu.

Uất Noãn Tâm cảm thấy rất chán nản. “Tổng tài không phải anh có nhà ăn riêng, còn mời cả đầu bếp Itali sao? Có cần thiết xuống đây cùng ăn với những nhân viên nhỏ bé như chúng tôi không?”

“Xem ra cô rất hiểu rõ về tôi, tốn không ít công sức tìm hiểu nha?”

“Không có!” Chỉ cần mỗi ngày nghe vô số chuyện bát quái của đồng nghiệp “Tổng tài đẹp như thế nào”, “có tiền ra sao”, lại có scandal gì mới, làm sao không thể không nhớ một ít chứ? Còn có chuyện nhàm chán hơn,

là lấy ngày sinh tháng đẻ của anh đi đối chiếu, xem thử xem có số mệnh trở thành tổng tài p

hu nhân hay không.

“Bản thân là một tổng tài, tất nhiên phải thông cảm với nhân viên, xem thử chất lương cơm như thế nào.” Anh liếc mắt về phía đĩa rau xanh của cô. “Xem ra thức ăn của công ty phải được cải thiện rồi, để nhân viên đói đến mức vàng vọt xanh xao.”

Vàng vọt xanh xao? Cô có sao? Cũng đúng thôi, gần đây công việc quá nhiều, người cũng gầy đi một vòng rồi.

Ra vẻ đạo đức, ném đá giấu tay, nếu như thu hồi yêu quái Uất Linh Lung kia, cô đảm bảo ngày mai bản thân sẽ vui vẻ chạy nhảy.

Cô lấy giọng điệu quan chức trả lời: “Cảm ơn tổng tài quan tâm, thức ăn của nhân viên công ty rất ngon, chứa đầy dinh dưỡng, đồ ăn phong phú, rất hợp khẩu vị. Bản thân là một nhân viên, tôi cảm thấy rất hạnh phúc.”

“vậy sao? Thái độ của cô lại không nói như vậy.”

“Đó là do ánh mắt của tổng tài quá chói mắt, tôi cảm thấy áp lực rất lớn. Cho nên, có thể thỉnh bước anh đến chỗ khác được không, để tôi yên tâm ăn cơm?”

Nam Cung Nghiêu nhìn cô một trận, rất bình tĩnh thốt ra hai chữ. “Không thể!”

Uất Noãn Tâm suýt chút té lăn xuống đất. Làm ơn đi! Nếu không thể thương lượng, cũng nên giả vờ suy nghĩ một chút chứ, cho cô ảo tưởng anh dự định dời đi chỗ khác cũng không được sao? Thật chẳng có nhân phẩm!

Nghĩ không thể đuổi được ‘ruồi bọ’, Uất Noãn Tâm đành phải dùng chiêu khác – ăn điên cuồng! Vội vàng giải quyết xong mớ đồ ăn rồi chạy lấy người!

“Cô rất đói sao? Có cần thêm một phần nữa không?” Nam Cung Nghiêu nhìn ra được ý đồ của cô, cố ý trêu chọc cô.

Uất Noãn Tâm coi như chưa nghe thấy, tiếp tục ăn cơm. Đối với anh chán ghét vẫn chán ghét, nhưng thức ăn không thể lãng phí. Hơn nữa, cô còn chưa ăn no!

Hương Vi đã mua xong phần cơm nhân viên, nhìn thấy người ngồi đối diện là Uất Noãn Tâm, không tránh khỏi có chút bất ngờ, sững người một lúc. Gần đây tần suất xuất hiện của cô ấy, hơi quá cao rồi. Không lẽ, tổng tài đột nhiên đề nghị đến nhà ăn công ty, có liên quan đến cô ấy sao?

Bởi vì cô ấy đã giúp cô hai lần, Uất Noãn Tâm thân thiện chào hỏi với cô. “Xin chào!”

“Xin chào! Lần trước quên giới thiệu với cô, tôi là trợ lý đặc biệt của tổng tài, Hương Vi.”

“Tôi là nhân viên bộ phận pháp luật, Uất Noãn Tâm.”

Hương Vi có chút bất ngờ. Uất Noãn Tâm? Hình như giống tên của tổng tài phu nhân. Nhưng nghe nói tổng tài phu nhân rất đẹp, nhưng người ở trước mặt cô, có chút xấu còn có chút đàn độn, chắc hẳn là trùng tên với nhau?

“Luật sư Uất nhất định học ở một trường nổi tiếng?”

“Hử.....Tôi hiện tại là sinh viên năm tư của trường đại học Bắc Đại, còn một tháng mới tốt nghiệp.”

Hương Vi phỏng đoán, cô không học ở trường đại học danh tiếng, còn chưa tốt nghiệp, theo lý mà nói không thể được vào làm việc ở một công ty lớn như Hoàn Cầu. Không lẽ công việc cô, là do tổng tài sắp xếp sao? Giữa hai người rốt cuộc có quan hệ gì?

Uất Noãn Tâm dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong bữa ăn trưa, vội vàng nói. “Tổng tài, trợ lý Hương, tôi ăn xong rồi, hai người từ từ dùng!” Vừa quay đầu, liền đụng phải Uất Linh Lung, trên tay cô ta cầm một chén canh hắt vào người cô, lúng túng để canh chảy xuống.

“A....” Uất Linh Lung che môi, cố ý kinh ngạc. “Xin lỗi nha, tôi không phải cô ý....”

Cô ta thực sự không cố ý.....mới lạ!

Uất Noãn Tâm đối với diễn xuất tài tình và hành động chua ngoa này của cô ta cảm thấy rất phản cảm, nhưng ở trước mặt nhiều người, cô không thể nổi giận bùng bùng với cấp trên của mình! Kiềm nén không vui trong lòng xuống, miễn cưỡng nở nụ cười. “Không sao, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

“Tôi đưa cô vào nhà vệ sinh rửa sạch nha!”

“Không cần, tôi có thể....”

“Cần mà! Cần mà!” Uất Linh Lung vô cùng ân cần, như muốn bắt ép Uất Noãn Tâm phải đi.

Suốt cả quá trình Nam Cung Nghiêu không nói một câu, kỹ xảo Uất Linh Lung, anh luôn coi thường. Nhưng dù sao cô ta cũng là lãnh đạo của Uất Noãn Tâm do anh đưa lên, vốn không thể giúp đỡ Uất Noãn Tâm. Anh cũng muốn xem thử, người đàn bà này, có thể nhẫn nhịn đến bao lâu? Khi cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn, sẽ phản kháng lại bằng cách nào đây.

Uất Noãn Tâm bị Uất Linh Lung kéo thẳng đến nhà vệ sinh, vừa bước vào, liền đẩy cô ta ra. “Cô gây sự đủ chưa!”

Uất Linh Lung cũng trở mặt. “Tôi gây sự? Là cô không biết xấu hổ, quyến rũ Nghiêu!”

“Cô nhìn cho rõ đi, là anh ta chủ động tìm tôi, tôi không có quyến rũ anh ta!”

“Nhất định là cô đã dùng thủ đoạn đê tiện nào đó, nếu không Nghiêu làm sao có thể chủ động nói chuyện với cô chứ!”

Với loại đàn bà này, đừng bao giờ giải thích và nói lý lẽ, Uất Noãn Tâm ngay cả cãi nhau cũng lười. “Cô muốn nghĩ sao thì tùy!” Quay người đến bồn rửa tay lau sạch quần áo.

“Cô có thái độ gì đây, tôi là cấp trên của cô! Cô ngay cả cơ bản nhất là tôn trọng cũng không biết sao?”

“Bây giờ là giờ nghỉ trưa, quan hệ giữa chúng ta là bình đẳng!”

“Bình đẳng con khỉ, có tin là tôi sẽ đuổi việc không hả?” Uất Linh Lung cất cao giọng lên chửi bậy, kiêu ngạo đến mức không thể kiêu ngạo hơn. Đối với một người hận thấu xương, làm bất cứ chuyện gì cũng không thể hả bớt cơn giận.

“Nếu như cô đuổi tôi, tôi sẽ cảm động đến rơi nước mắt, tự mình viết một lá thư dài cảm ơn sự yên mến của cô.”

“Cô dám nói bóng gió châm chọc tôi sao?”

“Không đâu! Nếu như cô cho rằng tôi là cái đinh trong mắt, vậy thì, mau đuổi tôi đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 137: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Xấu Sao?

Uất Linh Lung không nhìn ra Uất Noãn Tâm đang giở thủ đoạn gì, ngày càng bức tức, chỉ có thể mắng chửi cô. “Đồ đàn bà không biết xấu hổ, đê tiện, hồ ly tinh!”

Uất Noãn Tâm chăm chú lau sạch quần áo, chỉ xem như chó điên đang sủa bậy. Đợi cô ta chửi mệt, mới lạnh nhạt nói một câu. “Xin hỏi quản lý hết hứng chưa? Có cần ra ngoài cho mọi người chiêm ngưỡng, cô có bao nhiêu lợi hại không?”

“Cô.....”

“Cô nói không sai, tôi có bản lĩnh nên Nam Cung Nghiêu mới quay quanh tôi, khiến anh ta chủ động nói chuyện với tôi. Còn cô, cái gì cũng không có!” Cô chỉ muốn lấy những lời nhục mạ của Uất Linh Lung đánh trả lại, trong lòng vốn không nghĩ vậy, lại không nghĩ đến Hường Vi đứng ở ngoài cửa, tự nhiên sẽ có thêm một hiểu lầm khác.

Vì thế, sau khi bữa tiệc kết thúc, lúc ăn cơm cùng nhau, Hường Vi hoài nghi hỏi: “Tổng tài, anh và Uất tiểu thư có quan hệ gì?”

Nam Cung Nghiêu trả lời đại: “Quan hệ bình thường, sao vậy?”

“Anh có hiểu biết gì về Uất tiểu thư không?”

Nam Cung Nghiêu dừng lại một hồi, câu hỏi này, anh thực sự không biết trả lời như thế nào. Anh cho rằng anh hiểu rõ cô, dịu dàng lương thiện chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài của cô, thực ra trong lòng vô cùng tham lam,

giống y như cha cô, chỉ có diễn là giỏi. Nhưng mấy ngày làm việc với nhau, anh có thêm một chút hiểu biết mới về cô. Ít nhất theo góc độ cấp trên mà nói, cô là một người rất cố gắng cũng là một nhân viên tốt vì công ty mà bán mạng.

Anh không biết nên trả lời ra sao, hỏi ngược lại: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Em chỉ cảm thấy Uất tiểu thư không đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy....” Đây hoàn toàn là kết luận mà Hương Vi đứng ở góc độ khách quan mà ra. Cô thừa nhận bản thân có ý nghĩ khác với Nam Cung Nghiêu , nhìn thấy anh để ý người con gái khác, có chút ghen tị. Nhưng lúc trước đối với Uất Noãn Tâm cũng có ấn tượng rất tốt, mặc dù cảm thấy cô có chút hồ đồ, nhưng con người ít ra cũng đơn thuần. Cho đến khi.....nghe thấy những lời cô nói với Uất Linh Lung trong nhà vệ sinh.

Nam Cung Nghiêu không lên tiếng. Anh rất chắc chắn, Hương Vi chưa bao giờ thích bàn tán những chuyện thị phi, đổ oan cho người khác. Cô nói ra những lời này, nhất định có lý do của cô, hơn nữa còn là vì anh mà nghĩ.

Xem ra, nếu không phải anh cố chấp cho rằng Uất Noãn Tâm là một người phụ nữ còn có một bộ mặt khác ở phía sau bộ mặt thật, cô quả thực có điểm đáng nghi.

.....

Cuộc đối đầu gay gắt trong nhà vệ sinh không làm cho cô bị đuổi việc như cô mong muốn, Uất Linh Lung càng chèn ép cô hơn, lại không cho cô một phút giây nghỉ ngơi. Cô hết cách, đành phải tiếp tục cần cù làm việc ở Hoàn Cầu, vì bộ phận luật sư bán mạng. Hôm nay, đang bận đến trời long đất lở, Lương Cảnh Đường gọi điện đến, quan tâm hỏi thăm tình hình gần đây của cô.

Lúc trước cô từ chức ở văn phòng luật sư, nhảy qua Hoàn Cầu, anh không những không tức giận, còn ủng hộ cô làm vậy, làm cho cô rất cảm động. Chỉ là một tháng gần đây, công việc quá bận rộn, rất ít khi gọi điện thoại hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh. Ngược lại còn để anh chủ động gọi qua, khiến cô cảm thấy áy náy.

Nói chuyện một lúc, Lương Cảnh Đường hỏi cô buổi tối có thời gian rảnh không, muốn mời cô dùng cơm. Uất Noãn Tâm còn cầm trên tay một đồng tài liệu chưa xử lý xong, không thể phân thân, nhưng không đành từ chối. Nhìn thời gian trước mắt, ba giờ, nếu như gia tăng hiệu suất, hẳn có thể làm xong, liền hẹn buổi tối tám giờ.

Kết quả bận một hồi, mang chuyện đó hoàn toàn bỏ ra đằng sau. Cho đến khi bóng dáng Lương Cảnh Đường xuất hiện ở trước cửa văn phòng, mới giật mình nhớ đến. “Sao anh lại đến đây?”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

“Anh ở nhà hàng đợi một lúc, không thấy em, lo lắng em có chuyện, nên đến công ty xem sao.”

“Tại sao anh không gọi điện thoại cho em?”

“Tắt máy rồi!”

Uất Noãn Tâm lấy ra xem, mới biết hết pin rồi, chán nản vỗ trán của mình. “Em thật lú lẫn mà! Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Mười giờ.”

“Mười giờ?” Uất Noãn Tâm kinh ngạc hét lên. “Vậy không phải anh đã đợi em hai tiếng rồi sao? Xin lỗi, xin lỗi nha! Em mời anh ăn cơm, coi như

xin lỗi được không nào?”

“Không sao cả, dù sao anh cũng không bận chuyện gì khác.” Lương Cảnh Đường vẫn dịu dàng, hiểu ý người khác như vậy. Bất kể nơi nào có anh xuất hiện, đều mang đến cảm giác tựa như gió xuân. “Việc ở công ty giải quyết hết chưa? Hay anh đứng ở đây đợi em nha.”

“Không cần không cần đâu.....còn một chút thôi, em mang về nhà giải quyết một lát là xong ngay!”

Uất Noãn Tâm ba chôn bốn cẳng thu dọn tài liệu, giấy tờ suýt chút rơi xuống đất, điện thoại di động suýt chút rơi vào thùng rác. Lương Cảnh Đường bất đắc dĩ được lắc đầu, tự mình ra tay cứu vớt vật nhỏ đáng thương này.

“Em vẫn y như lúc trước! Liều mạng làm việc, ngay cả cơm cũng quên ăn! Lúc căng thẳng, không làm rơi cái này, cũng làm đổ cái kia.” Anh không có vẻ trách móc, giọng nói tràn đầy thương xót và cứng chiều.

Uất Noãn Tâm lè lưỡi. “Em là một người có đầu óc tốt! Nhưng cũng không có nghĩa một luật sư tốt nha!”

“Em không những là một luật sư tốt, còn là một người tốt bụng và hiền lành!” Lương Cảnh Đường bày ra bộ dạng hiểu rõ về cô, đặc ý nhắc lại tài liệu, trên góc có ghi tên của những nhân viên khác.” Những tài liệu này đều thuộc trách nhiệm của người khác sao? Em ôm hết toàn bộ hử?”

“Chuyện này.....em không biết nên giải thích với anh như thế nào, dù sao em cũng không muốn vậy!” Mặc dù cô rất nhiệt tình và thích công việc luật sư ở bộ phận này, nhưng đâu có ai muốn làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, còn bị người khác chiếm hết, làm nghĩa vụ lao động miễn phí.

“Nếu như công việc quá cực khổ, vậy suy nghĩ trở về văn phòng luật sư đi.”

“Em cũng muốn, nhưng.....” Lời vừa thốt ra, Uất Noãn Tâm liền ý thức được bản thân nói sai rồi. Lúc trước khi cô nói từ chức với Lương Cảnh Đường, là nói bản thân muốn vào làm việc ở Hoàn Cầu, bây giờ nói như vậy chẳng khác giấu đầu lòi đuôi.

Vội vàng xua tay. “Không có gì đâu! Làm công việc chính mình thích, cực khổ một tí, cũng đáng mà.”

“Ừm! Em cảm thấy đáng là được.” Lương Cảnh Đường mỉm cười, tỏ ý thông cảm.

Kỳ thực anh làm sao không nhìn ra chứ, cô đột nhiên từ chức nhất định có ẩn tình nào đó. Bất cứ người nào làm bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, anh không muốn can thiệp quá nhiều, đặc biệt là cô. Anh tôn trọng quyết định của cô, chỉ sợ không nhìn thấy cô, anh sẽ cảm thấy rất thất vọng.

“Mọi thứ thu xếp xong hết rồi, chúng ta đi thôi! Bụng đói quá trời!”

“Đi thôi đi thôi đi thôi.....ăn một bữa thật hoành tráng.....” Uất Noãn Tâm kéo Lương Cảnh Đường ra khỏi văn phòng, hai người bước vào thang máy, thang máy tổng tài phía bên kia mở ra, Nam Cung Nghiêu bước ra. Ba người quay lưng với nhau, không nhìn thấy nhau.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 138: Hôn Trộm

Từ sau khi Uất Noãn Tâm bước vào Hoàn Cầu, Nam Cung Nghiêu phát hiện bản thân đã có một thói quen không tốt. Mỗi lần tan ca, đều tự động đi đến cửa phòng làm việc nhìn cô, lại không muốn bị cô phát hiện. Có lúc cảm thấy bản thân thật nực cười, rõ ràng đây là công ty của anh, tại sao phải lén lút, y như ăn trộm.

Cô là một nhân viên rất chăm chỉ, mỗi ngày đều tăng ca đến mười giờ đêm. Mặc dù có Uất Linh Lung ác ý chinh cô, cũng không thể bỏ qua sự cố gắng của bản thân cô. Về điểm này, hoàn toàn làm cho anh phải khen ngợi.

Nghĩ muốn lập tức nhìn thấy cô, anh vui mừng vô cớ, bước chân tự động cũng gia tăng tốc độ. Nhưng lần này, anh không nhìn thấy dáng vẻ chăm chỉ ngồi ở bên bàn làm việc của cô như mọi khi. Cả căn phòng đều tối đen.

Cô về rồi sao?

Đôi mắt sáng mang theo buồn bã, nhưng anh không để lộ vẻ thất vọng ra ngoài, quay người rời khỏi.

Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường bước ra khỏi thang máy, vừa đi ra hướng bãi đỗ xe vừa cười nói với nhau, thảo luận nên dùng bữa ở đâu, có cái gì ngon. “Giờ này, cũng không có nhiều nhà hàng mở cửa, chúng ta đi ăn ở tiệm nha?”

“Được thôi!”

“Umm.....gần đây đều là xây dựng cao ốc, hình như cũng không có quán ăn nhỏ nào cả, không bằng đến quán ăn ven đường ở phố Tây đi. Ở đó có món tôm hùm cay rất nổi tiếng, rất lâu rồi không được ăn....”

“Ừm!”

“Tính tình của anh rất dễ chịu nha, nói cái gì anh cũng đồng ý.”

Lương Cảnh Đường nở nụ cười với cô. Chỉ cần ở cùng với cô, ăn cái gì quan trọng sao? Anh dừng lại bên chiếc Maybach. “Lên xe thôi!”

Uất Noãn Tâm mở trường mắt ra với chiếc xe vừa đẹp vừa sang trọng này. “Anh đổi xe rồi sao? Chiếc Audi lúc trước không phải vẫn còn mới sao? mấy ngày trước em vừa thấy qua trên TV, chiếc xe này số lượng có hạn trên thế giới, hình như phải trên dưới mấy trăm triệu nha! Mặc dù nói anh là luật sư danh tiếng, cũng không cần chút xa xỉ đến vậy!”

“Vậy sao? Anh không biết đó nha!” Lương Cảnh Đường nhún vai, nhẹ nhàng cho qua. Với gia cảnh nhà anh, chiếc xe này cũng không đáng kể gì, không đáng để cô kinh ngạc dữ vậy đâu.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, rất nhiều người phụ nữ ở bên cạnh anh chỉ vì tiền. Nếu như trong mắt của cô, anh chỉ là một luật sư, đã có thể loại trừ khả năng này rồi! Đương nhiên, từ trước đến giờ anh cũng không xem cô là loại phụ nữ ham tiền. Với anh mà nói, cô rất đặc biệt.

Cái thế giới này quá tàn khốc quá dơ bẩn, cô như hoa sen trong ao xanh, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Anh muốn bảo vệ sự thơ ngây, sự lương thiện của cô.

Nam Cung Nghiêu đi vào bãi đỗ xe, liền nhìn thấy Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường đùa giỡn với nhau rồi lên xe. Ở trước mặt anh, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cười vui vẻ như vậy, cả người giống như một đóa hoa đang run động. Anh nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt thâm sâu lạnh băng.

Hẹn hò với tình nhân mới chưa đủ, ngay cả tình nhân cũ cũng ‘chiều cố’ sao? Cô quả thực là một người đàn bà lợi hại, hôm nay đối phó người này, ngày mai lại chăm sóc người kia. Không có đàn ông, cô sẽ chết sao?

Xem ra, anh cho cô ‘áp lực’ vẫn không đủ, đến nỗi cô còn có tâm trạng hẹn hò với tình nhân.

Với cô, anh tuyệt đối không tiếp tục nhân từ!

.....

Uất Noãn Tâm dẫn đường, đưa Lương Cảnh Đường đến khu ẩm thực náo nhiệt ở phố Tây điên cuồng một trận. Đương nhiên, cuối cùng vẫn do Lương Cảnh Đường trả. Anh thường không có thói quen để phụ nữ trả tiền, nhưng cô lại là người đầu tiên giành trả tiền với anh, làm cho anh dở khóc dở cười.

Chiếc Maybach từ từ ngừng lại phía trước khu chung cư, Lương Cảnh Đường quay đầu nhìn Uất Noãn Tâm, phát hiện cô đang ngủ say. Khoảng thời gian này, cô mệt lử rồi, ở dưới mắt đã có thể nhìn thấy hai vết thâm màu đen, gương mặt dường như có vẻ hốc hác. Một bàn tay lớn vuốt ve gương mặt nhỏ bé ẩn trong mái tóc xõa tung của cô, nhìn có vẻ mỏng manh đáng thương.

Cô rất lâu rồi không được nghỉ ngơi đầy đủ rồi, thoải mái như một đứa trẻ, ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn. Gần như làm tan chảy tim của anh, rất muốn ôm cô vào lòng, che chở cẩn thận.

Anh biết rõ tình hình hiện tại của bản thân, vốn không thích hợp nói chuyện yêu đương. Vài năm qua đi, anh quả thật chưa từng chính thức quen một người bạn gái nào. Có nhu cầu sinh lý, cũng giải quyết bằng cách khác.

Anh cho rằng, bản thân đối với phụ nữ đã không còn cảm thấy hứng thú. Khi đến lúc, nghe theo sự sắp xếp của gia đình, cùng với một người phụ nữ

tính tình thích hợp, gia cảnh tương đương kết hôn với nhau. Thì ra, không phải không có hứng thú, chỉ là chưa gặp đúng người khiến bản thân cảm thấy hứng thú.

Từ khi cô xuất hiện trong thế giới của anh, thất kinh bát mạch bị phong tỏa của anh cứ vậy bất thành linh được đả thông, bắt đầu có nhiều cảm giác. Làm cho niềm vui của anh không chỉ có thành công trong công việc, còn có cô. Thậm chí, cô so với công việc càng làm cho anh vui vẻ hơn.

Có lẽ, tình yêu thực sự bắt đầu từ cảm giác. Quả thật sẽ có một người, khiến cho bạn có cảm giác hoàn toàn khác. Cho dù không cần nói chuyện cười đùa, chỉ cần nhìn thấy cô ấy, đã cảm thấy rất vui vẻ. Và sự vui vẻ đó, không phải vì cô ấy có đẹp bao nhiêu, vóc dáng bốc lửa bao nhiêu, hoặc xuất sắc bao nhiêu. Chỉ bởi vì, sự chờ đợi trong tim, nảy mầm.

Càng nhìn cô, Lương Cảnh Đường càng cảm thấy bản thân đối với cô tràn ngập ấn tượng tốt và không muốn rời xa, không nhịn được vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô.

Mặt của cô rất lán, da vẻ noãn nà, chạm vào rất tuyệt, làm cho anh yêu thích không nỡ dứt ra. Đó là một loại yêu thích không thể nói nên lời, có cảm giác hận không thể kéo cả người cô nhập vào cơ thể mình, yêu thương cưng chiều.

Tình yêu là một loại mầm một khi đã nảy nở, sẽ điên cuồng phát triển. Chỉ vuốt ve hai má của cô, cũng không cách nào thỏa mãn khát vọng đang dậy sóng mãnh liệt trong lòng Lương Cảnh Đường. Nhìn cô mềm yếu như hoa. hai cánh môi mở ra, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng, không biết bản thân đang làm gì, cứ vậy mà hôn lên.

Cổ họng khô khốc, ngón tay giữ chặt ghế ngồi, cả người run rẩy mãnh liệt.

Anh chưa bao giờ căng thẳng như vậy, tim giống như từ trong lồng ngực nhảy ra ngoài.

Bùm bụp.....bùm bụp.....

Một lát thêm một lát, nhịp đập tăng nhanh!

Trái tim sắp sửa không đủ khả năng chịu đựng gần như tiêu mất rồi!

Nhưng lúc anh định hôn lên cánh môi của cô, đối diện độ nhiên lóe lên hia luồng sáng chói mắt, chiếu thẳng vào xe anh.

Ánh sáng kia chói lọi, sáng đến chói mắt. Lương Cảnh Đường giang tay ra che lại, loáng thoáng nhìn thấy một gương mặt lạnh lùng của một người đàn ông ngồi trong xe. Anh ta lạnh lùng nhìn anh, để hả giận một phen, bấm còi inh ỏi.

“Bin bin....bin bin....”

Giống như đang cố ý khiêu khích!

Nhưng anh không thể nhìn rõ mặt của anh ta, chỉ cảm thấy một cảm giác uy hiếp mãnh liệt xuyên qua anh.

Có lẽ chỉ là ảo giác của anh thôi?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 139: Lời Giải Thích Của Cô Nghe Chán Rồi

Uất Noãn Tâm bị tiếng còi xe làm tỉnh giấc, lông mày nhíu lại mở trừng hai mắt, tim của Lương Cảnh Đường chậm một nhịp, vội vàng ngồi về chỗ của mình, trên trán đổ đầy mồ hôi. Lần đầu tiên làm trộm, lúng túng đến nỗi áo sơmi ướt nhẹp.

“Ồn quá....” Cô tức giận lắm lắm. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô vừa hỏi xong, chiếc xe phía trước liền tắt đèn xe, tiếng còi cũng ngừng lại.

“Không có gì, đến nhà em rồi!” Lương Cảnh Đường cố hết sức ổn định hơi thở, nhưng vẫn lộ ra chút căng thẳng.

Uất Noãn Tâm nhìn thấy cơ thể của Lương Cảnh Đường cứng nhắc, vẻ mặt xấu hổ, không dám quay đầu lại nhìn cô, có chút kỳ lạ. “Anh làm sao vậy? Mặt đổ đầy mồ hôi kìa.” Cô cũng không nghĩ quá nhiều, lấy khăn giấy lau mồ hôi giúp anh, không nghĩ là đang châm dầu vào lửa, mặt của Lương Cảnh Đường đỏ đến tận mang tai, vội vàng giật lấy khăn giấy của cô, vội vàng nói. “Để anh tự mình làm được rồi.....”

“Vâng.....” Sao ngay cả anh cũng quái lạ.

Nhìn xung quanh, mới phát hiện đã về đến ‘nhà’ rồi.

“Cám ơn bữa tối của anh, em vào nhà đây, lần sau nhất định phải để em mời đó!” Cô cười khê, Lương Cảnh Đường không tránh khỏi có chút ngơ ngác. “Ừ! Đi đường cẩn thận nha!”

.....

Uất Noãn Tâm vẫy tay chào tạm biệt Lương Cảnh Đường, nhẹ nhàng thở một hơi. Vừa cuối đầu tìm bóp tiền trong túi xách, coi có đủ tiền gọi xe, vừa đi đến trạm xe buýt, đột nhiên đụng phải một bức tường người. Hơi thở, lạnh băng, rất quen thuộc!

Cô ngậy người một lúc, có một dự cảm không lành ập đến, sẽ không phải là.....

Ngẩng đầu, lập tức tiếp đón bộ mặt lạnh băng ngàn năm không thay đổi của Nam Cung Nghiêu. Anh không nói lời nào, sắc mặt khó chịu, từ trên cao nhìn xuống người cô, dùng ánh mắt bao vây cô trong một phạm vi nhỏ hẹp, bày ra bộ dạng như muốn tìm cô tính sổ.

Cảnh báo tự động vang lên, có nguy hiểm, có nguy hiểm.....

“Anh, anh tại sao lại ở đây?” Anh đã nhìn thấy gì rồi? Nhìn thấy anh mím môi không nói, ánh mắt dường như càng sâu thẳm âm u và lạnh lẽo, cô không khỏi nuốt nước bọt. “Thật trùng hợp, bằng không tôi ngồi xe của anh trở về nhà? Vừa đúng lúc tiền cũng không đủ.....” Cô chế nhạo cười ha ha. “Xe của anh đâu?”

Nam Cung Nghiêu nắm chặt tay của cô, khoe môi lạnh băng co giật. “Đúng là trùng hợp! Mỗi lần ngoại tình đều bị tôi bắt gặp được!”

Nói, nói như vậy, anh đã nhìn thấy rồi sao?

“Uất Noãn Tâm, trò ảo thuật của cô nhiều thật. Với Ngũ Liên, thì hẹn hò ở ngôi nhà bên bờ biển. Lương Cảnh Đường, thì giả vờ ở đây là nhà cô. Sao nào, không muốn bị anh ta phát hiện cô đã kết hôn sao? Tôi còn tưởng tình cảm hai người sâu đậm lắm chứ, ngay cả cô là người phụ nữ có chồng cũng không để ý. Thì ra, anh ta cũng rơi vào trong bẫy của cô, chẳng qua chỉ là một trong những con mồi của cô.”

Lúc anh mĩa mai cô, anh nói chuyện đặc biệt trơn tru, một nhát liền thấy máu, toàn chọn những lời khó nghe nhất.

“Tôi và Lương Cảnh Đường chỉ là bạn bè bình thường!”

“Câu nói này, tôi đã nghe chán rồi.” Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu khinh miệt cùng nhàm chán. Cô càng không thừa nhận, càng biện minh, anh càng cảm thấy cô đáng hận. Nếu như cô không muốn anh thừa nhận cô là loại phụ nữ lẳng lơ, cũng nên xử xử cho đúng mực một chút. Tại sao mỗi lần làm ra những chuyện này, lại còn giả vờ bày ra bộ dạng như anh đang vu oan cho cô, còn cô nhận hết uất ức vào mình.

Uất Noãn Tâm không còn lời nào để nói, anh nghe chán rồi hử? Cô đã giải thích đến chán đâu! Là ai mỗi lần cứ giữ lấy không chịu buông, vu oan khẳng định cô ‘ngoại tình’. Nếu như anh thực sự cho là vậy, thì đừng đến tìm cô gây phiền phức, nhất định ép cô giải thích. Mà một khi cô giải thích, chỉ nhận được những lời sỉ nhục ác liệt hơn của anh.

“Sao nào? Không có lời đáng nói sao?” Nam Cung Nghiêu lạnh lùng khinh bỉ cô. Cô biện minh, anh càng muốn sỉ nhục cô. Mà cô im lặng, anh lại điên tiết nổi lửa lớn, cho rằng cô đang ngấm cam chịu.

“Anh cho rằng tôi còn có thể nói gì đây hả? Tôi là một con người, ăn cơm cùng bạn bè là chuyện rất bình thường. Anh theo dõi tôi, mĩa mai tôi, tôi còn gì đang để nói chứ.”

“Ăn cơm cùng bạn bè là chuyện rất bình thường, hôn nhau cũng là chuyện bình thường sao? Lúc này tôi không nên bật đèn xe, quấy rầy chuyện tốt của hai người!” Nghĩ đến cảnh đó, hai mắt của Nam Cung Nghiêu giáng một đòn đau đớn. Nếu như anh không ngăn cản, hai người họ cứ vậy mà hôn nhau sao? Tiếp theo đó, trực tiếp lên thẳng giường?

Hoặc là, hai người đó đã sớm lên giường với nhau! Người phụ nữ phóng túng như cô, lên giường với người đàn ông khác đối với cô mà nói một chút

cũng chẳng nhằm nhò gì.

“Hôn nhau?” Uất Noãn Tâm thật bội phục trí tưởng tượng và bản năng si nhục người khác của anh. “Anh nói bậy gì đó? Lúc này tôi ngủ say mà!”

“Là ngủ say thật, hay giả vờ ngủ say, để anh ta hôn cô hả? Trò chơi lạc mềm buộc chặt này, chơi đến mức thuần thục rồi ha!” Nam Cung Nghiêu không vui nói. “Lúc này khi anh ta định hôn cô, tôi nên làm tròn trách nhiệm của một người chồng, nhắm một mắt mở một mắt, để mặc cho hai người ‘ngoại tình’!”

“Anh ấy hôn tôi? Làm sao có thể chứ! Trời tối vậy, nhất định anh đã nhìn nhầm rồi!”

“Tôi nhìn nhầm? Uất Noãn Tâm, cô cho tôi là người mù hay kẻ ngốc? Gần như vậy, tôi có thể nhìn nhầm sao?”

“Tôi.....” Uất Noãn Tâm hoàn toàn không còn lời nào để nói. Nam Cung Nghiêu là người bảo thủ, cao ngạo, cố chấp, chẳng qua chỉ muốn si nhục cô, chứ không muốn nghe cô giải thích.

Cô đã từng trải qua nhiều lần trùng hợp vậy, làm sao vẫn ngốc để nổi có ý biện minh cho chính mình chứ?

Từ khi vào ‘Hoàn Cầu’, mỗi ngày cô đều đầu tặc mặt tối, mệt muốn chết, đã không còn sức đáp trả lại những lời công kích cùng cố tình gây sự của anh.

“Anh còn lời nào muốn si nhục tôi, mau nói cho hết. Tôi rất mệt, muốn về nhà! Coi như tôi cần xin anh đi!” Cô hạ mình cầu xin anh, ánh mắt ảm đạm, ẩn trong đó có chút ươn ướt, giống như một đứa trẻ chịu uất ức, làm cho đáy lòng của Nam Cung Nghiêu có chút không đành lòng.

Thực ra anh cũng không muốn cãi nhau, không muốn khiến bản thân trở nên chua ngoa. Chỉ là mỗi lần gặp phải chuyện này, anh không có cách nào khống chế cảm xúc của chính mình, muốn âm ỉ với cô. Cho dù cãi nhau xong cũng không làm cho lòng anh dễ chịu chút nào, ngược lại lửa giận càng lớn hơn.

Anh không muốn nhìn cô, hất tay cô ra, tự mình lên xe. Nhìn thấy cô vẫn còn đứng yên tại chỗ, cuối đầu thấp, không kiên nhẫn ấn còi vài tiếng, thúc giục. “Tôi nay muốn ở lại đây sao?”

Uất Noãn Tâm lặng lẽ lên xe, thắt dây an toàn.

Khuôn mặt lạnh băng của anh, làm cho mây đen che phủ trong xe, áp suất rất thấp. Trong lòng hai người, đều tràn ngập một cảm giác ngột thở mạnh mẽ, hết hơi.

Uất Noãn Tâm mở cửa sổ, gió từ bên tai gào thét thổi qua, nhưng cũng không làm cho cô tốt lên chút nào.

Đột nhiên cô cảm thấy sống như vậy rất mệt mỏi, giống như bị đẩy vào trong một cái vực sâu không đáy. Cả thế giới đều là một màu đen tối, không nhìn thấy một chút hy vọng!

Thực sự không biết sống thế này, rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 140: Tâm Điểm Của Sự Chú Ý

Mặc dù đêm trước vì những lời mĩa mai của Nam Cung Nghiêu làm cho ngủ không được ngon, nhưng đến ngày thứ hai, Uất Noãn Tâm vẫn vực tinh thần dậy, phấn chấn đi làm. Buổi sáng có một cuộc họp quan trọng, đáng lẽ có ba người làm báo cáo, nhưng Uất Linh Lung lại ném toàn bộ lên người cô. Cũng có thể nói, cô phải làm việc của ba người. Cũng may năng suất làm việc của cô cao, hôm qua đã làm xong. Mười phút trước khi cuộc họp diễn ra, cô chỉnh sửa lại tài liệu, lại phát hiện có một tập tài liệu không thấy đâu.

Không lẽ, rớt trên xe của Lương Cảnh Đường sao?

Cô vội vàng gọi điện thoại cho anh, không ai nhận. Gọi lại, cũng không ai nhận!

Cô hoảng loạn.

Tập tài liệu đó là tập tài liệu quan trọng nhất trong cuộc họp sáng nay, đã vậy số liệu trên tập tài liệu đó rất nhiều, cô không thể nhớ hết. Cô vẫn nỗ lực làm việc, cố gắng tránh phạm phải sai lầm. Do đó càng làm cho Uất Linh Lung ghét cô, không tìm được bất kỳ chỗ sai nào trong công việc của cô. Nếu như không có tập tài liệu đó, chết chắc.

Cô cứ gọi điện thoại cho Lương Cảnh Đường, từ đầu đến cuối vẫn không ai bắt máy. Các đồng nghiệp đã bắt đầu bước vào phòng họp rồi, Uất Linh Lung thúc giục: “Còn đứng đó lè mề cái gì, hôm nay cô phải báo cáo! Sao nào? Không có năng lực đó, nói sớm đi!”

“Tôi sẽ đến ngay!” Uất Noãn Tâm đành phải sắp xếp lại phần tài liệu trong tay, căng cứng da đầu lên bước vào phòng họp. Những vụ kiện cần nói đến trong buổi họp, cô đều giải thích rất rõ ràng, cho nên một nửa tiến hành rất thuận lợi, Uất Linh Lung càng nghe càng chán. Lúc này có người ở bên tai cô ta thầm thì điều gì đó, cô ta nở nụ cười kỳ lạ, không chút lễ phép cắt ngang lời cô.

“Những điều cô nói chỉ toàn là nói suông, tôi muốn số liệu!”

Uất Noãn Tâm sững người.

Cô dám đánh cược, với cái đầu bả đậu của Uất Linh Lung, căn bản ngay cả số liệu là gì cũng không biết, chỉ là bên cạnh cô ta có ‘quân sư’ muốn lấy lòng cô ta nên cố ý chỉnh cô mà thôi.

Cô dựa theo trí nhớ nói những điều này, nhưng những vế sau một chút cô cũng không nhớ, đứng im tại chỗ, không biết phải làm sao.

Uất Linh Lung bắt lấy cơ hội, đang định bắt chẹt cô, một bà cô quét dọn gõ cửa đi vào, vẫy tay với Uất Noãn Tâm. Cô vội vàng đi qua đó: “Có chuyện gì sao?”

“Có một anh chàng rất đẹp trai bảo tôi đưa cái này cho cô!” Bà cô quét dọn còn có tâm tình nháy mắt với cô: “Rất đẹp rất đẹp nha!”

Uất Noãn Tâm vừa nhìn là biết tập tài liệu, vui mừng không ngớt. “Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Còn ở bên ngoài! Tôi phải ra nói chuyện phím với cậu ấy đây, cô cố lên nha!”

“Uất Noãn Tâm, cô đang làm cái gì đó! Ai cho phép cô trong cuộc họp, nói chuyện với lao công chứ.” Uất Noãn Tâm vô cùng không vui chất vấn.

“Không có gì!” Có tài liệu rồi, Uất Noãn Tâm tràn đầy tự tin, khoe miệng cũng nở nụ cười. “Lúc này làm phiền thím quét dọn sao chép giúp tôi một ít tài liệu, cô muốn số liệu, toàn bộ ở trong này.”

Mặt của Uất Linh Lung đen thui. “Nhiệm vụ của bà ta là quét dọn, cô có tư cách gì kêu bà ấy làm chuyện tạp nhạp này!”

“Tôi cũng không biết tôi đã cầm tiền lương của mười người!”

“Uất Noãn Tâm....” Uất Linh Lung nghiến răng nghiến lợi. Tại sao cô không thể chinh cô ta, hôm nay không dễ dàng gì mới có cơ hội, cuối cùng cũng để cô ta chạy thoát.

“Vô cùng xin lỗi lúc này đã xảy ra chút sự cố, bây giờ tôi sẽ tiếp tục bài báo cáo.”

“Không cần thiết! Bài báo cáo nham nhở của cô, ai muốn nghe chứ!” Uất Linh Lung liền đứng dậy, mặt thối bỏ đi, tức anh ách, bộ dạng như ta đây là chị hai.

Những nhân viên khác quay mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy cô ta làm vậy có chút quá đáng.

Mặc dù không biết cô ta tại sao lại nhắm vào Uất Noãn Tâm, nhưng ân oán cá nhân, tự giải quyết là được, có cần thiết quậy đến mức cuộc họp cũng không thể mở chứ? Đây chính là cuộc họp quan trọng nhất trong mỗi tuần.

Mặc dù làm việc có chút nhàm chán, bọn họ cũng hù theo chính Uất Noãn Tâm, lấy đó làm niềm vui. Nhưng luật sư dù sao cũng là công việc chính, bọn họ vẫn có lòng cầu tiến, muốn nỗ lực làm việc mà!

Nhìn thấy cả phòng họp im ắng, những người khác cũng không chạy theo tâng bốc cô ta. Uất Linh Lung quay đầu lại, tức giận như sư tử cái. “Các

người còn ngồi đó làm gì hả? Tan họp rồi!”

“Tan họp, tan họp.....mọi người quay trở về làm việc.....” Phó phòng hòa giải mọi thứ, làm dịu bầu không khí.

Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ lắc đầu. Không biết trong đầu Nam Cung Nghiêu có bị ngập nước hay không, cứ vậy để cho loại yêu nghiệt này làm trưởng phòng, muốn bộ phận luật sư bị diệt vong sao? Với tính tình như vậy của cô ta, không biết những người này có thể nhẫn nhịn cô ta được bao lâu.

Mang tài liệu ôm trở về bàn làm việc, Uất Noãn Tâm vội vàng đi ra ngoài. Lương Cảnh Đường đang đứng ở cửa, nghe bà cô quét dọn nói chuyện bát quát thường ngày trong nhà, đôi lúc gật đầu, khóe miệng từ đầu đến cuối vẫn nở nụ cười dịu dàng. Không thể không cảm thán, tính tình của anh quá tốt, đúng thực là bảo bối của phụ nữ.

Nhìn thấy cô đến, Lương Cảnh Đường khách sáo chào tạm biệt bà cô quét dọn, đi về phía cô. “Tan họp nhanh vậy sao?”

“Vâng! Cảm ơn anh! Nếu không em gặp họa lớn rồi!”

“Lần sau chú ý chút, đừng có vứt lung tung là được! Hôm qua em nói mời anh ăn cơm, còn tính không?”

“Tất nhiên vẫn tính rồi.” Uất Noãn Tâm nhìn lướt qua đồng hồ, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi. “Anh muốn ăn ở đâu?”

“Thời tiết quá nóng, ăn ở công ty đi! Thím quét dọn mạnh mẽ giới thiệu, nói thức ăn ở công ty em rất ngon!”

“Đúng là rất ngon, chỉ là....” Anh quá tỏa sáng, nếu như cùng anh ăn cơm, không biết chừng lại đồn thổi ra chuyện nhảm nhí gì đó. Nhất là những nhân viên công sở, lo sợ thiên hạ không loạn.

“Nếu như em cảm thấy không tiện, có thể đổi địa điểm khác.”

“Không có, không có, tiện mà!” Uất Noãn Tâm cười nhạo chính mình, từ khi nào lại trở nên nhát gan vậy chứ, ngay cả ăn cơm với bạn bè, cũng phải ngần ngại chuyện này, lo lắng chuyện kia. Người khác muốn nói gì, thì cứ để bọn họ nói, ai có quyền ngăn cản cô quen biết bạn bè chứ!

Hơn nữa, buổi sáng nghe các cô tám chuyện bát quái, Nam Cung Nghiêu ra ngoài dự họp rồi, cũng có thể thoát khỏi nguy hiểm đụng phải anh ta.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô thoải mái không ít, mỉm cười nói: “Muốn ăn gì nào? Cứ tự nhiên!”

.....

Như những gì Uất Noãn Tâm đoán, hình ảnh cô cùng Lương Cảnh Đường xuất hiện ở nhà ăn, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Những đồng nghiệp nam đồng nghiệp nữ, đặc biệt là đồng nghiệp nữ, bàn tán xôn xao. Hai ngày trước cùng tổng tài ngồi chung một bàn, hôm nay bên cạnh lại có thêm một người đàn ông đẹp trai tuyệt trần. Người đàn bà mặt mũi xấu xí này, vận khí không phải quá tốt rồi sao? Rốt cuộc có gì hấp dẫn chứ?

Anh chàng đẹp trai đang nói chuyện ở bên cạnh cô ta, gặp gỡ như thế nào? Là nhân viên mới sao? Khí chất có cần tốt đến vậy không chứ! Nói là tổng tài cũng sẽ tin.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 141: Hai Người Đàn Ông, Một Người Phụ Nữ

Cả bộ phận luật sư đương nhiên nhận ra Lương Cảnh Đường, càng nổ ra khốc liệt hơn.

“Đó, đó không phải là luật sư hàng đầu trong giới luật sư, giá trị con người cực cao Lương Cảnh Đường sao? So với trên truyền hình còn đẹp trai hơn, rất có phẩm chất quý tộc nha!

“Anh ta làm sao có thể ở cùng với Uất Noãn Tâm chứ? Hai người còn nói cười với nhau!”

“Hai người không phải là người yêu chứ? Tôi khinh, một đại luật sư danh giá, với một nhân viên bốn mắt nhỏ bé, tôi không tin có chuyện yêu đương gì đâu!

“Mấy người bàn tán cái gì, còn không mau ăn cơm!” Mắt của Uất Linh Lung nổi lửa bừng bừng, chỉ có thể trút lên cấp dưới cho hả giận. “Làm việc sao không thấy mấy người chăm chỉ như vậy, một người hai người, bát quái muốn chết, vậy mà có thể làm luật sư sao?”

Phó phòng cố gắng giải thích: “Chị Linh Lung, xin lỗi, chúng tôi không phải.....”

“Im miệng, tôi không muốn nghe anh nói!”

Vài người đưa mắt nhìn nhau, đối với cô ta tràn ngập bất mãn. Lúc đầu cô ta thường xuyên mời ăn uống hát Karaoke, bọn họ cho rằng cô ta là

người rất tốt, sau này mới phát hiện chỉ muốn lôi kéo bọn họ, cô lập Uất Noãn Tâm thôi.

Không chỉ vậy, cô ta bây giờ còn thường xuyên trút giận lên người bọn họ, cảm giác lúc trước đều là giả. Thời gian dài, đuôi hồ ly tinh cũng từ từ lòi ra thôi.

Đại tiểu thư khó hầu hạ, nhân phẩm cực kỳ kém, bọn họ sắp không chịu nổi rồi!

“Không phải em mè� khen mè� dài đuôi, thức ăn ở công ty em, ăn rất ngon, đặc biệt bổ dưỡng. Ba món xào một món canh, còn miễn phí, là fan hâm mộ một của cả công ty đó nha!”

“Lúc trước ở văn phòng luật sư, không phải đã để em chịu uất ức rồi sao?” Lương Cảnh Đường trêu chọc.

“Em không có ý đó.....”

“Anh chỉ đùa thôi, chẳng qua anh cũng cảm thấy nhà hàng ở gần chỗ chúng ta mùi vị cũng chả ra sao. Sau này đổi chỗ, em nhất định phải giúp anh tìm địa điểm có nhiều món ngon một chút nha!”

“Được thôi.” Uất Noãn Tâm vỗ ngực, đặc biệt trượng nghĩa. “Giao hết cho em!”

Nhìn thấy đồng nghiệp của Uất Noãn Tâm ngồi ở một bàn khác, Lương Cảnh Đường hỏi: “Có phải em bị cô lập rồi phải không?”

“Hả.....rõ ràng đến vậy sao?” Uất Noãn Tâm bối rối cuối đầu thấp xuống. “Không có đâu, không phải hôm nay anh ở đây sao? Cho nên em không qua bên kia ngồi!”

“Nếu như em xuất sắc hơn người khác một chút, người khác sẽ ghen tị với em. Còn nếu em xuất sắc hơn người khác rất nhiều, người khác sẽ hâm mộ em. Đây chính là sự khác biệt!”

“Vâng! Em biết rồi, em sẽ cố gắng mà!”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, trong lòng Lương Cảnh Đường thầm sung sướng, nghe cô mê mẩn kể lại một số vụ án đặc biệt thú vị, anh cảm thấy rất vui. Có lẽ, thích một người chính là cảm giác này. Rất muốn ở cùng cô ấy, rất muốn nghe cô ấy nói. Nhìn thấy cô ấy vui vẻ, bản thân càng vui hơn.

Đang lúc tán ngẫu vui vẻ, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói không mấy gì vui vẻ, vô cùng bá đạo.

“Ngồi cùng không ngại chứ?”

Hết hồn!

Cái thìa canh trong tay Uất Noãn Tâm liền rớt xuống đĩa.

Mặt như đồng tro.

Sẽ không thảm như vậy chứ? Không phải nói anh đi dự họp sao?

Ai cung cấp tin vệt vậy!

Cục diện càng trở nên đặc sắc, nhân viên tham gia xem cuộc chiến ngày càng nhiều.

Hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ, đã vậy một người còn là tổng tài, thực sự rất đáng lo ngại nha. Tuy rằng ngoài mặt rất bình tĩnh, nhưng gần như tràn ngập mùi thuốc súng, quá căng thẳng quá phấn khích rồi. Nhưng mà, nhân vật chính có cần xấu đến vậy không chứ! Như con đà điểu rứt cổ vậy, cô ta là kẻ ngu ngốc nha?

Lương Cảnh Đường phản ứng nhanh hơn Uất Noãn Tâm một bước.
“Đương nhiên là được, Nam Cung tổng tài, vô cùng vinh hạnh!”

Nam Cung Nghiêu lấy tư thế tôn quý thanh lịch ngồi xuống, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt, liếc nhìn Uất Noãn Tâm. “Uất luật sư là bạn của Lương luật sư sao? Tại sao từ trước đến giờ chưa nghe qua? Có người bạn lợi hại đến vậy, sao không đề cử với công ty, như vậy không được đâu nha!”

Uất Noãn Tâm nghe vào, những lời đó lại biến thành “Không phải cô nói cô và Lương Cảnh Đường chỉ là bạn bè thôi sao? Bây giờ người ta tìm đến cửa rồi đó, còn muốn giải thích gì nữa đây? Người đàn bà lẳng lơ!”

Cô cúi đầu ngượng ngùng trả lời: “Tôi là gì có cơ hội gặp được tổng tài như anh!”

Lương Cảnh Đường nhận thức sâu sắc mối quan hệ của hai người có gì đó không đúng, Nam Cung Nghiêu tuyệt đối sẽ không đặc biệt vì anh đi đến đây một chuyến. Nhưng anh vốn không hiểu rõ ngọn nguồn trong đó, đành im lặng, âm thầm quan sát.

“Lương luật sư quá vinh danh, tôi mấy lần phái người đi mời, anh đều từ chối chức vụ trưởng phòng, cứ như không để Hoàn Cầu trong mắt. Nếu như không có hẹn với Uất luật sư, chắc hẳn sẽ không đặt chân đến Hoàn Cầu đâu nhỉ!”

“Nam Cung tổng tài hiểu lầm rồi, do câu việc quá bận rộn, không thể phân thân.”

“Quý nhân bận rộn, còn có thời gian tán ngẫu, chẳng lẽ gần đây công việc làm ăn ở văn phòng luật sư không được tốt sao?”

Uất noãn Tâm thầm trừng mắt với anh, lời anh nói có cần khó nghe đến vậy không? Đối lại người khác nói công việc làm ở Hoàn Cầu không tốt,

xem anh nghĩ như thế nào?

“Văn phòng luật sư đúng thật không có chuyện gì quan trọng, nếu như Nam Cung tổng tài không để ý, không biết có thể cho tôi một cơ hội, đến Hoàn Cầu nhậm chức?”

Uất Noãn Tâm như bị sét đánh ngang tai, ngẩng mạnh đầu lên, khiếp sợ nhìn anh. Còn Lương Cảnh Đường vẫn mỉm cười, không chút gợn sóng.

Nam Cung Nghiêu không nghĩ đến anh ta bất thành linh nói ra lời đề này nghị. Vì một người phụ nữ, anh ta có thể đi đến bước này sao?

Nhưng anh che giấu rất tốt bộ dạng ngoài ý muốn của mình, nở nụ cười. “Cửa lớn của Hoàn Cầu, mãi mãi mở rộng với anh. Chỉ là, trưởng phòng đã chọn được người, thêm một luật sư cũng chẳng sao. Chỉ là không biết Lương luật sư có dám chịu thiệt.....”

Anh ngoài mặt khách sao, sau lưng lại tàn nhẫn đánh anh ta một quân. Anh muốn xem, anh ta vì người phụ nữ này hy sinh được bao nhiêu.

“Nhận được được sự yêu mến của Nam Cung tổng tài, tôi vô cùng vui mừng.” Lương Cảnh Đường không suy nghĩ thêm mà đồng ý.

Não của Uất Noãn Tâm vẫn còn ngây ngốc, hoàn toàn không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Anh làm có thể thoải mái như vậy mà trở thành nhân viên của Hoàn Cầu, đã vậy còn là chức vị tầm thường!

Nam Cung Nghiêu đương nhiên nổi lửa, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, ngược lại lễ phép nở nụ cười, vô cùng có thành ý bắt tay với Lương Cảnh Đường. “Hoan nghênh anh gia nhập! Tôi còn có việc, không quấy rầy hai người dùng bữa.” Đứng dậy, liền quay người, sắc mặt lạnh lùng trở lại, vô cùng ảm đạm.

Chúng kiến một cảnh ấn tượng, tất cả mọi người nói không nên lời. Duy nhất một điều trong đầu rõ ràng, Hoàn Cầu sắp sửa có thêm một người mà cả ngàn người đắm say.

Xem ra, giang hồ lại sắp nổi lên một trận phong ba bão táp đầy khủng bố rồi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 142: Muốn Bảo Vệ Em

“Lương Cảnh Đường, anh đợi.....đợi chút đã.....” Lúc anh định lên xe Uất Noãn Tâm đuổi theo anh, một đến thở hì hà hì hựt, gấp gáp đến nỗi không đợi được phải nói ngay. “Lúc này anh.....đang.....đang đùa phải không?”

“Câu nào vậy?”

“Đến Hoàn Cầu làm việc!”

“Anh nghiêm túc đó.”

“Não của anh không phải cũng không được bình thường chứ? Đường đường là một luật sư danh tiếng lại đi làm một nhân viên nhỏ bé, Nam Cung Nghiêu rõ ràng đang đào hố chôn anh, anh làm sao có thể mắc mưu anh ta chứ?”

“Trách nhiệm của luật sư là bảo vệ lý lẽ và sự công bằng, chức vị như thế nào, có cái gì khác nhau sao?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà, nhưng.....” Cô vẫn rất kinh ngạc! Trừ khi đầu anh bị con lừa đập, cô quả thật không nghĩ ra được bất kỳ lý do nào khác, để một luật sư cao quý như anh phải hạ mình, chấp nhận làm một nhân viên nhỏ bé. Hoàn Cầu là một doanh nghiệp lớn chuyện này không sai, nhưng tự mình làm chủ, chắc chắn sẽ mạnh hơn làm công cho người khác gấp trăm gấp ngàn lần.

“Được rồi! Đừng làm cho vấn đề này thêm rối ren nữa, sắp đến giờ làm rồi đó, quay trở về đi!” Lương Cảnh Đường quay ngược lại an ủi cô, cứ như người làm ra cái quyết định trọng đại này không phải là mình.

Nhìn thấy anh đã chắc chắn với quyết định của mình, Uất Noãn Tâm cũng không khuyên nhủ thêm lời nào, chỉ hỏi: “.....Anh có thể nói cho em biết nguyên nhân không? Tại sao vậy?”

“Rất đơn giản!” Lương Cảnh Đường dịu dàng như nước nhìn cô, ánh mắt kiên định, lại không cho cô bất kỳ áp lực nào. “Anh muốn bảo vệ người anh quan tâm.” Anh không muốn cô bị người khác ức hiếp, muốn bảo vệ nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời của cô, chỉ có vậy!

Tim của Uất Noãn Tâm run mạnh. Người anh đang nói, hẳn không phải là mình chứ! Cô quanh co không biết nên trả lời như thế nào.

Lương Cảnh Đường nhìn ra được tâm tư của cô, anh cũng không gấp gáp bắt cô trả lời, anh hy vọng tình yêu của anh là thoải mái không có áp lực nào. “Ở văn phòng luật sư còn có việc, anh phải về đây, cố gắng làm việc nha!”

Mắt tiễn xe anh rời khỏi, Uất Noãn Tâm cuối đầu thấp xuống, thở một hơi thật dài.

Tại sao đột nhiên cảm thấy, áp lực quá lớn!

.....

Tâm trạng nặng nề trở về văn phòng, đồng nghiệp nữ ngồi ở bàn kế bên lập tức thò đầu qua thăm dò, vẻ mặt hưng phấn và bát quái. “Noãn Tâm....”

Giọng nói mềm dịu đến nỗi hết da gà da vịt lên, vẫn quen việc cô ta vênh mặt hất cằm lên sai bảo cô hơn. Da đầu của cô run lên, cười giấu hỏi: “Có, có việc gì sao?”

“Quan hệ giữa cô và luật sư Lương hình như rất tốt nha....”

“Chúng tôi là bạn bè! Lúc trước tôi từng thực tập ở văn phòng luật sư của anh ấy!”

“Nhưng anh ấy đối với cô rất quan tâm rất dịu dàng nha, hai người là người yêu phải không?” Rõ ràng trong nụ cười có chứa dao. Nếu như cô dám nói có, cô ta nhất định sẽ một nhát làm thịt cô.

“Tất nhiên không phải rồi!” Uất Noãn Tâm ăn ngay nói thẳng. “Lương luật sư đối với bất kỳ người nào trong công ty cũng tốt hết, sau này cô sẽ biết thôi!”

“Sau này?” Đồng nghiệp nữ khẽ kêu lên, hai mắt sáng lóe. “Ý cô nói, anh ấy thực sự đến Hoàn Cần làm sao?”

“Có, có thể vậy, nếu như không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn!” Cô thực sự chẳng muốn tiếp tục trả lời câu hỏi này.

Đồng nghiệp nữ suy nghĩ một hồi, mặc dù Lương Cảnh Đường đối với Uất Noãn Tâm rất tốt, nhưng với vẻ đẹp như thế này của cô ta, có người đàn ông nào ngó ngang đến cô ta chứ. Có lẽ giống như những gì cô ta nói, Lương Cảnh Đường bản tính trời sinh dịu dàng rồi. Anh đối với đồng nghiệp đã như vậy, vậy đối với bản gái chắc hẳn không.....

Ngẫm nghĩ một lúc cảm thấy hạnh phúc sắp bùng nổ, nhiệt huyết sôi sục, gấp gáp không kiềm được hỏi: “Cô có thể cho tôi số điện thoại của anh ấy không?”

“Việc nay.....sợ rằng không thuận tiện cho lắm.....phải có sự đồng ý của anh ấy mới được! Khi anh ấy đi làm, cô có thể hỏi xin danh thiếp của anh ấy.”

“Ây da! Cô không biết luật sư nào cũng có hai số điện thoại sao? Một số dành cho công việc, một số riêng tư.” Cô ta chọc vào cánh tay cô, vẻ mặt mê đắm, ánh mắt phóng điện. “Số tôi muốn, là số riêng của anh ấy.”

“Cái đó thì tôi không biết đâu.....”

“Không phải cô còn để bụng chuyện trước đây tôi đối với cô chứ, tôi biết, tôi cũng là thân bất do kỷ thôi! Cùng lắm thì vậy đi, chuyện ngày hôm nay, không cần cô giúp tôi.” Cô ta rút tập tài liệu về, chớp chớp mắt. “Có thể cho tôi số điện thoại được rồi chứ?” (Thân bất do kỷ: đại khái bị ép buộc, bản thân cũng không muốn làm vậy)

“Thực sự không thuận tiện cho lắm.”

“Này, cô có cần vậy không, cũng không phải bạn trai cô, nói một chút sẽ chết sao.....” Đồng nghiệp nữ cứ dây dưa không dứt, tiếng rống của Uất Linh Lung đột nhiên từ đằng sau ập đến. “Ai cho phép các người trong thời gian làm việc tán ngẫu với nhau, còn không mau rút về làm việc cho tôi!”

“Chị Linh Lung....”

“Ai cho phép cô gọi tôi như vậy! Trong giờ làm việc phải gọi tôi là trưởng phòng.”

“Vâng, đã biết ạ! Trưởng phòng!” Ở trước mặt mọi người bị mất mặt, đồng nghiệp nữ tức giận cùng uất ức. Rõ ràng cô ta nói muốn hòa mình với mọi người, bảo mọi người gọi cô ta là chị Linh Lung nha! Không biết sao lại trở mặt không nhận. Cô mang tập tài liệu quăng cho Uất Noãn Tâm, bản thân thở hồng hộc bỏ đi.

“Uất Noãn Tâm!” Ánh mắt như dao chiếu thẳng lên người cô. “Vào đây cho tôi!”

“Vâng, trưởng phòng!” Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ đứng dậy, trong lòng nghĩ vẫn là tài liệu đáng yêu hơn. Cô tình nguyện xử lý một trăm bộ, cũng không muốn nghe Uất Linh Lung nói một câu. Vừa đi đến cửa, bóng dáng của Hường Vi đột nhiên xuất hiện. “Luật sư Uất, tổng tài tìm cô!”

Uất Noãn Tâm như được ân xá, vội vàng gật đầu. Nhưng nghĩ lại có gì đó không đúng, từ trong một hố lửa này nhảy qua hố lửa khác, có gì đáng để vui mừng chứ?

Có khi, hố lửa này còn nguy hiểm hơn!

.....

Đi theo Hường Vi vào thang máy, cả một đoạn đường không nói lời nào, nhìn không chớp mắt. Uất Noãn Tâm không tránh khỏi cảm thấy không khí có chút quái lạ. Hường Vi tài giỏi, không nói nhiều, điều này cô biết, từ lúc cô ấy đợi thang máy giúp cô lần trước có thể nhìn ra, cô ấy là người rất tốt, hơn nữa đối với cô cũng được coi là có vẻ mặt ôn hòa. Nhưng hôm nay không biết tại sao, ở cùng cô ấy cứ cảm thấy không thoải mái.

Tự an ủi mình, có lẽ là ảo giác của cô thôi! Cô ấy cũng không cần thiết xem cô là kẻ thù!

Chậm chạp đi vào văn phòng tổng tài, cẩn thận tỉ mỉ nhỏ giọng báo cáo với người đàn ông đang ngồi ở phía sau bàn làm việc nghiêm túc xử lý tài liệu. “Tổng tài, tôi đã đến!”

Cả nửa ngày trời anh không trả lời, cứ như cô không tồn tại, vì thế, cô chủ động hỏi: “Xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?” Không có việc, thì tha cho cô, không cần thiết lãng phí thời gian của người khác! Cô thực sự chịu không nổi giày vò đâu!

“Ngồi đi!”

Ngồi? Đây có được coi là đãi ngộ đã được cải thiện sao? Như thế nào cũng cảm thấy có âm mưu nha! Lo lắng cùng sợ hãi ngồi xuống, giọng yếu ớt nói: “Tổng tài, tôi đã ngồi rồi!”

Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên. “Mời cô ngồi, là muốn cảm ơn cô đã vì công ty cống hiến.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 143: Tự Mình Đa Tình

“Cổng hiến sao?”

Còn cảm ơn?

Lỗ tai của cô không có vấn đề chứ? Sao cứ cảm thấy đáng sợ sao ấy?

“Lương một năm hơn một trăm triệu, chức vị trưởng phòng cũng không mời được luật sư, lại bởi vì cô, chấp nhận làm một nhân viên bình thường, không được coi là cổng hiến sao? Uất Noãn Tâm, thể diện của cô còn to hơn cả Hoàn Cầu nha!” Mỗi lời Nam Cung Nghiêu nói rất chân thành, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn nghe ra được sự mỉa mai trong đó. “Không, không phải vậy đâu.....”

“Vậy cô có lời giải thích khác hay hơn sao?”

“Tôi.....” Uất Noãn Tâm không nói tiếp, Lương Cảnh Đường vào Hoàn Cầu, quả thật có liên quan đến cô. Về điểm này, cô không cách nào phủ nhận. “Mặc kệ anh nói như thế nào, chúng tôi chỉ là bạn bè, không giống những gì anh đã nghĩ.....”

“Tôi nghĩ như thế nào chứ?” Nam Cung Nghiêu hỏi lại, thái độ khinh miệt. “Luật sư Uất, xin cô nhớ rõ điều này, chúng ta bây giờ chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới. Cô và Lương Cảnh Đường có quan hệ gì, tôi một chút cũng không để ý, không cần thiết giải thích với tôi.”

Đổi ngược lại cứ như cô tự mình đa tình vậy!!!

“.....” Đây có được coi là một cách châm chọc nói móc khác không? Uất Noãn Tâm hoàn toàn cứng họng. Lúc trước là ai cứ khẳng khẳng không chịu buông tha cô và Lương Cảnh Đường, phải mang bọn ra ra bới móc chứ.

Bây giờ thì sao nào? Quay mặt một cái, liền bày ra thái độ cao ngạo của tổng tài, nhanh chóng phủi sạch quan hệ với cô sao? Hôm qua tại sao anh không nói như vậy chứ? Chơi trò diễn vai đa nhân cách vui lắm sao?

“Tôi biết rồi! Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi ra ngoài đây!” Cô đứng dậy đi được vài bước, sau lưng lại truyền đến giọng cảnh cáo như âm hồn không tan của anh.

“Điều hai trăm ba mươi lăm trong bộ luật nhân sự có ghi rõ cấm các nhân viên yêu đương lẫn nhau, nếu không cả hai sẽ bị sa thải. Cô là luật sư, chắc hẳn hiểu rõ ý nghĩa của những quy định này chứ.

Uất Noãn Tâm nhất thời chán nản, chỉ mỉm cười không nói lời nào. “Cám ơn tổng tài đã nhắc nhở, tôi sẽ luôn ghi nhớ. “Quay người, cố gắng kiềm nén kích động tông cửa ra, bước thật nhanh ra ngoài.

Rõ ràng là anh ép cô đến công ty làm việc, bây giờ lại lấy việc sa thải ra uy hiếp cô, bản thân anh không cảm thấy mâu thuẫn sao? Đồ khốn, ma vương, quả thật không muốn buông tha cho cô mà!

Nam Cung Nghiêu tựa người vào ghế da, ánh mắt hơi nheo lại, âm mưu đen tối tràn ngập trong đôi mắt không chút gợn sóng của anh.

Nếu bọn họ cho rằng có thể quang minh chính đại ở dưới cặp mắt của anh ‘ngoại tình’, quá ngây thơ rồi. Bọn họ chẳng qua chỉ là món đồ chơi trong bàn cờ này thôi, người thống trị thực sự, là anh Nam Cung Nghiêu!

.....

Ngày thứ hai Uất Noãn Tâm vẫn đi làm như thường, vừa đi đến cửa, đã nghe thấy tiếng của các đồng nghiệp nữ ríu rít bàn luận với nhau, thỉnh thoảng còn có tiếng thét lên nho nhỏ. Ít nhiều cũng đoán ra được nguyên nhân, đi vào xem thử, quả nhiên có vài đồng nghiệp nữ tụ lại thành vòng tròn, và người trung tâm được vây xung quanh, chính là người đàn ông ‘tràn đầy diễm phúc’ Lương Cảnh Đường.

Không hổ danh là một tay sát của phụ nữ, làm cho ‘tứ tiểu mỹ nhân’ có thói quen đi trễ nửa tiếng cũng phải đến sớm mười phút, cũng chỉ có sức hấp dẫn của anh mà thôi!

“Luật sư Lương, à, không, Cảnh Đường.....” Một cô gọi tên của anh y như tiếng mèo kêu, nũng nịu nói: “Bình thường anh thích môn thể nào vậy.”

“Trượt tuyết!”

“Trượt tuyết?” Thét chói tai. “Thật trùng hợp nha! Tôi cũng thích trượt tuyết đó!”

“Thôi đi cô nương, năm ngoái công ty tổ chức đi trượt tuyết ở núi Alps, là ai liên tục ngã như chó ngáp phải phân, mất mặt ra tận nước ngoài.”

“Ai cần cô lo, cô cho rằng cô trượt tốt lắm hả!”

“Tóm lại so với cô tốt hơn!”

“Cảnh Đường, bình thường anh thích lên mạng chơi game online nào nhất? Ma Thú, Thiên Hạ Tam?”

“Tôi không có sở thích chơi game online!”

Lập tức có một câu truyền đến. “Đúng đó đúng đó! Chơi game online rất có hại cho mắt, tôi rất ghét đàn ông chơi game online.....”

Đám phụ nữ này có thể không giả vờ, không chủ động một chút không? Uất Noãn Tâm không nói tiếng nào. Cũng không muốn tham gia vào, lặng lẽ đi về bàn làm việc của mình. Nhưng Lương Cảnh Đường liếc một cái đã nhìn thấy cô, hai mắt trong chốc lát sáng bừng lên, đột phá từ trong đám mây nhân, chạy đến trước mặt Uất Noãn Tâm. “Chào!”

“Chào!” Uất Noãn Tâm mỉm cười gật đầu. suýt chút nữa bị những ánh mắt ghen ghét phía sau anh tiêu diệt. Rất thức thời cuối đầu xuống. “Em phải làm việc!”

“Ăn sáng rồi hả?”

“Vâng!”

“Lúc trước ở văn phòng luật sư, em không ăn sáng, cũng nói ăn rồi! Đến mười giờ, bụng đói đến mức kêu òng ọc lên.” Lương Cảnh Đường như có ma thuật biến đâu ra một cặp lồng cơm và sữa.

“Bên trong có sandwich do chính tay anh làm, còn có sữa nữa.”

Thịnh tình không thể chối từ, Uất Noãn Tâm đành phải nhận lấy. Cô có một loại dự cảm, thảm họa của việc Lương Cảnh Đường đến đây so với việc Uất Linh Lung được làm trưởng phòng còn lớn hơn, cái mạng nhỏ của cô sắp không giữ được rồi!

Nhìn thấy trên bàn chất đầy tài liệu, anh chủ động giúp cô. “Em ăn sáng trước đi, những việc này giao cho anh!”

“À! Không cần đâu, một mình em làm được mà, thật đó!”

“Để anh làm!” Lương Cảnh Đường rất kiên định, ôm hết đống tài liệu. Lúc này, đám nhân viên nữ ở phía sau anh đang nhìn chăm chăm Uất Noãn Tâm xông đến trước, cống hiến ân cần với Lương Cảnh Đường. “Không cần phiền đến anh đâu, để chúng em tự mình làm được rồi!”

Hai ba đợt liền mang những tài liệu thuộc trách nhiệm của mình lấy lại hết, hoàn tất việc phân chia tài liệu.

Lương Cảnh Đường nghiêng đầu lém lỉnh nháy mắt phải với Uất Noãn Tâm, lúc này cô mới hiểu ra. Thì ra anh đã đoán từ sớm bọn họ sẽ có phản ứng như vậy, cố ý làm như thế. Không ngờ anh cũng có..... một mặt “tâm kế” đến vậy nha!

Uất Linh Lung cũng đi làm, gặp tình cảnh này, lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, cơn tức giận trong chốc lát tăng vọt lên, chất vấn gay gắt. “Những tài liệu này là việc cô ta phải giải quyết, các người cầm lấy làm gì hả?”

Ngại Lương Cảnh Đường ở đây, đám nhân viên nữ đành phải cứng rắn chống đỡ. “Hôm nay rất chán, chúng tôi có thể tự mình giải quyết.”

“Đúng đó đúng đó! Những vụ án đơn phương này vốn do tôi follow, lúc cô ấy tạm thời tiếp nhận, có vài chỗ không được rõ ràng, rất dễ mắc lỗi!”

“Vâng! Tôi cũng lo lắng điểm này!”

Nhìn thấy bọn họ từng người từng người một đào ngũ, Uất Linh Lung nổi lửa. Nếu như ánh mắt có thể giết người, Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường đã sớm chết trăm ngàn lần rồi.

Người đàn ông này rất đẹp rất có khí chất, đạt tiêu chuẩn kén chọn chồng của cô. Nếu như anh ta theo đuổi cô, có lẽ cô sẽ suy nghĩ cùng anh qua lại. Đáng hận là, anh ta lại cùng một chiến tuyến với Uất Noãn Tâm! Nếu đã như vậy, anh ta cũng là kẻ thù của cô! Cô muốn hai người đó không được chết tử tế!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 144: Anh Là Thiên Thần Của Cô

Uất Linh Lung hống hách giận cá chém thớt, hung dữ gây sự. “Tôi cho các người hai sự lựa chọn, một là, bỏ tài liệu xuống. Hai là, tự mình cuốn gói chạy lấy người!”

“Trưởng phòng....” Các đồng nghiệp nữ khó xử.

Uất Noãn Tâm không đành lòng thấy người vô tội bị liên lụy, vội vàng lấy toàn bộ tài liệu của bọn họ lại. “Các cô quay trở về đi, tự mình tôi có thể xử lý được!”

Các đồng nghiệp nữ đành tức giận bỏ đi, trong lòng mắng Uất Linh Lung mấy trăm ngàn lần.

“Để anh giúp em!” Lương Cảnh Đường dịu dàng nói.

“Ai cho phép anh giúp cô ta!” Uất Linh Lung lớn tiếng ngăn cản lại.
“Bản thân anh không có chuyện để làm sao?”

“Tôi đã làm xong rồi.”

“Vậy thì đi tìm tài liệu của vụ án mười năm trước ra đây, từng vụ từng vụ một tính toán xác xuất thành công. Trước buổi chiều hôm nay, tôi muốn nhìn thấy!”

Uất Noãn Tâm lo lắng, trình tự tính toán xác xuất thành công rất rườm rà, một tháng rất khó làm xong, chứ đừng nói một ngày.

Căn bản là việc không thể làm xong, đây không phải muốn ép anh ấy vào đường chết sao? Cô không thể để anh ấy bị vạ lây!

Cô vội vàng đuổi theo nói giúp. “Trưởng phòng, xin đợi một chút....”

Lương Cảnh Đường kéo cô lại, lắc đầu ý bảo cô không cần thiết làm vậy, đồng thời nở một nụ cười an ủi với cô. “Em đi làm việc đi, anh sẽ xử lý tốt!”

“Nhưng mà....”

“Được rồi, đừng lo lắng! Anh là một luật sư danh tiếng, chuyện nhỏ nhất này, có thể làm khó anh sao?”

Nhìn thấy tinh thần của anh sáng khoái, nghĩ rằng thực sự sẽ có biện pháp giải quyết, Uất Noãn Tâm gật đầu. “Vậy cố gắng lên nhé!”

.....

Giờ cơm trưa chưa đến, Uất Noãn Tâm đã đói đến mức ngực dán sát vào lưng, công việc đã làm xong hơn một nửa, những phần còn lại buổi chiều có thể làm xong, nên háo hức chờ đến lúc ăn cơm.

Mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ, một phút một giây qua đi, kim giây vừa điểm mười hai giờ, la “Ooh” lên rồi đứng dậy, làm động tác chạy mấy trăm met.

“Đói rồi sao?” Đằng sau vang lên tiếng cười khẽ trêu ghẹo.

Hở, cứ vậy bị phát hiện! Uất Noãn Tâm đành phải làm bộ rụt rè. “Vẫn, vẫn ổn mà, hơi đói chút!”

“Đi thôi! Đi ăn cơm nào!”

“Chúng ta, đi cùng sao?”

“Thì sao nào? Anh vẫn chưa quen đường đến nhà ăn.”

Loại lý do này, vừa nghe là biết mượn cớ, nhưng Uất Noãn Tâm làm sao không biết xấu hổ vạch trần ra chứ. Nghĩ một người ăn cơm quả thật có chút vô vị, có bạn ăn cùng cũng tốt. Như cô đã nói, mắc mớ gì phải để ý đến ánh mắt của kẻ khác. Vội gạt đầu. “Được thôi! Nhanh nào!”

“Cảnh Đường, Noãn Tâm, chúng tôi có thể tham gia không?” Phó phòng Lâm Lâm cùng đồng nghiệp Trương Nhiên đi đến.

Uất Noãn Tâm ngạc nhiên. “Nhưng các người không phải....trưởng phòng sẽ không vui đâu đó?”

“Mặc kệ cô ta! Chúng tôi chịu đựng đủ ‘nữ ma đầu’ đó rồi!”

Lời vừa dứt, ‘nữ ma đầu’ liền dẫn đầu một đám người từ từ đi đến, mặt mũi đen thui. “Hai người các cô, còn không mau đi theo hả?”

“Hôm nay chúng tôi muốn ăn cơm cùng Noãn Tâm!” Lâm Lâm nhỏ giọng thiếu tự tin, nhưng vẫn bày tỏ tất cả ý của bản thân.

“Cô muốn gia nhập với bọn họ, vậy đợi nhận thư từ chức đi, tự cô lựa chọn!”

“Văn bản công ty có quy định rõ, ít nhất phải có năm lý do hợp lý mới có thể sa thải nhân viên, không ăn cơm với cô, không được xem là lý do hợp lý!”

“Được thôi! Cô rất có liêm chính phải không! Buổi chiều đợi nhận thư từ chức đi!” Uất Linh Lung dùng dùng nổi giận, qua đầu bỏ đi.

.....

Lúc ăn cơm trưa, Uất Noãn Tâm không tránh khỏi lo lắng thay cho bọn họ. “Bằng không, hai người quay trở về đi nha? Nếu không bị sa thải

thì.....”

“Tôi mới không muốn quay về nghe bọn họ nịt nọt ‘nữ ma đầu’, ghê tởm, chán ngấy!”

“Nhưng mà cô ta....”

“Cô yên tâm đi! Cô ta muốn đụng đến chúng tôi, phải qua được ải của ba Lâm Lâm, ba cô ấy là giám đốc đó! Chỉ là một trưởng phòng thôi mà, có gì ghê gớm chứ.”

“Sao các người không nói sớm, hại tôi lo lắng lâu đến vậy.” Uất Noãn Tâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, ăn cơm cũng cảm thấy ngon.

“Lúc trước chúng tôi đối với cô như vậy, cô còn lo lắng cho chúng tôi. Noãn Tâm, cô thật tốt! Chuyện lúc trước, là chúng tôi không đúng, chúng tôi xin lỗi cô!”

Uất Noãn Tâm rất khó xử khi phải đối diện với tình huống này, vội vàng xua tay, cười ha ha. “Không sao đâu! Các cô cũng là bị ép thôi mà! Bằng không, hôm nay mời tôi một bữa cơm là được!”

“Ừm! Cứ vậy đi nha, chuyện ngày trước, coi như cho qua, sau này chúng ta sẽ là bạn bè tốt của nhau, giúp đỡ lẫn nhau!”

“Được thôi!” Uất Noãn Tâm cảm kích nhìn Lương Cảnh Đường ngồi ở bên cạnh, cảm thấy anh chính là thiên thần mà ông trời đã phái xuống cho cô.

Sở dĩ anh đến Hoàn Cầu, là vì không muốn cô tiếp tục bị ức hiếp! Vừa đến một ngày, cô đã có thêm hai người bạn tốt, cô cảm động đến nghẹn lời.

Nếu như cô không phải là con gái của thị trưởng, nếu như cô không lấy Nam Cung Nghiêu, nếu như cô gặp anh trước, cô nhất định sẽ yêu anh!

Nhưng mà, bỏ lỡ, là bỏ lỡ, không ai có thể thay đổi số phận, quay ngược lại từ đầu.

“Sao vậy? Sao lại nhìn anh như vậy?”

“À? Không, không có!” Uất Noãn Tâm vội vàng cúi đầu xuống. “Em chỉ đang nghĩ, đến chiều anh phải bàn giao như thế nào. Em giúp anh nhé!”

“Đúng đó, chúng tôi cũng có thể giúp.”

“Việc đó tôi đã làm xong hết rồi, năm phút.”

Ba người sững sờ nhìn chằm chằm. “Làm xong hết rồi hả? Chỉ năm phút.”

“Suyt! Đừng để cô ta nghe thấy!” Lương Cảnh Đường thích thú nói. “Cô ta vốn không biết gì về pháp luật, cũng không biết cái gọi là ‘xác suất thắng kiện’, cho nên anh chỉ cần tùy tiện sao chép một biểu mẫu của lúc trước đưa cho cô ta là được.”

“Chiêu này của anh quá lợi hại rồi đó nha!”

Đổi trắng thành đen? Đây giống cách làm việc của Lương Cảnh Đường sao? Uất Noãn Tâm cũng hơi bất ngờ. Xem ra, bản thân vẫn chưa hiểu hết về anh!

.....

Lương Cảnh Đường sao chép một phần tài liệu, đã thành công gạt được Uất Linh Lung, Lâm Lâm và Trương Nhiên cũng không bị sa thải, cũng xem như giành được toàn thắng. Cộng thêm thuận lợi hoàn thành hết công việc trên tay, tan ca đúng giờ, tâm tình của Uất Noãn Tâm rất tốt.

Nhưng mà, lần đầu tiên tan ca đúng giờ trong một tháng, ngược lại có chút không quen. Từ chối ngồi nhờ xe của Lương Cảnh Đường, đứng ở

trước công ty ngó tới ngó lui, không biết nên đi đâu....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 145: Cái Gì Gọi Là Gian Phu?

Đi dạo phố mua sắm quần áo, Uất Noãn Tâm không có thói quen đó. Hơn nữa trong nhà đầy ắp quần áo hàng hiệu, cả đời cô mặc cũng không hết.

Ăn cơm, một người hình như không có ý nghĩa. Biết vậy không thèm ngần ngại Nam Cung Nghiêu, cùng Lương Cảnh Đường dùng bữa. Dù sao anh cũng khẳng định bọn họ có ‘gian tình’, trong tay nhiều nhược điểm như vậy, thêm một chuyện ít một chuyện cũng chẳng ảnh hưởng gì!

Uất Noãn Tâm phát hiện tâm trạng của bản thân lúc này thực sự quá tốt, giống một câu người xưa thường nói ‘lợn chết không sợ dội nước sôi’.

Cười thầm bản thân tự coi mình là lợn, một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại trước mặt cô. Cửa xe từ từ hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt ma quỷ, lạnh như tiền nhìn cô bằng cái nhìn tàn bạo.

Mắt của kẻ đó nhìn về phía trước, lạnh lùng bật ra hai chữ. “Lên xe!”

Toàn là giọng điệu ra lệnh!

Nghe vào làm cho người tức giận.

“Tổng tài, như vậy không được hay cho lắm, tôi đang định đi dạo phố.”

“Nếu như cô muốn, cứ đứng giăng co như vậy đi!”

Xung quanh đã bắt đầu có ánh mắt tò mò dò xét của những đồng nghiệp quen biết cô, khó tránh khỏi bị phát hiện người trong xe là Nam Cung

Nghiêu, lại đồn thổi ra scandal gì đó. Uất Noãn Tâm dậm chân một cái, cả người như mèo bước vào xe. Vừa định hỏi có chuyện gì cần làm sao, Nam Cung Nghiêu đã khởi động xe, chạy như bay.

Hoàn toàn hống hách bá đạo, không quan tâm đến cảm nhận của người khác.

.....

Nhà hàng Tây kiểu Pháp, trang hoàng như cung điện nguy nga, không khí tuyệt vời, phục vụ hàng đầu, âm nhạc có người biểu diễn tại chỗ, tất cả đều tuyệt mỹ như trong mơ.

Ngoại trừ, người ngồi đối diện Nam Cung Nghiêu.

Cả chỗ này chỉ có hai người bọn họ là khách!

Như vậy dường như có chút kỳ lạ!

Anh định ở đây giết cô diệt khẩu sao? Đương nhiên, chọn chỗ này cũng không tệ nha, chỉ là.....

Đội đã! Cô đang nghĩ lung tung gì chứ! Uất Noãn Tâm lắc đầu, xua hết những ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Một mình ở cùng Nam Cung Nghiêu, cô luôn như con chim hoảng loạn. Một chút gió thổi cỏ lay, cũng không kiềm được tự mình dọa mình.

Phục vụ khom người. “Xin hỏi hai vị dùng gì ạ?”

Nam Cung Nghiêu không nhìn thực đơn, gọi thẳng một phần beefsteak và rượu vang. Đến lượt Uất Noãn Tâm, đối với cái thực đơn rất nặng ký này, vẻ mặt khó xử, trầm tư suy nghĩ, lông mày nhíu chặt lại.

Từ trang đầu cho đến trang cuối, rẻ nhất cũng phải 500....USD! Cũng chỉ là Salad! Có làm không vậy? Không bằng ăn cướp.

“Xin hỏi cô có muốn gọi gì không ạ?” Phục vụ lễ phép hỏi.

Uất Noãn Tâm khép thực đơn lại, nở nụ cười nhạt: “Có cơm chiên trứng không? Món hai mươi một đồng một đĩa đó, loại trộn đầy đủ các thứ.....”

Trên trán của phục vụ hiện đầy hắc tuyến, cố gắng ổn định người lại.
“Chỗ chúng tôi là nhà hàng kiểu Pháp, không có cơm chiên trứng.”

“Vậy cơm chiên trứng kiểu Pháp thì sao?”

“.....”

Nam Cung Nghiêu chịu không được khinh thường liếc cô.

“Hai phần beefsteak!”

“Vâng!”

“Này....” Uất Noãn Tâm lên tiếng kêu to, nhíu mày chớp mắt. “Một nghìn USD một phần, anh muốn lấy mạng tôi hả!”

“Ở lại đây rửa bát một tháng chắc đủ.” Nam Cung Nghiêu nhả nhận đảo lỵ cao chân, bày ra thái độ không liên quan đến anh.

“Anh.....”

“Yên tâm, sẽ không bắt cô trả tiền!”

“Tôi chỉ là một luật sư nhỏ bé, làm sao dám để tổng tài đại nhân trả chứ.”

“Không lẽ cô không biết phân biệt thời gian, hoàn cảnh sao? Bây giờ không phải giờ đi làm, không ở công ty, cô không phải nhân viên của tôi!”

Uất Noãn Tâm bĩu môi, tức giận. “Ai biết được anh có đột nhiên bị động kinh hay không, bày ra bộ dạng tổng tài.” Tính khí của anh mưa nắng thất

thường, cô vẫn nên đề phòng tốt hơn. Nói nhiều sai nhiều, cô vẫn nên im lặng thì hơn!

Do đó khi phục vụ mang thức ăn lên, Uất Noãn Tâm vẫn không nói câu nào, chăm chú cắt thịt bò. Bò này là bò thần sao? Mọc cánh sao? Một miếng thịt bò nhỏ xiu, vậy mà hết một nghìn USD, quý chỗ nào chứ! Hơn nữa mùi vị cũng bình thường, cũng không ngon bằng thịt bò rẻ tiền ở quán lề đường. Một trăm đồng một tô bụi, một tô có thể ăn no đến tối.

“Sao nào? Lương Cảnh Đường không ở đây, cô ngay cả cơm cũng ăn không vô sao?” Nhìn thấy vẻ mặt của cô ăn đầy oán giận, cắt thịt bò giống như đang phát tiết, Nam Cung Nghiêu chế nhạo nói. “Có cần đánh một cuộc điện thoại, gọi anh ta đến đây không?”

Uất Noãn Tâm vừa nghe, càng không có tâm trạng. “Mặc dù câu này tôi đã lặp lại cả trăm lần, cho dù tôi nói đến hộc máu anh cũng không tin, nhưng vẫn cần nhấn mạnh thêm lần nữa, tôi và anh ấy chỉ có quan hệ bạn bè bình thường!”

“Ồ....” Nam Cung Nghiêu trả lại một câu, nhưng hiển nhiên không tin.

Uất Noãn Tâm vô vọng. Cô thật ngu ngốc, rõ ràng anh sẽ không tin, có cần thiết tốn nhiều lời không? Xem ra cô tu hành chưa đủ, còn phải kiên nhẫn.

Nghĩ im lặng như vậy quá lâu cũng không hay, đành tùy tiện tìm chuyện khác để nói. “Sao hôm nay đột nhiên có lòng tốt mời tôi ăn cơm?”

“Một đôi vợ chồng, ngẫu nhiên ra ngoài ăn cơm, cũng là chuyện bình thường!”

Vợ chồng ăn cơm là chuyện rất bình thường! Nhưng đối tượng là anh, thì rất rất không bình thường!”

Đây gọi là gì? Không có việc tỏ ra ân cần, không trộm cắp cũng cướp giật. Chồn chúc tết gà, không có lòng tốt.

“Đáng lẽ cô phải cảm kích tôi mới phải.”

“Bởi vì anh mời tôi dùng đại tiệc sao?” Nói thật cô chẳng vui vẻ cho lắm.

“Bởi vì tôi cho cô và gian phu có cơ hội sớm tối bên nhau, bồi dưỡng tình cảm. Người chồng này của cô, rất có lương tâm không phải sao?”

“.....” Cái gì gọi gian phu chứ? Anh nói chuyện có cần khó nghe đến vậy không? Uất Noãn Tâm tức giận, rất muốn xông qua nện vào mặt của anh.

Không phải anh rất ít nói, tàn nhẫn muốn chết, cứ như nói nhiều hơn một câu sẽ lấy mạng của anh sao? Tại sao chuyện này, lại nghĩ không thông nhỉ? Cứ hai ba ngày lại lấy chuyện này ra quấy nhiễu cô, vẫn còn chưa xong sao?

Không thể nhẫn nhịn thêm được, không suy nghĩ đánh trả lại. “Anh cùng trợ lý Hường sớm tối bên nhau, cực kỳ ăn ý, khó trách khỏi khiến người khác hiểu nhầm nha! Cô ấy xinh đẹp vậy, lại tốt nghiệp ở trường danh tiếng, là người tình trong mộng của đàn ông. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cũng không phải không thể....”

“Cho nên, cô đang cố vũ chồng mình ra ngoài ngoại tình sao?” Miệng của anh hơi mỉm cười. Nhưng tuyệt đối không thấy anh có biểu hiện vui vẻ, ngược lại càng nguy hiểm.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 146: Anh Ghen Sao?

Uất Noãn Tâm gấp chiêu nào đỡ chiêu đó, tràn đầy tự tin. “Tôi chỉ nói vậy thôi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Anh cũng sẽ không bởi vì tôi cố vũ mà vượt rào, cũng không bởi vì tôi ngăn cản, không ra ngoài léng phéng!”

“Xem ra, cô rất hiểu tôi!”

“Như nhau thôi!”

“Tôi có thể hiểu, cô đang ghen không?”

Uất Noãn Tâm cường điệu cười lên vài tiếng. “Vậy thì anh đã sai rồi, tuyệt đối không có! Nếu như có thể tùy tiện nói ghen là ghen, vậy anh chấp nhất chuyện tôi và Lương Cảnh Đường không buông, không phải là điên cuồng ghen tuông sao?”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu trầm xuống, giống như màn đêm âm u trước khi mưa to gió lớn ập đến, mây đen ngày càng dày đặc.

Bởi vì, hai chữ ‘ghen tuông’, làm anh đau đớn.

Mấy ngày này, biểu hiện rối loạn của anh đối với việc Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường ‘ngoại tình’ tìm một cách hiểu hợp lý, có lẽ sự xúc phạm đối với tôn nghiêm của người đàn ông là lý do chủ yếu nhất. Đến khi cô hỏi anh có phải đang ‘điên cuồng ghen tuông’, anh không cách nào phủ nhận.

Càng buồn cười hơn nữa, trong chớp mắt anh cảm thấy bị nói trúng tim đen.

Nhưng mà, anh vì cô mà ghen tuông, làm sao có thể chứ?

Địa vị cô trong lòng anh, chẳng qua chỉ là một con cò tham lam xảo quyệt, anh trước giờ vô cùng kính miệt, ghen tuông quả thật quá hoang đường mà!

Trong lòng anh cực lực phủ nhận, cũng dè nén lửa giận, anh quyết không để cô ảnh hưởng đến tâm trạng của bản thân, càng không thể ở trước mặt cô để lộ ra ngoài!

Anh nở nụ cười mỉa. “Cô cho rằng bản thân xứng sao?”

Chỉ một câu đơn giản, bảy chữ, lại có sức sỉ nhục cực lớn. Uất Noãn Tâm chán nản. Cô không xứng, nếu được thì anh cũng đừng có dây dưa không dứt trong chuyện này! Người cố chấp trong chuyện này là anh, người nói cô không xứng rồi tức giận cũng là anh, rốt cuộc anh muốn sao đây? Mỗi một câu nói, mỗi một chuyện đều muốn chiếm ưu thế sao?

Thôi kệ! Nói lý với loại người này, cũng chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa cô cũng không bao giờ thẳng nói.

Cô gọi phục vụ mở TV, theo phép tôn trọng, cũng phải nói một câu giải thích với Nam Cung Nghiêu. “Mỗi ngày tôi đều xem chương trình pháp luật này, thời gian cũng sắp đến rồi.”

Còn năm phút nữa mới phát sóng, kênh quốc tế đang giới thiệu một sản phẩm của Nam Phi, đó là một vòng cổ bằng Sapphire được các bậc thầy kim hoàn nổi tiếng nhất thế giới mất mười năm để làm ra.

Mặc dù Uất Noãn Tâm không phân biệt được các loại đá quý, nhưng loại đá quý cao cấp này, vừa nhìn có thể nhận ra được, từ đường nét, ánh sáng

đến tạo hình, đều lộ ra được một sự sang trọng tuyệt vời. Hấp dẫn cô nhất đó là mặt dây chuyền, tạo hình độc đáo hai con thiên nga trong một trái tim, vừa nhìn đã thích rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của cô sáng lên, Nam Cung Nghiêu nói một câu chế giễu. “Tôi cho rằng, cô rất thanh cao, rất khinh bỉ những thứ này chứ!”

Đồ trang sức trong nhà chất đống, từ trước đến giờ chưa thấy cô đeo, cho rằng cô không đếm xỉa đến, thì ra ‘chí hướng rộng lớn’ (tức tràn đầy tham vọng). Ngay cả trân châu giá cả mấy chục triệu không để trong mắt, chỉ có hứng thú với thứ trị giá vài trăm triệu, tham vọng của cô cũng lớn thật!”

“Thực sự rất đẹp mà....” Uất Noãn Tâm hoàn toàn không thể rời tầm mắt. Cô đối với những thứ này không có hứng thú, nhưng đàn bà trời sinh hay bị những thứ đẹp dễ hấp dẫn. Cho nên có lúc, đàn bà vì những thứ xa xỉ hy sinh vài thứ, cũng là đều dễ hiểu.

Một nhân viên nhỏ bé như cô không thể mua nổi, dùng mắt nhìn cho đỡ thèm cũng tốt!

Nam Cung Nghiêu cố ý phá hư sự thích thú của cô, đứng dậy rời khỏi.
“Đi thôi!”

“Nhưng, nhưng chương trình pháp luật vẫn chưa phát sóng mà....”

“Hứng thú của cô đã không còn ở trong tiết mục đó rồi!” Anh cũng không quay đầu lại, bước đi khá thanh lịch.

Uất Noãn Tâm lưu luyến nhìn trước vòng cổ, chầm chậm chạy theo sao.

.....

Có sự âm thầm giúp đỡ của Lương Cảnh Đường, quân số của ‘nữ ma đầu’ không ngừng giảm nhanh, còn quân số của Uất Noãn Tâm ngày càng

lớn mạnh. Rất nhanh có khả năng kháng dịch, tỷ lệ hiện tại là năm năm. Công việc càng ngày càng thuận lợi, từ từ cô cũng không cảm thấy ở Hoàn Cầu là một loại giày vò.

Buổi sáng vừa đi làm đã thấy vẻ mặt uể oải của Trần Nhiên, Uất Noãn Tâm mang cho cô ấy một ly coffee, quan tâm hỏi: “Buổi tối lại xem phim Hàn phải không?”

“Không phải! Buổi đấu giá đó! Là cái vòng ‘thiên nga chi tâm’ lần trước cô nói, tối hôm qua bán đấu giá với giá trên trời.”

“Đợi đã.....” Uất Noãn Tâm vỗ ngực cường điện hít mạnh vài hơi. “Tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, cô nói đi!”

Đến khi cô ấy báo ra con số, cô vẫn không kiềm chế bản thân than lên một tiếng. “Một trăm hai mươi triệu sao?”

“Đúng vậy! Đá quý cao cấp, giá thấp nhất cũng tám mươi triệu! Người mua cô cũng biết đó....” Cô thần bí nở nụ cười hề hề, thốt ra hai chữ. “Tổng, tài!” Đủ oai phong chưa?”

Anh ư? Uất Noãn Tâm sững sốt. Tại sao anh lại đột nhiên có hứng thú với trang sức nhỉ? Không lẽ bởi vì hai ngày trước cô vô ý đề cập đến sao? Không phải mua cho cô chứ?

Nhịp tim chậm đi một nhịp!

Nhưng nghĩ lại, anh làm gì tốt đến vậy! Chắc mua về cho ong bướm bên ngoài của anh thôi, trong lòng đột nhiên có chút không thoải mái.

Mặc dù cứ nói với chính mình, Nam Cung Nghiêu không thể có lòng tốt mua tặng cho cô như vậy, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi, Uất Noãn Tâm cũng không thể kiềm chế mơ mộng của mình. Mỗi khi

trở về phòng, trước khi mở đèn, đều rất vô sỉ mơ mộng, ‘thiên nga chi tâm’ đang nằm trên giường của mình.

Nhưng mà, một ngày.....

Hai ngày.....

Ba ngày.....

Chuyện cô mong đợi đã không xảy đến.

Thực ra cô cũng không thực sự muốn sợ dây chuyền đó, chỉ vì Nam Cung Nghiêu là người mua, cảm thấy bản thân cũng có chút liên quan, nên mới có sự chờ đợi phi thực tế như vậy.

Ngày thứ năm, cuối cùng cô nhịn không được, chủ động gõ cửa phòng Nam Cung Nghiêu, rón rén bước vào. Lưỡng lự hơn nửa ngày mới mở miệng. “Nghe nói.....nghe nói anh đã mua ‘thiên nga chi tâm’?”

“Đúng!” Nam Cung Nghiêu đang làm việc, tùy tiện đáp trả cô một câu.

“Tôi có thể xem một chút được không?”

“Ở trên ghế sofa đó.”

Sợ dây chuyền một trăm hai mươi triệu có thể tùy tiện quăng trên sofa sao? Uất Noãn Tâm thật có loại kích động thay anh bảo quản. Nhưng anh có hoài nghi cô là kẻ có lòng chiếm làm của riêng không?

Cẩn thận mở hộp ra, đá quý tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng của màu sắc, đẹp đến nỗi muốn chột mù mắt cô. Đẹp quá đẹp quá đi.....cô đặt trên lòng bàn tay thưởng thức rất lâu, thích đến nỗi không nỡ buông tay.

Cho đến khi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 147: Dây Chuyền Tặng Cho Ai?

“Xem đủ chưa hả?” Giọng của Nam Cung Nghiêu như một xô nước lạnh dội xuống, tiêu diệt triệt để mơ mộng đẹp đẽ của cô. Cô bĩu môi, xem có chút xú, cũng không mất đi một phân tiền, thật nhỏ mọn.

Luyến tiếc đặt trở lại chỗ cũ, hỏi: “Anh mua dây chuyền để làm gì?”

“Tôi mua đồ, cần sự đồng ý của cô sao?”

“Chỉ hỏi thôi mà....”

“Tặng người khác!”

Tim của Uất Noãn Tâm đột nhiên run lên, tặng người khác sao? Tặng cho ai chứ? Sẽ không tặng cho cô chứ?

OMG! Cô lại bắt đầu có những suy nghĩ bậy bạ phi thực tế rồi!

“VẬY TÔI RA NGOÀI ĐÂY!” Cô đóng cửa lại, trong mắt đều tràn ngập ánh sáng chói lọi của sợi dây chuyền.

Có loại độc dược nào gọi là.....cuồng si nghĩ đến đá quý không?

.....

Chưa đến hai ngày, Uất Noãn Tâm liền biết ‘thiên nga chi tâm’ đã rơi xuống đâu. Buổi trưa ngày hôm đó sau khi ăn cơm xong, vẫn chưa đến giờ vào ca chiều, dự định leo lên bàn làm việc ngủ một giấc, các đồng nghiệp ở bàn kế bên lại tụ lại thành đám như một buổi tiệc nhỏ, còn gọi cô qua đó.

“Các cô có biết ‘thiên nga chi tâm’, tổng tài tặng cho ai không?” Trần Nhiên sau hồi dây dưa, mới trịnh trọng nói ra đáp án. “Quốc bảo của giới nghệ sĩ Đài Loan – Hạ Nghiên Chi đó!”

Tim của Uất Noãn Tâm vang lên tiếng ‘lộp độp’, biết rõ Nam Cung Nghiêu không phải mua cho cô, nhưng vẫn không kiềm được sự thất vọng, miễn cưỡng nở nụ cười. “VẬY SAO?”

“Đúng đúng đúng! Tối hôm qua bọn họ tham gia lễ khai mạc liên hoan phim, cô xem đi, tiêu đề đầu trang luôn nè.” Trần Nhiên banh tờ báo ra, toàn bộ mặt báo đều là hai người bọn họ. Nam thì quý phái, nữ thì xinh đẹp, cực kỳ xứng đôi.

“Phòng viên phòng vẫn lúc đó cũng chính miệng thừa nhận, là tổng tài tặng đó! Còn giả bộ giải thích rằng, là lễ vật gặp mặt nhân buổi ký kết quyền phát ngôn giữa Hoàn Cầu và công ty may mặc. Tôi thấy cô ta cười giống như vừa ăn phải mật vậy.”

“Hôm qua tôi cũng có xem tin tức, ký giả chụp được hình bọn họ đang thân mật sau cánh gà. Tổng tài rất ít khi có scandal với nữ minh tinh, lần này lại cao trào như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Cho dù có chuyện gì, cũng chẳng có gì lạ! Hạ Nghiên Chi không phải là nữ minh tinh bình thường, là con át chủ bài của Hollywood, được biết đến là người đẹp có khí chất cổ điển nhất Đài Loan, các thương nhân giàu có trong và ngoài nước theo đuổi cô ấy rất nhiều, nghe nói ngay cả vương tử cũng muốn cầu hôn với cô ấy nha!”

Các đồng nghiệp nữ cứ riu rít chuyện bát quát không dứt, không biết mệt là gì, Uất Noãn Tâm chỉ biết cười phụ họa, thực ra trong lòng lại có sự khó chịu không nói nên lời.

“Đúng rồi, Hạ Nghiên Chi không phải đã ký hợp đồng với một công ty may mặc rất có tiếng ở nước ngoài sao? Hình như còn là hợp đồng không

kỳ hạn, đây không phải đã vi phạm hợp đồng rồi sao?”

“Vụ kiện vi phạm hợp đồng rất khó đánh, xem ra những người ở giữa như chúng ta sắp chịu khổ rồi.” Lâm Lâm lo lắng nhìn Uất Noãn Tâm.

Lời vừa dứt, Uất Linh Lung đã gọi cô vào, mang một đồng tài liệu quảng đến trước mặt cô. “Cấp trên đưa lệnh xuống, vụ kiện của Hạ Nghiên Chi do cô phụ trách.”

Uất Noãn Tâm hoài nghi hỏi: “Có thể đổi người khác không?” Cô không muốn đánh vụ ‘tự mình đuối lý’, còn phải sống chết đào khoét chỗ hỏng của đối phương trong vụ kiện.

“Mang cô đổi đi có được không?” Uất Linh Lung khinh thường liếc cô, tức giận. “Giải quyết vấn đề vi phạm hợp đồng trước, rồi ký hợp đồng. Cấp trên yêu cầu phải toàn thắng, tiền vi phạm hợp đồng một xu cũng không được bồi thường.” Thực ra là cô ta tự mình ra quyết định, đổi tiền bồi thường hợp đồng trong phạm vi trên dưới năm triệu đổi thành toàn thắng, để làm khó Uất Noãn Tâm.

Cô chán nản. “Vâng, tôi biết rồi!”

Có thể tặng một sợi dây chuyền đá Sapphire ‘một trăm hai mươi triệu’, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng thì lại ky bo, chả biết Nam Cung Nghiêu nghĩ sao nữa!

.....

Dùng một tiếng đồng hồ làm quen với vụ kiện, vì còn một số chi tiết cần bản thân Hạ Nghiên Chi xác nhận, Uất Noãn Tâm vội vàng chạy đến studio cô ấy đang quay quảng cáo.

Lúc trước trên TV thường xuyên phát quảng cáo do Hạ Nghiên Chi đóng, cô cũng không ngạc nhiên mấy về vẻ đẹp của cô ấy, nhìn thấy người thật,

thì thật đáng kinh ngạc. Cô ấy thuộc tuýt người đẹp trên TV, người thật cũng đẹp không kém. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa vặn lòng bàn tay, mắt cánh phượng, mi dài, đôi ngươi trong suốt, phát sáng xung quanh, khó trách người ngoại quốc khen ngợi cô ấy có khí chất cổ điển.

Hơn nữa cô ấy cũng có dáng điệu giống nữ hoàng, cử chỉ giơ tay cũng đạt chuẩn quốc tế, không hổ danh là con cưng của giới thời trang.

Nhân lúc cô ấy trong giờ giải lao, Uất Noãn Tâm hẹn gặp cô ấy. “Hạ tiểu thư, tôi là luật sư đại diện của tập đoàn Hoàn Cầu, muốn thảo luận với cô một chút về chuyện ký hợp đồng bên công ty GDR...”

Kết quả người ta không thềm liếc nhìn mà đi ngang qua cô, đặt mông ngồi xuống ghế, nhân viên hóa trang và nhà tạo hình, trợ lý vây quanh cô ta thành một vòng, vừa trang điểm lại, vừa bưng trà nước, vô cùng khoe khoang.

Đi đến gần để xem, mới phát hiện cô ta đang nghe MP3, vốn không nghe thấy cô nói cái gì. Đành phải chào hỏi trợ lý của cô ta trước, rồi để trợ lý nói lại.

Hạ Nghiên Chi lúc này mới tháo tai nghe xuống, soi mói đánh giá cô. “Cô là luật sư của Hoàn Cầu sao?”

“Vâng! Hôm nay tôi đến muốn hỏi chuyện liên quan giữa cô và GDR....”

“Tôi đang bận, không rảnh!” Hạ Nghiên Chi đeo tai nghe trở lại, tiếp tục nghe nhạc.

Trợ lý xin lỗi nói: “Thật ngại quá, gần đây chị Hạ quá bận, hẹn cô bữa khác nha?”

“Nhưng thời gian ký hợp đồng là vào thứ hai tuần sau, chúng tôi chỉ còn lại mấy ngày để giải quyết việc vi phạm hợp đồng này thôi.”

“Nhưng mà chị Hạ.....”

Hai người đang khó xử, điện thoại đột nhiên vang lên, trợ lý vội vàng mang đến. “Chị Hạ, điện thoại của Nam Cung tổng tài.”

Cô ta vội vàng tháo tai nghe xuống. “Alo, Nghiêu, là em.....không phải anh nói hôm nay anh đến tham dự sao? Sao còn chưa đến vậy?”

“.....” Uất Noãn Tâm im lặng. Giọng điệu ngọt ngào thân mật đến vậy, bất cứ ai cũng biết quan hệ ‘đặc biệt’ giữa bọn họ, cũng không sợ đồn thổi ra ngoài sao? Đương nhiên, cô ta còn mong muốn đồn ra ngoài. Nhắc lên thêm một tầng quan hệ với Nam Cung Nghiêu, giá trị bản thân càng thêm tăng vọt. Nhưng mà điều cô hy vọng nhất, vẫn là Nam Cung Nghiêu ly hôn với cô, sau đó lấy cô ta?

“Luật sư sao?” Cô ta liếc nhìn Uất Noãn Tâm, không có thiện cảm. “Đúng! Cô ta đến rồi! Được rồi, em sẽ phối hợp với cô ta, người ta cũng muốn mau chóng ký hợp đồng với Hoàn Cầu mà! Em biết rồi! Anh phải nhanh lên đó!”

Cúp điện thoại, suy nghĩ một lúc, mới nhìn thẳng Uất Noãn Tâm. “Cô có gì muốn hỏi? Thì hỏi nhanh lên đi!”

Thái độ này của cô ta, Uất Noãn Tâm cũng chẳng muốn để ý đến cô ta. Nhưng không còn cách nào. đành phải niềm nở giải thích từng nội dung một trong bản hợp đồng với cô ta. Chưa hỏi được vài cô, Hạ Nghiên Chi không còn kiên nhẫn. “Làm gì mà lắm câu hỏi vậy hả? Trực tiếp trả tiền bồi thường không được sao? Thật phiền phức! Chuyện hai năm trước, tôi làm sao có thể nhớ rõ chứ!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 148: Ngoại Tình Trước Mặt Cô

Uất Noãn Tâm vẫn nở nụ cười, lễ phép trả lời: “Xin lỗi, công ty có quy định không được tiến hành bồi thường, cho nên những câu trả lời của cô có ý nghĩa rất quan trọng đối với việc thắng kiện.”

“Không bồi thường? Đang đùa gì chứ? Dựa vào quan hệ giữa tôi và Nghiêu, anh ấy không chịu bỏ ra chút tiền con con đó sao?”

“Việc này cô phải hỏi Nam Cung tổng tài, tôi chỉ theo lệnh của cấp trên mà làm, hy vọng cô hiểu cho.” Cô cũng muốn biết Nam Cung Nghiêu đang nghĩ cái quái gì! Đầu óc ngập nước rồi sao?

“Anh ấy sẽ nhanh chóng đến đây, tôi muốn gặp mặt hỏi rõ ràng. Câu hỏi của cô, tôi tạm thời không muốn trả lời.”

“Được thôi!” Uất Noãn Tâm không muốn lãng phí thời gian giải thích mục đích bên trong những câu hỏi cô ta phải trả lời, có thể không nói chuyện, càng tốt!

Cái gọi ‘nhanh chóng’ là chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ dài lê thê, Uất Noãn Tâm vẫn bình tĩnh ngồi đợi cùng Hạ Nghiên Chi. Cô ta rất nhanh đã không còn nhẫn nại, gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu nhưng không ai bắt máy, chuyển mũi nhọn về phía Uất Noãn Tâm, bày ra bộ mặt thối ngàn năm.

Cô cảm thấy bản thân rất oan uổng, cũng không phải cô bảo cô ta đợi. Hơn nữa, không phải cô cũng đang đợi sao? Có ngon, trút giận lên Nam Cung Nghiêu kìa, ngồi ở đây nhăn nhó thì được gì chứ?

Ngồi đợi rất lâu, cơn tức giận của Hạ Nghiêu Chi đủ làm nổ tung cả cái studio, Nam Cung Nghiêu cuối cùng cũng xuất hiện. Cô ta lập tức thay đổi sắc mặt ba trăm sáu mươi độ, bước nhanh đến đón tiếp. “Nghiêu, anh đến rồi!” Muốn dán chặt bao nhiêu thì dán chặt bấy nhiêu, một chút dáng vẻ hống hách lúc này cũng không nhìn thấy.

Không hổ danh là nữ diễn viên, diễn xuất cực tốt. Nếu không chứng kiến toàn bộ quá trình, Uất Noãn Tâm cũng cho rằng cô ta là người phụ nữ có nhân cách cực kỳ tốt.

“Đợi lâu lắm sao?” Hiếm khi thấy vẻ mặt Nam Cung Nghiêu dịu dàng trước mặt mọi người, không có một chút tránh né, liền liếc mắt đưa tình với Hạ Nghiêu Chi, nhéo nhẹ má của cô ta. “Được rồi, đừng tức giận.”

Uất Noãn Tâm dợn sống lưng. Người này là Nam Cung Nghiêu sao? Nhìn anh cô sợ đến hoảng!

“Đâu có tức giận đâu, đợi anh là một chuyện rất hạnh phúc....” Hạ Nghiên Chi trù mến nói, cứ như hoàn toàn xuất phát từ trong lòng.

“Ngoan!” Nam Cung Nghiêu vỗ vào mặt cô coi như phần thưởng, tầm mắt di chuyển đến người Uất Noãn Tâm. “Công việc giải quyết đến đâu rồi?”

“Hạ tiểu thư nói, cô ấy muốn gặp anh bàn bạc.”

“Nghiêu, những câu cô ấy hỏi em đều quên hết rồi, rất phiền phức, không phải trực tiếp bồi thường là xong sao? Tại sao nhất định phải toàn thắng chứ?”

“Toàn thắng?” Nam Cung Nghiêu chất vấn. “Luật sư Uất, hình như tôi đã nói tiền bồi thường vi phạm hợp đồng là trên dưới năm triệu mà!”

“Là sao có thể, trưởng phòng giao trách nhiệm xuống như vậy.....tôi không.....”

“Ngay cả một câu nói cũng không nhớ, còn đòi làm luật sư!” Hạ Nghiê Chi khinh thường ‘hừ’ một tiếng.

Uất Noãn Tâm biết mình có biện hộ cũng vô dụng, đành nhin xuống mở miệng nói. “Cho dù là năm triệu cũng không đủ!”

“Tôi biết, nếu không tôi cần cô làm gì?” Thái độ Nam Cung Nghiêu cứng rắn, bày ra bộ dạng đó là điều hiển nhiên. Anh là tổng tài, chỉ cần ra lệnh chỉ huy cấp dưới làm việc, những việc vặt vãnh này vốn không cần anh phải lo lắng.

“Vâng, tôi biết rồi!” Uất Noãn Tâm không muốn tranh cãi trước mặt nhiều người, dù sao anh cũng là cấp trên. Anh nói như thế nào, thì như thế này, cho dù bất mãn!”

“Anh quay về công ty đây!”

“Sao lại nhanh vậy chứ?” Hạ Nghiê Chi kéo tay anh lại không cho đi. “Bên này em sắp chụp xong rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm nha....anh biết một nhà hàng Anh đặc biệt đẹp....”

“Công ty còn có việc! Anh cố ý dành thời gian rảnh đến gặp em, còn không đủ sao?” Khóe miệng Nam Cung Nghiêu khẽ nhếch lên, ánh mắt tràn đầy dụ dăng, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Người ngoài nhìn vào, cho rằng anh đối với Hạ Nghiê Chi không giống với người khác, là cực kỳ cưng chiều, thậm chí còn đoán anh rất nhanh có khả năng lấy cô ta về làm vợ lẽ. Nhưng điều này đối với anh mà nói, chỉ là diễn kịch. Người xem mà anh để ý đến, là Uất Noãn Tâm. Nhưng đáng tiếc cô không biết, lại coi anh đang làm thật!

“Luật sư Uất, cô cùng về với tôi!”

“Tôi tự mình gọi xem về công ty được rồi!” Ai biết được anh lại có âm mưu gì.

“Công ty không chi trả!”

“.....” Anh đoán chắc cô không có tiền gọi xe, sẽ khuất phục sao? Uất Noãn Tâm không cam chịu nghĩ vậy.

Nhưng....anh quả thật đã đoán trúng rồi!

Cô không có tiền.

Chỉ đành không có liêm sỉ đi theo anh, thăm thề lần sao nhất định phải mang theo tiền, nếu lại xảy ra tình huống như vậy, nhất định sẽ quay đầu chạy lấy người mất.

.....

Trên đường quay về công ty, hiếm khi Nam Cung Nghiêu không xem tài liệu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Uất Noãn Tâm ghen nãy giờ, cực kỳ khó chịu, cho đến khi.....

“Có lời muốn nói.”

Là anh muốn cô nói đó nha! Cô nói thẳng vậy.

“Tổng tài, tôi không muốn tiếp nhận vụ kiện này.”

“Lý do?”

“Buổi sáng tôi đã xem qua tài liệu, trong vụ kiện này, quả thật là hạ tiểu thư vi phạm hợp đồng. Mặc dù có vài chỗ hổng, khởi kiện không phải hoàn

toàn không thể đánh, nhưng tôi vẫn không muốn thụ lý, anh giao cho người khác đi!”

“Đây là nguyên tắc của cô sao?” Nam Cung Nghiêu bày ra dáng vẻ thoải mái hất mặt lên, giọng nói không trầm không bổng. “Nếu vừa gặp phải khó khăn liền giao cho người khác, vậy làm luật sư chẳng có ý nghĩa gì sao?”

“Không phải vì khó khăn, tôi chỉ không muốn làm chuyện trái với lương tâm! Sở dĩ tôi lựa chọn trở thành luật sư, là muốn bảo vệ công bằng chính nghĩa trong xã hội, mà không phải....”

“Trong cái thế giới này, mỗi người đều đang làm chuyện trái với lương tâm của mình. Nếu như cô tự nhận mình thanh cao, sớm muộn gì cũng bị người khác ăn sạch sành sanh. Nếu đã như vậy, không bằng trốn trong nhà đợi người khác nuôi.”

“.....” Uất Noãn Tâm không cách nào phản bác lại. Quả thật, cái thế giới này tràn đầy âm mưu. Một mình cô không có đủ khả năng thay đổi, chỉ có thể không đổ xô theo người khác, tự lo chính mình. “Mặc kệ nói như thế nào, tôi không muốn nhận.”

“Tôi cho cô quyền lựa chọn sao? Một khi cô trở thành cấp dưới của tôi, nghĩa vụ duy nhất là phục tùng!”

Uất Noãn Tâm cảm thấy bản thân giống như con cua bị anh trói chặt lại, rồi cắm một cái cây vào. Không có cách nào phản kháng, cũng không có cách nào chống trả lại. Bởi vì ngay từ đầu, địa vị của hai người đã không bình đẳng rồi.

“Nếu anh đã có thể tặng cho Hạ tiểu thư sợi dây chuyền một trăm hai mươi triệu, tại sao còn tiếc rẻ tiền bồi thường vi phạm hợp đồng chứ? Lợi ích Hạ tiểu thư có thể mang đến cho công ty, hoàn toàn có thể nhiều hơn tiền vi phạm hợp đồng.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 149: Cô Không Ghen Tuông?

“Tôi là thương nhân, mọi thứ đều đòi hỏi lợi ích lớn nhất. Hơn nữa, ‘thiên nga chi tâm’ là bản thân tôi tặng cho cô ấy, không liên quan đến công ty.”

“.....”

“Xem ra, cô đối với việc này rất có ý kiến? Đồ mà bản thân mình thích bị một người con gái khác chiếm giữ, có cảm giác gì? Rất khó chịu sao?”

“Không có! Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng thứ đó sẽ thuộc về tôi.”

“Cô thật đạo đức giả. Nếu như không cảm thấy thích, đã không nhìn trừng trừng TV lâu đến vậy, còn chủ động yêu cầu cho cô xem. Không phải cô ngộ nhận tôi sẽ tặng cho cô chứ? Kết quả lại để cô rất thất vọng?”

Uất Noãn Tâm bị anh nói trúng tim đen, tức giận, chết vẫn còn cứng miệng. “Không có!”

“Tôi từng nói, cô diễn xuất vẫn chưa đủ tốt đâu! Muốn diễn ở trước mặt tôi, tốt như đừng để lộ ra bất cứ dấu vết nào!”

“Được! Tôi thừa nhận tôi có một chút không vui, nhưng đó là vì tôi thích thiết kế của ‘thiên nga chi tâm’, không liên quan gì đến giá trị của nó, cũng chẳng liên quan đến anh.”

“Nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác ngoại tình ngay trước mặt, một chút cảm giác cô cũng không có sao?”

“Anh từng nói, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, tại sao tôi phải ghen tuông chứ?” Trong mắt của Uất Noãn Tâm không có chút bất mãn nào, ngược lại còn nở nụ cười hỏi ngược lại anh. “Lần trước anh nói, anh đối với chuyện ‘ngoại tình’ của tôi và Lương Cảnh Đường nhắm một mắt mở một mắt, làm tròn trách nhiệm người chồng, tôi nên cảm kích anh. Bây giờ tôi cũng như vậy, không phải anh cũng nên cảm kích tôi sao?”

Bởi vì cô to gan dám khiêu khích anh, Nam Cung Nghiêu cảm thấy không vui, xoang mũi phả ra một tiếng hừ khinh bỉ. “Cô không nhắm một mắt mở một mắt, còn làm được gì chứ? Cô có thể làm gì nào?”

Anh thừa nhận, anh cố ý ngoại tình với Hạ Nghiên Chi, kích thích cô, mục đích muốn xem phản ứng của cô, nhưng người phụ nữ chết tiệt này, một chút phản ứng cũng không có, ngay cả một chút không hài lòng cũng không nhìn thấy! Cô cứ vậy không thèm để ý đến sao? Nói sao thì, anh cũng là chồng cô mà!

Anh cũng không biết tại sao bản thân mình lại so đo như vậy, tóm lại anh khó chịu khi cô ở cùng với Lương Cảnh Đường, cô cũng nên như vậy, chứ không phải chết tiệt không có chút phản ứng nào! Giống như anh với cô chẳng qua là người xa lạ, không gây cho tâm trạng của cô có bất kỳ dao động nào.

Nhưng anh không biết, khi Uất Noãn Tâm nói ra những lời này, cũng có một cơn tức giận. Mặc kệ anh đối với tình cũ khó quên hay như thế nào, nhìn thấy anh cùng người con gái khác liếc mắt đưa tình, trong lòng cô rất chua xót, co lại, ánh mắt đau đớn như bị kim đâm vào. Có thể giống như những gì anh nói, cô có thể làm gì chứ? Ngoài trừ nhắm một mắt mở một mắt ra, cô còn có thể làm gì sao?

Trong lòng anh, vốn không hề có cô. Bất luận cô có khó chịu đến đâu, thậm chí làm ầm lên, cũng không thể làm thay đổi bất kỳ sự thật nào.

Cô cố đèn nèn sự kiêu ngạo lại, không còn sức lực để tranh cãi, cười khố.
“.....Đúng vậy, tôi cái gì cũng không làm được!”

Cô chẳng qua chỉ là một con cò trong tay anh mà thôi!

Thời tiết giữa trưa của mùa hạ thay đổi thất thường, lúc rời khỏi studio, trời đã có chút âm u. Chưa được hai mươi phút, bây giờ đã đổ mưa to nổi gió lớn, như dây roi, sét đánh quật từng đợt lên cửa sổ xe. Thế giới ngoài cửa xe ‘núi chuyển đất rung’, ‘âm u đáng sợ’.

Uất Noãn Tâm vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không nói chuyện, Nam Cung Nghiêu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô đột nhiên kêu lên một câu. “Dừng xem....”

Tiếng kêu quá gấp gáp, làm cho lái xe đạp phanh thật mạnh. Nam Cung Nghiêu bất ngờ không kịp đề phòng, cả người ngã mạnh về phía trước, tức giận nhú mày. “Cô đang làm cái quái gì vậy hả?”

“Có dù không?” Cô vội vàng hỏi.

Nam Cung Nghiêu đưa đại một cây cho cô, chưa kịp hỏi cô muốn làm gì, cô đã bung dù xuống xe. Xuyên qua làn mưa, anh mơ hồ nhìn thấy cô cầm một cái dù đưa cho một bà cụ đang che bìa các tông trên đường, rồi giúp bà ấy đi đến trước cửa ngân hàng tránh mưa, cả người của chính mình bị ướt nhẹp.

Trong đáy lòng có một sợi dây thần kinh mềm mại bị xúc động.

Nhưng khi cô ướt như chuột lột ngồi trong xe, anh làm mặt lạnh quăng cho cô một cái khăn. Nói lời trái với lòng mình. “Đừng có ở trước mặt tôi giả vờ lương thiện, chiêu này của cô vô dụng, ngược lại làm cho tôi cảm thấy cô càng dối trá thêm.”

“Tôi làm vậy phải để cho anh xem, tôi vì chính sự lương thiện của bản thân làm vậy! Anh có thể xem như chưa thấy gì!”

Nam Cung Nghiêu căng khuôn mặt lạnh lùng ra, bảo tài xế lái xe.

.....

Về đến công ty tiếp tục để cho máy lạnh phả vào, quần áo cũng khô, nhưng khí lạnh đã xâm nhập vào trong cơ thể của Uất Noãn Tâm, lạnh đến mức bất thành linh rùng mình. Tiếp theo đó càng cảm thấy lạnh hơn, liên tục hắt hơi. Đồng nghiệp ở xung quanh nhận thức được điều này, ai cũng cho cô thuốc. Cô từ nhà về sinh đi ra, trên bàn có thêm một ly sữa nóng, còn dè một tờ giấy ở phía dưới, dặn cô phải uống. Ở góc còn vẽ một cái mặt cười dịu dàng, vừa nhìn là biết chỉ có Lương Cảnh Đường mới quan tâm như vậy, làm cho tim của cô có chút ấm áp.

Không được bao lâu, Hường Vi cũng đến, mang một cái bình giữ nhiệt đặt trên bàn cô, bỏ đi không nói tiếng nào.

Cô mở ra xem thử, là thuốc nước trị cảm cúm.

Nam Cung Nghiêu giống như loại người sẽ làm những việc này sao? Bên trong không bỏ độc chứ!

Cô cố ý ‘bóp méo’ ý tốt của anh, nhưng không thể phủ nhận, cô vẫn có chút cảm động.

Sữa nóng và thuốc cảm cúm, cô nên chọn cái nào?

.....

Mặc dù trong lòng có trăm ngàn cái không muốn, Uất Noãn Tâm vẫn phải thức cả ngày lẫn đêm chuẩn bị tài liệu cho vụ kiện, cắm đầu tìm lỗi hổng của đối phương. Năm ngày sau, phiên tòa mở vụ kiện. Bồi thẩm đoàn

đã đến đông đủ, Hạ Nghiên Chi ngồi ở ghế bị cáo, đang bận chơi trò chơi trên Ipad, tâm trạng rất tốt.

Nam Cung Nghiêu ngồi ở ghế nghe xử, gật đầu coi như chào hỏi với cô.

Uất Noãn Tâm đã thay xong quần áo luật sư, nhưng do dự không muốn bước vào. Mặc dù đã chuẩn bị rất nhiều tâm lý cần thiết, nhưng cô vẫn không có cách nào ép buộc bản thân làm chuyện trái lương tâm. Hô hấp khó khăn, dũng khí không đủ.

Lúc này, có người ở phía sau đánh cô một cái. Cô hoảng sợ, chưa hoàn hồn đã quay đầu lại, là Lương Cảnh Đường. “Anh đứng ở đằng sau người ta làm gì chứ, còn mặc cả áo luật sư?” Cô trêu chọc. “Không phải anh là luật sư biện hộ của đối phương chứ?”

“Không phải vậy! Vụ kiện này, anh đến thay cho em!”

Uất Noãn Tâm ngây ngốc, đầu nhất thời không tiêu hóa được chuyện này. “Anh đến thay em sao? Tại sao chứ?”

“Anh biết em không muốn, muốn giúp em!”

“Nhưng mà, anh càng có nguyên tắc hơn em. Vụ kiện trái lương tâm này, anh càng không muốn đánh! Không được, em không thể để anh làm như vậy.”

Cô vội vàng đi lên pháp đình, bị Lương Cảnh Đường kéo lại, mỉm cười như gió xuân. “Là anh cam tâm tình nguyện mà! So với nguyên tắc, anh càng muốn bảo vệ em hơn!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 150: Khiêu Khích

Những lời của Lương Cảnh Đường mang đến cho Uất Noãn Tâm một sự rung động rất lớn, cũng rất cảm động. Tuy nhiên, cũng bởi vì anh đối với cô tốt như vậy, cô càng không thể liên lụy đến anh, kéo anh xuống nước. “Cám ơn ý tốt của anh, nhưng em không có cách nào làm như vậy! Đây là vấn đề của bản thân em, em phải tự mình giải quyết.”

“Ngốc à, đừng có chuyện gì cũng ôm đồm hết lên người mình, như vậy rất mệt. Chỉ lần này thôi, để anh vì em làm chút chuyện, được không?”

Ánh mắt của anh quá dịu dàng, kiên định, làm cho Uất Noãn Tâm không cách nào phản kháng lại. Bởi vì cảm động mà nghẹn lời, cổ họng nghẹn ngào. “Cám ơn nhé!”

“Đồ ngốc, chuyện này có gì đáng cảm ơn chứ!” Lương Cảnh Đường lau giọt nước mắt ở khóe mắt cô. “Được rồi, em ở đây đợi một lát, anh sẽ nhanh chóng đến tìm em!”

Khi anh bước vào pháp đình, những người ở phòng luật sư của công ty có chút ngạc nhiên. Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu không thay đổi, nhưng ánh mắt hơi có chút biến chuyển. Anh ta cho rằng anh ta làm như vậy rất vĩ đại sao? Không tự lượng sức mình.

Đây là một vụ kiện nhất định phải bồi thường, gần như không có khả năng xoay chuyển, nhưng Lương Cảnh Đường vẫn tinh ý bắt được một vài lỗ hổng trong đó, hỏi đến nỗi luật sư của đối phương ghen lời không trả lời được, sức hút, khả năng hùng biện và cách xử sự tao nhã đã làm chấn động

xung quanh, cuối cùng tiền vi phạm hợp đồng từ hai mươi triệu ép xuống ba triệu, đạt được thắng lợi lớn.

Uất Noãn Tâm cảm thấy vô cùng vui sướng, đối với Lương Cảnh Đường tràn đầy sự áy náy. Nhưng khi anh mỉm cười xuất hiện trước mặt cô, mở rộng hai tay hỏi: “Em không cho anh một cái ôm chiến thắng sao?”

Phòng tuyến của cô hoàn toàn đổ vỡ, gần như nhào vào lòng anh. “Cám ơn anh.....xin lỗi....xin lỗi anh.....”

“Đồ ngốc à! Việc này là anh cam tâm tình nguyện làm mà.” Vào giờ phút ôm cô vào lòng, Lương Cảnh Đường mới ý thức được bản thân đã không thể tự kiềm chế bản thân mình yêu người con gái này.

Cái ôm này, anh đã chờ đợi rất lâu rất lâu rồi. Anh rất muốn cứ ôm cô như vậy, ôm thật chặt, không buông tay. Nhưng anh sợ bản thân dùng sức quá lớn, làm cô đau. Cô giống như một con búp bê bằng sứ, anh yêu quý trân trọng đến ngay cả tim cũng đau, không biết phải trân trọng như thế nào.

Cả màn này, đập thẳng vào mắt Nam Cung Nghiêu, trên mặt mây đen kéo mù mịt, bàn tay nắm chặt lại.

Nếu như ngày trước anh đã hiểu lầm cô, anh tình nguyện tin tưởng cô, vậy bây giờ thì sao nào? Cô ở nơi công cộng không e dè gì ôm một người đàn ông khác, có từng nghĩ đến anh sẽ nhìn thấy không?

Có lẽ, cô vốn không thèm để ý đến anh có nhìn thấy hay không! Thậm chí hy vọng trực tiếp ly hôn, để cô tự do.

Trong đáy lòng vô cơ chứa đầy sự mệt mỏi sâu thẳm, và bất lực, anh ngay cả sức mĩa mai cô cũng không có, thậm chí nghĩ cũng cảm thấy mệt.

Sắc đêm rực rỡ, ngoài cửa sổ đèn neon nhấp nháy, so với ban ngày càng sôi nổi đẹp đẽ hơn, choáng ngợp trong xa hoa. Phòng tổng thống của khách sạn năm sao, Nam Cung Nghiêu đứng sát bên cửa sổ, kiêu ngạo đứng nhìn thành phố phồn hoa và sáng đèn ở dưới chân mình, một ly rượu mạnh, rượu chạy qua cổ họng, đẩy lên từng cơn cay nóng, đốt cháy.

Màu sắc về đêm của Đài Bắc, là thứ dễ lừa gạt người khác nhất trên thế giới này. Không phải là sự nhộn nhịp của nhân gian, chẳng qua chỉ là một tầng che đậy, che dấu sự tàn nhẫn cùng dơ bẩn của thực tế. Đắm chìm trong cuộc sống phồn hoa, là dùng tiền xếp chồng lên. Không có tiền, cuộc sống chỉ còn lại vô vàng đau khổ và chán nản.

Anh không cho phép bản thân trở thành kẻ yếu đuối, cho nên anh mặc dù đã trở thành người chi phối nền kinh tế Đài Loan, anh cũng không lơ lửng một chút nào, làm việc như điên để mở rộng lãnh thổ.

Tim của anh quá lạnh rồi, những thứ có thể làm cho tim anh ấm áp quá ít, co nên anh chỉ có thể để cho bản thân chìm đắm trong cái phồn hoa này, ít nhất cảm thấy không cô đơn.

Ngay cả đây là một giấc mộng, chỉ cần không tỉnh lại là được!

Cứ để anh cả đời sống trong cái thế giới dối trá này, chìm đắm trong đó.

Một đôi tay như rắn nước bò lên ngực anh, đôi môi thơm lừng rơi xuống má của anh. “Sao lại một mình uống rượu? Cũng không gọi em?” Cô ta dịu dàng đến mức gần như sắp tan chảy, cả người dán chặt trên người anh.

Cho dù đứng trước mặt người ngạo, Hạ Nghiên Chi như nữ vương cao ngạo, nhưng đối mặt với người đàn yêu thương, cô cam tâm tình nguyện là một kẻ vâng lời, người con gái nhỏ đáng yêu.

Cô là siêu sao quốc tế, bên cạnh không thiếu người theo đuổi, nhưng không có ai bằng anh. Bởi vì từ trước đến giờ anh không bao giờ dính vào

scandal, còn kết hôn rồi, cô cho rằng bản thân không có cơ hội tiếp cận anh, không ngờ đến anh đột nhiên đến tìm cô làm người phát ngôn, còn cho cô một sợi dây chuyền đắt tiền.

Cô đợi gần một tuần lễ, mới đợi được đến đêm nay, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội, cố gắng bày ra hết chiêu thức trên người, khiến anh say mê bản thân.

Nam Cung Nghiêu không thích khi ở một mình bị người khác quấy rầy, kéo cánh tay cô ta ra, có chút lạnh lùng. “Em ngủ đi!”

Nhìn thấy cảnh Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường ôm nhau, lòng anh khó chịu, kéo Hạ Nghiên Chi ra khỏi phòng. Nhưng mà, một chút vui vẻ anh cũng không có, ngược lại cảm thấy rất phiền phức.

“Bây giờ ngủ còn quá sớm, hôm nay công ty thắng kiện, cũng nên chúc mừng một chút nhỉ?” Hạ Nghiên Chi nhận lấy ly rượu của anh, đôi lông mi mềm mại chớp liên tục, ấn xuống một cái hôn trên môi anh, đưa từng ngụm nhỏ Whisky vào, ánh mắt tràn đầy khiêu gợi.

Cả người mặt một bộ nội y gợi cảm, hai đỉnh nhụy như ẩn như hiện, bên dưới cạp không che đậy được, không khác gì không mặc, quyến rũ lại phóng đảng.

Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu không làm gì, cô ta bỏ ly cao chân xuống, ôm lấy cổ anh, nhón chân chủ động dâng lên đôi môi hồng, lại không hôn, nhưng cách một khoảng nhỏ như chẳng có ma sát gì, phả hơi thở nóng rực lên môi anh, cố ý dụ dỗ anh, khiến anh chủ động.

Nhưng Nam Cung Nghiêu lại không có phản ứng, cô ta có chút gấp gáp rồi.

Cơ thể anh hẳn không có vấn đề gì chứ? Đàn ông bình thường, cô làm đến mức như vậy, sớm đã cương cứng lên, nhào thẳng lên trước rồi.

Cô ta vẫn dùng hết sức khiêu khích anh, dụ dỗ anh. “Nghieu.....không lẽ.....anh không muốn em sao? Hử? Nghieu.....”

Nam Cung Nghieu quả thật một chút ý nghĩ muốn cô ta cũng không có, chỉ cần ngửi thấy mùi nước hoa động vật nồng nặc trên người cô ta, anh cảm thấy thật buồn nôn. Anh vẫn thích mùi hương nhàn nhạt trên người Uất Noãn Tâm, hình như là mùi hương của sữa tắm, rất thoải mái.....

Đáng chết! Tại sao lại nghĩ đến cô rồi?

Nam Cung Nghieu buồn bực, cô như bóng ma đuổi không đi làm anh không vui, tra tấn tinh thần anh.

Vì để chứng minh anh không thích cô, anh đối với cô không thêm để ý đến, anh tức giận ôm Hạ Nghiên Chi, quăng cô ta lên giường, cô ta đói khát cất lên tiếng rên rỉ. “Nghieu.....em rất thích sự thô bạo của anh, đến đây.....”

Quyển 4

- Chương 151: Cô Chán Ghét Tôi Đến Vậy Sao?
Chương 152: Hôn Một Cách Tàn Bạo
Chương 153: Tổng Tài Thì Giỏi Sao?
Chương 154: Nam Cung Nghiêu, Cứu Tôi!
Chương 155: Cô Ấy Là Vợ Tôi!
Chương 156: Anh Ta Không Quan Tâm Đến Sống Chết Của Em
Chương 157: Chỉ Có Tôi Được Bắt Nạt Em
Chương 158: Em Có Thích Tôi Không?
Chương 159: Tôi Nhớ Em!
Chương 160: Anh Động Chân Tình Rồi
Chương 161: Ẩn Minh Chịu Ngược Đãi
Chương 162: Em Có Bạn Trai?
Chương 163: Ghen Tuông Và Tức Giận Của Nam Cung Nghiêu
Chương 164: Về Nhà, Lập Tức!
Chương 165: Thân Phận Được Phơi Bày
Chương 166: Nụ Hôn Sau Khi Say
Chương 167: Anh Muốn Thương Yêu Cô
Chương 168: Chúng Ta....
Chương 169: Có Làm Hay Không?
Chương 170: Em Có Từng Thích Tôi Không?
Chương 171: Muốn Lâm Trận Bỏ Chạy Sao?
Chương 172: Bán Em Đi
Chương 173: Không Mặc Quần Áo
Chương 174: Nụ Hôn Nông Cháy
Chương 175: Paris Lúc Nửa Đêm
Chương 176: Anh Đang Lợi Dụng Tôi?
Chương 177: Cùng Nhau Sẽ Không Sợ Nữa
Chương 178: Em Đang Ám Chi Tôi?
Chương 179: Ăn Đậu Hủ Của Cô?
Chương 180: Em Trai Nhỏ Bị Đá
Chương 181: Xin Lỗi Em Trai Nhỏ
Chương 182: Bởi Vì Tôi Ghen
Chương 183: Gọi Tôi Là Nữ Vương!
Chương 184: Ngủ Có Ngon Không?
Chương 185: Anh Sắp Điên Lên Rồi
Chương 186: Muốn Chết Cùng Nhau Chết!
Chương 187: Một Bước Không Rời
Chương 188: Tự Tay Đút Em Uống

Chương 189: Không Ngủ Cùng Nhau Sao?
Chương 190: Anh Phải Làm Thế Nào Với Em Đây?
Chương 191: Ăn Sạch Cô!!
Chương 192: Xem Như Chưa Từng Xảy Ra
Chương 193: Không Nỡ
Chương 194: Nam Cung Tam Tiểu Thư (Tiểu Tam Lên Sàn).
Chương 194: Cô Là Kẻ Dư Thừa
Chương 195: Cô Thật Phiền Phức
Chương 197: Anh Không Quan Tâm Đến Cô!
Chương 198: Cô Chưa Từng Ở Trong Lòng Anh
Chương 199: Tôi Sẽ Không Bỏ Qua Cho Cô!
Chương 200: Rất Đau Lòng Rất Đau Lòng

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 151: Cô Chán Ghét Tôi Đến Vậy Sao?

Nam Cung Nghiêu gần như phát tiết, thô bạo xoa nắn nơi đầy đà của Hạ Nghiên Chi, dẫn đến tiếng thét chói tai của cô ta. Tình dục bị khơi dậy, hai đôi mắt từ từ đỏ ửng lên, háo hức cởi áo sơ mi của Nam Cung Nghiêu ra, đưa bàn tay vào, dùng lực chà xát, tay còn lại ‘chiếu cố’ phân thân của anh, làm cùng lúc hai động tác, cố gắng khơi gợi dục vọng lớn nhất trong người anh.

Nhưng ‘nóng bỏng như lửa’ của cô ta lại như một gáo nước lạnh, tiêu diệt thẳng dục vọng vốn chỉ mới nhen nhóm trỗi dậy của Nam Cung Nghiêu. Nhìn thấy bộ dạng thèm khát không nhịn được của cô ta, anh đột nhiên cảm thấy rất chán ghét, lại nhớ đến cái đêm, hôn Uất Noãn Tâm.

Anh không rõ cô đang giả bộ hay vốn đã ngây thơ như vậy, tuy chỉ đụng nhẹ vào đôi môi, cũng khiến cô căng thẳng đến đòi mạng, giống như một đóa hoa yêu kiều run rẩy dưới người anh. Khiến cho anh muốn xâm chiếm cô, nhưng lại không nỡ, cô càng tỏ ra ngây ngô ngượng ngùng, càng có thể khơi gợi khát vọng muốn xâm chiếm, nuốt sạch cô của anh.

Đúng là tiểu yêu tinh biết hấp dẫn người khác mà!

Nếu bây giờ cô ở đây, anh nhất sẽ không buông tha cho cô như lần trước, anh muốn lấy được tất cả từ cô, như là một hình phạt!

Sự xâm chiếm bá đạo của anh đột nhiên dừng lại, Hạ Nghiên Chi bất mãn mở to hai mắt. “Nghiêu, sao vậy? Người ta muốn....”

Nam Cung Nghiêu bỗng nhiên nhìn thấy rõ con người ở dưới thân mình của Hạ Nghiêu Chi, hai đôi mắt của cô ta đã bị tình dục nhuộm đầy, cả người khó chịu vặn vẹo, muốn tiếp tục cuộc triền miên lúc này. Nam Cung Nghiêu lại không chút lưu tình rút ra khỏi, tiện tay lấy một cái khăn, đắp lên người cô ta, bỏ đi.

Hạ Nghiên Chi không biết bản thân đã làm sai cái gì, vội vàng đuổi theo níu kéo cánh tay của anh, ý muốn giữ lại. “Nghiêu, anh sao vậy hả? Có phải em làm sai điều gì không, chọc anh không vui sao?”

“Không có!” Thái độ của Nam Cung Nghiêu rất lạnh nhạt, hất thẳng cánh tay của cô ta ra. “Cô không phải là người tôi muốn!”

Anh cũng không hiểu, người bản thân mình muốn, tại sao khẳng khẳng phải là người phụ nữ kia chứ!

.....

Vụ kiện thắng lớn, Uất Noãn Tâm và đồng nghiệp đến KTV mở tiệc chúc mừng, về đến nhà vừa tắm rửa xong, định chuẩn bị xuống lầu tìm chút đồ để ăn, đụng phải mặt của Nam Cung Nghiêu. Đang nghĩ muốn chào hỏi anh, nhưng anh ngay cả liếc cô cũng không có, đụng thẳng vào người cô, đi về phòng của mình, động tác đóng cửa không một chút lịch sự.

Bả vai của Uất Noãn Tâm bị đụng rất đau, nhúu mảy. “Làm cái quái gì vậy, có cần thô bạo đến vậy không?”

Ừa, trên người anh có mùi rượu, không lẽ lại uống rượu rồi?

Thôi đi, đây không phải làm việc trong phạm vi quản lý của cô, tự lo thân mình thì hay hơn!

Cô nhún vai, xuống lầu tìm thức ăn. Bụng đã được thỏa mãn, tâm trạng cũng tốt hơn, đột nhiên có lòng hảo tâm, mang một tách trà giải rượu cho

Nam Cung Nghiêu.

Dù sao, lần trước cô bị cảm, anh cũng mang thuốc cảm đến cho cô, coi như có quá có lại.

Gõ cửa phòng, mở cửa bước vào, Nam Cung Nghiêu đang ngửa mặt nằm ở ghế sofa, nhắm hai mắt lại, không biết đang nghĩ cái gì. Áo vest bị vứt sang một bên, caravat nới lỏng, có chút luộm thuộm.

Trong ấn tượng của cô, anh mãi mãi tinh thần phấn chấn, sạch sẽ đến nỗi như người sống trong nơi được che chắn bằng thủy tinh, rất ít khi nhìn thấy anh như vậy, có chút sa sút, nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp trai.

Nhìn thấy trán anh mệt mỏi nhú lại, cô không muốn quấy rầy anh, nhẹ nhàng bỏ tách trà giải rượu xuống rồi rời khỏi. Anh lại giữ chặt tay của cô, cặp mắt sắc bén sáng rực như con người của con báo đột nhiên mở ra, dọa cô thét lên một tiếng, rung mình một cái, miễn cưỡng nở nụ cười không được tự nhiên.

“Anh, anh tỉnh rồi, tôi giúp anh pha một tách trà giải rượu! Nhân lúc còn nóng uống đi!”

Nam Cung Nghiêu không nói chuyện, chỉ chăm chăm nhìn cô, giống như muốn dùng ánh mắt lột bỏ mặt nạ của cô.

Nhìn thấy người con gái này, anh đột nhiên cảm thấy yên tâm. Nhưng đồng thời, cũng rất tức giận, giận cô có thể làm xáo trộn mạnh mẽ dòng suy nghĩ của anh, ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Người phụ nữ ác độc này, rốt cuộc đã bỏ lên người anh ma chú gì, khiến anh càng ngày càng không thể tự kiểm chế bản thân, để rồi càng lún càng sâu.

Uất Noãn Tâm bị anh nhìn đến khó hiểu, da đầu run lên, sống lưng lạnh lẽo, yếu ớt hỏi: “Làm sao vậy? Này....anh.....”

Giây tiếp theo, bị anh kéo đến sofa. Bởi vì dùng sức quá mạnh, toàn bộ cơ thể hơi bật nhẹ lên.

Anh không buông tay cô ra, nhắm hai mắt lại.

Uất Noãn Tâm giãy dụa vài cái nhưng không thoát ra được, muốn đứng dậy.

“Đừng động dậy!” Giọng nói của anh lộ ra đầy sự mệt mỏi, nhưng vẫn ngập tràn sức uy hiếp.

Uất Noãn Tâm im lặng một lúc, hoài nghi hỏi: “Anh làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Anh hôm nay, rất không bình thường.

Nam Cung Nghiêu không trả lời. Điều gì anh cũng không muốn nói, cũng không muốn làm, chỉ muốn cô ở bên cạnh mình, cảm nhận hơi thở của cô, liền có một sự yên tâm lạ lùng.

Đáng tiếc sự yên lặng không kéo dài được bao lâu, Uất Noãn Tâm lại yếu ớt nói: “Tôi vẫn chưa tắm rửa! Cơ thể hơi dơ.”

Nam Cung Nghiêu mở trừng hai đôi mắt, tức giận. “Cô chán ghét ở bên cạnh tôi đến như vậy sao?”

“Không, không phải thế....” Cho dù không ghét, đương nhiên cũng không quá thích.

“Vậy tại sao cô lại vội vàng muốn đi, đi tìm tình nhân cũ của cô phải không? Anh ta hôm nay giúp cô đánh một vụ kiện, có phải cô muốn lấy thân báo đáp.”

“.....”Uất Noãn Tâm không lên tiếng, im lặng. Có lẽ lúc này, im lặng là tốt nhất.

“Không nói chuyện? Chứng minh tôi nói đúng rồi?”

“Tôi chỉ là.....không muốn vì vấn đề vô nghĩa này mà cãi nhau với anh. Tôi rất mệt, tin chắc anh cũng vậy!”

Giọng điệu của cô rất chân thành, mang chút cầu xin, sự kiêu ngạo của Nam Cung Nghiêu cũng giảm đi một chút, trở mặt lạnh lùng.

Cô ghét cãi nhau, anh muốn vậy sao? Chỉ là, mỗi lần nghĩ đến cảnh cô và Lương Cảnh Đường ở cùng nhau, anh lại không kiềm được tức giận! Cãi nhau một lần, lòng anh lại một lần đầy mệt mỏi.

Anh cũng hy vọng có thể im lặng chung sống với cô.

“Có phải công ty xảy ra chuyện gì không?”

“Không có!”

“Ồ....” Thái độ của anh lạnh nhạt, Uất Noãn Tâm cũng không hỏi thêm gì nữa. Cách một lúc, nhìn thấy trà giải rượu sắp lạnh, bưng đến trước mặt anh. “Uống, uống xong sẽ dễ chịu hơn một chút.....”

Nam Cung Nghiêu vẫn bày ra dáng vẻ không thèm để ý đến cô.

“Ngoan.....”

Anh chán ghét nhử mày: “Bớt bày ra cái bộ dạng dụ dỗ trẻ em với tôi.” Nói như vậy, nhưng vẫn vươn tay ra nhận lấy. Ngay lúc này, lại truyền đến một câu nói khiến anh rất không vui....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 152: Hôn Một Cách Tàn Bạo

“Mau uống hết trà giải rượu đi, tắm rửa rồi đi ngủ, tôi cũng quay về phòng đây!”

Uất Noãn Tâm nói như vậy, tất cả đều vì anh đã uống rượu, muốn anh nghỉ ngơi sớm chút. Nhưng khi Nam Cung Nghiêu nghe xong, lại coi thành cái cớ để trốn tránh của cô. Khuôn mặt dịu nhẹ lúc này ngay lúc này đây đột nhiên trở nên căng thẳng, đập bỏ tách trà giải rượu.

Một tiếng kêu “lạch cạch”, tách trà bị vỡ thành mảnh, trà giải rượu văng tóe đầy cả tấm thảm.

Uất Noãn Tâm sợ đến mức run rẩy, ngạc nhiên nhìn anh. “Anh làm gì vậy?”

Nam Cung Nghiêu ngay cả liếc nhìn cô cũng không muốn, cả khuôn mặt giống như cái động bị đóng băng, từng góc cạnh nhìn vào đều lạnh lẽo. Anh chỉ thốt lên một chữ đơn giản. “Cút!”

“Gì chứ?”

“Tôi nói cô cút đi!” Ánh mắt của anh đủ lạnh để làm đông cứng cô, cũng rất tuyệt tình. “Không phải cô muốn đi sao? Vậy thì mau cút xa một chút, đừng để tôi nhìn thấy cô!” Anh chán ghét cô tìm đủ loại cớ muốn bỏ chạy, giống như anh đang cầu xin cô, bắt ép cô vậy. Cô cho rằng cô là ai chứ!

Uất Noãn Tâm lúc này không đoán được cảm xúc của anh, im lặng đến cùng cực, cũng không muốn tiếp tục chịu tức giận oan uổng, sau đó đứng

dậy. “Anh nghỉ ngơi cho khỏe đi!” Khom người dọn dẹp mảnh vỡ.

“Đừng giả vờ nữa! Tôi bảo cô cú, không nghe thấy sao?” Nam Cung Nghiêu đột nhiên nổi lửa đặc biệt lớn, nhìn thấy cô đôi mắt liền cảm thấy đau nhức, có một loại kích động khẩn cấp bùng nổ. Anh cố gắng đè nén xuống không nổi giận, nhưng người đàn bà này, lại khiêu chiến giới hạn của anh.

Cô như vậy là đang diễn vở gì đây hả?

Tiếng nói nặng nề găm thét bên tai của Uất Noãn Tâm, hơi thở xen lẫn với mùi rượu nóng bỏng phả lên mặt cô, cho thấy sự nguy hiểm, nhưng cô vẫn tiếp tục nhặt mảnh vỡ.

Bởi vì, lo lắng anh không cẩn thận đâm phải, bị thương.

“Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu lúc này không còn cách nào nhẫn nhịn, kéo cô, quăng lên ghế sofa, cơ thể mạnh mẽ đè lên. Trên cổ gân xanh nổi đầy lên, làm cho người khác vô cùng khiếp sợ. Bàn tay nắm chặt hai cổ tay của cô, giống như muốn cắt đứt chúng vậy.

“Uất Noãn Tâm” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cô. “Rốt cuộc cô muốn sao hả?”

Cô cũng không nhìn thẳng vào hai mắt đang bốc lửa của anh, trả lời nhỏ nhẹ: “Tôi chỉ không muốn anh bị thương vì đập trúng mảnh vỡ, nhặt xong tôi sẽ đi!”

“Không phải cô chán ghét tôi sao? Tại sao còn giả vờ quan tâm tôi hả?”

Cô thản nhiên liếc nhìn anh, trong mắt không có chút gợn sóng nào. “Anh hiểu lầm rồi, điều này không có nghĩa tôi quan tâm anh. Cho dù anh là một người không quen biết, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Bởi vì anh vui buồn thất thường, cô cũng có chút tức giận, cho nên những lời này không phải là lời thực lòng của cô. Nhưng Nam Cung Nghiêu nghe vào, lại trở thành lời thật lòng. Cho nên, anh nổi trận lôi đình, giận dữ cười ồ lên. “Được.....cô chán ghét tôi phải không? Vậy thì càng chán ghét thêm một chút đi.....”

Trong lòng Nam Cung Nghiêu tràn đầy ghen tuông điên cuồng cùng tức giận, như có ngọn lửa cắn nuốt tim anh, anh không tiếc dùng thủ đoạn cực đoan khơi gợi phản ứng của cô. Chỉ cần cô không tiếp tục bày ra bộ dạng không thèm để ý, chẳng sao cả chết tiệt này là được.

Nhìn thấy hai con mắt Nam Cung Nghiêu đỏ ngầu, một luồng sợ hãi mạnh mẽ từ trong đáy lòng của Uất Noãn Tâm trời lên. Nam Cung Nghiêu nhìn ra được sự sợ hãi của cô, lạnh lùng nở nụ cười. “Sao nào? Bây giờ mới biết sợ sao? Không phải muộn rồi sao?”

“Anh buông tôi ra, mau buông ra.....”

Cô giãy dụa càng làm tăng lên lửa giận trong người Nam Cung Nghiêu, đè nén xuống, tàn nhẫn hôn Uất Noãn Tâm.

Cô liều mạng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa, Nam Cung Nghiêu dùng sức càng mạnh, bá đạo và độc tài hôn cô, chiếm đoạt hơi thở của cô.

Một tay cố định sau gáy của cô, tay còn lại không để cho cô giãy dụa. Cái lưỡi bá đạo cạy đôi môi đang mím chặt của cô, tiến vào trong miệng cô, hấp thu ngọt ngào của cô.

Cái hôn này tràn đầy thô bạo và chiếm đoạt, anh biến thành một con cầm thú, điên cuồng chiếm đoạt, dây dưa không dứt với cái lưỡi của cô. Lửa nóng trong lồng ngực dẫn đến vật nam giới đang đè trên người cô sưng lên, tuyên bố sức mạnh và sự chiếm hữu của chính mình.

Không.....cô không muốn như vậy.....không muốn.....

Uất Noãn Tâm giãy dụa, phản kháng, đánh trả, nhưng không thoát ra được sự giam cầm của anh. Dưới tình huống khẩn cấp, cô cắn vào lưỡi của anh, toàn bộ khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Nam Cung Nghiêu buông cô ra, đôi mắt có nguy cơ nổi lửa, bàn tay nâng cằm của cô lên. “Sao nào? Cam tâm tình nguyên hôn Lương Cảnh Đường, còn nộ hôn của tôi khiến cô uất ức đến vậy sao? Hay cô cho rằng, tôi không thỏa mãn được cô?”

“Anh điên rồi.....mau buông tôi ra.....”

Mặt của cô bởi vì kịch liệt giãy dụa trở nên đỏ ửng, đầu tóc xõa ra rối tung, vô cùng cáng đỗ, kích thích tinh thần của Nam Cung Nghiêu.

Nhưng vừa nghĩ đến cô vì người đàn ông khác cự tuyệt nộ hôn của mình, lửa giận như biến động xô sóng tràn vào tim anh. Cô càng phản kháng, anh càng muốn chiếm lấy cô cho bản thân, để cho cô nhìn thấy rõ anh là ai!

Anh lại mạnh mẽ hôn cô lần nữa, cái lưỡi nóng bỏng kịch liệt chiếm đoạt, hôn đến nỗi đầu lưỡi của hai người đều co rút lại. Tay cũng bắt đầu du ngoạn trên người cô, nắm lấy một bên đùi của cô, không chút lưu tình mà xoa nắn.

Uất Noãn Tâm run rẩy, hoảng sợ cùng cực, khi bên tai vang lên tiếng quần áo bị xé tách, nước mắt từ khóe mi tràn ra. “Không cần.....dừng lại.....xin anh.....” Cô kịch liệt giãy dụa.

Nam Cung Nghiêu nếm được mùi máu tươi, có chút không đành lòng, nhưng anh ép bản thân phải nhẫn tâm, tiếp tục chiếm đoạt. Tự thôi miên mình, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi, anh không cần thương xót cho cô.

Làn da trắng nõn nà lộ ra giữa không khí, trên người cô rất nhanh chỉ còn lại bộ nội y. Trong lòng Uất Noãn Tâm gấp như đốt khốc thét lên. “Nam Cung Nghiêu.....dừng tay! Dừng tay lại! Xin anh....” Tiếng khóc

mỗi lúc một to lên, vô cùng đau đớn, từng chút một làn tan rã trái tim sắt đá của Nam Cung Nghiêu.

Anh rất cố gắng nghĩ không cần để ý đến tiếng khóc của cô, nhưng anh phát hiện, bản thân làm không được, anh không cách nào nhìn cô khóc lóc cầu xin! Anh chịu thua dừng lại, tàn nhẫn đẩy tay cô ta, găm lên. “Cút....”

Trên mặt của Uất Noãn Tâm đầy nước mắt, khó chịu và uất ức. Cô không hiểu tại sao anh đối với mình lại tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc cô đã làm sai gì chứ, phải chịu đựng anh chiếm đoạt tàn bạo như vậy. Cô nước nở ngời dậy, không thềm liếc nhìn anh, che kín cơ thể chỉ còn lại bộ đồ lót, đi ra ngoài.

“Shit! Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu phẫn nộ, chân đá vào gốc bàn. Giống như một con thú bị nhốt nổi điên lên, ở trong phòng buồn phiền chán nản đi qua đi lại.

Anh không phải rất chán ghét cô sao? Nhưng vẫn cứ như vậy không thể nhả tâm với cô, người phụ nữ độc ác này, rốt cuộc muốn giày vò anh đến mức nào mới cam tâm hả?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 153: Tổng Tài Thì Giỏi Sao?

Uất Noãn Tâm mất ngủ cả một đêm, trong đầu như một cuộn phim quay chậm không ngừng hồi tưởng lại cái cảnh đáng sợ kia. Khi quá mệt ngủ thiếp đi, trong mộng cũng không thoát khỏi nó, bị hoảng sợ làm thức tỉnh, sau đó lại không ngừng nghĩ đến. Hôm sau tinh thần không được tốt, cúi đầu đi xuống lầu. Lúc đi ngang qua nhà bếp, vô tình gặp được Nam Cung Nghiêu. Cả một tháng nay, mỗi ngày anh đi làm còn sớm hơn cô, không nhìn thấy người đâu, hôm nay lại....

Không lẽ bởi vì chuyện của ngày hôm qua sao? Cô lại bắt đầu bất an, cơ thể bởi vì sợ hãi mà có chút run rẩy.

Cuối thấp đầu, giả vờ không nhìn thấy anh, bước đi nhanh.

“Thiếu phu nhân, cô không ăn sáng sao?” Hà quản gia hỏi.

Uất Noãn Tâm cũng không dám trả lời bà, tiếp tục bước đi.

“Ăn sáng xong rồi hãy đi!” Giọng nói lạnh băng của Nam Cung Nghiêu bay đến, cô lập tức đứng yên, ức chế nhịp tim đang đập loạn, giả vờ bình tĩnh. “Không cần, tôi phải đi làm ngay!”

“Tôi nói, ăn sáng xong mới đi!” Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu không thay đổi, lại có thêm vài phần nguy hiểm.

Hà quản gia lo lắng cô lại chọc giận anh, vội vàng đi qua đó kéo cô lại. “Thiếu phu nhân, ăn sáng đi!”

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải nhận lệnh đi qua đó, có lúc cô thực sự rất ghét bản thân cứ vậy mềm yếu trước mặt anh. Nhưng một khi chống đối, lại gây gổ với nhau. Cô quá mệt mỏi, chẳng còn sức lực để tiếp tục làm loạn. Cô chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, chẳng biết bữa sáng này nuốt vào sẽ có mùi vị gì.

Cả người co rúm lại trong trạng thái đề phòng, sợ anh đột nhiên mở miệng.

Nhưng dường như anh cũng không có ý định nói chuyện với cô, chỉ chăm chú đọc báo.

Uất Noãn Tâm lúc này mới có chút thoải mái, cũng vì anh bày ra thái độ ‘thờ ơ’ có chút tức giận. Tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy, anh làm sao có thể giả vờ như chưa từng có chứ? Cho dù không tự mình nói xin lỗi, cũng nên biểu hiện ra chút hối lỗi chứ?

Cô tự giễu, bản thân quả thật quá ngây thơ rồi. Anh, Nam Cung Nghiêu, hối lỗi sao? Có thể sao?

Cho dù anh hại người ta tan nhà nát cửa, cũng sẽ không có một chút hối lỗi đâu nhỉ? Chẳng qua chỉ suýt chút chiếm đoạt cô thôi mà, chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể. Nhưng chuyện này đối với một người con gái mà nói, lại là một sự sỉ nhục vô cùng to lớn.

Cô càng nghĩ càng tức giận, cắn vài miếng bánh bao, không thể ăn vô thêm, đứng dậy muốn rời khỏi. “Tôi đi làm đây!”

“Đợi đã....”

Cô đứng lại, như con chim đang run rẩy.

Nam Cung Nghiêu bỏ tờ báo xuống, cầm một bản hợp đồng quảng trước mặt cô. “Mang đến cho Hạ Nghiên Chi xem qua, coi thử coi có gì cần

chỉnh sửa hay không.”

“Ký hợp đồng cùng Hạ Nghiên Chi tiểu thư, vẫn là anh nên tự mình đi có vẻ thích hợp hơn!” Nói không chừng nói một hồi, liền nói luôn trên giường cũng nên, vừa hay có thể phát tiết ‘thú tính’ của anh.

Nam Cung Nghiêu nhú mày, liếc nhìn cô một cái. “Đây là chuyện có thể được lựa chọn sao?”

“.....” Uất Noãn Tâm không vui lấy bản hợp đồng bỏ vào trong túi, bực tức bỏ đi, trong lòng đem Nam Cung Nghiêu ra mắng từ trên trời xuống dưới đất. Đồ khốn! Đồ khốn! Tổng tài thì giỏi lắm sao? Vẫn chỉ là một tên cầm thú chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Đi vào tiểu khu cao cấp Hạ Nghiên Chi đang sống, Uất Noãn Tâm nhấn chuông cửa nhà cô ta. Đợi nửa ngày, không có ai chạy ra. Cách một lúc, cô lại ấn tiếp, cũng không ai chạy ra. Đang nghĩ có nên liên hệ trước với người đại diện hay không, thì cửa mở ra. Nhưng người mở cửa không phải Hạ Nghiên Chi, mà một người đàn ông đầu tóc lộn xộn, dáng vẻ buồn ngủ, dáng người ốm cao, làn da trắng đẹp, trên người chỉ mặc một chiếc quần tam giác, cả người tỏa ra một mùi vị của ‘ngưu lang’. (Ngưu lang = trai bao)

Uất Noãn Tâm không biết tại sao bản thân lại có cảm giác đó, nhưng rất nó mạnh liệt.

“Xin hỏi....ở đây có phải là nhà của Hạ Nghiên Chi tiểu thư không?”
Đồng nghiệp cho cô chính là địa chỉ này mà!

“Cô ấy đang ngủ, cô có chuyện gì không?”

“Tôi là luật sư của tập đoàn Hoàn Cầu, có vài thứ muốn nhờ Hạ tiểu thư ký tên một chút.”

“Bảo bối, ai vậy?” Từ xa truyền đến giọng nói của Hạ Nghiên Chi.

“Luật sư của tập đoàn Hoàn Cầu...”

Uất Noãn Tâm có thể nghe thấy Hạ Nghiên Chi đang dùng giọng nói thô bạo thật lớn quát: “Buổi chiều quay lại!”

“Nhưng tổng tài nói, buổi sáng anh ấy đã xác định, buổi chiều sẽ chính thức ký hợp đồng.” Tránh khỏi uổng công đi một chuyến, Uất Noãn Tâm vội vàng lấy ra ngọn núi lớn ‘Nam Cung Nghiêu’. Quả nhiên, Hạ Nghiên Chi tuy không vui, nhưng vẫn cho cô vào.

Cô ngồi trong phòng khách đợi một lúc lâu, Hạ Nghiên Chi mới ra, cả người mặc đồ ngủ bằng lụa, rất quyến rũ. Cô ta ngồi đối diện cô, lấy hộp thuốc lá trên bàn, hỏi ý cô. “Hút không?”

“Xin lỗi! Tôi không hút thuốc!”

“Vậy không khách sáo!” Hạ Nghiên Chi tự mình châm một điếu thuốc, nhả khói trắng ra. “Hợp đồng đâu?”

“Ở đây, mời cô xem qua.”

“Tôi lười đọc chữ, cô đọc cho tôi nghe đi!”

Uất Noãn Tâm nhin xuống. “Vâng! Hợp đồng tổng cộng có một trăm hai mươi khoản. Khoản một...”

“Sao lại dài đến vậy, cô đọc đến chừng nào mới xong hả? Vào trọng tâm đi.”

”Vâng!” Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy ‘bình hoa’ này là một kẻ đầu rỗng, giải thích pháp luật chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, chỉ chọn vài khoản trọng tâm cần nhớ.

Người đàn ông đẹp trai da trắng bước ra, hôn lên má Hạ Nghiên Chi một cái, để lại một tấm danh thiếp, lưu luyến không nỡ nói: “Chị Hạ, em đi đây, nhớ tìm em nha!”

“Được rồi, mau đi về đi!”

Giữa hai người ‘tương tác’ với nhau, xác minh dự cảm của Uất Noãn Tâm là đúng. ‘Người làm nghề đặc biệt’ sẽ có một loại khí chất ‘đặc biệt’, vừa nhìn đã có thể nhận ra. Đương nhiên, cô đối với người làm nghề này không có bất kỳ thành kiến gì. Chỉ là cách sinh tồn khác nhau, không phân chia cao thấp.

Anh ta vừa đi, Hạ Nghiên Chi liền tùy tiện quăng tấm danh thiếp qua một bên, dùng ánh mắt cảnh cáo cô. “Có những lời nên nói, cũng có những lời không nên nói, cô hẳn đã biết rõ.”

Cô không phải là một người phụ nữ quá bừa bãi, số lần tìm牛郎 lang không nhiều. Chỉ là đêm qua Nam Cung Nghiêu đã khơi gợi ‘dục vọng’ của cô rồi bỏ lại cô không thèm ngó ngang, cô mới đi tìm牛郎 lang phát tiết.

“Tôi biết rõ! Tôi là luật sư của tập đoàn Hoàn Cầu, chỉ có trách nhiệm ký hợp đồng.”

Nhìn cô không phải là một người nhiều chuyện, Hạ Nghiên Chi mới yên tâm. “Tiếp tục nói đi!”

Uất Noãn Tâm đang định nói với cô một số từ trong pháp luật, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hạ Nghiên Chi đi mở cửa, tiếp theo đó cô nghe thấy tiếng cãi nhau, hình như Hạ Nghiên Chi không cho đối phương vào, nhưng đối phương vẫn cứ xông vào, vẻ mặt lưu manh, vừa nhìn là biết kẻ chơi bời liêu lộng, không có công ăn việc làm đàng hoàng.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 154: Nam Cung Nghiêu, Cứu Tôi!

Rõ ràng Hạ Nghiên Chi rất ghét anh ta, hạ thấp giọng : “Anh về trước đi, tôi không chẳng có quan hệ gì với anh!”

“Em lừa ai chứ! Vẫn muốn giống lần trước, kêu trợ lý đưa cho tôi mấy chục ngàn sao? Không có cửa đâu!”

Anh ta lỡ mồm sờ vào mặt của Hạ Nghiên Chi, bị cô ta ghét bỏ đẩy ra, cũng không để ý đến, ngông nghênh bỏ tay vào túi quần. “Giả vờ trình tiết liệt nữ gì chứ, khoảng thời gian lúc trước khi ở dưới thân của ông đây rên rỉ...”

“Lăng Bân, anh câm miệng!” Hạ Nghiên Chi ngần ngại liếc nhìn Uất Noãn Tâm.

Anh ta thuận theo ánh mắt của cô ta. “Oh...thì ra đang có khách nha! Vậy càng hay! Muốn nói gì, chúng ta ở trước mặt cô ấy nói cho rõ ràng!”

“Anh biến đi cho tôi! Cút...” Muốn đẩy anh ta nhưng đẩy không đi, Hạ Nghiên Chi tức giận, một cái tát hướng về anh ta, bị anh ta giữ lấy tay, đẩy ra.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Uất Noãn Tâm đỡ cô ta đúng lúc, mới không bị té ngã.

“Vị tiên sinh này, xâm phạm gia cư người khác là vi phạm pháp luật, xin anh đi cho!”

“Cô cho cô là ai, chuyện giữa chúng tôi, không đến lượt cô xen vào sao?” Quay qua Hạ Nghiên Chi khai đao. “Ông đây lười nói lời vô nghĩa với cô, không muốn người khác biết cô là kẻ lằng loàn như thế nào, đưa tôi hai mươi triệu!”

“Anh đã vơ vét hết mười triệu rồi, vẫn chưa đủ sao? Tôi không có nhiều tiền đến vậy!”

“Cô không có tiền? Cô đường đường là đại minh tinh lại không có tiền sao? Được, tôi không lấy được tiền, cô cũng đừng mong có ngày tháng yên ổn. Tôi bây giờ sẽ đi đến đài truyền hình, vạch trần cô vốn không phải rùa biển Italia gì hết, chỉ là một ả kỹ nữ, kẻ trộm, vũ nữ, bị một kẻ thối nát như tôi giày xéo một năm trời!”

Anh ta quay đầu bỏ đi, Hạ Nghiên Chi sợ rồi, vội vàng chạy theo níu anh ta lại, nghiêng răng nói: “Hai mươi triệu đúng không? Được, tôi cho anh. Sau này, biến mất mãi mãi!”

Uất Noãn Tâm nhìn thấy cô ta muốn lấy tờ cuốn chi phiếu trên bàn, đứng ngăn lại trước mặt cô ta. “Cô không thể để anh ta đắc ý, tôi có thể giúp cô kiện anh ta.”

“Kiện tôi sao? Được thôi!” Lăng Bân cười ồ lên. “Đến lúc đó tôi sẽ đem những chuyện lúc này ở trên pháp đình nói lại thêm một lần nữa, còn một số tình tiết....tôi nghĩ....nhất định sẽ rất khuấy động....”

Quá khứ đen tối hiện lên trước mắt, Hạ Nghiên Chi gần như sụp đổ, đẩy Uất Noãn Tâm ra. “Cô tránh ra, không cần cô lo!” Cô phải mất thời gian năm năm, phải chịu đựng rất nhiều quay tắc ngẫm mới có thể có được địa vị như ngày hôm nay, tuyệt đối không thể thất bại trong chốc lát. Bất luận

phải trả bất cứ cái giá nào! Cô cũng không muốn quay về cuộc sống trước kia, chết cũng không muốn!

Cô ta xé một tờ chi phiếu, đưa cho Lăng Bân. “Nếu như anh sau này dám đến làm phiền tôi, tôi sẽ cho anh đẹp mặt.”

Lăng Bân vui vẻ ra mặt. “Biết rồi....một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, anh làm sao có thể hại em chứ?” Hôn tẩm chi phiếu, đặc ý hướng về phía cô ta huýt sáo. “Anh đi đây, bảo bối!”

Hạ Nghiên Chi mệt mỏi ngồi la liệt trên ghé sofa, vất tay lên trán, trong lòng nhiễu loạn.

“Loại người giống như anh ta, tuyệt đối không thể bảo qua. Nếu như không bắt anh ta lại, anh ta vẫn sẽ....”

“Im miệng, tôi bây giờ rất phiền, không muốn nghe cô nói chuyện!” Hạ Nghiên Chi nhanh chóng ký bản hợp đồng bằng chữ ký của mình, quăng trả lại cho Uất Noãn Tâm. “Cô có thể đi rồi!”

Lúc này cô biết rõ, tốt nhất nên để cô ấy yên tĩnh một chút, thu dọn đồ đạc rời khỏi.

“Đợi đã....” Hạ Nghiên Chi gọi cô, ánh mắt sắc bén u ám. “Chuyện hôm nay, cô tốt nhất coi như chưa nghe thấy gì, nếu không, tôi sẽ không để cho cô yên.”

Uất Noãn Tâm không hứa gì hết, đẩy cửa ra ngoài, hít một hơi thật sâu. Thì ra ngôi sao vốn không đẹp để hào nhoáng như trong tưởng tượng của cô, cũng có rất nhiều người không biết được u ám và cực khổ của nó. Đối lại là cô, cũng không biết nên làm như thế nào?

.....

Cả ngày này Hạ Nghiên Chi tinh thần bị phân tâm không yên, cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Bình minh buổi sáng ngày hôm sau, bị những cuộc gọi liên tục của trợ lý đánh thức, lo lắng như lửa đốt nói: “Chị hạ, chị mau xem tin tức đi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Cô ta mở TV ra, tất cả các đài truyền hình, trên trời dưới đất đều đưa tin scandal của cô, làm sáng tỏ chuyện cô là con gái của một kỹ nữ, mười ba tuổi đã bắt đầu ra đời, hút thuốc phiện. Cô sợ đến nỗi mặt mày tái mét, một lúc sau mới phản ứng trở lại, vội vàng gọi điện cho Lăng Bân, hỏi anh ta tại sao lại làm như vậy.

“Làm sao có thể do anh làm chứ? Anh đều phải dựa vào em để sống. Buổi sáng nhìn thấy tin này, bản thân anh cũng bị hết hồn. Đúng rồi, hôm qua ở nhà em không phải vẫn còn một người sao? Nhất định là do cô ta đồn ra ngoài! Có cần anh làm một chút việc gì không?”

“Anh thành thật chờ đợi cho tôi, chuyện gì cũng không được làm.” Hạ Nghiên Chi hung hãn cúp điện thoại, hận đến nỗi run rẩy cả người.

Uất Noãn Tâm, cô là đồ tiện nhân, dám ở phía sau hãm hại tôi. Cho dù tôi phải chết, cũng sẽ kéo cô xuống nước!

.....

Uất Noãn Tâm trong lúc mua đồ ăn sáng nhìn thấy cái tin tức này, lúc đó cô cũng kinh ngạc đến mặt mày trắng bệch. Cô cho rằng Lăng Bân muốn chỉ là tiền, không nghĩ đến lại mang những scandal này làm sáng tỏ. Nhưng ngoài trừ việc tiến nuôi thay cho Hạ Nghiên Chi, cô cũng không có cách nào khác.

Cầm Sandwich chạy trên đường, bất thành linh cảm thấy phía sau có người theo dõi mình. Nhưng cô khi cô quay đầu, lại không thấy ai.

Cô càng đi càng cảm thấy có gì đó không đúng, có thể người thấy mùi nguy hiểm. Quay người quẹo vào một cái hẻm nhỏ, muốn tìm một nơi nào đó nấp, cửa hàng bên trong hẻm lại không mở, đã vậy còn là ngõ cụt. Đợi đến khi cô muốn quay lại, bị vài tên đàn ông chặn lại.

Cô lùi về phía sau: “Các người muốn làm gì hả? Đừng qua đây! Tôi kêu lên đó....”

“Cô kêu đi, xem ai đến cứu cô!”

“Cút đi....” Uất Noãn Tâm lấy túi sandwich và túi bánh bao đập về phía bọn họ, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu. “Là tôi..... mau đến cứu tôi.....a!”

“Uất Noãn Tâm, Uất Noãn Tâm!” Nam Cung Nghiêu gào lên vài tiếng, điện thoại đã bị ngắt. Sắc mặt của anh tái mét, lòng nóng như lửa đốt, xông thẳng ra cửa, gào lên với Hướng Vi: “Xác định xem Uất Noãn Tâm đang ở đâu. ” Xông thẳng vào thang máy, ấn nút xuống tầng hầm.

Uất Noãn Tâm, cô tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, phải đợi tôi đến đó! Đợi tôi....

Điện thoại bị đập vỡ, Uất Noãn Tâm bị bọn họ giữ chặt tay chân lại, đè lên trên người cô là một con dao nhò, nở ra một nụ cười dữ tợn. “Có người bảo chúng tôi cho cô một bài học, cô không thể trách chúng tôi.....”

Nhìn thấy con dao sắp đâm về phía khuôn mặt mình, trước mắt cô một màn đen kịch, hôn mê bất tỉnh....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 155: Cô Ấy Là Vợ Tôi!

Hương Vi thông qua thiết bị định vị của điện thoại tra ra chỗ của Uất Noãn Tâm, nhưng khi Nam Cung Nghiêu đuổi đến, đã không nhìn thấy cô, chỉ nhặt được chiếc điện thoại vỡ nát. “Đáng chết!” Anh nện một đấm vào tường, ngón tay đều chảy ra toàn máu.

Lúc này, Hương Vi lại gọi điện thoại đến, nói Uất Noãn Tâm đã được đưa vào bệnh viện. Anh mừng như điên, chạy thẳng đến bệnh viện, chạy một mạch như điên đến khu nhập viện, lại thấy Ngũ Liên đang đứng trước phòng bệnh. Thả chậm bước đi khẩn cấp lại, giả vờ bình tĩnh.

Nhưng Ngũ Liên vẫn nhìn ra được sự căng thẳng của anh, mỉm cười trên choker. “Sao nào? Anh cũng đến thăm cô ấy sao?”

“Chẳng qua tôi chỉ muốn biết, cô ta chết chưa.” Mũi của Nam Cung Nghiêu thở ra khói, từ cửa sổ nhỏ trên cửa phòng bệnh, có thể nhìn thấy bác sĩ đang kiểm tra cho cô.

“Rõ ràng rất quan tâm, tại sao phải mạnh miệng chứ? Làm như vậy có thể vui vẻ hơn sao?”

“Không liên quan gì đến cậu!”

“Cô ấy chịu tổn thương, tức là có liên quan đến tôi.” Ngũ Liên vốn đang nở nụ cười, ánh mắt đột nhiên lạnh đi, nắm lấy cổ áo của Nam Cung Nghiêu, kéo anh đè lên tường, hai mắt nhìn thẳng vào anh. “Tôi mang cô ấy trả lại cho anh, anh lại khiến cho cô ấy tổn thương!”

Nam Cung Nghiêu vốn đang lo lắng cho Uất Noãn Tâm, tâm trạng rất sốt ruột. Ngũ Liên lại khiêu khích như vậy, càng đổ thêm dầu vào lửa, anh cũng nắm lấy cổ áo của anh ta, đẩy anh ta ra. “Cô ấy là vợ của tôi, cậu có tư cách gì nói những lời đó hả?”

“Anh cũng biết cô ấy là vợ anh, vậy anh có bao giờ xem cô ấy là vợ chưa hả? Lúc anh lợi dụng cô ấy cướp lấy ‘Khai thác mỏ Lôi Đình’, có bao giờ nghĩ đến, cô ấy là vợ anh không hả?”

Những câu chất vấn của anh từng chút từng chút một làm đau đớn trái tim Nam Cung Nghiêu, anh rất tức giận, nhưng không có cách nào cãi lại.

Tình cảm đối với cô không biết từ lúc nào bắt đầu trở nên phức tạp, trên lý trí thì đối với cô tràn ngập phản kháng, một lần lại một lần nhấn mạnh, cô chẳng qua chỉ là một con cờ, anh một chút cũng không để ý đến cô.

Nhưng mà, cái ôm giữa cô và Lương Cảnh Đường làm cho anh tức giận đến gần như thất thường. Khi nghe thấy lời khẩn cầu của cô trong điện thoại, cả trái tim anh như bị rỗng tuếch, cả thế giới chao đảo, mặc kệ những tưởng tượng nếu cô xảy ra chuyện gì, bản thân phải làm sao đây.

Anh không rõ bản thân đối với cô rốt cuộc là yêu hay hận, vì vậy mới chịu giày vò!

Anh tức giận, một đám hướng về phía Ngũ Liên. “Cậu muốn chết!”

Một đám sắp sửa rơi xuống mặt đẹp đẽ của Ngũ Liên, may mắn y tá xuất hiện đúng lúc, ngăn cản cuộc chiến giữa hai người đàn ông. “Ở đây là bệnh viện, xin nhỏ tiếng một chút, để tránh ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác.”

Hai người lúc này đồng thời buông tay, mặt của Nam Cung Nghiêu đen thui đi qua một bên, nắm chặt bàn tay đang nổi gân xanh. “Cô ấy sao rồi?”

“Đối phương ở trên mặt cô ấy rạch vài đường, bác sĩ nói, không có cách nào khôi phục lại.”

“Đáng chết! Cô nói lại một lần nữa!” Tâm trạng của Nam Cung Nghiêu lập tức trở nên kích động, lại một lần nữa đề Ngũ Liên lên góc tường, cả bệnh viện gần như vang lên tiếng gầm thét. “Cô ấy như thế nào rồi hả?”

Y tá muốn giữ chặt anh lại. “Tiên sinh, xin anh.....”

“Cút....” Nam Cung Nghiêu như con sư tử gầm thét lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngũ Liên. “Nói....”

Ngũ Liên thân nhiên liếc nhìn anh một cái, nở nụ cười. “Nếu như anh không quan tâm đến cô ấy, tại sao phải kích động đến vậy chứ?”

Anh lạnh lùng nói: “Anh yên tâm, cô ấy không có chuyện gì, chỉ là chịu một chút hoảng sợ, cánh tay tróc một tí da....”

“Cậu dám gạt tôi!” Nam Cung Nghiêu vẫn cứ điên cuồng tức giận, nhưng nghe thấy Uất Noãn Tâm không có việc, trong lòng cũng có chút nhẹ nhõm.

“Tôi chỉ muốn để anh nhìn rõ trái tim của chính mình.”

“Không cần cậu lo chuyện bao đồng!” Nam Cung Nghiêu quay người bước đi.

“Anh không ở lại đợi cô ấy tỉnh sao?”

“Cô ấy không có quan hệ gì với tôi!”

“Anh vẫn tiếp tục tự lừa dối mình đi!” Ngũ Liên chế nhạo nở nụ cười lạnh. “Nếu như anh không biết trân trọng cô ấy, vậy thì, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào, đoạt lấy cô ấy về mình!”

Nam Cung Nghiêu sững cả người.

Trong đáy lòng tràn ra một nỗi sợ hãi.

Ngũ Liên ở bất kỳ mặt nào cũng không thua kém anh, hơn nữa còn rất biết làm cho phụ nữ vui vẻ, nếu như cậu ta bắt đầu theo đuổi mãnh liệt, có lẽ Uất Noãn Tâm sẽ....

Anh cảm thấy bị uy hiếp, trong lòng buồn bực lo lắng. Nhưng anh không muốn biểu hiện ra ngoài, cân nhắc lòng tốt của Ngũ Liên. Chỉ lạnh lùng phả ra hai chữ: “Tùy cậu!” Đầu cũng không quay lại, nhanh chóng rời khỏi.

Ngũ Liên lắc đầu, bất đắc dĩ nở nụ cười. Người đàn ông này, muốn yêu lại không dám yêu, sớm muộn gì bản thân cũng gục ngã trong sự cố chấp của chính mình.

.....

Cô chạy thục mạng, bị đuổi đến chân tường, không còn đường để chạy. Muốn gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu cứu giúp, lại bị mấy tên đàn ông ném võ, mấy nhát dao rạch lên mặt cô.

“Không cần.....không cần.....cứu mạng.....a!” Uất Noãn Tâm hoảng sợ tỉnh lại, lưng đổ đầy mồ hôi, khắp nơi đều vang vọng tiếng thở gấp, khắp nơi đều là màu trắng, không giống trong hẻm nhỏ. Thì ra lúc này chỉ là một cơn ác mộng, vẫn may....

“Tỉnh rồi.” Một giọng nói yêu nghiệt nhàn nhạt bay vào trong tai của cô.

Cô nghiêng đầu qua nhìn, hai mái tóc vàng mắt xanh, hai cô người mẫu chỉ mặc một bộ bikini trên người đang ôm nhau, phóng điện về phía cô, ở trên đầu còn in rất nhiều chữ tiếng anh.

Play boy!

Kẻ ăn chơi?

Tạp chí sắc tình?

Người đàn ông đang thưởng thức “cảnh đẹp nhân gian” buông tờ tạp chí xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai yêu nghiệt, nở nụ cười cực kỳ đẹp về phía cô. “Tĩnh rồi, vật nhỏ.”

Ngũ Liên?

“Anh tại sao lại ở đây?” Còn công khai xem ‘PlayBoy’ trong bệnh viện? Có cần thích thú đến vậy không?

“Tôi đã cứu em đó nha!”

“Anh đã cứu tôi sao?”

“Đúng đó! Chúng ta không phải rất có duyên với nhau sao? Vừa may buổi sáng tôi đi ngang qua đó, Nhìn thấy mấy tên đàn ông ép một người phụ nữ, liền trên đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ, không nghĩ đến lại là em!”

Sự trùng hợp nghe vào chẳng thấy thật chút nào.....

Uất Noãn Tâm nhú mày, nghi ngờ. “Thật chứ?”

“Ừm!” Mặc dù bình thường anh có thói quen nói dối, nhưng đây không phải là lời nói dối.

“Cám ơn....tôi như thế nào rồi? Hủy dung nhan rồi sao?” Cô còn nhớ người đàn ông đó nói muốn cho cô một bài học, sau đó cầm một con dao rạch lên mặt cô.

Vẻ mặt của Ngũ Liên đột nhiên trở nên trầm xuống, tràn đầy thất vọng, giọng nói có chút khàn khàn. “Đúng vậy! Thực xin lỗi, tôi đã đến trễ

rồi.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 156: Anh Ta Không Quan Tâm Đến Sống Chết Của Em

“Tôi, tôi bị hủy dung nhan rồi sao?” Uất Noãn Tâm sợ đến mặt mày xám xịt, gấp gáp sờ lên khuôn mặt của chính mình, bị Ngũ Liên ngăn lại. “Đừng đụng vào! Miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng! Bác sĩ đã tiêm thuốc tê giúp em rồi, cho nên em sẽ không cảm thấy đau.”

Đầu lưỡi của cô hơi lú lại, lời nói cũng không nói được rõ ràng. “Tôi, tôi thực sự bị hủy dung nhan rồi sao? Anh gạt tôi, có phải không? Không thể nào, không thể nào....”

“Không cần lo lắng, tôi sẽ sắp xếp một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ giúp em, so với lúc trước em nhất định sẽ càng đẹp hơn.”

“Tôi không cần, tôi muốn đáng vẻ ban đầu của tôi.....” Uất Noãn Tâm gấp đến nỗi khóe mắt đỏ lên, những giọt nước mắt sắp chảy ra bên ngoài. “Tại sao chứ? Tại sao hả.....tôi không muốn sống nữa.....”

Nhìn thấy cô như vậy, Ngũ Liên không kiềm được, phát ra một tiếng cười “khúc khích”.

“Tôi đã bị hủy dung nhan rồi, anh còn cười!”

“Em bị hủy dung nhan thì liên quan gì đến tôi, cũng không phải tôi bị hủy dung nhan, tại sao không thể cười chứ?”

“Anh.....đồ khốn!” Cô cầm một cái gối ném về phía anh.

“Ây da, được rồi được rồi, không gặt em nữa! Em không bị hủy dung nhan, là tôi gặt em thôi!” Người có chút thông minh từ biểu hiện của anh không phải cũng có thể nhìn ra sao? Cô quá ngốc, vừa hay có thể gặt cô một chút.

Uất Noãn Tâm không chịu tin, Ngũ Liên đành phải tìm một cái gương. “Tự em nhìn đi, có phải vẫn là khuôn mặt ban đầu hay không?” Cô e dè từ các khe của ngón tay nhìn qua, khuôn mặt của cô vẫn y nguyên như lúc trước, hoàn toàn không mất mát gì, vừa vui mừng vừa tức giận. “Này! Anh dám gặt tôi! Đồ khốn! Dọa chết tôi rồi!”

“Tôi làm sao biết em dễ gặt đến vậy. Hơn nữa, không phải em rất thích trang điểm làm xấu chính mình sao? Trực tiếp hủy dung nhan chẳng phải dễ dàng hơn sao.”

“Làm xấu với hủy dung nhan không phải là hai chuyện hoàn toàn khác nhau sao?”

“Với bộ mặt xấu xí này của em, hủy dung nhan cũng tương đương với chỉnh sửa thôi.”

“Anh.....” Miệng của Uất Noãn Tâm nói không lại anh, nắm lấy tay của anh, cắn một cái, làm Ngũ Liên đau đến nổi ma kêu quỷ hét, vội vàng đẩy cô ra. Nhìn thấy trên tay còn in vài dấu răng, rất đau lòng cho bản thân. “Em là chó hả, sao lại thích cắn người đến vậy chứ!”

Cô đặc biệt đọc đoán “hừ” một tiếng. “Tôi là chó đó, chuyên cắn loại người xấu như anh!”

“Tôi là người xấu sao? Tôi mà là người xấu thì đã không cứu em rồi, có lòng tốt không được báo đáp!” Anh biết ngay cô qua cầu rút ván mà, làm sao có thể mắc bẫy trò cũ rít này của cô chứ?

Thực ra trong lòng cô cực kỳ cảm kích anh, nếu như không phải anh kịp thời cứu cô, cô thực sự không dám nghĩ sẽ xảy ra những chuyện khủng khiếp gì đây.

Cô còn nhớ lúc xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của cô là gọi điện cầu cứu Nam Cung Nghiêu, sau đó thì sao?

“Nam Cung Nghiêu, anh ấy có đến không?”

Ngũ Liên nhún vai, trả lời cô: “Em hy vọng anh ta đến sao?”

Uất Noãn Tâm lắc đầu, nói lời mỉa mai. “Tôi mới không hy vọng anh ta đến!”

Phát hiện nguy hiểm, điều đầu tiên cô nghĩ đến là gọi điện thoại cho anh, trong tiềm thức, vẫn còn rất tin tưởng anh sao? Nhưng anh lại khiến cho cô thất vọng rồi, không những không vội vàng đến cứu cô, ngay cả đến thăm bệnh cũng không. Tự cười nhạo chính mình, anh vốn không quan tâm sống chết của cô, làm sao có thể để ý đến chứ?

“Bộ dạng bây giờ của em, giống như con mèo con chó bị người khác vứt bỏ, thật đáng thương!” Ngũ Liên cố ý trêu chọc. Về điểm ‘chết không thừa nhận, vệt chết còn mạnh miệng’ mà nói, hai người bọn họ quả thật giống nhau mà.

“Anh mới phải đó! Phải truyền dịch đến bao lâu nữa, tôi muốn quay về công ty!”

“Tôi đã thay em xin nghỉ hai người rồi, em cứ ở lại bệnh viện nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Nhưng tôi chỉ chịu một chút đả kích nho nhỏ thôi mà, không có chuyện gì đâu.”

“Em vội vàng muốn quay trở về, không phải muốn gặp Nam Cung Nghiêu chứ? Anh ta cũng không thèm quan tâm đến sống chết của em, em còn để ý anh ta làm gì hả?”

Uất Noãn Tâm không trả lời. Đúng vậy! Anh ta không thèm để ý đến sống chết của cô, cô cần gì phải chạy đi hỏi anh ta tại sao lại không cứu cô chứ? Nguyên nhân không phải rất rõ ràng rồi hay sao? Cần gì tự mình chuốc nhục.

“Em đắc tội với người nào sao? Đối phương mới ra tay muốn tàn nhẫn hủy hoại dung nhan của em!”

Uất Noãn Tâm nghĩ ngợi một lúc, cô hẳn không có đắc tội với bất cứ người nào mới phải, ngoại trừ.....Hạ Nghiên Chi. Nếu như cô ta hiểu lầm là cô tung ra những scandal của cô ta, rất có khả năng xuống tay tàn nhẫn với cô.

“Sao nào? Nghĩ ra gì rồi hả?”

“Không, không có....” Cô vẫn chưa xác định là cô ta, không muốn tìm thêm phiền phức gì nữa. Hơn nữa tính tình của Ngũ Liên lại thôi bạo như vậy, lỡ như làm ra chuyện gì đó khủng khiếp thì.....

“Em cho rằng em không nói gì thì xong chuyện sao? Tôi đã phái người điều tra rồi, rất nhanh sẽ có kết quả thôi!” Hai đôi mắt của Ngũ Liên hơi nheo lại, lộ ra ánh mắt lạnh băng hung ác và tàn nhẫn.

Bất kỳ người nào, chỉ cần làm cho người anh quan tâm chịu một chút tổn thương nho nhỏ, anh sẽ khiến kẻ đó trả giá gấp trăm gấp ngàn lần. Thậm chí, trả bằng cả mạng sống.

Uất Noãn Tâm không lạnh nhưng lại run. Mặc dù hầu hết thời gian, Ngũ Liên ở trước mặt cô cười đùa trêu ghẹo, cũng coi như ôn hòa, nhưng trong tận xương tủy, sự nguy hiểm của anh so với Nam Cung Nghiêu không hề

kém, thậm chí so với anh ta càng nguy hiểm hơn, càng xuống tay nhẫn tâm hơn. Cô gần như có thể nhìn thấy trước, sắp có một trận phong ba bão táp đáng sợ kéo đến.

.....

“Gì chứ? Được người khác cứu rồi sao?” Hạ Nghiên Chi tức giận từ ghế sofa nhảy dựng lên. “Các người không đem kẻ kia dạy bảo một trận hả?”

“Chúng, chúng tôi không dám, là Ngũ thiếu.”

“Anh nói ai?” Hạ Nghiên Chi nhú mày, trong lòng có chút không yên. Chắc hẳn không phải là người đó chứ, một luật sư nhỏ bé như Uất Noãn Tâm, là sao có thể có quan hệ với anh ta chứ. Nhưng câu tiếp theo của đối phương làm cho cô ta như bị sét đánh ngang tai, tinh thần suy sụp.

“Cháu trai của Ngũ tư lệnh, tổng tài tập đoàn Ngũ thị, Ngũ Liên. Anh ta bây giờ đã bắt đầu điều tra vụ này rồi, cô mau chóng đưa chúng tôi năm triệu đi, ngay trong đêm liền xuất cảnh ra nước ngoài.....alo.....alo....”

Điện thoại từ trong tay của Hạ Nghiên Chi rơi xuống đất.

Cả người cô ta đầy hoảng loạn.

Đắc tội với Ngũ thiếu, chính là tự tìm con đường chết. Không, cô ta vẫn chưa muốn chết. Dưới tình huống cấp bách này, cô ta nhớ đến Nam Cung Nghiêu, vội vàng gọi điện thoại cho anh, thẳng thắn nói chuyện này, khóc lóc than thở cầu xin anh. “Nghiêu, bây giờ chỉ có anh mới có thể cứu em thôi....”

“Tôi tại sao phải cứu cô.” Nam Cung Nghiêu dùng giọng điệu lạnh lùng, nói ra những lời vô cùng tuyệt tình. “Cho dù cậu ta không ta tay, tôi cũng sẽ ra tay, cô chuẩn bị giải nghệ là vừa!”

Hạ Nghiên Chi nằm la liệt trên ghế sofa, cả người với ánh mắt ngây dại, toàn thân run rẩy. Trợ lý không ngừng hỏi cô ta như thế nào rồi, cô ta một chữ cũng nói không ra.

Cô ta dốc bao nhiêu sức lực cùng khổ cực nhiều như vậy, tất cả điều uổng phí sao!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 157: Chỉ Có Tôi Được Bắt Nạt Em

Uất Noãn Tâm ở bệnh viện nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy, nhân lúc Ngũ Liên ra ngoài mua đồ ăn sáng, vội vàng bảo y tá mang báo hôm nay đến cho cô.

Quả nhiên, tiêu đề của tất cả trang nhất đều là tin Hạ Nghiên Chi rút lui khỏi làng giải trí. Cô ta thừa nhận những scandal lúc trước báo chí đưa tin đều là sự thật, bao gồm cả việc lợi dụng quy tắc ngầm cùng một số giao dịch đen trong làng giải trí để có được địa vị như ngày hôm nay.

Trong ảnh chụp, cô ta che khuôn mặt khóc lóc, báo chí chen chúc vây quanh, vừa nhìn vào cảm thấy rất tuyệt vọng.

Uất Noãn Tâm không khỏi lấy làm tiếc.

Ngũ Liên, vẫn ra tay rồi.....

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, cô vội vàng đem tờ báo nhét ra sau, nhưng ánh mắt Ngũ Liên nhạy bén, cười cười nói: “Đừng giấu nữa, tôi đã thấy hết rồi.” Trên tay anh đang cầm một bó hoa bách hợp trắng tinh, mang theo không khí của buổi sáng sớm. Trên người mặc áo sơ mi trắng với quần jeans, vô cùng đẹp trai, giống như chàng hoàng tử bước từ trong truyện cổ tích ra. Làm sao có thể nghĩ đến, làm việc lại tàn nhẫn đến vậy.

“Đi mua một ít bánh bao, vừa hay nhìn thấy có người bán hoa, nên mua một bó đem về đây. Đừng có tự mình đa tình, tưởng được tỏ tình đó nha!”

Uất Noãn Tâm không lên tiếng, một lúc lâu mới hỏi. “Anh có cần làm đến mức độ này không hả? Cô ấy phải cố gắng rất nhiều, tốn rất nhiều thời gian mới có được thành công như ngày hôm nay, lại bị hủy hoại trong chốc lát.”

“Em đang đồng tình cho cô ta sao?” Ngũ Liên nhíu mày lại, vẻ mặt không thêm quan tâm. “Đừng có quên, cô ta muốn hủy hoại dung nhan em đó.”

“Nhưng tôi vẫn yên ổn ở đây sao?”

“Đó là chuyện khác. Nếu như tôi không xuất hiện kịp lúc, em cho rằng em có thể không bị tổn hại gì mà ngồi ở đây đồng tình cho kẻ khác sao? Trong luật pháp không phải có một tội danh gọi là ‘giết người chưa thành’ sao? Chưa nghe qua ‘chưa thành’, thì không cần bị kết án.” Nếu không phải e ngại cô, tuyệt đối sẽ không để cô ta rút lui khỏi làng giải trí đơn giản đến vậy, muốn một bàn tay của cô ta đã là nhẹ rồi.

“Nhưng.....”

“Vật nhỏ góc nghề, em không cần lương thiện như vậy, kêu gọi đồng tình tràn lan ra. Em không tàn nhẫn với kẻ khác, kẻ khác sẽ tàn nhẫn với em, tôi chẳng qua chỉ là dùng đạo của người, trả lại cho người mà thôi, là cô ta gieo gió ắt gặt bão thôi.”

Uất Noãn Tâm nói không lại anh, cũng biết cho dù có nói, cũng không thay đổi được sự thật, nên cũng không mở miệng nói tiếp.

“Được rồi, đừng có bày cái mặt khổ qua đó nữa, bốn thiếu nhìn thấy không thoải mái. Tôi đặc biệt mua loại bánh bao nhỏ này, nhanh chóng lấy lại tinh thần, ăn hết đi.”

“Ngũ Liên....” Cô gọi anh, do dự hỏi: “Tại sao anh phải giúp tôi chứ?”

Ngũ Liên nghĩ ngợi một lúc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, không nói gì nắm lấy một bàn tay của cô để lên lồng ngực của chính mình, cuối đầu hôn lên đỉnh đầu của cô.

Lời tuyên bố bá đạo lại dịu dàng ở trên đỉnh đầu của cô vang lên: “Tôi muốn em biết, trên thế giới này, chỉ có tôi mới được bắt nạt em, kẻ khác, tuyệt đối không được!”

.....

Lương Cảnh Đường vốn đang đi công tác ở Đài Nam, nghe tin Uất Noãn Tâm nằm viện, vội vàng đáp chuyến bay sớm nhất quay về, gấp gáp chạy đến bệnh viện, không nghĩ đến lại chạm mặt Ngũ Liên vừa đi ra ngoài phòng bệnh. Anh ngây ngốc cả người, hiển nhiên không nghĩ đến cậu ấy lại ở đây.

Ngược lại Ngũ Liên biết anh sẽ đến, vừa gặp mặt liền cười đùa trêu chọc. “Đến thăm người nào đó sao?”

“Cậu làm sao lại ở đây chứ?” Không lẽ cậu ấy là bạn trai của Noãn Tâm sao? Không thể nào! Lương Cảnh Đường lập tức phủ nhận lời dự đoán đáng sợ này.

“Tôi tại sao không thể ở đây chứ? Tôi và cô ấy, có quan hệ rất đặc biệt nha!”

Lương Cảnh Đường nhắm chặt tay lại, lời nói rất chắc chắn: “Cô ấy không thể thích cậu!”

“Quan hệ đặc biệt là quan hệ nam nữ, tư tưởng của anh cũng quá xấu xa rồi đó.” Cậu ta vỗ vào vai anh. “Tôi phải hút một điếu thuốc, anh vào thay ca vừa đúng lúc.”

Cậu ta đi ngang qua anh, lại dừng lại một lát, hơi nghiêng mặt. “Mọi người đều là người thân với nhau, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh một câu, đừng yêu người con gái này quá sâu đậm, nếu không anh sẽ hối hận!”

“Cậu sợ tôi tranh đoạt cô ấy với cậu sao?”

“Sợ?” Ngũ Liên cảm thấy thực nực cười, giọng điệu kiêu ngạo khinh miệt. “Ngũ Liên tôi vẫn chưa thực sự sợ bất kỳ người nào. Nếu tôi thực sự muốn cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nói câu đó với anh. Tôi chỉ có thể nói bấy nhiêu, anh tự mình giải quyết ổn thỏa đi!”

Để lại một câu nói khiến người khác phải nghĩ ngợi, anh thanh thoi rời khỏi. Lương Cảnh Đường vẫn đứng yên tại chỗ một lát, điều chỉnh cảm xúc, đẩy cửa đi vào.

Uất Noãn Tâm vẫn còn đang shock bởi câu nói của Ngũ Liên chưa thoát ra được, nghe thấy tiếng mở cửa. có chút ngây ngốc nhìn qua. Nhìn thấy người đến là Lương Cảnh Đường, không khỏi có chút ngạc nhiên. “Không phải anh đã đi công tác rồi sao?”

Lương Cảnh Đường không nói bản thân tạm dừng mọi chuyện quay trở về, chỉ nói: “Công việc giải quyết xong rồi, thì quay về thôi. Nghe đồng nghiệp nói em nằm viện, nên đến thăm! Em không sao chứ?”

“Không sao cả! Anh xem, không phải em vẫn ổn sao?”

“Em càng nói ổn, anh càng lo lắng.” Lương Cảnh Đường thực sự không còn cách nào với cô, rõ ràng vẫn là một cô bé không biết chăm sóc bản thân mình, lại giả vờ mạnh mẽ như vậy, càng khiến anh đau lòng. Anh chỉ rời đi hai ngày, đã xảy ra chuyện này, bảo anh làm sao có thể yên tâm.

“Ây da, đừng có nghe bọn họ nói bậy, em chỉ bị hoảng sợ một chút thôi, trầy xước một ít da, lười biếng ở trong bệnh viện định nhân cơ hội này nghỉ ngơi vài ngày.” Cô nuốt nước bọt. “Để anh lo lắng rồi, xin lỗi nha!”

“Anh quả thật rất lo lắng.” Lương Cảnh Đường thở dài, xoa đầu cô, tha thiết nhìn vào mắt cô. “Hứa với anh, sau này đừng để bị thương nữa, được không?”

Ánh mắt kia gần như cầu xin, giọng nói dịu dàng ngây ngất, tim của Uất Noãn Tâm sắp tan chảy rồi, vội vàng quay mặt đi, cười ha ha. “Có ai muốn bị thương đâu, chuyện này chỉ ngoài ý muốn thôi mà....”

“Em hiểu anh có ý gì mà!”

Uất Noãn Tâm không nói chuyện. Thực ra, từ lúc anh bắt đầu lên tòa giúp cô, cô đã nghĩ ra được trong tình cảm anh đối với cô có gì đó khác thường, chỉ là cố ý không nhìn thẳng vào. Anh đối tốt với cô không có gì để nói, cô không muốn tổn thương anh. Nhưng, giữa hai người bọn họ nhất định không có khả năng.

Cho dù có một ngày, cô và Nam Cung Nghiêu ly hôn rồi. Cô cũng không thể lấy thân phận là một người phụ nữ đã ly hôn, đi bước nữa với anh.

Lương Cảnh Đường có thể nhìn ra cô nhất thời không thể tiếp nhận tình cảm của mình, cũng không muốn ép cô. “Xin lỗi, anh không nên nói những lời này. Em muốn ăn gì không, anh đi mua giúp em.”

“Không cần đâu, vừa bị tên đại ma đầu Ngũ Liên ép ăn hết mười hai cái bánh bao rồi, bây giờ no muốn chết rồi.”

Hở.....Cô hình như đã nói ra cái tên Ngũ Liên rồi?

Không cần thận để lộ rồi, có phải nên giả vào cái miệng của chính mình hay không?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 158: Em Có Thích Tôi Không?

“Lúc này anh vừa nhìn thấy cậu ta! Bọn em....có quan hệ gì vậy?”

“Bạn bè!”

“Lúc trước không phải em rất ghét cậu ấy sao?”

“Vâng! Anh ấy quả thật làm qua một số việc khiến em phản cảm, nhưng từ từ thấu hiểu, phát hiện anh ấy vốn không xấu giống như vẻ bề ngoài. Thực ra, trong lòng anh ấy cũng có mặt dịu dàng, cũng khó trách những người phụ nữ kia lại điên cuồng vì anh ấy như vậy.

Mùi vị chua chát loang ra trong miệng, lồng ngực khó thở, Lương Cảnh Đường dần lại khát vọng hỏi tiếp, cố gắng giữ bình tĩnh. “Em thích cậu ta sao?”

“Tất nhiên là không! Chúng em chỉ là bạn bè tốt thôi.”

Nhìn thấy cô không cần suy nghĩ nói ra câu trả lời chắc chắn, nghĩ rằng giữa hai người họ thật không có gì, con tim của Lương Cảnh Đường ổn định đôi chút. Nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng, nếu như Ngũ Liên nghiêm túc theo đuổi cô, cô có thể phản kháng không?

Uất Noãn Tâm vươn tay ra quơ quơ trước mắt anh. “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì!” Lương Cảnh Đường hoàn hồn trở lại, mỉm cười. “Em còn muốn ở bệnh viện mấy ngày nữa?”

“Hôm nay hẳn là có thể ra viện rồi đó! Mỗi ngày nằm ở trên giường, cứ y như người tàn tật, thật nhàm chán mà!”

“Em nên nhân cơ hội này ngoan ngoãn nghỉ ngơi một chút đi.”

“Em cũng nghĩ như vậy, nhưng em vốn trời sinh đã có số lao động. Một khi không làm việc, cả người sẽ không thoải mái.”

“Vậy tối chút, anh giúp em làm thủ tục xuất viện nha!”

.....

Lúc xuất viện, Uất Noãn Tâm nghĩ, bản thân nhất định là một người phụ nữ ‘vô cùng có phúc’ nhất trên thế giới, có thể hưởng được ‘hộ tống bảo vệ’ của luật sư có danh tiếng trên thế giới Lương Cảnh Đường, ‘Ngũ gia’ Ngũ Liên lấy xe đợi cô, có một loại cảm giác ‘vừa mừng vừa lo’, bản thân có tài đức gì lại được nhận sự ưu đãi này chứ.

“Cẩn thận, đi chậm chút...” Lương Cảnh Đường quan tâm từng li từng tí, mỗi bậc cầu thang đều đặc biệt chú ý đến.

“Đâu cần làm lớn chuyện đến vậy chứ, em cũng không phải con búp bê bằng sứ.”

Ngũ Liên quay đầu lại trêu ghẹo. “Đúng vậy, anh xem bộ dạng này của cô ấy, cứ như đang nóng lòng tìm kiếm rắc rối đó.”

Uất Noãn Tâm lè lưỡi với anh. “Không liên quan đến anh!”

Cô bạn cùng anh đấu vợ mồm, không nhìn thấy cách đó vài bước, có một chiếc xe màu đen dừng lại, người đàn ông ngồi phía sau, sắc mặt khó coi giống như một cái động đen to lớn, trừng mắt nhìn cô chăm chăm.

Anh thực sự nghĩ không ra, người phụ nữ đáng chết này, rốt cuộc có khả năng gì, khiến cho hai người đàn ông có địa vị cam tâm tình nguyện quay

vòng vòng quanh cô, trước sau ân cần chăm sóc.

Còn cô cũng thật to gan, một người phụ nữ đã có gia đình, vẫn cứ ngang nhiên cùng với tình nhân mới cũ dây dưa không rõ ràng. Hai kẻ kia cũng cam tâm tình nguyện vì cô chơi đùa, chung sống hòa bình, đầu óc bị ngập nước rồi sao? Nếu cô cho rằng dùng chiêu này hữu dụng với bọn họ, cũng có thể sử dụng trên người anh, thì quá sai lầm rồi.

Nếu như cô cứ tự cho mình là đúng, không nhận rõ thân phận của chính mình. Anh sẽ khiến cô nhận ra thật rõ ràng, ai là kẻ thống trị, ai là quân cờ.

.....

Trên đường đi, Uất Noãn Tâm đang do dự không biết có nên bảo Ngũ Liên dừng lại ở khu chung cư cô đang ‘giả định’ không. Lương Cảnh Đường đột nhiên nhận được điện thoại của công ty, nói có một vụ án khẩn cấp cần anh giải quyết.

Uất Noãn Tâm vội nói. “Anh mau quay trở về đi, ở đây có Ngũ Liên, không sao đâu mà!”

“Đúng đó! Anh yên tâm, cô ấy ở cùng với tôi, rất an toàn.” Giọng điệu yêu nghiệt của Ngũ Liên, càng nói an toàn càng cảm thấy không an toàn, cố ý đả kích nghi ngờ trong Lương Cảnh Đường. Từ sau kính chiếu hậu nhìn qua, lông mày của Lương Cảnh Đường nhíu lại.

Mặc dù anh biết rõ giữa hai người họ không có gì, nhưng để Ngũ Liên ở bên cạnh cô, xét cho cùng vẫn cảm thấy không an toàn. Cảm thấy cậu ta giống như một con sói, con hổ rình mồi với cô, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy bổ lên, kêu anh làm sao có thể yên tâm chứ.

Công ty liên tục gọi điện thoại đến hối thúc, Lương Cảnh Đường do dự hồi lâu, đành phải quay trở về công ty trước, dặn dò vài câu xong, ngồi vào chiếc xe dừng ở bên đường.

Uất Noãn Tâm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Sao vậy? Sợ phơi bày căn biệt thự của em? Để anh ấy biết em và Nam Cung Nghiêu có quan hệ sao?”

Cô không trả lời.

“Em biết rõ anh ta thích em?”

“Tôi cũng mới biết gần đây thôi.” Lúc trước làm sao dám nghĩ, người ưu tú giống như anh, sẽ yêu mình chứ.

“Vậy em định gạt anh ta đến bao giờ hả?”

Buồn bã lắc đầu. “Tôi không biết!” Vừa nghĩ đến, liền đau đầu. Cô trời sinh tính tình giống con đà điểu, đụng chuyện, chỉ biết trốn tránh.

“Cũng chỉ có anh ta mới ngốc như thế, toàn tâm toàn ý tin tưởng em, một chút gia cảnh cũng không thêm điều tra. Em nói với anh ta càng trễ, anh ta sẽ chịu tổn thương càng lớn.”

“Tôi biết chứ, anh đừng nói nữa....” Cô đã rất áy náy rồi, nói thêm nữa, sợ sẽ suy sụp mất.

“Em đó, là một con đà điểu, cho rằng trốn tránh thì có thể giải quyết vấn đề sao?”

Cô uể oải không có sức. “Không thể.....chỉ là tôi không có cái dũng khí đó.....”

“Em thích Lương Cảnh Đường sao?”

Uất Noãn Tâm lắc đầu, nghĩ ngợi một lúc, trả lời: “Nếu như không có Nam Cung Nghiêu, có lẽ tôi sẽ thích anh ấy, nhưng chúng tôi bây giờ đã không thể rồi.....”

“Nghe ra có vẻ rất bất đắc dĩ nha!” Anh thuận miệng cảm thán một câu, hỏi tiếp: “Tôi thì sao?”

“Gì chứ?”

“Nếu như không có Nam Cung Nghiêu, em sẽ thích tôi chứ?”

Uất Noãn Tâm chỉ cho rằng tên công tử ăn chơi này lại đang chứng minh sức hấp dẫn của mình, cũng không nghĩ nhiều. “Tất nhiên là không, anh đa tình như vậy, sau này tôi sẽ chịu rất nhiều tổn thương đó! Tôi không muốn làm người phụ nữ bị ruồng bỏ đâu.”

“Nói không chừng tôi sẽ vì em mà thu trái tim lại, em biết, một người đàn ông nhìn thấu mọi thứ, một khi toàn tâm toàn ý yêu một người con gái, là một chuyện rất đáng sợ, sẽ cam tâm tình nguyện dâng hiến chính trái tim của mình.”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi không phải người con gái đó, cũng không muốn trở thành người con gái đó.”

“Nghe ra em đối với bốn thiếu có hứng thú không lớn nha, tôi ở trong mắt em không có sức hấp dẫn đến vậy sao?”

“Tôi cũng không phải là đồ ăn của anh, anh cần phải hấp dẫn tôi sao?”

Ngũ Liên bị ghen hòng, đừng nhìn cô nàng này bình thường yếu ớt, lúc đấu võ mồm cũng rất lợi hại nha. “Đúng rồi, vừa rồi tôi chỉ tùy tiện nói đùa thôi.”

“Mỗi một câu nói đùa, cũng không thiếu sự chân thành trong đó.”

“Theo ý em thì, tôi thích em sao? Có phải tôi đã nghĩ quá nhiều rồi không?”

Uất Noãn Tâm cười “khúc khích”. “Anh có thể nói đùa, tôi không thể sao? Anh yên tâm, tôi vẫn chưa tự kiêu đến mức đó đâu!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 159: Tôi Nhớ Em!

Hai người rất ăn ý nhau, đều không mở miệng nói tiếp. Ánh sáng chói lọi lướt qua cửa sổ xe, cũng lướt qua hai con người của Uất Noãn Tâm, chứa đựng một chút u buồn.

Câu hỏi của Ngũ Liên, cũng chính là cái kết trong lòng cô. Mỗi lần nghĩ đến việc lừa gạt Lương Cảnh Đường, cô đều cảm thấy bản thân là một người phụ nữ độc ác. Anh đối với cô tốt như vậy, còn cô ngay cả việc thăng thẩn với anh cũng làm không được. Nếu như ngay từ lúc đầu cô nói với anh, cô đã kết hôn rồi, cũng không đi đến bước đường không thể cứu chữa như bây giờ.

Ngay lúc này trong hoàn cảnh này, muốn cô phải mở miệng như thế nào đây?

.....

Về đến nhà, Uất Noãn Tâm vẫn không kiềm được đi đến phòng của Nam Cung Nghiêu nhìn một cái, mở cửa phòng ra, không có ai bên trong, không hiểu sao lại có chút thất vọng.

Nhưng không bao lâu, anh đã trở về, chỉ là mặt vô cùng thối, cứ như cô đã nợ anh mấy triệu. Cô tự biết mình không nên chu mỏ lên chống đối, ‘tìm kiếm tiếng nói cho chính mình’ đồng nghĩa với việc tự rước lấy nhục nhã. Trên lý trí thì nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa có thể kiềm chế được hành động, vẫn đi vào phòng của anh.

Nam Cung Nghiêu vẫn đang làm việc, khuôn mặt lạnh lùng, làm cho cô hơi sợ mà chùn bước. Đứng tại chỗ một hồi lâu, mới lấy hết dũng khí hỏi: “Bây giờ nói chuyện với anh có tiện không?”

“Bản thân cô cũng có mắt để nhìn mà.”

“.....” Anh nói chuyện nhất định phải tuyệt tình đến vậy, không nề mặt chút nào sao? Quả tim đúng thật làm bằng băng, máu lạnh sao?”

“Ngày hôm đó, anh không nhận được điện thoại của tôi sao?”

“Có!”

“Vậy anh có đến cứu tôi không?” Hỏi câu hỏi này, cô phát hiện hô hấp của mình đều ngừng lại. Cả trái tim treo lơ lửng, mong chờ đáp án của anh. Mặc dù cô biết rất rõ câu trả lời là không, nhưng khi anh tự mình mở miệng nói “không có”, cô vẫn có một cảm giác đau khổ tột cùng, run rẩy hỏi: “Tại sao chứ?”

“Cái gì mà tại sao chứ?”

“Tại sao anh lại máu lạnh đến vậy hả? Cho dù là một người xa lạ, anh cũng không thể thấy chết mà không cứu.....”

“Rất xin lỗi, đã làm cho cô ảo tưởng tôi là một người có lương tâm đến vậy. Tôi rất bận, không có nhiều thời gian để chơi trò chơi vô vị này với cô.”

“Trò chơi sao?” Uất Noãn Tâm cảm thấy hoang đường. “Tôi suýt chút bị hủy dung nhan, anh cảm thấy đây là một trò chơi sao? Nếu như tôi thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trong lòng anh cũng không có chút áy náy nào sao?”

“Cô bây giờ không phải vẫn còn nguyên vẹn đứng trước mặt tôi sao?”

“Xin anh hãy trả lời tôi! Nếu như tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh có áy náy hay không?” Mặc dù hiểu rõ cứ dây dưa hỏi tiếp cũng vô nghĩa, sẽ khiến cho cả hai cảm thấy mệt mỏi, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn không cách nào ngăn bản thân mình muốn biết câu trả lời.

“Có!”

Tim đập lại trong chốc lát, nhưng một giây tiếp theo đã bị đả kích tiêu diệt triệt để.

“Nếu như cô muốn nghe những lời giả dối.....” Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu càng lạnh, còn mang theo một chút chế giễu.

Uất Noãn Tâm lão đảo từng bước lùi về sau, cả người gần như muốn ngã quỵ. Cô đột nhiên cảm thấy sự chính mình xuất hiện ở đây thật hoang đường. Cô cứ vậy mất đi tôn nghiêm sao? Nhất định phải chịu sự nhục nhã của anh mới cam tâm sao?

“Xin lỗi, đã quấy rầy anh rồi! Sau này tôi sẽ không chơi trò chơi nhảm chán này với anh nữa đâu.....” Bị nhục nhã như vậy, đã quá đủ rồi! Giờ phút này cô không muốn đứng trước mặt anh mất mặt thêm chút nào, quay người đi nhanh ra ngoài.

Nam Cung Nghiêu theo bản năng muốn đứng lên đuổi theo, nhưng buộc phải mạnh mẽ đem cảm xúc kích động đè nén xuống. Nhẫn nhịn quá khó khăn, vì vậy tất cả bút đều bị bẻ gãy làm đôi.

Tại sao chứ? Tại sao biết rõ cô đang diễn kịch, vẫn không nhìn được lo lắng cho cô?

Vừa rồi lúc ở cùng ở các tình nhân mới cũ, cô không phải rất vui vẻ sao? Nụ cười sáng lạn đến vậy, chưa bao giờ ở trước mặt anh nở qua một lần nào. Nếu cô đã thích bọn họ như vậy, còn cần phải so đo tại sao anh không

cứu cô làm gì? Có anh hùng Ngũ Liên cứu người đẹp, không phải vậy đã đủ rồi sao?

Là cô quá tham lam sao? Có hai người đàn ông vây quanh vẫn chưa thấy đủ, nhất quyết phải dụ dỗ anh hết lòng với cô. Cô nghĩ anh ngu ngốc như vậy, sẽ bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay sao?

Nam Cung Nghiêu buộc mình phải nghĩ cô tồi tệ, để cho bản thân mình thoải mái một chút. Mỗi giờ mỗi giây đề phòng, không được mắc bẫy người phụ nữ này, khiến bản thân từ từ chìm trong âm mưu của cô, vạn kiếp bất phục. (Vạn kiếp bất phục: thất vọng, không còn đường cứu vãn)

Uất Noãn Tâm trở về phòng, ngã xuống giường, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy mệt mỏi đến vậy, không còn sức cũng cảm lạnh. Bị anh liên tiếp lợi dụng lừa gạt, nhiều lần thề sau này sẽ không có quan hệ gì với anh, vẫn để ý anh như cũ, cô quả thật là một con ngốc hết thuốc chữa!

Đang thất vọng và buồn bã về bản thân, Ngũ Liên gọi điện thoại đến, Uất Noãn Tâm thờ ơ cất tiếng “alo”. “Là tôi!”

“Tâm trạng không tốt sao?”

“Không có.....”

“Nghe giọng em giống như uống phải thuốc trừ sâu, còn nói không sao.”

“Anh so sánh cái quái gì vậy? Thật khó nghe.”

“Dễ nghe thì làm được gì hả? Hiện thực là được.”

Uất Noãn Tâm nói không lại anh, chỉ có thể nói. “Được rồi!”

“Vừa quay về từ phòng Nam Cung Nghiêu, biết anh ta không cứu em, bị đả kích sao?”

“.....Ừ!” Mặc dù rất mất mặt, nhưng anh trong thoáng chốc đã đoán trúng, cô phủ nhận cũng vô dụng. “Anh có cần hiểu tôi đến vậy không?”

“Đầu óc của em đơn giản, chỉ số thông minh so với heo không hơn không kém, một chút cũng không khó đoán. Có cần tôi tiếp tục đoán xem, hiện tại em đang mặc nội y màu gì không?”

“Anh biến thái!”

“Màu hồng?”

“.....” Trên mặt của Uất Noãn Tâm hiện rõ ba đường gạch màu đen. Ngay cả điều này cũng có thể đoán trúng, anh chỉ cần bày một cái bàn đơn giản cũng có thể xem tướng được rồi!

“Đoán đúng rồi phải không?” Anh đặc ý.

“Không có chuyện gì quan trọng, tôi cúp đây.”

“Không muốn nói chuyện với tôi đến vậy sao?”

“Không phải, tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi!”

“Vậy cúp đi, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là.....chỉ là.....” Anh hơi thở dài. “Tôi nhớ em!”

Giọng nói trầm thấp từ tính thì thào, cứ như có một luồng nhiệt nóng, lượn lờ bên tai Uất Noãn Tâm. Hiếm khi nghe thấy anh dùng giọng điệu ấm áp nghiêm túc như vậy để nói chuyện, tim của cô khó ổn định nhảy lên.

Nhưng nghĩ lại, chắc lại là trò đùa quái ác của anh, hoặc đang đùa giỡn, cảm giác tê dại tức khắc tan theo mây khói.

“Ha ha ha!” Cười khan ba tiếng. “Buổi sáng vừa mới nói đùa, bây giờ lại nữa, anh cho rằng tôi sẽ ngu ngốc tin anh sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 160: Anh Động Chân Tình Rồi

“.....Bị em đoán trúng rồi, ngủ đi, ngủ ngon nha!” Câu trả lời của Ngũ Liên, hòa lẫn một chút do dự không rõ ràng, còn có chút bất đắc dĩ không nói nên lời.

“Liên, em tắm xong rồi....”

Trong điện thoại truyền đến tiếng người phụ nữ, Uất Noãn Tâm vừa buồn cười vừa tức giận.

Anh vốn là một tên đại sắc quỷ, mỗi giờ mỗi giây không thể tách khỏi phụ nữ. Một đêm xuân cùng với người phụ nữ khác, còn gọi điện thoại nói với cô, anh nhớ cô, có cần cường điệu hơn nữa không? Còn may cô không tin, nếu không lại mất mặt thêm.

“Được rồi, bạn gái của anh đang đợi anh kìa, mau chóng qua đó đi!”

“Ừ! Ngủ ngon!”

Trong phòng của khách sạn, bên ngoài cửa sổ là ánh sáng của màn đêm ở Đài Bắc. Ngũ Liên cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi thần thờ, đột ngột cuối đầu nở nụ cười mĩa mai.

Nói dối quá nhiều rồi, cho dù có nói thật, cũng không ai muốn tin sao? Có lẽ chính vì nguyên nhân đó, anh còn cố ý dùng giọng điệu nghiêm túc để nói, như vậy cô càng không nghĩ anh đang nghiêm túc.

Anh xem thường Nam Cung Nghiêu không dám đối mặt với chính tình cảm của mình, lựa chọn trốn tránh. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh cũng học được cách che giấu cảm xúc thật trong lòng mình.

Anh châm một điếu thuốc, phun ra vòng khói mờ nhạt, làn khói màu xanh che mờ đi tầm mắt của anh, đôi mắt hơi nheo lại.

Ở trước mắt anh, hiện ra nụ cười của Uất Noãn Tâm, bản thân cũng cười theo. Vươn tay ra, muốn vuốt ve cô, lại phát hiện đó chỉ là ảo giác của chính mình, tất cả đều là hư vô.

Vừa mới chia tay, anh lại nhớ cô nhanh đến vậy sao?

Sau lần đó, anh không còn có quan hệ gì với cô, trong lòng luôn cảm thấy trống vắng, giống như thiếu một mảnh nhỏ, lúc nào cũng nhớ đến cô, nhưng vẫn còn có thể nhẫn nhịn. Nhưng khi gặp lại cô, anh mới phát hiện bản thân nhớ cô nhiều hơn tưởng tượng. Vào giây phút cô gặp nguy hiểm, cũng chính là giây phút anh căng thẳng nhất trong đời, không ngờ đến, sẽ có một người con gái khiến bản thân nhớ nhung, run rẩy vì sợ.

Đây là, thích sao?

Hay chỉ là chưa từng thử qua, cho nên hiểu lầm khẳng định đó là thích sao?

Dù sao từ này cũng không có nghĩa chính xác, đối với anh càng xa lạ, anh không biết cảm giác thích là như thế nào.

“Sao anh lại hút thuốc rồi?” Một người phụ nữ là tẩy sạch lớp trang điểm, từ phía sau anh đi đến. Cô không phải là người phụ nữ có vẻ đẹp đặc biệt tuyệt vời, nhưng cũng rất có khí chất thuần khiết.

“Không có gì.” Ngũ Liên dập tắt điếu thuốc, nghiêng mặt. “Em tắm xong rồi?”

Người phụ nữ ở phía sau, là tình nhân của anh, Lục Tường. Cũng là người duy trì quan hệ lâu nhất trong suốt một năm. Cô không phải người mẫu hay ngôi sao, mà là một thiên kim tiểu thư, nhưng không có tính tình của đại tiểu thư, cô hiểu chuyện, ngoan ngoãn, khiến anh rất yên tâm, cho nên anh mới để cô bên cạnh lâu đến vậy.

“Vâng! Anh có tâm sự phải không?” Lục Tường chuyển đến trước người anh, nhìn thấy anh lắc đầu, nhón chân hôn anh, lại bị anh né tránh. Cô nhận thức sâu sắc được sự bất thường của anh. “Anh.....có người để thích rồi sao? Muốn tâm sự không?”

“Em chắc chắn thích hợp?”

“Chúng ta vẫn là bạn tốt, không phải sao?”

Cô để anh ngồi xuống, bản thân ngồi trước mặt anh. “Cô ấy là người con gái như thế nào? Rất đẹp phải không?”

“Đúng! Rất hấp dẫn.” Mặc dù anh đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, nhưng vẫn cảm thấy khuôn mặt của cô tinh xảo nhất, không có chỗ nào đặc biệt đẹp tuyệt, nhưng khi kết hợp với nhau, đẹp không thể nói nên lời.

“Anh thích gì ở cô ấy?”

Ngũ Liên rơi vào trầm tư. Câu hỏi này, từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ qua. Nghĩ kỹ lại, hình như cô quả thật không có bất kỳ chỗ nào đáng để anh thích.

Nhát gan, nhu nhược, cứng đầu. Ở trước mặt anh, lại là một con hổ nhỏ giương nanh múa vuốt, nói một câu cãi một câu, chỉ thiếu điều chưa cười lên đầu anh, không có chút dịu dàng ngoan ngoãn.

Nhưng ở cùng với cô, lại vui vẻ đến kỳ lạ, bản thân không thể nói rõ lý do tại sao. Mặc dù đấu khẩu, vẫn âm thầm nhìn cô, trong lòng đều cảm thấy

ấm áp. Ngày trước ở bên một người phụ nữ chưa đến ba phút, anh đã bắt đầu thấy phiền, muốn nhanh chóng phát tiết rồi bỏ đi. Nhưng ở cùng cô, gần đây anh rất ít khi nghĩ đến mặt đó. Cũng muốn tìm hiểu cô đang nghĩ gì, cô thích cái gì.

Anh không biết điều này có phải thích hay không, tóm lại là quan tâm.

Nhìn thấy anh im lặng quá lâu, lúc thần thờ khóe miệng hơi mỉm cười, Lục Tường biết, anh đã động tình rồi, ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Cô vẫn luôn ở bên anh, chưa từng chạm đến được tim anh. Mà cô gái kia quen biết anh chưa bao lâu, lại khiến anh để trong tim. Tình cảm là một việc, có lúc thực sự rất tàn nhẫn, cũng rất bất đắc dĩ.

Một lúc sau, anh mới nhàn nhạt mở miệng. “Không biết.....nói không rõ.....có lẽ đó không phải là thích, tự mình tìm phiền phức mà thôi.....” Anh trước giờ không thích bản thân phiền não vì những chuyện không xác định được, nhất là vấn đề về tình cảm, đơn giản không cần nghĩ đến nữa. “Anh về đây, em nghỉ ngơi sớm chút đi!”

Lục Tường tiễn anh ra cửa, vốn định tỏ ra mạnh mẽ nhã nhặn một chút, để anh không cảm thấy cô không giống những người phụ nữ khác. Nhưng vẫn không kiềm chế được, trước khi anh mở cửa cô giữ lấy tay anh. “Hôm nay ở lại đây có được không? Em muốn anh ở bên em.....”

Cô đã biết trước, trong lòng người đàn ông này đang muốn gần gũi với người phụ nữ kia, rất nhanh, chính mình sẽ mãi mãi mất đi anh, cô khát vọng giữ lấy một chút ấm áp cuối cùng.

Ánh mắt của cô, không biết vì sao làm cho Ngũ Liên nhớ đến Uất Noãn Tâm, có chút không đành lòng. Muốn đẩy tay cô ra nhưng lại thu hồi trở lại, quay ngược lại xoa đầu cô. “Ngủ đi, anh ở lại!”

.....

Giờ ăn trưa, hai cực trong phòng luật sư đã đạt đến tỉ số năm tám, ‘năm’ là phe phái của Uất Linh Lung, ‘tám’ là tổ nhỏ của Uất Noãn Tâm và Lương Cảnh Đường, vài người tụ lại một chỗ cười đùa nói chuyện, không khí coi như hòa hợp. Tất nhiên, nữ nhiều, bát quát cũng dữ dội như thế.

“Xem xem xem!” Trần Nhiên nháy mắt, Uất Noãn Tâm nhìn qua, là Nam Cung Nghiêu và Hường Vi.

Trong thoáng chốc bầu không khí trở nên vô cùng áp lực, cúi thấp đầu không nhìn bọn họ, hận không thể biến thành hạt bụi nhỏ.

“Các cô không cảm thấy gần đây tổng tài quá không bình thường sao? Cứ hai ba ngày lại đến ăn cơm ở phòng ăn nhân viên, do đầu bếp nổi tiếng làm đồ ăn không hợp khẩu vị anh ta sao? Rõ ràng không thể nha! Noãn Tâm, anh ta không phải vì cô mới đến đây chứ?”

Tay của cô run rẩy làm đổ canh, cúi đầu càng thấp hơn. “Làm sao có thể chứ.....nói đùa hoài.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 161: Ẩn Mình Chịu Ngược Đãi

Trần Nhiên giống như một nàng trinh thám nhỏ, còn nghiêm túc bức hỏi cô. “Lần trước tổng tài gọi đích danh của cô qua đó mà! Cô và tổng tài quen biết nhau? Là quan hệ gì?”

“Chúng, chúng tôi không biết nhau, chỉ là lần trước tôi đưa một tập tài liệu lên văn phòng tổng tài.....” Cô không quen nói dối, nói chuyện không được trôi chảy.

“Cô cho chúng tôi là người mù hủ, vừa nhìn đã biết không đơn giản như vậy! Chúng ta bây giờ đều là chị em tốt với nhau, nói đi mà.....tôi đảm bảo không nói với ai đâu.”

Cái cam đoan của phụ nữ, chính là một giây vừa nói xong ‘tôi đảm bảo không nói với ai đâu’, thì một giây sau, toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều biết hết. Loại lừa gạt này, Uất Noãn Tâm từ tiểu học đến đại học bị dính vào không ít.

Nhưng đây không phải điều quan trọng, sự thật cô không thể mở lời, cho dù thẳng thắn nói “tôi là tổng tài phụ nhân”, cũng không có ai tin.

“Đang nói chuyện gì, náo nhiệt vậy?” Lương Cảnh Đường xuất hiện đúng lúc giải cứu cho Uất Noãn Tâm, vội lảng sau vấn đề khác. “Không có gì, giữa phụ nữ với nhau thường hay tán gẫu chuyện bát quát, quần áo, túi xách để giải trí, chứ còn có thể nói gì đây.”

“Không phải vậy! Chúng tôi đang đoán tại sao tổng tài lại đến ăn cơm ở nhà ăn nhân viên.” Trần Nhiên một khi đã nhắm vào một vấn đề nào, sẽ hỏi

cho đến cùng. “Anh là đại luật sư, trực giác nhất định rất chuẩn, anh nói xem tổng tài có phải vì Noãn Tâm mà đến không?”

“Trần Nhiên.....” Noãn Tâm ý bảo cô im lặng.

“Tôi thấy không phải! Ăn cơm thôi!” Lương Cảnh Đường mỉm cười ngồi kế bên Uất Noãn Tâm, mở chung canh ra, hương thơm lan tỏa bốn phía.

“Thơm quá đi.....do anh tự mình nấu sao?”

“Ừm! Vừa đi hâm lại một chút, nhân lúc còn nóng uống đi!” Lúc anh nói câu này, đều nhìn Uất Noãn Tâm.

“VẬY tôi không khách sáo nha!” Trần Nhiên nhanh chóng vươn móng vuốt quảy ra, kết quả bị Lâm Lâm dùng một cây đũa đánh nhẹ, chế nhạo. “Cô không có mắt nhìn sao? Canh này là luật sư Lương tự mình nấu cho Noãn Tâm, làm gì có phần cô?”

“Woohoo, luật sư Lương tự tay nấu canh nha.....canh tình yêu.....” Các đồng nghiệp nữ buôn lời trêu ghẹo, biểu hiện vô cùng mờ ám.

Tiếng động quạ lớn, ngay cả Nam Cung Nghiêu ngồi cách mấy bàn cũng nghe thấy rõ ràng, sắc mặt rất coi hơn.

Cô cũng thật có ‘phúc khí’, có tình nhân cũ tự tay nấu canh cho cô. Trong lòng cô không vì sự phản bội của chính mình và lừa gạt cảm thấy không yên sao? Vẫn còn có thể uống. Người phụ nữ này, quả nhiên không có tim mà.

Mỗi lần nhìn thấy bọn họ họ ngồi nhau, thân mật đến vậy, lửa giận trong lồng ngực cũng bắt đầu nhen nhóm, khó kìm chế kích động lật bàn. Nhắm mắt làm ngơ để tung lưới là tốt nhất, nhưng như vậy càng làm cho anh nhìn không được nghĩ xem bọn họ đang làm cái gì, điều đó càng khiến anh khó chịu hơn, gần như sắp bị trí tưởng tượng của chính mình bức điên.

Nên mới chọn lựa đi xuống nhà ăn nhân viên, tận mắt nhìn thấy tất cả, cũng là ẩn mình chịu ngược đãi.

Uất Noãn Tâm bị bọn họ nói đến lúng túng, mặt đỏ ửng lên.

“Mọi người xem, ai đó đỏ mặt rồi kìa.”

“Làm gì có, luật sư Lương đối với mọi người rất tốt nha, canh cùng nhau uống đi!”

“Bị cảm mang sữa nóng đến, tự tay nấu canh gây sốc, cũng chưa bao giờ thấy luật sư Lương quan tâm chúng tôi đến vậy nha. Người ta tự tay, chuyên môn, đặc biệt nấu canh vì cô, chúng tôi làm gì có cái phúc, ghen tỵ với người kế bên nha.....”

“Này.....các cô.....” Uất Noãn Tâm vô cùng xấu hổ.

Lương Cảnh Đường ta mặt cứu cô. “Các cô đừng lấy cô ấy ra đùa giỡn nữa.”

“Là đùa giỡn hay là nghiêm túc, anh so với chúng tôi không phải càng hiểu rõ sao? Từ thực tế suy ra, có phải anh có ý gì với Noãn Tâm của chúng tôi phải không?”

Lương Cảnh Đường chỉ mỉm cười.

Phản ứng của các đồng nghiệp nữ càng thêm mãnh liệt. “Im lặng là thâm thừa nhận rồi nhá....Noãn Tâm, cô rất hạnh phúc nha!”

“Đúng đó! Đúng đó! Sau này phải gọi cô là bà Lương rồi....”

“Ầm ỹ cái gì mà ầm ỹ! Người khác còn đang ăn cơm đó! Có tổ chất không hả?” Tiếng gào thét của Uất Linh Lung vang đến, vô cùng phá vỡ bầu không khí.

Trần Nhiên bĩu môi. “Liên quan gì đến cô ta, chuyện này cũng muốn quản, đáng ghét!”

Lương Cảnh Đường rót canh giúp Uất Noãn Tâm, dẫn đến hơi thở hơi thốn thức.

Tay của Uất Noãn Tâm không cẩn thận dính dầu. “Tôi vào nhà vệ sinh nha!”

Trần Nhiên vội vàng đứng dậy đi theo. “Tôi cũng đi tôi cũng đi.” Đá lông nheo với Lương Cảnh Đường, ý nói bản thân sẽ giúp anh tìm hiểu.

Vừa vào nhà vệ sinh, Trần Nhiên liền bắt đầu bát quái. “Cô và luật sư Lương có quan hệ gì? Thằng thăn được khoan hồng, phản kháng nghiêm trị.”

“Chỉ là bạn bè.”

“Làm gì có bạn bè nào quan tâm nhau đến vậy hả? Luật sư Lương có tình cảm với cô, cô hiểu rõ?”

“.....Ừ!”

“Tôi nói mà, mặc dù cô nhìn hơi ngu ngu, nhưng về phần này cũng không chậm tiêu.”

Hờ.....cái gì gọi là ngu ngu chứ?

“Vậy cô thấy như thế nào? Có định tiếp nhận anh ấy không?”

Uất Noãn Tâm còn chưa kịp trả lời, Trần Nhiên đã nhảy vào khen trước một bước. “Ha ha! Xem tôi kìa hỏi câu gì đâu. Bây giờ người đàn ông vừa có tiền vừa có địa vị lại đẹp trai còn biết quan tâm như Lương Cảnh Đường còn được mấy ai, ngu ngốc mới không chịu đồng ý! Đối lại là tôi, theo đuổi

ngược lại cũng được! Đồng nghiệp trong phòng luật sư ngưỡng mộ cô muốn chết, ngay cả đồng nghiệp nam cũng thích anh ấy!”

“.....” Nếu như nói cô không thích, đồng nghĩa tự thừa nhận mình ngu ngốc sao? Chuyện vẫn chưa xác định, Uất Noãn Tâm cũng không tiện phản ứng lại quá nhiều, chỉ nói: “Lúc khác hẳn nói đi!”

Câu nói này đối với người có tính tình nóng nảy như Trần Nhiên nghe vào, so với câu trả lời đồng ý không hơn không kém, ngoài miệng lại nói. “Được được được! Đừng vội mà, từ từ thôi, đợi tin tức tốt của hai người nha!”

Vì thế, trong một buổi trưa ngắn ngủi, tốc độ lan truyền tin tức Uất Noãn Tâm chấp nhận Lương Cảnh Đường đã trải rộng khắp công ty. Một truyền mười, mười truyền trăm, khó tránh khỏi làm méo mó sự thật. Hơn thế nữa, có người cam đoan rằng Uất Noãn Tâm đã đồng ý lời cầu hôn của Lương Cảnh Đường, ngay cả ngày kết hôn cũng đã định.

Các nhân viên nữ ngưỡng mộ ghen tỵ căm hận, nhân viên nam thì mở tiệc chúc mừng. Dù sao, ngoại trừ tổng tài thì Lương Cảnh Đường cũng được coi là viên kim cương có sức hấp dẫn nhất công ty. Sự tồn tại của anh, là một loại uy hiếp đối với tất cả đàn ông nha!

.....

Sắp đến giờ tan ca, Uất Noãn Tâm nhận được lời nhắn trên EMS của Lương Cảnh Đường.

“Buổi tối cùng dùng bữa nhé?”

Cô nghĩ một hồi, vì e ngại, trả lời. “Em muốn về nhà sớm chút, lần sau nhé?”

“Có chuyện sao?”

“Không phải! Muốn về nhà nghỉ ngơi! Anh có chuyện gì sao?”

“Ừm! Có vài lời, muốn nói với em.”

Uất Noãn Tâm có ngu ngốc, cũng có thể đoán ra được đại khái anh muốn nói những gì, thoáng chốc vô cùng căng thẳng, không biết phải trả lời như thế nào.

Lương Cảnh Đường đã đi đến trước mặt cô. “Buổi tối cùng dùng bữa, được không?”

Nụ cười của anh quá ấm áp quá đẹp, khiến người khác không thể phản kháng dù chỉ một chút, Uất Noãn Tâm càng khó hơn, chỉ đành gật đầu.
“Vâng!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 162: Em Có Bạn Trai?

Sau khi tan ca, Uất Noãn Tâm cùng Lương Cảnh Đường rời khỏi trong sự bàn tán sầm xì mờ ám của các đồng nghiệp. Nam Cung Nghiêu đứng ở bên cửa sổ trên tầng cao nhất, nhìn thấy chiếc Maybach rời khỏi, đôi lông mày điển trai nhíu lại.

Hương Vi gõ cửa bước vào. “Tổng tài, cuộc họp sắp bắt đầu rồi.”

“Đổi lịch, chúng ta đi ăn cơm!”

“Ăn cơm?” Hương Vi có chút kỳ lạ, điểm này không giống phong cách của anh. Hơn nữa, cuộc họp này rất quan trọng.

“Đặt chỗ ở nhà hàng Nguyệt Quang.”

Đầu của Hương Vi càng lộn xộn hơn. Nhà hàng Nguyệt Quang có tiếng là nhà hàng tình nhân, các cặp tình nhân sau khi dùng bữa xong, còn có thể ở lại khách sạn, tổng tài tại sao lại chọn nơi đó chứ? Nhưng cô vẫn không nói ra bất kỳ câu hỏi hoài nghi và dị nghị, đối với cấp trên của chính mình, cô có thói quen chấp hành mệnh lệnh, trước giờ không hề nghi ngờ.

Chiếc Maybach dừng lại trước cửa nhà hàng Tây, Uất Noãn Tâm ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu. Nhà hàng Nguyệt Quang.

Tim đột ngột bóp chặt.

Mặc dù cô từ nhỏ đã trưởng thành trong một thị trấn nhỏ, nhưng cũng từng thấy nhà hàng tình nhân nổi tiếng thế giới này trên tạp chí, đại lý mở

rộng khắp nơi trên thế giới. Điều đặc sắc nhất của nhà hàng này là chỉ tiếp đón các cặp tình nhân, còn chuẩn bị phòng ‘mặt nguyệt’ cho các cặp tình nhân. Khách hàng sau khi thưởng thức xong buổi tối, có thể vào thẳng đây.

Nếu không phải cô tự mình đa tình, vậy Lương Cảnh Đường lựa chọn chỗ này, hẳn không có dụng ý khác chứ?

“Đi thôi!” Vẻ mặt của anh trước sau đều dịu dàng, luôn yêu thương và chăm sóc cho cô.

Uất Noãn Tâm miễn cưỡng nở ra một nụ cười, có chút lo lắng sợ hãi theo anh đi vào. Trong đầu tràn ngập ý nghĩ nếu như anh đột nhiên thổ lộ, cô phải làm sao đây?

Phục vụ dẫn hai người đến bàn đã đặt trước, hỏi hai người muốn dùng gì, Lương Cảnh Đường nghĩ một lúc, nói đợi chút. Anh vốn muốn đợi sau khi dùng bữa xong hẳn nói, để tránh bất ngờ. Nhưng khi ở cùng cô, anh phát hiện chờ đợi thêm một giây lại gian nan đến vậy, anh đã đợi quá lâu, đã không thể tiếp tục chờ đợi. Bây giờ anh muốn cô biết, anh có tình cảm với cô.

Không khí trong nhà hàng rất tuyệt, nhất là ánh đèn rất đặc biệt, giống y như ánh sáng của mặt trăng, như rượu trút xuống, làm cho người khác say đắm, rất dễ điên cuồng đắm chìm trong đó.

Nhưng.....

Uất Noãn Tâm làm gì có tâm trạng thưởng thức những thứ đó, cả người cô co rúm lại, mỗi giờ mỗi phút cảnh giác Lương Cảnh Đường, sợ anh bất thành linh thổ lộ. Đầu óc như một bộ máy đang hoạt động ở tốc độ cao, không ngừng nghĩ nếu như anh thổ lộ, bản thân nên trả lời như thế nào, phải cự tuyệt như thế nào mới thỏa đáng.

“Tiểu Noãn, anh hỏi em một câu hỏi có chút riêng tư được không?” Ánh mắt sáng ngời của anh nhìn vào mắt của cô, vô cùng dịu dàng.

“.....Vâng!”

“Em có bạn trai rồi sao?”

Câu hỏi này.....

Vợ chồng trên danh nghĩa và bạn trai có gì khác nhau không?

“Không có!”

Lương Cảnh Đường kiềm nén vui mừng, khoe miệng hơi nhếch lên nụ cười. “Vậy em đối với anh.....có cảm giác gì không?”

“Ờ.....con người anh rất tốt, đối xử với em cũng rất tốt, rất dịu dàng, còn.....”

“Anh không phải hỏi em những điều này.” Anh mỉm cười chặn lời cô, ánh mắt tràn đầy mong đợi. “Anh đang hỏi em, cảm giác của một người phụ nữ, đối với một người đàn ông.”

Quả nhiên đến rồi....

Làm sao đây làm sao đây?

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ đến tận mang tai, đầu óc lộn xộn thành một cuộn dây, các ngón tay tuyệt vọng nắm lấy góc áo, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Lương Cảnh Đường không muốn nhìn cô khó xử, đổi cách hỏi khác. “Anh có cảm giác với em, hẳn em rất rõ, anh thích em! Hoặc có thể nói, anh yêu em! Anh muốn biết, em nghĩ như thế nào?”

Ngay thấy ba chữ đó, từ một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, hoàn mỹ không khuyết điểm nói ra, đã vậy còn dịu dàng, giọng nói lại chân thành như vậy, có người phụ nữ nào không mê đắm, không thể kiềm chế chính mình. Trong đầu Uất Noãn Tâm cũng có một giây đi lạc đường, suýt chút nữa gật đầu đồng ý. Nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, bản thân không thể đánh mất lý trí.

Nếu không thể tránh khỏi việc làm tổn thương anh, không bằng sớm thẳng thắn với nhau, không cần tiếp tục lừa gạt, bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Uất Noãn Tâm, mày vẫn còn lo lắng gì chứ? Mau chóng nói đi.....

“Em biết rõ anh đối với em rất tốt, em cũng rất cảm động, nhưng....”

Lời vẫn chưa nói hết.....

“Trùng hợp vậy, hai người cũng đến đây ăn cơm sao? Không ngại ngồi cùng bàn chứ?”

Câu hỏi mang theo hơi thở lạnh băng, lại hơi có ý cười vang lên trên đỉnh đầu.

Uất Noãn Tâm giống như con mèo đột nhiên bị cắn trúng đuôi, giật mình mạnh, ngẩng đầu lên nhìn. Nam Cung Nghiêu nhìn Lương Cảnh Đường, nhưng khóe mắt lại liếc qua nhìn cô, lạnh băng, chế giễu, nguy hiểm, cô không khỏi rùng mình một cái.

Anh đang cố ý sao?

Lại giờ chiều này chơi trò theo dõi sao?

Có cần thiết bức cô đến đường chết không hả?

Lương Cảnh Đường biết rõ sự xuất hiện của anh không phải trùng hợp, nhưng vẫn đồng ý theo cách đàn ông, bảo phục vụ mang thêm hai cái ghế

đến.

Hương Vi tính giang tay ra chào hỏi với Uất Noãn Tâm, trong lòng cũng có chút thất vọng. Mặc dù cô biết Nam Cung Nghiêu đối với cô không có loại tình cảm kia, nhưng vẫn không kiềm được mong đợi anh hẹn cô đến nhà hàng Nguyệt Quang là có nguyên nhân khác. Kết quả, nguyên nhân đặc biệt có, nhưng không phải cô, mà là Uất Noãn Tâm.

Cô quả thật nghĩ không ra, tại sao tổng tài lại vì một người có dáng vẻ bên ngoài không chút gì đặc biệt, thậm chí có chút xấu có chút ngu ngốc như người phụ nữ này mà để trong lòng, làm nhiều chuyện như vậy đều chỉ vì cô ta, hơn nữa cô trong lúc cô ta chỉnh sửa lại quần áo mà biết được bộ mặt thật của cô ta, nhắc nhở cô tình hình hiện tại. Còn có Lương Cảnh Đường, có thể nhìn ra, anh ta rất thích cô ta.

Không khách sáo nói ra một câu, không lẽ đầu óc của đàn ông ngày này đều không bình thường sao? Một chút cô nhìn cũng không hiểu!

“Thư ký Uất hình như đã quên nộp báo cái cho tôi.”

Nhìn thấy cô có chút căng thẳng lại có chút ngu ngốc nhìn chính mình, tâm tình anh rất tốt nhắc nhở. “Quy định nhân viên.....”

“Điều hai trăm năm mươi sáu quy định, giữa nhân viên với nhau không được yêu đương, nếu không sẽ bị sa thải.” Lương Cảnh Đường nói, nhìn thẳng anh, ánh mắt không hề gợn sóng. “Nếu như có một bên không phải là nhân viên của Hoàn Cầu, vậy không tồn tại vấn đề này.”

“Xem ra, hai vị đã xác định quan hệ rồi sao?”

Giọng nói của Nam Cung Nghiêu đặc biệt lãnh đạm, nhưng có thể nghe ra được đã bị bức đến giới hạn nhất định, nếu vượt qua, sẽ có nguy hiểm khó có thể tưởng tượng.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 163: Ghen Tuông Và Tức Giận Của Nam Cung Nghiêu

Uất Noãn Tâm nóng lòng phủ nhận, Lương Cảnh Đường đã đi trước một bước: “Tôi chỉ trình bày sự thật theo mặt khách quan, nếu như cần thiết, tôi sẽ từ chức.”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu lạnh lẽo, căng thẳng, âm u. “Luật sư Lương muốn đến là đến, muốn từ chức là từ chức, quả không xem Hoàn Cầu ra gì sao!”

Lương Cảnh Đường bình tĩnh nhã nhặn trả lời: “Tôi chỉ dự theo trình tự từ chức như bình thường, không liên quan gì đến Hoàn Cầu, càng không giống như những gì tổng tài đã nói.”

Ánh mắt của hai người giao nhau, Uất Noãn Tâm đã ngửi thấy được mùi thuốc súng nồng nặc, vội vàng đánh trống lảng. “Đói bụng quá, ăn trước đi!”

Lương Cảnh Đường hiểu rõ ý cô, vẻ mặt ôn hòa gọi phục vụ đến, chủ động hỏi cô. “Em muốn gì nào? Nghe nói ở đây có món Lamb Chops rất nổi tiếng.” (Lamb Chops: một món làm từ thịt dê/cừu nướng)

Uất Noãn Tâm còn chưa kịp trả lời, Nam Cung Nghiêu đã thay cô từ chối. “Cô ấy bị dị ứng với thịt dê, vẫn là thịt bò đi!”

Người sáng suốt nhìn vào liền biết anh đang chứng tỏ quan hệ giữa bọn họ ‘không chỉ ngồi cùng bàn’, hơn nữa còn tuyên bố quyền sở hữu của bản thân ở mức độ nào đó. Thông minh như Lương Cảnh Đường, tự nhiên cũng

có thể hiểu ra, không để ý đến anh, chỉ hỏi Uất Noãn Tâm. “Em ăn thịt dê bị dị ứng sao?”

Cô như ngồi trên đồng lửa, da đầu dựng lên. “Có chút dị ứng, thực ra cũng có thể ăn được một ít....”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu càng u ám hơn, trực tiếp thay cô làm chủ. “Cho vị tiểu thư này một phần beefsteak.”

Phục vụ hỏi: “Rượu Vang hay là Champagne ạ?”

“Lần trước em nói mùi rượu Vang quá nồng, Champagne có vẻ dễ uống hơn đúng không?” Nam Cung Nghiêu nhìn Uất Noãn Tâm hỏi, khóe miệng hơi mỉm cười, ánh mắt lại ngăm chứa đựng mùi nguy hiểm. Giống như nếu cô dám phủ nhận, anh sẽ một nhát chặt đứt cổ cô.

Lương Cảnh Đường càng tỏ ra ga lăng dịu dàng hơn. “Muốn uống gì nào? Không muốn uống rượu, cũng có thể uống nước trái cây.”

Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt, tránh khỏi mang đến ‘tai họa sát thân’, đành phải trả lời. “Cham, Champagne đi!”

Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu lúc này mới dịu lại một chút, hơi tỏ thái độ của kẻ chiến thắng, thách thức liếc Lương Cảnh Đường một cái. Anh mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn nở nụ cười.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Hương Vi ngồi kế bên càng nhìn càng chán nản, không chỉ vì Nam Cung Nghiêu quan tâm đến Uất Noãn Tâm, mà cô ta càng không xứng với anh.

Trong mắt cô, người đàn ông này luôn tồn tại một tinh thần bình tĩnh, trầm ổn, cao quý, cao ngạo, không để bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì trong

mắt mình.

Nhưng lúc này, anh biểu hiện như một đứa trẻ, tranh đoạt đồ chơi với người khác, dùng một cách ngây thơ để tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Cô thực sự không hiểu, Uất Noãn Tâm có chỗ nào đáng để anh làm vậy, tự hạ thấp giá trị của chính mình.

Sau khi các món được mang lên, Uất Noãn Tâm cúi đầu ‘chiến đấu hăng hái’ không nói chuyện, cầu nguyện sự giày vò này mau chóng kết thúc. Nhưng trong lòng càng gấp gáp, càng cắt không đứt miếng thịt bò, còn vang ra những tiếng rất khó nghe, vội nói xin lỗi. “Ngại quá.....”

“Để cho anh!” Lương Cảnh Đường lễ phép hỏi, nhưng Nam Cung Nghiêu đã vươn tay ra lấy cái đĩa của Uất Noãn Tâm đưa qua, giúp cô cắt thịt bò.

Điều này, làm cho mặt của người có tính tình tốt như Lương Cảnh Đường có chút khó coi.

“Chậm tiêu bã đậu, ngay cả cắt thịt bò cũng không biết.” Nam Cung Nghiêu chỉ trích, nhưng giọng nói không có chút lạnh lùng, ngược lại còn có chút cưng chiều, trêu chọc làm cho tim người khác có chút tê dại.

Uất Noãn Tâm liền nghĩ đến bản thân, anh không thể, cô hận không thể tìm một cái động chui vào.

Anh như vậy là muốn làm loạn gì nữa đây?

Cô thừa nhận chiêu này của anh rất ác, rất độc, rất tàn nhẫn, nếu đã đạt được mục đích, thì làm ơn buông tha cô không được sao? Không chính cô chết không bỏ qua sao?

Chờ đợi thêm, sợ sẽ phát điên mất. Cô đành phải sử dụng cách trốn tránh duy nhất bản thân hay dùng. “Tôi, tôi đi nhà vệ sinh một chút, mọi người từ từ dùng.” Chân như có gió, vội vàng bỏ chạy.

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu nhìn theo cô, cười lạnh.

Cô cho rằng, như vậy là có thể chạy thoát sao?

Uất Noãn Tâm đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, hứng nước định tạt vào khuôn mặt đang nóng ran. Nhưng đột nhiên nghĩ lại trên mình có lớp trang điểm, để tránh bị lộ, đành phải nhịn xuống. Cả người như con kiến bò trên chảo nóng, cuống cuồng lo lắng.

Đi qua đi lại trong nhà vệ sinh, một lần lại một lần nói với chính mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.....không được căng thẳng.....

Nhưng làm sao có thể không căng thẳng, căng thẳng muốn điên lên được!

Cô đi qua lại mười phút, nghĩ cũng không thể tiếp tục trốn ở đây, đành phải mạnh mẽ giữ bình tĩnh, đi ra ngoài. Kết quả vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, đã nhìn thấy Nam Cung Nghiêu dựa vào tường trên hành lang hút thuốc.

Sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“Cô còn muốn trốn trong đó bao lâu?”

Cô đứng yên, dợn cả sống lưng. Làm bộ không nhìn thấy anh, tự mình bỏ đi.

Nam Cung Nghiêu là đặc biệt mất công một chuyến đến tiếp đón cô, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, giang tay ra, dễ dàng nắm lấy cổ tay của cô. Cô giãy dụa vài cái. “Buông ra! Đau quá!”

Anh không buông.

Cô hơi tức giận. “Nam Cung Nghiêu, anh muốn gì đây hả?”

“Không phải cô nói cô và anh ta không có quan hệ sao?”

“.....Chúng, chúng tôi vốn không có quan hệ!”

“Vậy lúc này đang làm cái gì hả? Cô cho tôi là kẻ điếc sao?” Nam Cung Nghiêu ghét nhất bộ dạng này của cô, rõ ràng là cô làm sai, nhưng chết vẫn không chịu nhận, cứ như anh đổ oan cho cô. Anh lạnh lùng châm chọc.

“Nếu như tôi không đến, có phải cô đã đồng ý rồi phải không? Lúc này vui đến phát điên rồi đúng không? Chọn địa điểm cũng rất tuyệt nhỉ, một khi thành công, liền lên lầu đặt phòng phải không?”

Những câu châm chọc của anh mỗi một câu càng lúc càng khó nghe, Uất Noãn Tâm muốn nhịn, nhưng sau đó không thể nhịn được, cũng không muốn e dè bất kỳ điều gì. “Anh nói đúng đó, lúc này tôi vui vẻ lắm đó, nếu như không phải anh phá hoại chuyện tốt của tôi, chúng tôi đã sớm.....”

“Uất Noãn Tâm!” Nam Cung Nghiêu nổi giận, lớn tiếng trách móc cô. “Cô không biết xấu hổ.” Những câu này từ chính miệng của cô nói ra, không khác gì thách thức giới hạn của anh, bức anh phát điên.

Cô lạnh lùng nhìn anh. “Ở trong lòng anh, tôi từ trước đến giờ là một người phụ nữ không hiểu cái gì gọi là ‘xấu hổ’!” Chỉ cần có bất kỳ người đàn ông nào hơi gần gũi với cô, đều bị anh nhận định là ‘ngoại tình’. Ở trong mắt anh, cô còn có thể lảng lơ hơn nữa không?

Cổ của Nam Cung Nghiêu nổi đầy gân xanh, huyết thái dương ‘đột ngột’ đau đớn. “Cho nên cuối cùng cô cũng thừa nhận giữa hai người có quan hệ sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 164: Về Nhà, Lập Tức!

Uất Noãn Tâm nhìn anh nổi giận đùng đùng, thất vọng lại tuyệt vọng nói: “Thừa nhận hay phủ nhận có gì khác nhau sao? Dù sao anh cũng cho là như vậy, cũng không vì những lời giải thích của tôi mà thay đổi cách nhìn!”

“Nam Cung Nghiêu, anh không cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn rất hoang đường sao? Là tự anh nói, tôi chỉ là công cụ lợi dụng của anh, anh không cho tôi ảo tưởng làm Nam Cung phu nhân mà. Là anh thấy chết không cứu, cho dù tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng không cảm thấy áy náy mà. Nếu đã như vậy, có cần thiết để ý tôi và Lương Cảnh Đường có quan hệ gì sao? Anh không cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn sao?”

“.....” Nam Cung Nghiêu bị cô hỏi đến một câu cũng không thể nói ra. Đây cũng chính là chỗ gút mắc khiến anh đau đớn nhất, rõ ràng không quan tâm cô, lại không có cách nào tiếp nhận cô gần gũi với người đàn ông khác.

Anh im lặng, đột nhiên kéo cô ép lên tường, tay phải nâng cằm cô lên, khuôn mặt tàn nhẫn khát máu. “Cô ít tự mình cho là đúng, tôi chẳng qua, không muốn một người phụ nữ có quá nhiều chồng.”

Lưng của Uất Noãn Tâm bị dán sát vào bức tường lạnh lẽo, cả người bị đụng rất đau, khóe miệng buồn bã nhếch lên. “Nam Cung Nghiêu, anh đúng là một người đàn ông ích nhất trên thế giới này!” Đồ vật bản thân không quý trọng, lại không muốn người khác đụng vào, chỉ biết lo cho chính mình.

Sự lên án của cô, sự tuyệt vọng của cô như một góc băng cửa đau trái tim Nam Cung Nghiêu, nụ cười của cô làm cho anh có chút hoảng loạn, anh chán nản buông cô ra. Cô nở nụ cười lạnh, đầu cũng không quay lại đi về phía nhà ăn, lấy túi xách của mình, nói với Lương Cảnh Đường. “Chúng ta đi thôi!”

Lương Cảnh Đường nhìn thấy cô đi ra cùng hướng với Nam Cung Nghiêu, ý thức được vài điều gì đó, nhưng anh không hỏi cô bất kỳ điều gì, rời khỏi cùng với cô.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấy bọn họ rời đi, bàn tay nắm chặt lại thành nắm, đây là lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy tức giận đến bất lực.

Sự tức giận của anh, sự ‘giận dữ vô cớ’ của anh chỉ khiến cho khoảng cách giữa hai người càng ngày càng lớn. Anh có một loại cảm giác, người phụ nữ này, mãi mãi không thuộc về bản thân. Giữa hai người còn lại, chỉ là đau khổ giày vò cùng cãi nhau không dứt.

.....

Trên đường đi, Uất Noãn Tâm dựa người vào cửa sổ xe, nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ không mở miệng, trong đôi mắt chứa đầy mệt mỏi. Lương Cảnh Đường không muốn quấy rầy cô, mở một bản nhạc nhẹ. Xe chạy thẳng ra bờ biển, hai bên quốc lộ là biển lớn và cát trải dài vô tận, gió biển thổi nhẹ, trong không khí tràn đầy mùi thơm tinh khiết của nước biển.

Lương Cảnh Đường dừng xe lại, tắt đèn xe. Xung quanh một màn đen kịt, chỉ còn lại ánh sáng của ngọn hải đăng ngẫu nhiên quét qua, làm cho khuôn mặt của cô sáng tối không rõ.

“Anh muốn hỏi có phải em có quan hệ với Nam Cung Nghiêu phải không?” Sau một lúc, Uất Noãn Tâm mới nhàn nhạt mở miệng. Anh quá để ý, bất cứ chuyện gì cũng nghĩ đến cảm nhận của cô trước. Với Nam Cung Nghiêu, là hai loại người hoàn toàn khác nhau, Nam Cung Nghiêu quá ích

kỷ, chỉ biết cho mình là trung tâm, từ trước đến giờ chưa bao giờ để ý cảm nhận của cô.

“Nếu như em không muốn nói, cũng không sao cả.”

“Cám ơn.....” Bây giờ cô thực sự rất mệt mỏi. Lúc này ở nhà hàng không dễ gì mới có được dừng khí, lại bị Nam Cung Nghiêu cắt đứt. Hiện tại, ngay cả một chút dừng khí cũng không còn nữa, nói không thành lời.

“Lúc này, nhất định anh không vui phải không? Xin lỗi nhé.”

“Không sao cả, chỉ cần ở cùng em, anh đều vui vẻ.”

“.....” Anh càng như vậy, Uất Noãn Tâm càng áy náy, cảm thấy bản thân tội ác tày trời. Ba lần bốn lượt hạ quyết tâm, nhất định phải thắng thắn với anh, để tránh khỏi gây nên tổn thương càng lớn cho anh.

“Thực ra, em vốn không ở tại khu nhà chung cư kia đúng không? Ba tháng trước, chính phủ đã quyết định quy hoạch rồi.”

Anh đã sớm biết, lại không lật tẩy cô sao?

“.....Xin lỗi!”

“Không cần nói xin lỗi, bản thân mỗi người đều có bí mật không muốn để người khác biết, có thể hiểu được!”

“Em.....cần phải thắng thắn với anh một chuyện.”

Nhìn thấy cô nghiêm túc như vậy, Lương Cảnh Đường không tránh khỏi có chút căng thẳng, ổn định hô hấp. “Em nói đi!”

“Thực ra.....em và Nam Cung Nghiêu.....chúng em là.....” ‘Vợ chồng’ hai chữ này vẫn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị

tiếng chuông điện thoại chặn ngang, ba chữ ‘Nam Cung Nghiêu’ nhấp nháy trên màn hình.

Uất Noãn Tâm cảm thấy phiền phức, cúp thẳng điện thoại.

Nhưng chưa đến hai giây, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Liên tục không dứt, giống như cô không nhận, sẽ tiếp tục gọi nữa.

“Nhận đi, không sao đâu!”

“Em không muốn nhận!” Uất Noãn Tâm khóa máy. Cứ nhìn thấy tên của anh, cô đều cảm thấy phiền phức, nói chi đến nhận điện thoại của anh.

Tiếp tục lấy hết can đảm.

“Thực ra chúng em là.....”

Điện thoại của Lương Cảnh Đường vang lên, vẫn là cuộc gọi của Nam Cung Nghiêu. Anh nghĩ ngợi một hồi, đem điện thoại đưa cho Uất Noãn Tâm. “Tìm em đó! Nhận đi, có lẽ anh ấy có chuyện gì đó quan trọng.”

Uất Noãn Tâm không còn cách nào, đành phải xuống xe, mất kiên nhẫn hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Cô dám ngắt điện thoại của tôi hả? Lát gan lớn nhỉ!”

“Tôi còn có thể to gan hơn nữa, anh muốn thử không?”

“Bây giờ, lập tức, về nhà!”

“Tôi không muốn!”

“Cô muốn ở ngoài qua đêm với người tình cũ sao?”

“Cho dù như vậy, thì sao nào? Không liên quan gì đến anh!”

“Uất Noãn Tâm, cô biết bản thân đang nói chuyện với ai không hả?” Anh nghiêng rằng uy hiếp cô, giống như một cơn gió lạnh như băng, thổi lạnh cả sống lưng của cô. “Tôi nói lại lần nữa, về nhà ngay!”

“.....Tôi đã nói rồi, tôi không muốn, không muốn!” Cô gào thét trong làn gió đêm.

“Rất tốt! Rất có liêm sỉ!” Anh tức đến nổi cười rộ lên. “Tôi cho cô một tiếng, nếu như cô không thềm quan tâm như vậy, chờ nhặt xác của cha cô đi!”

Anh cúp điện thoại, Uất Noãn Tâm hoảng sợ cười khổ, khóc không ra nước mắt. Cô một chút năng lực phản kháng lại cũng không có, không phải sao? Giống như một con kiến đáng thương, mạng nhỏ bị anh nắm chặt trong tay, ngay cả nói ‘không’ cũng không thể.

Khóe mắt không biết từ lúc nào đã có nước mắt, cô vội lau khô, không cho phép bản thân mềm yếu như vậy. Quay về xe, nói với Lương Cảnh Đường: “Phiền anh đưa em về nhà.”

Anh cầm lấy tay cô để trên đầu gối, nắm chặt lại, nhiệt độ ấm áp truyền vào cơ thể cô, lời hứa kiên định. “Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đều ở bên cạnh em. Cần em nói một câu, điều gì anh cũng tình nguyện làm vì em!”

“Cám ơn anh!” Cô đẩy tay anh ra. Cô biết anh quan tâm cô, chính vì điều này, cô không thể để anh dính vào. Có vài chuyện, chỉ có chính mình mới có thể giải quyết, người khác mãi mãi không thể được sự bất đắc dĩ bên trong đó.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 165: Thân Phận Được Phơi Bày

Về đến nhà, Uất Noãn Tâm không đi tìm Nam Cung Nghiêu, mà quay trở về phòng của mình. Điều bất ngờ là, đêm nay, anh không hề đến gây phiền phức cho cô. Ngày hôm sau là thứ bảy, nên Uất Noãn Tâm ngủ một mạch đến bốn giờ chiều. Hà quản gia gõ cửa bước vào, còn có một nhà tạo hình đi theo phía sau, nói là buổi tối phải cùng đi dự tiệc với nam Cung Nghiêu, để người khác trang điểm giúp cô.

Cô tắm rửa sạch sẽ, giống như một con búp bê để cho nhà tạo hình giúp cô làm tóc, đổi quần áo, sau đó lặng lẽ ngồi lên xe, vội đi đến buổi tiệc.

Cô vốn không biết chủ nhân của buổi tiệc này là ai, chỉ cảm thấy không giống những bữa tiệc đã từng tham gia. Rất nhiều khách, nhưng ít thấy những thương nhân hay nhà chính trị xuất hiện trên TV, đa số là thanh niên, cũng không đặc biệt long trọng. Còn có vài thứ, cô cảm thấy rất quen mắt, nhưng không nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu.

Nam Cung Nghiêu đi đến trước mặt cô, ý bảo cô quàng vào cánh tay của mình. Cô không còn cách nào, đành phải cùng anh đi từng bàn một kính rượu. Các đồng nghiệp trong phòng luật sư đều xuất hiện trong tầm mắt cô, cả người cô ngây ngốc, đứng yên tại chỗ.

Nam Cung Nghiêu quay đầu lại, không tốt lành gì nở một nụ cười với cô. “Quên nói với cô, đây là tiệc kỷ niệm của công ty.”

“Anh.....” Uất Noãn Tâm tức thành giận, rõ ràng anh đã sắp xếp cái bữa này, cố ý tính toán với cô. Cô vội vàng muốn chạy, Nam Cung Nghiêu lại đè mạnh bã vai của cô, cô không thể nhúc nhích. Người ngoài nhìn vào,

vẻ mặt anh ôn hòa, nụ cười dịu dàng, đôi cô chăm sóc đầy đủ. Chỉ có bản thân cô mới biết, anh ôm lấy bà vai của cô dùng biết bao nhiêu sức, gần như muốn chặt đứt cô.

“Sao nào? Sợ tình nhân cũ của cô nhìn thấy sao?” Anh cố ý thách thức cô, vẻ mặt rất đắc ý. “Yên tâm, anh ta không đến.”

Anh kéo mạnh cô đến dãy bàn của phòng luật sư. “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là vợ tôi!”

Các nhân viên đều đồng loạt đứng dậy, vừa ngạc nhiên vừa cảm thán về đẹp của cô. Uất Noãn Tâm sợ các cô nhận ta, cúi thấp đầu xuống, tránh né ánh mắt của mọi người.

“Cô là thiên kim thị trưởng, tổng tài phụ nhân của chúng tôi! Quả nhiên đẹp như lời đồn, không, còn đẹp hơn nữa.....” Trần Nhiên ca ngợi thái quá. “Xin chào, tôi là Trần Nhiên của phòng luật sư, rất vinh hạnh được gặp cô.”

Để tránh không thất lễ, Uất Noãn Tâm đành ngẩng đầu cười với cô ấy. “Xin, xin chào!”

“Ây, cô nhìn rất giống một người đồng nghiệp của chúng tôi nha....”

Uất Noãn Tâm sợ đến run rẩy, vội rút tay về.

Trần Nhiên cho rằng bản thân nói sai, vội sửa lời. “Ồ, không không không, là đồng nghiệp của chúng tôi nhìn rất giống cô đó! Đương nhiên, cô ấy không đẹp được như cô nha, nhìn kỹ lại, cũng không giống lắm, tôi nhìn nhầm rồi....”

Uất Noãn Tâm mỉm cười rất miễn cưỡng, may mắn bản thân có hóa trang, so với bình thường không giống nhau. Vừa nghĩ thừa lúc Lương Cảnh Đường chưa đến, vội vàng chạy trốn.

Nhưng.....

“Luật sư Lương, anh đến rồi, bên này bên này!”

Tim của Uất Noãn Tâm hoàn toàn dừng lại, vội vàng quay lưng lại, cả người con rúm lại rất chặt.

Trên mặt của Nam Cung Nghiêu mang theo nụ cười, trong mắt viết đầy tính toán, hiện lên một ánh sáng lạnh lẽo. Cô vẫn muốn chạy phải không? Cô cho rằng cô có thể chạy thoát sao?

“Luật sư Lương. Vị này là tổng tài phụ nhân đại danh鼎鼎 đó nha!” Trần Nhiên vội nói.

“Xin chào! Tôi là Lương Cảnh Đường.” Anh vươn tay ra, cô lại quay lưng lại với anh.

“Như vậy khó tránh khỏi quá thất lễ đó!” Nam Cung Nghiêu lạnh lùng cười, đi đến bên tai của Uất Noãn Tâm, cố ý lớn tiếng nói. “Còn không chào hỏi với nhân viên đặc lực nhất của công ty chúng ta sao?”

Lương Cảnh Đường cũng có chút kỳ quái, nhưng vẫn luôn nở nụ cười, nhẫn nại chờ đợi.

Uất Noãn Tâm gấp đến sắp khóc, chẳng lẽ thực sự phải đi đến bước này sao? Cô đã từng nghĩ sẽ thắng thắn với anh, nhưng không phải dùng cách này!

Đang gấp không biết nên làm như thế nào mới tốt, đột nhiên bị phục vụ đứng phải, rượu đổ lên người cô, cô theo bản năng lùi lại, theo quán tính xoay người lại.

Cả khuôn mặt liền bày ra trước mặt của Lương Cảnh Đường.

Muốn trốn, đã không còn kịp nữa rồi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô sợ hãi, không biết làm sao.

Ánh mắt của Lương Cảnh Đường từ kinh ngạc biến thành tức giận, cuối cùng trở thành tuyệt vọng. Không dám tin, tổn thương nhìn cô, môi trở nên trắng bệch, cả người không còn sức, giống như bị trống rỗng.

“Luật sư Lương, anh làm sao vậy?” Trần Nhiên bị sắc mặt của anh dọa sợ, lúc này không phải vẫn tốt sao?

Sắc mặt của tổng tài phụ nhân cũng rất không phù hợp nha!

“Không, không có chuyện gì, tôi còn có việc, tôi đi trước đây!” Lương Cảnh Đường không biết chính mình còn có thể làm được gì, chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này.

“Luật sư Lương.....”

“Lương.....” Uất Noãn Tâm lập tức đuổi theo, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại.

Đối với kết quả này, hiển nhiên anh rất mãn nguyện, nụ cười đắc ý, lại như mũi tên băng tuyết lạnh giá. “Bây giờ đuổi theo, còn kịp sao?”

“Không cần anh lo!” Uất Noãn Tâm hạ thấp giọng, giẫy khỏi tay anh, đuổi theo.

“Lương Cảnh Đường, anh đợi đã.....đợi đã.....nghe em giải thích.....”

“Đừng có đi theo tôi!” Sự dịu dàng của anh phát ra tiếng gào thét đau đớn, đưa lưng về phía cô, như một con thú tức giận vì bị thương nặng, phản kháng sự đến gần của cô. “Coi như tôi cầu xin em, đừng đi theo tôi!”

Anh vốn không biết nên đối mặt với cô như thế nào, bước nhanh rời khỏi, lên thẳng xe, chạy như bay.

“.....” Tay của Uất Noãn Tâm rút về, nắm chặt lại, móng tay đâm vào trong da thịt, ánh mắt chua xót đau đớn, nhưng không đau bằng con tim. Người cô không muốn tổn thương nhất là anh, cố gắng muốn trốn tránh, cuối cùng lại tổn thương anh bằng cách tàn nhẫn nhất, là cô đáng chết!

“Không phải rất quan tâm anh ta sao? Sao không đuổi theo nữa hả?” Giọng chế nhạo của Nam Cung Nghiêu từ phía sau vang lên.

Uất Noãn Tâm tức giận, xông lên phía trước định cho anh một cái tát, nghiêng răng nghiêng lợi. “Nam Cung Nghiêu, anh là đồ khốn nạn!”

Tay bị anh nắm lại dừng ở trên không trung, anh khinh thường hất ra, lạnh lùng chất vấn cô. “Là tôi khốn nạn, hay là cô không biết xấu hổ hả? Đừng có quên, từ lúc bắt đầu, là cô giấu diếm thân phận với anh ta. Kết cục của ngày hôm nay, đều do cô tạo thành!”

Lời nói tàn nhẫn của anh lắng trĩu tim của Uất Noãn Tâm, cô không cách nào cãi lại. Anh nói đúng, là cô lừa gạt tổn thương Lương Cảnh Đường, người đáng chết là cô!

“Từ trên mặt ý nghĩa nào đó mà nói, là tôi giúp cô.” Anh không e ngại bản thân nói bao nhiêu lời tàn nhẫn, chỉ muốn nhục nhã cô. “Cô có thể chờ mà xem, khi anh ta biết cô là phụ nữ có chồng, còn có thể đối với cô thật lòng hay không.” Anh kiêu ngạo cười lạnh vài tiếng, bỏ cô cả người đứng yên tại chỗ, ngạo mạn rời khỏi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 166: Nụ Hôn Sau Khi Say

Khi Ngũ Liên đến nơi, Uất Noãn Tâm ngồi ở bên đường, ôm lấy đôi chân, mặt chôn chặt vào đầu gối, cơ thể cuộn lại thành một cuộn nhỏ, cả người run lấy bầy.

Chân trần, đôi giày cao gót để kế bên, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, đáng thương như vậy. Đi đến gần, anh mới nghe thấy tiếng khóc thút thít nho nhỏ, anh ngồi xuống bên cạnh cô, thở dài. “Nam Cung Nghiêu lại bắt nạt em nữa rồi hử?”

Uất Noãn Tâm chỉ khóc thút thít, không trả lời.

Anh vỗ vào vai cô. “Được rồi, đừng khóc nữa, nói cho tôi nghe, tôi giúp em dạy dỗ.....”

Lời vẫn chưa nói hết, cô đột nhiên lao vào trong lòng anh, suy sụp gào khóc lên. “Lương Cảnh Đường biết thân phận của tôi rồi.....anh ấy sẽ không thèm để ý tôi nữa rồi.....”

“Chuyện là như thế nào? Nói rõ ràng cho tôi nghe, ngoan, tôi ở đây.....” Anh nhỏ nhẹ dụ dỗ, Uất Noãn Tâm mới dứt quãng kể cho anh nghe những chuyện vừa mới xảy ra. “Nam Cung Nghiêu là tên cực kỳ khốn nạn, khốn nạn.....”

“Thì ra là như vậy, như vậy không phải tốt hay sao? Bản thân em không dám nói, anh ta giúp em nói ra.”

“Nhưng tôi không muốn như vậy, không phải để cho Nam Cung Nghiêu dùng cách này nói cho anh ấy biết, như vậy tổn thương đối với anh ấy rất lớn.....”

“Điều thực sự tổn thương anh ta, là sự thật, bất kể em dùng cách nào nói cho anh ta biết, cũng không thay đổi được sự thật em đã gạt anh ta, anh ta đều rất đau đớn.....”

“Nhưng mà.....tôi thật không nghĩ đến sẽ tạo thành kết cục như thế này.....tôi không muốn tổn thương anh ấy.....” Cô ghen ngào, khóc không thành tiếng.

“Được rồi, tổn thương cũng đã được tạo thành rồi, khóc cũng không có ích, nghĩ xem nên bù đắp như thế nào đi!”

“Bây giờ tôi đi tìm anh ấy?”

“Lúc này là lúc anh ta chịu tổn thương nhất, em đi tìm anh ta, cho dù nói như thế nào, anh ta cũng không nghe vào đâu. Trước hết cho anh ta một ít thời gian, để anh ta bình tĩnh lại chút.....” Anh dùng ngón tay lau nước mắt trên khóe mắt của cô, nở một nụ cười, cố ý cuốn hút cô. “Được rồi, không khóc nữa! Hôm nay khó có dịp không trang điểm thành xấu xí, tốt xấu gì cũng cho tôi nhìn lúc em đẹp nhất chứ, nếu không rất nhanh tôi sẽ quên mất đó.....”

“Hiện tại tôi thực sự không có tâm trạng nói đùa đâu.....”

“Vậy không nói đùa nữa, tôi đưa em đến một nơi, đảm bảo em sẽ vui vẻ trở lại.”

Anh vươn tay kéo cô, cô lại không muốn. “Tôi rất mệt, muốn về nhà.....”

“Về nhà tiếp tục đối mặt với tên khốn Nam Cung Nghiêu, hay ở trong phòng khóc lóc một đêm hả? Có cần phải giày vò bản thân như vậy không? Nghe lời tôi, tôi sẽ khiến em vui vẻ trở lại.” Nhìn thấy cô vẫn còn do dự, Ngũ Liên dùng cách ôm một cô công chúa ôm chặt lấy cô, nhặt lấy đôi giày của cô, cùng nhau ngồi vào trong xe, nháy mắt với cô. “Yên tâm, tất cả giao cho tôi!”

.....

Một tiếng sau.

Uất Noãn Tâm mới biết cái gọi là ‘nơi vui vẻ’ thì ra là quán bar, phòng VIP, bị hố một cú lớn, vội vàng bỏ chạy.

Ngũ Liên nắm lấy tay của cô, đợi phục vụ pha chế xong rượu, chỉ vào một ly rượu lớn nói: “Đây là Depth Bomb Cocktail, uống vào, đảm bảo em sẽ quên hết những chuyện không vui!”

“Anh muốn mượn rượu giải sầu, cho dù hôm nay quên đi, ngày mai vẫn nhớ rõ, cơ thể vẫn không dễ chịu được!”

“Em đừng có nhàm chán như vậy có được không? Hôm nay là ngày em đau buồn nhất. Tôi đảm bảo, qua đêm nay, tuyệt đối sẽ tốt hơn rất nhiều!” Anh đem một ly rượu to nhét vào tay cô. “Uống đi, phiền phức gì cũng quên hết.”

Uất Noãn Tâm không còn cách nào, do dự nhấp một ngụm nhỏ, sau đó đổ hết vào trong miệng. Giờ phút này cô quá đau đớn rồi, thậm chí quên đi những rắc rối trong một giây cũng tốt. Đầu cô rất đau, không muốn nghĩ quá nhiều.....

.....

Lại qua hết một tiếng đồng hồ, cốc rượu lớn đã trống không hết bốn cốc, Uất Noãn Tâm uống đến đầu óc choáng váng, hai tai đỏ lên, trong lồng ngực như có một luồng khí nóng đánh ập về trước, làm cho máu cô của sôi trào, rất xúc động. Nắm lấy áo của Ngũ Liên, say khướt cười nói: “Nói cho anh một bí mật, thực ra.....thực ra tôi là vợ của Nam Cung Nghiêu.....” “Ha ha” cười, say đến mắt lơ mờ. “Sao nào? Rất hâm mộ sao? Danh hiệu Nam Cung phu nhân nha.....”

Đột nhiên miệng mím lại, khuôn mặt đau khổ. “Nhưng có ai biết, trong lòng tôi có bao nhiêu đau khổ.....Nam Cung Nghiêu là một tên đại khốn khiếp, đại ma vương, anh ta đối với tôi không tốt một chút nào.....chỉ, chỉ biết lợi dụng tôi.....tôi chẳng qua chỉ là công cụ lợi dụng.....ha.....công cụ lợi dụng.....oa oa.....mẹ, mẹ ở đâu? Con rất nhớ mẹ.....Noãn Tâm sống rất khổ sở.....mẹ.....”

Ngũ Liên để mặc cô say rượu phát điên, lòng cô quá đau đớn rồi, nên để tất cả bộc phát ra, đè nén sẽ rất khó chịu.

“Này, anh nhìn rất quen mắt nha.....anh là ai?” Cô rất to gan vỗ vào mặt anh, kéo dài tiếng ‘ồ’, cười “hi hi”. “Tôi biết rồi, anh, anh là trai bao.....ha ha ha!”

Ngũ Liên suýt chút té ngã, cô đang say thật hay giả say hả? Còn dám nói anh là trai bao? Anh giống chỗ nào hả?

“Ha ha.....nhìn không tệ nha.” Cô cứ như đang kiểm tra chất lượng sản phẩm, vừa nhéo vừa xoa vừa vỗ vào mặt anh. “Da mặt cũng rất tốt.....trắng nõn tuyệt vời, dáng người rất cao.....ừm.....nhìn rất ngon lành.....” Nói thế, còn liếm môi một cái.

“Đến đây.....để chị ném thử.....”

Ngũ Liên dờ khóc dờ cười. Cô như vậy có được coi là làm loạn sau khi say không? Xâm phạm phụ nam đảng hoàng sao? Anh mang cô đến đây

uống rượu, vốn chỉ muốn cô phát tiết ra, một chút ý đồ khác cũng không hề có, cô đừng làm loạn nha!

“Đến đây đến đây, đừng trốn.....để chị thương yêu em nào.....”
Uất Noãn Tâm giữ lấy mặt anh, bấu môi hôn lên. Một khuôn mặt đỏ như mông khi, hai cách môi sưng lên như bị luộc chín, hai mắt say lơ mơ, muốn bao nhiêu xấu xí có bấy nhiêu, nhưng lúc hôn cô, Ngũ Liên cảm thấy nhịp tim mình như dừng lại một giây.

Nghệt thở.....

Cô uống say rồi, tinh thần không tỉnh táo, không lẽ anh cũng uống say rồi sao? Anh nên đẩy cô ra mới đúng.

Nhưng mà, tay chân anh giống như bị khóa chặt, không thể động đậy, hơn nữa còn mềm nhũn ra.

Chỉ còn lại nhịp tim đang đập.

Bình bịch.....bình bịch.....bình bịch.....

Anh còn có chút mong đợi nụ hôn này.

Bốn cánh môi sắp chạm vào nha, anh thậm chí còn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Nhưng ngay lúc quan trọng nhất, đầu Uất Noãn Tâm quẹo qua một bên, hôn mê ngã xuống bờ vai của anh.

Ngũ Liên cười khổ, không biết là thất vọng nhiều hay tuyệt vọng nhiều, điều duy nhất có thể xác định là, anh thực sự cảm thấy thất vọng.

Bởi vì đã bỏ lỡ nụ hôn này.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 167: Anh Muốn Thương Yêu Cô

Ngũ Liên bất đắc dĩ nở nụ cười, làm cho cô thoải mái hơn bằng cách để cô dựa lên bờ vai của chính mình, uống một ly rồi lại một ly. Quét mắt xem giờ trên đồng hồ đeo tay.

Anh ta chắc cũng sắp đến rồi!

Quả nhiên chưa qua được vài phút, Nam Cung Nghiêu hung hăng xông vào trong, nhìn thấy một tay của Ngũ Liên ôm Uất Noãn Tâm, lửa giận vụt lên, xông thẳng về phía trước nhắc anh dậy, một đám bay vào mặt của anh. “Đáng chết! Cậu đã làm gì cô ấy hả?”

“Quần áo còn ngay ngắn, anh cảm thấy còn có thể làm gì hả?” Ngũ Liên tùy tiện trả lời.

“Cậu dám để cô ấy uống rượu sao?”

“Cô ấy không vui, uống rượu là cách giải quyết hay nhất, anh xem giờ cô ấy đã uống say, thì không biết đau khổ rồi!”

“Ồ khốn.....” Năm đầm của Nam Cung Nghiêu bay qua, nhưng bị Ngũ Liên nhàn nhã nắm lại, nhú mày. “Tôi nói sao anh lại giống người thô lỗ vậy, chúng ta đều là người văn minh, đừng có động tay động chân được hay không? Tôi thực sự muốn đối với cô ấy như thế nào chứ? Sẽ gọi anh đến đây sao? Anh coi tôi biến thái đến vậy, muốn có thêm một người xem sao?”

Anh đẩy anh ra. “Anh hãy lắng nghe những lời trong lòng của cô ấy đi, đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh, anh tự mình nắm lấy đi!” Anh nói

ra một câu đầy ý nghĩa, lấy áo khoát rời khỏi.

Trong lòng thầm nói, Noãn Tâm, đây là lần cuối cùng anh giúp em. Nếu như anh ta không muốn trân trọng em, anh sẽ cướp em về.

Lời của Ngũ Liên khiến cho Nam Cung Nghiêu một lúc sau mới tỉnh lại, nghĩ rất lâu, mới đi đến bên người Uất Noãn Tâm. Mặt cô rất đỏ, uống đến say khướt. Phấn trang điểm trên mặt cũng bị nhòe, chỉ còn lại nước mắt, nhìn vào rất đáng thương. Chuyện anh đã làm, khiến cho cô đau lòng đến vậy sao? Trong lòng có hơi tự trách.

“Chúng ta về nhà thôi!”

Anh muốn ôm cô dậy, nhưng Uất Noãn Tâm “Um” một tiếng, chậm chậm mở đôi mắt ra, mơ màng nhìn anh. “Anh.....anh là ai?”

“Nam Cung Nghiêu?”

Cô nhìn anh rất lâu, đột nhiên gào khóc lên. “Không, anh không phải Nam Cung Nghiêu.....anh ta chỉ biết ức hiếp tôi.....không lo lắng đến sống chết của tôi.....”

“.....”

Cô đẩy anh ra, tiếp tục uống rượu, Nam Cung Nghiêu vội ngăn lại. “Đừng uống nữa, chúng ta về nhà!”

“Về nhà? Nhà gì chứ? Mẹ tôi đã chết rồi, tôi không có nhà! Ồ..... anh nói nhà của Nam Cung Nghiêu à.....đó không phải nhà tôi, chỉ là một phần mộ.....lạnh như băng! Người nhà sẽ không coi thường tôi, sẽ không lạnh nhạt với tôi như vậy.....”

“Anh biết Nam Cung Nghiêu có bao nhiêu khổ nạn không hả?

Anh ta vốn không coi tôi là người mà! Trong mắt anh ta, tôi chỉ là một con cò! Là công cụ lợi dụng của anh ta. Một khi không còn có thể lợi dụng, liền đá văng đi!”

Hai mắt nhúu lại, cô ‘thút thích’ khóc nhỏ. “Nhưng tôi rất ngu ngốc.....anh ta đối với tôi tốt một chút, tôi liền ngu ngốc cho rằng anh ta thích tôi.....cho nên tôi rất cố gắng rất cố gắng.....không muốn làm bất kỳ chuyện gì khiến anh ta chán ghét.....tôi còn vì anh ta học làm cơm, muốn mang đến cảm giác gia đình cho anh ta.....”

“Rõ ràng biết trong lòng anh ta có người khác.....tôi vẫn ngu ngốc mong chờ.....có một ngày anh ta sẽ yêu tôi.....rồi quay đầu lại, mới phát hiện.....đây chỉ là một màn lừa gạt nực cười.....anh ta chán ghét tôi, hận tôi.....làm sao có thể thích tôi chứ? Là tôi tự rước nhục vào mình!”

“Với anh ta mà nói, tôi và ba giống như một con ký sinh trùng đáng ghét.....là chuộc nhắt.....tìm trăm ngàn cách muốn từ trên người anh ta có được thứ gì đó.....nhưng tôi thực sự không có mà.....tôi.....tôi không còn cách nào khác, bởi vì người đó là ba tôi.....” Cô càng nghĩ càng bi ai, những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Anh ta, anh ta còn vu oan tôi có gian díu với người đàn ông khác, nhưng thực sự không có.....chúng tôi chỉ là bạn bè.....người tôi thích chỉ có anh ta.....làm sao có thể có quan hệ với người đàn ông khác chứ.....tôi, tôi có giải thích mà! Nhưng anh ta không tin, còn nói tôi ai cũng có thể lấy làm chồng, lăng lơ? Tại sao chứ, tại sao anh ta phải nói với tôi như vậy hả?”

“Anh ta không phải không thèm để ý tôi sao? Tại sao phải quản tôi chứ? Tôi không phải đồ chơi, không phải đồ vật riêng của anh ta! Tại sao phải lấy những chuyện tôi không làm ra sỉ nhục tôi, tôi là người, tôi cũng có tôn nghiêm, tôi cũng sẽ đau lòng mà.....oa oa oa.....”

“Anh ta rất xấu xa.....rất ích kỷ.....rất độc ác.....tôi không muốn thích anh ta nữa.....một chút cũng không muốn.....tôi rất mệt.....thực sự rất mệt.....tôi sắp không kiên trì tiếp nữa.....mẹ ơi, cứu con với.....nói cho con biết con phải làm sao đây?”

Sự lên án của cô giống như một cái gai nhọn, từng cây từng cây một đâm vào tim Nam Cung Nghiêu, anh tự xét lại, bản thân có phải đối với cô quá đáng rồi phải không?

Ngày trước, anh quả thật cho rằng cô là người đầy mưu mô, đã vậy còn quan hệ với rất nhiều đàn ông. Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, kết hôn lâu như vậy, cô từ trước đến giờ chưa từng đưa bất cứ yêu cầu nào với anh, mua đồ trang sức cho cô, đều đem tất cả cất trong tủ trang điểm.

Bên cạnh cô có nhiều đàn ông như vậy, mỗi người đều rất có sức uy hiếp. Anh tức, anh giận, anh khăng khăng giữ lấy ý nghĩ giữa bọn họ xảy ra điều gì đó. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ qua, có lẽ những người đó có ý với cô, nhưng cô chưa bao giờ đáp trả lại.

Sự thật như thế nào, anh không dám khẳng định. Nhưng nếu ‘uống say nói lời thật’ những lời này là đúng, vậy thì, quả thật anh đã hiểu lầm cô rồi. Những hành động của anh, làm cho lòng cô tan nát, trong tim của đọng lại quá nhiều đau khổ rồi.

Với cô, anh tràn đầy thương xót và áy náy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh cảm thấy con người mình thật cận bã, vô tình đã tổn thương một người con gái. Anh hy vọng bản thân có thể làm chút gì đó bù đắp lại, ngay cả khi chỉ là một chút mà thôi.

“Tôi không nên thích anh ta.....không nên.....” Uất Noãn Tâm lắc đầu nói mê, tự mình phủ nhận.

Nam Cung Nghiêu đi qua, nắm chặt lấy tay cô, ôm cô vào trong lòng. Không cho cô phản kháng, chặt chẽ, ôm cô chặt. Từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên xin lỗi. “Xin lỗi! Xin lỗi đã tổn thương em.....anh sẽ không làm vậy nữa.....”

Uất Noãn Tâm khóc, cũng ôm chặt lấy anh. “Thật vậy sao? Anh có thể.....đối với em tốt một chút.....một chút là đủ rồi.....em thực sự rất mệt rất mệt.....em sắp không kiên trì nữa rồi.....trái tim rất mệt rất mệt.....”

“Anh sẽ không để em mệt mỏi như vậy nữa, chúng ta về nhà, được không?” Cô thực sự khiến cho tim của anh co rút lại.

Đêm nay, Nam Cung Nghiêu không muốn để ý đến bất cứ điều gì, chỉ muốn ở bên cạnh cô, chăm sóc cô.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 168: Chúng Ta....

Vài cốc ‘Dept Bomb Cocktail’ oanh tạc, buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại hậu quả tự nhiên nghiêm trọng. Đầu đau như búa bổ, cả người không có sức. Nhưng so với ‘Dept Bomb Cocktail’ càng có uy lực hơn là, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đang nằm ở bên giường. Cho dù đang ngủ say, cả người vẫn tràn đầy sức hấp dẫn đầy nam tính, nét mặt như bức tượng điêu khắc của Hy Lạp, mỗi góc độ đều hoàn mỹ khiến người khác phải kinh ngạc.

Nói thật thì, đối với Uất Noãn Tâm mà nói, không phải ‘kinh ngạc’, mà là kinh khủng.

Cô khiếp sợ mở trừng hai đôi mắt ra, hai con mắt âm thầm nhìn thẳng.

Chuyện, chuyện này là sao? Tại sao Nam Cung Nghiêu lại ngủ cùng giường với cô chứ?

Cô cần có thời gian tiêu hóa sự thật khiến cho cô suy sụp này.

Tối qua, rõ ràng cô và Ngũ Liên uống rượu cười nhau. Nếu tỉnh dậy, cũng phải tỉnh lại trên giường anh ấy chứ?

Không lẽ anh lại theo dõi cô, còn đánh nhau với Ngũ Liên sao?

Tiếp theo không biết có tìm cô tính sổ không nữa?

Để tránh tính mạng gặp nguy hiểm, và tránh khỏi có bất cứ xấu hổ nào, cô giống như một con sâu vậy, di chuyển nhẹ chân nhẹ tay, một chân khó

khẩn lắm mới xỏ vào được đôi dép lê, đột nhiên bị anh ôm từ phía sau, kéo về giường.

Ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lạnh lùng lại không có ý tốt kia. “Muốn chạy đi đâu hả?”

“Tôi.....” Cô ghen lời nhìn chăm chăm. Tiếp xúc da thịt với nhau mới làm cho cô phát hiện, trên người cô chỉ có một bộ nội y, còn trên người anh cũng chỉ còn một chiếc quần soóc.

Còn là quần tam giác!

Đây là tình huống gì hả? Nhìn vào rất mập mờ và khả nghi nha!

Sợ đến mức ngay cả lời cũng không nói được hoàn chỉnh.
“Anh.....chúng.....chúng ta.....”

Nam Cung Nghiêu liếc mắt một cái đã nhìn thấu được ý nghĩ của cô, hỏi ngược lại cô. “Em không nhớ rõ tối hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái, cái gì?”

“Nhìn tình hình như vậy, em cảm thấy là gì?” Người hay lạnh lùng như anh lại nở nụ cười có chút yêu nghiệt, còn cố ý cọ xát vào mái tóc của cô, ngửi mùi thơm của tóc, cực kỳ dai dẳng, hô hấp nóng rực. “Hửm? Em thấy sao nào.....”

“Anh, anh có thể cách xa một chút không.....này.....” Cô định đẩy anh ra, căng thẳng đến nổi nghẹt thở. Anh như vậy là muốn làm gì chứ?

“Không lẽ em không nhớ rõ tối hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi uống say, quên rồi!”

“Phải không? Vậy có cần, để tôi giúp em ôn tập một chút không?” Anh hỏi một cách mập mờ, cơ thể giống như một con sói nhanh nhẹn, trong chốc lát đã đè xuống cơ thể cô, tư thế nam trên nữ dưới. Da thịt dán chặt với nhau, lửa bắn tung tóe, da thịt cháy rực nóng bỏng, đốt cháy cả người Uất Noãn Tâm, cùng với trái tim cô.

Không khí, không khí ở chỗ nào? Cô sắp sửa bị đốt cháy rồi.

Nhìn cô giống một con nai bị hoảng sợ, Nam Cung Nghiêu càng xấu xa hơn, ánh mắt tinh tú nhìn gò má đỏ ửng của cô, khuôn mặt đẹp dễ chìm chậm đến gần cô. “Em thực sự.....không nhớ rõ sao? Hay là giả vờ không nhớ, giả heo ăn thịt cọp hử?”

Ngón tay thon dài dọc theo làn mi, đôi mắt, gò má đi xuống, dừng lại trên đôi môi hồng của cô, nhảy múa, phác thảo trên đôi môi cô.

Tim của Uất Noãn Tâm đập như sấm, trong não đã hoàn toàn trong trạng thái ngắt điện, cứ ngây ngốc như vậy nhìn anh.

Nam Cung Nghiêu chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng bộ dạng kinh ngạc của cô, giọng nói mềm mại không có sức kích thích anh. Khát vọng trong nội tâm nhanh chóng tăng lên, cổ họng khô khốc ngứa ngáy, dưới bụng trống rỗng, theo khát vọng bản năng của cơ thể, liền hôn lên đôi môi của cô.

Đôi môi hơi lạnh mạnh mẽ bao trùm lên đôi môi cô, dụ dỗ cô vì anh mở ra, ẩm ướt, cánh lưỡi ẩm áp đi vào, mút lấy cánh lưỡi nhỏ của cô.

“Ua.....” Uất Noãn Tâm khó có thể chấp nhận loại kích thích này, bất giác ưỡn người lên, màu hồng nhàn nhàn từ bên trong da thịt lộ ra bên ngoài, giống như một con tôm luộc chín, cả người lưỡi biếng lại quấy rầy. Khiến cho Nam Cung Nghiêu hận không thể một ngụm nuốt cô vào, nếu tiếp tục như vậy, anh sợ bản thân thực sự cầm cự không được, đem cả người cô ăn tươi nuốt sống, hơi thở gấp gáp dừng lại. “Nhớ ra chưa hả?”

Cả người Uất Noãn Tâm bị hôn đến ngớ ngẩn, ngây ngốc nhìn anh, hình như nghe không hiểu anh đang nói cái gì.

Tay Nam Cung Nghiêu mang theo ma lực trượt một đường xuống, tự do trượt vào nơi đầy đà của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. “Như vậy thì sao?” Giống như một anh chàng lông bông phóng đảng, nhưng không thể nói ra rõ loại ma thuật mê hoặc này.

Chịu sự kích thích này, Uất Noãn Tâm đột nhiên bừng tỉnh, chân tay giãy dụa loạn xạ. “Anh làm gì vậy? Buông tôi ra.....anh cái kẻ.....”

Cô trong tình thế cấp bách, nghĩ không ra những lời mắng chửi người, anh lại thản nhiên nói tiếp: “Cầm thú? Khốn nạn? Sắc lang?” Một chút tức giận cũng không có, ngược lại hiềm khi thấy tâm trạng tốt như vậy.

“Những thứ này, tối qua em đã mắng hơn mười lần rồi, nhưng mà.....là lúc em cầu xin tôi muốn em.....” Anh vén một bên tóc của cô lên, đưa mũi vào ngửi nhẹ, ánh mắt mập mờ trêu chọc. “Em của ngày hôm qua, thực sự rất nhiệt tình.....tôi đang hoài nghi, có phải Ngũ Liên đã cho bỏ thuốc em hay không, nhiệt tình đến mức khiến tôi ăn không tiêu đó.....”

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ đến tận mang tai, vừa xấu hổ vừa tức giận. “Anh nói bậy! Tôi làm sao có thể làm ra những chuyện này chứ.”

“Dục vọng của người phụ nữ một khi đã bạo phát, so với đàn ông càng đáng sợ, nhất là người như em. Chưa nghe qua câu này sao? Chỉ có con trâu chết mệt, chứ không có ruộng xấu.”

“Anh nói gì vậy, tôi nghe không hiểu! Tóm lại có hay không có!” Miệng của cô rất mạnh, trong lòng lại có trăm ngàn cái không chắc chắn.

Tối hôm qua say đến bất tỉnh nhân sự, chuyện một chút cũng không nhớ rõ.

Theo lý mà nói, mặc dù cô không phải xử nữ, nhưng chỉ cần trải qua một đêm, hẳn phải đau mới đúng, nhưng một chút cảm giác cũng không có. Hơn nữa, theo tính cách của anh, một khi biết cô không phải xử nữ, tất nhiên sẽ nổi trận lôi đình, đẩy thẳng cô xuống giường.

Hoặc có thể nói, anh cho rằng cô là người phụ nữ lẳng lơ, cho nên không phải xử nữ cũng không có gì lạ sao?

Xét cho cùng anh là người nghiêm túc muốn chết, cũng không giống người sẽ lấy cái đó ra đùa giỡn.

Uất Noãn Tâm hỗn loạn.....

Nam Cung Nghiêu rất hài lòng ‘thường thức’ thái độ hoảng loạn của cô, không muốn tiếp tục trêu chọc cô, lười biếng buông tay cô ra, nở nụ cười thần bí khó đoán, cố ý khiến cô hiểu lầm. “Nếu như không nhớ ra, vậy thì suy ngẫm cho kỹ đi.....” Anh đứng dậy. “Tôi muốn tắm, đi cùng không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 169: Có Làm Hay Không?

Uất Noãn Tâm không hề nghĩ ngợi gì, từ chối thẳng: “Ai, ai muốn tắm chung với anh chứ!”

“Sợ gì chứ? Tối qua cũng không phải chưa thấy qua.” Nụ cười của Nam Cung Nghiêu tràn đầy đùa cợt, kỳ lạ đến mê người, nhưng Uất Noãn Tâm không có thời gian ngồi thưởng thức những thứ này, bởi vì trong đầu cô đã vì lúng túng mà đình hình công triệt để rồi!

Vì thế, cho đến bữa tối, cô vẫn còn luẩn quẩn trong khúc mắc của câu hỏi bọn họ ‘có hay không có’.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấy cô một mình ngồi nghĩ lung tung, tự nói tự trả lời, sợ bức đến phát bệnh, cười như không cười. “Đều là vợ chồng với nhau, có cần thiết phải rối rắm như vậy không?” Anh ngược lại rất thoải mái, một chút lúng túng cũng không có, ngược lại rất có tâm trạng trêu chọc cô.

“Đương nhiên cần thiết rồi!” Phản ứng của Uất Noãn Tâm mãnh liệt, thở hổn hển quay mặt liếc anh. “Là anh nói, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, tôi dựa vào cái gì để cho anh chiếm tiện nghi chứ!”

“Người chiếm tiện, phải là em chứ, tôi từ trước đến giờ không tùy tiện theo phụ nữ lên giường.” Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu có hơi kiêu ngạo.

Nghe anh nói như vậy, giống như cô nên quỳ xuống tạ chủ long ân, phải biết ơn vậy.

“Chẳng lẽ tôi là người phụ nữ tùy tiện lên giường với người khác sao?”

“Lời này là em nói nha.....”

“Anh....” Nói chuyện với anh, đồng nghĩa với việc tự mình rước tội vào thân, Uất Noãn Tâm quyết định không thềm quan tâm đến anh. Nhưng chưa được mười phút, sắp bị những suy nghĩ lung tung của chính mình bức điên, chỉ có thể hỏi anh: “Tối qua.....rất cuộc có xảy ra chuyện gì không!!!”

Nam Cung Nghiên nhin cười, trên thế giới này còn có người phụ nữ nào so với cô ngu ngốc và dễ lừa hơn không? Anh nói có là có sao? Bản thân cô một chút cảm giác cũng không có sao?

Tôi hôm qua cô uống say như chết, cả đêm nôn đẫy ra người mình và anh, anh mới cởi quần áo của hai người. Đối với một kẻ say khướt, anh có thể có dục vọng gì chứ.

Chỉ là, trêu cô như vậy rất thú vị và vui nhộn, tạm thời anh còn chưa chán, cho nên, có ý xấu, giả bộ nghiêm túc trả lời một câu. “Em tự nghĩ đi!” Sau đó nhàn nhã đứng dậy rời khỏi, để lại Uất Noãn Tâm còn đang lẩn quẩn trong khúc mắc của mình.

.....

Buổi sáng ngày hôm sau vừa đi đến phòng làm việc, Trần Nhiên vội chạy đến nói: “Luật sư Lương muốn từ chức rồi!”

Mặt của Uất Noãn Tâm trắng bệch. Hôm qua cô gọi cho anh mấy cuộc điện thoại, đều không có ai nhận, cô đã đoán được hôm nay sẽ có chuyện xảy ra.

“Có phải hai người cãi nhau không? Nếu không sao anh ấy lại đột nhiên từ chức chứ.” Nhìn thấy cô sững người đứng yên tại chỗ, vội vàng kéo cô.

“Nhanh đi khuyên anh ấy đi!”

Lương Cảnh Đường vừa từ phòng làm việc của Uất Linh Lung bước ra, nhìn Uất Noãn Tâm một cái, rồi tự mình đi đến bàn làm việc thu dọn đồ đạc. Các đồng nghiệp đều khuyên anh ở lại, nhưng anh chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Uất Noãn Tâm tự biết mình không mặt mũi nào gặp anh, nhưng vẫn bị Trần Nhiên đẩy qua đó, khó khăn mở miệng. “Anh, anh muốn từ chức sao?”

“Ừm!” Lương Cảnh Đường cúi đầu thu dọn đồ đạc, không nhìn cô. Mặc dù anh có cố ý chình chu lại, nhưng vẫn nhìn ra được anh tiêu tụy rất nhiều, cả người nhìn vào tinh thần không được tốt, dưới mắt có thể nhìn thấy hai quần thâm màu đen.

“Mau nói chuyện, mau nói chuyện đi.” Trần Nhiên ở bên tai cô nói nhỏ.

Trong lòng Uất Noãn Tâm đè nén trăm ngàn lời, nhưng việc đã đến nước này, cô còn có thể nói gì đây? Cô đã không còn mặt mũi và tư cách khuyên anh rồi. “Vây.....chúc anh may mắn.....”

Trần Nhiên và các đồng nghiệp khác đều không còn lời nào, cô không phải đến khuyên anh sao? Sao lại trừng mắt ra để anh đi chứ hả?

Lương Cảnh Đường hơi thất vọng, nở nụ cười miễn cưỡng. “Cám ơn!”

Uất Noãn Tâm gần như trốn ở bàn làm việc của chính mình, không dám nhìn Lương Cảnh Đường rời đi trong sự vây quanh của những đồng nghiệp khác. Mũi rất chua xót, tim rất đau, tràn đầy tự trách. Cô chính là đầu xỏ tạo nên tất cả hậu quả xấu này, nhưng cái gì cũng không làm được, cô cũng rất ghét chính mình.

“Noãn Tâm, tại sao cô có thể, sao có thể để cho luật sư Lương rời khỏi như vậy chứ?” Trần Nhiên vừa nóng nảy vừa tức giận.

“Anh ấy đã có quyết định rồi, tôi không biết còn có thể nói gì.”

“Vậy ít nhất, ít nhất cô nên đi tiễn anh ấy chứ? Anh ấy đối với cô tốt như vậy! Cô không thể không có lương tâm như vậy.”

Câu nói này đã nhắc nhở Uất Noãn Tâm, đúng vậy, anh tốt với cô như vậy, ngay cả dũng khí tiễn anh lần cuối cũng không có. Bởi vì ‘tâm lý đà điểu’ của cô, đã tổn thương Lương Cảnh Đường một lần. Lần này, cô không thể tiếp tục trốn tránh. Do đó, cô xông ra ngoài, đuổi kịp Lương Cảnh Đường ở cửa công ty.

“Đợi đã!”

Lương Cảnh Đường dừng lại, nhưng không quay đầu lại, cố gắng khiến cho giọng nói nghe bình thường không gợn sóng. “Có chuyện gì sao?”

“Em có vài lời muốn nói với anh.....” Uất Noãn Tâm nắm lấy tay anh, lấy hết dũng khí. “Xin lỗi anh!”

Thì ra cô chỉ thiếu anh một câu xin lỗi, Lương Cảnh Đường cười khở. Đều đã đi đến bước đường này, anh còn mong đời cái gì chứ? Thật nực cười!

Anh ngay cả trả lời cô cũng lười, bỏ đi thẳng.

“Em vẫn còn lời chưa nói xong.....xin anh hãy nghe em nói hết, được không? Em biết lúc này anh nhất định rất ghét em, thậm chí rất hận em, nhưng trước giờ em chưa bao giờ nghĩ đến sẽ làm tổn thương anh. Em thừa nhận, chuyện này từ lúc bắt đầu đều là em sai, em không nên giấu anh em đã kết hôn, em cũng không biết lúc đó bản thân nghĩ cái gì nữa. Nhưng

em có thể chắc chắn, em không phải vì muốn lừa gạt tình cảm của anh mới làm như vậy.”

“Em chưa bao giờ nghĩ đến, anh sẽ thích em. Em chỉ muốn cố gắng làm việc, không dính dáng gì đến cuộc sống riêng tư, cho nên.....”

“Cho nên là lỗi của tôi sao?”

Tôi không nên thích em sao?” Người dịu dàng như anh lần đầu tiên nói ra lời như gai nhọn, quay đầu lại vừa đau đớn vừa tức giận nhìn cô. “Là tôi tự chuốc nhục vào mình sao?”

“Không phải, em không có ý đó đâu!”

“Được rồi! Tôi có thể hiểu từ lúc bắt đầu em không biết tình cảm tôi, che giấu tôi. Vậy sau này thì sao? Tôi cho em rất nhiều thời gian và cơ hội để thẳng thắn, tại sao em vẫn lựa chọn giấu tôi chứ?”

“Anh.....anh đối xử với em quá tốt, em không muốn tổn thương anh, cho nên em không có dũng khí nói ra.”

“Vậy em có bao giờ nghĩ đến, như vậy tổn thương tôi càng hơn hay không!”

“.....” Uất Noãn Tâm im lặng, không còn lời để nói. Cô còn có gì để giải thích đây? Lỗi là ở cô, là cô yếu đuối không bản lĩnh đã làm tổn thương anh. “Xin lỗi anh.....”

Ngoài việc nói từng câu từng câu xin lỗi ra, cô không biết bản thân có thể nói gì đây. Cho dù bây giờ móc tim ra cho anh xem, anh sẽ tin sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 170: Em Có Từng Thích Tôi Không?

Giữa hai người họ, lại trở về điểm xuất phát ‘xin lỗi’ này sao?

Lương Cảnh Đường chỉ muốn cười nhạo sự ngớ ngẩn và nhỏ nhen của chính mình. Việc đến nước này, anh vẫn còn vướng bận điều gì chứ? Chất vấn cô có thể làm thay đổi bất kỳ sự thật nào sao? Trong lòng anh tràn đầy thất vọng, yêu cô bao yêu, giờ phút này lại thất vọng bấy nhiêu.

Trong ba mươi năm qua, anh chưa bao giờ nghĩ rằng chính mình sẽ yêu một người con gái sâu đậm như vậy, càng không nghĩ đến, người con gái mình yêu sâu đậm, lại che dấu thân phận người phụ nữ đã có chồng. Đã vậy anh còn toàn tâm toàn ý tin tưởng cô, biết rõ cô có điều che giấu, cũng không đi điều tra dù chỉ một chút, bởi vì anh vững tin cô sẽ không lừa anh.

Nhưng sự thật đã chứng minh niềm tin của mình nực cười như thế nào!

Cô sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ?

Luôn miệng nói cảm kích sự đối xử tốt của anh, cuối cùng cô lại dùng chính tình yêu của anh làm vũ khí, tàn nhẫn tổn thương anh!

Đã không còn lời nào đáng nói rồi sao? Nói thêm một câu nữa, anh càng cảm thấy bản thân nhỏ nhen.

Quay đầu bỏ đi, còn cô cũng không đuổi theo nữa.

Cuối cùng người đứng lại trước, lại là anh.

Anh quay lưng với cô, đứng tại chỗ rất lâu, sau cùng cũng không thể chịu đựng, lấy tôn nghiêm của chính mình dẫm đạp dưới chân, hỏi cô. “Em có từng thích tôi không? Dù chỉ thích một chút thôi.”

Rõ ràng biết theo đuổi câu hỏi này không hề có ý nghĩa, lại không từ bỏ được.

“Nếu như không có Nam Cung Nghiêu, em sẽ chấp nhận tôi chứ?”

Thực ra Uất Noãn Tâm biết rất rõ câu trả lời trong lòng mình, nhưng việc đến bước này, cô trả lời là có cũng không thay đổi bất kỳ sự thật nào, chỉ làm anh càng thêm đau khổ. Vì thế, cô cứng rắn, ép mình phải tuyệt tình. “Điều này đối với anh và em, đã không có ý nghĩa gì, hy vọng chúng ta sau này vẫn là bạn bè.”

Điều này là thay cho lời phủ nhận sao?

Cô chưa từng động lòng với anh.

Lương Cảnh Đường hoàn toàn mất hết hy vọng, tim như đồng tro tàn, rốt cuộc anh lấy tôn nghiêm cuối cùng của chính dẫm đạp dưới chân, để đổi lại kết cục này đây. “Xin lỗi, tôi không có cách nào trở thành bạn bè với một người đã lừa gạt tôi.” Cương quyết bỏ đi.

Uất Noãn Tâm đau đớn cúi thấp đầu, nước mắt âm thầm chảy xuống.

Xin lỗi, thực sự xin lỗi, ngàn lần xin lỗi anh.....

Nếu như có thể làm bất kỳ chuyện gì để bù đắp lại, cô sẽ không do dự mà làm, nhưng anh sẽ không bao giờ gặp cô nữa rồi, không phải sao?

.....

Nam Cung Nghiêu đứng ở trên tầng cao nhất, tận mắt nhìn thấy tất cả, nhìn thấy cô cúi đầu, anh biết cô đang khóc. Sự đau đớn của cô như một

cây kim, đâm vào trái tim anh, giống như chính mình đang gánh chịu nỗi đau đó.

Là một tay anh mất kiểm soát tạo nên tất cả, kết quả này, cũng nằm trong dự đoán của anh, nhưng không làm cho anh vui như những gì mong muốn.

Tình cảm của anh dành cho cô dường như có một chút chuyển biến, có lẽ so với anh nghĩ, cùng đã chuyển biến sớm hơn rồi, chỉ là anh không phát hiện ra mà thôi.

Song anh thề, những uất ức và đau khổ hôm nay cô chịu đựng, anh sẽ tự tay bù đắp lại.

.....

Sau khi Lương Cảnh Đường đi, tất cả trở lại bình thường, Uất Noãn Tâm làm việc như bình thường, buổi trưa ngồi tám chuyện bát quái với đồng nghiệp, nhưng có thể nhìn ra, mỗi người đều có chút mất mát, ngẫu nhiên đề cập đến Lương Cảnh Đường, bầu không khí cũng sẽ trở nên rất ngột ngạt. Trần Nhiên cũng từng tò mò hỏi, có phải cô và Lương Cảnh Đường cãi nhau hay không, cô không biết phải trả lời như thế nào. Tóm lại không nhìn thấy anh, trong lòng luôn trống rỗng, cũng đầy áy náy.

Cứ vậy trôi qua một tuần, tâm lý của mọi người mới được coi là điều tiết một ít, Uất Noãn Tâm cũng không còn cảm thấy cực kỳ khó chịu như lúc đầu rồi.

Hôm nay, buổi chiều vừa vào ca chưa được nửa tiếng, Uất Linh Lung trưng cái mặt thối thông báo với cô, tổng tài bảo cô đến văn phòng một chuyến.

Trong lòng cô nghĩ tên ma vương đó không biết sợ sao, lại muốn đày đọa cô rồi, không cam tâm tình nguyện đi lên lầu, miễn cưỡng giữ nụ cười lễ phép. “Tổng tài, anh tìm tôi sao?”

“Cùng tôi đi công tác ở Pháp.”

“Gì chứ?” Cô nghe lầm rồi phải không?

“Tôi không rõ có chỗ nào nghe không hiểu.”

Hở.....mỗi một từ một chữ thốt ra cô nghe hiểu, nhưng tổ hợp lại với nhau lại nghe không hiểu. “Đây phải là công việc của trợ lý Hương chứ? Tôi chỉ là một nhân viên quen thôi.” Đi công tác Paris loại ‘công tác tuyệt vời’ này, hình như có như thế cũng không đến lượt cô.

“Không cần em phải nhắc nhở anh chức vị của em tôi phải sắp xếp như thế nào.”

“Ơ.....nhưng mà.....tôi vẫn còn rất nhiều việc.” Trong lòng Uất Noãn Tâm cũng rất mâu thuẫn. Nước Pháp là quốc gia cô muốn đến nhất, cô rất muốn đi, nhưng không phải đi cùng với một tên đại ma vương. Hơn nữa tâm trạng trước mắt của cô vẫn chưa điều tiết hết, bây giờ không muốn đi xa.

“Giao cho những đồng nghiệp khác!”

“Nhưng mà.....”

“Nghĩa vụ của em, là làm theo lời cấp trên nói!” Mỗi một mệnh lệnh bá đạo của Nam Cung Nghiêu làm cho cô ghen hờn, bất đắc dĩ thở dài.

“Vâng! Xin hỏi bao giờ xuất phát?”

“Bây giờ!”

“Bây giờ sao?” Cô ngạc nhiên thét lên, có cần gấp gáp đến vậy không?
“Nhưng hộ chiếu của tôi, chứng minh thư, quần áo, mỹ phẩm còn có.....”

“Những thứ đó đều không cần thiết, quần áo tôi đã chuẩn bị ổn thỏa cho em rồi. ” Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu chế nhạo. “Đều dựa vào kích cỡ

của em.”

Bản năng của Uất Noãn Tâm muốn che ngực lại, sao cứ cảm thấy anh xấu xa không đứng đắn như vậy nhỉ?

Hương Vi gõ cửa đi vào, trong tay xách theo một cái hành lý. “Tổng tài, chuẩn bị xong rồi.”

Cô từ trong bất ngờ nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên nhìn Uất Noãn Tâm.

Bất ngờ là vì tổng tài công tác trước giờ đều do cô đi cùng, lần này đổi thành Uất Noãn Tâm, làm cho cô rất khó chấp nhận.

Không ngạc nhiên bởi vì gần đây tổng tài luôn quay quanh người phụ nữ này, mượn cớ đi công tác mang cô ta đi chơi cũng không phải chuyện kỳ lạ. Cô cũng đã điều tra, bên Pháp gần đây không có vụ kinh doanh giao dịch nào, ý tổng tài muốn một mình ở cùng với cô ta rất rõ ràng.

Cho dù cô không muốn thừa nhận, cô rất.....ghen tỵ!

Cái cảm giác này rất mãnh liệt, trong chớp mắt trong đầu cô bắt đầu nhen nhóm ý nghĩ muốn cô ta biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng cô vẫn đè nén mạnh xuống, ghen tuông sẽ làm cho người phụ nữ mất đi lý trí, trở nên rất đáng sợ, cô không muốn trở thành loại phụ nữ đó.

Uất Noãn Tâm có thể nhìn thấy được sự không thân thiện trong mắt Hương Vi, thầm oán trách Nam Cung Nghiêu, lại sắp xếp cô đi làm những chuyện này. Người thông minh nhìn vào liền biết Hương Vi thầm mến anh, anh gian xảo như một con hồ ly, làm sao có thể không nhìn ra nhỉ?

Để một người phụ nữ thầm mến mình ‘phục vụ’ một người phụ nữ khác, không phải muốn cô ấy tức chết sao? Về mặt khác, cũng là kéo cô lên đầu

sóng ngọn gió!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 171: Muốn Lâm Trận Bỏ Chạy Sao?

Chẳng qua tiếp xúc vài lần, Uất Noãn Tâm cũng biết rõ Hường Vi là người phụ cực kỳ lợi hại, một khi đụng vào cô ấy, kết quả rất nghiêm trọng, loại người thấp bé như mình, vẫn nên nguấy đuôi làm người tốt thì hơn!

Vội lấy lòng đỡ lấy hành lý. “Cám ơn, để tôi tự làm được rồi!”

“Nếu như không còn nhiều lời vô nghĩa, có thể xuất phát chưa?” Mặc dù lời nói là chất vấn, nhưng người đã sớm cầm lấy áo khoát đi ra khỏi phòng làm việc.

Trong lòng Uất Noãn Tâm oán giận vài câu, cũng phải kéo hành lý lốt tót theo sau.

Đại ma vương! Hoàn toàn là một tên quân vương chủ nghĩa bá quyền, một chút nhân quyền cũng không có!

.....

Người đàn ông trước mặt hai tay trống không, nhàn nhã vô cùng, bản thân lại phải kéo theo một cái hành lý nhỏ chạy theo phía sau, Uất Noãn Tâm không thể không cảm thán, người đàn ông này thật không ga lăng mà!

Thôi đi, anh không xấu xa lang sói là tốt rồi, làm sao có thể hy vọng anh ga lăng.

Uất Noãn Tâm giang một cánh tay ra chặn cửa thang máy, rất miễn cưỡng bước vào, thăm thò. “Anh không thể để thang máy chờ tôi một chút sao?”

“Tôi không có thói quen đợi người khác, em còn không vào, đi bộ xuống đi!”

“.....” Nói chuyện với anh thật tức chết mà! Nhưng Uất Noãn Tâm vẫn nhẫn nhịn nói. “Bên trong này đều là quần áo sao? Rất nặng! Tại sao không để đến Pháp mua luôn?” Dù sao anh nhiều tiền như vậy, cần gì phải chuyển từ Đài Loan qua đó.

“Kích cỡ của người phương tây quá lớn, không thích hợp với em.”

Không biết có phải cô nghĩ quá nhiều không, cảm giác lúc anh nói câu này, liếc mắt nhìn ngực của cô.

Không trách khỏi có chút tức giận, ý gì chứ? Muốn nói ngực cô quá nhỏ, không vừa với kích cỡ của người nước ngoài sao? Anh cũng chưa từng nhìn qua, dựa vào đâu ghét bỏ bộ ngực nhỏ bé của cô, anh vẫn nên xem chất lượng tốt hay không chứ!

Người đàn ông đáng ghét!

Đi ra khỏi thang máy, lại đuổi theo anh lên xe, chạy chậm, trên trán đổ đầy mồ hôi, vừa lau vừa hỏi. “Không phải trợ lý Hường luôn đi cùng với anh sai? Cô ấy chắc hẳn am hiểu công việc của công ty hơn đúng không?”

“Còn không lên xe, em vẫn muốn lâm trận bỏ chạy sao?”

“Không phải.....chỉ là.....tôi sợ năng lực của mình không đủ, cản chân anh!”

“Những điều này tôi đã tính toán đến rồi.”

“.....” Làm ơn đi! Đây chỉ là cô khách sáo, khiêm tốn được chưa hả? Đối với năng lực của chính mình, cô vẫn rất tự tin nha! Thật không ngờ anh đáp lại thuận miệng như vậy, tôi cũng không mong chờ em có thể giúp

được gì, đã vì bộ dạng dự bị của em chuẩn bị ổn thỏa rồi! Không phải quá xem thường cô rồi sao?

“Tôi cảm thấy trợ lý Hương cũng rất muốn đi cùng anh, không lẽ anh không phát hiện bất kỳ bất thường nào từ trong mắt cô ấy sao? Ví như.....cô ấy thích anh?”

Nam Cung Nghiêu lạnh lạnh ‘dạy dỗ’ cô. “Tốn thời gian ngồi đó nói nhảm, không bằng chuyên tâm hơn trong công việc đi. Em là luật sư, không phải bà mai, cũng không phải phóng viên giải trí.”

Câu nói này, làm cho Uất Noãn Tâm nghẹn một lúc nói không ra lời, tức giận nói: ” Tôi thấy hai người rất xứng đôi, có ý tốt nhắc nhở anh không bỏ qua để khỏi hối hận!”

“Tôi trước giờ chưa bao giờ hối hận!” Nam Cung Nghiêu thầm ngạo mạn. “Hơn nữa, hình như em đã quên một thân phận khác của em rồi sao?” Có người vợ nào tốn công tốn sức đem chồng mình quăng cho người phụ nữ khác sao?

Do cô không quá quan tâm đến anh, hay cố ý nói lời trái lòng mình hử?

Dù sao, đêm ở quán bar đó, cô vẫn một mực nói thích anh.

Nghĩ đến điều này, miệng của Nam Cung Nghiêu bất giác nhếch lên, tâm trạng cho chốc lát trở nên rất tốt, còn có một chút kiêu ngạo khó hiểu.

Uất Noãn Tâm không muốn tiếp tục đấu khẩu những lời vô nghĩa với anh, nói một câu. “Vâng, tổng tài, xin nhận dạy bảo!” Kết thúc cuộc trò chuyện.

Cô cho rằng bọn họ đi đến sân bay, ai biết được xe lại chạy đến một bãi đất trống, ở trung tâm có một chiếc máy bay tư nhân xa hoa đậu ở đó.

Ánh mắt trong giây lát nhìn thẳng, đi công tác thôi mà, có cần xa xỉ đến vậy không?

Vào bên trong máy bay thật đáng kinh ngạc, rộng rãi và thoải mái. Từ ghế sofa đến nội thất, đều cực kỳ phong cách. Người ngồi qua một lần trên khoang ghế phổ thông như Uất Noãn Tâm mà nói, về cơ bản chỉ có thể cảm thán mà thôi.

Nhưng mà, đương nhiên cô sẽ không biểu hiện ra trong lòng có bao nhiêu nhảy nhót, căng thẳng lại thích thú để tránh khiến anh chê cười, giả bộ bình tĩnh, yên lặng thưởng thức. Một lúc sau, tâm trạng mới ổn định lại, lễ phép hỏi xin cô tiếp viên hàng không một ly nước.

Nằm một hồi, ngủ không được, nhìn Nam Cung Nghiêu vẫn đang xem notebook, nghi ngờ hỏi: “Chiếc máy này mua khi nào vậy?” Do không tìm được lời để nói.

Quả nhiên đề tài rất nhàm chán, Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô.

“Tại sao phải ngồi máy bay riêng đến đó chứ? Rất lãng phí nha, nghe nó giá xăng rất mắc, một tiếng đồng hồ đã mấy chục ngàn rồi....”

Anh vẫn không trả lời, có lẽ cảm thấy câu hỏi này không có bất kỳ giá trị nào đáng để trả lời.

“Nếu như em đang rất nhàm chán....” Nam Cung Nghiêu cuối cùng cũng mở miệng vàng. “Đến phòng thay đồ thay quần đi, còn mặt nữa, rửa cho sạch, khó coi!”

“Ờ....” Uất Noãn Tâm quả thật rất nhàm chán, từ trong hành lý tìm một cái váy đi vào phòng thay quần áo.

Tháo kính xuống, lộ ra đôi mắt to trong trẻo như nước.

Lúc trước là vì không muốn người khác nhận ra, cố hết sức trang điểm cho xấu xí, hôm nay nhìn kỹ lại, mới phát hiện thì ra khó coi đến vậy, giống y như người quái dị, bản thân còn chịu không nổi, khó trách có vài đồng nghiệp lại xa lánh cô.

Thay quần áo ra ngoài, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu vẫn còn bận, nhỏ giọng nhắc nhở một câu. “Tôi thay xong rồi.”

Nam Cung Nghiêu vốn chỉ tùy tiện liếc cô một cái, lại có chút ngây người.

Lần đầu tiên cô mặc váy màu hồng phấn, sa mỏng của làn váy dao động nhẹ, trong trẻo nõn nà, tôn lên làn da trắng mịn, giống như không có một cái lỗ chân lông. Cả người như một đóa hoa thuần khiết, gọi người khác thương tiếc.

Váy thiết kế cổ chữ V, lộ ra đường rãnh no tròn đầy đặn, giống như hai chú thỏ đáng yêu nằm ở trước ngực, lên xuống, khiến người khác mơ màng.

“Làm sao vậy? Không đẹp sao? Tôi cảm thấy không tệ mà.....”

Nam Cung Nghiêu bị cô hỏi có chút lúng túng, vì che giấu sự thất thường, giả vờ bình tĩnh cuối đầu tiếp tục làm việc. Nhưng hai tiếng sau, vẫn không thoát khỏi sự ảnh hưởng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Uất Noãn Tâm, lại sợ bị cô phát hiện. Giống như đang làm chuyện gì xấu xa, đáng xấu hổ.

Bản thân cũng vì thế cảm thấy không biết nói gì, rõ ràng kết hôn lâu như vậy, nhưng liếc mắt một cái vẫn cảm thấy đẹp tuyệt.

Anh như vậy là sao nhỉ?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 172: Bán Em Đi

Mấy tiếng sau, máy bay riêng cuối cùng cũng đến Paris, Uất Noãn Tâm tỉnh lại trong tiếng gọi dịu dàng của cô tiếp viên, dụi mắt. “Umm? Đến rồi sao?”

“Vâng ạ! Nam Cung tổng tài đã xuống máy bay rồi.”

“A.....” Uất Noãn Tâm vội đứng dậy, gấp gáp chào tạm biệt cô tiếp viên, kéo hành lý xuống máy bay. Nửa người của Nam Cung Nghiêu đã ngồi vào trong xe, không có một chút ý muốn đợi cô. Trong lòng cô mắng một câu khốn nạn, vội đi theo. “Anh cũng không chịu tôi nữa.....”

“Tôi đã nói rồi mà, tôi không có thói quen đợi người khác!” Ngược lại người có lý lại là anh.

Uất Noãn Tâm bĩu môi không thèm để ý đến anh, tự mình thưởng thức phong cảnh xung quanh. Waa.....Paris.....thành phố trong mơ của cô, không ngờ bằng cách này cô có thể thực hiện mong ước của mình trong năm mười tám tuổi này. Gió ở Paris, cây ở Paris, không khí ở Paris, tất cả tất cả đều rất mới mẻ, ngập tràn tốt đẹp.....

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện, xe không chạy vào thành phố, dọc hai bên đường đều là bóng cây.

“Không phải chúng ta đến khách sạn sao? Tại sao vẫn ở ngoại thành vậy?”

“Tôi sẽ không bán em đi!”

Cô lẩm bẩm: “Cũng không chắc chắn được.”

“Ở đại học em có môn kinh tế vĩ mô, hẳn phải học qua ‘Chi phí có hiệu quả’. Chi phí vận chuyển em đến Paris đã vượt qua giá trị con người em rồi. Tôi là thương nhân, sẽ không làm chuyển lỗ vốn!”

Nói xong câu đó, anh nhắm mắt nghỉ ngơi, Uất Noãn Tâm nắm chặt tay lại. Cái gì chứ, mỗi câu mỗi chữ phải chứa sủng nãi đạn châm chọc cô sao? Lúc trước tại sao không biết, anh cũng là một kẻ có cái miệng xấu xa đến vậy.

Dần dần, cảnh sắc bên đường biến đổi đến vô cùng tuyệt diệu, hơn nữa còn rất quen thuộc, xa xa có thể nhìn thấy một tòa lâu đài ẩn giữa rừng cây.

Khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó, Uất Noãn Tâm há hốc miệng, kinh ngạc thét lên. “Lâu đài Abili?”

Đây là tòa lâu đài cô thích nhất, từng thề trong đời này nhất định phải đến một lần!

Cô vô cùng phấn khích, cứ lay Nam Cung Nghiêu. “Mau tỉnh dậy mau tỉnh dậy đi! Lâu đài Abili, lâu đài Abili kìa!”

Nam Cung Nghiêu bực bội cô quá ồn ào, nhú mày lại, ngẩng đầu liếc một cái. “Tôi biết! Đó là địa điểm chúng ta đến.”

“Địa điểm sao?” Uất Noãn Tâm càng ngạc nhiên đến cả một lúc không thốt nên lời. “Ý anh nói, khách hàng của chúng là công tước Alexandre sao?”

“Làm gì có, tôi đã mua nó rồi!”

Oh, my god!

Một tòa kiến trúc thế kỷ mười ba, nhiều thế hệ quý tộc sinh sống trong tòa lâu đài đó, thế mà cứ vậy được anh mua về! Đã vậy giọng điệu còn vô cùng thoải mái!

Rốt cuộc anh có phải là người không vậy?

Chuyện này giống như mua bắp cải ở chợ rau sao?!!!!

Nhìn thấy cô ghen lời nhìn chăm chăm, hoàn toàn câm điếc, Nam Cung Nghiêu mỉm cười. Tất nhiên anh biết đây là lâu đài Abili. Mục đích anh mua nó, chính là vì cô.

Anh phái người xuống Hoa Liên điều tra từng bạn học của cô, hiểu tất cả về cô, bao gồm cả ước mơ của cô.

Bạn học ở trường trung học cô đã tốt nghiệp nói, giấc mơ duy nhất của cô, toàn bộ đều là đến tham quan lâu đài Abili.

Tuy rằng mua nó anh mất không ít tiền, cũng tốn không ít tâm tư, nhưng biểu hiện của cô làm cho anh cảm thấy thật đáng đồng tiền.

Anh từng nói, sẽ bù đắp cho cô, thì nhất định sẽ làm được!

Lâu đài Abili à biệt thự hoàng gia ở thế kỷ mười ba, tọa lạc giữa dòng sông, tao nhã yên tĩnh, thanh lịch tuyệt mỹ. Lâu đài ngoài có nước sông chảy xung quanh, còn có thảm cỏ lớn, thiên nga trắng trên mặt hồ vui đùa, làm cho lâu đài tuyệt đẹp, giống như trong truyện cổ tích.

Cửa sắt lớn có chạm khắc chỗ rộng mở ra, xe đi vào, cảnh đẹp làm cho Uất Noãn Tâm choáng ngợp, vội lấy điện thoại ra chụp hình không ngừng, sợ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Trong lòng của mỗi người con gái, đều có một giấc mơ cổ tích, và thế giới cổ tích trong giấc mơ của cô, chính là lâu đài Abili. Trong khoảnh khắc

này cô có một loại cảm giác hạnh phúc không hồi hận khi sống đời này.

Xe dừng ở trước cửa chính của lâu đài, quản gia và nữ giúp việc đứng ở hai bên thảm đỏ, khi hai người xuống xe, cung kính cúi đầu. “Hoan nghênh thiếu gia, thiếu phu nhân!”

Cả người Uất Noãn Tâm như đang trong mơ, chân mềm nhũn, mỗi bước đều cứ như đi trên mây.

Nếu đây là một giấc mơ, làm ơn đừng tỉnh lại

Cô và Nam Cung Nghiêu sau khi lên lầu thì tách ra, được người giúp việc dẫn đến phòng ngủ. Phòng ngủ của cô rất lớn và sang trọng, gấm thêu màu đỏ, chỉ thêu màu vàng. Đèn chùm Gothic, màn che màu trắng rủ xuống, bao bọc cả chiếc giường công chúa. Trong nháy mắt cô như trở về thế kỷ mười ba, như thể còn có thể nhìn thấy bóng dáng nữ hoàng, bên tai nhớ lại khúc nhạc cung đình.

“Thiếu phu nhân, tôi giúp cô sắp xếp hành lý.”

“Cám ơn!”

Uất Noãn Tâm đi đến ban công, cả một tòa lâu đài đẹp đẽ thu gọn trong tầm mắt, nhìn không xót chỗ nào. Ánh chiều tà chiếu rọi trên mặt hồ, lung linh lấp lánh, yên tĩnh thanh bình, làm cho cô không ngừng ngây ngất, mê say. Đến nỗi xao lãng tiếng bước chân ở phía sau.

Nam Cung Nghiêu đứng ở phía sau cách cô một mét, lặng lẽ thưởng thức khuôn mặt nhuộm đẫm ánh chiều tà trở nên vô cùng xinh đẹp và dịu dàng. Cô thuần khiết như vậy, tốt đẹp như vậy, tựa như nữ thần bước ra từ trong câu chuyện cổ tích. Bởi vì quá đẹp, khiến cho anh không dám đến gần, sợ bản thân quấy rầy cô, phá vỡ cảnh đẹp này.

Bỗng nhiên anh hy vọng thời gian có thể dừng lại trong giây phút này, hoặc kéo dài vô tận. Cả thế giới chỉ có hai người bọn họ, không có sự tranh chấp ồn ào của trần tục.

Là Uất Noãn Tâm phát hiện anh trước, híp mắt lại khẽ mỉm cười. “Ở đây rất đẹp, không phải sao? Nếu như có thể sống ở đây luôn, tốt biết mấy!”

“Đôi lúc em có thể đến đây nghỉ ngơi.”

“Tôi chẳng qua chỉ là công nhân làm công ăn lương bình thường, làm gì có mệnh tốt như vậy, anh cho rằng tôi thực sự là Nam Cung phu nhân à!” Cô tự mình châm chọc chính mình, che giấu đi sự mất mát.

Nam Cung Nghiêu không nói chuyện, đứng ở bên cạnh cô, đắm chìm trong màu vàng của ánh chiều tà.

“Viễn cảnh này, giống như một thoáng mộng mơ.”

“Một thoáng mộng mơ?”

“Thôi đi, nói ra anh cũng không biết!” Cô vốn vô cảm với kịch tình cảm đau khổ của bà cô Quỳnh Giao, nhưng rất thích bộ phim vừa được làm lại. Nhìn thấy hình ảnh Phí Vân Phàm và Tử Lăng ngồi trong trang viên uống rượu, cảm thấy đời người thật đẹp, tràn đầy ngưỡng mộ.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 173: Không Mặc Quần Áo

Uất Noãn Tâm chỉ nhất thời tùy tiện cảm thán một câu, ai biết được người lạnh lùng như Nam Cung Nghiêu lại có chút hứng thú. “Em nói xem!”

“Hử.....đại khái là câu chuyện một cô gái lấy một người đàn ông già rất hấp dẫn rất nhiều tiền!”

“Nghe có vẻ rất giống tình huống của chúng ta nhỉ.”

“Phí Vân Phàm đã là một ông chú hơn bốn mươi tuổi rồi, được chưa? Anh so với anh ta trẻ hơn rất nhiều!”

Nam Cung Nghiêu cũng không tiếp tục bình luận về vấn đề này. “Tôi xuống dưới trước, em thu xếp xong thì xuống ăn cơm!”

“Ờ....” Uất Noãn Tâm chớp chớp mắt, có chút kỳ lạ.

Nam Cung Nghiêu nhắc nhở cô ăn cơm sao? Cô không nghe lầm chứ? Sao cứ cảm thấy cả đoạn đường đến Paris, ngoài chế giễu châm chọc cô không thay đổi, thái độ anh đối xử cô hình như có chút thay đổi thì phải?

.....

Vừa rồi không có thời gian thưởng thức, liền chạy thẳng lên lầu, xuống dưới đại sảnh mới phát hiện, cổ thành so với lúc cô nhìn thấy trên tạp chí càng đồ sộ hơn, trên vách tường có treo rất nhiều bức chân dung của tướng sĩ đảm nhiệm các trận chiến, vô cùng có cảm giác lịch sử. Ở giữa mái vòm

lớn, có treo chùm đèn pha lê hình thiên nga, mỗi một viên pha lê trong suốt, tự nhiên có giá trị liên thành.

Đầu bếp nổi tiếng mang lên thức ăn đặc sắc của nước Anh, thịt cừu nướng, thịt bò và các loại đồ ăn Tây, còn cho thêm chanh và cà phê ô liu, mùi vị có hơi đắng, Uất Noãn Tâm ăn không quen, lông mày nhíu lại.

Anh nhìn đã hiểu rõ. “Không thích, tôi bảo đầu bếp làm món Đài Loan nha.”

“Không, không cần đâu, quá lãng phí rồi. Thực ra cũng không tệ.....” Để cho có sức thuyết phục hơn, Uất Noãn Tâm cố nén ăn vài miếng, kết quả chính mình nôn hết tất cả ra ngoài. Thực sự chịu không nổi mùi vị kia, vẻ mặt đau khổ. “Em vẫn nên đổi món cơm rang trứng thì hay hơn!”

Nam Cung Nghiêu bĩu môi cười. Không vui về cô, rõ ràng ăn không được còn cố gắng chống chọi, vệt chết vẫn còn mạnh mẽ.

“Đúng rồi, lần này không phải đến đây bàn việc hợp tác chứ? Tại sao tôi không nhìn thấy tài liệu? Nếu như ngày mai bắt đầu, tôi muốn nhanh chóng làm quen một chút.”

“Không cần gấp!” Nam Cung Nghiêu nhàn nhã cắt miếng thịt cừu, cho thấy rất quen với mùi vị độc đáo này.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Uất Noãn Tâm có chút thắc mắc. Anh không phải là người cuồng công việc sao? Anh không gấp, cô ngược lại sao phải nôn nóng chứ? Thôi đi, ông chủ không gấp, một người làm công như cô để ý cũng không có ý nghĩa gì, vẫn nên mở rộng lòng đón nhận thật tốt ‘ngày nghỉ Paris’ thôi.

Sau khi ăn cơm tối xong trở về phòng, người giúp việc hỏi Uất Noãn Tâm có cần gì không, cô trả lời đại muốn đi tắm rửa, sau đó nằm úp lên giường. Chưa đến mười phút, người giúp việc nói nước đã chuẩn bị xong, mời cô tắm rửa. Cô ba lần bốn lượt cảm ơn, bảo cô ấy ra ngoài. Bước vào phòng tắm, kinh ngạc đến ngây ngốc! Cả bồn tắm lớn, đều là sữa bò.

Sữa bò nha! Không phải nước! Không phải đang đốt tiền sao?

Đau lòng một lúc, mới ngồi vào bồn tắm, quả thật là một cái bể bơi mê người, tất cả tràn ngập sữa bò.

Ngâm rất lâu, không nỡ đứng dậy, tự mãn ngửi một chút, thơm thật!

Lúc này mới nhớ ra quên mang quần áo vào nhà tắm, định nói nhưng người giúp việc không ở đây, chắc hẳn không sao, nên thản nhiên đi ra ngoài.

Ai biết được Nam Cung Nghiêu ở trong phòng!

Cô sững người vài giây, mặt lập tức đỏ đến tận mang tai, như một con thỏ nhỏ thét lên chạy loạn, tay chân luống cuống không biết nên che ở trên hay che ở dưới. “Anh anh anh anh anh.....anh tại sao lại vào đây hả?”

“Đây là nhà tôi, tại sao không được vào chứ?” Trên mặt anh không có một chút xấu hổ nào, hai tay bỏ vào trong túi quần, bình thản ung dung nhìn cô.

“Tôi tôi tôi.....anh quay người lại!”

“Không muốn!”

Uất Noãn Tâm phát điên. “Anh không quay người lại, làm sao tôi mặc quần áo chứ?”

Anh nhún vai. “Đó là chuyện của em.”

“Anh sắc lang!”

“Là bản thân em quên mang quần áo.” Anh nhắc nhở cô một cách khách quen. “Hơn nữa, em xem tôi giống như đang trời dậy sắc tâm lắm sao? Dáng vóc của em, vẫn không thể lọt vào mắt tôi.”

Mặt của Nam Cung Nghiêu vô cùng ngạo mạn rất không thêm để ý cực kỳ bình tĩnh vô cùng khinh bỉ, trong lòng lại nổi sóng to gió lớn. Cơ thể của người phụ nữ, quả thật anh nhìn thấy rất nhiều, dáng người cho dù đẹp đến cỡ nào, cũng không động lòng, nhưng cảnh xuân ngay trước mắt, lúc này lại làm cho tim anh đảo loạn.

Cô giống như một con thỏ bị hoảng hốt, gương nanh múa vuốt, mặt bởi vì sốt ruột mà đỏ ửng, cực kỳ đáng yêu. Mái tóc ướt sũng còn vương lại trên mặt, da thịt trắng nõn như tuyết, khuôn mặt tươi trẻ thoát tục, mềm mại nhỏ nhắn và đơn thuần như vậy, mang chút tính trẻ con.

Còn cơ thể của cô, hoàn toàn mang dáng vóc trưởng thành đầy nữ tính cực kỳ hoàn mỹ. Vòng eo tinh tế, đôi chân thon dài, đôi hông đẹp tuyệt vời, chỉ che một nửa nơi đầy đà như đôi thỏ đang chơi đùa, run rẩy, hấp dẫn anh.

Đường nét non nớt lại thành thạo tổ hợp lại, khiến cho đáy mắt của anh một mảng nóng rực, anh đang cố khống chế ngọn lửa dục vọng đó.

Uất Noãn Tâm cúi đầu quét mắt, vừa tức vừa giận. “Vóc dáng của tôi kém đến vậy sao? Làm sao cũng không lọt vào mắt anh.”

Anh tà ác không ý tốt cười, lộ ra hàm răng trắng sáng. “Em đang ám chỉ tôi, hy vọng tôi nổi sắc tâm sao?”

“Tôi không có!” Chỉ là, tốt xấu gì cô cũng là con gái, khi người đàn ông nhìn thấy một người phụ nữ khỏa thân lại không có chút hứng thú nào, ít nhiều cũng có chút đả kích.

“Nghe vào lại không giống.....”

Anh từ lúc nào có tài hùng biện vậy chứ? Bản sao của Ngũ Liên sao?

Đấu võ mồm, Uất Noãn Tâm trước giờ không chiếm được thế thượng phong, đã vậy còn thua rất thảm hại, cho nên cô quyết định nhún nhường. Bày ra bộ mặt đánh thương. “Anh ra ngoài đi, tôi thực sự cần phải mặc quần áo!”

Nhưng chiêu này với Nam Cung Nghiêu mà nói một chút cũng không dùng được. Anh trả lời rất thản nhiên. “Em thay đi!” Không hề có một chút ý lẩn tránh nào!

“Anh ở đây tôi làm sao thay chứ!!!”

“Sợ gì chứ, cũng không phải chưa thấy qua!”

Uất Noãn Tâm sợ anh nói câu này nhất, và quả nhiên anh đã nói, thật đau đầu. “Không lẽ anh không cảm thấy như vậy rất

rất xấu hổ sao?”

Anh nhẹ nhàng băng quơ. “Không cảm thấy!”

“.....” Bất lực. Đành cẩn thận che chắn bộ phận quan trọng trên người, từ bước từng bước một đi đến giường, ngồi xổm xuống dựa vào giường che khuất cơ thể, vươn một tay ra lấy quần áo.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 174: Nụ Hôn Nông Cháy

Các ngón tay vươn ra rất lâu.....

Sắp lấy được rồi.....

Lấy được rồi!!!

Nhưng tại sao lại ở trong tay của Nam Cung Nghiêu chứ?!!

Một ngón tay của anh móc lấy áo nhỏ của cô, đặc ý nhìn cô.

Uất Noãn Tâm tức giận, thét lên. “Nam Cung Nghiêu, anh như vậy là muốn giở trò gì đây?” Anh nhàm chán đến mức độ nào đây? Chọc cô vui lắm sao?

“Muốn lấy sao? Tự qua đây lấy về!”

“Tôi không mặc quần áo!” A! Khốn khiếp!

“Tôi biết rồi!” Hai mắt của Nam Cung Nghiêu híp lại, khóe môi nhếch lên.

Mục đích chính của anh là khiến cho cô đi qua đây!

Biết rõ anh còn.....

Uất Noãn Tâm coi như đã hiểu được ý đồ của anh, anh cố ý chinh cô đây mà! Vừa này không nên nghiêm túc với anh. Quay đầu đi, mũi xì khói.

“Anh muốn lấy thì lấy đi!” Thay vào đó lấy một cái chăn đơn, bao bọc cơ

thể lại, lúc này mới đứng thẳng người ưỡn ngực, tràn đầy tinh thần hất cằm về phía anh.

Nam Cung Nghiêu gặp chiêu nào tiếp chiêu đó, nụ cười rất không nghiêm túc. “Tôi quên nhắc em, nửa tiếng sau chúng ta đi gặp khách hàng. Nếu như em muốn xuất hiện trong hình tượng này, tôi cũng không để ý đâu!”

“Anh.....” Khốn khiếp thôi tha, làm gì trùng hợp đến vậy chứ? Rõ ràng cố ý chơi cô mà!

Cô cũng không phải chỉ có một cái áo nhỏ đó, tại sao phải lấy lại từ trên tay anh chứ?

Giữ chặt lấy chân, quay người từ từ đi đến tủ quần áo.

Nhưng cái chân quá dài, hai chân bị mắc kẹt. Vừa bước một bước, liền giống như con lật đật ập người về phía trước. Cô nhắm mắt lại trong lòng không ngừng kêu khổ, lần này tiêu rồi, không những sắp ngã xuống như chó gặm phân, đã vậy còn ở trước mặt anh!

Không còn sót lại chút hình tượng nào!!!

Nhưng thảm kịch không xảy ra theo như dự kiến, cũng không biết anh đến bên giường từ lúc nào, chụp nhanh lấy người cô, sau đó cả hai người cùng ngã lăn xuống giường.

Tiếp theo đó, cơ thể rắn chắc của anh đè lên người cô.

Do đó, màn tiếp theo đó là nam trên nữ dưới, da thịt dán chặt vào nhau cực kỳ mờ ám cực kỳ rục rủa.

Uất Noãn Tâm cẩn thận mở mắt ra, đối mặt với Nam Cung Nghiêu. Khuôn mặt ngày thường lạnh và sắc như dao, vậy mà bây giờ lại có chút

giều cợt, cũng làm cho anh có thêm một sức hấp dẫn khác. Đôi lông mày dài và rậm kia, đôi người menh mông như đại dương, thật là.....rất có sức sát thương nha!

Cô không thể không thừa nhận, bản thân lúc này thực sự đã ngây ngốc rồi, bởi vì khuôn mặt quá đẹp kia.

Đương nhiên, bị mê hoặc không chỉ có mỗi Uất Noãn Tâm, Nam Cung Nghiêu cũng mê loạn rồi. Cô ngơ ngác nhìn chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay được bao bọc trong làn tóc đen mượt lộn xộn, giống như một đóa hoa nở rộ trong đêm tối, đẹp như yêu nghiệt, đẹp đến nỗi khiến tim người khác muốn nhảy ra ngoài.

Anh biết, người con gái này với anh mà nói, luôn có một sức hấp dẫn đặc biệt.

Nói không ra đó là gì, cũng nói không rõ rốt cuộc cảm giác đó là như thế nào. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, giống như một đóa mạn đà la (cà độc dược), nở hoa trong tim anh, gốc rễ ăn sâu, không cách nào diệt trừ tận gốc.

Khát vọng này, không đơn thuần chỉ có dục vọng của cơ thể, so với điều này càng sâu sắc, càng mãnh liệt hơn.

Tự chủ của bản thân hoàn toàn tan rã.

Do đó, anh quyết định không không chế nữa, cúi người hôn lên đôi môi bản thân đã khát vọng từ rất lâu, chậm chậm hôn lên cánh môi đỏ mọng như hoa hồng của cô, cái lưỡi ướt át lạnh băng từ từ đi vào trong khoang miệng của cô, tham quan trên đũa xung quanh. Khiêu khích cô dây dưa cùng anh, nên đột nhiên lùi về sau, lạt mềm buộc chặt, cô muốn ngừng nhưng không thể ngừng.

Nụ hôn dịu dàng và dai dẳng này, tựa như một mùi hương tường vi thối đến giữa đêm mùa hạ, mang đến cho Uất Noãn Tâm sự tuyệt vời chưa từng có trước đây, cả người trên mây, bay lượn như tiên. một nụ hôn rung động, giống như một cái ấn sâu đậm, khắc thật sâu vào trong xương, cũng để lại ký ức nhớ suốt cả cuộc đời.

Cô vòng tay lên cổ anh, ngẩng đầu lên đảm mình đáp trả anh, ôm chặt lấy anh, cảm nhận anh.

Cảm nhận được sự đáp trả của cô, Nam Cung Nghiêu càng khó có thể khống chế, điên cuồng và dịu dàng mút lấy đôi môi cô, một tay tách tấm chăn ra, trêu đùa nụ hoa hồng nhật của cô, khiến cho cô run rẩy, thở gấp, khao khát điên cuồng.

Bầu không khí trong phòng nóng lên, tiếng gõ cửa bên ngoài như một gáo nước lạnh đổ ập xuống, tiêu diệt triệt để.

“Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong rồi!”

Uất Noãn Tâm xấu hổ đỏ mặt, vội rút vào trong lồng ngực của anh. “Gọi, gọi anh đó!”

“Tôi biết rồi!” Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu khó coi. Loại chuyện này đang trong quá trình tiến hành lại bị quấy rầy, đồng nghĩa bị mất hứng, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều không vui. Hơn nữa, nửa thân dưới của anh đang cao ngạo đứng thẳng lên, dường như không hề muốn mềm xuống. Còn người phụ nữ đáng chết ở dưới thân này, lại bắt đầu giãy dụa, ma sát thẳng vào nơi đó của anh.

Muốn chết!

“Đứng lên đi.....”

“Đừng nhúc nhích!” Nam Cung Nghiêu nhắm mắt lại, đè nén màu đỏ ửng trong đôi mắt.

“Nhưng mà.....”

“Tôi kêu em không được nhúc nhích!” Anh gào nhỏ.

Uất Noãn Tâm đột nhiên ý thức được chỗ nào đó của hai người có hơi quá thân mật, vội dừng lại, giống y như xác chết, cả cơ thể cứng nhắc, không dám động đậy.

Thời gian trôi qua một lúc, sự khác thường trong mắt Nam Cung Nghiêu mới được đè nén xuống, nhẹ nhàng thở ra, có vẻ tốt hơn rất nhiều.

“Không, không sao chứ?”

Anh trưng khuôn mặt không có chút hòa nhã với cô, không nói lời nào đứng dậy.

“Mau chóng mặc quần áo, ra ngoài!”

“Ờ.....vậy.....trước hết anh có thể trả quần áo lại cho tôi không?” Cô không muốn bị ngã thêm lần nữa.

Nam Cung Nghiêu kéo thẳng chân của cô ra, làm cho cô thét chói tai. “A nha....anh làm gì vậy?”

“Giúp em mặc quần áo!”

“Tự tôi có tay, biết mặc.....”

Anh lười nói những lời quanh co với cô, kéo cả người cô qua, giúp cô mặc bra. Ngón tay của anh quá lạnh lẽo, kích thích da thịt của Uất Noãn Tâm, trái tim bị anh trêu chọc đến rất nóng, vô cùng căng thẳng, mặt tỏ đến

tận mang tai. Ngón tay của anh linh hoạt, hai ba lượt đã nhanh chóng giúp cô mặc xong nội y.

Vừa nhìn là biết chơi qua vô số đàn bà, là một tay lão luyện trên giường đây mà!

Lúc trước anh đã từng giúp người phụ nữ khác mặc bra sao?

Vừa nghĩ thế, trong lòng chua xót, không vui.

“Xong rồi đó!”

Lưng của cô rất đẹp, trắng sáng noãn nà, nhìn vào khiến cho cổ họng khô khốc, Nam Cung Nghiêu buông tóc của cô xuống, tỏa ra một mùi thơm ngát, không nghi ngờ gì đây chính là một cách dụ dỗ khác.

Anh không hiểu tối nay bị làm sao, sao cứ nhìn cô như thế nào lại cảm thấy đẹp, cảm thấy đẹp không hiểu sao lại muốn cô.

Có lẽ nhìn thấy cô giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, chỉ đơn giản muốn chọc ghẹo cô, ba lần buồn lượt lại chọc lên đến giường.

Bắt đầu từ lúc nào, năng lực tự khống chế của bản thân anh trở nên kém đến vậy.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 175: Paris Lúc Nửa Đêm

Uất Noãn Tâm tưởng chỉ đi ra ngoài bàn công việc, ai ngờ xe lại chạy đến rạp chiếu phim lâu đời nhất tại Paris. Xung quanh tối đen như mực, như thể vẫn còn ngửi được bầu không khí của trăm năm trước, có một vài bức tranh cổ hiện rõ trước mắt.

Trong bóng tối, màn hình khổng lồ lóe lên một tia sáng, ánh sáng dần dần hiện rõ ra, ở trên màn hình màu đen hiện lên dòng phụ đề màu trắng, Roman Holiday.

Kỳ nghỉ lãng mạn?

Uất Noãn Tâm vô cùng ngạc nhiên. “Làm sao anh biết đây là bộ phim tôi thích nhất?”

“Trùng hợp tôi không ghét mà thôi!”

“Ờ.....” Cô còn cho rằng là anh đặc biệt chiếu vì cô! Uất Noãn Tâm không tránh khỏi có chút thất vọng. Cứ tưởng anh mang cô đến đây để cô xem bộ phim mình thích nhất, ai ngờ đến cô chỉ đi theo tiếp khách. Nhưng mà, như vậy cũng đủ rồi, cô còn mong muốn xa vời điều gì nữa chứ?

là bộ phim tình cảm lãng mạn kinh điển của Mỹ, câu chuyện lãng mạn về cuộc gặp gỡ tại Italia của một vị công chúa của một vương quốc Châu Âu và một anh chàng ký giả người Mỹ.

Hình ảnh Audrey Hepburn đẹp động lòng người, có một đôi mắt đẹp thuần khiết như nai.

Vào lúc nửa đêm, tôi sẽ biến ra một trái bí đỏ và mang đôi giày thủy tinh lái xe đi.

Ánh mắt của Joe Bradley dịu dàng mà yêu thương, nói: và đó sẽ là kết thúc như trong câu chuyện thần thoại.

Mỗi một một cảnh, đều vô cùng cảm động.

Mặc dù đã xem qua rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng đều khiến cho Uất Noãn Tâm say mê.

Nam Cung Nghiêu từ trong ánh sáng lúc sáng lúc tối của màn hình nhìn cô, khóe mắt của cô ấn chút nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp. Trong mắt anh, so với cô công chúa Audrey kia càng quyến rũ hơn. Đột nhiên rất muốn nhìn cô như vậy hoài, không bị người quấy rầy, cả thế giới chỉ có hai người bọn họ.

Khi bộ phim kết thúc, Joe mang ảnh chụp tặng cho công chúa, hai người yêu thương nhìn nhau, công chúa nhẹ nhàng nói với anh ấy tiếng, tạm biệt.

Bộ phim chậm chậm kết thúc.

Đoạn tình cảm này bởi vì hai người có thân phận khác biệt nhau cho nên không thể không kết thúc, cũng mở ra một kết thúc không hoàn mỹ.

Uất Noãn Tâm rơi nước mắt lần nữa.

Khi đó cô chỉ cảm thấy thương tiếc, phải đợi đến khi chính mình trải qua cái gì gọi là yêu, mới có được cảm giác sâu sắc đó. Có nhiều lúc, tình yêu không chỉ là chuyện của hai người. Bóp chết một cuộc tình, đôi lúc còn do những nhân tố khác.

Thậm chí cô và Nam Cung Nghiêu yêu nhau, cũng sẽ vì rất nhiều áp lực từ bên ngoài, không cách nào ở bên nhau.

Đây chính là sự thật!

Càng nghĩ trong lòng càng lạnh lẽo, tay chân đều tràn đầy giá lạnh.

“Đang nghĩ cái gì?”

Bên tai vang lên tiếng chát vắn của Nam Cung Nghiêu, quanh quẩn ở trong không gian của rạp chiếu phim, càng phát ra từ tính trầm thấp quyến rũ.

“Hửm? Không, không có gì, bị bộ phim làm cho cảm động thôi.” Uất Noãn Tâm lau đi nước mắt ở khóe mắt. “Cám ơn anh mang tôi đến xem bộ phim này.”

“Đừng nghĩ quá nhiều, đi thôi!”

Cô theo anh đi ra khỏi rạp chiếu phim, nửa người vừa ngồi vào xe, vẫn luyến tiếc cảnh phồn hoa trên đường phố, do dự hỏi. “Chúng ta đi dạo một chút, được không?”

.....

Paris lúc nửa đêm vẫn phồn hoa, đèn neon sáng rực, nhấp nháy ánh đèn, có tình yêu nồng cháy của các cặp tình nhân, có sự hòa hợp của một nhà bao người, niềm vui của bạn bè, còn có người ngoại quốc trên phố. Trong hoàn cảnh này, tựa như trong mơ, trong lòng Uất Noãn Tâm tràn đầy sự mới mẻ, hiếu kỳ và hạnh phúc, một giấc mơ đẹp đến quá mức, đến nỗi khó tin đây là sự thật.

Hai người cùng nhau thả bộ, không hề nói một lời, cô tự mình thưởng thức cảnh đêm tại Paris, còn anh hút thuốc không nói chuyện. Cô quay đầu lại cười với anh, khóe miệng của anh cũng vì cảnh đêm mở nhếch lên, trong đó hơi có một nụ cười thần nhiên.

Trong chớp mắt, anh, kinh ngạc trước thế giới của cô.

Mái tóc đen nhấp nháy ánh sáng, ánh đèn noen đổ xuống, chiếu lên mặt bên của anh, lạnh lùng, gầy gò, một bức điêu khắc, hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Trên người anh mặc một bộ đồ vest đen, trông có vẻ cao quý, kiêu ngạo khó thuần, như một bậc đế vương, tồn tại ở mức cao hơn so với cả thế giới, tách biệt khỏi thế giới, không thể với tới được.

Đồng thời, cực kỳ nam tính, dáng người cao thẳng, nửa cúi đầu hút thuốc, khói thuốc lơ mờ, nhẹ nhàng lượng lơ trước khuôn mặt anh, cứ sức hấp dẫn quyến rũ người khác.

Trước giờ không nghĩ anh lại yêu nghiệt đến vậy!

Uất Noãn Tâm bị cuốn vào trong dòng cảm xúc, từ từ đi sâu vào trong đó, không ngừng trầm luân, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Chỉ là mùi khói thuốc bay nhẹ vào trong mũi, có chút khó chịu, không nhận được ho vài tiếng.

Nam Cung Nghiêu không nói điều gì, đổi vị trí, đi về bên phải của cô, mùi thuốc bay sang hướng khác.

Uất Noãn Tâm ngạc nhiên trước sự quan tâm của anh, hỏi giọng cất tiếng: “Cảm ơn!” Nghĩ một lúc, lại nói. “Thật ra.....hút thuốc không tốt cho sức khỏe, rất dễ mắc bệnh ung thư phổi.” Cô chỉ là thuận miệng nói ra, cũng không có ý gì hết. Dù sao, cô tự biết mình không phải người vợ thực sự của anh, không quản anh được.

Anh lại dập tắt thuốc.

Nhìn thấy cô đứng im tại chỗ, sững người mở trừng hai mắt nhìn mình, trên mặt còn có chút mất tự nhiên, ho nhẹ nói. “Tôi chỉ không muốn hút nữa thôi.”

“Oh.....” Uất Noãn Tâm cười thầm, hình như cô chẳng nói gì hết mà? Anh tự động giải thích, khó tránh có chút hoài nghi ‘giấu đầu lòi đuôi’. Không ngờ rằng, một câu nói băng quơ của cô, lại có thể làm cho anh dập tắt diếu thuốc. Cô không biết điều này có nghĩa đối với anh hay không, nhưng đối với cô lại có ý nghĩa vô cùng to lớn.

Bởi vì, lời cô nói, lại có sức ảnh hưởng đến anh như vậy.

Lúc này khó có thể tưởng tượng được, làm cho cô kinh ngạc, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Chuyện kia, tôi muốn mua một ít qua cho đồng nghiệp, anh có thể ở đây đợi một lát không? Chỉ một lát thôi!” Uất Noãn Tâm bước nhanh đến cửa hàng nhỏ bên đường, hai ba lần quay đầu lại chắc chắn anh vẫn còn đó, mới yên tâm, tinh thần giống như một đứa trẻ ỷ lại vào người thân, khiến anh nở một nụ cười dịu dàng.

Đang đứng trước tủ kính chọn quà, đột nhiên bị một người đụng phải, xung quanh còn có mùi rượu nồng nặc. Một vài kẻ say rượu từ quán rượu đi ra, say xỉn chỉ vào cô nói gì đó. Cô nghe không hiểu tiếng pháp, nhưng từ nụ cười xấu xa của bọn họ, vẫn ngửi ra được mùi nguy hiểm, định chạy, lại bị bọn họ chặn lại, trái phải không thể chạy, cô dùng tiếng nói câu ‘xin tránh ra’, bọn họ vẫn cứ dây dưa không dứt.

Mà trong lúc này, Nam Cung Nghiêu đang quay lưng với cô gọi cuộc điện thoại, không hề chú ý đến tình hình bên kia.

Để tránh gặp phiền phức, Uất Noãn Tâm không dám hét to lên, chỉ có thể tránh né, đồng thời dùng tay đẩy bọn họ ra. “Đi chỗ khác.....tránh ra.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 176: Anh Đang Lợi Dụng Tôi?

Uất Noãn Tâm tránh trái tránh phải, không ngờ bọn họ lại to gan như vậy, dám ở trên đường bắt đầu táy máy tay chân với cô, vài con mắt dâm đãng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, liên tục chuyển động, trong đầu nghĩ đến cảnh đè cô trên giường. Cô giãy dụa không thoát ra được, vừa nghĩ nhờ Nam Cung Nghiêu cứu giúp, thì có một bàn tay khác kéo cô vào trong lòng, khuôn mặt lạnh băng của anh đập vào mắt cô, mang đến một sự an tâm cực lớn cho cô, không còn sợ hãi nữa.

Những kẻ say xỉn nhìn thấy có kẻ phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, vây xung quanh, gào thét muốn đánh Nam Cung Nghiêu.

Cô muốn kéo anh bỏ chạy, anh lại quay đầu nở một nụ cười với cô. “Em đợi chút.” Quay đầu qua bên kia ánh mắt sắc bén lạnh băng, một đấm trúng ngay bụng của tên côn đồ, còn tung ra một cú đá gọn gàng, đá tên côn đồ còn lại ngã dưới đất. Đối phương to lớn hơn anh, nhưng thân thủ lại không nhanh bằng anh, ba bốn lượt thì đã ngã lăn dưới đất, thảm thiết kêu ‘ôi ôi’.

Còn anh không bị thương chút nào, chỉnh sửa lại quần áo, lại trở về dáng vẻ đẹp trai sạch sẽ, nắm lấy tay cô, tinh thần thoải mái. “Đi thôi!”

“Nhưng bọn họ.....”

“Không lẽ em muốn đưa bọn chúng đến bệnh viện sao?” Nam Cung Nghiêu lạnh lùng hỏi ngược lại một câu, kéo cô đi thẳng. Nhìn thấy hai người họ nắm chặt tay nhau, trong lòng trào ra một cảm giác ngọt ngào, kiềm chế không được nở nụ cười.

Hai người đi dọc trên cầu, hai bên là nước sông yên tĩnh dưới ánh đèn đêm trầm lắng. Ánh trăng rất đẹp, huyền ảo lung linh, bao phủ cả bóng người của bọn họ.

Đi được một đoạn, Nam Cung Nghiêu dừng lại đột ngột. Uất Noãn Tâm phủ ửng chậm chậm, vì vậy đụng vào người anh, vuốt chiếc mũi đau lùi lại vài bước, nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

“Cười ngốc cái gì đó?”

“Hử? Không, không có gì đâu! Tại sao không đi tiếp?”

“Lạnh không?” Trong mắt anh không có được bao nhiêu dịu dàng, nhưng vẫn mang đến cho cô sự ấm áp mà trước đây chưa hề có, lắc đầu.

“Không lạnh.”

Anh giữ lấy bả vai cô, lạnh lẽo, bởi vì cô mạnh miệng nên có chút bất lực, thở dài, cởi áo vest, khoát lên người cô. Không kiềm được cô run nhẹ, bên tai rất nhanh đã nóng lên.

“Đi thôi!”

Lần này, anh không dẫn cô đi nữa, cô có chút mất mát. Vừa rồi, chỉ do tình thế gấp bách thôi, cô lại nghĩ quá nhiều rồi.

“Anh.....anh có ước mơ không?”

“Không có!”

“Cũng đúng, hiện tại anh cái gì cũng có được, chắc hẳn chẳng còn điều gì khiến cho anh phải mơ ước rồi.”

Nam Cung Nghiêu cười khổ. Anh sợ dĩ không có ước mơ, không mong chờ vô ích, bởi vì ước mơ thường không thể thành hiện thực, cho nên anh

không dám nghĩ đến. Ví như, anh muốn có được tình yêu. Quả thực hiện tại cái gì anh cũng có, trong mắt người ngoài nhìn vào, vô cùng hâm mộ thành tựu của anh. Nhưng những thứ đó chẳng qua chỉ để đảm bảo đời sống, điều anh thực sự muốn, từ trước đến nay chưa bao giờ có được.

Người ngoài không hề biết được, bởi vì đều đó có được không hề đơn giản. Một người để anh yêu, gia đình của bọn họ, những đứa con của bọn họ.

Phụ nữ, quả thật anh có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng anh lại cố chấp yêu một người anh không nên yêu, ngược đãi chính mình, cũng làm tổn thương cô ấy.

Anh không muốn tiếp tục nghĩ về vấn đề này, hỏi ngược lại cô. “Em thì sao?”

“Tôi?”

“Ước mơ của em.”

Anh sẽ quan tâm sao?

Uất Noãn Tâm nghĩ ngợi, trả lời. “Lúc nhỏ ước mơ lớn nhất của tôi là cầm một cái chậu rửa mặt đi mua kem, để dì bán kem có thể cho tôi đầy chậu. Lớn hơn một chút, muốn làm người bán vé, bởi vì như vậy ngồi xe buýt không phải tốn tiền. Đến sau này, muốn mở một quán ăn nhỏ. Kiếm đủ tiền, thì đi du lịch, rồi sau đó trở về mở quán ăn tiếp.”

“Nhưng cuối cùng lại trở thành luật sư.”

“Vâng....lúc nhỏ không hiểu chuyện, những chuyện sau này, ai có thể nói chắc chứ. Có lẽ anh cảm thấy tôi rất ngây thơ, rất non nớt, nhưng những thứ tôi trải qua, tuyệt đối không ít, ví như sự tàn nhẫn và không công bằng của xã hội. Chính vì điều này, tôi quyết chí trở thành một luật sư. Những

năm gần đây, vì ước mơ này mà cố gắng. Mặc dù có lúc cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng vẫn không từ bỏ.”

“Thằng thẩn mà nói, tôi cũng không muốn làm luật sư ở Hoàn Cầu, có lẽ người khác cảm thấy rất ngưỡng mộ, nhưng tôi không thể làm được chút gì cho những người dân bình thường chịu sự bất công, tôi cảm thấy rất hổ thẹn, điều này không phải cuộc sống mà tôi mong muốn.”

Nam Cung Nghiêu không nói lời nào, không biết đang nghĩ cái gì.

Uất Noãn Tâm đoán không ra được anh đang nghĩ gì, cho rằng anh đang tức giận, vội vàng nói đùa. “Ở trước mặt cấp trên nói không thích công việc hiện tại của mình, hình như rất ngớ ngẩn, anh cứ coi như chưa nghe thấy gì là được.”

Nam Cung Nghiêu dừng bước, nghiêm túc nói. “Nếu như em không thích, có thể từ chức.”

Không hề mĩa mai, cũng không có chút ý thù địch nào, nói ra bằng giọng điệu nhẹ nhàng, làm cho Uất Noãn Tâm trở tay không kịp. “.....
Tại sao vậy?”

Anh thừa nhận, lúc đầu anh cố ý chinh cô, giày vò cô, nhưng nghĩ kỹ lại, lợi dụng mơ ước của người khác để đả kích cô rất có sức sát thương, lại không tránh khỏi tàn nhẫn. Anh không phải là người mềm lòng, nhưng bỗng nhiên lại muốn bảo vệ ước mơ của cô. Trong cái thế giới không sạch sẽ này, điều này quá quý giá.

Đương nhiên anh sẽ không thẳng thắn nói ra những điều trong lòng, qua loa nói một câu. “Em quá ngốc!”

“.....” Cô thì thầm, cô ngốc chỗ nào chứ? Mặc dù trong cuộc sống có chút ngu ngơ, nhưng trong công việc không hề mập mờ. Dám vỗ ngực cam đoan với anh, ở mặt này, bản thân tuyệt đối có năng lực.

Lại đi được một đoạn, cô đỏ mặt, nhỏ nhẹ hỏi: “.....Mấy ngày nay anh.....hình như có gì đó không đúng?”

“Có sao?”

“Vâng! Thì là, thì là.....đối xử với tôi không giống lúc trước. Nếu như anh muốn lợi dụng tôi, nhớ nói cho tôi biết, tôi không muốn đau khổ thêm lần nào nữa.”

Ánh mắt hơi cầu xin của cô làm cho Nam Cung Nghiêu có một nỗi đau không thể giải thích được. Ở trong mắt cô, anh tồi tệ đến vậy sao? Đến nỗi chỉ cần anh đối xử với cô tốt một chút, cô liền nghi ngờ anh có mục đích khác sao?

Cũng đúng! Đã có một vết xe đổ, cô làm sao còn dám tin tưởng anh như lúc trước nữa.

Mặc dù anh nói, anh sẽ bù đắp lại, đơn giản chỉ muốn đối xử tốt với cô, cô sẽ tin sao? Đương nhiên, anh sẽ không nói như vậy. Anh không muốn cô hy vọng, để rồi thất vọng. Trong lòng anh đã có một người khác, cho nên giữa hai người họ tuyệt đối không thể.

Để tránh sau này cô đau khổ, anh không giải thích, chỉ lạnh lùng trả lời.
“Em yên tâm, con người em đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào rồi!”

“.....” Uất Noãn Tâm cúi đầu, che giấu sự chua xót trong miệng.

Mấy ngày này, có lẽ là khoảng thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời của bọn họ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 177: Cùng Nhau Sẽ Không Sợ Nữa

Đêm nay, Uất Noãn Tâm ngủ rất ngon. Lúc tỉnh lại, mặt vẫn còn nóng, bởi vì đêm hôm qua nằm mơ thấy Nam Cung Nghiêu, còn đứng trên cầu hôn anh, sâu lắng dai dẳng, nụ hôn ngọt ngào đến tận xương tủy. Cô che mặt, bình tĩnh lại, tự trách chính mình không có tiền đồ.

Anh làm nhiều chuyện tổn thương cô như vậy, lợi dụng cô, còn dùng quỷ kế ép Lương Cảnh Đường bỏ đi, quá nhiều quá nhiều... chỉ bất thành linh trời dậy lương tâm một chút, rồi lại khơi dậy sóng to gió lớn trong thế giới của cô, có vẻ cô quá yếu đuối rồi. Nhưng, thông thường tình cảm rất khó khống chế, thậm chí không cách nào lý trí được.

Đi xuống lầu, ăn sáng không nhìn thấy anh đâu, nhịn không được hỏi người giúp việc anh đang ở đâu, người giúp việc cho biết đại thiếu gia đang cưỡi ngựa trong vườn hoa.

Còn có thể nuôi ngựa vận động buổi sáng, anh thật có tiền nha!

Người giúp việc hỏi cô có muốn dùng bữa ở vườn hoa không, cô nghĩ ngợi, rồi đồng ý. Đội một chiếc nón che nắng đi ra vườn hoa, từ đằng xa thấy anh đang cưỡi một con ngựa cao to, tự thể oai phong, vẻ mặt nghiêm trang, khí thế phi phàm, khiến người khác quá sốc.

Cô không muốn quấy rầy anh, lặng lẽ ngồi dùng sandwich và sữa, vừa nhìn anh cưỡi ngựa. Thời gian trôi qua rất lâu, anh dừng ở phía xa, ý bảo người giúp việc mang khăn đến.

“Để cho tôi!” Uất Noãn Tâm lấy khăn, vội vàng đi qua đó.

Trên trán của anh ngoại trừ có một mảng mồ hôi, thì ở dưới ánh nắng lấp lánh màu vàng của mặt trời, giống như một vị quý tộc trong truyện cổ tích.

“Cười ngựa?” Anh hỏi.

Uất Noãn Tâm lắc đầu như đánh trống. Trải qua kinh nghiệm khủng khiếp của lần trước, cả đời này cô không muốn cười ngựa thêm lần nữa.

“Sợ sao?”

“Ừ!”

“Cùng nhau sẽ không sợ nữa.” Anh đưa tay cho cô, ánh mắt kiên định có cảm giác an toàn.

“Cùng nhau? Anh không phải.....không cười chung ngựa với người khác sao?” Uất Noãn Tâm nghi ngờ đưa tay cho anh, anh dùng sức kéo, liền kéo cô lên ngựa. Nhét dây cương vào trong tay cô, bao bọc lấy tay cô. “Đừng sợ, tôi dạy em!”

“Vâng.....” Không kiềm được cô đỏ mặt thêm lần nữa.

“Cơ thể thả lỏng một chút, cười ngựa phải nghiên cứu tiết tấu, cười sai tiết tấu, rất có khả năng bị ngã.”

Anh bắt đầu đi chậm chậm, đợi cô thả lỏng một chút, mới gia tăng tốc độ, ngựa bắt đầu chạy chậm, từng cái xóc nảy lên, rất vui vẻ. Bởi vì có anh ở phía sau bảo vệ cô, cô không cảm thấy lo sợ chút nào, cực kỳ có cảm giác an toàn. Chỉ là, cơ thể của hai người dán nhau rất chặt, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, với lồng ngực đang phập phồng của anh, sức căng của cơ bắp.

Không biết có phải do mặt trời chiếu rọi, làm cho cả người cô nóng lên, cả người đầy mồ hôi, vô cùng căng thẳng, miệng khô khốc.

Không thể không nói, hai người cùng cưỡi một con ngựa, quả thật là việc rất mệt mỏi.

Cô cố gắng tập trung chú ý cưỡi ngựa, cảm nhận gió đang thổi phần phật bên tai, tự do vô tư, vô cùng vui vẻ. Một khi đã hòa nhập vào, có một cảm giác hoàn toàn không giống nhau, đơn giản chỉ muốn rơi vào tình yêu với niềm vui của làn gió. Nhìn thấy cô lộ ra nhiệt tình từ đáy lòng, nụ cười vui vẻ, Nam Cung Nghiêu cũng bị cuốn hút, cũng rất lâu rất lâu rồi anh không vui vẻ như vậy.

Hai người cưỡi ngựa hơn một tiếng đồng hồ mới dừng lại, không xuống ngựa lại là Uất Noãn Tâm. “Ngày mai.....anh vẫn sẽ đến đây cưỡi ngựa chứ?”

“Ừ!”

“Nếu như anh không ghét bỏ tôi ngốc, có thể dẫn theo tôi không?”

“Được!”

“Quá tốt rồi!” Cô có hơi quá vui mừng, lúc xuống ngựa không để ý, chân đạp vào khoảng không, vẫn anh may kịp thời đỡ lấy cô, mũi của hai người vì vậy mà đụng vào nhau. Bốn mắt to nhỏ nhìn nhau, mặt của cô rất nhanh đỏ như cà chua, ngơ ngác nhìn anh, chớp chớp hai mắt. Vẻ mặt vô tội thêm vào ngơ ngác bầm sinh, làm cho Nam Cung Nghiêu nhìn vào hận không thể nuốt cô vào bụng một cái ực.

Đương nhiên, cũng không quên buông cô xuống.

Cùng một tư thế.

Bốn mắt lớn nhỏ tiếp tục nhìn nhau.....

Cứ vậy trải qua vài phút.....

Uất Noãn Tâm căng da đầu lên hỏi: “Anh.....không mệt sao?”

Nam Cung Nghiêu hiểm khi lộ ra vẻ lúng túng, nóng lòng buông cô ra, làm cho cô suýt chút nữa té xuống.

“Đi lên lầu tắm rửa, thay quần áo, chúng ta ra ngoài.”

“Vâng.....” Uất Noãn Tâm đi được vài bước, lại dừng lại, nuốt nước bọt hỏi: “Anh, anh sẽ không.....”

Nam Cung Nghiêu nhú mày. “Nói!”

“Sẽ không đi vào phòng tôi nữa chứ?” Cúi đầu nhìn chân, mũi chân vẽ vòng tròn.

Mặt Nam Cung Nghiêu đen thui, bày ra bộ mặt khó coi ‘em cho tôi là loại người gì’.

“Tôi, tôi chỉ hỏi đại thôi mà, tôi đi tắm đây.” Tự biết mình nói sai, cô vội nhanh chân chuồn lẹ.

Nhìn thấy bộ dạng hoang mang bỏ chạy của cô, khóe miệng của Nam Cung Nghiêu nhếch lên. Tại sao cô luôn bày ra dáng vẻ dư hơi, tinh quái vậy chứ? Rõ ràng một giây trước hình như rất buồn bã, một giây sau lại biến thành một con gián đánh không chết, nhanh chóng khôi phục tinh thần.

Về điểm này, cô khiến anh phải bội phục.

.....

Công tác Paris biến thành du lịch Paris, trong một ngày, Nam Cung Nghiêu dẫn Uất Noãn Tâm đi tham quan các địa điểm lớn nhỏ tại Paris, bao gồm quảng trường Concorde, Khải Hoàn môn, nhà thờ Đức Bà Paris. Cô chơi đến vô cùng vui vẻ, quả thật vui đến quên cả trời đất. Một ngày trôi

qua, hồn nhiên không biết mệt. Sắp đến hoàng hôn, mới phát hiện tay chân rã rời.

Hai người dọc theo đại lộ Champs-Élysées đi dạo chậm chậm, đi qua cả cửa sổ nhộn nhịp sang trọng, đi đến con đường sỏi đá có lịch sử lâu đời. Hai bên đều mang kiến trúc cổ xưa, được bao phủ bởi cây cối. Trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh và coffee, mùi hương của nước hoa.

“Tôi, tôi không xong rồi, tôi muốn nghỉ một chút.” Uất Noãn Tâm than mệt, ngồi ở bên đài phun nước nghỉ ngơi, Nam Cung Nghiêu cũng ngồi cùng cô.

Anh không khỏi mỉm cười, vừa nãy là ai dư sức, còn bắt anh chụp hình, còn ăn cái này mua cái kia, bày ra rất nhiều kiểu, còn cho rằng cô còn có thể đi nhiều hơn, thì ra cũng biết mệt.

Một cô bé có mái tóc màu vàng như búp bê cầm theo một cái giỏ đi đến, sử dụng tiếng Pháp nói điều gì đó, ý là bảo Nam Cung Nghiêu mua hoa.

Uất Noãn Tâm định lắc đầu, Nam Cung Nghiêu đã móc bóp tiền ra, cho cô bé đủ tiền mua hết cả giỏ hoa đó, xoa đầu cô bé, mỉm cười, nụ cười dịu dàng như dòng nước.

Cô bé vừa kinh ngạc vừa vui mừng, định mang cả giỏ hoa đưa anh, nhưng chỉ lấy một đóa trong đó, rồi vẫy tay nói lời tạm biệt.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 178: Em Đang Ám Chi Tôi?

Uất Noãn Tâm nhìn cô bé rời đi, vẻ mặt thương xót thở dài. “Là một tiểu thiên thần thật đáng yêu, nếu sau này có thể sinh ra một đứa con gái xinh đẹp như vậy thì tốt biết mấy.....”

Nam Cung Nghiêu bất ngờ hỏi một câu: “Em đang ám chi tôi sao?”

Uất Noãn Tâm chưa hề nghĩ đến mặt đó, bị anh nói như vậy, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng. “Tôi, tôi mới không có.....anh tự mình đa tình!” Nhưng mà, nếu như được di truyền từ gen của anh, con trai nhất định sẽ thông minh và đẹp trai, con gái cũng sẽ rất xinh đẹp. Chỉ cần không di truyền tính tình xấu của anh, những thứ còn lại đều tốt đẹp!

Hở. Cô làm sao lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung rồi.

Anh có sinh con hay không, vẫn còn là một ẩn số. Cũng có thể, đột nhiên uống phải thuốc gì đó, phân chia hữu cơ, sinh ra đời sau.

Cho dù anh có con bằng phương pháp bình thường, cũng không phải cùng với cô!

“Tốt nhất không phải!”

“.....” Cô há hốc mồm, không biết nên nói tiếp câu gì, bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng ngù.

“Cho em!”

Đột nhiên nhét vào một đóa hồng.

Tuy rằng biết rõ là cho chính mình, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn có chút không biết nên làm sao. Hoài nghi nhận lấy, đỏ mắt hỏi nhỏ: “Tại sao lại đột nhiên nghĩ đến tặng hoa?”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn để cho cô bé thất vọng thôi.”

“Ồ!” Uất Noãn Tâm không rõ anh đang mạnh miệng hay đang nói lời thật lòng, có chút không vui nói: “Nhìn không ra, anh cũng có lòng thương người quá nhỉ. Tôi còn tưởng anh không thích trẻ con.....”

“Đừng tỏ vẻ bản thân hiểu rõ tôi.” Nam Cung Nghiêu rất bình tĩnh nói ra câu nói đó, tuy nhiên trong đó không có ý trách mắng hay châm chọc cô. “Tôi không ghét trẻ em, ngược lại, còn rất thích!”

“Thực sự nhìn không ra.....” Ngoài chuyện vừa rồi, anh còn xoa đầu cô bé rất dịu dàng, lúc đó mới phát hiện, thì ra trong trái tim lạnh lẽo của anh, cũng có một phần ấm áp như vậy.

Anh nói đúng, cô không nên cứ tỏ ra bản thân rất hiểu anh, muốn khẳng định rất nhiều việc là đúng. Lòng anh quá sâu, bây giờ cô không thể nhìn ra, sau này cũng khó có thể nhìn ra.

“Vậy....anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích! Một nam một nữ càng tốt.”

“Tham lam thật.....”

Anh mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đẹp đẽ. Đứng dậy xoa đầu cô, đầu óc cô trống rỗng, không hiểu tại sao đột nhiên anh lại vui vẻ đến vậy.

“Em ở đây đợi một lát.”

“Ờ.....” Uất Noãn Tâm mắt mát nhìn anh, nghĩ lại chuyện nực cười chính mình vừa nói lúc nãy. Nhưng mà, anh cười nhìn rất đẹp, nụ cười xuất phát

từ trong lòng, rất sáng lạn. Nếu như anh có thể luôn luôn cười như vậy, thế giới này nhất định rất tốt đẹp.

Vài giây sau, một chiếc xe ngựa cổ điển chạy đến, dừng ở trước mặt cô. Cô có chút bất ngờ nhìn anh nhảy xuống xe. “Anh đào đâu ra chiếc xe ngựa này vậy? Xuyên không sao?”

“Em cứ coi như xuyên không đem đến đây đi! Lên xe!”

Ngồi lên xe ngựa, tinh thần của Uất Noãn Tâm bùng nổ kích động.

“Làm sao đây? Tôi vui đến mức muốn hét to lên.”

Trên thực tế, cô không quan tâm có bị Nam Cung Nghiêu coi thường hay không, vươn hai cánh tay ra vui vẻ hét to lên. “Paris....tôi yêu nơi này..... I Love Paris!” Kích động đến nhảy lên nhảy xuống, liên tục lắc cánh tay của Nam Cung Nghiêu. “Tôi vui quá đi mất, vô cùng vô cùng vui vẻ.....cám ơn anh nhé!”

Không nghĩ nhiều đến bất cứ điều gì, hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt anh.

Nam Cung Nghiêu mỉm cười. Không cần biết sau này hai người họ xảy ra bất cứ chuyện gì, có lẽ anh có thể sẽ tổn thương cô một lần nữa, anh vẫn hy vọng cô có thể nhớ rõ buổi hoàng hôn này, nhớ rõ khoảnh khắc cô đã từng vui vẻ, khi bên anh.

Uất Noãn Tâm phấn khởi rất lâu rất lâu, mới dừng lại, dựa vào ghế xe, có chút mệt mỏi.

“Nếu mệt, ngủ một chút đi.”

“Nhưng tôi luyện tiếc cảnh đẹp của Paris.”

“Nếu như thích, ngày mai có thể đến đây nữa.”

“Thật sao?” Hai mắt cô sáng lên, sau đó trở nên ảm đạm. “Cơ hội như thế này không có nhiều, cuối cùng chúng ta vẫn phải trở về.” Cô cũng không muốn nghĩ bi quan, nhưng đây chắc hẳn cũng là lần cuối cùng hai người họ cùng nhau xuất ngoại.

“Đừng nghĩ nữa, dựa vào vai tôi ngủ một lát đi!”

Nhìn thấy cô do dự, hình như có chút sợ anh, anh đỡ lấy đầu cô, dựa thẳng vào vai anh. Cô từ từ nhắm đôi mắt lại, khóe môi bị ánh sáng màu vàng chiếu nhuộm, nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Đúng vậy! Như những gì anh nói, đừng nghĩ nữa, có rất nhiều việc nghĩ tới nghĩ lui, chỉ tự rước phiền phức vào mình. Chuyện sau này, để sau này hẳn nói, cô chỉ muốn mang cảm giác trong phút giây này, mùi hương phấn phất trên đại lộ Champs-Élysées, nhịp tim đập ổn định của anh, hô hấp ổn định, tất cả mọi thứ, ghi nhớ thật kỹ vào trong đầu, mãi mãi không quên.

Hành trình suốt một ngày quá đầy đủ, khiến cho Uất Noãn Tâm mệt lã. Về đến nhà, ngã thẳng lên giường, say sưa đi vào giấc ngủ. Nửa đêm tỉnh lại, nhìn vào đồng hồ, mười hai giờ. Muốn ngủ tiếp, nhưng không cách nào ngủ được. Nên ngồi dậy, tìm đĩa CD phim mua hồi sáng. Hiệu ứng âm thanh vô cùng tốt, không thua gì rạp chiếu phim. Cô làm ổ trên ghế sofa, xem , một bộ phim trắng đen thời xưa, nhưng lại có cảm giác rất riêng.

Xem được một nửa, người giúp việc gõ cửa, nói thiếu gia biết cô chưa ăn tối, bảo cô ấy mang thức ăn lên. Cô không cảm thấy đói chút nào, khéo léo từ chối, tiếp tục chăm chú coi phim.

Không được bao lâu, lại có người đến gõ cửa.

“Tôi thực sự không đói, nếu đói tôi sẽ từ mình tìm đồ ăn, cảm ơn!”

Cửa lại vang lên hai tiếng gõ, giọng nói trầm ổn của anh cách một cánh cửa truyền đến. “Là tôi!”

Nam Cung Nghiêu? Nửa đêm nửa hôm, anh đến đây làm gì?

Uất Noãn Tâm chỉ muốn đuổi khéo anh, mở hé hé cửa, rõ ràng muốn chặn anh ở ngoài cửa. “Cám ơn ý tốt của anh, tôi không đói!”

“Em đang làm cái gì? Thập thò lén lút!”

“.....” Cô thập thò lén lút chỗ nào chứ? “Tôi đang xem phim.”
Đương nhiên phải tắt đèn rồi! Nếu mở đèn, làm gì còn không khí thần bí nữa.

Anh không nói gì, một câu cũng không, quay người bỏ đi.

Uất Noãn Tâm nhú mày lại, nửa đêm nửa hôm chán đến phát điên, không có việc gì làm sao?

Thật là một người kỳ lạ!

Lắc đầu, quay trở về xem phim tiếp.

Nhưng chưa được vài phút, cửa lại vang lên.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 179: Ăn Đậu Hủ Của Cô?

Hai tiếng sau, người đàn ông đứng bên ngoài đi thẳng vào. Trên tay ôm một chai rượu vang và bắp rang bơ. Bộ đồ tây trên người đã được thay bằng áo ngủ, không thể diễn tả được sự thoải mái và ấm cúng.

Uất Noãn Tâm cảm thấy khó hiểu. “Anh đang làm gì đó?”

Tất cả đồ trên tay anh được đặt trên bàn trà, thờ ơ ngồi xuống, liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói bằng giọng. “Xem phim!”

Xem phim? Với cô?

“Nhưng, nhưng tôi đâu có mời anh.”

“Ở nhà mình xem tivi, cần em mời sao?” Anh hỏi với vẻ mặt đó là điều đương nhiên, hỏi đến nỗi Uất Noãn Tâm cứng họng không trả lời được. Với cái logic này của anh muốn nói rõ với cô, chỗ này tuy là địa bàn của anh, nhưng đây là phòng của cô mà, khốn kiếp! Sao có thể muốn đến là đến, muốn đi thì đi sao?

Anh làm động tác im lặng bằng tay, ánh mắt nhìn vào màn hình chăm chú. “Đừng nói chuyện nữa!”

“Ừa.....vậy tôi ngồi sang ghế sofa khác!”

Ở chỗ này có đến mấy cái, tại sao phải ngồi cùng ghế với cô chứ.

“Vị trí này tốt nhất.” Anh không hề có một chút ý định nhường chỗ nào, giống như một bức tượng, ngồi im không nhúc nhích.

“.....”Uất Noãn Tâm không còn cách nào, đành phải chấp nhận sự thật chim ác làm ổ trên tổ chim bồ câu, tự mình ôm gối cắm rễ qua chỗ khác. Ai biết được anh lại kéo cô về, cả người cô ngã trên đùi anh.

“Ồi.....anh làm gì vậy?”

“Ghế sofa đủ lớn, có thể chứa hai người.”

“Nhưng tôi không thể dũi thẳng chân.”

Anh vừa nhỏ nhen lại chối bỏ liếc cô một cái. Ngụ ý là, cái chân ngăn ngừn của em, cũng gặp khó khăn về vấn đề dũi không thẳng.

“Vậy cứ nằm lên đùi tôi.” Chịu không nổi cái miệng nhỏ cứ lải nhải của cô, anh mạnh bạo, đặt thẳng đầu của cô lên đùi của chính mình. Cô giãy dụa vài cái không thoát được, hết hơi, nên cũng nằm yên, lúc này anh mới mãn nguyện buông cô ra. Đạt được mục đích, không hề để ý đến những lời thì thầm của cô, bạo quân, khốn khiếp, độc đoán.....

“Chửi đũa chưa, im lặng xem phim.”

Anh có thuận phong nhĩ sao? Như vậy cũng nghe được.

Trong lòng Uất Noãn Tâm bất mãn, tiếp tục xem phi. Ủm! Chỉ có xem, sẽ không còn nghĩ nhiều như vậy, không cần vì một tên đại ma vương phá hỏng tâm trạng! Nhưng rất nhanh, một chuyện khác đã làm phân tán sự chú ý của cô. Đó chính là, ở phía sau cổ của cô, nói đúng hơn thì, có một vật cứng từ từ ngoi dậy, chọc vào xương sống của cô, rất khó chịu.

Lúc đầu cô cũng không nghĩ nhiều, vươn tay muốn đẩy ra, nhưng khi tay sờ vào, cách một lớp quần, nóng rực.

Cái gì vậy?

Sờ thêm vài lần.

Hình như.....

Không đúng nha.....

Không lẽ là.....

Cô bất thành linh phản ứng lại, bản thân đang cầm trong tay là thứ gì, sắc mặt trong chốc lát trở nên xấu hổ, quay đầu ngay, ánh mắt của Nam Cung Nghiêu di chuyển từ tay của cô lên đến mặt, ánh mắt gắt gao.

Sắc mặt của anh, cũng không được tốt lắm, nét mặt có chút kỳ lạ.

Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt, vội buông ra, ngồi bật dậy, mặt nóng như lửa đốt. “.....Xin xin xin.....xin lỗi.....”

Nam Cung Nghiêu cũng không nói gì, mặt đen thui.

“Muốn, muốn uống rượu không?” Lúc này cô cảm thấy khát khô cả cổ, vội đổ một ly rượu, cứ như uống nước, uống một hơi. Uống quá vội, nên bị sặc vài lần. “Khụ khụ.....khụ khụ.....”

Ánh mắt Nam Cung Nghiêu nhìn cô giống như nhìn một con ngốc.

Bản thân cô cũng chán ghét sự ngu ngốc của chính mình, luôn luôn làm một đứa ngốc ở trước mặt anh.

Để tránh khỏi mất mặt nữa, cô không dám lộn xộn, cả người co chặt lại, giống như một cái xác ướp cứng ngắt.

Mười phút trôi qua.....

Mắc của Nam Cung Nghiêu quét nhìn cô, cắt đứt hành động của cô, lạnh nhạt hỏi một câu. “Không mệt sao?”

“Vẫn, vẫn tốt.....” Chỉ là cổ hình như bị tê cứng, không thể quay đầu lại.

“Ngu ngốc!” Lại một lần nữa anh để cô nằm lên đùi mình. “Như vậy có vẻ không một khi xem.”

“Nhưng mà, anh.....”

“Yên tâm! Lúc này chỉ là ngoài ý muốn, em không có sức hấp dẫn gì với tôi đâu.” Anh chụp lấy bắp rang bơ, nhét vào tay cô. “Đừng nói chuyện nữa, ăn đi!”

“Ồ.....” Uất Noãn Tâm rầu rĩ đưa bắp rang bơ vào miệng, ngẫu nhiên anh cũng lấy, tay của hai người không hề tránh né đụng phải nhau, vừa đụng vào như có một dòng điện chạy qua, vô cùng căng thẳng. Hơn nữa rượu hình như đang phát huy tác dụng, đầu óc choáng váng, cả người không nóng khó chịu.

Lúc lấy bắp rang bơ, tay của Nam Cung Nghiêu vô ý đụng vào ngực của Uất Noãn Tâm, cô mở trừng hai mắt, trong đầu rung lên hồi chuông báo động.

Không lẽ anh thừa cơ ăn đậu hủ?

Nhưng anh rút tay rất nhanh.

Chắc hẳn là không cẩn thận thôi.....Mặc dù bắp rang bơ và ngực của cô cách rất xa nhau..... “không cẩn thận” này cũng có vẻ quá không cẩn thận rồi.....

Vừa thở phào nhẹ nhõm, móng vuốt ma quỷ của anh lại vươn đến. Lần này không phải đụng một chút nữa, mà là đặt thẳng lên ngực của cô.

“Anh anh anh.....tay của anh.....hình như để sai chỗ rồi.....”

Anh nói ra hai chữ vô cùng dứt khoát. “Không có!”

“Nhưng đây là.....của tôi.....bắp rang bơ ở bên kia.”
Cô chủ động dâng bắp rang bơ lên để trao đổi, với ý đồ muốn cứu vớt chính mình khỏi móng vuốt ma quỷ.....

“Tôi biết, để ở đây thoải mái hơn!” Cả bàn tay to của anh bao trùm lên, vừa vịn trong lòng bàn tay.

Vài lần Uất Noãn Tâm có ý đẩy tay anh ra, không hề thành công, đành phải nhẫn nhịn. Mặc dù rất kỳ lạ, nhưng cách một lớp áo và áo nhỏ, lại không cảm thấy khó chịu.

Trôi qua vài phút, người nào đó được đăng chân lên đăng đầu.

“Mặc nội y ngủ không khó chịu sao?”

Tóc gáy của cô dựng thẳng lên, đây là ý gì chứ? Không lẽ anh đang ám chỉ cái gì sao?

“Không, không có đâu, rất thoải mái mà.....”

Anh im lặng vài giây, đề nghị. “Cởi ra đi! Tôi sẽ không được thoải mái.”

“Vậy anh có thể đem tay đặt sang chỗ khác.....”

“Không muốn, tôi chỉ thích chỗ đó.”

Không chờ cô đồng ý, tay của anh đã luồn vào trong quần áo của cô chạy về phía lưng, ngón tay lạnh băng, như gai đâm vào làm cô cảm thấy đau. “Này, này, anh đừng như vậy.....”

Nhưng anh chỉ dùng một tay đè cô lại, cô hoàn toàn giống như cá nằm trên thớt, để mặc anh xâm lược.

Khóa nội y và dây quai bị công phá dễ dàng, anh dứt khoát nhanh nhẹn rút ra, ném qua một bên. Thường thức nơi đây của cô, cứ như đang kiểm tra chất lượng cảm giác của tay. “Ừm.....không tệ!” Mềm mại có độ co giãn, độ cong cũng khớp với bàn tay của anh, anh rất hài lòng.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 180: Em Trai Nhỏ Bị Đá

“.....” Uất Noãn Tâm phát điên, anh như vậy là muốn làm gì đây hả? Mặt của cô đỏ ửng, rất không biết nói gì, rất nghiêm túc khuyên rằng anh. “Tổng tài, xin anh trong sáng một chút, được không?”

“Tôi chỉ đặt ở đây thôi mà, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.” Anh trêu ngược lại cô: “Người không trong sáng là em hử?.”

“.....” Uất Noãn Tâm bị anh hỏi đến cứng họng không trả lời được, thực sự rất muốn cho một cái tát vào bản mặt viết đầy nghiêm túc nhưng vô cùng không hề nghiêm túc kia. “Anh cảm thấy để ở đây thích hợp sao?”

“Không thích hợp sao?”

“Thực sự thích hợp sao?”

Anh nghĩ ngợi, thẳng thắn, đó là lẽ đương nhiên. “Rất thích hợp!”

“.....” Nói lý với anh, đồng nghĩa với việc tự chuốc tội vào mình, hơn nữa hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả nào. Uất Noãn Tâm quyết định từ bỏ, lôi kéo, muốn lấy tay của anh ra khỏi.

Nhưng bàn tay lớn của anh như dính chặt trên ngực của cô, không nhúc nhích chút nào, dính rất chặt. Cô mệt thở hồng hộc, mở to hai mắt. “Bỏ tay anh ra.....bỏ tay anh ra đi.....”

“Đừng làm loạn, coi phim.”

“Anh như vậy, tôi, tôi làm sao coi phim được!”

“Tại sao không được chứ?” Anh cố ý chọc cô, biểu hiện rất vô lại, dường như là cô cố tình gây sự.

“Anh để tay trên ngực tôi, tôi làm sao coi được.”

“Em có thể thử. Đến đây.....”

“Tôi không thêm!” Uất Noãn Tâm bĩu môi, cảm thấy căn bản không thể trao đổi cùng với anh. Anh vẫn là Nam Cung Nghiêu sao? Sao cứ cảm thấy da mặt anh đột nhiên so với tường thành còn dày hơn, hơn nữa một chút cũng không nghiêm túc.

“Tôi không cảm thấy có vấn đề gì, hay là em mất cân bằng hử?”

“Mất cân bằng gì chứ?”

“Như vậy.....” Một bàn tay khác của Nam Cung Nghiêu đột nhiên luồn vào trong áo cô, nắm bên ngực còn lại của cô. “Ừm.....như vậy thì cân bằng rồi!”

“Nam Cung Nghiêu!” Uất Noãn Tâm hoàn toàn phát điên, nghiêng răng nghiêng lợi. “Anh, anh anh, anh không biết mất mặt!”

“Mặt không phải muốn có là được!” Nam Cung Nghiêu vô lại đến phút cuối cùng, mỗi tay nắm một bên, cảm thấy vô cùng tuyệt vời. Da thịt của người con gái này, có thể dùng từ da thịt nộn nà để hình dung, xúc cảm vô cùng tốt.

Anh vẫn còn mặt mũi hỏi cô. “Cảm giác như thế nào?”

“Không tốt! Rất không tốt! Khủng khiếp!”

“Vậy sao?” Vả mặt anh thản nhiên, còn nở một nụ cười. “Tôi cảm thấy rất thoải mái!”

Uất Noãn Tâm có lòng như bất lực, xụ mặt quay đầu xem phim, nhưng lúc này không cách nào tập được hết! Vốn đã rất nóng rồi, bị anh nắm như vậy, càng tăng thêm bồn chồn, bụng dưới bỗng nhiên dâng lên một luồng nhiệt, rất trống rỗng. Hình như muốn cái gì đó, lại không biết đó là gì. Như thế này cũng không được, như thế ấy cũng không được.

Thời gian trôi qua không được bao lâu.

Hai móng vuốt kia được dang chân lằng dằng đầu, không yên phận chỉ là nắm, mà còn nhẹ nhàng xoa nắn.

Uất Noãn Tâm thở dốc không ngừng. “Này.....anh.....anh làm gì vậy.....” Đây nhưng không có sức, rõ ràng là tiếng chống cự, nhưng vì thở dốc lại trở nên càng giống thở gấp, chào đón nồng nhiệt. “Ấy.....anh đừng.....đừng như vậy.....”

“Như vậy sao?” Anh giả vờ không hiểu, biểu hiện lại vô cùng xấu xa. Tay trái vuốt, “thế này?”, tay phải nắm chặt, “hay là như vậy?”

“Ừm hừ.....” Uất Noãn Tâm thở gấp không ngừng. “Anh.....anh khốn khiếp.....”

“Xem ra, em rất thích tôi ‘khốn khiếp’!”

“Tôi, tôi mới không có.....” Cơ thể thay đổi đến kỳ lạ, rất nóng rất nóng, hơn nữa sao lại mềm nhũn như vậy chứ? Cô như vậy là sao?

“Vậy sao?” Nam Cung Nghiêu cười một cách lạ lùng. “Mạng miệng, muốn bị trừng phạt rồi.” Nói xong, anh ác ý nắm lấy nữ hoa của cô, chọc Uất Noãn Tâm phát ra âm thanh yêu cầu, “a.....”, cảm giác thật kỳ lạ, giống như bị điện giật vậy.....

“Anh không cần như vậy, thực sự đừng.....” Cô càng chống cự, Nam Cung Nghiêu càng bắt ép cô, ngón của hai bàn tay luân phiên nhào nắn,

không cần nói có bao nhiêu vui sướng. Nhìn thấy cô ở dưới bàn tay run rẩy, yêu kiều, không còn sức phản kháng, hai gò má ửng hồng như áng mây hồng. Anh biết, cô muốn rồi.....

Anh cũng bị phản ứng của cô khơi mào dục vòng, nơi nào đó của cơ thể ngoi lên một cái liều nhỏ. Đối thành người phụ nữ khác, có thể anh đã nhào thẳng lên rồi.

Nhưng với cô, anh không có cách nào chiếm đoạt một cách trực tiếp, bởi vì anh sợ cô đau khổ.

Anh biết trong lòng cô đang thực sự chờ đợi, trái tim của anh, anh không thể cho cô tình yêu và tương lai.

Nếu như giờ phút này, hai người có bất kỳ liên quan gì đến nhau, sau này sẽ tổn thương cô càng sâu, anh không cách nào tàn nhẫn như vậy.

Vì thế, anh dừng động tác tay lại, hai má của Uất Noãn Tâm ửng hồng, đôi mắt bị dục vọng lan tỏa dần khắp đồng tử, mắt mát nhìn anh.
“Anh.....”

“Sao nào? Không nỡ sao? Vậy tôi tiếp tục.”

“Mới, mới không cần!” Uất Noãn Tâm vội vàng thoát ra khỏi cái ôm của anh, nắm chặt lấy áo lúi về một bên. “Tôi, tôi chỉ không hiểu được một đại sắc lang như anh tại sao lại có thể đột ngột dừng lại.”

“Muốn biết nguyên nhân sao?”

Cô mạnh miệng. “Tùy anh!”

“Em quá nhỏ rồi, còn chưa được cỡ B? Thật đáng tiếc!”

Sau khi chiếm tiện nghi xong, dám sĩ nhục size của cô? Thật quá đáng, không thể tha thứ!

“Anh khốn khiếp.....” Uất Noãn Tâm gầm thét đá một đá.

Nhưng đâu ai ngờ đến, lại đá trúng tiểu long đầu của Nam Cung Nghiêu. Anh bị đau, che long đầu kêu la thảm thiết, sắc mặt vô cùng khó coi. “Uất Noãn Tâm, em muốn giết người ả!” Lúc cứng nhất nóng nhất cho anh một đá, là muốn khiến anh tuyệt tử tuyệt tôn hả?

Uất Noãn Tâm tự biết chỗ đó của đàn ông bị thương rất đau, bản thân quả thật quá đáng. Nhưng, nhưng cô không phải cố ý, chỉ đá trật thôi mà. Hơn nữa, là anh ‘giường vuốt’ ra trước. Cô không cần xin lỗi!

“Shit! Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu cong eo lại, một lúc lâu không đứng lên được, đau đến nỗi cả người run lên.

Uất Noãn Tâm nhìn anh đau đến vậy, không khỏi có chút lo lắng, yếu ớt đến gần, cố gắng không lộ ra sự quan tâm. “Vẫn ổn chứ? Chỗ đó đau đến vậy sao? Này.....”

Có chút lo lắng rồi. “Thực sau đau đến vậy sao? Có cần bảo người giúp việc gọi bác sĩ không?”

Nam Cung Nghiêu đau đến một hồi lâu, khó chịu phun ra một câu. “Em muốn để mọi người biết em trai nhỏ của tôi bị đá sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 181: Xin Lỗi Em Trai Nhỏ

Em trai nhỏ?

Anh từ khi nào dùng từ không che giấu đến vậy chứ? Lúc này Uất Noãn Tâm ngượng ngùng, xấu hổ nghĩ đến cái thâm nhập vào động. “Anh anh.....không thể gọi nó một cách văn minh được sao?”

Nam Cung Nghiêu nhin đau trướng mắt liếc nhìn cô, không nói nên lời. Vào lúc này rồi, anh còn có thể nghĩ đến cách gọi văn minh sao? Không bóp chết cô đã là may lắm rồi.

Anh hít sâu vài cái, cảm thấy không còn đau như lúc nãy, mới miễn cưỡng ngồi thẳng người, sắc mặt tự nhiên vô cùng khó coi, lồng ngực phạm phồng cũng lộ ra sự tức giận lúc này còn sót lại chưa tiêu hết của anh.

“Không đau nữa hả? Không bằng, không bằng anh mau nghỉ ngơi sớm chút đi?” Cô giả vờ cường điệu ngáp một cái. “Ây.....mệt thật, buồn ngủ rồi.....”

Anh lạnh nhạt châm chọc cô. “Uất Noãn Tâm, diễn xuất của em có thể giả tạo thêm chút không?”

Hở.....Xem ra bị anh nhìn thấu rồi.

Cô gãi đầu. “Nhưng thời gian cũng đã trễ rồi, hân anh cũng mệt rồi?”

“Em cảm thấy bị trúng một cú, tôi còn muốn ngủ sao?” Tối nay sẽ ngủ ngon sao?

“Vậy thì làm sao? Nếu không.....tôi xin lỗi anh.....”

“Em nên xin lỗi nó thì hơn?”

“Ai?”

Ánh mắt của anh liếc qua em trai nhỏ bị thương.

Uất Noãn Tâm ngớ ngẩn như con gà gồ.

Hả? Cái kia, cái kia kiêu cô.....xin lỗi? Những chuyện như vậy, cô làm sao làm được chứ? Anh có thể nghĩ ra cách khác lố bịch hơn không?

“Không hay lắm đâu?” Cô cười ngượng. “Nhìn nó như vậy, hẳn đã, đã tha thứ cho tôi rồi.....”

Anh nhú mày, ý là, em cảm thấy có thể dễ dàng bỏ qua cho em như vậy sao?

Uất Noãn Tâm bị bức đến không còn cách nào khác, rõ ràng biết làm như vậy ngốc đến không thể ngốc hơn, vì để mau chóng kết thúc sự giày vò của anh, đành phải căng cứng da đầu cúi thấp đầu xuống, không còn lời nào nói với em trai nhỏ của anh tiếng : “Xin lỗi!”

Từ sau khi đến Paris, não của anh bị cửa kẹt, hai bị gà mỗ rồi sao? Chỉ số thông minh đột nhiên giảm xuống , biến thành không rồi sao?

Vài giây sau.....

“Như vậy được chưa? Anh có thể tiếp tục xem phim cũng được, tôi đi ngủ đây.....”

“Đứng lại! Tôi hình như không có nói xin lỗi là sẽ xong chuyện đâu?”

“Anh còn muốn gì nữa?” Xong với chưa xong gì chứ?

“Em nói đi?” Nam Cung Nghiêu đứng lên, thân hình cao quá khiến người khác sợ hãi, trong chốc lát bao phủ cả người Uất Noãn Tâm vào trong cái bóng của chính mình. Cô vốn không có chí khí gì hết, bây giờ lại càng yếu đuối đến thu người lại. “Tôi, tôi không biết đâu.....”

Tay của anh nâng cằm của cô lên. “Người phụ nữ dám đá cây gậy sinh mạng của tôi, em là người đầu tiên.”

“Hở.....cây gậy sinh mạng.....hình như so với.....em trai nhỏ vẫn nhả một chút.....”

Ngón tay của Nam Cung Nghiêu bóp chặt lại, giọng nói lạnh lùng đến tận xương. “Tôi đang đùa giỡn với em sao?”

“Không có.....anh, anh cũng là người đầu tiên bị tôi đá trúng chỗ đó.....trùng hợp thật.....”

“Cho nên tôi vẫn nên cảm ơn em sao?” Ánh mắt của anh càng ngày càng âm u.

Uất Noãn Tâm rung mình một cái, luồng khí lạnh từ dưới theo sống lưng chạy lên. Tính cách của anh nắng mưa bất thường, một giây trước còn chơi xấu giờ trở lại mạnh mẽ, bây giờ lại trở lại bộ dạng như trước, muốn dọa cô chết, đùa chết cô sao?

“Uất Noãn Tâm.....”

Run rẩy trong gió. “Có.....”

“Em.....”

“Hử?” Trong giây phút đó, trong đầu Uất Noãn Tâm hiện lên vô số câu có khả năng bổ sung sau từ ‘em’.

Em.....đáng chết?

Em.....thảm rồi?

Em.....quỳ xuống hát ?

Em.....cút về Đài Loan?

Em.....rất đẹp?

Hở, cái cuối cùng hình như không có khả năng!

Kết quả Nam Cung Nghiêu bình tĩnh thốt ra một câu: “Trên mặt dính bắp rang bơ!” Vươn tay ra giúp cô phui đi.

Uất Noãn Tâm ngu ngơ. Sau khi phản ứng lại cảm thấy.....mất mặt vô cùng mất mặt rồi! Quả nhiên cô nghĩ quá nhiều rồi! Chẳng qua tên này sao không ngã bài như bình thường nhỉ, một giây trước vẫn còn rất tức giận mà?

“Đi ngủ đi!” Ngược lại tâm tình của anh rất nhanh bình phục trở lại, trời quang mây tạnh, nhàn nhã nằm lên giường cô.

“Đây là phòng tôi.....” Cô khóc không ra nước mắt, muốn tranh luận một phen về vấn đề liên quan đến lãnh thổ, sau đó kết thúc bằng sự thảm bại của cô sao?

“Đây là nhà tôi.....” Anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

“.....Vậy anh nằm ở đó đi, tôi ngủ ở sofa!” Uất Noãn Tâm vô cùng nghe lời quay trở lại cái ổ nhỏ của mình, cuộn người lại, lăn qua lăn lại, làm sao cũng không ngủ được. Dù sao, trong phòng cũng có một con sói, lỡ thừa lúc cô ngủ say đem cô cho cái gì đó cái gì đó, vậy oan uổng biết bao.

Cô cố gắng mở hai mắt ra, không được phép ngủ, không được phép ngủ, ngủ được ngủ.....

Nhưng mà.....

Cô vẫn không chống chọi lại cơn buồn ngủ.

Trong lúc mơ màng, nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên bừng tỉnh, cơ thể cứng nhắc, không dám động đậy. Ngay sau đó, cô bị một người nào đó ôm, nhẹ nhàng đặt lên giường. Anh nằm ở bên cạnh cô, một cánh tay quấn quanh người cô.

Điều này có vẻ, là hai người lần đầu tiên ngủ chung giường, cảm giác rất kỳ lạ.

Cô muốn đẩy tay anh ra, kết quả vừa đụng vào, liền nghe thấy tiếng anh nói: “Không giả vờ ngủ nữa sao?”

“.....Cái đó, tay của anh có thể nói lỏng một chút không?”

“Em ghét tôi?”

“Không phải, quá, quá chặt, ép đến nỗi tôi không thở được.....”

Anh hơi thả lỏng, di chuyển xuống dưới vài tấc, nhưng vẫn quấn quanh người cô. “Như vậy không còn đè nữa rồi.”

“Nhưng mà.....”

“Lại muốn tìm cớ gì nữa hả?”

Rõ ràng từ trong giọng điệu của anh có thể nghe ra được ý uy hiếp, làm sao dám nói thêm nữa chữ nữa.

“Anh hôm nay.....có chút kỳ lạ? Bình thường, anh ước gì cách xa tôi càng xa càng tốt, tại sao bây giờ lại.....”

“Không biết!” Nếu như biết rõ nguyên nhân, anh cũng không cần phiền như vậy. Anh không muốn suy nghĩ tỉ mỉ, chỉ làm theo bản năng. Muốn ở bên cô, muốn nhìn cô, muốn chọc cô, vậy thì cứ làm như vậy đi, trong lòng rất ấm áp, rất vui vẻ.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 182: Bởi Vì Tôi Ghen

Giây phút này, ngủ cùng với Uất Noãn Tâm, Nam Cung Nghiêu cảm thấy được sự yên tâm mà trước nay chưa từng có, trong lòng không còn trống rỗng nữa, như thiếu đi thứ gì đó. Cảm giác đó, rất khó chịu.

“Ồ.....thực ra, anh đã sớm sắp xếp ổn thỏa để đến Paris nghỉ phép, mà không phải đi công tác, đúng không?”

“Ừm!”

“Tôi có thể biết nguyên nhân không?” Mặc dù tò mò là thói quen không tốt, nhưng câu hỏi này đã quanh quẩn trong đầu cô rất lâu rồi. Không nghe câu trả lời của anh, trong lòng luôn bất an, thích nghĩ lung tung, càng nghĩ bản thân càng đau đầu, hoàn toàn mang đến sự bực tức cho chính mình.

Cho nên, cô muốn nghe câu trả lời của anh.

“Nếu như tôi nói cho em biết, tôi cảm thấy lúc trước đối xử với em rất quá đáng, muốn mượn chuyến du lịch này bù đắp, em sẽ tin chứ?”

Cô làm sao có thể tin chứ? Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó tin mà.

Nhưng.....

“Tôi tin!”

Uất Noãn Tâm kiên định không giống bình thường thốt ra hai chữ, khiến cho Nam Cung Nghiêu kinh ngạc. “Tại sao?”

“Có lẽ vì.....lần này đến Paris, tôi đã nhìn thấy một con người khác của anh, có lẽ anh không vô tình không như những gì tôi tưởng tượng. Anh chỉ đang tự bảo vệ mình, mỗi một người, đều có màng bảo vệ của chính mình. Giữa tôi với anh, không phải chỉ là một cá thể bình thường, mà còn liên quan đến rất nhiều vấn đề về phương diện lợi ích và chính trị. Có lúc, sự tàn nhẫn của anh, cũng là do bị bức ép mà ra.

“Không cần coi tôi như thánh, tôi vô tình so với những gì em nghĩ rất nhiều.”

“Tôi cũng đâu có nói anh là người tốt đâu.....” Cô cười. “Từ chuyện anh lợi dụng tôi thì đã có thể nhìn ra, anh không phải là người tốt, chỉ là chưa đủ xấu xa triệt để thôi.” Cố gắng để làm cho giọng điệu nghe bình thường không gợn sóng.

“Cho nên em hận tôi?”

“Câu hỏi này, anh đã từng hỏi rồi, tôi vẫn trả lời như vậy. Không hận! Tôi chỉ có thể trách chính mình thôi, rõ ràng biết anh là loại người như vậy, nhưng vẫn cố tình chui đầu vào, thích anh.” Đây là lần đầu tiên cô thẳng thắn bày tỏ tình cảm ở trước mặt anh, nhưng cô không hề hối hận. Mặc dù cô không nói, hẳn anh cũng có thể cảm nhận được! So với trốn tránh, phủ nhận, không bằng thẳng thắn đối mặt với con tim của chính mình.

“Tôi nói tôi thích anh, anh lại tin sao?”

Nam Cung Nghiêu muốn nói tin cô, vào giây phút cô ở quán rượu hô to cô thất vọng về tình cảm của anh, anh đã sớm tin rồi. Nhưng vì không cách nào trả lời lại, cho nên vẫn một mực không nhắc đến.

Cô nói như vậy, chắc hẳn đang chờ đợi anh đáp lại?

Nhưng anh không làm được, chỉ nói: “Tôi không biết!”

“Ờ.....” Uất Noãn Tâm hơi có chút thất vọng, tự cười nhạo chính mình. Bản thân còn ngu ngốc chờ đợi điều gì chứ?

“Trong mắt anh, tôi thực sự lằng lơ giống như những gì anh nói, không biết liêm sỉ, quan hệ không rõ ràng với người đàn ông khác sao?”

“Không phải! Có lẽ tôi chỉ là, chỉ là.....cố ý ép chính mình nhục nhã em, ép buộc bản thân chán ghét em! Có lẽ vì.....tôi ghen.”

“Ghen sao?” Tim của cô đập chậm một nhịp. Có thể hiểu theo nghĩa ghen bình thường không?

Những lời này nói ra một cách tự nhiên đến vậy, cũng ngoài dự kiến của Nam Cung Nghiêu, trên mặt anh có hơi lúng túng, giải thích: “Cho dù chúng ta không phải là vợ chồng thực sự, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có quan hệ. Người phụ nữ của Nam Cung Nghiêu tôi, làm sao có thể cho phép người đàn ông khác thêm muốn.”

“Ờ.....” Thì ra chẳng qua là ham muốn chiếm giữ trời sinh của đàn ông mà thôi, là do cô nghĩ quá nhiều rồi.

“Nam Cung Nghiêu.....tôi muốn nói, mấy ngày này, tôi trải qua rất vui vẻ, cảm ơn anh đã cho tôi những kỷ niệm đẹp đến vậy.”

Nam Cung Nghiêu ôm cô chặt hơn chút nữa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười dịu dàng, kiềm không được hôn lên tóc cô. Một nụ hôn dịu dàng, đã đủ nói lên rất nhiều điều.

Có những kỷ niệm đẹp này, hơn nữa còn có cô. Mấy ngày nay mang đến niềm vui cho anh, còn nhiều hơn so với mấy năm cộng lại. Chỉ là, cô không biết, anh cũng không cách nào nói cho cô biết.

“Ngủ đi!”

Điều gì cũng không cần nghĩ nữa, cũng không cần phiền não về điều gì. Anh chỉ hy vọng lòng ngực của chính mình, có thể khiến cô yên tâm mơ một giấc mơ đẹp.

.....

Đêm đó, hai người ngủ rất ngon.

Uất Noãn Tâm bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức, ánh sáng mặt trời quá sáng, cô chỉ theo bản năng tránh khỏi, quay đầu, đối diện với khuôn mặt đẹp trai của Nam Cung Nghiêu, đột nhiên cảm thấy nghẹt thở.

Nhìn quen khuôn mặt lạnh lùng của anh, giờ nhìn khuôn mặt dịu dàng như vậy ngược lại cảm thấy không quen.

Trước giờ không hề biết, anh cũng có lúc thả lỏng như vậy.

Lúc ngủ say mỉm cười, hai đôi lông mày đẹp cũng hơi nhè nhẹ gợn lên, cái mũi cao thẳng, phác thảo ra từng đường nét trên khuôn mặt, sắc bén, lạnh lùng. Chóp mũi hẹp, hơi ôm lại, đây là sự cao quý của dòng dõi quý tộc.

Da thịt có màu đồng nhạt, rất gợi cảm rất có chất nam tính. Đẹp mắt đến một mức độ nhất định, thực sự ngay cả ngôn ngữ cũng không thể diễn tả hết.

Sáng sớm đã được nhìn thấy một bức tranh sống sinh động, thực sự rất kích thích con tim nha!

Cô tự nhận mình không phải nữ sắc, nhưng cũng rất xúc động muốn nhào đến.

Đừng khinh bỉ cô quá xấu xa, chỉ là sức hấp dẫn quá lớn, cô chịu đựng không nổi.

Ơ.....

Nếu như, hôn trộm một chút, chắc cũng không tính là chiếm tiện nghi của anh đâu!

Anh lúc nào cũng trắng trợn, dùng hàng loạt các loại cám dỗ cưỡng ép hôn cô nhiều lần, cô lấy lại công đạo, cũng không quá đáng!

Uất Noãn Tâm vì ‘ham muốn’ của chính mình tìm cái cớ, tâm lý đã chuẩn bị xong, cẩn thận nghiêng người qua, hôn nhanh lên khuôn mặt anh.

Hôn trộm thành công.....

Nhưng mà.....hình như vẫn chưa thỏa mãn.....

Đường cong trên bờ môi của anh rất đẹp, hơi mở ra trước mặt cô, đang dụ dỗ cô sao? Ừm! Nhất định đang dụ dỗ cô!

Vậy thì cô chấp nhận sự dụ dỗ này được rồi!

Cô lại bò qua đó, nhắm mắt lại, cố gắng chu miệng dài ra đặt lên.

MUA~

MUA~

MUA~

Ủa? Sao hôn không được nhỉ?

Vẫn hôn không được?

Đôi môi thơm của anh đâu? Đôi môi thơm đâu rồi?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 183: Gọi Tôi Là Nữ Vương!

Uất Noãn Tâm cảm thấy kỳ quái mở mắt ra, Nam Cung Nghiêu nằm cách một khoảng, một tay chống đầu, cười đến vẻ mặt không có ý tốt. “Đánh lén một lần không đủ, còn muốn lần thứ hai. Uất Noãn Tâm, em rất tham lam nhỉ?”

Thực ra anh đã thức từ sớm rồi, nhìn cô rất lâu. Người nào đó ngủ rất ngon, giống như một đứa trẻ, đáng ngủ không dám khen tặng, vô cùng không an phận, cứ đá chần hoài. Anh cũng rất khiên nhẫn, cô đá một lần, anh đắp lại cho cô một lần.

Nhìn thấy cô sắp tỉnh, đột nhiên rất tò mò phản ứng của cô, nên giả bộ ngủ.

Không nghĩ đến, cô dám lén lút hôn trộm anh.

Tiểu sắc nữ!

A! Hôn trộm bị bắt được, còn có chuyện gì mất mặt hơn nữa không?

Mặt của Uất Noãn Tâm đỏ như hồng khi, đốt nóng rực, vội vàng phủ nhận. “Tôi, tôi làm gì có.....làm gì có.....anh nói bậy bạ!”

“Vậy sao? Lúc nãy là miệng của ai chu như ruột già nhỉ.....”

“Tôi mới khôn có?”

“Vậy đây là ai?”

Nam Cung Nghiêu đặc ý lắc cái di động, trên đó hiện lên rõ ràng ảnh Uất Noãn Tâm chu môi muốn hôn.

A.....

Cái tên đại khốn khiếp này, tên đàn ông phúc hắc, anh chụp lúc nào vậy hả? Không có nhân tính!!!

Uất Noãn Tâm điên lên, “trả cho tôi!” cô nhào lên trước giật lấy di động, Nam Cung Nghiêu nhanh chóng phản ứng lại, cũng giật lại, giữ chặt cô trong lòng, không cho cô chạy. Nhưng Uất Noãn Tâm vẫn chạy thoát khỏi cái ôm của anh, nhảy xuống giường chạy thật xa.

“Em dám xóa?”

Cô hùng hồ đầy lý lẽ. “Anh dám xâm phạm quyền hình ảnh, tôi tại sao không dám!”

“Đừng để tôi bắt được em.” Nam Cung Nghiêu nghiêng răng nói câu uy hiếp, nhảy xuống giường đuổi theo cô. Cô nhanh nhẹn giống như một con thỏ, nhảy lên nhảy xuống, nhảy qua nhảy lại. Vừa bắt được, trong chớp mắt từ trong vòng tay của anh chạy thoát, còn đặc ý lè lưỡi về phía anh. “Anh đến bắt tôi đi, anh đến bắt tôi đi.....”

Cho rằng anh không bắt được cô sao?

Ánh mắt Nam Cung Nghiêu nhíu lại, đoán chuẩn cô muốn nhảy xuống chạy trốn, nhào nhanh về phía trước, đè cô xuống ghế sofa, giữ chặt tay cô. “Còn muốn chạy nữa không?”

“Anh buông tay ra, tôi muốn xóa hình, này.....”

“Dám trêu đùa tôi, muốn chịu phạt rồi.” Anh vươn móng vuốt ra, luồng vào dưới nách cô, gãi ngứa cô. Uất Noãn Tâm ngứa không chịu nổi, cười

“ha ha”. “Đừng, đừng như vậy mà.....ngựa quá.....” Cô sợ nhất người khác gãi ngựa cô, thở hổn hển hết hơi.

Nam Cung Nghiêu dừng lại. “Còn dám nữa không?”

“Không, không dám nữa.....” Cô đáng thương cầu xin tha.

“Thật chứ?”

“Ừm, thật mà.....anh tha cho tôi đi.....”

Nam Cung Nghiêu lúc này mới bỏ qua cho cô, nhưng không nghĩ đến Uất Noãn Tâm phản công, đè ép anh ở dưới người mình. “Mau xin tha!”

Anh nhận thức được bản thân bị lừa, lại bị một cô gái ngu ngốc lừa, vừa tức vừa buồn cười. Người phụ nữ dám leo lên người anh kêu anh cầu xin, cô là người đầu tiên, lá gan cũng to nhỉ.

Anh cười như không cười, lông mày nhíu lên. “Kêu tôi cầu xin? Em chắc chắn!”

“Đương nhiên!” Cô ăn ‘gan hùm mật gấu’, sẵn sàng bất chấp giá nào. “Hiện tại anh bị tôi thu phục, còn không cầu xin?”

“Dứt khoát khiến tôi kêu em nữ vương, xin em dùng dây roi quất tôi, không phải tốt hơn sao?”

Thì ra anh thích tình tiết bạo lực, quả nhiên rất sắc rất bạo lực!

Cô ưỡng lưng thẳng, hất cằm lên, đa dạng. “Nào.....anh gọi tôi là nữ vương!”

Nam Cung Nghiêu mím cười, ánh mắt lập tức trầm xuống, dứt khoát thốt ra ba chữ. “Làm không được!” Lập tức, xoay người đè cô dưới người, động

tác nhanh nhẹn, như một con báo vồ mồi. “Nam Cung Nghiêu tôi vẫn không có thói quen để phụ nữ chinh phục!”

Báo đạo như vậy, cao cao tại thượng, bất trị, như một vị hoàng đế kiêu ngạo. Sức lực mạnh mẽ đáng kinh sợ kia, làm cho trong lòng Uất Noãn Tâm có một trận hỗn loạn, hai tay căng thẳng nắm chặt lại, đổ mồ hôi lạnh.

Anh cúi người dán sát vào vành tai cô, hô hấp nóng bỏng, nóng rực, trâu đùa vành tai của cô. “Tôi ở trên giường trước nay đều thích tư thế nam trên nữ dưới.....quyết không để phụ nữ khống chế.....” Giống như lời nói ngọt ngào giữ tình nhân rót vào tai, vô cùng mập mờ nóng bỏng.

Uất Noãn Tâm nghiêng đầu cố gắng trốn tránh loại cảm giác nóng rực này. “Anh.....anh đừng như vậy.....”

“Lúc này không phải rất kiêu ngạo sao? Bây giờ sao lại mềm nhũn vậy chứ? Không phải bảo tôi gọi em là nữ vương sao?”

Cô cười giễu, da đầu căng lên. “Đùa, đùa thôi mà, đừng tưởng thật.....”

“Vừa hay là tư thế tôi thích, không bằng.....” Ánh mắt của anh chậm chậm chuyển xuống nơi đầy đà của cô, rõ ràng có ý đồ gây rối.

“Anh, anh đừng gây nữa.....ban ngày ban mặt, trời sáng trưng trưng.....anh vẫn minh chút đi.....”

“Ai quy định làm tình chỉ có thể vào ban đêm hử?” Anh đột nhiên giữ lấy tay cô, đặt tại nơi phân thân cương cứng như sắt của chính mình, nóng rực hừng hực.

Gần đây hình như anh không chút ngại ngùng sao? Còn có thể hạ lưu hơn không?

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ ửng, vôi vàng buông ra, anh cố ý đè lại, tiếp tục trêu chọc cô. “Có thể cảm nhận được khát vọng của nó không? Nó muốn em.....”

Cô cười cực kỳ khó coi, lông mày nhíu lại. “Anh, anh không đến mức đói bụng ăn quàng chứ? Không phải anh nói không có hứng thú với tôi sao? Tiếp tục duy trì trạng thái không hứng thú đi.....”

“Đàn ông đều dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, lúc tinh trùng lên não.....tất nhiên không kiêng kỵ thứ gì.....em như vậy.....” Anh dừng lại xem xét, rút ra kết luận. “Miễn cưỡng có thể chấp nhận!”

“Anh không cần miễn cưỡng chấp nhận bản thân.....”

Nhìn thấy cô bị dọa thành bộ dạng như vậy, thực sự rất buồn cười. So với súng vật nhỏ, thỉnh thoảng trêu đùa, vui vẻ vô cùng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bụng của người nào không đúng lúc ‘ục ục’ phản kháng, Uất Noãn Tâm rất xấu hổ. Muốn giả vờ người mất mặt không phải là bản thân mình, nhưng trong tình cảm này không thể rồi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 184: Ngủ Có Ngon Không?

Nghe thấy bụng cô phát ra tiếng phản kháng, Nam Cung Nghiêu bất giác cười nói ra câu gì đó, buông Uất Noãn Tâm ra đứng dậy. “Đánh răng rửa mặt, rồi xuống ăn sáng nào!”

Như vậy là thoát được một kiếp sao?

Nhưng nơi nào đó của anh rõ ràng vẫn còn sừng sững thẳng đứng, thông qua chiếc quần của anh có thể nhìn thấy rõ.

Chắc chắn không có chuyện gì?

Đương nhiên, Uất Noãn Tâm không ngu đến mức hỏi anh có Ok không, nếu không anh chắc chắn sẽ cho rằng cô chủ động dâng đến cửa.

Cho dù như thế nào, không có rắc rối gì là tốt rồi, như được ân xá. Nhẹ nhàng vuốt ve trái tim hoảng sợ, hồn phách còn chưa bay về của mình.

“Tối qua.....” Nam Cung Nghiêu đột nhiên dừng bước, quay đầu lại. Nhìn cô với hàm ý sâu xa, có lời muốn nói.

Cô cảnh giác lần nữa, mở to hai mắt, vô cùng căng thẳng. “Hử?”

“Em ngủ có ngon không?”

Hỏi như vậy, có ý gì?

Kiểu ngủ nào? Xấu xa, hay là trong sáng?

Nói ra một câu trả lời an toàn. “.....Không tệ nha!”

“Tôi cũng vậy!”

Cô ngớ ngẩn một lúc, thực sự cảm thấy anh không giống loại người có thể nói ra những lời này.

Có âm mưu?

“Tôi đã.....rất lâu không ngủ ngon như vậy.”

Có lẽ anh không quen nói những lời như vậy, mặt có hơi mất tự nhiên. Không hề cho cô thời gian phản ứng lại, đã đẩy cửa đi ra.

Uất Noãn Tâm sững sờ đứng tại chỗ, thật lâu mới tiêu hóa được.

Chỉ là, trong lòng bỗng nhiên có chút ấm áp.

Dùng xong bữa sáng, Nam Cung Nghiêu như thường lệ dẫn Uất Noãn Tâm đi tham quan Paris, ghé thăm bảo tàng Louvre. Cho đến khi hoàng hôn buông xuống, mới kết thúc chuyến tham quan. Uất Noãn Tâm chợt nhớ đến Trần Nhiên thích sưu tập những con búp bê nhỏ, đề nghị đến cửa hàng mua cho cô ấy một vài món quà lưu niệm nho nhỏ, Nam Cung Nghiêu đứng ở hành lang đợi cô.

Uất Noãn Tâm mua xong rồi vừa bước ra ngoài, đột nhiên bị một người ở phía sau dùng khăn tay bịt mũi cô lại, mùi ether xông dữ dội vào trong khoang mũi. Giãy dụa vài cái, sau đó hoàn toàn mất đi tri giác.

Đợi một hồi lâu không thấy người, Nam Cung Nghiêu bước vào tiệm tìm Uất Noãn Tâm, nhưng không tìm thấy cô, gọi vào di động cho cô, đã khóa máy, không thể không lấy làm lạ. Buổi sáng lúc ra khỏi cửa, để tránh lạc nhau do du khách quá nhiều, bảo cô luôn mở máy, cũng đã kiểm tra rồi, làm sao có thể khóa máy chứ?

Anh tìm xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng của cô, càng ngày càng lo lắng.

Cô không phải là người hay chạy lung tung, không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Vội vàng gọi điện thoại phái mười mấy người đến đây, tìm khắp trong ngoài bảo tàng Louvre, vẫn không có kết quả.

Có một cảm giác bất an mạnh mẽ bao phủ lấy tim anh.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, đầu bên kia truyền đến giọng nói bí ẩn. “Nam Cung tổng tài đang vội tìm người sao?”

Mắt anh nheo chặt lại.

“Vợ mày, hiện đang ở trong tay tao.....”

“Mày là ai?” Anh cất giọng lạnh lùng hỏi.

“Ha, tao là ai? Người bị mày ép vào đường cùng quá nhiều, nói ra chưa chắc mày đã nhớ.”

“Mày muốn gì đây?”

“Tôi muốn gì sao?” Anh ta cười lạnh. “Tao bị mày hại đến phá sản, vợ con đều bỏ đi, bây giờ hai bàn tay trắng. Tao cũng muốn mày nếm thử, cái cảm giác tuyệt vọng đó.....”

“Muốn gì cứ nhắm vào tao, cô ấy vô tội!”

“Xem ra, mày rất lo lắng cho cô ta.....mày yên tâm, tao sẽ không giết cô ta ngay, từ từ giày vò cô ta, không phải càng khiến mày đau khổ hơn sao? Mày đoán thử xem, một người không ăn không uống, có thể sống

được mấy ngày? Chúng ta đánh cược với nhau xem, coi cô ta chết vì đói trước, hay mày tìm thấy cô ta trước! Ha ha ha.....”

Kẻ đó mỉm cười xấc láo, cúp điện thoại!

“Này! Này! Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu tức giận, cổ và cánh tay đều nổi đầy gân xanh. Cố gắng ép chính mình bình tĩnh, không thể hỗn loạn, chỉ có bình tĩnh mới có thể cứu cô ấy. Anh đưa di động cho người bên cạnh. “Tra xem cuộc điện thoại lúc này gọi từ đâu!”

Mười phút sau.....

“Xin lỗi! Tổng tài! Cuộc điện thoại này được gọi từ buồng điện thoại, lúc chúng tôi đến đó, người đã không thấy rồi!”

“Tiếp tục tìm, cho dù phải lật tung toàn bộ Paris, cũng phải tìm thấy người!” Nam Cung Nghiêu thực sự nổi giận. Dám đụng vào người của anh, anh nhất định phanh thây kẻ đó ra làm trăm mảnh!

.....

Trong lúc mơ màng, Uất Noãn Tâm nghe thấy có người đang nói chuyện. Nhưng đầu óc hôn mê quá lâu, cả người không có chút sức nào, mệt mỏi vô cùng mệt mỏi.....Chầm chậm rất lâu, cô cố hết sức mới có thể nâng mí mắt lên, một luồng sáng đâm thẳng vào mắt. Dần dần, cảnh vật hiện rõ ra trước mắt. Vài người ngoại quốc cao tao, mặc áo vest ngồi một bên đánh bài.

“Tĩnh rồi.....”

Ai đang nói chuyện?

Một thân hình mập mạp phách lối xông vào tầm mắt của cô, ánh sáng chiếu vào quá mạnh mẽ, cô không thể nhìn rõ khuôn mặt của kẻ đó.

“Ông là.....ai? Tôi.....đang ở đâu?” Cô yếu ớt hỏi.

“Câu hỏi này, do chồng của mày trả lời có vẻ hay hơn.....”

“Nam Cung Nghiêu?” Không lẽ cô bị bắt cóc, có liên quan đến anh?

“Đương nhiên! Ngoài nó ra còn ai có thể tàn nhẫn vô tình như vậy, thành tựu ba mươi năm dày công vất vả bị nó phá hủy trong chốc lát? Tao đã đau khổ quỳ xuống cầu xin nó, nó lại cho người kéo tao ra ngoài đánh một trận. Vợ tao trộm đi số tiền cuối cùng của tao, dắt theo con bỏ đi, bây giờ tao là kẻ nhà tan cửa nát. Nếu như không phải vì báo thù, tao đã tự tử từ sớm rồi!”

Uất Noãn Tâm không khỏi buồn thay ông ta. Chỉ là thương trường tàn nhẫn như vậy đó, vì sinh tồn, không thể không mưu mô lẫn nhau, cũng chỉ vì bảo vệ chính mình, không có đúng hay sai.

“Nếu như ông bắt tôi, là vì báo thù, vậy ông phải thất vọng rồi.....tôi chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh ta.....anh ta sẽ không để ý đến sống chết của tôi.....”

“Nhưng trong cuộc điện thoại lúc này, nó có vẻ rất lo lắng cho mày nha.....” Ông ta ngồi xổm xuống, dùng một con dao nâng cằm của cô lên, nụ cười lạnh lùng nghiệt ngã. “Đừng trách tao ác, muốn trách, chỉ có thể trách mày đã lấy nhầm một con ác quỷ.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 185: Anh Sắp Điên Lên Rồi

Một ngày một đêm!

Cả một ngày một đêm!

Không có tin tức của cô!

Nam Cung Nghiêu không còn cách nào bình tĩnh nữa, nóng nảy đi qua đi lại trong phòng, bàn, ghế dựa, ghế sofa, toàn bộ đều bị anh hất tung, dưới đất là một đống bừa bộn. Người giúp việc đứng chờ ở cửa, nơm nớp lo sợ nghe tiếng ‘bạo loạn’ ở bên trong.

Quản gia đi vào trong xem, muốn khuyên anh. “Thiếu gia, cậu đã không chợp mắt hơn ba mươi tiếng rồi, nghỉ ngơi một lát đi!”

“Cút ra ngoài.....” Nam Cung Nghiêu nổi cơn thịnh nộ. Vừa nghĩ đến Uất Noãn Tâm vì anh mà chịu liên lụy, giờ phút này không biết đang chịu sự tra tấn vô nhân đạo gì, anh liền tức giận đến nỗi hận không thể tiêu diệt cả thế giới.

Vệ sĩ vội vàng đi vào, anh lập tức nắm lấy cổ áo của anh ta hỏi: “Người đâu?”

“Xin lỗi, tổng tài.....vẫn chưa tìm được phu nhân.....”

“Đồ vô dụng! Tôi nuôi các người có ích gì!” Nam Cung Nghiêu giận điên lên, cho anh ta một đá bay ra xa. Không thể khống chế sự tức giận của chính mình, xông về phía trước cho anh ta thêm một đấm, đánh đến anh ta

suýt chết. Vệ sĩ chỉ có thể dùng tay bảo vệ bộ phận quan trọng, cho rằng bản thân sẽ chết dưới nắm đấm thép của anh.

Đúng vào lúc này, di động đổ chuông, Nam Cung Nghiêu buông anh ta ra, xông qua đó cầm lấy điện thoại, e sợ đó là tin tức của cô.

Trong điện thoại là một đoạn video.

Một căn phòng đen thui, từ rèm cửa ngẫu nhiên bay phấp phới len lỏi một vài tia sáng, có thể nhìn thấy bóng dáng mờ nhạt của cô, bị trói ở trong góc.

Anh nóng lòng gào to: “Uất Noãn Tâm!”

“Nam Cung tổng tài.....”

Trong bóng tối, truyền đến giọng nói lạ lùng của người đàn ông. “Mày bất nhân với tao, tao đối xử với mày như vậy đã quá nghĩa khí rồi, cho mày nhìn thấy cô ta lần cuối cùng.....sao nào? Đau lòng lắm phải không?”

“Nam Cung Nghiêu.....” Uất Noãn Tâm thì thào tên anh, hơi thở mỏng manh. “Không cần.....không cần đến đây.....không cần cứu tôi.....”

Nói xong, cô ngất đi.

“Uất Noãn Tâm! Uất Noãn Tâm!” Lòng Nam Cung Nghiêu nóng như lửa đốt, điên cuồng gọi tên của cô.

Màn hình đen thui!

Nam Cung Nghiêu đã gấp đến mức không còn sức la hét tiếp, trong mắt đau nhói

Em nhất định phải cố gắng chịu đựng.....nhất định không thể xảy ra chuyện.....anh không để cho em xảy ra chuyện gì.....tuyệt đối không!

.....

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Uất Noãn Tâm bị tiếng kêu đói như bão tố của cái bụng giày vò tỉnh lại, mở mắt một cách khó khăn, vẫn là một màn đen. Không nhớ đã bao nhiêu lần, mở mắt ra, đều là màu đen rồi. Thực ra đói không phải khủng khiếp nhất, mà khó chịu đựng nhất, là khát.....cổ họng khô ran, môi cũng bị nứt nẻ, không có máu. Khoang miệng cũng khô queo, ngay cả nước bọt để liếm môi cũng không có.....

Không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu!

Nam Cung Nghiêu, sẽ đến cứu cô sao?

Cô không muốn anh vì cô mạo hiểm, nhưng.....cô thực sự rất hy vọng anh đến cứu mình, cô vẫn chưa muốn chết.....

Cho dù không thoát được một kiếp này, cũng hy vọng có thể nhìn mặt anh lần nữa.....

Cô dường như đã nhìn thấy mẹ ở trên thiên đường gọi cô, chỉ cần cô nhắm mắt lại ngủ, thì có thể ở cùng với mẹ rồi. Nhưng ở bên kia, Nam Cung Nghiêu không ngừng gọi tên cô, không cho cô ngủ, muốn cô chịu đựng, tiếp tục chịu đựng.....

Không! Cô không thể ngủ nữa, cô có một loại linh cảm, nếu như lần này cô ngủ, cô không thể tỉnh lại nữa. Cô tin Nam Cung Nghiêu nhất định sẽ đến cứu cô, nhất định nhất định sẽ đến cứu cô.....

Cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, cô cũng cố gắng chịu đựng đến giây cuối, đợi anh đến cứu cô.....

.....

Lại một ngày nữa chậm chậm trôi qua, vẫn không có tin tức gì. Điều duy nhất Nam Cung Nghiêu có thể làm, là canh chừng điện thoại mỗi ngày, khát vọng có được tin tức của cô. Anh đã điều động hàng nghìn người tìm cô, nhưng không có kết quả gì, anh thực sự sắp điên lên rồi.....

Trước giờ không hề biết, bản thân sẽ vì một người lo lắng đến như vậy, mấy ngày liền anh không ăn gì, cũng không chớp mắt, chỉ uống nước để duy trì sự sống. Không tìm thấy cô, anh cảm thấy bản thân cũng chịu đựng không nổi. Mỗi phút mỗi giây, giống như có sâu cắn nuốt tủy của anh, tàn sát tim anh, cái cảm giác này thực sự quá đau khổ.....

“Tổng tài!” Vệ sĩ vội vàng xông vào. “Chúng tôi đã tìm thấy ông ta rồi.”

Hai mắt Nam Cung Nghiêu đầy máu.

“Mang ông ta vào đây.”

Người đàn ông mập mạp bị vệ sĩ đè ép bắt vào, tháo bao bố xuống, chậm chậm một lúc, ông ta mới nhìn rõ người đàn ông ngồi trên ghế sofa, tự thể như lãnh chúa là Nam Cung Nghiêu.

Ông ta đã sớm đoán ra, chính mình sẽ bị anh bắt được, không ngạc nhiên chút nào, trên mặt cũng không hề sợ hãi. Ngược lại còn cười. “Nam Cung tổng tài, đã lâu không gặp!”

“Người đang ở đâu?” Nam Cung Nghiêu cố gắng giữ bình tĩnh, không thể để ông ta nhìn ra bản thân đang nổi điên.

“Tao không biết.....”

“Còn mạnh miệng, xem ra mày không thấy quan tài không đổ lệ.” Anh nháy mắt, vệ sĩ từ phía sau đâm ông ta một dao, máu tươi chảy ra. Ông ta phát ra tiếng gào thét như mõ lợn: “A.....”

“Có nói không?”

Ông ta ngã lăn ra đất, bò ở dưới chân anh, đau đến mặt mày trắng bệch. “Mày giết tao.....tao.....tao cũng sẽ không nói.....”

“A.....”

Lại thêm một nhát nữa! Trầy da tróc thịt.

Nam Cung Nghiêu cầm súng, cố ý cũng như vô ý uy hiếp. “Cô ấy chết rồi, nhiều lắm tao sẽ làm một lễ tang. Nhưng mày vì vậy mà mất mạng, không đáng chút nào.”

Ông ta đau đến tận xương cốt, nhưng vẫn cười lạnh. “Nếu như cô ta thực sự.....không qua trọng với mày.....mày sẽ không căng thẳng như vậy.....nhìn xem bộ dạng bây giờ của mày.....”

Đầu óc lộn xộn, hai mắt đỏ ngầu, trong mắt đều là tơ máu, hai bên má lõm chồm râu. Xem ra mấy ngày nay cũng không dễ chịu gì, nhất định bị giày vò sắp điên lên rồi. Đáng thương, vẫn còn giả vờ bình tĩnh.

Trước khi chết có thể nhìn thấy bộ dạng chật vật của anh, cũng có thể coi là một cái chết có ý nghĩa.

Nam Cung Nghiêu chia thẳng súng vào huyết thái dương của ông ta, sắc mặt khủng khiếp ghê sợ. “Có nói không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 186: Muốn Chết Cùng Nhau Chết!

Sắc mặt của người đàn ông nhợt nhạt, vẫn còn hăng giọng, thét lạnh lạnh chói tai: “Đến đây! Mày nổ súng, giết tao đi! Giết đi.....dù sao tao cũng không muốn sống nữa rồi.....”

“Được! Mày không sợ chết.....vậy tao tặng mày hai người bạn, để đường xuống suối vàng mày cũng không sợ cô đơn rồi. Dẫn người lên đây!”

Một người phụ nữ trung niên và một bé trai khoảng mười một mười hai tuổi bị kéo lên, vặn vẹo cơ thể giãy dụa, miệng bị nhét một mảnh vải, chỉ kêu “ua ua”.

Sắc mặt của người đàn ông thay đổi, run rẩy khắp người. “Nam Cung Nghiêu, mày không phải con người!”

Vệ sĩ lấy mảnh vải trong miệng người phụ nữ ra, bà ta điên cuồng gào thét. “Khốn kiếp, mau nói cho anh ta biết đi! Ông muốn hại chết chúng tôi hả?”

Người đàn ông hơi do dự, nhưng lời nói tiếp theo của bà ta, khiến cho ông ta đau lòng.

“Một mình ông chết thì thôi đi, tại sao còn muốn kéo mẹ con tôi theo nữa hả? Súc sinh!”

Ông ta đau đớn thất vọng, lạnh lùng nhìn Nam Cung Nghiêu. “Mày để cho hai người họ một con đường sống đi, dù sao họ không còn có quan hệ gì với tao hết.....”

“Ông nói gì hả? Ông có còn là con người không.....Nam Cung tổng tài, chúng tôi không có quan hệ gì với ông ta, mẹ con chúng tôi vô tội.....anh bỏ qua cho chúng tôi được không? Tôi dập đầu lạy anh.....”

“Không ngờ mày còn máu lạnh hơn cả tao, nếu đã như vậy, tao thành toàn cho mày!” Nam Cung Nghiêu nâng tay lên, miệng của người phụ nữ bị bịt lại lần nữa, cổ của hai người có thêm hai sợi dây thừng.

“Tao cho mày thêm một cơ hội.....”

Người đàn ông nhắm mắt lại. “Mày muốn giết cứ giết, tao sẽ không nói!”

“Rất tốt.....”

“Ừa ừa.....ừa ừa.....ừa ừa.....”

Dây thừng càng siết càng chặt, hai mẹ con giãy dụa, hai mắt mở trừng, hô hấp ngày càng yếu dần.....

Nhìn thấy hai người họ sắp đi đời nhà ma, Nam Cung Nghiêu đột nhiên nghĩ đến uất Noãn Tâm. Nếu như cô ở đây, cô nhất định sẽ ngăn cản anh.....cô không hy vọng có người vì cô mà chết, trái tim cứng rắn có chút không đành lòng.

“Dừng tay!”

Vệ sĩ dừng tay lại, hai mẹ con nằm ngã dướn đấy, yếu ớt không có sức thở.

Người đàn ông cất tiếng cười lạnh. “Không ngờ rằng.....Nam Cung tổng tài cũng có lúc mềm lòng.....là người đàn bà kia làm mày thay đổi sao? Thật đáng tiếc.....nó sắp chết rồi.....ha ha ha.....ha ha ha.....”

Ông ta vừa cười vừa ho ra máu, giống như sắp đem tất cả nội tạng ho ra ngoài.....

“Lôi ông ta xuống dưới, Uy Sói!”

Nam Cung Nghiêu vung một đấm hung hãn nện xuống bàn làm việc, lo lắng đến rơi nước mắt.

Uất Noãn Tâm, rốt cuộc em đang ở đâu?

.....

Lại một ngày nữa trôi qua, Nam Cung Nghiêu điều động cả ngàn người, hải lục không quân cũng được điều động, tìm kiếm suốt ngày đêm, vẫn không tìm ra nơi cô bị nhốt. Lúc anh gần như tuyệt vọng, cục pháp y truyền đến tin, cho biết ánh sáng lóe lên trong đoạn video là ánh đèn đặc trưng của ngọn hải đăng Wesson trên bờ biển du lịch, do đó, Uất Noãn Tâm rất có khả năng bị nhốt ở khu vực xung quanh ngọn hải đăng.

Nam Cung Nghiêu mừng như điên, mang theo vài trăm người đi điều tra từng nhà. Anh tự mình đi vào tìm kiếm trong một gian nhà xưởng bỏ hoang, không hiểu sao lại có linh cảm, cô đang ở trong đó. Dùng búa mở khóa, đi vào trong. Bên trong tối đen, không nhìn thấy rõ, vừa đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy phía sau có một luồng gió lạnh, nghiêng người sang một bên ẩn nấp, đồng thời từng bước đi vào, trong bóng tối vang lên tiếng rên.

Còn có thêm vài tên cầm công cụ xông về phía anh, anh bị trúng mấy gậy, giật lấy một cái ghế đánh trả, kẻ đánh lén bị anh áp đảo hoàn toàn, tháo chạy thật nhanh.

“Uất Noãn Tâm, em ở đâu? Noãn Tâm, trả lời anh.....”

Đôi mắt đã suy yếu sắp chịu đựng không nổi của Uất Noãn Tâm hé ra một đường, cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác. Nhưng âm thanh càng ngày càng rõ ràng.

Là anh ấy!

Thực sự là anh ấy! Anh đã đến cứu cô rồi!

Cô muốn gọi anh, nhưng cổ họng quá khô, không cất tiếng được, đôi chân thon dài duỗi ra, đá trúng một chai bia.

Nam Cung Nghiêu nghe thấy có một tiếng động nhỏ vang lên, đứng lại, chạy như điên về nơi phát ra âm thanh, chân đá cửa của một căn phòng nhỏ, bật đèn lên.

Uất Noãn Tâm suy sụp nằm ngã trong một góc, sắp không xong rồi.

Nam Cung Nghiêu mừng như điên, xông qua đó nâng cô dậy. “Em không sao chứ? Em có thể nghe thấy lời tôi nói không? Uất Noãn Tâm!!!”

Cô yếu ớt gật đầu, vui mừng, kích động, khóc không ra nước mắt.

“Cám ơn trời đất, em vẫn còn sống!” Nam Cung Nghiêu như vừa trải qua một ải sống chết, ôm chặt lấy cô, không nỡ buông ra. Anh từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm ơn, cảm kích thương để đã để cô trở về bên cạnh anh như vậy, nếu không, anh thực sự không biết chính mình nên thay đổi như thế nào để sống tiếp.

Ôm rất lâu rất lâu, anh mới nghĩ đến phải cởi trói cho cô. Nhưng lúc này, trên người cô đang cột một trái bom đang phát sáng, bắt đầu đếm ngược thời gian 60 giây.....59 giây.....

Uất Noãn Tâm trợn to hai mắt, cổ họng khô ran cất lên tiếng thúc giục khàn khàn. “Đi.....đi.....đi mau.....”

“Tôi không thể bỏ rơi em như vậy.” Nam Cung Nghiêu kéo ra từ phía sau hai sợi dây màu xanh và đỏ, nếu như cắt đúng dây, bom sẽ tự động dừng lại, nếu như cắt nhầm dây, sẽ lập tức phát nổ, cả hai đều thịt nát xương tan.

Anh nhặt một con dao phế liệu từ dưới đất lên.

Uất Noãn Tâm nhìn ra anh định làm gì, lắc đầu mạnh. “Không cần.....không cần lo cho tôi.....nhanh.....đi nhanh đi.....”

Thời gian mỗi giây giảm dần.....

30.....29.....28.....

Sống chết ở trước mắt, Nam Cung Nghiêu còn mỉm cười, xoa mặt cô. “Không cần sợ, tôi ở đây, tôi sẽ không bỏ lại em.....”

“Đi.....”

“Cho dù phải chết, cũng chết cùng với nhau.....”

Uất Noãn Tâm cảm động khóc không ra nước mắt.....

Anh thực sự không cần vì mình mà làm như vậy đâu!

Chỉ cần trước lúc chết có thể nhìn thấy anh lần cuối, cũng đã quá đủ rồi, tại sao anh lại ngốc như vậy chứ? Cô không đáng để anh vì cô mạo hiểm.

Lưỡi dao để trên sợi dây màu hồng.

Nam Cung Nghiêu mỉm cười, đầy hy vọng nhìn cô. “Em tin tôi chứ?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 187: Một Bước Không Rời

Uất Noãn Tâm cảm động nhìn người đàn ông ở trước mặt, gật đầu.

Anh cho cô một nụ cười an tâm. “Dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng ở cùng nhau, đừng lo sợ!”

Đếm ngược.....

5.....4.....3.....

Anh hôn lên trán cô, nắm chặt lấy tay cô, đồng thời cắt sợi dây màu đỏ.

Hai người nhắm mắt lại.....

Thời gian dừng lại ở một giây này.....

Dường như kéo dài cả một thế kỷ.....

Tiếng nổ không hề vang lên.

Cho thấy hai người đã thoát được một kiếp.

“Quá.....tốt.....rồi.....chúng ta.....vẫn còn sống.....” Uất Noãn Tâm nở nụ cười nhợt nhạt, đứt quãng nói chưa hết câu, đã ngất xỉu trong lòng anh. Anh đã đến cứu cô, cô biết mà, anh nhất định không bỏ mặc cô không lo. Cho dù cứ vậy mà chết đi, cũng rất hạnh phúc. Chỉ cần có anh bên cạnh, cô không sợ điều gì hết.

Nghe nói lúc ấy ở ngoài nhà xưởng có tới mấy ngàn người, mấy chiếc trực thăng ở trên không bay quanh, rất nhiều lực quân, lực lượng đặc nhiệm có vài đội, ngay cả xe tăng cũng được điều động hai chiếc. Mọi người chính mắt nhìn thấy, Nam Cung Nghiêu ôm Uất Noãn Tâm xông ra ngoài, miệng gào thét, bác sĩ đâu? Mau cứu cô ấy.....

Bá chủ tài chính trong truyền thuyết, lạnh lùng vô tình, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn – Nam Cung Nghiêu.....chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi!

Nhìn anh gấp gáp như vậy, có phong cách lãnh đạo chỗ nào chứ?

Nếu như những lời truyền miệng đều là sự thật, vậy chỉ có thể chứng minh, người con gái ở trong lòng đó, gần như là cả thế giới của anh!

.....

Lâu đài.

Bác sĩ chẩn đoán ba lần bốn lượt cho Uất Noãn Tâm trong ánh mắt như hồ rình mồi của Nam Cung Nghiêu, cung kính báo cáo. “Phu nhân không nguy hiểm đến tính mạng, trên người chỉ bị xây xước vài chỗ. Chỉ là không ăn không uống quá nhiều ngày, cơ thể rất suy nhược. Chỉ cần truyền vài chai dung dịch dinh dưỡng, nghỉ ngơi vài ngày, cơ thể sẽ dần dần hồi phục.”

Nghe ông ta nói như vậy, Nam Cung Nghiêu mới thở nhẹ ra. Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Uất Noãn Tâm, trắng bệch như giấy, trong lòng lại dấy lên, sợ cô lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. “Mấy ngày này, ông ở lại đây, không cho phép rời khỏi phòng nửa bước.”

“Vâng! Tổng tài! Đúng rồi, sắc mặt của anh không được tốt lắm, tốt nhất mau chóng truyền dịch.....”

“Tôi biết rồi, ông đi chuẩn bị đi!”

Nam Cung Nghiêu để người giúp việc chuyển chiếc ghế sofa lớn, để cạnh giường của Uất Noãn Tâm, chính mình cũng truyền một chai truyền dịch. Anh quả thật cảm thấy cơ thể có hơi ăn không tiêu, cần phải bổ sung thể lực.

Nếu không, cái kẻ ngu ngốc kia sau khi tỉnh lại, ai chăm sóc cô đây?

.....

Uất Noãn Tâm hôn mê hết hai ngày, Nam Cung Nghiêu một bước không rời ở bên chăm sóc cô, ngay cả ăn cơm ngủ nghỉ cũng ở bên giường.

Dường như vừa trải qua một giấc mơ dài, trong mơ là một mảng đen tối, vang vọng tiếng cười ghê sợ của người đàn ông, góc nhà lạnh lẽo, vô cùng đói khát.....sắp chịu đựng không nổi rồi!

Đột nhiên một luồng ánh sáng chiếu qua, như sấm sét đánh tan bóng tối.

Uất Noãn Tâm “kêu rên” một tiếng, mở to hai mắt ra, cuối cùng không còn tăm tối nữa, một cảnh hoàng hôn yên bình, nhất thời làm cô rất an tâm.

Cô muốn cử động ngón tay, lại phát hiện cả bàn tay bị một người nắm lấy, cố gắng quay mặt qua, thấy Nam Cung Nghiêu đang ngủ ở trên sofa đặt cạnh cô. Tay, nắm chặt lấy tay cô.

Cô nghĩ đến giây phút anh cứu cô ấy, đối mặt với cái chết, anh cũng giống như bây giờ, nắm chặt lấy tay cô. Nói với cô, không cần sợ, muốn chết cùng nhau chết!

Hai người cứ như vậy trải qua một cuộc kiểm tra sinh tử!

Cũng may ông trời đối xử với cô không tệ, để hai người họ vẫn còn sống. Để rồi mới biết, được sống là một việc hạnh phúc biết bao nhiêu, sau này

phải quý trọng sinh mạng hơn nữa.

Cũng, trân trọng anh hơn nữa!

Đại nạn không chết, còn có thể nắm tay nhau nằm cùng một chỗ như vậy, cảm giác thật tốt. Mặc dù cơ thể vẫn còn yếu, nhưng vẫn rất hạnh phúc rất hạnh phúc nha!

Không được bao lâu, Nam Cung Nghiêu cũng tỉnh lại, nhìn thấy Uất Noãn Tâm nằm ở đó, đôi mắt to lung linh mở trừng nhìn mình, lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, vỗ đầu cô. “Tỉnh rồi.....sao không gọi tôi?”

“Nhìn anh ngủ rất ngon, không nỡ đánh thức anh dậy! mấy ngày nay, anh nhất định mệt chết rồi.” Mặc dù nhìn sắc mặt của anh vẫn không tệ, nhưng ngủ sâu đến vậy, chắc hẳn mấy ngày nay đã vì cô bồn ba vất vả, ngay râu ria cũng cạo không kịp, tiều tụy không ít.

“Không có! Em thấy sao rồi? Có chỗ nào không khỏe không?” Nam Cung Nghiêu không quen dịu dàng, nhưng sắc mặt cũng ôn hòa, giọng điệu cũng coi như mềm mại. “Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần đâu.” Uất Noãn Tâm không muốn phiền anh, càng không nỡ để anh rời đi. “Em rất tốt, chỉ hơi khát tí, anh cho em một ly nước là được.”

Nam Cung Nghiêu bưng nước đến, nâng nửa người của cô dậy, tận tay giúp cô uống hết ly nước, hỏi: “Muốn nữa không?”

Cô lắc đầu, ly nước này quá lớn, uống cả ly rất cực khổ rồi, xem cô là trâu nước sao?

Cô nghiêm túc nhìn anh nói. “Cám ơn anh!”

“Một ly nước thôi mà.”

“Không phải.....em đang nói, cảm ơn anh đã cứu em! Em không nghĩ đến, anh có thể vì em, ngay cả mạng sống cũng không màng, cùng sống cùng chết với em. “Giây phút đó anh mang đến cho cô sự rung động, cả đời khó mà quên được.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều, tôi chỉ không muốn có người bị tôi liên lụy.”

Uất Noãn Tâm đã sớm biết anh sẽ nói như vậy, anh là người hướng nội, luôn mang tình cảm của mình chôn dấu rất sâu. Nhưng càng như vậy, càng chứng tỏ anh đang để ý nhỉ?

Vì cô, anh lấy cả mạng sống của mình ra, tuyệt đối không có âm mưu, hay lợi dụng cô, chắc hẳn là thật lòng quan tâm cô. Về điểm này, khiến cô rất cảm động. Sự sống và cái chết ở trước mặt, chính là bài kiểm tra lòng người tốt nhất.

Nhưng cô không muốn vạch trần anh, nhàn nhạt nói tiếng “vâng”. “Đói bụng quá, có thể làm chút gì cho em ăn không? Em muốn ăn cơm chiên trứng.” Vừa nói ra, càng cảm thấy đói hơn.

Thấy cô có khẩu vị, nghĩ cơ thể hẳn không còn gì đáng ngại, mặt Nam Cung Nghiêu mặc dù lạnh nhạt, nhưng lòng lúc này lại vui mừng. “Ngoan ngoan nằm nghỉ, tôi đi căn dặn!”

“Vâng.....anh.....anh mau trở lại nha.....” Cô dùng chân che mặt lại, nhỏ giọng nói, hai má đỏ ửng.

Trải qua chuyện này, cô hình như càng y lại vào anh rồi, một giây một phút cũng không rời xa.

Đây có vẻ không phải là một thói quen tốt nha, sau này phải làm sao đây?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 188: Tự Tay Đút Em Uống

Uất Noãn Tâm bị Nam Cung Nghiêu ép buộc nằm ở trên giường nghỉ ngơi hai ngày, mỗi ngày đều uống thuốc bổ đủ ba bữa. Ngoài việc đó ra, chỉ có nằm, rất nhàm chán. Nhưng hôm nay, cảm điện thoại lúc lên mạng ngoài ý muốn phát hiện một video rất thú vị.

Lúc Nam Cung Nghiêu bước vào, cô xem rất hăng say, đến nỗi khi anh đi đến bên giường mới phát hiện, cuống cuống giấu ở sau lưng.

Anh thấy cô lén lút, vươn một cánh tay ra. “Đưa đây!”

Cô giả vờ ngu ngơ vô tội vạ. “À? Anh đang nói gì vậy? Em không hiểu.....”

“Uất Noãn Tâm.” Trong giọng nói của anh đã trộn lẫn một sự nguy hiểm. “Đừng ép tôi động tay.”

Cô không còn cách nào, đành phải ngoan ngoãn đưa di động cho anh.

Nam Cung Nghiêu mở lên xem đoạn video, xem được một nửa, mặt mày đen thui, bàn tay cũng nắm chặt lại.

Da đầu của Uất Noãn Tâm run lên. “Cái đó.....thực ra hình ảnh đã được xử lý rồi.....người khác không nhìn ra đó là anh mà!”

Trong video hiển thị rõ ràng tình cảnh ngày Nam Cung Nghiêu ôm Uất Noãn Tâm xông ra ngoài nhà xưởng, gào to “bác sĩ, mau đến cứu cô ấy.....”

Tỷ lệ người xem đến năm mươi triệu lượt!

Bình luận gần một triệu lượt!

Mặt của Nam Cung Nghiêu xụ dài xuống, bàn tay nắm chặt lại, giống như muốn bẻ gãy cả cái di động.

Tên thối tha nào, dám quay đoạn video này, đã vậy còn dám tung lên mạng, chán sống rồi hả?

Để tránh người quay chịu khổ, Uất Noãn Tâm nói tốt: “Anh xem những bình luận của những người bên dưới, còn khen anh nữa nha, giống như lời bình luận này, nói anh là người đàn ông đáng yêu nhất thế giới nha, còn có lời bình luận này nữa nè, rất có bản lĩnh của một người đàn ông, vô cùng oai phong nha!”

Nhưng những lời này chẳng có ý nghĩa gì với Nam Cung Nghiêu, ánh mắt lạnh băng dừng trên khuôn mặt của Uất Noãn Tâm, cô không dám nói thêm gì nữa, im lặng đến đáng sợ. Cũng không phải cô quay, nhìn cô như vậy để làm gì chứ? Muốn giết người sao?

Nam Cung Nghiêu quăng điện thoại qua một bên. “Uống canh!”

“Anh hẳn không làm gì người quay chứ?”

Anh “hừ” một tiếng, dám quay anh, cũng nên chuẩn bị tâm lý mất mạng là vừa!

“Thực ra.....em rất cảm động, nếu như không có người đó, em cũng không biết.....anh quan tâm em đến vậy.” Cô đỏ mặt. Đoạn video này, cô đã xem đi xem lại hơn ba mươi lần, mười lần đầu đều vừa xem vừa khóc.

“Em nghĩ quá nhiều rồi!”

“Ồ.....” Anh là con vịt chết vẫn còn cứng họng, dù sao đoạn video cũng đã nói lên tất cả, cô còn âm thầm lưu lại trong điện thoại. Lúc rảnh rồi, lấy ra xem, nghĩ đến anh cũng hay.

“Đừng nói nhiều lời nhảm chán nữa, uống canh đi!”

“À? Lại uống sao?” Mặt của Uất Noãn Tâm lập tức nhăm lại như trái khế qua, lắc đầu liên tục. “Không uống! Không uống! Tuyệt đối không uống!”

“Em có lựa chọn sao?”

“Nhưng em thực sự đã uống đến ngấy rồi, sắp ói ra hết.....” Cứ nghĩ thấy mùi này, cô liền buồn nôn. “Người suy nhược, uống hai cử đã có thể hồi phục trở lại rồi, đâu cần phải ngày nào cũng uống. Anh tha cho em được không, coi như em cầu xin anh đó.....”

“Uất Noãn Tâm.....” Anh kéo dài tên của cô ra.

“Có thể không cần không.....” Cô đáng thương nhìn anh chăm chăm, hai mắt rưng rưng, giống như một con chó con.

Nhưng câu trả lời của anh lại dứt khoát. “Không được!”

“Không cần mà, có được không.....” Tiếp tục giả bộ đáng thương.

“Không!”

“Em thực sự không muốn uống mà! Trừ khi, anh tự tay dứt em!”

Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu đen thui. “Em đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

“Anh vẫn ‘ép buộc uống canh’ đó thôi! Em mặc kệ, anh không tự tay dứt em, em không uống!” Uất Noãn Tâm quay mặt đi, quyết định đấu tranh với anh cho đến cùng. Cô cũng không phải muốn làm nũng, chỉ là biết anh

không bao giờ chăm sóc dịu dàng, cố ý ép anh. Cho nên trong lòng khẳng định anh sẽ không, cho nên không e dè gì.

Ai ngờ.....

“Được!”

“Hả! Được cái gì chứ!”

Nam Cung Nghiêu lười trả lời câu hỏi ngu ngốc của cô, ngồi thẳng xuống bên giường cô, múc từng muỗng canh đưa đến miệng của cô.

“Uống!”

Có nhầm không vậy, anh thực sự tự tay đút cho cô uống!

Uất Noãn Tâm mở to miệng, nói không nên lời.

“Ngu ngơ mở miệng làm gì chứ, nuốt xuống!”

“Ồ.....” Anh đã làm đến bước này rồi, cô dám ‘kháng lệnh’, tuyệt đối tự tìm đường chết. Chỉ nhấp từ ngụm nhỏ, uống hết canh rất cực khổ, mùi vị xông xuống tim, lại rất ngọt ngào. Cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Thực sự rất thích anh như vậy, nếu như anh có thể luôn đối xử với cô tốt như vậy thì hay rồi! Một mặt khác nói với chính mình, không thể quá tham lam, để tránh sau này thất vọng. Chỉ cần cảm nhận giây phút dịu dàng này của anh, đã đủ lắm rồi.

Nhìn thấy Uất Noãn Tâm đã hồi phục không ít, Nam Cung Nghiêu dành cả thời gian buổi chiều, xử lý xong toàn bộ công việc chồng chất mấy ngày nay. Mười giờ tối mới về nhà, chuyện đầu tiên muốn làm là đi thăm Uất Noãn Tâm. Mở cửa phòng, không thấy bóng người, nhất thời có hơi gấp gáp, kéo người giúp việc lại hỏi. “Người đâu?”

“Phu nhân ở trong vườn hoa!”

“Không phải tôi đã dặn, không thể cho cô ấy ra ngoài sao?”

Người giúp việc sợ đến nỗi người run lấy bầy. “Tôi, tôi có khuyên phu nhân, nhưng phu nhân nói.....”

Nam Cung Nghiêu ngay cả kiên nhẫn nghe cô ấy nói hết cũng không có, bước nhanh xuống dưới lầu, đi thẳng đến vườn hoa, từ đằng xa đã nhìn thấy bóng dáng của Uất Noãn Tâm, trong lòng hơi an tâm. Trải qua chuyện đáng sợ đó, vừa không nhìn thấy cô, anh vô cùng bất an, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tim của anh, đã không thể chịu đựng sự giằng vò này nữa rồi.

Cách Uất Noãn Tâm vài bước người giúp việc ở bên ngoài phát hiện Nam Cung Nghiêu, định gọi anh, anh lại làm động tác im lặng, vẫy tay bảo cô ấy lui xuống.

Anh đi về phía trước, không quấy rầy cô, cứ lẳng lặng như vậy chăm chú nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô.

Trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, ánh mắt sâu lắng nhìn về nơi xa xăm, không biết nghĩ gì, có một loại cảm giác khó có thể nắm bắt được. Bị ánh trăng chiếu nhuộm, có chút u buồn.

Làn gió đêm thổi bay mái tóc dài, bay ngang qua khuôn mặt trơn láng của cô. Sau lưng là một cảnh gợn lên của từng làn sóng xanh trên mặt hồ, với ánh trăng trải rộng.

Đẹp như tranh vẽ, còn cô, là cảnh đẹp nhất trong bức tranh đó.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 189: Không Ngủ Cùng Nhau Sao?

Nam Cung Nghiêu đứng lặng một chỗ rất lâu, không khỏi có chút ngây ngời.

Cho đến khi, Uất Noãn Tâm vô ý nhìn lướt qua, phát hiện anh, có chút vui mừng reo lên: “Anh về rồi à!”

“Ừ!” Mặt anh có hơi mất tự nhiên, nhưng che dấu rất nhanh, bình tĩnh bước về phía trước. “Sao lại ngồi ở đây chứ? Không phải bảo em ở trong phòng nghỉ ngơi sao?”

“Xin lỗi, em buồn chán quá, muốn qua ra ngoài hít thở không khí…….” Cô giống như một đứa trẻ mắc lỗi, đáng thương nhìn anh chăm chăm, tìm của anh tan chảy hết rồi, nỡ lòng nào trách mắng cô. Nhìn thấy cô mặc quần áo mỏng manh, nói: “Về phòng thôi!”

“Nhưng em chỉ vừa ra ngoài chút xíu à, bầu không khí ở đây rất trong lành, cảnh cũng rất đẹp, có thể ở đây thêm mười phút được không? Em đảm bảo, chỉ mười phút thôi.”

Nam Cung Nghiêu không nói lời nào, cởi áo ngoài khoát lên người cô, bản thân đứng ở một bên, nhìn về nơi xa xăm.

Hơi thở quen thuộc của anh quanh quẩn xung quanh, khiến cho Uất Noãn Tâm cảm thấy rất an tâm. Mấy ngày nay, anh mỗi ngày đều ở cạnh cô một bước không rời, làm cho cô càng ngày càng ỷ lại vào anh.

Hôm nay anh chỉ ra ngoài có một buổi chiều, cô đã rất nhớ anh, một giây cũng không cách nào ở trong phòng chờ đợi, chỉ có ra ngoài đi dạo mới có thể vơi đi nỗi nhớ anh.

“Đúng rồi, người bắt cóc em.....bây giờ như thế nào rồi?”

“Em đang lo lắng cho ông ta?”

“Không, không có! Chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, ông ta như thế nào rồi?” Dựa vào tính cách của anh, kẻ nào dám đắc tội với anh, hậu quả nhất định rất thảm.

“Không sao cả.” Chẳng qua chỉ trở thành đồ ăn cho vài con sói, chỉ còn lại một đồng xương. Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu rét lạnh, lộ ra một luồng khí tán bạo thù địch.

“Không sao cả là sao hả? Thực ra.....chuyện này cũng không thể trách ông ta, ông ta cũng bị ép đến bước đường cùng. Ông ta vẫn còn vợ con, em không muốn vì em.....”

“Lương thiện qua, cũng phải chuyện tốt. Trong cái thế giới này, tự bảo vệ chính mình và chống trả lại là bản năng sinh tồn cần thiết. Nếu không, em sẽ bị người khác ăn đến nỗi ngay cả xương cũng không còn.”

Ngoại trừ trên thương trường đấu đá lẫn nhau, bình thường anh cũng không muốn gây thù hằn. Nhưng có người dám chọc đến anh, anh tuyệt đối sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần, khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

“Em biết chứ, nhưng mà.....”

“Được rồi, tôi không muốn nói về vấn đề này nữa. Lên lầu thôi!”

“Ờ.....” Nhìn sắc mặt của anh không tốt, Uất Noãn Tâm không muốn anh không vui, thức thời ngậm miệng lại, theo anh về phòng.

Anh đưa cô đến cửa phòng. “Đi vào đi!”

Cô có chút mất mát. “Anh, anh hôm nay không ngủ cùng em sao?” Mấy ngày nay, anh đều ở bên cô, ngủ ở trên ghế sofa, cho nên cô ngủ mới yên tâm như vậy.

“Em đã hồi phục rồi, không cần tôi ở bên nữa. Tôi còn có việc phải giải quyết, em ngủ đi!” Nam Cung Nghiêu đè nén lưu luyến, quay người đầu cũng không quay lại bước đi.

Thực ra, anh đang khống chế bản thân, anh sợ tiếp tục gần gũi cô, bản thân sẽ không thể kiềm chế mà chìm đắm, cuối cùng có một ngày sẽ hối hận.

“Vâng! Vậy anh làm việc đi, nhớ phải chú ý nghỉ ngơi đó.” Uất Noãn Tâm vẫn cứ không nỡ rời mắt nhìn anh bước đi, cố gắng không thể hiện ra sự ỷ lại. Đứng yên tại chỗ rất lâu, mới trở về phòng mình.

Nằm trên giường, nhắm mắt lại, cố gắng ngủ, nhưng cứ lặn qua lặn lại không tài nào ngủ được, ngay cả đếm cừu cũng vô dụng. Càng ép buộc bản thân buồn ngủ, thì lại càng tỉnh. Nhìn chiếc ghế sofa trống rỗng, trong lòng rất mất mát.

Nếu như bây giờ đi tìm anh, anh có cảm thấy cô rất phiền hay không? Có đuổi cô ra ngoài không?

Cô không muốn quấy lấy anh, nhưng mà.....nhớ anh quá đi!

Lý trí cuối cùng cũng không thắng được khát vọng tận trong đáy lòng, ngồi dậy chầm chậm đi đến cửa phòng anh, đứng ở đó một lúc lâu, mới lấy hết dũng khí, gõ cửa. “Nam Cung Nghiêu.....anh ngủ chưa?”

“Vào đây!”

Cô cố nén sự vui mừng đang nhảy nhót, nhút nhát rụt cổ bước vào, ngón chân vẽ vòng tròn trên mặt đất. “Em, em có hơi sợ, tối nay có thể ngủ ở phòng anh được không?”

Trong lòng Nam Cung Nghiêu xem thường, gối cũng đã ôm qua đây rồi, ý đồ cũng quá rõ ràng, còn cần phải hỏi ý kiến của anh sao? Anh giả vờ lạnh lùng, nghiêng đầu ý nói cho phép.

Uất Noãn Tâm thêm gào lên tiếng “yeah”, vô cùng vui sướng, nhưng vẫn giả vờ rất bình tĩnh. “Anh an tâm làm việc, em đảm bảo không phát ra bất cứ âm thanh nào ảnh hưởng đến anh, nhất định!”

Ý thức được bào thân vẫn đang nói luyện thuyên không ngừng, vội ngậm miệng lại, giống một con sâu nhỏ leo lên giường, dùng chân cuộn tròn lại.

Nam Cung Nghiêu không khỏi cảm thấy buồn cười. Không thể không thừa nhận, có một vài động tác nhỏ của cô, quả thật vô cùng đáng yêu. Là đầu óc chưa trưởng thành sao? Giống như một đứa trẻ, có lúc thực hết cách với cô.

Thực ra về đến phòng suốt hai giờ, anh một chữ cũng đọc không vô. Trong đầu toàn nghĩ đến Uất Noãn Tâm.

Không có anh bên cạnh, cô có thể ngủ ngon không? Cô đang nghĩ gì? Đang làm gì? Có đá chặn không, trên người cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, rất dễ bị cảm lạnh, vừa nãy hẳn đã nhắc cô đổi quần áo rồi.

Vài lần muốn đứng dậy đi đến phòng cô, đều phải nhịn xuống. Dù sao cũng do anh đều nghị chia phòng để ngủ, trở về tìm cô, khó tránh khỏi mất mặt, cũng không tìm được cớ gì hay ho. Lỡ cô chưa ngủ, anh nên giải thích sao đây? Càng nghĩ càng hối hận, lúc này không nên từ chối như vậy, hại bản thân đứng ngồi không yên.

Đúng lúc này, cô tự mình ôm gối chạy qua đây, còn đề nghị ngủ cùng anh, đúng lúc trúng ý của anh, cảm động thật. Nhưng anh cần phải nhìn xuống, không thể để cô nhìn ra, nếu không cô nhất định sẽ đắc ý.

Hai người đều có tâm sự của riêng mình, nhưng không thể nghi ngờ buổi tối có thể ngủ cùng nhau ai cũng đều cảm thấy rất vui vẻ.

Nam Cung Nghiêu lúc đang bán sức làm việc, Uất Noãn Tâm trộm ‘thường thức’ anh. Không phải có câu nói ‘người đàn ông lúc nghiêm túc là đẹp nhất’ sao? Quả thực đúng như vậy.

Ánh mắt của anh rất chuyên tâm, giống như bất kỳ chi tiết vụn vặt nào cũng không thể thoát khỏi cách nhìn của anh. Nhìn thái độ lúc anh xem tài liệu, cũng có thể tưởng tượng được lúc anh ở trên thương trường bày mưu tính kế, chỉ điểm giang sơn như thế nào. Khó trách anh có thể dẫn dắt cấp dưới, đưa ‘Hoàn Cầu’ trở thành doanh nghiệp lớn nhất Đài Loan.

Một vị lãnh đạo sáng suốt, thường chiếm một nửa nhân tố thành công của doanh nghiệp.

Bây giờ vẫn còn rất khó tin, một người đàn ông lợi hại như vậy, xa ngoài tầm với như vậy, cao cao tại thượng như vậy, lại là chồng cô. Đương nhiên, trên danh nghĩa cũng tính.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 190: Anh Phải Làm Thế Nào Với Em Đây?

Lúc trước cảm thấy áp lực rất lớn, bây giờ nha..... dường như hơi có cảm giác tự hào, kiếp trước cô nhất định đã làm rất nhiều chuyện tốt!

Càng nghĩ càng cảm thấy hạnh phúc, có một cảm giác xúc động muốn xông qua đó..... hôn anh một cái!

Bình tĩnh..... phải bình tĩnh!

Không thể làm mất hình tượng được.

Nhịn xuống.....nhịn xuống.

Uất Noãn Tâm ngủ thiếp đi, ngay cả chính mình ngủ lúc nào cũng không hay biết. Dù sao biết anh vẫn ở bên cạnh, ngủ vô cùng yên tâm. Đợi đến khi Nam Cung Nghiêu giải quyết xong một đồng tài liệu, cô đã ngủ hơn một tiếng đồng hồ. Anh tắt đèn, chỉ để lại một chiếc đèn tường, đi đến bên giường. Quả nhiên, tướng ngủ của cô vẫn xấu như vậy, cơ thể uốn éo như một con sâu, chân đã bị đá xuống giường từ sớm.

Anh không khỏi nở nụ cười, xoay người nhặt lên, giúp cô đắp. Có lẽ cô cảm thấy nóng, vô thức giãy dụa vài cái, anh lại giúp cô đắp lại từ đầu, cô mới yên phận, tiếp tục ngủ yên.

Nhìn thấy cô như vậy, lòng anh trở nên mềm yếu, rất muốn thời gian dừng lại. Anh biết rất rõ, trải qua mấy ngày ở bên nhau, đặc biệt sau vụ bắt cóc. Anh đối với cô, càng quan tâm hơn lúc trước. Có thể nói, để bụng. Chỉ là, anh vẫn một mực chống lại, luôn kiềm chế.

Giữa hai người họ, có rất nhiều vấn đề, ví như sự thật. Một ngày nay, anh có thể đối mặt với cô bằng con người thực của mình, bởi vì ở đây là Paris.

Ở một quốc gia xa lạ, anh có thể không cần suy nghĩ nhiều, ví dụ như lợi ích liên quan giữa hai người, hôn nhân thương mại.

Thực ra anh luôn hiểu rõ, hai người họ không thể ở cùng với nhau. Bởi vì, trong lòng anh đã có một người con gái khác, cô ấy mới là người thực quan trọng nhất với anh. Vì cô ấy, anh có thể từ bỏ tất cả, bao gồm cô.

Một số rắc rối phiền phức lại một lần nữa dấy lên trong đầu anh, Nam Cung Nghiêu vô cùng bất lực, nhẹ nhàng sờ má của cô, thì thào. “Uất Noãn Tâm, anh phải làm thế nào với em đây?”

.....

Không biết ngủ bao lâu, khoảng hơn nửa đêm, Uất Noãn Tâm tỉnh dậy. Thói quen nhìn về phía tay phải, trống không. Lúc này mới nghĩ đến đang ở trong phòng anh, nhưng mà bên trái cũng không có người.

Anh đi rồi?

Cô ngồi dậy, bất an tìm kiếm bóng dáng của anh, dựa vào ánh đèn tường, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu ngồi ở quầy bar uống rượu, đi chân trần qua đó, nhẹ giọng hỏi: “Anh.....vẫn chưa ngủ sao?”

“Ngủ không được!”

“Ồ.....có tâm sự phải không?”

“Không có. Chỉ muốn uống rượu thôi.”

“Vậy em uống với anh nha!” Uất Noãn Tâm ngồi cùng chỗ với anh, cũng đổ một ly rượu cho chính mình. “Em kính anh.”

Anh cười. “Rượu vang không phải uống như vậy.”

“Uống như thế nào chỉ là hình thức, tấm lòng mới quan trọng. Đến đây, ly thứ nhất, em kính anh, cảm ơn anh đã đưa em đến Paris.”

Anh cười, cùng ly với cô. Hai ly rượu cùng vào nhau, vang lên âm thanh sắc nét.

“Ly thứ hai, kính anh, cảm ơn anh đã cứu em.”

“Ly thứ ba, vẫn kính anh, cảm ơn anh đã cho em nhiều khoảng thời gian vui vẻ.” Uất Noãn Tâm một ngụm uống sạch, lấy tất cả kỷ niệm xem như rượu, tất cả dung nạp vào trong người.

Nam Cung Nghiêu cũng ngửa đầu lên uống sạch, nhìn xa xăm về phía mặt trăng không nói lời nào.

“Ở đây, rất đẹp.....nếu như có thể ở đây mãi, thì tốt biết mấy, đáng tiếc.....sắp phải trở về rồi đúng không?”

“Ừ! Qua hai ngày nữa.”

“Ồ.....” Cô cố gắng làm cho chính mình thoải mái. Trải qua bao nhiêu kỷ niệm đẹp như vậy, cô hẳn phải thấy đủ, không nên quá tham lam. Giả vờ không để ý, tùy tiện nói: “Sau khi về Đài Loan, tất cả đều không còn giống như vậy nữa rồi.....”

“Có lẽ.....”

Có cảm giác anh đang có tâm sự, cô không biết nên nói gì tiếp.

“Mẹ em mất lúc nào vậy?”

Anh đột nhiên hỏi, cô sững người, trả lời: “Một tháng trước khi em đến Đài Bắc, bà ấy bị một cơn bệnh nặng. Em không hề biết, ba của mình là ai.

Cho đến trước khi mẹ mất, bà mới nói cho em biết thân phận của ông ấy. Nguyên vọng trước khi lâm chung của bà, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng phải trở về nhận ba, đây cũng là nguyên nhân em gả cho anh. Số vận thực sự rất kỳ diệu, cũng rất thích đùa đùa con người, không phải sao?”

“Em hối hận không?”

“Đã từng hối hận, bây giờ.....không biết. Cho dù hối hận cũng vô dụng thôi, chúng ta đã kết hôn rồi.”

“Nếu như tôi nói.....chỉ cần em muốn ly hôn, tôi đồng ý, em thấy sao? Không phải em luôn muốn tự do hay sao?”

Đổi lại là lúc trước, Uất Noãn Tâm nhất định cảm động đến rơi nước mắt, không có bất cứ do dự gì ly hôn với anh. Nhưng bây giờ, cô thực sự không biết. Rõ ràng biết hai người họ không có kết quả, nhưng vẫn không nỡ, không thể buông bỏ anh được.

Nhìn thấy anh nghiêm túc nhìn mình, đang chờ đợi một câu trả lời chắc chắn, cô có hơi hoang mang, không biết làm sao, lảng tránh ánh mắt của anh. “Chuyện này.....sau này nói đi.....không phải mình em có thể quyết định được.”

Nam Cung Nghiêu biết cô đang rón tránh, thực ra anh cũng không biết nên làm sao mới đúng đây? Rõ ràng buông tay mới thực sự tốt cho cô, lại không thể buông tay.

“Đúng rồi, em nghe Thiếu Khiêm nói, cha mẹ anh.....đã qua đời lúc anh còn rất nhỏ.”

Hai mắt Nam Cung Nghiêu tối sầm lại, lộ ra sự cay đắng nhàn nhạt. Chuyện đã qua mười năm rồi, mỗi lần nghĩ đến, vẫn đau như cắt từng miếng thịt, đau tận xương tủy. Anh nhỏ giọng nói “ừm!”, “đúng!”

Cô vốn muốn nói, nếu như anh không muốn nói cũng không sao, lại nghe thấy anh nói.

“Cha tôi là một người kinh doanh bình thường, mẹ ở nhà làm nội trợ, một nhà bốn người, mặc dù không giàu có, nhưng rất ấm áp. Có lần, cha tôi đi công tác từ Đức về, mẹ tôi đi đón ông ấy. Trên đường trở về, xảy ra tai nạn giao thông, vong mạng. Tôi biết được chuyện này không phải là ngoài ý muốn, cảnh sát đã ra kết luận rồi. Mấy năm nay, tôi vẫn luôn điều tra, rốt cuộc kẻ nào đã làm.”

“Nếu như điều tra ra là ai làm, anh sẽ làm sao?”

“Để cho kẻ đó cũng nếm thử mùi vị đau khổ mất đi người thân.” Ánh mắt của anh đầy căm phẫn, âm hận, độc ác, khiến cho Uất Noãn Tâm hết hồn, thầm hy vọng chỉ là ngoài ý muốn.

Trên lưng anh đã gánh quá nhiều trách nhiệm, cô không hy vọng anh bị cuốn vào trong vòng xoáy thù hận, điều này chỉ khiến anh càng thêm đau khổ. Cuộc sống không phải chỉ có đấu đá trên thương trường và báo thù, anh nên sống vui vẻ hơn.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 191: Ăn Sạch Cô!!

Không muốn khiến anh tiếp tục chìm trong đau khổ, Uất Noãn Tâm thay đổi chủ đề. “Đừng nghĩ nữa, uống rượu đi.....em tiếp tục kính anh một ly. Nếu không, chúng ta chơi trò kéo búa bao thấy sao? Người thua phạt rượu.....”

Nam Cung Nghiêu nhú mày, khinh thường thốt ra hai chữ. “Ngây thơ!”

“Đến đây, đến đây, không chơi oanh tù xì, uống rượu đâu còn ý nghĩa nữa.”

Uất Noãn Tâm giống như một đứa trẻ bám dúi không buông, vừa làm nũng, vừa lắc cánh tay của anh, khẳng khẳng muốn chơi, Nam Cung Nghiêu bị bám không còn cách nào, đành phải chơi trò chơi ngây thơ này với cô. Cô thua liên tục mười mấy ván, uống mười mấy ly.

Khốn khiếp thật! Trò chơi kéo búa bao không phải trò dựa vào vận may sao? Không dính líu gì đến chỉ số thông minh được chưa? Ván nào cũng thua là sao? Thua thiệt quá mà!

Miệng nhỏ chu lên. “Này.....không phải anh gian lận chứ?”

“Không phải gian lận, là em quá ngốc. Kéo, búa, bao, bao, búa, kéo.....” Anh chỉ vào đầu cô, không còn lời nào để nói. “Em không thể thay đổi trình tự sao?”

“Đau.....” Uất Noãn Tâm xoa trán, mếu máo. Đáng ghét, cứ vậy bị anh phát hiện ra, bản thân cô cũng không ý thức được mà!

Rượu vào, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, cơ thể bất giác lắc lư. “Em, em sao cứ cảm thấy.....bầu trời đêm đang chuyển động vậy? Còn chuyển động cực kỳ nhanh.....”

“Em uống say rồi!”

“Em không say mà!” Cô đẩy tay anh ra.

“Em chỉ là.....chỉ là có chút choáng.....”

“Ngốc nghếch!” Nam Cung Nghiêu để đầu cô dựa vào vai mình, dùng sức rất nhẹ, lại có cảm giác rất an toàn. “Choáng thì dựa vào vai tôi!” Thực sự chịu không nổi tính ương bướng của cô, rõ ràng không thể uống, còn dám oanh tồ uống rượu, muốn chết sao?

“Ừm.....như vậy đỡ hơn nhiều.....” Uất Noãn Tâm cười ngu ngơ. Thực ra ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo, chỉ là đầu choáng váng, một luồng nhiệt từ dưới xộc lên, nói không rõ vì sao, chỉ là cảm thấy rất xúc động, đặc biệt muốn làm loạn chuyện gì đó, làm ầm ĩ lên.

Ừm.....rất xúc động nha.....vô cùng xúc động.....

Cơ thể rất nóng rất nóng.....nóng rực.....

“Này.....” Cô ngẩng đầu gọi Nam Cung Nghiêu, còn anh vừa đúng lúc cúi đầu xuống, mũi của hai người vì vậy chạm vào nhau, mắt lớn nhìn mắt nhỏ, chỉ còn lại khoảng cách của đôi lông mày.

Ba mươi giây sau.

Cũng không biết là ai chủ động.

Bốn cánh môi dán chặt vào nhau, dịu dàng như nước tràn trọc, mô tả đường nét của từng cánh môi.

Nam Cung Nghiêu vốn chỉ muốn lướt nhẹ thôi, nhưng cái hôn bất ngờ này khiến cho anh không thể ngừng lại, hoàn toàn chìm trong cơn say, càng hôn càng sâu, càng hôn càng nhiệt tình, lấy tất cả những áp lực của tình cảm hoàn toàn đặt trên cái hôn này.

Đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng của cô, dây dưa với cô, một mùi rượu nồng nhiệt ở trên lưỡi giao nhau, tê liệt dây thần kinh.

Nụ hôn của anh càng ngày càng mãnh liệt, tiến quân thần tốc, tùy ý khuấy động, làm cho Uất Noãn Tâm chút khó chịu, nhưng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Đầu lưỡi của hai người quấn chặt lấy nhau, cơ thể cũng chặt chẽ triền miên, hai bên hận không thể đem đối phương nhập vào trong bản thân.

Một ngọn lửa dục vọng ở trong cơ thể của Nam Cung Nghiêu hùng hực thiêu đốt, tay bắt đầu không yên phận, dọc theo bắp đùi luồn vào trong áo của Uất Noãn Tâm, nhanh chóng cởi bỏ áo nhỏ, quăng qua một bên, không có gì ngăn chặn mà bắt đầu vuốt ve, nhẹ nhàng xoa nắn, trêu chọc, làm cho cô run lên không ngừng.

Giống như một con tôm bị luộc chín, cong người lên, trong miệng không khống chế được phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ.

Nam Cung Nghiêu từ từ đặt cô xuống đất, một tay chống lên, để không đè đau cô. Hai người với tư thế mập mờ nam trên nữ dưới, tiếp tục hôn nhau.

“Ừm.....nhẹ, nhẹ chút.....” Bởi vì anh không chế không được lực, xoa nắn nơi đầy đà của cô, Uất Noãn Tâm cảm thấy hơi đau, nhưng đồng thời cũng có một loại cảm giác kỳ diệu.

Nghe thấy tiếng rên rỉ từ chối lại như đón chào, Nam Cung Nghiêu cảm thấy bản thân muốn bùng nổ. Ánh trăng chiếu xuống cơ thể cô, làn da trắng

nón không tì vết của cô lộ ra trong không khí, đẹp như một khối ngọc vậy.

Một đôi thỏ ngọc mặc dù không phải rất lớn, nhưng đầy đặn, hiện lên một màu hồng phấn nhàn nhạt, lộ ra sự cảm dỗ của một thiếu nữ.

Thị giác đã nhận được một sự cảm dỗ cực lớn, thần kinh “bùng bùng” nổ vang, cơ thể của Nam Cung Nghiêu gần như sôi trào lên, cả người hưng phấn đến muốn nổ tung, ngọn lửa nóng bỏng cháy trong đôi mắt.

Tay chạy thẳng xuống dưới, cuối cùng dừng trên quần nhỏ, vuốt ve nơi mềm mại cách quần nhỏ một lớp của cô, một cảm giác tê dại đánh thẳng vào người Uất Noãn Tâm, cô cảm thấy ở bên dưới rất nóng, giống như bị lửa đốt vậy, cơ thể cũng rất trống rỗng. “Nam Cung Nghiêu.....em.....em.....”

Anh cười rất xấu xa.

“Em sao nào?”

“Em.....em không biết nữa.” Cô lắc đầu liên tục, sắp phát điên lên.....

Ngón tay của anh ma sát cô, dịu dàng dụ dỗ. “Đem bản thân giao cho anh, được không?”

Anh biết cô say rồi, nhưng anh rất tỉnh ráo, làm như vậy rất bĩ ối, nói không chừng sẽ hối hận. Nhưng, anh thực sự muốn cô muốn rất lâu rồi, anh không cách nào tiếp tục nhịn nữa, muốn một phen xé rách hết nội y của cô.

Không khí càng ngày càng cháy bỏng.....

Anh như con thú động dục, còn cô giống như một con thỏ trắng đáng thương nằm run rẩy dưới người anh, trêu chọc khiến cho anh hận không thể một ngụm nuốt trọn.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động ở trên bàn đột ngột đổ chuông.

Nam Cung Nghiêu rửa thầm, cầm lấy di động tính quang nó ra xa, nhưng tên hiển thị trên màn hình lại khiến anh sững người. Cả người như đông cứng như một tảng băng, từ đầu lạnh đến chân.

Anh nhìn ánh mắt bởi vì dục vọng mà mơ màng của Uất Noãn Tâm, lại nhìn về phía di động, cuối cùng khó khăn lựa chọn một trong hai người.

Ngắt điện thoại, ôm Uất Noãn Tâm dậy, chậm chậm đặt trên giường, đắp chăn, hôn lên trán cô. “Ngủ đi!”

Cô nắm lấy tay anh, đáng thương nhìn anh chăm chăm. “Anh muốn.....đi đâu? Em là sai điều gì phải không, chộc anh không vui sao? Xin lỗi, em.....”

“Không có! Em ngủ trước đi, tôi sẽ mau chóng quay lại.”

“Nhưng mà.....”

Anh đẩy tay cô ra, đầu cũng không quay lại đi đến quầy bar, cầm điện thoại gọi lại. “Có chuyện gì sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 192: Xem Như Chưa Từng Xảy Ra

“Nam Cung Nghiêu! Anh dám ngắt điện thoại của em, thật quá đáng mà! Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nha! Anh đang bận rộn với cô nào đó phải không? Em quấy rầy anh sao?” Người ở đầu dây bên kia, giọng điệu như đang nói giỡn, nhưng vẫn lộ ra vẻ không vui.

“Không có!” Nam Cung Nghiêu thở dài. Thực ra, cuộc điện thoại này đến rất không đúng lúc. Nhưng đối tượng là người đó, anh không thể tức giận.

“Anh đến Paris rồi, tại sao không gọi điện thoại cho em hử?”

“Điều đó không cần thiết.”

“Là không cần thiết, hay cố ý tránh né em hả? Anh còn mua một tòa lâu đài đúng không? Tặng cho người phụ nữ kia phải không?”

“.....Không phải!” Nam Cung Nghiêu im lặng.

Uất Noãn Tâm từ xa xa nhìn thấy anh đứng dưới bóng trăng, đoán ra được cuộc điện thoại này là ai gọi đến. Chỉ có người đó, mới khiến anh lộ ra thái độ vui vẻ lại có chút mất mát kia! Tựa như có một cây kim đâm vào tim, rất muốn khóc.....

Cô không biết hai người đó đang nói gì, sau khi ngắt điện thoại, anh vẫn đứng tại chỗ rất lâu, rút một điếu thuốc ra hút. Trán vẫn nhúu lại như cũ, chưa hề giãn ra.

Rất lâu rất lâu sau, mới quay trở về giường. Nhưng cô quay người lại, giả vờ ngủ, khóe mắt lại rơi nước mắt.

Cô ép chính mình không nghĩ đến những chuyện buồn đó, cố gắng ngủ, một đêm không yên. Ngày hôm sau lúc thức dậy, đầu óc nặng nề, choáng váng, người ở bên cạnh đã không thấy bóng đâu.

Tối hôm qua sau khi uống say, hai người nói điều gì đó, cô điều quên sạch, nhưng lại nhớ rõ hai người sau khi say suýt chút đã xảy ra quan hệ, cuối cùng vì một cuộc điện thoại mà dừng lại, không biết nên cảm thấy may mắn hay nên cảm thấy đau lòng đây.

Trải qua chuyện của Lương Cảnh Đường, cô khắc sâu cảm nhận làm lơ trước một chuyện chỉ càng khiến cho mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, bản thân không quyết đoán sẽ lần nữa dẫm lại vết xe đổ đó. Trước khi Nam Cung Nghiêu phát hiện, cô nên thẳng thắn với anh rằng cô không phải là xử nữ mới là cách tốt nhất, nhưng mà.....cô thực sự rất khó mở miệng, cô sợ anh sẽ ghét bỏ cô.

Chỉ là..... nếu như anh chỉ xem cô là một đoán phù dung sớm nở tối tàn, dục vọng của cơ thể chẳng qua cũng chỉ bị hấp dẫn trong một giây phút đó. Dù sao, người trong lòng anh thực sự yêu sâu đậm, là một người con gái khác. Tối qua anh trong thời điểm qua trọng nhất dừng lại, ôm cô lên giường, rồi gọi điện thoại cho người con gái kia. Bên trọng bên khinh, không phải đã rõ ràng rồi sao.

Cô cần gì ép chính mình luẩn quẩn trong đó, tự làm khổ mình.

Cổ họng chua xót, mắt cũng bắt đầu sưng lên, cảm giác này, thực sự rất khó chịu. Uất Noãn Tâm ôm ngực, muốn làm cho nó không cần phải đau đến vậy, không cách nào kiềm chế được.

Lúc này, Nam Cung Nghiêu đẩy cửa vào, cô vội vàng lau sạch nước mắt trên khóe mắt.

“Em tỉnh rồi.”

“Ủm! Buổi sáng tốt lành.” Cô miễn cưỡng nở một nụ cười, nhưng sắc mặt trắng bệch, Nam Cung Nghiêu vẫn nhìn ra được cô đang miễn cưỡng chính mình, tự động anh cũng biết được vì chuyện gì, đây cũng chính là chỗ khiến anh bối rối nhất. Chỉ là, anh không nói đến, rất bình tĩnh hỏi cô. “Muốn ăn sáng không?”

“Được, được thôi.....” Cô ngồi dậy, lướt qua anh, do dự dừng bước lại. “Tối qua.....quấy rầy anh rồi phải không? Xin lỗi nhé! Sau này, em sẽ không quấy lấy anh ngủ cùng nữa.” Nói xong câu đó, cô bước nhanh ra ngoài, bởi vì tim thực sự quá đau, cô đã không cách nào kiềm nén được nữa.

Cô biết rõ làm như vậy giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện, vừa nhìn là biết cô đang hờn dỗi, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được.

Nam Cung Nghiêu cũng không nói nhiều, theo cô xuống lầu ăn sáng. Hai người giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng lại cảm thấy thật nhạt nhẽo. Muốn nói điều gì đó, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nửa chừng, Nam Cung Nghiêu nói: “Hôm nay tôi có vài cuộc họp quan trọng, không thể ở cùng em. Nếu như em muốn ra ngoài chơi, tôi có thể phái vài vệ sĩ đi với em.”

“Vâng! Anh không cần lo lắng, tự em biết sắp xếp.” Uất Noãn Tâm không có khẩu vị mà gặm nhấm bữa sáng, một lúc sau, ập a ập úng nói: “Tối qua.....”

“Xem như chưa xảy ra chuyện gì!” Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười cũng xem là dịu dàng, chỉ là trong mắt Uất Noãn Tâm, chỉ thấy sự tàn nhẫn và tuyệt tình. Cô biết rõ, chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn, cuối cùng chẳng qua bản thân tự chuốc lấy nhục nhã. Ép chính mình mở ra một nụ cười. “Vâng, em cũng tính nói như vậy.”

Hai người không nói thêm lời nào, Nam Cung Nghiêu ăn xong bữa sáng liền đi họp. Uất Noãn Tâm vốn không định ra ngoài, nhưng trong lòng thực sự quán phiền muộn, muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa. Sau khi lên xe, hai vệ sĩ cũng ngồi vào theo.

Cho đến khi cô xuống xe, một bước vẫn không rời đi theo cô, cực kỳ gây sự chú cho người khác. Cô đành phải uyển chuyển tỏ vẻ, hy vọng bọn họ có thể đi cách cô năm mét, nếu không cả người cô cảm thấy không thoải mái.

Bọn họ theo lệnh cách xa cô một chút, lúc này cô mới thể tự nhiên thoải mái, một mình đi dạo phố. Vừa đi đến một cửa hàng quà tặng nhỏ, đột nhiên đụng phải một người, người đó không xin lỗi, vội vàng bước đi.

Ngay sau đó, Uất Noãn Tâm nghe thấy có tiếng người con gái hét lên. “Vớ tiền của cô bị trộm rồi kìa!”

Vừa chạm vào, mới phát hiện mất rồi.

Vừa quay đầu lại, một dáng người cao gầy đã xông về phía trước, nhanh chóng quật ngã xuống, hung hãn đè tên đó xuống dưới đất, thuận lợi lấy lại vớ tiền trên tay tên đó.

Lúc Uất Noãn Tâm đuổi đến đó, cảnh sát đã áp giải kẻ trộm đó đi.

Một dáng người xuất chúng, khuôn mặt xinh đẹp đi đến. “Vớ tiền của cô!”

“Cảm ơn!” Uất Noãn Tâm vô cùng cảm động. Bên trong có rất nhiều giấy tờ và thẻ, nếu như mất rồi rất phiền phức.

“Ở đây rất nhiều kẻ trộm, sau này phải chú ý một chút.”

“Ừm!” Cô ngẩng đầu, kinh ngạc một lúc.

Biết búp bê barbie lớn lên trông như thế nào không? Người con gái trước mặt, từ đầu đến chân là bản sao của búp bê barbie, đôi mắt to ơ là to, đồng tử đen nhánh tựa như thủy tinh đen, đôi lông mày đậm uốn lượn, chỉ một cái chớp mắt, cũng toát lên vẻ xinh đẹp vô cùng.

Nhìn cô ấy giống như barbie, dáng người cũng rất giống, cũng rất dũng cảm, có thể bắt kẻ trộm.

Cô ấy chỉnh lại balô trên vai, nở nụ cười với cô. “Tôi đi trước đây, chúc cô du lịch vui vẻ.”

Uất Noãn Tâm bị vẻ đẹp cô ấy làm cho sững người một lúc mới hồi phục tinh thần, thở dài, có cần đẹp đến vậy không!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 193: Không Nỡ

Đi dạo một vòng, cảm thấy không có gì thú vị, thêm vào đó còn bị vệ sĩ đi theo, một chút tự do cũng không có. Uất Noãn Tâm đi dạo chưa đến hai tiếng đã quay trở về nhà.

Trên con đường về nhà trái dài hàng cây rậm rạp, ngạc nhiên thấy một dáng người quen thuộc, cô vội bảo vệ sĩ dừng xe lại, chào hỏi cô ấy.

“Là cô, trùng hợp thật!”

“Đúng đó! Tôi đang định hỏi đường, lâu đài Alibi đi như thế nào?”

“Cô đến đó làm gì?”

”Tìm người thân.”

“Vừa hay tôi cũng muốn đến đó, còn xa lắm, lên xe đi!”

“Cám ơn nhé!”

Uất Noãn Tâm rót một ly nước cho cô ấy. “Người thân của cô tên gì vậy? Có lẽ tôi cũng biết đó.”

“Chuyện đó, giữ bí mật trước, đợi lát nữa sẽ giới thiệu hai người với nhau!”

“Được thôi! Cô rất đẹp nha, giống như.....”

“Búp bê barbie phải không? Từ nhỏ đến lớn, tôi nghe không dưới một ngàn lần.” Cô ấy làm vẻ mặt bất đắc dĩ. “Thực ra cô không yếu đuối cũng không nhu nhược một chút nào.”

“Từ hành động cô bắt trộm đã thấy được rồi.”

“Ha ha! Tôi dùng tay không để bắt đó nha! Tên đó chỉ biết vài công phu mèo cào, hai ba quyền đã có thể hạ được rồi. “Cô ấy hoạt bát làm vài động tác múa máy.

Uất Noãn Tâm cũng mỉm cười theo, cô thực sự rất thích tính cách của cô ấy. Tựa như một đóa hoa hướng dương vậy, chỉ cần nhìn cô ấy, liền cảm thấy tâm trạng rất sáng lạn. Người con gái như vậy, nhất định có rất nhiều đàn ông theo đuổi!

Xe từ cửa sắt lớn chạy thẳng vào trong lâu đài, xuống xe, Uất Noãn Tâm hỏi cô ấy: “Đến rồi, người cô tìm đang ở đâu?”

“Thực ra người tôi tìm, cô cũng biết đó.” Cô ấy cười một cách thần bí, vừa nói xong. Người giúp việc đi đến, cung kính cúi người xuống. “Thiếu phu nhân, cô trở về!”

‘Búp bê barbie’ kinh ngạc mở to hai mắt. “Thiếu phu nhân? Cô là.....vợ của Nam Cung Nghiêu sao?”

“Um, đúng vậy, cô biết anh ấy à!”

“Hai người.....kết hôn rồi sao?” Cô ấy kinh ngạc đến mức lời nói cũng không được lưu loát.

Uất Noãn Tâm nhìn sắc mặt cô ấy không được bình thường, cảm thấy có chút kỳ lạ. “Ủm! Sao vậy?”

“Không, không sao cả.” Cô ấy mặc dù lắc đầu, nhưng sắc mặt vô cùng phức tạp, giống như rất đau khổ, quay đầu bỏ đi. “Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

“Cô không phải đến tìm người sao? Đây.....” Uất Noãn Tâm không kịp kéo tay cô ấy lại, cô ấy đã chạy rất xa rồi, cô không vui nhíu mày lại.

Không lẽ, cô ấy biết Nam Cung Nghiêu sao?

Buổi tối tám giờ, Uất Noãn Tâm đang thu dọn hành lý, Nam Cung Nghiêu gõ cửa, cô quay đầu về phía anh mỉm cười. “Đi vào đi!”

“Em đang làm gì vậy?”

“Thu dọn hành lý đó!” Cô cố gắng kiềm chế sự mất mát, giả vờ sóng yên biển lặng. “Không phải anh nói hai ngày sau sẽ quay về sao? Cho nên em thu dọn đồ đạc lại, để tránh đến lúc đó lại vội vàng.”

Nghe cô nói như vậy, ánh mắt của Nam Cung Nghiêu có chút không vui. Là anh nói, hai ngày sau hai người quay về Đài Loan. Nhưng anh phát hiện, chính mình không muốn rời khỏi nơi này. Sau khi xảy ra chuyện tối qua, anh cố ý mượn công việc làm cái cớ tránh mặt cô, vốn định tối này không về, nhưng vẫn không kiềm chế được khát vọng muốn thấy cô, vội vàng quay về.

Nhìn thấy cô sắp xếp hành lý gần như xong xuôi rồi, anh bước nhanh về phía trước, đè hành lý của cô xuống. “Bang” một tiếng, động tác rất thô bạo.

Cô không hiểu. “Sao vậy?”

“Chúng ta ở đây thêm một tuần nữa!”

“Hở?” Anh không giống người dễ dàng thay đổi quyết định nha! Uất Noãn Tâm rất vui mừng, nhưng không khỏi có chút lo lắng. “Nhưng công ty còn rất nhiều việc cần anh giải quyết, chúng ta đã ở Paris mấy tuần liền rồi, sợ như vậy không hay lắm đâu.....”

Trán anh nhíu chặt lại. “Em không muốn sao?”

“Không phải không muốn.....chỉ là.....”

“Cứ quyết định vậy đi. Đem hành lý đặt trở lại chỗ cũ đi.” Nhìn thấy cô thu xếp xong xuôi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ đi, Nam Cung Nghiêu lúc này cảm thấy rất chướng mắt.”

“Ồ.....” Uất Noãn Tâm không khỏi lắc đầu. Người nói đi là anh, không đi cũng là anh, người gì đâu kỳ quái. Nhưng mà, ở lại, so với đi vẫn tốt hơn! Nghĩ đến việc có thể cùng anh trải qua ‘thế giới hai người’ thêm một tuần nữa, không kiềm được cảm thấy vui sướng.

“Hôm nay đã đi đâu?”

“Ủm! Đi dạo ở trung tâm mua sắm hai tiếng rồi quay về, còn suýt chút bị người khác trộm mất ví tiền. Còn may, có một cô gái giúp em bắt trộm. Trên đường về nhà, em còn gặp cô ấy. Cô ấy hỏi em lâu đài Alibi đi như thế nào, cô ấy nói muốn tìm người thân, tiện đường em dẫn cô ấy theo. Cuối cùng, vừa xuống xe, cô ấy lại vội vàng rời khỏi.” Cô nhún vai. “Thật kỳ lạ!”

Nam Cung Nghiêu nghĩ đến chuyện gì đó, dường như có chút căng thẳng, giọng nói bình tĩnh như mọi ngày cũng mất đi. “Cô ấy.....trông như thế nào?”

“Rất xinh đẹp, rất giống búp bê barbie!”

Quả nhiên là người đó!

Bóng dáng suy đoán trong trái tim đang bất an đã được xác nhận, sắc mặt của Nam Cung Nghiêu đột nhiên thay đổi, bàn tay nắm chặt lại. Một câu cũng không nói, tông cửa xông ra khỏi phòng.

“Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Nghiêu.....anh đi đâu?” Uất Noãn Tâm đuổi theo, hét gọi anh không được, càng cảm thấy kỳ lạ. Hai người đó, rốt cuộc có quan hệ gì?

.....

Uất Noãn Tâm ở trong phòng Nam Cung Nghiêu đợi cả đêm, cũng không thấy anh quay trở về. Cho đến buổi sáng ngày hôm sau, cô bị tiếng chân làm thức tỉnh. Mở to hai mắt ra, thấy Nam Cung Nghiêu đang thu dọn đồ đạc. Vội vàng chạy ra ngoài. “Anh trở về rồi. Tối qua đi đâu vậy? Sao không quay về?”

Mặt của anh nhăn nhó, lại trở lại dáng vẻ lạnh lùng như xưa, cả người tản ra một luồng khí khiến người khác không dám đến gần.

“Anh.....làm sao vậy? Tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt sao?” Quần áo hơi lộn xộn, mắt thâm đen, môi trắng bệch, nhìn vào khiến cô lo lắng.

“Về phòng, thu dọn đồ đạc, về Đài Loan!”

Cô sững người. “Không, không phải anh nói ở đây thêm một tuần nữa sao?”

“Tôi bảo em thu dọn đồ đạc!” Nam Cung Nghiêu đột nhiên hét lớn lên, dọa Uất Noãn Tâm phải lùi về sau vài bước, kinh ngạc và sợ hãi lại không hiểu gì nhìn anh. Không rõ tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho thái độ anh thay đổi lớn.

Nam Cung Nghiêu cũng ý thức được chính mình quá đáng, trong lòng càng rối rắm, thấp giọng nói. “Thu dọn đồ đạc đi!”

Để tránh châm dầu vào lửa, Uất Noãn Tâm không hỏi bất cứ điều gì, cũng không nói gì, lặng lẽ về phòng, lấy chiếc vali tối hôm qua vừa quay về chỗ cũ, từng chiếc từng chiếc lấy ra.

Sau cùng vẫn, cảm thấy thật uất ức!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 194: Nam Cung Tam Tiểu Thư (Tiểu Tam Lên Sàn)

Suốt cả chuyến bay trở về nước, Nam Cung Nghiêu chỉ nhìn ra cửa sổ không nói một tiếng nào, không biết anh đang nghĩ gì. Mỗi lần Uất Noãn Tâm quay đầu qua, chỉ nhìn toàn nhìn thấy một bên má của anh, lông mày cũng không giãn ra dù chỉ một giây. Cô rất muốn biết nguyên nhân bên trong, nhưng không dám hỏi, cũng rất lo lắng cho anh. Dựa theo trực giác, chuyện này, có liên quan đến cô gái ngày hôm qua.

Xuống máy bay, Nam Cung Nghiêu chỉ để lại một câu phải về công tay, rồi bảo Uất Noãn Tâm về nhà trước. Tối nay, anh cả đêm không về, còn cô mất ngủ nguyên đêm. Ngày hôm sau đến công ty với đôi mắt gấu mèo, tất cả các đồng nghiệp vây xung quanh, chia quà cho nhau.

Trần Nhiên xông qua vừa cướp giật vừa mờ ám nháy máy với cô: "Nghe nói, chuyến đi lần này tổng tài chỉ dẫn theo mỗi mình cô, ngay cả trợ lý Hường của không có phần. Ở Paris một tuần, có cùng với tổng tài..."

"Không có!" Uất Noãn Tâm rất khó chịu.

"Thật hay giả đó? Cô nam quả nữ, ở cùng với nhau, nói không có tôi thực sự vẫn không tin đâu. Mặc dù tổng tài đã kết hôn rồi, nhưng đàn ông đều khó tránh khỏi chuyện vụng trộm. Nếu như tổng tài đã nhìn trúng cô, cô tuyệt đối..."

"Để tôi một mình yên tĩnh chút được không? Cảm ơn!"

Trần Nhiên nhìn thấy tâm trạng của cô tức sự rất tồi tệ, bĩu môi, bảo các đồng nghiệp khác về lại bàn làm việc của mình.

Uất Noãn Tâm chống tay lên đầu, nặng nề thở dài.

Chán nản, một chuyến du lịch Paris tốt đẹp, tại sao lại kết thúc một cách không vui như vậy chứ!

Buổi tối, Nam Cung Nghiêu cuối cùng cũng về nhà, Uất Noãn Tâm đặc biệt hầm một chén canh an thần bổ não rồi mang lên cho anh. Giấy tờ để lộn xộn trên bàn, nói rõ tâm trạng của anh lúc này có bao nhiêu tồi tệ.

Để chén canh xuống, giúp anh sắp xếp lại giấy tờ. "Uống canh trước đi, rồi hẳn làm việc!"

Nam Cung Nghiêu ngửa mặt ngã trên ghế sofa, nhìn vào rất mệt mỏi.

"Vai có đau không? Em giúp anh xoa bóp nhé!"

"Không cần, để tôi yên tĩnh một mình."

"Lúc phiền muộn, tìm một người trò chuyện sẽ tốt hơn. Anh không muốn trò chuyện sao? Liên quan đến hai ngày này...."

"Uất Noãn Tâm!" Nam Cung Nghiêu nặng nề gọi tên cô, khiến cho cả người cô run lên, có chút hoảng sợ nhìn anh.

"Đừng cho rằng ở Paris tôi đối xử với cô tốt một chút, thì cô có thể thăm dò suy nghĩ của tôi!"

Cô cúi thấp đầu, rất là bi thương: "Thực xin lỗi.." Cô làm sao biết được, anh đối xử tốt với cô chỉ giới hạn trong chuyến đi Paris. Trở về Đài Loan, tất cả đều trở lại bình thường. Cô không có mong đợi gì hơn, chỉ hy vọng lúc anh không vui, cô có thể quan tâm chia sẻ với anh, chỉ như vậy thôi. Nhưng ngay cả điều này, cô cũng không có tư cách.

Nam Cung Nghiêu không đành lòng nhìn cô chịu uất ức, vừa muốn đứng dậy ôm cô vào lòng, an ủi cô, thì dưới lầu đột nhiên vang lên giọng kinh

ngạc của Hà quản gia. "Tam tiểu thư, sao cô lại quay về."

Nam Cung Nghiêu chỉ kiếp sợ trong một giây, sau đó gần như đẩy ngã Uất Noãn Tâm, xông thẳng xuống lầu.

Nam Cung Vũ Nhi thanh nhã đứng ở trong phòng khách, dáng người nhỏ nhắn, đáng yêu, tỏa sáng. Cô ấy nhìn thấy người đàn ông đứng cách mười mấy mét, nở nụ cười rạng rỡ, đi vài bước về phía trước ôm lấy anh. "Nam Cung Nghiêu, đã lâu không gặp anh!"

Uất Noãn Tâm vừa xuống lầu, thì đã nhìn thấy cảnh này.

Cô ấy sao lại ở đây?

Nam Cung Nghiêu vẫn còn chìm trong kiếp sợ chưa phản ứng lại, thì Nam Cung Vũ Nhi đã buông anh ra, đi đến trước mặt Uất Noãn Tâm. "Lần trước quen giới thiệu với cô, tôi là Nam Cung tam tiểu thư, Nam Cung Vũ Nhi."

Nam Cung Vũ Nhi? Tam tiểu thư? Em gái của Nam Cung Nghiêu?

Uất Noãn Tâm ngỡ ngàng đưa tay ra. "Xin chào, tôi là..."

"Noãn Tâm đúng không? Thật ngại quá, tôi sống ở nước ngoài đã nhiều năm, không quen gọi chị dâu. Trực tiếp xưng hô với cô là 'Noãn Tâm', cô sẽ không để ý chứ!"

"Không để ý, không để ý." Đầu Uất Noãn Tâm trong chốc lát chưa thích nghi kịp. Chỉ cảm thấy trong nhà đột nhiên có thêm một 'Búp bê Barbie', khiến cô có áp lực quá lớn. Ở trước mặt cô ấy, cô quá tự ti.

"Hà quản gia, phiền bà mang hành lý của tôi lên lầu nhé." Nam Cung Vũ Nhi tự đi đến căn phòng quen thuộc của mình, cho thấy địa vị của chủ sở hữu.

"Để cho tôi!" Nam Cung Nghiêu nhắc hành lý lên, đi vào phòng với Nam Cung Vũ Nhi.

"Sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cảm thấy ở nhà luôn thoải mái nhất, thân thiết quá đi!" Nam Cung Vũ Nhi nhảy lên giường, trêu chọc nói: "Sao nào? Mới ra nước ngoài có mấy năm, không biết em rồi sao?"

".....Sao em lại đột ngột quay về nước hả?" Nam Cung Nghiêu phát hiện chính mình lại khó khăn thốt ra từng chữ, lồng ngực nghẹt thở.

"Nhớ anh, thì quay về thôi! Anh là đồ khốn không có lương tâm, kết hôn cũng không nói với em một tiếng. Nếu như không phải em tự mình tìm ra, anh vẫn muốn giấu em đến khi nào hả?" Cô chống nạnh phản đối, dáng người xinh đẹp dịu dàng.

"Anh....."

"Thôi đi, em đại nhân có độ lượng, tha thứ cho anh!"

"Tối hôm qua, anh gọi điện thoại cho em, em cũng không nhận!"

"Lúc đó không phải em vẫn còn tức giận sao? Thấy xe của anh dừng ở dưới lầu một đêm. Lần sau nếu muốn làm chuyện này, thì làm ơn tìm một nơi ẩn nấp kín đáo chút được không? Xem em là người mù không bằng!" Cô lắc đầu than thở. "Anh đó.....vẫn y như ngày trước, đầu óc cứng nhắc, lại cổ hủ."

Nam Cung Nghiêu cười, cố gắng bình tĩnh hỏi: "Định ở lại bao lâu?"

"Anh đừng nhiên hy vọng em mau chóng rời khỏi rồi, em không đi. Phải xem tâm rạng đã, nếu anh đối xử với em không tốt, em sẽ bám dính ở đây không đi, phiền chết anh!" Cô giả làm mặt quỷ. "Em còn tưởng rằng anh theo chủ nghĩa độc thân, không nghĩ đến cũng cổ lỗ sĩ đến vậy, học theo người khác chơi trò kết hôn. Lúc em gặp cô ấy ở trên đường, còn tưởng cô

ấy là tình nhân của anh, không nghĩ đến..... Ha, thiếu phu nhân, cách xưng hô này đúng là cao quý nha."

Cô giả vờ không để ý mà nói ra những lời này, trong lòng lại như có một cây kim đâm đau đớn. Giây phút đó, cô như bị sét đánh, không cách nào chấp nhận nổi, mới mất đi không chế mà quay đầu chạy trốn như vậy.

Sau đó suy nghĩ lại, cho dù kết hôn rồi, thì sao chứ? Kết hôn vẫn có thể ly hôn, cũng không phải ở với nhau suốt cả đời!

Người có thể cùng anh dắt tay nhau đến cuối đời, chỉ có thể là cô Nam Cung Vũ Nhi.

Người phụ nữ khác, không có tư cách!

Uất Noãn Tâm xuất ở trước cửa, gõ cửa. "Có cần tôi giúp gì không?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 194: Cô Là Kẻ Dư Thừa

Xe dừng ở trước cửa chính 'Hoàn Cầu', Nam Cung Nghiêu bước nhanh ra ngoài, Hường Vi đi theo phía sau, hai người vội vã đi đến cuộc họp quan trọng.

Tài xế chạy xuống mở cửa xe, cung kính cúi đầu. "Tổng tài!"

Anh không chớp mắt, đang định ngồi vào, thì một dáng người linh hoạt đột ngột nhào vào trong lòng anh, ôm lấy cổ anh, nhảy lên đặt một nụ hôn trên mặt anh. "Nam Cung Nghiêu, em bắt được anh rồi!"

Nam Cung Vũ Nhi phấn khích, không hề để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Mặt của Nam Cung Nghiêu hơi mất tự nhiên, vội kéo cô từ trong người mình ra. "Sao em lại đến đây?"

"Tìm anh ăn cơm đó!" Nam Cung Vũ Nhi bày ra dáng vẻ điều đó hợp lý, thuận tiện đưa tay lên chào hỏi Hường Vi một tiếng. "Hey, đã lâu không gặp!"

"Tam tiểu thư, chào cô!" Hường Vi gật đầu lễ phép. Mấy năm không gặp, người con gái năm đó giờ trở mã càng ngày càng đẹp, một cái giơ tay nhắc chân cũng tỏa ra mùi vị nồng đậm của con gái, xinh đẹp, lộng lẫy không thua bất kỳ ai. Với phụ nữ mà nói, là một uy hiếp cực lớn.

Mặc dù cô là em gái của Nam Cung Nghiêu, nhưng Hường Vi cứ cảm thấy hai người họ không chỉ đơn giản là quan hệ anh em, nên không ý thức

được xem cô ấy là đối thủ của mình. Đương nhiên, cô che giấu rất tốt, không lộ một chút sơ hở nào ra ngoài. Bởi vì, Nam Cung Nghiêu quan tâm nhất là Nam Cung Vũ Nhi, cô không muốn tổn thương đến anh.

"Anh vẫn còn một cuộc họp, em về nhà trước đi."

"Họp gì còn quan trọng hơn cả em hả?" Nam Cung Vũ Nhi yêu kiều bá đạo nói, nhưng bởi vì khuôn mặt giống búp bê Barbie, nên không làm cho người khác chán ghét chút nào, ngược lại giống như đang làm nũng, ngay cả khi cố tình gây sự cũng đáng yêu đến vậy.

"Vũ Nhi!"

"Tổng tài, khó có khi tam tiểu thư về nước, anh cứ đi với cô ấy đi. Cuộc họp này, để em đi được rồi." Hường Vi đề nghị, khoan dung độ lượng.

"Chị Hường Vi đã nói như vậy rồi, anh đi với em đi!" Nam Cung Vũ Nhi lôi kéo cánh tay của anh vừa cọ cọ vừa ma sát, giống như một con mèo nhỏ hào hứng. Nam Cung Nghiêu hận không thể hạ quyết tâm cự tuyệt, suy nghĩ một lúc. "Có chuyện gì, thì gọi điện thoại cho tôi!" Sau đó, bảo Nam Cung Vũ Nhi lên xe.

Nam Cung Vũ Nhi quay đầu lại, nói tiếng 'cám ơn' với Hường Vi, cô nhìn hai người họ rời khỏi, âm thầm thở dài.

Chỉ có cô ấy, mới khiến anh bao dung như vậy! Còn bản thân có khoan dung ân cần hơn nữa, làm nhiều việc hơn nữa, anh cũng không nhìn thấy.

Sau khi lên xe, Nam Cung Nghiêu hỏi Nam Cung Vũ Nhi muốn đi đâu ăn cơm, cô trả lời. "Đương nhiên là đến cửa hàng tiện lợi ăn cà ri trứng cá rồi!"

Anh định mở miệng, thì bị cô lấy tay ra bịt miệng lại, giao hoạt tình quái nói: "Em biết anh nhất định sẽ nói cà ri trứng cá không sạch sẽ, để

dàng bị nhiễm khuẩn gì đó phải không, cũng nói mấy trăm lần rồi, anh không chán sao? Em mặc kệ, em muốn ăn! Muốn ăn muốn ăn!"

Trùng hợp là, Uất Noãn Tâm vừa hay cũng có ý định ăn cà ri trứng cá, vừa mua xong, đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, thì đụng phải Nam Cung Nghiêu và Nam Cung Vũ Nhi, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Nhưng Nam Cung Vũ Nhi tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra khuôn mặt thật đáng sau lớp hóa trang. "Noãn Tâm, sao cô lại như vậy?"

Cô đành phải cố gắng xoay người lại, ngượng ngùng cười vài tiếng. "Đúng vậy! Thật, thật khéo, hai người cũng đến đây mua cà ri trứng cá sao?"

Nam Cung Nghiêu xụ mặt thối ra, nghĩ rằng anh không vui khi cô làm 'bóng đèn chen ngang', phá vỡ 'thế giới hai người' của bọn họ. Nhưng cô cũng không hy vọng như vậy, được chưa? Sớm biết sẽ chạm mặt ở đây, cô tuyệt đối sẽ nhịn xuống!

"Đúng vậy! Tôi thích ăn cà ri trứng cá nhất đó! Cô đợi một chút, chúng tôi mua nhanh thôi, rồi cùng nhau về nhà!"

Nam Cung Vũ Nhi không có cô có cơ hội trả lời, kéo Nam Cung Nghiêu vào cửa hàng tiện lợi.

Uất Noãn Tâm đứng ở cửa, nhìn hai người họ. Kim đồng ngọc nữ, nhìn rất xứng đôi, người khác nhìn vào, giống như một cặp xứng đôi, hợp nhau biết bao. Còn cô, chỉ là người ngoài, không thể hòa hợp với hai người họ.

Đột nhiên cô nhớ đến lần cùng dự tiệc với Nam Cung Nghiêu, trên đường về nhà, cô xông vào cửa hàng tiện lợi mua cà ri trứng cá, lúc anh xuống xe hút thuốc, đã từng hỏi cô: "Cô có từng yêu người nào cô không nên yêu chưa?" Không hiểu sao cảm thấy, anh đột nhiên hỏi câu hỏi này, có liên quan đến cà ri trứng cá. Còn Nam Cung Vũ Nhi thích ăn cà ri trứng cá nhất, cho nên.....

Uất Noãn Tâm rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp, chuyện đó quá đáng sợ. Là cô quá mẫn cảm sao? Bọn họ là anh em, không phải sao? Làm sao có thể.....

Là cô nghĩ quá nhiều, là cô quá mẫn cảm.....

Cô một lần lại một lần tự an ủi mình.

Nam Cung Vũ Nhi vừa cầm đến tay, thì đã không đợi kịp mà cho ngay vào miệng, hạnh phúc ca thán. "A..... quả nhiên vẫn là trứng cá chính tông của Đài Loan, ngon quá đi!"

Nam Cung Nghiêu trả tiền, nhìn cô, trong mắt tỏa ra một sự cưng chiều thân nhiên. Cô ấy đút vào miệng anh một miếng, anh mở miệng, nuốt vào.

Uất Noãn Tâm nắm chặt tay, lòng đau từng đợt.

Anh..... không hề từ chối.....

Nam Cung Vũ Nhi nhanh chóng giải quyết xong cà ri trứng cá, mẫn nguyện vỗ bụng. "Thật thỏa mãn, ngày mai vẫn còn muốn đến!" Quàng lấy tay của Nam Cung Nghiêu đầy tính chiếm hữu, nở nụ cười lúm đồng tiền với Uất Noãn Tâm. "Lên xe thôi, cùng nhau về nhà."

".....Ừ!" Uất Noãn Tâm bước lên trước theo hai người họ, cảm giác mình giống như một cô người hầu nhỏ, gần như dư thừa, nhưng không tìm được lý do gì để rời khỏi. Nam Cung Vũ Nhi trời sinh đã có ma lực làm cho người khác không thể cự tuyệt, ngay cả Nam Cung Nghiêu cũng không ngoại lệ, càng huống chi là cô.

Rất bí thảm ngồi lên xe, Nam Cung Nghiêu ngồi ở giữa hai người, càng làm cho Uất Noãn Tâm khó xử. Vô cớ có cảm giác anh là hoàng đế, trái ôm phải ấp. Cổ họng khô khan, im lặng rất lâu, càng nói càng sai, không nói mới thức thời!

Nam Cung Vũ Nhi đột nhiên đề nghị. "Em muốn đến hải đăng ngắm cảnh đêm, anh vẫn còn nhớ chứ? Năm em mười hai tuổi, anh dắt em đi đến xem..... cảnh đêm ở Đài Loan, rất đẹp! Noãn Tâm, cô có bận gì không? Đi cùng với chúng tôi ha?"

Mặc dù là câu hỏi, nhưng không đợi Uất Noãn Tâm trả lời, đã bảo lái xe quay đầu chạy về hướng ngọn hải đăng.

Cũng như không cho Nam Cung Nghiêu có cơ hội từ chối!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 195: Cô Thật Phiền Phức

Nam Cung Vũ Nhi đối mặt tươi cười. "Mau vào đây, mau vào đây, tôi không biết sắp xếp hành lý nhất đó. Nam Cung Nghiêu, anh ra ngoài trước đi, đừng cản trở phụ nữ bọn em trò chuyện." Nói vậy, cô ngượng ngùng nhón chân đến cổ của anh, hôn lên khuôn mặt của anh. "Ngủ ngon!"

Nam Cung Nghiêu có chút không tự nhiên nhìn Uất Noãn Tâm, cô có chút bối rối. Hai người họ là anh em, một cái hôn chúc ngủ ngon cũng rất bình thường, nhưng nói không hiểu tại sao, cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Uất Noãn Tâm vừa giúp thu dọn hành lý, vừa trả lời của hỏi của Nam Cung Vũ Nhi.

"Cô và Nam Cung Nghiêu, kết hôn khi nào vậy?"

"Khoảng ba tháng trước."

"Sao anh ấy lại cưới cô?"

"....."

"Sao vậy? Cách hỏi của tôi không đúng sao? Ngại quá, con người tôi là như vậy, thẳng tính, nghĩ gì nói đó. Tôi rất hiểu Nam Cung Nghiêu, anh ấy là người theo chủ nghĩa độc thân. Cho nên cuộc hôn nhân này, nhất định là có mục đích. Hôn nhân thương mại sao?"

"Có thể coi là như vậy...."

"Vậy cô có bối cảnh như thế nào?"

"Cha, cha tôi là thị trưởng."

Cô ấy kéo dài tiếng 'ô', bày ra biểu tình 'như vậy tôi đã hiểu', không khỏi làm cho Uất Noãn Tâm cảm thấy có chút bối rối. Cho dù là sự thật, cô cũng không muốn người khác biết sự chua xót sau cuộc hôn nhân này, điều đó đồng nghĩa với việc phơi bày ra vết sẹo của cô. Cô cố gắng không tiếp tục để ý những thứ đó, mỉm cười. "Cô và Nam Cung Nghiêu..... tình cảm rất tốt sao?"

"Tất nhiên rồi! Tôi và anh ba đều do anh ấy một tay nuôi lớn. Đừng nhìn vẻ mặt lạnh lùng, luôn bày ra dáng vẻ khiến người khác chán ghét của anh ấy, thực ra anh ấy rất dịu dàng và chu đáo, đặc biệt là lúc còn nhỏ....."

Cô ấy chìm trong những hồi ức đẹp đẽ ấm áp, luồng sáng lưu luyến trong mắt cô ấy làm cho Uất Noãn Tâm bị cuốn hút, không khỏi ngưỡng mộ. Cùng nhau trải qua khó khăn và thử thách, còn có một dòng thời gian dài như vậy làm nền tảng. Tình cảm của bọn họ, nhất định rất sâu rất sau, cô mãi mãi cũng không thể đuổi kịp.

Nam Cung Vũ Nhi lắc đầu. "Vừa nghĩ lại những chuyện đã qua, thì kì không được thất thần rồi."

"Vì sao cô gọi Thiếu Khiêm là anh ba, còn Nam Cung Nghiêu lại gọi thẳng tên anh ấy?"

"Từ nhỏ đến lớn, đều gọi như vậy mà, cũng quen rồi." Nam Cung Vũ Nhi nói một câu cho qua, nhưng trong lòng rất rõ, chính mình có một khát vọng mãnh liệt, trở thành vợ của Nam Cung Nghiêu. Mặc dù không biết bắt đầu từ lúc nào, anh không còn che chở bảo vệ cô giống như trước, thậm chí

còn cố ý tránh xa cô. Nhưng cô tin, cô tuyệt đối có năng lực, làm cho bọn họ quay lại như trước.

Mấy năm nay, cô theo sự sắp xếp của anh, luôn học tập ở nước ngoài. Một mặt không muốn tạo áp lực cho anh, mặt khác không ngừng nâng cao năng lực của chính mình, để có thể ở trong trạng thái càng mạnh mẽ càng tự tin càng tốt đẹp nhất xuất hiện trước mặt anh. Chuẩn bị lâu như vậy, cô bây giờ, không thể đợi nổi rồi.

Cô vốn không hề coi Uất Noãn Tâm là đối thủ, cũng không muốn tổn thương cô ấy. Nhưng nếu như cô ấy trở thành chướng ngại của cô, vậy thì, cô cũng không tiếc bất cứ giá nào, loại trừ tất cả chướng ngại.

Hy vọng chuyện này sẽ không phát triển đến bước đó.

"Ồ.....thì ra là vậy....." Uất Noãn Tâm có thể cảm thấy cô ấy không muốn trả lời câu hỏi này, nên cô cũng không hỏi tiếp. "Đồ đạc đã sắp xếp xong rồi, vậy tôi ra ngoài trước nha."

"Đợi đã, cô giúp tôi nhìn xem bộ đồ công sở này như thế nào?" Nam Cung Vũ Nhi ở trước người ra dáng vài động tác.

"Rất hợp với cô! Cô muốn ứng tuyển sao?"

"Đúng đó! Tôi định ứng tuyển chức trợ lý tổng tài, cô thấy sao?"

"Nhưng mà..... công ty đã có trợ lý Hương rồi, cô ấy theo Nam Cung Nghiêu rất nhiều năm rồi."

"Thế thì sao chứ?" Nam Cung Vũ Nhi hỏi ngược lại một câu, tràn đầy tự tin mà nói: "Thời gian ngắn hay dài, vốn không phải là vấn đề, mọi thứ đều phải dựa vào năng lực."

Uất Noãn Tâm ý thức được, cô ấy giống như đang nói với bản thân cô ấy, tính cách không nhu nhược, ngược lại vô cùng mạnh mẽ. Thứ gì một khi đã xác định, thì quyết không bỏ qua.

Cô vốn không xác định được, tính cách như vậy, là tốt hay xấu!

Từ trong phòng Nam Cung Vũ Nhi bước ra, Uất Noãn Tâm ngần ngại đứng yên tại chỗ rất lâu, cuối cùng vẫn đi đến phòng của Nam Cung Nghiêu. Anh đứng ở trên sân thượng hút thuốc, ở phía trước người còn có một ly rượu mạnh, tâm trạng buồn bã.

Cô nhẹ nhàng đi qua đó. "Hút nhiều thuốc, không tốt...." Lời vừa nói ra, mới ý thức được bản thân không nên quản anh, nhưng anh dường như không nghe thấy cô nói, tiếp tục nhả khói thuốc tiếp. Cô cố gắng thể hiện tâm trạng vui vẻ. "Không ngờ rằng cô ấy là em gái anh, thật trùng hợp....."

Nam Cung Nghiêu vẫn không nói chuyện, ngửa đầu uống ngụm rượu.

"Anh hẳn là..... rất vui vẻ?"

"Không cần cố gắng đoán suy nghĩ của người khác, rất ngu xuẩn."

"Ồ..... Xin lỗi." Cô nhìn ngón chân, khoe mắt có hơi ươn ướt.

Nam Cung Nghiêu thở dài. Thực ra, anh cũng không muốn đối xử với cô như vậy, cũng biết cô quan tâm anh. Nhưng Nam Cung Vũ Nhi vừa xuất hiện, mọi ổn định, bình thường của anh đều bị xáo trộn. Không biết nên lấy thái độ gì đối mặt với cô ấy, cho nên trong lòng đặc biệt khó chịu. Còn với Uất Noãn Tâm, cũng thiếu đi sự kiên nhẫn, vừa mở miệng liền cảm thấy khó chịu.

"Em trở về phòng ngủ đi, tôi muốn ở đây một mình."

"Vây.....em trở về trước..... anh cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi làm, đừng uống nhiều như vậy....."

"Cô thật phiền phức, nói xong chưa! Cút...." Nam Cung Nghiêu chịu không nổi gào lên một câu. Cũng không phải nhắm vào cô, nhưng với Uất Noãn Tâm lại là một tổn thương cực lớn. Cô cái gì cũng không nói, chạy nhanh về phòng. Bụi mặt, khóc òa.

Những kỷ niệm hạnh phúc ngọt ngào ở Paris đó, giống như chỉ là một giấc mộng, không thực đến như vậy, sự thật chỉ có sự gào thét giận dữ và sự thiếu kiên nhẫn của anh. Cô không biết rốt cuộc là làm sao, anh phải dùng thái độ đó đối xử với cô.

Không lẽ cô chỉ là một món đồ chơi thôi sao? Lúc tâm trạng của anh tốt, mang cô đi du lịch một chuyến, ngẫu nhiên chơi đùa một chút. Còn lúc tâm trạng bức bối. thì gầm rú gào thét với cô, bảo cô cút sao?

Anh coi cô là gì chứ?

Rơi nước mắt lấy điện thoại ra, không ngừng tua đi tua lại đoạn video anh cứu cô, muốn tìm một sự an ủi. Tự thôi miên chính mình, anh vẫn còn quan tâm đến cô, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua thử thách sống chết.

Chỉ là, không nén được sự đau đớn trong lòng, cũng vì bản thân cảm thấy bị ai!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 197: Anh Không Quan Tâm Đến Cô!

Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ, đành phải đi theo hai người họ, cùng bọn họ 'Tham quan chốn cũ', đi qua từng chỗ từng nơi có những hồi ức đẹp đẽ của bọn họ.

Nam Cung Vũ Nhi kéo Nam Cung Nghiêu đi về phía trước, vừa đi vừa cười nói, cô ta lớn tiếng kể lại những nơi bọn họ đã từng đi qua đã xảy ra chuyện gì hoặc những chuyện vui vẻ hay thú vị.

Uất Noãn Tâm bị bỏ lại phía sau, âm thầm đi theo, lắng nghe. Theo những gì cô ta ấy kể, trước mắt hiện lên một bức tranh, bọn họ đã có bao nhiêu hạnh phúc, bao nhiêu vui vẻ.

Nam Cung Nghiêu mặc dù không nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự quyến luyến trong anh. Những kỷ niệm này với anh mà nói, quý báu vô giá, quý báu đến nỗi khiến cho Uất Noãn Tâm ghen tuông, ganh tỵ!

Cô biết mình ghen tỵ với em dâu là chuyện rất hoang đường, nhưng nhìn thấy bọn họ thân thiết như vậy, còn chính mình bị đẩy ra ngoài, mãi mãi cũng không cách nào dung nạp vào thế giới của hai người họ. Cảm giác đó, như có một cái chùy đâm vào tim đau đớn.

Cô càng nghĩ càng khó chịu, không chú ý ở dưới chân, không cẩn thận trật mắt cá chân, ngồi ôm chặt mắt cá chân, đau đến nỗi không thể đứng dậy.

Nhưng hai người ở trước mặt không hề phát hiện ra cô không đi theo, tiếp tục đi về phía trước, cô cảm thấy chính mình bị vứt bỏ. Rất thất vọng,

rất khó chịu.

Nam Cung Nghiêu dường như cảm thấy điều gì đó, dừng bước, quay đầu lại thấy Uất Noãn Tâm đang ngồi xổm trên đất ôm lấy mắt cá chân, định hỏi xem cô làm sao vậy. Nam cung Vũ Nhi lại kéo anh, như không có chuyện gì chỉ về phía trước. "Chúng ta quay đó xem đi!"

"Ừm!" Nam Cung Nghiêu cũng không đứng lại nữa.

.....

Ép buộc vài tiếng đồng hồ, Nam Cung Vũ Nhi cuối cùng cũng dừng lại, dựa vào Nam Cung Nghiêu ngủ. Khuôn mặt ngây thơ, giống như một đứa trẻ không lo nghĩ, đâu có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

Nam Cung Nghiêu không cảm thấy phiền phức nâng hai má cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve, hai người họ giống như đang chìm trong một thế giới riêng. Người ngoài chỉ có thể hâm mộ, không thể có toan tính bước vào thế giới của bọn họ.

Trong mắt Nam Cung Nghiêu là cưng chiều, gần như cả người Uất Noãn Tâm đều tan biến. Cô có thể nhìn ra, Nam Cung Nghiêu thực sự rất rất cưng chiều Vũ Nhi. Chỉ là không biết tại sao, luôn luôn kiềm chế. Chỉ khi cô ấy ngủ, mới lộ ra ngoài.

Uất Noãn Tâm không muốn đoán giữa hai người họ, đã từng xảy ra chuyện gì, mà hiện tại trở nên như vậy. Cô chỉ là, rất hâm mộ Nam Cung Vũ Nhi, có thể có được sự cưng chiều của Nam Cung Nghiêu. Cô từ trước đến giờ chưa từng hâm mộ bất cứ ai, hâm mộ đến mức lòng mình đau đớn, rất đau rất đau, rất ghen ngào!

Con đường này vốn không dài, nhưng với Uất Noãn Tâm mà nói, dường như trải qua sự dày vò cả một thế kỷ, thể xác tinh thần đều mệt mỏi. Cái gì cũng không muốn đối mặt, chỉ muốn trốn chạy.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Nam Cung Nghiêu luyến tiếc vuốt ve má Nam Cung Vũ Nhi, rất lâu, mới thu lại sự dịu dàng trong mắt, nhẹ nhàng lay cô. "Vũ Nhi, đến nhà rồi, tỉnh đi....."

"Hửm? Nhanh vậy....." Nam Cung Vũ Nhi mở hai mắt ra, lười biếng ngáp một cái. "Em ngủ say mất!"

Uất Noãn Tâm xuống xe trước, không thể không chờ bọn họ.

"Xuống xe đi!"

"Um.....Em rất mệt, anh bế xem lên đi....."

Nam Cung Nghiêu liếc nhìn Uất Noãn Tâm, đắn đo. "Xuống đi! Chỉ đi vài bước thôi!"

"Vài bước cũng rất mệt mà....." Nam Cung Vũ Nhi giang hai cánh tay ra, giống như một đứa trẻ khát vọng người thân ôm, làm nũng không ngại ngùng. "Em không biết, em muốn anh ôm em, em muốn....."

Nam Cung Nghiêu hết cách, đành phải ôm theo kiểu công chúa, ôm cô ta từ trong xe ra, đi thẳng vào trong biệt thự. Nam Cung Vũ Nhi ôm lấy cổ anh, nở nụ cười ngọt ngào về phía Uất Noãn Tâm.

Trong chớp mắt, làm cho Uất Noãn Tâm có cảm giác cô ta đang cố ý khoe khoang. Ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ này, bọn họ là anh em, cũng không phải người tình, không cần thiết phải khoe khoang với cô!

Mắt cá chân rất đau, cô khập khiễng đi theo hai người họ, đi rất chậm, đợi đến khi cô bước vào phòng khách, Nam Cung Nghiêu đã ôm Nam Cung Vũ Nhi biến mất ở chỗ rẽ của cầu thang.

Không khỏi lắc đầu tự giễu, cô không phải đang tự rước lấy nhục sao? Bọn họ vốn không hề để ý đến sự tồn tại của cô, cô lại đắn đo nhiều như

vậy, còn đợi bọn họ, kết quả.....

Ha, Uất Noãn Tâm, mày chính là kẻ đầu óc ngu si mà!

Trong lòng Nam Cung Nghiêu nghĩ đến Uất Noãn Tâm chịu tổn thương, buông Nam Cung Vũ Nhi ra, liền muốn đi tìm cô. Nhưng cô ta nhú lấy anh, chu miệng lên. "Hôm nay ngủ với em, có được không? Chúng ta đã rất lâu rồi không ngủ với nhau....."

"Nghỉ ngơi sớm đi, anh phải ra ngoài!"

"Ngủ với em đi..... lúc còn nhỏ, anh mỗi ngày đều ngủ với em, bây giờ lại....."

"Vũ Nhi." Nam Cung Nghiêu thở dài, hiếm khi nói lời sâu sắc. "Em đã lớn rồi, tất cả đã không còn giống lúc nhỏ nữa."

"Có cái gì không giống, em vẫn là em!" Nam Cung Vũ Nhi bướng bỉnh ngẩng cao đầu, phản đối.

"Anh không biết phải giải thích với em như thế nào, tóm lại....."

"Tóm lại anh đang trốn tránh em!" Nam Cung Vũ Nhi không muốn nhận nhịn nữa, tâm trạng kích động hỏi. "Tại sao hả? Em rốt cuộc đã làm gì cái gì, mà anh đối xử với em như vậy! Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh không còn ân cần hỏi han, chăm sóc em như ngày trước, luôn cố ý trốn tránh, còn đưa em ra nước ngoài, không cho em quay về!"

"Nếu như em làm sai, anh hãy nói cho em biết, em sẽ sửa, xin anh đừng trốn tránh em nữa, em rất đau khổ!"

"....." Nam Cung Nghiêu sững sờ, trong lòng đau đớn.

Thì ra, cô biết hết mọi thứ!

Cũng đúng, sự trốn tránh của anh rõ ràng đến vậy, cô làm sao không biết chứ! Chỉ có anh là lừa mình dối người, bịt tay trộm chuông mà thôi! Anh không thể giải thích, chỉ có thể nhỏ giọng nói. "Xin lỗi!"

Đây là lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với cô, nhưng, "em không muốn nghe lời xin lỗi! Nếu như anh thực sự cảm thấy có lỗi với em, vậy thì đừng trốn tránh xem nữa. Nếu như giữa chúng ta thực sự có vấn đề, nói cho em biết, cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết, được không?"

Nam Cung Nghiêu im lặng một lúc, cuối cùng nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm đi!"

Đối với anh như vậy, Nam Cung Vũ Nhi vô cùng bất lực. Không thể không đè nén cảm xúc của mình một lần nữa, không ép anh nữa, khiến anh chán ghét chính mình. "Được, không nói chuyện này nữa." Cô lại nở nụ cười: "Tối nay ngủ với em đi, làm ơn đi..... em ngủ một mình không được! Xin anh đó!"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 198: Cô Chưa Từng Ở Trong Lòng Anh

Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ, đành phải đi theo hai người họ, cùng bọn họ 'Tham quan chốn cũ', đi qua từng chỗ từng nơi có những hồi ức đẹp đẽ của bọn họ.

Nam Cung Vũ Nhi kéo Nam Cung Nghiêu đi về phía trước, vừa đi vừa cười nói, cô ta lớn tiếng kể lại những nơi bọn họ đã từng đi qua đã xảy ra chuyện gì hoặc những chuyện vui vẻ hay thú vị.

Uất Noãn Tâm bị bỏ lại phía sau, âm thầm đi theo, lắng nghe. Theo những gì cô ta ấy kể, trước mắt hiện lên một bức tranh, bọn họ đã có bao nhiêu hạnh phúc, bao nhiêu vui vẻ.

Nam Cung Nghiêu mặc dù không nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự quyến luyến trong anh. Những kỷ niệm này với anh mà nói, quý báu vô giá, quý báu đến nỗi khiến cho Uất Noãn Tâm ghen tuông, ganh tỵ!

Cô biết mình ghen tỵ với em dâu là chuyện rất hoang đường, nhưng nhìn thấy bọn họ thân thiết như vậy, còn chính mình bị đẩy ra ngoài, mãi mãi cũng không cách nào dung nạp vào thế giới của hai người họ. Cảm giác đó, như có một cái chùy đâm vào tim đau đớn.

Cô càng nghĩ càng khó chịu, không chú ý ở dưới chân, không cẩn thận trật mắt cá chân, ngồi ôm chặt mắt cá chân, đau đến nỗi không thể đứng dậy.

Nhưng hai người ở trước mặt không hề phát hiện ra cô không đi theo, tiếp tục đi về phía trước, cô cảm thấy chính mình bị vứt bỏ. Rất thất vọng,

rất khó chịu.

Nam Cung Nghiêu dường như cảm thấy điều gì đó, dừng bước, quay đầu lại thấy Uất Noãn Tâm đang ngồi xổm trên đất ôm lấy mắt cá chân, định hỏi xem cô làm sao vậy. Nam cung Vũ Nhi lại kéo anh, như không có chuyện gì chỉ về phía trước. "Chúng ta quay đó xem đi!"

"Ừm!" Nam Cung Nghiêu cũng không đứng lại nữa.

.....

Ép buộc vài tiếng đồng hồ, Nam Cung Vũ Nhi cuối cùng cũng dừng lại, dựa vào Nam Cung Nghiêu ngủ. Khuôn mặt ngây thơ, giống như một đứa trẻ không lo nghĩ, đâu có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

Nam Cung Nghiêu không cảm thấy phiền phức nâng hai má cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve, hai người họ giống như đang chìm trong một thế giới riêng. Người ngoài chỉ có thể hâm mộ, không thể có toan tính bước vào thế giới của bọn họ.

Trong mắt Nam Cung Nghiêu là cưng chiều, gần như cả người Uất Noãn Tâm đều tan biến. Cô có thể nhìn ra, Nam Cung Nghiêu thực sự rất rất cưng chiều Vũ Nhi. Chỉ là không biết tại sao, luôn luôn kiềm chế. Chỉ khi cô ấy ngủ, mới lộ ra ngoài.

Uất Noãn Tâm không muốn đoán giữa hai người họ, đã từng xảy ra chuyện gì, mà hiện tại trở nên như vậy. Cô chỉ là, rất hâm mộ Nam Cung Vũ Nhi, có thể có được sự cưng chiều của Nam Cung Nghiêu. Cô từ trước đến giờ chưa từng hâm mộ bất cứ ai, hâm mộ đến mức lòng mình đau đớn, rất đau rất đau, rất ghen ngào!

Con đường này vốn không dài, nhưng với Uất Noãn Tâm mà nói, dường như trải qua sự dày vò cả một thế kỷ, thể xác tinh thần đều mệt mỏi. Cái gì cũng không muốn đối mặt, chỉ muốn trốn chạy.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự, Nam Cung Nghiêu luyến tiếc vuốt ve má Nam Cung Vũ Nhi, rất lâu, mới thu lại sự dịu dàng trong mắt, nhẹ nhàng lay cô. "Vũ Nhi, đến nhà rồi, tỉnh đi....."

"Hửm? Nhanh vậy....." Nam Cung Vũ Nhi mở hai mắt ra, lười biếng ngáp một cái. "Em ngủ say mất!"

Uất Noãn Tâm xuống xe trước, không thể không chờ bọn họ.

"Xuống xe đi!"

"Um.....Em rất mệt, anh bế xem lên đi....."

Nam Cung Nghiêu liếc nhìn Uất Noãn Tâm, đắn đo. "Xuống đi! Chỉ đi vài bước thôi!"

"Vài bước cũng rất mệt mà....." Nam Cung Vũ Nhi giang hai cánh tay ra, giống như một đứa trẻ khát vọng người thân ôm, làm nũng không ngại ngùng. "Em không biết, em muốn anh ôm em, em muốn....."

Nam Cung Nghiêu hết cách, đành phải ôm theo kiểu công chúa, ôm cô ta từ trong xe ra, đi thẳng vào trong biệt thự. Nam Cung Vũ Nhi ôm lấy cổ anh, nở nụ cười ngọt ngào về phía Uất Noãn Tâm.

Trong chớp mắt, làm cho Uất Noãn Tâm có cảm giác cô ta đang cố ý khoe khoang. Ngay lập tức bác bỏ ý nghĩ này, bọn họ là anh em, cũng không phải người tình, không cần thiết phải khoe khoang với cô!

Mắt cá chân rất đau, cô khập khiễng đi theo hai người họ, đi rất chậm, đợi đến khi cô bước vào phòng khách, Nam Cung Nghiêu đã ôm Nam Cung Vũ Nhi biến mất ở chỗ rẽ của cầu thang.

Không khỏi lắc đầu tự giễu, cô không phải đang tự rước lấy nhục sao? Bọn họ vốn không hề để ý đến sự tồn tại của cô, cô lại đắn đo nhiều như

vậy, còn đợi bọn họ, kết quả.....

Ha, Uất Noãn Tâm, mày chính là kẻ đầu óc ngu si mà!

Trong lòng Nam Cung Nghiêu nghĩ đến Uất Noãn Tâm chịu tổn thương, buồn Nam Cung Vũ Nhi ra, liền muốn đi tìm cô. Nhưng cô ta nhú lấy anh, chu miệng lên. "Hôm nay ngủ với em, có được không? Chúng ta đã rất lâu rồi không ngủ với nhau....."

"Nghỉ ngơi sớm đi, anh phải ra ngoài!"

"Ngủ với em đi..... lúc còn nhỏ, anh mỗi ngày đều ngủ với em, bây giờ lại....."

"Vũ Nhi." Nam Cung Nghiêu thở dài, hiếm khi nói lời sâu sắc. "Em đã lớn rồi, tất cả đã không còn giống lúc nhỏ nữa."

"Có cái gì không giống, em vẫn là em!" Nam Cung Vũ Nhi bướng bỉnh ngẩng cao đầu, phản đối.

"Anh không biết phải giải thích với em như thế nào, tóm lại....."

"Tóm lại anh đang trốn tránh em!" Nam Cung Vũ Nhi không muốn nhận nhịn nữa, tâm trạng kích động hỏi. "Tại sao hả? Em rốt cuộc đã làm gì cái gì, mà anh đối xử với em như vậy! Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh không còn ân cần hỏi han, chăm sóc em như ngày trước, luôn cố ý trốn tránh, còn đưa em ra nước ngoài, không cho em quay về!"

"Nếu như em làm sai, anh hãy nói cho em biết, em sẽ sửa, xin anh đừng trốn tránh em nữa, em rất đau khổ!"

"....." Nam Cung Nghiêu sững sờ, trong lòng đau đớn.

Thì ra, cô biết hết mọi thứ!

Cũng đúng, sự trốn tránh của anh rõ ràng đến vậy, cô làm sao không biết chứ! Chỉ có anh là lừa mình dối người, bịt tay trộm chuông mà thôi! Anh không thể giải thích, chỉ có thể nhỏ giọng nói. "Xin lỗi!"

Đây là lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với cô, nhưng, "em không muốn nghe lời xin lỗi! Nếu như anh thực sự cảm thấy có lỗi với em, vậy thì đừng trốn tránh xem nữa. Nếu như giữa chúng ta thực sự có vấn đề, nói cho em biết, cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết, được không?"

Nam Cung Nghiêu im lặng một lúc, cuối cùng nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi sớm đi!"

Đối với anh như vậy, Nam Cung Vũ Nhi vô cùng bất lực. Không thể không đè nén cảm xúc của mình một lần nữa, không ép anh nữa, khiến anh chán ghét chính mình. "Được, không nói chuyện này nữa." Cô lại nở nụ cười: "Tối nay ngủ với em đi, làm ơn đi..... em ngủ một mình không được! Xin anh đó!"

Chương 153: Cô chưa từng ở trong lòng anh

Nam Cung Vũ Nhi phát ra ánh sáng tấn công, đáng thương nhìn Nam Cung Nghiêu. Nhưng sau khi anh do dự, vẫn quyết định rời khỏi, cô ta vội vàng đổi điều kiện khác. "Anh không ngủ với em cũng được, nhưng mà phải đồng ý với em một chuyện. Từ chức Hướng Vi, để em làm trợ lý của anh."

"Hướng Vi đã theo anh tám năm rồi, mọi thứ đều rất tốt, anh không nghĩ ra lý nào để từ chức cô ấy."

"Em chính là lý do đó!"

"Em có thể đùa giỡn ở nhà, nhưng ở công ty, tuyệt đối không được!"

"Em không đùa giỡn! Ngành em học đại học và nghiên cứu sinh là tài chính và pháp luật, mỗi năm nghỉ hè em đều đi đến mười công ty mạnh nhất thế giới làm việc, đều làm rất tốt, anh có thể xem những đánh giá của các sếp về em. Em đảm bảo, tuyệt đối so với Hương Vi còn tốt hơn."

"Anh ra ngoài, em nghỉ đi!" Nam Cung Nghiêu đẩy tay cô ta ra, đầu không hề quay lại mà bước đi.

"Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Nghiêu..... Anh đứng lại! Anh..... khốn khiếp!" Nam Cung Vũ Nhi cầu lấy gối quăng qua, nhưng cửa đã đóng trước một bước, tức đến nỗi đầu tóc dựng lên. "Cái gì chứ, yêu cầu nhỏ xíu như vậy cũng không đồng ý, không tốt với em chút nào hết!"

Nếu như anh cho rằng em sẽ từ bỏ, thì hãy chống mắt lên mà xem. Nam Cung Vũ Nhi này muốn cái gì, từ trước đến giờ chưa bao giờ không có được!

Nam Cung Nghiêu đứng trước cửa phòng Uất Noãn Tâm, do dự rất lâu, cuối cùng cũng không có dũng cảm gõ cửa.

Hôm nay, hôm nay chỉ lo chăm sóc Vũ Nhi, cô nhất định rất tức giận. Cho dù cô hận anh, trong lòng mắng anh mấy trăm lần, cũng là anh đáng đời, là anh sai! Nhưng mà, anh cũng có sự bất đắc dĩ của anh. Vũ Nhi rất quan trọng với anh, anh không thể bỏ mặc không lo, đành phải để cô chịu uất ức.

Anh ở trong lòng nói tiếng xin lỗi, âm thầm rời khỏi.

Nghe thấy tiếng bước đã xa của anh, Uất Noãn Tâm ôm một chút hy vọng, cũng đã hoàn toàn đổ nát. Cô vẫn đợi anh gõ cửa, đoán xem anh sẽ nói gì với mình, nhưng..... anh đi rồi. Nếu như anh có chút quan tâm đến cô, cũng sẽ không bỏ đi một mạch như vậy.

Sự dịu dàng ở Paris chẳng qua chỉ là một đóa phù dung sớm nở tối tàn, cô chưa từng thực sự đi vào tim anh.

Tối hôm sau, Nam Cung Nghiêu tan ca về nhà, Hà quản gia vội vàng chạy đến nói: "Đại thiếu gia, tam tiểu thư cả ngày hôm nay không chịu ăn cơm."

Con nha đầu này, lại nổi giận? Nam Cung Nghiêu nhíu mày, bảo Hà quản gia chuẩn bị cơm nước, tự mình mang lên phòng cô ta.

Nam Cung Vũ Nhi nằm ở trên giường, quay lưng với anh, bộ dạng tức giận.

Anh nhỏ giọng. "Dậy ăn cơm đi!"

"Em không ăn!" Giọng của Nam Cung Vũ Nhi nghẹn ngào truyền đến. "Anh không đồng ý với em chuyện trợ lý, em sẽ không ăn cơm! Tuyệt thực chống đối!"

"Đừng có giờ thói trẻ con nữa!" Giọng nói của Nam Cung Nghiêu có chút nghiêm khắc. "Ngồi dậy ăn cơm!"

"Em không gây sự! Em rất nghiêm túc! Em có cái gì không bằng Hường Vi chứ, tại sao anh cần cô ta không cần em hả?"

"Đây không phải là vấn đề ai hơn ai."

"Vậy vấn đề là gì, anh nói đi! Anh nói đi!"

Nam Cung Nghiêu nghe cô hỏi vài tiếng như vậy, trong lòng rất khó chịu, buông chén cơm xuống đi ra ngoài.

Nam Cung Vũ Nhi nhảy xuống giường, tức giận đá thật mạnh. "Đồ khốn.....đồ khốn khiếp....."

Một ngày lại trôi qua, Uất Noãn Tâm và Nam Cung Nghiêu hiếm khi ngồi ăn cơm tối với nhau. Lòng mày anh nhúu lại mặt nhăn nhó không nói chuyện, cô cũng im lặng cúi đầu ăn cơm, không dám tạo ra một chút tiếng động. Trong lòng hiểu rõ, tâm trạng của anh không tốt, bởi vì Nam Cung Vũ Nhi. Chỉ có cô ấy, mới có thể dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của anh. Còn mình, vẫn nên ít chọc đến anh thì hơn.

Hà quân gia bưng cơm xuống. "Thiếu gia, tam tiểu thư vẫn không chịu ăn cơm."

Tay Nam Cung Nghiêu nắm chặt đôi đũa. "Tôi biết rồi! Chuẩn bị một phần mới, tôi bưng lên đó!"

Rõ ràng biết mình có thể tự chuốc phiền phức, nhưng Uất Noãn âm vẫn nhỏ giọng hỏi: "Có cần em giúp không?"

"Không cần đâu! Ăn cơm xong về phòng nghỉ ngơi đi!" Nam Cung Nghiêu đứng dậy đi vào bếp.

Uất Noãn Tâm vẫn ngồi yên tại chỗ, nhìn anh đi vào bếp mang cơm tối lên phòng Nam Cung Vũ Nhi, không được mấy phút mặt lại đen thui bước ra ngoài, đóng sầm cửa phòng mình lại.

"Choang....." Một tiếng động lớn vang lên, nguyên cả biệt thự như bị chấn động một lúc.

Cô nghĩ ngợi, đi đến cửa phòng của Nam Cung Vũ Nhi, gõ cửa.

"Em nói nếu anh không đồng ý với em, em sẽ không ăn cơm!"

"..... Là tôi!"

"Noãn Tâm? Vào đây đi!"

Cô đẩy cửa bước vào, Nam Cung Vũ Nhi ra dấu bảo cô khóa cửa lại, lén lút hỏi: "Bên ngoài không có người chứ!"

"Ừm!"

"Vậy thì tốt!" Nam Cung Vũ Nhi lấy một thanh chocolate ở dưới gối ra, cho cô một nửa. "Cô ăn không?"

"Không cần..... cô..... không phải tuyệt thực chống đói sao?"

"Tôi đâu có ngu ngốc đến vậy, mấy ngày không ăn cơm, không phải sẽ đói chết người sao?"

Uất Noãn Tâm hơi yên tâm, đồng thời vì hành động của cô cảm thấy thất vọng. "Anh hai cô rất lo lắng cho cô."

"Không phải anh hai, mà là đồ Nam Cung Nghiêu khốn nạn! Tôi chính là muốn để anh ta lo lắng, ai bảo anh ta không đồng ý đuổi Hường Vi."

"Hường trợ lý làm ở công ty đã nhiều năm rồi, anh ấy quyết giữ cô ấy lại, hẳn có lý do của anh ấy!"

"Tôi mặc kệ, tóm lại một ngày anh ta không đồng ý, tôi sẽ chống đối anh ta đến cùng!" Nam Cung Vũ Nhi vừa nói vừa cắn một miếng chocolate thật lớn. "Chúng ta là bạn bè tốt, cô đừng có bán đứng tôi!"

"Ừm! Tôi biết! Cô đừng làm khó anh ấy quá, anh ấy rất lo cho cô."

Nam Cung Vũ Nhi mếu miệng. "Anh ta nếu lo cho tôi, thì đã đồng ý rồi. Được rồi, không nói chuyện gì nữa, tôi biết phải làm gì!"

"Vũ Nhi!" Tiếng của Nam Cung Nghiêu ở ngoài cửa truyền vào.

"Mời vào!"

Uất Noãn Tâm sợ anh ghét cô nhiều chuyện, đứng dậy." Hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài trước nha."

"Khoan đi!" Nam Cung Vũ Nhi nhú cô lại, nói với Nam Cung Nghiêu. "Anh xem Noãn Tâm tốt biết mấy, còn mang chocolate cho em. Anh thật ngu ngốc, rõ ràng biết ăn không thích ăn cơm, mỗi ngày còn mang những thứ đó lên."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 199: Tôi Sẽ Không Bỏ Qua Cho Cô!

Uất Noãn Tâm có chút bất ngờ, không rõ cô tiểu thư này lại giở trò gì nữa đây?

Nam Cung Nghiêu không nói gì, chỉ hỏi: “Em muốn ăn gì, anh bảo nhà bếp làm.”

Nam Cung Vũ Nhi trả lời không chút do dự: “Cà ri trứng cá.” Một ngày nay đều sống nhờ chocolate, thực sự rất ngán, cực kỳ buồn nôn.

“Được! Anh đi mua.”

“Nam Cung Nghiêu.....” Nam Cung Vũ Nhi gọi anh lại, ngần ngại nói: “Một ngày nay em không đúng, em không nên tuyệt thực chống đối. Công việc trợ lý, chúng ta sau này hẳn nói tiếp. Nhưng em muốn mượn Noãn Tâm một ngày, để cô ấy trò chuyện với em, hẳn anh sẽ đồng ý chứ? Em ở nhà một mình rất chán....”

Ánh mắt chất vấn của anh dừng hẳn trên người của Uất Noãn Tâm, cô gật đầu. “Ừm!”

Cô ra ngoài trước, sau đó Nam Cung Nghiêu đuổi theo ra ngoài. Không đợi anh mở miệng, cô chủ động nói. “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc Vũ Nhi thật tốt.”

Điều này làm cho Nam Cung Nghiêu bối rối. Cô càng nhẫn nhịn, càng giả vờ không có chuyện gì, anh càng áy náy. “Nếu em không muốn, cũng không cần....”

“Em muốn mà!” Uất Noãn Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng nở một nụ cười tự nhiên, ánh mắt trong suốt như dòng nước mát. “Em về phòng trước đây, anh ngủ ngon!”

Bóng dáng của cô, làm cho Nam Cung Nghiêu khó chịu. Có lúc anh thực sự rất không thích tính cách này của cô, tự cho mình lương thiện, luôn suy nghĩ cho người khác. Chịu uất ức, cũng âm thầm chịu đựng, từ trước đến giờ không bao giờ để lộ ra ngoài.

Cô cho rằng bản thân như vậy rất vĩ đại sao, nhưng cô có từng nghĩ đến cảm nhận của anh, cô muốn anh nợ cô không dứt, cuối cùng cảm thấy tội lỗi mà chết sao?

.....

Uất Noãn Tâm xin nghỉ phép ba ngày, mỗi ngày ở bên giường chăm sóc Nam Cung Vũ Nhi, trò chuyện với cô ấy, nghe cô ta nói Nam Cung Nghiêu chăm sóc cô ấy như thế nào, cẩn thận ra sao, cô nghe đến nỗi trong lòng chua xót, nhưng vẫn nở nụ cười, thực sự rất khó chịu.

Nam Cung Vũ Nhi mỗi ngày đều quần quật cô trò chuyện hai ba giờ, cô vẫn không thể nào nghỉ ngơi thật tốt. Ngày hôm nay không biết làm sao, đang trò chuyện thì ngủ lúc nào không hay biết. Lúc tỉnh lại, bên ngoài đã tối đen, trời nổi giông lớn, sấm chớp vang rền, cây bị thổi ngã qua ngã lại, làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Uất Noãn Tâm nhớ Nam Cung Vũ Nhi từng nói cô ấy rất sợ sấm chớp, vội vàng muốn nắm lấy tay của cô ấy, để cô ấy không còn sợ hãi.

Nhưng..... trên giường trống không.....

Lạnh băng.

Nói rõ cô ấy đã rời khỏi rất lâu rồi.

Không lẽ ở trong phòng tắm sao?

Nhưng cô tìm khắp cả phòng, cũng không thấy. Vội vàng chạy ra ngoài, tìm quanh biệt thự, cũng không thấy người đâu, Hà quản gia cũng không nhìn thấy cô ấy, cô lo lắng giống như con kiến bò trên chảo nóng. Trời đổ mưa lớn như vậy, còn có sấm chớp, Nam Cung Vũ Nhi có thể đi đâu chứ?

Nam Cung Nghiêu vừa đi vào biệt thự, thì đã nhìn thấy Uất Noãn Tâm vô cùng lo lắng. “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Không thấy Vũ Nhi đâu cả!”

Mặt Nam Cung Nghiêu biến sắc, nắm chặt lấy tay cô tức giận nói. “Không thấy là sao hả?”

Uất Noãn Tâm chịu đau. “Em, em không cẩn thận ngủ quên, tỉnh lại không thấy cô ấy, cả biệt thự cũng đã tìm qua, nhưng cũng không tìm thấy cô ấy!”

“Cô không phải nói cô sẽ coi chừng em ấy sao? Sao lại không nhìn thấy!”

“Em..... em không biết.....”

“Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu vội vàng gọi mấy cuộc điện thoại, phái người xuống núi tìm, lo lắng ở trong phòng khách đi qua đi lại. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, anh càng ngày càng không yên, lòng như lửa đốt.

Uất Noãn Tâm cố gắng trấn an anh. “Anh hãy bình tĩnh đã, có lẽ.....”

Nam Cung Nghiêu đẩy cô ra, đôi mắt đỏ au, hung hãn trừng mắt với cô. “Đều tại cô, nếu như không phải cô ngủ quên, Vũ Nhi sao lại mất tích!”

Uất Noãn Tâm sững người lùi về sau mấy bước. Cô hiểu rõ tâm trạng của anh, nhưng cô không cách nào chấp nhận được anh vì Vũ Nhi, mà trách mắng mình nghiêm trọng đến như vậy.

“Xin lỗi, em.....”

“Nếu như Vũ Nhi có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Nam Cung Nghiêu tàn nhẫn nói ra câu đó, rất tuyệt tình, dường như giữa bọn họ có thâm thù đại hận.

Không cách nào chấp nhận sự tàn nhẫn của anh, cô hốt hoảng chạy ra bên ngoài. “Xin lỗi..... là em sai..... em bây giờ ra ngoài tìm cô ấy!”

“Uất Noãn Tâm!” Nam Cung Nghiêu xông về phía trước giữ chặt cô lại. “Đáng chết, cô bây giờ lại giận giỗi gì hả!”

“Em không có giận giỗi, chuyện này vốn là em sai. Tìm không được cô ấy, em sẽ không quay về!” Cô dùng hết sức đẩy tay anh ra, xông thẳng ra ngoài màn mưa.

Nam Cung Nghiêu nôn nóng mất kiên nhẫn, muốn đuổi theo cô, lại lo sợ bỏ qua tin tức của Vũ Nhi, mâu thuẫn đến phát điên. Đợi đến khi anh có quyết định, Uất Noãn Tâm đã mất hút trong màn mưa. Anh dừng bước, hung hãn nắm chặt tay lại.

Ngay lúc Uất Noãn Tâm xông ra ngoài biệt thự chưa đến năm phút, Nam Cung Vũ Nhi xuất hiện ở trước cửa. Cả người ướt sũng, nước mưa nhieu xuống, ướt như chuột lột, cả người run rẩy, môi trắng bệch.

“Vũ Nhi?” Nam Cung Nghiêu vội vàng xông qua đó đỡ cô ta, đụng đến cơ thể lạnh lẽo của cô ta, vội vàng cởi áo ngoài xuống khoác lên người cô. Cực kỳ lo lắng, một chút nhẫn nhịn cũng không có trách mắng cô ta. “Em đi đâu hả? Sao lại ướt như vậy hả?”

Nam Cung Vũ Nhi lạnh đến run rẩy. “Em..... đến vườn hoa..... đi dạo..... không nghĩ đến trời đột nhiên đổ mưa..... nên ở trong vườn hoa trú mưa.....”

Cô ta như vậy, Nam Cung Nghiêu cái gì cũng không nói, chỉ là rất đau lòng rất đau lòng. “Về phòng trước đi!”

Lúc Nam Cung Vũ Nhi tắm rửa, Nam Cung Nghiêu vẫn đứng ở bên giường, nhìn màn đêm mưa lớn tầm tã bên ngoài, vô cùng lo lắng cho Uất Noãn Tâm. Lúc này anh quá căng thẳng rồi, mới không suy nghĩ nói ra những lời làm cho người khác tổn thương. Bây giờ nghĩ lại, vô cùng hối hận.

Anh làm sao có thể không biết, cô không phải cố ý. Chuyện này, vốn không thể trách cô. Nhưng mà, lời đã nói ra, hối hận cũng không còn kịp rồi.

Mưa lớn như vậy, cơ thể cô lại gầy gò ốm yếu, vốn không thể chịu nổi. Bây giờ cô đang ở đâu? Có gặp nguy hiểm gì không?

Lo lắng hoàn toàn chiếm trọn suy nghĩ của anh, đợi Nam Cung Vũ Nhi tắm xong, anh ôm cô lên giường, liền muốn đi tìm Uất Noãn Tâm. “Nghỉ ngơi sớm đi!”

Nam Cung Vũ Nhi nắm chặt lấy tay anh, đáng thương nói. “Bên ngoài sấm chớp như vậy, em rất sợ, ở với em.....”

“Noãn Tâm ra ngoài tìm em, nhất định rất nguy hiểm, anh phải đi tìm cô ấy!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 200: Rất Đau Lòng Rất Đau Lòng

“Nhưng mà, em thực sự rất sợ. Anh phái người đi tìm cô ấy không được sao? Tại sao phải nhất định tự mình đi tìm. Em cần anh..... anh ở lại đi.....” Nam Cung Vũ Nhi gần như cầu xin, làm cho Nam Cung Nghiêu rất không đành lòng. Nhưng vừa nghĩ đến Uất Noãn Tâm lúc này không biết đang chịu nỗi khổ gì, kiên quyết đẩy tay cô ta ra. “Em ngủ trước đi, anh sẽ quay về mau thôi!”

“Nam Cung Nghiêu..... Nam Cung Nghiêu.....”

Anh vẫn đóng cửa lại, chỉ để lại cả căn phòng một màu đen.

Nước mắt trong mắt của Nam Cung Vũ Nhi đảo quanh, cô vô cùng tức giận, không cách nào chấp nhận được bản thân đã hạ giọng cầu xin anh rồi, anh vẫn chọn Uất Noãn Tâm, bỏ lại cô. Cho dù sau khi cố ý trốn tránh cô, mỗi lần trời mưa, anh vẫn sẽ ở bên cạnh cô, nhưng lần này.....

Uất Noãn Tâm với anh mà nói quan trọng đến vậy sao?

Cô thừa nhận, hôm nay cô nhìn thấy có mưa lớn, còn cố ý chạy ra ngoài. Nhưng cô không có ý nghĩ muốn tổn thương Uất Noãn Tâm, chỉ muốn để Nam Cung Nghiêu lo lắng. Nhưng lúc nhìn thấy cô ấy chạy ra ngoài tìm mình, cô không biết tại sao, không ngăn lại, mà trơ mắt ra nhìn cô ấy chạy ra ngoài mưa tìm cô.

Làm như vậy, đối với cô ấy không đúng. Nhưng tình yêu vốn ích kỷ, tổn thương người khác, cũng là điều không thể tránh khỏi, đây không phải lỗi của cô.

.....

Nam Cung Nghiêu lái xe xuống núi, lớn tiếng kêu tên Uất Noãn Tâm. Đường núi trống trải vang vọng tiếng của anh, nhưng không ai đáp trả, mắt nhìn thấy mưa càng ngày càng lớn, lại không tìm thấy người, anh lo lắng muốn chết. Ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao đây!

Cảnh gặp nạn ở Paris đó lại lần nữa hiện lên trong đầu, Nam Cung Nghiêu một chút bình tĩnh cũng không có, chạy qua chạy lại trên núi mấy lần cũng tìm không thấy, đem xe vớt ở bên đường, không ngại mưa to gió lớn chạy vào rừng tìm.

Đường núi rất trơn, cũng không có ánh trăng, mỗi bước đi, đều chứa nguy hiểm có thể ngã xuống núi bất cứ lúc nào. Nhưng anh đã không còn để ý đến những điều đó, trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, đó là tìm thấy Uất Noãn Tâm. Thậm chí anh nghĩ, nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh sẽ chết cùng cô cho xong!

“Uất Noãn Tâm..... Uất Noãn Tâm..... Em trả lời anh đi..... Uất Noãn Tâm.....”

“Uất Noãn Tâm, em có nghe thấy gì không?”

Anh lo lắng đến nỗi hai mắt đỏ hoe, trên mặt không phân biệt được đó là nước mắt hay nước mưa. “Uất Noãn Tâm..... Uất Noãn Tâm.....” Tiếng hét điên cuồng từ từ nhỏ lại, cuối cùng trở thành tiếng thì thầm. “Uất Noãn Tâm..... Em ở đâu.....”

Xin lỗi, là lỗi của anh, anh không nên nói những lời tổn thương em như vậy. Em có thể mắng anh, đánh anh, nhưng xin em không cần dọa anh như vậy..... anh thực sự rất sợ mất em..... rất sợ rất sợ.....

Anh mù quáng lại nóng lòng tìm kiếm, lúc gần như tuyệt vọng, mơ hồ nhìn thấy có một người nằm sấp dưới tàng cây. Ánh mắt âm u chợt lóe sáng, chạy vài bước qua đó, lật người đó lại.

Thực sự là cô ấy!

Anh vừa hoảng vừa mừng, lay người cô. “Uất Noãn Tâm, tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Em có nghe anh nói gì không?”

Mưa quá lớn, trút xuống làm cho cô không thể mở mắt được, cô không còn sức lực từ từ nhắm mắt lại, chỉ có thể phát ra tiếng yếu ớt. “Xin.....xin lỗi.....em không tìm được.....Vũ Nhi..... xin lỗi.....”

“Đừng nói nữa! Xin em đừng nói nữa! Em cố chịu đựng, chúng ta về nhà!”

“Vũ Nhi..... vẫn chưa tìm thấy.....”

“Em ấy đã về nhà rồi! Xin em đừng lo lắng cho em ấy nữa, em nghĩ đến mình có được không!”

“Em không sao..... cô ấy bình an..... thì tốt rồi.....” Dùng hết sức lực nói xong câu cuối cùng đó, Uất Noãn Tâm rơi vào hôn mê.

Nam Cung Nghiêu cõng cô, bước từng bước khó khăn đi ra khỏi cánh rừng. Có mấy bước bị trượt chân, suýt nữa té ngã, nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc anh đã ngừng lại. Cho dù con đường trước mặt có khó khăn thế nào, anh cũng không thể xảy ra chuyện.

Bởi vì, trên lưng của anh còn đang cõng cô!

Trải qua khó khăn cũng ra khỏi cánh rừng, Nam Cung Nghiêu lái xe nhanh về nhà. Ôm lấy cô xông vào trong biệt thự, lớn tiếng bảo Hà quản

gia tìm bác sĩ.

Nam Cung Vũ Nhi vẫn chưa ngủ, từng giờ từng phút luôn chú ý mọi động tĩnh bên ngoài. Cô cho rằng sau khi Nam Cung Nghiêu về nhà, sẽ lập tức đến tìm cô, nhưng một giờ trôi qua, anh vẫn không đến.

Cô rón rén xuống giường, mở hé cửa, vừa đủ để nhìn thấy Uất Noãn Tâm trong phòng. Bác sĩ đang khám cho cô ấy, Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên giường, bộ dạng rất lo lắng. Cả người ướn sùng cũng không lo, trong mắt chỉ có Uất Noãn Tâm.

Điều này làm cho cô vô cùng ganh tỵ!

“Thiếu gia xin cậu yên tâm, phu nhân không có gì đáng ngại, chỉ là cơ thể suy yếu, lại dầm mưa, hơi phát sốt. Truyền vài chai nước biển, uống vài chén thuốc, hai ngày sau có thể khỏe lại. Bây giờ tôi đi lấy thuốc đây.”

“Ừ!”

“Thiếu gia, người cậu ướn sùng kìa, cậu đi tắm rửa đi, tôi sẽ chăm sóc thiếu phu nhân.” Hà quản gia nói.

“Bà mang quần áo đến đây, tôi tắm ở đây.”

“Vâng!”

Nam Cung Nghiêu tắm vội trong năm phút, lúc đi ra nhìn thấy Hà quản gia đang cho Uất Noãn Tâm uống thuốc, nói. “Để cho tôi!” Nhận lấy chén, cẩn thận đưa vào miệng của cô. Một ít thuốc nước từ trong miệng cô chảy xuống, anh vội cẩn thận giúp cô lau đi.

Hà quản gia đứng ở một bên đợi, tận mắt nhìn thấy tất cả. Đại thiếu gia quan tâm thiếu phu nhân, còn hơn cả tam tiểu thư. Bà không chắc chắn, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu!

Đút xong thuốc, Nam Cung Nghiêu vẫn ở bên giường chăm sóc Uất Noãn Tâm. Mặc dù bác sĩ nói cô không sao, nhưng anh vẫn không yên tâm. Quá lo lắng, cho nên đã quên luôn Nam Cung Vũ Nhi, ngay cả bản thân cũng không để ý đến.

Nhìn bàn tay lớn nhỏ, khuôn mặt hốc hác, trong lòng anh tràn đầy áy náy và thương xót. Thực ra anh rất muốn đối xử tốt với cô, nhưng người tổn thương cô, làm cho cô đau khổ, lại là anh, anh đã hoàn toàn không biết phải làm sao với cô nữa.

Đau lòng, lại bất lực. Có lúc bản thân nghĩ, buông cô ra mới tốt cho cô. Nhưng, anh không nỡ buông tay, thực sự không nỡ.

Vừa nghĩ đến cuộc sống sau này không còn có sự xuất hiện của cô, cô không còn ‘phiền’ anh, không còn nhìn thấy những hành động đáng yêu của cô, liền cảm thấy như đột ngột bị cắt đi một khúc xương, đau đớn đến nghẹt thở.

Anh vuốt ve má của cô, một lần lại một lần nhẹ nhàng thì thầm. “Xin lỗi..... đã tổn thương em..... thực sự xin lỗi.....”

Hà quản gia bước nhẹ vào phòng, mặc dù không muốn quấy rầy, nhưng vẫn không thể không báo. “Đại thiếu gia, tam thiếu thư mời câu qua đó!”

Quyển 5

- Chương 201: Ngủ Cùng Với Em!
Chương 202: Để Cô Ấy Dọn Ra Ngoài!
Chương 203: Chúng Ta Không Phải Anh Em!
Chương 204: Đành Để Cô Chịu Uất Ức
Chương 205: Chọc Ghẹo Phụ Nữ Đã Có Chồng
Chương 206: Chúng Ta Ở Chung Với Nhau Đi!
Chương 207: Hàng Xóm Mới!
Chương 208: Chỉ Muốn Ôm Em
Chương 209: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông (1)
Chương 210: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông (2)
Chương 211: Anh Ghen!
Chương 212: Quá Gọi Cảm!
Chương 213: Cứng Rồi
Chương 214: Bại Nảo Và Liệt Mặt Cãi Nhau
Chương 215: Quá Ghen
Chương 216: Cảm Giác Khi Yêu
Chương 217: Uất Noãn Tâm, Em Là Của Anh!
Chương 218: Bí Mật Trong Quá Khứ
Chương 219: Có Anh Làm Bạn
Chương 220: Bị Kinh Ngạc
Chương 221: Sự Lựa Chọn Đau Lòng
Chương 222: Em Không Phải Món Đồ Chơi!
Chương 223: Đôi Mắt Đào Hoa Say Đắm
Chương 224: Anh Khiến Cô Quá Mệt Mỏi
Chương 225: Anh Rất Nhớ Em
Chương 226: Ai Mới Là Người Quan Trọng Nhất?
Chương 227: Anh Thật Lòng Thích Em
Chương 228: Khăn Tắm Rơi Xuống Rồi (H+)
Chương 229: Thố Lộ Trong Ngày Sinh Nhật
Chương 230: Party Nóng Bỏng
Chương 231: Trong Lòng Chỉ Có Anh
Chương 232: Anh Không Muốn Em Sao?
Chương 233: Hành Vi Phóng Túng
Chương 234: Ngủ Liên Thố Lộ
Chương 235: Cường Đoạt Nụ Hôn
Chương 236: Em Thích Ai?
Chương 237: Đừng Bỏ Rơi Anh
Chương 238: Chỉ Được Chọn Một Người

Chương 239: Cô Ấy Thật Tàn Nhẫn
Chương 240: Suýt Chút Nửa Bị
Chương 241: Ảnh Chụp Trên Giường
Chương 242: Quan Hệ Được Phơi Bày Ra Ánh Sáng
Chương 243: Ly Hôn, Kết Hôn
Chương 244: Hai Người Vẫn Chưa Lên Giường?
Chương 245: Bỏ Trốn?
Chương 246: Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt
Chương 247: Không Phải Lần Đầu Tiên
Chương 248: Nhiều Lần Chiếm Đoạt
Chương 249: Tiểu Bảo Bối Thiên Hạo
Chương 250: Chú À, Chú Rất Giống Cháu

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 201: Ngủ Cùng Với Em!

Nam Cung Nghiêu do dự vài giây, để Hà quản gia chăm sóc Uất Noãn Tâm, còn bản thân thì đi đến phòng của Nam Cung Vũ Nhi. Trong phòng chỉ để lại một cây đèn tường, Nam Cung Vũ Nhi chờ mong nhìn ra cửa. Anh vừa vào, cặp mắt lập tức sáng lên. “Anh đến rồi!”

“Sao còn chưa ngủ?”

“Bên ngoài đang có sấm, rất đáng sợ, em không ngủ được!”

“Để anh bảo Hà quản gia ngủ với em!”

“Không cần! Em chỉ muốn anh ở bên.” Nam Cung Vũ Nhi quả quyết kéo tay của anh, sợ anh rời khỏi.

“Tìm được Noãn Tâm chưa? Không sao chứ?”

“Không, đang sốt nhẹ!”

“Vậy thì tốt.....” Nam Cung Vũ Nhi giả vờ thở nhẹ ra. “Nếu không có gì đáng ngại, anh cũng không cần lo lắng, tối nay có thể ở đây với em rồi.” Cô vỗ bên giường. “Em cũng mệt rồi, nằm ở bên cạnh em đi!”

Nam Cung Nghiêu khẽ thở dài, biết rõ tính cô, không đạt được mục đích quyết không từ bỏ, thực sự đã không còn sức dằn dũa với cô, đành phải lên giường.

Cô lập tức ngã vào trong lòng anh, gối lên cánh tay anh, quyến luyến nói: “Ủm..... lâu rồi chưa cảm thấy an tâm này..... thật quen thuộc.....

còn nhớ lúc nhỏ, mỗi đêm anh đều ôm em ngủ như vậy. Ngày hôm sau thức dậy, cánh tay tê rần, nhưng vẫn mạnh miệng không thừa nhận.”

Không thấy anh trả lời, Nam Cung Vũ Nhi ngẩng đầu, nhìn anh lòng không yên, không vui vẻ mếu miệng: “Anh không phải vẫn còn lo lắng cho Noãn Tâm chứ?”

“Không có!”

Anh càng chối bỏ, cô càng khẳng định suy đoán của mình. Nhưng cô không muốn vạch trần, như vậy có vẻ lòng độ lượng của mình quá ít, cũng làm cho anh càng nghĩ đến Uất Noãn Tâm.

“Um..... Em hơi mệt..... muốn ngủ..... anh phải ngoan ngoãn làm gối cho em, không cho phép bỏ chạy đó!” Cô hai ba lần nhận được cái gật đầu của anh, mới giả vờ yên tâm nhắm mắt lại, trong lòng lại có một cảm giác không vui.

Nam Cung Nghiêu giống như trước vậy, nhẹ nhàng vỗ vai của Nam Cung Vũ Nhi, dỗ cô ngủ, lòng lại bay đến chỗ Uất Noãn Tâm.

Mặc dù có Hà quản gia chăm sóc, anh rất yên tâm, nhưng vẫn muốn ở bên cạnh cô, tự tay chăm sóc cô. Không thể tận mắt nhìn thấy cô, trong lòng cứ có cảm giác trống trải, không yên tâm.

Một bên là Vũ Nhi, một bên là cô. Cục diện trước mắt, càng ngày càng làm cho anh khó xử.

Nam Cung Vũ Nhi ngủ say, nửa đêm tỉnh dậy, mắt mơ màng thì thào. “Em muốn uống nước..... Um..... Nam Cung Nghiêu..... em muốn uống nước.....”

Cô mò sang phía bên phải, nhưng chỉ mò thấy một cái gối, lập tức tỉnh dậy. Anh đi đâu rồi? Không lẽ lại chạy đi chăm sóc cho Uất Noãn Tâm rồi?

Đi ra khỏi phòng, rón rén đi đến cửa phòng của Uất Noãn Tâm. Nhìn qua khe cửa, thấy Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên giường cô ấy, nắm lấy tay cô ấy, ánh mắt chăm chú nhìn cô ấy, rất đau lòng.

Trong mắt cô lộ ra một tia sáng bén nhọn, ngón tay siết chặt nắm tay ở cửa.

Lúc trước, anh chỉ có lúc cô bệnh mới có ánh mắt lo lắng như vậy thôi! Bây giờ lại vì một người khác.....

Nam Cung Vũ Nhi không thể không thừa nhận chính mình lúc này vô cùng ganh tỵ, lửa ghen hậm hực chỉ muốn đốt cháy cô ấy thành tro bụi.

Cô không cách nào chấp nhận được Nam Cung Nghiêu quan tâm mình giống quan tâm một người con gái khác, thậm chí còn, mang quan tâm của cô chuyển dời sang cho Uất Noãn Tâm, mà hoàn toàn bỏ rơi chính mình.

Từ nhỏ, cô đã khẳng định điều này, anh là của một mình cô!

Thậm chí một chút một ít, cũng không bằng lòng chia sẻ cho người khác, càng đừng nói là cướp đi anh.

Cô không muốn tổn thương Uất Noãn Tâm, nhưng nếu cô ta lại ép cô, cô không chắc chắn bản thân sẽ làm ra những chuyện gì đâu!

.....

Ngày hôm sau. Uất Noãn Tâm tỉnh lại, quay đầu lại, thì nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đang ngồi canh ở bên giường của mình.

Anh, ngồi canh cô cả đêm sao?

Sau vụ bắt cóc ở Paris, anh cũng ở bên cô như vậy, trong lòng không khỏi có chút ấm áp, có chút cảm động.

Nam Cung Nghiêu bị tiếng động nhỏ làm tỉnh dậy, nhìn thấy Uất Noãn Tâm nhìn mình, mới ân tâm, trên khuôn mặt hơi hốc hác nở một nụ cười.
“Em tỉnh rồi, còn khó chịu không?”

Nâng tay lên sờ trán cô. “Vẫn tốt, hạ sốt rồi.”

Uất Noãn Tâm rụt rè, ngón tay của anh lạnh băng, nhưng cô lại cảm thấy rất ấm áp, hai má đột nhiên đỏ ửng lên.

“Đói chưa? Muốn ăn gì không?”

Cô lắc đầu. “Không đói..... anh tối qua.....một mực ở đây với em sao?”

“.....” Nam Cung Nghiêu cân nhắc một lúc, không trả lời thẳng câu hỏi này.

“Đúng rồi, tìm được Vũ Nhi chưa?”

“Tìm được rồi, em ấy chỉ ở trong vườn hoa đi dạo, không ngờ gặp phải mưa lớn.”

“Ồ..... Cô ấy không sao thì tốt!”

“Rất xin lỗi, tối qua không nên nói những lời đó với em, anh chỉ là.....”

“Không sao đâu! Em chỉ là quá nóng vội, em hiểu tâm trạng anh mà.”
Uất Noãn Tâm vội nói. Lời nói tối qua, không khỏi làm cho cô rất khó chịu. Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng có thể tha thứ. Đối lại là cô, người thân nhất bị mất tích, cũng không cách nào bình tĩnh được!

Nam Cung Nghiêu hơi bất đắc dĩ sờ đầu cô. “Em toàn nói như vậy, cái gì cũng nghĩ cho người khác. Tới lúc nào, mới nghĩ cho chính mình đây.”

Đây coi là lời khen sao? Uất Noãn Tâm có chút ngại ngùng, tay nắm lấy ra giường. “Thực ra, em, em không tốt như anh nói đâu....”

“Hy vọng em nhớ rõ, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải chăm sóc mình thật tốt, không nên để bản thân chịu chút tổn thương nào.” Anh nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt sâu sắc như đại dương bao la, không kìm được nắm lấy tay cô. “Bởi vì kkhhi em bị tổn thương, anh sẽ.....”

Uất Noãn Tâm căng thẳng đến nghẹt thở, tim đập như sấm.

Đột nhiên, sáu chữ ‘rất lo lắng rất lo lắng’ chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị sự xuất hiện của Nam Cung Vũ Nhi chặn lại. Cô ta bưng một chén cháo đi đến, mặt mày vui vẻ. “Noãn Tâm, cô tỉnh rồi, quá tốt rồi! Tôi vừa bảo Hà quản gia dạy tôi hầm cháo, cố ý mang lên cho cô.”

“Cám ơn cô!” Uất Noãn Tâm thực sự rất muốn biết những lời Nam Cung Nghiêu sắp nói, nhưng cũng không còn cách nào, Nam Cung Nghiêu cũng không nói thêm điều gì, lặng lẽ buông tay cô ra.

Bởi vì sự xuất hiện cô ấy, làm cho bầu không khí có chút gượng gạo....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 202: Để Cô Ấy Dọn Ra Ngoài!

Nam Cung Vũ Nhi chen vào giữa hai người. “Xin lỗi, hôm qua tôi không nên bỏ đi mà không nói tiếng nào. Nhưng thấy cô ngủ say, tôi không nỡ quấy rầy cô. Cũng may cô không sao, nếu không tôi sẽ áy náy đến chết mất!” Cô ta ôm ngực mình, vẽ mặt chân thành, nhưng trong lòng lại vì hành động nắm tay của Nam Cung Nghiêu lúc nãy làm tức giận.

“Tôi không sao, cô không cần lo lắng!”

“Còn nói không sao, cô xem cô kia, ốm nhom ốm nhách. Lúc trước là cô chăm sóc tôi, bây giờ đổi lại phải để tôi chăm sóc cô mới được.”

“Cám ơn!”

“Chúng ta là bạn tốt mà, gì mà khách sáo như người ngoài vậy, trừ khi cô không xem tôi là bạn.”

“Không phải, tôi.....”

Nam Cung Vũ Nhi cười ‘khúc khích’, nựng má cô. “Được rồi, không chọc cô nữa! Xem cô kia còn cho là thật.” Quay qua hỏi Nam Cung Nghiêu: “Tám giờ rồi, anh còn không đi làm sao? Bản thân là sếp, phải làm gương chứ, đi trễ không hay đâu!”

Nam Cung Nghiêu đứng dậy, dùng ánh mắt bảo Uất Noãn Tâm giữ gìn sức khỏe, sau đó rời khỏi.

Cô nuôi tiếc nhìn bóng lưng của anh.

Mọi thứ, Nam Cung Vũ Nhi đều thấy hết, càng kiên quyết giành lại Nam Cung Nghiêu cho bằng được. Nhưng trên mặt vẫn bình lặng, còn vô cùng nhiệt tình bùng cháy cho Uất Noãn Tâm. “Tôi cố ý hầm đó, mùi vị như thế nào?”

Cô nhấp một ngụm nhỏ. “Ừm! Rất ngon!”

“Mặc dù cô không nói gì, nhưng tôi biết trong lòng cô nhất định không vui, bởi vì tôi cứ quẩn lấy Nam Cung Nghiêu.”

“Không có đâu! Tôi sao có thể nghĩ vậy chứ.”

“Cô đừng phủ nhận, đối lại là tôi, tôi cũng sẽ nghĩ vậy. Nhưng tôi hy vọng cô không hiểu lầm, tình cảm của ba anh em chúng tôi vốn rất tốt. Hơn nữa, tôi thường ở nước ngoài, hiếm khi về nước, tự nhiên sẽ dính lấy anh ấy nhiều hơn.”

“Ở trong mắt người ngoài, có lẽ sẽ hiểu lầm chúng tôi yêu nhau, nhưng thực sự không có. Tôi quen với nền giáo dục ở nước ngoài, có hơi nhiệt tình một chút. Nếu như có làm trái với truyền thống ở Đài Loan, hy vọng cô bỏ qua cho tôi, ngàn lần đừng hiểu lầm. Tôi rất thích cô, trong lòng luôn xem cô là chị dâu tốt của mình!”

Bị cô ta nói như vậy, ngược lại Uất Noãn Tâm cảm thấy chính mình thật nhỏ nhen. Tình cảm giữa anh em với nhau, rất bình thường, là cô quá miễn cảm, nghĩ bậy nghĩ bạ, lo nghĩ đâu đâu.

“Cô tin tôi chứ?”

“Ừm!”

“Vậy tốt rồi, hiểu lầm đã được gỡ bỏ rồi! Cảm thấy thật tuyệt!” Nam Cung Vũ Nhi cho cô một cái ôm thật lớn, nhưng ánh mắt lại thay đổi, lộ ra một sự tính toán và khinh thường.

.....

Nam Cung Nghiêu cả ngày không có tâm trạng làm việc, lo lắng cho Uất Noãn Tâm. Chưa đến sáu giờ, đã tan ca về nhà. Nhưng anh bận khoan đến cảm nhận của Nam Cung Vũ Nhi, nên không tỏ ra quan tâm nhiều đến Uất Noãn Tâm. Chỉ đi qua phòng cô một chuyến, xác định cô đã ăn cơm, cũng đã uống thuốc đúng giờ, mới trở về phòng giải quyết công việc.

Nửa đêm, đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ, một dáng người rón rén như mèo bước vào. Tiếp theo đó, chui vào trong chăn của anh, như gấu Koala ôm lấy anh, một đôi tay nhỏ lạnh băng đặt ở trên bụng anh.

Anh tự biết đó là ai, giúp cô ta đắp kỹ một bên chăn. “Sao em còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được! Bên ngoài sấm chớp, rất đáng sợ!” Cô ta ôm chặt hơn nữa, giọng nói rầu rĩ, giống như một con mèo nhỏ đáng thương.

“Không chú ý đến thì không sợ nữa.”

Cô ta liếc anh một cái. “Sấm chớp lớn như vậy, em cũng không bị điếc!”

Nam Cung Nghiêu hết cách với cô ta. “Vậy ngủ đi!”

Nam Cung Vũ Nhi im lặng một lúc, đột nhiên bật dậy hỏi: “Lần này sẽ không ngủ đến nửa đêm, anh lại chạy qua chỗ Noãn Tâm chứ?”

“Sẽ không!”

“Xạo! Lần trước cũng vậy, lúc tỉnh lại không nhìn thấy anh, em không yên tâm!”

“.....”

“Nam Cung Nghiêu, em có thể xin anh một điều được không? Mặc dù có chút vô lễ, nhưng em thực sự rất hy vọng anh đồng ý với em.”

“Em nói đi!”

“Để Noãn Tâm dọn ra ngoài một thời gian ngắn!”

Cánh tay Nam Cung Nghiêu đang vỗ về cô ta bằng cứng đờ. Hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đoán trước được. Bởi vì anh hiểu rõ, tính chiếm hữu của Vũ Nhi rất mạnh. Từ nhỏ, chỉ cần cô ta thích thứ gì, người khác ngay cả đụng vào cũng không thể! Một khi bị ‘chia sẻ’, sẽ vứt ngay.

Nam Cung Vũ Nhi cảm nhận được anh đang sửng người, vội giải thích. “Em không ghét cô ấy, chỉ là không quen trong nhà đột nhiên có thêm một người. Em biết, thực ra em rất nhỏ nhen, nhìn thấy hai người thân thiết như vậy, em ganh tỵ. Anh là của mình em!”

“Đừng nghĩ quá nhiều!”

“Nhưng cô ấy mỗi ngày đi qua đi lại trước mặt em, em làm sao có thể không nghĩ hả? Lần này em trở về, cũng không biết ở được bao lâu. Hoặc có thể vài ngày thì quay về rồi, vậy cô ấy có thể dọn về rồi..... mấy ngày thôi mà!”

Biết rõ anh không thể trả lời cô ngay lập tức, Nam Cung Vũ Nhi chỉ nói một câu. “Anh suy nghĩ kỹ đi.....” rồi nằm ngủ.

Nam Cung Nghiêu nằm rất lâu không thể ngủ được, trong lòng rất mâu thuẫn.

Tính cách Nam Cung Vũ Nhi quá bá đạo, tính chiếm hữu quá lớn, còn Uất Noãn Tâm quá nhu nhược, hai người vốn không thích hợp ở chung một mái nhà với nhau. Hơn nữa, Vũ Nhi thích quẩn lấy anh, Uất Noãn Tâm tất

nhiên sẽ ganh tỵ, anh không muốn làm cho cô buồn. Hai người tách nhau ra, có lẽ cũng là cách tốt nhất.

Nhưng tính của cô mẫn cảm như vậy, nhất định sẽ hiểu lầm anh không quan tâm cô, hy sinh cô để lấy lòng Vũ Nhi, điều này anh phải mở miệng với cô như thế nào đây!

Chỉ cần nghĩ thôi, cũng đã cảm thấy khó mở lời rồi!

Đêm nay, Nam Cung Nghiêu mất ngủ đến sáng.

.....

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư.....

Mấy đêm liên tiếp, Nam Cung Vũ Nhi đều đến phòng Nam Cung Nghiêu. Đêm nay, lúc đi đến cửa, cô ta nhìn thấy Uất Noãn Tâm đang định lên lầu, chẳng những không né tránh, ngược lại còn ngang nhiên đi vào, trong bóng tối lộ ra một nụ cười hả hê.

Uất Noãn Tâm sững người khi nhìn thấy cô ta biến mất sau cánh cửa, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Đã hai giờ sáng rồi, tại sao Nam Cung Vũ Nhi còn đi vào phòng anh? Anh em mà nói, khó tránh khiến người khác lấy làm lạ.

Nam Cung Vũ Nhi mò mẫn trong bóng đêm trèo lên giường, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện để Uất Noãn Tâm dọn ra ngoài..... anh đã suy nghĩ xong chưa?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 203: Chúng Ta Không Phải Anh Em!

“Anh làm không được!” Nam Cung Nghiêu nói ra mấy chữ đó rất dứt khoát. Anh đã cân nhắc cẩn thận, mới cho ra kết quả này. Mặc dù hiểu rõ, để cho các cô sống chung với nhau mang lại rất nhiều rắc rối, nhưng bắt anh ‘đuối’ Uất Noãn Tâm, anh không đành lòng, làm thế nào cũng không làm được!

Nam Cung Vũ Nhi ngẩn người, bất ngờ.

Cô ta cho rằng anh chắc chắn sẽ đồng ý, bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh gần như không hề từ chối bất kỳ yêu cầu nào của cô ta. Cho rằng anh chỉ cần suy nghĩ vài ngày, mới có thể hoàn toàn hạ quyết tâm, nhưng không nghĩ đến.....

Cô ta hoảng hốt một hồi lâu, mới hỏi: “Vì, vì sao.....”

“Anh không biết, tóm lại anh làm không được!”

“Được! Anh không đành lòng để cô ấy dọn đi, vậy em dọn đi là được rồi!” Cô ta tức giận nhảy xuống giường, giả vờ muốn đi, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. “Vũ Nhi, đừng có giở tính trẻ con nữa!”

“Em không hề giở tính, em cũng không phải trẻ con. Em chỉ muốn bảo vệ người em yêu thôi, muốn anh chỉ thuộc về em, không lẽ như vậy là sai sao?” Trong tình thế khẩn cấp, cô ta không hề suy nghĩ thét lên: “Em yêu anh! Anh là của em!”

Nam Cung Nghiêu kinh hoàng, cô vừa nói. “.....Yêu sao?”

Nam Cung Vũ Nhi không nghĩ đến những lời nói giấu trong lòng nhiều năm như vậy, sẽ phải nói ra trong tình thế này. Nhưng nếu đã nói rồi, cô ta cũng không tính chạy trốn nữa, nỗi đau khổ kia, cô ta không thể chịu được nữa rồi. Cô ta cười khổ. “Anh không hề nghe lầm, em nói là em yêu anh!”

Nam Cung Nghiêu đè nén nỗi kinh hoàng lại, ép mình phải bình tĩnh, lạnh lùng nhắc nhở cô ta. “Chúng ta là anh em.”

“Ha, anh em sao? Anh còn định gạt em đến khi nào? Em đã sớm biết, em là do anh nhặt về năm mười lăm tuổi!”

Nam Cung Nghiêu né tránh ánh mắt sắc bén của cô ta. “Em nghe ai nói bậy vậy.”

“Nói bậy sao?” Cô ta cười lạnh. “Anh chắc chắn em đang nói bậy sao? Xem ra anh định giấu em cả đời rồi! Sự thật này, năm mười tuổi em đã biết. Em vẫn một mực đợi anh nói ra, nhưng anh không hề..... em cũng giả vờ không biết! Bây giờ, em nói rõ cho anh biết. Em không phải em gái anh, cũng không muốn làm em gái anh. Em muốn kết hôn với anh, làm vợ anh!”

Lời tuyên bố của cô ta, từng chữ từng câu, lọt vào tai của Nam Cung Nghiêu vô cùng rõ ràng, làm cho anh không kịp chuẩn bị, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Bao nhiêu năm qua, anh tự cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng không ngờ đến, cô đều biết tất cả, chẳng qua là anh lừa mình dối người mà thôi.

Anh không biết phải đối mặt với cô em gái trên danh nghĩa này như thế nào, yêu thầm cô nhiều năm, cũng là người con gái duy nhất anh yêu sâu đậm.

.....

Uất Noãn Tâm mỗi ngày đều ngoan ngoãn uống thuốc, uống canh bổ, rất cố gắng để cơ thể khỏe lại. Sáng hôm nay, đang chuẩn bị đi làm, Nam Cung Nghiêu đột ngột xuất hiện.

Cô thầm vui mừng. “Sao anh lại đến đây?” Lại thấy sắc mặt anh không được tốt lắm!

“Ừm! Chuẩn bị.....đi làm sao?”

“Đúng đó!” Nhìn thấy anh ập a ập ứng, Uất Noãn Tâm cảm thấy kỳ lạ. “Sao vậy? Muốn nói gì phải không?” Anh cũng có lúc ập ứng sao? Thực sự không giống phong cách của anh.

“.....Ừ!”

“Nói đi!” Lần nữa không đợi anh mở miệng, Uất Noãn Tâm nhìn đi động, vội vàng thét lên. “Không xong rồi, sắp muộn rồi. Có chuyện gì, về nhà hẳn nói!” Cô cầm lấy túi xách, vội vã xông ra ngoài.

“Em dọn ra ngoài ở đi!”

Vừa chạy đến cửa, một đám mây đen bay qua bầu trời trong xanh, làm cho Uất Noãn Tâm đứng yên. Cô cho rằng mình đang nghe lầm. “Anh đang nói gì hả?”

Nam Cung nghiêu đưa lưng về phía cô, nắm chặt tay lại, chỉ có như vậy, mới ép mình tàn nhẫn được. “Em..... dọn ra ngoài đi!”

Âm cuối run rẩy, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn nghe rõ tất cả. Một lúc sau, mới tiêu hóa hết những lời nói đó.

Anh, bảo cô dọn ra ngoài.

Khóe mắt trong chốc lát đỏ ửng.

Cô tất nhiên không ngu đến nỗi đi hỏi nguyên nhân, cô vốn không thuộc về nơi này. Người anh quan tâm nhất giờ đã quay về, cô làm chương mặt bọn họ rồi. Anh yêu cầu cô dọn ra ngoài, là chuyện quá đổi bình thường.

Cô cúi đầu, đè nén nước mắt, miễn cưỡng nở nụ cười. “Được! Sau khi tan ca em sẽ dọn đi!”

Vừa xoay người rời khỏi phòng, nước mắt liền chảy xuống.

Nam Cung Nghiêu xông ra ngoài một bước, vẫn không có dũng cảm đuổi theo cô. Bởi vì cố gắng kiềm chế chính mình, đè nén cơ thể đến run rẩy. Anh lại một lần nữa, tổn thương cô!

.....

Cả ngày, Uất Noãn Tâm buồn bã vì việc phải dọn ra ngoài, lòng không yên. Trần Nhiên chạy qua vài lần, chỉ ra điểm sai trong bản báo cáo của cô. “Phần báo cáo này cô đã sửa mấy lần rồi, sao lần nào cũng không đúng vậy? Không phải bị hóp hờn rồi chứ?” Cô vẫn không nói gì. “Tôi nói, sau chuyển đi Paris về, có phải cô để linh hồn nhỏ bé của mình lại nơi đó rồi không? Vừa trở về được hai ngày thì xin nghỉ, bây giờ còn mắc lỗi.”

“Xin lỗi, tôi sẽ sửa.....”

“Thôi đi, đừng sửa nữa, sửa lại cũng sai thôi, tôi giúp cô vậy!”

“Cám ơn cô.....”

Trần Nhiên quay lại nói thầm: “Nếu không phải ‘ma nữ’ hôm nay bỏ về công việc, cô đã sớm tiêu tùng rồi! Cũng không biết cô bị gì, có chỗ nào đó lạ lắm nha.....”

Uất Noãn Tâm cảm thấy mặt mình nóng ran, sờ vào, mới phát hiện toàn là nước mắt, vội cúi đầu chạy vào nhà vệ sinh, bùm miệng khóc, không

dám khóc thành tiếng. Khóc một hồi lâu, mới quay trở lại bàn làm việc, cúi đầu, sợ người khác thấy hai mắt đang sưng lên. Cứ ngây dại như vậy trải qua một ngày, nghĩ phải về nhà, trong lòng đau nhói.

.....

Mặc dù tàn nhẫn, cũng không thể không chấp nhận. Lúc thu dọn hành lý, Uất Noãn Tâm phát hiện bản thân vẫn không nỡ. Lúc trước luôn cảm thấy nơi này lạnh lẽo, giống địa ngục, mỗi phút mỗi giây đều là giày vò, ước gì được thoát khỏi nó. Đến lúc thực sự phải đi, lại phát hiện không biết từ lúc nào đã có tình cảm với nơi này, xem đây là nhà.

Vốn chán ghét tất cả, bỗng nhiên lại trở nên thân thiết.

Cô cho rằng nước mắt đã sớm cạn khô, khóe mắt lại đỏ lên nhanh chóng, rất muốn khóc thật lớn.

“Noãn Tâm, cô đang làm gì vậy?” Nam Cung Vũ Nhi đi vào.

Cô vội che giấu, lau nước mắt.

“Thu dọn hành lý sao? Cô muốn đi du lịch hả?”

Cô miễn cưỡng nở nụ cười: “Không phải, tôi phải dọn ra ngoài!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 204: Đành Để Cô Chịu Uất Ức

“Dọn ra ngoài?” Nam Cung Vũ nhi kinh ngạc khẽ la lên. “Tại sao vậy?”

Uất Noãn Tâm im thin thít, tiếp tục thu dọn hành lý.

Nam Cung Vũ Nhi đè tay cô lại. “Tại sao vậy? Cô trả lời tôi đi!”

Cổ họng căng đau, Uất Noãn Tâm vừa mở miệng, liền nghẹn ngào.
“Không có gì, tôi sống ở đây.....không thấy tiện!”

“Cô khóc sao? Nam Cung Nghiêu bắt cô dọn ra ngoài phải không? Đồ khốn khiếp, để tôi tìm anh ấy tính sổ!”

“Đừng.....” Uất Noãn Tâm vội kéo cô lại. “Không liên quan đến anh ấy, là tự tôi.....”

“Cô nói dối! Cô sao có thể vô duyên vô cớ muốn dọn ra ngoài chứ?”
Nam Cung Vũ Nhi thở dài. “Không cần giấu diếm mọi chuyện giúp anh ấy, tôi có thể nhìn ra, anh ấy vốn không yên cô!”

Cô ta giống như đang bất bình thay cô, nhưng lại rắc muối lên miệng vết thương. Như thế dùng điều đó để nhắc nhở cô từ bỏ Nam Cung Nghiêu, không cần tranh giành với cô ta! Cô ta không muốn làm người xấu, nhưng đối phương lại có tính uy hiếp đến cô ta, cô ta không thể không bày mưu tính kế, để tự bảo vệ mình. Nếu không có Nam Cung Nghiêu, có lẽ các cô sẽ trở thành bạn rất tốt với nhau.

Nhưng bây giờ, ngay giờ phút này cô ta không thể không tính toán.

Con người sinh ra vốn đã có tính ích kỷ, thà rằng tổn thương cô, cũng không để cho mình bị tổn thương dù chỉ một chút.

Uất Noãn Tâm càng đau khổ hơn, nếu không có cô ấy ở đây, cô nhất định sẽ gào khóc một trận cho thật đã.

“Ây..... Chuyện của hai người, tôi không tiện nhúng tay vào. Tính tình của Nam Cung Nghiêu cố chấp, một khi đã quyết định chưa bao giờ dễ dàng thay đổi. Cho dù tôi khuyên anh ấy, chưa chắc anh ấy đã nghe. Hay là vậy đi, cô dọn ra ngoài trước, tôi sẽ cố khuyên anh ấy. Không chừng chưa đến hai ngày, anh ấy sẽ cho cô dọn về.”

“.....Ừ! Tôi vẫn còn rất nhiều đồ đạc cần thu dọn, cô về phòng trước đi!”

“Tôi giúp cô.....”

“Không cần đâu.” Uất Noãn Tâm lắc đầu. “Thực sự không cần!”

Hành lý của cô không nhiều, chỉ có một cái vali thôi. Những quần áo và trang sức Nam Cung Nghiêu tặng, cô vẫn để nguyên ở chỗ cũ, tất cả đều trở lại như lúc ban đầu, như cô chưa từng đặt chân đến đây.

Ha, thì ra..... sự ra đi của cô, cũng không làm cho nơi này thay đổi gì hết, cô không quan trọng như vậy đó.

Lặng lẽ rời khỏi, giữ lại một chút lòng tự trọng cuối cùng, mới là lựa chọn tốt nhất. Nhưng Uất Noãn Tâm vẫn không đành lòng, đi đến cửa phòng Nam Cung Nghiêu.

Anh cũng đang nghĩ đến cô, vẫn đang mâu thuẫn có nên thay đổi quyết định để cô ở lại hay không. Anh có trăm ngàn cái không nỡ để cô đi, nhưng điều làm cho anh bất lực đó là quan hệ giữa anh và Vũ Nhi. Hiện giờ đó cũng là việc làm anh bối rối nhất, tạm thời không cách nào suy nghĩ đến

chuyện của bọn họ. Đợi sau khi xử lý xong tất cả mới nói sau, như vậy mới tốt cho cô.

Bây giờ, đành phải để cô chịu uất ức vậy!

Khi bóng dáng của cô xuất hiện ở cửa, anh vốn định đứng dậy, vẫn phải nắm chặt tay lại. Anh tuyệt đối không thể để lộ một chút luyến tiếc nào, điều đó không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ càng làm cho cô thêm buồn phiền. Vì thế, anh cố gắng tỏ ra vô cùng lạnh lùng, không quan tâm.

Uất Noãn Tâm hít thật sâu, nói với chính mình phải mạnh mẽ, không được hèn mọn. “Hành lý.....thu dọn xong rồi.”

“.....Ừ!”

“Cám ơn anh đã sắp xếp chỗ ở mới cho em.”

Nam Cung Nghiêu không biết phải nói gì, nhìn thấy cô rõ ràng rất đau khổ, nhưng vẫn cố gắng che giấu, trong lòng anh vô cùng khó chịu.

“Em.....phải đi rồi.....anh phải chăm sóc tốt cho mình nhé!”

Nam Cung Nghiêu siết chặt tay hơn, dùng lực quá lớn, đến nỗi mu bàn tay nổi rõ gân xanh. Giây phút cô quay người, anh buột miệng nói: “Bây giờ đã tối rồi, ngày mai hân dọn.....”

Anh chỉ muốn giữ cô lại, cho dù nhiều hơn một giây. Nhưng khi Uất Noãn Tâm nghe vào tai, lại trở thành bố thí và thương hại. Mà cô, không cần anh bố thí. Cô lắc đầu. “Không được, cho dù ngày mai dọn, cũng phải đợi đến khi tan ca, cũng như nhau thôi. Em đi đây, anh.....chú ý giữ gìn sức khỏe!”

Nam Cung Nghiêu mất đi dũng cảm giữ cô lại một lần nữa, bởi vì anh không có tư cách đó. Anh đi đến cửa sổ, đốt một điếu thuốc, hút rất sung. Phiền muộn vẫn không vì thế mà giảm bớt, ngược lại càng hút càng buồn bực. Tràn đầy tức giận không cách nào phát tiết, nắm tay lại dấm mạnh vào trong tường.

Anh đúng là tên khốn mà!

Bóng dáng mảnh mai của Uất Noãn Tâm xuất hiện ở cửa, tự mình xách hành lý, chầm chậm từng bước đi đến xe. Tài xế muốn giúp, lại bị cô từ chối khéo léo.

Cô như vậy là muốn làm gì hả? Làm cho chính mình trở nên đáng thương, khiến anh càng áy náy sao?

Người phụ nữ đáng chết, đang khiêu khích đến giới hạn của anh sao?

Nam Cung Nghiêu không thể kiềm chế những suy nghĩ mênh mang trong lòng, ba chân bốn cẳng xông ra khỏi phòng. Nhưng vừa mở cửa, thì đụng phải Nam Cung Vũ Nhi. Cô ta vui vẻ ra mặt. “Em định bảo anh chờ em đi mua cà ri trứng cá đó!”

“Bây giờ anh có việc bận, lần sau đi.....”

“Chuyện gì mà quan trọng đến vậy?” Nam Cung Vũ Nhi níu kéo giữ chặt lấy anh. “Anh muốn tiễn Noãn Tâm sao?”

Sự im lặng của anh nói lên tất cả.

“Cho nên cô ấy bây giờ quan trọng hơn em sao?”

“Không phải.....” Trong đầu Nam Cung Nghiêu bây giờ chỉ toàn là Uất Noãn Tâm, vốn không có tâm trạng suy nghĩ phải trả lời cô ta ra sao.

“VẬY CHỜ EM ĐI!” Nam Cung Vũ Nhi xoay đầu anh lại, để anh chỉ nhìn thấy mình, bá đạo, từng câu từng chữ như tuyên bố rõ quyền sở hữu của mình. “Cái gì em cũng mặc kệ! Tóm lại, anh là của em! Người khác đừng mong cướp anh khỏi tay em!”

Bị cô ta quẩn lâu như vậy, Nam Cung Nghiêu tự biết mình đuổi theo không kịp, không thể không từ bỏ ý nghĩ đó trong đầu, bất lực nói: “Đợi anh thay quần áo.”

Nam Cung Vũ Nhi vui mừng nhảy nhót vì sự lựa chọn của anh, nhảy lên cho anh một nụ hôn thật mạnh. “Em biết mà, anh là tốt nhất!”

Nam Cung Nghiêu cười lơ đãng. Từ lúc Uất Noãn Tâm bỏ đi, trong lòng trống rỗng như một cái洞.

.....

Nam Cung Nghiêu tìm cho cô một căn hộ nằm ở một tiểu khu cao cấp gần ‘Hoàn Cầu’, cảnh quan tuyệt đẹp, trang thiết bị đầy đủ. Hai trăm mấy mét vuông, nội thất trang trí đẹp, phòng khách sát cửa sổ, dưới chân là cảnh phồn hoa của thành phố Đài Bắc, vừa nhìn xuống không sót bất cứ một tia sáng rực rỡ nào của cảnh đêm.

Nhưng mà, căn hộ lớn như vậy chỉ có một mình cô, càng vắng vẻ hiu quạnh.

Trái tim lạnh lẽo như băng.

Nước mắt không nén được từ trong khóe mi tràn ra.

Ban đầu chỉ nước nở, lúc sau càng nghĩ càng đau khổ, rồi trở thành tiếng gào khóc. Khóc suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng do quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 205: Chọc Ghẹo Phụ Nữ Đã Có Chồng

Ngày hôm sau là thứ bảy, Uất Noãn Tâm không muốn tiếp tục ở nhà đau khổ, tắm rửa sạch sẽ, đến gần khu vực đang sống mua vài thứ dùng làm bếp. Bởi vì không muốn một mình đối mặt với nỗi hiu quạnh, nên cô cố gắng đi chậm lại, cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua hơn hai tiếng.

Cô nhìn thấy một lọ đựng muối nhỏ, nhưng giá để quá cao, đành phải cố gắng nhón chân lên lấy, tay cố lắm mới với tới lọ muối, quơ loạn vài cái, lọ muối bất thành lình rớt xuống.

Cô chụp không kịp, tim ngừng đập một hồi.

Thì ngay lúc đó, có một cánh tay từ phía sau đưa ra, bắt lấy lọ muối một cách vững vàng.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại, đối mặt với một khuôn mặt yêu nghiệt đào hoa, nhướng mắt lên nhìn, vừa mở miệng thì đã nói một câu trêu chọc đùa cợt: “Ày, ở nơi đông người, em đang biểu diễn xiếc sao?”

“Ngũ Liên?” Sao anh lại ở đây?

“Đã lâu không gặp!”

“.....Ừm!” Nhìn thấy anh, không hiểu sao lại có cảm giác nhìn thấy người thân, mang đến cho trái tim lạnh lẽo của cô một chút ấm áp.

“Mua lọ muối? Em dọn nhà rồi hả?”

Uất Noãn Tâm không muốn nhắc đến vấn đề này, giật lấy lọ muối, đi chọn những món khác. Nhưng Ngũ Liên không phải là người dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, đuổi theo sau, không ngừng hỏi tới. “Này.....có phải em dọn nhà rồi không? Nam Cung Nghiêu đuổi em ra ngoài?”

Cô cúi thấp đầu.

“Có phải vậy không?”

“Tôi chỉ là..... dọn ra ngoài ở tạm một thời gian thôi.”

Anh ‘ô’ một tiếng thật dài, sau đó nói thẳng một câu khẳng định. “Vậy đúng là bị đuổi ra ngoài rồi!”

“.....” Anh nhất định phải độc mồn đến vậy sao? Trong lòng hiểu rõ là được rồi, để lại cho cô một chút mặt mũi không được sao? Đồ khốn!

Cô tức giận trả lời. “Không liên quan đến anh!”

“Ây da, em thật đáng thương..... từ sớm đã khuyên em nên ly hôn với Nam Cung Nghiêu, đi theo bốn thiếu, thì đã không chật vật đến vậy rồi, phải một mình đi mua đồ. Bằng không bốn thiếu cho em thêm một cơ hội nữa nhé?” Anh thờ ơ ôm vai cô, thầm thì bên tai cô. “Bốn thiếu rất biết cưng chiều phụ nữ nha!”

Đồ dê xồm! Lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô, Uất Noãn Tâm nhấc chân lên vừa tính đạp xuống.....

“Liên, sao anh lại chạy đến đây rồi?” Một người phụ nữ với dáng người đẹp đẽ, khuôn mặt xinh tươi tìm đến đây.

Uất Noãn Tâm không muốn bị hiểu lầm, đánh vào cánh tay dê xồm đang để trên vai, nhưng vẫn bị cô ta ghen ghét trừng mắt. Cô ta gần như dùng

mọi cách mới kéo Ngũ Liên qua đó, nắm chặt lấy cánh tay anh, kiêu ngạo hất cằm lên, ánh mắt khinh thường. “Cô ta là ai?”

Ngũ Liên lạnh nhạt liếc nhìn cô ta, cảm thấy thực tức cười. “Tôi phải có nghĩa vụ giới thiệu với cô sao?” Thực sự nhàn chán đến phát điên, mới đồng ý đi mua đồ dùng gia đình với cô ta, cuối cùng người phụ nữ còn cho mình hay lắm! Dám dùng giọng điệu đó hỏi anh.

“Em, em không có ý đó.....” Vẻ mặt của người phụ nữ không nén được tức giận, nhưng càng không dám nổi giận với Ngũ Liên, nũng nịu làm nũng. “Người ta chỉ hỏi thôi mà!”

Uất Noãn Tâm không muốn vô duyên vô cớ trở thành vật hi sinh, bỏ lại một câu: “Hai người từ từ mà chọn, tôi đi tính tiền.” Rồi chuồn êm.

Ngũ Liên buồn cười nhìn bóng dáng cô, giống như một con đà điểu chạy trốn, đúng là tính cách của cô.

Nhưng cô cho rằng, khó khăn lắm mới gặp được, anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy sao?

.....

Uất Noãn Tâm vội vàng thanh toán, đang nghĩ nên đi đâu mua đồ ăn, thì một chiếc xe màu đỏ huỳnh hoang dừng lại bên người cô, bấm kèn kêu ‘tin tin’. Trong lòng cô nghĩ không xui xẻo đến vậy chứ? Kết quả quay đầu lại, chính là Ngũ Liên. Chỉ có một mình anh, kiêu ngạo ngồi ở bên ghế lái, không nhìn thấy người đẹp lúc này.

“Lên xe!”

“Bạn gái anh đâu?”

“Bạn gái gì chứ? Ồ, em nói cô ta hả.....” Anh giống như chợt nhớ đến, tính tình trắng hoa không đổi, giọng điệu không thềm quan tâm. Nếu như cô ta nghe được, nhất định tức đến tăng xông, anh trời sinh là người biết làm tổn thương trái tim phụ nữ mà.

“Không biết, đuổi đi rồi. Mặc kệ cô ta, mau lên đi!”

“Tôi còn muốn mua đồ, anh đi trước đi!” Cứ cảm thấy mỗi lần gặp được anh là lại có chuyện rắc rối, Uất Noãn Tâm tránh không kịp. Nhưng Ngũ Liên vừa chạy theo, vừa bấm kèn, âm thanh rất lớn, làm cho cô vô cùng xấu hổ, đành phải ngồi vào xe. “Đừng bấm nữa, đừng bấm nữa!”

Ngũ Liên nhếch môi cười. “Sớm ngoan ngoan lên xe đã không có chuyện gì rồi sao? Em muốn mua đồ? Tôi chở em đi!”

“Không mua nữa, cứ như vậy đi! Tôi muốn về nhà!”

“Tôi đưa em về!” Anh vừa lái xe vừa hỏi: “Chúng ta rất lâu rồi không gặp mặt nhỉ? Sắp được một tháng rồi ha? Nghe nói em đi công tác ở Paris?” Hai chữ ‘công tác’, anh cố gắng nói ra thật mập mờ, nháy mắt, nụ cười xấu xa.

“..... Anh nhớ nhung tôi.”

“Đương nhiên! Không nhớ em, thì nhớ ai?”

“.....”

“Nói xem, sao em lại bị đuổi ra ngoài hả? Để anh đây vui vẻ.”

Trán của Uất Noãn Tâm nổi ba đường đen, cắn môi. “Đã nói không phải bị đuổi, chỉ là dọn ra ngoài ở tạm thôi.”

“Em đó sắp chết còn cứng miệng! Tôi đã sớm biết, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra! Thôi đi, người cũng đã bị đuổi rồi, hỏi cũng bằng

thừa! Sau này em tính sao hả?”

Cô cười khở: “Còn có thể tính gì nữa? Vẫn đi làm, vẫn ăn cơm, vẫn đi ngủ như bình thường thôi!”

“VẬY MỚI ĐÚNG, ĐỪNG CÓ CẢ NGÀY XỤ RA BỘ MẶT ĐƯA ĐÁM, AI MUỐN XEM CHỨ!”

“.....” Vấn đề này, Uất Noãn Tâm thực sự không cách nào nói chuyện một cách bình thường với anh, hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Sao hôm nay tâm trạng tốt vậy, còn đưa bạn gái ra ngoài đi dạo.”

Cô biết, công tử như anh, không giống người bình thường. Nếu không phải chiều bạn gái, người có thân phận cao quý như anh, sao có thể xuất hiện ở những nơi như thế này.

“Tôi nhấn mạnh một lần nữa, cô ta chỉ là bạn giường, không phải bạn gái. Chúc ‘bạn gái’, tôi vẫn để đó cho em.” Anh nửa đùa nửa thật, làm cho người khác đoán không ra.

Uất Noãn Tâm lại cho đó là lời nói đùa, không khách sáo trả lời một câu: “Chọc ghẹo phụ nữ đã có chồng vui lắm sao?”

Kết quả Ngũ Liên càng ác hơn, vô cùng nghiêm túc hỏi lại: “Tôi làm sao cũng không cảm thấy em là người đã có ‘chồng’ nhỉ?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 206: Chúng Ta Ở Chung Với Nhau Đi!

Uất Noãn Tâm chán nản một lúc, bị anh chặn họng đến nỗi một hồi lâu chỉ nói được một chữ: “Anh....”

“Được thôi, không nói chuyện này nữa, để em khỏi khóc nhè.” Ngũ Liên không nói thêm câu nào. Cô chỉ cần ngồi bên cạnh anh, cũng đã làm cho tâm trạng anh rất tốt rồi. Mặc dù không cố ý phủ nhận, nhưng người con gái này, quả thực làm cho anh nhớ nhung da diết. Bạn hay không bạn, cũng đều nghĩ đến cô. Nhất là lúc nghĩ đến cô, liền không nhịn được chạy đi tìm cô, kết quả cô lại đi du lịch với tên Nam Cung Nghiêu kia.

Lúc đó anh thực sự cảm thấy không vui, khó chịu hết mấy ngày, phải mượn rượu để giải sầu. Trong lòng tức giận nghĩ sau này tuyệt đối không tự làm mình bẽ mặt, chủ động đi tìm cô, không ngờ hôm nay lại gặp cô ở siêu thị.

Anh biết ngay, chính mình tự nhiên lại sốt sắn đi dạo siêu thị với một người phụ nữ ngay cả họ tên là gì còn không nhớ là có lý do mà, hóa ra là do gặp được cô.

Thật đáng giá mà!

Ngũ Liên chờ Uất Noãn Tâm đến dưới lầu, cô vốn muốn nói lời tạm biệt, không ngờ Ngũ Liên lại chủ động nói: “Không mời tôi lên nhà ngồi sao?”

“Hôm qua vừa dọn đến, vẫn chưa dọn dẹp xong, lần sau đi!”

“Không sao, tôi không chê bẩn đâu!”

“.....” Uất Noãn Tâm nhất thời không biết nói gì. Ai chê ai chứ! Ở đâu ra người chủ động đến vậy chứ.

Bởi vì trong tiểu khu chỉ có thể để xe của công ty, nên Ngũ Liên phải lái xe ra bãi đỗ xe ở quảng trường lộ thiên. Xuống xe, giúp Uất Noãn Tâm bê đồ đạc: “Có một người mua gì mà lắm vậy, không sợ nặng hả?”

“Vẫn ổn mà, cũng quen rồi.....” Cô từ năm cấp hai đã bắt đầu đi làm, đừng nhìn người không có bao nhiêu thịt, nhưng sức lại rất lớn nha, ăn được vác được.

“Để cho tôi!” Ngũ Liên nhe răng cười với cô: “Phụ nữ là để yêu, không phải để làm việc nặng, đừng có cái gì cũng ôm hết về mình! Có những chuyện, phải để đàn ông làm.”

Anh nói câu này, làm cho Uất Noãn Tâm không khỏi xúc động. Thật ra làm gì có người phụ nữ nào muốn ôm đồm hết mọi việc, xem mình như một người đàn ông đâu. Nhưng mà bên cạnh không có người để dựa vào, mọi việc chỉ có thể dựa vào chính mình. Cô cũng muốn làm một con chim nhỏ nép vào lòng người khác, nhưng mà.....

Nếu như câu này nói ra từ miệng của Nam Cung Nghiêu, thì tốt biết mấy.

Cô lắc đầu, không nghĩ đến anh ta nữa.

Cách đó không xa, có một chiếc Lamborghini màu đen dừng ở đó. Người đàn ông trong xe nheo mắt lại nhìn tất cả, sắc mặt đen thui.

Nam Cung Vũ Nhi đang khó hiểu, vốn nói là đi dùng cơm ở nhà hàng Pháp, sao lại chạy đến đây, vừa nhìn thấy Uất Noãn Tâm, thì hiểu ra mọi chuyện, thì ra anh vẫn nhớ đến cô ta.

Cô ta kiềm không được tức giận, nhìn thấy Uất Noãn Tâm theo sau một người đàn ông, quay qua nói: “Ấy, Noãn Tâm sống ở đây sao? Người đàn

ông bên cạnh cô ấy không phải là Ngũ Liên đại thiếu gia ăn chơi khét tiếng ở Đài Loan sao? Sao bọn họ lại ở chung với nhau? Nhìn vào còn rất thân mật..... giống tình nhân nha.”

Vô lăng xe đột nhiên bị nắm chặt lại.

Có thể nhìn thấy trong mắt Nam Cung Nghiêu rực lửa.

Nam Cung Vũ Nhi còn châm đầu vào lửa: “Noãn Tâm cũng quá đáng thật. mới dọn ra có một ngày, thì đã ở cùng với Ngũ Liên rồi, cũng không thèm nghĩ đến, mình là gái đã có gia đình. Em cũng không muốn noi xấu cô ấy, chỉ thay anh bất bình thôi..... Em không muốn đến một ngày nào đó anh bị cầm chừng, vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra!

Trong lòng vừa ghen tỵ lại hả dạ.

Anh không phải nhớ nhung Uất Noãn Tâm, ngay cả khi ở cùng với cô cũng cố ý chạy một chuyến sang đây nhìn cô ta sao? Vậy thì hãy nhìn cho kỹ vào, lúc anh nghĩ đến cô ta, cô ta lại cùng với người đàn ông khác liếc mắt đưa tình!

Uất Noãn Tâm dẫn kẻ mặt dày Ngũ Liên vào nhà, anh vừa vào cửa liền bắt đầu trêu ghẹo: “Nam Cung Nghiêu để em ở căn nhà ổ chuột này sao? Thật keo kiệt mà!

“Có một người thôi, như vậy đã rất lớn rồi.”

“Lớn cái rắm! Tình nhân sau khi chia tay cũng được một căn hộ ít nhất năm mươi triệu rồi, tôi thấy chỗ này cũng chừng mười mấy triệu thôi.”

“Giá trị ít hay nhiều với tôi mà nói không có chút ý nghĩa nào.”

“Em xem, em cứ nói giúp anh ta.....”

Cô sững người. “Không có, tôi chỉ ăn ngay nói thẳng thôi.”

“Ngay cả chính em cũng không biết, bản thân đang đứng về phía anh ta.”

Uất Noãn Tâm không lên tiếng.

Ngũ Liên đặt mông ngồi xuống, bắt chéo hai chân. “Tôi khát rồi, rót tôi ly nước!” Điều bộ khỏi bàn vô cùng thoải mái tự nhiên.

Cô bữu môi, tên này cũng quá tùy tiện rồi.....cứ như là ở nhà mình!

“Tôi thấy, cảnh quan xung quanh cũng không tồi, miễn cưỡng cũng có thể ở được. Không bằng, tôi dọn qua đây ở chung với em nhé!”

“Phụt.....” Uất Noãn Tâm phun ra hết toàn bộ nước vừa mới uống.
“Anh nói gì hả?”

“Dọn qua đây ở chung với em! Có vấn đề sao?”

“Đương nhiên có! Tôi, cái miếu nhỏ này của tôi, không chứa được ông phật lớn như anh đâu.”

“Lúc này không phải em ngại một người ở quá lớn sao? Vừa hay tôi ở chung với em!”

“Ngàn vạn lần đừng! Anh cách hai ba hôm lại mang phụ nữ về, hủy hoại bầu không khí trong lành.”

“Có em ở đây, tôi mang phụ nữ về làm gì!”

“Tóm lại không cần, cô nam quả nữ, ở cùng một chỗ, không hay cho lắm!”

“Em có cần cứng nhắc tới vậy không, bây giờ rất nhiều cặp ở chung với mà, không ngoài chúng ta đâu!”

Uất Noãn Tâm lắc đầu lia lịa. “Mặc kệ anh nói sao, không được là không được!”

“Cắt” anh liếc mắt xem thường. “Nam Cung Nghiêu cũng đã đuổi em ra khỏi cửa, em cần gì phải thủ tiết vì anh ta chứ? Có cần như vậy không?”

“Không cần anh lo!”

“Bổn thiếu cũng không thêm lo cho em! Em cho rằng em không cho tôi ở, tôi không có cách khác sao?”

Trong lòng Uất Noãn Tâm căng thẳng. “Anh muốn sao hả? Đừng nói bậy nha.....”

“Đến lúc đó em sẽ biết thôi.” Anh vô cùng thần bí nở nụ cười xấu xa về phía cô, đứng dậy đi ra ngoài, tao nhã vẫy tay. “Không cần tiễn, ngày mai gặp.”

“Ờ.....đợi đã.....ngày mai?” Anh sẽ không quay lại chứ? Tốt nhất là đừng!

Lúc Uất Noãn Tâm phản ứng lại, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng bóng dáng tao nhã đó đã biến mất ở cầu thang. Cô chán nản vỗ vào trán, cô hẳn phải coi ngày rồi mới bước ra khỏi cửa. Gặp phải tên đại ma vương này, còn bị anh biết chỗ ở, cuộc sống sau này, nhất định rất hỗn loạn.

Ngửa mặt lên trời thở dài, có cần xui xẻo đến vậy không!

Đến đêm, Uất Noãn Tâm xem xong phim, vừa nằm lên giường, lăn qua lăn lại vẫn ngủ không được. Đang rối rắm có nên gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu không, thì anh đã gọi qua trước.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 207: Hàng Xóm Mới!

Lúc này, Nam Cung Nghiêu đang đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài màn đêm tối tăm mênh mông, trong lòng nặng nề. Uất Noãn Tâm mới rời đi có một ngày, anh liền cảm thấy cả căn biệt thự trống rỗng, bầu không khí và tiếng cười đều bị cô mang đi hết, cái gì cũng không thể làm cho anh cảm thấy hứng thú, cứ mặt ủ mày chau.

Anh đã đi qua căn phòng của cô, trong phòng vẫn còn vương lại hơi thở của cô, một mùi thơm nhàn nhạt tản ra từ sữa tắm. Mọi thứ đều được sắp xếp ngay ngắn, cả tủ quần áo hàng hiệu, cô gần như chưa từng mặc đến, chỉ mang đi vài cái áo T-shirt lúc trước mang đến. Trang sức ngọc trai trong tủ cũng để nguyên tại chỗ, cô trước giờ chưa bao giờ động lòng vì những thứ xa xỉ này. Luôn luôn sạch sẽ, giản dị, giống như một đứa trẻ lớn.

Anh mất ngủ cả đêm, ngày hôm sau lúc đưa Vũ Nhi đi ăn cơm, cũng luôn nghĩ đến cô, không hay biết gì chạy đến tiểu khu nơi cô sống. Rõ ràng biết xác suất gặp mặt không lớn, nhưng vẫn muốn đến đó nhìn cô một chút.

Nhưng không ngờ, thấy cô và Ngũ Liên, hai người cười nói với nhau, vô cùng thân mật.

Trong đầu vẫn còn nhớ ánh mắt chua xót cái ngày cô rời khỏi, anh cứ tưởng cô sẽ buồn bã như anh. Nhưng không nghĩ đến, rời khỏi anh, hình như cô sống còn vui vẻ hơn.

Anh ghen tỵ, chạy như bay khỏi chỗ đó.

Về đến nhà, trong lòng hỗn loạn, cái gì cũng không làm được. Dày vò một ngày trời, cuối cùng không nhìn được, bèn gọi điện thoại cho cô. Nghe thấy tiếng nói quen thuộc phát ra từ bên kia, trái tim dường như được đập trở lại.

Chỉ là cổ họng khàn khàn, không biết phải nói gì.

“Alo, anh có nghe thấy em nói không?” Bên kia im lặng một hồi lâu, Uất Noãn Tâm hỏi.

Thật lâu, anh mới nhỏ giọng “ừm” một tiếng.

“Có chuyện sao?”

“.....Em đang làm gì vậy?”

“Ngủ.”

“Ngủ sớm vậy.”

“Ừ!”

.....

Tiếp theo đó là một khoảng im lặng rất lâu, cuộc nói chuyện giữa hai người chán ngắt, hai bên không biết phải nói cái gì.

Vẫn là Uất Noãn Tâm chủ động mở miệng. “Căn nhà rất đẹp, cảm ơn anh.....”

“.....Ừ!”

“Hôm nay em mua rất nhiều dụng cụ làm bếp.”

“Ờ!” Nghĩ đến cảnh cô và Ngũ Liên ở cùng với nhau, thân mật như một đôi vợ chồng, tim anh như bị cái gì đó kẹp lại, nhưng anh không muốn bị

vạch trần.

“..... Anh gọi điện thoại đến, có chuyện gì không?”

“Không có gì. Em có trách anh không?”

“Em không có tư trách quở trách anh, đó là nhà của anh, anh có quyền quyết định ai đi ai ở.”

Giọng điệu của cô rất bình thản, nhưng Nam Cung Nghiêu có thể nghe ra được nỗi uất ức trong đó, không biết phải trả lời như thế nào.

Sống mũi đột nhiên có hơi chua xót, Uất Noãn Tâm vội nói: “Nếu như anh không còn chuyện gì khác, em cúp máy đây. Ngủ ngon!” Không đợi anh trả lời, cô cúp điện thoại trước, càng không ngủ được, mở tròng hai mắt nhìn lên trần nhà.

Còn Nam Cung Nghiêu lẳng lẳng nghe tiếng bận trong điện thoại, dường như làm như vậy, mới có thể có chút gì đó liên quan với cô.

.....

Ngày cuối tuần đầu tiên ở nhà mới.

Một mình thức dậy tắm rửa, một mình chuẩn bị đồ ăn sáng, một mình ăn sáng, một mình quét dọn, một mình xem tivi.....

Một mình.....

Từ trước đến giờ không biết, cái cảm giác này lại khó chịu đến vậy.

Làm việc gì cũng không có hứng thú, Uất Noãn Tâm dứt khoát nằm dài trên ghế sofa. Không bao lâu, có người gõ cửa, trong lòng cô nghĩ không phải Ngũ Liên chứ? Nhìn qua cái lỗ, quả nhiên là anh. Tính giả vờ không ở

nhà, lại nghe thấy tiếng anh gào thét. “Mở cửa mau! Tôi từ cái lỗ nhìn thấy em rồi!”

Sợ đến nỗi cô vội vàng tránh ra.

Nhưng nghĩ lại, không đúng nha, cái lỗ không phải chỉ có thể nhìn từ trong ra sao? Sao có thể nhìn thấy chứ.

Cho nên tiếp tục giả chết.

Nhưng anh không bỏ cuộc gào. “Tôi thấy bóng của em từ sau cánh cửa rồi.....”

Cô trốn.

“Trốn cái gì mà trốn, còn có thể trốn sao? Mau mở cửa cho bốn thiếu, nếu không tôi phá cửa!”

Người gì vậy trời! Rõ ràng là bạo lực, lưu manh mà! Uất Noãn Tâm vừa mở cửa liền giơ nắm tay phản đối. “Ở đâu có người như anh chứ!”

“Ai kêu em không chịu mở cửa hả? Bốn thiếu không được em chào đón đến vậy sao?”

“.....Anh sao lại đến đây hả?”

“Lễ tiết không thể thiếu, chào hỏi hàng xóm mới mà!”

“Hàng xóm mới, ai?” Cô có một cảm giác vô cùng không lành, hoảng sợ, ngơ ngác nhìn cái mũi của mình. “Chắc không phải..... tôi chứ?”

“Đúng đó! Tôi ở đối diện nhà em.”

“Không! Phải! Chứ!” Uất Noãn Tâm thét lên, sợ đến líu lưỡi. “Anh, anh anh..... đùa gì vậy..... hôm qua tôi mới tặng cho hàng xóm nước hoa

quả và thịt nguội, hôm nay sao có thể.....”

Mặt Ngũ Liên hớn hở: “Tôi tốn hai chục triệu, bọn họ mới chịu dọn đi trong đêm đó.” Gật đầu khen ngợi. “Hiệu suất không tồi!”

Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt. Thời buổi này, quả nhiên ‘có tiền có thể sai khiến ma quỷ’? Căn hộ ở lâu như vậy, vì hai chục triệu, nói dọn là dọn.

“Anh, anh dọn đến đối diện nhà tôi làm gì?”

“Cho em một sự kinh ngạc và vui mừng!”

Khóe môi cô co quắp lại. ‘Kinh ngạc’ quả thực rất ‘kinh ngạc’, nhưng ‘vui mừng’ thì hoàn toàn không! Đây là cái gọi ‘cách khác’ của đại thiếu gia anh nói sao?”

“Ngũ Liên, coi như tôi xin anh, đừng có dẫn vật tôi được không? Tôi chịu không nổi!”

“Tôi dọn là chuyện của tôi, sao lại dẫn vật em hả?” Anh bày ra bộ dạng chính mình có lý. “Có qua có lại, cho em tham qua một chút!”

Uất Noãn Tâm bị Ngũ Liên tóm qua nhà anh, bên trong trang trí quả thực rất xa hoa, tivi ở phòng khách có thể so với rạp chiếu phim, còn là màn hình tinh thể lỏng hiện đại nhất. Đồ dùng trong nhà đầu mới hết, ghế sofa phỏng đoán là vận chuyển trong đêm từ nước ngoài về, chỉ nhìn sơ qua thôi cũng tốn không ít tiền.

Trò đùa lúc nông nổi, có cần bỏ ra nhiều vốn đến vậy không? Đại thiếu quả nhiên không thiếu nhất là tiền.

Ngũ Liên lấy hai chai nước từ tủ lạnh ra, quăng cho cô một chai, vô cùng đắc ý. “Sao nào? So với bên này, chỗ em có phải là ổ chuột không?”

“Tôi ngược lại cảm thấy nhà của tôi rất tốt. Chỗ này quá phô trương rồi!”

“Em như vậy là ghen tỵ!”

Hở? Ghen tỵ gì chứ?

“Đương nhiên là sự thương thức của bốn thiếu!”

Uất Noãn Tâm đỏ môi hôi. “Thực sự không có, anh đừng có tự dất vàng lên mặt mình được không?”

“Dất vàng cái đầu em! Tôi đói rồi, về nhà làm cơm đi!”

“Nhà? Nhà ai!”

Thiếu gia nào đó giả điên. “Đương nhiên là nhà em rồi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 208: Chi Muốn Ôm Em

Uất Noãn Tâm lặng lẽ lao động cực khổ trong bếp, vo gạo nấu cơm, trong lòng cũng không quên nguyên rửa con sâu lười biếng nào đó mặt dày đến ăn chực cơm. Bản thân đói thì có quyền xông vào nhà người khác, sai bảo cô nấu cơm cho ăn sao? Có làm không vậy trời! Cô cũng không phải đầu bếp nhà bọn họ! Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì!

Mặc dù trong lòng có ngàn cái khó chịu, nhưng vẫn mềm lòng ở trong bếp chịu cực khổ.

“Nhanh lên! Lẽ mề gì vậy...tôi đói rồi...” Ngũ Liên nằm dài trên ghế sofa, vừa bỏ nho vào trong miệng, vừa cảm rằm hồi thúc. Một chút ngại ngùng cũng không có, ngược lại còn coi đây là niềm vui, giọng nói càng ngày càng lớn. “Nhanh lên! Nhanh lên! Bụng đói đến dệp lép rồi...”

Uất Noãn Tâm nổi điên, bưng đồ ăn ra ngoài, mặt mày đen thui. “Kêu réo gì hả? Gọi hồn sao?”

“Đúng là gọi hồn, bây giờ không phải đã gọi được hồn của em ra rồi sao?”

Tinh thần của Ngũ Liên phấn chấn sấp lại gần, vừa nhìn thấy đồ ăn, lông mày nhú lại. “Chỉ ba món thôi à? Em cũng quá keo kiệt rồi!”

“Một món mặn một món xào một món canh, cũng coi là đầy đủ lắm rồi, được chưa? Anh đừng có quá đáng!”

“Cắt! Thật keo kiệt mà!”

“.....” Uất Noãn Tâm rất muốn bạo lực, nhưng cô sẽ không làm vậy, cho nên phải nhịn. Không nói lời nào xới cơm cho anh, múc xong canh, muốn được yên tĩnh một lát, ăn hết các món, nhưng Ngũ Liên lại rất có hứng thú tán dóc. “Có ba món thôi, sao làm lâu đến vậy hả? Tôi còn tưởng em đang chuẩn bị cả bàn tiệc đó.....”

“.....Anh đánh giá quá cao về trình độ của tôi và sức ăn của anh rồi!”

“Trình độ của em, bốn thiếu cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Về phần sức ăn, em cũng quá xem thường tôi rồi, một mình tôi có thể ăn sạch sành sanh.” Ngũ Liên ăn ngấu nghiến mấy miếng, đột nhiên xúc động thở dài, ánh mắt chân thành nhìn cô. “Em là người phụ nữ đầu tiên nấu cơm cho tôi ăn...”

Cứ tưởng câu sau anh nói nhất định sẽ êm tai, ai dè...

“Nhưng tay nghề sao lại tệ vậy chứ!”

Cả khuôn mặt của Uất Noãn Tâm méo xẹo, thất bại tràn trề.

Cô biết ngay mà, cái miệng anh có thể thốt ra lời hay ho gì chứ!

“Anh không thích ăn, cũng không cần gượng ép.”

“Đói bụng, cố gắng vẫn có thể chấp nhận được! Trước đây em cũng từng nấu cơm cho Nam Cung Nghiêu ăn sao?” Nhìn cô im lặng, lòng anh tràn đầy căm phẫn. “Tên kia thật thối tha mà dám đuổi em ra ngoài sao? Thực sự khốn kiếp không phải người!”

Cô cười khố: “Anh cho rằng giữ được cái dạ dày của đàn ông, thì có thể giữ được trái tim của đàn ông sao? Hơn nữa, ngay cả dạ dày của anh ấy tôi cũng không giữ được!”

“Em cũng đừng buồn, nếu không được, vậy bắt đầu từ bốn thiếu đi! Bốn thiếu cũng không tốt đẹp lắm, nhưng so với tên thối tha kia vẫn mạnh hơn nhiều!”

Uất Noãn Tâm cười ngượng vài tiếng. “Cám ơn nha! Tôi hiện tại không có ý định nhảy vào một hố lửa khác!”

Ngũ Liên chỉ cười, cũng không vì mình mà cãi lại. Tính anh trời sinh đã phong lưu, nói chuyện từ trước đến giờ cũng chưa hề đứng đắn, bây giờ cô tất nhiên sẽ không muốn tin anh. Nhưng không phải có một câu nói ‘lâu ngày hiểu lòng người’ sao? Chỉ cần anh thực lòng đối xử tốt với cô, cho dù cô là đầu đá, cũng có thể cho anh sự ấm áp!

Dùng cơm xong, Uất Noãn Tâm cam chịu đi rửa chén. Sở dĩ không một lời oán thán, là bởi vì dù có oán thán, thì có ‘chống lại thù ngoài xâm lấn, phản kháng xâm lược’ cũng không có thêm bất kỳ công dụng nào, tốn nước miếng nói những lời vô nghĩa. Kết quả rửa chén xong, đang định ‘mời’ anh về nhà, thì đại thiếu gia lười biếng thốt ra một câu. “Nhà bọn em có lò nướng không? Làm một cái bánh bông lan ăn đi!”

“Năm mơ đi!”

“Đừng nhỏ nhen như vậy chứ, nhà hàng đều có món điểm tâm ngọt sau khi dùng cơm mà.”

“Ở đây là nhà tôi, không phải nhà hàng!”

“Em đối đãi với khách quý như vậy sao?”

“Tôi thực sự chưa bao giờ thấy qua khách quý nào không mời mà đến!”

“Này....Tôi vì em bọn qua đối diện ở, làm một cái bánh bông lan miễn cưỡng đến vậy sao?”

Uất Noãn Tâm định nói trả một câu ‘tôi cũng không cầu xin anh dọn qua’, nhưng nghĩ lại, anh quả thực đã giúp cô rất nhiều việc, đáp lại một cái bánh bông lan, cũng có lý. Mặc dù trưng bộ mặt bí xị với anh, nhưng vẫn đi vào bếp chuẩn bị. Nhào bột mì, đánh trứng gà, chuẩn bị những nguyên liệu đơn giản nhất để làm một cái Tiramisu.

Ngũ Liên đi đến cửa bếp, dựa vào cửa, lẳng lặng chăm chú nhìn bóng lưng của cô.

Cô thắt cái tạp dề hình Winnie Pooh dễ thương, đang chuyên tâm nhào bột mì. Vài sợi tóc rối xuống ở bên mặt, dịu dàng và nhã nhặn, đẹp giống như tranh vẽ.

Một nụ cười hiện lên trên khóe môi, nhìn cô như vậy, anh cảm thấy một cảm giác an tâm trước đây chưa hề có, rất ấm áp, rất có cảm giác gia đình.

Hồi trước, anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ‘gia đình’ thuộc về mình, cho rằng đó là điều trói buộc không cần thiết. Nhưng bây giờ, nếu như đối tượng là cô, có lẽ cũng là một chuyện không tồi.

Ít nhất trong giờ phút này, anh cảm thấy được, sự ấm áp này, đủ để khiến anh cam tâm tình nguyện từ bỏ ‘rừng rậm’ bên ngoài, chỉ bảo vệ một mình cô.

Ngũ Liên ơi.... Ngũ Liên..... Xem ra mày thực sự bị trúng độc của cô..... hơn nữa còn rất nặng.....

Uất Noãn Tâm bỏ bánh bông lan vào trong lò nướng, quay đầu qua thấy Ngũ Liên đang nhìn mình, nở nụ cười tự nhiên với anh. “Gấp đến vậy sao? Ngồi ở phòng khách đợi đi!”

Ngũ Liên im lặng bước lên trước vài bước, không nói chuyện một hồi lâu, lúc cô đang định mở miệng nói, liền kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt thật chặt.

“Đừng nhúc nhích, tôi chỉ muốn ôm em thôi!”

“.....”

Chính là cảm giác này, anh ao ước đã quá lâu. Cho đến giờ phút này, mới có cảm giác trái tim được lấp đầy. Anh thì thào bên tai cô, giọng nói dịu dàng trước giờ chưa từng có. “Đồ ngốc, mọi chuyện không cần ôm đồm một mình, nhớ kỹ còn có tôi. Cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ là người xuất hiện đầu tiên, cho dù trời có sập xuống, tôi cũng chống đỡ thay em.”

Đối với người chịu quá nhiều uất ức và tổn thương như Uất Noãn Tâm, những lời nói này thực sự hoàn toàn khiến cô đầu hàng.

Cô cảm động ôm lấy thắt lưng của anh, nức nở nói: “Cám ơn anh, luôn đối xử với tôi tốt đến vậy....”

Hai người đều không nghe thấy tiếng mở cửa, cho đến khi một giọng nói gào thét như sấm sét nổ vang dội.

“Các người đang làm gì hả....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 209: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông (1)

Uất Noãn Tâm giật mình, đẩy mạnh Ngũ Liên ra, kinh ngạc nhìn người vừa đến.

Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu đáng sợ, một tay cầm chìa khóa, tay còn lại siết chặt thành nắm đấm, tựa như bất cứ lúc cũng có thể xông đến đánh người.

Ngũ Liên bị đẩy ra rất xa, lao đảo lùi về sau mấy bước, nhưng vẫn giữ dáng vẻ tao nhã, một tay bỏ vào túi quần, không thể hài lòng hơn nữa, ánh mắt thích thú có chút khiêu khích, lạnh nhạt nói một câu: “Chúng tôi đang làm gì, không phải anh đã nhìn thấy hết rồi sao?”

“.....” Nam Cung Nghiêu tức giận, xông lên xốc cổ áo của anh, ánh mắt muốn phun lửa. “Cậu nói lại một lần nữa?”

“Mọi người đều là người văn minh, hờ chút động tay động chân, không hay đâu.... đều được học đại học, đừng có hành động giống một kẻ vô văn hóa chứ.....”

“Khốn khiếp!”

Uất Noãn Tâm vẫn chưa kịp phản ứng lại, Nam Cung Nghiêu đã nện cho Ngũ Liên một đấm ngã xuống đất, anh đau đến nổi thảm thiết kêu “ow ow”.

“Ngũ Liên...” Uất Noãn Tâm vội chạy qua đỡ anh dậy. “Anh không sao chứ?”

Anh che mặt trái bị đánh bầm tím, nhếch nhác muốn chết. “Đau quá.... răng hình như bị đánh gãy một chiếc đó....” Khuôn mặt đẹp trai nhả lại, đáng thương, giống như một đứa trẻ đang tố cáo với ba mẹ.

Nam Cung Nghiêu càng tức hơn. Cú đánh này, Ngũ Liên có thể tránh được, lại cố ý không né, giả vờ đáng thương, giành sự cảm thông.

Tên đàn ông bại não, còn có thể dễ tiện hơn nữa không?

“A? Vậy phải làm sao?” Uất Noãn Tâm gấp đến xoay tròn tròn. “Trong nhà không có hộp y tế, tôi đưa anh đến bệnh viện nha!”

“Ừm... đau quá... Noãn Tâm, tôi có bị hủy hoại nhan sắc không? Tôi phải dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm đó....” Anh nắm chặt lấy tay cô.

Móng vuốt sói vừa mới đụng vào, liền bị Nam Cung Nghiêu đẩy ra, gầm gừ. “Tay cậu đang để đâu đó!”

Ngũ Liên bị đẩy đến phải lui về sau vài bước, yếu đuối dựa vào tường để đứng thẳng. “Đầu, choáng quá...”

“Anh không sao chứ?” Uất Noãn Tâm muốn đỡ anh, cổ tay lại bị Nam Cung Nghiêu giữ chặt lại, cô liều mạng giãy giụa. “Anh làm gì vậy? Mau buông tay! Anh ấy bị thương rồi!”

“Không chết được đâu!”

“Anh...” Uất Noãn Tâm cũng tức giận. Cho rằng anh lạnh lùng điềm tĩnh, không ngờ anh cũng là một kẻ tàn bạo, nói chưa đến hai ba câu đã đánh người, không nói lý lẽ, thực sự khiến cô rất bất mãn!

“Noãn Tâm, tôi.... chóng mặt quá....” Ngũ Liên vẫn đứng đó ‘rên rỉ lẩm bẩm’, đôi mắt đào hoa đẹp để lại liếc Nam Cung Nghiêu, bộ dạng dễ tiện ‘không vui thì đánh tôi nữa đi, đánh nữa đi nào! Mau đến đến tôi đi!’

Nếu Uất Noãn Tâm không ở đây, Nam Cung Nghiêu đã sớm bỏ nhào qua đó đánh anh thành bại nào rồi!

“Anh mau buông tay.... buông.....”

Không ngờ Nam Cung Nghiêu thực sự buông tay, Uất Noãn Tâm sững người. Lập tức chạy nhanh qua đó xem xét vết thương của Ngũ Liên. “Anh sao rồi hả? Chóng mặt lắm sao?”

“Ừm... em đỡ tôi như vậy, cũng không còn choáng lắm... anh ta đánh mạnh quá, chắc bị chấn động não rồi!”

Nam Cung Nghiêu cười lạnh. “Tôi thấy cậu không phải bị chấn động não, mà là bại não!”

“Nam Cung Nghiêu!” Uất Noãn Tâm quát lớn. Rõ ràng là anh ra tay trước, còn ra vẻ mình có lý! Lo lắng hỏi han Ngũ Liên: “Cần đến bệnh viện không?”

“Không cần đâu... trong nhà tôi có hộp y tế đó....”

“Được rồi, tôi giúp anh thoa thuốc.” Uất Noãn Tâm dìu Ngũ Liên về nhà, không ngờ Nam Cung Nghiêu cũng đi theo. “Anh đến đây làm gì?”

“Coi chừng cậu ta, để tên này không ý mình bại não ăn đậu hủ!”

Nam Cung Nghiêu nghênh ngang đi vào.

Uất Noãn Tâm không cản anh được, trước mắt giúp Ngũ Liên thoa thuốc mới là chuyện quan trọng nhất, vội đi vào phòng anh lấy hộp y tế.

Nam Cung Nghiêu lạnh lùng chế giễu: “Diễn không tồi! Bộ dạng yếu đuối éo lá, sao không đi diễn đồng tính luyện ái đi.”

“Giới tính của bốn thiếu rất bình thường, anh biết không... còn anh, man rợ cũng không man rợ như anh, thực sự khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

“Tôi khinh thường thủ đoạn dối trá, đê tiện của cậu!”

“Cái này gọi là mưu trí, thời buổi bây giờ tán gái phải dựa vào cái đầu, chứ không phải bằng bạo lực! Bữa nào đó qua đây, tôi chỉ anh hai chiêu!” Hai người anh một câu tôi một câu, miệng lưỡi sắc bén, bầu không khí căng thẳng.

“Không cần! Cậu lấy những thứ bỉ ổi đó xài cho mình đi, tôi thấy ghê tởm!”

“Có ghê tởm cũng không ghê tởm bằng anh, giữ lại chìa khóa nhà người khác, sao nào? Muốn tập kích lúc nửa đêm sao?”

“Tập cái đầu cậu!” Anh không kìm được thô bạo.

“Chuyện của Noãn Tâm, cũng là chuyện của tôi!” Nghe thấy bên trong không có tiếng động, chắc cô đã tìm thấy hộp y tế, anh xấu xa nhếch môi cười: “Nếu như tối nay anh không cản trở, nói không chừng chúng tôi đã...” Muốn mập mờ có bấy nhiêu mập mờ.

Uất Noãn Tâm lo lắng hai tên đàn ông kia lại động tay động chân, nên tìm hộp y tế bằng tốc độ nhanh nhất, nhưng vừa xông ra ngoài, đã thấy Nam Cung Nghiêu nắm lấy áo của Ngũ Liên, nắm tay mạnh mẽ siết chặt lại lần nữa. “Cậu có ngon nói lại lần nữa đi?”

Cô gấp đến mức gào lớn. “Nam Cung Nghiêu, dừng tay!”

Anh nhìn cô, nén lửa giận, quăng Ngũ Liên về ghế sofa.

Ngũ Liên một giây trước còn đang hả hê thì một giây sau lại trở nên đáng thương, tròn mắt xinh đẹp đào hoa ứa nước mắt. “Noãn Tâm, anh ta lại

đánh tôi!”

Uất Noãn Tâm hết chỗ nói. “Nam Cung Nghiêu, anh có thể yên tĩnh chút không?” Hôm nay trên đường đến đây bị cửa kẹp trúng, hay bị thiên thạch rơi trúng đầu, thật bất bình thường?”

“Uất Noãn Tâm, em cũng hùa theo tên bại não này, không nhìn ra cậu ta đang giả vờ sao?”

“Em....” Cô không ngu, tất nhiên nhìn ra Ngũ Liên có phần hơi quá đáng, nhưng năm đám lúc này của quả thật anh quá hung bạo. Anh ra tay trước, nên người sai là anh! “Cho dù như thế nào, đánh người là anh không đúng!”

“Người anh đánh là anh ta!” Nam Cung Nghiêu nói thêm một câu. “Thấy một lần, đánh một lần!”

“Noãn Tâm, em xem, anh ta thực bạo lực, anh đang gặp nguy hiểm.....”

“Mau chóng rút về hành tinh bại não của cậu đi, đừng ở đây làm chương mắt!”

Uất Noãn Tâm không còn sức để giằng co với hai tên tổ tông này, lặng lẽ đổ nước thuốc ra, thoa thuốc cho Ngũ Liên.

“Ui da.... đau... đau... nhẹ chút... ừm... chính là chỗ đó... đúng... a....” Tiếng rên rỉ mập mờ, cộng thêm giọng nói từ tính của anh, khỏi cần nói có bao nhiêu mất hồn, làm cho người khác không có những suy nghĩ sai lệch cũng khó!”

Đầu của Uất Noãn Tâm dựng lên, có chút xấu hổ, Nam Cung Nghiêu gào thét vào mặt. “Câm miệng!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 210: Cuộc Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông (2)

Dẫn vật hơn nửa tiếng đồng hồ, trong lúc hai người đàn ông đấu võ mồm, Uất Noãn Tâm cuối cùng cũng giúp Ngũ Liên xử lý xong miệng vết thương, lau khô mồ hôi. “Anh nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ừ... tôi muốn em ở bên tôi....” Ngũ Liên làm nũng, giống như một con mèo nhỏ cọ qua cọ lại.

“Không được!” Nam Cung Nghiêu lập tức phản ứng gay gắt mà từ chối thẳng, siết chặt nắm tay đến nỗi phát ra tiếng “răng rắc”. “Hôm nay cậu muốn chết phải không?”

Uất Noãn Tâm vốn không định đồng ý, nhưng Nam Cung Nghiêu gào thét như vậy, suy nghĩ trong đầu liền thay đổi trong chớp mắt, cẩn thận đỡ Ngũ Liên dậy. “Chậm một chút...”

“Ừm... Noãn Tâm, em tốt với tôi nhất đó!” Ngũ Liên hả hê giơ thẳng ngón giữa về phía Nam Cung Nghiêu, làm anh tức giận đến nỗi muốn hất tung cái bàn.

“Em muốn ở thì ở cho đã đi!” Gào thét tông cửa bỏ đi.

“Nam Cung...” Uất Noãn Tâm muốn đuổi theo anh, Ngũ Liên lại ngã về phía người cô, hoàn toàn trong trạng thái liêu yếu đào tơ. “Ây da da.... đầu tôi choáng quá choáng quá à....”

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải đỡ Ngũ Liên lên giường, giúp anh đắp xong chăn, định rời khỏi. Tay anh nắm chặt lấy tay cô, phản đối. “Tôi

bị thương vì em, em nữ lòng nào tàn nhẫn bỏ đi hả? Lỡ như thực sự bị chấn động não, không có em bên cạnh, lúc cầu cứu không có ai, tôi chết chắc đó...”

“Đừng có giả vờ nữa, làm gì nghiêm trọng đến vậy!”

Anh ôm lấy ngực mình, vẻ mặt uất ức. “Gì chứ, người ta vì em mới bị thương, em còn...”

Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ liếc mắt xem thường. “Anh diễn có thể khoa trương hơn nữa không? Nam Cung Nghiêu cũng bị anh đuổi đi rồi, đừng có diễn nữa đi.”

Ngũ Liên lúc này mới thay bộ mặt đáng thương, hăm hở nở nụ cười. “Thì ra em đã sớm nhìn ra rồi, cũng không đến nỗi ngốc! Biết tôi đang diễn kịch mà vẫn hòa theo, chứng tỏ tôi quan trọng hơn anh ta?”

“Tự kỷ!” Uất Noãn Tâm đẩy anh ra, làm cho anh thì thào nhỏ. “Này, đau lắm đó!”

Xem ra lần này không phải giả vờ, Uất Noãn Tâm vội rút tay lại, thở dài. “Là anh ấy ra tay trước, dù thế nào thì cũng là lỗi của anh ấy. Tôi chăm sóc anh, cũng là lẽ đương nhiên.”

“Cho nên, em đang thay anh ta ‘chuộc tội’ sao?” Trên mặt anh tuy đang nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại lạnh băng.

“Không phải như vậy! Chúng ta là bạn bè, bạn bè bị thương, tôi đương nhiên sẽ lo lắng.”

“Như vậy còn nghe được!” Nếu như cô dám trả lời ‘phải’, anh nhất định sẽ rút gân cô.

“Cũng không còn sớm nữa, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tôi muốn em ở bên tôi...”

“Đừng giở tính trẻ con nữa!”

“Tôi không có giở tính, tôi thực sự hy vọng em ở bên tôi.” Ánh mắt của Ngũ Liên ít khi nghiêm túc, ánh mắt sáng rực, tràn ngập mong chờ, làm cho Uất Noãn Tâm khó có thể từ chối. đành phải nhắc một cái ghế, ngồi cạnh anh ngủ, trong lòng lại nghĩ đến Nam Cung Nghiêu.

Ngũ Liên biết lòng của cô không ở nơi mình, nhưng có thể ở cạnh anh, đã quá đủ rồi, anh tạm thời không mong gì hơn.

Chỉ cần trong tim cô có một chỗ nhỏ dành cho anh, cũng đã đủ rồi, anh sẽ từ từ khiến tim cô hoàn toàn chỉ có một mình anh.

Hai tiếng trôi qua.

Uất Noãn Tâm nhìn đồng hồ, một giờ, Nam Cung Nghiêu không biết đã về nhà hay chưa.

Mặc dù hôm nay là anh vô cớ gây sự, nhưng cô cũng có chỗ không đúng, cũng nên nói lời xin lỗi với anh.

Nhìn thấy Ngũ Liên đã ngủ say, cô từ từ rút tay mình ra, kéo chăn lại giúp anh, rón rén rời khỏi.

Sau khi đóng cửa lại, Ngũ Liên mở trường hai mắt, lộ ra vẻ thất vọng.

Uất Noãn Tâm quay về nhà, định mở đèn, thì trong màn bóng tối đột nhiên phát ra tiếng chất vấn lạnh lùng.

“Không ở cạnh tên bại não kia cả đêm sao?”

Cô giống như một con mèo nhỏ hoảng sợ, bị dọa nhảy dựng lên, ôm ngực, hoảng hồn chưa hoàn hồn lại. “Sao anh lại ở đây? Làm hết hồn!”

Anh “hừ” một tiếng.

“Tên bại nào kia chết chưa?”

“Anh đừng có mở miệng ra là bại nào này bại nào nọ được không? Nói chuyện phải khó nghe đến vậy sao?”

“Anh không đánh chết tên kia đã nhân từ lắm rồi! Em là vợ anh, vậy mà lại ở cùng một người đàn ông khác. Uất Noãn Tâm, em có cảm giác mình là một người vợ dù chỉ một chút không hả?”

“Anh đánh người ta bị thương, em ở lại chăm sóc, là đang thay anh...”

“Em ít viện cớ đi, em chính là đang luyện tiếc thằng đó!”

“Em không có!”

“Không có!” Nụ cười của Nam Cung Nghiêu cực kỳ âm u lạnh lẽo. “Vậy khi anh bước vào nhìn thấy hai người đang ôm nhau là hoa mắt sao?”

“Cái ôm đó chỉ xuất phát từ lòng cảm kích thôi.”

“Cảm kích?” Anh cảm thấy thật hoang đường. “Cảm kích có cần ôm chặt đến vậy không? Em cứ tùy tiện như vậy sao?”

Đối mặt với sự chất vấn của anh, Uất Noãn Tâm chán nản. “Tóm lại chúng em chỉ là bạn bè, anh tin hay không tùy anh.”

Cô chẳng muốn cãi nhau với anh nữa, định đi thẳng vào phòng, Nam Cung Nghiêu lại không bỏ qua, giữ chặt lấy tay cô. “Anh vẫn chưa nói xong!”

“Nhưng em nói xong rồi!”

“Ngày mai, chuyển nhà!” Anh trực tiếp ra lệnh. Nghĩ đến con sói Ngũ Liên ở sát vách, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cô như hổ đói, anh liền tràn ngập lửa giận, muốn làm thịt thẳng đó!”

“Em không chuyển!” Uất Noãn Tâm bướng bỉnh hất cằm lên.

“Em luyện tiệc thẳng đó?”

Thực nực cười! Không lẽ trong đầu anh chỉ có những mối quan hệ cực kỳ dơ bẩn kia sao?

“Nam Cung Nghiêu, em không phải một món hàng. Hôm nay anh muốn ở đây thì ở đây, ngày mai muốn dọn qua bên kia thì phải theo qua bên kia. Em là người, em cũng có quyền quyết định thay cho mình!”

“Vậy quyết định của em là ở cùng cái thẳng kia?”

“Em không cách nào nói chuyện với anh nữa!” Uất Noãn Tâm dùng hết sức đẩy tay anh ra, trong mắt ngập lửa. “Cho dù em dọn đi thì sao chứ, chỉ cần anh ấy muốn, vẫn có thể đến tìm em!”

Anh hung dữ trả lời: “Vậy anh sẽ làm thịt tên đó!”

Cô cảm thấy rất buồn cười, hỏi ngược lại anh. “Anh không cảm thấy hôm nay anh rất bất thường sao? Nam Cung Nghiêu mà em biết, bình tĩnh kín đáo, tuyệt đối không giống như hôm nay nói chuyện không hề suy nghĩ, ra tay đánh người. Tại sao anh lại trở thành như vậy hả?”

“.....” Trong đầu anh rất nhiều lời muốn nói, nhưng vừa mở miệng, một chữ cũng không nói ra được, đến nỗi cổ nổi đầy gân xanh.

Cô cố ý ép anh. “Nói đi! Tại sao vậy?”

“Bởi vì anh ghen!”

Chỉ một tiếng gào lớn, làm cho cả hai kinh hoàng....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 211: Anh Ghen!

“Bởi vì anh ghen!”

Quả thực lúc đó Nam Cung Nghiêu bị cô ép, gấp quá mới buột miệng la lên câu đó. Anh kinh ngạc, Uất Noãn Tâm cũng kinh ngạc, không thể tin được mở to mắt nhìn anh.

Mặt anh trải qua một hồi lúng túng, mới buông lỏng không giữ chặt cô.

Uất Noãn Tâm mở miệng, rất khó để nói thành lời. “Anh, anh mới nói gì hả? Nói lại lần nữa đi!” Nhất định cô nghe lầm rồi, hoặc.... đây chỉ là một giấc mơ.

Cái cảm giác này gần như bức anh điên, Nam Cung Nghiêu đè nén quá lâu rồi, không muốn trốn tránh nữa. Anh không phủ nhận, bỏ xuống dáng vẻ kiêu ngạo, trong giọng nói pha trộn sự mệt mỏi và bất đắc dĩ. “Em không nghe lầm, anh ghen! Nhìn thấy em và Ngũ Liên thân thiết như vậy, anh sắp điên mất rồi!”

“Đây là ham muốn chiếm giữ của người đàn ông sao?”

“Nếu như chỉ là ham muốn chiếm giữ, thì lúc này anh sẽ không cãi nhau như một thằng điên! Bắt đầu từ rất lâu, không biết từ khi nào, khi em và Lương Cảnh Đường quá thân thiết với nhau, anh đã ghen rồi, hơn nữa còn cực kỳ ghen tỵ. Cái cảm giác đó rất khó chịu, giống như có một con sâu đục khoét trong tim, rất đau, đến nghẹt thở.”

“Thực ra anh không biết em có gì hấp dẫn, lại có thể khiến đàn ông yêu thích đến vậy, để mấy tên đó cam tâm tình nguyện ở bên cạnh, ngay cả khi em đã kết hôn rồi cũng không thềm qua tâm, thậm chí đến Ngũ Liên cũng... bọn họ với anh mà nói, đều có sức uy hiếp rất lớn. Rất nhiều lần anh chỉ có thể cố gắng đè nén sự ghen tỵ này, tự mình lừa mình, đó chẳng qua chỉ là tính chiếm hữu của người đàn ông, anh vốn không quan tâm em. Nhưng từ sau lần đến Paris, anh không cách nào trốn tránh cảm giác này, anh quả thực đang ghen.”

Uất Noãn Tâm ngơ ngác, cả người có cảm giác không thể nuốt trôi tin này.

Ngay cả khi chính tai nghe được, cũng sinh ra sự nghi ngờ....

Cô từ trước đến giờ không hề nghĩ tới, trong lòng anh có nhiều suy nghĩ đến vậy, anh sẽ vì mình ghen tỵ, cô cho rằng anh chỉ xem mình là vật sở hữu riêng mới làm như vậy.

Hóa ra..... cô đã từng nếm qua mùi vị này, anh cũng có.

Điều này quá bất thành lình, cô không biết phải phản ứng lại như thế nào nữa.

“Nhưng mà..... em và anh ấy chỉ là bạn bè, thực sự..... cái ôm lúc nãy chỉ là.....”

“Anh biết em không phản bội anh. Nhưng từ đầu đến cuối anh không có cảm giác an toàn, sợ một ngày nào đó, em sẽ bị Ngũ Liên cướp đi.” Nam Cung Nghiêu cười khổ. Người trước giờ luôn tự tin như anh, lại có một ngày cảm thấy sợ hãi, mà còn vì tình cảm, vẫn thua trên tay cô, thực sự rất nực cười.

Nhưng, thua cũng đã thua rồi.

Anh, nhận thua!

“Xin lỗi, em không hề biết.....”

“Em không cần nói xin lỗi! Là anh vốn không hề để em hiểu rõ anh!”
Nói ra những lời này, trong lòng Nam Cung Nghiêu thoải mái rất nhiều, tảng đá lớn đè nén trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống. Buông bỏ mọi thứ, khẽ cười đúng đây, vuốt ve mặt cô. “Cải nhau mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt nhé. Giống như hồi ở Paris, được không?”

“.....Vâng!” Uất Noãn Tâm đỏ mặt, trong lòng như con nai hoảng loạn. “Em, em chuẩn bị nước cho anh tắm.”

“Được!” Nam Cung Nghiêu ngồi trên ghế sofa, nhìn cô bận rộn trong phòng tắm, lại có cảm giác yên ổn. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã ở thành nguyên nhân làm cho anh yên tâm. Không nhìn thấy cô, anh cảm thấy trong lòng trống trải, thiếu mất thứ gì đó.

Mấy ngày này, cô mang lại cho anh rất nhiều niềm vui và sự ấm áp, anh đã quen có cô, có chút không thể rời xa được.

Cứ muốn như vậy lẳng lặng nhìn cô, sống cùng với cô, trải qua một cuộc sống bình dị.

Uất Noãn Tâm chuẩn bị xong nước tắm. “Có thể tắm rồi đó.”

“Ừ!” Nam Cung Nghiêu vừa cởi áo khoát, thì điện thoại rung lên, trên màn hình nhấp nháy tên ‘Nam Cung Vũ Nhi’.

Anh lại quên mất đã đồng ý buổi tối dùng bữa với cô ta.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Anh làm động tác im lặng với Uất Noãn Tâm, đi đến cửa sổ. Quả nhiên, cuộc gọi vừa thông, đã nghe thấy tiếng chất vấn của cô ta.

“Em đã gọi cho anh hơn năm mươi cuộc, sao anh lại không bắt máy? Không phải nói cùng nhau dùng cơm tối sao?”

“Xin lỗi, anh đã quên, điện thoại để chế độ rung, không nghe thấy.”

“Vậy bây giờ anh đang ở đâu? Em ngủ không được, anh về với em đi!”

“Anh đang ở công ty....”

Anh có chút bối rối liếc nhìn Uất Noãn Tâm, cô đoán ra là điện thoại của Nam Cung Vũ Nhi, trong lòng bỗng nhiên có chút căng thẳng. Không hiểu sao có cảm giác mình giống tiểu tam, cướp đoạt đàn ông của người khác.

“Anh gạt người, em đã gọi điện thoại cho Hường Vi, cô ấy nói hôm nay anh tan ca rất sớm! Anh đang ở chỗ Noãn Tâm đúng không?”

“..... Ừ!”

“Tối nay anh định qua đêm ở đó sao?”

“..... Ừ!”

“Vậy em thì sao? Anh không về với em, em ngủ không được!”

Giọng nói của cô ta quá lớn, ngay cả Uất Noãn Tâm cũng nghe rõ mồn một. Cô không muốn Nam Cung Nghiêu khó xử, ánh mắt tỏ ý bảo anh về nhà, sau đó lặng lẽ đi vào phòng.

Nhìn bóng lưng mất mát, làm cho Nam Cung Nghiêu khó chịu.

“Nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai anh về!”

Nói xong, anh cúp điện thoại.

Uất Noãn Tâm đứng im, khóe miệng hiện lên một nụ cười. Cô cho rằng, anh sẽ chọn Vũ Nhi....

“Có quần áo không? Tắm xong cả người có thể trần như nhuộng đi ra sao?”

“Có!” Cô đến nén vui mừng, nhưng vẫn nhanh nhẹn như một chú chim sơn ca, vội đi vào phòng tìm một bộ áo ngủ dành cho nam.

Mặt Nam Cung Nghiêu đen thui. “Trong nhà em lại có quần áo dành cho nam sao? Chuẩn bị cho Ngũ Liên hả?”

“Anh nhìn kỹ lại đi, đây là áo ngủ của anh.”

Nam Cung Nghiêu nhìn qua, đúng thực vậy, sắc mặt lúc này mới dịu đi, nở nụ cười có chút xấu xa. “Dọn nhà còn mang theo áo ngủ của anh, không phải luyến tiếc mùi hương của anh, tối ôm nó ngủ chứ?”

Uất Noãn Tâm bị nói trúng tim đen, lúc này mặt đỏ như trái cà chua. “Làm, làm gì có, anh bớt tự kỷ đi!”

“Trên đó có mùi của em....”

“Mới không có! Ấy da, anh mau đi tắm đi, đừng nói nhiều nữa.” Cô đẩy anh nhét vào phòng tắm, dùng sức đóng cửa lại, dựa lên cửa, hít thở thật sâu, lúc này suýt chút nữa bị lộ tẩy rồi. Sờ vào hai gò má nóng ran, có thể luộc chín trứng gà.

Sao cứ đứng trước mặt anh, bản thân lại dễ đỏ mặt đến vậy chứ?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 212: Quá Gợi Cảm!

Uất Noãn Tâm thay đồ ngủ xong, nằm trên giường, không khỏi có chút căng thẳng. Lúc trước bọn họ ngủ chung với nhau, nếu không phải lúc cô bị bệnh anh phải chăm sóc cô, thì cũng là lúc cô uống say, bất tỉnh nhân sự. Trong tình trạng tỉnh táo như thế này, như một đôi vợ chồng bình thường đắp cùng chăn ngủ cùng giường, lại là lần đầu tiên, cố gắng tỏ ra bình thường một chút, nhưng phát hiện rất khó.

Nam Cung Nghiêu tắm xong đi ra, không mặc đồ ngủ, chỉ quấn bên hông chiếc khăn tắm Winnie Pooh của cô, đủ che đậy bộ phận quan trọng.

Cô đỏ mặt: “Sao anh không mặc đồ ngủ hả?” Quá gợi cảm! Quá.... hấp dẫn.

“Phiền phức!” Anh lau sơ tóc, liếc xéo cô nở nụ cười, điệu bộ lười biếng, một đôi mắt rất đẹp, lông mi rất dài, lúc liếc xéo người khác, giống như được ban cho một loại ma thuật nào đó.

Lồng ngực trần cường tráng, cơ thể khỏe đẹp, tám múi cơ bụng, đường cong bắp thịt tuyệt đẹp, thắt lưng rộng và hông hẹp, màu da màu đồng thật hấp dẫn, bên trên còn đọng lại vài giọt nước, nói không nên lời sự hấp dẫn chết người.

Dáng người này.... có cần đẹp đến vậy không trời!

Ngay cả người mẫu cũng phải xấu hổ đứng sang một bên.

Rõ ràng muốn người khác phạm tội mà!

Uất Noãn Tâm há miệng, ngu ngơ nhìn anh, chỉ biết nuốt nước bọt. Cô không phải người phụ nữ háo sắc, thực sự không phải phụ nữ háo sắc mà, chỉ là đối thủ quá mạnh mẽ!

Nam Cung Nghiêu cười, lộ ra một hàm răng trắng, rất đẹp nhưng cũng xấu xa. “Em đang muốn nhảy bổ lên ăn sạch anh phải không?”

Hở..... Cô vô cùng [囧], vội vàng dời tầm mắt. “Làm, làm gì có! Anh cho rằng mình đẹp lắm sao! Cơ thể đẹp hơn anh, em thấy quá nhiều rồi.”

Nam Cung Nghiêu tiện tay gỡ bỏ chiếc khăn, giống như một con báo sẵn nguy hiểm đang sẵn sàng tấn công, từ từ đi về phía cô, một tay nâng cằm cô lên, trong mắt tản ra một luồng khí tà ma, nguy hiểm hỏi: “Em đã nhìn qua cơ thể của người đàn ông khác rồi hả?”

Mặt của cô nóng ran, mạnh miệng. “Đương, đương nhiên, còn đẹp hơn anh nhiều.”

“Phải không?” Giọng nói càng rét lạnh. Giống như quỷ hút máu.

Cô run cầm cập, tự biết mình không nên chọc anh. “Trên TV... kênh nào cũng có..... người mẫu trên sàn Catwalk gì gì đó.....”

“Em chắc chắn mắt mình không có bệnh chứ? Bọn họ sao có thể so với anh!” Với sự kiêu ngạo bẩm sinh, lại không phải sự tự tin một cách mù quáng. Cho nên, anh hoàn toàn có quyền coi trời bằng vung.

Uất Noãn Tâm không nói chuyện.

“Lúc này có phải em muốn nhảy bổ lên đúng không? Có muốn cắn một miếng khô?” Anh chủ động hiến thân, khuôn mặt gian tà, cực kỳ đẹp, rất có sức hấp dẫn. Đôi môi hồng, lại rất đầy đặn kia....

Uất Noãn Tâm hết hồn. Anh đang làm gì vậy? Đang hấp dẫn cô sao? Cô cũng là người có liêm sỉ được chưa?

Không phải có câu nói như vậy sao..... người có liêm sỉ, tuyệt đối phải chống lại tất cả sức hấp dẫn.

Trừ khi.... sức hấp dẫn thực sự quá lớn!

Cô cảm giác chính mình đang dao động, dần dần xuôi theo chiều gió.

Thấy cô căng thẳng đến nỗi sắp không chống đỡ nổi rồi, Nam Cung Nghiêu mới cười buông tha cho cô, nằm một bên. “Đồ nhát gan!”

Cô bây giờ mới thở trở lại, vội trốn vào bên giường còn lại.

“Nằm chi cho xa vậy hả? Sợ anh ăn em sao?”

“Không có đâu.....” Cô cười mỉa. “Em sợ..... quá chật....”

Đùa sao! Giường rộng hai mét! Chật ở đâu chứ! Nam Cung Nghiêu giống như đang bắt gà, kéo cô lại, rồi dùng cánh tay kẹp cổ cô lại.

“Như vậy.... cánh tay của anh sẽ bị tê đó....”

“Quen rồi, ngày trước Vũ Nhi....” Anh dừng đúng lúc.

Uất Noãn Tâm không khỏi có chút khó chịu, ngày trước, anh mỗi tối đều ôm Vũ Nhi ngủ như vậy sao? Cho đến bây giờ, cô ấy nửa đêm còn đi đến phòng anh.

Dừng dừng dừng.... sao lại nghĩ bậy nghĩ bạ rồi. Vũ Nhi đã làm sáng tỏ, chẳng qua tình cảm anh em của bọn họ quá tốt, không thể nhỏ nhen xem cô ấy là kẻ địch được.

“Ở đây đã quen chưa?”

“Ừm! Ở đây rất tốt, đi làm rất thuận tiện, dưới lầu còn có siêu thị, còn có hai mươi bốn giờ....”

“Anh đang hỏi, không có anh, có quen không?”

Uất Noãn Tâm không trả lời, làm sao có thể quen chứ? Nhưng không quen thì sao nào? Càng không quen, cũng phải ép chính mình phải quen, nếu không sẽ càng đau khổ hơn!”

Cô không trả lời, Nam Cung Nghiêu thờ dài nói: “Không có em, anh không quen, rất không quen... thói quen quả nhiên rất đáng sợ, đã quen có em trong cuộc sống, đã quen việc có em đi vào cuộc đời anh. Đến một ngày đột nhiên không thấy em, anh phát hiện, anh rất nhớ em....”

Uất Noãn Tâm bị câu nói của anh quấy nhiễu làm cho tim chua xót, hỗn loạn, run rẩy, bởi vì quá đột ngột, chính mình không biết phải nói gì. “Có thể.... lúc mới đầu như vậy.... qua hai ngày sẽ quen với việc không có em thôi.....”

“Đồ ngốc, rõ ràng em biết không phải vậy.” Nam Cung Nghiêu hôn lên trán cô, một tay vuốt ve bả vai trần của cô, nhẹ nhàng xoa qua xoa lại. Thực sự thực sự rất nhớ, chỉ muốn nhập cô vào trong cơ thể, để không thể rời xa nhau.

“Anh như vậy.....em không quen lắm.”

“Vậy em hy vọng anh hung dữ, tàn nhẫn, làm mặt lạnh với em sao?”

“Không phải..... chỉ là đột nhiên cảm thấy quá hạnh phúc..... lại rất bất an, lo sợ anh chỉ xúc động nhất thời mà nói ra những lời đó.....”

Khi một người con gái yêu sâu đậm một người con trai, lại không nắm chắc lòng của anh ta, luôn không có cảm giác an toàn. Chỉ cần một câu vô tâm của anh ta, cũng có thể khiến cô ấy rối rắm rất lâu, không ngừng đoán

già đoán non. Lời nói ngọt ngào dịu dàng, thì lại không dám tin một cách dễ dàng, bởi vì lo sợ một giây trước đang ở trên thiên đường, một giây sau sẽ bị rớt xuống đáy vực sâu thẳm.

“Đừng lo lắng quá nhiều. Em biết đó, phàm những lời anh nói, đều không hề giả dối!”

“Nói thì nói như vậy, nhưng...”

“Được rồi! Anh không biết phải làm sao mới có thể khiến em có cảm giác an toàn, nhưng điều quan trọng là, bây giờ anh đang ở bên cạnh em!”

“Vâng!” Tối nay, giữa cô và Vũ Nhi anh đã chọn cô, chứng tỏ anh vẫn quan tâm cô không phải sao? Cô không nên cứ lo được lo mất, để bầu không khí khó lắm mới ấm áp trở nên cứng nhắc. Chỉ cần yên tâm ôm lấy anh, cảm nhận sự dịu dàng của anh trong giây phút này, cố gắng quý trọng nó. Bởi vì có lẽ, sau này sẽ rất khó có được khoảnh khắc như vậy.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 213: Cứng Rời

Bầu không khí ấm áp tốt đẹp này chỉ kéo dài hơn nửa giờ, Nam Cung Nghiêu thỉnh thoảng hôn lên mái tóc của Uất Noãn Tâm, vuốt ve cánh tay của cô, làm cho cô thực sự cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Anh mang đến cho cô sự ấm áp, mà không ai có thể thay thế được, không khỏi thở dài: “Hy vọng cứ như vậy hoài, không xa nhau....”

Nam Cung Nghiêu chơi đùa với những ngón tay cô. “Vậy thì không xa nhau.....”

“Nhưng còn Vũ Nhi..... anh chắc chắn cô ấy ở một mình vẫn ổn chứ? Cô ấy ỷ lại vào anh như vậy mà.”

Khó khăn lắm tâm trạng mới được thả lỏng, lại trở nên nặng nề, Nam Cung Nghiêu thở dài. “Hôm nay không nhắc đến cô ấy được không?”

“Xin lỗi.....”

“Bây giờ, với anh mà nói, vẫn còn một chuyện quan trọng cần làm.”

“Chuyện gì?” Cô vừa hỏi xong, môi đã bị hôn thật mạnh. Nam Cung Nghiêu xoay người, đè nhẹ lên người cô, mỉm cười. “Hôn em!” Lại một lần nữa, phủ lên đôi môi anh đào của cô.

Trong giây phút bốn cánh môi dán chặt vào nhau, cuối cùng Nam Cung Nghiêu cũng biết được tình cảm của mình với người con gái nằm dưới cơ thể có bao nhiêu mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi không quan tâm bất cứ điều

gì, ngay cả Nam Cung Vũ Nhi cũng bị quăng ra đằng sau. Vì cô, cam lòng trở thành kẻ thù của cả thế giới.

Nụ hôn này, dồn hết tất cả tình cảm của anh, tràn ngập tính chiếm hữu bá đạo và sự thương xót sâu đậm, cứ quấn lấy lưỡi cô muốn ngừng mà không ngừng được, gặm nhấm, liếm láp. Đầu lưỡi nóng bỏng ướt át khuấy trộn dịch ngọt của cô, cứ vậy quấn lấy nhau.

Uất Noãn Tâm từ từ nhắm hai mắt lại, cả con người lẫn trái tim cảm nhận nụ hôn này, ôm lấy cô anh thật chặt, đáp lại một cách mạnh mẽ.

Sức nóng liên tục bùng cháy, tăng độ, ngón tay của Nam Cung Nghiêu xen vào làn tóc cô, khó có thể kiềm chế, nhiệt tình say mê.

Bàn tay to chạy vào trong áo cô, vuốt ve nơi tròn trịa của cô, sau đó cởi bỏ áo nhỏ của cô, ném qua một bên. Chạm vào nơi nhô lên màu hồng phấn mà không bị gì cản lại, xoa nắn vòng tròn, nhéo nhẹ, làm cho cô cong người lên, khó có thể kiềm nén được tiếng rên rỉ.

Tay không biết làm sao, đành dựa vào bản năng, vuốt ve phần bụng bằng phẳng của anh. Anh hẳn rất kiên trì vận động rất lâu, mỗi một khối cơ đều rất rắn chắc, giống như được điêu khắc, đầy sức căng. Cô có thể cảm giác được, máu ở bên trong cách một lớp da thịt đang sục sôi ham muốn.

Cô chủ động vuốt ve là một kích thích rất lớn với Nam Cung Nghiêu, anh cởi áo ngủ của cô ra, thân hình trắng nõn không tỳ vết hiện ra trước mắt anh, con người xanh thắm như nước biển bị nhuộm thành một màu đỏ thắm.

Anh kéo tay cô, đến chỗ phân thân của mình. Cô giãy nhẹ, anh vẫn nắm chặt lại. Thì thào nhỏ: “Em có cảm nhận được không? Nó cứng rồi.”

Cô căng thẳng đến thở dốc, mặt mày nóng ran, không biết phải làm sao.

“Nó cần em....”

“Nhưng..... em.... em không biết....” Cô run rẩy, như một con nai ngơ ngác vô tội, không biết chuyện gì.

“Anh dạy em.” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười xấu xa có chút gian ác, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, tận tình chỉ dạy cô phải vuốt ve mình như thế nào.

Dưới sự vuốt ve của cô, phần dưới càng ngày càng lớn, sưng tấy đến đáng sợ. Anh thở mạnh ra, cô đúng là yêu tinh mà, đây không phải muốn mạng anh sao!

Uất Noãn Tâm nắm bắt phương pháp rất nhanh, ngượng ngùng tự mình di chuyển. Tay của Nam Cung Nghiêu trượt thẳng đến bộ phận kín đáo nhất của cô, ngón tay cong lên đâm vào, va chạm, nhẹ nhàng vuốt ve, không có bất kỳ đè nén nào, làm bùng cháy ham muốn của cô, vùng bụng trống rỗng.

“Em.... em sợ....”

“Đừng sợ! Anh sẽ thật yêu thương em....” Anh cúi người đến bên tai cô, dịu dàng thì thào, giọng nói bởi vì ham muốn mà trở nên rất có từ tính.
“Lần đầu tiên sẽ đau, anh sẽ rất nhẹ nhàng....”

Lần đầu tiên!

Ba chữ này giống như sét đánh thẳng vào giữa đầu Uất Noãn Tâm!

Nghi đến cái đêm đáng sợ kia, nghĩ đến sự dơ bẩn của mình, cô giãy dụa dữ dội. “Không muốn.... em không muốn.....”

Nam Cung Nghiêu cho rằng cô đang sợ, nhẹ nhàng dùng tay trái giữ chặt lấy cổ tay mảnh mai của cô, tay phải kéo quần nhỏ của cô xuống. “Đừng sợ..... anh sẽ không làm em đau.....”

Anh hôn lên môi cô, cô né qua một bên, dùng hết sức vùng khỏi, nhưng anh vẫn điên cuồng liếm láp, cố ý cạy môi cô, cố ý muốn khơi dậy phản ứng của cô một lần nữa.

“Ua ua.... không.... ua..... không muốn..... buông em ra.....” Sợ hãi, đau khổ, chua xót quặn lấy trái tim của Uất Noãn Tâm, cô gào khóc. “Không muốn.... dừng lại đi! Xin anh đó!”

Nam Cung Nghiêu lúc này mới ý thức được cô đang kịch liệt từ chối mình, có chút không rõ nên dừng động tác lại. “Sao vậy?”

Uất Noãn Tâm nức nở. “Không muốn.... em không muốn.....”

Anh không biết tại sao, có chút thất vọng, nhưng cô không muốn, anh tuyệt đối không ép buộc cô. Buông lỏng sự kiềm chế với cô, lật người qua một bên, hôn lên trán cô, nhẹ giọng dụ dỗ an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa. Chỉ cần em không muốn, anh sẽ không ép em..... đừng khóc nữa, được không?”

“Xin lỗi.... xin lỗi.....” Uất Noãn Tâm vô cùng áy náy, cô cảm thấy mình rất dơ bẩn, không xứng với anh.

“Ngốc à, em rất ngoan, không có làm gì có lỗi với anh hết, là bản thân anh quá gấp thôi..... không nên ép em! Anh sẽ đợi em chuẩn bị thật tốt! Ngủ đi!”

“..... Vâng!”

Nhưng mà, cả hai người không ai ngủ được, ai cũng có tâm sự.

Trong lòng Nam Cung Nghiêu hiểu rõ, cô mấy lần ngay lúc quan trọng nhất tỏ ra chống cự mãnh liệt, tuyệt đối không phải vì không muốn cho anh, mà là có khúc mắc gì đó, có lẽ là do ám ảnh.

Nhưng cô không nói, anh cũng không muốn ép cô. Chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, cho cô thêm thời gian. Anh tin, chỉ cần cô yêu anh, anh cho cô đủ cảm giác an toàn, cô nhất định sẽ mở lòng với anh, chấp nhận anh.

Uất Noãn Tâm nhìn lên trần nhà rất lâu, không cách nào không chế chính mình không nghĩ đến cái quá khứ đáng sợ cô vì tiền mà bán rẻ mình. Nó giống một cơn ác mộng, giờ phút nào cũng lẫn quẩn trong đầu cô. Nhắc nhở cô, bản thân dơ bẩn biết bao.

Cô ngay cả dũng cảm để nói thật với anh mình đã không còn lần đầu tiên cũng không có, huống chi chuyện cô đã từng bán rẻ bản thân, quá nhục nhã.

Nếu như anh biết tất cả, vẫn còn đối xử tốt với cô không?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 214: Bại Não Và Liệt Mặt Cãi Nhau

Hôm sau... Uất Noãn Tâm thức dậy rất sớm, lúc Nam Cung Nghiêu tỉnh dậy, cô đã ở trong bếp làm bữa sáng. Nhìn bóng lưng của cô, anh cảm thấy rất ấm áp, ấm cúng như có gia đình.

Anh bước nhẹ đến sau lưng cô, bất thành linh ôm lấy cô, cô hơi ngạc nhiên: “Anh thức rồi à.”

“Ừm! Đang làm món gì? Thơm quá.”

“Nấu ít cháo! Còn có cải xanh!”

Anh hôn lên mái tóc cô. “Ngoan quá!” Đây là buổi sáng đầu tiên của bọn họ, giống như một đôi vợ chồng bình thường, rất hạnh phúc. Hy vọng sau này mỗi ngày thức dậy, đều có thể nhìn thấy bóng dáng của cô bên bậu trong bếp.

“Sắp xong rồi, anh đi đánh răng rửa mặt đi!”

“Ừm!” Nam Cung Nghiêu cũng thật ngoan, tự mình rửa mặt thay quần áo.

Uất Noãn Tâm bưng bữa sáng lên, nhìn thấy anh thắt lệch caravat, nên bước đến giúp anh chỉnh lại, bộ dạng giống y như một người vợ ngoan hiền.

Anh có chút cảm động, kiềm không được hôn lên trán cô, để cô cảm nhận được hạnh phúc của mình trong giờ phút này.

Hai người đều rất ăn ý, không nhắc đến chuyện tối qua, Uất Noãn Tâm cũng cố gắng bỏ đi nỗi ám ảnh trong lòng, giả vờ như không có chuyện gì, múc cho anh chén cháo.

“Ăn sáng xong, đi làm với nhau nha.”

“Vâng!”

“Chúng ta giống y như một đôi vợ chồng....”

Hai má Uất Noãn Tâm nóng lên, nhỏ giọng “vâng” một tiếng.

Anh thích nhìn bộ dạng then thùng của cô, mỉm cười.

Uất Noãn tâm chỉ ăn một chén cháo nhỏ, rồi đi lấy bình giữ nhiệt.

“Không phải em tính buổi trưa cũng ăn cháo chứ?”

“..... Không phải.....” Cô ngập ngừng: “Ngũ Liên vẫn chưa ăn sáng!”

Mặt của Nam Cung Nghiêu xụ dài xuống: “Quan tâm tên bại não kia làm gì?”

“Anh ấy bị thương, hơi bất tiện. Anh ăn sáng trước đi, em sẽ về ngay.”

“Không cho phép em qua bên đó!”

“Anh đợi em một lát thôi.....”

Anh càng kêu, cô càng đi ra ngoài, Nam Cung Nghiêu hết cách, đành phải đi theo.

Uất Noãn Tâm sợ bọn họ cãi nhau, không cho anh theo. “Anh vẫn chưa ăn xong bữa sáng mà, em sẽ về nhanh thôi.....”

“Anh xem cậu ta chết chưa!”

“Mới sáng sớm đã nói những lời đó, không sợ xui xẻo hả!” Uất Noãn Tâm không thể làm anh thay đổi. “VẬY anh đợi ở phòng khách, đừng vào đó.”

Nam Cung Nghiêu thấy cô cương quyết như vậy, đành phải đồng ý. “Anh không vào đó, được chưa?”

Cô ba lần bốn lượt chắc chắn anh sẽ đợi ở phòng khách, mới đi vào phòng của Ngũ Liên, đặt bình giữ nhiệt ở trên bàn, đang định để lại tờ giấy, thì Ngũ Liên mở miệng: “Em vẫn còn nhớ mang bữa sáng đến cho tôi sao? Hôm qua nói sẽ chăm sóc cho tôi, vừa tỉnh lại, người đã không thấy tăm hơi đâu.”

Anh nói dối, tối qua, anh mất ngủ cả đêm, mong cho trời sáng, xem trong lòng cô còn có anh hay không.

“Tôi quá mệt, nên quay về ngủ. Anh tỉnh rồi, vừa hay anh đến ăn sáng đi.”

“Tôi là trai đẹp đang ngủ, phải có nụ hôn của công chúa mới tỉnh được.”

“Tôi không phải là công chúa.”

“Ua..... Vu bà cũng được.”

“.....” Có cần hạ thấp giá trị con người dữ vậy không?

“Bằng không anh nghĩ ngơi thêm chút đi, tỉnh lại rồi ăn. Tôi đi làm đây.”

Ngũ Liên nhắm mắt lại, một tay cũng có thể bắt lấy cô một cách chính xác. “Tôi bệnh rồi..... em ở lại chăm sóc tôi đi.”

“Nhưng tôi phải đi làm!”

“Đi làm quan trọng hơn tôi sao?” Anh mếu máo: “Em xem, tôi cũng không đi làm được nè.”

“Đó không phải do anh sợ nhân viên nữ trong công ty nhìn thấy dung nhan anh bị hủy sao?”

“Điều này cũng bị em phát hiện, quả nhiên rất hiểu tôi! Bằng không hôn tôi một cái, tôi cho em đi làm!”

“Không được.....”

“Hôn một cái thôi mà.....” Anh giống như một đứa trẻ làm nũng đòi hỏi, một đôi môi hồng chu lên thật cao.

Nhưng người chưa hôn được, lại bị một cái gối đập trúng.

Một tiếng lạnh lùng chế nhạo truyền đến. “Ít ỷ mình bại não ăn đậu hủ đi, cô ấy là vợ tôi!”

Ngũ Liên lúc này mới miễn cưỡng mở mắt. “Ô..... liệt mặt..... sao lại là anh hả? Ít phá hư chuyện người khác sẽ chết sao?”

Nam Cung Nghiêu khinh thường thốt ra hai chữ: “Bại não!”

Ngũ Liên cũng không khách sáo: “Liệt mặt!”

“Bại não! Cậu thử gọi lại một lần nữa xem?”

“Liệt mặt! Liệt mặt! Liệt mặt!”

Trán của Uất Noãn Tâm nổi ba vạch đen. Hai người đàn ông này có thể nhàm chán ngây thơ hơn nữa không? Đây thực sự là người đứng đầu giới tài chính Nam Cung Nghiêu và Ngũ Liên cháu đích tôn của tư lệnh, được mọi người xưng tụng ‘Ngũ gia’ ở Đài Loan sao? Đồn ra ngoài, người khác cười đến rụng răng mất!

Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu định xông lên đánh người, Uất Noãn Tâm đứng giữa tách hai người ra. “Đừng lộn xộn nữa được không? Em, không cho phép đánh người!”

Nam Cung Nghiêu tức giận.

Ngũ Liên hả hê.

“Cậu, không được phép ý mình có chỗ dựa, gọi người khác là liệt mặt.”

Ngũ Liên không vui: “Anh gọi tôi bạo nào thì sao! Sao anh không bỏ qua hả?”

Đến lượt Nam Cung Nghiêu hả hê: “Cậu vốn đã bị bại nào rồi! Ẽo lả!”

“Á! Ông đây ghét nhất bị người khác nói ẻo lả, đẹp trai có tội sao?” Khi bộc phát kiêu căng không được tự khen mình vài câu, ra vẻ muốn đứng lên dạy cho anh vài điều. “Ông đây không ra oai, anh lại cho tôi là con mèo ốm! Có bản lĩnh thì đánh một trận.”

“Tôi đã sớm muốn đánh cậu rồi!” Nam Cung Nghiêu giờ nắm đấm lên. So với tối hôm qua, dùng những thủ đoạn bỉ ổi, trực tiếp đánh một trận cho đã.

Hai bên giương cung rút kiếm ra, Uất Noãn Tâm đứng ở giữa lo lắng, mỗi tay giữ một bên, gào to. “Đừng lộn xộn nữa! Coi như tôi xin hai người đi!”

Cơn tức giận còn sót lại của Nam Cung Nghiêu còn chưa tan hết, nhưng vẫn nhịn được. Ngũ Liên cũng không động tay nữa, mất đi sự hung hăng.

Hai người đàn ông khinh thường liếc nhau, quay mặt qua một bên.

“Ngũ Liên, tôi thực sự phải đi làm rồi, tan ca đến thăm anh được không?”

“VẬY buổi trưa em mang cơm cho tôi..... nếu không tôi sẽ đói chết đó.....”

“Đói chết càng hay, bớt đi một kẻ gây họa!”

Uất Noãn Tâm bất đắc dĩ. “Anh ngoan ngoãn nằm nghỉ đi, buổi trưa tôi mang cơm cho anh.”

“ĐỪNG dùng giọng điệu dõ dằn trẻ em nói chuyện với tôi.” Ngũ Liên mặc dù đang chinh cô, nhưng vẫn nghe theo lời cô, quay trở về giường.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 215: Quá Ghen

“Em đi làm đây! Chúng ta đi thôi!” Uất Noãn Tâm rất mệt mỏi, phải mau dẫn một trong hai người đi, nếu không lại đánh nhau.

Nam Cung Nghiêu không đi theo cô ngay, mà đi đến bên giường của Ngũ Liên, nhú mày khiêu khích. “Tối qua, tôi ngủ ở nhà cô ấy đó.”

Trong mắt Ngũ Liên có chút hờn giận, nhưng vẫn nở nụ cười nham hiểm, giả vờ không sao hỏi: “Thì sao nào? Tôi cũng không để ý cô ấy đã có chồng, ngủ nhiều hơn một lần hay ít hơn một lần có gì khác nhau sao? Một người đàn ông nếu chỉ để ý đến cơ thể của người phụ nữ, như vậy quá hẹp hòi rồi!”

Nam Cung Nghiêu cười lạnh: “Nói đến hẹp hòi, sao có thể so với cậu ‘Thiếu gia dân đảng nhất Đài Loan’, chơi qua biết bao nhiêu phụ nữ, bây giờ còn giả làm thánh nhân không thấy ghê tởm sao?”

“Tôi dân đảng hay không dân đảng mắc mớ gì đến anh! Quá khứ là quá khứ, bây giờ tôi chỉ muốn một mình Uất Noãn Tâm.” Mỗi câu mỗi chữ của anh, rõ ràng đang nói cho anh ta biết: “Tôi không quan tâm cô ấy đã qua lại với ai, điều tôi muốn, là trái tim của cô ấy.”

“Đó chẳng qua chỉ là nhất thời cảm thấy mới mẻ, tôi sẽ không để cậu tổn thương cô ấy!”

“Là cảm giác mới mẻ, hay là nghiêm túc, anh rõ hơn tôi, nếu không anh cũng không lo lắng đến vậy!”

Nam Cung Nghiêu siết tay lại, cậu ta lại dễ dàng hiểu rõ sự lo lắng của chính mình!

Anh nói những lời đó, chẳng qua muốn ép cậu ta lùi bước, không ngờ còn bị cậu ta phản kích lại. Xem ra cậu ta không phải đang vui đùa, nhưng mà, anh cũng không nhân nhượng đâu.

“Nam Cung Nghiêu, sao anh còn ở trong đó hả?” Uất Noãn Tâm vội kéo anh ra ngoài, anh cũng không quên trừng mắt cảnh cáo Ngũ Liên, cậu ta cũng hả hê nở nụ cười về phía anh, thái độ thờ ơ không thềm đến xỉa đến.

Đội hai người đó rời khỏi, nụ cười mới tắt hẳn, trong mắt hiện ra một sự chua xót, trái tim bỗng co lại.

Người con gái mà mình yêu thích, đương nhiên phải để ý tất cả mọi thứ thuộc về cô ấy, hy vọng tất cả đều thuộc về mình. Làm sao có thể không để ý cô ấy từng qua lại với người đàn ông khác, chỉ là..... có để ý cũng không thể thay đổi sự thật.

So với ngòi luân quần trong vấn đề cô đã từng là vợ của người khác, không bằng cố gắng quên đi. Dù sao, quá khứ đã là quá khứ. Điều quan trọng hơn cả, là tương lai của bọn họ.

Bây giờ anh không muốn nghĩ đến chuyện sau này, chỉ hy vọng, lúc cô đau khổ anh có thể quan tâm cô, không để cô chịu thêm tổn thương nào nữa.

Nếu như có một ngày, cô bằng lòng chấp nhận anh, vậy thì, anh sẽ yêu thương cô, để cô trở thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất!

.....

Trên đường đi, mặt mày Nam Cung Nghiêu bí xị, Uất Noãn Tâm cũng không nói chuyện, cho đến khi xe dừng lại chờ đèn xanh, anh mới lạng

lòng hỏi một câu: “Buổi trưa em định mang cơm cho tên bại não kia hả?”

“Đừng có gọi bại não hoài được không? Khó nghe muốn chết!”

Bị anh nhìn bằng ánh mắt lạnh băng, cô run cầm cập, rụt đầu lại, muốn giải thích.

“Anh ấy bị thương, là một người bạn, giúp đỡ một chút, cũng là điều đương nhiên. Nếu như anh bị thương, em cũng sẽ chăm sóc anh như thế! Đừng nhỏ nhen như vậy, nói như thế nào anh ấy là bị anh đánh bị thương, về mặt đạo đức em không thể bỏ mặc không lo, anh nói đúng không?”

Cô nói rất lâu, cuối cùng thứ Nam Cung Nghiêu quan tâm vẫn là....

“Cho nên em vẫn muốn đưa cơm sao?”

Hơ..... Không lẽ những gì cô nói đều vô ích sao? Có cần vậy không trời!

Để anh khỏi tức giận, xảy ra tai nạn giao thông, Uất Noãn tâm đành phải dùng kế hoãn binh. “Ây da, được rồi, không đưa thì không đưa. Cháo trong bình giữ nhiệt, cũng đủ cho anh ấy ăn đến chiều rồi.”

“Thật chứ?”

“Ừ ừ ừ!” Cô gật đầu như gà mổ thóc. “Được rồi được rồi, mau lái xe đi!”

Phía sau vang lên tiếng kèn “tin tin”, Nam Cung Nghiêu vẫn nhìn chăm chăm Uất Noãn Tâm. Cô cầu xin một hồi lâu, anh mới bực dọc lái xe. “Nhớ kỹ những lời em nói đó!

“Biết rồi mà!” Uất Noãn Tâm thực sự hết cách. Thì ra tính tình của người đàn ông lạnh lùng lại ghen tuông ghê gớm đến vậy, một khi đã ghen, muốn đảo lộn cả trời đất, quậy đến gà chó cũng không được yên.

Nhưng mà..... điều này không phải chứng tỏ, anh quan tâm cô sao?

Suốt cả quãng đường không nhận được thăm vui vẻ, nở nụ cười ngốc nghếch.

.....

Mặc dù theo hiểu biết của cô cảm nhận được, Nam Cung Nghiêu sẽ không rảnh rỗi chạy đến ngăn cản cô, nhưng để tránh chuyện ngoài ý muốn, Uất Noãn Tâm vẫn xin Trần Nhiên nghỉ một buổi, trước mười giờ tan ca. Kết quả là vừa đi đến thang máy, định bước vào, đột nhiên bị một người từ đằng sau xách cổ áo giống như xách gà.

Lúc đó cô liền hoảng loạn.

Không lẽ xui xẻo đến mức đó hả trời.....

“Hình như em đã đồng ý, sẽ không đưa cơm trưa cho tên bại não kia mà.”

Cô ngượng ngùng quay đầu lại, nở nụ cười nịnh hót. “Anh hiểu lầm rồi, em không đi đưa cơm trưa cho anh ấy, em chỉ là, chỉ là.....”

“Chỉ là gì hả?”

Trong lúc gấp gáp: “Đi WC!”

Nam Cung Nghiêu nhú mày, bày ra nét mặt ‘là anh ta bại não hay em bại não’. “Sao anh không biết, thang máy cũng có công dụng đó nhỉ?”

“Không phải..... thang máy ở tầng này của bọn em hư rồi, em xuống một lầu để đi lên.....” Cả một tầng lầu của công ty có tới năm cái nhà vệ sinh, cái lý do này có vẻ không đáng tin! Nhưng nói dối cũng đã nói rồi, ngoại trừ kiên trì ra, cũng không còn cách nào khác.

Nam Cung Nghiêu lười nói nhảm với cô, kéo cô thẳng vào thang máy. “Theo anh lên lầu.”

Một tay cô vịn thang máy. “Để, để làm gì?”

“Ăn cơm!”

“Nhưng em vẫn chưa tan ca mà.....”

“Không sao.” Anh nở nụ cười vừa lạnh lùng vừa gian tà: “Trừ vào tiền lương.”

Sau đó túm lấy cô kéo vào thang máy.

Uất Noãn Tâm trốn không thoát, hết cách rồi, đành phải theo anh vào trong văn phòng tổng tài. Trái tim nhỏ đập thành thịch, ngay cả chính mình còn không tin những lời nói dối đó, thì sao có thể lừa được anh chứ? Cho nên bây giờ, anh đang trừng phạt cô sao?

Vẫy sáp?

Còng tay?

Chắc không phải dùng roi sa chứ?

Dừng dừng dừng!

Cô đang nghĩ bậy gì vậy, đó là SM được chưa?

Quá đồi trụy quá bạo lực! Không phù hợp với tuyến đường chính đang phát triển của câu truyện.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấy bộ dạng của cô bị dọa đến lá gan nhỏ cũng mất tiu , vừa bức bối vừa buồn cười.

Cô dám ở sau lưng anh bằng mặt không bằng lòng, anh còn tưởng lá gan của cô to lắm, cũng biết sợ sao? Vật nhỏ không nghe lời, anh không ‘dạy dỗ’ cô thật tốt, cô sẽ cười lên đầu anh cho xem.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 216: Cảm Giác Khi Yêu

Hương Vi gõ cửa bước vào. “Tổng tài, bữa trưa của anh đây ạ!”

Nhìn thấy Uất Noãn Tâm ở đây, trong lòng tự nhiên có chút không vui.

Biến mất chưa được mấy ngày, cô ta sao lại xuất hiện ở đây? Còn mình thì bị hạ bệ tới mức phải ra ngoài mua bữa trưa cho cô ta!

Đầu của Uất Noãn Tâm cúi xuống cực thấp. Rõ ràng mình vô tội mà, bị kéo lên đây đã bị kịch lắm rồi, sao cứ có cảm giác như đang làm sai, lưng không thể ngồi thẳng dậy nhỉ?

“Ừ! Em ra ngoài đi!”

“Vâng!” Hương Vi cúi thấp đầu liếc cô, trong lòng nghĩ cô lại diễn kịch giả vờ đáng thương nữa rồi, hết sức khinh thường.

Nam Cung Nghiêu mở hộp cơm ra, lấy một phần để trước mặt cô. “Em ăn đi!”

“Em không muốn ăn.”

Sắc mặt của anh âm u. “Bởi vì nghĩ đến Ngũ Liên, nên không muốn ăn sao?”

“Không phải! Anh đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu anh ấy được không? Em chỉ không muốn ăn thôi.” Trong hoàn cảnh này, không hiểu sao lại có cảm giác ăn không vô, cực kỳ không thoải mái.

“Từ lúc đi làm, anh thấy khẩu vị của em rất tốt, mỗi lần đều mua đến hai phần cơm mà!”

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ lên ngay lập tức. Có cần nhục mạ cô thẳng thắn như vậy không? Sức ăn lớn, cũng đâu phải là chuyện xấu đâu!

“Những người con gái khác đều bận rộn ăn kiêng để giảm béo, còn em thì hay rồi, hận không thể nuôi mình thành heo!”

Cô nhỏ giọng biện hộ cho mình: “Làm gì có..... thể chất em là như vậy, ăn sao cũng không mập nổi!”

“Vậy ăn nhanh đi!” Anh cầm đôi đũa nhét vào tay cô, nhìn chăm chăm.

Uất Noãn Tâm đành cúi đầu ăn cơm. Ăn cơm vốn là chuyện vô cùng vui vẻ, vì sao lại bị anh biến thành hồi ức như vậy chứ? ‘Món ăn Triển Ký’ cô đã thèm nhở dãi từ lâu, chỉ là quá mắc, vẫn không dám bấm bụng ăn một lần. Không dễ dàng gì mới có một bữa miễn phí, nhưng lại trong tình cảnh này, thật lãng phí mà!

Nếu cô xin gói lại, anh sẽ không siết tay lại, dọn bàn gào thét chứ. Uất Noãn Tâm, mà có thể không có tiền đồ hơn nữa không?

Nghĩ vậy liền nhịn không được rung mình một cái, vẫn là nên nghe lời ăn cơm thôi! Cố gắng quên đi hoàn cảnh xung quanh, thưởng thức món ăn ngon.

“Đừng chỉ ăn cơm thôi, uống canh đi!”

“..... Cảm ơn!”

Nhìn thấy cô vẫn ăn cơm không, Nam Cung Nghiêu mới giúp cô mở ra, thối nguội từng muỗng, đưa đến miệng cô.

Uất Noãn Tâm sững người, mở to hai mắt, há miệng ra, khóe môi còn dính một hạt cơm, nhìn vào thật ngớ ngẩn, cũng rất đáng yêu.

“Nhìn gì? Mở miệng ra!”

“Không, không cần đâu, em tự ăn được rồi.”

“Cũng không phải lần đầu tiên, lúc trước cũng không biết ai âm ỉ đòi anh dùng miệng mớm canh nhĩ.”

Uất Noãn Tâm càng cảm thấy ngượng ngùng hơn. “Lúc đó em tưởng anh không chịu, nên mới.....” Địch không lại cưỡng quyền, cô đành phải nhấp một ngụm nhỏ. “Cảm ơn!”

Anh tốt với cô như vậy, cô lại cảm thấy không quen.

“Uất Noãn Tâm.....” Đột nhiên anh gọi cô, cô căng thẳng chờ đợi câu nói tiếp theo của anh.

Anh có chút bất lực trước sự đề phòng của cô, thở dài. “Ở trước mặt anh, không cần lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, cũng không cần nghĩ quá nhiều. Anh tốt với em, chỉ vì anh muốn tốt với em mà thôi. Sau này..... anh sẽ càng ngày càng tốt với em, em sẽ quen dần thôi.” Anh xoa nhẹ đầu cô, động tác thân mật, nụ cười dịu dàng. “Được rồi, ăn đi!”

Ngọt ngào từng chút từng chút một từ trong tim Uất Noãn Tâm chảy ra, khắp người bị niềm hạnh phúc bao trọn, lồng ngực có chút khó thở, lại tỏ ra vui vẻ mà không có chút nghi ngờ gì, như một cô gái mới biết yêu.

Thì ra, đây chính là cảm giác khi yêu.....

Ăn xong cơm, Uất Noãn Tâm vẫn còn lo lắng cho Ngũ Liên, sợ anh ấy đói chết, muốn xuống lầu sớm chút, để về đưa cơm cho anh trước khi đến giờ làm.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấu suy nghĩ của cô, nói một câu. “Yên tâm, cậu ta không đói chết đâu, anh đã kêu người đưa cơm cho cậu ta rồi.”

“Anh..... kêu người đưa cơm cho anh ấy?”

“Ừ! Còn tặng cho cậu ta một món quà lớn.”

Uất Noãn Tâm thấy kỳ lạ, sao cứ cảm thấy ánh mắt của anh gian ác, giống như đang che giấu âm mưu nhỉ? Món quà lớn mà anh nói, hẳn không phải là.....

Cùng lúc đó, Ngũ Liên đang nhàm chán lẩn qua lẩn lại trên giường, đang định gọi điện thoại giục Uất Noãn Tâm đưa cơm, thì chuông cửa reo lên. Vui vẻ nhảy vài bước xuống giường, vừa mở cửa. “Chìa khóa không phải đưa cho.....”

Người đứng ở ngoài cửa, không phải Uất Noãn Tâm, mà là một cô người mẫu dáng người cao gầy, đầy đặn, cực kỳ xinh đẹp, bộ ngực sữa gọi cảm của cô ta chắc cũng phải cỡ F.

Trên người chỉ mặc một cái váy ngắn ôm sát người, lộ rõ đường cong động lòng người, hai chiếc đùi trắng dài, gọi cảm. “Hi, Ngũ thiếu.....” Giọng nói cũng nhỏ nhẹ đến mức lòng.

Nhưng Ngũ Liên không thèm để ý, không hề khách sáo. “Khốn kiếp, ai kêu cô đến hả?”

“Đừng dữ như vậy chứ..... người ta cất công một chuyến đến đưa cơm cho anh mà.....” Cô ta vừa nói vừa lách qua người anh, đi vào trong phòng khách, một chân chống lên cửa.

Hành động này rõ ràng muốn nói rằng ‘chủ động dâng đến cửa’!

“Nam Cung Nghiêu kêu cô đến đây?”

“Đúng.....” Lúc cô gái đặt phần cơm trưa xuống cũng không quên tạo hình chữ S, trước lồi sau vênh.

Ngũ Liên hiểu ra nở nụ cười. “Tên thối tha khốn khiếp kia cũng biết chơi ngầm nhỉ, vậy ông đây sẽ chơi với anh ta!”

Sờ mặt người đẹp nói: “Em đợi ở đây trước nha!”

Trở về phòng, mấy phút sau trở ra, người phụ nữ kia đã lột sạch sẽ, nằm ở trên ghế sofa, tặng cho anh một nụ hôn gió. Nếu là người đàn ông khác, sớm đã bỏ nhào về phía đó, nhưng Ngũ Liên một chút phản ứng cũng không có, chỉ cảm thấy thật nhàm chán. “Chết tiệt! Muốn tặng cũng phải tặng đúng khẩu vị tôi chứ, ông đây trước giờ luôn thích những cô gái bị động, quá chủ động không có hứng thú!”

Người phụ nữ nghe xong, lập tức che phía dưới lại, thẹn thùng che môi, nói một câu: “Yamete (không muốn)....”

Khốn khiếp, đây mà là cực phẩm gì chứ?!!!

Ngũ Liên kiềm nén kích động không lấy ghế sofa nện cho cô ta một trận, kéo cô ta đứng dậy. “Mặc quần áo vào trước đi.....”

“Nhưng mà người ta..... người ta.....”

“Đừng ‘người ta’ nữa! Giả vờ xử nữ ngây thơ gì chứ.” Ngũ Liên chỉ cần hai ba động tác đã giúp cô ta mặc xong quần áo, nhét vào ngực của cô ta một lá thư. “Đem cái này giao cho Nam Cung Nghiêu!”

Người phụ nữ vẫn không ngừng giãy dụa, định khơi dậy dục vọng của anh, lại bị anh đuổi nhanh ra ngoài, tức giận dậm chân.

Người nào nói bậy nói bạ, nói bản lĩnh trên giường của Ngũ Liên là số một, khiến cho phụ nữ sướng như lên mây chứ!

Bà đây thấy bất lực thì có!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 217: Uất Noãn Tâm, Em Là Của Anh!

Một tiếng sau, cô nàng ngực F quay về ‘Hoàn Cầu’ báo cáo, Nam Cung Nghiêu trả tiền xong thì cô ta bỏ đi, mở lá thư ra, bên trong là một tấm hình đáng sợ.

Ngón giữ giơ thẳng lên!

Kế bên còn có ba chữ rồng bay phượng múa ‘hãy đợi đó’!

Xem ra, cậu ta muốn chống đối với anh tới cùng! Vậy thì chờ xem, đến cuối cùng ai mới là người chiến thắng!

.....

Sau khi tan ca, Uất Noãn Tâm đang định đi mua vài thứ về nhà nấu cơm, thì xe của Nam Cung Nghiêu dừng ngay trước mặt, cô lên xe hỏi: “Sao anh cũng tan ca sớm vậy?”

“Em nói thử xem?”

“.....”

“Chuẩn bị về nhà nấu cơm, vì tên tàn tật kia sao?”

“..... Sao lại trở thành tàn tật rồi?”

“Bại não cũng xem như tàn tật!”

“.....” Đây có được xem là hài hước không?

“Muốn đi đâu ăn cơm?”

“Về nhà đi!”

“Anh nói rồi, sẽ có người đưa cơm cho cậu ta, em không cần lo lắng.”
Nam Cung Nghiêu ung dung giữ tay lái, quay đầu nhìn cô cười. “Muốn ăn món Pháp hay là món Nhật?”

Hiếm lắm tâm trạng anh mới tốt như vậy, Uất Noãn Tâm cũng không muốn phá hỏng. Đã có người đưa cơm rồi, cô cũng không cần phải lo lắng cho Ngũ Liên. Nghĩ ngợi một lúc, mắt liền sáng lên. “Lâu lắm rồi không đến phố đêm Hoa Tây ăn điểm tâm, nếu như anh không chế bản thì.....”

“Ngày trước anh cũng thường xuyên ở những nơi phức tạp như vậy.”
Nam Cung Nghiêu nói một câu đó xong, quay đầu xe lại, chạy đến phố Hoa Tây.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn neon lấp lánh, trên đường người động đúc, vô cùng náo nhiệt. Uất Noãn Tâm giống một con cá nhỏ linh hoạt, luồn lách qua lại trong đoàn người, tìm kiếm các món ăn ngon. “Canh ếch ở bên kia rất nổi tiếng lắm, theo em mau lên!”

Tay đột nhiên bị anh giữ lại, luồn vào trong bàn tay lớn của anh, làm cho hai má cô nóng ran.

“Đừng đi lạc đó!”

“Vâng!” Cô đi theo anh, hai người giống hệt như một đôi tình nhân đang yêu nhau tha thiết, không hề có sự phân biệt về thân phận, cũng không cần bản khoản quá nhiều.

Đi từ đầu phố cho đến cuối phố, vồn vện mất ba tiếng, Uất Noãn Tâm ngồi dưới gốc cây, vỗ vào cái bụng no nê, lắc đầu. “Không được rồi, no quá rồi..... no chết em rồi.....”

“Thịt vịt còn chưa ăn xong mà!” Lúc này kêu la đòi ăn, anh còn tưởng cô có thể ăn nhiều hơn.

Cô không chịu trách nhiệm. “Một miếng em cũng ăn không vô, anh ăn đi!”

Nam Cung Nghiêu cũng no đến nỗi có chút buồn nôn, bỏ thịt vịt xuống, ngồi nghỉ với cô.

Anh cho rằng, mình sẽ không bao giờ trở lại nơi này. Bởi vì, nơi này có quá nhiều quá khứ cực kỳ dơ bẩn, với anh mà nói, là một nỗi ám ảnh không bao giờ muốn nhớ đến.

Không biết bị làm sao, lại thì thào mở miệng. “Ở đây anh đã từng bị người ta đánh đến thê thảm.....”

Ngón tay của Uất Noãn Tâm siết lại.

“Năm đó anh mười tuổi, bởi vì miếng ăn, không thể không làm du côn. Hai bang phái tranh giành địa bàn, anh lấy mạng ra liều. Năm đó đầu bị người ta dùng một cây sắt lớn đập vào, chảy rất nhiều máu, cứ tưởng sẽ chết..... Nếu như không phải người có lòng tốt đi qua, cứu anh, nói không chừng đã chết thật rồi.....”

Anh nhắm mắt lại, vì quá khứ của mình mà cảm thấy hơi lo lắng.

Sự việc đã xảy ra từ rất lâu, giờ nghĩ lại, dường như chỉ mới ngày hôm qua, nhắc nhở anh quá khứ của anh hèn mọn nhếch nhác như thế nào. Ai có thể nghĩ đến, người nắm giữ giới tài chính ngày nay, đã từng sống giống như một con chó. Chỉ vì mấy trăm ngàn, mấy lần bị giam vào trong ngục, chịu đánh đập tàn nhẫn.

Anh lúc nào cũng nhắc nhở chính mình, phải luôn đứng trên đỉnh của cái thế giới này. Những đau khổ trong quá khứ, tuyệt đối không thể trải qua một

lần nữa.

Uất Noãn Tâm không biết phải nói gì để an ủi anh, thực ra dưới tình cảnh này, bấy kỳ lời nói nào cũng đều là thừa thãi.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Cô có thể cảm nhận được những ngày tháng đen tối mà anh đã từng trải qua, nhưng tuyệt đối không sâu sắc bằng anh.

Cô chỉ im lặng ôm lấy anh, vuốt ve tấm lưng của anh. “Đã qua rồi, tất cả đều đã qua hết rồi..... sau này cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ luôn ở bên cạnh anh..... sẽ không rời xa anh.....”

Bởi vì câu nói của cô, cổ họng của Nam Cung Nghiêu nghẹn ngào, xoa bàn tay cô.

Ánh đèn kéo dài, làm cho bóng dáng của hai người phủ lên cùng một chỗ, dựa vào nhau chặt chẽ. Bọn họ rất cô đơn, nhưng lại có được nhau, che chở cho nhau.

Ngay lúc đó, điện thoại đổ chuông, Uất Noãn Tâm vốn mặc kệ, nhưng Nam Cung Nghiêu lại nói. “Nhận đi!”

Là điện thoại của Ngũ Liên.

Cô có hơi băng khoăn, đi đến một góc mới tiếp.

Anh ở đâu đây bên kia oán giận. “Sao em vẫn chưa về hả?”

“Sao vậy? Anh vẫn chưa ăn cơm sao?”

“Ăn rồi! Nhưng mà tinh thần của tôi rất đói..... em không về, tôi ngủ không được!”

“Sao anh giống một đứa trẻ quá vậy? Một lúc nữa tôi mới về được, anh ngủ trước đi!”

“Hai người ở cùng nhau?”

“..... Ừ!”

Anh tự cười nhạo mình. “Khó trách! Đồ trọng sắc khinh bạn.”

“Không nói với anh nữa!” Uất Noãn Tâm cúp điện thoại, nhưng chưa được mấy phút, điện thoại lại reo lên.

“Tôi nhớ em!” Giọng nói của anh rất trịnh trọng, nghiêm túc, tuyệt đối không phải đùa giỡn.

Trong đó chứa đựng tình cảm mãnh liệt khiến Uất Noãn Tâm nặng nề. Cả người đứng im, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Di động đột nhiên bị cướp đi, Nam Cung Nghiêu cúp điện thoại, khóa máy!

Trong lúc cô hết sức kinh ngạc, thì bị anh kéo thẳng vào trong ngực, ôm thật chặt. Hôn lên đỉnh đầu cô, tuyên bố giống như muốn cho cả thế giới biết.

“Uất Noãn Tâm, em là của anh!”

.....

Ngũ Liên gọi lại nhiều lần, nhưng đầu bên kia điện thoại vẫn vang lên tiếng nói ngọt ngào nhưng lạnh băng.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!”

Anh cuối cùng cũng từ bỏ, tự cười nhạo mình.

Ngũ Liên ơi Ngũ Liên..... lòng tự trọng của mày không phải rất lớn sao? Tại sao biết rõ bọn họ ở chung với nhau, còn tự rước nhục vào mình, gọi điện thoại cho cô ấy sao? Cho rằng như vậy, cô ấy sẽ thương hại mày, đồng tình với mày, lựa chọn mày sao?

Kết quả càng khiến chính mình buồn bã hơn mà thôi!

Cô làm sao có thể vì anh, rời khỏi Nam Cung Nghiêu chứ!

Có lẽ tình yêu thực sự khiến cho chỉ số thông minh của con người tụt xuống không. Ngày trước coi thường nhất là thứ gọi là ‘tình cảm’, cho rằng chính mình mãi mãi là chúa tể, đàn bà chẳng qua chỉ là món đồ chơi để đùa giỡn, kết quả cuối cùng, chỉ chứng minh anh chỉ là kẻ bị kịch nhất thôi.

Thì ra, anh và những người đàn ông khác không có gì khác nhau, một khi đã rơi vào bể tình, chuyện ngốc nghếch gì cũng có thể làm được.

Để bản thân trở nên bi thương đến vậy, cuối cùng cái gì cũng không có được, ngược lại còn đánh mất trái tim của mình.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 218: Bí Mật Trong Quá Khứ

Trên đường về, Nam Cung Nghiêu đưa một cánh tay ra, giữ Uất Noãn Tâm lại, tặng cho cô một nụ hôn nhẹ, làm cho mặt cô nóng lên. “Lái xe cẩn thận..... anh đưa em đến trước cửa khu tiểu khu là được rồi, bên trong không tiện quay đầu xe.”

“Ai nói anh muốn đi hả?”

“Nhưng mà..... anh không cần về với Vũ Nhi sao? Tối qua anh đâu có về nhà.”

“Em không hy vọng anh ở bên em nhiều hơn sao?”

Cô cắn môi, bởi vì xấu hổ, tiếng nói hơi yếu ớt. “Hy vọng! Nhưng mà.....”

“Vậy thì được rồi! Em là vợ anh, anh làm có thể yên tâm vứt em cho một con sói chứ.”

“Thì ra anh chỉ lo về anh ấy!”

“Đương nhiên không phải!” Ánh mắt anh sáng rực, giống như viên kim cương tỏa sáng dưới đáy biển xanh thẳm, giọng nói khàn nhẹ dịu dàng.

“Anh cũng muốn ở bên em!”

“..... Vâng!”

Dừng xe, hai người đang nắm tay nhau đi vào nhà, thì di động của Nam Cung Nghiêu đổ chuông, là điện thoại của Hà quản gia. Anh liền biết được

có chuyện gì đó, nhẹ nhàng buông tay Uất Noãn Tâm ra.

Ở đầu dây bên kia Hà quân gia lo lắng nói: “Đại thiếu gia, tam tiểu thư bị ngã từ trên lầu xuống!”

“Gì hả?” Mặt Nam Cung Nghiêu biến sắc. “Em ấy bây giờ sao rồi?”

“Bác sĩ đang băng bó giúp cô ấy, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ.”

“Tôi sẽ về ngay!” Nam Cung Nghiêu quay đầu bỏ đi, bởi vì quá gấp, quên mất bên cạnh mình còn có người. Uất Noãn Tâm vội kéo anh lại. “Sao vậy?”

“Vũ Nhi bị ngã từ trên lầu xuống.”

“Hả? Cô ấy không sao chứ? Em đi về với anh!”

“Không cần đâu, em về nhà trước đi, anh sẽ gọi điện thoại cho em sau.”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm đưa anh đến xe, mắt nhìn theo hướng xe biến mất, không khỏi có chút mất mát. Nhưng cô không cho phép mình ích kỷ như vậy, Vũ Nhi có chuyện, anh đương nhiên phải quay về chăm sóc cô ấy, hy vọng cô ấy bình an vô sự.

.....

Nam Cung Nghiêu vượt đèn đỏ, chạy như điên về nhà, xông thẳng lên lầu, nắm lấy bác sĩ hỏi: “Vũ Nhi sao rồi?”

“Tam tiểu thư lăn từ trên lầu xuống, cũng may chỉ trầy xước ngoài da, trên người bầm mấy chỗ, không có gì đáng ngại.”

Lúc này anh mới yên tâm, bảo mọi người xuống dưới trước, tự mình chăm sóc Nam Cung Vũ Nhi.

Trên đầu cô ta bị băng lại, mặt mày xanh mét, đôi môi trắng bệch, anh nhìn thấy mà đau lòng. Trong lòng đầy tự trách, nếu anh có thể về sớm một chút, thì sẽ không xảy ra chuyện này. Anh biết rõ không có anh cô không ngủ được, vậy mà còn..... anh quá ích kỷ.

Một lúc sau, Nam Cung Vũ Nhi từ từ mở mắt. “Nghieu..... phải anh không?”

“Ừ!” Anh vội nắm lấy tay cô ta, căng thẳng hỏi: “Em thấy sao rồi?”

“Em vẫn khỏe..... chỉ là đầu có hơi đau..... xin lỗi, em không nên để anh lo lắng.”

“Ngốc à, sao lại nói những lời này chứ. Người cần nói xin lỗi, phải là anh..... sao em lại ngã từ trên lầu xuống vậy chứ?”

“Cô ta mím môi, giống như khó mở lời, ập a ập ứng trả lời.
“Em..... em mộng du.....”

“Mộng du?”

“Vâng! Không thể ngủ cùng với anh, em rất sợ. Lúc ở Paris, đã bắt đầu bị mộng du..... có mấy lần suýt chút nhảy từ cửa sổ xuống, cũng may bị bạn cùng phòng phát hiện.....”

“Tại sao không nói cho anh biết sớm chứ?”

“Em không muốn anh lo lắng cho em! Cho nên sau khi về nước, em cứ quẩn lấy anh muốn anh ngủ cùng em! Em biết anh muốn bên cạnh Noãn Tâm, cho nên em cố ép mình ngủ một mình, em cho rằng em có thể, nhưng không ngờ rằng.....” Mắt của cô ta rướm rướm nước mắt. “Em vô dụng lắm phải không?”

Nam Cung Nghiêu đau lòng đến nỗi nói không nên lời, lên giường ôm lấy cô ta, một lần lại một lần nói lời an ủi. “Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Vâng.....” Nam Cung Vũ Nhi hạ mi mắt xuống, lộ ra một sự hả hê sau khi mưu kế đã thành công. Chỉ cần có thể khiến cho anh ở bên cạnh mình, đừng nói giả vờ mộng du, ngã từ trên lầu xuống. Ngay cả chuyện tự ngược đãi chính mình, cô ta cũng có thể làm được.

Nghĩ đến bây giờ Uất Noãn Tâm đang cô đơn trong nhà, cô ta không thể tả được sự vui vẻ trong lòng, an tâm chìm vào giấc ngủ.

Như những gì cô ta nghĩ, Uất Noãn Tâm đang ngồi bên cửa sổ, chờ đợi di động đổ chuông.

Đã hơn ba giờ sáng rồi, cũng không biết Vũ Nhi ra sao rồi. Có vài lần cô muốn gọi điện thoại, nhưng lại sợ không đúng lúc, quấy rầy bọn họ, đành phải nhẫn nhịn, đợi Nam Cung Nghiêu gọi điện qua trước.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô càng ngày càng không yên tâm, cuối cùng nhịn không được, gọi điện qua đó.

Nam Cung Nghiêu một tay ôm lấy Nam Cung Vũ Nhi, để cô ta ngủ trong lòng mình. Đột nhiên chợt nhớ tới đã hứa sẽ gọi điện thoại cho Uất Noãn Tâm, đang do dự có nên gọi hay không, thì điện thoại đổ chuông.

Nam Cung Vũ Nhi ưỡm một tiếng, mở mắt ra. “Đã khuya vậy rồi, ai còn gọi điện thoại chứ?”

Nam Cung Nghiêu vội ngắt máy. “Không có gì..... em ngủ đi!”

“Vâng.....” Nam Cung Vũ Nhi biết là ai, lại giả vờ không biết, ôm chặt lấy anh, vô cùng ý lại. “Tình lại nhìn thấy anh, cảm thấy thật yên tâm.....”

“Em gần đây hay gặp ác mộng, mơ thấy ba mẹ em.”

Tay của Nam Cung Nghiêu cứng đờ, trong bóng đêm, nét mặt của anh căng thẳng, có vẻ bất an.

“Nhưng mà..... lúc đó em còn quá nhỏ, không nhớ rõ cha mẹ như thế nào..... hình như nhìn thấy có người nổ súng vào họ, sao đó ba mẹ ngã trước mặt em, cả người đầy máu.....” Cảnh tượng đó quá đáng sợ, Nam Cung Vũ Nhi nhắm mắt lắc đầu, không dám nghĩ đến. “Là anh nhận nuôi em, anh biết ba mẹ em là ai không?”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Nam Cung Nghiêu tránh né ánh mắt của cô ta, có hơi mất tự nhiên. “Anh không biết..... đừng nghĩ nữa, chỉ là mơ thôi, không phải sự thật.”

“Nhưng, nhưng..... lỡ như giấc mơ em thấy là sự thật, có người giết ba mẹ em, em phải làm sao đây? Em nên điều tra, nên báo thù không?”

“Vũ Nhi!” Nam Cung Nghiêu giữ lấy vai cô ta. “Đó chỉ là giấc mơ, em không cần quá căng thẳng!”

“Thật sao? Có lẽ vậy.....” Nam Cung Vũ Nhi thở dài. Mấy năm qua, cô ta vẫn không biết ba mẹ mình là ai, cứ vậy mà sống tiếp. Cho đến hôm nay, cần gì phải truy cứu nữa.

Cô ta không nói gì, Nam Cung Nghiêu lại đẩy tâm sự.

Anh nợ cô quá nhiều quá nhiều, sợ rằng lấy cả mạng mình ra để trả cũng không đủ, đây cũng chính là nguyên nhân anh tránh né cô!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 219: Có Anh Làm Bạn

Nghe thấy điện thoại có tiếng bận, Uất Noãn tâm thần thờ, thất vọng cúp điện thoại, có lẽ mình đã thực sự quấy rầy anh rồi! Đang buồn bã, thì chuông cửa vang lên.....

Không lẽ là anh sao?

Kích động vội xông qua đó mở cửa, nhưng không nhìn thấy người mình đang chờ đợi, mà là Ngũ Liên. Vẻ mặt buồn bã, nhưng vẫn khéo léo che giấu đi.

Ngay lúc đó dù rất thất vọng, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười. “Sao anh lại đến đây?”

“Em quăng tôi qua một bên, mặc kệ tôi sống hay chết, tôi đến tìm em tính sổ đó!” Ngũ Liên nghênh ngang bước vào, chọc ghẹo. “Sao nào? Không phải người em muốn thấy, rất thất vọng sao? Có cần biểu hiện rõ ràng đến vậy không? Dù sao cũng phải để ý cảm nhận của tôi một chút!”

“Không có!” Uất Noãn Tâm buồn rầu đóng cửa. “Muộn như vậy rồi, sao còn chưa ngủ?”

“Không phải đang đợi em sao?”

“..... Xin lỗi!”

“Tôi đùa thôi mà.” Nhìn thấy cô ủ rũ, anh xoa đầu cô. “Đừng có bày bộ mặt ỉu xìu đó nữa, tôi nhìn thấy rất khó chịu.”

“Ờ.....” Uất Noãn Tâm vẫn cúi đầu xuống, lê người đến ghế sofa.

“Sao em còn chưa ngủ? Giường đơn gối chiếc sao? Có cần tôi chịu uất ức một chút, ngủ với em một đêm không?”

“Cám ơn! Không cần anh chịu uất ức vậy đâu.”

“Cắt! Rõ ràng đang ghét bỏ tôi mà.”

Uất Noãn Tâm thực sự không còn sức để đấu võ mồm với anh, không nói tiếng nào liền nằm dài trên ghế sofa.

“Anh ta tối nay sao không ở đây?”

“Về nhà rồi!”

“Ở với tiểu tam sao? Không phải em vì lý do này mới bị đuổi ra ngoài chứ?”

“Không phải, anh ấy về nhà vì.....” Uất Noãn Tâm vừa nghĩ đến liền cảm thấy khó chịu. “Quên đi! Không nói nữa!”

“Nói được một nửa rồi lại không nói, đây không phải cố ý khơi dậy sự tò mò của người khác sao? Có gì không vui, nói ra hết đi để ông đây vui một chút coi!”

“Tôi thực sự không muốn nói..... rất rắc rối.....”

“Càng rắc rối càng không được để trong lòng, tìm người bộc lộ ra, sẽ cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Đợi chút!” Anh đi vào bếp, lấy một tá bia ra. “Uống hết đồng này, tôi không tin em không vui.”

“Tôi mua đó!”

“Hử?”

Anh rất bình thản “Ờ” một tiếng. “Tối qua em đánh rơi chìa khóa ở chỗ tôi, tôi chỉ tiện tay làm thêm một cái thôi!”

“Làm ơn! Đây là nhà tôi! Anh sao có thể tùy tiện làm thêm chìa khóa nhà người khác chứ!” Điều đáng ghét nhất, còn vui vẻ đến vậy, giống như đây là việc anh nên làm vậy.

“Tại sao không được chứ? Nhà em cũng đâu có đồ gì quý giá đâu, tôi nhìn không thuận mắt.”

Còn lý sự đó là điều hiển nhiên nữa sao? Uất Noãn Tâm xòe tay ra trước mặt anh. “Đưa chìa khóa giao cho tôi.”

“Keo kiệt!” Ngũ Liên lẩm bẩm một tiếng, ngoan ngoãn mang giao ra hai chiếc chìa khóa. “Dù sao tôi vẫn còn một trăm chiếc.”

“Anh.....”

“Được rồi được rồi, lúc này không phải chúng ta đang nói về chuyện khiến em buồn phiền sao?” Ngũ Liên mở một lon bia, nhét vào tay cô. “Uống đi, uống vài hớp sẽ muốn nói ngay.”

“Ngày mai tôi còn phải đi làm!”

“Sợ gì chứ, cùng lắm xin nghỉ thôi! Đời người chỉ có vồn vẹn mười mấy năm, em đừng có sống mệt mỏi như vậy được không? Tâm trạng của mình không giải tỏa trước, thì làm được việc gì chứ!”

Uất Noãn Tâm bị anh nói trúng, hơn nữa tâm trạng quả thực không tốt, cũng không muốn lo không muốn để ý gì trút bia vào trong miệng.

“Vậy mới được chứ.....”

Cô uống một lượt hai lon, mặt bắt đầu ửng đỏ, hơi say, mới chịu mở miệng từ từ. “Không phải tiểu tam, là em gái anh ấy.....”

“Nam Cung Nghiêu còn có em gái sao? Sao tôi không biết vậy? Trông như thế nào? Đẹp không?”

Uất Noãn Tâm trừng mắt liếc anh. “Đồ dê xồm!”

Giơ lon bia lên, ánh mắt lơ mờ nói. “Em gái là người anh ấy quan tâm nhất, vì cô ấy, anh ấy nhiều lần bỏ rơi tôi..... còn bắt tôi dọn ra ngoài ở..... tối nay..... anh ấy vốn muốn ở lại đây qua đêm, nhưng cô ấy xảy ra chuyện..... anh ấy lập tức trở về nhà, quên mất tôi còn đứng bên cạnh anh ấy.....”

“Nhưng cô ta không phải em gái anh ta sao? Còn ghen tuông như vậy?”

“Tôi biết điều này rất vô lý..... nhưng tôi không kiểm được..... rất nhiều lúc tôi cảm thấy..... tình cảm của bọn họ không phải tình cảm anh em..... mà là, mà là..... tình yêu! Bọn họ từng cùng nhau trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện..... tôi vốn không thể bì được, một chút cũng không bì được với cô ấy.....”

Lông mày của Ngũ Liên nhíu lại thật chặt. Anh đã từng điều tra thân phận của Nam Cung Nghiêu, cha mẹ anh ta chỉ sinh hai người con, sau đó hình như vô cớ có thêm một đứa em gái bốn tuổi. Lúc trước anh không chú ý lắm, bây giờ nghĩ lại, quả thật không thể tưởng tượng được.

Uất Noãn Tâm đột nhiên nắm lấy cổ áo của anh lắc điên cuồng, đôi mắt đỏ ửng lên án. “Tại sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao? Mỗi lần đối xử với tôi tốt một chút, trong lúc tôi cho rằng anh ấy có thể yêu tôi, lại đột ngột đẩy tôi xuống đáy vực..... một chút cảm giác an toàn cũng không có..... nếu như anh ấy không yêu tôi, không cần cho tôi niềm tin! Như vậy tôi còn đau khổ hơn!”

Ngũ Liên bị cô lắc đến chóng mặt, bia cũng đổ hết ra ngoài. “Này này này..... cũng không phải tôi làm em buồn, em dẫn vật tôi làm gì

hả?”

“Tôi mặc kệ! Đều tại anh! Đều tại anh.....” Uất Noãn Tâm càng ngày càng say, gần như không phân biệt được người trước mặt là ai, tâm trạng vô cùng kích động. Quậy một trận, lại vô cùng chán nản cúi đầu, ôm chặt lấy trái tim của mình. “Ở đây..... rất đau..... thực sự rất đau!”

Cô giống như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, chỉ có ở bên anh ấy, mới có hạnh phúc. Nhưng một khi anh ấy rời khỏi, thì chỉ còn lại đau khổ, cả thấy giới trống rỗng, một màu đen.

Ngũ Liên mặc dù đau lòng, cũng biết mình bất lực. Bởi vì người cô thực sự cần, không phải anh. Anh giang một cánh tay ra ôm cô vào lòng, vỗ lên vai an ủi cô.

“Đồ ngốc, cần gì vì một người không đáng mà tổn thương mình chứ? Thế giới của em, không chỉ có Nam Cung Nghiêu, còn có rất nhiều rất nhiều thứ khác. Em quên mất ước mơ của mình rồi sao? Làm cho mình trở nên xuất sắc, mới là cách tốt nhất! Mà không phải trốn ở đây khóc lóc, tự oán tự trách mình không giúp ích được gì hết, chỉ làm cho mình càng đáng thương hơn thôi!”

Uất Noãn Tâm nức nở. “Tôi không biết..... tôi thực sự không biết.....”

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa!” Anh đỡ cô nằm xuống. “Mệt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Tôi sợ..... anh sẽ ở bên tôi chứ?”

“Đương nhiên!” Anh hôn nhẹ lên trán cô. “Ngủ đi! Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 220: Bị Kinh Ngạc

Nếu như lúc trước có người nói với Ngũ Liên, trải qua mười lăm năm vui chơi óng bướm sẽ không thể tự kiềm chế trước người con gái mình thích... Anh nhất định không do dự giơ ngón giữa lên, sau đó bảo tên đó rút xéo! Nhưng ở bên cạnh chăm sóc một người con gái say rượu suốt cả đêm, vừa bón uống nước vừa lau mặt, bận trước trước sau hầu hạ một người suốt cả đêm là ai?

Một đêm không ngủ, mệt mỏi ê ẩm cả người, còn làm ‘người đàn tốt’ lăn xuống bếp làm bữa sáng, sau đó cứ giương mắt ra nhìn cô. Chỉ hy vọng thời gian có thể dừng lại, hoặc kéo dài vô tận, để cho anh có thể nhìn cô nhiều hơn một chút. Chỉ sợ người con gái này, không thuộc về mình.

Lúc Uất Noãn Tâm mở mắt, trời sáng trưng, ánh mặt trời chói lọi, rất chói mắt. Cô mơ màng mò trái phải tìm di động, lại không tìm thấy. Quái lạ, mỗi lần đi ngủ cô đều để di động trên đầu giường mà!

“Tìm gì vậy?” Một giọng nói yêu nghiệt của đàn ông cứ như vậy nhẹ nhàng bay đến.

Cô giật mình. “Ngũ Liên? Sao anh ở đây hả?”

“Tối qua không phải tới đây uống bia với em sao?”

Hình như cũng có chút ấn tượng, Uất Noãn Tâm ngồi dậy một cách khó khăn, xoa bả vai đau nhức. “Thế sao anh chưa về nhà?”

“Tôi cũng muốn thế, nhưng không biết ai nắm chặt tay tôi lại, đau khổ cầu xin, bảo tôi đừng đi!”

“Người anh đang nói, không phải tôi chứ?” Cô không hề khách sáo nói ra bốn chữ. “Nói bậy nói bạ!”

“Tôi biết ngay em là người vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván mà! Lần sau phải quay phim lại mới được. Mau đánh răng rửa mặt đi, bữa sáng làm xong rồi. Nhưng mà giờ này, cũng coi như ăn cơm trưa rồi!”

“Cơm trưa? Bây giờ mấy giờ?”

“Mười một giờ bốn mươi lăm.”

“Khốn khiếp! Sao anh không gọi tôi dậy hả?”

“Làm gì mà em gấp gáp đến vậy chứ? Yên tâm đi, tôi đã giúp em xin nghỉ rồi! Đồng nghiệp của em, chính là cái cô tên Trần Nhiên, lỗ tai như thần, chỉ cần nghe tiếng thôi lại có thể biết là tôi, hôm nào đó cũng nhau ăn một bữa đi!”

Uất Noãn Tâm không nói gì.

Trần Nhiên được mệnh danh là ‘cái loa’ của công ty. Lúc này đây, cả công ty đều biết cô và Ngũ Liên qua đêm với nhau rồi! Lại không biết sẽ đồn ra những lời nhảm nhí gì đây. Có một người bạn quá xuất sắc, cũng là chuyện rất phiền phức!

.....

Mấy ngày liên tiếp Uất Noãn Tâm đều đợi điện thoại của Nam Cung Nghiêu, nhưng di động vẫn không hề vang lên, anh cũng không bảo cô lên phòng làm việc của mình nữa. Trái tim giống như bị vứt vào trong băng, càng ngày càng lạnh.

Hôm nay khi trời gần tối, vừa mới về nhà, di động reo lên. Cô quét mắt nhìn màn hình thấy ba chữ ‘Nam Cung Nghiêu’ nhấp nháy, kích động cho rằng mình hoa mắt, vội vàng nhận điện thoại, thấp giọng. “Alo, là em.....”

“Hôm nay có một bữa tiệc từ thiện, có rảnh tham gia với anh không?”

“Vâng! Rảnh mà rảnh mà!”

“Lễ phục em đã đưa đến nhà em rồi, buổi tối tám giờ, xe công ty sẽ đợi ở dưới lầu.”

“Vâng.....” Đây là cuộc gọi đầu tiên sau nhiều ngày, Uất Noãn Tâm rất muốn nói chuyện với anh nhiều hơn, lại sợ anh đang bận, lưu luyến cúp điện thoại. Có vài lời, nên đợi lúc gặp mặt hẳn nói vậy!

Mười phút sau, lễ phục đưa đến, cô tỉ mỉ trang điểm một lượt. Vừa mới ra cửa, thì gặp Ngũ Liên, trong ánh mắt của anh lướt qua một sự kinh ngạc.

Quen nhìn thấy cô trang điểm xấu xí, đột nhiên trang điểm long lẫy như vậy, ngược lại có chút không quen, nhưng quả thực rất đẹp.

Trên người mặc bộ lễ phục màu trắng lông vũ, làm tôn lên đường cong của cô, hai đôi chân thon đẹp thẳng tắp, trắng nõn nà không tỳ vết. Đường rãnh trước ngực rất sâu, căng mọng no tròn, giống như hai con thỏ ngọc.

Tóc của cô chỉ tùy tiện làm thành một búi, vài cọng tóc con rơi xuống, hơi bồng bồng bên má cô, làm tô điểm thêm khuôn mặt tinh xảo của cô, làn da trắng nõn, giống như một tiểu yêu tinh. Xinh đẹp, tự nhiên mà linh hoạt, nhìn rất sống động.

Khi cô thản nhiên nở nụ cười, giống như trở thành một bước ảnh, thời gian như dừng trôi qua, nụ cười của cô, trong thoáng chốc làm anh ngừng thở.

Hiếm khi thấy anh trợn mắt hả mồm, Uất Noãn Tâm đưa tay ra quơ quơ trước mắt anh, cười nhạo. “Sao lại ngơ ra vậy? Không lẽ chưa nhìn thấy người đẹp à!”

Ngũ Liên lúng túng, vội vàng dời ánh mắt, ho khan vài tiếng, cố gắng che giấu sự khác thường của mình. “Em là người đẹp sao? Đâu ra mà tự tin vậy? Phụ nữ bốn thiếu thấy qua, có nhiều cô còn đẹp hơn em rất nhiều, vẻ đẹp em cũng chỉ ở mức trung bình thôi.”

“Ở mức trung bình, mà cũng làm cho anh nhìn ngơ ra! ‘Công tử trắng hoa’ cũng chỉ là hư danh!”

“Em sửa soạn như vậy, tính đi đâu thế?”

“Tham gia buổi tiệc từ thiện!”

“Với Nam Cung Nghiêu sao?”

“Đúng vậy!”

Ngũ Liên đi theo cô đến thang máy, hận không thể rèn sắt thành thép. “Uất Noãn Tâm, em có thể có tiền đồ hơn chút được không? Đừng có gọi thì đến, đuổi thì đi. Cái tên liệt mặt kia đáng cho em làm vậy sao?”

Uất Noãn Tâm dừng lại, lông mày nhíu lại, sau đó, quay đầu lại nở nụ cười với anh. “Tôi biết không đáng, nhưng tôi yêu anh ấy, muốn ở cùng anh ấy. Nếu như tôi không chịu cố gắng, thì ngay cả một chút hy vọng cũng không có. Cố gắng dù không có được, ít nhất sẽ không hối hận. Anh cứ xem tôi là con ngốc đi!”

Nói xong câu đó, cô cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào thang máy.

Ngũ Liên nhìn khuôn mặt cô từ từ biến mất khỏi tầm mắt, đột nhiên cảm thấy cô cách anh quá xa, làm anh đuổi không kịp.

Trong lòng cô chỉ có một người, anh nên buông tay, nhưng anh không nỡ.

Cô nói cô ngốc, không phải anh cũng vậy sao?

.....

Buổi tiệc long trọng, mời tất cả những người có máu mặt ở Đài Loan, rượu ngon cảnh đẹp, ăn uống linh đình, giống như trong mơ.

Uất Noãn Tâm đến đó mới biết, chủ bữa tiệc này chính là Nam Cung Nghiêu. Cô là vợ anh, cũng vinh dự trở thành chủ tiệc, không khỏi có chút căng thẳng, đứng ở trong góc tập đi tập lại nghi thức mấy lần.

“Nam Cung tổng tài đến rồi!”

Uất Noãn Tâm vui vẻ đi đến, nhưng chỉ đi vài bước, đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn ra cửa biệt thự bóng dáng của cặp đôi đang đi vào.

Bên cánh tay của Nam Cung Nghiêu, được một người còn gái khác quàng vào.

Nam Cung Vũ Nhi.

Cô ta hơi đưa cằm lên, trời sinh đã đẹp, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, giống như công chúa cao quý.

Ánh mắt cô ta dừng lại trên người cô, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh lùng khiêu khích.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 221: Sự Lựa Chọn Đau Lòng

Nam Cung Nghiêu và Nam Cung Vũ Nhi xuất hiện cùng nhau, làm cho cả hội trường xôn xao, mọi người đều nhỏ giọng bàn tán xem, người bên cạnh anh là ai. Mặc dù nói người đàn ông có tiền bao nuôi tình nhân là chuyện bình thường, nhưng trong buổi tiệc lớn như thế này dám công khai để người tình xuất hiện, có hơi quá to gan rồi.

Còn một số khác âm thầm nghĩ, cuộc hôn nhân thương mại ngày càng qua chỉ duy trì được ba tháng, ‘chính cung nương nương’ đã bị đưa vào lãnh cung rồi sao? Hôn nhân thế gia quả nhiên rất tàn nhẫn mà!

Nhưng mà ‘tân sủng’ ở bên cạnh anh quả nhiên rất đẹp, hoàn toàn là bản sao người thật ‘búp bê Barbie’, có thể trong chớp mắt trở thành tiêu điểm. Dáng người cao gầy, đường cong hoàn mỹ, hoàn toàn là một dáng người gợi cảm ưu tú. Nhưng khuôn mặt của cô ấy, lại ngây thơ như một đứa trẻ, nhỏ nhắn hoạt bát đến vậy, tinh xảo hoàn mỹ đến thế, giống như một con búp bê bình thường, đẹp hơn cả được điêu khắc ra, tự nhiên cao quý, được tạo hóa trau chuốt nên.

Có được báu vật như vậy, khó trách chưa đến ba tháng Nam Cung Nghiêu liền vứt bỏ vợ mới, cao ngạo để người tình xuất hiện.

Những lời bàn tán của những người này, Nam Cung Nghiêu không hề để trong lòng, anh chỉ lo lắng không biết Uất Noãn Tâm có hiểu lầm hay không. Lúc trước Vũ Nhi rất ghét tham dự tiệc, lần này không biết bị sao, lại muốn đi theo anh, anh đành phải mang em ấy đến đây, nên mới tạo thành ‘cục diện tam giác’ như thế này.

Ánh mắt của anh bắt lấy Uất Noãn Tâm trong đám người, sắc mặt của cô hơi xanh xao, rất khó coi.

Có người chủ động bước đến bắt chuyện với Nam Cung Nghiêu, giọng điệu không thiếu phần trêu chọc. “Diễm phúc của Nam Cung tổng tài không ít nha!”

Anh muốn giải thích rõ quan hệ của hai người.

Nhưng Nam Cung Vũ Nhi lại chủ động đưa tay ra. “Lâm tổng, hân hạnh!”

Liên tiếp mấy lần đều như vậy.

Nam Cung Nghiêu cũng không muốn giải thích, đi nhanh đến trước mặt của Uất Noãn Tâm. “Em đến rồi!”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm miễn cưỡng nở nụ cười. “Đã có Vũ Nhi đi với anh rồi, em đến có vẻ thừa thãi rồi.”

“Em nghe anh giải thích.....”

“Noãn Tâm, sao cô cũng đến đây?” Nam Cung Vũ Nhi giữ lấy Nam Cung Nghiêu đầy tính chiếm hữu, vẻ mặt lại ra vẻ có lỗi. “Xin lỗi, anh ấy không nói với tôi cô cũng đến, bằng không tôi về trước nha?”

“Không cần, người nên đi, là tôi!”

Nam Cung Nghiêu giữ lấy tay cô. “Noãn Tâm.....”

Cô giây dựa, hơi bực dọc. Anh đã có Vũ Nhi làm bạn gái, tại sao còn gọi cô đến? Là muốn lấy việc này nhục nhã cô sao?

Quan hệ của ba người trở thành mục tiêu được chú ý.

Chính thức chạm mặt với tình nhân rồi! Không biết có đánh nhau không, tiếp theo có kịch để xem rồi đây!

Ba người đang giằng co, thì người dẫn chương trình bước lên sân khấu. “Tiếp theo đây mời chủ nhân của bữa tiệc Nam Cung tổng tài và bạn gái của ông mở màn điệu nhảy đầu tiên.”

Mọi người thì thầm nói với nhau, âm thầm đoán xem anh sẽ chọn ai.

Mặt Nam Cung Nghiêu lộ vẻ khó xử.

Uất Noãn Tâm cũng hơi căng thẳng, chờ đợi câu trả lời của anh, giống như đang trong khoảnh khắc cuối cùng chờ đợi bản tuyên án.

Nam Cung Vũ Nhi thì lại bày ra thái độ nắm chắc phần thắng.

Một phút sau, người dẫn chương trình lại nói: “Mời Nam Cung tổng tài và bạn gái mở màn điệu nhảy đầu tiên của ngày hôm nay!”

Anh biết..... các cô đang chờ đợi một câu trả lời từ anh.....

Nam Cung Nghiêu nhắm mắt lại, quyết tâm ra một quyết định.

Nam Cung Vũ Nhi đưa tay ra.

Biết rõ sẽ có kết quả này, Uất Noãn Tâm vẫn như bị sét đánh. Giống như đột nhiên bị người khác tàn nhẫn tát một bạt tay, sức lực của cả cơ thể bị rút hết, dường như ngay cả đứng cũng đứng không vững, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Nam Cung Vũ Nhi liếc cô một cái, giống như một con chim công kiêu ngạo, nắm lấy tay Nam Cung Nghiêu, cùng anh bước lên sàn nhảy.

Suốt cả quá trình Nam Cung Nghiêu không dám nhìn Uất Noãn Tâm, sợ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của cô. Lời nói ra trong giây phút đó, tim của

anh cũng giống như bị dao cắt, đau đến nghẹt thở. Nhưng anh không có sự lựa chọn khác, anh nợ Vũ Nhi quá nhiều, anh phải trả lại.

Vô số ánh mắt dừng lại trên người Uất Noãn Tâm, có cười cợt, có chết nhạo, cũng có thương hại. Cô có vẻ tầm thường và đáng thương, giống như bị tất cả mọi người bỏ rơi.

Ánh đèn bao phủ lấy Nam Cung Nghiêu và Nam Cung Vũ Nhi, hai người cất bước nhảy nhẹ nhàng, giống như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích. Còn Uất Noãn Tâm, chỉ có thể đứng ở chỗ mà ánh đèn không thể chiếu đến, thấp kém nhỏ bé như vậy đó.

Thế giới phồn hoa, tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào kia, là thuộc về hai người đó. Còn cô, cái gì cũng không có.

Cô siết chặt tay lại, cúi thấp đầu. Tròng mắt rưng rưng nước mắt, chỉ có thể cố gắng chịu đựng. Mọi người đều đang chê cười cô, đã quá bi thảm rồi, cô không thể để mình yếu đuối đến đáng thương, cô phải mạnh mẽ.

Ngay lúc lòng cô rơi xuống đáy vực, chỉ có thể vì bản thân đau khổ bất lực. Thì có một bàn tay xuất hiện trước mắt cô, ngón tay dài trắng nõn, thấy rõ xương. Lòng bàn tay có đường trí tuệ thật dài, lộ rõ thuộc về loại đàn ông mưu trí và có cảm giác an toàn.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Anh mang mặt nạ lông vũ, khoe miệng hăm hở nhếch lên.

Mặc dù chỉ lộ ra một nửa mặt dưới quynh rũ, nhưng Uất Noãn Tâm chỉ cần liếc cũng nhận ra anh.

Bởi vì, chỉ có ánh mắt của anh, mới ấm áp sáng chói như vậy, giống như một ngôi sao sáng nhất trên trời.

Sự xuất hiện của anh, làm cho cả hội trường xôn xao, mọi người nín lặng.

“Có thể mời em nhảy một bản không?”

Uất Noãn Tâm nín khóc mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh. Đồng thời, mang cả bản thân giao cho anh.

Cô dựa theo bước nhảy của anh, xoay tròn đến giữa sàn nhảy, như một con bướm nhẹ nhàng bay nhảy.

Nhảy đến sát người Nam Cung Nghiêu.

Lông mày anh nhíu lại.

Ngũ Liên! Sao lại là cậu ta?

Nam Cung Vũ Nhi nhìn ra được khuôn mặt đằng sau cái mặt nạ, cười nhạt. “Anh ta hình như rất thích làm anh hùng cứu mỹ nhân.....” Còn đổ dầu vào lửa. “Xem ra anh ta rất có khát vọng với Noãn Tâm..... giữa hai người nói không chừng đã có cái gì đó.....”

Uất Noãn Tâm giống như một đứa trẻ nhận hết uất ức về mình, cuối cùng cũng tìm được bến bờ để dựa vào. Rõ ràng rất cảm động, nhưng miệng lại nói không nên lời. “Sao anh lại đến đây? Còn mang mặt nạ, đang giở trò gì đây?”

“Nhìn không ra tạo hình của tôi là Tuxedo mặt nạ sao? Đều xuất hiện ngay lúc những nữ chiến binh xinh đẹp gặp nguy hiểm đó.”

“Tôi cũng không phải nữ chiến binh xinh đẹp.....”

“Đương nhiên! Nữ chiến binh xinh đẹp làm sao yếu ớt, yếu đuối như em chứ!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 222: Em Không Phải Món Đồ Chơi!

Uất Noãn Tâm không vui. “Tôi mới không yếu đuối!”

“Vậy thì phải thẳng lưng, ngẩng đầu lên, mang hết tất cả sự tự tin ra, đừng để anh ta xem thường! So với Uất Noãn Tâm ỉm rủ đáng thương, tôi thích một Uất Noãn Tâm vui vẻ nhe nanh múa vuốt hơn!”

“Tôi nhe nanh múa vuốt lúc nào chứ.” Cô nói như vậy, nhưng vẫn theo lời anh nói thẳng lưng, hất cằm lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn nhất. Anh nói đúng, tự oán tự trách chỉ làm cho mình bi thương hơn, chứ chẳng có ý nghĩa gì, cô không muốn trở thành Uất Noãn Tâm rụt rè sợ hãi, khiến người khác thương hại kia nữa.

“Vậy mới được chứ! Duy trì dáng nhảy tao nhã.” Ngũ Liên thỉnh thoảng cổ vũ cô. “Nhảy không tồi, tốt hơn lần trước nhiều. Đêm đó tôi về nhà, chân đều bầm tím hết.”

Cô nhin không được cười “hì hì”. “Lần trước tôi cố ý mà!”

“Em cái đồ xấu xa này, tôi luôn giúp đỡ em, em còn cố ý làm hại tôi. Tôi thật khổ mà!”

“Lúc đó anh vẫn được coi là một người xấu, tôi đương nhiên không cần phải khách sáo rồi!”

“Giờ thì sao? Người tốt siêu cấp? Thượng đế sao?”

“Điều này..... cần phải nghiên cứu thêm đã!” Uất Noãn Tâm không để ý đến, lúc đầu vỗ mồm với anh, chính mình cũng quên mất Nam Cung Nghiêu, cũng quên đi cả đau khổ.

Những lúc cô thê thảm nhất, người ra tay giúp cô, chỉ có anh. Ở cùng với anh, mặc dù đều đấu khẩu, lúc anh lông bông, không chính chắn, thường xuyên chọc cô giận đến nói không nên lời, nhưng vẫn rất vui vẻ.

So với ở bên Nam Cung Nghiêu, hạnh phúc thường gần gũi. Cho dù ở bên cạnh anh, đều luôn lo được lo mất, trước giờ chưa từng an tâm.

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu âm u đến mức có thể nhỏ ra nước, nụ cười của Uất Noãn Tâm trong mắt anh, rất chói mắt. Anh hy vọng cô vui vẻ, nhưng nụ cười chân thành sáng lạn đó, nên là vì anh, mà không phải Ngũ Liên.

Cậu ta còn khua môi múa mép lừa gạt cô! Đồ ruồi bọ chết tiệt, âm hồn không tan, thừa nước đục thả câu!

Nam Cung Vũ Nhi bị giẫm một chân, thầm nhủ mày lại, nhưng trong chốc lát lại nở nụ cười như hoa. “Anh cứ nhìn Noãn Tâm hoài, có phải đang lo cô ấy bị cướp mất không? Bằng không chúng ta đổi bạn nhảy đi!”

“Không cần!”

Vẻ mặt cô ta đầy thiện ý nói. “Lòng của anh không yên, không cách nào nhảy hay được. Em không tức giận, anh có lời muốn nói, thì hãy nói rõ với cô ấy đi, em hy vọng hai người không vì em mà có bất cứ hiểu lầm nào.”

Nam Cung Nghiêu do dự một lúc, gật đầu. Lúc xoay tròn, nắm lấy tay của Uất Noãn Tâm, rồi đẩy Nam Cung Vũ Nhi cho Ngũ Liên, không có chút tiếng động nào hoàn thành việc trao đổi bạn nhảy.

Uất Noãn Tâm có chút kinh ngạc, cầu cứu về phía Ngũ Liên, nhưng anh lại ung dung cùng Nam Cung Vũ Nhi nhảy đến một chỗ khác trên sàn nhảy.

Thắt lưng đột nhiên đau nhói, quay đầu lại, đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Nam Cung Nghiêu. “Em vẫn còn nhìn cậu ta!”

Cô quay đầu lại. “Liên quan gì đến anh! Em là bạn nhảy của anh ấy!”

“Nhưng bây giờ em là của anh!”

Uất Noãn Tâm cười lạnh. “Vào giây phút anh chọn Vũ Nhi, sao anh không nghĩ như vậy hả? Em không phải lúc anh gọi thì chạy đến, đuổi thì chạy đi, có người khác rồi, thì liền xem như món đồ chơi quăng qua một bên.”

“Anh có thể giải thích..... là Vũ Nhi tự nói muốn đến tham gia.”

“Nhưng người đồng ý, là anh! Anh để ý đến cảm nhận của cô ấy, nhưng anh chưa từng nghĩ đến, sự xuất hiện của cô ấy, khiến người ngoài nhìn vào, em đáng thương biết bao! So với bị chồng ruồng bỏ không có gì khác nhau, điều này anh phải giải thích như thế nào đây?”

Nam Cung Nghiêu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến cuối cùng, một chữ lại không thể nói ra, cuối cùng, chỉ có thể nói. “Xin lỗi em!”

Như vậy, anh không còn lời nào đáng nói sao? Đây là một sự thừa nhận sao? Uất Noãn Tâm quá chán nản. Sự việc bày ra trước mắt, anh cũng không giải thích được, cô còn chờ đợi gì nữa?

“Nghe nói Ngũ thiếu hiếm khi tham gia tiệc từ thiện, chắc là đặc biệt đến đây vì một người phải không?” Nam Cung Vũ Nhi vẫn giữ nụ cười quyến rũ, nói nhỏ nhẹ.

“Như vậy cũng có thể nhận ra, mắt của Nam Cung tiểu thư không tệ.”

“Hễ những chuyện liên quan đến Uất Noãn Tâm, tôi đều đặc biệt quan tâm. Dù sao, cô ấy cũng là chị dâu tôi.”

Con hồ ly nhỏ này, dám khoe khoang trước mặt anh, khó trách có chút non nớt. Nhưng mặt Ngũ Liên vẫn nở nụ cười. “Cám ơn đã quan tâm.”

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, thế nào? Hoặc có thể nói..... hợp tác!”

“Nói thử xem?”

“Nói trắng ra, người chị dâu mà tôi chọn lựa, là một người khác. mà anh lại thíchh Uất Noãn Tâm như vậy..... Ngũ thiếu thông minh như vậy, hẳn hiểu tôi nói gì.”

Ngũ Liên cười nhẹ, ghé vào lỗ tai của cô ta. “Người chị dâu trong lòng cô chọn, là cô à.....”

Cả người Nam Cung Vũ Nhi cứng đờ, ánh mắt khó che giấu sự bối rối. “Anh nói bậy gì đó, Nam Cung Nghiêu là anh hai tôi.”

“Nếu đã nói hợp tác, thẳng thắn là điều cần thiết không phải sao? Hơn nữa, tôi đã điều tra rồi. Hai người có phải anh em ruột hay không, trong lòng cô hiểu rõ nhất!”

“Anh cũng đã điều tra rõ ràng rồi, tôi cũng không cần phải che giấu, chúng tôi quả thực không phải anh em ruột! Tôi vẫn một mực yêu Nam Cung Nghiêu, tôi muốn cướp anh ấy về!”

Anh cười nhay, lộ ra hàm răng trắng đều. “Tôi vốn không chắc chắn, cảm ơn Nam Cung tam tiểu thư đã thẳng thắn.” Anh từng phái người điều tra, nhưng Nam Cung Nghiêu đã diệt khẩu tất cả những người biết chuyện này, hoàn toàn không thể điều tra ra được. Vẫn may đầu óc cô ta ngu ngốc, lại dễ dàng tin anh như vậy.

Sắc mặt Nam Cung Vũ Nhi đột nhiên trở nên khó coi. Đáng chết! Anh ta dám chụp đuôi cô.

“Còn nữa, về chuyện hợp tác với cô, bốn thiếu một chút hứng thú cũng không có, cô tự mình về nhà mà chơi đi!”

“Anh.....” Nam Cung Vũ Nhi đè nén tức giận, nghiêng răng thấp giọng hỏi. “Không lẽ anh không muốn có được Uất Noãn Tâm sao?”

“Muốn... nhưng mà với sự hiểu biết của bốn thiếu, chiêu của cô quá hạ tiện rồi. Bốn thiếu dù có lưu manh hơn nữa, cũng có quy tắc của mình. Thứ không thể tiếp cô nữa!”

Nam Cung Vũ Nhi không giận còn cười, dùng lời nói ngoan độc kích thích anh. “Nghe nói Ngũ thiếu không phải người hiền lành, những gì mình muốn, không tiếc bất cứ giá nào. Xem ra, chẳng qua chỉ là một con hổ mang lá gan chuột nhắt thôi.”

Anh không hề bị ảnh hưởng, vẫn tao nhã.

“Anh là người đàn ông vô dụng nhất tôi từng gặp qua, ngay cả người con gái mình thích cũng không dám giành lấy, đợi về nhà mà khóc đi!”

Vừa đúng lúc điệu nhảy kết thúc, Ngũ Liên không quan tâm buông tay, nở nụ cười hỏi lại. “Vậy thì có liên quan gì đến cô?”

Lập tức, phóng khoáng xoay người rời khỏi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 223: Đôi Mắt Đào Hoa Say Đắm

Bữa tiệc chấm dứt, Uất Noãn Tâm về nhà với Ngũ Liên. Trước khi lên xe, vẫn không kìm được nhìn thoáng về phía Nam Cung Nghiêu. Anh đứng ở bên cửa xw, cũng đang nhìn cô, ánh mắt dường như có trăm ngàn lời muốn nói.

Cô đợi anh bước về phía trước, nhưng anh không làm vậy, cuối cùng còn xoay người lên xe. Nhìn thấy chiếc xe đó mất hút sau khúc cua, cô hoàn toàn mất hết hy vọng.

Ngũ Liên ở trong xe thúc giục: “Đứng đó chần chừ cái gì?”

“Tới nè!” Uất Noãn Tâm ngồi vào xe, miễn cưỡng nở nụ cười. “Lái xe đi!”

Ngũ Liên tháo mặt nạ xuống, bực dọc. “Khốn kiếp, nóng chết đi được! Lòng vũ công nghiệp sao? Chẳng có chút không khí nào.....”

“Ai kêu anh đeo.”

“Còn không phải sợ mang đến rắc rối cho em sao?” Ngũ Liên liếc cô. “Tôi không muốn dựa theo cảm tính giống lúc trước, mặc kệ sống chết của em.”

Khóe mắt của Uất Noãn Tâm đỏ lên, đột nhiên nghẹn ngào.

“Này..... Em sao vậy? Đừng khóc nha! Không được khóc!” Tay chân anh cuống cuống lấy khăn giấy cho cô. “Hôm nay xe của tôi vừa rửa xong

nha.....”

Uất Noãn Tâm đã không còn buồn nữa, nhưng nghe anh nói câu đó, vừa tức giận vừa buồn cười. “Này! Anh có tính người không vậy, tôi đang khóc nha!”

Anh nhú mày. “Làm gì vậy, lát thì khóc lát lại cười, tính hù dọa ai! Uất Noãn Tâm.....” Anh bất thành lĩnh nghiêm túc gọi tên cô, sau đó cũng rất nghiêm túc hỏi: “Em bị thiếu tháng phải không?”

“.....Ừm! Có thể nhìn ra à?”

“Đương nhiên! Nhìn là biết em thuộc loại người chỉ có số IQ chưa phát triển đầy đủ.”

“!!! Đồ quý, anh mới bại não đó!”

“Tôi không nói em bại não nha! Tôi chỉ nói em ngốc thôi! Vì một tên khốn mà đau lòng, đáng không?”

“Lúc này tôi không phải khóc vì anh ấy.....”

“Vậy em khóc làm quái gì!”

“Tôi, chỉ là tôi cảm động..... cảm ơn anh!” Ngoài mẹ ra, anh hẳn là người duy nhất trên thế giới này đối xử tốt với cô. Cô chưa cảm ơn anh, không có nghĩa là trong lòng không hiểu rõ. Anh đối xử tốt với cô, cô đều ghi tạc từng chút một trong lòng.

“Mặc dù anh rất dữ, nói chuyện rất khó nghe, mặt mày lại hơi giống con gái, lúc thì bại não lúc thì đàn ông, có khi còn thích giả vờ giả vịt, diễn xuất cũng không hay.....”

Mặt Ngũ Liên càng ngày càng khó coi. Cắt! Đây là đang khen hay đang chửi anh đây.

“Nhưng mà.....” Giây phút biến chuyển quan trọng nhất đến rồi.

“Anh luôn xuất hiện ngay lúc tôi cần nhất, một lần lại một lần giúp đỡ tôi. Cho dù tôi đối xử với anh không tốt, từ trước đến giờ anh cũng không oán trách. Làm rất nhiều chuyện, đều vì tôi. Những chuyện này, tôi đều ghi nhớ hết. Nghĩ đến anh, trong lòng liền cảm thấy ấm áp. Biết rằng trên thế giới này, tôi không hề cô đơn một mình không nơi nương tựa, bởi anh vẫn luôn ở bên cạnh tôi.”

Anh cho rằng, trong lòng cô chỉ có Nam Cung Nghiêu. Những mặt tốt của anh, cô không hề biết đến, nhưng không ngờ, cô đều biết hết tất cả.

Mặc dù người cô yêu là Nam Cung Nghiêu, nhưng có những lúc chỉ cần thỉnh thoảng nhớ đến anh, có thể khiến cô cảm thấy ấm áp. Với anh mà nói, đã hạnh phúc lắm rồi, anh không cầu xin gì hơn.

Không quen được người khác cảm ơn, vẻ mặt của Ngũ Liên hơi mất tự nhiên. Rõ ràng rất vui vẻ, lại giả vờ xụ dài mặt ra. “Bớt rưng rưng nước mắt nhìn tôi, tôi mới không tốt đến vậy, chẳng qua gần đây chán muốn điên lên, nhìn thấy em đáng thương mà thôi.....”

Uất Noãn Tâm biết anh sẽ trả lời như vậy, sờ sau ót. “Ồ....”

“Cho dù như thế nào, tôi cũng rất biết ơn anh. Nếu như có thể làm bất cứ chuyện gì để đền đáp, chỉ cần anh mở miệng, tôi sẽ đồng ý.”

“Thực sự là chuyện gì cũng đồng ý chứ?” Hai đôi mắt đào hoa của Ngũ Liên lóe lên, sáng rực, không có ý tốt nhú mày lại, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới.

Ánh mắt này..... quá xấu xa!

Uất Noãn Tâm ôn ngực bảo vệ mình. “Anh đừng hiểu sai, không bao gồm lấy thân bán đáp đâu nha!”

“Là em hiểu sai thì có! Em cho rằng em là chị Chí Linh à! Tôi cần thân thể em làm gì.”

“Làm ơn đi! Rõ ràng ánh mắt của anh đang đăm đuối mà.....”

“Không có kiến thức gì hết! Đây gọi là đôi mắt đào hoa, bốn thiếu nhìn ai cũng dùng ánh mắt này hết. Ngày tới là sinh nhật tôi, em ở cùng tôi, cũng coi như là đền đáp rồi!”

Cô cố ý nhấn mạnh bằng cách hít một hơi, mở to mắt ra. “Anh cũng có sinh nhật sao?”

“Nhiều lời! Không lẽ tôi chui là từ trong tảng đá?”

“NO! NO!” Cô lắc ngón tay, dáng vẻ nghiêm túc. “Tôi cho rằng anh là hoa đào tu luyện thành tinh, nếu không sao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy chứ?”

“Dám đùa giỡn với tôi, em được lắm, rất giỏi!”

“Như nhau thôi!”

Hai người đấu võ mồm suốt cả quãng đường về nhà.

“Tôi vào trước đây, anh nghĩ ngơi sớm đi!”

“Ừ!” Ngũ Liên nhìn cô mở cửa, trong lòng không khỏi lưu luyến. Lại âm thầm tự cười nhạo mình, không phải ghét bám lấy phụ nữ nhất sao? Sao lại đến lượt mình dính như keo rồi? Ở đối diện nhau, ngẩng đầu không gặp cúi đầu cũng gặp, có cần đến mức lưu luyến không muốn tách rời đến vậy không?”

“Bye bye!”

“Đợi đã.....” Vừa mở miệng, đột nhiên có hơi căng thẳng, tim đập nhanh hơn. “Chuyện đó..... chuyện đó.....”

Đây là lần đầu tiên thấy anh nói chuyện ấp a ấp úng, Uất Noãn Tâm không khỏi có chút buồn cười. “Sao nè?”

“Thứ ba tuần sau, em nhất định phải đến, tôi sẽ đợi em.” Nghiêm túc nhìn cô nói xong câu đó, thì Ngũ Liên bước nhanh về nhà.

Uất Noãn Tâm đứng ở trước cửa một hồi lâu, dường như biết được chuyện gì đó. Nhưng cô hy vọng những gì mình đoán là sai, bởi vì, cô không cách nào chấp nhận tình cảm của một người khác, chỉ muốn làm bạn bè với anh.

Vừa lên giường nằm một chút, Nam Cung Nghiêu gọi điện thoại đến.

Cuộc thứ nhất, Uất Noãn Tâm không nhận.

Cuộc thứ hai, nghĩ ngợi rất lâu, đợi đến lúc cô lấy hết dũng cảm cầm di động lên, thì điện thoại đã ngắt cuộc gọi.

Trong lòng nghĩ có lẽ đã bỏ lỡ rồi, thì anh lại gọi điện thoại đến. Bên tai truyền đến giọng không vui, lộ rõ sự mệt mỏi của anh. “Về đến nhà rồi sao?”

“Vâng!”

“Cậu ta đâu?”

“Ai?”

“Ngũ Liên!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra cái tên đó.

“Về nhà rồi!” Uất Noãn Tâm cười mỉa. “Anh hỏi như vậy có ý gì? Nghi ngờ em là chuyện gì có lỗi với anh hả?”

“Cậu ta có ý đồ không tốt với em, em nên chú ý một chút.”

“Bọn em chỉ có quan hệ bạn bè bình thường!”

“Nhưng cậu ta không nghĩ như vậy! Cậu ta ở đối diện nhà em, em bảo anh sao yên tâm đây?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 224: Anh Khiến Cô Quá Mệt Mọi

Có nhiều lúc, Uất Noãn Tâm thật lòng cảm thấy quen biết Nam Cung Nghiêu là một chuyện vốn dĩ không thể nào xảy ra. Bởi vì anh sinh ra đã kiêu ngạo, không thấu tình đạt lý, luôn cố chấp. Tất cả những gì mình nói đều đúng, không bao giờ nghe lời giải thích của người khác. Về chuyện kia, cô không muốn tiếp tục giải thích cho chính mình, điều đó là vô ích.

Chỉ hy vọng anh hiểu rõ. “Anh đừng quên, người bảo em dọn ra ngoài, là anh!”

Nam Cung Nghiêu im lặng rất lâu, mệt mỏi thở dài.

“Nếu nhý anh muốn biết Ngũ Liên ở đâu, thì em đã trả lời anh rồi. Ngủ ngon!”

“Noãn Tâm.....” Anh gọi cô, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi vô cùng. “Tại sao chúng ta phải giở lòng cung múa kiếm nhau chứ? Tại sao phải vì những người khác làm cho quan hệ trở nên căng thẳng nhý vậy?”

“Có lẽ câu hỏi này, anh nên hỏi chính mình đi. Em vẫn luôn đợi anh, nhýng thứ anh cho em, chỉ có thất vọng. Anh biết không? Sự lựa chọn hôm nay của anh, đồng nghĩa với việc anh cho em một cái tát vào mặt. Nếu nhý không có Ngũ Liên, em thực sự không biết phải làm sao nữa.”

“Anh cứ cho em hy vọng, để em tình nguyện chờ đợi anh! Nhýng khi em suy nghĩ kỹ lại, anh chýa bao giờ vì em làm bất cứ chuyện gì. Sự chờ đợi của em, một lần lại một lần chỉ đổi lại đýợc sự thất vọng. Em cảm thấy rất mệt mỏi!”

“Em biết Vũ Nhi là em gái anh, anh yêu thủy chung cô ấy là lẽ dĩ nhiên! Nháy mắt anh quan tâm cô ấy, anh có thể nghĩ đến cảm nhận của em dù chỉ một chút không hả? Nếu anh cho em một chút cảm giác an toàn, em cũng không đến mức phải đi ghen tỵ với người thân của anh.”

“..... Anh xin lỗi!”

“Em không muốn anh xin lỗi, cũng không muốn nghe. Hôm nay với em mà nói quá mệt mỏi rồi, em muốn nghỉ ngơi!”

Đã là một bể tắc không có lối thoát, nói nhiều hơn cũng vô dụng, chỉ càng làm cho anh thêm phiền não thêm rối rắm mà thôi, cô không muốn trở thành người phụ nữ nhý thế. Trước mắt có lẽ cần có thời gian để bình tĩnh lại, mới có thể ó ra sự lựa chọn đúng đắn nhất.”

Không đợi anh trả lời, đầu bên kia đã truyền đến tiếng của Nam Cung Vũ Nhi. “Em vừa tắm xong, hôm nay em có thể ngủ ở phòng anh không?”

Uất Noãn Tâm cỡi mĩa cúp điện thoại.

Mình rốt cuộc yêu điếm nào ở người kia ông kia chứ?

.....

Uất Noãn Tâm quyết định tạm thời dẹp Nam Cung Nghiêu qua một bên, cố gắng suy nghĩ xem nên tặng quà gì cho Ngũ Liên.

Với thân phận của anh ấy, món quà không trên tám mỷ triệu, tuyệt đối không liếc mắt đến. Nháy mắt đem cô đi bán cũng không đáng giá một triệu, sao có thể ðào ra số tiền lớn nhý vậy chứ. Nghĩ trước nghĩ sau, nếu về mặt tiền bạc không đủ khả năng, thì chỉ có thể đánh ‘bài tấm lòng’ thôi. Dù sao anh cũng biết cô không có tiền, cũng không trông mong cô tặng anh thứ gì quý giá đâu.

Thừa dịp Uất Linh Lung nghỉ phép, công việc cũng nhàn nhã. Lúc không có việc, thì ngồi xếp sao, nghĩ rằng năm nay anh 29 tuổi, nên xếp 299 ngôi sao cho anh.

Đang viết chữ lên giấy, thì đột nhiên bị rút mất.

“Ngũ Liên, hy vọng sau ngày sinh nhật anh đều vui vẻ hạnh phúc.....”

Trần Nhiên đọc lớn tiếng, cô vội vàng chạy đến bịt miệng cô ấy lại. “Chị hai chị đừng có la làng ớ ợc không? Cô sợ cô hại tôi chấy đủ thảm sao? Cũng do cô tuyên truyền tùm lum với người khác, tôi suýt chút bị mấy người phụ nữ kia chặn đánh ở nhà vệ sinh rồi.”

“Có chuyện đó hả?”

“Cô đâu phải không biết, Ngũ Liên ở Đài Loan có bao nhiêu người con gái điên cuồng nhất. Cô hay rồi, đồn chúng tôi tình một đêm, đây không phải đựa tôi vào hố lửa thì còn gì?”

“Ai kêu cô không thừa nhận, nếu không phải là Ngũ Liên, thì cái thứ tôi vừa mới chộp ớ ợc là gì đây? Nói, hai người có quan hệ gì!”

“Bạn bè tốt!”

“Thật hay giả đó?” Bạn tốt mà tám giờ sáng ở nhà cô, điện thoại xin phép cho cô sao?”

“Tôi uống say, anh ấy chăm sóc tôi!”

“Tôi không tin, hai người nhất định có gian tình.”

Uất Noãn Tâm liếc mắt. Ngày nay, nói lời thật lòng cũng không ai tin, khó trách sao scandal đào hoa của ngôi sao ở khắp nơi, ai nói người Đài Loan không có trí tưởng tượng, cô phải bức xúc với ai đây!

“Anh ấy có nhắc đến tôi không?”

“Có nha! Anh ấy nói hôm nào đó cùng nhau đi ăn một bữa.”

“Ăn cơm sao?” Trần Nhiên high ghê gớm. “Sau đó sao đó thì sao?”

“Sao đó? Không có sau đó! Chắc anh ấy chỉ buột miệng nói ra câu đó thôi!”

Ngay lúc đó Trần Nhiên rất thất vọng, nhưng vẫn không nản lòng. “Vậy hôm nào đó cô giúp tôi hẹn với anh ấy đi! Có được không? Noãn Tâm, nản nỉ đó.....”

“Được rồi được rồi! Để tôi hỏi anh ấy thử xem!” Uất Noãn Tâm đành phải nói vậy. Thực sự không biết Ngũ Liên sao lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy, phụ nữ khắp Đài Loan đều mê mẩn anh ta. Nếu để bọn họ biết anh độc mồm, háo sắc lại không nghiêm túc, chắc chắn sẽ mở rộng tầm mắt.

“Nói xem, cô không đẹp, sao lại đào hoa đến vậy chứ? Luật sư nổi tiếng thích cô, tổng tài chú ý cô, đến Ngũ Liên cũng là bạn tốt của cô..... Trời ạ! Thế giới này còn có người phụ nữ hạnh phúc hơn cả tôi sao? Đúng là nữ thần mà!”

Uất Noãn Tâm chỉ cười không nói gì, người ngoài nhìn vào, mãi mãi đều là mặt tốt nhất đẹp nhất khiến họ ngưỡng mộ. Bao nhiêu khổ đau, chỉ có trong lòng cô biết rõ. Có nhiều vận đào hoa hơn, đều không sánh bằng người mình yêu, cũng yêu mình, đây mới chính là hạnh phúc đích thực.

.....

Trên đường tan ca về nhà, bị một chiếc xe Cooper chặn ngang đường, Nam Cung Vũ Nhi ngồi trong xe vẫy tay với cô. “Cùng nhau ăn một bữa tối nhé?”

Để mặc cô ta đưa đến một nhà hàng Tây cao cấp, phục vụ trong đó dùng ánh mắt sầm soi đánh giá các cô, có lẽ hiếu kỳ, một cô gái cao quý đẹp đẽ sao lại đi cùng với một cô gái xấu xí? Đây là phiên bản công chú và vai phụ đời thật sao?

Trong lòng Uất Noãn Tâm cũng không tự ti. Khí chất ngoài từ lúc sinh ra đã có, còn chịu ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Cho dù chính mình không cố ý trở nên xấu xí, thì đứng cùng với Nam Cung Vũ Nhi, cũng đã khác nhau một trời một vực, vốn là hai người không cùng một thế giới, giống như sự chênh lệch giữa cô và Nam Cung Nghiêu.

Nam Cung Vũ Nhi gọi món giúp cô, nhấp một ngụm coffe, hỏi. “Công việc gần đây sao rồi?”

“Cũng không tệ! Đồng nghiệp ở công ty rất tốt.”

“Ừm! Thực ra với thân phận của cô, tại sao không xin một chức cao hơn, đã vậy còn muốn cải trang?”

“Luật sư là mơ ước của tôi, tôi muốn đi từ thấp lên, cố gắng thăng chức bằng năng lực của mình.”

“Nhìn không ra, cô là người có nghị lực đến vậy, tôi không làm được như vậy!” Cô ta từ nhỏ chưa từng chịu khổ, muốn cái gì, thì có được cái đó, quen hô mưa gọi gió, chưa từng thất bại bao giờ. Cố gắng nỗ lực chẳng qua chỉ muốn mình xuất sắc hơn, để có thể xứng với Nam Cung Nghiêu. Cho nên cách nghĩ của Uất Noãn Tâm, cô ta rất không tán đồng.

“Đúng rồi, hôm nay tôi tìm cô, là muốn xin lỗi cô!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 225: Anh Rất Nhớ Em

“Xin lỗi ư? Tại sao?”

“Bữa tiệc hôm đó, Nam Cung Nghiêu không nói với tôi cô cũng có mặt, nếu không tôi nhất định sẽ kkkhông đi.” Trong mắt Nam Cung Vũ Nhi chứa đầy sự xin lỗi chân thành. “Làm cho hai người xấu hổ như vậy, tôi rất ray rứt.”

“Không sao! Chuyện này không thể trách cô!” Dù sao, quyền lựa chọn là ở trên tay anh. Cũng giống như việc, anh lựa chọn Vũ Nhi, làm người cùng nhảy điệu nhảy đầu tiên. Anh nhiều lần tổn thương mình, cũng đã nói rõ ai mới là người quan trọng trong lòng anh nhất, cho nên đây không phải lỗi của Vũ Nhi.

“Cho dù đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng tôi cũng đã hại cô bị đuổi ra ngoài. Còn quan hệ giữa hai người, cũng vì tôi mà trở nên căng thẳng! Tôi không muốn nhìn thấy hai người vì tôi trở nên như vậy.” Vẻ mặt Nam Cung Vũ Nhi áy náy, thực ra là đang nhắc nhở cô. Với Nam Cung Nghiêu mà nói, chính mình mới là quan trọng nhất.

Uất Noãn Tâm không muốn nghe những điều này, nó làm cho cô cảm thấy mình là một kẻ nhu nhược, giống như số phận của cô, toàn bộ đều nằm trong tay của Vũ Nhi, khiến cô khó chịu.

“Người đàn ông mang mặt nạ ngày hôm đó là ai?”

“Bạn tôi.”

“Chỉ là bạn bè thôi sao? Có thể nhìn ra, sự xuất hiện của anh ấy không phải là ngẫu nhiên, hẳn hẳn anh ấy rất thích cô. Nếu như Nam Cung Nghiêu không yêu cô, vậy sao cô không nghĩ đến anh ấy?”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi, cô nghĩ quá nhiều rồi.”

“Vậy cô có yêu Nam Cung Nghiêu không?”

Uất Noãn Tâm lựa chọn im lặng, mà im lặng đồng nghĩa với việc thừa nhận, tất cả đều trong dự đoán của Nam Cung Vũ Nhi. Cô ta ra vẻ kinh ngạc. “A! Thì ra cô yêu anh ấy..... Vậy tôi càng là tội nhân thiên cổ rồi! Không được, tôi nhất định phải đền bù cho cô! Tôi đã đặt chỗ ở Tây Sơn trúc uyển, cô và anh ấy hãy nói rõ với nhau đi.”

“Không cần đâu, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, mọi người đều không vui, có lẽ nên cho nhau một khoảng thời gian để bình tĩnh thì tốt hơn.”

“Tốt gì mà tốt chứ, hai người đều là hai con đà điểu, đụng chuyện chỉ biết trốn tránh, như vậy có thể giải quyết được vấn đề gì đây? Cho dù cô không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho nam Cung Nghiêu chứ. Khoảng thời gian cô dọn đi, anh ấy sống cũng không vui, ngày nào cũng mặt ủ mày chau, tôi thấy mà khó chịu.”

Lòng cô hơi dao động. “Anh ấy..... không vui sao?” Chính anh bảo cô dọn ra ngoài, cô cho rằng, mình rời khỏi, mới là điều anh mong muốn.

“Đúng đó! Cô biết rõ con người anh ấy mà, chết vẫn còn mạnh miệng. Rõ ràng để ý đến cô, vẫn giả vờ không thèm quan tâm. Cho nên, tôi đề nghị hai người nên gặp mặt một lần, nhưng gì muốn nói hãy nói ra hết, để mau mau giải quyết cho xong. Không cần phải kéo nhau xuống, để cả hai đau khổ.”

Uất Noãn Tâm do dự, cắn môi, vẫn không có chút dũng cảm nào. “Cô cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn sao?”

“Tất nhiên! Cứ quyết định vậy đi, buổi tối thứ ba tuần sau.”

“Có thể đổi hôm khác không? Tối hôm đó tôi có hẹn với bạn rồi.”

“Bạn bè quan trọng, hay Nam Cung Nghiêu quan trọng? Mấy ngày này anh ấy đều có cuộc họp, thứ tư tuần sau phải xuất ngoại một tháng, đây chính là cơ hội cuối cùng của cô rồi. Nếu không phải đợi một tháng sau anh ấy quay về, lúc đó không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì! Cô biết đó, đàn ông lúc buồn phiền ở nước ngoài dễ xảy ra..... Cô tình nguyện để anh ấy vì tức giận, mà lên giường với người khác sao?”

“.....Nhưng cuộc hẹn ngày hôm đó của tôi rất quan trọng, tôi không thể lỡ hẹn.”

“Cô hẹn bạn lúc mấy giờ?”

“Mười một giờ!”

“Vậy cô gặp Nam Cung Nghiêu xong rồi chạy đến chỗ hẹn không phải được rồi sao? Thời buổi này, đều quan tâm đến hiệu quả mà.”

Nam Cung Vũ Nhi lại khuyên thêm một lần, Uất Noãn Tâm cứ cân đi nhắc lại nhiều lần, mới đồng ý.

“Bây giờ cô gọi tin nhắn cho Nam Cung Nghiêu đi, bằng không tôi sợ mình vừa quay lưng đi, cô lại đem đầu mình vùi vào trong đất nữa.”

Uất Noãn Tâm đành phải ngồi trước mặt cô ta gửi tin nhắn cho Nam Cung Nghiêu. Chưa đến ba mươi giây, anh đã trả lời.

Không gặp không về!

Nam Cung Vũ Nhi nở nụ cười kỳ lạ, trong mắt đầy tính toán.

Uất Noãn Tâm, là cô giành giật đàn ông với tôi trước, đừng trách tôi độc ác.

.....

Uất Noãn Tâm tranh thủ thời gian sau khi tan ca ngồi xếp sao, trong một tuần cuối cùng cũng hoàn thành xong, bỏ vào trong một bình thủy tinh. Ngôi sao đủ màu đủ sắc, rất đẹp, tựa như những ngôi sao trên trời.

Ngày hôm sau là thứ ba, lúc gặp Nam Cung Nghiêu, cũng mang theo bên mình. Gọi taxi đi đến trúc uyển, mới phát hiện nó nằm ở ngoại thành, tiền xe mất hết mấy trăm. Định tám giờ sẽ rời khỏi, nếu không sẽ bỏ lỡ sinh nhật của Ngũ Liên.

Đi đến trúc uyển, thì thấy Nam Cung Nghiêu đã đến rồi. Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, anh vội vàng đi qua, ôm Uất Noãn Tâm vào trong lòng, ôm thật chặt, thật chặt, giống như muốn mang cô nhập vào cơ thể. Cô có hơi rối rắm, đầu óc choáng váng. “Sao, sao vậy?”

Nam Cung Nghiêu rửa thầm, cổ họng chuyển động phát ra tiếng khàn khàn run rẩy. “Anh rất nhớ em.....”

Uất Noãn Tâm trong thoáng chốc mềm nhũn, cả người giống như thanh chocolate đang tan chảy, tay chân bủn rủn không có sức, chỉ có cảm giác tê liệt từng đợt một. Im lặng, ôm chặt lấy anh.

Người đàn ông này, có lẽ là khắc tinh của cô.

Rõ ràng một giây trước, còn đang giận anh. Nhưng một câu ‘anh rất nhớ em’ của anh lại làm cho cô buông bỏ vũ khí đầu hàng, không hề chống cự, một chút khích phách cũng không còn.

Anh nhớ cô, cô không phải cũng vậy sao? Mỗi phút mỗi giây đều nhớ. Chịu đủ mọi tra tấn, nóng lạnh luân chuyển, đau đớn nhưng vui vẻ. Cái cảm giác này, quá khó chịu.

Hai người ôm nhau rất lâu, không nỡ buông ra, cho đến khi Uất Noãn Tâm thở hỗn hển. “Em, em hơi khó thở.....” Có người bởi vì ôm quá chặt mà nghẹt thở sao?

Nghĩ thật phi lý mà, nếu như cô trở thành người đầu tiên trong lịch sử, hẳn là một chuyện vô cùng mất mặt!

Nhưng khi Nam Cung Nghiêu buông cô ra, cô lại vô cùng luyến tiếc, lưu luyến cái ôm và hơi thở của anh, đỏ mặt nhỏ giọng. “Thực ra, nhẹ nhàng một chút là được rồi, có thể ôm.....”

Nam Cung Nghiêu mỉm cười, thực sự yêu cô yêu đến tận xương tủy mà, yêu thương vuốt mái tóc con trên đầu của cô. “Ngốc à, chúng ta còn cả một đêm, không cần phải gấp.”

Ai gấp chứ, nói như vậy giống như cô rất đói khát vậy.

Không đúng! Ngũ Liên!

Uất Noãn Tâm vội nói: ” Buổi tối em còn có việc cuộc hẹn quan trọng, tám giờ phải đi rồi.”

Lông mày của Nam Cung Nghiêu nhẹ nhàng nhíu lại trong chốc lát. “Cuộc hẹn như thế nào, quan trọng hơn anh sao?”

Bầu không khí ngay lúc đó lại giảm xuống độ âm.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 226: Ai Mới Là Người Quan Trọng Nhất?

Uất Noãn Tâm không giỏi nói dối, đành phải nói thật, ấp a ấp úng. “Hôm nay, là sinh nhật Ngũ Liên.....”

Quả nhiên, sắc mặt của Nam Cung Nghiêu càng lạnh lẽo. Giống như thời tiết ở bên ngoài, âm u đen kịt. “Cho nên, em muốn bỏ rơi anh, đi tìm cậu ta?”

“Không phải bỏ rơi, mà là vấn đề trước sau.”

“Em đang muốn gì đây? Tranh thủ hai phía sao? Em cho rằng, anh sẽ đồng ý để em gặp anh xong, sau đó đi tìm cậu ta sao?”

“Hôm nay là sinh nhật anh ấy, em đã đồng ý rồi.”

“Anh không đồng ý!”

“Nhưng, em không thể lỡ hẹn!”

“Cho nên em chọn cậu ta, cậu ta quan trọng hơn anh sao?”

“Đây không phải vấn đề hơn thua!”

“Anh mặc kệ vấn đề gì, tóm lại em không được đi!”

Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu quyết không cho cô đi, Uất Noãn Tâm sốt ruột. Cô cái đầu gỗ ngu ngốc, lúc đó nên nghĩ đến. Với tính tình của Nam Cung Nghiêu, làm sao có thể cho cô đi, chấp cánh cũng khó bay mà.

Vội chạy đến trước mặt anh, đối chiến thuật là nững, nắm lấy cánh tay của anh lắc qua lắc lại.

“Sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần thôi..... Em đã đồng ý với anh ấy rồi, lỡ hẹn mất đạo đức lắm.....”

Nam Cung Nghiêu lạnh lùng “hừ” một tiếng, lỗ mũi phun ra khói.

“Nghiêu, anh tốt nhất, hiểu lý lẽ nhất, khoan dung độ lượng nhất mà, cho em đi đi..... được không? Anh xem em cũng đến tìm anh trước rồi còn gì.....”

Kết quả mặt Nam Cung Nghiêu càng đen hơn, chế giễu. “Cho nên anh nên đội ơn em, em đã xếp anh trước người đàn ông khác phải không?”

Đây là hiểu theo kiểu gì đây trời?

“Em không có ý đó mà.....”

Nam Cung Nghiêu rút mạnh cánh tay ra. “Anh vừa không tốt, không hiểu lý lẽ, cũng không khoan dung độ lượng! Tóm lại, em là người phụ nữ của anh, anh không cho phép em gặp người đàn ông khác!”

“Này.....”

“Không thương lượng gì hết!”

Cô tức giận dậm chân. “Anh, anh ngang tàng, bá đạo, ngang ngược không nói lý mà.”

Nam Cung Nghiêu tức giận. “Anh ngang tàng bá đạo, ngang ngược không nói lý sao?” Thật hoang đường. “Uất Noãn Tâm, người bây giờ muốn vứt bỏ anh, đi gặp người đàn ông khác là em!”

“Hôm nay phải ngày bình thường, là sinh nhật anh ấy!”

“Anh mặc kệ sinh nhật cái khi gì của cậu ta, anh nói không cho là không cho!”

“Anh không phải cũng hay bỏ rơi em, đi tìm Vũ Nhi sao? Em có từng oán trách anh câu nào chưa?”

“Vũ Nhi là em gái anh!”

“Ngũ Liên là bạn em!”

“Bạn bè cái rắm!” Nam Cung Nghiêu không nhịn được thô bạo. “Cậu ta chính là một con sói đội lớp cừu!”

Uất Noãn Tâm tức muốn hộc máu. Anh cái người này, hoàn toàn không thể nói chuyện mà. Nói chuyện với anh, cũng đồng nghĩa với việc tự ngược đãi mình. Cô không thèm nói nhảm, tức giận quay đầu bỏ đi, vừa mở cửa, cửa liền bị Nam Cung Nghiêu đóng sầm. Anh gào thét. “Em muốn làm gì hả?”

“Để em ra ngoài!”

“Không cho!”

“Khốn khiếp, anh để em ra ngoài, em phải ra ngoài!” Uất Noãn Tâm trái phải đều không thoát được, nắm tay lại dấn lên ngực anh. “Anh cái tên khốn khiếp, ngang ngược! Anh dựa vào cái gì không cho em đi! Mau tránh ra....”

Lồng ngực của anh rắn chắc như thép, cú dấn của cô chẳng qua chỉ để gãi ngứa, một chút công dụng cũng không có. Anh đưa tay ra, bắt lấy cổ tay cô một cách chính xác, không thể động đậy.

“Uất Noãn Tâm, em im lặng cho anh!”

“Anh dựa vào cái gì bắt em im lặng thì em phải im lặng chứ? Lúc anh vứt bỏ em, anh có nghĩ đến cảm nhận của em chưa! Anh cái đồ khốn khiếp.....” Uất Noãn Tâm giãy không ra, hai mắt đỏ lên.

Những uất ức chịu đựng lúc trước, đều bộc phát hết ra trong giờ phút này, quát to. “Nam Cung Nghiêu, anh xem tôi là gì hả? Tôi không phải đồ chơi của anh!”

Câu nói của cô giống như cây kim, đâm vào tim Nam Cung Nghiêu, đau lòng cũng hổ thẹn. Anh quên đi tức giận, anh buông cô ra, ôm vào lòng. Dùng sức rất nhẹ, đủ để cô không thể thoát ra. “Xin lỗi..... là lỗi của anh..... anh không nên đối xử với em như vậy.....”

Cô nói đúng, anh là một người đàn ông ích kỷ, luôn đòi hỏi ở cô, còn bản thân lại không làm được gì.

Cô luôn bao dung anh, anh lại không cách nào bao dung cô. Luôn ghen tỵ vì những chuyện con con, muốn hoàn toàn nắm cô trong tay, để trong mắt cô chỉ có một mình anh, đến nỗi xem nhẹ cảm nhận của cô.

“Đừng khóc, được không? Anh sẽ đau lòng.”

Uất Noãn Tâm chếp miệng, giống như một đứa trẻ chịu ấm ức, nghẹn ngào. “Anh bắt nạt em..... đồn khốn.....”

“Anh là đồ khốn, anh không nên bắt nạt em, anh sai rồi, em tha thứ cho anh được không?”

Lần đầu tiên anh nhỏ giọng cầu xin cô, an ủi cô, Uất Noãn Tâm vừa mừng vừa lo. Rất cảm động, nhưng trên mặt vẫn kìm nén, không muốn để cho anh cảm thấy mình nhu nhược, anh chỉ cần nói hai câu thì xong chuyện sao. Cứ vậy, sau này anh sẽ càng không để ý đến cô hơn.”

Giống một chú chó nhỏ vẫy đuôi, khóe mắt rưng rưng. “VẬY em có thể đi sao?”

Trong lòng Nam Cung Nghiêu tự nhiên có một trăm ngàn cái không vui, nhưng vẫn nhin xuống. Anh nói với mình, bắt đầu từ bây giờ, phải học tôn trọng cô.”

Hơn nữa, ánh mắt này của cô, đáng thương đến mức anh không cách nào chống lại được, không đành lòng từ chối. Lau nước mắt trên khóe mắt của cô, thở dài, dịu dàng nói. “Anh đưa em đến đó.”

Uất Noãn Tâm vui vẻ, nhảy dựng lên ôm lấy cổ anh, dùng sức hôn lên má anh. “Anh là tốt nhất!”

“Như vậy đủ rồi sao?”

Cô đỏ mặt. “VẬY anh muốn sao?”

Anh nghiêng qua, đưa má phải qua. “Bên này cũng cần.”

Uất Noãn Tâm hờn dỗi. “Anh đồ vô lại.” Nhưng vẫn hôn lên má phải của anh.

“Bây giờ là bảy giờ bốn mươi phút, hai mươi phút nữa anh đưa em đi, được không?”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm có hơi luyến tiếc. “Sao thời gian trôi qua nhanh vậy? Đã bốn mươi rồi. Đều tại anh, vô duyên vô cớ gây sự, bây giờ cũng không nói chuyện được bao nhiêu.”

“Đúng, anh không nên gây sự vô cớ. Tha thứ cho anh, được không?”

HỜ.....

“Anh như vậy, em không quen chút nào.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 227: Anh Thật Lòng Thích Em

“Sao vậy?”

“Thì em nói gì anh cũng không phản đối, rất dịu dàng.”

“Sao vậy? Không thích anh dịu dàng sao?” Nam Cung Nghiêu cố ý làm mặt lạnh, lông mày nhíu chặt lại. “Em thích anh như thế này sao?”

“Không phải vậy!”

Cái người này có cần trở mặt nhanh đến vậy không, cứ như đang làm ảo thuật vậy.

Vuốt nhẹ đôi lông mày của anh. “Em không thích anh mặt ủ mày chau, anh cười nhìn đẹp hơn.”

“Vậy sao? Ngay cả chính anh còn không biết.” Nam Cung Nghiêu than thở.

Đời này của anh, trải qua rất nhiều khó khăn, anh tưởng mình không thể nở nụ cười nữa, cho đến khi nhận nuôi Vũ Nhi. Cô bé nhỏ ấy, mang đến cho anh rất nhiều niềm vui.

Nhưng bọn họ đã định sẵn không thể ở bên nhau, yêu cô, đồng nghĩa với việc phải rời xa cô. Sau khi cô xuất ngoại, có một khoảng thời gian dài anh không hề nở nụ cười, cả người giống như một cái xác không hồn, mất cảm giác.

Kết hôn với Uất Noãn Tâm, đều xuất phát từ lợi ích thương mại, anh chưa từng nghĩ đến, cuộc sống của mình sẽ vì cô có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đi vào trong tim anh từng chút từng chút một, để anh vì cô tức giận, buồn phiền, tâm tình thường xuyên không yên, có lúc thực sự rất muốn bóp chết chết cô.

Nhưng cô có rất nhiều hành động nhỏ đáng yêu, rõ ràng rất vô nghĩa, rất ngây thơ, lại có thể chọc anh cười. Giống như tâm trạng có tội tệ đến đâu, cũng sẽ tiêu tan theo mây khói.

Ở bên cô, anh cảm thấy một niềm vui chưa bao giờ cảm nhận được. Từ từ trở thành thói quen, đến nỗi anh không muốn mất đi, sợ mất đi.

Anh lo được lo mất, không biết làm sao để giữ lại. Nhưng có một điều anh hiểu rất rõ, anh không thể mất đi cô, và sẵn sàng đánh đổi tất cả vì điều đó.

“Anh cười, thực sự nhìn rất đẹp. Từ lần đầu tiên em nhìn thấy anh cười, thì đã cảm nhận được rồi. Chỉ là nụ cười lúc trước của anh, chỉ dừng lại ở trên khuôn mặt, mà không phải nụ cười thật lòng, em càng hy vọng nhìn thấy anh thực sự vui vẻ.”

“Bây giờ anh rất vui vẻ, bởi vì có em ở đây!” Anh hôn nhẹ lên bờ má trắng nõn của cô. “Em vui không?”

“Vâng..... chỉ là không kiềm được nỗi lo lắng, không biết niềm vui như vậy, lại có thể duy trì được bao lâu, em đã tổn thương và sợ hãi rồi. Vũ Nhi là em gái anh, nhưng em vẫn không kiềm chế được mà ghen tỵ với cô ấy. Em biết cô ấy rất quan trọng với anh, nhưng mà..... Em vẫn hy vọng, anh có thể nghĩ đến cảm nhận em nhiều hơn dù chỉ một lần.”

“Anh biết, anh cũng muốn..... Nhưng anh nợ Vũ Nhi quá nhiều, anh phải trả lại.”

“Anh nợ cô ấy cái gì?” Cứ cảm thấy quan hệ giữa bọn họ không đơn giản, giữa anh em với nhau lại có nợ nần như anh vừa nói sao? Hơn nữa, anh đối xử với cô ấy quá tốt rồi.

“Anh hiện tại không thể giải thích với em. Cho anh thời gian, để tự anh giải quyết, được không?” Cứ lấp lửng, do dự bên nào cũng được như vậy không giống tích cách của anh, chỉ đồng thời giày vò cả ba người, anh phải nhanh chóng chặt đứt rắc rối, đưa ra quyết định.

“Mặc dù có nhiều lúc, anh làm cho em đau buồn khó chịu, nhưng xin em hãy tin tưởng, anh thật lòng thích em. Bất cứ tổn thương gì, đều không phải anh muốn, không có người nào hy vọng em vui vẻ hơn anh!”

“Vâng! Em tin anh!”

Lúc hai người ôm nhau thì thời gian lại trôi qua thêm một phút một giây, nhìn thấy đã hơn tám giờ năm rồi, Uất Noãn Tâm buộc chính mình phải buông ra dù không nỡ. “Chúng ta đi thôi, bằng không sẽ trễ mất.”

Hai người lên xe, nhưng Nam Cung Nghiêu phát hiện, xe không khởi động được. Thử thêm mấy lần, vẫn như vậy.

“Sao vậy?”

“Không biết nữa. Anh gọi người lái xe đến.” Anh lấy điện thoại ra, thì phát hiện không còn cục sóng nào, Uất Noãn Tâm cũng vậy. Cô sốt ruột. “Phải làm sao đây? Em đã hẹn với Ngũ Liên rồi.”

“Chỗ này là khu tư nhân, gần đây không có chiếc xe nào khác.”

“Vậy để em đi bộ.” Uất Noãn Tâm quyết định, mở cửa xe chãy ra ngoài.

Nam Cung Nghiêu xông ra giữ cô lại. “Đường núi ở đây rất dài, lại khó đi, em rất dễ bị lạc đường. Cho dù em đi xuống núi, cũng không kịp. Hơn

nửa hình như sắp mưa rồi, sẽ rất nguy hiểm.”

“Không được, em không thể để anh ấy thất vọng.” Uất Noãn Tâm không muốn để ý đến bất cứ chuyện gì, trong lòng chỉ có lời hứa với Ngũ Liên.

Nam Cung Nghiêu nhiều lần ngăn cản không được, đành phải đi theo cô.

Đi chưa được bao lâu, trời đã nổi giông bão, sấm chớp vang rền, hạt mưa như chiếc roi quất vào hai người. Uất Noãn Tâm bị mưa tạt đến mức không mở được mắt, trong tiếng sấm vang thét về phía anh. “Anh quay về trước đi, em đi một mình được rồi.” Vừa dứt lời, chân bị trượt, ngã lăn xuống núi.

“Noãn Tâm!” Nam Cung Nghiêu nhào đến ôm lấy cô, hai người lăn hết mấy mét mới dừng lại. Anh không lo cho mình, chỉ căng thẳng hỏi hang cô. “Em không sao chứ?”

“Không, không có việc gì.....” Cô cố gắng đứng lên, nhưng vừa động nhẹ thì cảm thấy quá đau. “Mắt, mắt cá chân hình như bị trật rồi.....”

“Mưa quá lớn, em không thể xuống núi được, chúng ta về thôi!”

“Nhưng còn Ngũ Liên.....”

“Đừng nhưng nhì nữa, nghe lời anh, nếu không cả hai chúng ta đều bị nhốt ở đây.”

Cô tự biết không thể xuống núi được, càng không thể liên lụy đến anh, đành phải gật đầu.

Nam Cung Nghiêu công cô, đi lên núi trên con đường sinh bùn khó đi. Trải qua khó khăn, mới trở lại nhà trúc.

Tầm mưa một hồi lâu, cả người Uất Noãn Tâm lạnh run, cả người run rẩy, đôi môi trắng bệch. “Rất, rất lạnh.....”

Nam Cung Nghiêu vội mở lò sưởi, chuẩn bị nước nóng, để cô tắm trước. Sau khi cô ấy vào phồng tắm, mới đi vào phòng tắm khác.

Uất Noãn Tâm ngâm trong nước nóng hơn nửa tiếng, cơ thể lạnh băng mới từ từ ấm lên, máu cũng bắt đầu lưu thông lại.

Quần áo đã bị ướt hết, không thể mặc lại, đành phải quấn khăn tắm đi ra ngoài. Trong phòng đã bật điều hòa, ấm áp dễ chịu. Đèn tường tỏa ánh sáng màu vàng khắp căn phòng, rất ấm áp.

Nam Cung Nghiêu cũng tắm xong, vừa đi ra liền ôm cô lên giường. Một mảng lớn da thịt lộ ra, như con tôm lột.

Bởi vì thẹn thùng, co chân lại, giống như một hạt trân châu nhỏ đáng yêu, mặt ửng đỏ, làm cho anh ham muốn hận không thể biến thành sói ăn sạch cô.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 228: Khăn Tắm Rơi Xuống Rồi (H+)

Nam Cung Nghiêu lấy một ly trà sữa nóng, cầm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng bao lấy, sức nóng từ ly trà sữa, lan truyền khắp tay chân cô, ấm áp. “Uống đi sẽ cảm thấy thoải mái hơn đó.”

“Vâng” Cô hợp một ngụm. “Anh không uống sao?”

Anh nâng bàn chân nhỏ của cô lên, nhìn thấy bị trầy một mảng da, nhúu mảy lại, đứng dậy lấy hộp y tế.

Cô rút bàn chân về. “Không cần, chỉ bị trầy xước nhẹ thôi mà.”

Anh vẫn cố ý kéo bàn chân cô, đặt nó trên đùi anh. Lấy bông gòn tẩm nước thuốc, bôi nhẹ giúp cô. Cô đau đến nổi nhúu mảy lại, cúi đầu rên “xia.....”

“Đau không?”

“Vẫn, vẫn ổn, không đau lắm....”

Cô lại bướng bỉnh rồi! Anh khom lưng, thổi vài hơi vào bàn chân. “Hua.....” Sau đó, lại ngẩng đầu lên. “Thối một chút sẽ không đau nữa rồi.”

Uất Noãn Tâm liền mềm nhũn. Ai có thể nói với cô, người đàn ông ở trước mặt có thực sự là Nam Cung Nghiêu không? Anh cũng có lúc giống như người đang dỗ ngọt trẻ con sao? Thật khó tin, không thể tưởng tượng được mà!

“Lúc này anh vừa ôm lấy em, có chỗ nào bị thương không vậy?”

“Không có!”

“Xạo, em còn bị thương, sao anh lại không có chứ.” Uất Noãn Tâm sốt ruột muốn kiểm tra vết thương của anh, hai người đẩy qua đẩy lại.

Một lúc bất cẩn, Uất Noãn Tâm đè Nam Cung Nghiêu xuống giường.

Một lúc không cẩn thận, mà xui xẻo đến mức làm khăn tắm quần bên hông anh rơi xuống.

Càng xui xẻo hơn là, lúc hai người đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, thì khăn tắm của cô cũng lỏng dần....lỏng dần... lỏng dần....

Cho nên, hai người với tư thế nam trên nữ dưới, nhìn thẳng nhau.

Mặt Uất Noãn Tâm bị trêu một lúc liền đỏ ửng lên, tim đập thình thịch.

Còn Nam Cung Nghiêu lại rất ung dung, đôi mắt lộ ra nét cười, sáng chói, rực rỡ. Trêu chọc: “Uất Noãn Tâm, em cố ý mà!”

“Em, em không có....”

Cô thề, cô chỉ đơn thuần muốn kiểm tra vết thương của anh mà thôi. Tất cả những chuyện vừa xảy ra, chính cô cũng không biết, đều do ‘xui xẻo’ mà ra.

“Em có, em xem, em đang đè anh kia.”

Hơn nữa còn đè rất chặt, cơ thể của hai người như bánh răng, mỗi chỗ lồi lõm đều cực kỳ khớp nhau.

Ví như ngực của cô và lồng ngực của anh, nơi bí mật của cô và phân thân của anh.... Chỗ nào đó đang hiện ngang hùng dũng khí thế bừng bừng

dựng thẳng quốc kỳ lên.

Uất Noãn Tâm vô cùng lúng túng, một tay chống người dậy, một tay tìm khăn tắm của mình. Trên mặt nở nụ cười cực kỳ gượng gạo. “Chỉ là tai nạn, tai nạn, không không cần để ý đâu....”

“Phải không?” Nam Cung Nghiêu hí mắt lại, giống như một con báo mạnh mẽ đang săn mồi. Một cái lật người, đè cô dưới cơ thể mình. “Anh thích tai nạn này.”

Ngay sau đó, một nụ hôn nóng mặt đặt lên môi cô, sấm chớp vang ầm, ngọn lửa cháy ‘bùm bùm’ thiêu đốt hai người.

Uất Noãn Tâm lúc đầu còn hơi giãy giụa, nhưng rất nhanh chóng chìm vào trong cái hôn mạnh mẽ lại không thiếu đi sự dịu dàng này, sa vào từng chút từng chút một.

Lưỡi của anh linh hoạt quá mức, lúc thì tiến quân thần tốc, trêu chọc, lúc lại né trái tránh phải, làm cho cô theo không kịp, trong băng giá mang theo nhiệt độ ấm áp, lửa băng giao thoa nhau, vô cùng ngây ngất, vô cùng có sức hấp dẫn, Uất Noãn Tâm vốn không thể chống cự lại được.

Cô căng thẳng muốn chết, chỉ cảm thấy từng tế bào trên người đều xao động, gào thét, đầu gối đành phải cọ xát ở giữa đùi của anh, rất ngứa cũng rất tra tấn người khác, trêu chọc làm cho Nam Cung Nghiêu khó kiềm chế được ham muốn. Một tay phủ lên nơi bí mật của cô một cách rất tự nhiên, chìa một ngón tay ra, men theo đường nông của khe rãnh, ma sát làm thông.

Uất Noãn Tâm lúc này vang lên hồi chuông cảnh giác, vội vàng ngăn cản sự quấy nhiễu của anh, thở hồng hộc. “Không muốn.... ở đây không được....”

Mặc dù Nam Cung Nghiêu không quá hy vọng đêm nay sẽ là đêm của hai người, nhưng nửa đường dừng lại, với người đàn ông mà nói, là một sự tra tấn cực lớn, anh cố kiềm nén khát vọng tiếp tục xâm chiếm, dừng động tác tay lại. “Đừng sợ.... Anh sẽ không muốn em.... Anh chỉ muốn hôn em thôi.”

Sau đó cả cơ thể lẫn con tim đều chìm trong nụ hôn mãnh liệt đó, mặc dù ở bên dưới đã rất căng trướng, kêu gào muốn đi vào, nhưng tay cũng chỉ dừng ở trên phạm vi cơ thể cô, vuốt ve đôi thỏ ngọc của cô, xoa vòng tròn.

Thực ra ham muốn của Uất Noãn Tâm cũng đã bị khơi dậy, càng không muốn nhìn thấy anh khó chịu như vậy, trên cổ cũng đã nổi đầy gân xanh rồi.

Trong phút giây đó, thậm chí không muốn đếm xỉa đến điều gì, mà cho anh. Nhưng lý rất nhanh đã thức tỉnh cô, bây giờ không phải lúc thích hợp, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt để nói ra tất cả.

Chỉ có tiếng thở hỗn hển kết thúc nụ hôn này, Nam Cung Nghiêu ngã qua một bên, hai đôi mắt đỏ ửng nhuộm màu ham muốn, khắp người khó chịu giống như bị con sâu đục khoét. Bất đắc dĩ đưa mắt nhìn phân thân, nó vẫn còn hiên ngang đứng thẳng.

“Rất, rất khó chịu sao?”

“Vẫn ổn! Nhịn một chút sẽ hết thôi.” Anh nở một nụ cười an ủi cô, nhìn thấy vẻ mặt cô đầy áy náy, ôm lấy cô hôn một cái. “Ngốc à, không cần cảm thấy áy náy. Chuyện như thế này, cả hai bên phải tình nguyện mới cảm thấy vui vẻ, anh không muốn ép em.”

“Nhưng chỗ đó của anh.... vẫn chưa hạ xuống phải làm sao đây?” Trên ngọc long quần đầy gân xanh, căng đến nỗi giống như muốn nổ tung, kích thích to đến dọa người. Cô còn sợ nó sẽ bất thành linh phát nổ.

“Đợi thêm một lát nữa đi.” Nam Cung Nghiêu cũng đành chịu.

Trong lòng hai người đều đếm thầm một phút, nhưng mà, cờ đỏ vẫn sừng sững không ngã.

Uất Noãn Tâm nói nhỏ: “Bằng không em dùng cách khác giúp anh giải quyết nhé.”

“Cách gì?”

Cô đỏ mặt, rất lâu mới thốt ra một chữ. “Tay.”

Nam Cung Nghiêu lập tức phản ứng lại, bật cười. “Ngốc à! Em không cần làm như vậy!” Nhìn vẻ mặt của cô giống như người vợ nhỏ chịu ấm ức, anh sao đành lòng. “Hai người ngủ cùng với nhau, không nhất thiết phải làm chuyện kia. Có thể trò chuyện với em, anh đã rất vui vẻ rồi. Đừng nghĩ quá nhiều.”

“..... Vâng!”

Lại một phút nữa trôi qua, phân thân cuối cùng cũng không dựng lên nữa, vô cùng chán chường mềm xuống.

Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Đã mười một giờ rồi..... Ngũ Liên nhất định rất thất vọng..... Uất Noãn Tâm thầm thở dài. Anh đối xử với cô tốt đến thế, còn cô ngay cả chuyện đã hứa với anh cũng không hoàn thành được, thực sự rất xấu hổ. Chỉ hy vọng, ngày mai anh có thể nghe cô giải thích, bằng lòng tha thứ cho cô....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 229: Thổ Lộ Trong Ngày Sinh Nhật

Xa xa ở phía bên kia hồ Nguyệt Quang tại Đài Bắc, bữa tối lãng mạn dưới ánh nến đã được chuẩn bị xong. Nhạc công đang biểu diễn violon và đàn dương cầm.

Khăn trải bàn Scotland, trên bàn đặt một giá để nến bằng bạc, ánh trắng tinh mịn, bầu không khí tràn ngập hơi thở lãng mạn, tất cả tuyệt đẹp giống như trong truyện cổ tích.

Mà tất cả sự trang trí tỉ mỉ này, chỉ vì sự có mặt của một người.

Ngũ Liên đứng ở bên cạnh chiếc bàn, trên người khoác lên bộ đồ tây, khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng. Hiếm khi thu lại vẻ du côn như mọi ngày, tôn quý hiên ngang.

Ở bên cạnh anh, là một bó gồm chín mươi chín đóa hoa hồng kết thành chữ ‘tâm’, nở rộ mãnh liệt rực rỡ, giống như lửa cháy trong tim anh vậy.

Anh quét mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mười giờ năm mươi, chắc cô cũng sắp đến rồi.

Cả trái tim, hồi hộp đập.

Anh không muốn phải chờ đợi một cách vô nghĩa nữa, quyết định chọn hôn nay, thổ lộ với cô. Cho dù cô không chấp nhận, anh cũng muốn để cô biết lòng mình. Nếu như cô cần thời gian để suy nghĩ. Vậy thì, anh bằng lòng chờ.

Điện thoại đổ chuông, bên kia truyền đến tiếng trêu chọc. “Pháo hoa đã chuẩn bị xong rồi. Đã nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy cậu vì một cô gái bỏ nhiều tâm huyết như vậy, xem ra cậu thực sự động lòng rồi nha. Chẳng lẽ nào dẫn đến ra mắt để anh em bình phẩm đây?”

“Có cơ hội mà, cảm ơn, người anh em!”

Anh nhìn những trái bong bóng màu hồng treo bên cầu, ánh mắt tràn ngập sự chờ đợi.

Thời gian trong ‘bản ánh trăng’ từ từ trôi qua, một giây một phút qua đi, anh lại nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi.

Tại sao còn chưa đến? Không lẽ quên rồi sao?

Nhưng anh rất nhanh cảm thấy cô vốn không phải là người lừa dối, chẳng cần chờ đợi, sẽ tới trễ một chút. Chỉ cần có thể đến trước mười hai giờ là được.

Anh đợi tiếp, lại mười phút nữa trôi qua, mười một giờ bốn mươi.

Mất đi sự nhẫn nại, lo lắng cô gặp chuyện, vội vàng gọi điện thoại. Nhưng chỉ nhận được tiếng: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Chết tiệt! Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao? Ngũ Liên đang định đi tìm cô, thì bên đầu kia của cây cầu, xuất hiện một bóng người, từ từ đi về phía anh.

Anh vui vẻ chạy về phía trước, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì, người đó không phải Uất Noãn Tâm.

Cô ta rất cao, chỉ mặc một chiếc váy liền thân gợi cảm, làn váy thối bay về phía sau, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn. Mái tóc xõa bồng bên vai,

ting xảo tựa như búp bê. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa. “Ngũ thiếu đang đợi người sao?”

Ngũ Liên tự biết không có chuyện tốt, nhưng vẫn bình thản đối phó.
“Nhưng người tôi đợi không phải cô!”

“Tôi biết, người anh đợi là Uất Noãn Tâm! Đáng tiếc, cô ta không thể đến rồi! Bởi vì..... bây giờ cô ta đang quần quít bên Nam Cung Nghiêu.”

“Vậy cô không đi ngăn cản, đến đây làm gì?”

“Mừng sinh nhật cùng với anh nha! Mừng sinh nhật cô đơn một mình, đáng thương biết bao.” Cô ta thương hại vỗ lên mặt anh, anh né tránh. “Sao nào? Cô ta không nhớ anh rồi, vẫn còn vì cô ta giữ thân như ngọc, người khác không thể đụng vào sao? Không thấy ngu ngốc sao?”

“Đó không phải việc của cô, không cần cô bận tâm.”

“Ngũ thiếu thật lạnh lùng, tôi còn dày công giúp anh chuẩn bị một món quà đó.” Nam Cung Vũ Nhi lấy một bức thư trong túi ra, trong mắt lướt qua một tia lạnh lùng, cười nhạt.” Sinh nhật vui vẻ.”

Ngũ Liên nhận lấy, tim đột nhiên nhói đau, cảm thấy rất nặng nề.

Nhưng anh vẫn mở ra, bên trong quả nhiên là một bức ảnh khó coi.

Mặc dù giống như những gì anh đoán, nhưng hai dáng người trần trụi quần lấy nhau xuất hiện trong tầm mắt anh, anh vẫn bị tổn thương nặng nề, hận không thể chọc thủng đôi mắt của mình. Mắt rất đau, tim cũng rất đau, ghệt thở, run rẩy, co giật.

Không nghĩ tới, ngày sinh nhật của mình sẽ nhận được một món quà ‘tàn nhẫn’ đến vậy, điều này là cố ý tra tấn anh sao?

Mặc dù mặt mày xanh lè, đôi môi trắng bệch, anh vẫn không muốn mất phong độ trước mặt cô ta, bày ra dáng vẻ tao nhã bỏ tấm hình vào trong phong thư. “Chụp lén, là thủ đoạn tôi khinh thường nhất. Món quà này, tôi không thể nhận nổi rồi.” Dem nó quăng về phía cô ta.

Tuy rằng anh giả vờ rất khéo, nhưng Nam Cung Vũ Nhi vẫn nhìn ra. “Quá lãng phí tấm lòng của tôi rồi.”

“Tấm lòng của cô bốn thiếu đã nhận rồi.” Ngũ Liên bỏ hai tay vào trong túi quần, bàn tay siết chặt lại, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, mới nở một nụ cười.

“Cô làm như vậy, chẳng qua chỉ muốn kích động tôi, để tôi hợp tác với cô. Nhưng, tôi vẫn câu nói đó, tôi không hứng thú. Tôi đã có thể chấp nhận chuyện cô ấy là vợ của Nam Cung Nghiêu. Những thứ này với tôi mà nói không có chút sức sát thương nào. Cô cho rằng cô dùng những thủ đoạn đê tiện này, tôi sẽ mắc mưu cô sao?”

“Thủ đoạn của tôi đê tiện, nhưng nếu Uất Noãn Tâm không muốn, tôi cũng không thể cầm dao kề lên cổ cô ta, ép cô ta tìm Nam Cung Nghiêu, không phải sao? Quyền lựa chọn, là ở trên tay cô ta.”

Ngũ Liên bị nói trúng tim đen, nhắm chặt mắt lại, tức giận lại đau đớn, một giây cũng không thể giả vờ được nữa, quay người bỏ đi.

Nam Cung Vũ Nhi thừa thắng xông lên, đuổi theo sau anh. “Tôi đê tiện, nhưng ít nhất tôi còn vì mục tiêu của mình mà cố gắng. Còn anh, chỉ biết trốn tránh. Anh cho rằng anh làm bữa tiệc ánh nến như thế này để thổ lộ, cô ta sẽ chấp nhận sao? Đừng nằm mơ nữa, anh trong lòng cô ta, không khác gì một công cụ, anh không bằng một góc của Nam Cung Nghiêu.”

“Đừng cho mình là thánh thần, tự cho mình vĩ đại, thực ra anh thật đáng thương hại và yếu đuối, anh là người đàn ông vô dụng nhất tôi từng gặp.

Ngũ Liên, anh đứng lại cho tôi. Nếu anh bỏ qua cơ hội lần này, cả đời anh sẽ phải hối hận!”

Câu nói cuối cùng đó, đã khiến Ngũ Liên đứng ngay lại. Ánh mắt mâu thuẫn, đầy tranh đấu và do dự.

Anh khinh thường cô ta sử dụng thủ đoạn đê tiện, nhưng anh thực sự không đành lòng mất đi cô ấy không phải sao?

Không! Anh không cách nào chấp nhận được!

Nam Cung Nghiêu tuyệt đối không phải người có thể mang hạnh phúc đến cho cô, anh không thể mở to mắt nhìn cô nhảy vào hố lửa, anh phải cứu cô. Chỉ sợ rằng, cả một quá trình này cô sẽ bị tổn thương, khiến cô đau đớn.

Nam Cung Vũ Nhi lộ ra một nụ cười thắng lợi, cô ta biết, cô ta đã thành công có được một người cộng tác. Có anh ta, chiến thắng là điều hiển nhiên.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 230: Party Nóng Bỏng

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Uất Noãn Tâm đánh thức Nam Cung Nghiêu dậy, hai người cùng nhau xuống núi, chặn một chiếc xe taxi. Đợi đến khi hai người chạy đến hồ Nguyệt Quang thì waiter thông báo, đêm hôm qua Ngũ Liên đã rời khỏi. Cùng lúc đó Nam Cung Nghiêu có việc bận, không thể không đến công ty, cho nên Uất Noãn Tâm phải đi về nhà một mình.

Hít một hơi thật sâu, nhấn chuông cửa.

Cửa vừa mở, lập tức cúi đầu đưa hộp ngói sao may mắn ra. “Xin lỗi xin lỗi, hôm qua là lỗi của tôi. Đây là ngói sao may mắn tôi tự tay làm, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

“Sao lại đến thêm một người nữa rồi? Nhưng mà cô đến muộn rồi....” Người mở cửa là một cô gái chỉ mặc nội y, có vóc dáng chuẩn người mẫu. Xem cô như đưa ngốc liếc một cái, rồi quay người đi vào.

Uất Noãn Tâm có chút mộng lung, đi theo vào. Trong phòng bữa bãi, hẳn là vừa tàn party, hai người phụ nữ cả người trần như nhuộng nằm trên sofa, còn đang ngủ, bên má còn có một hộp bao cao su đã mở.

Không cần nghĩ cũng biết, ở đây hôm qua vừa xảy ra chuyện gì, trận chiến có bao nhiêu kịch liệt, trong bầu không khí tràn ngập mùi dâm đang.

Cô không khỏi nhú mày lại, tại sao lại như vậy chứ?

Ngũ Liên vừa từ phòng tắm đi ra, vừa lau tóc. “Em đã đến muộn rồi, party vừa kết thúc.”

Cô lú lười. “Ở đây, hôm qua....”

Anh nhún vai, thờ ơ ngồi xuống, châm điếu thuốc, mờ ám nháy mắt phải vời cô. “Bảo bối, không phải như những gì em đã nghĩ sao?”

“Nhưng không phải anh hẹn gặp tôi ở bên hồ Nguyệt Quang sao?”

“Đúng đó, em không đến, cho nên tôi tìm mấy cô gái mở party rồi. Nếu như em thích, tối nay lại mở thêm một lần nữa? Năm người, hẳn là rất kích thích nha.”

Người phụ nữ vừa mở cửa lúc này ôm Ngũ Liên từ phía sau, làm nũng lấy lòng. “Ngũ thiếu thật lợi hại nha.” Điểm nhẹ lên mũi anh. “Y như lời đồn ‘một đêm bảy lần’, quả nhiên danh bất hư truyền mà”

“Đương nhiên rồi, cũng không nhìn coi bốn thiếu là ai. Có cô bạn người mẫu nào khác không, giới thiệu cho bốn thiếu biết luôn.”

Ngũ thiếu, thật hư....”

Uất Noãn Tâm nhìn Ngũ Liên ở trước mắt thoải mái phóng dăng, bừa bãi không chịu được cảm thấy rất xa lạ, không phải người mà cô quen biết.

“Anh, anh tại sao đột nhiên lại trở nên như vậy chứ?”

“Thay đổi? Tôi không hề thay đổi! Mà là em! Lúc em mới biết tôi, không phải tôi cũng như vậy sao?” Ngũ Liên không quan tâm mà nở nụ cười xấu xa. “Ồ..... Tôi biết rồi, có thể gần đây tôi không có hứng thú đùa giỡn với phụ nữ, để em hiểu lầm tôi là ‘người đàn ông ăn chay’. Tôi là đàn ông, tôi có nhu cầu, đương nhiên phải tìm phụ nữ rồi. Không lẽ, tôi phải giống như dây leo, suốt ngày ở trong nhà xem tivi chơi máy bay à?”

Anh ngang ngược cười to, lời nói đầy trắng trợn, cũng coi đây là niềm vui, đắc ý, liếc mắt đưa tình với người phụ nữ bên cạnh.

“Nói đi cũng phải nói lại, em đang kinh ngạc điều gì chứ? Em cũng không phải bạn gái tôi, tôi chơi đùa như thế nào, cần em phải quản sao?”

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao.com

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Uất Noãn Tâm không muốn tiếp tục nhìn anh phóng đặng bữa bãi, để bình thủy tinh trên bàn. “Mặc kệ ra sao, hôm qua lỡ hẹn với anh là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh. Trong này là ngôi sao may mắn, tôi tự tay là cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi. “Anh với bạn gái anh vui vẻ đi nhé!”

Xoay người, bước nhanh ra ngoài.

Ngũ Liên đứng dậy muốn đuổi theo, người phụ nữ bên cạnh cứ như con bạch tuột quấn lấy anh. “Ngũ thiếu, đuổi theo cô ta làm gì? Em hầu hạ anh được rồi....”

Ngũ Liên bắt lấy tay cô ta, đẩy ra, gào thét. “Cút...”

Tại sao nhìn cô buồn, chính mình còn buồn hơn sao chứ? Là cô lỡ hẹn trước, là cô không quan tâm anh, ngược lại tại sao anh lại áy náy như vậy chứ?

Uất Noãn tâm chạy về nhà mình, vỗ ngược mở dốc, vẫn không thể tin chính mình vừa nhìn thấy điều gì.

Người đó không phải Ngũ Liên.... không phải....

Nhưng...

Người đó chính là anh mà!

Có lẽ cô đã quen mặt dịu dàng của anh, dần dần quên đi trong người anh ẩn giấu một con sói, không phải người hiền lành. Chính anh cũng từng nói, con người thật của anh, chính là bộ dạng lúc cô mới quen anh kia sao? Báo đạo, dâm loạn, tàn nhẫn!

Nhưng cô vẫn không có cách nào chấp nhận được!

Di động đột nhiên đổ chuông, cô giật mình hết hồn, đợi một hồi mới nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến tiếng chát vắn của Nam Cung Nghiêu. “Về nhà rồi sao?”

“Vâng!”

“Tên bại não kia có ăn đậu hũ em không?”

“Không có!”

“Thật chứ? Vậy cậu ta không trách em sao?”

“Không có!”

Có lẽ anh có hơi không tin, không nói chuyện một hồi lâu.

“Anh ấy..... hình như có hơi kỳ lạ.....” Uất Noãn Tâm do dự mở miệng, trong đầu cứ nghĩ lại cảnh anh đang liếc mắt đưa tình với người phụ nữ kia.

“Kỳ lạ như thế nào?”

“Em không biết, có lẽ em nghĩ quá nhiều rồi! Anh đang trên đường đến sân bay sao?”

“Sân bay?”

“Đúng vậy! Không phải anh phải xuất ngoại một tháng sao?”

“Không có! Ai nói với em chứ?”

“Không, không có gì!” Vũ Nhi chắc chỉ muốn kích thích cô một chút thôi. “Em muốn nghỉ ngơi một lát!”

Từ sáng đến giờ, liên tục chạy gấp rút, ngồi xe, không ngờ khi trở về lại chứng kiến cảnh đó, sức cùng lực kiệt rồi, cần phải có thời gian tiêu hóa.

.....

Tan ca, Nam Cung Nghiêu chạy thẳng đến nhà Uất Noãn Tâm. Tìm một nơi đỗ xe, đang tính lái xe vào. Một chiếc thể thao Lotus chói mắt như lửa đột nhiên bay đến, xoay một vòng, nghênh ngang chiếm lấy chỗ đỗ xe của anh.

Ngũ Liên xuống xe, hai bên tay trái phải ôm hai cô người mẫu tóc vàng, dáng vẻ lông bông nói: “Thật ngại quá, chiếm mất chỗ đỗ xe của anh rồi. Nhưng mà ai kêu anh chậm chạp, do dự không quyết, đồ vật rất dễ bị người khác cướp mất nha!”

Nam Cung Nghiêu nghe ra ẩn ý trong lời nói của anh, chỉ là lười đáp lại, tìm một chỗ đỗ xe khác.

Bốn người cùng đi vào thang máy, trong lúc đó Ngũ Liên cũng thỉnh thoảng rủ rỉ bên tai người đẹp trong lòng, lời nói lộ liễu, có lúc cũng không quên làm những động tác hạ lưu.

Nam Cung Nghiêu biết Uất Noãn Tâm nói điều ‘kỳ lạ’ là gì rồi. Trước khi Ngũ Liên vào nhà, gọi anh.

Anh để cho người đẹp vào nhà đợi trước, hết sức lưu manh bỏ tay vào túi, hỏi: “Nam Cung tổng tài, có gì chỉ giáo sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 231: Trong Lòng Chỉ Có Anh

Nhìn thấy bộ dạng Ngũ Liên lông bông, Nam Cung Nghiêu nổi giận: “Cậu lại muốn giở thủ đoạn bịp bợm gì nữa đây?”

“Thủ đoạn bịp bợm gì chứ?” Về mặt Ngũ Liên không hiểu, vô tội, nhưng mặt mày vẫn toát ra một lòng khí không đứng đắn. “Bản thân anh chậm chạp, tôi nhìn thấy chỗ đỡ, thì tự nhiên tôi chạy vào đó thôi, không lẽ ngay cả việc này cũng nổi giận như vậy sao? Lại muốn dùng vũ lực bắt tôi xin lỗi anh sao?”

“Cậu ít có giả vờ đi!” Anh chướng mắt nhất khi nhìn thấy cậu ta như vậy, giả vờ giả vịt còn muốn giả làm kẻ đang lên cơn à?

Ngũ Liên “hey” một tiếng. “Không biết tôi lại chọc vào chỗ nào của anh rồi? Tôi mang phụ nữ về nhà mình cũng cần anh quản sao? Anh cho mình là ai chứ? Cảnh sát quốc tế sao?”

“Tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất đừng giở trò, nếu không tôi không để yên cho cậu đâu.”

Ngũ Liên bước bước vài bước chậm rì về phía trước, giương mắt nhìn thẳng anh, nhếch môi nở nụ cười giễu. “Nam Cung Nghiêu, anh không cảm thấy mình rất nhàm chán sao? Tôi đối xử tốt với Uất Noãn Tâm, anh lại cảnh cáo tôi đừng dây dưa với cô ấy. Bây giờ tôi chuyển mục tiêu, chơi đùa với người phụ nữ khác, anh lại nói tôi giở trò. Nực cười!”

“Ngũ Liên tôi từ lúc sinh ra đến giờ, vẫn chưa từng sợ ai, sự uy hiếp của anh, không có tác dụng gì với tôi hết, bốn thiếu muốn gì, anh không nhúng

mũi vào được đâu! Nếu như anh biết sợ rồi, thì lấy dây mà trói Uất Noãn Tâm lại, hai mươi bốn giờ không rời khỏi một bước. Nếu không, đừng đến làm phiền tôi!”

Sự tức giận của Nam Cung Nghiêu chính thức bị khơi dậy, dấm một dấm về phía Ngũ Liên, trong nháy mắt anh quay đầu, tao nhã cúi thấp xuống dưới nách anh, ngón tay nhẹ nhàng đưa ra phía sau. Nhấn vào chuông cửa. Liền nở nụ cười hư hỏng. “Anh vẫn còn muốn đánh sao?”

Tiểu nhân để tiện! Cơn giận còn sót lại của Nam Cung Nghiêu chưa tan hết, nhưng vẫn kìm nén hạ nấp dấm xuống.

Uất Noãn Tâm mở cửa, nhìn thấy hai người đứng đối mặt nhau, cảm thấy bầu không khí có gì không đúng. “Hai người....”

Ngũ Liên nở nụ cười cực kỳ vui vẻ, mặt mày cực kỳ không đứng đắn. “Em có khách đến, tôi không quấy rầy nhé.” Gây sự tông vào Nam Cung Nghiêu, tao nhã quay về nhà mình.

Đồ ẻo lã vô dụng, chỉ biết dựa vào phụ nữ. Nhưng anh cũng không hấp tấp, muốn trị cậu ta, anh còn rất cơ hội mà! Nam Cung Nghiêu cười lạnh, dập tắt tức giận, bước vào nhà Uất Noãn Tâm.

“Sao anh lại đến đây?”

“Nhớ em, thì đến thôi.” Nam Cung Nghiêu quét bỏ thái độ thù địch lúc này, vẻ mặt dịu dàng ôn hòa, ôm nhẹ lấy cô. “Vừa mới làm cơm sao? Hình như anh đến rất đúng lúc thì phải.”

“Anh và Ngũ Liên.... Lúc này....”

“Không có gì, vừa hay gặp ở thang máy, cùng nhau đi lên thôi.” Nam Cung Nghiêu nói băng quơ cho qua. Anh cũng không muốn giống lúc trước, cứ lấy quan hệ của hai người ra tức giận, như vậy chỉ khiến chính

mình trở thành người ngang ngược thích gây sự trong lòng cô mà thôi. Lúc cần thiết, anh cũng phải biết khéo léo đưa đẩy.

“Ờ....” Lúc này rõ ràng cảm thấy sát khí rất nặng. Được cái trên mặt hai người không bị thương, chắc hẳn không có đánh nhau.

Uất Noãn Tâm dọn chén đĩa, bới cơm cho Nam Cung Nghiêu. “Không biết anh sẽ đến, cho nên chỉ làm hai món. Nếu như không đủ, em sẽ làm thêm.”

“Không cần, như vậy đã không tồi rồi!” Nam Cung Nghiêu trêu chọc. “Mỗi món đều làm nhiều như vậy, quả nhiên sức ăn rất lớn.”

“Đâu có đâu, chuẩn bị để ngày mai mang đến công ty làm bữa trưa.”

Uất Noãn Tâm ăn một chút cơm, chần chờ hỏi: “Lúc vừa mới lên lầu, anh có cảm thấy..... Ngũ Liên có gì lạ không?”

Nam Cung Nghiêu dừng đĩa lại, lông mày nhíu lại. “Chúng ta phải nói chuyện của cậu ta trong lúc ăn cơm sao?”

“Xin lỗi, anh tức giận sao?”

“Không có! Chỉ cảm thấy có hơi buồn nôn. Điều em gọi kỳ lạ, là chỉ cậu ta dẫn hai người phụ nữ nước ngoài về nhà sao?”

“Lại dẫn về sao?” Ba ngày liên tiếp, đêm nào anh cũng hoạt động. Mỗi buổi tối, đều nghe thấy tiếng nhạc náo nhiệt của party từ nhà anh vọng ra, thỉnh thoảng..... còn có tiếng phụ nữ rên rỉ. Không khỏi lo lắng cho hành động phóng túng như vậy của anh, rất có nguy cơ kiệt sức mà chết.

“Đó không phải phong cách thường ngày của cậu ta sao?”

“Nhưng mà.....”

“Anh biết em muốn nói gì, em cho rằng cậu ta không phải người thoải mái phóng túng như biểu hiện bên ngoài. Nhưng đó chẳng qua vì cậu ta chơi đùa với phụ nữ quá nhiều, nhất thời chán chê, cho nên mới tập tưng hỏa lực đối phó em, ngụy trang thành người tốt mà thôi. Em mặc kệ cậu ta, cậu ta mất hứng thú, tự nhiên sẽ quay trở lại lối sống trước kia thôi. Thời gian quen biết của hai người không dài, em cũng không hiểu rõ cậu ta. Cậu ta vốn đã cuộc sống riêng của mình, chỉ thấy hứng thú nhất thời với em mà thôi. Bây giờ không còn cảm thấy mới mẻ nữa, tiếp tục phóng túng, là chuyện bình thường thôi.”

Lòng Uất Noãn Tâm khó chịu, không muốn tin Ngũ Liên là người giống như những gì anh nói.

Nam Cung Nghiêu ngồi im quan sát phản ứng của cô. Quả thật, anh đã nói dối, anh biết rất rõ, Ngũ Liên chỉ nhất thời hứng thú nhưng vẫn có tình cảm thật lòng. Nhưng anh không thể xác định, sự ‘tình cảm thật lòng’ của Ngũ Liên có thể kéo dài được bao lâu. Cho dù anh không yêu Uất Noãn Tâm, cũng không để cho hai người đến với nhau, cậu ta không phải là người có thể ủy thác cả đời.

Anh cố ý nghiêm mặt lại, giả vờ tức giận. “Sao nào? Cậu ta chơi đùa với phụ nữ, em ghen sao?”

Cô cười gượng gạo. “Không phải! Được rồi, không có chuyện gì, ăn cơm đi!”

“Noãn Tâm....” Anh bỗng nhiên dịu dàng gọi cô. “Đừng nghĩ đến cậu ta nữa, được không? Anh không muốn giữa chúng ta có người thứ ba. Anh biết như vậy rất ích kỷ, nhưng anh vẫn hy vọng, trong lòng em chỉ có anh.”

“Vâng! Tình cảm của em với Ngũ Liên, chỉ xuất phát từ tình bạn....”

Anh để ngón trỏ trên môi cô. “Đừng nhắc đến cậu ta. Anh không muốn nghe tên của cậu ta thêm lần nào nữa.”

Uất Noãn Tâm thu dọn chén đĩa, từ trong nhà bếp đi ra, thấy Nam Cung Nghiêu đang mặc áo vest, có hơi luyến tiếc. “..... Anh phải đi sao?”

“Ừ! Công ty vẫn còn chút việc phải xử lý.” Ánh mắt Nam Cung Nghiêu né tránh. Anh gạt cô, công ty vốn không có việc, mà là Vũ Nhi không khỏe, anh phải về chăm sóc.

Uất Noãn Tâm có thể nhìn ra một chút gì đó từ trong ánh mắt trốn tránh của anh, nhưng không bối mót, chỉ giúp anh sửa lại caravat. “Vâng! Chạy xe cẩn thận một chút.”

Đưa anh đến thang máy, hôn nhẹ tạm biệt. Cho đến khi thang máy cho biết đã xuống đến tầng trệt, mới về nhà. Thầm thở dài, tình trạng ‘phòng không gối chiếu’, đến khi nào mới kết thúc đây.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 232: Anh Không Muốn Em Sao?

Nam Cung Nghiêu chạy vội về nhà, Nam Cung Vũ Nhi nói là dạ dày của cô ta có hơi buồn nôn, ăn chén cháo thì ngủ rồi.... Đương nhiên, vẫn cần Nam Cung Nghiêu ở bên cạnh cô ta, làm ‘gối ôm hình người’ cho cô ta.

Nửa đêm, Nam Cung Nghiêu đang ngủ say, mơ màng cảm thấy có người đang sờ nơi dưới thân của anh, anh lập tức tỉnh lại. Kinh ngạc nắm lấy bàn tay kia. “Vũ Nhi, em đang làm gì vậy?”

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng ngời, đôi người của Nam Cung Vũ Nhi cũng sáng khiến người khác kinh ngạc, khóe môi cong lên nở nụ cười mê hồn. “Anh từng có nhiều người phụ nữ như vậy, không lẽ không biết em đang làm gì sao?”

Nam Cung Nghiêu nhú mày. “Đừng gây rối nữa, mau ngủ đi!”

“Em không gây rối, từ năm mười bốn tuổi, em vẫn một mực chờ đợi cho đến đêm nay, em muốn trở thành người phụ nữ của anh!” Giọng nói của cô ta rất dịu dàng rất quyến rũ, lại tràn đầy quyết tâm mãnh liệt.

Bàn tay phải phủ lên vùng kín của anh, vuốt ve, vỗ về một cách thành thạo. “Anh xem.... nó cũng cứng rồi..... không lẽ anh không muốn em sao?”

“Vũ Nhi!”

“Hử.... có nhiều đêm, anh đều cứng lên.... nó còn thành thật hơn anh nhiều.” Nam Cung Vũ Nhi dùng ánh mắt hấp dẫn anh, quyến rũ anh, từ từ

cởi áo ngủ của mình.

Bên trong không mặc gì, cơ thể hoàn mỹ không chút khiếm khuyết cứ như vậy phơi bày trước mặt anh.

Một cơn sóng lớn đen xì nổi cuồn cuộn trước ngực, gợi cảm lại mê hoặc. Nụ hoa ở trước ngực dựng thẳng lên, then thùng trắng nõn, chờ đợi người ta đến hái.

Vòng eo tinh tế, hai bên rốn có xăm hình một con phượng hoàng, như ẩn như hiện, muốn giương cánh bay lên, rất mê người, cùng với bụi rậm kia, tất cả đều hoàn mỹ, cô ta đúng là báu vật trời sinh.

Thối nát mà lãng lợ, phóng dăng lại ngây thơ, cả người tản ra vẻ đẹp kỳ dị. Khóe mắt nhếch lên, tản ra toàn bộ sức hấp dẫn vô cùng quyến rũ, trong sáng mà xinh đẹp, làm cho đàn ông không thể không động lòng.

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu lắng đọng một tia u ám, ánh mặt đột nhiên trở nên nóng rực, nhịp tim trong phút chốc dừng đập.

Khi thấy người phụ nữ mình yêu nhiều năm cứ trần trụi như vậy phơi bày trước mặt anh, cái cảm giác hấp dẫn này, quả thực không thể chống cự lại. Hơn nữa, anh còn là đàn ông.

Nam Cung Vũ Nhi nở nụ cười cực kỳ mê hoặc, ánh mắt ngang nhiên liếc nhìn phân thân của anh, đặc ý cười. “Anh xem, nó càng ngày càng cứng rồi kìa....” Từ từ ngồi xuống bên cạnh anh, vừa dùng ánh mắt quyến rũ, vừa chậm rãi cúi người xuống, đến gần má anh, hà hơi vào. “Anh không muốn em sao? Hử?”

Hô hấp của Nam Cung Nghiêu ngày càng khó khăn, quay mặt qua chỗ khác. “Vũ Nhi, đừng như vậy!” Tiếng nói của anh khàn khàn, giọng nói căng như dây cung.

“Anh vẫn mạnh miệng đến vậy....” Nam Cung Vũ Nhi cười nhỏ, trở tay tấn công xuống phân thân của anh, khiến cho anh như một luồng điện giật run rẩy. “Ừm...”

“Nghieu.... em yêu anh rất nhiều rất nhiều năm, em biết, anh cũng yêu em. Để em làm người phụ nữ của anh, được không?”

Giọng nói của cô ta vô cùng mềm mại, mang theo một sự cầu xin và buồn phiền. Nhẹ nhàng cắn lấy vành tai anh, chiếc lưỡi linh hoạt xoay tròn trong ốc tai của anh, liếm láp, anh căng thẳng nắm chặt ra giường, muốn đẩy cô ta ra, nhưng cả người không có sức, khắp người như bị thiêu đốt.

Chỉ có thể cố gắng chịu đựng, rất khó chịu.

Xương quai xanh trắng nõn quyến rũ, da thịt láng mịn bóng loáng, đường rãnh sâu và sát nhau, ma sát, tất cả mọi phía đều kích thích anh.

Đôi môi mọng, cuối cùng cũng dừng ở trên môi anh, nhẹ nhàng cắn mút, luồng nhiệt từ đầu lưỡi phác họa trên môi anh, nụ cười yêu kiều, nở ra để dụ dỗ anh, chiếc lưỡi thơm tho thâm nhập, đi vào trong miệng anh, dây dưa với lưỡi anh ở nơi dày đặc mùi hương nam tính, lấy hết mọi khả năng có thể để khiêu khích anh.

“Vũ Nhi..... đừng, đừng như vậy.....”

“Rõ ràng anh cũng rất muốn em, không phải sao? Tại sao phải cố gắng đè nén xuống? Chỗ đó.... sắp phát nổ rồi....”

Cô ta nở nụ cười yêu nghiệt, cầm lấy tay anh, xoa lên chính nụ hoa của mình, vuốt ve, nắm lấy, miệng phát ra thoải mái phát ra tiếng rên rỉ.

“Ừm...a ... Nghieu, cầu xin anh muốn em.... muốn em.... để em trở thành....”

Chống cự, đã trở thành một chuyện cực kỳ đau khổ, Nam Cung Nghiêu khó có thể chống lại, thậm chí còn từ từ đáp lại cô ta. Một tay giữ chặt lấy ót cô ta, đè về phía mình, tay còn lại xen sâu vào trong làn tóc của cô ta. Nụ hôn này, ngày càng dai dẳng. Lửa nóng bùng nổ.

Nhưng ngay lúc này, trong đầu anh đột nhiên lóe lên khuôn mặt của một người.

Trong giây lát, lại nhớ đến căn biệt thự âm u lạnh lẽo kia, hai thi thể nằm trong vũng máu. Một cô bé ba bốn tuổi đang ôm con gấu winnie pooh, hoảng sợ nhìn mình.

Như gặp tiếng sét kinh hoàng!

Anh dùng sức đẩy Nam Cung Vũ Nhi ra, sức quá lớn, làm cô ta suýt ngã xuống đấy, kinh ngạc nhìn anh. Không rõ trong một giây trước anh còn đang mạnh mẽ phản ứng lại, tại sao đột nhiên lại đối xử với mình thô bạo như vậy.

“Nghiêu....”

“Vũ Nhi, anh không thể muốn em!” Gân xanh trên cổ Nam Cung Nghiêu ‘thình thịch’ đập, hai tay nắm chặt lại, đau khổ như bị trùng độc xông đến, cắn xe tim anh.

“Vì sao chứ?” Nam Cung Vũ Nhi đau khổ lại nhục nhã. Cô ta đã hạ thấp mình như vậy để quyến rũ anh, tại sao anh vẫn còn chống lại như vậy chứ?

“Anh không thể!”

“Bởi vì Uất Noãn Tâm sao? Anh yêu cô ta sao? Cho nên mới không muốn em sao?”

Nam Cung Nghiêu im lặng. Trong giây phút kia người đầu tiên anh nghĩ đến quả thực là cô ấy, anh không thể phản bộ cô ấy. Nhưng anh cũng có nguyên nhân khác, là anh giết chết ba mẹ của Vũ Nhi. Nếu như sau này cô biết cô mang chính mình cho một tên sát thủ lạnh lùng giết chết cha mẹ mình, cô nhất định sẽ đau đớn không muốn sống, anh không thể khiến cô đau khổ như vậy.

Nam Cung Vũ Nhi suy sụp, kêu gào như điên loạn. “Tại sao hả? Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Cô ta chẳng qua chỉ là một con cờ để giao dịch trong chính trị, anh sao có thể yêu cô ta chứ? Tại sao lại đối xử với em tàn nhẫn như vậy chứ?”

Nhảy bổ lên căn xé xô đẩy đánh loạn. “Anh rút cho tôi.... rút đi.... tôi không muốn nhìn thấy anh! Rút!”

Nam Cung Nghiêu lặng lẽ nhìn cô ta, xoay người rời khỏi, để cô ta một mình đứng im tại chỗ, ôm lấy đầu khóc.

Trời gần sáng, đôi mắt sưng đỏ của Nam Cung Vũ Nhi tản ra một sự căm hờn khát máu.

Uất Noãn Tâm, tôi có chết cũng không tha cho cô!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 233: Hành Vi Phóng Túng

Từ sau lần lỡ hẹn sinh nhật, Uất Noãn Tâm vẫn còn cảm thấy áy náy với Ngũ Liên, rất muốn bù đắp lại. Nhưng bên cạnh anh luôn có các cô gái khác nhau ra vào, cho nên cô không có cơ hội. Buổi sáng ngày chủ nhật, vừa sáng banh mắt cô nhìn chăm chăm, cũng không thấy có người phụ nữ nào đi ra. Cho đến gần trưa, mới nhấn chuông cửa nhà anh.

Năm phút trôi qua, Ngũ Liên mới mở cửa, đầu tóc rối loạn, còn buồn ngủ, nhưng vẫn còn rất đẹp trai, đáng vẻ lưỡi biếng. Uể oải dựa vào cạnh cửa, chỉ mở một con mắt. “Có chuyện gì sao?”

Uất Noãn Tâm lại có chút căng thẳng. Mấy ngày không nói chuyện, liền có hơi lấy làm lạ, mở miệng nhưng không biết phải nói gì.

“Không có chuyện gì tôi ngủ tiếp đây!”

“Đợi đã.... tôi định mời anh qua nhà ăn cơm trưa.”

“Nhưng tôi rất mệt, muốn đi ngủ.”

“Ờ...” Uất Noãn Tâm nhất thời có hơi thất vọng. “Vậy anh ngủ tiếp đi!”

“Đứng lại! Không ăn cơm trưa được, không phải vẫn còn cơm tối sao? Sáu giờ tối gặp!”

“Ừ!” Uất Noãn Tâm đi một chuyến đến siêu thị mua đồ ăn, rất có lòng chuẩn bị một bàn cơm, ngồi chờ Ngũ Liên. Cho đến sáu giờ rưỡi, đại thiếu

gia mới xuất hiện, ngã nghiêng ở cửa, nở nụ cười cực kỳ đẹp về phía cô, chào hỏi một cách hư hỏng. “Hi! Em yêu.”

Tim Uất Noãn Tâm ngừng đập một hồi.

Không biết có phải mấy ngày không gặp hay không, hôm nay thực sự bị anh làm cho hoảng sợ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng, quần âu, rất thản nhiên mà đứng ở chỗ đó, nở nụ cười xấu xa với cô.

Thông thường thì, cô cảm thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu hồng phần rất ảo lá, nhưng Ngũ Liên mặc lên, sự phong độ kia, thì khỏi phải bàn rồi. Chỉ có một từ, không phải gọi “Boy over flower” sao? Có lẽ ông trời đặc biệt ban cho anh. Anh cứ nở nụ cười không đứng đắn như vậy, khuôn mặt đẹp, làn da trắng, đôi mày rậm hơi gọn sóng, đôi mắt như tính tú, rực rỡ sáng ngời, đôi môi đỏ, như cánh hoa đào, đẹp không chịu được, thanh lịch nhàn nhã.

Không thể không cảm thán sự ưu ái của thượng đế với anh, dường như mọi thứ tốt nhất đều có trên người anh, vì thế mới có tồn tại một người đàn ông hoàn mỹ như anh vậy.

Đương nhiên, cô chỉ đang nói đến ngoại hình thôi!

“Anh đến rồi!”

“Hiếm khi được em mời ăn cơm, tôi sao có thể không nể mặt chứ?” Anh cứ coi đây như nhà mình, nghênh ngang đi vào, đặt mông ngồi xuống, bắt chéo hai chân. “Năm món ăn một món canh, không tệ nha! Phát lương rồi à!”

“Không có!”

“Vậy sao lại hào phóng đến vậy chứ? Tôi nhớ rõ em rất keo kiệt mà!”

“...” Uất Noãn Tâm không có lời nào để nói. Mấy ngày không gặp, miệng mồn vẫn độc địa như vậy, không chế giễu thì miệng anh sẽ ngứa chắt?

“Ăn cơm thôi mà, anh nhiều lời thế!”

“Cắt!”

“Hôm sinh nhật anh, tôi vốn muốn chạy qua đó, nhưng mà...”

“Nhưng em chọn đến nơi hẹn Nam Cung Nghiêu, đúng không?”

“...Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, anh nghe tôi giải thích, thực ra...”

“Đủ rồi! Không cần thiết!” Tuy điệu bộ Ngũ Liên lông bông, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra một sự lạnh lẽo. “Em cứ luôn tìm đủ mọi cớ, tôi không phân biệt được thật giả. Với lại, cũng chỉ là một cái sinh nhật thôi, cũng không có chuyện gì to tát cả. Em không đến, tôi mở party tình ái càng vui vẻ hơn.”

Tuy mặt anh tỏ ra không có gì, nhưng Uất Noãn Tâm càng cảm thấy anh đang cố ý làm bộ, cô càng áy náy hơn.

“Không cần biết như thế nào, tôi vẫn nợ anh một lời xin lỗi. Bữa cơm này, coi như một sự bồi thường nhỏ của tôi, anh có thể tha thứ cho tôi không?”

“Trên thế giới không phải bất cứ chuyện gì sau khi xảy ra nói lời xin lỗi thì có thể bù đắp được, tổn thương đã tạo thành, nói nhiều hơn lời tha thứ cũng vô dụng! Bởi vì, vết sẹo đã nằm ở đây!”

Anh nghiêm túc nói câu đó, vài giây sau, đột nhiên cười. “Xem bộ dạng em nghiêm túc chưa kìa, tôi đùa thôi mà, Tôi thực sự không để ý chuyện

em lỡ hẹn, em cũng có người nhà của em. Tôi chỉ là một người ngoài, có thể so với ông xã em sao?”

“Anh thực sự nghĩ vậy sao?” Nhưng sao cứ cảm thấy, anh càng nói không để ý thì lại càng để ý nhỉ?

“Đương nhiên! Em cũng nhìn ra mà, mấy ngày nay vui vẻ biết bao nhiêu.”

“Nhưng tôi cảm thấy người đó không phải anh.”

“Không phải tôi thì là ai? Vật nhỏ à, để tôi nói em biết, đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Lúc trước tôi nhàm chán đến phát sợ, mới tốn nhiều công sức như vậy trên người em, tôi lại hiểu lầm đó là thích, nhưng sau này phát hiện chẳng qua đầu óc bị chập mạch trong phút chốc thôi. Chỉ vì một cọng cỏ mà bỏ lỡ cả khu rừng rậm, tôi thực sự là không được!”

“Được rồi, cứ coi như anh đang nói thật đi, cũng phải chú ý đến sức khỏe. Đêm nào anh cũng như vậy, tôi thực sự lo lắng cơ thể anh ăn không tiêu đó.”

“Tất nhiên rồi, tục ngữ có câu ‘chỉ có con trâu mệt chết, không có đất canh xấu.’ Tôi cũng không muốn làm cho thận mệt chết. Bằng không vậy đi, em mỗi ngày tiêm canh bốn thận tráng dương, để tôi tăng thêm chút sức chiến đấu!”

Uất Noãn Tâm liếc mắt xem thường, không có cách nào nói chuyện với anh mà.

“Anh muốn làm sao thì làm, tôi mặc kệ!”

“Đừng mà! Những người phụ nữ khác chỉ yêu tiền và thân thể tôi, chỉ có em quan tâm tôi. Nếu ngay cả em cũng mặc kệ tôi, tôi rất đáng thương đó!”

“Anh sai rồi, tôi còn yêu tiền của anh hơn mấy người phụ nữ kia! Tôi như vậy gọi là bỏ con cá nhỏ, để bắt con cá lớn đó!”

Ngũ Liên mỉm cười. Nếu quả thực như vậy, càng hay, anh cũng không cần phải đau khổ như vậy. Anh đã làm hết tất cả mọi chuyện mà anh tự cho mình mãi mãi không thể làm được, nhưng vẫn không thể làm cho cô yêu anh. Cái cảm giác thất bại này, không dễ chịu chút nào!”

Anh biết khoảng thời gian này chính mình rất bừa bãi, để mình dần thân vào tình ái, để quên cô đi, nhưng không làm giảm bớt chút đau khổ nào, ngược lại chỉ khiến chính mình càng thêm trống rỗng, hoàn toàn mất đi cảm giác hứng thú làm chuyện đó. Bây giờ ngay cả phụ nữ cởi sạch đồ nằm trước mặt anh, cũng chỉ làm anh cảm thấy ghê tởm, một chút kích thích cũng không có.

Quá đau khổ rồi!

Bỗng nhiên không biết phải đối mặt với cô như thế nào, chỉ biết trốn tránh.

“Buổi tối còn có hẹn, tôi đi trước đây!”

“Nhưng anh vẫn chưa ăn xong cơm mà!”

Anh giả vờ phóng túng trả lời. “Em nói xem đàn ông sẽ thỏa mãn ở trên trước hay ở dưới?” Vẫy tay, bỏ đi.

Uất Noãn Tâm đứng im tại chỗ, không biết vì sao, rất đau lòng.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 234: Ngũ Liên Thổ Lộ

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Ngũ Liên không đến tìm Uất Noãn Tâm, mà cô cũng không chủ động tìm anh, hai người cũng không chạm mặt nhau. Không biết có phải thời gian làm việc và nghỉ ngơi trái ngược nhau, anh ban ngày ở nhà tối thì ra ngoài, hay là..... anh không hề trở về nhà lần nào.

Lúc đầu, Uất Noãn Tâm không thấy quen, mỗi lần đi qua cửa nhà anh, đều muốn nhấn chuông. Nhưng nghĩ đến thái độ và hành động của anh, lại chùn bước. Rồi từ từ cũng quen dần. Thời gian bình thản trôi như nước chảy, cứ như vậy hơn nửa tháng trôi qua.

Hôm nay vừa hay lại là cuối tuần, được nghỉ ở nhà, đang định xem phim, thì đột nhiên Trần Nhiên gọi đến. Giọng nói của cô ấy nghe bất an và không yên, ấp a ấp úng một lúc, mới nói được một câu hoàn chỉnh. “Noãn Tâm, cô, cô theo tôi đến bệnh viện được không?”

Uất Noãn Tâm vội gọi taxi đi qua đó, hai người đứng ở trước bệnh viện phụ sản. Lúc đầu cô cứ nghĩ cô ấy bị mắc bệnh phụ khoa gì đó, khó có thể mở miệng, ai ngờ Trần Nhiên dừng bước ở phòng phẫu thuật. Một hồi lâu cô mới bình tĩnh lại. “Cô chắc chắn là chỗ này chứ?”

“Ừ!” Trần Nhiên cúi đầu, cả người run rẩy. “Cô có thể giúp tôi điền vào bản khai được không? Tôi sợ!”

“Không phải cô không có bạn trai sao?”

“...Ừ!”

“Vậy cha của đức bé biết không?”

Cô ấy cắn môi trắng bệch. “Biết! Anh ấy cho tôi một số tiền, bảo tôi bỏ đứa bé!”

Uất Noãn Tâm liền tức giận. “Anh ta không biết phá thai có hại rất lớn với phụ nữ sao? Đồ khốn, tôi đưa cô đi nói rõ với anh ta.”

“Không được.... Cô không thể đi....” Trần Nhiên dùng sức giãy giụa. “Noãn Tâm, tôi cầu xin cô đó.... Đứa bé này, thực sự không thể giữ lại. Nếu như tôi có cách khác, cũng sẽ không chọn cách này. Cô là người bạn tốt nhất của tôi, xin cô tôn trọng tôi, có được không?”

Cô ấy cầu xin, chỉ thiếu chút quỳ xuống trước mặt mình, Uất Noãn Tâm hết cách. Dù sao, cô cũng không có quyền can thiệp vào quyết định của người khác. đành phải giúp cô ấy điền bản khai, đưa cô ấy vào phòng phẫu thuật.

Bên trong thỉnh thoảng vọng ra tiếng rên rỉ đau khổ của Trần Nhiên, tim của Uất Noãn Tâm cũng đau. Người đàn ông kia thực sự quá đê tiện quá vô trách nhiệm, nếu để cô biết là ai, cô nhất định sẽ cho anh ta hai bạt tai, sau đó đá cho anh ta một đá để anh ta tuyệt tử tuyệt tôn, dù sao anh ta cũng không cần có con mà!

Không bao lâu, Trần Nhiên vịn tường đi ra, sắc mặt trắng bệch, dáng người mỏng manh giống như tấm giấy, không thấy được vẻ mặt phẫn chấn của mọi ngày.

Bác sĩ tháo bao tay ra, hờ hững quăng cho cô ấy một bịch thuốc giảm đau. “Mỗi ngày ba lần, năm vài ngày sẽ khỏi thôi.”

Uất Noãn Tâm đỡ Trần Nhiên, rất khó chịu với thái độ hờ hững của bác sĩ. Ở đây giống như địa ngục lạnh lẽo, cả đời này cô cũng không đặt chân đến nữa.

Xin nghỉ phép hai ngày để chăm sóc Trần Nhiên, trò chuyện với cô ấy. Tâm trạng của cô ấy mới ổn định, cơ thể cũng khỏe lại nhiều. Nhưng đêm nay, cô ấy đột nhiên suy sụp bật khóc lớn. “Noãn Tâm, thực sự rất đau.... rất đau.... tôi cứ như vậy tàn nhẫn vứt bỏ đứa con của mình... đứa con đầu lòng đó....”

Uất Noãn Tâm ôm lấy cô, nhẹ giọng an ủi. “Không sao rồi, tất cả đã qua rồi.... không sao rồi....”

Trần Nhiên khóc giống như một đứa trẻ, nước mắt rưng rưng nhìn cô. “Cô không muốn biết, cha của đứa bé là ai sao? Cô.... cô cũng biết anh ấy....”

Trái tim chợt co rút lại, Uất Noãn Tâm không hiểu sao lại khó thở, không muốn nghĩ đến người kia.

Nhưng khi Trần Nhiên thốt ra cái tên, xác định được sự nghi ngờ của cô. Trong đầu giống như bị người ta ném vào một quả bom, tiếng nổ “ầm ầm”, não văng khắp nơi, ngừng suy nghĩ....

.....

Nửa đêm, chuông cửa nhà Ngũ Liên bị nhấn điên cuồng.

Anh đi mở cửa bằng cặp mắt buồn ngủ, lập tức bị một người xông vào dùng túi da đánh tới tấp.

“Ngũ Liên, anh cái đồ khốn nạn, khốn khiếp, anh không phải người mà!”

“Chết tiệt! Nửa đêm nửa hôm em còn quậy gì hả.” Ngũ Liên một tay bắt lấy tay của Uất Noãn Tâm, dùng sức đẩy ra sau. “Em điên hả?”

Uất Noãn Tâm giận dữ, thô bạo. “Anh chết tiệt không bằng cả cầm thú!”

“Tôi chết tiệt sao không bằng cầm thú hả?”

“Tại sao anh phải chọc ghẹo Trần Nhiên chứ? Cô ấy mang thai con của anh, anh sao có thể nhẫn tâm bắt cô ấy bỏ, anh có còn là người không hả?”

“Tôi còn tưởng chuyện gì, nửa đêm nửa hôm tức giận đến vậy. ” Vẻ mặt Ngũ Liên như không có chuyện gì, hỏi ngược lại. “Không bỏ thì sao đây? Không lẽ sinh nó ra? Nếu như có người mang thai con tôi, bắt phải giữ lại, con của tôi giờ cũng học cấp hai rồi.”

“Anh còn mặt mũi để cười sao? Anh đê tiện vô sỉ mà!”

“Tôi vô sỉ sao? Làm ơn đi, là cô ta tự dâng mình đến cửa, tôi chẳng qua chỉ thỏa mãn ước muốn của cô ta thôi, cô ta nên cảm kích tôi mới đúng.” Ngũ Liên lười nhác đi đến quầy bar, đổ một ly rượu, còn có tâm trạng thường thức. “Về chuyện mang thai kia, đó thực sự là chuyện ngoài ý muốn. Đêm đó tôi say rượu, quên mang đồ bảo hộ. Nhưng mà, tôi đã cho cô ta một khoản tiền rồi, đủ để cô ta dưỡng bệnh.”

“Tiền thì có thể giải quyết xong chuyện sao?” Uất Noãn Tâm tức đến nổi cả người lạnh run, tay chân cũng lạnh băng. “Anh nói đúng, tôi nhìn lầm anh rồi, anh là đồ cầm thú máu lạnh vô tình, anh vốn không đáng để tôi xem anh là bạn.”

Ánh mắt của Ngũ Liên hơi thất lại, có một sự đau lòng, nhưng vẫn giả vờ không quan tâm, càng nói càng lưu manh. “Tôi hình như chưa từng nói qua tôi đáng để làm bạn của em.... tôi chính là đồ cầm thú, giờ em mới biết sao?”

“Anh....” So với những chuyện anh đã làm, thái độ của anh càng làm cho Uất Noãn Tâm đau lòng, thất vọng. “Tại sao anh lại trở nên như vậy chứ? Ngũ Liên mà tôi quen không phải như thế này... Tại sao hả?”

“Ha, Tại sao ư? Em thực sự muốn biết sao?” Trong chốc lát nụ cười bất cần đời của anh vụt tắt, nheo hai mắt lại, như một con sói nguy hiểm, từng bước từng bước dồn cô đến chân tường. Nhìn chăm chăm cô, đôi môi mỏng

như mũi nhọn, nói ra từng chữ từng câu. “Em nghe cho kĩ, tôi trở nên như vậy, tất cả đều do em.”

“Tôi chết tiệt, tôi yêu em!”

Một quả bom nặng ký lại lần nữa nổ vang giữa hai người.

Uất Noãn Tâm hoảng hốt nhìn Ngũ Liên, dường như cả thế giới đều sụp đổ trong nháy mắt.

Cô bất ngờ, hoàn toàn không ngờ đến.

“Nghe rõ rồi chứ? Đây chính là đáp án em muốn nghe đó!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 235: Cường Đoạt Nụ Hôn

“Nếu không phải đêm đó uống say, xem cô ta thành em, tôi làm sao có thể phạm sai lầm này chứ, để cho người đàn bà kia có cơ hội mang thai con tôi!”

Uất Noãn Tâm khiếp sợ đến nỗi nói năng lộn xộn, đầu óc cô loạn xì ngầu. “Điều, điều này là không thể...”

“Không thể sao? Em may mắn không phát hiện ra dù chỉ một chút, hay vẫn đang cố ý lẩn tránh? Nếu không phải vì yêu em, tôi sẽ dọn đến đối diện nhà em sao? Sẽ điên cuồng ghen tỵ với Nam Cung Nghiêu sao? Sẽ vì một phụ nữ đã có chồng làm nhiều chuyện đến vậy sao? Uất Noãn Tâm, em dùng cái đầu suy nghĩ đi, tôi đối xử với em như thế nào hả?”

“Chẳng qua anh chỉ tìm cái cớ biện hộ cho sai lầm của mình mà thôi.”

“Cái cớ sao? Tôi cần phải vì một người phụ nữ mà tìm cái cớ sao?”

“Tôi không tin, tôi một chữ cũng không tin....”

Điều này quá khủng khiếp mà.....

Uất Noãn Tâm gấp gáp muốn trốn tránh sự thật, nhưng Ngũ Liên lại kéo cô trở lại, hai tay vững vàng chống lên tường giam cô lại. Đôi mắt anh đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, từ sâu trong cổ họng phát ra âm thanh lạnh lẽo ớn lạnh. “Em không tin sao? Được thôi, tôi chứng minh cho em thấy, tôi yêu em biết nhường nào!”

Như con báo sẵn cúi người xuống, hôn cô, gặm cắn đôi môi của cô.

“Không cần... ua....” Uất Noãn Tâm điên cuồng chống lại, dùng hết sức vặn vẹo lắc đầu, né tránh nụ hôn của anh. Đồng thời tay chân cũng giãy dụa, đá vào hai chân của anh.

Nhưng bị Ngũ Liên ngăn lại hết, kẹp chặt hai chân cô, cô không thể nào động đậy được, hoảng sợ và tuyệt vọng mà chống cự lại.

Trong tình thế khẩn cấp, cô cắn vào đầu lưỡi của anh một cái, trong chớp mắt bên trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi, máu từ chảy ra từ giữa răng môi của hai người.

Nhưng dường như Ngũ Liên không hề có cảm giác, anh không để ý đến cảm giác đau đớn đó, vẫn như vậy quấy nhiễu nhiều chiếc lưỡi dính máu của cô.

Chỉ muốn mượn nụ hôn này mang tất cả những ngày phải chịu đựng giày vò mà bộc phát ra ngoài, hung hãn làm nhục đôi môi cô, triền miên đau khổ mà mút lấy.

Cho dù như vậy, cũng không thể thỏa mãn được. Cô giống như một loại thuốc độc, sức chịu đựng một khi đã mất, đầu óc của anh giống như có một con dã thú xông vào gặm thét, chỉ có chiếm đoạt, để cô là của anh.

Uất Noãn Tâm cố gắng chống lại, vùng một cánh tay ra, tàn nhẫn tát một cái tát vào mặt Ngũ Liên, gào thét. “Anh điên rồi!”

Ngũ Liên bị đánh đến nổi mặt nghiêng qua một bên, trên mặt dần dần hiện rõ lằn đỏ của năm dấu tay. Ngay lúc anh quay đầu lại, giống như một con sư tử đang tức giận, nhìn chăm chăm cô. Cái tát này không những không làm cho anh tỉnh ra, mà ngược lại càng bùng phát ham muốn chiếm hữu cô của anh.

Uất Noãn Tâm cảm thấy sợ hãi, muốn chạy trốn, lại bị anh đẩy ngã xuống đất, tấm lưng dán chặt xuống nền nhà lạnh băng, anh lấy cơ thể khỏe mạnh của mình đè lên, giữ hai tay của cô cố định trên đầu.

“Đúng, tôi điên rồi... tôi phát điên vì em rồi...” Anh điên cuồng cắn mút sau gáy và cổ của cô, trên đó dần hiện lên từng dấu hôn hấp dẫn đỏ thắm. Điên cuồng tấn công, nụ hôn nóng bỏng đó giống như nham thạch phun trào, đủ để thiêu đốt cả người cô.

“Không cần... xin anh không cần....” Uất Noãn Tâm khóc thét, vùng vẫy. Sợ hãi, đau lòng, giãy vò trái tim cô. “Ngũ Liên... cầu xin anh dừng lại.... không cần đối xử với tôi như vậy.... xin anh....”

Trong miệng nếm được mùi vị mặn chát, Ngũ Liên mới từ từ ngừng xâm chiếm, hôn hấp nặng nề. Nhìn thấy mặt của cô ở nằm ở dưới cơ thể mình toàn nước mắt, hỗn loạn cầu xin, anh làm sao có thể xuống tay chứ.

Sự sợ hãi của cô, cùng sự chống cự đáng ghét của cô đều làm cho anh thấy mình thất bại, đầu óc hỗn loạn, bỏ tay cô ra.

Tiếng gào thét vang vọng cả phòng khách. “Cút... em cút ra ngoài cho tôi....”

Uất Noãn Tâm nhếch nhác trốn về nhà, khóa trái cửa lại, dựa vào cửa từ từ ngồi bệt xuống, khóc nức nở. Cô không biết mọi chuyện tại sao lại trở nên như vậy. Từ sau khi mẹ mất, anh là người thân cô tin tưởng nhất ỷ lại nhất. Nhưng sau ngày hôm nay, bọn họ không thể quay lại như lúc trước nữa rồi.

So với sự xâm phạm của anh, điều khiến cô càng đau lòng hơn hết đó là mất đi một người thân mình thật lòng muốn nương tựa vào.

.....

Sau ngày hôm đó, hai người trở lại cuộc sống bình thường như trước, không hề chạm mặt nhau trong cuộc sống. Uất Noãn Tâm cố gắng không nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ ngày đó, chỉ là thỉnh thoảng bị bừng tỉnh trong giấc mơ, sau đó mất ngủ cả đêm. Nước mắt vô thức rơi xuống, rất khó chịu.

Cũng may liên tục hai ba ngày nay Nam Cung Nghiêu đều đến đây, có khi dẫn cô đi ăn cơm, có khi hai người nằm ỳ trong nhà xem phim. Có anh bên cạnh, cô mới cảm thấy có chút an tâm.

Tại nhà hàng Tây. Để ý thấy Uất Noãn Tâm ngồi gần người nhìn miếng thịt bò rất lâu, nhưng không hề cầm dao nĩa lên, Nam Cung Nghiêu hỏi: “Có phải không thích ăn beefsteak không? Đổi món khác nha.”

“Không cần đâu, rất, rất ngon...” Uất Noãn Tâm mở nụ cười gượng gạo.

“Mấy ngày nay em sao vậy? Vẻ mặt xanh xao, lại hay gần người, lòng không yên. Xảy ra chuyện gì sao?”

“Đâu có đâu!”

“Nói thật với anh đi!” Vẻ mặt của anh có hơi nghiêm túc, không thích cô lúc nào cũng mặt ủ mày chau, bụng đầy tâm sự.

“Em....” Lời vừa đến miệng, nhưng rất lâu, vẫn không mở miệng được. “Mà thôi, không có gì.”

“Có liên quan đến Ngũ Liên sao?”

Tay của Uất Noãn Tâm khựng lại, ánh mắt bối rối. Điều này, đã chứng minh những gì Nam Cung Nghiêu đoán là chính xác.

“Không, không có....”

“Em không giỏi nói dối. Chỉ có chuyện liên quan đến cậu ta, em mới do dự như vậy thôi. Nói cho anh biết đi, anh không hy vọng giữa chúng ta có bí mật.”

Uất Noãn Tâm chính bị chuyện này làm cho khốn đốn, đến mức khó chịu. Dưới ánh mắt tra hỏi của Nam Cung Nghiêu, đành phải chậm chậm kể lại. Đương nhiên, cô không nhắc đến chuyện bị anh ấy hôn, nếu không hôm nay nhất định sẽ xảy ra án mạng.

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu mĩa mai. “Loại chuyện xấu xa này, cũng chỉ có cậu ta mới có thể làm được. Em tin cái cố hoang đường của cậu ta bởi vì yêu em, mới lên giường với Trần Nhiên sao?”

“Em, em không biết nữa.... rất rối rắm....”

Ánh mắt anh đột nhiên lạnh lẽo. “Cho nên em bị cậu ta làm rung động sao?”

“Không có.... chỉ là không biết nên đối mặt với anh ấy như thế nào. Em không muốn mất đi người bạn này....”

Sự chú ý của Nam Cung Nghiêu tập trung ở ngay bốn chữ ‘không muốn mất đi’, vẻ mặt càng ngày càng khó coi. “Đừng nói với anh, em đang dao động!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 236: Em Thích Ai?

Đối mặt với người đàn ông đột ngột trở nên nguy hiểm, Uất Noãn Tâm nơm nớp lo sợ. “Tất nhiên không có rồi!” Cô biết ngay mà, nói thật với anh là một sai lầm cực kỳ lớn. Anh quá đa nghi thích ghen tuông lại bá đạo, tâm tình còn hay nắng mưa thất thường. Một giây trước còn có thái độ ‘anh trai tri kỷ’ giúp cô giả tỏa lo âu, nháy mắt cái, lại biến thành ông chồng đang ghen tuông, đây không phải cô tự tìm phiền phức cho mình sao?

Nam Cung Nghiêu nổi giận. “Nếu như không có, mấy ngày này người hồn vía lên mây là ai hả?”

“Em nói rồi, em chỉ xem anh ấy là bạn thôi.”

“Nhưng cậu ta lại không nghĩ như vậy!”

“Chúng ta không cần phải vướng mắc vấn đề này nữa. Em không quên, chính mình đã là người có gia đình rồi!”

“Chỉ vì điều này thôi sao?”

“Hả?”

“Nếu chỉ lo lắng về mặt đạo đức, thì nghĩ không cần thiết.”

“.....” Chắc anh sẽ không ghen tuông nữa chứ? Mặt mặt anh đen thui như vậy, nghĩ lại câu nói thâm sâu lúc nãy của anh, Uất Noãn Tâm đột nhiên hiểu rõ anh đang ám chỉ gì. Mặt đỏ ửng, nhỏ giọng nói. “Không chỉ là như vậy, em, em cũng có người em thích rồi.”

Nam Cung Nghiêu giống như một đứa trẻ ngây thơ, rõ ràng một giây trước vẫn còn không vui, nhưng vì câu nói này của cô, khóe môi lại hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng về tổng thể mà nói, vẻ mặt vẫn còn xị xuống, lạnh lùng, cứng rắn trả lời một câu. “Ai biết em thích ai.”

Hơ... Cô đã nói đến mức này rồi, cần phải nói trắng ra luôn sao? Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải lấy hết can đảm, đỏ mặt nói úp mở. “..... Thích anh.”

Ai ngờ anh được đăng chân lên đăng đầu, gian ác nói ra ba chữ. “Nghe không rõ.”

“Nghe không rõ thì thôi vậy.”

“Uất Noãn Tâm!”

“.....” Mỗi lần anh kêu cả tên họ cô ra, cô đều cảm thấy da đầu run lên, vô cùng áp lực. Run rẩy trả lời. “Dạ....”

“Anh nói anh nghe không ro!”

Giờn đủ chưa vậy trời? Đùa giờn đùa tới nghiện rồi hả?

Tự biết mình chạy trời không khỏi nắng, dứt khoát nói liền mấy tiếng. “Em thích anh, em thích anh, em thích anh! Anh vừa lòng chưa?”

Nam Cung Nghiêu giống lấy được phần thưởng như mong muốn, trong lòng vô cùng vui vẻ, cố nhin cười đến nỗi khóe môi run lên. Được lợi mà còn khoe mẽ, giả vờ ghét bỏ nói. “Gì mà nói lớn tiếng thế? Anh cũng không bị điếc!”

Uất Noãn Tâm lén liếc anh cái, trong lòng hung tợn ‘cắt’ một tiếng. Ở đâu ra một tổng tài gương mẫu có chút trẻ con như vậy chứ? Rõ ràng là một người suy nghĩ chưa trưởng thành, còn thích vô cớ gây sự như trẻ con mà.

‘Tiếp viên hàng không’ nổi tiếng, cô Không từng nói một câu. Nếu như bạn cứ cảm thấy một người đàn ông luôn chín chắn, vậy có nghĩ bạn vẫn chưa thật sự đi vào tim anh ta. Thực ra mỗi người đàn ông, đều có tính trẻ con, chẳng qua người con gái kia đã đi vào trong nội tâm của anh ta hay chưa.

Như vậy, cô có thể tự tin hiểu rằng, chính mình đã đi vào tim Nam Cung Nghiêu chưa nhỉ?

.....

Ban đêm ở Đài Bắc, đèn đuốc sáng rực rỡ, đèn xe như chuyển động, đèn neon chớp tắt.

Nam Cung Vũ Nhi đi qua đường, xa xa nhìn thấy bên cửa sổ của quán coffee có một bóng người tuyệt đẹp, khoe miệng nhếch lên một nụ cười hả hê. Chờ đợi rất lâu, cá cuối cùng cũng cắn câu.

Cô ta duyên dáng yêu kiều đi về phía trước, bỏ túi sách trên bàn. “Ngũ Liên hôm nay sao lại nghĩ đến tôi vậy, thật ngạc nhiên nha.”

Ngũ Liên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhấp một ngụm coffee, trước sau vẫn quay mặt với cô ta.

Nam Cung Vũ Nhi chồm lên để nhìn bên mặt còn lại của anh, anh nghiêng mặt né tránh, nhưng vẫn bị cô ta thấy rõ năm dấu tay in rõ trên má. “Ây da! Ngũ thiếu bị đánh sao? Không cần hỏi cũng biết, ai mới dám to gan như vậy! Thực sự không biết con hồ ly nhỏ Uất Noãn Tâm có bản lĩnh gì, ngay cả Ngũ thiếu cũng bị ngược đãi thảm hại đến vậy, thật đau lòng nha....”

“Bớt nói nhảm đi! Mục đích hôm nay tôi tìm cô, cô hiểu rất rõ mà!”

“Mục đích? Mục đích gì?” Nam Cung Vũ Nhi tỏ ra ngây thơ, nhún vai.

Người đàn bà dối trá! Trong lòng Ngũ Liên khinh thường. “Lần trước cô nói, muốn tôi hợp tác mà!”

“Nhưng anh từ chối rồi! Tôi còn tưởng, anh thực sự vĩ đại đến vậy, thì ra.... cũng biết cái đạo lý ‘người không vì mình, trời tru đất diệt’ nha.”

“Đừng đánh đồng tôi với loại người như cô, bốn thiếu thật ghê tởm!”

Cô ta mĩa mai trả lời. “Nhưng anh chủ động tìm cho mình một người hợp tác ghê tởm, không phải càng ghê tởm hơn sao? Anh cho rằng mình cao thượng lắm sao.”

“Tôi đồng ý hợp tác với cô, nhưng điều kiện tiên quyết là, không được tổn thương Noãn Tâm. Nếu như cô ấy có một tí tổn hại nào, bốn thiếu sẽ lấy mạng của cô để bù đắp lại.”

Nam Cung Vũ Nhi như nghe được câu chuyện cười nào đó, chua ngoa châm chọc. “Cô ta xem anh như công cụ, anh còn giả vờ thánh nhân gì chứ? Anh cho rằng cô ta sẽ biết ơn anh sao? Ngu xuẩn!”

“Đó là chuyện của tôi, chẳng liên quan gì đến cô hết!”

“Được được được, coi như chúng ta đang đứng cùng chiến tuyến, tôi sẽ không nói móc anh nữa.” Nam Cung Vũ Nhi bưng ly coffee lên. “Vì kịch hay sắp tới, chúc mừng trước nào.”

Ngũ Liên buồn bực chạm ly với cô ta, trong lòng rối ren.

Để có được quyết định này, trong lòng anh rất rối rắm và mâu thuẫn. Chỉ có thể không ngừng tự lừa dối mình, sự lựa chọn của anh, cũng vì muốn tốt cho Uất Noãn Tâm. Bởi vì Nam Cung Nghiêu không thể mang hạnh phúc đến cho cô, chỉ có anh mới có thể thôi! Có lẽ cô sẽ bị tổn thương, nhưng sau này, cô nhất định sẽ cảm ơn anh.

.....

Ăn xong bữa tối, hai người tản bộ về nhà, Nam Cung Nghiêu đứng ở dưới lầu. “Em lên đi!”

“Hôm nay, anh không ở lại sao?”

“Công ty còn hai cuộc họp, anh chỉ bớt chút thời gian đến đây thôi. Sao nào? Luyện tiếc sao?” Anh nở nụ cười xấu xa vô cùng quyến rũ, hấp dẫn đến nỗi tâm trí của Uất Noãn Tâm bay bổng, hai má nhuộm màu đỏ. “Không có nha! Nếu anh rất bận, cũng không cần đưa em đi ăn cơm tối.”

“Có bận hơn nữa, vẫn không địch lại nỗi nhớ em, nên chạy đến đây. Cũng không biết tại sao, ngay cả lúc làm việc, đều nhớ đến em.”

Những lời ngọt ngào tình cảm nói ra từ miệng người đàn ông lạnh lùng này, Uất Noãn Tâm không hề có sức chống đỡ, sắp chìm trong sự dịu dàng của anh rồi.

Anh vuốt nhẹ mặt cô. “Được rồi, đi lên đi! Tối mai anh sắp lịch trống, đưa em đến một chỗ.”

“Có chuyện gì quan trọng sao?” Cũng cần phải ăn nói trịnh trọng à.

“Đến lúc đó em sẽ biết!”

“Vâng...” Uất Noãn Tâm đi mà cứ quay đầu lại hoài, luyện tiếc đi lên lầu, bỗng nhiên rất mong đợi đến tối mai....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 237: Đừng Bỏ Rơi Anh

Uất Noãn Tâm vốn không phải người thích hoạt động về đêm, ngày hôm sau khi tan ca, về nhà sớm, cứ trông điện thoại ở bên, chờ mong điện thoại của Nam Cung Nghiêu.

Cho đến mười giờ tối, điện thoại mới đổ chuông. Vẫn còn một tiếng nữa anh mới kết thúc cuộc họp, hẹn cô ngồi chờ ở dưới đại sảnh của công ty. Cô xem thời gian vẫn còn chưa đến, vì tiết kiệm tiền, nên đi xe buýt, trên đường thầm đoán tối nay có sự ‘kinh ngạc’ gì.

Nửa đường, đột nhiên nhận được điện thoại của một người đàn ông lạ. Đối phương rất không lễ phép hỏi. “Uất Noãn Tâm phải không?”

“Vâng! Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi là bạn của Ngũ Liên, cậu ấy đang ở quán bar uống say mềm, cô đến đây đón cậu ấy đi!” Sau đó nói ngay địa chỉ, rồi cúp điện thoại.

Bạn của anh, quả nhiên cũng bá đạo y như anh, không hề cho cô cơ hội để từ chối.

Uất Noãn Tâm sợ anh xảy ra chuyện, đành phải xuống ở trạm kế tiếp, gọi một chiếc xe taxi. Tìm đến quán bar hạng VIP, vừa đi vào, thì thấy Ngũ Liên ngồi ở bên trong uống say như chết.

Ngồi bên cạnh anh còn có một mỹ nữ đang tiếp rượu, tìm đủ mọi cách để lấy lòng anh. Anh không những không cảm ơn, mà bảo các cô rút đi. Vừa đổ rượu vào miệng, vừa lẩm bẩm tên của cô, thấy vậy làm cô chua xót.

“Cô là Uất Noãn Tâm sao?” Người đàn ông dịu dàng như ánh bình minh ở bên cạnh anh đi đến, vẻ mặt lại bình tĩnh.

Không nghĩ đến, người Ngũ Liên yêu, đúng thực là vợ của Nam Cung Nghiêu. Cô ta mặc dù đẹp, nhưng cũng không đáng để cậu ta mê đắm như vậy. Vì vợ của người ta, mỗi ngày uống say, suýt chút nữa mất đi nửa cái mạng. Cô ta đáng sao?

“Vâng! Ngũ Liên anh ấy sao rồi?”

“Vẫn chưa chết, cứ gọi tên cô hoài, cho nên tôi mới gọi cô đến đây.” Anh lạnh lùng trả lời. “Cô đưa cậu ấy về đi!”

Uất Noãn Tâm cắn môi. “Nhưng mà... tôi còn có việc.”

Anh đứng lại, trong ánh mắt tản ra vẻ tàn ác. Nắm chặt tay thành nắm, trừng mắt nhìn Uất Noãn Tâm, chỉ thiếu chút muốn dùng ánh mắt trừng chết cô.

Anh không hiểu, người phụ nữ này rốt cuộc có gì tốt, làm Ngũ Liên ra nông nỗi này. Còn cô ta không có chút lo lắng nào, bảo cô ta đưa cậu ấy về, cô ta còn dám thoái thác? Cô ta có còn là người không?

Anh và Ngũ Liên lớn lên cùng nhau, là bạn bè tốt nhất, thân thiết nhất. Ngũ Liên từ bé đã là trung tâm của cả nhóm, anh trước giờ chưa từng xuất sắc như cậu ấy, luôn luôn dạn dĩ, ngông cuồng tự cao, luôn luôn là người đứng trên đỉnh của thế giới. Với phụ nữ, từ trước đến nay đều chơi chán là bỏ, trước giờ không nề nang gì.

Có nhiều lúc, anh hy vọng có một cô gái xuất hiện khiến cậu ấy yêu thật lòng, luôn quan tâm cậu ấy, để cậu ấy biết thế nào là tình yêu.

Nhưng không phải cô ta Uất Noãn Tâm!

Cô ta là vợ của người ta, còn muốn dây dưa với cậu ấy, thì cũng được đi. Nếu như hai người thực sự đối xử tốt với nhau, anh cũng sẽ hào phóng chúc phúc cậu ấy.

Nhưng người phụ nữ này không hề mang đến hạnh phúc cho cậu ấy, còn hại cậu ấy đêm nào cũng uống say, lần nào cũng uống đến ngất đi. Anh không chịu được khi nhìn thấy cậu ấy tự ngược đãi mình, cho nên mới tìm cô ta đến đây.

Nhưng nhìn xem cô ta đang có thái độ gì hả?

Nếu như không phải không được đánh phụ nữ, anh đã sớm nện một đấm, đánh cho cô ta chết đi, người phụ nữ vô tình vô nghĩa!

“Cô xem cậu ấy vì cô, mới trở nên người không ra người ma không ra ma, cô còn có việc quái gì, quan trọng hơn cậu ấy sao? Cô có muốn lo hay không!” Anh lệnh cho hai người phụ nữ, mang người đi.

“Này.... chờ đã....”

Không phải nói là bạn bè sao? Làm sao có thể yên tâm giao anh cho người khác? Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải đi qua đó. Vừa đến gần anh, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Trên quầy bar có bay tám vỏ chai không, anh vẫn còn đổ rượu vào miệng.

“Đừng uống nữa!” Uất Noãn Tâm dè tay anh lại.

Anh say khướt qua đầu lại, đôi người đục ngầu. “Sao em lại đến đây?” Nở nụ cười ngốc nghếch. “Nhất định là tôi bị ảo giác rồi, trong lòng em chỉ có Nam Cung Nghiêu, làm sao có thể quan tâm đến sống chết của tôi chứ?”

Tim rất đau, giống như bị ai đó làm nổ tung trống rỗng như một cái động, chảy ra toàn là máu.

Nhìn thấy anh như vậy, Uất Noãn Tâm rất khó chịu, cô vốn không muốn tổn thương anh, nhưng trên thực tế tổn thương đã được hình thành rồi. “Đi thôi, tôi đưa anh về nhà.”

“Tôi không cần.... để tôi uống đến say chết đi!” Ngũ Liên dùng sức đẩy cô ra, oán hận gào thét về phía cô. “Em đừng có giả vờ đối xử tốt với tôi, đang thương hại tôi sao? Ngũ Liên tôi đây, không thèm! Cho dù tôi chết, cũng không thèm thói đạo đức giả của em.”

Nỗi hận của anh, sự tức giận của anh, làm cho Uất Noãn Tâm không còn mặt mũi tiếp tục đợi nữa, nói xong câu “xin lỗi”, quay người chạy ra khỏi quán bar, nước mắt chảy xuống.

Bùm miệng lại, vừa đi vừa khóc, đột nhiên có người lao đảo đi đến, ôm lấy cô từ phía sau, ôm chặt vào trong lòng, giọng nói đầy mệt mỏi và cầu xin.

“Xin lỗi... đừng bỏ rơi anh....”

Anh vùi đầu vào vai cô, hít lấy hơi thở quen thuộc của cô, đau lòng muốn chết, khổ sở than thở. Anh biết cô không yêu anh, anh cũng không nên dây dưa với cô hoài, để mình lâm vào hoàn cảnh thảm thương, nhưng anh càng không thể chịu đựng được nỗi đau mất đi cô.

Trăm ngàn lần nghĩ muốn buông tay, hằng đêm chơi bời, rượu chè, chỉ để trốn tránh cô. Nhưng sự xuất hiện của cô, khiến cho tất cả mọi phòng bị của anh đều đổ vỡ, anh không buông được, cũng không muốn buông!

“Đừng vì tôi mà đau lòng, uống say mèm, tôi không đáng để anh như vậy.... anh phải tìm một người con gái đối xử tốt với anh hơn, yêu anh hơn!”

“Nhưng người anh yêu là em, anh chỉ muốn em...” Người quyền quý như anh, lại như một đứa trẻ yếu ớt nức nở cầu xin, tim của Uất Noãn Tâm

đau muốn chết. Nhưng không cách nào an ủi anh, chỉ có thể nói câu “xin lỗi....”

“Đừng nói câu xin lỗi, xin em....”

“Tôi đã kết hôn rồi, giữa chúng ta chỉ có thể làm bạn bè thôi!”

“Anh không quan tâm, anh một chút cũng không quan tâm!”

“Có lẽ bây giờ anh không quan tâm, nhưng sau này sẽ có, còn có người nhà của anh nữa, họ sẽ không cách nào chấp nhận một người phụ nữ đã từng kết hôn.”

“Những điều này chỉ là cái cớ, nguyên nhân chính là.... em không yêu anh, đúng không?” Anh run rẩy hỏi....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 238: Chỉ Được Chọn Một Người

“Phải...” Uất Noãn Tâm ép mình phải tàn nhẫn, giải quyết dứt khoát. Mặc dù điều đó tàn nhẫn như bị dao đâm. “Tôi yêu Nam Cung Nghiêu.”

“Nhưng em biết rất rõ, anh ta không thể mang đến hạnh phúc cho em... Cho dù bây giờ em không yêu anh, cũng đừng cự tuyệt anh, thử tiếp nhận anh, không được sao? Anh sẽ đối xử tốt với em, anh thề...”

“Xin lỗi anh!”

“Ha..” Ngũ Liên tuyệt vọng nở nụ cười, mất hết tất cả dũng khí còn sót lại, nở nụ cười mỉa mai. “Xin lỗi sao? Em chỉ để lại cho tôi câu này thôi sao? Uất Noãn Tâm, em thật tàn nhẫn, tôi đã nhỏ giọng khúm núm cầu xin em như vậy, em lại tàn nhẫn như thế... em mới là kẻ máu lạnh nhất.”

Anh đẩy cô ra, bước chân chơi vơi lùi về sau vài bước, đứng cũng đứng không vững, nhiều lần suýt chút té ngã, Uất Noãn Tâm vội chạy đến đỡ anh. Anh vùng vẫy, dùng đẩy, nhưng sức không đủ, bị Uất Noãn Tâm giữ chặt nhét vào trong xe taxi. Men rượu xộc lên, làm anh khó chịu dựa vào ghế xe, khó chịu mà mở to miệng hít thở.

“Anh không sao chứ?” Uất Noãn Tâm cởi bỏ cúc áo giúp anh, để dễ hít thở, căng thẳng hỏi: “Anh không sao chứ? Có cần xuống xe mua thuốc không?”

“Không cần em lo.... em đi đi....”

Điện thoại di động đổ chuông, Uất Noãn Tâm do dự mãi, vẫn tiếp điện thoại. Bên kia truyền đến tiếng chát vắn của Nam Cung Nghiêu. “Em đến chưa? Sao anh không thấy em?”

“Có thể em đến trễ chút, anh đợi thêm...”

Lời vẫn chưa nói xong, điện thoại di động bị Ngũ Liên giật lấy ném ra ngoài cửa xe.

“Anh...” Uất Noãn Tâm chán nản, nhưng nhìn thấy Ngũ Liên như vậy, lại không đành lòng trách mắng.

Dạ dày ợ chua, bên trong giống như có hàng ngàn con sâu đang quấy nhiễu. Anh quay người qua cửa xa, nôn không ngừng.

Tài xế vội đuổi hai người xuống xe, Uất Noãn Tâm đỡ Ngũ Liên đến ven đường ới một trận. Cho đến khi mọi thứ trong dạ dày đều được nôn ra hết, mới yếu ớt dựa vào cô, khó chịu muốn chết.

Cô lại đón xe, cố hết sức dìu anh về nhà. Đi vào phòng tắm lấy khăn, lau mặt cho anh. Anh vẫn thì thào tự nói, trong miệng toàn mùi rượu, hô hấp nặng nề, cả khuôn mặt đều ửng hồng, đau khổ cuộn mình lại.

Uất Noãn Tâm vội vàng đi tìm trà giải rượu, pha cho anh. Anh nhấp một ngụm nhỏ, nhúu mày quay mặt. “Ua... đắng quá...”

“Đắng cũng phải uống, uống vào sẽ đỡ nhiều lắm đó, ngoan,,” Cô vừa ép buộc vừa dỗ dành anh uống hết nửa chén, mới hơi yên lòng.

Qua một lúc, Ngũ Liên gần như dễ chịu hơn, cũng không còn thở hổn hển như lúc này, đôi mắt ngà say mờ lung.

Uất Noãn Tâm mệt đến mức trán đầy mồ hôi, định đi rửa mặt, lại bị anh giữ lại. “Đừng đi, đừng bỏ rơi anh, xin em...”

Cô thầm thở dài, anh phải coi trời bằng vung, tinh thần hăng hái chứ, tại sao lại vì cô mà trở nên nhếch nhác như vậy? Tim giống như bị dao cắt, đang rỉ máu. Cúi người ôm nhẹ lấy anh, chỉ muốn để anh yên tâm. “Được rồi, tôi không đi, tôi sẽ ở đây với anh... tôi không bỏ rơi anh...”

Một ánh mắt như mũi dao sắc nhọn lạnh lẽo phá vỡ bầu không khí, dừng lại trên người Uất Noãn Tâm. Bất thành linh cô ngẩng đầu lên, mới phát hiện Nam Cung Nghiêu không biết đứng ở đó bao lâu rồi.

Mặt của anh căng cứng lại, không nói lời nào, quay người bỏ đi.

Đợi đến khi cô dỗ dành Ngũ Liên xong, lúc đuổi đến, đã thấy nửa người anh chui vào trong xe, vội kéo lấy anh, nói gấp. “Anh nghe em giải thích đã!”

“Chuyện này không phải là lần đầu, em còn muốn giải thích gì nữa hả?”

“Anh ấy uống say, em chăm sóc anh ấy thôi.”

“Chăm sóc đến nỗi phải ở bên giường ôm cậu ta, chăm sóc đến nỗi quên mất cuộc hẹn của chúng ta sao?” Trong lòng Nam Cung Nghiêu lửa giận bùng cháy, nghĩ đến cảnh đó, trong lòng ghen tỵ muốn chết.

“Không phải như vậy đâu....”

“Anh biết em chỉ xem cậu ta là bạn, nhưng chỉ cần có cậu ta, giữ hai chúng ta luôn luôn xảy ra chuyện. Em bị kẹp ngay giữa, trái phải đều khó xử. Vẫn không chịu thẳng thắn với cậu ta, em cho rằng như vậy sẽ tốt cho cậu ta, nhưng thực ra chỉ làm cho cậu ta tổn thương nặng hơn, đồng thời cũng làm cho quan hệ giữa hai chúng ta đi vào bế tắc. Em nhất định phải có quyết định, anh, hay là cậu ta? Em chỉ được chọn một người.”

Nặng nề nhìn vào mắt cô, anh đẩy tay cô ra, bỏ đi.

Uất Noãn Tâm đứng yên tại chỗ rất lâu. Trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, quyết định này với cô mà nói, quá đổi khó khăn!

.....

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Ngũ Liên mở to hai mắt ra, ánh mắt vốn say mèn mông lung lúc nãy đột nhiên trở nên sáng suốt. Cô sẽ đuổi theo, là chuyện nằm trong dự đoán của anh, nhưng vẫn không tìm được sự mất mát.

Anh tiếp điện thoại, giọng của Nam Cung Vũ Nhi truyền đến.

“Anh ấy đến rồi?”

“Ừ! Đã bỏ đi rồi!”

“Xem tôi đoán thời gian chuẩn chưa, mỗi giây mỗi phút đều không lệch!” Cô ta hả hê. “Tối nay cực khổ cho anh rồi, bây giờ, đến phiên tôi lên sàn.”

.....

Nam Cung Nghiêu nổi giận đùng đùng quay về nhà, cả người tản ra làn khí nguy hiểm, ngay cả Hà quản gia cũng không dám đến gần.

Nam Cung Vũ Nhi thì lại nở nụ cười kỳ lạ, giả vờ không có chuyện gì chào đón anh về nhà. “Anh về rồi à, có mệt không?”

Anh buồn bực, nhưng vẫn dừng bước, vẻ mặt hơi dịu dàng. “Vẫn ổn, không mệt!”

“Bụng em hơi đói, anh dẫn em ra ngoài ăn khuya được không?”

“Công ty vẫn còn rất nhiều việc, lần sao đi!” Nói xong câu đó, anh đi thẳng về phòng, Nam Cung Vũ Nhi cũng đi theo anh vào, quan tâm hỏi:

“Trông anh rất mệt, có cần em giúp anh day huyết thái dương nha.”

“Không cần đâu.”

“Anh ở công ty làm việc vất vả như vậy, em lại không giúp được gì, chỉ có thể giúp anh mát xa thôi, không lẽ ngay cả cơ hội này anh cũng không cho em sao?” Cô ta thân mật giúp anh đấm lưng, dùng mọi cách chăm sóc dịu dàng. Buồn phiền không chịu nổi này của Nam Cung Nghiêu, giống như gặp được một bài thuốc hay, tâm trạng trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Vỗ vào tay cô ta. “Cám ơn em, Vũ Nhi.”

“Giữa chúng ta, cần phải khách sáo đến vậy sao? Mặc dù bình thường em có hơi quỷ quyệt, nhưng em là người duy nhất trên thế giới này quan tâm anh nhất. Đừng nhíu mày, có được không? Em muốn nhìn anh cười, muốn chia sẻ mọi u buồn với anh.”

Sự dịu dàng chính là vũ khí lợi hại nhất của người phụ nữ, cho dù là Nam Cung Nghiêu, cũng không cách nào chống lại, có chút say mê trong sự dịu dàng của Nam Cung Vũ Nhi. Cô ta ôm lấy anh, ở bên tay anh tai anh thì thảo thôi miên. “Tin em, em mới là người yêu anh nhất....” Mà anh, cũng chỉ được yêu một mình em!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 239: Cô Ấy Thật Tàn Nhẫn

Ngày hôm sau, Ngũ Liên tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, giống như có hàng ngàn con ngựa dẫm lên. Vừa mở mắt, nhìn thấy Uất Noãn Tâm ngồi ở bên giường, bưng cháo đến, để ở bên cạnh anh. Mí mắt hạ xuống, dịu dàng nói vài câu. “Tỉnh rồi à, ăn sáng đi.”

“Sao em lại ở đây?”

“Tôi qua anh uống say, bạn của anh bảo tôi đưa anh về.”

“Chết tiệt, cái tên khốn khiếp, tôi sẽ xử đẹp cậu ta!”

“Anh ấy cũng chỉ vì anh thôi mà.”

Giọng nói của cô có hơi bình thản, thái độ cũng không giống ngày thường, Ngũ Liên không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ. “Em hôm nay.... bị sao vậy?”

“Không có gì đâu, anh ăn sáng đi!”

“Nhìn mặt em bí xị như vậy, sao tôi có thể nuốt trôi được! Nếu em giận chuyện bạn tôi bắt em đưa tôi về, thì em cứ nói thẳng, chứ đừng tỏ ra uất ức, xụ mặt cho ai xem chứ.”

“Tôi không có.”

“Xạo sự. Em vẫn còn trách chuyện tôi và Trần Nhiên phải không?”

“Không có đâu! Đó là vấn đề của hai người, không đến lượt tôi xen vào. Ngũ Liên...” Cô đột nhiên rất nghiêm túc nhìn anh. “Anh có thể đồng ý với tôi một chuyện được không?”

“.....” Lồng ngực không hiểu sao lại thắt chặt lại.

“Dọn đi!”

Anh sững người hồi lâu, mới phản ứng lại, sau đó nở nụ cười lạnh nhạt. “Sao nào? Bây giờ anh thấy tôi chướng mắt đến vậy sao? Ngay cả ở cùng một tầng lầu với tôi cũng chịu không nổi hả? Tôi biết em không muốn nhìn thấy tôi, tôi đã cố gắng tránh mặt em rồi, như vậy vẫn không đủ sao?”

Tim của Uất Noãn Tâm giống như bị kim đâm, từng cơn đau đớn. “Ý của tôi không phải như vậy.”

“Vậy ý của em là gì hả?” Anh mỉa mai: “Tôi biết trong lòng em chỉ có Nam Cung Nghiêu, sẽ không thích tôi. Nhưng tôi thích em cũng không được sao? Hay là ngay cả tư cách để thích em cũng không có? Thậm chí khiến em chán ghét sao? Uất Noãn Tâm, thứ tôi cần không nhiều, tôi chỉ muốn âm thầm chờ đợi em, cho dù làm bạn thôi cũng được, ngay cả điều này cũng không được sao?”

“Xin lỗi, tôi không có cách nào làm bạn với anh.” Uất Noãn Tâm ép mình tàn nhẫn, nói ra câu đó.

Lời nói của Nam Cung Nghiêu làm cô suy nghĩ suốt một đêm, cô không thể tiếp tục trốn tránh, như vậy sẽ làm tôn thương nặng nề hơn. Dựa theo quan hệ của bọn họ, vốn không cách nào làm bạn. Rời xa anh, mới là điều đúng đắn nhất.

Ngũ Liên cười, nụ cười đó làm cho cô đau đớn. Anh ngẩng đầu lên hít thật sâu, trong lòng chỉ có thất vọng với thất vọng, đau đớn muốn chết. Khóe mắt không biết tại sao lại ửng đỏ, anh lấy hết kiên nhẫn cuối cùng của

mình để kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, không khuất phục ngẩng mặt lên. “Được, tôi dọn đi! Khốn khiếp, em là người phụ nữ tàn nhẫn nhất mà tôi từng gặp!”

Anh tức, anh giận, anh muốn giống như trước nóng nảy cãi nhau một trận, nhưng khi trái tim đau đớn đến một mức độ nào đó, thì ngay cả sức để tức giận cũng không còn.

Cho dù anh gây sự, nhưng gây rồi thì sao chứ? Đến cuối cùng, cô vẫn chọn làm vậy. Anh chỉ có thể chấp nhận thôi.

Uất Noãn Tâm không nhin được, rơi nước mắt. Nỗi đau mất đi anh, khắc khoải, đau đớn.

.....

Uất Noãn Tâm xin nghỉ phép ở nhà một ngày, sau khi ổn định tinh thần lại, mới đi làm như bình thường. Trần Nhiên cũng quay lại làm việc sau khi dưỡng bệnh, sắc mặt cũng tốt lên, nhưng cả người mất đi sức sống như lúc trước, ai cô ấy cũng đều chỉ cười nhạt, Uất Noãn Tâm nhìn thấy mà đau lòng. Nhưng cô không có cách nào, dẫu sao cô cũng không có cách nào giúp người khác chấp nhận tất cả.

Về chuyện đêm hôm đó, cô cảm thấy vẫn nên giải thích với Nam Cung Nghiêu, rồi nói cho anh biết sự lựa chọn của mình, mượn cớ đưa tài liệu đi đến văn phòng của tổng tài.

Nhưng không gặp Nam Cung Nghiêu, mà lại gặp Nam Cung Vũ Nhi.

“Noãn Tâm, sao cô lại đến đây?”

“Tôi, tôi đến đưa tài liệu.” Không biết tại sao lại có hơi lúng túng, cả người không được tự nhiên.

“Anh ấy đi họp rồi, còn tới hai tiếng lận, không bằng tôi với cô cùng ngồi đợi nha?”

“Không cần đâu, tôi còn có việc, phiền cô đưa tập tài liệu này cho anh ấy.”

“Ừ! Tôi sẽ chuyển giúp cô.”

“Cám ơn!” Uất Noãn Tâm đi đến cửa, chần chừ.

“Sao vậy? Còn có chuyện gì nữa hả?”

“Có thể thay tôi chuyển lời đến anh ấy, tám giờ tối nay, tôi đợi anh ấy ở dưới chân ngọn hải đăng được không?”

“Đương nhiên là được! Yên tâm đi, tôi sẽ chuyển lời giúp cô.” Nam Cung Vũ Nhi nở nụ cười đơn thuần vô hại, trong lòng lại án độc bày một mưu kế nhỏ, mí mắt xinh đẹp nhú lại, lộ ra một tia lạnh lùng. Là tự cô đụng vào họng súng, đã thế thì đừng trách tôi!

Uất Noãn Tâm vừa đi vào thang máy, Nam Cung Nghiêu mới từ trong phòng họp đi ra, phía sau còn có cách quản lý cấp cao của các bộ phận đi theo. Anh vừa đi vừa dặn dò chi tiết các hợp đồng hợp tác, vừa đi đến cửa văn phòng, cửa tự động mở ra, phía sau cửa hé ra một khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

“Vũ Nhi? Sao em lại đến đây?”

Hương Vi gật đầu. “Tam tiểu thư.” Sau đó cầm tài liệu đi ra ngoài.

Nam Cung Vũ Nhi kéo tay anh. “Đến đây xem nè, tiệm đường mang canh gà đến. Em tự tay hầm đó, một giọt cũng không được chừa lại đâu!”

“Không cần làm vậy đâu, công ty có cơm trưa mà.”

“Đầu bếp gì đó làm sao có thể bằng em tự tay xuống bếp làm chứ?” Cô ấn anh ngồi xuống chiếc ghế sofa bằng da của Italy, mở hộp canh ra, mùi thơm lan tỏa khắp căn phòng. “Sao nào? Có phải vừa nghe mùi là muốn ăn phải không?”

“Ừ! Làm phiền em rồi!”

“Này! Anh mà còn khách sao như vậy, em sẽ giận đó.” Cô ta cố ý nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, chọc Nam Cung Nghiêu cười. “Được rồi được rồi, mau uống đi!”

Ánh mắt liếc nhìn tập tài liệu trên bàn, nhìn thấy là tài liệu của phòng luật sự, anh hỏi: “Ai đưa đến vậy?”

“Noãn Tâm đó!”

“Cô ấy có nói gì hay không?”

“Không có.” Vẻ mặt cô ta tỏ ra ngây thơ hỏi lại: “Cô ấy phải nói gì chứ? Có phải hai người có mâu thuẫn gì phải không?”

“Không có!” Nam Cung Nghiêu có hơi hối hận không kết thúc cuộc họp sớm chút, như vậy có thể gặp được cô rồi. Thực ra nếu như hôm nay Vũ Nhi không mang canh đến, anh đã chạy xuống dưới tìm Uất Noãn Tâm rồi.

“O! Em tự tay hầm canh cho anh, không lẽ anh không có chút bày tỏ gì sao?”

“Em lại nhìn trúng trang sức ngọc trai gì rồi hả?”

“Này! Anh xem em là những cô tiểu thư háms tiền kia sao? Xua đuổi em như vậy đó.”

“Giờn thôi mà!”

“Giỡn cũng không được giỡn như vậy, phạt anh tối nay mời em đi ăn một bữa thật lớn.”

Nam Cung Nghiêu do dự một lúc, có lẽ không nên ép quá chặt, nên để cho Uất Noãn Tâm có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ. Anh liền đồng ý.
“Được, muốn ăn gì nào?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 240: Suýt Chút Nửa Bị

Cơn gió của tháng mười một thổi qua, phía trước là biển, gió đêm gào thét, xuyên qua từng sợi vải, xâm nhập vào trong cơ thể mỏng manh của Uất Noãn Tâm.

Cô ngồi dưới chân ngọn hải đăng, gió biển lạnh lẽo, không chịu nổi rung mình một cái. Nhưng nơi này chính là nơi bắn pháo hoa, có lạnh hơn nữa, cũng phải chịu đựng.

Cô biết khoảng thời gian này, Nam Cung Nghiêu đang giận cô, không nghĩ ra cách nào để dỗ dành anh, đành phải học theo những bộ phim truyền hình cũ rích, bắn pháo hoa ‘tỏ tình’. Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi anh đến. Bảy giờ năm mươi, vẫn còn mười phút.....

Chờ mong lại căng thẳng.

“Hua.... Gió biển lạnh quá đi!” Cô chà xát hai bàn tay, hà hơi nóng vào, nhảy qua nhảy lại, cố gắng làm cho người mình nóng lên.

“Xem kìa, ở đây có một mỹ nữ nha!” Phía sau vọng đến tiếng cười gian ác của một đám đàn ông.

Uất Noãn Tâm quay người lại, lập tức nhìn thấy vài bộ mặt xấu xí, vẻ mặt dâm dăng của đám đàn ông lang thang, không khỏi thấy buồn nôn.

Đi sang hướng khác, muốn tránh khỏi bọn họ, lại bị bọn họ cản đường. Có một tên trong đám đó dùng bàn tay bẩn thỉu nâng cằm cô lên. “Ây yo!

Trông thật xin đẹp nha, sao lại đứng ở đây một mình? Không lẽ đang đợi mấy anh sao? Xem ra hôm nay mọi người có phúc lớn rồi.....”

Cả bọn lang thang phát ra nụ cười gian ác, ánh mắt dâm dăng lướt nhìn từ trên xuống dưới cơ thể của Uất Noãn Tâm, tưởng tượng đến những hình ảnh thô tục.

Cô nôn nóng. “Các người tránh ra.... nếu không tôi la lớn đó!”

“Kêu đi! Nơi hẻo lánh như vậy, xem có ai đến cứu mày. Lát nữa, sẽ để cho mày kêu cho đủ, kêu lớn chúng, để các anh em vui vẻ.....”

Một bàn tay đánh úp về phía ngực cô, bị cô đẩy ra. “Đừng đụng vào tôi.”

“Còn nhìn gì nữa? Mau xông lên....”

Uất Noãn Tâm vừa gào to kêu cứu mạng, vừa chạy thụt mạng. Nhưng nơi này đúng thật quá hẻo lánh, nên không có ai có thể cứu cô. Chân bị vấp, té ngã xuống đất.

Bọn chúng lập tức lật người cô lại, đè lên cơ thể cô, giữ chặt tay chân cô. Bọn lang thang đè lên người cô còn móc ra một con dao kề lên cổ cô. “không muốn chết, thì ngoan ngoãn đi. Đợi ông đây chơi xong, sẽ thả mày đi.”

Một tên khác nước miếng sắp chảy ra, gấp gáp thúc giục như con khỉ. “Anh hai, anh nhanh chút, rồi đến lượt em, nhanh nhanh nhanh đi....”

Uất Noãn Tâm không dám nhúc nhích, sốt ruột đến nỗi chảy cả nước mắt, cầu xin nói: “Thả tôi ra.... cầu xin các người.... thả tôi ra....”

“Ua.... đừng khóc.... mấy anh em sẽ làm cho em vui vẻ....” Ánh mắt gian ác ghê tởm như chuột nhắt của tên đó nhìn chằm chằm ngực của Uất

Noãn Tâm, hai tay vươn đến, kích động đến run rẩy. Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Các người đang làm gì hả?” Một giọng nói lười biếng lại lạnh lẽo đến tận xương tủy từ phía sau truyền đến.

Uất Noãn Tâm vội kêu cứu mạng. “Cứu tôi.... ua....” Miệng bị người ta dùng tay bịt lại.

Tên lang thang chìa con dao sáng loáng ra. “Mau rút, mày không chơi lại đâu.”

“Phải không? Tao lại nghĩ ngược lại, mày làm như thế nào để tao chơi không lại.” Anh xông về phía trước đá tên lang thang, tên đang đè tay chân của Uất Noãn Tâm vội chạy về phía trước đánh với anh.

Anh vừa chống lại bạn chúng, vừa vươn tay kéo Uất Noãn Tâm dậy. “Em không sao chứ?”

Mắt của cô bỗng nhiên mở to. “Ngũ Liên?”

Ngũ Liên vừa mất tập trung, bị chém một nhát, cũng may chỉ chém rách quần áo. Vào giây phút phát hiện người bị xâm hại là Uất Noãn Tâm, trong ánh mắt của anh lửa cháy hừng hực. “Khốn kiếp, các người dám đụng vào cô ấy!”

Giống như một con dã thú điên cuồng bổ nhào về trước, chỉ hai ba chiêu đã đánh bọn chúng té ngã xuống đất.

Tên cầm đầu bọn lang thang thấy chuyện lớn không ổn, nắm chặt con dao nhỏ xông về phía anh. Kết quả vẫn chưa đụng vào Ngũ Liên, con dao bị anh đá bay. Anh kéo tên đó ngã xuống đất, vung tay lên đâm thô bạo. Răng máu của tên lang thang bắn tung tóe, đầu bị động mạnh xuống, trên đá toàn là máu.

Mấy kẻ lang thang khác thấy Ngũ Liên nổi điên, bị dọa ngây người, không dám tiến lên trước.

Nhìn thấy sắp có án mạng, mà tròn mắt của Ngũ Liên đỏ lên, Uất Noãn Tâm vội giữ anh lại. “Đủ rồi, đừng đánh nữa! Đánh nữa anh ta sẽ chết đó. Ngũ Liên, dừng tay lại đi!”

Ngũ Liên điên dại đẩy cô ra, cô té ngã xuống đất, chân bị đá cắt trúng, phát ra một tiếng rên nhỏ.

Nghe thấy tiếng rên nhỉ đó làm cho Ngũ Liên dừng hành động tấn công điên cuồng của mình lại, đuối sức đứng dậy. Bước chân lảo đảo, lùi lại mấy bước, kéo Uất Noãn Tâm vào lòng. “Cút hết cho tao!”

Bọn lang thang sợ đến tè ra quần, chân tay luống cuống khiến tên cầm đầu bị đánh chỉ còn nửa cái mạng, chạy thụt mạng.

Ngũ Liên mệt đến nỗi thở gấp, vẫn chưa hết giận. “Tại sao không để tôi đánh chết thằng đó hả? Nó đáng chết!” Nếu ngay từ đầu biết là cô, anh cũng có thể cho tên đó một nhát chết tại chỗ!”

“Tôi không muốn anh ngồi tù.”

“Ha, tôi cũng không đến nỗi phải ngồi tù vì một cái mạng dê tiện như vậy đâu. Nửa đêm nửa hôm, em đứng đây làm gì hả?”

Nhìn thấy cô cắn môi không nói chuyện, anh cười giễu. “Đội Nam Cung Nghiêu sao?” Ánh mắt nhìn về đằng xa. “Còn chuẩn bị cả pháo hoa, rất lãng mạn nha! Kết quả thiếu chút nữa bị người ta xâm hại!”

“Cám ơn anh....”

“Do tâm trạng tôi không vui, muốn đánh nhau để trút giận thôi. Cho dù không phải em, tôi cũng sẽ cứu.”

“..... Ừ!”

“Đi thôi, tôi đưa em về nhà!” Anh đi vài bước, quay đầu lại, nhìn thấy cô vẫn đứng tại chỗ. “Em vẫn đợi anh ta? Lỡ như đám lang thang đó quay lại, em vẫn muốn.....”

Cô nắm chặt di động, mặt buồn.

“Thôi đi, tôi ngồi đợi cùng em! Để tránh ngày mai báo lại đăng có án mạng.” Anh cũng không nói gì, đi đến một chỗ cách xa cô chút, cầm lấy hòn đá trút giận quăng về phía biển.

Anh thực sự hận không thể bỏ cái đầu cô ra, xem bên trong chứa cái gì? Nam Cung Nghiêu đối xử cô như vậy, cô vẫn còn.... Mà trả công cho anh, cũng chỉ có những cục đá này, chỉ có thể gợn dậy những đợt sóng nhỏ, sau đó chìm xuống đáy biển.

Uất Noãn Tâm gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu, tắt máy rồi, Nhìn Ngũ Liên ở bên cạnh, vô cùng áy náy. Lại trôi qua thêm mấy phút, đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng nói câu: “Đi thôi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 241: Ảnh Chụp Trên Giường

Ngũ Liên nhú mày, giọng điệu có vẻ như châm chọc: “Không đợi nữa sao?”

“Ừ! Xin lỗi!”

“Đừng để tôi nghe thấy hai chữ đó!” Anh không cần sự thương hại của cô!

Ngũ Liên lạnh nhạt trả lời câu đó, quay người bỏ đi ngay trước mặt cô, đầu cũng không quay lại.

Tim, bị gió thổi đến mức ngày càng lạnh lẽo.

.....

Về đến tiểu khu, Ngũ Liên đợi Uất Noãn Tâm mở cửa. “Vào đi, ngủ ngon!”

“Anh, có muốn vào ngồi một chút không?”

“Không cần thiết! Tôi còn phải thu dọn đồ đạc, ngày mai chuyển đi.” Anh nói chuyện giống như không có việc gì, Uất Noãn Tâm nghe thấy lại cảm thấy đau. “Nhanh vậy sao?”

“Đây không phải là điều em mong muốn sao? Đâu cần thiết phải giả vờ lưu luyến không rời hả?” Câu nói này, làm cho bầu không khí càng trở nên lúng túng, anh trêu ngược lại. “Em không sợ tôi tin thật, dối ý, không dọn đi sao?”

“.....”

“Được rồi, mau vào đi. Đây có lẽ.... là lần cuối cùng tôi tiễn em, sau này, chú ý cẩn thận chút.” Họng khàn khàn, gượng gạo. Càng khó chịu đó là, còn phải giả vờ vui vẻ, giả vờ không để ý. “Đi vào đi!”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm lặng lẽ nhìn khuôn mặt anh bị khe cửa che khuất dần, trán tựa vào cửa, nước mắt chảy xuống.

.....

Nam Cung Nghiêu về đến nhà sau khi dẫn Nam Cung Vũ Nhi dùng bữa tối, mới phát hiện điện thoại không biết đã tắt nguồn từ lúc nào. Lo sợ bỏ lỡ điện thoại của Uất Noãn Tâm, vội mở nguồn. Đợi hơn một tiếng đồng hồ, không đợi được, đang do dự không biết có nên chủ động gọi qua đó hay không. Thì Nam Cung Vũ Nhi bước vào, trong người còn ôm một thùng rượu ướp lạnh.

“Em lấy nhiều rượu vậy để làm gì?”

“Em biết tâm trạng anh không tốt, uống với anh đó!” Nam Cung Vũ Nhi mở một bình, đổ mỗi người một ly.

Nam Cung Nghiêu đè tay cô ta lại. “Tâm trạng anh rất ổn, em không được uống.”

“Anh chỉ biết mạnh miệng, em hiểu anh như vậy, sao có thể nhìn lầm chứ. Còn nữa, đừng xem em như trẻ con, em đã hai mươi bốn tuổi rồi. Anh biết người nước ngoài rất thích mở party nhất, thời còn học đại học ba ngày hai hôm là tụ hợp lại, trữ lượng em rất tốt nha, còn có thể uống nhiều hơn cả anh,” Cô ta cố ý nhét một ly vào tay anh. “Mượn rượu giải sầu, vô cùng có lý đó. So với việc ngồi buồn rầu, không bằng uống say, ngủ một giấc thật ngon.”

Nhìn thấy cô ta một hơi uống hết cả ly, sắc mặt không thay đổi, Nam Cung Nghiêu mới không ngăn cản. Anh hiểu rất rõ, rượu là một bài thuốc hay để giải quyết buồn phiền.

“Anh vì Uất Noãn Tâm mà buồn phiền phải không?”

“.....Không có!”

“Còn muốn gạt em sao? Em nhìn ra, anh rất thích cô ấy.”

“.....”

“Anh không cần phải để ý đến cảm nhận của em. Em yêu anh, nhưng em hy vọng anh được hạnh phúc. Nếu như cô ấy mới là người anh yêu, em sẽ chấp nhận cô ấy, chúc phúc cho hai người. Nhưng trước hết, anh phải thẳng thắn với em.”

Nam Cung Nghiêu nhỏ giọng “ừ” một tiếng, Nam Cung Vũ Nhi để tay ở phía sau siết chặt nắm tay lại, móng tay tinh xảo ‘phắc’ bẻ gãy làm hai. Nghiến răng. “Chuyện xảy ra từ lúc nào?”

Anh buồn rầu. “Anh cũng không biết, đợi đến khi anh nhận thức được, thì đã thích cô ấy rồi.”

“Anh có muốn nghe lời thật lòng không?”

“Ừ!”

“Cô ấy vốn không thích hợp với anh, tuyệt đối không phải là người có thể mang đến hạnh phúc cho anh.” Cô ta nói như đinh đóng cột. “Em nói như vậy, không phải vì em yêu anh, chỉ là em mong muốn anh vui vẻ hơn bất cứ ai. Còn cô ấy..... trên người cô ấy đúng thực có sức hấp dẫn, khiến người khác không thể không yêu thích, bao gồm cả em. Nhưng sau này em phát hiện, cô ấy vốn không đơn giản như em đã nghĩ.”

“Nếu như cô ấy yêu anh đủ sâu đậm, sẽ không dây dưa không dứt với Ngũ Liên, anh cũng không cần phải buồn rầu đến như vậy! Điều này trong lòng anh hiểu rõ nhất, không phải sao?”

“Anh không biết.....” Nam Cung Nghiêu uống liên tục hai ly rượu. Trong mắt anh, cô ấy là một cô gái rất trong sáng lương thiện, lúc trước là do anh hiểu lầm cô. Nhưng tại sao Hướng Vi và Nam Cung Vũ Nhi đều nói cô mưu mô tính toán như vậy chứ? Không lẽ là anh nhìn lầm sao?

Không! Anh không muốn tin cô xấu xa như những gì các cô đã nói.

Nhìn thấy anh đã rất hoảng loạn, Nam Cung Vũ Nhi cũng không ép anh nữa, ngược lại quay sau dùng dịu dàng để tấn công, dựa vào lòng anh. “Em biết anh thích cô ấy, nhưng cũng phải nhìn cho rõ, cô ấy có đáng hay không. Em làm tất cả những điều này, chỉ vì muốn anh hạnh phúc..... Mặc dù, người anh yêu không phải em, em rất đau khổ.....”

Nói xong, đôi mắt rưng rưng nước mắt, Nam Cung Nghiêu thấy mà đau lòng, lau đi nước mắt ở khóe mắt của cô ta.

“Xin lỗi, Vũ Nhi, anh.....”

“Không cần nói xin lỗi, em tôn trọng sự lựa chọn của anh.” Cô ta nở nụ cười gượng gạo. “Được rồi, không nói những chuyện này nữa, uống rượu thôi! Mang tất cả những chuyện đau buồn, trút hết ra ngoài.”

Cô ta trút cho Nam Cung Nghiêu một ly rồi lại một ly, còn mình lại không uống được bao nhiêu. Không bao lâu, anh đã say đến bất tỉnh, mềm nhũn như một vũng bùn, trong miệng cứ thì thào tên của Uất Noãn Tâm. “Noãn Tâm, đừng bỏ anh..... em là của anh.....”

“Nghiêu? Nghiêu?” Cô ta lay anh vài lần, chắc chắn anh đã say, mới dìu anh lên giường, cởi sạch quần áo trên người anh. Còn mình cũng chui vào trong chăn, lấy cánh tay anh làm gối, chăn kéo đến ngực, đường rãnh ở

giữa ẩn hiện. Lấy điện thoại của Nam Cung Nghiêu chụp liên tiếp mấy tấm hình, chọn tấm nào mập mờ nhất, khéo miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Buổi sáng ngày hôm sau, Nam Cung Nghiêu bị ánh mặt trời làm thức tỉnh, Nam Cung Vũ Nhi mặc áo sơ mi lớn của anh, đứng ở bên cửa sổ thưởng thức cảnh núi rừng lên ngoài, quay lại nở nụ cười dịu dàng với anh. “Anh tỉnh rồi à.”

“Ừ!” Đầu Nam Cung Nghiêu đau như búa bổ, mơ màng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Bảy giờ! Ngủ thêm một tí đi, chút nữa em gọi anh.” Cô ta tỏ ra như chợt nhớ đến chuyện gì đó. “Đúng rồi, lúc em đến thăm anh vào giờ cơm, quên nói cho anh biết, tối qua Uất Noãn Tâm hẹn gặp anh ở ngọn hải đăng. Xin lỗi....”

“Tối qua sao?” Nam Cung Nghiêu nhỏ giọng nguyên rủa, đứng dậy đi đến nhà tắm.

“Không kịp nữa rồi, có lẽ cô ấy vẫn còn đợi ở đó, anh mau đến đó đi!”

Lấy quần áo giúp anh, thúc anh ra cửa, nở nụ cười vô cùng giả dối.

Uất Noãn Tâm, tôi tận tay dâng Nam Cung Nghiêu cho cô.

Nhưng mà, cô có nhận nổi không?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 242: Quan Hệ Được Phơi Bày Ra Ánh Sáng

Đầu của Nam Cung Nghiêu vẫn còn chưa hết đau, gấp gáp vội vã lái xe đến ngọn hải đăng, nhưng hiển nhiên không tìm được Uất Noãn Tâm, chạy vội đến nhà cô. Cũng may, cô mở cửa, chỉ là thái độ có chút lạnh nhạt. “Sao anh lại đến đây hả?”

“Xin lỗi, tôi qua..... anh..... quên mất.”

“Không sao cả.” Dù sao lòng anh cũng không có cô, thì làm sao có thể nhớ rõ chứ?

“Em tìm anh có việc sao?”

“Không có! Chỉ là muốn gặp anh thôi. Sắp đến giờ làm rồi, anh đi tắm rửa trước đi! Người nồng nặc mùi rượu.”

Anh kéo cô lại. “Noãn Tâm, đừng dùng thái độ đó đối xử với anh được không? Anh không phải cố ý.”

“Em biết! Chúng ta lúc khác hẳn nói tiếp được không? Sắp trễ giờ làm rồi, anh đi tắm trước đi, trong nhà có quần áo lẫn trước anh để lại đó.”

Nhìn thấy cô thực sự không muốn nói, Nam Cung Nghiêu cũng không tiện níu kéo, đành phải cời âu phục, đi vào phòng tắm.

Chưa đến hai phút, điện thoại của anh đổ chuông, Uất Noãn Tâm bật điện thoại, trên điện thoại nhấp nháy tấm ảnh hiển thị người gọi trong phút chốc làm cho mặt cô tái mét, đến môi cũng trắng bệch.

Cả người lạnh như băng, run rẩy, như bị ngũ lôi đánh trúng. Cô thà rằng chọc mù hai mắt mình, cũng không muốn nhìn thấy tấm hình đó.

Nam Cung Nghiêu đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Uất Noãn Tâm đưa lưng về phía mình, cầm điện thoại của mình, tiếng chuông vẫn chưa ngừng.

“Sao vậy?”

Cả người cô như hóa đá.

Nam Cung Nghiêu ngờ vực lấy điện thoại, tấm hình hiển thị cuộc gọi của Vũ Nhi dĩ nhiên của tối qua sau khi say rượu, ‘hình ảnh trên giường’ của hai người, ngay lúc đó anh cũng hoảng hốt, lập tức ngắt cuộc gọi, căng thẳng nắm lấy tay của Uất Noãn Tâm. “Em nghe anh giải thích..... anh và Vũ Nhi không có gì hết..... anh, tôi qua anh uống say..... không biết cô ấy chụp những tấm hình này lúc nào.....”

Uất Noãn Tâm tức đến nỗi khóe mắt đỏ au, căm tức nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đó khiến cho anh hoảng sợ. “Noãn Tâm, hãy tin anh, anh thực sự không biết.....”

“Bốp...”

Một cái tát đánh thẳng vào mặt anh, để lại vài dấu ấn đỏ chót.

“Anh còn muốn gạt tôi đến bao giờ?”

“Anh thực sự không biết, điều do Vũ Nhi chụp..... lúc đó anh thực sự uống say rồi....”

Cô hít một hơi thật sâu, khi tuyệt vọng đến một mức độ nào đó, ngay cả tức giận cũng chẳng còn sức. Nhắm mắt lại, cổ họng khàn khàn phát ra tiếng. “Được, coi như anh không biết. Cô ấy không phải em gái anh, đúng không?”

Anh siết chặt tay lại. “Đúng! Cô ấy..... là anh nhận nuôi.”

Cô lão đảo lùi về sau vai bước, lòng lạnh lẽo, máu cũng ngừng chảy.
“Cho nên, anh đã sớm biết rồi sao?”

“Xin lỗi!”

“Người anh muốn yêu nhưng không dám yêu, là cô ấy, đúng không?”

“.....Phải! Nhưng bây giờ anh.....”

“Đủ rồi! Một chữ tôi cũng không muốn nghe.” Uất Noãn Tâm cảm thấy mình từ đầu đến cuối là kẻ vô cùng ngu ngốc. Rõ ràng cảm nhận được quan hệ của hai người đó không bình thường, anh nói hai người là anh em, vậy mà cô cũng ngu ngốc tin là thật.

Ha, cô là đồ ngu. Anh em gì, đêm hôm khuya khoắt hai ngày ba hôm lại ngủ cùng nhau sao? Anh em gì, ngay cả một người vợ như cô cũng bị ép phải dọn ra ngoài sao? Anh em gì, mà có thể chụp những tấm hình lộ liễu như vậy sao?

“Noãn Tâm, anh biết anh sai rồi, em nghe anh nói.....”

“Tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe..... anh rút! Anh rút đi!” Cô gào thét khóc òa, đẩy anh ra ngoài. Nam Cung Nghiêu dùng một tay chống cửa. “Noãn Tâm..... em nghe anh.....”

“Mới sáng sớm, om sòm gì vậy hả?” Ngũ Liên đầu tóc lộn xộn đứng ở cửa, nhìn thấy Uất Noãn Tâm khóc thét như vậy, lập tức nổi lửa, vung nắm đấm qua đó. “Nam Cung Nghiêu, anh khốn khiếp dám chọc cô ấy khóc!”

Bụng Nam Cung Nghiêu cũng ghen đầy tức giận, đúng lúc đang nổi giận, cũng không khách sáo trả lại một đấm.

Hai người có qua có lại, đều hung hãn đến nỗi muốn đánh đối phương chết. Đánh một trận, từ trên cầu thang lăn xuống dưới. Nam Cung Nghiêu đứng dậy trước, cười lên người Ngũ Liên, một đấm đánh vào mặt anh.

“Dừng tay, Nam Cung Nghiêu..... dừng lại.....” Uất Noãn Tâm đẩy anh ra. “Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi! Đi.....” Tiếng gào thét của cô dần trở nên nghẹn ngào. “Cần xin anh.....đi đi.....”

Hai mắt Nam Cung Nghiêu đỏ ngầu, oán giận nhìn Ngũ Liên, bất đắc dĩ bỏ đi.

Uất Noãn Tâm ngồi bệt xuống đấy che mặt khóe, khóc đến nỗi khiến tim Ngũ Liên tan nát. Trên mặt dù bị thương, nhưng lại không cảm thấy đau, mà chỉ thấy đau lòng.

“Được rồi, đừng khóc nữa..... anh ta không đáng.....” Nhẹ nhàng ôm lấy cô, an ủi một lần lại một lần. “Đừng khóc nữa..... ngoan..... tôi luôn ở bên em mà.....”

Nam Cung Nghiêu xuống lầu, đứng yên tại chỗ nhìn nhà Uất Noãn Tâm rất lâu, không biết phải làm sao. Anh bỏ đi, chỉ vì không muốn ép cô. Nhưng bỏ đi rồi, trong lòng lại rất bất an. Đặc biệt bên cạnh còn có Ngũ Liên, anh có hàng ngàn hàng vạn cái không yên tâm, thực sự hận không thể xông lên nện cho cậu ta một trận. Lúc nào cũng thêm nhỏ dãi bà xã của người khác, còn không biết xấu hấu, muốn tìm cái chết đây mà!

Nhưng bây giờ người anh lo lắng nhất không phải Ngũ Liên, mà là không biết phải giải thích quan hệ giữa anh và Vũ Nhi với Uất Noãn Tâm ra sao. Tình hình trước mắt, anh quả thật không cách nào nói rõ mình và Vũ Nhi hoàn toàn trong sạch.

Không khỏi cảm thấy hối hận, chính mình nên sớm thẳng thắn quan hệ của bọn họ với cô, nếu không cũng không phải lâm vào tình cảnh như bây giờ.

Biệt thự.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.....”

Trong điện thoại không ngừng truyền đến giọng tổng đài, Nam Cung Vũ Nhi càng chắc chắn, mọi việc đã diễn ra thuận lợi. Với sự hiểu biết của cô với Uất Noãn Tâm, chắn chắn sẽ không muốn nghe Nam Cung Nghiêu nói, mà sẽ lấy cớ lảng tránh. Tất nhiên, phải để anh tắm rửa trước.

Lúc này gọi điện thoại qua, người nhận là cô ta, hình tự nhiên cũng sẽ được cô ta thấy trước.

Ha, lúc trước sao cô không biết, ở mặt này mình lại giỏi đến vậy chứ? Cái ả Uất Noãn Tâm ngu ngốc kia, không phải là đối thủ của cô ta!

Dựa vào cái gì đòi cướp đàn ông của cô!

Cuối cùng thất bại, đau thương tuyệt vọng, nhất định là cô ta!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 243: Ly Hôn, Kết Hôn

Ngũ Liên ở bên cạnh nhìn Uất Noãn Tâm khóc rất lâu rất lâu, mới yếu ớt cất tiếng: “Mặt của tôi rất đau đó, không bôi thuốc, có thể để lại sẹo đấy. Bằng không, em cứ khóc đi, tôi bôi xong thuốc lại ở bên cạnh nhìn em khóc được không?”

Cô biết rõ anh không muốn khiến cô đau lòng, cố ý chọc ghẹo cô, hít mũi, vịn tường đứng dậy. “Để tôi giúp anh!”

“Không khóc nữa à?”

Hai đôi mắt của cô đỏ lên như hai con thỏ, bĩu môi: “Có gì đáng để khóc chứ?”

“Tôi đã nói mà, có gì đáng để khóc chứ. Chuyện cũng đã xảy ra, phải tìm cách giải quyết, ngồi khóc lóc có ích gì! Được rồi, đi thôi, tôi vì em mới bị thương, em phải chịu trách nhiệm tới cùng đó.”

“Biết rồi!”

Uất Noãn Tâm giúp Ngũ Liên bôi thuốc xong, ngồi gần người ở bên cửa sổ. Anh quăng cho cô một lon bia. “Tâm trạng không tốt thì uống đi!”

“Uống nữa sao? Anh không có cách nào khác để an ủi sao?”

“Có, nhưng vô dụng với em.”

“Là gì?”

“Lên giường!” Anh dừng dừng thốt ra hai chữ đó. “Bình thường thấy phụ nữ khóc, tôi sẽ ném cô ta lên giường, làm xong thì hết chuyện, em muốn thử không?”

“Làm như vậy tôi càng khóc thê thảm hơn!”

“Xế! Em còn chưa thử qua, làm sao biết chứ? Công phu trên giường của bốn thiếu, nổi tiếng ra ngoài nước, đảm bảo em sẽ hài lòng. Nói không chừng sau khi em thử xong, sẽ phát hiện Nam Cung Nghiêu quá yếu...” Anh nở nụ cười cực kỳ gian ác, một mặt là do khuôn mặt gian ác đó vốn đã mang dáng vẻ gian tà, một mặt khác là đang cố tỏ ra mập mờ. Mặt mũi bị bầm dập, nhưng vẫn còn rất hấp dẫn người khác.

“Cám ơn nha, anh vẫn nên tiết kiệm ‘tinh’ lực đi!”

“Quý nhất gan!” Ngũ Liên khinh thường. “Đúng rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy em tức giận đến vậy, anh ta lại chọc ghẹo em gì hả? Mặc dù anh chuyện xấu có thừa, trước giờ chưa làm được gì hay ho, nhưng cũng chưa từng thấy em tức giận đến vậy.”

“Anh ấy lừa tôi. Vũ Nhi, vốn không phải em gái anh ấy. Anh đã sớm nhận ra rồi, phải không?” Cô cười khố. “Chỉ có tôi là ngốc nghếch, rõ ràng biết rõ có gì đó không đúng, nhưng vẫn muốn tin tưởng anh ấy.”

Ngũ Liên không lên tiếng. Xem ra, lại là trò quỷ kế của người đàn bà Nam Cung Vũ Nhi kia. Sánh với nhên nhện độc, cô ta còn lợi hại hơn nhiều so với anh tưởng tượng.

“Nếu phiền phức như vậy, không bằng ly hôn đi, một lần giải quyết gọn ghẽ. Hôm nay hai người ly hôn, tôi cũng không cần dọn đi nữa, sau đó tôi dắt em đi công chứng.”

“Chuyện không đơn giản như những gì anh nghĩ đâu.”

“Có thể phức tạp hơn sao? Chẳng qua do em luyện tiếc, không đành lòng hạ quyết tâm thôi.”

Uất Noãn Tâm bị anh đánh trúng chỗ hiểm, không khỏi vì mình cảm thấy bị ai, lắc đầu. “Thôi đi, không nói về anh ấy nữa, phiền phức! Thực xin lỗi, lại liên lụy làm anh bị đánh, còn phải an ủi tôi. Anh đối xử với tôi quá tốt, tôi lại..... xin lỗi!”

“Tôi biết, em làm như vậy, để tránh tổn thương tôi. Nhưng không nhìn thấy em, tôi càng khó chịu, em cứ xem tôi là thằng ngốc đi!” Anh tự cười nhạo mình. “Nếu em thực sự cảm thấy có lỗi với tôi, thì hãy thu lại ‘thẻ người tốt’ đi. Tôi không muốn nhận, cũng không có tự cách..... Tôi không hề tốt như em đã nghĩ, tôi cũng rất ích kỷ.” Cô toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, anh lại.....

Lúc này, di động đổ chuông. Ngũ Liên nhìn lướt qua là cuộc gọi của Nam Cung Vũ Nhi, nên quay về phòng để nhận.

“Hai người tiến tới bước nào rồi? Cô ta có cảm động đến mức lấy thân để đền đáp không? Lại cho anh thêm cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, còn không cảm ơn tôi sao?”

“Cho nên, mấy tên lưu manh tối hôm qua, cũng do cô phái đến sao?” Đây là nguyên nhân cô ta nhắn tin kêu anh đến ngọn hải đăng ‘tản bộ’ sao?

Ngũ Liên lành lừng nghiêng rằng. “Tôi đã cảnh cáo cô, nếu như cô dám tổn thương Uất Noãn Tâm, tôi sẽ không tha cho cô!”

“Cô ta không phải không bị thương sao? Tôi chỉ phái người hù dọa cô ta thôi mà, như vậy mới có thể để anh làm anh hùng chứ. Nằm chặt cơ hội này, để cho lòng cô ta dựa dẫm vào anh, tôi cũng có sự sắp xếp của tôi. Cứ vậy đi, không cần quá cảm ơn tôi!”

Cô ta ngắt điện thoại.

“Shit!” Ngũ Liên mắng chửi. Anh hối hận khi mình đã hợp tác với cô ta. Người đàn bà điên này, ai biết được cô ta sẽ giở trò gì!

.....

Nam Cung Nghiêu không đến công ty, vừa về đến nhà, đi thẳng vào phòng của Nam Cung Vũ Nhi, quảng điện thoại trước mặt cô ta. “Tại sao lại có những tấm ảnh này hả?”

“Tôi qua em chụp chơi, thấy cũng không tệ, nên dùng làm hình nền, sao vậy?”

“Chụp chơi sao?” Nam Cung Nghiêu kìm chế không nổi giận. “Em cố ý có có phải không?”

“Cố ý sao? Anh có ý gì? Em cố ý cho ai xem hả?”

“Uất Noãn Tâm.” Vài chữ được thốt ra từ kẽ răng.

Nam Cung Vũ Nhi xanh mặt trong chốc lát, giả vờ kinh ngạc. “Anh đang nói, Noãn Tâm nhìn thấy rồi sao? Nhưng, nhưng cô ấy sao lại cầm điện thoại của anh chứ?”

Nam Cung Nghiêu tức tối ngồi xuống, hai tay siết chặt lại, ngón tay vang lên tiếng ‘rắc rắc’.

“Xin lỗi, em không biết, em không cố ý..... em sẽ giải thích với cô ấy.....”

Cô ta làm bộ gọi điện thoại, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. “Cô ấy đang rất tức giận, có giải thích thế nào cũng vô dụng, hai ngày nữa hẳn nói đi!”

“Vậy..... cô ấy biết chuyện chúng ta không phải anh em sao?”

“Ừ!”

“Thực ra..... đây có lẽ cũng là một chuyện tốt, anh cứ lừa gạt cô ấy, chỉ cần làm cho cô ấy tổn thương nặng nề. Nhưng em biết rõ, không phải bằng cách này. Xin lỗi, em thực sự, thực sự không ngờ đến..... anh biết đó, em không phải là người con gái thích mưu mô, anh tin em vô tội có phải không?”

Ánh mắt của cô ta rất chân thành, ngây thơ như chú nai, đánh tan sự hoài nghi của Nam Cung Nghiêu. Anh chỉ thở dài. “Anh tin em! Chuyện này cũng không thể trách em, là anh đã gạt cô ấy. Đều là lỗi của anh!”

Nam Cung Vũ Nhi nắm lấy tay của anh. “Anh không cần tự trách mình, cô ấy vốn là người đến sau, cho nên cô ấy không có quyền tức giận về quá khứ của chúng ta. Nếu như cô ấy yêu anh, thì nên tin tưởng anh vô điều kiện, mà không phải vì lời nói dối có thiện ý của anh mà giận cá chém thớt với anh. Nếu như ngay cả quá khứ của anh cũng không thể khoan nhượng được, vậy thì cô ấy không có tự cách yêu anh!”

“Anh không biết, rất rối bời, em ra ngoài trước đi, anh muốn mình bình tĩnh một chút!”¹

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 244: Hai Người Vẫn Chưa Lên Giường?

Ngủ ở nhà Ngũ Liên một đêm, sáng sớm Uất Noãn Tâm thức dậy làm bữa sáng, không ngờ anh lại dậy trước, ôm chiếc Ipad làm ổ trên ghế sofa không biết đang xem gì, mặt mày hớn hở.. Cô đi về phía trước nhìn. “Thông tin du lịch? Anh muốn đi du lịch sao? Chẳng lẽ phụ nữ ở Đài Loan vẫn chưa thỏa mãn anh?”

Anh cốc đầu cô. “Trong đầu em không thể nghĩ đứng đắn hơn sao?”

“Vốn dĩ anh cũng đâu phải người đứng đắn đâu, bớt giả vờ làm thiếu niên trong sáng đi.”

“Xế!” Ngũ Liên mặc kệ cô, tiếp tục cúi đầu tìm thông tin.

Uất Noãn Tâm làm xong bữa sáng đi ra, anh giơ Ipad lên, trên màn hình là một thị trấn xinh đẹp, có nhiều loài hoa như hoa cẩm chướng. “Chỗ này thấy thế nào?”

“Không tệ nha, tôi thích những chỗ như vậy.”

“Tôi biết mà, tôi cố ý vì em, bỏ cả buổi sáng để chọn đó!”

“Vì sao phải chọn nơi tôi thích chứ?”

“Đương nhiên là dẫn em đi rồi!”

“Tôi phải đi làm, không đi được.”

“Thì xin nghỉ!”

“Không cần! Gần đây tôi đã xin nghỉ rất nhiều rồi, xin nghỉ nữa sẽ bị sa thải đó.”

“Vậy càng tốt, công ty của tôi cần những nhân tài như em. Anh ta trả lương em bao nhiêu, tôi trả gấp mười lần.”

Cô chớp chớp mắt. “Không cần đâu, tôi không đáng giá được nhiều tiền như vậy.”

“Đừng khiêm tốn nữa! Thời buổi bây giờ, heo còn tăng giá, em không tăng, chẳng lẽ ngay cả heo cũng không bằng sao?”

Khóe miệng cô co giật. “Mới sáng sớm, có thể nói chuyện dễ nghe chút không?” Một ngón tay chọc vào vết thương ở mí mắt của anh, anh đau đến nỗi la “oai oái” như quỷ kêu. “A a a..... em muốn lấy mạng người khác mà!”

“Ai mời anh! Ngoan ngoãn ngồi xuống, ăn sáng đi!”

“Em có lương tâm không vậy hả? Tôi có lòng tốt mời em đi du lịch, em lại đối xử với tôi như vậy hả?”

“Vậy cảm ơn lòng tốt của anh, tôi không có tiền, cũng không có thời gian.”

“Ngũ thiếu tôi để phụ nữ bỏ tiền túi sao? Em mắc cười ghê.”

“Tôi cũng không phải phụ nữ của anh, AA rất bình thường. Chẳng qua do anh tiêu xài hoang phí, nên AA của anh mới ko đủ!” (AA còn được gọi là acid arachidonic, cũng là một đa acit béo không bão hòa, là nguyên tố dinh dưỡng cần thiết cho sự phát triển thể trạng của trẻ.)

“Xế! Em toàn mượn cớ không. Theo tôi thấy, em đang luyện tiếc Nam Cung Nghiêu thì có. Sao nào? Anh ta đã như vậy rồi, em vẫn còn ôm hy

vọng với anh ta sao?”

“Được rồi được rồi, để tôi suy nghĩ đã! Anh chờ tôi một tuần đi.”

Cô không nói chỉ cười, ăn sáng xong thì đi làm. Lúc đang đợi xe buýt, đột nhiên nhận được điện thoại của Nam Cung Vũ Nhi. Cô cúp máy thẳng, nhưng chưa được mấy giây, di động lại đổ chuông. đành phải tiếp. “Có chuyện gì sao?”

“Bây giờ cô có rảnh đến biệt thự không? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô.”

“Không cần thiết đâu, tôi đã biết hết rồi.” Mặc dù chuyện này không phải lỗi của Vũ Nhi, nhưng trong lòng Uất Noãn Tâm vẫn cảm thấy khó chịu, không muốn gặp cô ta.

“Vậy tôi qua đó tìm cô, thực sự rất quan trọng, cô không nghe sẽ hối hận..... hãy tin tôi một lần nữa, được không?”

Lời nói thành khẩn của cô ta, làm cho Uất Noãn Tâm do dự. “Tôi đến đó vậy!”

.....

Rời khỏi hơn một tháng, quay trở về biệt thự, Uất Noãn Tâm có một cảm giác như xa cách mấy thế kỷ. Giống như, chính mình chưa bao giờ thuộc về nơi này, những ký ức vốn rõ rệt cũng dần trở nên mơ hồ, thậm chí hy vọng chưa từng xảy ra.

Hà quản gia bất ngờ. “Thiếu phu nhân, sao cô lại trở về vậy? Thiếu gia vừa mới đi làm.”

“Cô ấy đến tìm tôi.” Nam Cung Vũ Nhi đứng ở trên lầu, từ trên cao ngạo nghễ nhìn cô, nụ cười đó khiến Uất Noãn Tâm cảm thấy rất kiêu căng,

mang đến một cảm giác khiêu khích. Cô có một dự cảm, những việc sắp xảy ra, có thể là một trận chiến ác liệt đầy gian nan và bão tố.

“Xin lỗi, đã làm phiền lúc cô đi làm.” Nam Cung Vũ Nhi nhấp một ngụm coffee, thản nhiên mở miệng.

“Muốn nói gì, nói đi?”

“Tôi sẽ nói với cô, sự thật mà cô không biết. Nhưng cô có thể đảm bảo với tôi, cuộc nói chuyện hôm nay, mãi mãi không được nói với Nam Cung Nghiêu không? Tôi thực sự chỉ muốn tốt cho cô, nhưng tôi không muốn vì vậy khiến giữa tôi và anh ấy có bất kỳ khúc mắc nào.”

Cô hít nhẹ. “Cô nói đi!”

“Chuyện tôi và Nam Cung Nghiêu không phải anh em, cô biết đúng không? Xin lỗi, tôi thực sự không ngờ người nhận điện thoại là cô. Tôi không đành lòng nhìn cô bị gạt, cũng từng nghĩ sẽ nói rõ với cô, nhưng không phải bằng cách này. Tôi luôn biết, tôi được Nam Cung Nghiêu nhận nuôi, chỉ là vẫn giả vờ như không biết, lặng lẽ yêu anh ấy.”

“Lúc còn nhỏ, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, cưng chiều tôi như một cô công chúa. Nhưng bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, anh ấy bất hòa với tôi, còn tống tôi ra nước ngoài. Tôi vẫn không biết nguyên nhân, cho đến lần về nước này, anh ấy mới thổ lộ với tôi, bởi vì anh ấy yêu tôi. Nhưng mà, anh ấy có nỗi khổ của anh ấy, tạm thời không thể tiếp nhận tôi. Anh ấy nói, anh ấy thực sự rất yêu tôi, từ đầu đến cuối, chỉ yêu một mình tôi.”

Tim giống như bị dao cứa một nhát, miệng vết thương đau đến chảy máu, Uất Noãn Tâm gần như không còn dũng khí để nghe tiếp. Khóe mắt đỏ au, chỉ là không muốn ở trước mặt cô ta làm cho mình trở nên thê thảm hơn.

“Anh ấy vẫn giấu tôi chuyện kết hôn, vì không muốn tôi đau lòng. Nhưng không ngờ rằng, tự tôi vẫn phát hiện được. Sau khi về nước, tôi đã

hỏi anh ấy, tại sao lại kết hôn với cô, anh ấy nói chỉ vì lợi ích chính trị, anh ấy vốn không yêu cô, cô chỉ là con cò của anh ấy. Tôi không muốn trở thành kẻ thứ ba giữ hai người, cho nên tôi vẫn luôn giúp hai người, nhưng..... lòng của anh ấy, thủy chung không ở chỗ cô!”

“Tôi biết cô đang nghĩ, anh ấy đối xử tốt với cô. Nhưng chính miệng anh ấy nói với tôi, đó là vì..... cô vẫn còn giá trị để lợi dụng, hơn nữa..... anh ấy vẫn chưa hoàn toàn có được cô.”

Nhìn thấy phản ứng của cô, dường như bị cô ta nói trúng. Nam Cung Vũ Nhi đánh một cước, một canh bạc. “Hai người vẫn chưa lên giường, đúng không?”

Mặt Uất Noãn Tâm trắng bệch, răng cắn vào môi, gần như muốn cắn đến đổ máu.

Tay siết chặt lại, các đốt ngón tay lạnh lẽo, cứng đờ.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 245: Bỏ Trốn?

Nam Cung Vũ Nhi thừa thắng xông lên, thêm dầu vào lửa. “Đàn ông đều như vậy cả, lúc mà chưa chiếm được, thì đối xử tốt với cô, nghĩ mọi cách lừa cô lên giường... Một khi chiếm được rồi, sẽ vứt bỏ như chiếc giày rách. Nam Cung Nghiêu là đàn ông, cũng không ngoại lệ. Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, phụ nữ chỉ yêu người ở trên giường cùng mình, còn đàn ông... Tình dục và tình yêu phân biệt rất rõ ràng.”

“Cô nên cảm thấy may mắn khi tôi nói hết tất cả cho cô biết, nếu không lúc cô và anh ấy lên giường, trong đầu anh ấy chỉ có tôi, sẽ càng làm cô thêm đau khổ...”

“Đủ rồi!” Cô thấp giọng rít gào. “Tôi không muốn nghe nữa!”

“Cô cho rằng trốn tránh có thể giải quyết tất cả sao? Anh ấy không yêu cô, người anh ấy yêu là tôi! Cô phải chấp nhận sự thật! Tôi đã đẩy anh ấy cho cô, là chính cô không thể giữ được anh ấy, đừng có trách người khác. Cô phải cảm ơn tôi, nếu không cô mang lần đầu tiên cho anh ấy, phát hiện anh ấy vẫn một mực lừa cô, cô sẽ càng đau khổ hơn thôi.”

Giọng điệu của cô ta, giống như đang bố thí sự thương hại cho một kẻ ăn xin. Dường như tất cả những gì cô đang có, đều do cô ta ban cho, cô phải mang ơn, quỳ xuống cảm ơn cô ta.

Vẻ mặt kia khiến Uất Noãn Tâm ghê tởm.

Cô giận dữ cười ngược lại, nụ cười lạnh lẽo. “Có lẽ cũng không đau khổ giống như những gì cô đã nghĩ, dù sao tôi cũng không còn lần đầu tiên rồi.

Làm lần thứ hai hay lần thứ ba, có gì khác nhau chứ?”

Cô lúc đó hoàn toàn tức điên lên, giống như một con thú nhỏ bị thương, dựng hết gai nhọn trên người lên, mặc kệ mọi thứ chỉ muốn bảo vệ chính mình, ngay cả nói cũng không suy nghĩ. Nhưng thực sự không ngờ rằng, lời nói này mang đến cho chính mình rất nhiều tai họa.

Nam Cung Vũ Nhi giật mình, không đoán được cô không còn là xử nữ. Rất nhanh, trong đầu nảy sinh ra một mưu kế thâm độc, hạ quyết tâm tàn nhẫn kéo cô xuống vực sâu không thể nào ngoi lên được, không được siêu thoát.

“Lời cô muốn nói đã nói xong rồi sao? Cám ơn ‘lòng tốt’ của cô!” Vứt lại những câu mỉa mai này, cầm lấy túi xách xông ra ngoài.

Cô ngây thơ, nhưng không có nghĩa là cô ngu xuẩn, sẽ tin tất cả những gì cô ta làm là muốn tốt cho cô. Cô ta chẳng qua chỉ muốn khoe cho cô biết cô ta có bao nhiêu lợi hại, còn cô đáng thương bao nhiêu. Trước kia cô thật có mắt không trông, nhìn lầm cô ta, lòng dạ của cô ta, và vẻ bề ngoài hoàn toàn là hai người khác nhau.

Uất Noãn Tâm bắt xe, chạy thẳng về nhà.

Ngũ Liên đang chăm chú chọn một thị trấn nhỏ ở Italy, quay đầu ngạc nhiên. “Sao em lại quay trở về vậy?”

“Thu dọn hành lý.”

“Dọn nhà?”

“Du lịch!” Cô quay người đi về nhà mình, Ngũ Liên vội chạy quay đó. “Em uống nhầm thuốc hay bị động kinh? Không phải không muốn đi sao?”

“Anh không biết phụ nữ thay đổi ý rất nhanh sao?”

“Biết, nhưng tôi không biết em là phụ nữ đó!”

Cô mặc kệ anh, tự mình thu dọn quần áo.

Ngũ Liên đề vali lại. “Xảy ra chuyện gì vậy? Nói tôi biết, ai bắt nạt em hả?”

Cô vẫn nén những giọt nước mắt, nhưng anh vừa hỏi một câu như vậy, giống như tức nước vỡ bờ chảy ào ào. “Tôi ngốc lắm phải không? Cứ bị người ta lừa gạt hoài...”

Ngũ Liên ôm cô, đau lòng hỏi: “Em rất ngốc, nhưng mà, tôi thích em ngốc nghếch như vậy. Đừng đau lòng vì Nam Cung Nghiêu nữa, được không? Anh ta không đáng! Em còn có tôi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Cám ơn anh....”

Hai người ôm nhau rất lâu, cho đến khi di động của Ngũ Liên đổ chuông, lại là Nam Cung Vũ Nhi. “Tôi lấy khăn mặt giúp em.” Anh mượn cớ đi vào nhà vệ sinh. “Cô lại có chuyện gì nữa hả?”

“Để tôi đoán xem.... Buổi sáng hôm nay anh đề nghị dẫn cô ta đi du lịch, bị cô ta từ chối, nhưng bây giờ cô ta đột nhiên thay đổi ý, có phải không?”

“Là cô chọc cô ấy khóc? Chết tiệt! Cô lại giờ trò gì đây hả?”

“Chuyện đó anh không cần quan tâm, tóm lại, chuyên tôi làm được anh không thể làm được, anh nên cảm ơn tôi. Các người mấy giờ lên máy bay? Tôi còn rất nhiều việc cần phải sắp xếp.”

“Điều này, cô không cần thiết phải biết!”

“Anh muốn qua cầu rút ván sao? Anh đã quên chuyện anh từng đồng ý với tôi sao?”

“Xin lỗi, bốn thiếu trước giờ rất dễ quên, nói chưa bao giờ giữ lời. Qua cầu rút ván, còn là chuyện rất bình thường, để cô thất vọng rồi.” Anh trực tiếp ngắt cuộc gọi. Sau này, anh không muốn đến xia và có liên quan gì đến người đàn bà độc ác này nữa.

.....

“Ngũ Liên, Ngũ Liên, Alo! Alo? Đáng chết! Dám giờ trò bịch bịch với tôi. Anh cho rằng anh không nói, tôi sẽ không biết sao? Chờ đó đi!” Nam Cung Vũ Nhi vội vàng chạy đến nhà bếp, bảo đầu bếp hầm canh, bỏ thêm chút ‘nguyên liệu’, tự mình mang đến công ty Nam Cung Nghiêu.”

“Em lại đến rồi, có hoan nghênh không?”

“Đương nhiên!” Bởi cãi nhau với Uất Noãn Tâm, nên cảm đêm Nam Cung Nghiêu ngủ không ngon, cả người tiêu tụy, tinh thần uể oải không phấn chấn.

“Anh xem, sắc anh của anh rất kém đó, mau uống canh đi, bồi bổ lại, bằng không sẽ không đẹp nữa đâu.”

“Cám ơn em!” Lòng Nam Cung Nghiêu lơ lửng mà uống canh, nhận thấy Nam Cung Vũ Nhi dường như muốn nói gì đó: “Có chuyện gì à?”

“Có một chuyện, em không biết có nên nói với anh không....” Nam Cung Vũ Nhi muốn nói rồi lại thôi, ấp a ấp úng. “Buổi sáng, Noãn Tâm gọi điện thoại cho em....”

Anh lập tức căng thẳng giữ lấy cô. “Cô ấy nói gì?”

“Cô ấy nói lời chào tạm biệt với em, hình như muốn bỏ đi với Ngũ Liên. Nghe giọng điệu, có cảm giác như đang bỏ trốn.... Chúng ta muốn gặp cũng không gặp được! Nhưng em không chắc chắn, cũng có thể cô ấy chỉ ra nước ngoài du lịch!”

Cô muốn bỏ đi? Cùng Ngũ Liên? Nam Cung Nghiêu càng nghĩ càng hoang mang, không để ý đến Nam Cung Vũ Nhi, tông cửa xông ra ngoài.

Ánh mắt của Nam Cung Vũ Nhi dừng lại trên chén canh gà, lộ ra một nụ cười thâm sâu.

Xem lần này, còn không thể chinh chết cô không?

.....

Hành lý của Ngũ Liên đã đặt ở trước cửa, quay người chạy qua giúp Uất Noãn Tâm. “Chết tiệt, bên trong em chứa bao nhiêu đồ vậy? Nặng chết tôi rồi.”

Cô tỉ mỉ đếm đi đếm lại. “Quần áo, giày dép, túi xách, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, thuốc, mặt nạ, sách, còn có....”

Anh hết nói nổi. “Em tính di dân à?”

“Anh cũng không phải không biết đồ ở nước ngoài rất mắc, có thể mang tất nhiên phải mang rồi. A! Trong tủ lạnh còn một ít đồ ăn, để tôi đi lấy.”

“Em đợi đây đi, tôi đi cho!” Để cô ai, ai biết cô có ôm luôn nguyên cái tủ lạnh đi không.

Uất Noãn Tâm tranh thủ kiểm tra lại coi có bỏ sót gì không, thì cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Một dáng người tàn bạo của Nam Cung Nghiêu vọt ra ngoài.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 246: Mạnh Mẽ Chiếm Đoạt

Uất Noãn Tâm nhú mày lại, vẻ mặt chống đối. “Anh đến đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Vừa nhìn thấy bên cạnh cô có hai cái vali, lửa giận của Nam Cung Nghiêu cháy ‘phừng phật’ trên đầu, lớn tiếng chết vấn. “Em muốn cùng cậu ta đi đâu?”

“Không liên quan đến anh! Anh đi đi!”

“Sao lại không liên quan đến anh! Em là người phụ nữ của anh!” Lửa giận của Nam Cung Nghiêu xông đến tận trời mà tuyên bố quyền sở hữu của mình, giật lấy cái vali, bá đạo ra lệnh: “Không có sự cho phép của anh, chỗ nào cũng không được phép đi.”

“Buông ra, trả hành lý lại cho tôi....” Uất Noãn Tâm cướp lại cái vali, cũng tức giận. “Anh dựa vào cái gì để quản tôi hả? Anh rút về quản Nam Cung Vũ Nhi là được rồi. Tôi đi đâu, không cần anh cho phép.”

Lần đầu tiên cô nói những lời quyết liệt này với mình, Nam Cung Nghiêu sững người, sau đó càng tức giận hơn.

Cô dám vì Ngũ Liên, đối xử với mình vậy sao?

“Tóm lại anh không cho phép, đi theo anh!” Anh túm thẳng lấy cô, cô sống chết giữ chặt tay vịn cầu thang, gào to. “Ngũ Liên.... Ngũ Liên cứu tôi!”

“Buông tay ra!”

Tiếng cảnh cáo truyền đến, hai mắt của Nam Cung Nghiêu đỏ ngầu quay đầu lại, đối mặt với vẻ mặt âm u nguy hiểm của Ngũ Liên, kéo Uất Noãn Tâm ra phía sau người mình.”

“Chuyện này không liên quan đến cậu!”

“Chuyện của Noãn Tâm, cũng là chuyện của tôi!” Ngũ Liên với khí thế làm người khác khiếp sợ mà đến gần. “Tôi nói anh buông tay ra, có nghe không hả?”

“Muốn chết!” Nam Cung Nghiêu lười tốn nước bọt với anh, xông thẳng lên trước, đâm đá lẫn nhau.

Hai người giống như hai con dã thú đấu đá nhau, đánh đến anh sống tôi chết!

Uất Noãn Tâm không thể ngăn được, chỉ có thể đứng một bên lo lắng.
“Nam Cung Nghiêu, mau dừng tay lại! Anh dừng tay!”

Ngũ Liên lật người lại, áp đảo Nam Cung Nghiêu xuống đất, nện một đấm vào mặt anh. Tay anh mò được một cái bình hoa, đập thẳng vào sau gáy của Ngũ Liên, một đòn ngay chỗ quan trọng, làm anh ngất xỉu tại chỗ.

“Ngũ Liên....” Uất Noãn Tâm muốn chạy qua kiểm tra vết thương của anh, lại bị Nam Cung Nghiêu túm chặt, liều mạng giãy dụa nhưng không thoát được. “Buông tay..... anh mau buông tay.... đồ khốn!”

Cứ vậy bị anh kéo thẳng vào trong thang máy, cô cầu cứu bảo vệ, anh ta lại tưởng hai người là đôi tình nhân đang cãi nhau, thêm vào đó khí thế của Nam Cung Nghiêu quá khiếp người, không thể chạy đến giúp đỡ.

Uất Noãn Tâm bị nhét mạnh vào xe, muốn chạy trốn, nhưng cửa xe lại bị khóa.

Nam Cung Nghiêu một chữ không nói giúp cô thắt dây an toàn, nổ máy xe, chạy như bay.

“Anh thả tôi ra, mau thả tôi đi..... rốt cuộc anh muốn sao hả? Nam Cung Nghiêu!”

“Nếu như không muốn đụng xe, thì ngoan ngoãn ngồi yên. Nếu không, ngay cả gặp mặt cậu ta lần cúi cùng cũng không gặp được.” Anh lạnh lùng bá đạo nói, lông mày nhíu chặt lại, mắt vẫn nhìn về phía trước, xe chạy như bay, nhanh như chớp.

Xe chạy băng băng vào rừng núi, âm u, xa xôi không có người ở, chỉ có một con đường nhỏ vắng vẻ. Nam Cung Nghiêu kéo Uất Noãn Tâm xuống xe, túm cô đến một căn phòng gỗ cạnh hồ, đẩy mạnh cô ngã xuống giường. Cô mấy lần chạy thẳng đến cửa, đều bị anh giữ chặt lại.

“Nam Cung Nghiêu, anh thả tôi ra, anh điên rồi hả?”

“Phải, anh điên rồi, bị em ép đến điên rồi!”

“Tôi ép anh điên? Là anh gạt tôi.”

“Anh thừa nhận anh từng gạt em, nhưng em ngay cả cơ hội để anh giải thích cũng không có, thì đã muốn bỏ đi với Ngũ Liên. Em có nghĩ đến cảm nhận của anh không hả?”

“Anh không nghĩ đến cảm nhận của tôi, thì anh dựa vào gì bắt tôi phải nghĩ đến anh hả? Nam Cung Nghiêu, coi như tôi cầu xin anh, để cho tôi bình tĩnh một thời gian được không?”

“Là cho em thời gian để bình tĩnh, hay để em và Ngũ Liên bỏ trốn, ở bên nhau sao? Nói cho em biết, anh làm không được!”

“Anh ngang ngược không thể nói lý mà!”

“Anh ngang ngược không nói lý, tất cả đều do em ép đó! Em ngoan ngoãn đợi ở đây, chỗ nào cũng không được phép đi!”

Cô không thể tin được nhìn vẻ mặt tức giận của anh. “Em muốn nhốt tôi sao? Anh không có cái quyền đó.”

“Chỉ bằng anh là người đàn ông của em, anh còn có quyền làm một chuyện.”

Uất Noãn Tâm thực sự tức giận đến phát nổ, nghĩ cũng không muốn nghĩ, tát một cái thật mạnh vào mặt Nam Cung Nghiêu.

Trên khuôn mặt tức giận của anh hiện lên một vết xước, lạnh lẽo nghiêm rắng. “Em dám đánh tôi?”

Cô mặc kệ anh, đi đến cửa một lần nữa, bị Nam Cung Nghiêu kéo về giường. Anh chán ghét cô dùng thái độ này đối xử với anh, cô phải yêu anh, chứ không phải chết tiết hận anh.

Lửa giận trong lòng hừng hực bùng cháy, Nam Cung Nghiêu cúi người xuống, hung hãn cướp lấy môi cô, giữ chặt hai cánh tay mảnh khảnh của cô, hai chân chặn cơ thể lộn xộn của cô lại. Mặc kệ mọi thứ mà chiếm đoạt, xâm nhập.

Uất Noãn Tâm hoảng sợ vặn vẹo cơ thể tránh trái tránh phải, nhưng vẫn không thể thoát ra. Anh đột nhiên trở nên rất đáng sợ, sức lực mạnh đến kinh ngạc, làm cho cô sợ hãi không chịu nổi.

Cô hung hãn cắn vào môi anh, thừa dịp anh nghỉ lấy sức, giãy tay anh ra, liều mạng đánh đá, điên cuồng cào cấu vào lưng anh, cào đến nổi móng tay dính máu, nhưng vẫn không thể khiến anh dừng lại. Dưới tình huống khẩn cấp, cô cầm lấy cây đèn ở đầu giường, đánh thẳng vào sau gáy của anh.

Nam Cung Nghiêu kêu rên, đau đến nỗi trở mình.

Uất Noãn Tâm vội vàng trốn thoát, nhưng chưa chạy được hai bước, bị anh đuổi theo bắt lấy mắt cá chân của cô, kéo cô té ngã xuống đất.

Cơ thể nặng nề của anh đè cô, cả người giống như nổi điên, xé rách quần áo của cô, thô lỗ mà vội vã vuốt ve nơi đầy đà của cô, cô đau đến nỗi gào khóc thành tiếng. “Buông tôi ra..... Nam Cung Nghiêu..... buông ra..... không muốn.....”

Nhưng sức của nam và nữ khác xa nhau, nắm đấm của cô ở trên người anh, vốn không có chút tác dụng gì.

Đầu của anh toàn máu, tàn bạo làm người khác sợ hãi, giống như không nghe thấy lời cô nói, chỉ điên cuồng khàn khàn thì thào. “Anh muốn em..... anh muốn em.....”

Anh không biết người mình sao nữa, cả người rất nóng, cơ thể giống như tách rời khỏi sự khống chế của mình. Anh khao khát cô khao khát quá lâu rồi, mùi thơm thoảng thoảng của cô, cơ thể mềm mại của cô khiến anh giống như con ngựa mất dây cương, ngoài việc tuân theo sự thôi thúc nguyên thủy nhất, thì chẳng thể nào cân nhắc nữa.

Gấp gáp không đợi được mà xé rách quần lót của cô, đè hông cô lại, để cho nơi cường tráng của mình, mạnh mẽ tiến vào.

Cơ thể chưa ướt át không cách nào tiếp nhận sự xâm lấn bất thành lình của anh, Uất Noãn Tâm đau đến nỗi hét chói tai, cơ thể giống như bị xé rách, nước mắt tuôn ra.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 247: Không Phải Lần Đầu Tiên

Mặc dù đang ở lúc điên cuồng nhất, Nam Cung Nghiêu vẫn không quên cô là lần đầu, có ý giảm nhẹ sức lực, để cô tiếp nhận mình.

Nhưng anh không gặp được sự cản trở mà mình nghĩ, sắc mặt tức khắc trở nên dữ tợn như ma quỷ, tàn nhẫn bóp cổ cô. “Chết tiệt, cô không phải xử nữ?”

Vào giây phút anh mạnh mẽ tiến vào trong người mình, tình yêu của Uất Noãn Tâm, cũng bị phát hủy.

Cô nở nụ cười lạnh lẽo trong lúc cực đoan đau khổ. “Sao nào? Trong thỏa thuận có quy định điều khoản này sao?”

“Tiện nhân!” Nam Cung Nghiêu tát một cái tát vào mặt cô, làm nó sưng tấy lên.

Nhưng cơ thể không thể ngăn được sự ham muốn cô, vô tình mà lẳng nhục, điên dại chạy nước rút, mắng chửi, rong ruổi, một lần lại một lần điên cuồng chiếm lấy cô.

Cô hoàn toàn tuyệt vọng, giống như đã chết đi, để mặc anh tàn nhẫn va chạm cơ thể mình, tức giận phát tiết như cầm thú.

Không uất ức, không đau khổ, chỉ cảm thấy mình rất ngu ngốc.

Người cô yêu, thì ra chỉ là đồ cầm thú!

Anh hung hãn làm nhục cô cả đêm, mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Nằm sấp trên người cô, tay vẫn sống chết giữ chặt cô, phần phân thân cường tráng vẫn còn trong cơ thể cô, cả căn phòng nồng nặc mùi vị vui sướng vừa mới trải qua.

Khóe mắt của Uất Noãn Tâm rưng rưng nước mắt, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, một dãy ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua đám mây, trời sắp sáng rồi.

Một ngày mới, sắp đến rồi.

Nhưng người lại đang ở trong địa ngục.

Cô vẫn biết, yêu anh, giống như gặp phải một kiếp nạn, muôn đời không thể thoát khỏi.

Nhưng không nghĩ đến, sẽ bị anh cưỡng bức.

Cô từng băn khoăn cảm nhận của anh, sợ anh thất vọng, không dám nói thật với anh, nhưng không nghĩ đến, cuối cùng vẫn bị anh cướp đoạt.

Ha ha, tiện nhân?

Bởi vì cô không phải là xử nữ, thì phải chịu sự nhục nhã này sao?

Nếu như nói, cô từng ‘không biết tự lượng sức mình’ mà yêu anh, vậy thì, bây giờ, anh với cô mà nói, chỉ có hận!

.....

Mấy tiếng sau, Nam Cung Nghiêu tỉnh lại. Vì hành điên cuồng của đêm hôm qua, làm cả người mất hết sức lực. Anh quay đầu lại, nhìn thấy căn phòng lộn xộn, trên đất có quần áo bị xé rách, cùng với cơ thể trần trụi của cô, anh đột nhiên mới nhớ lại đêm qua xảy ra chuyện gì.

Anh làm sao lại có thể làm ra những chuyện như vậy? Giống như, giống như bị người khác bỏ thuốc vậy, rất điên cuồng, lý trí đã không còn là của mình.

Anh vội buông tay cô ta, trên đó còn có năm vết cào rợn người.

Mặt của cô, cũng sừng tấy lên. Ánh mắt ngơ ngác, trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Giọng nói của anh khô khan, khàn khàn. “Tôi qua.... anh....”

“Anh thỏa mãn rồi? Tôi có thể đi!” Cô chết lặng ngồi dậy, nhặt quần áo bị xé rách ở dưới đất, máy móc mặc lên người.

Anh định giải thích. “Xin lỗi, anh không phải cố ý....”

Lúc cô định đứng dậy, lại bị anh kéo lại, cô hung hãn, lạnh lẽo nhìn anh. “Anh lại muốn sao nữa? Sợ tôi không đủ tham sao? Tôi không phải xử nữ đó!”

Ánh mắt tràn đầy căm hờn của cô làm cho Nam Cung Nghiêu không biết làm sao. “Tóm lại, em không được đi.”

“Anh không có cái quyền đó!” Uất Noãn Tâm bất thành linh nổi giận, đến nổi điên mất lý trí, xông lên vừa cắn vừa đánh anh, cắn chặt vào cánh tay anh, giống như muốn cắn đứt da thịt của anh. Nam Cung Nghiêu bị đau, đẩy mạnh cô ra. “Em điên rồi!”

“Tôi hận anh..... tôi hận anh.....” Cô kêu gào, găm thét, liều mạng muốn chạy trốn.

Nam Cung Nghiêu vội vã đuổi theo, kéo cô về, nhưng cô giãy quá mạnh, anh không thể khống chế được. Một tay giữ chặt cô, tay còn lại lục lọi trong tủ tìm cái còng tay, khóa cô lại ở bên lò sưởi.

“Anh mau thả tôi ra..... mau thả ra..... xin anh.....”

Cô nước nở, cầu xin, Nam Cung Nghiêu không đành lòng, nhưng đành phải nhẫn tâm. Trong tình huống này, anh không thể để cô đi.

Một mỗi thở dài, ngồi xổm trước mặt cô, nâng mặt cô lên, ánh mắt tràn ngập áy náy. “Xin lỗi, anh cũng không biết..... tối hôm qua anh bị làm sao nữa..... anh không muốn vậy, nhưng anh rất ghen tỵ..... rất ghen tỵ.....”

Nghĩ đến việc cô không còn là xử nữ, anh rất thất vọng, rất đau lòng, không cách nào chấp nhận.

“Anh về công ty trước, muộn một chút anh sẽ trở lại thăm em.”

Trước mắt, anh không còn cách nào khác, chỉ có thể trốn tránh cô, để mình bình tĩnh lại, nếu không anh không biết mình sẽ làm ra những chuyện kinh khủng gì nữa.

“Thả tôi ra.....” Uất Noãn Tâm tiếp tục cầu xin, nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn cửa từ từ đóng lại, thất vọng rơi nước mắt.

.....

Nam Cung Nghiêu quay trở lại công ty, muốn nhanh chóng giải quyết một số chuyện quan trọng nhất, rồi trở về căn phòng nhỏ với Uất Noãn Tâm. Nhưng anh vừa ngồi chưa được bao lâu, Ngũ Liên liền xông vào. “Noãn Tâm ở đâu hả?”

“Tổng tài, Ngũ thiếu anh ta.....”

“Cô ra ngoài đi!”

Nam Cung Nghiêu bình tĩnh tao nhã đứng lên, ánh mắt khiến người khác sợ hãi. “Cậu không cảm thấy mình rất buồn cười sao? Vợ của tôi, cậu có tư

cách gì hỏi cô ấy ở đâu hả?”

“Chết tiệt! Rốt cuộc cô ấy ở đâu hả?” Ngũ Liên xác cổ áo anh lên, bức ép.

“Cậu sẽ không biết được!” Anh lạnh lùng nhìn thẳng cậu ấy. Anh đã ném điện thoại của cô vào trong hồ, không cách nào thông qua hệ thống định vị mà tìm được. Người biết cô ở đâu, chỉ có một mình anh.

“Anh muốn chết!”

Nam Cung Nghiêu nhanh nhẹn né tránh nắm đấm của anh, Hướng Vi mang theo bảo vệ vào, bảy tám người giữ chặt Ngũ Liên lại, áp giải ra ngoài.

“Nam Cung Nghiêu, mày là súc sinh. Nếu mày dám làm tổn thương cô ấy, tao sẽ không tha cho mày....” Tiếng quát to của anh vang vọng cả tầng lầu.

“Tổng tài, anh không sao chứ?” Hướng Vi lo lắng hỏi.

Anh lắc đầu. “Mấy ngày nay, anh có việc phải xử lý. Việc ở công ty, anh giao hết cho em!”

“Vâng, em biết rồi, anh yên tâm đi!” Hướng Vi âm thầm đoán, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng, khiến anh ngay cả công việc cũng phải gác sang một bên. Không lẽ, có liên quan đến người phụ nữ kia sao?

Nam Cung Nghiêu xử lý một số việc quan trọng trong vòng hai tiếng, rồi vội vàng chạy đến ngôi nhà gỗ. Không bao lâu, anh phát hiện Ngũ Liên bám theo phía sau xe của mình.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 248: Nhiều Lần Chiếm Đoạt

Nam Cung Nghiêu tăng tốc, không ngừng chạy vào đường tắt, nhưng xe của Ngũ Liên vẫn bám sát ở phía sau, làm sao cũng không cắt đuôi được, nên một tay anh móc di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Ngũ Liên đang bám sát ở phía sau, nhìn chăm chăm xe của Nam Cung Nghiêu. Đột nhiên từ hai bên đường có hai chiếc xe vắt ngang, chiếc trái chiếc phải cản đường đi của anh. Đợi đến lúc anh phá được vòng vây, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Nam Cung Nghiêu. Anh không còn cách nào khác, đành phải gọi điện cho Nam Cung Vũ Nhi.

Cô ta vô cùng hả dạ cười. “Ngũ thiếu, tôi còn tưởng anh không muốn liên lạc với tôi đó nha!”

“Bớt nói nhảm đi, Nam Cung Nghiêu giấu Uất Noãn Tâm ở đâu hả?”

“Thì ra Ngũ thiếu cầu xin người khác bằng thái độ này..... ít nhất cũng phải có chút thành ý chứ, không phải sao? Cầu xin người ta, phải thấp giọng hạ mình chứ.”

Ngũ Liên kìm nén tức giận, bỏ đi dáng vẻ kiêu ngạo đi. “Coi như tôi cầu xin cô đi, cô ấy ở đâu hả?”

“Coi như?”

“Tôi cầu cô, nói cho tôi biết cô ấy ở nơi nào.” Anh gấp gáp đến nỗi giọng cũng trở nên rung rẩy.

“Không nghĩ rằng một người trước giờ luôn ngông cuồng như Ngũ thiếu sẽ cầu xin tôi, thật làm tôi vừa mừng vừa sợ nha! Tôi đã cho người điều tra rồi, có tin gì tôi sẽ thông báo cho anh biết. Dù sao, chúng ta cũng cùng chung chiến tuyến mà.....”

.....

Trên đường quay về căn nhà gỗ nhỏ, Nam Cung Nghiêu mua một ít thức ăn. Mở cửa ra, Uất Noãn Tâm nhếch nhác ngồi trên đất, ánh mắt ngây dại. Một cánh tay vẫn còn đang bị giữ ở trên lò sưởi, bởi vì điên cuồng giãy dụa, nên trên còng tay còn loang lổ vết máu.

Anh không nói gì thờ dài. “Anh cũng không muốn như vậy, anh chỉ..... không muốn mất đi em, em có thể tha thứ cho anh không? Anh vuốt ve má cô, bị cô né tránh.

“Bụng đói chưa? anh mua thức ăn nè. Món cari trứng cá em thích nhất. Há miệng ra, anh đút em ăn!”

Uất Noãn Tâm lấy tay còn lại đánh anh ra, cari bắn tung tóe lên người cô.

“Noãn Tâm, đừng đối xử với anh như vậy được không? Anh cũng rất đau khổ! Anh mở còng tay giúp em, nhưng em không được phép chạy, nếu không anh vẫn phải làm như vậy.....” Anh vừa mở còng tay cho cô, vừa quan sát phản ứng của cô. Cô ngơ ngác, giống như một con búp bê bị xé rách, nhìn thấy vậy tim anh co chặt lại.

“Anh đỡ em dậy, đi tắm rửa.”

Anh vừa đụng đến cánh tay của cô, cô đột nhiên lại nổi cơn điên xông ra cửa, bị anh giữ chặt từ phía sau, tay chân đá loạn xạ. “Cầm thú, buông tôi ra, mau buông tôi ra!”

Anh ôm cô vào trong phòng tắm, khóa cửa lại. Mở vòi sen, dội ào lên người cô, cô giãy dụa, chống đối, nước nở.

Nước làm ướt hết quần áo của cô, dầm chặt lên cơ thể hoạt bát có sức hút, hiện ra làn da trắng không tì vết. Nơi đây đã có chút no tròn, cùng với khu rừng rậm gợi cảm ở phía dưới, đã khơi gợi ham muốn của Nam Cung Nghiêu, đôi mắt đột nhiên trở nên nóng bỏng, bên dưới lại có phản ứng.

Uất Noãn Tâm chán nản, mĩa mai nói: “Sao nào? Cơ thể từng bị người khác chơi đùa, anh không chê bẩn sao? Anh vẫn cho rằng tôi là xữ nữ à, có phải rất thất vọng không? Có biết lần đầu tiên tôi cho ai không?”

Nam Cung Nghiêu tức giận. “Câm miệng! Anh không muốn nghe.”

“Ngũ Liên.....” Cô cười lạnh lùng, kích thích thần kinh của anh. “Chúng tôi đã lên giường từ lâu rồi, hơn nửa không chỉ một lần..... lúc anh không có ở đây..... tôi ở sau lưng anh..... ngoại tình đó.....”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa..... đừng nói nữa..... không thể nào.”

“Sao không thể chứ? Không phải anh cũng phải đã tự mình kiểm chứng rồi sao? Tôi, không, phải, xữ, nữ! Tôi đã lên giường với người đàn ông khác rồi đó.”

“Đủ rồi! Tôi bảo em câm miệng!” Nam Cung Nghiêu bóp cô cô, đè lên tường, đốt ngón tay lớn giữ chặt cô họng cô, xướng ngón tay vang lên tiếng “răng rắc”. Anh cố gắng kìm chế, không bóp chết cô, nhưng cả người anh đều bị vây trong lửa giận, nhìn đến nỗi tay rung rẩy, sức trên tay mạnh đến kinh ngạc.

“Sao nào? Không chấp nhận được việc mình bị cầm sừng à? Đường đường là Nam Cung tổng tài, cũng có lúc trở nên nhếch nhác như vậy nha..... thật buồn cười!”

“Tiện nhân!” Nam Cung Nghiêu cuối cùng đã bị chọc giận, lật người cô lại, đè lên, thô lỗ mà tàn bạo đẩy hai chân cô ra, phần dưới sườn tấy như vũ khí sắc bén hung ác, đâm thủng cơ thể mềm mại của cô, cũng xuyên qua linh hồn của cô.

Cứ như vậy nhấn tâm tiến vào, co rút, chiếm đoạt. Không ngừng thay đổi các tư thế, để cho cô ở tư thế ti tiện nhất mà chấp nhận sự nhục nhã của anh.

Cơ thể của Uất Noãn Tâm bị va chạm, xương cốt cả người đều rung rờ. Tim cũng chết lặng, không còn cảm giác được nỗi đau đớn của cơ thể.

Nước mắt, cạn khô, chỉ còn lại khóe mắt khô rang.

Tuyệt vọng dạo chơi ở khắp người, cô nhìn thấy một Nam Cung Nghiêu âm u đáng sợ ở trong gương, ánh mắt giống như dã thú, một sự bi ai bao phủ tim cô mà trước nay chưa từng có, giọt nước mắt đau thương, cuối cùng kìm không được mà rơi xuống.

Nam Cung Nghiêu nhốt Uất Noãn Tâm trong ngôi nhà nhỏ suốt một tuần, mỗi lần làm nhục cô xong, anh đều vô cùng cảm thấy tự trách và áy náy. Nhưng sự gây hấn liên tục cùng lời nói nhục nhã của cô, lại chọc anh giận, khiến anh mất đi lý trí, cuối cùng không khống chế được, lại chiếm đoạt cơ thể cô.

Giống như một cơn ác mộng đáng sợ tuần hoàn lặp đi lặp lại, tương lai của bọn họ, cũng trong sự tuần hoàn đó mà tiêu tan không còn.

“Anh ra ngoài mua chút thức ăn, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.” Nam Cung Nghiêu hôn nhẹ lên môi của Uất Noãn Tâm, cả người của cô ngây dại, cũng không chống cự lại.

Trước khi đi, anh cũng không quên khóa cô lại. Hai ba lượt chắc chắn cô không trốn thoát được, mới ra cửa, nghĩ muốn mau chóng quay trở về.

Sau khi anh vừa đi, một bóng dáng từ trong bụi cỏ chui ra, một cú đá đã đá phăng cánh cửa gỗ. Khi khắp người bầm tím, vẻ mặt ngây dại, gầy trơ xương của Uất Noãn Tâm hiện ra trước mắt, Ngũ Liên hận không thể làm thịt Nam Cung Nghiêu. Anh mở còng tay, cô giống như điều bị đứt dây, nhẹ nhàng ngã vào trong lòng anh.

Anh dịu dàng an ủi cô hết lần này đến lần khác, ôm chặt cô cho cô cảm giác an toàn. “Đừng sợ..... tôi ở đây..... tôi sẽ không để em bị tổn thương..... tôi sẽ bảo vệ em.....”

Uất Noãn Tâm đột nhiên rơi nước mắt, nước nở: “Cứu tôi.....”

Chưa đến mười lăm phút, Nam Cung Nghiêu quay trở lại, vừa xuống xe, thì nhìn thấy cửa gỗ bị đá tung, có một loại linh cảm xấu bao trùm lòng anh. Anh chạy vọt vào ngôi nhà gỗ, quả nhiên, trên đất chỉ còn cái còng tay.

Anh nghiêng răng thề, đời này, cô đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh!!!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 249: Tiểu Bảo Bối Thiên Hạo

Sáu năm sau

Trên máy bay thẳng bay từ Italy đến đài Loan.

Tại khoang hạng ba.

Có hai mẹ con ngồi bên cạnh cửa sổ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Người mẹ nhìn khá trẻ, trên người màu đen là chủ đạo, váy liền thân màu đen trắng, kính đen, đang xem báo, nhìn vào có vẻ giỏi giang. Đồng thời, mặc dù Đài Loan là nơi sản sinh người đẹp, nhưng cô vẫn thuộc loại người có tài. Quần áo già dặn khó che giấu vẻ đẹp của cô, không phấn son, da trắng nõn nà, khoe môi nhếch nhẹ lên, nở nụ cười khê, cực kỳ ngọt ngào.

Mà cậu bé bên cạnh cô, khoảng năm sáu tuổi, vẻ mặt trẻ con đã toát ra một vẻ nghị lực của một người đàn ông nhỏ. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt rất to, đôi đồng tử màu lam nhạt, trong suốt không tỳ vết, lông mi dài đến kinh ngạc, hai má tròn trịa, giống như một chàng hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích, khiến người khác rất thích.

Thỉnh thoảng những hành khách khác còn chụp trộm cậu, điều dường như cũng trở thành thói quen của cậu bé, còn tạo dáng giơ tay “yeah”, phong thái bất phàm.

Cô tiếp viên đẩy xe phục vụ đồ uống đến, cố ý dừng lại ở chỗ cậu bé.
“Bạn nhỏ, muốn uống gì nào?”

“Sữa tươi ạ! Chị tiếp viên, chị rất đẹp nha, làn da trắng y như sữa vậy.” Cậu bé mở to đôi mắt xinh đẹp, ngơ ngác như chú nai con, ngây thơ khen ngợi, còn nháy mắt phải, mê hoặc đến nỗi cô tiếp viên choáng váng, tim đập nhanh. Hận không thể đầu thai thêm một lần nữa, hoặc sinh sinh trễ hơn hai mươi năm.

Nhỏ tuổi như vậy đã biết lấy lòng phụ nữ, lớn lên nhất định là một sát thủ tình trường.

“Thật sao? Cảm ơn nha! Em tên là gì vậy?”

Cậu bé hất cái cằm nhỏ lên, kiêu ngạo trả lời: “Hoàng tử nhỏ đẹp trai nhất vũ trụ, Uất Thiên Hạo.”

“Qua! Tên nghe rất êm tai nha! Đến đây, chị cho em thêm..... một ly nước chanh nè.”

“Chị, em rất thích chị nha, chúng ta có thể làm bạn không?”

“Đương nhiên được rồi.” Cô tiếp viên cười toe toét, đưa cho cậu một tờ giấy. “Đây là số điện thoại của chị, sau khi xuống máy bay có thể gọi cho chị đó.”

“Vâng! Được ạ, tạm biệt chị!”

Chứng kiến toàn bộ màn đó trán Uất Noãn Tâm hiện ra ba vạch đen, giống như bà mẹ kẻ cốc vào đầu Uất Thiên Hạo. “Nhóc con, trước khi lên máy bay mẹ đã nói gì hả? Không cho phép chọc mầy chị tiếp viên!”

Lúc trước cô bận thi lên thạc sĩ ngành pháp luật, không yên tâm nên mới nhờ Ngũ Liên chăm con giùm. Kết quả gì cũng không học được, công phu tán gái lại tăng lên, đi đến đâu chọc đến đó!

Đã vậy còn thành công!

Thế hệ 10x bây giờ đều ngộ nghịch vậy sao?

Cô ấy còn chưa gả nó đi đó!

Uất Thiên Hạo sờ đầu, hùng hồ nói lý lẽ. “Chú Ngũ Liên nói, đây là cách thức bày tỏ sự hữu nghị.”

“Không đúng!” Uất Noãn Tâm từ chối quan niệm sai lầm của con. “Đây là trêu ghẹo, đùa giỡn lưu manh!”

“Giống như chú Ngũ Liên đối xử với mama vậy hả?”

Trán của Uất Noãn Tâm đầy mồ hôi, khoe miệng co giật. Tục ngữ nói ‘trên bất chính, hạ tắc loạn’ (bề trên không đứng đắn, bề dưới nhất định sẽ loạn.), trở về cô phải mang tên bề trên tiêu diệt trước!

Cùng một chuyến bay.

Ở khoang hạng nhất xa hoa thoải mái, đã bị một gia đình nhỏ giàu có bao hết toàn bộ.

Người đàn ông ngồi bên cửa sổ đang chăm chú xem tài liệu, thỉnh thoảng viết một hai dòng ghi chú lên, ánh mắt sáng như đuốc, bất kỳ việc nhỏ nhặt gì cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của anh.

Vẻ mặt của anh tồn tại sự lãnh lẻo giống như bức tượng phương Tây được tạc khắc, đôi môi mỏng kiên nghị hấp dẫn, chiếc cằm sắc sảo, dáng người trên dưới tương xứng, âu phục sang trọng quý phái, cả người tản ra một loại khí chất của vua chúa.

Ở bên chỗ ngồi của anh, có một cô công chúa nhỏ đáng yêu như búp bê đang ngủ, lông mày giãn ra rất xinh đẹp, cong cong, mang theo nụ cười, như ánh trăng trên bầu trời ban đêm.

Một chiếc chăn mỏng đắp nhẹ lên người cô bé, người phụ nữ trung niên đắp chăn giúp cô bé cũng xinh đẹp giống như búp bê barbie. Tuổi tuy đã đầu ba mươi, nhưng nhìn vào lại tưởng là thiếu nữ hai mươi tuổi, duyên dáng yêu kiều. So sánh với người đàn ông mặc âu phục, quần áo trên người cô ấy đơn giản. Không vui mà chu miệng, nhỏ giọng oán giận.

“Sao vừa mới nghỉ phép thôi đã bắt đầu bận rồi? Khó khăn lắm mới được một tuần rảnh rỗi, không phải nói không làm việc sao?”

Anh chỉ cười, sau đó tiếp tục đọc tài liệu.

Nam Cung Vũ Nhi hờn dỗi.

Mặc dù anh vẫn giống như lúc trước, vẫn cứng chiều bao dung cô, cũng rất quan tâm chăm sóc, nhưng cô biết, có một chuyện đã thay đổi, giống như lòng của anh.

Nơi đó, đã có hình bóng của một người khác.

Mặc dù đã sáu năm trôi qua, nhưng chưa từng phai mờ. Cô vẫn nhẫn nhịn không nhắc đến người đó, bởi vì cô không muốn anh nghĩ đến cô ta, càng không muốn chính mình tỏ ra bụng dạ hẹp hòi, cố tình gây sự.

Nhưng mà nhẫn nhịn, là một chuyện đau khổ nhất trên thế giới, luôn luôn giày vò tim của cô. Chỉ cần một ngày anh chưa hoàn toàn buông cô ta ra, loại đau khổ này vẫn không cách nào kết thúc.

Cô một câu cũng không nói ngồi ở một bên, giả vờ ngủ.

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu nhìn ra ngoài nơi xa xăm, hiện ra một khuôn mặt, mờ nhạt nở nụ cười với anh, vẫn đẹp như vậy quen thuộc như vậy. Nhưng lúc anh dõi theo thì đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình, không tìm được nổi mất mát.

Sáu năm rồi, rốt cuộc cô ở đâu?

.....

Có một chuyện, bất kể thân phận địa vị chênh lệch cao thấp, đều được đối xử bình đẳng, chỉ phải xếp hàng thứ tự trước sau, đó là ngay WC ở sân bay.

Trong đó cũng có Nam Cung Nghiêu.

Chính ngay lúc đó, có bàn tay nhỏ ở phía sau chọc anh. “Chú ơi.”

Anh quay đầu lại, một cậu bé đang ngẩng đầu lên nhìn mình. Khuôn mặt đẹp trai tinh xảo, một đôi mắt rất to sáng lấp lánh.

Trong khoảnh khắc đó, tim của anh giống như bị va chạm mạnh.

“Chú ơi, chú có thể cho cháu đi trước không? Mama cháu đang đợi cháu ở ngoài kia đó!”

Thấy anh không trả lời, trong lòng Uất Thiên Hạo thầm thì một câu, chú này thật nhỏ mọn, không nhường nhịn cho trẻ con đi trước.

Nhưng mà, cậu vẫn còn cách khác, chuyển đổi chiến thuật dụ dỗ. “Nếu như chú để cháu đi trước, cháu có thể lấy số điện thoại của chị tiếp viên cho chú nha!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 250: Chú À, Chú Rất Giống Cháu

Nam Cung Nghiêu sững người, dở khóc dở cười. Trẻ con bây giờ, đều thông minh tinh quái như vậy sao? Mới bây lớn đã biết dụ dỗ người khác rồi?

Anh làm một động tác tay để cậu bé vào trước, bạn nhỏ vô cùng lễ phép gật đầu nói tiếng “cảm ơn”, bộ dạng giống y như ông cụ non, làm anh rất thích. Hiếm khi anh chủ động ‘bắt chuyện’. “Bạn nhỏ, cháu mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi ạ!” Nhóc con ra oai ngẩng đầu lên đánh giá anh. “Ý, chú à, nhìn chú rất giống cháu nha..... chú không phải pa pa cháu chứ?”

“Cháu không có ba sao?”

Trong mắt cậu bé lướt qua một sự mất mát, sau đó liền kiêu ngạo ngẩng đầu lên. “Nhưng cháu có một má mi và chú rất cưng rất thương cháu. Thiên Hạo không phải là một đứa trẻ người khác không thêm!”

Nam Cung Nghiêu không khỏi có chút đau lòng. Một đứa trẻ không có cha, cho dù vẻ bề ngoài có kiêu ngạo mạnh mẽ như thế nào, thì vẫn luôn mang theo một vết thương khó có thể bù đắp lại. Cái cảm giác này, anh hiểu rất sâu sắc.

Người vào trước bước ra khỏi WC, Uất Thiên Hạo vội vàng đi vào. Lúc bước ra, vẫn không quên nói câu “tạm biệt chú!” với Nam Cung Nghiêu.

Tim của Nam Cung Nghiêu như có gì đó tác động vào, có cảm giác thân thiết rất mãnh liệt. Hơn nữa, tiểu Thiên Hạo giống y như bản sao của anh.

Không có quan hệ huyết thông, không thể giống nhau đến vậy.

Chuyện cô bỏ đi vừa đúng sáu năm, không lẽ đó là con của bọn họ sao?

Anh chạy như bay đuổi theo, nhìn thấy thiếu Thiên Hạo vui vẻ nhảy bổ vào trong lòng một người phụ nữ.

Cô ấy quay đầu lại.....

Không phải cô!

Ngay lúc đó trái tim như rơi xuống đáy vực.

Cười khổ.

Là anh quá nhớ cô sao?

Ở sân bay nhìn thấy một đứa trẻ hơi giống anh, liền khờ dại ảo tưởng đó là con của bọn họ.

Có lẽ bởi vì đều là con lai, sống mũi cao thẳng, không khỏi có chút giống nhau.

Cậu bé sao có thể là con anh chứ? Lúc đó, cô hận anh như vậy, cho dù là có, cũng không thể nào giữ lại.

“Dì Mạt Mạt, Thiên Hạo rất nhớ dì nha!” Cậu bé chu môi hôn vào má trái phải của cô một nụ hôn, Lâm Mạt nở nụ cười lúm đồng tiền. “Dì cũng nhớ Thiên Hạo nha!”

Mỗi lần nhìn thấy cậu bé, cô đều có một cảm giác xúc động muốn sinh một đứa bé. Một đứa trẻ đáng yêu như vậy, khó trách tổng tài cưng chiều như vậy, mặc dù..... cậu bé không phải do anh ấy sinh ra.

“Ma ma đi lấy hành lý rồi, chúng ta đi tìm mẹ nha!” Uất Thiên Hạo nắm tay Lâm Mạt, giống như một người đàn ông nhỏ. “Dì Mạt Mạt đi theo con nha, không được để lạc mất nhau.”

“Biết rồi!” Lâm Mạt bật cười. Không hổ là đứa trẻ do tổng tài nuôi lớn, từ nhỏ đã là một ‘sức giả hộ hoa’ (Sức giả hộ hoa: chỉ người đàn ông biết trân trọng, bảo vệ những người yếu đuối), dũng cảm lại quý phái. Cô có thể đoán được, về sau không ít thiếu nữ bị ‘tiêu tùng’ đâu!

Uất Noãn Tâm đang ở chỗ băng chuyền đợi hành lý, thì di động đổ chuông. Nhìn thấy tên hiện trên màn hình, cô nở một nụ cười ngọt ngào.

“Lại có chuyện gì nữa hả? Trước khi đăng ký không phải vừa gọi đến sao?”

“Sao nào? Chê anh làm phiền em à?” Đối phương truyền đến một giọng yêu nghiệt đang trêu chọc của đàn ông.

“.....Ừ, có cũng một chút vật. Nhưng mà, anh không làm phiền, em cũng không quen.”

“Buồn nôn! Lâm Mạt đón được mẹ con em chưa?”

“Rồi! Cô ấy đưa tiểu Thiên đến nhà vệ sinh rồi, còn em đi lấy hành lý. Có một trợ lý giỏi như cô ấy, anh cứ yêu tâm đi!”

“Nghe có gì đó chua chau nha, ghen à?”

“Ghen tị với ai cũng không thềm ghen tị với cô ấy đâu!”

“Xế, nói không chừng cô ấy vẫn yêu thầm mến trộm anh đó. Thừa cơ lợi dụng lúc anh uống say, ăn sạch anh!”

“Anh đang nói anh sao?”

“Sao có thể chứ? Không phải anh có em rồi sao?”

“Gớm ghiếc!”

“Anh còn có cuộc họp phải họp, nói đến đây thôi, Lâm Mạt sẽ đưa mẹ con em đến nơi ở.”

“Biết rồi mà!” Mạt cô đỏ lên nói câu: “Cám ơn anh.....”

“Cám ơn anh vì cái gì?”

“Anh luôn quan tâm, đối xử tốt với em và tiểu Hạo.”

“Vậy em lấy thân báo đáp đi! Anh cũng là người ba mươi bốn tuổi rồi, nếu sinh con giờ cũng lớn khôn rồi.”

“Em sẽ suy nghĩ kỹ. Hành lý ra rồi, không nói nữa.” Uất Noãn Tâm vừa lấy được hành lý đi được vài bước, đột nhiên bị đụng vào. Thì ra một cô bé ‘búp bê barbie’ đáng yêu, mặt tròn phúng phích, một đôi mắt to đen lay láy, rất giống ‘trái nho nhỏ’, cực kỳ đáng yêu.

Cô bé lão đảo lúi về sau vài bước, Uất Noãn Tâm vội kéo cô bé lại. “Cẩn thận.”

“Cám ơn dì ạ!” Cô bé nở một nụ cười ngọt ngào.

Cô bé nhỏ trắng trẻo như được điêu khắc từ ngọc ở trước mắt làm Uất Noãn Tâm bất chợt nghĩ đến Nam Cung Vũ Nhi, có thể bởi vì hai người đều giống búp bê barbie.

“Cô bé, mẹ con đâu?”

“Ở bên kia, con chạy qua tìm mẹ, cám ơn dì!”

“Ừ! Cần thận nha!” Từ sau khi quang vinh thăng chức làm mẹ, tình thương của người mẹ trong Uất Noãn Tâm tràn đầy, nhìn đến cô bé nhỏ đáng yêu đó làm lòng cô mềm đi. Nhưng mà đáng yêu nhất, vẫn là tiểu Hạo nhà cô. Cậu bé là món quà mà trời đã ban cho cô, mỗi lần nghĩ đến, trong lòng rất ấm áp.

“Ma ma, con bé béo núc lúc này là ai vậy?” Uất Thiên Hạo không vui hỏi mẹ. Con bé đó đó không có mẹ sao? Tại sao muốn ‘cướp’ mẹ cậu chứ?

“Không được thiếu lễ phép như vậy, người ta là công chúa nhỏ đáng yêu nha!”

“Xía!” Uất Thiên Hạo chu môi. “Con bé đó không phải công chúa nhỏ! Công chúa nhỏ với hoàng tử nhỏ là một đôi, con mới không thèm thích công chúa nhỏ mập ú đó.” Được rồi, cậu thừa nhận cô bé đó có chút đáng yêu, nhưng ai bảo con bé đó muốn cướp ma ma của cậu chứ? Ma ma là của một mình cậu, ai cũng không được cướp đi!

Uất Noãn Tâm véo khuôn mặt mũn mũn trắng nõn của cậu. “Con đó, quý sứ tinh ranh!”

“Được rồi, đi thôi!”

Quyển 6

- Chương 251: Anh Yêu Em
Chương 252: Con Của Cô Ta!
Chương 253: Chú Wc Là Pa Pa
Chương 254: Đi Tìm Pa Pa!
Chương 255: Tôi Không Có Pa Pa
Chương 256: Mưu Kế Của Tiểu Thiên
Chương 257: Gặp Lại
Chương 258: Đêm Đau Đớn
Chương 259: Dây Dưa (1)
Chương 260: Dây Dưa (2)
Chương 261: Dây Dưa (3)
Chương 262: Chỉ Vì Anh Quá Sợ
Chương 263: Anh Muốn Ở Lại!
Chương 264: Ăn Miếng Trả Miếng
Chương 265: Bị Thương
Chương 266: Không Quên Được
Chương 267: Anh Muốn Giam Cầm Tôi Sao?
Chương 268: Người Đàn Ông Này Là Thuốc Độc
Chương 269: Cầm Thú Cũng Biết Mặc Quần Áo?
Chương 270: Rất Nhớ Rất Nhớ Em
Chương 271: Lần Đầu Tiên Tô Tình
Chương 272: Muốn Gả Cho Anh Đến Vậy Sao?
Chương 273: Một Nhà Ba Người
Chương 274: Bị Ngược Đãi Thê Thảm
Chương 275: Cởi Quần Áo Ra
Chương 276: Đánh Vào Mông Cô!
Chương 277: Bắt Gian
Chương 278: Sao Anh Lại Đến Đây?
Chương 279: Không Muốn Làm Kê Thứ Ba
Chương 280: Nhất Định Không Buông Tay
Chương 281: Từng Là Kê Ăn Chơi
Chương 282: Anh Đến Thăm Bệnh
Chương 283: Bị Bắt Gặp Đang Ôm Nhau
Chương 284: Ly Hôn – P1
Chương 285: Ly Hôn - P2
Chương 286: Cầu Hôn Lãng Mạn
Chương 287: Xin Em, Hãy Để Anh Được Bù Đắp
Chương 288: Có Chết Cũng Phải Ly Hôn

Chương 289: Ở Với Tôi Một Đêm
Chương 290: Lên Giường (1)
Chương 291: Lên Giường (2)
Chương 292: Cô Lừa Anh!
Chương 293: Anh Không Biết Tình Yêu Là Gì
Chương 294: Em Phải Đi Đây
Chương 295: Đòi Quyền Nuôi Con
Chương 296: Đã Ly Hôn
Chương 297: Bắt Đầu Lại Từ Đầu
Chương 298: Chính Tôi Vứt Bỏ Anh Ta
Chương 299: Cô Dâu Xinh Đẹp Nhất
Chương 300: Em Sẽ Hối Hận

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 251: Anh Yêu Em

“Má mi!” Cô bé nhỏ dang hai tay ra, giống như một chú chim sơn ca hoạt bát nhảy vào lòng Nam Cung Vũ Nhi.

“Đào Đào, con vừa mới chạy đi đâu vậy? Má mi tìm con khắp nơi.” Giờ phút này tim của Nam Cung Vũ Nhi vẫn còn đập bùm bùm. “Không phải bảo con đứng tại chỗ đợi má mi sao?”

“Lúc nãy có một bà cụ không biết tiếng Trung, cho nên Đào Đào chỉ đường cho bà ấy!”

“Đào Đào ngoan, nhưng lần sau phải nói trước với má mi, biết không?”

“Vâng, Đào Đào biết rồi! Má mi, lúc nãy Đào Đào suýt chút bị té, có một dì rất đẹp rất đẹp đỡ Đào Đào đó!”

“Đẹp thế nào? Có đẹp giống má mi không?”

Nam Cung Duyệt Đào mở to hai mắt nghiêm túc suy nghĩ. “Đẹp giống y như má mi.”

“Cô bé ngốc, má mi mới là người đẹp nhất, biết không?”

“Vâng!” Cô bé gật đầu mạnh. “Đào Đào biết rồi.”

.....

Sau khi Ngũ Liên kết thúc cuộc họp, liền vội vàng quay về văn phòng thu dọn đồ đạc, đi tìm Uất Noãn Tâm. Kết quả vừa mở cửa ra, thì nhìn

thấy cô, đứng sát bên cửa sổ, dáng người nhỏ bé. Quay đầu, nhếch môi nở nụ cười với anh. “Họp xong rồi à.”

“Sao em lại đến đây?” Ngũ Liên vừa kinh ngạc vừa vui, gấp gáp không đợi được đi về phía trước.

“Em bảo Lâm Mạt dẫn tiểu Hạo về nhà trước, còn mình chạy đến đây.”

“Bởi vì nhớ anh sao?”

Cô xảo quyệt cười. “Anh đoán xem.”

“Anh mặc kệ, dù sao anh nhớ em.” Anh ôm cô vào lòng, lo sợ cô sẽ chạy mất, ôm thật chặt. “Trời ạ..... chúng ta đã không gặp nhau ba tháng rồi..... nếu không nhìn thấy em nữa, anh sẽ điên mất.”

Uất Noãn Tâm cũng cảm động mà ôm chặt lấy anh. “Em cũng nhớ anh!”

Sáu năm nay với cô mà nói, giống như được sống lại lần nữa. Khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, là anh không từ bỏ, luôn ở bên cô, giúp cô vượt qua từng nỗi khó khăn.

Cô cho rằng, anh có yêu cô, thì cũng không cách nào chấp nhận cô từng là vợ của người khác, càng không cách nào chấp nhận cô có con với người đàn ông khác. Nhưng anh vẫn vì cô mà nỗ lực, từ tiểu Thiên có thể nhìn ra. Anh dùng thời gian chứng minh sự thật lòng của anh, cũng lay động được rồi. Cô không muốn lại trở thành người trôi nổi, cũng không muốn làm anh tổn thương. Những đau khổ đã qua, thì cứ để nó trôi qua đi. Điều cô muốn làm, là mở rộng lòng mình yêu người đàn ông này.

“Em trở về lần này, thì không đi nữa sao?”

“Vâng!”

“Em chắc chắn chứ? Dù sao nơi này cũng có nhiều hồi ức không vui.”

“Anh cũng nói, nơi này chỉ là hồi ức. Em muốn trân trọng là, hiện tại.”
Cô nắm lấy tay anh, đôi người trong suốt chỉ có bóng dáng của anh. “Là anh cho em dừng cảm đối mặt với quá khứ, em về Đài Loan, không phải vì người khác, mà là vì anh. Anh không phải luôn miệng ồn ào đòi kết hôn với em sao? Không hối hận chứ!”

“Đương nhiên là không!” Ngũ Liên vội trả lời. “Nhưng mà..... bên ông anh.....”

“Em quay về, là muốn cùng anh chuẩn bị thật tốt để đối mặt với phong ba bão táp. Em sẽ cố gắng để ông anh thích em.”

“Ừ! Cám ơn em, sẵn lòng tin anh, cùng cố gắng với anh!”

“Đồ ngốc, em cũng vì chính hạnh phúc của mình mà cố gắng mà!”

“Anh, anh vui đến nỗi không biết phải nói gì.....”

“Ngũ thiếu trước giờ luôn mồm mép cũng có lúc không biết nói gì à, thật hiếm thấy nha.....”

“Vật nhỏ, em dám cười nhạo anh, xem anh trừng trị em ra sao.....”
Anh chọc làm cô ngứa, Uất Noãn Tâm nhảy lên nhảy xuống, vội vàng xin tha. “Đủ rồi, đủ rồi, em sai rồi, em sai rồi..... anh tha cho em đi!”

“VẬY CÒN ĐƯỢC.” Ngũ Liên lại ôm cô vào lòng lần nữa, ở bên tai cô bày tỏ tình cảm nồng nàn. “Noãn Tâm, anh yêu em! Anh sẽ lấy hết thời gian cả đời mình, đối xử tốt với em, chăm sóc tốt cho tiểu Hạo.”

“Cám ơn anh.....” Cô ôm anh, lơ mơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng vẫn có một mảng trống rỗng, ngẫu nhiên vẫn còn có thể đau. Đó là vì, một người khác sao?

Nhưng cô tin, yêu anh, chỉ còn là vấn đề về thời gian. Ít nhất mình đã chấp nhận anh, không phải sao? Cứ đau khổ mà cố chấp trải qua, không bằng buông tay đón nhận một người đàn ông khác đáng để mình dựa vào. Ở cùng anh, mới là hạnh phúc đích thực.

Uất Năn Tâm dùng những kinh nghiệm mình tích góp ở tòa án nước ngoài, ở trong công ty của Ngũ Liên thuê một gian phòng, thành lập văn phòng luật sư của mình. Tuyển chọn, trang hoàng, bố trí, đều một tay cô làm. Đương nhiên, không thể thiếu được sự giúp đỡ của Ngũ Liên. Mọi thứ đều chuẩn bị ổn thoả, chỉ thiếu luật sư.

Cô nhìn văn phòng hoàn chỉnh, trong lòng rất mãn nguyện. Nguyện vọng kiên trì nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng thành hiện thực. Chỉ hy vọng cô còn, cái xã hội này sẽ có thể có ít chuyện không công bằng.

Ngũ Liên ôm cô từ phía sau, đầu tựa vào vai cô, hít lấy mùi hương tỏa ra từ cô. “Chúng mừng em, giấc mơ cuối cùng cũng thành hiện thực rồi.”

“Cám ơn anh! Nếu như không có anh, cũng không em của ngày hôm nay. Anh là món quà mà ông trời đã ban cho em.”

“Ngốc à, em mới là món quà của anh, đáng để anh quý trọng.”

Hai người an ủi nhau một hồi, cho đến khi bụng Ngũ Liên phát ra tiếng phản đối.

“Bụng anh đánh trống rồi. Bên kia vẫn còn mấy cái bàn vẫn chưa lắp xong, anh làm tiếp đi. Em đi nhanh sẽ về ngay.”

“Đi cùng nha?” Xa nhau lâu mới gặp lại, chỉ muốn dán chặt vào cô, một phút một giây cũng không nỡ tách ra.

“Không cần đâu, không cho phép anh lười biếng đó, quay về em muốn thấy thành phẩm hoàn mỹ.”

Uất Noãn Tâm xuống lầu xách túi đi ra, lúc đi đến thang máy, có một đám người từ từ đi vào một cái thang máy khác. Ở giữa có một người đàn ông tôn quý khí phách, hạc giữ bầu gà, mặt trắng được vây quanh bởi các vì sao. Quản lý ân cần bảo vệ anh vào thang máy, đầu anh cũng không quay lại mà đi thẳng vào.

Khoảnh khắc cửa thang máy sắp khép lại, vừa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt qua mắt anh.

Là cô?

Trong giây cuối cùng anh đẩy mạnh cửa thang máy ra, đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng của cô.

Đứng yên tại chỗ, nỗi mất mát không ngớt.

Có lẽ, anh lại nhìn nhầm rồi?

Mấy năm nay, nhìn thấy bóng lưng của người hơi giống cô, anh đều thất thường, kết quả chính là mất mát một lần rồi lại một lần.

Một đám nện vào vách tường, gân xanh nổi lên.

Noãn Tâm, rốt cuộc em đang ở đâu?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 252: Con Của Cô Ta!

Vài năm ở Italia, Uất Noãn Tâm lấy tên là ‘Susan’, vì dân nghèo cái thẳng rất nhiều vụ tố tụng, trong giới luật sư đều đặt cho cô một danh xưng là ‘Susan chính nghĩa’. Với danh xưng này, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, văn phòng luật sư của cô thu hút rất nhiều luật sư nổi tiếng đầy lòng chính nghĩa lại có thực lực, tất cả còn thuận lợi hơn cả những gì cô tưởng tượng. Mỗi ngày bận bịu xoay vòng như con quay, nhưng lại rất vui thích.

Hôm nay, cô vừa mới họp xong, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

“Xin hỏi, cô có phải là mẹ của Thiên Hạo không? Tôi là cô giáo ở vườn trẻ, Tô Diệu.”

Cô lập tức căng thẳng. “Xin chào cô! Có phải Thiên Hạo xảy ra chuyện gì không?”

“Không có đâu! Trước hết tôi mời cô đến nhà trẻ một chuyến, Thiên Hạo không nói cho cô biết sao?”

“Tôi không nghe bé nó nói, sao vậy cô?”

“Là như vậy, Thiên Hạo với một cô bé cùng lớp không được hòa thuận lắm, thường xuyên.....ơ.....tụt quần cô bé.”

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ ửng. Không phải tên Ngũ Liên dê xồm kia dạy chứ?

“Tất nhiên là, trẻ con không hiểu chuyện, chỉ đùa giỡn thôi. Nhưng chúng tôi vẫn hy vọng cô bớt chút thời gian đến đây một chuyến.”

Uất Noãn Tâm hẹn thời gian với cô ấy, vừa tan ca là chạy ngay đến vườn trẻ. Uất Thiên Hạo đang ngồi với một cô bé gái mập mạp, cô bé vẫn đang ngồi khóc, cậu bé ghét bỏ mà nhép miệng. “Được rồi, đừng khóc nữa! Khóc nhè rất mất mặt rất xấu xí đó! Lần sau tôi không tụt quần cậu nữa, đừng khóc nữa!”

Kết quả là, cô bé còn khóc lớn hơn.

“Tiểu Hạo, chuyện này là như thế nào?”

“Ma ma, mẹ đến rồi!” Uất Thiên Hạo cúi đầu. “Cô giáo tố cáo với mẹ rồi à?”

Mặt Uất Noãn Tâm nghiêm túc. “Con tụt quần con gái người ta làm gì hả? Lại là do chú Ngũ Liên dạy sao?”

“Không phải đâu!” Uất Thiên Hạo cảm thấy rất uất ức, lẩm bẩm. “Cậu ấy rất ngốc, lần nào cũng tè ra quần, chỉ muốn giúp cậu ấy.....”

“Vậy con cũng không nên tụt quần người ta chứ!” Uất Noãn Tâm kéo cậu bé đến trước mặt cô bé. “Nói xin lỗi với bạn đi.”

“Con không thèm, con cũng không có sai! Do cậu ấy quá ngốc thôi!”

“Con.....”

“Dì xinh đẹp!” Cô bé đột nhiên nín khóc, hai đôi mắt to đen lóng lánh vừa nhìn thấy cô là tỏa sáng.

“Là con à? Thì ra con là bạn của Thiên Hạo! Thật ngại quá, Thiên Hạo có hơi bướng bỉnh, dì thay nó xin lỗi con nha. Con bỏ qua cho nó, được không?”

Uất Thiên Hạo làm mặt quỷ. “Lêu lêu quỷ khóc nhè quỷ khóc nhè!”

Nam Cung Duyệt Đào lè lưỡi. “Cậu mới là quỷ khóc nhè! Đào Đào rất ngoan.”

“Con tên là Đào Đào à? Tên nghe rất hay nha.”

“Vâng ạ! Dì xinh đẹp, tên của con gọi là Nam Cung Duyệt Đào đó!”

Nam Cung? Uất Noãn Tâm nhú mày. Trùng hợp đến vậy sao?

“Nam Cung tiểu thư, Đào Đào và mẹ Thiên Hạo đang ở đây...”

Uất Noãn Tâm quay đầu lại, đối mặt với Nam Cung Vũ Nhi.

.....

Trong nhà ăn nhỏ của vườn trẻ.

Nam Cung Duyệt Đào ngồi trên ghế cao chân, hai đôi chân mập mập lúc ẩn lúc hiện, vui vẻ ngồi liếm kem, trên miệng còn dính đầy, rất đáng yêu. “Má mi của mình và má mi của cậu là bạn bè đó, cậu đừng bắt nạt hình nhá, chúng mình làm bạn có được không?”

Uất Thiên Hạo đẩy đôi tay xinh đẹp của cô bé ra. “Tôi mới không thèm làm bạn với cậu. Ma ma của cậu là người xấu.”

“Má mi của mình mới không phải là người xấu, cậu đồ xấu xa! Mình không thèm chơi với cậu nữa!”

Uất Thiên Hạo nhìn chằm hai người ngồi bên cửa sổ. Có một cảm giác, cái dì này mặt mày xinh đẹp, nhưng thực chất là một người xấu. Cậu phải bảo vệ ma ma, tuyệt đối không để dì đó tổn thương mẹ.

Nam Cung Vũ Nhi khuấy nhẹ coffee, trong mắt đã không còn thấy sự khiếp sợ lúc nãy. Hồi lâu, mới từ từ nói ra một câu. “Đã lâu không gặp!”

Uất Noãn Tâm mỉm cười. “Sáu năm, quả thực không ngắn.”

“Năm nay, cô sống như thế nào?”

“Rất tốt!”

“Thằng bé là con của Nghiêu?” Nam Cung Vũ Nhi nhú mày trả lời một cách chần chẫn. Đáp án của câu hỏi này, gần như không còn nghi ngờ gì. Nó và Nam Cung Nghiêu, thực sự y như in ra từ một khuôn. Còn Đào Đào..... chỉ giống một mình cô.

Cô rất ghen tỵ, dựa vào cái gì cô ta có thể sinh con chứ? Mặc dù Đào Đào rất đáng yêu, nhưng dù sao vẫn là con gái, có thể thừa kế toàn bộ gia nghiệp hay không, vẫn còn là một ẩn số.

“Tiểu Hạo là con trai tôi, với cô, hay Nam Cung Nghiêu không có chút quan hệ nào!”

“Cô đừng giả vờ thanh cao nữa, nếu như không có quan hệ, cô sẽ mang con quay trở về sao?”

“Sao nào? Cô sợ sao? Sợ tôi cướp mất Nam Cung Nghiêu sao?”

Nam Cung Vũ Nhi xem thường, như ngón tay vẫn run rẩy lộ ra một vẻ không yên. “Cô không có năng lực đó đâu.”

“Uất Noãn Tâm của sáu năm trước đã không còn, nhưng hiện tại..... nếu như cô không tin, có thể thử!” Ánh mắt của Uất Noãn Tâm sáng rực, tràn đầy tự tin.

“Cô.....”

“Nhưng mà, lãng phí thời gian với các người, quá lỗ vốn rồi, không bằng cái mấy vụ kiện tụng, ít nhất còn có cảm giác thành công.”

“Tự mình cho là đúng!”

“Cô cứ coi như tôi tự mình cho là đúng đi! Nam Cung Nghiêu, một chút hứng thú tôi cũng không có, cũng không đề tiện đến mức đi phá hư hạnh phúc gia đình của người khác.”

Bọn họ đã có con rồi, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, càng chứng minh sự ra đi của cô là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Trong tim anh, chỉ có Nam Cung Vũ Nhi. Còn Uất Noãn Tâm cô, chẳng qua chỉ là khách qua đường.

Cũng may, xa cách sáu năm, anh ở trong mắt cô, đã không đáng một đồng, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không vui.

“Vậy cô mang con về có mục đích gì?”

“Điều này không cần cô lo, mà cô cũng không lo được! Nhưng tôi có thể khẳng định, tôi và Thiên Hạo, không muốn có chút quan hệ gì với gia đình Nam Cung. Sau này đèn nhà ai nấy sáng, tốt nhất đến chết cũng không gặp mặt nhau. Tôi rất bận, xin lỗi không thể tiếp chuyện với cô!” Cô nhàn nhã đứng dậy, dắt Uất Thiên Hạo rời khỏi.

Nam Cung Vũ Nhi cảm phần nhìn bóng lưng của cô, hối hận nửa năm trước không cho người giết chết cô, để cho cô có cơ hội ngóc đầu dậy.

Cô bây giờ, so với lúc trước còn khóc đối phó hơn gấp trăm ngàn lần! Cô ta phải mau chóng nghĩ cách, chấm dứt hậu hoạn một cách triệt để.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 253: Chú Wc Là Pa Pa

Viện an dưỡng quân đội Cảnh Sơn.

Tay trái phải của Uất Thiên Hạo bị Uất Noãn Tâm và Ngũ Liên nắm lấy, mở to đôi mắt ngây thơ hỏi: “Chú ơi, bây giờ chúng ta đi gặp ông của chú sao?”

“Ừ!”

“Tiểu Thiên nhớ lúc nhìn thấy ông phải chủ động chào hỏi, phải lễ phép nha.” Uất Noãn Tâm ngồi xổm xuống ngang với người cậu, vuốt đầu cậu dặn dò. “Ông không khỏe, tính tình có thể không được tốt lắm, tiểu Thiên không được phép giận, biết không? Nếu như sợ, có thể trốn sau lưng mẹ.”

Cậu gật đầu mạnh. “Tiểu Thiên biết rồi ạ.”

Ngũ Liên vẫn có chút chần chừ. “Em thực sự đã chuẩn bị tốt rồi sao? Có cần lùi lại ngày khác hẳn đến không?”

“Em đã lùi lại mấy năm rồi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không phải sao?” Uất Noãn Tâm nắm chặt tay anh, an ủi ngược lại anh. “Có anh ở đây, em không sợ gì hết.”

Tuổi gần tám mươi, Ngũ Chấn quốc già đi rất nhiều, nhưng tinh thần cũng coi như không tồi, chính là do thường nói chuyện với chú Đức. Nhìn thấy Ngũ Liên đi vào, không vui lạnh lùng hừ một cái. “Thằng quỷ, trong lòng cháu vẫn còn ông già này sao?”

“Đương nhiên rồi, con là một tay ông nuôi lớn mà!”

“Bớt nói mấy lời nịnh nọt đi, có phải lại gặp chuyện gì phiền phức, tìm ông làm bìa đỡ đạn sao?”

“Không phải đâu ông!” Ngũ Liên biết rõ những lời nói tiếp theo với Ngũ Chấn Quốc chắc chắn sẽ là một trái bom hạng nặng, im lặng thật lâu, mới mở miệng. “Cháu muốn xin ông đồng ý cho cháu và Noãn Tâm lấy nhau.”

Ông nhìn thàng qua người anh, thấy Uất Noãn Tâm dắt Uất Thiên Hạo đi vào.

“Ông ời!”

Quả nhiên Ngũ Chấn Quốc nổi giận, nắm lấy cái ba tong quăng qua đó, rống giận. “Không thể nào! Ngũ gia chúng ta, tuyệt đối sẽ không chấp nhận người phụ nữ này! Ai cho phép đồ con hoang này vào đây, mau cắt hết ra ngoài.”

“Ông à, cháu tên Uất Thiên Hạo, cháu không phải con hoang.”

“Còn dám cãi lại? Cút....”

Uất Noãn Tâm vội kéo Uất Thiên Hạo ra phía sau. “Tiểu Thiên đừng sợ, mẹ ở đây....”

Ngũ Liên vội nói: “Ông à, tiểu Thiên không phải con hoang, cậu bé là con của Noãn Tâm, cũng là con của cháu.”

“Tao khinh! Ngũ Chấn Quốc tao, tuyệt đối không nhận nghiệt chủng của người khác, nuôi con dùm người ta. Chúng mày muốn kết hôn, trừ khi tao chết!” Ông kích động đến nổi ho dữ dội, chú Đức vội vỗ lưng ông. “Tiểu thiếu gia, sức khỏe của lão gia không tốt, ông đừng làm ông ấy kích động nữa.”

“Nhưng mà....”

Uất Noãn Tâm kéo Ngũ Liên, ý bảo anh đừng nói nữa. Nói lời xin lỗi với Ngũ Chấn Quốc. “Xin lỗi ông, quấy rầy ông nghỉ ngơi rồi, lần sau cháu lại đến ạ.”

“Cút! Tao không muốn nhìn thấy chúng mày.” Ngũ Chấn Quốc tức giận đến cả người muốn nhảy dựng lên.

Uất Noãn Tâm vội ôm Uất Thiên Hạo ra ngoài, bảo Ngũ Liên đừng bước. “Sức khỏe của ông không tốt, anh ở lại chăm sóc ông đi! Mẹ con em gọi xe về được rồi.”

Ngũ Liên cũng không yên tâm. “Vậy mẹ con em đi đường cẩn thận, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng! Em biết rồi!”

.....

Đêm đã khuya, Uất Thiên Hạo lại không ngủ được. Uất Noãn Tâm sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cậu, hỏi: “Sao vậy? Tiểu Thiên có tâm sự sao?”

“Ma ma, tại sao ông lại gọi con là đồ con hoang? Có phải ông rất ghét chúng ta không?”

Uất Noãn Tâm lắc đầu. “Không phải! Tiểu Thiên rất ngoan, ông chỉ đang cần một chút thời gian để chấp nhận tiểu Thiên và mẹ.” Phản ứng hôm nay của ông, cô đã đoán trước từ lâu. Đối lại là cô, cũng không cách nào chấp nhận cháu dâu của mình là một người đã ly hôn, đã vậy còn là người phụ nữ đã có con.

Nhưng mà, nếu cô đã quyết định ở cùng với Ngũ Liên, thì sẽ không dễ dàng chịu thua.

“Ma ma nhất định phải ở cùng với chú Ngũ Liên sao?”

“.....Ừ! Tiểu Thiên không phải rất thích chú Ngũ Liên sao?”

“Đúng là rất thích! Nhưng mà, nếu như ma ma giả cho chú Ngũ Liên, sau này khi pa pa tìm thấy chúng ta, phải là sao đây? Một mình ba, rất đáng thương đó.”

Cô cười khỏ. “Pa pa sẽ không tìm chúng ta đâu.”

“Sao ma ma biết? Pa pa không cần chúng ta nữa sao?” Hai đôi mắt to trong chốc lát đã rưng rưng nước mắt.

“Con còn nhỏ, có những chuyện, sau này sẽ từ từ hiểu. Ngủ sớm đi nào! Ngày mai còn phải đến vườn trẻ đó!”

“Vâng! Ma ma ngủ ngon.” Uất Thiên Hạo ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Rất lâu cũng chưa thấy tắt đèn, cậu mới trộm mở mắt. Uất Noãn Tâm nghiêng mặt với cậu, ngẩn ngơ nhìn tấm hình rất lâu, ánh mắt lộ ra một sự đau thương nhè nhẹ.

Một hồi lâu, cô mới đem tấm ảnh bỏ vào ngăn kéo, đi vào phòng tắm.

Uất Thiên Hạo vội bò dậy, bắt một cái ghế, mở ngăn kéo ra, ở trong cùng rút ra một tấm ảnh.

Chú WC?

Không lẽ chú ấy là pa pa?

Khó trách bọn họ lại giống nhau như vậy, cảm giác cũng rất thân thiết rất quen thuộc.

Người thực sự trong lòng ma ma, hẳn là pa pa? Nếu không cũng sẽ không nửa đêm một mình âm thầm đau khổ.

Ma ma ngu ngốc này, ngay cả người mình thực sự thích là ai cũng không biết.

Xem ra, phải để tiêu Thiên Hạo siêu cấp vô địch này tự mình ra tay rồi!

Pa pa, Thiên Hạo đến đây!

.....

Cũng đêm đó, Nam Cung Nghiêu đứng trên sân thượng ở biệt thự Bán Sơn hút thuốc, làn khói trắng mờ sương lượn lờ, ở trong ánh mắt có một vẻ u sầu dày đến nỗi không thể gạt bỏ.

Mấy năm qua, gần như mỗi đêm, anh đều đứng ở trên sân thượng hút thuốc, rồi dần dần nó trở thành thói quen. Chỉ có như vậy, mới thể có được một chút yên lòng, nghĩ rõ ràng một số chuyện.

Nam Cung Vũ Nhi từ phía sau ôm nhẹ lấy anh. “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì! Đào Đào ngủ rồi sao?”

“Ừ!” Nam Cung Vũ Nhi ngẩng đầu, nói lấp nhìn anh. “Nghiêu, chúng ta kết hôn nhé?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 254: Đi Tìm Pa Pa!

Nam Cung Nghiêu thở dài. “Sau này hẳn nói đi, được không?”

“Sau này, lại sau này! Em đã đợi sáu năm rồi, Đào Đào cũng bốn tuổi rồi, anh vẫn còn muốn em đợi đến bao giờ nữa? Không lẽ, không lẽ anh vẫn còn đợi Uất Noãn Tâm quay về sao?”

“Không có!”

“Vậy sao anh không thể cho em một danh phận chứ? Em không muốn Đào Đào mang trên lưng cái danh con riêng.”

“Như bây giờ, không phải rất tốt sao?”

“Anh cảm thấy tốt sao?” Nam Cung Vũ Nhi cười lạnh. “Đào Đào sẽ trưởng thành rất nhanh, anh phải giải thích với con như thế nào, chúng ta ngay cả vợ chồng trên danh nghĩa cũng không có. Phải giải thích như thế nào, nói nó chỉ là sự cố ‘ngoài ý muốn’ sau khi anh say rượu sao. Đào Đào vẫn luôn muốn có em trai, nhưng từ sau đêm đó, anh ngay cả đụng vào em cũng không có. Em là phụ nữ, em cũng có tôn nghiêm của mình!”

“Xin lỗi em!” Anh chỉ có thể nói, là câu này. Bởi vì, trong lòng không cách nào khống chế. Có một số việc, làm không được chính là làm không được.

“Anh cho rằng một câu xin lỗi, thì có thể giải quyết tất cả sao? Thứ em cần không phải lời xin lỗi, mà là em và anh kết hôn!”

“Thứ em cần, bây giờ anh không thể cho được.”

Tiếp tục dây dưa, cũng không có bất kỳ kết quả gì. Nam Cung Nghiêu nói xong câu đó, liền quay người bỏ đi.

Nam Cung Vũ Nhi tức đến bốc khói. Cô yêu anh, từ nhỏ đến lớn chỉ yêu một mình anh. Vì anh, cô cam tâm tình nguyện làm nhiều chuyện như vậy, anh không nên lạnh lùng như vậy đối xử với cô, chịu thiệt làm ‘kẻ thứ ba’! Thứ cô muốn, không chỉ là thể xác của anh, tim của anh cũng phải thuộc về cô!

.....

Ở đại sảnh ‘Hoàn Cầu’ trong giờ làm việc người qua kẻ lại, rộn ràng nhộn nháo. Có một cậu bé trai bốn năm tuổi đeo một cái cặp trên lưng, đi vào đại sảnh đến trước mặt người quản lý, ngẩng đầu lên hỏi: “Chú, cháu muốn gặp tổng tài của các người.”

Quản lý sững người. Cậu bé ở trước mắt này đúng thực là bản sao của tổng tài, đẹp trai như nhau, mọi góc cạnh rõ ràng như nhau. Nhưng chỉ nghe nói tổng tài có đứa con gái bốn tuổi thôi, chẳng lẽ là con riêng sao?

Anh ta ngồi xổm xuống, vỗ vào đầu cậu. “Vậy cháu có hẹn trước không?”

Cậu lắc đầu. “Không có! Nhưng cháu biết ông ấy!”

“Cháu tìm tổng tài có việc sao?”

“Vâng! Nhưng là chuyện riêng, không thể nói cho chú biết.”

Quản lý đại sảnh có chút kinh ngạc, trẻ con bây giờ trưởng thành nhanh vậy sao? Thái độ nói chuyện giống y chang ông cụ non. “Một mình cháu đến đây sao?”

“Vâng!”

“Được rồi, cháu đi theo chú!” Quản lý đang muốn dẫn cậu lên, ngẩng đầu nhìn thấy Nam Cung Nghiêu cùng bốn năm quản lý cấp cao đi đến, vội vàng chỉ phía sau Uất Thiên Hạo. “Tổng tài đến rồi.”

“Cám ơn chú!”

Uất Thiên Hạo vội vàng chạy đến trước mặt Nam Cung Nghiêu, ôm đùi anh vui vẻ nói một câu. “Chú WC.”

Mọi người đều đột nhiên cảm thấy tò mò với ‘bản sao của tổng tài’, con riêng sao?

“Sao cháu lại đến đây?”

“Cháu đến tìm chú đó!”

“Một mình sao?”

“Vâng! Cháu ở trên mạng tìm được địa chỉ của công ty chú, rồi ngồi xe buýt đến đây.”

Một đứa trẻ nhỏ vậy dám một mình ngồi xe buýt sao? Thật lòng dừng cảm nha.

“Cháu tìm chú có chuyện sao?”

“Vâng!” Uất Thiên Hạo gật đầu mạnh. “Chúng ta có thể vào phòng làm việc của chú nói chuyện không?”

“Được!” Nam Cung Nghiêu nói vào tai Hương Vi dặn dò vài câu, dắt Uất Thiên Hạo vào thang máy chuyên dụng của tổng tài, đi thẳng đến phòng làm việc. “Nói đi, tìm chú có việc gì?”

“Cháu muốn mua cổ phiếu của ‘Hoàn Cầu.’”

“Cháu nhỏ như vậy đã biết cổ phiếu rồi? Không cần đi vườn trẻ sao?”

“Chương trình học ở vườn trẻ quá đơn giản rồi, cháu muốn chơi cổ phiếu!”

“Mẹ cháu biết không?”

“Không biết!” Ở trước mặt mẹ, cậu vẫn giả vờ ngoan ngoãn là một đứa bé ngu ngốc, nhưng cậu thực sự rất có đầu óc kinh doanh. Bây giờ cậu biết rồi, cậu thông minh như vậy, nhất định là do gen di truyền của pa pa.

“Chỗ này không phải công ty chứng khoán, nhưng mà chú có thể giúp cháu chuyển.” Nam Cung Nghiêu ôm cậu lên trên đùi, chỉ vào cổ phiếu trên màn hình. “Thế cháu muốn mua loại cổ phiếu nào?”

Uất Thiên Hạo nhíu lông mi nhỏ suy nghĩ, chỉ vào loại chính giữa. “Cái này! Vẫn đang tăng giá đúng không?”

“Ừ!” Nam Cung Nghiêu thầm kinh ngạc, tuổi còn nhỏ, mà đã thông minh như vậy. Cậu bé giống y như lúc anh còn trẻ, mà có khi lúc đó anh còn chưa được lợi hại được như vậy, quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước! “Cháu muốn mua bao nhiêu tiền?”

Uất Thiên Hạo lấy từ trong cặp đồng tiền lẻ xếp ngay ngắn ra. “Đây là tiền lẻ ma ma cho cháu tiêu vặt, tổng cộng là 1000 Đài tệ, chú cần đếm lại không?”

“Không cần! Lát nữa chú sẽ giúp cháu mua. Bạn nhỏ, vì sao cháu muốn kiếm tiền?”

“Bởi vì..... cháu muốn chăm sóc ma ma, để ma ma sống vui vẻ!” Uất Thiên Hạo mở to hai mắt nghiêm túc trả lời.

Mặc dù chú Ngũ Liên có tiền, nhưng ma ma vẫn kiên quyết dự vào chính mình, nhịn ăn nhịn mặc rất cực khổ, nhưng cái gì tốt nhất cũng để cho cậu. Cho nên, cậu phải để dành thật nhiều thật nhiều tiền. Để ma ma ở nhà đẹp, không cần cực khổ như vậy.

Cậu bé hiểu chuyện đến nỗi làm Nam Cung Nghiêu đau lòng, kìm nén hôn lên trán cậu. “Thật ngoan!”

“Chú à, chị thư ký xinh đẹp lúc nãy, là bạn gái chú sao?”

“Không phải!”

“Vậy chú kết hôn rồi sao?”

“Ừ!”

“Có bảo bảo rồi sao?”

“Ừ!”

“Nhưng vậy à.....” Uất Thiên Hạo mất mát cúi thấp đầu, trong lòng chua xót. Thì ra ma ma nói là thật, pa pa đã có gia đình và con của mình, không cần mẹ con cậu. Nhưng mà, cậu rất thích ông ấy, rất muốn ông làm ba cậu!

Nhìn thấy cậu bé đột nhiên rất chán nản, Nam Cung Nghiêu hỏi: “Cháu sao vậy?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 255: Tôi Không Có Pa Pa

“Không có gì ạ! Cháu có thể xem hình bảo bảo nhà chú không?”

Nam Cung Nghiêu nghĩ một lúc, đồng ý... lấy ví tiền ra đưa cho cậu.

Uất Thiên Hạo vừa dỡ ra, tấm hình đầu tiên đập vào mắt cậu là của Uất Noãn Tâm, hai đôi mắt ảm đảm bỗng lóe sáng lên.

“Chú à, chị này rất đẹp, là vợ chú sao?”

Nam Cung Nghiêu có trăm cảm xúc ngổn ngang, nhất thời không biết phải định nghĩa quan hệ của bọn họ là như thế nào, chỉ có thể cười khổ.
“Cô ấy là người chú yêu.”

Thì ra pa pa còn yêu ma ma!!!

Trái tim nhỏ của Uất Thiên Hạo lại bùm bùm nhảy lên, nhảy lên tận sao hạo.

Pa pa và ma ma nhất định vì một lý do bất đắc dĩ gì đó mới rời khỏi nhau, cậu nhất định phải giúp bọn họ thành công quay về.

Nam Cung Nghiêu rút ra một tấm ảnh của Nam Cung Duyệt Đào từ đường rảnh. “Đây là con gái chú.”

Uất Thiên Hạo kinh ngạc. Cô bé mập?

Con bé đó là con gái pa pa?

Khó trách cậu cảm thấy má mi của con bé đó không phải người tốt, nhất định là bà ta chia rẽ pa pa ma ma!

Phụ nữ xấu! Cậu phải đại diện cho mặt trăng tiêu diệt bà ta!

Uất Thiên Hạo nảy ra một kế. “Chú, cháu phải về nhà trẻ, chú có thể đưa cháu đi không?”

“Được!” Nam Cung Nghiêu bỏ vài phút ra xử lý một số chuyện công ty, sau đó tự mình đưa Uất Thiên Hạo về trường.

“Cháu ở vườn trẻ này sao? Con gái chú cũng vậy.”

Nam Cung Nghiêu vừa dứt lời, Nam Cung Duyệt Đào giống như một chú chim sơn ca nhỏ bay đến, miệng ngọt ngào gọi “Daddy”.

“Daddy, sao ba lại đến đây? Con dắt theo tên xấu xa này.”

“Cô bé mập.”

“Hai đứa biết nhau sao?”

“Vâng!” Nam Cung Duyệt Đào làm mặt quỷ lè lưỡi. “Chính là tên xấu xa này tụt quần con đó.”

“Là do bản thân cậu ngốc, thường xuyên tè ra quần.”

“Được rồi được rồi, đi vào lớp đi!”

“Chú, cháu muốn ăn Kentucky (KFC).” Uất Thiên Hạo ôm lấy đùi Nam Cung Nghiêu, rất đáng thương nhìn anh. Nam Cung Duyệt Đào cũng ôm lấy chiếc chân còn lại của anh. “Daddy daddy, Đào Đào cũng muốn ăn Kentucky.”

Nam Cung Nghiêu bị quấn trái quấn phải đến hết cách, đành phải xin cô giáo cho nghỉ học, mang hai đứa trẻ đi ăn Kentucky. Sắp xếp hai đứa trẻ ổn thỏa, rồi đi gọi cơm cho mình.

“Ông ấy là pa pa của cậu?”

“Đương nhiên! Ba mình rất đẹp trai đó.” Nam Cung Duyệt Đào kêu ngạo hất cằm lên. “Chắc chắn so với ba cậu đẹp trai gấp trăm ngàn lần!”

“Pa pa cậu đối xử với cậu rất tốt!”

“Tất nhiên, ba mình là người ba tốt nhất thế giới, rất tốt với mình! Mỗi ngày trước khi đi ngủ, đều kể chuyện cổ tích cho mình nghe đó! Lúc mình bệnh, ba luôn ở bên giường chăm sóc mình, ngủ cùng mình nữa! Còn mua cho mình búp bê barbie, còn có.....”

Uất Thiên Hạo vừa hâm mộ lại thất vọng. “Ba cậu đối xử với cậu tốt thật.”

“Ba cậu không tốt với cậu sao?”

“Tôi không có pa pa.....”

“A..... thì ra cậu đáng thương như vậy..... không sao! Tôi chia một nửa ba cho cậu, thì cậu có ba rồi!”

“Thật sao? Cô bé mập, cậu thật tốt với tôi.”

“Ừ ư! Sau này chúng ta làm bạn tốt, được không?”

“Được!”

“Vậy ngoéo tay làm dấu đi!”

Nam Cung Nghiêu bưng đồ ăn đến, nhìn thấy hai đứa trẻ ngoéo tay nhau, cảm thấy buồn cười. Tình hữu nghị giữa hai đứa trẻ, anh thực sự không hiểu nổi. Rõ ràng vừa rồi còn ‘tên xấu xa’, ‘cô bé mập’ đấu võ mồm với nhau, bây giờ lại trở thành bạn tốt. Suy nghĩ của trẻ con, trong sáng như thủy tinh.

Anh đưa mỗi đứa một cây kem.

Ôm Nam Cung Duyệt Đào lên đùi, tự tay đút cô bé ăn.

Uất Thiên Hạo ngưỡng mộ nhìn chăm chăm ba con hô, quệt đến nỗi miệng toàn kem.

“Thiên Hạo cậu thật ngốc, ăn đến nỗi dính khắp nơi.....”

“Làm gì có!” Uất Thiên Hạo đỏ mặt, vội lau đi.

“Cháu đến đây!” Nam Cung Nghiêu buông tiểu Duyệt Đào ra, quay người cẩn thận lau miệng cho Uất Thiên Hạo. Cậu không chớp mắt nhìn anh, mắt đỏ hoe.

Thì ra, cảm giác có pa pa là như vậy..... rất hạnh phúc đó! Cậu nhất định phải cố gắng cố gắng để pa pa trở về bên cậu và ma ma!

Buổi tối, Uất Noãn Tâm ngồi bên giường, dỗ Uất Thiên Hạo ngủ.

“Ma ma, pa pa là người như thế nào? Tại sao trước giờ mẹ không bao giờ nhắc đến ba?”

Tiểu Thiên Hạo từ nhỏ rất hiểu chuyện, biết bọn họ đã chia tay, trước giờ không hỏi chuyện về ba, Uất Noãn Tâm không khỏi sửng người. “Sao vậy con?”

“Các bạn ở vườn trẻ đều có pa pa, chỉ có Thiên Hạo không có, bọn họ đều cười con là đứa trẻ hư không có pa pa.....”

“Xin lỗi con, tiểu Thiên, là mẹ không tốt..... con không phải là đứa trẻ hư không có ba, chú Ngũ Liên chính là ba con mà.....”

“Nhưng chú ấy không phải ba ruột, ngay cả ông cũng nói con là con hoang. Ma ma, Thiên Hạo muốn có pa pa..... Thiên Hạo thực sự muốn có pa pa.....”

Lòng Uất Noãn Tâm rất đau khổ, rất áy náy. Cô đã dốc hết sức để bù đắp, nhưng vẫn là thiếu đi tình thương của ba, cho dù cô là mẹ cũng không thể bù đắp được. Nhưng cô có thể làm sao đây? Người ba như vậy, thà không cần!

“Ma ma đừng khóc, tiểu Thiên chỉ hỏi bừa thôi..... tiểu Thiên có mẹ đủ rồi.....” Uất Thiên Hạo lạnh trí giúp cô lau nước mắt, hôn lên má cô. “Tiểu Thiên sau này sẽ không hỏi nữa, ma ma đừng khóc.....”

Uất Noãn Tâm ôm chặt lấy con. Con là toàn bộ sinh mạng của cô! Cô đồng ý bỏ hết mọi thứ, chỉ muốn con hạnh phúc vui vẻ. Nhưng cô không cách nào cho con một gia đình hoàn chỉnh.

Cơ thể nhỏ nhắn của Uất Thiên Hạo rút vào lòng Uất Noãn Tâm. Trách mình quá nóng vội, biết rõ ma ma đau khổ như vậy, còn nhắc đến pa pa.

Nhưng mà, sau này, cậu sẽ không để ma ma đau lòng như vậy nữa, pa pa nhất định sẽ quay về bên mẹ con cậu!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 256: Mưu Kế Của Tiểu Thiên

Buổi tối hôm sau, cả nhà ba người Nam Cung Nghiêu ngồi xe đi xem phim.

Tiểu Duyệt Đào rất vui vẻ, bởi vì cha vốn rất bận, hiếm khi có thời gian dẫn cô đi xem phim hoạt hình.

“Em tính hai ngày sau, giúp Đào Đào đổi vườn trẻ.” Nam Cung Vũ Nhi bất thành lời nói.

Học cùng vườn trẻ với Uất Thiên Hạo, khó tránh khỏi nguy hiểm Nam Cung Nghiêu gặp lại Uất Noãn Tâm, cô ta quyết không để chuyện này xảy ra.

“Tại sao?” Nam Cung Duyệt Đào chu miệng. “Nhưng Đào Đào ở vườn trẻ có rất nhiều bạn tốt.”

“Đến vườn trẻ mới, sẽ có bạn mới thôi!”

“Nhưng mà....”

“Anh không đồng ý.” Nam Cung Nghiêu từ chối thẳng thắn.

Nam Cung Vũ Nhi có chút bất ngờ. “Tại sao chứ? Mấy năm nay Đào Đào đều do em chăm sóc, những chuyện linh tinh như chọn vườn trẻ cũng do em tự tay sắp xếp. Anh vốn không quan tâm, bây giờ có quyền gì nói không?”

“Anh không cho rằng Đào Đào đổi vườn trẻ sẽ có bất kỳ lợi ích gì cho con.”

“Nhưng em cho là có. Em chỉ cần thông báo anh một tiếng, không có hỏi ý kiến anh.”

Nam Cung Nghiêu nhú mày. “Đào Đào là con gái anh.”

“Ha, anh cũng biết sao? Nhưng anh có bỏ tâm tư ra lo cho con chút nào không? Trong lòng anh chỉ có công ty, trước giờ chưa từng quan tâm mẹ con em.”

“Mặc kệ như thế nào, anh không đồng ý, điều này cũng chỉ muốn tốt cho Đào Đào.”

Bởi vì Uất Noãn Tâm đột nhiên trở về nước, lòng Nam Cung Vũ Nhi vốn đã bị quấy nhiễu không yên, cuộc sống bình thường an nhàn, nhưng trong bụng đầy tức giận, tinh thần luôn căng thẳng, đựng một chút liên nỗi giận, cất cao giọng hét chói tai.

“Em nói rồi, anh không có tư cách nói ‘không’! Em đã quyết định rồi, ngày mai chuyển trường.”

“Em cố tình gây sự mà!”

“Em cố tình gây sự sao? Em thấy là anh có ý đồ khác thì có.”

Hai người anh một câu tôi một câu, tranh cãi nhau, trong xe tràn ngập mùi thuốc súng, Nam Cung Duyệt Đào bật khóc. “Daddy má mi đừng cãi nữa, Đào Đào ngoan, Đào Đào chuyển trường là được.....”

Nam Cung Vũ Nhi đèn nén tức giận xuống, kéo Nam Cung Duyệt Đào vào trong lòng. “Đào Đào ngoan, không khóc không khóc.....”

Nam Cung Nghiêu bị quật một trận, đầu óc buồn phiền.

Mấy năm nay tính tình của Nam Cung Vũ Nhi rất tồi tệ, từ sau khi sinh con xong, thì càng gắt gỏng. Có lúc anh thậm chí cảm thấy không quan biết cô, rất khó chung sống hòa bình với cô.

Lúc này, điện thoại của Nam Cung Nghiêu đổ chuông, vừa nhận cuộc gọi liền nghe thấy bên tai tiếng khóc nức nở của trẻ con vang lên.

“Chú à, tiểu Thiên bị lạc đường..... không biết bây giờ đang ở đâu..... trên người không có tiền..... trời còn đổ mưa cháu rất sợ..... chú đến cứu tiểu Thiên..... tiểu Thiên muốn về nhà.....”

Tim Nam Cung Nghiêu thấp thỏm như treo lơ lửng. “Cháu đứng đó đừng đi đâu, chú sẽ đến ngay.” Vội cúp điện thoại, bảo tài xế dừng xe.

“Daddy, vừa nãy là Thiên Hạo sao? Cậu ấy đang khóc à..... sao vậy ba?” Nam Cung Duyệt Đào căng thẳng hỏi.

“Cậu ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ba đi đón cậu ấy về. Lần sau sẽ dắt Đào Đào đi coi phim, được không?”

Nam Cung Duyệt Đào hiểu chuyện gật đầu. “Daddy đi nhanh đi, Thiên Hạo không có ba, rất đáng thương, daddy phải chăm sóc cậu ấy thật tốt đó!”

Thiên Hạo? Không lẽ là Uất Thiên Hạo? Nam Cung Vũ Nhi hoảng loạn, kéo Nam Cung Nghiêu lại, vội vàng nói. “Không được đi!”

“Anh có chuyện quan trọng!”

“Anh đồng với em và Đào Đào rồi, chính là không cho phép đi.”

Nam Cung Nghiêu hất tay cô ta ra, đi thẳng xuống xe.

Nam Cung Vũ Nhi muốn đuổi theo, lại bị tiểu Duyệt Đào kéo lại. “Má mi, daddy đi giúp Thiên Hạo, xem phim trẻ một chút là ổn rồi!”

“Ai nói ổn chứ, ba của con sắp bị người khác cướp rồi!”

Đợi đến khi cô ta đuổi theo, Nam Cung Nghiêu đã ngồi lên xe taxi, chạy như bay.

“Quay lại, quay lại..... đáng ghét!” Nam Cung Vũ Nhi tức giận dậm chân. Uất Noãn Tâm, cô cái đồ tiện nhân này, tôi sẽ không tha cho cô đâu!

Trời đổ mưa nhỏ.

Uất Thiên Hạo đứng ở trạm xe buýt tránh mưa, giống như cách lúc nãy, gọi điện thoại cho Uất Noãn Tâm. Cũng may chú Ngũ Liên lén mua cho cậu cái điện thoại nhỏ này, đây chính là một công cụ quan trọng đó nha.

Ua..... Mặc dù lúc này để pa pa ma ma lo lắng một chút, nhưng cậu cũng chỉ muốn tốt cho hai người họ, hai người nhất định sẽ tha thứ cho ‘công sức cực khổ’ này của cậu.

Lạnh quá đi.....

Khổ nhục kế thật tồi tệ mà.....

Nhưng mà vì pa pa ma ma, cậu bất chấp mọi giá.

Lạnh một chút cũng không sao.

Cậu là một người đàn ông kiên cường, nhịn một chút sẽ qua thôi.

Không bao lâu, một chiếc xe taxi trắng thật mạnh ở trước mặt cậu, một dáng người cao to xông qua đây.

Mắt Uất Thiên Hạo sáng lên, vội vàng vẫy tay. “Chú ơi, cháu ở đây.”

Nam Cung Nghiêu cởi áo ngoài, khoát lên người cậu, kiểm tra trên dưới một lần, chắc chắn cậu không có gì, mới yên tâm. “Cháu sao lại một mình chạy đến chỗ nào chứ?”

“Cháu bị lạc đường mà..... chú à thật lợi hại, trong chốc lát đã tìm thấy tiểu Thiên. Chú là anh hùng của tiểu Thiên.....”

Nam Cung Nghiêu thực sự lo lắng muốn chết, vừa bực vừa buồn cười. Anh mà là anh hùng gì chứ, nếu như không phải điện thoại của Thiên Hạo có hệ thống định vị, anh chắc chắn sẽ như ruồi bọ mất đầu mà tìm lung tung, tối nay lo lắng đến muốn điên lên.

“Muộn như vậy rồi, mẹ cháu hẳn sẽ lo lắng, chú đưa cháu về nhà.”

Đúng rồi, ma ma còn chưa đến, chậm thật!

Uất Thiên Hạo đành phải kéo dài thời gian. “Chú à, cháu lạnh..... có thể phiền chú đến cửa hàng tạp hóa mua giúp cháu một ly trà sữa nóng không?”

“Ừ! Cháu ở đây đợi chú nha.....” Mặt khác Uất Thiên Hạo cầu nguyện cho ma ma mau mau xuất hiện.

Dường như ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của cậu, chưa đến hai phút, lại có một chiếc xe taxi dừng lại trước mặt cậu, người vội vàng từ trong xe bước xuống chính là Uất Noãn Tâm.

Uất Thiên Hạo vui mừng đến nhảy dựng lên. “Ma ma, con ở đây!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 257: Gặp Lại

“Tiểu Thiên...” Uất Noãn Tâm kéo con vào trong lòng, lo lắng đến nỗi ngay cả hồn phách cũng mất tiêu. “Sao con lại chạy đến chỗ này? Làm mẹ lo lắng muốn chết? Cám ơn trời đất, cũng may con không có chuyện gì!”

Từ lúc nhận được điện thoại của con đến bây giờ, nhịp tim của cô chưa từng đập bình thường, chỉ thiếu điều muốn nhảy ra từ họng.

Tiểu Thiên là sinh mạng của cô, nếu con xảy ra chuyện gì, chắc cô sống không nổi.

“Xin lỗi, để ma ma lo lắng rồi, lần sau tiểu Thiên không dám nữa...”

Nam Cung Nghiêu mua trà sữa nóng đi ra từ cửa hàng tạp hóa, thì nhìn thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau chặt nhau.

Bóng dáng của người phụ nữ kia, cực kỳ giống Uất Noãn Tâm.

Đáy lòng của Nam Cung Nghiêu nhất thời sinh ra một cảm giác đau đớn, tràn lan ra, giống như cả trái tim đều im siết chặt!

Khó thở.

“Tiểu Thiên ngoan, mẹ không trách tiểu Thiên, chúng ta về nhà.”

Khuôn mặt khiến anh yêu thương mê đắm vô số đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của anh đang chân thật hiện ra trước mắt.

Nam Cung Nghiêu không thể tin được, xúc động, mừng như điên. Tay siết chặt lại, bóp nát nguyên ly giấy, trà sữa văng tung tóe.

Uất Noãn Tâm đang định dắt Thiên Hạo lên xe, thì phát hiện trên người con có một chiếc áo vest lớn. “Chiếc áo này của ai vậy?”

“Chú đó. Chú ấy ở kia kìa!”

Uất Noãn Tâm quay đầu lại nhìn theo hướng Uất Thiên Hạo chỉ, bị kinh hoàng, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nam Cung Nghiêu, sao lại là anh ấy?

Trước khi quay về Đài Loan, cô đã nghĩ đủ mọi cách chuẩn bị khi gặp lại anh. Thậm chí trong đầu đã tập luyện vô số lần, phải đối mặt với anh như thế nào. Nhưng không có nghĩ đến, tình hình như trước mắt.

Cô bất ngờ.

Trong đầu hỗn loạn.

Hai người nhìn nhau xuyên qua làn mưa, thật lâu sau đó, cũng không nói chuyện, cũng không có người nào bước về phía trước.

Chớp mắt một ngàn năm, bình tĩnh đã cách một thế kỷ.

Những hồi ức đã qua, giống như một cuốn phim chạy nhanh qua trước mắt hai người. Có ngọt ngào, tự nhiên cũng có đau khổ.....

Không khỏi có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Uất Noãn Tâm cho rằng xa nhau sáu năm, lúc gặp lại anh, anh chẳng qua đã trở thành một người khác qua đường trong cuộc đời cô, không có chút gợn sóng nào, không nghĩ đến sự kinh hoàng kia như sóng to gió lớn. Mỗi

một tế bào trên cơ thể, đều nhắc nhở cô những tổn thương cùng sỉ nhục mà anh đã gây ra cho cô.

Nhưng cô nói với chính mình, quá khứ đã là quá khứ. Cô đã không còn là Uất Noãn Tâm ngây thơ kia. Ở trước mặt anh, bất kỳ lúc nào cô cũng phải kiên cường, lúc nào cũng chuẩn bị tốt công tác chiến đấu.

Vì thế, cô thu lại ánh mắt, rất bình tĩnh mang áo vest trả lại cho anh.

“Đã lâu không gặp.....” Lúc Nam Cung Nghiêu mở miệng, cổ họng khô khan khàn khàn, khóe mắt có chút ửng đỏ. Trải qua chuyện lúc này, mới biết thì ra con người khi xúc động đến một mức độ nhất định, sẽ nói không nên lời, bởi vì có nói thêm bao nhiêu đi nữa cũng không cách nào diễn tả hết tâm trạng lúc này.

Cô phản ứng lạnh nhạt. “Ừ! Tiểu Thiên, nói bái bai với chú đi, chúng ta đi!”

“Chú cũng đi cùng nha!”

“Chúng ta không thuận đường với chú.”

“Thuận đường thuận đường.” Nam Cung Nghiêu cố nén xúc động, vội chạy đến chặn đường bắt taxi.

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải ôm tiểu Thiên lên xe.

Trên đường đi hai người không nói chuyện, Nam Cung Nghiêu nhiều lần muốn mở miệng, cuối cùng lại nói không ra được một câu. Cho đến khi tiểu Thiên ngủ thật say trong lòng Uất Noãn Tâm, mới hỏi: “Tiểu Thiên là con anh, đúng không?”

Người Uất Noãn Tâm run rẩy, cúi đầu che giấu vẻ mặt bối rối. “Không phải!”

“Em gạt anh, thằng bé năm nay năm tuổi, em rời khỏi anh sáu năm.”

“Trẻ con không nhớ rõ ngày sinh thôi.”

“Tiểu Thiên không phải là đứa trẻ bình thường, con rất thông minh! Hai ngày trước khi em bỏ trốn, chúng ta..... đã làm rất nhiều lần!”

Những hình ảnh vô cùng thê thảm hiện lên trước mắt, Uất Noãn Tâm rút nhanh tay lại, chống đối trả lời. “Tiểu Thiên không phải con anh! Tôi lúc đó hận anh như vậy, cho dù mang thai, không có khả năng giữ lại.”

“Vậy thằng bé là con ai? Ngũ Liên? Em đừng gạt anh, tiểu Thiên với anh giống nhau như khuôn đúc, chúng ta có thể đi thử máu.”

“Tôi không muốn nói nhảm với anh, con đường phía trước anh xuống xe đi.”

“Anh không xuống!”

“Nam Cung Nghiêu, tôi bảo anh xuống xe anh nghe chưa? Tài xế, dừng xe!”

“Không được dừng!”

Tài xế do dự không quyết được, không biết nên nghe ai.

“Tôi bảo ông dừng xe lại!”

“Em muốn làm tiểu Thiên thức sao, vậy thì lo to nữa đi, để thằng bé biết chúng ta đã xảy ra những chuyện gì.”

Cô nghiêng rằng. “Anh đê tiện!”

Lúc xuống xe, Nam Cung Nghiêu vươn tay bế Uất Thiên Hạo, bị Uất Noãn Tâm đẩy ra. “Không cần!”

Nhưng lúc này, Uất Thiên Hạo đột nhiên mở miệng. “Con muốn chú ôm.....”

Nam Cung Nghiêu cười đặc ý. “Được, chú ôm con!”

Về đến nhà, Uất Noãn Tâm đưa tiểu Thiên trở về phòng, cẩn thận cởi quần áo giày dép giúp con, trong mắt tràn đầy tình mẹ, cũng làm ấm lòng Nam Cung Nghiêu.

Như trở lại năm đó, ánh mắt cô nhìn anh, cũng dịu dàng như vậy. Chính sự dịu dàng này, làm tan chảy hoàn toàn trái tim băng giá của anh.

Nhưng khi cô quay đầu lại, trong chớp mắt thay đổi sắc mặt, trả cho anh một ánh mắt lạnh lẽo. “Anh có thể đi.”

“Anh còn điều muốn nói.” Anh đi ra khỏi phòng trước, Uất Noãn Tâm theo sau, đóng cửa phòng lại.

“Anh còn muốn gì nữa?”

“Tiểu Thiên là con anh!”

“Thì sao nào? Anh muốn cướp nó về sao?” Uất Noãn Tâm giống như gà mẹ đang ra sức chiến đấu, vì con của mình, bất chấp mọi giá. “Anh đừng quên, anh đã có vợ con, anh muốn để tiểu Thiên bị mọi người phỉ nhổ là con hoang sao?”

“Anh không kết hôn với Vũ Nhi.”

“Vậy thì sao nào? Các người cũng có con với nhau rồi! Anh muốn giữ cái gia đình kia, lại muốn tiểu Thiên, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy. Tốt nhất anh cắt được bao xa thì cắt, tôi sẽ không giao tiểu Thiên cho anh đâu!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 258: Đêm Đau Đớn

Nam Cung Nghiêu nghiêm túc nói lý lẽ: “Nhưng tiểu Thiên cần một người ba!”

“Tôi đã chuẩn bị gả cho Ngũ Liên rồi, con sẽ có một người ba yêu thương con tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần!”

Anh nổi giận ngay lập tức. “Em muốn ôm con anh gả cho người đàn ông khác sao, nằm mơ đi! Anh có chết cũng không đồng ý đâu!”

“Cần phải có sự đồng ý của anh sao? Anh là gì của tôi chứ? Từ sáu năm trước, chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi. Bây giờ với tôi mà nói, anh không khác gì một người xa lạ cả!”

“Em đừng quên, chúng ta vẫn chưa ký vào đơn ly hôn. Trên danh nghĩa, em vẫn còn là vợ của Nam Cung Nghiêu anh đây.”

Trong mắt Uất Noãn Tâm nhói đau. “Hôn nhân của chúng ta chỉ trên danh nghĩa nhưng thực tế chẳng có gì, cho nên tờ giấy kia chẳng chứng minh được gì hết.”

“Em là luật sư, chắc sẽ phải hiểu rõ tính pháp lý của tờ chứng nhận kết hôn kia chứ? Chỉ cần anh không chấp nhận ly hôn, cả đời nay em cũng đừng có mơ tưởng gả cho Ngũ Liên.”

“Anh...” Lúc trước Uất Noãn Tâm không nghĩ rằng anh sẽ vô sỉ đến mức dùng tờ giấy chứng nhận kết hôn kia trói buộc cô, trong một lúc tức giận, không biết làm sao, đành kéo anh ra ngoài. “Anh cút cho tôi, cút đi...”

Nam Cung Nghiêu không nghĩ đến lần đầu tiên gặp lại nhau lại trở nên như vậy, ép cô vào đường cùng, liền không phản kháng, mà cứ như vậy mà tống cổ mình ra ngoài.

Dù sao, cuối cùng cô cũng là của anh!

.....

Nam Cung Nghiêu dừng ở dưới lầu ở tiểu khu hút thuốc rất lâu, mới rời khỏi. Về đến nhà, mặt mày của Nam Cung Vũ Nhi đen thui, tức anh ách mà ngồi đợi anh, u ám nghĩ rằng. “Anh đi đâu?”

Hôm nay anh thực sự chẳng có tâm trạng để gây gổ với cô, quăng đại một câu cho có lệ. “Tìm bạn bè.”

“Bạn bè gì quan trọng đến vậy hả? Ngay cả chuyện đồng ý với con cũng có thể trở quẻ ngay?”

Anh mặc kệ cô, đi vào phòng tắm, nhưng Nam Cung Vũ Nhi đi theo. “Anh nói rõ ràng với em đi!”

“Anh đi tìm ai, em hiểu rõ hơn anh mà, không phải sao?” Nam Cung Nghiêu lạnh lùng trả lời.

Nam Cung Vũ Nhi có chút bối rối mà đảo mắt. “Em không biết anh đang nói gì....”

“Em đã sớm biết Noãn Tâm về nước, con của cô ấy là Thiên Hạo, đúng không? Cho nên em mới gấp gáp chuyển vườn trẻ cho Đào Đào, bởi vì em sợ anh gặp cô ấy!”

“Em không biết anh nói gì....”

Cô ta vội trốn tránh, lại bị Nam Cung Nghiêu nắm chặt cổ tay, ấn lên tường. Ánh mắt của anh lạnh lẽo, từ trên nhìn cô ta. “Sáu năm trước, chính

em cho thuốc vào trong canh, cho nên anh mới mất đi không chế, cường bức cô ấy!”

“Canh gà gì chứ? Em không nhớ gì hết. Em không hề làm chuyện đó!”

“Em còn không nhận! mấy năm nay anh vẫn không nhắc đến, bởi vì anh muốn em chủ động nói với anh, nhưng cho đến hôm nay, em đều lừa gạt anh.” Anh vô cùng đau đớn. “Vũ Nhi, tại sao em lại trở nên đáng sợ đến vậy chứ?”

“Em đáng sợ? Em trở nên đáng sợ đều do bị anh ép đó!” Nam Cung Vũ Nhi tự biết mình thoát không khỏi, dứt khoát mang tất cả nỗi uất ức trong lòng bấy lâu nay trút hết ra ngoài.

“Anh là của em, em không cho phép anh yêu bất kỳ người phụ nữ nào! Uất Noãn Tâm quyến rũ anh, đó là cái giá mà cô ta phải trả! Em chỉ muốn bảo vệ tình yêu của em, em không sai!”

“Nhưng em đã làm tổn thương người khác! Vũ Nhi mà anh biết rất lương thiện, tuyệt đối không phải như bây giờ! Hôm nay anh ngủ ở phòng khách.” Anh đẩy cô ra, bước nhanh ra ngoài.

Nam Cung Vũ Nhi men theo vách tường chậm chậm ngồi xuống đất, òa khóc lớn.

Anh cho rằng, cô muốn trở nên như bây giờ sao?

Trong chuyện này, cô cũng là người bị hại mà.

Cô vĩnh viễn cũng không thể quên được cái đêm đáng sợ đó, cái đêm sỉ nhục kia. Giống y như ma quỷ vậy, lúc nào cũng quần lấy cô, giày vò cô, hủy hoại tất cả mọi thứ của cô.

Lúc đó, Uất Noãn Tâm vừa chạy trốn, Nam Cung Nghiêu tìm khắp nơi đều không thấy cô ta, cả người gần như sụp đổ, cũng thèm để ý đến cô. Đau khổ không chịu nổi nên cô mới một mình chạy đến quán bar uống rượu, một ly rồi lại một ly rượu, rất nhanh chìm vào cơn say không biết gì.

Cho đến khi cô tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong một cái hẻm nhỏ dơ dáy bốc mùi, một khuôn mặt của người đàn ông có vết dao chém, dữ tợn thô tục đang cởi quần áo của cô.

Cô sợ hãi, giãy dụa, la hét, kêu cứu, nhưng chút sức cũng không có, còn tên đàn ông ghê tởm kia lại lấy mảnh vải nhét vào miệng cô, đè cô ở dưới đất, thân dưới ghê tởm cắm vào trong cơ thể cô.

Cảm giác đau khổ này giống như bị xé rách tất cả, đến nay cô vẫn nhớ rõ. Cô chỉ có thể khóc và khóc, nhẫn nhịn chịu đựng động tác không ngừng nghỉ của tên đó trên người mình, chất lỏng ghê tởm của tên đó lần lượt bắn vào người cô.

Lúc đó cô thực sự rất muốn chết, nhưng cô không thể, bởi vì bọn họ hại cô trở nên như vậy, dựa vào cái gì cô phải chịu sỉ nhục mà chết đi, còn chúng thì lại sống nhớn nhợ vui vẻ, hận thù đã vực cô sống dậy.

Nửa tháng sau, cô phát hiện mình có mang, vốn định phá bỏ, cứ do dự mãi, rồi vẫn giữ con lại, Thừa dịp Nam Cung Nghiêu uống say, vấy ít máu trên giường, lừa anh nói bọn họ đã xảy ra quan hệ. Mượn gió bẻ măng, nói con là của anh.

Nhưng mấy năm nay lúc nào cô cũng sống trong lo âu, sợ anh sẽ phát hiện bí mật này. Sự xuất hiện của Uất Noãn Tâm, dường như báo trước bí mật này sắp sửa bị phanh phui. Cô lúc này như con chim run sợ, mỗi ngày đều sống trong đau khổ và lo sợ.

Cô cần phải giành lấy trước thời cơ, đuổi cô ta đi, chấm dứt hết tất cả.

.....

Nam Cung Nghiêu đi đến thư phòng, buồn phiền chán nản ngã xuống ghế da. Nhưng cứ nghĩ đến việc Uất Noãn Tâm lại quay về bên anh một lần nữa, còn có bảo bảo của bọn họ, trong lòng lại xuất hiện một niềm hạnh phúc mãnh liệt, từng tế bào trên người đều tràn ngập xúc động, gấp rút đến mức khó mà dẫn lại, ước gì có thể nhìn thấy mẹ con họ từ sớm.

Những năm qua, Ngũ Liên lợi dụng quân đội để che mắt, giấu mẹ con họ rất kỹ, anh phái nhiều người tìm khắp nơi cũng không có, vốn sắp tuyệt vọng rồi. Cũng may ông trời đối xử với anh không tệ, đã mang mẹ con họ trở về bên cạnh anh.

Cảm giác đau đớn tê tái không nguôi, dường như cả thế giới đều sụp đổ, anh đã chịu đựng một lần, gần như lấy hết nửa cái mạng của anh. Lần này, anh quyết sẽ không để mẹ con họ rời khỏi lần nữa.

Nhưng anh không thể bá đạo thô lỗ mà cướp đoạt như lúc trước, như vậy chỉ càng đẩy cô ra xa. Anh sẽ lấy tấm lòng thành của chính mình, lay động cô, để cô tin tưởng vào tấm chân tình của anh...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 259: Dây Dưa (1)

Sáng sớm hôm sau, sau khi Uất Thiên Hạo thức dậy, phát hiện thấy Uất Noãn Tâm không giống như mọi ngày, cho cậu một cái hôn buổi sáng, gọi cậu là tiểu bảo bối... Cậu chạy đến phòng khách, mẹ đang quay lưng về phía cậu, chuẩn bị cho cậu một bữa trưa đơn giản. Cậu ý thức được điều gì đó, mới nhỏ tiếng gọi một câu. “Ma ma!”

Uất Noãn Tâm mặc kệ con, con vẫn lớn tiếng gọi, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn không thèm để ý đến.

Cậu có chút nóng nảy, vội vàng chạy đến trước mặt mẹ. “Ma ma, có phải tiểu Thiên làm sai gì không, làm cho ma ma tức giận?”

“Không có!” Uất Noãn Tâm không thèm nhìn con một cái, thái độ rất lạnh nhạt. “Đi đánh răng rửa mặt, rồi ăn sáng mau lên.”

“Ma ma!” Uất Thiên Hạo giống như con sâu ngoe ngoáy đuôi nịnh bợ chạy tới chạy lui, Uất Noãn Tâm nhú mày. “Mẹ kêu con đi đánh răng rửa mặt, có nghe không?”

Con trai nhìn cô với vẻ mặt đáng thương, đôi mắt rưng rưng nước mắt, làm cho Uất Noãn Tâm mềm lòng, quay mặt đi. “Con sớm biết anh ta là ba con, phải không? Hôm qua con cố ý sắp xếp mọi thứ?”

“Ma ma, tiểu Thiên chỉ là....”

“Ai cho con cái quyền tự tiện làm theo ý mình vậy hả? Nếu như anh ta thực sự có tư cách làm ba con, thì mẹ phải một mình nuôi con năm năm trời

sao? Mẹ và chú Ngũ Liên sắp kết hôn rồi, con không biết vì con, sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức sao?”

Uất Thiên Hạo trước hết là mếu máo nhìn cô rất lâu, sau đó đột nhiên uất ức mà khóc thét lên. “Xin lỗi mẹ.... tiểu Thiên không phải cố ý.... tiểu Thiên chỉ muốn có pa pa..... chỉ không muốn mẹ cực khổ như vậy..... xin lỗi.... xin lỗi.... ma ma tha thứ cho tiểu Thiên đi, tiểu Thiên không dám nữa đâu.”

Từ lúc tiểu Thiên Hạo ra đời đến nay, con giống như một dũng sĩ nhỏ kiên cường, rất ít khi nào thấy con khóc. Trận khóc này, làm cho lòng Uất Noãn Tâm vỡ nát, hối hận không nguôi, vội ngồi chồm hổm xuống ôm con vào lòng. “Tiểu Thiên đừng khóc, là ma ma không đúng, ma ma không nên trách tiểu Thiên.... là ma ma không tốt....” Khóe mắt của chính mình cũng đỏ hoe.

Bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Nam Cung Nghiêu, làm cho cả thế giới của cô bị đảo loạn, không biết phải làm như thế nào mới tốt, rất hoảng loạn, Nhưng có như thế nào đi nữa, cũng không thể giận cá chém thớt trút lên người tiểu Thiên. Người mẹ như cô đây, thực sự quá tệ mà!”

“Ma ma không sai, là tiểu Tiên không đúng, tiểu Thiên không cần pa pa, tiểu Thiên chỉ cần một mình ma ma là đủ rồi....” Con ngoan ngoãn lau nước mắt trên khóe mắt giúp Uất Noãn Tâm. “Tiểu Thiên không khóc, ma ma cũng không khóc, được không?”

“Ừ!” Khóc ở trước mặt trẻ con, thực quá mất mặt mà! Uất Noãn Tâm vội lau đi nước mắt, nở một nụ cười. “Được rồi, ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt đi, ma ma chuẩn bị bữa ăn sáng.”

Vừa mới bưng bánh mì và sữa lên trên bàn, thì chuông cửa vang lên.

Mới sáng sớm, ai đến nhỉ?

Không lẽ là anh ta?

Tim nhảy thóp lên ngay lập tức.

Không khéo vậy chứ, cửa không có lỗ nhìn, cho nên Uất Noãn Tâm chỉ hơi hé cửa để nhìn ra ngoài.

Khuôn mặt lạnh lùng của Nam Cung Nghiêu đập thẳng vào trong mắt cô, lông mày lập tức nhíu chặt lại, chống đối hỏi. “Anh đến đây làm gì?”

“Anh mang bữa sáng đến đây.” Nụ cười của anh mang theo mùi vị nịnh nọt, nhưng Uất Noãn Tâm không đếm xỉa đến, lạnh lùng bỏ lại hai chữ ‘không cần’ rồi đóng sầm cửa lại.

Nam Cung Nghiêu vội dùng một tay ngăn lại. “Em có thể không cho anh vào, nhưng ít nhất cũng phải nhận đồ ăn sáng chứ, anh cố ý mua cho em và tiểu Thiên mà.”

“Không cần thiết đâu, tôi có tay có chân, tự mình cũng có thể làm được, anh vẫn nên đem về cho vợ con anh ăn đi!”

“Ma ma, ai đến vậy?”

Uất Noãn Tâm vội đóng cửa lại. “Không có, người đưa, đưa báo thôi!”

Uất Thiên Hạo nhìn thấy mặt mẹ có hơi căng thẳng, đã đoán được là pa, nhưng cậu không vạch trần ra, chỉ nở một nụ cười ngọt ngào. “Ma ma, ăn sáng đi, tiểu Thiên đói bụng lắm rồi!”

Nam Cung Nghiêu bị cho dừng ở ngoài, định đưa tay ra ấn chuông vài cái. Nhưng lại dừng ở giữa không khí, ngưng lại.

Nếu làm như vậy, chẳng những không được gì, còn làm cho cô càng thêm chán ghét sao? Anh vẫn không nên quá ép buộc cô thì hay hơn.

Trước khi ra khỏi cửa, Uất Noãn Tâm ngoáy trái ngoáy phải, chắc chắn Nam Cung Nghiêu đã đi, mới dắt Uất Thiên Hạo xuống lầu, cũng may trên đường đi không đụng phải anh. Nhưng khi dừng ở bãi đỗ xe, đột nhiên phát hiện chiếc Maybach của anh đang đậu cách xe của cô mấy mét. Trong lòng ấm ức, nhưng vẫn giả vờ không nhìn thấy, dắt Thiên Hạo ngồi vào chiếc Beetle nhỏ (chiếc bộ cánh cứng nhỏ) của mình.

Đưa Uất Thiên Hạo đến vườn trẻ, rồi cô chạy vội đến văn phòng luật sư, chiếc Maybach vẫn chạy theo phía sau. Cô xuống xe, vốn định đuổi anh đi, bảo anh đừng đi theo mình nữa, nhưng ai ngờ anh lại tự động bỏ đi rồi.

Lắc đầu hết nói, người đàn ông này rốt cuộc đang giở trò gì đây?

.....

Vườn trẻ.

Vừa nhìn thấy Uất Thiên Hạo, Nam Cung Duyệt Đào buông vội búp bê barbie xuống, vui vẻ chạy đến. “Thiên Hạo, hôm qua cậu sao rồi? Không sao chứ?”

Cậu ừ ừ, lắc đầu.

“Cậu sao vậy? Daddy của mình hôm qua đến cứu cậu sao?”

“Ừ!”

“Daddy của mình là anh hùng đúng không, giống y như siêu nhân vậy?”

Uất Thiên Hạo thở dài, anh hùng đúng là anh hùng, nhưng ma ma không thích, cậu cũng hết cách!

“Cậu làm sao vậy?” Nam Cung Duyệt Đào sờ trán cậu. “Cậu bị bệnh rồi phải không?”

“Không có.” Uất Thiên Hạo ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nhìn cô bé hỏi: “Nếu như daddy của cậu với daddy của tôi là cùng một người, thì sẽ như thế nào?”

Vẻ mặt Nam Cung Duyệt Đào hoang mang. “Cậu đang nói gì hả? Mình nghe không hiểu. Daddy của mình làm sao có thể là daddy của cậu chứ?”

“Chỉ là.... thôi đi, cô bé mập như cậu thì biết gì chứ!”

“Ơ...” Nam Cung Duyệt Đào mếu máo, có lẽ tư tưởng của con trai có hơi phức tạp! Cô chậm chạp, đúng thật là không hiểu cho lắm! “Đi thôi, cô giáo đang phát kẹo, chúng ta mau qua đó đi!”

Một ngày trôi qua, gần tới giờ tan học, các bạn nhỏ đều đứng ở ngoài phòng học chờ ba mẹ đến đón. Uất Thiên Hạo cúi đầu nghĩ thầm, Nam Cung Duyệt Đào thì đang chú tâm chơi búp bê barbie.

“Daddy.... cha đến rồi!” Nam Cung Duyệt Đào đột nhiên vui vẻ kêu lên, nhào vào trong lòng anh. “Hôm nay sao không phải là bác Trương đến đón Đào Đào vậy?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 260: Dây Dưa (2)

Nam Cung Nghiêu nhéo cái mũi nhỏ của con gái. “Sao nào? Không thích daddy đến đón sao?”

“Thích, tất nhiên là thích ạ!” Nam Cung Duyệt Đào vội cho ba một nụ hôn thật to... Cô bé thích daddy nhất, nhưng daddy luôn bận rộn, rất ít khi được gặp ba!

Uất Thiên Hạo có hơi xúc động, nhưng khi Nam Cung Nghiêu nhìn về phía cậu, cậu lại bướng bỉnh che giấu đi.

“Đào Đào chạy qua nói lời chào tạm biệt với cô giáo đi.”

“Vâng! Daddy đợi Đào Đào một lát nha, Đào Đào sẽ mau chóng quay lại.”

Nam Cung Nghiêu đứng dậy đi đến trước mặt Uất Thiên Hạo, con lại lạnh nhạt quay mặt qua chỗ khác. Anh lại đi qua phía bên kia, con lại xoay qua chỗ khác, làm sao cũng không muốn nhìn anh.

Qua mấy lần, Nam Cung Nghiêu cũng không bắt ép con, chỉ thở dài. “Con bây giờ rất ghét ba, phải không?”

“.....” Uất Thiên Hạo rất muốn nói không, nhưng nghĩ đến ma ma, lại cắn răng nhịn xuống.

“Nếu như con ghét ba, vậy ba sẽ không đến tìm con nữa. Xin lỗi con!”

Anh làm bộ bỏ đi, Uất Thiên Hạo vội vàng gọi anh lại, có chút thất bại nói: “Haizz... Không phải đâu ba! Con không ghét pa pa, chỉ là ma ma không thích pa pa, tiểu Thiên phải giúp ma ma!”

“Mẹ không cho con quan tâm đến ba sao?”

“Vâng! Sáng nay ma ma còn khóc nữa, tiểu Thiên không muốn làm cho ma ma khóc thêm lần nào, cho nên không muốn nói chuyện với pa pa!”

Nam Cung Nghiêu cười khố. “Ba không ngờ sẽ như vậy....”

“Ngày trước pa pa là người xấu, thường hay bắt nạt ma ma sao?”

“Ừ! Ngày trước ba quả thực làm sai rất nhiều chuyện, mẹ con không để ý đến ba, đó cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng bây giờ, ba thực sự rất muốn bù đắp. Ba chỉ hy vọng, mẹ con có thể cho ba một cơ hội, để ba bù đắp cho hai mẹ con.”

“Tiểu Thiên không hiểu rõ lắm, nhưng tiểu Thiên biết, pa pa là thật lòng. Vậy ba hãy cố gắng lên, tiểu Thiên ủng hộ ba!”

“Cám ơn con!” Nam Cung Nghiêu rất vui mừng trước lời cảm thông của con trai. “Mấy năm nay, ba không chăm sóc cho con, con không trách ba chứ?”

“Lúc đầu có một chút, nhưng nếu không có pa pa, sẽ không có con! Hơn nữa, con còn có một người mẹ tốt nhất thế gian này, tiểu Thiên đã cảm thấy rất đầy đủ rồi.”

“Ngoan!” Nam Cung Nghiêu sờ đầu con. Anh đã từng làm sai rất nhiều chuyện như vậy, thì có tài đức gì, có được đứa con trai ngoan hiểu chuyện như vậy chứ.

“Daddy, Đào Đào đã chào tạm biệt với cô giáo rồi, chúng ta về nhà thôi!”
Nam Cung Duyệt Đào vui vẻ chạy về. “Tiểu Thiên, con có muốn đi cùng chúng ta không?”

“Không cần ạ, con đang đợi ma ma!”

Vừa dứt lời, Uất Noãn Tâm chạy đến, chống tay lên đầu gối thở gấp, hồng hộc. “Xin lỗi con, tiểu Thiên, ma ma đến trễ.....”

“Dì xinh đẹp, dì cũng đến sao!”

“Ừ!” Uất Noãn Tâm vươn một bàn tay ra, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tròn của Duyệt Đào. Ngược tầm mắt lên trên, nhìn thấy người không muốn thấy nhất.

Nam Cung Nghiêu mỉm cười. “Em cũng đến đón con trai!”

Uất Noãn Tâm không thèm để ý đến anh. “Tiểu Thiên, chúng ta đi!”

“Ma ma, tiểu Thiên muốn ăn McDonald!”

“Được, ma ma đã hứa, nhất định sẽ thực hiện! Bây giờ chúng ta đi nha.”

Nam Cung Duyệt Đào cũng kêu lên. “Daddy, Đào Đào cũng muốn ăn McDonald.”

Điều này vừa đúng ý của Nam Cung Nghiêu, có ý tứ khác nhìn Uất Noãn Tâm. “Nếu bọn trẻ đều muốn ăn McDonald, không bằng chúng ta đi chung đi!”

Uất Noãn Tâm cười lạnh. “Tôi nghĩ chúng ta đi riêng vẫn hay hơn!”

“Đừng mà, dì xinh đẹp, đi cùng đi! Đào Đào muốn ăn kem với tiểu Thiên.”

Nam Cung Duyệt Đào chờ mong mở to hai mắt, kéo tay nằng nệ Uất Noãn Tâm, cô thực sự không cách nào từ chối, đành phải đồng ý.

.....

McDonald tại trung tâm thành phố.

Nam Cung Nghiêu dắt Nam Cung Duyệt Đào, Uất Noãn Tâm dắt Uất Thiên Hạo, bốn người cùng đi vào McDanald, lập tức khiến nhiều ánh mắt chú ý đến. Một gia đình bốn người thật đẹp, thật hạnh phúc nha! Người ba đẹp trai tài giỏi, người mẹ xinh đẹp yêu kiều. Con trai giống hoàng tử nhỏ, con gái thì ngọt ngào mũm mĩm, làm người ta thật ngưỡng mộ!”

Đi đến đâu, cũng trở thành nhân vật chính.

Uất Noãn Tâm tất nhiên biết những người xung quanh đang hiểu lầm quan hệ của bọn họ, âm thầm kéo Uất Thiên Hạo ra xa, cố ý giả vờ không có bất kỳ quan hệ gì với hai cha con kia. Nhưng cô cách một bước, Nam Cung Nghiêu liền sáp đến gần hai bước. Cô không thể nhịn nữa, nghiêng răng nháy mắt với anh. “Cách xa tôi một chút!”

Nam Cung Nghiêu chơi xấu. “Sao nào? Chỗ này em mua sao? Anh đi đâu là quyền tự do của anh.”

Uất Noãn Tâm lười nói lý lẽ với anh, giúp Uất Thiên Hạo gọi phần ăn trẻ con, rồi sao đó bỏ chạy lấy người, còn cố ý chọn chỗ ngồi bên cạnh đã có người ngồi.

Nam Cung Nghiêu đeo bám không dứt, khách sáo ‘mời’ người khách bên cạnh cô đi, dắt Nam Cung Duyệt Đào ngồi kế bên cô.

Thấy vậy, Uất Thiên Hạo vội kéo Nam Cung Duyệt Đào qua ngồi kế mình. “Bên kia có phim hoạt hình, chúng ta qua bên đó xem ha?”

“Được đó được đó!” Nam Cung Duyệt Đào từ nhỏ là một cô bé thích sôi nổi, vui vẻ đồng ý.

“Tiểu Thiên, tiểu....”

Uất Noãn Tâm giữ không được con, lại không muốn ngồi cùng một chỗ với Nam Cung Nghiêu, định quay người bỏ đi, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. “Cho anh năm phút được không? Chỉ năm phút thôi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô giãy không ta, lại gây nhiều sự chú ý đến người khác, đành phải nhẫn nhịn tức giận ngồi xuống. “Muốn nói gì, nói mau đi!”

“Xin lỗi em....” Nam Cung Nghiêu không biết làm sao thở dài. “Sáu năm trước, anh không nên đối xử với em như vậy. Bây giờ, em nhất định vẫn còn trách anh sao?”

Cô lạnh nhạt trả lời. “Anh không cảm thấy anh đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của mình trong lòng người khác sao? Bây giờ anh với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là một người xa lạ, một chút quan hệ cũng không có!”

“Nếu như chỉ là người xa lạ, sao em phải chống cự anh như vậy! Anh không xin em tha thứ, chỉ xin em cho anh cơ hội bù đắp thôi.”

“Anh muốn bù đắp như thế nào?” Cô cười lạnh. “Nam Cung Nghiêu, anh đừng quên, bây giờ anh đã là người có gia đình rồi. Cứ dây dưa không dứt với vợ trước, có ý nghĩa sao? Không cảm thấy áy náy với Nam Cung Vũ Nhi và Đào Đào à?”

“Anh nói anh muốn bù đắp, anh định bù đắp như thế nào? Vứt bỏ hai mẹ con kia, mang tôi và tiểu Thiên quay về sao? Hay là ở bên ngoài tìm một căn nhà, nuôi hai mẹ con tôi trong đó hả?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 261: Dây Dưa (3)

Nam Cung Nghiêu bị hỏi tới cứng họng không trả lời được. “.....”

“Anh hẳn phải hiểu rõ, cho dù anh chọn cách nào trong số chúng, đối với bên nào cũng đều là tổn thương, tôi đều không thể chấp nhận được.” Uất Noãn Tâm khẽ thở dài, đầy ắp bất đắc dĩ. “Sáu năm, có rất nhiều chuyện đã thay đổi rồi, tôi và anh cũng thay đổi, chúng ta không thể nào quay trở về quá khứ được nữa đâu.”

Cô nói những lời này, Nam Cung Nghiêu làm sao không biết được. Bọn họ mỗi người đều có quỹ đạo mới của mình, buông tay, có lẽ là lựa chọn nhẹ nhàng nhất. Nhưng buông tay, nói thì dễ. Nếu như có thể buông tay được, sáu năm trước anh cũng không cần phải rối rắm như vậy!

Hơn nữa, cô bây giờ còn có con của bọn họ, anh càng không thể buông cô ra như vậy, anh có trách nhiệm mang đến một gia đình hoàn chỉnh cho hai mẹ con cô.

“Anh biết tình hình trước mắt không cách nào cho em lòng tin, anh cũng không có cách nào hứa hẹn với em bất kỳ điều gì. Nhưng anh đảm bảo, đây chỉ là tạm thời, anh sẽ nhanh chóng nghĩ ra biện pháp giải quyết. Tin anh thêm một lần, được không?”

“Nam Cung Nghiêu, tôi thực sự rất mệt mỏi. Cứ coi như tôi cầu xin anh, buông tha cho tôi và tiểu Hạo đi. Tôi đã quyết tâm ở bên Ngũ Liên rồi, xin anh đừng quấy rầy chúng tôi nữa.” Đối với anh, Uất Noãn Tâm đã không còn điều gì đáng để nói, đứng dậy bỏ đi.

Nam Cung Nghiêu vẫn ngồi y nguyên tại chỗ, nhìn cô chơi đùa với tiểu Hạo và Đào Đào, trong lòng đột nhiên rất đau rất đau, có một cảm giác tuyệt vọng không cách nào xoay chuyển được. Nhưng anh tình nguyện chịu đau khổ, cũng quyết không buông tay như vậy.

.....

Biệt thự Nam Cung.

Nam Cung Vũ Nhi đi xuống lầu, không nhìn thấy Nam Cung Duyệt Đào, vội vàng hỏi bác Trương. “Đào Đào đâu?”

“Thiếu gia đi đón tiểu tiểu thư rồi ạ.”

Anh đi đón con tan học được bao nhiêu lần, cô có thể đếm rõ trên đầu ngón tay, không lẽ là cố ý vì Uất Noãn Tâm sao?

Nam Cung Vũ Nhi tức giận, vội gọi điện thoại, nhưng Nam Cung Nghiêu ngắt thẳng cuộc gọi. Gọi thêm lần nữa, vẫn cúp máy.

Lòng cô ta nóng như lửa đốt, giận dữ đập điện thoại.

Uất Noãn Tâm, đồ tiện nhân đáng căm hận!

.....

Về đến nhà, Uất Noãn Tâm tắm cho Thiên Hạo, sau đó ôm con lên giường ngủ. Không bao lâu, con đã ngủ say. Thằng bé ngủ rất ngon, hô hấp ổn định, giống như một thiên sứ nhỏ đáng yêu, nhìn mà khiến cho lòng cô mềm đi. Tiểu Thiên, bảo bối của cô, mạng sống của cô, cô sẽ đánh đổi tất cả để bảo vệ con, không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến con.

“Bảo bối, ngủ ngon!” Cô hôn nhẹ lên trán của con, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Vừa mới tắm xong, điện thoại đổ chuông.

Vừa thấy một dãy số lạ, cô cho rằng là có người gọi về công việc. “Alo! Xin chào, tôi là Susan.”

“Susan? Em đổi tên khi nào vậy?”

Giọng điệu của Uất Noãn Tâm thoáng chỗ trở nên lạnh lùng. “Nam Cung Nghiêu, anh lại muốn làm gì hả?”

“Anh chỉ muốn hỏi thăm mẹ con em đã về nhà chưa?”

“Anh không phải theo chân mẹ con tôi đến dưới lầu sao?” Giả vờ gì chứ!

Anh họ nhẹ vài tiếng. “Bị em phát hiện rồi.”

“Không có chuyện tôi cúp máy đây.”

Không đợi anh trả lời, cô cúp thẳng máy.

Nhưng không đến mấy giây, điện thoại lại reo, lại là anh ta!

Cô lại cúp máy.

Cứ nhiều lần như vậy, Uất Noãn Tâm hoàn toàn tức giận, cuộc gọi vừa nối thông liền gào thét với đối phương. “Anh đã đủ chưa hả? Còn gọi nữa tôi báo cảnh sát đó!”

“Sweetheart bé nhỏ, anh dám chọc em giận vậy hả?” Lần này truyền đến lại là một giọng đàn ông biếng nhác.

Uất Noãn Tâm xoa trán, thở dài. “Nhân viên PR thẻ bên ngân hàng!”

“Nhân viên PR bây giờ thật không dễ làm mà, đụng phải người dữ như em, quý cũng bị dọa đến bay mất.”

Cô cười, ngồi xuống bình tĩnh nói điện thoại với anh. “Anh đang làm gì?”

“Vừa từ bệnh viện đi ra. Vốn định qua chỗ mẹ con em, nhưng mấy ngày này mệt quá, muốn nghỉ ngơi một buổi tối.”

“Ừ! Anh không cần phải gấp gáp qua đây đâu, em và tiểu Thiên rất tốt. Đúng rồi, ông nội sao rồi anh?”

Anh chọc ghẹo. “Ông nội? Gọi thân thiết đến vậy sao? Đã xem mình là người nhà Ngũ gia rồi sao?”

“Anh đi chết đi, người già em cũng gọi là ông nội mà. Ông vẫn ổn chứ?”

“Bình thường không có gì, vừa nghe nói anh muốn kết hôn với em, tức đến nổi vỡ mạch máu.” Anh cười. “Người nhà quả nhiên diễn rất ra dáng.”

Cô biết anh nói như vậy, chỉ vì muốn mình không lo lắng, nhưng nhịn không được càng khó chịu. “Ngũ Liên..... xin lỗi anh....”

“Ngốc à, đây là sự lựa chọn của anh, không cần phải xin lỗi anh. ” Anh thở thật dài, thì thào. “Mất ngày này mệt đến xương cốt muốn rã rời, nghe thấy giọng của em, anh thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Mũi cô hơi sục sịt, giọng nói bỗng nhiên có hơi ghen ngạo. “Giọng nói của em làm gì kỳ diệu đến thế chứ.”

“Với anh mà nói, có! Em là người độc nhất vô nhị tồn tại trên thế giới này.”

“Lời ngon tiếng ngọt, nên để lại lừa gạt những em gái nhỏ đi!”

“Anh mà đi thật, em đừng có ôm chân anh khóc lóc đó?”

“Em mới không thèm!”

“Thực không thèm? Vậy anh đi tìm đó?”

“Đi đi!”

“Haiz! Em vật nhỏ vô tình vô nghĩa này, một chút luyện tiếc cũng không có hả?”

“Bởi vì em có lòng tin với anh, em biết anh sẽ không bỏ rơi em!”

“Không ngờ rằng Ngũ Liên anh có một ngày cũng bị ăn đến chết, thật thất bại cho một thời phong lưu của anh mà....”

“Bớt ba hoa đi, nghỉ ngơi sớm chút!”

“Em hôn anh một cái anh sẽ ngủ.”

“Dừng...”

“Một chút thôi....”

Anh giống như một đứa trẻ quần lấy người lớn đòi kẹo, Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải ‘hun’ anh một cái, mặt đỏ au. “Ngủ ngon!”

“Ừm! Ngủ ngon!” Anh do dự một lát. “Anh yêu em!” Sau đó cúp điện thoại nhanh như bay.

Uất Noãn Tâm có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đỏ đến tận mang tai trong giờ phút này của anh, anh không quen nói những câu như vậy, mỗi lần nói xong, đều xấu hổ rất lâu, rất đáng yêu! Nghĩ đến anh, trong lòng luôn ấm áp, tâm trạng so với lúc nghĩ đến Nam Cung Nghiêu không hề giống nhau. Thứ anh cho cô, mãi mãi đều là bất an và băng giá.

Cô càng chắc chắn, sự lựa chọn của mình là chính xác.

Ở bên cạnh mình, không phải lúc nào cũng nhất thiết là người mình yêu nhất, so với tình yêu điều quan trọng nhất, vẫn là người thích hợp với mình....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 262: Chỉ Vì Anh Quá Sợ

Màn đêm buông xuống, Nam Cung Nghiêu đứng trên sân thượng, gọi liên tiếp mười cuộc điện thoại, nhưng đáp lại vẫn là câu: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....”

Thất vọng cúi đầu cười khổ.

Cô đang gọi điện thoại cho Ngũ Liên sao?

Không lẽ, cô thực sự đã quên hết quá khứ, chấp nhận cậu ta sao?

Điều này làm cho anh bất an, ghen tỵ, đau khổ.

Nhưng anh quyết không để cho chuyện như vậy xảy ra, cô chỉ có thể là của anh! Anh bây giờ, chính là đang bù đắp lại sai lầm của sáu năm trước. Anh tin trong tim cô vẫn còn có anh, chỉ cần anh có đủ lòng thành, cuối cùng cũng lay động được cô.

.....

Buổi tối thứ sáu, Uất Noãn Tâm nhận được điện thoại của Nam Cung Duyệt Đào, mời cô và tiểu Thiên ngày mai cùng đến công viên trò chơi. Cô tất nhiên biết là ai ‘giở trò ở phía sau’, dịu dàng nói lời cảm ơn và từ chối, nhưng tiểu Duyệt Đào thất vọng ngay lập tức, tỏ ý rất muốn mẹ con cô đi. Tình mẹ bao la của cô lại tràn ra, không có cách nào chịu được khi khiến cho trẻ con thất vọng, đành phải nhận lời.

Buổi sáng hôm sau, bốn người hẹn gặp mặt ở cửa công viên trò chơi. Uất Noãn Tâm chỉ lo vui chơi với hai bảo bối nhỏ, cố hết sức tránh ở một mình với Nam Cung Nghiêu. Cho dù gặp phải tình huống đó, cũng cố gắng không nói chuyện với anh. Cho đến gần trưa, chơi mệt rồi, mới vào một tiệm nhỏ ăn kem.

“Ma ma thật ngốc, ăn đến miệng dính đầy kem.” Uất Thiên Hạo cười “ha ha”, Nam Cung Duyệt Đào cũng vui vẻ cười theo.

“Hử? Ở đâu?” Uất Noãn Tâm lấy tay chùi đi, kết quả càng chùi càng nhiều, chỗ nào cũng dính.

Nam Cung Nghiêu cười, cầm lấy khăn giấy. “Anh lau giúp em.”

“Không cần....”

Cô từ chối, anh lại cố ý muốn ‘làm giúp việc này’. Cẩn thận giúp cô lau sạch, ánh mắt dịu dàng như nước, rất hấp dẫn. Uất Noãn Tâm đỏ bừng mặt, để chống lại ánh mắt tấn công của anh, vội quay mặt đi.

Uất Thiên Hạo cười trộm.

Thì ra ma ma cũng biết mắc cỡ nha!

Nam Cung Duyệt Đào ngây thơ cứ cho rằng daddy và dì là bạn tốt, giống như cô bé với Thiên Hạo.

Hoàng hôn buông xuống, còn lác đác vài người lưu luyến rời khỏi. Uất Thiên Hạo ngủ say, Uất Noãn Tâm cõng con trên lưng, đứng ở trước cửa công viên chờ xe taxi. Nhưng du khách quá nhiều, taxi lại ít, hơn nữa trên lưng cô còn có con nhỏ, không tiện đón xa, chơi rất lâu cũng không đón được.

Một chiếc xe màu đen, thon dài dừng ở trước mặt cô, chiếm hết một chỗ lớn trên đường, cô muốn chạy cũng chạy không thoát.

Kính trên cửa xe hạ xuống, Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên trong nở nụ cười quý phái với cô. “Anh đưa em đi một đoạn?”

“Không cần!”

“Người rất đông, rất khó đón xe đó.”

“Dù sao cũng đón được.”

“Tiểu Hạo sắp trượt xuống rồi, em còn có thể kiên trì được bao lâu?”

“.....” Uất Noãn Tâm quả thực đã cố hết sức, kiên trì rất lâu rồi, chỉ trách mình lười biếng, không chịu lái xe đến.

Chiếc xe phía sau nhấn kèn thúc giục, cô không kịp nghĩ ngợi, vội lên xe. Để Uất Thiên Hạo xuống, thoải mái thở nhẹ. Một thật.....

Đôi bảo bối Thiên Hạo và Duyệt Đào ngủ rất ngon, giống như một cặp thiên sứ vậy.

“Những lời hôm qua anh nói với em.....” Nam Cung Nghiêu vội mới mở miệng nói, đã bị Uất Noãn Tâm không chút khách sáo đánh trả lại. “Nếu như anh muốn nói về quan hệ giữa hai chúng ta, tôi không có hứng thú. Chẳng qua không bắt được xe, mới làm phiền đến anh, hy vọng anh hiểu rõ điều này. Chuyện khác, tôi không có gì để nói.”

Nam Cung Nghiêu bị câu nói của cô làm nghẹn rất lâu không biết phải mở miệng như thế nào. Thời gian sáu năm, biến cô từ một con cừu dịu dàng trở thành một con nhím toàn gai nhọn trên người, không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

Cho đến dười lầu nhà cô, anh cũng không mở miệng. Quay đầu, phát hiện cô đã ngủ say.

Vài sợi tóc đen rớt xuống bên má, nhẹ nhàng tung bay, thời gian sáu năm không để lại một chút dấu vết nào trên mặt cô, chỉ làm tăng thêm dáng vẻ thù mị của một người phụ nữ, đó là một vẻ đẹp chính chắn khác.

Đôi môi hồng phấn, khóe môi cong nhẹ lên, gợi cảm hấp dẫn. Bởi vì chạy cả một buổi chiều, hai má hơi ửng đỏ, cho dù đang ngủ, đôi môi hồng vẫn hơi mở ra, thở nhẹ.

Cả người Nam Cung Nghiêu cứng đờ, có chút khó khống chế được suy nghĩ, vươn ta muốn vuốt ve hai má mềm mại của cô.

Nhưng anh vừa nhúc nhích, Uất Noãn Tâm đã tỉnh dậy, từ từ mở ra mắt đang buồn ngủ ra, mờ mịt nhìn xung quanh, một hồi lâu mới tỉnh lại. Nhỏ giọng nói câu “cám ơn”, rồi ôm tiểu Thiên xuống xe.

Nam Cung Nghiêu vội đó. “Anh tiễn em lên.”

“Không cần, Đào Đào vẫn còn ngủ đó!”

“Có bác Trương ở đây, không sao đâu.”

“Thực sự không cần.”

Nhìn thấy cô kiên quyết như vậy, Nam Cung Nghiêu cũng không ép buộc nữa, gật đầu. “Đi lên cẩn thận.”

“Ừ!” Uất Noãn Tâm công Uất Thiên Hạo, đi về hướng tiểu khu. Đi được vài bước, một đôi chân dài đập vào tầm mắt, hơi kinh ngạc ngẩng đầu. Ngũ Liên dựa vào tường, trên tay cầm một điều thuốc, nhả khói trắng. Xuyên qua làn khói nhìn cô, đôi mắt dài xinh đẹp hơi híp lại. Thản nhiên nói một câu. “Về rồi à!”

.....

Đặt Uất Thiên Hạo lên giường, cẩn thận đắp chăn, Uất Noãn Tâm mới đóng cửa đi ra khỏi phòng.

Ngũ Liên ngồi trên ghế sofa, lông mày giãn nhẹ, nở ra một nụ cười yếu ớt. “Em gặp lại anh ta lúc nào?”

“Một ngày trước.” Bỗng nhiên cô có chút căng thẳng, rót một ly nước cho mình, uống nhanh ly trà.

“Tại sao không nói anh biết?” Anh vẫn cười, nhưng có thể nhìn ra, anh có hơi thất vọng.

“Không cần thiết như vậy.”

“Cái gì mà không cần thiết?”

“Không có chuyện gì quan trọng.”

“Điều em nói không quan trọng, là với em mà nói không quan trọng, hay là với anh?” Anh lắc đầu cười khẽ. “Thôi đi, em trở về Đài Loan, anh đã đoán trước sẽ có ngày này. Sớm muộn chút hay muộn một chút, cũng có gì khác nhau chứ? Không có gì phải so đo cả. Em ngủ sớm đi, anh đi đây!”

“Ngũ Liên.....” Uất Noãn Tâm vội kéo tay anh lại, dường như cùng một giây đó, anh ôm cả người cô vào trong lòng mình. Bởi vì quá dùng sức, cả người đầu cứng nhắc, run sợ.

“Xin lỗi em.....” Anh nói bên tai cô. “Chỉ vì anh..... quá sợ.....”

Cảm giác sợ hãi này, những chuyện trong sáu năm trước vẫn như một cơn ác mộng không tan biến, đeo bám không buông, khiến cho anh đau khổ.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 263: Anh Muốn Ở Lại!

Nỗi lo lắng trong lòng anh, Uất Noãn Tâm đều hiểu rõ, chỉ có thể an ủi anh. “Những chuyện ở quá khứ đã là quá khứ rồi, anh không cần phải có chút lo lắng nào hết. Bây giờ anh ta với em mà nói, chỉ là người xa lạ thôi....”

“Nhưng hai người đã từng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, anh sợ....”

“Em đã từng nói, đó chỉ là quá khứ, cũng không có ý nghĩa gì về hiện tại cả. Em về Đài Loan, tất cả đều vì anh, không có liên quan gì đến anh ta. Chúng ta đã không phải đã nói rõ, phải cùng nhau cố gắng, chứng minh để ông anh đồng ý sao? Vấn đề giữa chúng ta chỉ có ông, không có bất kỳ người nào khác. Một khi ông đồng ý, chúng ta sẽ kết hôn ngay, được không? Anh không cần phải lo lắng thái quá. Người em muốn đi cùng đến suốt cuộc đời, là anh, mà không phải anh ta!”

Lời hứa này, như một liều thuốc trợ tim đối với nỗi lo được lo mất, bất an không yên của Ngũ Liên, âm thầm cười nhạo chính mình từ bao giờ đã trở nên mất tự tin như vậy. Quá so đo với quá khứ, tỏ ra giống một đứa trẻ yếu đuối, chỉ biết dấy cô càng lúc càng xa, anh không nên như vậy.

Đôi lông mày vì lo lắng mà nhíu chặt lại dần giãn ra, anh nở nụ cười thanh thản. “Em nói đúng, là anh quá ngốc, sau này anh sẽ không như vậy nữa. Anh thề đó!”

Anh chấp ba ngón tay lại đưa thẳng lên, bị Uất Noãn Tâm nắm lấy. “Anh đúng là rất ngốc, chuyện này có gì phải thề thốt chứ.”

“Không phải anh sợ em nổi giận chứ?”

“Anh làm gì nhỏ mọn đến vậy chứ.”

“Xế! Lúc này không biết ai ghen tuông vô cớ nữa.”

“Anh thích ghen vậy đó! Anh còn muốn ăn em!” Anh ầm ĩ cắn cổ cô.

“Này.... đừng như vậy.... anh là chó con à.... nhột quá.... đừng lại đừng lại....” Hai người vui vẻ ầm ĩ một trận, mới ngừng lại thở hì hà hì hục.

Ngũ Liên nắm chặt tay của Uất Noãn Tâm. “Hôm nay anh ở nhờ nhà em, được không?”

“Không được!”

Cô không hề nghĩ ngợi gì, từ chối thẳng thắn, làm anh không khỏi bị tổn thương, mếu máo. “Tại sao vậy?”

“Sẽ gây ảnh hưởng không tốt!”

“Ở Italia, không phải anh cũng thường xuyên ở lại nhà mẹ con em sao?”

“Nhưng đó là vì không còn sự lựa chọn nào khác. Bây giờ, anh có thể về nhà mình rồi! Bị Thiên Hạo nhìn thấy, không hay đâu.....”

“Noãn Tâm.....” Ngũ Liên dựa vào, ôm lấy tay cô, cọ xát vào người cô như một chú chó nhỏ đáng thương. “Cho anh ở lại đi..... cho anh ở lại đi mà..... được không? Người ta rất đáng thương đó.....”

“Không được!”

“Một đêm thôi mà..... ngủ ở phòng khách cũng không được sao? Anh biết em tốt nhất mà.....”

“Không thể!”

“Noãn Tâm.....”

Nửa tiếng sau.

Uất Noãn Tâm lấy chăn gối sạch sẽ từ trong phòng ra, đắp lên người Ngũ Liên. “Tối nay ngủ ở ghế sofa, không có tình huống đặc biệt, không được vào phòng em.” Lúc trước sao lại không biết, người đàn ông này lại dai dẳng như vậy, chỉ vì muốn ở lại một đêm, mà dây dưa với cô hơn nửa tiếng, cô sắp phát điên lên, chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng!”

Ngũ Liên nghĩ một lúc, trả lời trắng trợn. “Mộng du có tính là tình huống đặc biệt không?”

Cô dùng ánh mắt dao bén trừng lại anh, anh vội cười xòa. “Nói giỡn thôi mà, ngủ ngon!” Càng ngày càng hung dữ, sau này cưới cô về rồi, không phải trong nhà sẽ có một cô vợ dữ dằn sao? Số của anh thật lắm bi thảm mà! Nhất định sẽ bị đối xử rất tệ!

Nhưng mà..... anh cam tâm tình nguyện.

“Ngủ ngon!” Uất Noãn Tâm tắt đèn ở phòng khách, quay về phòng mình. Nằm ở trên giường, có hơi mất ngủ.

Đối mặt với nỗi lo lắng của Ngũ Liên, cô có thể rất chắc chắn mà phủ sạch quan hệ với Nam Cung Nghiêu. Nhưng khi một mình bình tĩnh lại, lại không thể chắc chắn được, chính mình thực sự có thể kiên trì được như vậy không nữa.

Nhưng không chắc thì không chắc, nhưng có thể khẳng định một điều, về mặt tình cảm bản thân quyết không có bất kỳ dính dáng gì tới Nam Cung Nghiêu nữa. Cô sẽ không nhân nhượng, mà trở thành người phụ nữ bên ngoài của anh ta, cũng không thể phá hư hạnh phúc gia đình của người khác.

Hơn nữa, cô cũng đã sớm hạ quyết tâm, tương lai của cô, muốn chấp tay cùng Ngũ Liên tạo nên.

Buổi sáng Uất Noãn Tâm vừa thức dậy, nhìn thấy chăn của Ngũ Liên rơi hết xuống đất, bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến đắp chăn giúp anh. Đang tỉ mỉ chỉnh lại bên góc, thì anh đột nhiên mở to mắt ra, cười xảo quyết. Giống như một con báo nhanh nhẹn, hôn trộm một cái trên má của cô, rất hả hê. “Chào buổi sáng!”

Cô dở khóc dở cười, đánh một cái thật mạnh lên ngực anh. “Dê xồm!”

“Em thích anh như vậy không?”

“Mặc kệ anh! Anh ngủ một chút nữa đi, em đi làm bữa sáng.” Cô đi đến nhà bếp, mở tủ lạnh ra, mới biết bên trong trống không.

Ngũ Liên đi theo sau, sờ bụng. “Ua, có hơi đói. Bữa sáng ăn gì đây?”

Uất Noãn Tâm đóng tủ lạnh lại. “Ăn không khí! Hết đồ ăn rồi, em đi mua!”

“Em ở lại chăm sóc tiểu Thiên đi, anh đi cho, còn gì muốn mua, anh mua hết về cho.”

Thường ngày Uất Noãn Tâm bận đi làm, dẫn theo con, không có nhiều thời gian đến siêu thị, tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, nói một mạch hơn mười mấy món, ngay cả mình cũng bị làm cho rối tung. “Em viết a giấy, anh cứ theo đó mà mua.”

“Không cần, là những món này phải không?” Ngũ Liên bình tĩnh, lặp lại một lần ngay cả trình tự cũng không sai, Uất Noãn Tâm hết hồn, trợn mắt hả hê. “Trí nhớ của anh tốt đến vậy sao?”

Hiếm khi được cô khen như vậy, vẻ mặt Ngũ Liên đặc ý. “Không có gì, thiên phú bẩm sinh thôi.”

Còn chưa hết, lúc quay người vẫn không quên chọc vào đầu cô, nói ta ba chữ kích động người khác. “Học điếm này!”

Uất Noãn Tâm nghĩ thầm: Em nhìn, chẳng qua trí nhớ chỉ tốt hơn có chút xíu, có cần kiêu ngạo đến vậy không?”

Thiếu hiểu biết! Nông cạn!

Khoe khoang!

Ngũ Liên ra ngoài chưa lâu, liền chạm mặt Nam Cung Nghiêu. Tình địch gặp mặt, tự nhiên sẽ vô cùng không vừa mắt đối phương.

Nhưng dù sao cũng đã là người hơn ba mươi mấy tuổi, cũng không lỗ mãng như sáu năm trước, vừa gặp nhau là đánh nhau, như vậy có vẻ không chính chắn. Ngược lại đều giả vờ nhã nhặn quý phái, trong bụng lại mắng chửi nhau bằng lời lẽ thô tục.

“Mới sáng sớm đã tự tìm rắc rối cho mình, muốn bị ngược đãi sao?” Ngũ Liên chủ động ra quân, không ngừng chế nhạo, còn lười biếng ngáp một cái, mĩa mai. “Nếu biết anh đến đây, tôi đã bảo anh mang bữa sáng đến rồi, để tôi khỏi mắc công phải chạy đi mua.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 264: Ăn Miếng Trả Miếng

Nam Cung Nghiêu không ngu, đương nhiên nghe hiểu cậu ta đang ám chỉ ai, nhưng anh cũng không tức giận. “Tôi tìm cô ấy, không liên quan gì đến cậu!”

“Nói cũng không thể nói như vậy, cô ấy bây giờ, được coi là người phụ nữ của tôi.”

“Thối tha! Cậu cho rằng cậu dắt cô ấy chạy trốn, lợi dụng thế lực quân đội để giấu mẹ con họ, thì cô ấy là của cậu sao? Đừng có nằm mơ! Lần này cô ấy quay trở về, tôi quyết không buông tay. Cậu cho rằng cậu có thể cướp cô ấy từ tôi thêm lần nữa sao?”

“Điều này cũng không chắc nha! Cùng một việc, bốn thiếu không ngại làm lại thêm lần nữa đâu. Nói không chừng lần chia tay này của hai người, sẽ không thể quay lại với nhau thêm lần nữa đó!”

“Mày đê tiện vô liêm sỉ.”

“Tôi đê tiện vô liêm sỉ sao?” Ngũ Liên dường như nghe được một câu chuyện cười tếu nhất thế gian, cảm thấy vô cùng hoang đường. “Đê tiện vô liêm sỉ, chỉ sợ là người nào khác thì có! Lúc trước anh giam giữ cô ấy, lúc anh làm nhục cô ấy, cũng nên nghĩ đến kết cục như ngày hôm nay chứ! Bây giờ còn giả vờ đứng đắn, không cảm thấy buồn nôn sao?”

“Mày coi mình là người tốt gì chứ, dám nói những lời đó với tao!”

“Bổn thiếu tự biết mình không phải là người tốt, nhưng còn hơn anh, thực sự quá tốt rồi! Noãn Tâm lần này về Đài Loan, tất cả đều vì tôi, anh bớt nghĩ mình có giá đi!”

“Người nghĩ mình có giá là mày đó! Mày chẳng qua chỉ là tiểu nhân thừa lúc người khác yếu đuối, dối trên lừa dưới. Noãn Tâm chỉ tạm thời chấp nhận mày, chẳng qua chỉ xem mày là khúc gỗ di động dựa vào lúc suy sụp thôi. Chờ đến khi cô ấy nghĩ rõ ràng, thì sẽ biết trong lòng người cô ấy thực sự yêu chỉ có tao, tao không thể để cho cô ấy vì vậy mà hối hận!”

“Anh không phải cô ấy, làm sao anh biết cô ấy có hối hận hay không? Theo tôi thấy, từng ở cùng với anh, mới là chuyện cô ấy hối hận nhất đời này! Anh cảm thấy, cô ấy sẽ lựa chọn người đàn ông một lòng một dạ với cô ấy, ở bên cô ấy lúc cô ấy cần giúp đỡ, hay là một người đàn ông cầm thú từng làm cô ấy đau khổ, từng lăng nhục cô ấy hả?”

“Suốt sáu năm nay, tôi từng cùng cô ấy trải qua rất nhiều chuyện, anh vốn không thể tưởng tượng đến. Thời gian có thể thay đổi tất cả, bao gồm cả lòng người. Tôi, hiện tại mới thực sự là sự lựa chọn của cô ấy, còn anh chỉ là quá khứ. Có cần thiết phải mặt dày mày dạn mà dây dưa. Người quá tự tin, thường hay trở thành trò cười đó!”

“Nếu như cô ấy không yêu tao, sẽ không sinh ra tiểu Thiên. Chúng tao đã có con với nhau, còn mày cái gì cũng không có.”

“Quả thực anh là người cung cấp tình trùng, nhưng người nuôi tiểu Thiên lớn, là tôi! Anh vốn không có tư cách tự xưng mình là ba thằng bé! Còn nữa, anh đừng quên, anh đã là người có gia đình, anh muốn sắp xếp cho Noãn Tâm như thế nào. Anh cho rằng, cô ấy sẽ đồng ý trở thành ‘người phụ nữ bên ngoài’ của anh sao?”

Lời của cậu ta, mỗi chữ đều mang sự uy hiếp với Nam Cung Nghiêu, anh một chữ cũng không nghe thấy, đẩy thẳng Ngũ Liên ra. Nhưng cậu ta vẫn

đứng ở mặt anh, dáng vẻ kiêu ngạo không hề giảm xuống.

“Coi như tôi cầu xin anh đi, tạm thời đừng quấy rầy cô ấy. Anh thật lòng yêu cô ấy, vậy thì chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Nam Cung Nghiêu cười nhạo. “Sao nào? Mà cũng sợ sao?”

“Tôi chỉ là..... học nhiều hơn cách suy nghĩ cho cô ấy, tôi không muốn cô ấy vì tôi mà buồn rầu. Nếu như anh thật lòng, hãy cho cô ấy thêm thời gian, để cô ấy tự mình lựa chọn.”

Nam Cung Nghiêu dừng bước, nắm tay siết chặt lại, lời của Ngũ Liên, khiến anh phải cân nhắc. Có lẽ, anh thực sự không nên ép cô quá chặt, cho cô áp lực quá lớn. Điều anh muốn, là cô cam tâm tình nguyện ở cùng anh, mà không phải ép buộc.

.....

Buổi sáng đầu tuần, Uất Noãn Tâm đang vui đầu vào trong hồ sơ vụ án, bận đến trời long đất lở. Mặc dù văn phòng thành lập chưa đến một tháng, nhưng đã nhận được hàng trăm vụ kiện, ngay cả thời gian để thở cũng không có, chỉ có thể xử lý từng vụ từng vụ một. Thịnh thoảng còn phải giải thích trình tự vụ án với người ủy thác, điện thoại gọi không ngừng nghỉ.

Thư ký Angel gõ cửa đi vào. “Boss, cô có khách.”

Cô bận đến nỗi ngay cả thời gian ngẩng đầu lên cũng không có. “Ai vậy?”

“Tôi!”

Uất Noãn Tâm ngẩng đầu lên nhìn, Nam Cung Vũ Nhi ăn mặc hợp thời đang đứng ở trước cửa, tâm trạng càng bất rứt hơn. Nhưng vì lễ phép, vẫn phải mời cô ta ngồi, bảo Angel pha coffee.

Nam Cung Vũ Nhi nhả nhận khuấy coffee, khước miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc. “Vội vàng bảo thư ký ra ngoài, chẳng lẽ sợ tôi cãi lộn ầm ĩ, đồn thổi scandal của cô ra ngoài à.”

“Cô nghĩ quá nhiều rồi, Angel rất bận. Đương nhiên, tôi cũng rất bận, không có thời gian tán dóc với cô. Nếu như không có chuyện gì khác, mời cô hẹn sau giờ làm việc đi.”

“Hôm nay tôi đến, cũng muốn hỏi cô một vấn đề về pháp luật. Quyển rũ người đàn ông đã có vợ, nên chịu hình phạt gì hử.”

Uất Noãn Tâm đương nhiên biết cô ta đang mỉa mai mình, cũng không tức giận, thản nhiên đáp lại, trả lời nhẹ nhàng băng quơ. “Trên pháp luật, không có tội này.”

“Vậy tội thông dâm thì sao?”

Cô vẫn giữ bình tĩnh, nhấp một ngụm coffee, nói. “Phạm tội thông dâm, nhưng không phải tội. Trên < > hiện hành không có quy định, căn cứ vào nguyên tắc xử phạt, không chịu trách nhiệm hình sự. Nhưng nếu là vợ chồng trên danh nghĩa, sẽ bị kết thành tội vi phạm luật một vợ một chồng. Xin hỏi điều ‘phạm tội thông dâm’ mà cô nói có nhằm vào vợ chồng trên danh nghĩa ở cùng nhau không?”

Nam Cung Vũ Nhi ‘chớzz’ một tiếng, chua ngoa châm chọc. “Không hồ là luật sư, hiểu rõ ràng kỹ càng những hình phạt vậy, khó trách dám quyến rũ chồng của người khác trắng trợn đến thế. Xem ra, tôi không kiện cô được rồi.”

“Thì ra người Nam Cung tiểu thư nói trong miệng ‘phạm tội thông dâm’ là tôi, nhưng mà, hình như tôi vô tội nha!”

“Vô tội? Ha, Uất Noãn Tâm, cô bớt giả vờ ngây thơ. Thứ bảy tuần trước, cô và Nghiêu, Đào Đào đi đâu hả? Cô đúng là không biết xấu hổ, ngay cả

trẻ con cũng lợi dụng.”

“Nếu như cô điều cô gọi là ‘thông dân’ chỉ hai đứa nhỏ của hai gia đình có quan hệ tốt với nhau, cùng nhau đi công vui trò chơi, không khỏi quá đem chuyện bé xé ra to rồi.”

“Chỉ đi công viên trò chơi thôi sao? Tôi thấy cô đang có ý định chia sẻ chúng tôi, cô là đồ tiện nhân không biết xấu hổ.” Nam Cung Vũ Nhi hất ly coffee vào người Uất Noãn Tâm.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 265: Bị Thương

Cũng may Uất Noãn Tâm né kịp, nhưng âu phục vẫn bị dính một ít, tức giận ngay tức khắc.....

Cô chẳng muốn cãi nhau với cô ta, càng nhường nhịn, cô ta càng lấn tới! Ah, tưởng cô dễ bị bắt nạt sao?

Những lời này cô vốn không muốn vạch trần, nhưng cô ta đã ép người như vậy, thì đừng trách cô.

“Nếu tôi nhớ không lầm, tôi và Nam Cung Nghiêu vẫn chưa làm thủ tục ly hôn, Trên pháp luật mà nói, chúng tôi vẫn còn là vợ chồng, hôn nhân vẫn còn chịu sự bảo vệ của pháp luật. Tôi mới là vợ của anh ta, còn cô chẳng qua chỉ là vợ chồng phi danh nghĩa ‘vi phạm thông dâm’ ở chung với anh ta thôi. Tôi không tính sổ với cô đã là may lắm rồi, còn dám tới đây gây sự.”

“Dám chọc đến lông mao của tôi, tôi sẽ trực tiếp tố cáo cô thông dâm, phỉ báng, cộng thêm việc có ý định gây thương tổn, đủ để cô ngồi tù mấy năm.” Dám cãi nhau với luật sư, muốn chết mà?

“Uất Noãn Tâm, mày cái đồ tiện nhân!” Nam Cung Vũ Nhi tức đến nhảy dựng lên, cả người đều run rẩy.

Uất Noãn Tâm mặc kệ cô ta, ấn điện thoại nội tuyến cho thư ký. “Angel, vào đây một lát, tiễn khách!”

“Mày....”

Angel đẩy cửa vào. “Nam Cung tiểu thư, mời đi thông thả.”

Cô ta không muốn ở trước mặt người ngoài khóc lóc om sòm, đánh phải cổ nhịn xuống, trừng mắt cảnh cáo Uất Noãn Tâm, quay đầu bỏ đi.

Uất Noãn Tâm ngồi xuống ghế da ngựa mặt lên, rồi rằm không nguôi.

Cô đã cố gắng tránh xa những người này, chỉ muốn trải qua cuộc sống của mình. Nhưng bọn họ cứ như âm hồn không tan, dây dưa không dứt với cô, không cho cô một ngày nào yên ổn. Cuộc sống như thế này, khi nào mới chấm dứt đây.

.....

Không dễ dàng gì chịu đựng đến hết giờ làm, Uất Noãn Tâm vịn vẹo cái cổ đau nhức của mình đi đến bãi đỗ xe, vừa định lên xe, đột nhiên có mấy tên đàn ông che mặt lao ra từ phía sau, bịt miệng cô lại kéo lên xe.

Cô ngẩng đầu lên đá trả, lại nhanh nhẹn thêm một cú đấm qua vai, nhắm thẳng vào ba người. Một thêm khỏe mạnh nhìn thấy tình hình như vậy, cầm lấy con dao xông lên.

Uất Noãn Tâm không né kịp, cánh tay trái bị chém một nhát.

Cô bắt lấy cánh tay của tên đó, cũng đâm một nhát vào tay của kẻ đó, tiếng kêu thảm thiết làm kinh động đến bảo vệ, vài tên nhanh chóng bỏ lên xa, chạy thụt mạng.

Bảo vệ đuổi không kịp, lại quay trở lại, vội hỏi: “Cô Susan, có cần gọi xe cứu thương không?”

“Không cần đâu, tôi tự đến bệnh viện.”

Uất Noãn Tâm chặn một chiếc xe taxi, che miệng vết thương lại, gọi điện thoại cho Ngũ Liên. “Anh có thể giúp em đón tiểu Thiên không?”

“Đương nhiên là được! Em lại tăng ca sao?”

“Không phải! Em xảy ra chút chuyện, bị thương rồi, bây giờ đang trên đường đến bệnh viện.”

“Sao lại bị thương hả? Anh sẽ đến ngay!”

“Không cần đâu, anh đi đón tiểu Thiên trước đi, nếu không thằng bé sẽ nghi ngờ đó.”

“Được rồi! Vậy anh đưa thằng bé về nhà trước, rồi sẽ đến ngay, bây giờ anh bảo Lâm Mạt đến bệnh viện chăm sóc em.”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm đau đến nổi môi trắng bệch, cả cánh tay đều là máu.

Không cần nghĩ cũng biết, kẻ đứng ở phía sau chuyện này nhất định là Nam Cung Vũ Nhi. Xem ra cô không hề đoán sai, sáu năm trước cô gặp nguy hiểm suýt bị người ta cưỡng bức ở ngọn hải đăng, cũng chính do cô ta tìm người làm. Không ngờ người đàn bà này lại độc ác đến vậy, nhất định phải đưa cô vào chỗ chết đây mà.

Xem ra, cô cần phải cẩn thận hơn nữa, nếu không học chút thuật phòng thân và võ sẽ rất khó bảo vệ chính mình!

.....

Lúc Uất Noãn Tâm đến bệnh viện, Lâm Mạt đã đứng ở trước cửa chờ, đưa cô thẳng vào trong phòng điều trị, mời bác sĩ giỏi nhất giúp cô xử lý vết thương, băng bó lại. Nhìn thấy sắc mặt cô không tốt, nên cho cô truyền dịch luôn.

Lâm Mạt nhận một cuộc điện thoại quan trọng, nên đi ra ngoài.

Uất Noãn Tâm nằm ở trên giường bệnh, nằm yên truyền dịch. Mấy ngày này quá bận, không ngủ ngon giấc, bị thương cũng coi như nghỉ ngơi. Cô phải máu chóng khỏe lại, không thể để tiểu Thiên lo lắng.

Vừa nhắm mắt không được bao lâu, cửa đột nhiên bị mở ra, sức quá mạnh, cửa bị tông vang lên tiếng ‘bang bang’.

Vừa định dạy dỗ Ngũ Liên không nên bạo lực như vậy, bệnh viện là nơi công cộng, phá hư phải đền. Vừa mở mắt, mới biết người đến là Nam Cung Nghiêu.

Sao lại là anh ta?

Anh vọt đến trước mặt cô, nắm lấy tay cô tỉ mỉ xem xét, lông mày nhíu lại, căng thẳng hỏi: “Sao lại bị tập kích? Vết thương sao rồi? Bác sĩ nói sao?”

“Không sao đâu, chỉ bị rách da thôi. Nhưng mà, bị anh dọa đến nỗi có chút đau đó.” Anh là kẻ cuồng bạo lực mà, chả bao giờ biết nặng nhẹ hết.

“Xin lỗi xem.....” Anh mau chóng buông tay.

Cánh tay của cô bị rớt xuống giường bệnh, lại đau nhói. “Này, anh....” Anh không phải đến thăm cô, mà là đến chinh cô sao? Dù bị thương không nặng, cũng bị anh dẫn vật đến chết.

“Xin lỗi em.....” Tay chân của Nam Cung Nghiêu luống cuống.

“Sao anh lại đến đây? Sao biết tôi bị thương hả?”

“Anh định đến đón xem tan ca, vừa hay gặp bảo vệ, nghe xảy ra chuyện này, mới vội chạy đến đây.”

Uất Noãn Tâm nhìn ra mọi chuyện không trùng hợp giống như những gì anh nói, có lẽ anh đã phái vài tên ‘tai mắt’ ở bên cạnh cô, nhưng cô cũng

chẳng muốn truy xét. Mặc dù hành động của anh có chút ‘bỉ ối’, nhưng cũng không tổn hại đến cô.

“Em bây giờ cảm thấy thế nào rồi? Không khỏe chỗ nào? Có cần gọi bác sĩ không?”

“Tôi không sao, chỉ muốn yên tĩnh truyền dịch thôi.”

“Ờ...” Nam Cung Nghiêu biết cô đang ám chỉ mình quá ồn ào, nhắc một chiếc ghế, im lặng ngồi bên cạnh, ánh mắt vẫn không di chuyển mà nhìn cô. Nhìn đến nỗi làm cho da đầu của Uất Noãn Tâm run lên, như thế nào cũng ngủ không được, nhin không được nói. “Anh có thể đừng nhìn tôi như vậy được không? Như vậy áp lực quá lớn..... tôi cũng sẽ không tự dưng biến mất.”

“Ai biết được! Sáu năm trước, anh chỉ đi có mười phút, thì đã chia lìa em tận sáu năm.”

“Lúc đó bởi vì.....” Đó là đoạn ký ức kinh khủng, Uất Noãn Tâm vừa nghĩ đến, thì không muốn nhắc đến. “Quên đi! Tóm lại tình huống hiện tại không giống nhau.”

“Anh không muốn mất em lần nữa, cảm giác đau khổ và nhớ nhung này..... anh không thể chịu đựng thêm lần nữa.....” Lời nói của anh mang theo sự ghen ngào, nói đến nỗi khiến lòng ủa Uất Noãn Tâm cũng rất đau đớn.

“Chuyện đã qua hãy cho qua đi, đừng nói nữa!”

“Em luôn khiến anh rất lo lắng! Anh hy vọng mỗi lần xảy ra chuyện, anh đều có thể ở bên cạnh bảo vệ cho em không để bất cứ ai làm tổn thương đến em!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 266: Không Quên Được

Lời nói của Nam Cung Nghiêu chứa rất nhiều chân thành, cũng cảm động được Uất Noãn Tâm... Đáng tiếc, anh nói muốn bảo vệ cô, nhưng mang đến cho cô nhiều tổn thương nhất, lại là anh!

Có lẽ cũng có thể hiểu là, bởi vì số mạng của hai người vốn tương khắc với nhau. Cho dù có thể ngọt ngào trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể kết thúc bằng việc tổn thương lẫn nhau, thực sự không thích hợp ở bên cạnh nhau.

“Đúng rồi, em biết việc này do ai làm hay không?” Trong ánh mắt của Nam Cung Nghiêu toát ra một sự tàn độc, giống như muốn phân thân kẻ đã làm cô bị thương ra mấy khúc.

Uất Noãn Tâm cười khố, im lặng. Cô có thể nói với anh, người đứng phía sau làm ra những chuyện này là ‘em gái’ đáng yêu ngây thơ của anh sao? Xét tới cùng, liên lụy làm cô bị thương, vẫn là chính anh.

Cô nói không nên lời!

Chỉ có thể tả bằng quơ. “Không biết, có lẽ là bọn cướp bóc!”

Anh dường như có thể nhìn thấu cô đang giấu diếm gì đó, mắt như mũi dao nhọn. “Nhưng em cũng không bị thiệt hại về tài sản.”

“Anh đang nghi ngờ điều gì? Không lẽ tôi cố ý che giấu cho bọn cướp sao?”

Nam Cung Nghiêu không biết trả lời như thế nào.

“Ngũ Liên sắp đến rồi, nhìn thấy anh, anh ấy sẽ không vui, anh đi trước đi.”

“Chỉ vì sợ anh ta không vui, em mới đuổi anh đi sao?”

“Không phải đuổi, mà là xin, xin anh đi cho, được chứ?”

Mặt của anh xụ thật dài, không trả lời lại câu hỏi của cô, hỏi ngược lại: “Không lẽ cậu ta bây giờ còn quan trọng hơn anh sao?”

Anh chỉ giận cá chém thớt, nhưng không nghĩ đến Uất Noãn Tâm trả lời một câu dứt khoát. “Đó là điều đương nhiên.”

Anh tức đến nỗi muốn hộc máu tại chỗ!

Nếu như cô không bị thương, anh nhất định sẽ xốc cô lên mà lắc mạnh. Giúp cô tỉnh táo, nhìn xem ai mới là người quan trọng nhất!

“Sao anh không cảm thấy, tình cảm của hai người tốt đến vậy?”

“Tình cảm của chúng tôi đương nhiên tốt, tôi lần này về Đài Loan, là chuẩn bị gả cho anh ấy!”

Anh nổi giận. “Em nằm mơ!”

“Nếu như anh muốn nói những lời vô nghĩa như tôi là người phụ nữ của anh, chúng ta vẫn còn là vợ chồng trên danh nghĩa, thì tôi khuyên anh nên tiết kiệm sức đi, những điều đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi, tôi một chữ cũng không muốn nghe!”

“Chẳng lẽ quá khứ của chúng ta, với em mà nói cái cũng có không có sao?”

Cô nghiêng đầu. “Nghĩ kỹ lại, chúng ta ở chung với nhau không đến nửa năm, nhưng Ngũ Liên đã bên tôi và tiểu Thiên sáu năm. Nếu tính thời gian dài ngắn, tình cảm của chúng tôi hẳn sâu hơn so với anh.”

“Em nói láo!” Anh cố chấp tuyên bố. “Trong lòng em vẫn còn có anh, em vốn chưa từng quên quá khứ của chúng ta!”

“Nam Cung Nghiêu, anh không cảm thấy bản thân thật nực cười sao? Người dường như không quên được quá khứ, là anh! Anh dựa vào đâu cho rằng, anh không quên được, người khác cũng không quên được sao? Quá khứ thì cứ để nó cho qua đi, bây giờ chúng ta mỗi người đều có gia đình, hãy xem nhau như bạn bè bình thường không được sao?”

“Có lẽ em quên rồi, nhưng anh không quên được.....” Ánh mắt anh sáng như đuốc. “Sáu năm nay, em mỗi phút mỗi giây đều không hề biến mất trong đầu anh. Mỗi lần nghĩ đến em, ở đây đều nhói đau.....” Anh chỉ vào trái tim của chính mình, vẻ mặt đau khổ, có chút móp méo.

Lòng Uất Noãn Tâm không nở, quay đầu không nhìn anh. Ánh chiều tà chiếu lên mặt cô, nhuộm một mảng màu vàng nhạt, làm cho khuôn mặt của cô trở nên dịu dàng.

Trong giây phút đó, Nam Cung Nghiêu cứ ngỡ mình quay trở về quá khứ.

Nhưng bên tai lại truyền đến tiếng, như đánh anh vào bức tường băng của sự thật.

“Tất cả đã thay đổi rồi, chúng ta không thể quay trở về như xưa. Tình cảm cũng sẽ thay đổi, không phải lúc nào anh muốn quay trở lại, thì có thể quay trở lại. Giữa hai chúng ta, có quá nhiều vấn đề, từ lâu đã không còn là quá khứ của anh và tôi.”

Nếu không cũng sẽ không có câu ca thán cam chịu như vậy ‘đã từng trải qua một mối tình đẹp, thì khó có thể yêu thêm lần nữa’.

“Tiểu Thiên, là con của hai chúng ta.....”

“Đúng! Thằng bé là con anh!” Về điều này, cô có phủ nhận nữa cũng vô dụng. “Nhưng anh đừng quên, con của anh không chỉ một đứa. Nếu như anh đã từng yêu tôi, thì xin anh đừng quấy rầy tôi nữa, được không? Coi như tôi cầu xin anh, buông tay.....”

Nam Cung Nghiêu có một giây dao động.

Dù sao trong lòng anh hiểu rõ, bọn họ thực sự có rất nhiều vấn đề, hơn nữa còn dính líu đến những người khác, bao gồm cả người vô tội nhất là Đào Đào.

Có lẽ buông tay, là sự lựa chọn tốt nhất.....

Nhưng mà, mắt anh bỗng nhiên nhú chặt lại, ép mình phải nhẫn tâm. “Xin lỗi em, anh không làm được! Anh sẽ cố gắng, cho đến khi em trở về bên cạnh anh.”

“Tình hình hiện nay của anh, không thích hợp nói những lời này, anh về nghỉ ngơi trước đi.....”

Nói chuyện một lúc làm cho Uất Noãn Tâm mệt mỏi kiệt sức, không muốn mở miệng. Ngay cả khi anh cầm tay cô, cũng không còn sức đẩy ra.

Rất nhanh, cô cảm thấy một ánh mắt lạnh băng dừng lại trên người mình, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, Ngũ Liên đang đứng ở trước cửa. Dường như ánh hoàng hôn ở mọi nơi đều tụ lại trên người anh, ánh sáng phản chiếu khắp nơi. Chỉ là, khuôn mặt tao nhã quyến rũ như vậy, nhưng trên khóe môi lại nở một nụ cười lạnh lẽo không phù hợp, làm người khác cảm thấy rét run.

Ánh mắt di chuyển, dừng lại trên tay của hai người.

Sắc mặt của anh hơi âm u, Nam Cung Nghiêu nắm chặt hơn nữa, khiêu khích nhìn thẳng anh.

“.....” Uất Noãn Tâm không để ý đến đau đớn, dùng sức rút ra.

Nam Cung Nghiêu sợ hãi buông ra,

Cô dám dùng sức như vậy? Sợ Ngũ Liên hiểu lầm đến vậy sao?

Xem ra, địa vị của cậu ta trong lòng cô, xa hơn so với những gì anh đã tưởng tượng.

Uất Noãn Tâm có chút hoảng hốt. “Anh đã đến rồi..... chúng em....”

“Tiểu Thiên, anh đã đưa về nhà rồi, không cần lo lắng.” Vẻ mặt của Ngũ Liên bỗng dịu dàng, đi đến bên cô, cẩn thận ôm chặt cô. “Sao lại bị thương? Miệng vết thương có nặng không?”

Thấy anh không tức giận, ngược lại Uất Noãn Tâm cảm thấy càng nguy hiểm, vô thức nuốt nước bọt. “Em, em không sao!”

“Còn nói không sao, em xem em, tiểu tụy đến vậy.” Anh thương tiếc nâng khuôn mặt cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve. “Anh rất đau lòng, cam nguyện làm người bị thương.....là anh.....”

Ngọn lửa trong mắt Nam Cung Nghiêu bùng hực cháy lên, cảnh cáo nói: “Buông tay ra!”

Nhưng Ngũ Liên dường như không nghe thấy lời anh nói, trong mắt chỉ có một mình Uất Noãn Tâm, ánh mắt uyển chuyển mập mờ. “Lần sau nhất định phải chú ý an toàn, biết không hử? Đừng để cho anh lo lắng.”

Cô đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, tim đập nhanh.

Nam Cung Nghiêu không thể nhịn được nữa, đánh tay anh ra, lạnh lùng thốt ra một chữ. “Cút!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 267: Anh Muốn Giam Cầm Tôi Sao?

Một trong hai người đã phá vỡ thế cân bằng, tuyên bố khai chiến. Vì thế, phòng bệnh vốn yên tĩnh trong phút chốc trở thành bãi chiến trường tràn ngập mùi thuốc súng. Đứng bên tay trái Uất Noãn Tâm, là Ngũ Liên với vẻ bề ngoài đẹp đẽ trắng trẻo, xinh đẹp mỹ miều, còn đứng bên tay phải lại là Nam Cung Nghiêu với vẻ mặt lạnh lùng như được tạc khắc, sắc mặt dọa người.

Cả hai bên đều không phải người hiền lành, cục diện trở nên tương đối căng thẳng.

“Anh lấy tư cách gì kêu tôi rút hủ?” Giọng điệu của Ngũ Liên lạnh lùng. Anh không muốn quấy rầy Noãn Tâm nghỉ ngơi, mới nén giận, nhưng không ngờ rằng anh ta được nước lấn tới, coi mình chỉ bằng cọng hành!

“Thế mày dựa vào cái gì chạm vào cô ấy hả?”

“Dựa vào việc tôi là bạn trai hiện tại của cô ấy!”

“Bớt dặt vàng lên mặt mình đi, cô ấy là vợ tao, mày bám đuôi hết sáu năm, không cảm thấy mình vô liêm sỉ hả!”

“Người vô liêm sỉ là anh đó! Làm ra những chuyện bỉ ố, tàn nhẫn, phụ bạc còn có mặt mũi ló mặt. Nếu như tôi là anh, sớm đã tự ngược mình rồi!”

Hai người nói chuyện không hề nể nang nhau, càng cãi càng kịch liệt, trước mắt gần như sắp đánh nhau, Uất Noãn Tâm vô cùng đau đầu.

“Hai người im miệng hết cho tôi! Để tôi yên tĩnh một mình được không? Ngũ Liên, anh quay về nhà chăm sóc tiểu Thiên trước đi, tối hôm nay em ở lại bệnh viện.”

“Nhưng em.....”

“Nghe chưa? Cô ấy kêu mày cú đi.”

“Cút cái đầu anh, anh mới phải cút đó!”

“Nam Cung Nghiêu, anh đừng gây nữa, anh quay về đi, Đào Đào đang đợi anh đó!”

Nhìn thấy cô thực sự bị quấy nhiễu đến buồn phiền không chịu nổi, Ngũ Liên dù không thích, cũng đành phải lặng lẽ ngừng chiến trước. “VẬY anh về trước đây, anh bảo Lâm Mạt chăm sóc em.”

Nam Cung Nghiêu cũng không muốn ở trước mặt cậu ta mất đi phong độ, không nói lời nào, bước ra ngoài.

Ngũ Liên hỏi vài câu quan tâm, mới lưu luyến mà rời khỏi. Đi ra bệnh viện, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Nam Cung Nghiêu.

Không đến năm phút, Lâm Mạt quay trở lại, ngồi ở bên giường Uất Noãn Tâm. Cô hỏi: “Lúc nãy bạn trai cô gọi điện thoại đến sao?”

“Ừ!”

“Hình như có chuyện gì quan trọng!”

“Ba của anh ấy đột nhiên bị xuất huyết não, phải nhập viện.”

Uất Noãn Tâm lúc này mới thấy mắt của cô ấy đỏ lên, cứ dùng tóc che lại. “VẬY cô mau chạy qua đó đi!”

“Nhưng tổng tài căn dặn.....”

“Tôi chỉ bị trầy da thôi mà, người già mới qua trọng nhất. Cô yên tâm, tôi có thể chăm sóc tốt cho mình.”

Cô khuyên ba lần bốn lượt, Lâm Mạt mới cầm lấy túi xách. “Vậy tôi đi qua đó nha, đợi khi bệnh của ông ấy ổn định, tôi lại đến tìm cô.”

“Ừ! Mau đi đi, bên tôi cô không cần lo lắng.”

Uất Noãn Tâm nhìn cô ấy rời khỏi, mới yên tâm nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nhưng yên tĩnh chưa đến hai phút, lại có người lén lút bước vào.

“Nam Cung Nghiêu, sao anh lại đến nữa hả?”

“Anh đâu có nói anh sẽ đi! Anh chỉ mua cháo giúp em thôi.”

“.....” Đây là chơi xỏ một cách trắng trợn sao? Nếu như Ngũ Liên biết, thế nào cũng lột da anh cho coi.

Vừa dứt lời, bụng “ùng ục” phản đối, làm Uất Noãn Tâm vô cùng ngượng ngùng trong chốc lát.

“Cái bụng em thành thật hơn so với em đó!” Anh từng muối một, thôi cho bớt nóng, đưa đến miệng cô.

“Không cần như vậy, thực sự không cần..... tự tôi làm được.”

“Tay em đang bị thương.”

“Không phải còn một cánh tay khác sao?”

“Bên đó không tiện.....”

Thực ra tiện.....”

Trong lúc từ chối, điện thoại vang lên, Uất Noãn Tâm vừa nhìn thấy cuộc gọi của Uất Thiên Hạo, vội vàng làm động tác im lặng với Nam Cung Nghiêu.

“Ma ma, mẹ đang ở đâu? Sao vẫn chưa về nhà vậy?”

“Ma ma ở công ty, hôm nay có rất nhiều việc, không thể về nhà, chú Liên sẽ chăm sóc Thiên Hạo, tiểu Thiên phải ngoan đó!”

“Nhưng tiểu Thiên rất nhớ mẹ, ma ma lừa tiểu Thiên phải không? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trong lòng Uất Noãn Tâm căng thẳng, lưỡi có hơi lú lại. “Không có đâu.....ma ma rất tốt.....”

“Tiểu Thiên không tin, tiểu Thiên bây giờ sẽ qua đó tìm ma ma.....”

Trong tình huống khẩn cấp, Uất Noãn Tâm đành phải lấy Nam Cung Nghiêu ra làm bìa đỡ đạn. “Ma ma bây giờ đang ở cùng với chú Nghiêu.”

“Thật chứ?”

“Ừ! Không tin à, ma ma để chú Nghiêu nói chuyện điện thoại với con.” Cô đem điện thoại quảng cho Nam Cung Nghiêu, che loa lại nhỏ giọng cảnh cáo. “Cấm anh nói lung tung.”

Vẻ mặt Nam Cung Nghiêu hào hứng. “Tiểu Thiên, ba đây!”

Lập tức nhận được một ánh mắt sắc như dao.

“Thì ra pa pa thực sự ở cùng với ma ma.....cho nên sợ tiểu Thiên quấy rầy thế giới của hai người sao?”

“Ừ!” Không hổ là con anh, quá hiểu biết!

“Được rồi, tiểu Thiên hiểu rồi, pa pa chăm sóc cho ma ma thật tốt đó! Yên tâm, tiểu Thiên sẽ giữ bí mật giúp pa pa, không nói cho chú Liên biết. Cứ vậy đi, pa pa ma ma chơi vui vẻ một chút nha! Hôn chụt!”

Cúp điện thoại, Uất Noãn Tâm vội hỏi. “Tiểu Thiên nói gì vậy?”

“Con kêu em phải nghe lời anh, ngoan ngoãn ăn cháo.”

“Xía, xem tôi là con nít ba tuổi sao?”

“Em không ăn, anh sẽ gọi điện thoại cho tiểu Thiên, nói em bị thương.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?”

“Vậy em chấp nhận uy hiếp sao?”

Uất Noãn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt Nam Cung Nghiêu ung dung, đáng vẻ nhàn nhả.

Cuối cùng, trong cuộc đối đầu ánh mắt giằng co qua lại, Uất Noãn Tâm thất bại, không thể không hé miệng.

Nam Cung Nghiêu bắt được nhược điểm của cô, rất đắc ý, vừa dứt cho cô một muỗng rồi một muỗng, vừa nói. “Ăn xong cháo, chúng ta đổi địa điểm khác.”

“Ở đâu?”

“Nhà anh.”

“Anh muốn tôi và Nam Cung Vũ Nhi đánh nhau sao?”

“Anh vẫn còn một căn nhà khác.”

Giọng điệu của cô tràn đầy mỉa mai. “Anh lại muốn ‘giam cầm’ tôi lần nữa sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 268: Người Đàn Ông Đây Là Thuốc Độc

“Không phải giam cầm, chỉ không muốn có bất cứ người nào quấy rầy em, đặc biệt là Ngũ Liên.”

“Anh dựa vào cái gì bắt tôi phải nghe anh chứ!”

“Chỉ dựa vào việc không muốn để tiểu Thiên biết em bị thương thôi.”

“Anh ân hận thật.”

“Mục đích của anh chỉ muốn chăm sóc em, nếu như em đã nói như thế, ân hận thì ân hận vậy!”

Uất Noãn Tâm ghen lời. Đây chẳng lẽ như trong tục ngữ đã nói ‘cùi không sợ lở’ sao?

Cô ăn cháo mà trong lòng đầy oán hận, nghỉ ngơi thêm một lát, cứng rắn nói: “Muốn đi thì đi nhanh chút đi, để tôi còn nghỉ ngơi!”

Vừa nằm xuống giường, Nam Cung Nghiêu bế cô lên, ôm cô vào trong lòng mình.

Cô đánh bừa đá bụi. “Buông tôi xuống, làm như vậy rất khó coi! Tay của tôi bị thương, không phải chân, đồ khốn!”

“Anh biết! Anh chỉ muốn ôm em, không có gì hơn.” Trong nụ cười bá đạo của anh mang theo chút hạnh phúc, sáng chói như ngọc, làm Uất Noãn Tâm ngây người trong phút chốc.

Trong đầu không khá lên tí nào nghĩ đến một câu “cười một cái làm điên đảo cả thành, cười thêm cái nữa làm điên đảo cả quốc gia.”

Có ghét thế nào đi chăng nữa, cũng không cách nào làm lơ được sự thật về vẻ sắc sảo, đẹp tuyệt trên khuôn mặt anh.

.....

Uất Noãn Tâm bị chở đến khu chung cư cao cấp của Nam Cung Nghiêu tại trung tâm thành phố, không khỏi nhớ đến một câu thành ngữ – lo trước tính sau.

Tên này không phải kẻ buôn bán nhà đất, sao đi đến chỗ cũng có ‘nhà’ thế? Không lẽ bởi vì muốn tiện bề nuôi tình nhân sao? Không ngờ anh ta lại là loại người này nha!

Trong lúc đoán già đoán non, cô đã theo anh về đến nhà, bước nhanh. “Căn phòng này là phòng cho khách phải không? Tôi đi ngủ đây, ngủ ngon!”

Không ngờ anh cũng đi vào theo, vì thế rất cảnh giác mà nhìn anh. “Anh vào đây làm gì?”

“Đi ngủ!”

“Ngủ thì về phòng anh ngủ đi!”

Câu tiếp theo làm cho cô gần như sục đổ.

“Anh sợ.....”

Ôi trời, đây là câu Nam Cung Nghiêu nên nói sao? Uất Noãn Tâm chẳng đồng cảm một chút nào, ngược lại, còn muốn cho anh một đá rớt từ lầu hai xuống. Sợ cái đầu anh, giả vờ yếu đuối có ý gì đây?

Cũng phải có người tin mới được chứ!

Mặc kệ anh, chui vào trong chăn, giơ một cánh tay lên, lăn qua lăn lại, cuộn lại giống như một cái kén.

Nam Cung Nghiêu cũng cởi quần áo bò lên giường.

Cô lăn đến đầu giường, mở to mắt với vẻ mặt cảnh giác nhìn anh. “Anh muốn làm gì hả?”

“Lên giường....” Anh còn gian ác bổ sung thêm. “Đương nhiên là để ngủ rồi.”

Uất Noãn Tâm ở trong lòng thầm mắng anh mấy trăm ngàn lần, biết rõ anh là kẻ hay dây dưa không dứt, mình không phải là đối thủ của anh, đành phải chịu đựng ‘số phận tàn khốc’ này.

Nam Cung Nghiêu kéo cô vào trong lòng mình, đè cơ thể đang lộn xộn của cô. “Đừng nhúc nhích, anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi.” Có cô nằm trong lòng làm anh cảm thấy rất ấm áp, rất yên tâm, cũng đã quá lâu rồi. Sáu năm nay, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy tim mình đập, không còn như cái xác không hồn nữa.

Anh chỉ..... có quý mới tin!

Uất Noãn Tâm nhắm mắt giả vờ ngủ, nhưng không bao lâu, ở phía dưới cơ thể bị một cây gậy mạnh khỏe chọc vào.

Bỗng nhiên trở nên lúng túng.

Không tiện vạch trần, đành phải lảng lạng xê dịch ra phía sau.

Nhưng nơi nóng bỏng đó trong chớp mắt lại lớn hơn, chọc vào người cô lần nữa, quấy nhiễu làm cô rất khó chịu.

Hằng giọng. “Anh có thể ngủ xa chút không, anh.....cứng rồi.....”

Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu cũng không được tự nhiên. “Anh biết, đây chỉ là phản ứng theo bản năng của cơ thể, anh không khống chế được.” Anh cũng rất vô tội mà. “Anh chỉ muốn ôm em ngủ, thế thôi!”

Giả vờ giả vịt gì chứ!

“Tôi cảnh cáo anh, đừng lộn xộn, tôi từng học taekwondo đó nhá!”

“Phải không? Vậy mà hôm nay còn bị thương.”

Cô cãi lại. “Do bên kia quá nhiều người! Đối lại là anh, sớm đã bị đánh đến nằm bò ra đất rồi.”

Anh cười khan vài tiếng, ngã bò ra đấy không biết là ai nha!

“Này.....chỗ đó của anh không chịu an phận rồi, mau chóng quay về phòng ngủ đi.”

“Anh không đi!”

“Không đi cũng phải đi! Anh như vậy tôi không ngủ được.” Cô dùng chân đá anh, định đá anh xuống giường, Nam Cung Nghiêu lại gồng mình, ‘thà chết vinh còn hơn sống nhục’. Uất Noãn Tâm bóng vội đến mức dùng đến cả tay, để đẩy anh ra. “Cút cút cút.....”

“Đừng như vậy mà? Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi mà.....này.....”

Cô chỉ lo chống lại dữ dội, đợi đến khi phản ứng lại, mới biết miệng vết thương bị nứt ra, trên miếng vải băng vết máu loang lổ, nhìn không được kêu đau.

Nam Cung Nghiêu rất đau lòng, ngoài miệng lại trách mắng cô. “Em cái đầu đất này, kêu em đừng lộn xộn rồi.....” Nhưng lại vội mang lấy hộp y tế đến, cẩn thận giúp cô mở miếng vải băng, cầm máu, đau đớn tràn ngập đầy trong ánh mắt đều tan chảy thành nước, tỉ mỉ thổi lên miệng vết thương cho cô.

“Còn đau sao? Cố chịu đựng một chút, sẽ hết đau ngay.....anh thực sự không còn cách nào khác, ngay cả việc để anh ngủ bên cạnh em, cũng làm em chán ghét đến vậy sao?”

Uất Noãn Tâm không lên tiếng. Thực ra, cô chỉ lo sợ, lo sợ rõ ràng biết là hổ bunn, nhưng vẫn khó kiềm chế mình mà nhảy vào.

Người đàn ông đối với cô là một liều thuốc độc, sáu năm trước cũng vậy, bây giờ vẫn thế.

Vừa chán ghét, oan hận, lại không thể nào từ chối.

Cho nên, chỉ có thể cố gắng tránh xa anh ra, như vậy mới không chịu đau khổ.

Cánh tay của Nam Cung Nghiêu gần như cứng đờ, giống như đang cầm đồ sứ, nhẹ nhàng giúp Uất Noãn Tâm băng bó, sợ làm cô đau. Sau băng vết thương xong, chính mình cũng mệt đến nổi trán đầy mồ hôi.

Uất Noãn Tâm lấy một tờ khăn giấy. “Lau đi!”

Anh bỗng dưng có chút vừa mừng vừa lo, nhếch môi cười. “Cảm ơn em!”

Trong giây phút đó, Uất Noãn Tâm đột nhiên có chút đau lòng vì anh. Cô chỉ đối xử tốt một chút, thậm chí còn không được là tốt, chỉ vì một tờ khăn giấy, cũng có thể làm anh vui vẻ đến vậy. Giống như, chính mình đối xử với anh rất tàn nhẫn vậy.

“Em nghỉ ngơi sớm đi, anh về phòng. Nếu tối nay tay bị đau, thì cứ lớn tiếng gọi anh, anh ở phòng kế bên, không đóng cửa.”

“Ừ!”

Anh giúp cô sắp gối ngay lại, đắp chăn ngay ngắn, ba lần bốn lượt chắc chắn tư thế ngủ của cô không đè lên miệng vết thương, mới an tâm ta ngoài. Trước khi đóng cửa, còn trộm nhìn cô một cái.

Cả phòng bao trùm một mảng đen tối, Uất Noãn Tâm rất buồn ngủ, rất mệt mỏi, nhưng lại không ngủ được chút nào. Trong đáy lòng nảy lên một sự sợ hãi, chuyện chính mình đang lo lắng, dường sự đã xảy ra rồi. Cho dù cô có cố gắng như thế nào, cũng không thể trách khỏi việc có dính líu đến Nam Cung Nghiêu.

Anh là mật ong ngọt đến tận xương tủy, cũng là sâu độc cắn nát tim gan, gần như chẳng có sức lực nào để chống lại.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 269: Cầm Thú Cũng Biết Mặc Quần Áo?

Tại một góc bừa bộn của chợ đêm Đài Bắc...

Nam Cung Vũ Nhi đang dử tợn trừng mắt nhìn tên đàn ông ở trước mắt đã từng ‘vỗ ngực hùng hồ’, mà giờ đây lại như nhếch nhác như một con chó. “Anh nói thêm lần nữa đi, không bắt được là ý gì hả? Mấy tên vô dụng các người, ăn phân lớn lên phải không? Ngay cả một người phụ nữ cũng không bắt được.”

“Cô, cô ta biết taekwondo, chúng tôi còn bị chém một nhát dao đó! Không bị bắt đã là may lắm rồi.” Tên cầm đầu trong đám lưu manh giải thích. “Đã có người bắt đầu điều tra chuyện này rồi, cô mau cho chúng tôi một số tiền để chạy trốn đi. Nếu không mọi chuyện bị phanh phui ra, cô cũng sẽ gặp thiệt thòi theo đó.”

Nam Cung Vũ Nhi tức giận vì không cam chịu dùng chút lý trí cuối cùng còn sót lại suy nghĩ, nhanh như vậy đã có người ra tay rồi, Ngũ Liên hay là Nam Cung Nghiêu đây? Nhưng cho dù bên nào điều tra, cũng đều là kẻ cô không thể chọc vào. Cho dù không bằng lòng, cũng phải xòe ra mấy tờ chi phiếu. “Cầm lấy số tiền này, mấy người rút càng xa càng tốt. Nếu để bắt được, tôi bị vạ lây, các người cũng tới số chết!”

“Vâng vâng, chúng tôi đi bây giờ.....”

Nam Cung Vũ Nhi tức giận uống một ngụm rượu.

Đáng ghét, Uất Noãn Tâm, không lẽ tao không trị được mày sao?

Chỗ này, là nơi năm năm trước cô ta bị cưỡng bức, hình ảnh dơ bẩn ghê tởm đến bây giờ vẫn hiện rõ trong mắt cô ta, giày vò cô ta, lòng hận thù trong lòng cô ta xông tới, như một con rồng gian ác xấu xí đang kêu gào.

Cô ta phải trải qua những việc bi thảm và nhục nhã này, đều do lỗi của Uất Noãn Tâm. Cô ta không thể, cũng sẽ không dễ dàng buông tha. Cho dù chết, cũng phải kéo con ả kia cùng xuống địa ngục!

.....

Có lẽ quá lâu rồi không có lý do để nghỉ ngơi, Uất Noãn Tâm ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh lại, đã hơn mười giờ. Đầu tóc rối tung đi ra ngoài, Nam Cung Nghiêu đang ở trong bếp, quay đầu nhìn cô cười. “Dậy rồi à, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Nam Cung Nghiêu, nhà bếp?

Có chút bất ngờ khi thấy cảnh này!

“Anh không phải.....đang nấu cơm trưa chứ?”

“Vốn dĩ định như vậy, nhưng nghĩ đến tay nghề không tốt, vẫn không nên làm ảnh hưởng đến em! Không phải em thích ăn tôm hầm ớt cay ở nhà hàng Long Đăng sao? Anh đã mua về rồi nè.”

“Sao anh biết được vậy?” Nếu không nhớ lầm, cô chỉ nói qua một lần thì phải?

“Anh quan tâm em nhiều hơn so với những gì em tưởng tượng đó.”

Mặt cô đột nhiên đỏ lên, thì thào. “Nói dối không biết chớp mắt.”

“Em biết rõ anh không nói dối!” Anh bưng đồ ăn lên bàn, đẩy cô. “Mau đi rửa mặt đi, không đồ ăn nguội mất.”

“Biết rồi!” Uất Noãn Tâm đi vào nhà vệ sinh, trên bàn chải đánh răng đã có sẵn kem đánh răng, trong cốc đã đổ đầy nước, không khỏi có chút ngạc nhiên, anh từ lúc nào trở nên tỉ mỉ đến vậy chứ? Nhưng vẫn giả vờ không có chuyện gì xảy ra.

Nam Cung Nghiêu bước vào dặt khăn mặt. “Đến đây, rửa mặt.”

“Tôi không phải là con nít, tự tôi làm được.”

“Em chỉ có một tay rất bất tiện, ngoan một chút.” Nam Cung Nghiêu giữ ót cô lại, cúi người xuống, lau nhẹ lên mặt cô.

Anh lau rất cẩn thận, khoảng cách của hai người không tránh khỏi trở nên rất gần, tim của Uất Noãn Tâm không khỏi đập nhanh, không thể không ca ngợi lần nữa người đàn ông này có một khuôn mặt đẹp trai đến vô cùng bi thảm, đặc biệt là đôi ngươi xanh thẫm, là lốc xoáy sao? Sao mà hấp dẫn đến vậy chứ.

Lông mày của tiểu Thiên cũng dài như vậy, nhất định là do gen di truyền của anh rồi.

Ơ....đang nghĩ cái gì vậy trời? Hai người không có dính líu gì đến nhau được chưa?

Anh tự tay chăm sóc, làm cho cô có cảm giác bị ‘giảm thọ’.

“Xong rồi!” Lau mặt cô sạch sẽ giống y như con thỏ trắng nhỏ, Nam Cung Nghiêu cười lộ hàm răng, Uất Noãn Tâm lại đắm chìm trong mê say.

.....

Ăn cơm trưa xong, Uất Noãn Tâm tự giác dọn dẹp chén đĩa, không ngờ bị Nam Cung Nghiêu giật lấy. Anh bận rộn trong bếp, sau đó đi ra đề nghị. “Thời tiết hôm nay không tệ, có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Vẫn không đi thì hơn.Tôi muốn đi ngủ.”

Thực ra bản chất cô vốn là một người phụ nữ thích ở nhà chăm lo cho gia đình, ngoài trừ đi làm, hoặc tiểu Thiều muốn ra ngoài đi chơi. Nếu có thể không ra khỏi cửa, cô quyết sẽ không bước nửa bước ra ngoài!

“Ngủ nữa sẽ thành heo đó! Đợi anh một lát, anh đi thay quần áo.”

Uất Noãn Tâm “xía” một tiếng. Lần nào cũng vậy, rõ ràng chính mình đã quyết định rồi, còn giả vờ hỏi người ta, có ích sao?

Nam Cung Nghiêu thay quần áo rất nhanh, quần jeans với áo sơ mi trắng, khoát thêm áo khoát, hiếm khi thấy anh ăn mặc giản dị như vậy. Kiểu tóc cũng không gọn gàng chải thẳng ra phía sau như lúc đi làm, ngược lại thả mái tóc mềm mại ra phía trước trán. Phong cách khác nhau hoàn toàn, trong chớp mắt biến thành một người khác.

Điều không thay đổi đó chính là dáng người cao ngất, khuôn mặt đẹp dễ lạnh lùng, đôi môi mỏng cong lên một cách duyên dáng, su75 lạnh lùng được giấu kỹ trong phong cách không đứng đắn, nhìn vào muốn lấy mạng người khác mà.

Mặc dù trai đẹp cao cấp như Ngũ Liên thường ở bên cạnh, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn không thể không ca ngợi, Nam Cung Nghiêu bây giờ rất đẹp trai nha!

Cái này phải nói như thế nào nhỉ?

Thời đại này, cảm thú cũng biết mặc quần áo sao?

Vừa nhìn vào, còn tưởng là người ngay thẳng đó nha!

“Sao nào? Không phải ngày đầu tiên em phát hiện ra anh rất quyến rũ chứ?”

Cô chết vẫn mạnh miệng. “Ai nói anh quyền rũ chứ? Một chút cảm giác cũng không có.”

“Vậy sao em còn nhìn đến mê mẩn hử?”

“Tôi đã nhìn anh sao?”

“Nhìn rồi!”

“Tôi cận thị được chưa?”

Hai người anh một câu tôi một câu không nhường nhịn nhau mà cãi qua cãi lại, đi xuống dưới lầu.

Cảnh vậy xung quanh chung cư rất đẹp, so với thành phố phồn hoa này, dường như cũng tồn tại một nơi độc lập với thế giới bên ngoài. Những hàng dài cây to bên đường lớn, trên mặt đường còn có những viên đá cuội, hai bên còn có những chiếc ghế đá cho mọi người ngồi nghỉ ngơi.

Cuối thu, những chiếc lá vàng trên cây ngô đồng nhuộm một màu đỏ rực, rơi rụng lá tả xuống, trải một màu vàng óng. Dẫm lên trên, vang lên tiếng xào xạc.

Uất Noãn Tâm thích nhất mùa thu, bởi vì cô thích nhìn lá rơi. Màu vàng chói lọi giống với ánh ban mai của buổi bình minh, khi đặt mình vào trong đó, trong lòng sẽ có một cảm giác ấm áp và thanh bình. Tiếng vang giòn ‘xào xạc’ dưới chân, nghe rất êm tai.

“Nhanh thật, mùa thu sắp đến rồi.....”

Nhớ lúc cô mới quay về, vẫn còn là mùa hè.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 270: Rất Nhớ Rất Nhớ Em

“Ừ! Thời gian trôi qua nhanh thật. Cũng đã sáu năm rồi, với anh lại rất dài.” Nam Cung Nghiêu cười, lẩm bầm than thở.

“Xin lỗi anh, ngoài việc rời khỏi anh ra, tôi không có sự lựa chọn nào khác.”

“Anh biết, anh không hề trách em, anh chỉ trách chính mình, lúc trước tại sao không biết quý trọng hạnh phúc. Nhưng đáng tiếc, tất cả không thể làm lại lần nữa.”

“Có lẽ đây chính là đời người, luôn có nhiều điều nuối tiếc và hối hận. Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ thôi.”

Nam Cung Nghiêu dừng bước, quay đầu nghiêm túc nhìn vào ánh mắt cô. “Nhưng anh không muốn bỏ lỡ nữa. Có lẽ anh đã từng sai rất nghiêm trọng, anh sẽ cố gắng bù đắp lại.”

“Có những chuyện, không phải anh nói bù đắp, là có thể bù đắp được.”

“Nếu như anh nói em biết, sáu năm trước anh bị người khác bỏ thuốc, mới xảy ra những chuyện như thế, em sẽ tha thứ cho anh chứ?” Vốn dĩ anh không muốn nhắc đến, nhưng thái độ của cô làm cho anh rất lo lắng, muốn bất chấp tất cả chỉ để giữ lấy cô.

Thực ra Uất Noãn Tâm cũng lơ mờ đoán được chút ít. Nếu không có Nam Cung Vũ Nhi mật báo, anh làm sao có thể biết cô bỏ đi nhanh như

vậy. Với tính cách của cô ta, những chuyện dễ tiện như vậy, cũng có thể làm được.

Cô lắc đầu cười gượng. “Cho dù tôi tin anh, vậy sau khi anh tỉnh táo lại, tại sao vẫn làm chuyện như thế chứ?”

“Anh.....chỉ là anh tức điên lên.....”

“Bởi vì tôi không phải xử nữ sao?” Uất Noãn Tâm không biết nên khóc hay nên cười. Lúc trước cô cũng cảm thấy nó rất quan trọng, nhưng sau khi ra nước ngoài mới biết, những điều đó một chút giá trị cũng không có, chẳng qua tự mình tìm ấm ức cho mình thôi. Nếu như đã yêu một người, cần phải quan tâm đến quá khứ của cô ấy sao? Điều quan trọng nhất, nên là tương lai của hai người!

Nhưng một mình cô nghĩ như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, quan niệm xử nữ hoang đường kia, đã bám rễ ăn sâu vào trong tư tưởng của người Trung Hoa rồi.

Đặc biệt là những người đàn ông có lòng tự trọng cao như anh! Sao có thể dễ dàng để cho người phụ nữ của mình có chút khuyết điểm nào.

“Anh không quan tâm.”

“Bây giờ anh không quan tâm đến, bởi vì anh vẫn chưa có được tôi. Trước khi có được, điều gì cũng không quan tâm. Nhưng sau khi có được rồi, thì điều gì cũng chấp nhận. Anh biết không? Tôi thậm chí không dám tin câu nói này của anh. Nhưng tôi tin chắc, Ngũ Liên sẽ không quan tâm.”

“Cậu ta sẽ không yêu em bằng anh.”

“Tôi biết! Nhưng những thứ anh ấy có thể cho tôi, anh không thể cho được.”

Anh hứa hẹn. “Chỉ cần em nói, anh đều có thể cho được.”

“Tôi cần một người chồng, không dính dáng gì đến người phụ nữ khác, cũng không có một gia đình khác, anh có thể sao?”

“Anh....”

“Tôi thừa nhận, bây giờ tôi không quá yêu Ngũ Liên, nhưng tôi rất dựa dẫm vào anh ấy. Có một câu nói ngày trước tôi không hiểu, nhưng bây giờ tôi đã trải nghiệm rất rõ. Ở bên cạnh mình, không phải lúc nào cũng là người mình yêu nhất, nhưng lại là người hợp với mình nhất. Không có người nào bằng Ngũ Liên khiến tôi an tâm, cho nên, tôi đã quyết định ở bên anh ấy.”

Cô nói chuyện bằng giọng điệu nhẹ nhàng, bày tỏ quyết tâm mãnh liệt của mình. Giống như một khi đã quyết định rồi, thì không cách nào có thể sửa đổi, cho dù anh có cố gắng đi chăng nữa, cũng chỉ là phí công vô ích.

Nhưng, anh không định bỏ cuộc.

“Tạm thời không nói điều này nữa, được không? Tất cả cứ để thời gian chứng minh đi!” Nam Cung Nghiêu cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người cô, áp sát. “Nếu như tạm thời em không cách nào chấp nhận anh, anh cũng không ép em. Nhưng ít ra cũng phải cho anh một cơ hội, đừng chống cự lại. Chấp nhận anh một lần nữa, xem anh như bạn của em.”

Anh đã khẩn cầu chính mình đến như vậy, Uất Noãn Tâm còn gì để nói đây?

Có những thứ sáu năm trước cô không thể chống cự lại, bây giờ cũng chưa hẳn làm được.

Đơn giản không phiền phức, cứ như anh nói, tất cả cứ giao cho thời gian, thuận theo tự nhiên đi.

.....

Ở nhà Nam Cung Nghiêu hai ngày, miệng vết thương của Uất Noãn Tâm đã khép lại. Biết cô rất nhớ bé Thiên, Nam Cung Nghiêu cũng không ép ở lại, ăn xong bữa sáng chở cô về nhà. Xe dừng ở dưới lầu. “Em đi lên đi, cẩn thận một chút.”

Anh dứt khoát như vậy, không có chút xú dây dưa nào, cô ngược lại cảm thấy không quen. “Anh không tiễn tôi sao?”

“Em hy vọng anh tiễn em?”

“.....”

“Đùa em thôi! Ngũ Liên đang ở trên lầu, anh không muốn ở trước mặt bé Thiên cãi nhau với cậu ta.”

Hiếm khi thấy anh nghĩ đến cảm nhận của người khác, Uất Noãn Tâm có chút cảm động. “Tôi đi lên đây.”

Vừa mở cửa ra, Uất Thiên Hạo lập tức nhào đến, Uất Noãn Tâm ôm lấy con. “Bé Thiên, ma ma rất nhớ con!”

“Bé Thiên cũng rất nhớ ma ma!” Uất Thiên Hạo cho cô một cái hôn thật kêu, nhìn ra sau lưng cô. “Ừa, pa pa đâu?”

“Anh ta đi làm rồi.”

“Ồ....” Uất Thiên Hạo có chút thất vọng, pa pa không nhớ cậu chút nào, không thèm lên thăm cậu, nhưng cậu rất cố gắng rất cố gắng giúp pa pa mà! Không công bằng!

Nhưng mà, chú Liên ở đây, hình như cũng có chút bất tiện nha! Cậu hào phóng tha thứ cho pa pa một lần vậy!

“Chú Liên đâu con?”

“Chú đang ở trong nhà bếp làm bữa sáng cho con!”

Uất Noãn Tâm đi vào nhà bếp, thấy Ngũ Liên đang bận, trên người còn mang tạp dề hình Winnie Pooh của cô, nhìn giống như một người đàn ông đảm đang. Vì cô, anh đã bỏ ra quá nhiều rồi, cũng đã thay đổi rất nhiều, cô làm sao không bị dao động.

“Em về rồi à.” Anh quay đầu mỉm cười với cô, giống như vẫn luôn đợi cô, rất lâu rất lâu!

“Vâng! Em đi thay quần áo trước nha.”

Ngũ Liên gõ cửa đi vào. Bị dáng vẻ dịu dàng của cô trong ánh nắng ban mai hấp dẫn, nhịn không được bước đến, ôm cô từ phía sau.

Cô giãy nhẹ. “Bé Thiên ở bên ngoài.....”

“Anh biết, nhưng anh rất nhớ em, muốn ôm em như vậy.”

“Hơi thở nóng rực của anh phả vào cổ cô, từng luồng tê dại, như bị điện giật, người đàn ông này, giống như thuốc phiện, quá nghiện.

“Mấy ngày nay, cảm ơn anh đã chăm sóc bé Thiên.....”

“Em muốn nói những câu này với anh sao? Nhưng có điều anh muốn nghe hơn, đó là em có nhớ anh không?”

Cô không quen nói những lời tình tứ, có chút khó xử, không biết nên trả lời như thế nào.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 271: Lần Đầu Tiên Tỏ Tình

Đợi thật lâu không thấy trả lời, Ngũ Liên nở nụ cười thất vọng, tự giễu mình. “Em và Nam Cung Nghiêu ở bên nhau, làm sao có thể nghĩ đến anh.”

“Anh đừng hiểu lầm, giữa chúng em không có gì đâu....”

“Anh biết rõ, nhưng anh vẫn ghen tỵ. Hai ngày này, mỗi giây anh đều muốn gọi điện thoại cho em, nhưng sợ em cảm thấy anh phiền phức, chán ghét anh.”

Giọng điệu của anh giống như một đứa trẻ đang bối rối, làm cho Uất Noãn Tâm lo lắng. “Anh không cần phải lo lắng như vậy, bất cứ lúc nào anh gọi điện thoại cho em đều được. Em đã không còn dính líu gì đến Nam Cung Nghiêu rồi, người bây giờ em quan tâm, là anh, em chỉ lo lắng cảm nhận của anh thôi.”

“Nhưng em lại bỏ đi cùng với anh ta, biến mất hết hai ngày....”

Anh thừa nhận, khi anh biết tin cô đã làm thủ tục xuất viện từ Lâm Mạt, lúc cô bị Nam Cung Nghiêu dẫn đi, ngay lúc đó liền nổi nóng với Lâm Mạt. Xông thẳng ra cửa, muốn ‘cướp’ cô về.

Nhưng khi anh ngồi vào trong xe, đột nhiên nhịn xuống. Bởi vì, anh sợ cô nhìn thấy, chính mình vẫn là cái tên Ngũ Liên cứ lo được lo mất, dễ dàng xúc động. Anh hy vọng cô biết, anh tin tưởng cô.

Nhưng mà cố gắng nhẫn nhịn quá tra tấn người khác, cảm giác đau khổ này, ăn sâu vào trong xương tủy, mỗi phút mỗi giây chịu đủ loại giày vò.

“Anh nghe em giải thích.....”

“Thôi quên đi, có lẽ anh quá hẹp hòi, cứ lo được lo mất.” Anh giả vờ thoải mái, xoa nhẹ hai má cô. “Em đã nói hai người không có gì, anh tin em! Miệng vết thương khép lại chưa? Còn đau không?”

“Đã khỏi rồi, anh không cần lo lắng đâu!”

“Ừ! Vậy anh yên tâm rồi. Công ty xảy ra chút chuyện, một mình Lâm Mạt giải quyết không xuể, anh phải về đây.”

“Ngũ Liên.....” Uất Noãn Tâm giữ anh lại, đỏ mặt có chút do dự, một hồi lâu mới có dũng cảm nói. “Em thích anh!”

Ngũ Liên đờ người, không kịp phản ứng lại.

Đây là lần đầu tiên cô tỏ tình với anh!

Mặc dù tạm thời chỉ là thích, nhưng anh tin, chỉ cần mình không từ bỏ, sẽ có một ngày, có thể kéo ‘thích’ trở thành ‘yêu’ thôi!

Bởi vì, anh rất yêu rất yêu cô!

“Đúng rồi, nói cho em biết một tin, ông anh đã thỏa hiệp một nửa rồi, đồng ý nói chuyện đàng hoàng với em.”

Hai mắt Uất Noãn Tâm sáng lên. “Thật sao?”

“Ừ! Người già giống y như một đứa trẻ, không thích sẽ giở tính giận dỗi, hò hét vài tiếng rồi cũng ổn. Hơn nữa, ông thương anh như vậy, anh thích mới là điều quan trọng nhất! Ông hẹn em ngày mai gặp mặt, được không?”

“Đương nhiên được rồi! Chuyện quan trọng như vậy, có bận cỡ nào cũng phải nhích thời gian ra! Ngày mai em phải mặc gì mới đẹp nhỉ? Có cần mặc trang trọng một chút không? Hay là giản dị như vậy thôi, có cần phải mặc đồ công sở không?”

“Ông anh không phải là người nhà của em sao? Không phải căng thẳng như vậy, mặc như mọi ngày là được rồi.”

“Vâng! Em biết rồi! Em sẽ cư xử thật tốt mà.” Không dễ dàng gì mới đợi được đến thời khắc này, Uất Noãn Tâm hiển nhiên rất vui. Cô hy vọng hôn lễ của cô và anh, có thể sớm được quyết định.

Một mặt, bởi vì cô rất muốn ở bên cạnh Ngũ Liên cả đời này. Nhưng vẫn còn một nguyên nhân khác cô có chút không muốn thừa nhận, là sợ tấm lòng thành của Nam Cung Nghiêu, sẽ làm cô dao động.

Vì thế, nếu như hôn lễ có thể sớm được quyết định, đương nhiên quá tốt rồi!

.....

Cùng lúc đó.

Ở viện an dưỡng quân đội.

Người tư lệnh già Ngũ Chấn Quốc đang cùng với cấp dưới chú Đức đã đi theo mình nửa đời người tập thái cực quyền.

Phải kim cương đảo đối, xoay người khuy ngang, xoay người khuy phải, quét chân đẩy ngang, mỗi một chiêu thức, đều cực kỳ phiêu diêu như tiên.

Ông ngày trước thích vận động mạnh, nhưng mấy năm nay, cơ thể xương cốt không còn được như trước, đã không thể làm những động tác mạnh. Chỉ

có thể tập thái cực quyền, môn võ này giúp cho tinh thần của con người có thể an tĩnh nhất.

Gần đây tinh thần của ông cần nhất là bình tĩnh, bởi vì, cố gắng chấp nhận một người cháu dâu mà ông không thích với ông mà nói là chuyện khó khăn và vô cùng đau đầu. Nhưng ông bị ép đến đường cùng, miễn cưỡng chấp nhận, đương nhiên trong lòng không được vui vẻ.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay.

“Ngũ tư lệnh quả nhiên vẫn dẻo dai như năm nào!”

Ngũ Chấn Quốc không vui quay đầu lại. Không lẽ thanh niên bây giờ đầu không lẽ phép như vậy, không biết lúc ông đang tập luyện ghét nhất người khác làm phiền sao?

Chú Đức lập tức đi về phía trước. “Đây là quân đội, không được tự tiện vào, mời ra ngoài!”

“Tôi cố tình đến tìm Ngũ tư lệnh, nói về chuyện của Uất Noãn Tâm và đứa cháu trai ông yêu thương nhất đó.”

Ngũ Chấn Quốc dừng động tác lại, vẫy tay ra dấu với chú Đức. “Cô muốn nói gì?”

“Nghe nói Ngũ tư lệnh thương yêu nhất chính là đứa cháu trai Ngũ Liên này, anh ta ở Đài Loan đi lâm đường, Ngũ tư lệnh cũng mở một mắt nhắm một mắt, dễ dàng dung túng, cưng chiều. Cho nên theo tôi đoán, cho dù anh ta muốn cưới một phụ nữ đã từng kết hôn, cuối cùng ông cũng sẽ chấp nhận thôi!”

Ngũ Chấn Quốc giận dữ. Cô ta muốn làm ông tức chết sao?

Ông vốn đã rất không vui rồi, còn bị cô ta kích động như vậy, suýt chút nữa hộc máu mồm rồi!

“Điều tôi muốn nói đó là, nếu ông thực sự muốn tốt cho cháu trai ông, tốt nhất không nên đồng ý.” Nam Cung Vũ Nhi cười khẩy nói: “Nếu không, ông nhất định sẽ hối hận.”

“Cô là ai? Có tư cách gì ở trước mặt ta nói câu đó!”

“Tôi là ai? Nói ra có hơi phức tạp. Tôi vốn dĩ là người phụ nữ Nam Cung Nghiêu yêu nhất, nhưng Uất Noãn Tâm lại mưu ma chước quỷ quyến rũ anh ấy, còn kết hôn với anh ấy. Người đàn bà này rất xảo quyệt, mặc dù đã chạy trốn, nhưng vẫn không chịu ly hôn với Nam Cung Nghiêu, cho đến giờ, bọn họ vẫn còn là vợ chồng!”

“Sau khi cô ta về nước, tôi từng đi tìm cô ta, hy vọng cô ta niệm tình tôi và Nam Cung Nghiêu đã có con, đồng ý ly hôn, nhưng cô ta chết cũng không chịu, vẫn tiếp tục quyến rũ anh ấy, còn lợi dụng đứa con trai của mình, và con gái của tôi!”

Nam Cung Vũ Nhi lấy một bức ảnh ra, là hình ảnh chụp lén bốn người ở công viên trò chơi.

Sắc mặt của Ngũ Chấn Quốc càng ngày càng khó coi.

“Như vậy cũng đành, nhưng còn ghê tởm hơn là, người đàn bà này vô liêm sỉ vừa độc chiếm Nghiêu, còn dây dưa với Ngũ Liên, muốn kết hôn với anh ấy! Cô ta còn chưa ly hôn, vẫn dây dưa không dứt với Nghiêu, vốn dĩ không thể kết hôn với Ngũ Liên, cô ta chỉ đang lợi dụng anh ấy thôi.”

“Người đàn bà như vậy, ông vẫn yên tâm để cô ta bên cạnh Ngũ Liên sao? Chấp nhận cô ta làm cháu dâu của ông sao?”

“Đồ hèn hạ!” Vẻ mặt Ngũ Chấn Quốc giận dữ.

Nam Cung Vũ Nhi nhếch miệng lên nở nụ cười hả hê. Cô ta biết, mục đích của mình đã đạt được rồi!

So với tự mình ra tay, chiêu mượn đao giết người, càng an toàn hơn, mà còn ác độc, Ngũ Chấn Quốc quả nhiên là một công cụ rất tốt để cô ta lợi dụng.

Cô ta muốn tự tay hủy đi giấc mộng bắt cá hai tay của Uất Noãn Tâm, khiến cho ả ta thất bại thê thảm!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 272: Muốn Gả Cho Anh Đến Vậy Sao?

Để biểu hiện tốt một chút, Uất Noãn Tâm dành cả một đêm để chuẩn bị. Buổi sáng ngày hôm sau, gọi điện ngay cho Ngũ Liên, vừa nối máy liền ném bom oanh tạc, gọi anh dậy. Anh chạy đến dưới lầu đón cô, vẻ mặt vẫn còn buồn ngủ.

Nhằm mục đích an toàn, Uất Noãn Tâm lái xe, anh làm ổ ngủ bù ở bên ghế phụ. Lười biếng ngáp dài. “Anh nói nè, có cần phải căng thẳng đến vậy không? Chỉ là buổi gặp mặt thôi mà, lần trước ông cũng gặp em rồi đó thôi.”

“Lần trước em biết rằng không có hy vọng, nhưng lần này lại khác. Bởi vì đã có một tia hy vọng, nên phải biểu hiện thật tốt, không thể có chút sai sót nào cả.”

Anh mở một con mắt, chọc ghẹo. “Không ngờ, em muốn gả cho anh đến vậy nha! Nôn nóng muốn kết hôn rồi à.....”

“Tự kỷ! Đừng ngủ nữa, gặp ông xong rồi hăn ngủ tiếp, lát nữa giúp em một chút, em không biết phải ăn nói như thế nào.”

“Không phải em là luật sư sao? Luật sư người nào chẳng có tài hùng biện.”

“Nhưng ông anh vẫn còn là tư lệnh nha, lỡ như em nói sai một câu, ông móc súng ra muốn bắn em thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi! Anh nhất định sẽ đứng che cho em, ông sẽ không nỡ đâu.”

“Lỡ nổ súng thì sao? Vậy không phải anh sẽ trở thành người vô tội làm vật hy sinh sao?”

“Mới sáng banh mắt, em nói gì vậy? Làm gì có người nào tự trù ẻo chồng mình vậy chứ. Anh mà xảy ra chuyện, em phải làm quả phụ đó!”

“Không thềm cãi nhau với anh, ở phía trước có cái siêu thị, xuống xe mua vài thứ với em đi.”

Ngũ Liên cho dù không muốn, cũng đành phải lười biếng ngồi dậy. Trên thế giới này, người dám sai bảo anh như người hầu, chỉ có một mình Uất Noãn Tâm cô thôi. Nhưng anh vẫn khẳng khẳng muốn như vậy, hết cách rồi!

.....

Hai người đi đến viện an dưỡng quân đội.

Ngũ Chấn Quốc đang ngồi trên ghế sofa đợi hai người, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt uy nghiêm, đoán không ra tâm trạng của ông. Ngay tức khắc làm cho Uất Noãn Tâm có áp lực quá lớn, Ngũ Liên vỗ vai cô, để cô bớt căng thẳng.

“Ông nội, đây là đồ ăn dinh dưỡng cháu mua cho ông.”

Món quà nhỏ, đương nhiên không đủ để tỏ rõ lòng kính trọng, nhưng cũng có thể bày tỏ được chút ít. Nhưng ông chẳng thềm liếc nhìn nhìn Ngũ Liên, nên làm cho Uất Noãn Tâm có hơi thất vọng.”

Chú Đức vội vàng gạt bỏ bầu không khí lúng túng, nhận lấy đồ.

“Ông nội, sức khỏe của ông gần đây....”

Ngũ Chấn Quốc làm động tác im lặng. “Tôi vẫn chưa đồng ý hôn nhân của hai người, trước hết đừng có tùy tiện gọi tiếng ông nội! Có thể gọi hay

không, vẫn còn là một ẩn số, để tránh sau này tự rước lấy nhục!”

Ngũ Liên cười đùa. “Ông nội, không phải ông đã đồng ý rồi sao?”

“Ông chỉ nói suy nghĩ, không nói đồng ý.” Ngũ Chấn Quốc tức giận. Ông vốn dĩ cân nhắc đồng ý, nhưng bị Nam Cung Vũ Nhi quây một trận, mới biết người phụ nữ này lắm mưu mô đến vậy, hoàn toàn không xứng là cháu dâu của Ngũ gia, phải để cho cô ta biết Ngũ Chấn Quốc ông đây không phải dễ gạt đến vậy, biết khó mà rút lui sớm.

“Ông nội.....”

“Cháu câm miệng!”

Uất Noãn Tâm đè tay Ngũ Liên lại, ý bảo anh đừng chọc ông giận nữa.

“Xin lỗi ông, Ngũ tư lệnh, tôi đã biết!”

“Cô muốn gả cho Ngũ Liên, là vì gia đình của nó, tiền của nó phải không?”

“Không phải ạ! Cháu bị tấm chân tình của anh ấy làm lay động! Cháu đã từng kết hôn, còn có con với người khác, cháu không xứng với anh ấy, cho nên vẫn luôn từ chối. Nhưng sau này, anh ấy đối xử với cháu rất tốt, cháu cảm động, cho nên mới lấy hết can đảm chấp nhận anh ấy!”

Ngũ Chấn Quốc hừ. “Nói còn hay hơn hát!”

Người đàn bà dối trá! Dùng những lời mồm mép này lừa gạt Ngũ Liên sao?

Ông nhìn không ra, bông hoa bị vùi dập này có chỗ nào tốt! Đáng để Ngũ Liên vì cô ta quây túi bụi, thậm chí mấy lần còn đòi cắt đứt quan hệ với Ngũ gia.

“Cô biết, Ngũ gia chúng tôi không thể dễ dàng chấp nhận một người phụ nữ. Cô muốn kết hôn với Ngũ Liên, trước hết phải thông qua thử thách của tôi!”

“Thử thách sao?”

“Bắt đầu từ nửa tháng sau, cô mỗi buổi sáng bảy giờ đến đây, cho đến tối mới được về, tôi tự có sắp xếp!”

Ngũ Liên nói giúp cô. “Nhưng Noãn Tâm còn đi làm.....”

“Nếu như cô ta cho rằng công việc quan trọng hơn cháu, cuộc hôn nhân này, không có cũng được.”

“Ngũ tư lệnh nói đúng, ngày mai cháu sẽ đến đúng giờ.”

Ngũ Liên đành chịu. Anh biết công việc luật sư này có ý nghĩa gì với cô, anh không muốn cô vì mình mà nhân nhượng phải làm theo một cách cưỡng ép.

“Anh sẽ bảo Lâm Mạt đón tiểu Thiên giúp em.”

“Ông không nói cháu được giúp cô ta!” Thái độ của Ngũ Chấn Quốc kiên quyết. “Cô về trước đi, tôi còn có chuyện muốn bàn với Ngũ Liên.”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm nở nụ cười với Ngũ Liên, đứng dậy rời khỏi. Anh muốn đuổi theo, bị Ngũ Chấn Quốc gọi lại.

“Ông nội, không phải ông đã đồng ý với cháu rồi sao? Sao đến lúc này lại đổi ý chứ?”

“Ngũ Chấn Quốc ông đây nói một là một, chưa hề đổi ý. Ông chẳng qua chỉ muốn thử thách cô ta, không lẽ như vậy ông cũng không có quyền làm sao? Nếu như ông không hiểu rõ nhân cách của cô ta, làm sao yên tâm để cô ta bước vào Ngũ gia.”

“Cháu đã biết cô ấy bảy năm rồi, cháu hiểu rất rõ cô ấy là người như thế nào!”

“Cháu hiểu rõ, cũng sẽ không bị ma ám, vì cô ta chống đối với ông!”

“Cho dù như thế nào, người cháu muốn, chỉ có mình cô ấy. Cho dù ông đồng ý hay phản đối, cuộc hôn nhân này, cháu đã quyết định rồi.”

Bỏ lại câu đó, Ngũ Liên không thèm để ý đến những lời khuyên của Ngũ Chấn Quốc, không quay đầu lại mà bỏ đi thẳng, làm ông tức đến sôi máu, cây gậy đầu rồng dộng xuống vang lên tiếng “oang oang”.

“Tức chết tôi mà, tức chết tôi mà! Cái nghiệp chướng này!”

Chú Đức vội an ủi. “Tư lệnh, ông đừng tức giận, cậu chủ chỉ nhất thời nhìn không ra thôi..... sức khỏe quan trọng hơn.” Lần này, cậu chủ quả thật quá đáng. Có như thế nào, cũng không thể không để ý đến sức khỏe của tư lệnh chứ!

Uất Noãn Tâm đang đón xe, phía sau vang lên tiếng gọi của Ngũ Liên. Có hơi bất ngờ. “Sao anh lại ra đây? Tư lệnh không phải có chuyện muốn nói với anh sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 273: Một Nhà Ba Người

Ngũ Liên nhún vai buông lỏng hai tay, dáng vẻ lỏng lẻo, vẻ mặt chẳng sao cả. “Nói tới nói lui cũng mấy câu kia, nghe đến nỗi muốn chai hết hai lỗ tai, rồi cũng ra ngoài. Vẫn là đi theo em có vẻ vui hơn.”

“Cử xử như vậy không hay đâu, tư lệnh đã không vui rồi, đừng chọc ông giận nữa, sức khỏe ông không được tốt đó.”

“Gọi tư lệnh nghe xa lạ quá, anh nghe thấy mà khó chịu, cứ gọi là ông nội đi.”

“Anh không nghe ông nói, không được gọi là ông nội sao? Em làm gì có cái tư cách đó.”

“Gì chứ? Giận à! Người già hay giở tính cáu kỉnh, đừng để ý! Anh nói em có tư cách, thì em có tư cách. Người lấy em cũng không phải ông anh, mà là anh!”

Uất Noãn Tâm nở một nụ cười. Anh luôn có cách làm cho cô vui, một giây trước cảm xúc rõ ràng rất chán nản. Nhưng chỉ vì một câu nói của anh, tâm trạng không vui trong chốc lát cũng tan theo mây khói.

“Thời tiết hôm nay tốt đến như vậy, không tìm việc gì đó để làm thì thật lãng phí. Bằng không chúng ta đi rước bé Thiên, rồi một nhà ba người đến công viên chơi, bé Thiên vẫn cứ đòi đi xem gấu trúc hoài.”

Cô lờm anh. “Còn chưa kết hôn, ai một nhà ba người với anh, bớt lợi dụng em với bé Thiên đi.”

“Đã gặp người lớn vẫn chưa được tính sao?”

“Người lớn không phải vẫn chưa đồng ý sao?”

“Đồng ý chỉ còn là chuyện sớm muộn, anh nói một nhà ba người, thì chính là một nhà ba người.” Ngũ Liên dùng một tay kéo cô vào trong lòng, hôn lên mặt cô một nụ hôn. “Ngoan! Đừng nổi loạn vô ích nữa.”

“Chưa từng thấy ai mặt dày như anh! Hôm nay bé Thiên đi học, không đi được, anh sẽ lấy lý do gì để đi đây.”

“Haiz! Vậy càng tốt, thế giới của hai chúng ta.” Anh nở một nụ cười gian tà như dê xồm. “Cô gái xinh đẹp, hôm nay em chạy không thoát đâu, theo ông đây đi thôi!”

Xắn tay lên hăm he bổ nhào về phía trước, Uất Noãn Tâm cười đùa né tránh. “Được rồi, đừng quậy nữa, ngựa quá.....”

Cảnh hai người cười đùa âm ỉ trước như cây kim chọc nhói mắt Nam Cung Vũ Nhi. Bọn họ sao lại vui vẻ như vậy chứ? Không lẽ lão già Ngũ Chấn Quốc kia đã đồng ý rồi sao?

Không thể nào! Hôm qua rõ ràng ông ta tức giận đến vậy mà!

Cô ả nhất định phải bình tĩnh, chờ đợi. Nếu quả thực không được, sẽ nghĩ cách khác!

.....

Ngày hôm sau chưa đến sáu giờ, uất Noãn Tâm đã gọi Uất Thiên Hạo dậy, giúp con mặc quần áo.

Uất Thiên Hạo hắc hời liên tục. “Ma ma, trời còn chưa sáng, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi thăm ông Ngũ.”

“Sớm vậy sao?”

“Ừ! Tập thể dục buổi sáng với ông! Nửa tháng sau có lẽ đều phải như vậy, cực khổ cho bé Thiên rồi.”

“Ông có phải không thích ma ma, cố ý gây khó dễ cho ma ma phải không?”

“Ông không gây khó dễ cho ma ma, chỉ muốn thử thách lòng quyết tâm của ma ma. Vừa gặp ông, không được nói bậy biết không? Còn nữa, gọi ông là Ngũ tư lệnh.”

“Vâng!” Uất Thiên Hạo mếu máo. Pa pa và ma ma tiến triển quá chậm rồi, xem ra cậu không thể không để hai người ‘tự do yêu đương’, phải châm dầu vào lửa mới được. Nếu không, người ma ma ngu ngốc này, lại bị Ngũ tư lệnh ức hiếp rồi!

Đến viện an dưỡng vừa đúng sáu giờ năm mươi, Uất Noãn Tâm đang định gõ cửa, thì chú Đức đi ra.

“Tư lệnh bảo một mình cô vào, tôi dắt cậu bé đi ngủ.”

“Không cần đâu!” Uất Thiên Hạo nắm chặt lấy tay của Uất Noãn Tâm. Cậu không có ở đây, ma ma sẽ bị ức hiếp, cậu phải bảo vệ ma ma!

“Bé Thiên ngoan, theo chú đi ngủ đi. Đợi tí nữa ma ma sẽ đến đón bé Thiên, dắt bé Thiên đi công vui chơi.”

“Nhưng mà.....”

“Được rồi, ma ma phải đi vào rồi, bé Thiên ngoan, phải nghe lời chú đó!”

Bé Thiên lúc này không bằng lòng mà đi theo chú Đức, ánh mắt của Uất Noãn Tâm nhìn theo con đến chỗ rẽ. Hít một hơi thật sâu, mở cửa.

Trong phòng mờ tối, Ngũ Chấn Quốc đang đứng ở bên cửa sổ, nhìn cô chăm chăm. Cô có hơi rùng mình, sao cứ có cảm giác hãi như đi vào địa ngục nhỉ?

“Ngũ tư lệnh.....”

Ông lạnh lùng hừ. “Gấp chần lại gọn gàng đi.”

Uất Noãn Tâm hiểu rõ chuyện gì, nhưng vẫn làm theo.

Nhưng một cây gậy ba-toong đột nhiên đánh vào tay cô, đau đến nỗi cô nghiêng rãng.

“Ai cho cô gấp như vậy, gấp theo mẫu trong quân đội, giống cái bên cạnh đó.”

Lúc này cô mới chú ý đến bên kia giường còn để một cái chần gấp vuông vức như một viên gạch.

Lúc trước vừa vào đại học trong buổi huấn luyện quân sự giáo viên hướng dẫn từng làm qua, nhưng các cô lúc đó qua quýt cho qua, hoàn toàn không biết phải gấp như thế nào.

Không luyện tập một ngày nào hết, làm sao có thể gấp ngay ngắn như vậy chứ. Bé Thiên nói đúng, tư lệnh đang muốn chinh cô đây mà!

Nhưng hết cách rồi, rõ ràng biết như vậy, nhưng vẫn phải chấp nhận. Nhưng làm thế nào cũng không gấp được đến mức độ kia, trên tay nhận liên tiếp mấy đòn, các ngón tay đều sưng hết lên, đau đến nỗi chỉ cần đụng một cái là run rẩy, nước mắt sắp sửa chảy ra.

“Chuyện nhỏ nhất như vậy cũng là không xong, tay chân vụng về! Nào heo sao?”

“Xin lỗi ngài..... cháu sẽ làm tiếp.....”

“Hôm nay xếp đến đó thôi, theo tôi ra ngoài tập thể dục.”

Hai bàn tay của Uất Noãn Tâm sưng phù như chân heo, trong lòng đầy trách cứ đi theo Ngũ Chấn Quốc đến vườn hoa. Ông vừa làm một bài thái cực quyền, nhưng cô vẫn chưa kịp thưởng thức, đã nghe thấy mệnh lệnh mới của ông.

“Múa lại một lần nữa những động tác lúc nãy của tôi vừa múa.”

“Nhưng mà.....cháu vẫn chưa nhìn kỹ.....”

“Múa!”

Cô rút cổ lại, đành phải múa theo những gì mình nhớ, và tất nhiên là múa chả ra sao. Trên lưng, bị ăn liên tiếp hai đòn, đòn sau còn đánh mạnh hơn đòn trước, cô suýt chút nữa ngã bò xuống đất. Cô đành phải cố gắng chống đỡ, nhưng đột nhiên lại thêm một đòn giáng xuống lưng, cuối cùng ngã nhào xuống đất.

“Một chút nghị lực cũng không có!”

Uất Noãn Tâm rưng rưng nước mắt. Cô rất muốn nói, mình không phải là quân nhân, cũng không phải đàn ông, làm gì có thể lực như thế! Đành phải nuốt uất ức, cố hết sức đứng dậy.

“Đi, chạy mười vòng quanh sân.”

Một vòng ít nhất phải hơn hai trăm mét, vậy thì phải chạy mất hai nghìn mét, hơn nữa còn dưới tình trạng khắp người cô đều bị thương!

Ông còn có thể ác hơn nữa không?

Nhưng hết cách rồi, đấu không lại, đành phải chạy. Mới có hai vòng, mệt đến cả người rã rời, chống đầu gối thở hổn hển.

Ngũ Chấn Quốc vẫn luôn giám sát cô, vừa nhìn thấy cô dừng lại, liền giả bộ đi về phía trước sử dụng “ba-toong bạo lực”.

Uất Noãn Tâm bị đánh đến sợ, đành phải chạy một vòng rồi một vòng, mồ hôi đổ nhễ nhại, chảy đầm đìa. Con đường sao mà dài đến như vậy, nhìn không thấy đích đến.

Cô có linh cảm, sợ rằng hôm nay mình sẽ chết ở chỗ này!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 274: Bị Ngược Đãi Thê Thảm

Uất Noãn Tâm chạy không ngừng, một vòng rồi lại một vòng, tầm mắt mơ màng, nhìn không rõ đường chạy ở phía trước, cơ thể đảo qua đảo lại, bên tai nghe thấy tiếng thở nặng nề. Tim đập như sấm, sắp không chịu đựng được nữa rồi.

Lúc này thật khao khát đột nhiên có một trận mưa to, mượn cố trời mưa để té xui.

Đáng tiếc, trời quang mây đang, cũng khô ráo, nóng đến nỗi làm cô sắp bốc hơi.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy Ngũ Chấn Quốc đứng từ xa giám sát cô, Uất Noãn Tâm cắn chặt răng lại, nói với chính mình nhất định phải kiên trì, quyết không thể để ông ấy xem thường. Nếu như ngay cả chút thử thách này cũng không chịu được, cô thực không xứng ở bên cạnh Ngũ Liên.

Bảy vòng...

Tám vòng...

Chín vòng...

Mười vòng...

Vào giây phút dừng chạy, Uất Noãn Tâm mệt đến nỗi nằm quỳ trước mặt Ngũ Chấn Quốc, họng thở ra khói, miệng gần như sùi bọt mép, cả người run rẩy.

Nhìn thấy cô thở gấp đang muốn nói gì đó, Ngũ Chấn Quốc cho rằng cô xin tha với mình, hoặc nói hối hận rồi, nhưng chỉ nghe thấy tiếng nói đứt quãng của Uất Noãn Tâm.

“Làm phiền ông.... cho người.... đưa bé Thiên đến trường học..... cháu không muốn.... thằng bé nhìn thấy.... bộ dạng như thế này.... của cháu bây giờ.....”

Không ngờ rằng trong tình trạng này rồi, trong lòng cô nghĩ đến đầu tiên vẫn là con trai.

Ngũ Chấn Quốc có hơi cảm động, nhưng chỉ duy trì trong một giây ngắn ngủi, lòng lại trở nên vô cùng cứng rắn, có lẽ đây chỉ là thủ đoạn để làm ông cảm động của cô ta, ông nhất định không thể mắc mưu.

Nhưng ông cũng không phải là người mất nhân tính, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nhưng vẫn đồng ý.

“Đi ăn sáng đi!”

Uất Noãn Tâm gần như phải bò để đi theo, khi đến căn tin, trước mặt chỉ có một chén cháo trắng thanh đạm, dĩa dĩa ợ hơi chua, chậm chạp không đụng đến đôi đũa.

“Sao nào? Ăn sơn hào hải vị với Ngũ Liên quen rồi, mấy món cháo thanh đạm này nuốt không trôi sao?”

“Không phải ạ, cháu chỉ đang nghĩ....” Lời vẫn chưa nói đến, trong lòng ngực xông lên một mùi vị chua chát, vội vàng bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh, khom người nôn như điên, gần như muốn nôn hết cả cái dạ dày ra ngoài.

Ngũ Chấn Quốc lắc đầu chịu thua. Thanh niên bây giờ, toàn được ăn sung mặc sướng, chút xíu cực khổ cũng chịu không được, cơ thể cũng trở

nên yếu ớt thành như vậy! Đối lại ở thời đại của các ông, có nuôi cũng sống không nổi.

Sau khi nôn điên cuồng, Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy thoải mái một chút, cố gắng ăn chút đồ ăn, theo Ngũ Chấn Quốc về phòng, đọc << Binh pháp Tôn Tử >> cho ông. Nghe thì có vẻ nhẹ nhàng lắm, nhưng không được uống nước, không được ngừng nghỉ mà đọc suốt hai tiếng đồng hồ, cũng là một việc vô cùng dày vò người khác.

Không dễ dàng gì đợi đến khi ông lên tiếng, nói không cần đọc nữa. Cố họng khô khan đến nỗi cô không kịp uống nước, Ngũ Chấn Quốc lại ra yêu cầu mới, bảo cô đi đánh bóng bàn với ông.

Môn thể thao này, Uất Noãn Tâm chỉ chơi qua hai ba lần, chỉ biết đánh sơ sơ. Nhưng đối phương là một ông lão tám mươi sáu tuổi, vẫn tránh khỏi lo lắng ông chơi quá nhiệt tình, sợ cơ thể chịu không nổi.

Kết quả của việc coi thường quân nhân là chính mình bị tiêu tòng, Ngũ Chấn Quốc dùng sức đánh bóng vào người cô, không biết là đang chơi bóng, hay là đánh cô, động tác vừa nhanh vừa độc, trái một quả lại một quả, đều bị ông đánh đến sững lên, một mảng tím một mảng xanh.

Đợi đến khi Ngũ Chấn Quốc tuyên bố bài tra tấn hôm nay kết thúc, ngày mai tiếp tục, Uất Noãn Tâm đã bị thương đầy người. Vết thương ở trên cơ thể vẫn may còn có quần áo che đi, nhưng bàn tay sưng phồng như thế này muốn che cũng không thể che được.

Hết cách rồi, đành phải gọi điện thoại bảo Lâm Mạt giúp cô chăm sóc bé Thiên vài ngày. Còn nhấn mạnh hai ba lần, đây là lời thỉnh cầu cá nhân với tư cách bạn bè, nhất định không được để cho Ngũ Liên biết. Lâm Mạt bảo đảm rồi, lúc này cô mới yên tâm.

Vừa cúp điện thoại, Ngũ Liên gọi điện thoại đến. “Vừa mới gọi điện thoại cho ai vậy? Sao lâu thế?”

Cô biết anh đang lo lắng là Nam Cung Nghiêu, để tâm lại ngại không nói ra. “Đồng nghiệp trong công ty, có một chút vấn đề cần trưng cầu ý kiến em.”

“Ồ.....rất có phong cách của một luật sư nha!”

“Vẫn ổn mà.” Cô cười, cả người ê ẩm, gần như giống trong tục ngữ nói ‘rút dây động rừng’. Đau đau đau!

“Vốn dĩ định tự mình đến đón em, nhưng công ty lại xảy ra chút chuyện, xem ra chưa đến mười hai giờ thì không thể về được.”

“Sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Vẫn ổn, có anh ở đây, đương nhiên không có vấn đề rồi!”

“Vậy thì tốt rồi!”

“Em đón bé Thiên chưa vậy?”

Cô đành nói dối. “Đang trên đường đi.”

“Hôm nay ông thử thách em những gì vậy?”

“Không có gì cả, chỉ tập thể dục, ăn sáng với ông và đọc < > thôi.”

“Chỉ vậy thôi à?” Anh không tin lắm. “Ông anh thời còn ở quân đội nổi tiếng là người nghiêm khắc, huấn luyện ma quỷ, sẽ không nhân từ với em như vậy?”

“Đó là quân đội, hơn nữa, bây giờ ông cũng đã lớn tuổi rồi, có lẽ do quá cô đơn, cần người ở bên cạnh chăm sóc lại ngại nói ra.”

Cô cố ý nói như vậy, Ngũ Liên mới tin một chút. “Cho dù như thế nào, phải chăm sóc mình cho tốt đó.”

“Em biết rồi! Nói đến đây thôi nhé! Bé Thiên sắp ra rồi.” Cô cúp điện thoại, chậm rãi thở ra một hơi nặng nề. Nói dối, là một chuyện chẳng dễ chút nào, che giấu cảm xúc còn khó hơn.

Ngũ Chấn Quốc đứng ở bên cửa sổ, nhìn Uất Noãn Tâm đứng giữa cảnh trời chiều vừa gọi điện thoại, vừa lê cơ thể đau đớn đi về phía trước, hừ lạnh. Ngay cả cửa viện an dưỡng còn chưa đi ra, thì đã vội vàng gọi điện thoại kể khổ với Ngũ Liên sao? Lúc này ở trước mặt ông, sao một tiếng rên cũng không có?

Ông suýt chút nữa đã tin, chỉ ít cô ta là một người phụ nữ kiên cường.

Thì ra chỉ là ngấm ngầm giở thủ đoạn bịp bợm.

Xem ra hôm nay ông quá khách sáo với cô ta rồi, ông phải tàn nhẫn thêm chút nữa!

.....

Uất Noãn Tâm đi ra khỏi viện an dưỡng, nhìn quanh trái phải, không biết nên đi đâu. Ở Đài Loan này, cô không có người thân. Vô cùng bất đắc dĩ, đành phải gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu.

Anh ngạc nhiên lại vui mừng. “Em tìm anh sao?”

Nghe giọng nói, còn tưởng là gọi nhầm số, có cần vừa mừng vừa lo đến nỗi vậy không?

Nhưng nghĩ lại cũng phải, về Đài Loan lần này đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh. Lúc trước đều là anh chủ động tìm cô, hầu hết cô đều ngắt cuộc gọi. Cô nhỏ giọng “ừ” một tiếng, rất lâu mới ấp úng nói ra một câu. “Có thể giúp tôi một chuyện được không?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 275: Cởi Quần Áo Ra

Lúc Nam Cung Nghiêu chạy đến dưới lầu khu chung cư, Uất Noãn Tâm đang ngồi ở cửa phòng bảo vệ, giống như một đứa trẻ bị lạc đường, đợi người nhà đến đón, thật đáng thương.

Anh chào hỏi vài tiếng với bảo vệ, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống.
“Đợi bảo lâu rồi?”

“Hử?” Cô rối rắm, kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt mệt mỏi, giống như không nghe thấy anh nói gì, vẻ mặt có hơi ngờ nghệch.

“Đợi lâu lắm sao? Tay có lạnh không?”

Anh muốn nắm lấy cô, lại bị cô né tránh, vội vàng giấu tay ra sau lưng. Anh cảm giác được cô đang cố ý tránh né, cố ý kéo tay cô lại, mới thấy những ngón tay trên hai bàn tay cô sưng lên như y như củ cải, nhúu chặt lông mày lại.

.....

“Úi..... nhẹ một chút....đau.....” Vẻ mặt của Uất Noãn Tâm nhăn lại giống như khi ăn ớt.

Còn mặt của Nam Cung Nghiêu thì vẫn u ám, giống như mây đen giăng khắp bầu trời, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa. “Ai làm hử?” Giọng nói giống như từ dưới địa ngục chui lên, đầy âm u, khiến người khác không thể không rét run.

Cô giả ngu. “Ai, ai làm gì chứ?”

“Tay của em đó!”

“Buổi sáng sửa tivi....không cẩn thận bị điện giật.....”

Anh xem thường liếc một cái. “Điện giật đến nỗi sưng phù lên như vậy sao?”

“Đúng đó! Thật kỳ diệu nha! Có hơi kỳ quái.”

Anh nghiêng rằng một cách ghê sợ. “Uất Noãn Tâm, em đừng nói dối nữa.”

Cô khiếp sợ dựng tóc gáy, nuốt nước bọt trả lời. “Thì do bị điện giật thôi.....”

“Nếu như bé Thiên có gọi điện thoại cho anh, anh sẽ nói với con, em bị thương rồi.”

Cô vội vàng đứng dậy thét. “Không cần!” Nếu như không phải vì để anh làm bia đỡ đạn, tránh lộ ra sơ hở khi bé Thiên ‘kiểm tra đột xuất’, cô sẽ không nhờ anh ta giúp đâu!

“Anh không được nói với bé Thiên....”

“Vậy thì thành thật trả lời anh. Cho dù em nói dối dù chỉ 1 câu, anh cũng sẽ biết!”

Dưới ánh mắt uy hiếp của anh, Uất Noãn Tâm nào dám nói dối, đành phải nói sự thật.

Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu càng ngày càng khó coi, cuối cùng, gần như gào thét với cô. “Lão già kia rõ ràng cố ý chinh em mà! Em cũng ngoan ngoan dâng đến tận cửa để người ta tra tấn thành như vậy sao?”

“Thực ra thì.....cũng không phải chính đâu mà.....chỉ muốn thử thách lòng kiên trì của em thôi.....”

“Cho nên ý của em là, em cam tâm tình nguyện sao? Em thích Ngũ Liên như vậy à, quyết tâm muốn gả cho cậu ta đến thế sao? Vì cậu ta, trở nên như vậy, có đáng không?” Nam Cung Nghiêu vừa ghen tỵ vừa đau lòng.

Anh không đành lòng nhìn cô bị tổn hại dù chỉ một chút, hơn nữa.....còn là vì người đàn ông khác! Điều này làm cho anh rất lo lắng, giống như trái tim của cô đã không còn thuộc về mình, cho dù anh cố gắng như thế nào, cũng không cách nào giành cô về được!

“Tất nhiên là đáng giá!” Uất Noãn Tâm mỉm cười. “So với những gì Ngũ Liên đã bỏ ra và hy sinh cho tôi, những điều này chẳng đáng là gì cả. Nếu như ngay cả một sự thử thách nho nhỏ này cũng không chịu được, tôi hoàn toàn không có xứng để gả cho anh ấy!”

“Đủ rồi!” Nam Cung Nghiêu cầm bình thuốc nước đập thật mạnh xuống bàn trà, tức đến nỗi cả người run rẩy, tất cả gân xanh trên cánh tay đều đập “thình thịch”. “Anh không muốn nghe em thật lòng với Ngũ Liên như thế nào, nếu như em muốn nói những thứ này, cút đi!”

Uất Noãn Tâm sững người.

Lúc này mới biết được, mình không nên ở trước mặt anh nói những lời không nên nói.

Do cô ích kỷ, thiếu suy nghĩ, sao lại không nghĩ đến cảm nhận của anh chứ? Cô không nên ở lại chỗ này.

Nhỏ giọng nói tiếng “cám ơn”, đứng dậy. “Có thể làm phiền anh một chuyện được không? Đừng nói cho bé Thiên biết, tôi bị thương.”

Cô cầm lấy túi xách, vừa đi đến cửa, đột nhiên bị Nam Cung Nghiêu giữ lại, xoay cả người lại, đối mặt với ánh mắt đầy lửa giận của anh. “Đáng chết! Em nhất định phải lấy thái độ lạnh nhạt như vậy đối xử anh sao?”

“Tôi không có lạnh nhạt, chỉ cảm thấy mình không nên cầu xin sự giúp đỡ của anh thôi.”

“Em.....” Nam Cung Nghiêu tức sôi máu. Cô chính là có bản lĩnh này, dùng thái độ bình thản này, cùng với những câu nói băng quơ làm cho anh tức hộc máu, nhưng lại không thể làm gì cô. Đánh không được mắng không xong, sớm muộn gì cũng làm mình nghẹn chết, tức chết mà!”

“Xin lỗi anh.....”

“Bớt nói những lời vô nghĩa đó đi, cứ giữ lại trước đi. Đợi sau khi vết thương em khỏi, anh sẽ tính sổ với em sau.” Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu lạnh như băng, tay lại dịu dàng bế cô lên theo kiểu công chúa, quay trở về ghế sofa. “Ngoài tay ra, còn chỗ nào bị thương không?”

“Không có!” Cô kéo cao cổ áo lại theo bản năng, nhưng động tác nhỏ này lại bị Nam Cung Nghiêu chớp được, kéo cổ áo ra, phía sau cổ có hai đường đỏ ngấn.

“Cái này gọi là không có sao? Trên người còn chỗ nào bị thương nữa hả?”

“Thật, thật không có mà.”

Biết cô chết vẫn còn cứng miệng, anh uy hiếp một cách dứt khoát. “Nếu em không nói, anh sẽ lột sạch người em.”

“Trên lưng hình như có vài vết.....”

“Cởi hết quần áo ra, nằm ngay ngắn!”

“Hở? Cởi quần áo sao? Như vậy không hay đâu!”

“Xấu hổ gì chứ? Cũng không phải chưa từng nhìn qua.”

Uất Noãn Tâm vô cùng xấu hổ. Mặc dù nhìn cũng đã nhìn, nhưng dù sao đó là chuyện của sáu năm trước rồi. Lần này trở về, cô không nghĩ sẽ cùng anh ‘thăng thắn đối mặt’. Cô nắm chặt quần áo, khó xử.

“Nếu em không cởi, anh sẽ tự mình làm.”

Anh làm bộ muốn nhào quá đó, Uất Noãn Tâm vội vàng kêu lên. “Được rồi, tôi cởi, tôi cởi! Anh, anh quay người qua chỗ khác đi!”

“Phiền phức!” Vẻ mặt anh mất kiên nhẫn, nhưng vẫn làm theo.

Uất Noãn Tâm đợi mấy giây, chắc chắn anh không quay người lại, mới từ từ cởi quần áo. Với cô mà nói, chuyện này quả thực quá khó!

“Xong chưa hử?”

“Tôi đang cố gắng.....anh đợi thêm chút đi, đừng có quay người lại đó!”

“Em đừng nghĩ người khác xấu xa đến vậy có được không? Anh chỉ muốn bồi thuốc giúp em thôi, không có ý nghĩ nào khác đâu.”

Trong lòng Uất Noãn Tâm nói thầm. Anh vốn dĩ cũng không phải người tốt, ai biết được anh có nghĩ đến ý nghĩ nào khác chứ. Lỡ như đột nhiên bị sói đói chộp mồi, không phải cô thảm rồi sao?

“Nhanh lên.”

“Biết rồi, đừng hối!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 276: Đánh Vào Mông Cô!

Khó khăn lắm mới cởi được áo sơmi ra, để sang một bên, đang cố gắng lấy hết can đảm cởi bra ra. Nam Cung Nghiêu đột nhiên quay người lại, cô hoảng hốt lo sợ, chưa kịp phản kháng, thì đã bị anh nén lên ghế sofa.

Cô giãy dụa dữ dội. “Đồ khốn! Anh đang làm gì vậy hả?” Cảm giác mình giống như cá nằm trên thớt quấy đuôi thành thạch, rất vô vọng!!!

“Em quá chậm chạp.” Nam Cung Nghiêu ung dung cởi bỏ áo bra của cô. Hai bên rải rác mở bung ra, lộ ra đường cong bờ ngực, cô vô cùng ngượng ngùng, vội lấy gối che đi. “Này, tự tôi làm được.....”

“Đừng lộn xộn.”

Trên tấm lưng trần trụi vốn bằng phẳng đập vào mắt toàn là những vết thương làm người khác giật mình, ẩn hiện trên đó là hoa văn đầu rồng của cây ba-toong, Nam Cung Nghiêu hết sức tức giận. Nếu người kia không phải là ông lão tám mươi mấy tuổi, anh đã gọi điện thoại kêu người làm thịt rồi.

Anh vừa lấy thuốc, vừa tức giận hỏi cô. “Em là đứa ngốc sao? Để cho ông ta đánh đến vậy? Không biết chống lại sao?”

Uất Noãn Tâm không lên tiếng. Anh mới là đứa ngốc đó! Ngay cả người già cũng đụng vào, bề dưới mạo phạm người trên, người ta còn là tư lệnh, không phải muốn chết sao?

Anh đổ thuốc nước, cẩn thận giúp cô bôi lên lưng.

Uất Noãn Tâm cắn chặt răng lại, sợ anh la, không dám kêu đau nữa.

“Đau thì kêu lên, đừng cố nhịn.”

Môi cô trắng bệch, gương gao nhếch miệng cười. “Thực ra thì.....vẫn tốt.....cũng không đau lắm.”

Nam Cung Nghiêu hết cách. Nhìn vết thương thì biết đánh rất mạnh tay, còn đánh trên lưng, làm sao có thể không đau.

Người tinh mắt nhìn vào là biết ngay lão già kia là mượn danh ‘thử thách’ để đánh nhằm tra tấn cô, vốn dĩ không cách nào đồng ý, chỉ có một mình cô ngu ngốc chịu đựng. Cái gì mà ‘có công mài sắc có ngày nên kim’, đều là thứ bỏ đi!

Chịu đựng không đến hai ngày, cô nhất định sẽ lấy mạng mình gộp vào!

“Nếu sau này ông ta còn ra tay nặng như vậy, thì em cứ quật ông ta ngã thẳng xuống, không phải em từng học teakwondo sao?

“Đùa hả? Tôi làm sao có thể ra tay với một người già. Hơn nữa, ông ấy cũng chỉ vì cháu mình thôi, tôi có thể hiểu được. Đối ngược lại mà suy nghĩ, nếu sau này bé Thiên muốn lấy một người phụ nữ đã từng kết hôn, còn có con, anh sẽ đồng ý sao? Tôi cũng không dám dễ dàng đồng ý! Hơn nữa, Ngũ gia là danh gia vọng tộc, thử thách một chút về tư cách cũng là điều bình thường.”

“Bình thường con khỉ! Em như vậy là gọi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ đó.”

Chính mình ‘vui mừng’, lại để cho ông ta tra tấn. Nhìn lưng ô đầy vết thương, trái tim anh như tan vỡ. Cái gì gọi ‘đánh lên người cô, đau đốn trái tim anh’, anh coi như cũng đã hiểu rõ.

“Xía! Anh muốn cái gì có cái đó, ngồi tít trên cao, đương nhiên không biết.....vượt qua thử thách khó khăn, trải qua đau khổ mới gọi là tình yêu chân thành.”

“Cho nên em thật lòng với Ngũ Liên sao?” Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu nguy hiểm, sức trên cánh tay cũng không ý thức được, hơi mạnh một chút, Uất Noãn Tâm đau đến nghiêng răng trợn mắt. “Không có đâu.....”

Anh có cần nhạy cảm đến vậy không? Cô chẳng qua chỉ nói lý lẽ về mặt khách quan thôi. Đồ bạo lực! Đau chết cô!

Không nói về vấn đề này nữa, Nam Cung Nghiêu không cách nào đảm bảo mình sẽ giết chết cô trong chốc lát, nhịn không nhắc đến nữa.

Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, cười mỉa. “Bôi xong chưa? Cảm ơn nha....”

Ý.....đúng rồi nha.....hình như vừa mới quên mất một chuyện.

“Chuyện đó.....người tôi rất hôi có phải không?”

“Ừ!”

“Nếu như tôi nói tôi quên tắm, muốn phiền anh đợi tôi tắm xong rồi giúp tôi bôi thuốc lại lần nữa, anh có đánh tôi không?”

“Miệng vết thương của em không thể dính nước. Anh lấy khăn lau người giúp em.”

“Hử?” Anh giúp cô lau người? Ngẫm nghĩ lại rất mập mờ nha! Uất Noãn Tâm không ngớt lời từ chối. “Không cần, không cần đâu.....hôi một chút cũng không sao!”

“Nhưng làm anh ghê tởm.”

“Á.....” Cô đỏ mặt. Bộ mình hôi giống như cá chết sao? Sao lúc này sao không nói.

Nam Cung Nghiêu cảnh cáo hai ba lần không được lộn xộn, mới vào phòng tắm hứng một chậu nước, nhún khăn lại lau lưng cho cô.

Uất Noãn Tâm cảm thấy thật mất mặt, đầu chôn sâu vào gối, ngón tay của anh tỉnh thoảng chệch ra khỏi khăn, đụng vào da cô, giống như điện giật, vừa mềm vừa tê, cô còn có thể nghe thấy tiếng “xẹt xẹt” chạy qua của dòng điện. Trêu chọc một chút lại một chút, vô cùng ngứa, tim thì đập rộn ràng.

Thật ấm áp nha thật ấm áp.....

Nửa người trên đã bức cô đến điên rồi, khi tay anh đụng đến hông cô, cô khóe léo đẩy một cái, suýt chút nữa là bật cong người lên rồi.

Nam Cung Nghiêu sớm đã đoán được từ sớm cô sẽ như vậy, dè cơ thể động dậy lại, hết lời để nói. “Cũng không phải anh cưỡng bức em, cần gì phải phản ứng mạnh đến vậy chứ?”

“Cũng không chắc, ai biết được anh đột nhiên có nỗi tà tâm không.....a!”

Cô còn chưa nói hết, hông đã bị đánh một cái, đau đến nỗi cô suýt chút chảy nước mắt.

Biến thái mà! Dám đánh hông cô! Còn đánh mạnh đến vậy!

Lông mày anh giương lên, liếc nhìn cô. “Biết đau rồi sao?”

Nước mắt là bằng chứng rõ ràng nhất.

“Đừng động dậy, anh sẽ đánh đến hông em nở hoa đó.”

Quả nhiên được dạy dỗ một chút, Uất Noãn Tâm có nề nếp ngay, nhúc cũng không dám nhúc, Nam Cung Nghiêu mới có thể im lặng giúp cô lau chân. Nhưng anh mau chóng nhận thấy, anh vốn không có nghĩ nào khác lại bắt đầu dần có ý nghĩ đứng núi này trông núi nọ. Với lại cơ thể này khiến cho anh ập ủ nhớ thương quá lâu quá lâu rồi, làn da nõn nà, cảm xúc tuyệt vời này làm xao động trái tim anh.

Cổ họng nuốt nghẹn vài lần, trong lồng ngực có một loại khát vọng ngày càng mãnh liệt.

Cảm giác trống rỗng ở phía dưới cũng càng ngày dày đặc.

Đáng chết! Chẳng lẽ anh đúng như những gì cô nói, là kẻ thừa nước đục thả câu, biến thái chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ thôi sao?

Ngay cả động tác đơn giản là bơi thuốc cũng bơi ra ‘lừa dục vọng’.

Tuyệt đối không được!

Nam Cung Nghiêu nhắm chặt mắt lại, dường như muốn nghĩ một số chuyện khác về công việc, để mình phân tâm. Nhưng trong đầu đều toàn là hình ảnh cơ thể trắng nõn của cô, quả thực không cách nào khống chế được. Cơ thể càng ngày càng nóng, ngay cả ngón tay cũng trở nên nóng hổi, thiêu đốt người khác.

Uất Noãn Tâm cũng cảm nhận được, chôn đầu vào trong gối, rì rầm lầm bầm. “Tay anh.....nóng quá.....”

Nam Cung Nghiêu giống con mèo bị dẫm lên đuôi, phản ứng quá mãnh liệt. “Anh không có!”

Dọa Uất Noãn Tâm suýt chút nữa té xuống ghế sofa.

Đột nhiên kêu to như vậy, muốn dọa cô chết sao?

Cũng nắng mưa thất thường không nhẹ nha?

Sớm muộn gì cô cũng anh dọa đến mắc bệnh tim.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 277: Bắt Gian

Nam Cung Nghiêu cũng ý thức được mình phản ứng thái quá, không tránh khỏi có chút ngượng ngùng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng cao ngạo trước sau như một. “Anh là đàn ông, cho dù cơ thể có phản ứng cũng là chuyện bình thường... Nhưng em cứ yên tâm, anh sẽ không thừa nước đục thả câu. Có muốn em hơn nữa, cũng sẽ đợi đến sau khi vết thương em lành hẳn.”

Uất Noãn Tâm hả hê không biết trả lời như thế nào.

Cô nên cảm ơn anh ‘đã nghĩ cho cô’ sao?

Nhưng anh dựa vào cái gì để cho anh được hời chứ!

Đồ đàn ông luôn cho mình đúng!

Cho dù đã khỏe lên, cô cũng không cho anh đụng vào.

“Đã bôi xong thuốc rồi, đêm nay em nằm sắp người ngủ đi.”

“Nằm sắp người tôi ngủ không được....”

“Vậy anh trò chuyện với em.”

“À..... Nếu như quá mệt, anh cũng có thể đi ngủ. Anh lo ngủ đi, mặc kệ tôi!”

Nam Cung Nghiêu liếc cô một cái, anh ở trong mắt cô đói khát đến vậy sao? Lúc nào cũng đề phòng như phòng kẻ dâm xồm. Thái độ này của cô,

nếu như cô không bị thương, anh cũng muốn biến thành kẻ dê xôm thật, dọa cô rồi.

Anh đi tắm, Uất Noãn Tâm mềm nhũn nằm sấp người, thở thật dài.

Mười phút trôi qua, với cô mà nói chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Bi kịch nhân gian!

Lúc cô mơ màng chìm vào trong giấc ngủ, chuông cửa đột nhiên vang lên. Đang định ngồi dậy mở cửa, Nam Cung Nghiêu đã từ trong phòng tắm đi ra. “Nằm yên đi, để anh mở!”

Anh cũng đang thắc mắc là ai, chỗ này, không có người nào khác biết, không lẽ là người bên bất động sản sao?

Kết quả vừa mở cửa ra, bên ngoài là Nam Cung Vũ Nhi đang hung hăng, mặt mày đen thui nắm chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô ta ở đâu hả?”

Nam Cung Nghiêu sững người, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. “Ai?”

“Uất Noãn Tâm! Em ở phòng giám sát nhìn thấy hai người đi vào thang máy!”

Anh không vui nhúu mày lại. “Em dám theo dõi anh sao?”

Ở cửa vang lên tiếng ồn ào cãi nhau làm Uất Noãn Tâm không ngủ được, vừa đang định hỏi ai, thì nghe rõ ràng nghe thấy câu thét chói tay rất cổ bóng hợm. “Ai nói em không có cái quyền đó, cô ta là kẻ dê tiện!”

Nam Cung Vũ Nhi?

Sao cô ta đến đây?

Cô vội ngồi dậy, luống cuống tay chân mặc quần áo, còn chưa mặc xong, Nam Cung Vũ Nhi đã xông vào. Quần áo của cô lộn xộn, Nam Cung Vũ Nhi lại nhìn đến người cô. Cảnh này, muốn giải thích cũng không thích được rõ ràng được.

Nam Cung Vũ Nhi tức đến đỏ mắt. “Uất Noãn Tâm, mày không biết xấu hổ!”

Giải thích, chỉ có uống công vô ích, mà còn chuyện bé xé ra to. Hơn nữa, cô ta, Uất Noãn Tâm một chữ cũng không muốn nói, Dứt khoát từ từ đứng dậy mặc quần áo, không thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Vụng trộm một cách trắng trợn, còn dám kiêu ngạo như vậy, cứ như vậy mà không coi cô ra gì sao? Nam Cung Vũ Nhi điên lên, xông muốn cho cô một tát thẳng vào mặt.

Nhưng không ngờ, Uất Noãn Tâm không cần dùng sức cũng bắt được, một tay đẩy cô ta ra xa.

Cô ta muốn nhào lên đánh nhau, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. “Vũ Nhi, không được quậy!”

Tay chân Nam Cung Vũ Nhi không dùng được, đá lung tung, liều mạng giãy khỏi sự khống chế của anh. “Cô ta không biết xấu hổ, dám quyến rũ anh, em muốn đánh chết nó!”

Uất Noãn Tâm chỉnh quần áo ngay ngắn lại, thản nhiên liếc nhìn bọn họ một cái. “Rất xin lỗi, đã làm phiền rồi! Hai người cứ từ từ nói chuyện đi.”

“Hồ ly tinh, không được đi! Đứng lại!”

“Noãn Tâm.....” Nam Cung Nghiêu giữ cô lại, nhưng tình hình trước mắt quá lộn xộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bỏ đi.

“Buông em ra..... buông em ra..... để em đánh chết nó.....” Nam Cung Vũ Nhi giống như một người đàn bà điêu ngoa điên khùng, cắn hận không thể bầm nát Uất Noãn Tâm ra.

“Em quậy đủ chưa hả!” Nam Cung Nghiêu không thể nhẫn nhịn được nữa, kéo cô ta vút lên ghế sofa.

Đầu tóc Nam Cung Vũ Nhi rối tung, không thể tin, cắn hận nhìn anh. “Anh dám ra tay em sao? Anh vì cô ta, dám ra tay với em sao?”

Nam Cung Nghiêu vì những tiếng thét chói tai của cô ta mà đầu óc muốn nổ tung, vốn không biết được mình ra tay mạnh như vậy, không tránh khỏi có hơi áy náy. “Xin lỗi em, anh không cố ý.....”

Nam Cung Vũ Nhi tức giận khóc. “Sao anh lại đối xử với em như vậy hả? Anh sao dám ở sau lưng em, vụng trộm với cô ta hả? Như vậy có công bằng với em không hả?”

Cô ta khóc lóc kể lể, như kim đâm đau nói tim Nam Cung Nghiêu. Anh biết mình không còn cách nào níu kéo nữa rồi, cứ như vậy chỉ thêm một mối, dứt khoát thẳng thắn, ngồi bên người cô. “Vũ Nhi, có một số lời anh đã muốn nói với em từ lâu rồi, nhưng sợ em bị tổn thương, cho nên vẫn luôn nhịn. Nhưng như vậy, càng không công bằng với em.”

“Đúng thật anh đã từng rất yêu em, nhưng anh biết chúng ta không thể ở bên nhau, cho nên anh vẫn luôn chạy trốn. Anh cho rằng, ngoại trừ em ra, đời này anh sẽ không thể yêu một người nào khác nữa, cho đến khi Uất Noãn Tâm xuất hiện.”

“Khoảng thời gian em về nước anh rất buồn rầu, không biết người trong lòng mình yêu thật sự là ai. Cứ cho rằng đó là em, nên vẫn luôn làm tổn thương đến cô ấy. Sau cùng, cô ấy trốn chạy anh, làm cho anh đau lòng muốn chết, mới biết người anh yêu thật sự là ai.”

“Mặc dù Đào Đào là ngoài ý muốn, nhưng từ sau khi con bé ra đời, anh vẫn rất cố gắng rất cố gắng thử yêu em thêm lần nữa như lúc trước, nhưng anh nhận thấy, anh làm không được. Em với anh, đã không còn thứ tình cảm kia nữa, mà là tình thân. Người anh yêu, là Uất Noãn Tâm.”

Tim của Nam Cung Vũ Nhi ngã thẳng xuống đáy vực, tay chân lạnh lẽo, giống như bị đóng băng, hai mắt mờ mịt đầy nước mắt nhìn anh. “Cho nên, anh định bỏ rơi em và Đào Đào sao?”

“Đó là chuyện làm cho anh đau đầu nhất hiện nay, anh không biết phải làm như thế nào.” Nam Cung Nghiêu buồn rầu, vì thế mất ngủ rất nhiều đêm. “Em và Đào Đào đều là người thân quan trọng nhất của anh, anh sẽ không bỏ rơi mẹ con em, nhưng không cách nào có thể yêu em!”

“Nếu như sau này em gặp được người đàn ông tốt hơn, anh sẽ chúc phúc em. Đào Đào, anh sẽ nuôi dạy con bé thật tốt. Nếu như người đàn ông đó không chịu chấp nhận Đào Đào, anh có thể.....”

“Bốp....” Một bạt tay tát vào mặt Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Vũ Nhi cảm hờn tức giận nhìn anh, ánh mắt như muốn chém anh ra làm trăm ngàn mảnh. Máu thù hận ở trong người dội vào nhau, từng chữ từng chữ một riết từ trong kẽ răng ra.

“Anh là người đàn ông ích kỷ nhất thế giới này, tôi hận anh! Cho dù tôi chết, tôi cũng không tha cho anh!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 278: Sao Anh Lại Đến Đây?

Uất Noãn Tâm đi xuống dưới lầu, bảo vệ trưng khuôn mặt vui sướng khi người khác gặp nạn, cười mờ ám với cô. Chỉ trong chốc lát như thế mà cô cảm thấy nói không nên lời, sao nào? Trên người mình tản ra mùi của kẻ thứ ba sao? Hay là cô cô tự nhiên trông giống kẻ thứ ba?

Ngẫm lại thôi quên đi, cần gì phải so đo với những người không có dính dáng gì đến mình.

Đi ra khỏi khu chung cư, trung tâm thành phố rất tấp nập, đèn neon lóa sáng, nhưng sôi nổi là bọn họ, để lại cho cô chỉ có lạnh băng. Ở thành phố này, cô gần như không có bạn bè, cũng không có người thân, cầm điện thoại trên tay từ đầu đến cuối, tìm không được người để xin ở nhờ, nói chi là trút bầu tâm sự.

Bé Thiên đột nhiên gọi điện thoại đến rót vào trái tim lạnh băng của cô một sự ấm áp.

“Ma ma, hôm nay sao mẹ không đến đón con, mẹ ở cùng pa pa phải không?”

“Ừ!”

“Thật không ó? Mẹ kêu pa pa nghe điện thoại đi.”

“Pa pa đang tắm.”

“Mẹ lừa gạt!”

“Thật mà! Đợi lát nữa mẹ kêu pa pa gọi điện thoại cho con được không?”

“Không cần đâu! Bé Thiên tin ma ma mà! Dì Lâm Mạt vẫn luôn ở cạnh bé Thiên, ma ma không cần lo lắng, vui vẻ ở bên cạnh pa pa được rồi. Bé Thiên sẽ giữ bí mật giúp ma ma, sẽ không nói cho dì Lâm Mạt biết đâu!”

Thằng nhóc quý này.....cứ luôn muốn cô và Nam Cung Nghiêu hòa thuận nhau!

Uất Noãn Tâm buồn cười, lại chua xót, hôm tạm biệt Bé Thiên. Nói với chính mình phải kiên cường, vì bé Thiên, không được khóc. Đang đi về phía trước, định tìm một khách sạn ở tạm. Thì di động đổ chuông, là Nam Cung Nghiêu.

Cô do dự vài giây, cúp máy, hơn nữa còn khóa máy luôn, không muốn anh ta tìm được mình từ hệ thống định vị.

.....

Hôm sau. Chưa đến bảy giờ, Uất Noãn Tâm vội vàng chạy đến viện an dưỡng quân đội, Ngũ Chấn Quốc đang đợi cô.

Cô gật đầu chào hỏi, tự giác xếp chân. Trong tình hình không có bất kỳ công cụ trợ giúp nào, dùng tốc độ nhanh nhất, gấp tãm chân thành hình lập phương ngay ngắn.

Trong mắt Ngũ Chấn Quốc có hơi kinh ngạc, nhưng nhìn thấy ánh mắt của cô đỏ lên giống con thỏ, có lẽ cũng biết được nguyên nhân. Cũng không nói gì, đi thẳng ra ngoài.

Có vết xe đổ lần rước, lần này lúc Ngũ Chấn Quốc đánh thái cực quyền, cô nhìn rất kỹ. Lúc mình đánh, cũng vô cùng nghiêm túc, sợ làm sai một động tác.

Tiếc rằng Ngũ Chấn Quốc đang chinh cô, moi móc, chê cô không đủ tiêu chuẩn, lại phạt cô chạy quanh sân.

Uất Noãn Tâm chạy hết mười lăm vòng, thoi thóp, bữa sáng vẫn như cũ nôn như điên, sau đó tiếp tục đọc < >. Nhưng Ngũ Chấn Quốc chê không đủ, còn bắt cô làm cơm.

Nồi niêu trong quân đội là vài bộ nồi gia dụng bình thường, nhưng Uất Noãn Tâm nhắc cũng nhắc không lên, lúc xào đảo qua lại, tay còn bị bỏng vài lần. Đôi bàn tay chỗ đỏ chỗ sưng, không có chỗ nào nguyên vẹn, vô cùng thâm.

Khó khăn lắm mới làm xong được hai món xào một món canh, Ngũ Chấn Quốc chê cơm canh khó ăn, không để cho cô chút mặt mũi nào.

Lần đầu tiên Uất Noãn Tâm thật sự cảm thấy ông đang cố ý chinh cô, cô làm cơm năm năm, cho rằng tay nghề của mình đã không tệ, ông nhận định một cách rõ ràng, chỉ cần thứ cô làm, đều không tốt, đều là lỗi! Vậy cô chính là lỗi.

Ngũ Chấn Quốc lạnh nhạt nhìn cô hỏi: “Sao nào? Mới có hai ngày đã chịu không nổi sao?”

“Không có ạ! Cháu vẫn có thể kiên trì được.”

“Đừng cố chấp, cho dù cô có cố gắng nửa tháng, chưa hẳn tôi sẽ đồng ý.”

“Cháu biết! Cháu chưa từng hy vọng ông có thể đồng ý.”

Ngược lại ông có chút ngạc nhiên, nếu cô ta đã sớm biết như vậy, tại sao còn đồng ý?

Uất Noãn Tâm nhìn ra được sự nghi ngờ của ông, giải thích: “Mấy năm nay, Ngũ Liên vẫn luôn nỗ lực vì cháu, còn cháu có rất ít cơ hội vì anh ấy

làm chuyện gì đó. Nếu như ngay cả chút cực khổ này cũng không vượt qua được, chứng minh cháu không có lòng muốn ở bên anh ấy. Nhưng cháu có một lòng quyết tâm vững mạnh, cho dù có khổ có uất ức, cháu cũng muốn ở bên anh ấy.”

Tuy rằng cô vẫn luôn nở nụ cười bình thản, nhưng giọng điệu dứt khoát không dễ dàng bỏ qua, mang đến cho Ngũ Chấn Quốc một chút rung động.

Có thể quyết tâm như vậy, quả thật cũng khiến ông khâm phục. Lo lắng chính là, mục đích của cô ta không phải Ngũ Liên, mà là cả gia tộc Ngũ thị, ông quyết không cho phép chuyện này xảy ra.

.....

Lại sống qua được một ngày, Uất Noãn Tâm kéo tấm thân cực kỳ mệt mỏi đi ra khỏi trại an dưỡng, đang suy nghĩ phải đi đâu. Một người đàn ông mặc đồ công sở chặn đường đi của cô. “Phu nhân, cậu chủ mời cô lên xe.”

Phu nhân?

Uất Noãn Tâm quay đầu lại, cách đó mười met dưới bóng cây có một chiếc xe nhìn quen mắt đang đậu ở trên đường.

Không phải là Nam Cung Nghiêu chứ?

Cô đi ba bước rút thảnh hai bước qua bên đó, vừa mở cửa xe liền thét lên. “Sao anh lại đến đây hả? Lỡ như bị cấp dưới của tư lệnh nhìn thấy thì sao? Muốn hại chết tôi sao?”

Nam Cung Nghiêu ung dung bình thản nâng mí mắt lên, hờn hờ trả lời một câu. “Cho nên anh đã đậu ở trước cửa không phải sao?”

Cô không biết nói gì luôn.

Ở đây cách cửa chính nhiều nhất là năm mươi met, anh cho rằng quân nhân đều là người mù sao?

“Lên xe!”

“Tôi không cần! Anh mau đi đi!”

“Nếu như anh vẫn cứ theo em, hẳn là sẽ làm cho nhiều người chú ý đến lắm nhỉ?”

“.....” Dám hy hiệp cô!

Được rồi! Cô đúng thật rất nhu nhược để bị anh uy hiếp.

Thắt lưng buộc bụng ngồi vào xe, cười ngượng vài tiếng. “Lái xe, mau lái xe!”

“Sao anh lại tìm được đến đây? Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Nhớ em có được tính là có chuyện không?”

Cô không nể nang gì liếc nhìn anh, cười khàn hai tiếng. “Có chuyện nói ra, không có chuyện thì đứng ở con đường phía trước cho tôi xuống.”

“Dẫn em đến một chỗ.”

“Tôi không đi!”

“Từ chối một cách dứt khoát đến vậy sao?” Quá không cho anh chút mặt mũi rồi nhỉ? Tốt xấu gì tối hôm qua anh cũng cho cô ở nhờ một khoảng thời gian ngắn, còn tự mình bôi thuốc giúp cô mà!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 279: Không Muốn Làm Kẻ Thứ Ba

“Bằng không thì sao?” Uất Noãn Tâm nhú lông mày hỏi ngược lại.
“Anh có thể dẫn tôi đến nơi nào chứ?”

“Nếu như trong lòng em anh là người không đáng tin đến vậy, hôm qua tại sao còn nhờ anh giúp chứ?”

“Tôi chỉ lo lắng bé Thiên gọi điện thoại đến thôi.”

“Em chắc chắn chỉ nghĩ vậy thôi, chứ không có ý nghĩ muốn gặp anh sao?”

Uất Noãn Tâm bực bội, hết chưa vậy hả?

“Lúc trước sao tôi lại không biết, anh là người tự kỷ đến mức này nhỉ. Rất nhiều người phụ nữ muốn có được anh, nhưng chắc chắn không bao gồm tôi trong đó đâu.”

“Đúng là rất nhiều. Nhưng người anh muốn, chỉ có một mình em. Những người phụ nữ khác với anh mà nói, không là gì cả!”

Cô giống như vừa nghe được một câu chuyện nực cười, chế giễu lại. “Kể cả Nam Cung Vũ Nhi sao?”

“Em ấy không giống, em ấy là người thân của anh!”

Uất Noãn Tâm cảm thấy buồn cười, trong mắt lộ ra sự châm chọc. “Cô ta là người thân của anh, cũng là mẹ của con gái anh!”

“Về chuyện này, anh không biết phải giải thích với em như thế nào.”

“Cho dù anh muốn giải thích, tôi cũng không muốn nghe. Những chuyện liên quan đến các người, không có một chút dính dáng gì đến tôi!”

Nam Cung Nghiêu biết lúc cô giận chẳng nghe lọt vào tai chữ nào, dứt khoát không nói nhiều, bảo tài xế lái xe.

Hai người im lặng suốt cả đoạn đường, cho đến khi đến một phòng khám chữa bệnh, Uất Noãn Tâm xuống xe. “Tại sao dẫn tôi đến đây chứ?”

“Ngày hôm qua chỉ bằng bó qua loa thôi, anh lo lắng sẽ để lại di chứng. Cho nên đã đi hỏi thăm, biết được ở đây có nhân tài ẩn dật, nên đã dẫn em qua đây. Đừng thấy ở đây chỉ là một phòng khám nhỏ bé, hai bác sĩ chỉnh hình và chuyên khoa ngoại đều là chuyên gia hàng đầu của Đài Loan đó.”

“Làm gì nghiêm trọng đến vậy chứ! Chỉ bị thương ngoài da thôi mà.”

“Lúc còn trẻ, chuyện gì cũng cảm thấy không sao, đến già mới biết hối hận.”

Cô mỉm cười. “Anh từ lúc nào hiểu được những chuyện này chứ?”

“Sau khi Đào Đào ra đời.” Nam Cung Nghiêu băng quơ cho qua, dùng tay đẩy cô đi về phía trước. “Cứ coi vì bé Thiên đi, chăm sóc mình thật tốt, đừng để lại một chút bệnh tật nào.”

Lúc đầu Uất Noãn Tâm tưởng rằng vừa bước vào, thì sẽ thấy mấy vị bác sĩ đứng xếp hàng ngay ngắn, ánh mắt mong chờ nhìn hai người họ, nhưng không nghĩ đến sẽ như thế này. Con đường nhỏ hẹp đứng chật cứng bệnh nhân, trong tai đều toàn là tiếng khóc của trẻ con, đàn ông phụ nữ cãi nhau, đầu sắp sửa nổi banh ra.

Khó tránh khỏi cười nhạo. “Tổng tài to lớn, sao anh không sử dụng đặc quyền hử?”

Anh hỏi ngược lại. “Em muốn anh dùng sao?”

“Không có! Chỉ hơi cảm thấy bất ngờ.”

“Anh biết em không thích, cho nên mới đến đây như một người bình thường. Chuyên gia ở đây rất trong sạch và cao thượng, cho dù dùng quyền lực bắt bọn họ chữa bệnh trước cho em, e rằng trong lòng sẽ không tình nguyện, sẽ không hết lòng chữa trị đâu.”

“Thì ra anh cũng biết nói một câu ‘lòng người’ này nhỉ?”

“Lúc trước không biết, nhưng cứ có liên quan đến em, anh đều suy nghĩ thật kỹ lưỡng. Chỉ cần bọn họ có thể hết lòng chữa khỏi vết thương cho em, đợi hơn hai tiếng nữa, cũng không đáng là gì.”

Anh dùng giọng điệu hết sức bình thản nhất nói ra câu này, đối với Uất Noãn Tâm mà nói, lại là một sự rung động lớn. Lúc trước cô không dám tin, người kiêu ngạo như Nam Cung Nghiêu, có thể vì một người con gái mà chấp nhận làm ‘người bình thường’, cất hết mọi thủ đoạn anh có, bỏ xuống thân phận hãnh diện của mình.

Đáng tiếc, cảm động thì cảm động, nhưng tất cả đã quá muộn màng rồi!

Hai người nói chuyện phiếm cãi nhau câu được câu không, khó khăn lắm mới đến lượt Uất Noãn Tâm, cái cổ mỗi một rã rời. Nam Cung Nghiêu đứng ngoài cửa đợi, cô đi vào, bị hai người bác sĩ già đè trên giường, cái cổ, miệng vết thương, đủ mọi tra tấn, kêu gào không ngừng.

Lúc đi ra ngoài, vịn vào vách tường, bước chân trống rỗng, nước mắt rưng rưng.

Nam Cung Nghiêu vội đỡ cô. “Sao rồi?”

Cô chỉ đứng trong gió ngổn ngang thốt ra một chữ, “đau!”, có cảm giác giống như một cái máy bị người ta tháo rời ra, hủy thành linh kiện, rồi lắp ráp vào lại lần nữa. Mặc dù có thể cử động, nhưng bên trong đều tán loạn hết lên, sắp vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Vừa lên xe là ngủ ngay lập tức, mơ màng bị Nam Cung Nghiêu gọi dậy.

“Đến rồi, em đừng ngủ nữa!”

Cô dụi mắt, sợ chạm đến miệng vết thương, cẩn thận đứng lên, lại kinh ngạc nhận thấy, cơ thể không còn đau nữa, thử cử động tay chân một chút, cũng không còn cảm giác. Không ngờ người chuyên gia cũng quá trâu bò rồi, nhanh như vậy đã có hiệu quả! Xem ra Nam Cung Nghiêu tìm đúng nơi rồi! Nên cô tạm thời tha cho anh đã ‘bắt cóc’ cô!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, biết được đây là một khu chung cư xa lạ.

“Đây là đâu? Không phải lại là nhà anh chứ?”

Anh ngẫm thừa nhận.

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu căn nhà hả? Lúc trước đều dùng để nuôi tình nhân phải không?”

“Anh không có thói quen đó!”

Lúc trước đúng thật anh có không ít phụ nữ, nhưng chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lý thôi, thường chỉ lên giường có một lần, thì đã dứt khoát cắt đứt quan hệ rồi. Ngay cả một tuần còn không tới, nói chi nuôi những người phụ nữ bên người chứ!

Nếu như anh nói cô biết, sáu năm qua anh ngay cả một người phụ nữ cũng không tìm, toàn dựa vào ‘người yêu trái phải’ của mình để sống qua

ngày, cô có cảm động không nhỉ?

Tưởng tượng, cô sẽ bày ra vẻ mặt xem thường, nói những chuyện đó không liên quan đến cô!

Cho nên, không nói thì hay hơn, hơn nữa đó cũng không phải là chuyện hay ho gì!

“Anh chắc chắn, hôm nay Nam Cung Vũ Nhi sẽ không đến giết, mắng tôi là hồ ly tinh lần nữa chứ?”

Anh nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của cô, không lên tiếng.

“Cám ơn ý tốt của anh! Nhưng tôi không muốn bị người khác coi mình là ‘kẻ thứ ba’!”

“Em không phải là kẻ thứ ba, chúng ta chưa ly hôn!” Nam Cung Nghiêu khẽ thở dài, nghiêm túc nhìn cô nói: “Hôm qua anh đã nói rõ ràng với Vũ Nhi rồi, anh đã từng yêu em ấy, nhưng bây giờ người anh yêu là em!”

“Lúc trước anh yêu cô ta đến vậy, còn có thể thay đổi. Tôi làm sao có thể tin, tình yêu của anh dành cho tôi sẽ không thay đổi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 280: Nhất Định Không Buông Tay

Nam Cung Nghiêu sốt ruột, anh đã đợi cô sáu năm rồi, cũng đã đủ chứng minh lòng quyết tâm rồi, làm sao có thể thay đổi chứ!

“Nếu như em không tin, anh có thể bảo đảm với em, anh.....”

“Lời thề của đàn ông so với lời nói dối chẳng có gì khác nhau!”

“Em không tin anh sao?”

Cô bùi ngùi. “Tin hay không tin, có khác nhau sao? Quá muộn màng rồi! Anh không thể vứt bỏ cô ta và Đào Đào, cũng giống như tôi không thể vứt bỏ Ngũ Liên vậy... Tình yêu không phải chỉ là chuyện của hai người, có nhiều lúc, dính dáng đến quá nhiều người, không phải mình muốn là được. Chúng ta không thể chỉ nghĩ cho mình, như vậy quá ích kỷ!”

Cô ngồi ở trong màn đêm đen kịt, nhìn con người màu lam của anh vì sốt ruột mà có hơi đục ngầu, từ chữ từng câu. “Tôi làm không được, anh cũng làm không được!”

Nam Cung Nghiêu im lặng rất lâu.

Những lời cô nói, không phải anh chưa từng lo lắng đến, cho nên anh không thể cãi lại.

Nắm tay, khàn giọng lắm bầm. “Anh không muốn vì bất cứ người nào khác mà mất đi em, như vậy quá không công bằng với chúng ta!”

“Trên thế giới này vốn không có chuyện công bằng một cách tuyệt đối, đặc biệt là chuyện tình cảm. Không phải chúng ta cũng không công bằng với người khác sao?” Cô nhún vai. “Thôi quên đi, những chuyện này, nói nhiều chỉ vô ích, không thể nào thay đổi được sự thật. Cảm ơn anh đã có lòng tốt cho tôi ở nhờ, nhưng tôi không cách nào đón nhận được, tạm biệt!”

Nam Cung Nghiêu giữ tay cô lại, nhíu lông mày. “Ngay cả giúp đỡ với danh nghĩa bạn bè, em cũng muốn từ chối sao?”

“Những chuyện đã qua, đã ấn định sẵn chúng ta không có cách nào làm bạn được, anh cũng hiểu rõ điều này mà.” Nói xong câu đó cô mỉm cười nhẹ, mở cửa xuống xa.

Mắt Nam Cung Nghiêu dõi theo bóng lưng rời khỏi của cô, càng ngày càng xa, sắp hòa vào bóng đêm đen tối, cũng giống như sắp biến mất trong cuộc đời anh. Trong lồng ngực có một nỗi lo lắng và luyến tiếc va đập mạnh mẽ với nhau, anh biết chính mình không thể nào từ bỏ cô như vậy được.

Anh lao xuống xe, giữ chặt cô lại, trong lúc cô kinh ngạc, tha thiết kéo cô vào trong lòng.

Cô sững người, có hơi chống cự lại. “Đừng.....như vậy.....”

Tình cảm của anh dâng trào quá mãnh liệt, giống như một trận mưa to gió lớn đột ngột đánh úp, sóng to gió lớn, cuốn cả người cô vào trong dòng xoáy, không thể nào thoát khỏi. Cũng.....không chịu nổi.....

Sức của anh gần như kéo cả người cô nhập vào trong cơ thể mình, cánh tay siết chặt, run sợ. Tuyên bố một cách bá đạo và rõ ràng ở bên tai cô. “Cho dù ích kỷ, anh cũng không bao giờ buông tay.”

Vì cô, anh cam tâm tình nguyện từ bỏ mọi thứ, cho dù phải trở thành kẻ thù của cả thế giới, anh cũng không ngại!

.....

Cuối cùng, Uất Noãn Tâm cũng không ở lại, tìm một khách sạn ở gần đó, ở tạm một đêm. Trời còn chưa sáng, đã vội vàng chạy đến viện an dưỡng. Hôm nay Ngũ Chấn Quốc còn nghiêm khắc hơn mọi hôm, vẻ mặt vẫn luôn cực kỳ khó coi, có nhiều lúc Uất Noãn Tâm cảm thấy ông ấy đang trút giận lên người mình, giống như cô đã phạm lỗi không cách nào bù đắp lại được!

Chẳng lẽ, hôm qua Nam Cung Nghiêu đón cô, bị ông ấy nhìn thấy rồi sao?

Cô rất lo lắng mà đoán mò, có đúng là nguyên nhân làm cho mình hôm nay chịu tra tấn khổ sở.

Miệng Ngũ Chấn Quốc không nói, trong lòng lại rõ như gương. Ở trước mắt ông, còn dám qua lại với chồng trước, rõ ràng muốn tìm cái chết, tưởng tư lệnh như ông đây hiền lành à?

Tập thể dục buổi sáng, tùy tiện tìm một lý do phạt cô chạy hai mươi vòng, sau đó đánh lại thái cực quyền. Mỗi động tác chỉ cần sai một chút, thì sẽ không kiêng dè gì đánh cô một gậy, Uất Noãn Tâm suýt chút bị đánh đến bật khóc, nước mắt cứ lượn vòng trong khóe mắt.

Mệt đến nổi nhấc không nổi thắt lưng, vừa mới xoay người qua phải, thì một gậy tàn nhẫn đánh thẳng lên ngón tay cô, vết thương mới vết thương cũ chồng lên nhau, Uất Noãn Tâm đau đến mức khóc không ra nước mắt, chịu đựng quá lâu nước mắt rơi xuống như bão táp.

“Khóc gì mà khóc! Lau sạch nước mắt cho tôi, tiếp tục đánh!”

Cơ đau buốt làm cho cô ngay cả nhấc cánh tay cũng nhấc không nổi, mắt thấy một gậy nữa sắp sửa đến, phía sau đột nhiên vang lên tiếng tức giận khiếp sợ. “Ông nội, dừng tay lại!”

Ngũ Liên vội vàng chạy đến, hất cây ba-toong của Ngũ Chấn Quốc ra. Do bỗng nhiên quá dùng sức, Ngũ Chấn Quốc lùi về sau mấy bước, suýt chút ngã quỵ xuống. Tức giận không nguôi, nó vì dám vì một người đàn bà, mà bất hiếu như vậy sao? Nó còn là đứa cháu ngoan của ông không hả?

Người đàn bà này, vốn là một kẻ hồng nhan họa thủy tâm địa rắn rết, mục đích muốn châm ngòi để hai ông cháu bất hòa mà!

Ngũ Liên vội đỡ lấy Uất Noãn Tâm, cô giống như một áng mây mỏng, ngã vào trong lòng anh. Nhẹ bồng, không hề có sức nặng, nhìn thấy hai tay cô bị tróc thịt bong da, khuôn mặt nhỏ nhắn thì xanh xao. Anh tức giận, đau lòng, hay mắt đỏ hoe.

Nếu như người ra tay không phải là ông nội anh, anh nhất định sẽ giết người đó!

Anh cắn răng hỏi. “Ông nội, ông đã làm gì cô ấy hả?”

Vẻ mặt Ngũ Chấn Quốc xem thường. Lúc này còn ngon lành, bây giờ lại giả vờ yếu đuối, dễ tiện mà!

“Lúc cô ta khóc lóc kể lể với cháu, không phải đã nói hết với cháu rồi sao?”

“Noãn Tâm không nói gì với cháu hết! Nếu như cháu biết, cháu nhất định sẽ không để cô ấy ở đây chịu khổ. Sao ông lại tàn nhẫn với cô ấy như vậy chứ?”

“Chính cô ta đồng ý chấp nhận thử thách, ông không có ép cô ta.”

“Nhưng.....”

“Ngũ Liên.....” Uất Noãn Tâm kéo anh lại, yếu ớt lắc đầu, nở một nụ cười. “Đừng nói nữa, do em tự nguyện, em không sao!”

“Em đã bị thương đến như vậy, còn cố chấp!”

“Em không sao thật mà.....”

“Ông nội, cháu tôn trọng ông, khâm phục ông, nhưng tất cả những gì ông đối xử với Noãn Tâm, làm cho tim cháu rất nguội lạnh. Cháu thực sự rất muốn ông có thể đồng ý, nhưng cho dù ông không đồng ý, cháu cũng sẽ kết hôn với Noãn Tâm! Nếu ông còn xem cháu là cháu của ông, xin ông hãy ngừng tra tấn cô ấy, nếu không ông sẽ mất đi đứa cháu duy nhất này!”

Tàn nhẫn bỏ lại những lời này, Ngũ Liên bế Uất Noãn Tâm dậy, đầu không quay lại mà bỏ đi.

Ngũ Chấn Quốc tức đến nỗi run cầm cập, tầm mắt tối đen, suýt chút nữa ngất xỉu.

Vì đứa cháu bảo bối này, ông gần như dốc hết tất cả tâm huyết của mình. Tất cả mọi chuyện, cũng chỉ vì ông không muốn nó bị tổn thương. Nhưng nghe xem nó nói gì hả? Ông vì nó làm nhiều chuyện như vậy, lại trở thành một người xấu tội ác tà rời, nó thậm chí còn lấy cắt đứt quan hệ ra uy hiếp mình!

Kêu ông làm sao không thất vọng, không tức giận!

Ông chinh chiến nửa đời, đổ máu đổ mồ hôi không rơi nước mắt, nhưng lần đầu tiên, lại rơi nước mắt.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 281: Từng Là Kẻ Ăn Chơi

“Thả em xuống, em không sao, thật đó.....” Uất Noãn Tâm giãy dựa suốt quãng đường đi. “Anh lúc nãy nói nặng lời với ông như vậy, ông nhất định rất đau lòng, mau chóng quay trở về xin lỗi ông đi.”

“Ông đối xử em như vậy, sao không nghĩ đến anh cũng đau lòng hả? Lần này, là ông sai, anh nhất quyết không xin lỗi!” Thái độ của Ngũ Liên cương quyết.

“Tư lệnh vì lo cho anh thôi.”

“Nhưng ông cũng không thể lấy danh nghĩa lo cho anh mà làm tổn thương đến người anh quan tâm nhất!” Ngũ Liên thở dài, đau lòng hơn cả tức giận, anh không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này. “Đừng nói nữa, anh đưa em đến bệnh viện.”

Lại đến bệnh viện sao? Mấy ngày nay ra vào quá thường xuyên, Uất Noãn Tâm vừa nghĩ đến bệnh viện là buồn nôn, mặt nhăn như khi. “Không cần đến bệnh viện có được không? Về nhà nghỉ ngơi vài bữa là được rồi.”

“Không được! Em xem tay em đi, chẳng lẽ em muốn cắt bỏ chúng sao?” Lúc cô chăm sóc người khác thì dốc hết lòng, còn với mình, lại giống y như người ngu đần, bị thương đến như vậy cũng không thèm chăm sóc, khiến anh thật đau đầu, lại càng đau lòng.

Phản đối bị bác bỏ, muốn chống án lần nữa cũng không được, Uất Noãn Tâm đành ngoan ngoãn im miệng. Đến bệnh viện, bôi thuốc, băng bó,

truyền nước biển. Chịu đủ mọi tra tấn, mới biết được thì ra được nghỉ ngơi là một chuyện thoải mái biết bao nhiêu.

Giường bệnh ở phòng cao cấp sạch sẽ mềm mại, giống y như ngủ trên đám mây vậy, mắt cũng lười mở ra. Ngũ Liên nói chuyện với cô, cũng nhắm mắt trả lời câu có câu không.

“Em xem em kìa, giống như không ngủ cả tháng vậy.”

“Gần như vậy.....”

“Cảm giác như thế nào? Tay còn đau không? Có cần gọi bác sĩ không?”

“Không cần đâu, bây giờ em chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.”

“Được rồi! Anh ở bên cạnh em.” Ngũ Liên không hề lên tiếng, im lặng ngồi ở bên cạnh.

Uất Noãn Tâm ngủ một giấc thật dài, lúc tỉnh dậy, đường chân trời đã hiện lên ánh hoàng hôn. Gân cốt cả người đều dễ chịu, lười biếng duỗi thẳng lưng, ngáp một cái. “Mấy giờ rồi?”

“Năm giờ.”

“Em ngủ lâu đến vậy à.....”

“Ừ! Giống y như heo, ngay cả lúc rút kim truyền cũng không biết, anh còn thử xem em còn thở không nữa đó.”

“Làm gì nói quá lên vậy!”

Ngũ Liên nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến giờ uống thuốc rồi, nên bảo y tá đến. Cô y tá nhỏ có lẽ vừa tốt nghiệp không lâu, vừa thấy Ngũ Liên, xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Đưa thuốc cho Uất Noãn Tâm, ánh mắt lại liếc trộm anh.

Lúc đi, vẻ mặt còn luyến tiếc, cho đến khi Ngũ Liên đóng sầm cửa trước mặt cô ấy.

Uất Noãn Tâm chọc ghẹo. “Sức hấp dẫn vẫn không giảm nha!”

“Tất nhiên rồi! Anh bây giờ vẫn còn là người đàn ông kim cương độc thân số một tại Đài Loan! Liên tục mười năm liền!”

Nhìn dáng vẻ anh đặc ý chưa kìa! Cũng không ngại ngừng gì khoe khoang, giống y như đứa trẻ.

Ngũ Liên “ý” một tiếng. “Em nói nhưng lời này cũng không có chút ghen tỵ nào vậy? Có người ngắm nghía bạn trai em, em không ghen sao?”

“Em như vậy không phải là do em tin tưởng anh sao?”

Mặc dù giọng điệu trêu đùa, nhưng lại là những lời thật lòng. Người đàn ông đa tình một khi hết lòng, thì càng si tình hơn những người đàn ông bình thường khác. Dù sao cũng chơi bởi nhiều năm, bao nhiêu loại oanh yến đều đã thưởng thức hết, cũng nhìn thấy hết, là thật lòng đưa ra quyết định! Người phụ nữ có đẹp hơn, cũng không chớp mắt dù chỉ một cái.

Ngũ Liên không vui. “Sao anh không cảm thấy như vậy?”

“Cảnh đàn bà ghen ăn tức ở anh cũng thấy qua nhiều rồi, không thấy phiền phức sao?”

“Những người phụ nữ bình thường khác có thể so với em sao? Anh thích em ghen tức với người phụ nữ khác, tốt nhất là vì anh vùng lên.”

Cô bĩu môi. “Thật ngây thơ!”

“Anh ngây thơ vậy đó, không phải người nào đó còn thích đó sao?”

Uất Noãn Tâm hết nói, tên này ngay cả đuôi cũng muốn mọc cánh bay lên trời sao? Lúc đó cô không nên bày tỏ với anh, đúng là tự tìm phiền phức mà!

Hai người tranh cãi một trận, sắc mặt Ngũ Liên đột nhiên nghiêm túc, cầm tay cô, rất nghiêm túc hỏi cô. “Em có trách anh không? Tất cả đều do anh, nên mới bị thương.”

“Đồ ngốc à! So với những gì anh làm cho em, những điều này đáng là gì chứ.”

“Nhưng anh chỉ muốn em được vui vẻ, không cần phải vì anh mà làm bất cứ điều gì, anh đối xử tốt với em là đủ rồi.”

“Tình cảm chỉ một bên cho không, sẽ không lâu dài, hơn nữa làm như vậy em sẽ rất áy náy. Nếu đã quyết tâm ở bên nhau, vậy bất kể có khó khăn gì, thì hai người cũng phải cùng nhau vượt qua, không phải sao? Đau khổ, sẽ làm cho chúng ta càng ngày càng dựa vào nhau, gắn bó chặt chẽ với nhau.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng anh vẫn rất đau lòng....”

“Những vết thương ngoài da này, nghỉ ngơi hai ba ngày sẽ khỏi hẳn thôi. Trên người không có chút vết thương nào, làm sao có tư cách trở thành cháu dâu của tư lệnh.”

Ngũ Liên bị cô chọc cười, chỉ là nụ cười này hơi bất đắc dĩ. Hôn lên tay cô. “Cám ơn em, đã đồng ý ở bên anh.”

“Đó là vì em muốn ở bên cạnh anh mà! Nếu như anh nghĩ đến cho tương lai của chúng ta, đồng ý với em một chuyện, được không?”

“Em muốn nói, ngày mai em muốn tiếp tục quay lại chịu ‘thử thách’ của ông anh sao?” Ngũ Liên lắc đầu. “Điều gì anh cũng có thể đồng ý với em,

ngoài chuyện này, anh không thể trơ mắt nhìn em bị thương. Cưới em là quyết định của anh, không cần ông phải đồng ý.”

“Đúng là không cần, nhưng ông là người thân quan trọng nhất của anh, em hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của ông, đây mới là cuộc hôn nhân em mong muốn. Em đã quyết định, xin anh hãy đồng ý với em đi, được không?”

Ánh mắt của cô quá thành khẩn, làm tan rã lòng kiên quyết của anh. Ngoài trừ đồng ý, anh còn có thể nói gì đây? Trước giờ anh không cách nào từ chối bất kỳ yêu cầu nào của cô.

“Được rồi! Anh đồng ý với em! Nhưng em cũng phải hứa với anh, phải chăm sóc mình thật tốt, không được cố chấp. Còn nữa, phải ở lại bệnh viện thêm một ngày. Với tình như bây giờ của em mà quay trở về, anh không yên tâm.”

“Nhưng.....”

Ngũ Liên đưa ngón tay lên để ở môi cô. “Đây là giới hạn cuối cùng của anh rồi!”

Cô đành gật đầu.

Anh thưởng cho cô một cái xoa đầu. “Đây mới là bảo bối ngoan của anh! Muốn ăn gì không? Anh đi mua! Cháo được không?”

“Vâng!”

Ngũ Liên vừa đứng dậy, điện thoại đổ chuông. Nhìn thấy số điện thoại hiện thị, anh do dự nhú lông mày lại, mới kết nối cuộc gọi, bên kia vang lên giọng lo lắng của chú Đức. “Tư lệnh bị trúng gió rồi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 282: Anh Đến Thăm Bệnh

Ngũ Chấn Quốc bị kích động, buổi chiều hôm đó bị đột quy. Quân y (bác sĩ trong quân đội) cẩn thận giúp ông kiểm tra sức khỏe, mặc dù tính mạng không nguy hiểm, nhưng khi nào có thể khỏi hẳn, vẫn còn là một ẩn số. Ngũ Liên và Uất Noãn Tâm vẫn một mực ở bên cạnh chăm sóc ông.

Buổi sáng vẻ mặt còn khỏe khắn, uy nghiêm lạnh lùng, mà giờ phút này lại chỉ là một ông lão gần đất xa trời, thể lương không còn sức lực nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh, miệng méo xẹo, nhìn thấy cảnh đó làm cho Uất Noãn Tâm khó chịu. Không khỏi thở dài số phận thật tàn nhẫn, sinh mạng thật yếu ớt mà.

Ông quá hiếu thắng, quá dứt khoát, nhiều lúc ở cùng với ông, cô gần như quên mất ông là người đã già. Cho đến giờ phút này, mới biết được bên trong dáng người quân nhân sắt thép này, sớm muộn gì cũng bị thời gian ăn mòn, còn lại chỉ là một thể xác tiều tụy thôi.

Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng buồn, không nén nổi hai mắt đỏ hoe.

Ngũ Liên vẫn quay lưng về phía cô, không nói lời nào, cô không dám nhìn vẻ mặt của anh.

Anh đột nhiên xông ra ngoài, Uất Noãn Tâm đuổi theo đến hành lang, đứng ở phía sau cách anh vài bước, có thể dễ dàng cảm nhận được nỗi đau của anh.

Sống lưng của anh thẳng tắp, bả vai có hơi co rúm lại, cô biết, anh đang khóc, lại không cách nào an ủi anh. Có lẽ nhưng lúc như thế này, không

làm phiền anh mới là cách tốt nhất.

Rất lâu sau đó, cô mới từ từ đi đến, tay vừa mới đặt lên bờ vai của anh, anh đột nhiên quay đầu lại, ôm chặt lấy cô, khóc lóc giống như một đứa trẻ. “Đều là lỗi của anh.....anh không nên nói những lời như vậy.....nếu như ông nội xảy ra chuyện.....anh không biết phải làm sao nữa.....anh là đồ khốn mà!”

Uất Noãn Tâm xoa nhẹ lưng anh, để mặc cho anh khóc. Trái tim co chặt lại, rất đau.

Ngẩn ngơ nhớ đến buổi hoàng hôn ngày mẹ bị đưa vào trong phòng cấp cứu, một mình ngồi cuộn tròn ở một góc mà khóc rống, bên người không có ai an ủi.

Nỗi sợ hãi mất đi người thân, tự trách, cô có thể hiểu được.

Khóc hết nước mắt, Ngũ Liên suy sụp ngồi xuống băng ghế dài, lặng lẽ nhìn cửa phòng. “Người anh từ nhỏ tôn sùng nhất, chỉ có một người, chính là ông nội! Ông tham gia rất nhiều cuộc chiến, mỗi lần trở về, luôn bị thương khắp người, nhưng vẫn mỉm cười ôm anh, nói nhìn thấy anh sẽ không đau nữa.”

“Rồi dần dần, anh cũng cho rằng, anh hùng đều không sợ đau, bởi vì họ đều có cơ thể sắt thép. Mãi mãi không biết đau, không biết khóc, không biết vấp ngã. Anh luôn không kiêng dè gì gặp chuyện rắc rối, bởi vì có ông nội, anh không sợ gì cả. Nhưng bây giờ mới biết, ông cũng là một người lớn tuổi, ông cần anh quan tâm. Nhưng anh vẫn xem nhẹ điều này, hối hận.....không kịp nữa rồi.....”

“Anh đừng nghĩ như vậy, không phải bác sĩ đã nói, tính mạng của ông không nguy hiểm, có lẽ vượt qua khoảng thời gian này sẽ khỏi hẳn. Anh vẫn còn thời gian để bù đắp, hiếu kính ông mà. Điều bây giờ anh cần làm,

làm phải mạnh mẽ hơn so với bình thường! Ông nhất định sẽ khỏe thôi, tin em đi!”

Uất Noãn Tâm nắm chặt bàn tay lạnh như băng của anh, truyền hơi ấm của cô đến người anh.

“Chuyện công ty, tạm thời anh muốn lo nữa, chỉ muốn ở bên ông thật nhiều thôi!”

“Nhưng không phải anh nói, gần đây công ty có rất nhiều rắc rối lớn sao? Anh không thể ở bỏ đi ngay giờ phút quan trọng. Dù sao em cũng đã xin nghỉ phép nửa tháng, để em chăm sóc ông đi! Lúc trước em từng làm tình nguyện ở bệnh viện, biết phải chăm sóc ông như thế nào.”

“Nhưng mà.....như vậy em quá vất vả rồi, là lỗi của anh, không nên để cho em gánh.”

“Không lẽ giữa chúng ta, còn phải tính toán với nhau sao? Ông cũng là người thân của em, hãy để em tỏ lòng hiếu kính với ông một chút, được không?”

Ngũ Liên cảm động đến không biết nói gì, ôm cô vào trong lòng, nước mắt nói: “Gặp được em, là hạnh phúc lớn nhất trong đời anh.”

.....

Uất Noãn Tâm gánh hết tất cả trách nhiệm chăm sóc Ngũ Chấn quốc, tự mình đút ông ăn cơm, giúp ông lau người. Lúc đầu Ngũ Chấn Quốc còn chống đối, nhưng dần dần, cũng chấp nhận.

Có một lần, ông đột nhiên giãy giụa mạnh, mếu miêng quát cô.
“Đi.....đi.....”

Uất Noãn Tâm xốc chần lên mới biết, ông tè dầm.

Ngũ Chấn Quốc cảm thấy sỉ nhục, nhắm chặt hai mắt lại.

Trên mặt cô không có chút chán ghét nào, ngược lại còn nhẹ nhàng nói lời an ủi bên tai ông: “Không sao cả, đây triệu chứng tự nhiên của bệnh đột quỵ, rất mau sẽ không có chuyện gì đâu.” Hứng nước, giúp ông lau chùi.

Sau này thỉnh thoảng gặp phải chuyện như vậy, ông cũng không còn chóng mặt kịch liệt giống như trước.

Có lúc, Lâm Mạt dắt bé Thiên đến, thằng bé rất hiểu chuyện, cũng không hỏi nhiều, nhường gót chân lên, mang giấy khen giơ cao trước mắt Ngũ Chấn Quốc. “Ông xem cháu nè, bé Thiên được giấy khen bé ngoan đó! Cô giáo tặng cháu đó! Còn cho bé Thiên kẹo que, bé Thiên không ăn, mang đến cho ông, ông phải mau chóng khỏe lên nha.”

“Ma ma mua cho bé Thiên một quyển truyện, để bé Thiên đọc cho ông nghe.” Thằng bé bắt một chiếc ghế ngồi ở bên cạnh, ngồi kể chuyện còn bắt chước rất giống.

Uất Noãn Tâm cảm thấy rất vui, lặng lẽ đứng ở một bên dọn dẹp vệ sinh, nhìn thấy khoe mắt Ngũ Chấn Quốc ươn ướt. Tuy ông nói không nên lời, nhưng ý thức rất rõ ràng.

Mong rằng sau này con cháu của bọn họ có thể hòa hợp ở chung với nhau như vậy.

Vì để Ngũ Chấn Quốc yên tâm dưỡng bệnh, Ngũ Liên phong tỏa hết tin tức bên ngoài, cũng không cho phép bất cứ người nào đến thăm bệnh. Nhưng hôm nay, Uất Noãn Tâm ra ngoài lấy nước, đã đâm đầu đụng vào một vị khách.

Trên người Nam Cung Nghiêu mặc áo gió mau xám, mang theo hiu quạnh của gió mùa thu. Trên tay cầm bó hoa tươi, mỉm cười với cô.

Cô bỏ bình nước nóng xuống, có chút kinh ngạc. “Sao anh đến đây?”

“Ngũ tư lệnh bệnh, nên anh đến thăm.”

“Anh không giống người có lòng tốt đến vậy.”

“Được rồi, anh thừa nhận đây chỉ là cái cớ. Anh nhớ em, muốn đến thăm em. Mấy ngày nay, em không nhận điện thoại của anh, anh rất sốt ruột. Anh hỏi bé Thiên, mới biết chuyện gì. Sao em không nói với anh?”

Cô quay mặt đi. “Tôi không cho rằng chuyện này cần thiết. Cám ơn ý tốt của anh, nhưng Ngũ tư lệnh chắc không muốn gặp anh đâu, hay là anh về đi!”

Nam Cung Nghiêu làm ngơ trước sự chống đối của cô, bước lên mấy bước, vươn tay muốn lấy vài sợi tóc rơi trên má cô, bị cô né tránh. đau lòng thì thảo. “Em hốc hác, còn gầy nữa! Vì Ngũ Liên, đáng sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 283: Bị Bắt Gặp Đang Ôm Nhau

Tình trạng ngay lúc này đây, Uất Noãn Tâm thật chẳng còn sức để cùng anh dây dưa những chuyện này nữa, rất lạnh nhạt trả lời một câu. “Vấn đề này, tôi đã từng trả lời rồi. Đáng hay không đáng, chẳng liên quan gì đến anh.”

“Nhất định phải đối xử lạnh nhạt với anh như vậy sao? Anh chỉ quan tâm em thôi mà!”

“Cám ơn anh! Nhưng tôi không cần!”

“Noãn Tâm.....” Nam Cung Nghiêu bước lên trước một bước, thì cô lại lùi về sau một bước. “Ở đây thường có người ra vào, để người khác nhìn thấy, rất dễ bị hiểu lầm, có lẽ anh nên đi đi!”

“Nhưng anh vẫn chưa nói xong mà.”

“Hôm khác đi! Tôi rất bận.”

Rõ ràng cô đang qua quýt cho qua! Nam Cung Nghiêu tiếp tục bám dính.
“Hôm khác là lúc nào?”

“Thì là hôm khác!”

“Em không hẹn rõ thời gian, anh không đi đâu!”

“Nam Cung Nghiêu! Bên trong còn một người lớn tuổi bị đột quỵ cần tôi chăm sóc, anh cảm thấy bây giờ là lúc thích hợp để dây dưa sao?”

“.....” Anh không thể phản đối, có chút thất vọng hạ mi mắt xuống. “Ít nhất, cho anh ôm em một cái được không? Anh.....rất nhớ em.....” Tình cảm sâu nặng làm cho giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Trong lòng Uất Noãn Tâm chỉ muốn mau chóng đuổi anh đi, nên không phản đối, đương nhiên cũng không đồng ý.

“Phải chăm sóc bản thân cho tốt đó!” Anh nhẹ nhàng buông cô ra, mặc dù có ngàn cái không nỡ!

Uất Noãn Tâm vừa nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên thoáng nhìn thấy một bóng dáng cao to ngược sáng trên hành lang. Ánh mắt của người đó hiện lên vẻ mệt mỏi, gương mặt lại như ánh sáng chói lọi giữa hè hấp dẫn người khác của cây anh đào. Bởi vì anh sự xuất hiện của anh, hành lang lạnh lẽo dường như được khoát lên một bức tranh thủy mặc xinh đẹp.

Nhưng cô lại chỉ cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi.

Anh đứng ở đây bao lâu rồi? Cái ôm lúc này, anh cũng thấy hết sao?

Nam Cung Nghiêu quay đầu lại, cũng nhìn thấy Ngũ Liên. Vài giây do dự ngắn ngủi, anh vỗ lưng Uất Noãn Tâm, rồi bỏ đi.

Lúc dịch người đi qua, Ngũ Liên nghe thấy tiếng của anh. “Trước khi tôi cướp cô ấy về, hiện tại hãy chăm sóc cho cô ấy.”

Anh cười nhạt, cô ấy là của anh, nhất quyết không để bất kỳ kẻ nào cướp đi!

Cô dừng yên tại chỗ, không biết giải thích từ đâu, mà Ngũ Liên cũng không nói gì, chỉ sâu sắc nhìn cô một cái, rồi đi vào phòng bệnh. Vẫn bình thường như mọi khi, nói chuyện với Ngũ Chấn Quốc. Uất Noãn Tâm nơm

nớp lo sợ, luôn muốn giải thích, nhưng không cách nào tìm được cơ hội chỉ có hai người.

Cho đến lần thứ hai anh đến lấy nước, cô mới vội vàng đuổi theo, giữ anh lại. “Em và Nam Cung Nghiêu không có gì cả, chỉ là.....”

“Không cần phải giải thích đâu, anh tin em mà.” Ánh mắt và giọng điệu của anh rất bình thản, chẳng có chút giận giữ nào. Nhếch môi, nở nụ cười dịu dàng, xoa mặt cô. “Mấy ngày này vất vả cho em rồi, anh xin nghỉ phép một tuần, để chăm sóc ông nội, em nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Nhưng em không muốn nghỉ, em muốn ở bên ông. Xin anh đừng xem em như người ngoài nữa, được không? Em có thể chia sẻ ngọt bùi, cũng tình nguyện chịu đắng cay với anh. Ông không phải trách nhiệm của một mình anh, mà là người thân của hai chúng ta.”

Ngũ Liên một tay dắt tay cô, đôi lông mày thoáng chốc giãn ra, giọng nói lấy lại sức sống vốn có của nó. “Chúng ta cùng nhau đi lấy nước.”

.....

Trời quang mây đang, Ngũ Liên và Uất Noãn Tâm đẩy Ngũ Chấn Quốc ra ngoài vườn hoa đi dạo.

“Lúc trước nơi này rất tấp nập, ông nội có rất nhiều cấp dưới sau khi xuất ngũ, đều đến đây dưỡng già. Lúc ông rảnh rồi, rất thích đến đây với bọn họ, đánh cờ tướng, nói chuyện phiếm về những ngày còn sống trong quân đội. Khi đó, ông thường kêu anh cùng đến đây. Nhưng anh bận việc ăn chơi đàn đấm, lấy mọi cớ từ chối. Số lần ở bên ông, có thể đếm trên đầu ngón tay.”

“Sau đó, những người đó lần lượt qua đời, ông nội rất cô đơn, nên đã chuyển đến nơi này, anh vẫn như cũ rất ít khi đến thăm ông. Trải qua

chuyện lần này, anh mới biết từ trước đến giờ mình có bao nhiêu vô lý và ích kỷ.”

Uất Noãn Tâm có thể hiểu rõ cảm giác này, nửa tháng này làm anh trưởng thành, so với lúc trước càng có trách nhiệm, càng chính chắn hơn.

“Lúc trước, ông nội đều dạy anh Thái Cực quyền dưới tán cây đó. Mỗi lần đánh không đẹp, ông liền phạt anh chạy vòng quanh sân. Vốn cứ nghĩ giống như trải qua một cơn ác mộng, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại rất đáng giá để hoài niệm. Ông nội thực sự là một người lính vĩ đại!”

“Vâng.....ông ấy là anh hùng trong lòng em.”

Một làn gió mùa thu thổi đến, lá cây xào xạc rơi xuống.

Uất Noãn Tâm vội cởi khăn quàng cổ, quàng lên cổ Ngũ Chấn Quốc.
“Nổi gió rồi, anh mau đi lấy áo khoát đến đây đi.”

Cô đẩy Ngũ Chấn Quốc đến dưới tán cây, cô gài tất cả nút áo của áo lông. Nhìn thấy dây giày ông lỏng ra, lại khom người xuống buộc lại.

“Hừ! Đừng nghĩ rằng lúc này nói mấy lời dễ nghe, thắt dây giày giúp tôi, tôi sẽ chấp nhận cô!”

Cô cho rằng mình nghe lầm, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Miệng vốn bị méo của Ngũ Chấn Quốc đã trở lại bình thường, đang cau mày nhăn mặt lại.

Cô vui mừng kinh ngạc thét lên: “Ông à, ông khỏe rồi sao?”

“Hai ngày trước tôi đã khỏe rồi.”

“Nhưng tại sao ông.....”

“Tôi không làm vậy, thằng nhóc thối tha Ngũ Liên kia sẽ hầu hạ tôi trước sau sao?”

Uất Noãn Tâm dờ khóc dờ cười. “Thế ông định gạt anh ấy đến lúc nào?”

Ông lão cao ngạo hất cằm lên. “Xem tâm trạng đã.”

“Ông vui vẻ là được rồi, cháu sẽ giữ bí mật giúp ông.” Ông lão quả thật giống y như một đứa trẻ, tính giở tính, thật đáng yêu!

“Bớt khoe khoang đi! Thử thách vẫn chưa kết thúc đâu, tôi vẫn chưa thừa nhận người cháu dâu như cô.”

“Cháu biết ạ! Đợi ông khỏe hẳn, muốn thử thách như thế nào thì thử thách như thế đó!”

Trên mặt Ngũ Chấn Quốc mặc dù tàn bạo, nhưng trong lòng đã nửa chấp nhận Uất Noãn Tâm. Trải qua lần đột quỵ này, ông đã nghĩ thông suốt rồi, sinh mạng con người rất yếu ớt, gần gũi mười mấy năm, vui vẻ là được rồi. Cần già phải quá để ý đến những thứ thanh danh vô dụng đó.

Nếu Ngũ Liên đã quyết định rồi, cô ta từng kết hôn, còn có con, thì sao chứ? Hơn nữa, khoảng thời gian này cô ta đã hết lòng chăm sóc ông, chắc hẳn là một người cháu dâu hiếu thảo, ông miễn cưỡng có thể chấp nhận được!

“Miệng đừng có nói dễ nghe thế. Muốn tôi chấp nhận cuộc hôn nhân này, cô phải ly hôn với Nam Cung Nghiêu trước, cắt đứt hết mọi quan hệ. Còn nữa, trước khi mọi việc ổn thỏa, đừng nói cho Ngũ Liên biết, tôi không muốn thằng nhóc tối tha đó bị cuốn vào quan hệ của các người.”

“Cháu biết ạ! Cháu sẽ cố gắng giải quyết ổn thỏa! Ông đừng lo lắng, điều dưỡng sức khỏe cho tốt mới là chuyện quan trọng nhất.”

Bao nhiêu ngày ăn không ngon ngủ ông yếu, hôm nay cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.

Ngũ Liên đáng thương.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 284: Ly Hôn – P1

Sau khi Ngũ Chấn Quốc đột quy, Uất Noãn Tâm đều ăn ngủ trong viện an dưỡng, Uất Thiên Hạo vẫn luôn do Lâm Mạt chăm sóc. Tối hôm nay cuối cùng cũng có thể ôm bé Thiên về giường nhà mình ngủ rồi, cảm thấy đã quá lâu rồi không an tâm như vậy. Khoảng thời gian này, có quá nhiều chuyện xảy ra, quá mệt mỏi, tinh thần luôn căng thẳng. Cho đến tối nay, mới coi là được thả lỏng.

Trải qua chuyện này, cô cũng hiểu ra, công việc chỉ là thứ yếu, chăm sóc bé Thiên thật tốt, mới là hàng đầu.

Bé Thiên ôm Uất Noãn Tâm, làm nũng. “Ma ma cuối cùng cũng trở lại, thật hạnh phúc.....rất nhớ ma ma đó.....”

“Ma ma cũng rất nhớ bé Thiên.”

“Chúng ta sau này sẽ không rời xa nhau nữa, có được không?”

“Ừ! Ma ma hứa với con, sẽ không bỏ rơi bé Thiên nữa.”

“Ông tư lệnh có phải đã đồng ý để ma ma và chú Liên lấy nhau không?”

“Ừ!”

Bé Thiên nhú mày. “Ma ma sẽ gả cho chú Liên sao?”

“Sẽ đó! Sao nào? Bé Thiên có vui mừng cho ma ma sao?”

“Không phải vậy! Vậy pa pa phải làm sao? Pa pa cũng rất yêu ma ma mà!”

Trong mắt Uất Noãn Tâm lướt qua một sự lo lắng, nhưng rất nhanh nói với chính mình, đó không phải vấn đề cô cần phải suy nghĩ. Anh đã có gia đình của chính mình rồi, bọn họ không quấy nhiễu nhau mới là điều tốt nhất.

“Có những người yêu thương nhau không có nghĩa là có thể ở bên nhau, thích hợp, mới là điều quan trọng nhất. Sau này lớn lên bé Thiên sẽ hiểu rõ thôi.”

“Vâng.....” Thăng bé có chút thất vọng. “Nhưng bé Thiên rất thích pa pa đó!”

“Chú Liên trở làm một người pa pa tốt hơn.”

“Nhưng bé Thiên không phải con ruột của chú, sau này ma ma và chú Liên có con của mình, chú Liên có.....không thích bé Thiên nữa không?” Cậu rất lo lắng nha, gương mặt bé nhỏ xinh xắn xụ xuống

“Đương nhiên không rồi, chú Liên đối xử rất tốt với bé Thiên, không phải sao?”

“Vâng!” Uất Thiên Hạo nói với mình, hạnh phúc của ma ma mới là điều quan trọng, cậu phải vui mừng cho ma ma mới đúng, không thể nói những lời không nên nói. Lập tức nở nụ cười ngọt ngào. “Mặc dù bé Thiên thích pa pa, nhưng lại thích ma ma nhất, cũng thích chú Liên. Chúc mừng ma ma và chúc Liên, bé Thiên có thể làm hoa đồng nha!”

“Bé Thiên ngoan!” Uất Noãn Tâm biết, thực ra trong lòng bé Thiên không vui vẻ lắm, chỉ vì không muốn cô buồn rầu. Nhưng cô cũng có cái bất đắc dĩ của cô, bé Thiên bây giờ vẫn chưa thể hiểu được. Những điều cô

làm, không phải chỉ vì mình, mà còn vì tương lai muốn bé Thiên có một gia đình thật hạnh phúc.

Điều này, Nam Cung Nghiêu không cho được, Ngũ Liên lại có thể cho cô lòng tin tưởng tuyệt đối.

Sau này lớn lên bé Thiên sẽ hiểu, đây chính là quyết định chính xác nhất của cô.

Chỉ là, mặc dù lần này ôm mục đích kết hôn với Ngũ Liên quay về, nhưng đợi đến khi này đó đến thật mới biết được điều này có ý nghĩa gì.

Chính mình có thực sự đã chuẩn bị tốt cho cuộc tái hôn này chưa?

Lần thứ hai kết hôn, sẽ hạnh phúc sao?

Lấy một người phụ nữ đã kết hôn còn có con, người ngoài sẽ đối xử với Ngũ gia như thế nào?

Có quá nhiều quá nhiều vấn đề.

Như thủy triều đột nhiên tràn đến, làm cô không biết phải làm sao. Dứt khoát không nghĩ đến nữa, chỉ làm mình thêm ngột ngạt. Vấn đề có lớn hơn, chỉ cần giải quyết từng chuyện một, đều có thể xong hết.

Điều quan trọng trước mắt, là làm cho Nam Cung Nghiêu ký vào đơn ly hôn.

Với sự hiểu biết của cô về anh, không phải có một chút hy vọng, mà là hoàn toàn không có! Đây là vụ khó đánh nhất đây!

Còn cô, nhất định phải thắng.

.....

Ngày hôm sau, Uất Noãn Tâm gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu. Năm chặt di động trong lòng bàn đồ toàn mồ hôi, vừa kết nối, căng thẳng đến nỗi có chút run rẩy. “Anh đang bận sao?”

“Vẫn ổn!” Anh có chút vừa mừng vừa lo. “Sao em lại muốn gọi điện thoại cho anh?”

“Hôm nay.....anh rảnh không?”

“Hôm nay công ty có rất nhiều việc, sau tám giờ, anh đến tìm em?”

“Không cần đâu, bây giờ tôi đến công ty anh.”

Uất Noãn Tâm đón xe đến đó, đi lên văn phòng tổng tài. “Tôi đến rồi, có quấy rầy anh không?”

“Đương nhiên không rồi.” Nam Cung Nghiêu ngẩng đầu nở nụ cười với cô, lộ ra hàm răng trắng sạch. Nụ cười của anh giống một đứa trẻ ngây thơ, những điều vốn dĩ đã khó nói ra miệng, bây giờ như nghẹn trọng cổ họng, rất khó chịu.

“Công việc anh đã giải quyết được một ít rồi, em đợi anh họp xong, cùng nhau đi ăn cơm, em muốn ăn gì?”

“Không cần đâu, tôi sẽ nói nhanh thôi!”

Nếu như.....anh đồng ý.....chỉ là chuyện ký tên thôi.

Nếu như không đồng ý, sẽ dẫn đến dây dưa không dứt.

Hy vọng là về trước.

Uất Noãn Tâm nắm chặt tay lại, lấy hết can đảm. Từ trong túi lấy ra một bộ hồ sơ, đưa đến trước mặt anh.

“Đây là gì?” Nam Cung Nghiêu liếc qua đại, nhưng bốn chữ “Đơn xin ly hôn” đập vào mắt giống như một tia sét chạy qua, làm cho anh đột nhiên sửng người lại.

Không thể tin được, tức giận, đau lòng, vô số cảm xúc va chạm trong mắt anh, tầm mắt giống như bị đóng băng lại, từng biến đổi một, đều dừng ở trên khuôn mặt lúng túng của cô.

Đôi môi cứng rắn mở ra, từng chữ từng câu, lạnh lùng hỏi: “Điều này có ý gì hả?”

Ánh mắt của anh quá đáng sợ, trong lòng Uất Noãn Tâm rất hoảng sợ, hai chân ở dưới bàn run rẩy không ngừng, nhưng cô không thể lùi bước, trụ chặt hai chân, mở to mắt nhìn anh, giả vờ bình tĩnh trả lời anh. “Tôi muốn ly hôn!”

“Sao nào? Ngũ Chấn Quốc khỏe rồi sao? Đồng ý chấp nhận em sao?” Nam Cung Nghiêu cười giễu. “Em ngay cả một lão già cũng có thể giải quyết được, xem ra anh quá xem thường em rồi.”

Uất Noãn Tâm không thèm để ý những lời châm chọc của anh, nói lại thêm một lần nữa. “Ly hôn đi!;

“Đây là mục đích hôn may em tìm anh sao?” Nam Cung Nghiêu thất vọng, tức giận, hận không thể xốc nguyên cái bàn lên.

Hôm nay coi như cũng đã nếm được mùi vị giao trái tim cho một người, lại bị cô vứt bỏ sang một bên, tàn nhẫn giày xéo lên có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu nhục nhã....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 285: Ly Hôn - P2

Hôm nay cô chủ động gọi điện thoại cho anh, Nam Cung Nghiêu đã hơi đoán được, chỉ là không muốn nghĩ đến chuyện kia. Anh cũng đã sớm biết, nhất định sẽ có ngày này.

Thậm chí, anh nên cảm thấy may mắn khi ngày đầu tiên gặp mặt cô sẽ không nể tình gì mà đem đơn ly hôn quăng vào mặt anh, kết thúc hoàn toàn mộng đẹp mà anh xây dựng nên, mà đã cho anh cơ hội để kéo dài đến hơi thở cuối cùng.

Nhưng, khoảng thời gian qua anh đã cố gắng nhiều đến như vậy, không lẽ một chút cảm động cô cũng không có sao? Không hề bị dao động chút nào sao?

Cô vốn không hề suy nghĩ lại, chỉ do công việc quá nhiều, không kịp hành quyết anh thôi. Sau khi hoãn thi hành hình phạt, anh vẫn như cũ không thoát khỏi được vận mệnh bị xử tử hình mà!

“Đúng vậy! Tôi đã ký tên rồi, làm phiền anh ký tên mình vào đi.”

Nam Cung Nghiêu không tức tối, không giận dữ ngược lại còn mỉm cười, kéo đơn xin ly hôn đến, chậm rãi lật từng tờ xem, nâng một mí mắt ngờ vực liếc cô. “Ông già kia vừa đồng ý, thì đã mau chóng đá tôi sang một bên sao? Nghĩ như vậy có thể ngay lập tức gả cho Ngũ Liên sao? Đáng tiếc..... tôi sẽ không cho em vừa lòng đâu.”

Anh cầm đơn xin ly hôn quăng đến trước mặt cô, ánh mắt lạnh đến thấu xương. “Trong lòng em hiểu rõ nhất, cuộc hôn nhân này, tôi nhất định

không ly hôn!” Rõ ràng dứt khoát, giọng điệu mạnh mẽ.

Uất Noãn Tâm bực bội. “Anh.....”

“Nếu như em muốn nói chuyện này, đừng lãng phí thời gian của tôi, tôi còn rất chuyện phải giải quyết.”

“Chỉ cần anh ký tên, tôi sẽ đi ngay, chắc chắn sẽ không quấy rầy anh nữa!”

Cô bức ép đến đường cùng lần nữa, làm cho anh trong cơn giận sôi gan lên, nghiến răng nghiến lợi. “Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn!”

“Coi như tôi cầu xin anh đi, tha cho tôi đi, được không? Tôi không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, điều này chỉ khiến tôi đau khổ thôi.”

“Em đau khổ sao?” Nam Cung Nghiêu quăng bỏ tài liệu trên tay xuống, tiếng “lộp bộp” vang lên. Bỗng nhiên anh đứng lên, trong mắt bốc lửa, nổi cơn tam bành, gào thét. “Không lẽ tôi không đau khổ sao? Tôi đưa trái tim mình cho em, nhưng em đối xử với tôi như thế nào hả?”

“Nếu anh cũng đau khổ, vậy thì ký tên lên đơn xin ly hôn đi, kết thúc tất cả! Cuộc hôn này từ lúc bắt đầu đã là sai lầm rồi, chỉ là trên danh nghĩa thôi, càng níu kéo chỉ làm đôi bên đau khổ thêm mà thôi.”

“Đúng là rất đau khổ.....nhưng em cho rằng, sau khi em nhẫn tâm chà đạp trái tim tôi, tôi sẽ dễ dàng tha cho em sao? Chính em kéo tôi vào trong địa ngục, vậy thì em cũng đừng mong được hạnh phúc. Chúng ta cứ như vậy tra tấn lẫn nhau đi, cho dù chết, tôi cũng sẽ không tha cho em đâu!”

Ánh mắt hung ác tuyệt tình của anh làm cho tim Uất Noãn Tâm nguội lạnh. Giống như bị anh kéo xuống địa ngục, chỉ có thể không ngừng sa

vào.....Một cơn lốc xoáy đáng sợ cuốn cô vào, gần như không thể nào quay trở lại được. Sự chờ đợi của cô, chỉ có tuyệt vọng.

Cô cuối đầu, hít một hơi thật sâu. Cho dù khóe mắt đã ửng đỏ, cũng ngang ngạnh nuốt nước mắt vào.

Ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt trở nên bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười với anh. “Xem ra hôm nay chúng ta không cách nào có chung cách nghĩ rồi, có lẽ hôm nay không thích hợp để nói chuyện này, ngày mai tôi lại đến lần nữa. Anh cũng suy nghĩ lại đi!”

Cô đứng dậy bỏ đi.

“Đứng lại!”

Nam Cung Nghiêu đi đến phía sau cô. “Em đã bỏ quên đồi rồi đó.”

Cô quay đầu lại, đơn xin ly hôn nện xuống trước mặt mình.

“Tôi không muốn nhìn thấy thứ rác rưởi này, mang đi đi!”

Uất Noãn Tâm im lặng không nói gì, ngồi xổm xuống nhặt hồ sơ lại, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu tức giận, nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo cô đề lên tường.

Lưng của cô, đụng vào bức tường lạnh băng, hoảng hồn nhìn anh.

Giờ phút này trên cổ anh nổi đầy gân xanh, khuôn mặt dữ tợn, như một con dã thú mất khống chế, bất cứ lúc nào cũng có thể nhe răng ra xé toạt cô ra. “Em cho rằng như vậy có thể ly hôn sao? Chán ghét tôi đến vậy sao? Một giây cũng không chịu nổi sao? Tôi làm cho em chán ghét đến vậy sao? Hử?”

“Tôi không hề chán ghét anh, tôi chỉ không muốn tiếp tục kéo dài như vậy nữa. Anh cứ coi như nghĩ cho Nam Cung Vũ Nhi và Đào Đào đi, cho

mẹ con họ một gia đình hoàn chỉnh!”

“Đừng có giả vờ nữa! Em chỉ muốn gả cho Ngũ Liên thôi! Em là người phụ vừa ích kỷ vừa vô tình vô nghĩa!” Nam Cung Nghiêu gào thét, các đốt ngón tay vang lên tiếng “răng rắc”.

Anh cố gắng khống chế mình, để không cho cô một bạt tay, cả người nhin đến nổi run lên. “Em yêu cậu ta sao? Không! Tôi không cho phép..... em chỉ có thể yêu tôi, chỉ có thể yêu một mình tôi!”

Anh cố gắng xoay chuyển trái tim cô lần nữa, chứng mình quyền sở hữu của mình, mất hết tất cả lý trí, nhắm ngay đến môi cô, hôn thật mạnh xuống.

“Ua.....” Uất Noãn Tâm không nghĩ đến anh sẽ làm vậy, hai mắt hoảng sợ mở to. Cắn chặt răng lại, ngăn cản sự xâm lấn của anh, một tay đâm thật mạnh vào, dùng đẩy. Nhưng Nam Cung Nghiêu nhẹ nhàng kéo hai tay cô bắt chéo ra phía sau, cường chế giữ chặt cơ thể cô.

Dùng sức cắn môi cô, nhân lúc cô bị đau, chiếc lưỡi dài tiến thẳng vào, ở trong miệng cô mặc sức mà xâm lược, cắn quết, nóng lòng muốn làm trỗi dậy phản ứng của cô.

“Nam Cung Nghiêu.....ua.....Nam Cung Nghiêu.....” Cô không cách nào chống lại, đành cam chịu mà thét chói tai.

Trong lúc lôi kéo, quần áo bị xé rách, làm lộ ra cái cổ trắng nõn, hai mắt anh nóng rực, cúi người hôn lên gáy cô, liếm láp cắn gặm, ở trên da để lại một dấu hôn màu đỏ tươi.

“Tổng tài, Mục tổng của tập đoàn Đại Lâm.....” Hương Vi đẩy cửa vào, mắt thấy cảnh này làm cho sợ hãi, sắc mặt trắng bệch mà giật mình đứng tại chỗ, ngây người, hồ sơ trên tay cũng rơi xuống đất.

Nhưng Nam Cung Nghiêu không hề hay biết mọi thứ, trong mắt chỉ có người phụ nữ làm cho anh đau khổ.

Uất Noãn Tâm dùng hết sức giãy khỏi sự giam cầm của anh, xấu hổ không chịu nổi, nắm chặt cổ áo, chạy thẳng ra ngoài.

Nam Cung Nghiêu lùi về sau vài bước, ném tất cả bộ trà trên bàn trà xuống đất. “Cút.....cút hết cho tôi!”

Uất Noãn Tâm chạy thẳng xuống nhà vệ sinh ở lầu dưới, lồng ngực vẫn còn phập phồng. Tựa người trên cửa, kéo dài rất lâu, mới ổn định được một chút. Đi đến trước gương, nhìn chính mình ở trong gương, đôi môi đã bị cắn rách, phía trên còn có chút máu, hai cánh môi sưng đỏ, chứng minh nụ hôn vừa rồi thôi bạo biết bao nhiêu.

Quả thật là đang trút giận mà!

Giờ phút này dường như vẫn còn có thể cảm nhận được sự lôi kéo của anh, sự vùng vẫy của cô, cô vội mở vòi nước, dùng hai tay hứng nước, tạt lên mặt, nhưng lại không cách nào dập tắt được sự nóng bỏng tăng trào trên mặt. Vẫn nóng bỏng như cũ, như bị thiêu đốt.

Hai mắt sưng đỏ, giống như một con búp bê chịu đựng sự ngược đãi, nhếch nhách vô cùng.

Trong lòng, tràn ngập tuyệt vọng!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 286: Cầu Hôn Lãng Mạn

Nhà hàng tây bên hồ, bên ngoài cửa sổ là ánh sáng mặt trăng sáng lấp lánh trên mặt hồ trong màn đêm.

Bữa tối dưới ánh nến, nhạc nhẹ, đều vì một người, nhưng cô lại có vẻ không yên lòng, một tay chống cằm, ngơ ngác nhìn mọi thứ đẹp đẽ xung quanh.

Ngũ Liên giang tay ra quơ quơ trước mặt cô. “Sao vậy em? Hôm nay cứ ngơ ngác vậy.”

“Hả? Không có gì đâu.....”

“Em còn nói không có gì! Có phải khoảng thời gian trước làm em quá mệt không? Nhưng mà, ông nội đã khỏi hẳn, khó lắm mới được thế giới của hai người, anh đã dày công chuẩn bị, tốt xấu gì em cũng phải cho anh chút mặt mũi chứ, đừng có ngơ ngác vậy!”

Cô gắng gượng nở nụ cười.

Ngũ Liên cầm tay cô bàn tay đang để trên bàn của cô, đưa lên môi, hôn khẽ, tình cảm nồng nàn chân thành nói. “Cám ơn em, những lúc gian nan nhất, đã ở bên cạnh cùng anh vượt qua.”

“Ngốc à! Giữa hai chúng ta, cần phải nói cám ơn sao?”

Câu nói này của cô làm cho Ngũ Liên rất cảm động, xoa đầu cô. “Mặc dù ông nội không nói gì, nhưng anh nhìn thái độ của ông, coi như ông ngầm

thừa nhận rồi! Cuối cùng anh đã đợi đến hôm nay rồi, anh không thể chờ được mà muốn kết hôn với em ngay, rất muốn đi công chứng ngay hôm nay nha.”

“Em cũng vậy.”

Anh do dự một lúc, vẫn hỏi: “Em và Nam Cung Nghiêu, chưa làm thủ tục ly hôn, đúng không?”

“.....Vâng!” Nhớ đến chuyện hôm qua, cô lại buồn rầu.

“Theo hiểu biết của anh về anh ta, anh ta sẽ không ký vào đơn ly hôn đâu. Chuyện này em giao cho anh đi!”

“Không cần đâu! Đây là chuyện giữa em và anh ta, em không muốn anh bị cuốn vào.”

“Vẫn còn phân biệt của anh hay của em sao?”

“Em không có ý đó, chỉ là có một số chuyện, em vẫn muốn tự tay mình kết thúc.”

“Nhưng anh ta sẽ không chịu ký.”

“Không thử làm sao biết được, mọi chuyện đều do con người mà! Ngay cả ông em còn làm lay động được, chắc hẳn không có chuyện gì làm khó em đâu!” Cô cầm tay anh an ủi. “Được rồi, anh không cần lo lắng đâu, tự em có thể giải quyết được. Nếu quả thật không thể, em sẽ nhờ anh giúp.”

“Ừ! Em nói rồi đó, không được đổi ý đâu.”

“Biết rồi mà!”

Ngũ Liên nắm tay cô, quan sát lần nữa, lông mày hơi nhíu lại.

“Sao vậy anh? Tay em có gì lạ sao? Có phải tay em bị sưng lên, rất xấu hả?”

“Không phải!” Anh nghĩ trái nghĩ phải, rất nghiêm túc nói: “Anh cứ cảm thấy thiếu thứ gì đó.”

Cô có chút không rõ, ngơ ngác hỏi: “Thiếu gì chứ?”

“Cái này.....” Anh làm ảo thuật, sờ vào phía sau tai cô, đầu ngón tay lại có thêm một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng. Mặc dù không phải rất quý báu, nhưng được thiết kế độc đáo, hình cầu vòng, màu sắc chói sáng.

Cô che môi kinh ngạc nhìn anh, cảm động nói không nên lời.

Ngũ Liên quỳ một gối xuống, ngửa đầu lên dịu dàng nhìn cô, trong con người dường như hội tụ đủ tất cả những ngôi sao đẹp đẽ nhất. “Lúc trước, giữa chúng ta có quá nhiều trở ngại, anh vẫn không dám chính thức cầu hôn em. Nhưng bây giờ, ngay lúc này đây. Uất Noãn Tâm, em đồng ý lấy anh chứ?”

Cô cảm động đến mức khóe mắt ửng đỏ, cổ họng nghẹn ngào, nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu lia lịa. Trong lòng nói một ngàn câu một triệu câu “em đồng ý!”

Ngũ Liên cố nén xúc động, nhẹ nhàng giữ lấy tay cô, đeo vào cho cô. Bởi vì quá vui mừng, tay của chính mình cũng run rẩy, mấy lần vẫn không thể mang vào, lòng bàn tay đầy mồ hôi, có chút xấu hổ giải thích. “Xin lỗi em, anh lần đầu tiên cầu hôn, có chút căng thẳng.....lần sau nhất định sẽ có kinh nghiệm.....”

“Không phải, ý anh là.....không có lần sau đâu.....”

Uất Noãn Tâm bị anh chọc đến giờ khóc giờ cười. Muốn khóc, cũng chỉ vì cảm động.

Người đàn ông cao quý kiêu ngạo ở trước mắt này, cho cô quá nhiều tình yêu và ấm áp, có nói nhiều lời cảm động hơn cũng không thể bày tỏ hết. Cô chỉ có thể dùng hành động, trong những ngày tháng sau này, mang đến cho anh nhiều tình yêu hơn.

Không dễ dàng gì mới đeo được nhẫn cho cô, Ngũ Liên thoải mái thở ra. Trong lòng đều bảm đầy cảm giác hạnh phúc.

Giây phút này, anh chờ đợi quá lâu rồi, không dám tin đây là sự thật.

“Cám ơn anh!” Uất Noãn Tâm chủ động ôm lấy anh, Ngũ Liên cũng ôm chặt cô, cô là toàn bộ thế giới của anh, giờ phút hạnh phúc này không có bất kỳ từ ngữ nào có thể hình dung được.

Trong màn đêm dưới ánh sáng dịu dàng của mặt hồ hai người ôm nhau thật lâu, mới lưu luyến buông nhau ra. Ngũ Liên giúp cô lau nước mắt trên khóe mắt. “Bé ngọc này, em khóc gì chứ.”

“Em nào có khóc!”

“Đừng nói với anh là bụi bay vào mắt đó, chỗ này là bên hồ, đừng có mượn cớ cũ rít đó.”

Cô lè lưỡi. “Cũ rít đó, anh cắn em à!”

Vừa dứt lời, anh thực sự cắn lên mặt cô một cái.

“Này.....anh cầm tinh con chó à.....”

“Em kêu anh cắn em mà! Ngọt ghê! Chỉ là anh quá phúc thôi, không biết phải bày tỏ như thế nào.” Tim của Ngũ Liên bây giờ vẫn còn đập mạnh, hô hấp rất gấp.

Trước đó anh đã làm không dưới hai mươi loại kế hoạch cầu hôn, ví dụ như cầu hôn bằng khí cầu, cầu hôn ở Provence, nhưng cuối cùng, vẫn chọn

cách đơn giản nhất. Càng đơn giản, càng bày tỏ được sự chân thành của anh, anh biết cô không phải là người phụ nữ thích phô trương.

Thậm chí anh còn có dự định xấu nhất, nếu như cô từ chối lời cầu hôn của anh, anh phải làm sao đây.

Vẫn may! Cô đã chấp nhận anh rồi! Đây là giờ phút hạnh phúc nhất cuộc đời anh.

“Em không biết bây giờ anh có bao nhiêu hạnh phúc, bao nhiêu.....lo sợ đâu.”

“Lo sợ sao?”

“Ừ! Lo sợ đây chỉ một giấc mơ, lo sợ em sẽ trả nhẵn lại cho anh.”

“Một khi em đã chấp nhận rồi, thì sẽ không lùi bước, anh đừng có lo được lo mất được không? Cho dù lo sợ, người đó phải là em. Nói thế nào, em cũng là người phụ nữ đã từng kết hôn. Em sợ anh bây giờ không để bụng, nhưng sau này sẽ để bụng, còn có bé Thiên.....”

Ngũ Liên hết nói, chọc vào đầu cô. “Em đang lo lắng những thứ vớ vẩn gì thế, anh là loại người đó sao?”

“Điều đó không thể chắc chắn được! Nói không chừng, đến này đó, anh lại tái xuất giang hồ, vui chơi ong bướm. Chê em hoa tàn ít bướm, đập em qua một bên.”

Anh hào hứng gật đầu. “Thì ra là thật.....”

“Thật gì chứ?”

“Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân!”

Cô liếc mắt xem thường. “Anh đừng có nói bây bạ đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 287: Xin Em, Hãy Để Anh Được Bù Đắp

Đêm đã khuya, mọi nơi đều rất yên tĩnh. Uất Noãn Tâm đang chìm sâu trong mộng đẹp, bất chợt bị một loạt tiếng chuông cửa làm cho thức giấc.

Cô cứ cho rằng mình đang nằm mơ, nhưng tiếng chuông cửa cứ vang lên không dứt, giống như địa ngục đang ráo riết đòi mạng.

Cô lấy chăn bọc đầu mình lại, giả vờ như không nghe thấy, hy vọng là nhà người khác. Nhưng tiếng chuông ngày càng rõ rệt, rõ ràng là tiếng chuông nhà của cô, đã bắt đầu vang lên tiếng chũn rửa của hàng xóm xung quanh.

Cô lập tức ngồi dậy, tức giận mở cửa ra. “Ai vậy, phát bệnh lúc nửa đêm nửa hôm sao?”

Nam Cung Nghiêu đứng ở trước cửa, say như chết, say khướt mỉm cười với cô. “Cuối cùng em cũng mở cửa rồi....”

Cô nhú lông mày. “Anh đến đây làm gì?” Nhìn lướt qua phía sau lưng anh, không có ai khác. Sợ hãi một lúc, không phải anh tự lái xe đến đây chứ. Say khướt đến vậy, cũng may không xảy ra chuyện gì.

Tình hình bây giờ của anh, chắc chắn không thể lái xe về nhà được. Cô đưa anh về, lại sẽ dẫn đến một số phiền phức không đáng có. Nên quyết định ngay, cho anh ở lại một đêm.

“Anh vào nhà đi!”

“Em lạnh nhạt thật đó..... cứ như vậy không thềm nhìn mặt anh sao?” Anh khàn giọng hỏi, có chút đau khổ.

Uất Noãn Tâm im lặng, cô không ném anh ra giữa đường là đã không tệ rồi, còn nói cô lạnh nhạt, có lòng tốt còn bị chê bai. “Khuya lắm rồi, đừng quậy nữa, mau vào đi.”

Cô nâng một cánh tay của anh lên, đỡ anh. Mùi rượu luồn vào trong mũi thiếu chút nữa hấp chín cô! Anh uống bao nhiêu vậy, ngâm cả người mình vào trong bình rượu sao?

Bước chân của Nam Cung Nghiêu không vững, chao đảo, sức nặng của cả cơ thể anh đè hết lên người Uất Noãn Tâm, suýt chút nữa làm cô nằm bẹp xuống đất. Cắn chặt răng lại, cố hết sức bước về phía trước, đỡ anh đến phòng của bé Thiên. Cũng may hôm nay Ngũ Liên đón bé Thiên về nhà anh rồi, nói là muốn ‘tăng thêm tình cảm cha con’.

Nếu không cô không biết phải sắp xếp cho anh như thế nào!

“Cẩn thận.....chậm một chút.....nào.....” Cô đang cẩn thận đỡ anh lên giường, chỉ hơi bất cẩn một chút, vấp phải chiếc chân dài của anh chút xíu, hai người đều cùng lúc ngã lăn xuống giường. Uất Noãn Tâm bị đè dưới một khối thịt, thở thật mạnh, không khí ở trong lồng ngực sắp phun hết ra ngoài.

“Um.....anh đang làm gì.....” Nam Cung Nghiêu cọ bậy, vừa đúng lúc chạm ngay môi của Uất Noãn Tâm, bốn cánh môi dán vào nhau, hai người ngơ ngác nhìn đối phương.

Mọi thứ xảy ra quá bất chợt, Uất Noãn Tâm không kịp phản ứng lại, chỉ mở to hai mắt ngơ ngác như chú nai, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình.

Nam Cung Nghiêu say khướt không còn biết gì, ý thức không tỉnh táo. Nhưng anh biết rõ mình thích mùi hương của người đang nằm ở phía dưới, cơ thể của cô thật mềm mại, thật thơm, anh không nỡ buông ra, ôm lấy cô anh thật yên tâm.

Anh chịu sự thúc giục theo bản năng của cơ thể, dứt khoát hôn thật sâu, cố gắng đi vào trong miệng cô.

Uất Noãn Tâm lúc này mới tỉnh mộng, giãy dụa muốn đẩy anh ra, nhưng sức của anh quá mạnh, đã siết chặt cơ thể của cô, nhân lúc cô chống trả, đầu lưỡi linh hoạt đã chạy vào trong miệng cô, một mùi rượu nồng nặc xen lẫn giữa đầu lưỡi của hai người.

Cô không tránh khỏi có hơi say, thậm chí giống như trúng phải bùa chú của ma quỷ, quên mất phản kháng lại.

Nhưng đó chỉ là cơn mê loạn trong chớp mắt, đầu của Uất Noãn Tâm bỗng nhiên lướt qua nét mặt của Ngũ Liên, cô cảm thấy thẹn vì mình, giống như một con bướm bướm giãy dụa phình phịch. “Mau buông tôi ra.....um.....Nam Cung Nghiêu.....”

“Sao nào? Em muốn giữ gìn cơ thể vì Ngũ Liên sao? Tôi sẽ không cho em đạt được đâu.” Ghen tuông làm cho anh đánh mất lý trí, giam cầm cơ thể cô, thô bạo cùng nóng bỏng mà truy tìm môi cô, liều mình dây dưa.

Một bàn tay để trên ngực cô, thưởng thức, vuốt ve, trêu chọc một cách thô lỗ, làm cho cô run rẩy dữ dội từng đợt, cô xấu hổ và giận dữ. Trong tình huống khẩn cấp, cong đầu gối lên nện một cái, vừa hay trúng ngay nơi đó của Nam Cung Nghiêu.

Anh kêu gào thảm thiết, ôm lấy nơi đó của mình, ngã người qua một bên. Đau đến mặt mày xanh lè, cả người co quắp lại. “Em.....”

Chưa nói hết câu, Uất Noãn Tâm đã không ngừng chửi rửa tới tấp. “Anh cái tên khốn kiếp này, rõ ràng mượn cớ say rượu nổi điên mà, đồ đệ tiện vô liêm sỉ! Tôi không nên cho anh vào, nên để anh say chết ở ngoài cửa.”

Nam Cung Nghiêu không có sức nói lại, cú đá vừa nãy rất mạnh, gần như lấy hết nửa cái mạng của anh. Nếu là người khác, anh đã làm thịt cô ta từ lâu rồi.

Cơ giận còn sót lại của Uất Noãn Tâm chưa nguôi hẳn, nhưng thấy anh đau như vậy, cũng biết rõ cú đá lúc nãy của mình có hơi mạnh một chút. Nhưng ai kêu anh say rượu rồi vô thức xâm phạm cô, nếu còn lần nữa, cô vẫn đá y như vậy, có thể còn ác hơn.

Nhìn thấy anh đau đến trán đầy mồ hôi, Uất Noãn Tâm cuối cùng cũng không đành lòng, đi vào phòng tắm lấy khăn. Lúc quay trở ra, thấy Nam Cung Nghiêu say khướt, ánh mắt mơ màng, vẫn không yên thì thào điều gì đó. Dường như rất khó chịu, co giật từng đợt một. Muốn nói, lại nói không được.

“Ừm.....khó chịu.....khó chịu quá.....”

Cô quở trách: “Biết khó chịu còn uống nhiều đến vậy, tự làm tự chịu, đáng đời.....”

“Không uống.....thì có thể làm gì.....trái tim, rất đau.....” Anh một lát rồi lại một lát, dấm thật mạnh vào trong ngực mình, đau đến nỗi khuôn mặt nhăn lại, đau khổ thì thào.

“Tại sao lại đối xử với anh như vậy.....anh biết lỗi của mình rồi.....anh biết mình sai rồi.....anh vẫn cố gắng bù đắp mà.....chuyện gì anh cũng đồng ý.....làm vì em.....em không thể cho anh thêm một cơ hội, để anh bù đắp cho em sao?”

“Anh rất mệt mỏi, rất đau khổ, cầu xin em.....xin em đó.....đừng giày vò anh nữa, được không? Anh chỉ cần một cơ hội thôi!”

Anh gặt gao nắm lấy tay cô, hai mắt đỏ hoe, nhúu chặt lại thành một đường, giống như sự sống và cái chết của mình đều nằm trong tay cô, yếu ớt như một tấm thủy tinh dễ vỡ.

Anh mong chờ sự tha thứ của cô, mong chờ cô có thể cho anh một cơ hội, Uất Noãn Tâm đều hiểu hết, nhưng việc đã đến nước này, không phải một mình cô có thể quyết định được.

Không phải ai làm sai rồi muốn bù đắp, làm có thể bù đắp được. Một khi đã tạo thành vết thương, suốt đời sẽ để lại sẹo, không thể nào chữa khỏi được.

Cô cười khổ đẩy tay anh ra.

Trong lòng càng hiểu rõ hơn, từ sáu năm trước, định mệnh đã an bài hai người họ không thể ở bên nhau nữa rồi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 288: Có Chết Cũng Phải Ly Hôn

Sáng sớm hôm sau Nam Cung Nghiêu bị cơn đau đầu giày vò tỉnh dậy, mở mắt ra một hồi lâu mới biết mình đang ở nơi nào, cho đến khi nhìn thấy trên bàn học là hình chụp chung của Uất Noãn Tâm và Uất Thiên Hạo.

Chính anh cũng có hơi ngạc nhiên, sau khi say rượu lại chạy thẳng đến đây, anh chỉ muốn mượn rượu quên đi cô thôi mà! Trong đáy lòng, lại không thể từ bỏ cô như vậy sao?

Anh cố chống người ngồi dậy, đi đến phòng khách, thấy Uất Noãn Tâm đang dọn bữa sáng ra bàn, dáng người mảnh mái của cô chìm trong ánh nắng sớm, xinh đẹp hảo huyền, không phải là thật, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Anh rất muốn ôm cô thật chặt, không để cô rời xa.

“Dậy rồi sao.”

“Ừm.....sau anh lại ở đây?”

“Nửa đêm hôm qua anh điên cuồng nhấn chuông cửa, vừa mở cửa ra, nhìn thấy anh say khướt ngã ở trước cửa. Nghĩ anh không thể lái xe được, nên cho anh ở lại đây một đêm.” Cô nói chuyện rất bình thản, giống như nói chuyện với một người xa lạ. “Nửa đêm còn quấy nhiễu nhiều người khác, sau này đừng làm vậy nữa.”

“Anh xin lỗi, khi anh uống say.....anh có nói gì không?”

“Điều nên nói, không nên nói, cũng nói hết rồi, anh muốn hỏi điều gì?”
Cô quay đầu lại, vui vẻ liếc nhìn anh.

Nam Cung Nghiêu ghen lời trong chốc lát, cứ cảm thấy mỗi câu hôm nay cô nói đều đang châm chọc, anh nghe mà cảm thấy khó chịu.

Uất Noãn Tâm đương nhiên cũng biết, nhưng cô cố ý đó. Tối hôm qua nhìn thấy anh đau khổ, cô cũng khó chịu cả đêm. Hạ quyết tâm, không thể tiếp tục kéo dài nữa, nhất định phải nhanh chóng chặt đứt dây rối, nếu không hai người đều bị giày vò đến bị thương tích đầy mình, đau đớn đến chết.

Cho nên, cô vẫn luôn cố gắng lạnh nhạt với anh. Có lẽ anh không chịu nổi thái độ này của cô, sẽ buông tay cũng nên.

Nam Cung Nghiêu không nói thêm lời nào, làm vệ sinh cá nhân xong, ngồi vào bàn ăn sáng.

Vừa ăn được một chút, Uất Noãn Tâm đem đơn xin ly hôn để ở trước mặt anh. “Ký đi, cứ kéo dài như vậy ai cũng không tốt.”

Anh ngừng ăn, nhíu chặt lông mày lại, không vui ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn cô, lời vàng ý ngọc. “Anh đã nói rồi, anh không ly hôn.”

“Anh không cảm thấy mình như vậy rất mất tự trọng sao?” Cô hít vào, buộc chính mình phải nói những lời khó nghe nhất. “Giống y như một con chó ghẻ không có liêm sỉ, bám dúi không buông. Anh không thấy phiền phức, nhưng tôi thấy rất phiền! Mau ký đi, chết sớm đầu thai sớm.”

Trong mắt Nam Cung Nghiêu lóe lên một ánh sáng sắc bén, tức giận đến nổi trên cổ đã nổi đầy gân xanh. Trong lòng giận giữ như sóng biển nổi cuộn cuộn, cả người nổi đầy lửa giận, lại không biết nên trút ra như thế nào. Nghiến răng, nói một cách tàn nhẫn: “Em nhất định phải nói chuyện với anh bằng giọng điệu này sao?”

“Nếu không tôi phải nói chuyện với anh bằng giọng điệu gì? Cầu xin tôi cũng cầu xin rồi, nói cũng đã nói rồi, nhưng những lời khuyên bảo dễ nghe

lại chẳng có tác dụng gì với anh! Dù gì cũng là vợ chồng nhiều năm, tôi cũng không muốn trở nên khó coi như vậy, chính anh ép tôi! Nếu như anh cứ kéo dài như vậy, có khó nghe hơn, tôi cũng có thể nói ra đó.”

Lời nói của cô càng ngày càng tàn nhẫn, chính là đổ thêm dầu vào lửa. Nam Cung Nghiêu nắm chặt tay lại, dường như bất cứ lúc nào cũng nện qua đó một đấm, giọng nói lạnh lùng rít qua từ kẽ răng. “Em nói lại lần nữa xem!”

“Có nói mười lần, một trăm lần cũng như vậy! Tôi muốn ly hôn! Tôi phải ly hôn.”

“Câm miệng!” Nam Cung Nghiêu nện một đấm thật mạnh xuống bàn, cơ thể cứng nhắc đứng lên, căm tức nhìn cô từ phía trên xuống, trong mắt đầy lửa. “Còn nói thêm một chữ nữa, có tin tôi giết em không hả!”

“.....” Uất Noãn Tâm nuốt nước bọt, có chút sợ hãi. Cô biết tính anh, một khi bị chọc giận, chuyện gì cũng không thềm để ý, chuyện có đáng sợ hơn nữa cũng có thể làm được. Nhưng cô không tiếc bất cứ giá nào, cô cũng muốn chọc anh tức giận, trong cơn tức giận, có lẽ anh sẽ ký tên!

Cô ngang bướng nhìn anh, hai mắt lạnh lẽo cứng rắn. “Bây giờ người tôi thích là Ngũ Liên, tôi muốn kết hôn với anh ấy, anh đừng dám dúi lấy tôi.....”

Còn chưa kịp nói hết câu, đã bị Nam Cung Nghiêu bóp chặt cổ kéo đến tường, lưng tông thật mạnh lên đó.

“Tôi kêu em đừng nói nữa!” Nam Cung Nghiêu giống như một con sư tử bị chọc giận, thở hỗn hển gào thét với cô.

Uất Noãn Tâm bị bóp đến nói không nên lời, hô hấp gián đoạn, cô nghẹt thở, hai mắt trợn trắng. Lúc đầu còn giãy dụa, đánh đá, trong cổ họng còn

phát ra tiếng kêu cứu khàn khàn.

“Tôi cảnh cáo em, đừng khiêu khích tôi lần nữa!” Ngón tay anh bóp chặt, đốt tay vang lên tiếng “răng rắc”, hai mắt bốc lửa, tàn nhẫn nhìn cô giãy dụa trong tuyệt vọng.

“Buông.....buông tay.....”

“Em nói không ly hôn, tôi sẽ buông tay.”

“Buông.....tay.....”

“Nói đi! Nói em không ly hôn!” Anh tức giận gào thét, vẻ mặt dữ tợn bạo lực, bất chấp tất cả muốn ép cô hứa không bỏ rơi mình. “Em nói đi! Nói!”

Tầm mắt của Uất Noãn Tâm lơ mờ, trời đất xoay chuyển, cổ họng khô khan đến sắp sửa phun ra máu, nói từng chữ từng chữ: “Tôi..... phải.....ly.....hôn.....”

“Em.....đáng chết!” Nam Cung Nghiêu gào thét, hận không thể bóp chết cô, hận không thể hủy diệt cả thế giới.

Nhưng ngay lúc Uất Noãn Tâm cho rằng mình sẽ bị nghẹt thở mà chết đi, lại bị anh đẩy xuống đất. Cô ôm lấy cổ mình ho khan đứng lên. “Khụ khụ khụ.....” Dường như muốn nôn hết nội tạng trong bụng ra.

Khó chịu quá.....khó chịu quá.....

Nam Cung Nghiêu lão đảo lùi về sau vài bước, đau thương cười nhạo. “Tôi làm cho em chán ghét đến vậy sao? Cho dù chết, cũng không muốn ở bên cạnh tôi sao?”

Cô nhìn thấy anh đau khổ tuyệt vọng, đau đớn không nguôi, cũng có một chút không đành lòng, nhưng vẫn quyết tâm một cách tàn nhẫn, dứt khoát

kéo anh xuống địa ngục. Cười nhạt. “Đúng vậy! Anh làm cho tôi rất buồn phiền, rất chán ghét. Cho dù chết, tôi cũng không muốn ở bên anh!”

Nam Cung Nghiêu gần như không chịu nổi đả kích, bước chân chao đảo, cơ thể lão đảo sắp té, phải chống tay lên bàn anh để tạm thời có thể đứng thẳng.

Anh chưa từng tuyệt vọng đến như vậy, ngay cả lòng tự trọng cuối cùng cũng bị cô chà đạp đến không còn, thứ cảm giác bất lực dày đặc này cắn nuốt trái tim anh.

Anh bị ép đến gần chết, không ngờ cô vẫn tuyệt tình đến như vậy! Không lẽ cho dù anh làm gì, cũng không thể làm cho trái tim cô xoay chuyển sao?

Cô muốn anh chết đúng không?!!!

Trong giây phút đó, anh rất muốn chết cùng cô. Nếu như cái chết là cách duy nhất để ở bên nhau, anh cũng chấp nhận!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 289: Ở Với Tôi Một Đêm

Mắt liếc nhìn đơn xin ly hôn chết tiệt kia, hai mắt của Nam Cung Nghiêu nhói đau, đỏ ửng màu máu, xé nát tờ đơn xin ly hôn, quăng ở trước mặt cô.

Uất Noãn Tâm vô vọng nhìn đơn xin ly hôn bay rải rác khắp nơi, đau buồn cúi đầu. Cuối cùng cô vẫn thất bại, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho cô? Nhất định phải chém giết đến chết, anh mới chịu từ bỏ sao?

Cơ thể Nam Cung Nghiêu bởi vì tức giận ập mà tới mà pháp phòng dữ dội, vẻ mặt dữ tợn, giận dữ cười: “Cho dù chết, cũng muốn ly hôn sao? Vậy thì hãy cùng nhau chết đi! Cho dù chết, tôi cũng không từ bỏ em đâu!”

“Ly hôn ư?” Anh cười nhạt, kiên quyết. “Mắm mơ!”

Bỏ lại câu nói đó, anh tông cửa xông ra ngoài, làm cánh cửa va đập thật mạnh.

“Bang....” Một tiếng nổ lớn, cả căng phòng như bị động đất.

Uất Noãn Tâm ngồi co gối dưới đất, tuyệt vọng mệt mỏi ôm lấy cơ thể lạnh băng của mình, cười nhạt, một giọt nước mắt từ khóe mắt chạy xuống.

Tại sao anh vẫn không chịu hiểu, tình cảm cướp đoạt bằng vũ lực không thể có được. Anh như vậy, chỉ làm cho quan hệ giữa bọn họ càng trở nên ghê tởm, ngay cả một chút hồi ức tốt đẹp cũng hầu như không tồn tại.

.....

Buổi chiều hôm sau, Ngũ Chấn Quốc gọi điện đến, nói bóng gió hỏi Uất Noãn Tâm khi nào mới lấy được đơn xin ly hôn, cô cứ nói sẽ mau thôi, nhưng trong lòng lại không chắc chắn, cả một đêm bị quấy nhiễu đến không thể chợp mắt, thức trắng nguyên đêm.

Buổi sáng ngày tiếp theo đi làm bằng hai cặp mắt thâm quầng, không thể chuyên tâm vào công việc, cái tên Nam Cung Nghiêu đột nhiên chớp nháy trên màn hình. Uất Noãn Tâm đột nhiên giật mình, do dự thật lâu, mới nhận điện thoại.

Bên kia vang đến giọng chất vấn trầm thấp của anh. “Em vẫn kiên quyết ly hôn sao?”

Tim cô tăng nhịp đập, ngón tay nắm chặt, nói ra một chữ. “Phải!”

“Mười giờ tối nay, tôi ở khách sạn chờ em.”

Khách sạn sao?

Trong lòng cô vang lên một tiếng ‘lộp bộp’, cảm giác có gì đó không đúng. Giả vờ bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Em đến đó sẽ biết ngay!”

“Có thể đổi địa điểm khác không?”

“Nếu như em sợ, có thể lùi bước.”

Nhìn thấy anh ngắt điện thoại, Uất Noãn Tâm vội gọi lại cho anh. “Anh cho tôi địa chỉ đi!”

Mặc dù không biết anh có âm mưu gì, nhưng chỉ cần có một cơ hội, cô sẽ giữ chặt, quyết không từ bỏ.

.....

Chín giờ năm mươi phút tối, Uất Noãn Tâm tới khách sạn như đã hẹn. Đứng ở trước cửa năm phút, cuối cùng cũng lấy hết can đảm gõ cửa. Cô không chắc có phải mình suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng ở những nơi như khách sạn này, cô luôn cảm thấy rất tà ác, động cơ không trong sạch.

Có lẽ, cô nên hẹn thời gian địa điểm khác.

Nhưng anh sẽ cho cô cơ hội lần nữa sao?

Đang lúc chần trừ không quyết định được, thì cửa mở ra

Dáng người cao ngất của Nam Cung Nghiêu hiện ra trước tầm mắt cô, trên người anh mặc áo ngủ, vạt áo mở rộng ra, lộ ra lồng ngực màu đồng khỏe mạnh, hai chân bên dưới thẳng dài, đường cong tuyệt đẹp, như một bức điêu khắc.

Vừa mới tắm xong, đầu tóc ướt sũng, gợi cảm hấp dẫn, tỏa ra mùi vị có chút không tốt lành.

Về quý quái làm cho cô sợ hãi, dưới chân muốn chạy trốn.

“Đừng rất lâu rồi sao? Vào đi!”

Nhìn thấy không do dự không quyết định, anh lấy tay kéo cô vào phòng.

Uất Noãn Tâm lão đảo, suýt nữa té ngã xuống, càng cảm thấy căng thẳng hơn.

Nam Cung Nghiêu mở một nụ cười xinh đẹp, đi đến quầy bar. “Uống rượu không?”

“Không, không cần đâu!”

“Whisky nhé?”

“.....”

Anh rót hay ly rượu, đặt ở trên bàn trà, tư thế vô cùng thoải mái thư thái ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo hai chân, mỉm cười đánh giá cô. Ánh đèn màu lam ở quầy bar chiếu lên mặt anh, hình thành một vùng âm u không xác định được ở một bên mặt, u ám gian ác.

Uất Noãn Tâm bị ánh mắt của anh làm cho bối rối, căng thẳng nắm chặt túi xách, hô hấp dồn dập, cắn chặt môi.

Cảm giác lo lắng không yên này, giống như hai người sắp sửa xảy ra chuyện gì đó, tự dừng nghĩ đến cuộc giao dịch quan hệ giữ khách làng chơi và gái điếm, rất dơ bẩn, cũng rất nguy hiểm.

“Em có vẻ rất căng thẳng nhỉ?” Nam Cung Nghiêu lắc tròn ly cao chân, xuyên qua màu đỏ của dung dịch đánh cô, nghiền ngẫm rồi cười, mang ý châm chọc. “Hôm qua, không phải em rất kiêu ngạo sao? Sức mạnh đó đâu rồi?”

“Muốn gì, anh nói mau đi! Tôi còn có chuyện.”

“Sao nào? Gấp gáp muốn chạy đi tìm Ngũ Liên đến vậy, ngay cả mấy phút cũng không muốn cho tôi sao? Nếu đã như vậy, em có thể đi. Nhưng mà chuyện ly hôn, đừng bàn nữa!”

Uất Noãn Tâm nhú lông mày lại, cô rất chán ghét trò chơi mèo vờn chuột này của anh, cũng rất ghét vẻ mặt tao nhã cùng nụ cười xấu xa kia, hận không thể nhào lên xé rách mặt anh!

“Anh muốn sao nào?”

“Ngồi!”

Cô đành nén giận, ngồi xuống.

“Thấy em căng thẳng vậy, uống ngụm rượu, để giảm bớt đi.”

“Tôi không muốn uống!”

“Sao nào? Sợ tôi bỏ thuốc hử?” Anh cười mỉa.

“.....”

“Em yên tâm! Tôi chẳng thêm sử dụng thủ đoạn đe dọa đâu. Muốn em cam tâm tình nguyện cởi sạch quần áo, tôi có thừa thủ đoạn, không tin em có thể thử.”

Cô càng ngày càng nóng vội. “Nam Cung Nghiêu, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Đừng nóng nảy như vậy, em sẽ sớm biết thôi. Bây giờ uống rượu, có lợi về sau đó.”

Uất Noãn Tâm đành phải uống một ngụm rượu. “Bây giờ anh có thể nói chưa?”

“Tôi đồng ý ly hôn.”

Cô còn trong sự kinh ngạc chưa hoàn hồn lại, lại nghe thấy anh nói tiếp: “Chỉ cần em chấp nhận một điều kiện của tôi!”

Nhìn anh như vậy, có thể nghĩ đến cái gọi là điều kiện nhất định rất ‘khắc nghiệt’, Uất Noãn Tâm bèn hỏi: “Điều kiện gì?”

“Em ở với tôi một đêm.”

Cô nhú lông mày, cho rằng mình nghe lầm. “Anh nói gì hả?”

Ánh mắt anh sáng rực, từng chữ từng lời, nói rõ ràng mạch lạc: “Em ở với tôi một đêm!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 290: Lên Giường (1)

Bên tai Uất Noãn Tâm vang lên tiếng "âm âm", không thể tin đường lời này được nói ra từ miệng anh, sau đó, cảm thấy thật vô lý, liếc mắt xem thường. "Đùa gì vậy, anh điên rồi sao?"

Nhưng mà ánh mắt và vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu vô cùng nghiêm túc, nụ cười chế giễu trên khóe miệng của biến mất. "Tôi không đùa, em ở với tôi một đêm, tôi sẽ ký vào đơn ly hôn!"

Cho dù anh làm trò trước mặt cô, nhưng từng chữ từng chữ một nói ra rõ ràng như vậy, Uất Noãn Tâm vẫn còn một tia hy vọng, anh cũng không phải người vô liêm sỉ như vậy, nín thở hỏi: "Anh nói ở với anh một đêm, là chui lên giường sao?"

"Nếu như em vẫn chưa hiểu rõ, tôi không ngại nói thẳng một lần nữa rõ ràng chút, đó là quan hệ tình dục, làm tình!" Đôi mắt màu xanh thẫm của anh nheo lại, tàn nhẫn đánh giá cô, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm của cô, khóe môi hơi nhếch lên, vẻ mặt trêu chọc mờ ám, có vẻ vô cùng ác độc và độc đoán, lạnh lùng không chịu được.

"Tôi đoán, trên người em nhất định có mang theo đơn xin ly hôn. Em ở với tôi một đêm, tôi sẽ ký ngay, sao nào?" Nam Cung Nghiêu dùng giọng điệu trầm thấp khiêu gợi hỏi, hai cánh môi khẽ mở, mang theo một ý mỉa mai.

Máu huyết của Uất Noãn Tâm giống như bị đóng băng, từng luồng hơi lạnh xâm nhập vào. Xem ra, cô vẫn chưa hiểu rõ con người anh, anh còn vô liêm sỉ hơn những gì cô tưởng tượng, không khác gì sáu năm trước.

Nếu sáu như trước anh có thể làm ra những chuyện không bằngcầm thú, khiến cô ở trên giường với anh, vậy thì còn có gì lạ chứ?

Là cô quá ngốc, cho rằng mình hiểu anh, kết quả chứng minh cô chẳng qua chỉ là kẻ ngốc nghếch không rõ đầu đuôi!

Cô cười nhạt, trả lời một cách chế giễu. "Khó trách anh lại chọn chỗ này, anh xem tôi là gì chứ? Gái sao? Sau khi xong chuyện, giống như khách làng chơi, vỗ mông chạy lấy người à?"

"Tôi cũng không nói em là gái, nếu như em hiểu như vậy....." Anh nhún vai, vẻ mặt không để ý. "Tôi cũng không có ý kiến!"

"Nam Cung Nghiêu!" Uất Noãn Tâm nghiến răng lại nghiến lợi gọi tên anh. "Anh không biết xấu hổ!"

"Tôi không biết xấu hổ, vậy em tốt ở chỗ nào chứ? Lúc trước tôi khép nép cầu xin em như vậy, nhưng em đối xử tôi sao hả?" Anh chế nhạo. "Sao nào? Hôm qua lúc không chứa chút tình cảm nào làm tôi đau khổ, em có nghĩ đến sẽ có cảnh như hôm nay không?"

"Lúc trước tôi quá cho em mặt mũi rồi, thậm chí em không kiêng dè gì chà đạp lòng tự trọng của tôi. Nhưng em quá ngây thơ rồi, quyền chủ động, từ trước đến giờ không ở trên tay em. Tôi nói rồi, làm cho em cam tâm tình nguyện cởi sạch quần áo, tôi có rất nhiều cách, em ngay cả quyền nói 'không' cũng không có!"

"Cho nên anh đang trả thù chuyện hôm qua tôi xúc phạm anh sao?"

"Xúc phạm à? Dựa vào em sao? Luôn tự đề cao mình." Vẻ mặt Nam Cung Nghiêu xem thường cùng coi rẻ, ép mình phải nói những lời trái lương tâm. "Tôi đã cho em cơ em, là em không chịu năm lấy thôi! Hoặc là ngoan ngoãn cởi quần áo, hoặc là cút đi!"

"Anh nhất định phải khiến quan hệ giữa hai ta trở nên ghê tởm đến vậy sao?"

"Trước đó, đã rất ghê tởm rồi, tôi cũng không ngại làm nó xấu hơn đâu! Tôi nói rồi, cho dù chết, tôi cũng phải kéo em xuống địa ngục. Tự em hãy suy nghĩ kỹ đi, một đêm, hay đây đưa một đời hử?"

"Anh nằm mơ đi!" Uất Noãn Tâm lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, đứng dậy bỏ đi.

"Uất Noãn Tâm....." Nam Cung Nghiêu gọi cô lại. "Em chắc chắn, đây là câu trả lời của em sao?"

"Tôi chỉ cho em một cơ hội, hôm nay một khi em bước ra khỏi cánh cửa này, vậy thì, ly hôn, chắc chắn không thể! Cả đời này em đừng mơ gì cho Ngũ Liên! Tôi khuyên em đừng gấp gáp bỏ đi như vậy, suy nghĩ lại đi, để khỏi hối hận."

Uất Noãn Tâm đứng yên, trong đầu đấu tranh kịch liệt.

Muốn cô bán cơ thể, ủy thác cho anh, cô không cách nào chấp nhận được, càng không muốn có lỗi với Ngũ Liên.

Nhưng.....đây là cơ hội duy nhất.

Anh biết rõ tính tình của anh, nếu cô từ chối, anh chắc chắn sẽ đeo cô đến cùng, mà cô không có cách nào cả. Cả đời này, không cách nào có thể cắt bỏ đoạn nghiệt duyên này, bắt đầu lại từ đầu với Ngũ Liên. Thậm chí, cũng có thể làm Ngũ Liên bị kéo vào! Đó là điều mà cô không hy vọng nhìn thấy nhất!

Một đêm, hay một đời người!

Đây là lựa chọn khó khăn nhất từ lúc cô sinh ra cho đến nay.

Nam Cung Nghiêu thản nhiên nhìn bóng lưng cô, trong lòng đã sớm biết chắc, đáp án của cô.

Có nhiều lúc, anh còn hiểu rõ cô hơn chính cô, hiểu rất rõ cô sẽ lựa chọn như thế nào.

Quả nhiên, mười phút sau, cô run rẩy hỏi: "Anh thề.....chuyện hôm nay, mãi mãi không nói cho bất kỳ ai biết."

Anh đồng ý rất dứt khoát: "Được! Tôi thề!"

Anh đồng ý quá nhanh, đến nỗi không thể tin được, Uất Noãn Tâm quay người, nhìn chăm chăm vào mắt anh. "Anh nói được làm được chứ?"

"Tôi trước giờ không nói hai lời. Có cần tôi thề không?"

Uất Noãn Tâm có ý dò xét trong mắt anh xem có tìm ra được một sự trêu đùa bịp bợm, nhưng cô không tìm ra. Trong mắt anh, đều là sự nghiêm túc, lời thề son sắt.

Nhưng đến cuối cùng cô vẫn không chắc chắn. "Tôi có thể biết nguyên nhân không?"

"Rất đơn giản! Tôi mệt rồi! Trái tim em đã không còn có tôi, tôi cần gì phải ép buộc. Nhưng lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho em. Chonên, một đêm diu dàng, để lại một kỷ niệm nồng ấm cũng không tệ." Về mặt anh bắt cần đời, lại còn khó không chế được mà nở nụ cười xấu xa.

"Có lẽ một số chuyện tôi làm ở quá khứ, làm cho em có chút hiềm lăm với tôi. Tôi không phải thánh nhân, chỉ là một người đàn ông. Đàn ông, là cầm thú chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, cơ thể của em, làm cho tôi rất nhớ nhung, mỗi phút mỗi giây, đều nghĩ xem phải lừa em lên giường như thế nào!"

"Còn nữa, tôi là một thương nhân, cân nhắc đến lợi ích, về mặt này tôi vẫn luôn rất khôn khéo, tính toán cho li. Em cảm thấy, giữa lợi ích đạt được ngay trước mắt và việc mạo hiểm đầu tư không có kết quả, tôi sẽ chọn cái nào hử?"

Anh nói một phen, để cho Uất Noãn Tâm từ bỏ hy vọng một cách triệt để, cũng phá hủy tình cũ còn sót lại của cô với anh. Nếu như anh đã tận tâm đưa ra loại yêu cầu này một cách trần trụi như vậy, đã vậy, cô cũng xem như đây là một cuộc giao dịch.

Lấy cơ thể của mình, đổi lại nửa đời sau được tự do.

Cô nhắm mắt, hít một hơi, quay trở lại, dùng hết mọi sức để mình nói ra câu này. "Hy vọng anh nhớ kỹ những gì mình đã hứa."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 291: Lên Giường (2)

NamCung Nghiêu không có chút thích thú nào, ngược lại rất tức giận, mặc dù điều này không khác mấy nhưng gì mình tưởng tượng. Nhưng anh vẫn khó có thể chấp nhận, cô thà chấp nhận trả cái giá này, cũng muốn ly hôn với mình.

Nhưng anh không thể hiện ra bên ngoài, thậm chí để làm cho cô tin mình chính là vô liêm sỉ như vậy, tàn nhẫn hơn nữa nói: "Tôi đã nói, tôi sẽ nhớ kỹ. Vậy có phải em cũng nên thực hiện lời hứa của mình, cởi hết quần áo đi."

"Anh....."

"Thế nào hả? Hay muốn tự tay tôi phục vụ em cởi quần áo hay sao?" Giọng điệu anh mang theo sự châm chọc, ánh mắt lạnh lẽo. "Là em nói, giữa chúng ta giống như khách làng chơi và gái điếm, vậy thì em cũng nên làm chút điệu bộ của gái điếm, đừng có giả vờ trong sạch, mau cởi hết cho tôi!"

Tuyệt vọng và bị ai từ dưới tay chân đến tận trong xương tủy thôi quết đến, Uất Noãn Tâm không còn sự lựa chọn nào khác, run rẩy cởi áo khoác ngoài của mình ra, tay cởi nút áo, nhưng như thế nào cũng không thể hạ quyết tâm một cách mạnh mẽ.

Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác, không phải sao? Giống như những gì anh nói, giữa bọn họ, quyền chủ động không nằm trên tay cô, anh luôn có cách, khiến cô cởi sạch quần áo.

Còn cô, chỉ có thể chịu đựng nhục nhã, để đổi lấy tự do.

"Cởi....." Nam Cung Nghiêu lười biếng nói ra chữ đó, cầm lấy điều thuốc ở trên bàn, châm thuốc một cách rất tự nhiên, ngón giữ và ngón trỏ kẹp vào nhả điều thuốc ở giữa, xuyên qua làn khói, nheo đôi ngươi màu xanh thẫm xinh đẹp mà hẹp dài đánh giá cô, thậm chí còn thô tục nhả khói về phía cô.

Khó môi nhếch lên thành đường vòng cung một cách mỉa mai, giống như đang thưởng thức một sự ti tiện của kẻ làm gái.

Uất Noãn Tâm nghiêng rằng, mở hết tất cả cúc áo, chỉ còn lại đồ lót.

Làn da trắng như tuyết lộ ra trước mắt anh, kèm theo đó là cảm giác nhục nhã.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, ánh mắt của Nam Cung Nghiêu đột ngột nóng lên, lạnh nhạt thúc giục: "Tiếp tục cởi....."

Tên ma quỷ này!

Uất Noãn Tâm đành phải cởi quần ra, trên người từ trên xuống dưới chỉ còn sót lại đồ lót. Hai tay ôm ngực, xấu hổ và khó chịu.

"Chỉ được đến thế thôi sao? Hình như còn chưa cởi đủ sạch sẽ thì phải? Có cần tôi giúp không?" Nam Cung Nghiêu đứng dậy, đi đến phía sau cô, dán vào người cô, cọ sát cách một lớp quần áo mỏng.

Bàn tay mang theo sự lạnh lẽo và chai sần đặt trên bả vai cô, làm cho cô run lên, tránh né theo bản năng. "Không cần....."

"Xuyt..... đừng nhúc nhích! Để tôi giúp em!" Anh dịu dàng dỗ dành nhỏ nhẹ, hơi thở nóng rực phả ra ở sau tai cô, nóng bỏng.

Cả người Uất Noãn Tâm nóng rang lên, giống như con tôm bị luộc chín, co người lại, nước mắt đảo quanh trong khóe mắt vì xấu hổ và tức giận, nước

nở khản giọng. "Xinanh.....đừng như vậy mà....."

Nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn cứ cố chấp, ngón tay ở trên bả vai cô thong thả xoay tròn, lượn vòng tự do xuống phía dưới, đi thẳng đến bờ ngực cao vút của cô.

"Đừng mà....."

"Ngoan.....anh sẽ dịu dàng một chút mà." Nam Cung Nghiêu giống như đang dỗ ngọt trẻ con, động tác trên tay lại như con báo săn mạnh mẽ, mở áo ngực của cô ra.

Uất Noãn Tâm sợ đến mức thét chói tai, mau chóng che ngực của mình lại. "Đừng vậy mà!"

"Tại sao không được hở? Như vậy nhanh hơn nhiều, không phải sao?" Nụ cười của Nam Cung Nghiêu gian ác lạ thường, một nụ hôn nóng rực dừng lại trên bả vai trần trụi của cô. "Tự cởi đi, nhanh một chút, tôi không còn kiên nhẫn đâu."

Anh dừng dừng ngã người xuống ghế sofa, bắt chéo hai chân, tiếp tục thưởng thức trò hay.

Uất Noãn Tâm tức đến nổi máu cũng lạnh xuống, rất muốn chém anh trăm ngàn nhát! Suýt chút nữa cô đã tin anh, anh sẽ không phải là người vô liêm sỉ đến vậy, anh thật lòng yêu cô, đến giây phút này mới hiểu thật rõ ràng, thì ra điều anh muốn chẳng qua chỉ là cơ thể cô!

Một khi đã vậy, cô cứ coi như mình bị cưỡng bức, bị chó cắn, dứt khoát coi đây chỉ là một cuộc giao dịch.

Lớp che đậy cuối cùng cũng bị cởi bỏ.

Cả người Uất Noãn Tâm phơi bày trước mắt Nam Cung Nghiêu, mặc dù cô đau khổ đến sắp khóc, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, ngoan cố mím chặt môi. Từng bước từng bước, đi đến giường lớn, nằm xuống, tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai tay che ngực mình lại.

Móng tay bấm vào trong da, thầm đếm, hy vọng có thể mau chóng kết thúc sự giày vò này.

Nam Cung Nghiêu đi đến trước mặt cô, nhưng không nhúc nhích rất lâu.

"Không phải anh vẫn luôn đợi đến giây phút này sao? Tại sao không bắt đầu?"

"Xem ra, em rất uất ức, rất không bằng lòng sao?"

Trong lòng cô buồn bã mỉm cười. Không lẽ, muốn cô cam lòng để mình bị cưỡng bức sao? Cô cũng không đến mức không biết xấu hổ như vậy.

Hai chiếc áo đột nhiên bị quăng lên người cô, thêm vào đó là tiếng nói lạnh lẽo tàn nhẫn của Nam Cung Nghiêu. "Mặc vào đi."

Cô trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh. "Anh như vậy là có ý gì hả?"

"Tôi đổi ý rồi, dáng vẻ của em làm tôi buồn nôn, không có hứng."

"Vậy còn đơn ly hôn....."

"Chúng ta chưa lên giường, đơn ly hôn đó đương nhiên không có hiệu lực. Cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì."

Từ lúc bắt đầu, anh đang đùa giỡn cô! Uất Noãn Tâm then quá hóa giận, vung lên một bạt tay, nhưng bị Nam Cung Nghiêu giữ lại, anh còn dám cười. "Mua bán không thành cũng còn tình người, không cần phải trở nên khó coi đến vậy đâu!"

"Anh vô liêm sỉ!"

"Đúng vậy, tôi vô liêm sỉ vậy đó! Chỉ đùa giỡn với em thôi mà, cần gì phải tưởng thật." Dáng vẻ Nam Cung Nghiêu giờ phút này càng giống một kẻ lưu manh đẹp trai. "Hôm qua em làm tôi mất mặt đến vậy, tôi chỉ muốn trả lại toàn bộ cho em thôi. Em hẳn phải cảm thấy may mắn, nếu tôi vô liêm sỉ thêm chút nữa, không đợi sau khi lên giường với em xong rồi mới nói với em chỉ là đùa giỡn!"

Anh đẩy cô về giường. "Mau mặc quần áo rồi đi đi, nói không chừng đột nhiên tôi nổi hứng, em càng thảm hơn!"

Uất Noãn Tâm tức đến nổi ngay cả sức để chửi cũng không có, chỉ cảm thấy mình là một kẻ mù, từ đầu đến cuối nhận lầm con người anh.

Ở bên anh nhiều hơn một giây, cô đều cảm thấy đau khổ muốn chết, mặc đồ với tốc độ nhanh nhất, đầu cũng không quay lại, mà mở cửa tông thẳng ra ngoài.

Nam Cung Nghiêu quét sạch thái độ hư hỏng lúc này, vẻ mặt đông cứng lại, sức của cả người lúc này đều bị mất hết.

Anh không muốn như vậy, nhưng, anh đã bị ép đến đường cùng rồi, không còn lựa chọn nào khác. Nếu như có thể dùng cách này giữ cô lại, vậy thì, có làm chuyện dễ tiện hơn nữa, anh cũng có thể làm được!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 292: Cô Lừa Anh!

Bởi vì gần đây công ty xảy ra một số chuyện rắc rối, mỗi ngày Ngũ Liên đều ở lại công ty, hai ngày hai đêm không chớp mắt không nghỉ ngơi. Khó khăn lắm mới được về nhà nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau vừa sáng banh mắt phải tiếp tục đi làm. Vừa bước vào phòng làm việc, thì Lâm Mạt bước vào, chuyển giao cho anh một cái USB.

"Tổng tài, cái này do công ty chuyển phát gửi đến, nói phải giao tận tay anh."

Anh tỉ mỉ xem trái xem phải hồi lâu, chế giễu. "Cái gì đây? Không phải là phim A chứ? USB 20G, một món quà rất lớn nha!"

Lâm Mạt bị anh chọc cười. "Khi nào anh rảnh thì xem, em ra ngoài làm việc đây."

"Ừ!" Ngũ Liên cũng giải quyết chuyện của mình, cho đến buổi chiều sắp tan ca, lúc bớt chút thời gian nghỉ ngơi mới nhớ đến. Cắm USB vào máy tính, chiếu lên trên màn hình máy vi tính.

Anh ngã xuống ghế da, đang định chuẩn bị thưởng thức, hình ảnh không có âm thanh lại như một tia sét đánh kinh hoàng, trong nháy mắt anh hóa đá, không dám tin vào mắt mình. Chưa đến ba mươi giây, anh mau chóng tắt đi. Lồng ngực phập phồng dữ dội, sắp sửa không chịu đựng nổi.

Cả người anh lạnh băng, run rẩy cầm lấy điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại. Tức giận ở trong lồng ngực va chạm nhau, anh rất muốn thẳng thắn hỏi cô xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vừa nghe thấy

tiếng của cô, một câu anh cũng không thể nói thành lời, cổ họng giống như bị mắc nghẹn vậy.

"Alo? Anh nghe có được không vậy? Sao vậy?"

Anh cố gắng đè nén cổ họng đau đớn. "Alo! Em đang làm gì vậy?"

"Còn có thể làm gì chứ? Làm việc thôi!"

"Sau khi tan ca có rảnh không? Chạy qua công ty anh một chuyến đi."

Cô sững người một lúc, bởi vì bình thường đều là anh chủ động tìm cô. Nhưng cô vẫn đồng ý. "Vâng! Khoảng bảy giờ gặp mặt nhé."

"Được!" Ngũ Liên không còn sức ngồi xuống, những hình ảnh khủng khiếp đó, kêu anh phải mở miệng như thế nào.

Mãi cho đến trước khi tan ca, cả người anh đều ngây dại, Lâm Mạt bước vào vài lần, bảo anh ký tên vào hợp đồng, anh cũng chỉ chết lặng mà ký tên mình vào, đầu óc lại không để trên đó.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn neon lóe ra. Ngũ Liên đứng ở bên cửa sổ, một điều rồi lại một điều thuốc, thông qua cảm giác chán ghét, nhìn thế giới phồn hoa lại giả dối bên ngoài cửa sổ, không khỏi phát ra tiếng chế nhạo.

Mọi thứ đều là giả dối!

Bao gồm cả cô!

Uất Noãn Tâm bước vào, cố gắng nở nụ cười. "Em đến rồi!"

Nhìn thấy anh không trả lời, vẫn đứng ở bên cửa sổ, nhẹ bước đi đến, ôm anh từ phía sau. "Đang nghĩ gì vậy? Em gọi anh, anh cũng không nghe thấy."

"Không có gì đâu!"

Cô cảm thấy anh có gì đó không đúng, buông anh ra, thấy trong gạt tàn có đến bảy tám tàn thuốc, nhú lông mày lại. "Sao lại hút nhiều thuốc đến vậy chứ? Tâm trạng không tốt sao? Nói cho em biết đi. Có phải chuyện công ty không?"

Ngũ Liên lắc đầu. Cười gượng. Ngoài cô ra, còn có chuyện gì làm cho anh buồn phiền như thế, nhưng cô lại không biết. Hoặc là phải nói, cô giả vờ như không có việc gì.

"Anh làm sao vậy? Nhìn là lạ!"

"Noãn Tâm....." Bỗng nhiên anh rất nghiêm túc nhìn cô. "Em có điều gì muốn nói với anh không?"

Trước mắt xẹt qua hình ảnh đêm đó, tim cô đập dồn dập, tránh ánh mắt của anh. "Không, không có gì cả! Anh muốn em nói gì hử?"

Ngũ Liên nhìn ra, cô đang nói dối. Nhưng anh không muốn vạch trần cô, ngược lại vẻ mặt ôn hòa, dịu dàng vỗ vào đầu cô. "Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi."

"Đúng rồi, bé Thiên đang ở nhà sao? 'Kế hoạch bồi dưỡng tình cảm cha con' của anh thuận lợi chứ?"

"Ừ! Thuận lợi! Em thì sao? Bé Thiên ba ngày không ở nhà, em có gì không quen không?"

"Có nha, tất nhiên không quen rồi!"

"Vậy em đã làm những chuyện gì?"

Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên sắc bén, thấy được Uất Noãn Tâm bối rối. "Không có gì nha, chỉ ở nhà thôi!"

"Em chắc chắn chứ?"

"Ừ!Đừng nói chuyện gì nữa, bụng em đói lắm, chúng mình đi ăn đi."

Cô muốn chạy trốn, Ngũ Liên lại giữ cô lại, trong ánh mắt đều bị đốt cháy bằng tức giận. "Tại sao em lừa anh? Tại sao hả?"

Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với mình bằng giọng điệu cộc cằn đến vậy, mặt Uất Noãn Tâm bị dọa đến xanh lè, cả người run sợ. "Anh đang nói gì? Em, em không có lừa anh....."

"Còn nói không có! Tối hôm qua em ở đâu hả? Đến khách sạn thuê phòng với Nam Cung Nghiêu sao?" Anh mở vi tính, trên màn hình chiếu cảnh một nam một nữ, dưới ánh đèn mờ tối. Ngũ Liên nghiêng rằng nghiêng lợi. "Em mở to mắt ra nhìn đi, đây là ai!"

Trên màn hình rõ ràng chính là ảnh chụp lén bọn họ ở khách sạn vào tối hôm qua!

Uất Noãn Tâm như bị sét đánh ngang tai, hai mắt kinh ngạc trừng lớn, hoảng sợ nói không nên lời. Sao anh lại biết được? Không lẽ Nam Cung Nghiêu cố ý sắp đặt hãm hại cô, sau đó đưa cho Ngũ Liên sao?

Cả người cô hốt hoảng, nói năng lộn xộn. "Sao.....sao.....lại như vậy....."

"Cho nên, em thừa nhận rồi sao? Nếu như không lấy chứng cứ để ở trước mặt em, em còn muốn gạt tôi đến lúc nào!" Ngũ Liên cười nhạt, tức giận đến nổi thiếu chút nữa chưa vỡ mạch máu. "Tôi nhìn không ra, thì ra em là con người dối trá vậy!Tôi tin em như vậy, sao em có thể ở sau lưng tôi làm những chuyện này chứ!"

"Anh nghe em giải thích, không phải như những gì này anh thấy đâu....." Uất Noãn Tâm giữ chặt lấy tay anh, giải thích hết những chuyện

xảy ra tối hôm qua.

Lông mày của Ngũ Liên nhíu càng ngày càng chặt, đẩy cô ra. "Làm sao tôi có thể tin, em không lừa tôi."

"Em có thể thề! Những điều em nói là thật....." Uất Noãn Tâm sắp bật khóc."Anh tin em một lần nữa thôi, xin anh.....tin em một lần nữa có được không? Em có thể thề."

Khóe mắt của Ngũ Liên cũng đỏ lên, quay mặt đi không nhìn cô, hít một hơi thật sâu."Cho dù là thật, em cũng không thể làm vậy. Em đã hứa với tôi, một khi gặp phải bất kỳ vấn đề khó khăn nào, em sẽ tìm tôi bàn bạc, mà không phải....."Nhìn thấy cảnh cả người cô đều trần trụi, anh tức đến muốn giết người.

Nước mắt men theo hai má của cô rơi xuống, cô lắc đầu bật mạng. "Xin lỗi anh,em sai rồi, em đã sai thật rồi, xin lỗi anh.....xin lỗi anh.....xin anh tha thứ cho em, em không dám như vậy nữa đâu....."

"Em đi đi, tôi bây giờ không muốn nhiều lời với em về bất cứ điều gì."

"Ngũ Liên....."

Anh gào thét. "Tôi kêu em đi đi!"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 293: Anh Không Biết Tình Yêu Là Gì

Đêm đó...Ngũ Liên hùng hổ xông vào trong tập đoàn Hoàn Cầu. Hường Vi nhìn thấy vẻ mặt anh khiến người ta phải sợ hãi, không chớp mắt xông thẳng đến văn phòng tổng tài, định giữ anh lại. "Tổng tài đang có việc bận, không thể tiếp khách, Ngũ thiếu, Ngũ thiếu....."

"Cô rút ra cho tôi!" Ngũ Liên đẩy cô ra xa, đẩy thẳng cửa đi vào, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. "Anh muốn bị đánh ở đây, hay ra ngoài hả?"

"Tổng tài, Ngũ thiếu anh ấy....."

Nam Cung Nghiêu đã sớm đoán được anh sẽ đến gây chuyện, bình tĩnh liếc nhìn anh một cái, rồi bảo Hường Vi đi ra ngoài.

"Cậu vẫn giống y như trước, thôi lỗi lại không lẽ phép."

"Mắc mớ gì đến anh, chưa đến lượt anh dạy bảo bốn thiếu đâu!" Gây xanh trên cổ Ngũ Liên đập thành thạch rất ghê gớm, chẳng muốn nói lời vô nghĩa với anh, xông thẳng lên nắm lấy áo của Nam Cung Nghiêu, dấm một dấm vào mặt anh.

Nam Cung Nghiêu bị một dấm nghiêm trọng đó đánh lùi về sau vài bước, lau sạch máu trên miệng, cười nhạo. "Mày cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Đồ vô dụng!"

"Mày muốn chết mà!" Ngũ Liên giận dữ, quật anh ngã xuống đất, một dấm rồi lại một dấm, nện vào mặt anh, máu mũi máu miệng chảy ra, mặt mũi bầm dập.

Nhưng Nam Cung Nghiêu không hề đánh trả, ngược lại chỉ cười nhạt, dường như đang trong im lặng mà chế giễu anh.

"Tại sao mày không đánh trả? Mày đứng dậy đánh trả như một người đàn ông đi!" Ngũ Liên xốc lấy cổ áo của anh gào rít điên cuồng. "Giả vờ ngoan ngoãn gì chứ!"

Nam Cung Nghiêu từ đầu đến cuối một chữ cũng không nói, ánh mắt hết sức khinh miệt coi thường, giống như chẳng thèm để ý đến anh, càng làm cho tinh thần của Ngũ Liên tăng thêm đau đớn.

Anh mất hết sức, hai mắt đỏ hoe hỏi ép anh. "Tại sao mày phải làm vậy với cô ấy hả? Tại sao lại làm cô ấy đau khổ chứ! Mày ngay cả cầm thú cũng không bằng!"

Cho dù trên mặt là máu me, hai mắt cũng sưng phù lên, nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn nở nụ cười như cũ, chẳng thèm để ý đến mà nói: "Là do cô ấy tự nguyện, tao không ép cô ấy....."

"Nhưng mày uy hiếp cô ấy!"

"Đó không được gọi là uy hiếp, mà chỉ là một cuộc giao dịch. Hoặc tao có thể hiểu, cô ấy vẫn còn vương chút tình xưa với tao, nhớ nhung giường của tao, nên mới có thể chủ động cởi quần áo ở trước mặt tao....."

Lại đấm một đấm, Ngũ Liên tức giận. "Mày câm miệng cho tao"

"Tao đã từng nói, tao sẽ không ly hôn, chết cũng không từ bỏ." Trong ánh mắt toát ra một sự sắc bén. "Tao yêu cô ấy, cô ấy là của tao!"

"Chiếm giữ, giam cầm, dùng thủ đoạn chiếm đoạt, đây là thứ mày gọi là tình yêu sao? Mày vốn không biết tình yêu là gì, nếu như mày yêu cô ấy, mày nên để cô ấy tự do, khiến cô ấy hạnh phúc!"

"Tao đương nhiên hy vọng cô ấy hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc đó, phải do tao mang lại! Những người khác, nằm mơ đi!"

"Mày đi chết đi! Đồ khốn!" Ngũ Liên lại tức giận nện cho anh một đấm. "Tao cảnh cáo mày, nếu mày dám đụng vào cô ấy lần nữa, tao sẽ giết chết mày!"

Câu nói này, anh chắc chắn không phải nói đùa! Vì cô, anh thậm chí không tiếc tự mình giết chết anh ta, cho dù nửa đời còn lại phải trải qua ở trong tù! Chỉ cần cô ấy được tự do!

Ngũ Liên đẩy anh ra đứng dậy, cảnh cáo trừng mắt với anh vài cái, mới rời khỏi.

Hương Vi vội vàng chạy vào, nhìn thấy người Nam Cung Nghiêu đầy máu, vô cùng lo lắng. "Tổng tài, có cần gọi bác sĩ không?"

Nam Cung Nghiêu đẩy tay cô ra, tự mình ngồi dậy. "Không cần đâu! Tự tôi có thể xử lý được."

"Nhưng mà....."

"Cô đi ra ngoài đi, để một mình yên tĩnh một chút."

Thấy tình hình như vậy, Hương Vi cũng không nói gì thêm, đành phải đi ra ngoài. Nghĩ đến cảnh trên mặt anh đầy máu, vẫn cảm thấy sợ hãi như cũ.

Giữa Ngũ thiếu và tổng tài, rốt cuộc đã xảy ra thù oán gì, đến mức phải ra tay tàn nhẫn như vậy.

.....

Sau chuyện bị người khác chụp lén ở khách sạn, Uất Noãn Tâm vẫn tự nhốt mình ở trong nhà, không dám liên lạc với Ngũ Liên. Có lẽ, anh cũng cần thời gian để bình tĩnh lại.

Bây giờ nghĩ lại, một đêm đổi một đời, đúng là rất ngu ngốc rất vô lý, đến bây giờ vẫn còn mắc bẫy của anh ta. Nhưng tình hình ngay lúc đó, đúng thật sẽ làm lý trí của con người ta bị che mờ. Cô một lòng chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi anh ta, cho nên bất cứ điều gì cũng chấp nhận làm.

Đến giờ phút này lại chỉ cảm thấy giống như một cơn ác mộng, mãi mãi không muốn nhớ lại.

Càng làm cho cô đau lòng hơn nữa, đó là sự tàn nhẫn của Nam Cung Nghiêu. Sau khi cô về nước, anh ta đối xử với cô rất tốt, cô gần như quên hết những đau đớn của sáu năm trước, thậm chí muốn tha thứ cho anh ta, muốn làm bạn tốt với anh ta. Nhưng cô đã nghĩ anh ta quá tốt rồi, người giống như anh ta, vốn không hề có trái tim, chuyện dễ tiện hơn nữa anh ta cũng có thể làm được.

Cô thề, cô không bao giờ tin anh ta nữa!

Thời gian lại trôi qua một ngày, Uất Noãn Tâm bắt đầu gọi điện thoại cho Ngũ Liên, nhưng chỉ trả lời lại hoặc là không có người nghe máy, hoặc là ngắt cuộc gọi. Cô của hy vọng, cũng bị tiêu diệt từng chút một. Cô đơn, tuyệt vọng!

Sau khi uống xong hai lon bia, cô nghĩ không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không cô sẽ mất anh vĩnh viễn. Vội vàng cầm lấy túi xách, xuống lầu bắt xe đến Ngũ thị.

Lâm Mạt vừa từ trong phòng làm việc ra. "Noãn Tâm, sao cô lại đến đây?"

"Anh ấy có trong đó không?" Cô vội chạy vào, lại bị Lâm Mạt ngăn lại, khó xử nói: "Tổng tài bận dờ, hôm nay không tiếp khách."

"Kể cả tôi sao?"

"Ừ!Anh đặc biệt chỉ rõ kể cả cô." Lâm Mạt lo lắng hỏi: "Có phải hai người cãi nhau không? Tâm trạng của tổng tài hai ngày nay rất cáu gắt, mấy quản lý cao cấp của công ty đều bị anh mắng mấy lần, tôi nghĩ chỉ có cô mới có thể làm anh ấy thất thường như vậy!"

"Tôi muốn gặp anh ấy....."

"Bây giờ sao? Tôi khuyên cô vẫn là không nên, anh ấy vẫn chưa nguôi giận đâu!"

"Vậy tôi ở đây chờ anh ấy! Phiền cô nói lại với anh ấy, tôi vẫn chờ ở trước cửa, cho đến khi nào anh ấy đồng ý gặp tôi."

"Sao phải chịu khổ như vậy chứ?" Lâm Mạt thở dài, do dự mãi, nhưng vẫn đi vào.

Uất Noãn Tâm ngồi trên hành lang cực khổ chờ đợi, trong lúc đó Ngũ Liên đi ra vài lần,Lâm Mạt đi theo, không chớp mắt đi về phía phòng họp, dường như không nhìn thấy cô. Cô muốn nói gì, cũng không kịp, đành phải tiếp tục chờ.

Cứ như vậy từ chiều đợi cho đến mười giờ đêm.

Lâm Mạt chịu không nổi nữa, nói: "Cô đi vào đi! Cứ coi như người thư ký này không hoàn thành trách nhiệm vậy!"

Uất Noãn Tâm cảm động đến rơi nước mắt, vội đi vào văn phòng.

Ngũ Liên vẫn đang xử lý công việc, mượn những thứ này để làm mình tê liệt. Đầu cũng không ngẩng lên hỏi một câu. "Cô ấy vẫn chưa đi sao?"

P/S: Mình có việc bận trong tuần này, nên hôm nay tranh thủ được mình post 3 chương nhé. Mấy ngày sau không có chương mới các bạn đừng thắc

mắc ghen. Khi nào tranh thủ được mình sẽ post tiếp. Chúc mọi người có một ngày vui vẻ.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 294: Em Phải Đi Đây

Uất Noãn Tâm trả lời. "Vẫn chưa!"

Ngũ Liên ngẩng đầu lên, lông mày nhíu chặt lại. "Sao lại là em? Lâm Mạt đâu? Có phải không muốn làm nữa phải không?" Lúc này rất muốn tìm Lâm Mạt hỏi tội.

"Đừng trách cô ấy, là tự mình em cưỡng chế đi vào."

"Bây giờ anh không muốn gặp em."

"Em biết rõ! Em chỉ muốn nói vài câu rồi sẽ đi ngay."

Ngũ Liên vốn nghĩ nói vài câu anh cũng không muốn nghe, nhưng mình lại không cách nào chống lại ánh mắt của cô, lạnh nhạt quay mặt đi. "Nói!"

"Chuyện ngày hôm đó, em rất xin lỗi, cũng rất xấu hổ. Người em có lỗi nhất, là anh! Em biết bây giờ có giải thích như thế nào cũng vô dụng, nhưng anh vọng anh hiểu rõ một điều, em lúc đó chỉ vì quá nóng lòng muốn cắt đứt quan hệ với anh ta, mới có những quyết định vô lý như vậy, bây giờ em cũng rất hối hận."

"Anh nhất định rất tức giận, sẽ không tha thứ cho em, em cũng không còn mặt mũi gặp anh nữa. Em đã mua xong vé máy bay, ngày mai em sẽ dẫn bé Thiên về Italia. Em chỉ muốn nói với anh một tiếng, xin lỗi anh!"

Cô muốn đi sao? Ngũ Liên hoảng loạn, muốn vội giữ cô lại, nhưng lòng tự trọng của anh không cho phép anh làm như vậy. Chỉ có thể cố gắng kiềm

chế xúc động, cho dù việc đó làm cho cả người anh run rẩy, cơ thể giống như bị lửa đốt.

Anh vẫn cố chấp quay mặt đi không thèm nhìn mình, Uất Noãn Tâm đau buồn nói một câu, "tạm biệt!" rồi quay người bỏ đi.

Trong đầu của Ngũ Liên đang đấu tranh kịch liệt, anh không muốn dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng cũng không muốn mất đi cô. Anh không hy vọng vì chuyện này, làm cho quan hệ của bọn họ cắt đứt triệt để. Cuối cùng, luyến tiếc cô giành ưu thế, anh hối hận mình không lập tức giữ cô lại, để cô chạy mất.

Anh vội vàng đứng dậy xông ra ngoài, nhưng đã không còn thấy bóng dáng của Uất Noãn Tâm, vội vàng nhấn thanh máy đi xuống, nhưng khi chạy ra ngoài công ty, vẫn không tìm được cô, nóng nảy giống như con kiến bò trên chảo nóng. Vội gọi điện thoại cho cô, lại đang ở ngoài vùng phủ sóng. Chẳng lẽ đã về nhà rồi sao?

Anh định lái xe chạy đến nhà cô, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng trêu chọc.

"Không phải anh không muốn gặp em sao? Đuổi theo làm gì chứ?"

Anh bất ngờ xoay người lại, Uất Noãn Tâm đứng cách anh vài bước, nở nụ cười xinh đẹp với anh. Trái tim, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, xông qua đó ôm chặt lấy cô. "Anh rất sợ em bỏ đi.....cũng may em vẫn chưa đi.....cũng may....."

"Em cũng rất may mắn, anh đuổi theo rồi. Em rất sợ anh không quan tâm em nữa!" Uất Noãn Tâm cũng ôm chặt anh. "Xin lỗi anh, anh tha thứ cho em được không?"

"Ừ! Anh không nên cãi nhau với em! Sau này chúng ta không cãi nhau nữa, được không?"

"Vâng!" Lúc xảy ra chuyện như vậy, anh còn nói xin lỗi với cô, Uất Noãn Tâm áy náy, cũng cảm động, không biết kiếp trước mình đã làm được chuyện tốt gì, mà ông trời lại mang đến cho cô người đàn ông tốt như vậy.

"Anh chỉ muốn em ngoan ngoan ở bên cạnh em, có thể hứa với anh không?" Anh run rẩy hỏi.

".....Vâng!Em cũng muốn ở bên anh."

"Ồn gốc à!" Ngũ Liên cười giống như một đứa trẻ ngây thơ đáng yêu.

Rất lâu sau đó, mới buông cô ra. "Anh đưa em về nhà, mau chóng trả vé máy bay lại đi, hành lý cũng đem về cho anh."

"Chuyện đó.....em đã nói dối với anh một tí xíu, anh có thể tha thứ cho em không?"

"Nói!"

Cô căng da đầu, ấp úng nói: "Thực ra thì.....em không có mua vé máy bay, em nói như vậy, chỉ muốn em tha thứ cho em thôi." Trước khi anh nổi giận, anh vội vàng nhận lỗi. "Được rồi mà, em thừa nhận em không đúng, anh rộng lượng, tha thứ cho em đi, được không? Anh đã nói sẽ không cãi nha nữa mà."

Ngũ Liên vừa tức vừa buồn cười, không biết phải nói gì hơn.

"Anh nói nè, em không sợ anh không đuổi theo sao?"

Cô lắc đầu.

"Khẳng định đến vậy sao? Chắc chắn muốn anh vậy sao?"

"Không phải chắc chắn, mà là em tin vào tình cảm của hai chúng ta."

"Đồ ngốc!" Ngũ Liên nhéo mặt cô, kéo cô đi về phía gara xe. "Lần sao có cãi nhau, anh nhất định không đuổi theo em."

"Thật sao?" Cô nhăn mặt lại, hờn dỗi. "Không đuổi theo em thật chứ?"

"Không đuổi theo!"

"Làm ơn đi! Lần này là do tình thế bắt buộc mà! Lần sau nếu em đi thật, anh không đuổi theo em anh sẽ hối hận."

"Đến lúc đó hẳn nói đi....."

"Này....."

Hai người cười nói, đùa giỡn trên đường, những điều không vui lúc trước, đều ở trong sự vui đùa âm ỉ tan theo mây khói.

Uất Noãn Tâm nắm chặt tay Ngũ Liên, cô biết rõ, người đàn ông này, là món quà mà cả đời này cô phải trân trọng!

Hai người họ không hề chú ý đến, có một chiếc xe đậu cách đó không xa, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm bọn họ, tay để trên đầu gối nắm chặt lại, trong lòng giận sôi máu, rồi lại vỡ tan nát.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, hai người họ vẫn có thể gương vỡ lại lành. Xem ra, anh quá coi thường tình cảm của bọn họ rồi.

Đêm đó, anh không nên mềm lòng! Nếu như anh có thể tàn nhẫn với cô hơn nữa, nên lên giường rồi mới nói lời hối hận. Anh không tin, Ngũ Liên có thể chấp nhận chuyện cô đã từng lên giường với anh!

Nhưng anh nhất định không dễ dàng bỏ qua như vậy, cho dù đuổi theo cô xuống đến địa ngục!

.....

Đêm đó nấu cháo điện thoại với Ngũ Liên đến tận hai giờ sáng, ngày hôm sau đi làm, đầu óc Uất Noãn Tâm ngơ ngác. Một mặt, vẫn còn lo lắng chuyện xin ly hôn, thật đau đầu.

Angel gõ cửa đi vào. "Boss, bên ngoài có một nhân vật lớn muốn gặp cô."

Nhìn thấy vẻ mặt mê mẩn của cô ấy, Uất Noãn Tâm cười nhạo. "Không phải nhân vật lớn, mà là trai đẹp!"

Tinh thần Angel bay vút lên. "Là nhân vật lớn kiêm trai đẹp, cô gặp rồi sẽ biết ngay!"

Khi dáng người vạm vỡ đó bây giờ xuất hiện ở cửa, nụ cười trên môi của Uất Noãn Tâm đông cứng lại, trong mắt bốc lửa. Nhưng không để cho Angel đoán ra chút manh mối nào, nên vẫn để cho anh đi vào. Không thèm nhìn đến anh, giọng điệu lạnh nhạt. "Anh đến đây làm gì hả? Ở đây không hoan nghênh anh đâu!"

Nam Cung Nghiêu giữ bình tĩnh ngồi xuống, bắt chéo hai chân. Cầm lấy cây xương ngò của cô bỏ vào tay chơi đùa một lúc, mới nhìn cô, nở nụ cười làm người khác say mê. "Sao nào? Vẫn chưa hết giận sao? Lòng khoan lòng có hơi có ít rồi đó."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 295: Đòi Quyền Nuôi Con

Nhìn thấy anh vẽ mặt anh như vậy, Uất Noãn Tâm tức đến nỗi muốn đánh một tát, rất muốn cầm ly coffee hất thẳng vào mặt anh.

Nhưng cô không giận mà còn cười. "Vì anh mà tức giận, đáng sao? Tôi chỉ cảm thấy anh rất ghê tởm, giống y như một con gián vậy, làm cho người khác buồn nôn, tôi không muốn gặp anh!"

Nụ cười của Nam Cung Nghiêu cứng đờ, ánh mắt trầm xuống, vẽ mặt u ám, nhưng thay đổi trong chớp mắt, lại nở nụ cười ảm đạm. "Tùy em muốn nói gì thì nói! Anh không chấp nhất. Em càng hận anh, càng chứng tỏ em quan tâm anh."

Uất Noãn Tâm cười nhạt liếc một cái. "Anh không cảm thấy mình tự tin đến mức buồn cười sao? Tôi bây giờ chỉ có một cảm giác ghê tởm với anh thôi. Bây giờ đang giờ làm việc, muốn gặp tôi phải hẹn trước, xin anh đi cho."

"Anh không muốn hẹn trước, nếu không phải tối hôm qua em gọi điện đến hơn hai tiếng....." Nam Cung Nghiêu nhú mày cười nhạt. "Sao vậy? Vừa hòa thuận lại, đã vội vàng anh anh em em rồi sao?"

"Không liên quan đến anh!" Phản ứng lại rất nhanh. "Sao anh biết chúng tôi hòa thuận lại? Anh theo dõi tôi sao?"

Anh không phủ nhận.

Uất Noãn Tâm đập bàn đứng dậy. "Nam Cung Nghiêu, còn như vậy nữa, tôi sẽ kiện anh!"

"Nếu như em có chứng cứ, nếu như em cho rằng một luật sư nhỏ bé như em có thể lật đổ anh....." Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu ngạo mạn khinh thường. "Hôm nay anh đến không phải để cãi nhau với em, anh đến để nói chuyện ly hôn với em!"

"Có phải anh lại muốn nói, nếu như tôi chấp nhận ký vào một bản thỏa thuận, anh sẽ đồng ý ly hôn? Lần này lại là gì đây? Tôi cởi hết quần áo nằm trên giường anh, anh phục vụ đặc biệt cho anh hả? Bị lừa một lần sẽ tin lần thứ hai, anh coi tôi là con ngốc sao?"

"Đều không phải! Chỉ cần em ở trong đơn xin ly hôn ghi rõ anh có một nửa quyền nuôi dưỡng bé Thiên, sửa họ của con thành họ Nam Cung, anh sẽ lập tức ký đơn ly hôn."

Uất Noãn Tâm sững người, không phải vì do dự, mà là cảm thấy quá vô lý, vô lý đến mức cô không biết nên nói gì.

"Bé Thiên là do tôi sinh, cũng do tôi nuôi lớn, anh có tư cách gì đòi một nửa quyền nuôi dưỡng, càng có tư cách gì đổi họ của con, đừng nằm mơ!"

Nam Cung Nghiêu lạnh lùng nói một câu. "Chỉ cần dựa vào dòng máu con đang chảy là máu của anh."

"Anh đừng quên, đó là do anh cưỡng bức tôi!"

Trong mắt Nam Cung Nghiêu lướt qua một sự đau đớn, đoạn hồi ức đau khổ kia anh không muốn nhắc đến. "Cho dù như thế nào, bé Thiên là con anh, điều này không cách nào phủ nhận. Đổi họ, một nửa quyền nuôi dưỡng, đây là giới hạn cuối cùng của anh."

"Sao hả? Anh biết rõ tôi không thể ở bên anh, liền chuyển mục tiêu sang bé Thiên sao? Nam Cung Nghiêu, anh so với bọn cướp không có gì khác nhau hết! Anh cho rằng bất cứ người nào hay bất cứ vật gì cũng có thể cướp đoạt sao?"

"Anh không muốn nói nhiều với em, em tự suy nghĩ cho kỹ đi!" Nói xong câu cuối cùng, Nam Cung Nghiêu bỏ đi.

Uất Noãn Tâm tức đến nổi ngồi nguyên trên đất rất lâu cũng không hồi phục tinh thần lại, anh sao có thể vô liêm sỉ như vậy!

Điều gì cô cũng có thể nhường nhịn, nhưng duy nhất bé Thiên là không được!

.....

Buổi tối, Uất Noãn Tâm dỗ bé Thiên ngủ, thấy con nói ít hơn mọi người, hình như có tâm sự gì, liền hỏi: "Bé Thiên sao vậy? Không vui sao? Nói ma ma nghe nào!"

Bé Thiên do dự một lúc, lắc đầu. "Bé Thiên không phải không vui, bé Thiên chỉ.....có chút nhớ pa pa. tại sao gần đây pa pa không đến thăm bé Thiên, có phải pa pa không thích bé Thiên không?"

Uất Noãn Tâm giật mình, không ngờ thằng bé quan tâm Nam Cung Nghiêu đến vậy, không biết phải trả lời như thế nào, chỉ nói. "Không có đâu! Bé Thiên đừng nghĩ ngợi nhiều."

"Vậy pa pa đang giận ma ma sao? Vì ma ma muốn gả cho chú Liên."

"Con nít, đừng lo chuyện người lớn, ngoan!"

Bé Thiên Hạo không vui chu miệng. "Nhưng bé Thiên đã không còn là con nít rồi, bé Thiên biết hết đó! Ma ma nhất định phải gả cho chú Liên

sao? Không thể cho pa pa một sơ hội sao?"

Uất Noãn Tâm im lặng.

"Bé Thiên nói như vậy, ma ma nhất định sẽ giận, nhưng bé Thiên rất thích pa pa, rất hy vọng pa pa và ma ma ở bên nhau."

"Bé Thiên tại sao lại thích pa pa như vậy?"

"Vì pa pa rất tốt với bé Thiên, còn nữa, pa pa cũng rất yêu ma ma!"

Yêu sao? Uất Noãn Tâm cười gượng. Cô cũng đã có một lần cho rằng như vậy, nhưng nếu anh yêu cô, sẽ không tàn nhẫn với cô như vậy.

Có lẽ giống như người ta hay nói máu mủ ruột rà, mặc dù Ngũ Liên đối xử với bé Thiên rất tốt, nhưng dù sao Nam Cung Nghiêu mới là cha đẻ của bé Thiên, đây là sự nỗ lực mà người khác không thể nào sánh được.

Trẻ con nhìn thế giới này, đều rất đơn giản. Thích là thích, không thích là không thích, làm sao có thể hiểu được thế giới của người lớn có bao nhiêu đau khổ và cam chịu.

Có lẽ, bé Thiên nên do cô và Nam Cung Nghiêu cùng nuôi nấng, cô có thể đồng ý cho anh một nửa quyền nuôi dưỡng, nhưng bé Thiên nhất định không thể mang họ của anh.

"Ma ma đang nghĩ gì vậy? Có phải đang giận bé Thiên không? Xin lỗi ma ma, bé Thiên không phải cố ý đâu! Bé Thiên không nói nữa, ma ma đừng giận con."

"Đứa trẻ ngốc, ma ma không có giận. Ma ma chỉ cảm thấy có lỗi với bé Thiên."

Uất Thiên Hạo lắc đầu thật mạnh. "Ma ma không có sai, là bé Thiên không tốt!"

"Ngoan!Đã muộn lắm rồi, mai chúng ta nói tiếp nhé, được không?"

"Vâng ạ!"

Ở trong lòng Uất Noãn Tâm, Uất Thiên Hạo chìm vào giấc ngủ rất nhanh, cô rất lâu lại không ngủ được. Vẫn nghĩ đến lời bé Thiên nói, cô không nên ích kỷ như vậy,vì mình ghét Nam Cung Nghiêu, nên ngăn cản tình cảm cha con họ. Thậm chí hy vọng,cả đời này hai người họ không thể gặp mặt nhau.

Nếu như cô tiếp tục nuôi nấng bé Thiên một mình, ngược lại không đau đầu đến như vậy.Nhưng bây giờ, lại dính dáng đến một người khác, là Ngũ Liên.

Để cho anh nuôi nấng bé Thiên, cô đã rất băn khoăn rồi, hơn nữa còn bắt bé Thiên đổi thành họ Nam Cung, với Ngũ gia lại là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, cô không thể đối xử với Ngũ Liên như vậy.

Thật đau đầu, rốt cuộc mình phải làm sao mới tốt đây.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 296: Đã Ly Hôn

Ngày hôm sau lúc đã ăn xong cơm với Ngũ Liên, Uất Noãn Tâm do dự mãi, mới quyết định nói rõ với anh.

"Nam Cung Nghiêu đồng ý ly hôn, nhưng điều kiện là phải có một nửa quyền nuôi dưỡng và đổi họ cho bé Thiên."

Đầu tiên Ngũ Liên sững người, sau đó rất khinh thường cười nhạo. "Anh ta lại muốn đùa giỡn gì nữa đây? Theo họ anh ta, anh ta xứng sao?"

Nhưng anh không hề tức giận như những gì Uất Noãn Tâm đã nghĩ, ngược lại còn rất bình tĩnh nói: "Nếu như em muốn biết thái độ của anh, rất rõ ràng, nhất định không nhường nhịn. Nhưng trong chuyện này, anh không có quyền lên tiếng, anh tôn trọng quyết định của em."

"Anh có quyền lên tiếng. Chính anh đã nuôi bé Thiên lớn, anh càng có tư cách làm ba thẳng bé hơn Nam Cung Nghiêu."

"Có những lúc tư cách không thể nào so bì được với huyết thống, không phải sao?" Anh nở nụ cười cam chịu và đau khổ. "Có thể nhìn ra được, bé Thiên rất thích Nam Cung Nghiêu."

Uất Noãn Tâm không phủ nhận, cô không muốn nói dối. "Đây cũng chính là nguyên nhân làm cho em do dự! Lúc trước em không hề có chút dao động nào, cho đến khi bé Thiên nói với em, thẳng bé hy vọng Nam Cung Nghiêu làm ba mình, em không muốn ích kỷ như vậy, em không biết phải làm sao...."

"Thực ra trong lòng em đã có đáp án rồi, không phải sao? Em đã chịu thua rồi." Không muốn làm cô thấy áp lực, Ngũ Liên giả vờ cười nói thoải mái: "Nếu như bé Thiên thích anh ta, vậy cho thằng bé mang họ anh ta đi, cùng lắm thì húng ta sinh một đứa vậy."

"Em không có ý này! Ở trong lòng em, anh mới là ba của bé Thiên, chỉ là em..... không muốn để bé Thiên uất ức. Cho nên, em đã nghĩ ra một cách tiện cả đôi đường."

Uất Noãn Tâm nói hết suy nghĩ của mình ra, Ngũ Liên do dự rất lâu. "Nếu như em đã quyết định như vậy, vậy thì, anh tôn trọng em!"

.....

Có sự ủng hộ của Ngũ Liên, chiều ngày hôm đó, Uất Noãn Tâm mang đơn xin ly hôn đến Hoàn Cầu.

Nam Cung Nghiêu đã chuẩn bị đón tiếp cô từ sớm, vẫn với vẻ mặt tươi cười nắm chắc phần thắng, làm cho cô cảm thấy rất chói mắt.

Giọng điệu bình thản, lại rất kiêu ngạo. "Sao nào? Em suy nghĩ kỹ chưa?"

"Rồi! Tôi đồng ý để chúng ta cùng nuôi nấng bé Thiên, cho nên anh sẽ có một nửa quyền nuôi dưỡng. Nhưng mà, về chuyện đổi họ cho con, đợi đến khi con sau mười sáu tuổi, sẽ do con tự quyết định."

Nam Cung Nghiêu vượt cảm suy nghĩ vài giây. "Nghe ra, tôi rất lỗ vốn, ít nhất vẫn phải đợi đến mười một năm. Em cảm thấy, một người kinh doanh sẽ làm chuyện mua bán lỗ vốn như vậy sao?"

Uất Noãn Tâm cũng đoán được anh sẽ không đồng ý, chuyện này ngang ngửa với việc đánh một trận ác liệt, nhưng cô nhất định phải chống chọi đến cùng. Cô dừng cảm nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nói: "Anh có thể lấy

được lòng của bé Thiên, không lẽ anh không tin sau mười một năm con không chọn anh sao?"

"Chiêu khiêu khích này, luôn vô dụng với tôi." Nam Cung Nghiêu nở nụ cười rất bình tĩnh. "Nhưng mà, sáu năm trước, em là người phụ nữ đầu tiên dám ra điều kiện với tôi. Sáu năm sau, cũng chỉ có một mình em! Xét về điều này, tôi không thể không suy nghĩ, không phải sao?"

"Cho nên.....anh đồng ý sao?"

"Tôi cũng không nói như vậy! Nếu như tôi đồng ý với em, tôi sẽ có lợi ích gì chứ?"

"Trái tim của bé Thiên!"

"Không phải tôi đã có được rồi sao?"

"Bé Thiên rất thích anh, nhưng người thẳng bé tôn trọng nhất, là tôi, anh cảm thấy giữa tôi và anh con sẽ chọn ai? Nếu như anh không đồng ý, vậy thì, tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện lúc trước anh đã đối xử với tôi như thế nào với con. Anh cảm thấy, nếu như vậy con còn có thể tôn trọng anh như một người cha không?"

Anh nhíu chặt lông mày lại, nghiêng răng. "Em đang uy tôi sao?"

"Anh có thể cho là như vậy."

"Nếu như em muốn nói, đã nói từ trước, cần gì phải đợi đến bây giờ."

"Đó là vì tôi không muốn để bé Thiên biết anh ghê tởm đến mức nào, không muốn để con từ nhỏ đã hận anh. Nhưng để bảo vệ chính mình, có những lúc, không thể không hy sinh một chút."

"Bao gồm bé Thiên sao?"

"Đúng vậy!"

Nam Cung Nghiêu ngờ ngác vài giây, sau đó cười to lên. "Xem ra lúc trước tôi đã nhìn lầm em thật rồi, vì muốn kết hôn với Ngũ Liên, chuyện gì em cũng có thể làm thật! Ngay cả bé Thiên cũng có thể hy sinh. Xem ra, người ích kỷ nhất, là em!"

"Anh muốn nói gì thì tùy anh, tôi không quan tâm anh nghĩ như thế nào. Anh suy nghĩ kỹ chưa, có ký tên hay không."

"Suy nghĩ sao?" Nam Cung Nghiêu cười nhạo. "Em vốn không hề cho tôi một con đường để anh suy nghĩ, không phải sao? Tôi sẽ không ích kỷ giống em, tôi vẫn còn quan tâm đến hình tượng của mình trong lòng con trai."

"Bớt tự cho mình là vĩ đại đi, nếu như anh không làm những chuyện vô liêm sỉ kia, có lẽ cũng không đi đến bước này." Uất Noãn Tâm chua ngoa nói lại, nhưng việc đã đến nước này, có cãi nhau nữa, dường như cũng chẳng còn ý kiến nào khác. Nếu đã muốn ly hôn, cũng không cần thiết phải làm mất thể diện nhau, để hai bên đều khó xử.

Cô âm thầm ngừng chiến, lấy đơn xin ly hôn để ở trước mặt anh. "Nếu như anh đã suy nghĩ kỹ rồi, thì ký tên đi!"

"Uất Noãn Tâm, em càng ngày càng ghê gớm rồi, có thể nói em là người phụ nữ ghê gớm nhất mà tôi đã từng gặp."

"Cám ơn anh quá khen!"

Nam Cung Nghiêu lấy đơn xin ly hôn ra, chuyển đến trang cần lý tên. Thông thả cầm bút lên, ngòi bút dừng ở trên mặt giấy, gương mặt hỏi cô. "Em chắc chắn, đây là điều em muốn sao?"

Uất Noãn Tâm cho rằng mình sẽ không do dự gì mà nói đúng vậy, nhưng làm cho cô bất ngờ đó là, trong chớp mắt, rất nhiều hồi ức của bọn họ từng

đợt ủa về, lần đầu tiên hai người gặp nhau ở Uất gia, kết hôn, giày vò nhau ở biệt thự, rồi khoảng thời gian tốt đẹp ở Paris kia.....

Giữa hai người họ, đã từng có một đoạn hồi ức dài như thế.

Nam Cung Nghiêu cũng nghĩ đến những cảnh như vậy, anh có một trăm một ngàn lý do không muốn mối quan hệ của hai người kết thúc như vậy. Nhưng, sự kiến trì của cô.....anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Uất Noãn Tâm cắt đứt những đoạn hồi ức đó ngay trong đầu, lấy hết can đảm nói ra hai chữ. "Đúng vậy!"

Trong khoảnh khắc đó, Nam Cung Nghiêu trước giờ chưa từng cảm thấy đau lòng như vậy,nhưng anh vẫn ký nhanh tên mình vào tờ đơn, quăng trả cho cô. "Như em muốn!"

Nhưng nếu, cô cho rằng qua hệ giữa bọn họ, sẽ vì một tờ giấy vô dụng này mà đặt dấu chấm hết, vậy thì quá ngây thơ rồi.

Đây chẳng qua, chỉ là một khởi đầu mới mà thôi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 297: Bắt Đầu Lại Từ Đầu

Đi ra khỏi Hoàn Cầu, Uất Noãn Tâm mới nhận ra chân mình mềm nhũn, tờ đơn ly hôn trong tay nặng trĩu, lại không hề cảm thấy thoải mái như cô đã nghĩ.

Cô quay đầu lại, hình lên đỉnh tòa nhà Hoàn Cầu, đột nhiên cảm thấy thật xa xôi. Giữa cô và Nam Cung Nghiêu, không còn có bất kỳ dính líu gì nữa.

Nhưng tại sao lại cảm thấy không thật đến thế này? Vẫn không cảm thấy tự do như mình đã tưởng tượng. Nghĩ lại cũng buồn cười, kết hôn một khoảng thời gian dài gần bảy năm, quay đầu lại chỉ đổi lại được một tờ giấy vô dụng. Một cuộc giao dịch thương mại lần chính trị, dùng một lý do vô vàng vô lý để bắt đầu, rồi lại kết thúc bằng một tờ giấy vô dụng, thật khiến cho người ta không còn lời nào để nói.

Nhưng vì tờ giấy vô dụng này, cô đã tốn rất nhiều công sức.

Ngũ Liên vẫn ở trong xe chờ cô, vừa thấy bóng dáng của cô, vội vàng xuống xe. Nhìn thấy vẻ mặt cô nặng nề, có hơi lo lắng. "Em sao vậy? Anh ta không đồng ý sao? Không sao hết, anh vẫn còn cách khác."

"Không phải đâu! Anh ấy ký tên rồi."

Mới đầu Ngũ Liên không tin, cho rằng anh ta giở trò nơi ký tên, nhưng lấy kiểm tra lại ba bốn lần, mới chắc chắn anh ta không giở trò, lòng mày nhíu lại cũng giãn ra. "Đứa ngốc à, vậy em phải vui lên mới đúng chứ, mặt mày cau có làm chi! Em không nên luyến tiếc anh ta mới đúng đó!"

"Không phải vậy, chỉ là em..... có chút bùi ngùi." Cô thở dài thật mạnh, cố gắng nở nụ cười với anh. "Không sao đâu! Chúng ta đi thôi!"

Ngũ Liên kéo Uất Noãn Tâm đến nhà hàng lớn ăn mừng, cô cố gắng làm cho mình tỏ ra vui vẻ một chút, mặc dù trong lòng vẫn nặng trĩu, không vui vẻ. Ăn uống no nê, hai người đi đến viện an dưỡng, lấy tờ đơn ly hôn đưa cho Ngũ Chấn Quốc xem. Ông mặc dù không nói lời chúc phúc, nhưng thái độ đó cũng xem như đã ngầm thừa nhận rồi.

Trên đường quay về nhà, Ngũ Liên vẫn rất vui mừng, lái xe cũng không nghiêm túc, Uất Noãn Tâm không thể không nhắc nhở anh phải giữ vững tay lái, lái xe rất nguy hiểm.

Đến dưới nhà, mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may không xảy ra chuyện gì.

Anh vui vẻ giống như một đứa trẻ có được cả thế giới. "Hôm nay là một ngày thật tuyệt, chúng ta tìm một nơi khác để chúc mừng đi!"

"Không cần đâu, đã muộn lắm rồi, bé Thiên đang ở nhà đợi em đó!" Sức lực anh tốt quá nhỉ? Giày vò cả một ngày, cô sắp sửa rã rời rồi.

"Vậy dẫn bé Thiên theo."

"Ngày mai con còn phải đi học, không thể ngủ muộn đâu."

"Này! Hôm nay không giống mọi khi, em không thể rút lại 'quy định của một bà mẹ nghiêm khắc' sao? Đừng cứng nhắc như vậy chứ!"

"Không phải cứng nhắc, mà đã muộn lắm rồi. Thứ bảy tuần này, được không?"

"Em nói đó, nói lời phải giữ lấy lời đó!"

"Em biết rồi, bằng không em ngoéo tay với anh!" Người đàn ông này chính là một đứa trẻ mà, ngây thơ muốn chết!

Ngũ Liên tươi cười rạng rỡ, nắm lấy tay cô hôn một cái lại một cái.
"Chẳng qua anh quá vui vẻ thôi, ngày này anh đã đợi sáu năm rồi!"

"Em biết mà! Cảm ơn anh đã bằng lòng chờ đợi em." Uất Noãn Tâm rất biết ơn tình cảm này, cho dù không nói ra nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Có mấy người, có thể chờ đợi một người đằng đằng sáu năm. Hơn nữa, anh còn là người đàn ông kiêu ngạo muốn gì có nấy. Anh vì cô đã bỏ ra tất cả, cô đều ghi tạc tất cả ở trong lòng. Cho dù lấy nửa đời còn lại, cũng không trả đủ.

"Anh rất muốn cưới em về nhà ngay ngày hôm nay, nói cho cả Đài Loan biết, không mọi người trên cả thế giới biết, em là vợ của Ngũ Liên anh đây!"

"Không cần đánh trống phô trương như vậy đâu, dù gì cũng là lấy lần thứ hai, vẫn nên đơn giản một chút có vẻ hay hơn. Em nghĩ, đến cục dân chính làm thủ tục được rồi. Nhìn thái độ của ông, cũng có ý này đó."

"Như vậy sao được, em là người con gái anh yêu nhất, anh tất nhiên phải cho em một hôn lễ long trọng, để em trở thành người phụ nữ được nhiều chú ý nhất hạnh phúc nhất!"

Uất Noãn Tâm không khỏi nghĩ đến hôn lễ vào bảy năm trước, chẳng phải cũng long trọng, khiến cả Đài Loan đều chấn động đó thôi. Nhưng kết quả, cũng kết thúc bằng việc ly hôn sao. Có những lúc quá phô trương, chỉ càng làm cho hôn nhân đi vào con đường chết, không bằng đơn giản một chút, đây cũng vì suy nghĩ cho danh dự của Ngũ gia.

"Em biết anh đối xử với em rất tốt, nhưng đơn giản một chút thôi! Em không muốn người khác quá chú ý."

"Bất cứ chuyện gì anh cũng có thể hứa với em, riêng chuyện này là không được. Anh hy vọng hôn lễ này, để lại trong trí nhớ của chúng ta một hồi ức hạnh phúc. Coi như anh cầu xin em đi, được không?"

Ánh mắt trong suốt của anh đầy chân thành, Uất Noãn Tâm không thể không bị dao động, do dự vài giây, cũng gật đầu. "Vâng! Vậy cứ làm theo ý anh đi!"

"Anh đã liên hệ với nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nhất của Pháp, tuần sau anh ta sẽ về nước. Em nên đến tiệm áo cưới của anh ta xem kiểu dáng trước đi, nếu như không thích phong cách của anh ta, anh sẽ đổi nhà thiết kế khác, thiết kế theo sở thích của em."

"Không cần phiền phức vậy đâu!"

"Không phải em vừa mới đồng ý với anh rồi sao? Chỉ cần làm vì em, điều gì cũng không phiền phức. Ngày mai anh còn có cuộc họp, một mình em tự đến đó nhé. Bằng không, anh bảo Lâm Mạt đi với em."

"Không cần đâu, tự em đi đến đó được rồi."

"Vậy em em đến đó rồi thì gọi điện thoại cho anh!"

"Vâng! Em lên lầu trước đây."

"Chẳng muốn em đi lên, rất muốn cứ ở bên nhau như vậy hoài." Ngũ Liên giống như một đứa trẻ thích bám lấy người khác, nắm tay cô không chịu buông.

"Sau này ở với nhau, không phải mỗi ngày đều gặp sao? Cũng không cần để ý đến một buổi tối, không phải sao?"

"Ai nói chứ, đương nhiên để ý rồi, một phút một giây đều để ý. Rất nhanh thôi, chúng ta có thể có gia đình của mình rồi, anh và em, còn có bé

Thiên, một nhà ba người, nhất định rất hạnh phúc."

Trước khi gặp được cô, trước giờ chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ tình nguyện bị mắc kẹt với một người phụ nữ, càng không ngờ đến sẽ có ao ước bước vào phần mộ hôn nhân, anh oán hận không thể lập tức kết hôn với cô, như vậy mới yên tâm được.

"Vâng! Em biết lúc trước em đã làm rất nhiều chuyện, khiến anh không có cảm giác an toàn. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, hy vọng anh tin em. Em chỉ muốn ở bên anh. Giữa chúng ta, không còn bất kỳ người nào khác!"

Nếu như đã ly hôn, vậy cũng nên quên sạch sẽ người kia thôi! Hồi ức, dù là đau khổ, nhưng vẫn có hạnh phúc ngọt ngào, đều phải quên hết tất cả.

Tất cả trở về con số không, bắt đầu lại từ đầu.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 298: Chính Tôi Vứt Bỏ Anh Ta

Buổi sáng tinh mơ của đầu mùa đông, ánh mặt trời vươn ra như đôi cánh, rực rỡ sáng lạn. Cửa hàng áo cưới nằm trên đoạn đường sầm uất, trên cửa kính trong suốt bằng thủy tinh phản chiếu ánh sáng rực rỡ, áo cưới trắng tinh, giống như trong thế giấc mơ mộng của truyện cổ tích. Người đi đường không thể kìm lòng mà dừng lại trước cửa, say mê một hồi lâu, mới luyến tiếc bỏ đi.

Uất Noãn Tâm xuống xe, đứng ở trước cửa, chăm chú nhìn áo cưới trắng tinh thật lâu, ánh mắt có chút chờ mong, cũng có chút.....lo lắng.

Hôn lễ giống như một giấc mộng ngọt ngào, dường như có thể nghĩ thấy trong đó tản ra một mùi hương lãng mạn. Trong lòng mỗi người con gái đều có một giấc mộng được làm công chúa, mặc chiếc áo cưới đẹp đẽ, gả cho chàng hoàng tử mà mình yêu nhất.

Nhưng mà..... đây lại là lần thứ hai.

Cô có hơi lo sợ.

Nhưng mà cứ nghĩ đến Ngũ Liên, trong lòng lại có chút ấm áp. Người đi cùng cô nửa quãng đời còn lại là anh, cô nên có lòng tin, không phải sao? Không thể vì những chuyện không may mắn đã qua, mà để lại bất kỳ nỗi ám ảnh nào ở tương lai, cô hẳn phải càng hạnh phúc mới đúng!

Cô lấy hết can đảm, nở nụ cười, đi vào cửa hàng áo cưới.

Nhân viên cửa hàng tươi cười đón tiếp: "Xin chào quý khách, tôi có thể giúp được gì cho cô ạ."

"Tôi đến xem áo cưới." Uất Noãn Tâm nói tên mình, vẻ mặt nhân viên cửa hàng càng cung kính hơn. "Thì ra là vợ chưa cưới của Ngũ thiếu, áo cưới đã chuẩn bị cho cô từ hôm qua rồi ạ, xin mời cô qua đây chọn." Trong lời nói, đều hiện rõ sự thèm muốn.

Uất Noãn Tâm biết cô ta đang thầm đánh giá mình, có lẽ là tò mò trên người mình rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, mà có thể thuần hóa được đại thiếu gia ăn chơi như Ngũ Liên.

Thực ra, cô cũng không biết. Cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường, còn là người phụ nữ đã ly hôn. So về thân phận, cô ngàn vạn lần không xứng với anh, có lẽ kiếp trước cô đã làm rất nhiều chuyện tốt, cho nên kiếp này mới được diễm phúc như vậy!

Lại một nhân viên cửa hàng khác nở nụ cười ngọt ngào đưa đến bảy tám bộ áo cưới. "Đây là kiểu mới nhất của mùa này, tất cả đều làm theo số đo của cô. Nếu như cô thích, cô có thể mặc thử."

"Cám ơn!" Ngón tay của Uất Noãn Tâm lướt nhẹ trên áo cưới, kiểu dáng rất đẹp, có kiểu có đai lưng, có kiểu hở hững, cũng có kiểu chỉ có một bên vai, từ vải đăng ten đến tơ lụa, có chiếc đính thêm kim cương lấp lánh, hoặc ngắn mà tinh xảo, hoặc dài qua đầu gối, mỗi một chiếc đều xa hoa lộng lẫy, cô xem đến hoa mắt, không biết nên chọn cái nào.

Nhờ có sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng, cuối cùng cô cũng quyết định chọn một chiếc đơn giản, có những viên kim cương nhỏ tô điểm ở dưới phần đuôi cá của áo cưới.

"Cô Uất rất có mắt nhìn nha, đây là tác phẩm nhà thiết kế của chúng tôi vừa lòng nhất đó."

Nghe nhân viên cửa hàng nói lời khen ngợi, cũng không biết là thật hay giả, Uất Noãn Tâm cũng chỉ lắng nghe thôi, miễn sao mình thích là đủ rồi.

Nhân viên vừa mới lấy áo cưới xuống....

"Chiếc áo cưới này, là của tôi."

Uất Noãn Tâm quay đầu lại, cách vài bước ở bên ngoài, Nam Cung Vũ Nhi đang đứng ở đó lên mặt vênh váo. Không thể không nhú lông mày lại, sao lại xui xẻo đến vậy chứ? Một ngày tốt đẹp như vậy, lại đụng phải một kẻ nhàm chán.

"Cô Nam Cung!" Nhân viên khó xử hỏi: "Chiếc áo cưới này là chuẩn bị cho cô Uất, cũng là làm theo số đo của cô ấy."

"Cô ta chỉ đến xem áo cưới, cũng không nói mua, ai trả tiền trước, thì của người đó."

"Ở đây chúng tôi còn rất nhiều áo cưới đẹp, tôi có thể nhờ nhân viên khác giới thiệu cho cô."

"Cô không nghe rõ lời tôi nói sao? Tôi muốn bộ này."

"....."Hai bên đều là nhân vật không nhỏ, làm mất lòng bên nào cũng không thể chịu nổi, nhân viên cửa hàng khó xử đứng giữa hai bên.

"Nếu cô Nam Cung thích, vậy thì nhường cho cô ấy đi." Uất Noãn Tâm rộng lượng nói.

Nhân viên thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười biết ơn với cô. "Cô Nam Cung, mời cô theo tôi qua bên này mặc thử."

"Tôi có nói tôi muốn thử sao? Làm như mình thông minh lắm vậy! Gói lại cho tôi."

"Vâng! Tôi biết rồi!"

Uất Noãn Tâm chẳng thềm nhiều lời, tiếp tục chọn áo cưới, Nam Cung Vũ Nhi lại đi đến. Về mặt coi thường, giả vờ tử tế nói: "Chúc mừng cô nha! Chờng nào thì kết hôn! Cũng không thềm gửi thiệp mời đến cho người bạn cũ như tôi đây sao?"

"Theo tôi thấy không cần phải như vậy!"

"Thật không phải bạn bè mà! Lúc tôi và Nghiêu kết hôn, cũng định gửi thiệp mời cho cô đó!"

Uất Noãn Tâm cảm thấy thật mỉa mai. Nam Cung Nghiêu đã từng hứa hẹn ở trước mặt cô nói anh không yêu Nam Cung Vũ Nhi, kết quả thì vừa mới ly hôn, đã muốn kết hôn với cô ta, đây chính là cái gọi là tình yêu sao? Thực ra cô cũng không để tâm cho lắm, chỉ cảm thấy thật mỉa mai. Lời nói của đàn ông, quả nhiên không thể tin được mà.

Trên mặt cô mang theo nụ cười, vô cùng lễ phép mà uyển chuyển từ chối. "Gần đây tôi rất bận, có lẽ không có thời gian rảnh để đi dự đâu, chúc hai người hạnh phúc nha."

"Do cô không có thời gian rảnh, hay cô không muốn dự hả?"

"Cô muốn nghĩ sao thì tùy cô."

Nam Cung Nghiêu "ồ" một tiếng dài, điệu bộ như rất thấu hiểu. "Cũng đúng nha, vợ trước bị vứt bỏ tham dự hôn lễ của chồng trước, cảm giác không khác gì bị người ta cho một cái tát vào mặt nhỉ."

"Ly hôn, là do tôi chủ động đề nghị. Nếu nói đến vứt bỏ, cũng là Nam Cung Nghiêu bị vứt bỏ nha! Một người đàn ông bị vứt bỏ, tôi tại sao phải cảm thấy mất mặt hử? Ngược lại là cô, nhặt lấy người đàn ông người khác

không cần, còn tỏ thái độ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới này, tôi rất khâm phục cô nha!"

"Cô như vậy gọi là không ăn được nho lại chê nho chua."

"Trái nho đó tôi cũng từng ăn rồi, đúng là chẳng có gì ngon hết. Nếu cô thích, giữ cho kỹ đi! Nếu tôi và Nam Cung Nghiêu đã ly hôn rồi, tôi cũng không hy vọng giữa chúng tôi còn có dính dáng gì nữa. Những chuyện trước khi cô đã làm, tôi cũng có thể cho qua. Nhưng nếu như cô còn bám lấy không buông, tôi đảm bảo, tôi sẽ trả lại cô gấp mười!"

"Tôi đã làm gì, sao tôi không biết nhỉ? Đài Loan này rất hỗn loạn, bất cứ lúc nào cũng mất đi một cái mạng, cũng không phải là chuyện lạ lùng, cô vẫn nên cầu cho mình nhiều phúc đi! Hoặc, cô nên giữ Ngũ Liên bên mình mọi lúc mọi nơi. Nhưng mà, người kia sao chưa đến nhỉ? Thử áo cưới cũng đi có một mình, thật đáng thương nha. Cô cũng là người phụ nữ kết hôn lần hai rồi, trình tự đều thuộc nằm lòng, cũng đâu cần người khác đi cùng...."

Ngay lúc Nam Cung Vũ Nhi lấy hết mọi khả năng để châm chọc Uất Noãn Tâm, thì phía sau hai người đột nhiên vang đến một câu. "Ai nói không cần, bảo bối Noãn Tâm chọn áo cưới, tôi đương nhiên phải đi theo suốt cả quá trình rồi."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 299: Cô Dâu Xinh Đẹp Nhất

Uất Noãn Tâm quay đầu lại, Ngũ Liên ăn mặc giản dị đi đến đây... Áo sơ mi trắng phối hợp với quần jeans, rất giản dị, nhưng vẫn mang phong cách cao quý, giống như chàng hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích. Anh đến rồi, làm cho tầm mắt của tất cả các nhân viên nữ trong cửa hàng đều đổ mắt về phía anh, con mắt tròn lại thành hình trái tim, ánh mắt mê mẩn bám chặt lấy anh.

Trong đầu ảo tưởng, nếu như anh ấy là bạn trai của các cô, thì thế giới này càng đẹp hơn.

Vẻ mặt của Nam Cung Vũ Nhi bỗng nhiên trở nên khó coi, cố nén tức giận nhìn Ngũ Liên đi đến bên Uất Noãn Tâm, dịu dàng hôn lên má cô. "Xin lỗi em, anh đến muộn rồi!"

"Không sao đâu, em cũng mới đến thôi." Uất Noãn Tâm cũng có chút hãnh diện, anh luôn luôn ở bên cô những lúc cô cần nhất, làm cho cô rất cảm động.

"Tôi đã nói rồi, tôi sẽ cho Noãn Tâm một hôn lễ linh đình nhất, mọi chi tiết đương nhiên phải tự mình chuẩn bị rồi, làm sao có thể để Noãn Tâm của tôi bận rộn một mình chứ. Ngược lại cô, cô đơn lẻ bóng, có chút đáng thương nha."

"Anh...." Nam Cung Vũ Nhi kìm nén tức giận. "Ngũ thiếu, tôi buồn thay anh nha. Với điều kiện của anh, muốn người phụ nữ như thế nào mà không có, tại sao phải chịu thiệt cưới một người phụ nữ đã ly hôn. Còn giúp người khác nuôi con, trong lòng anh hông thấy khó chịu sao?"

"Bụng dạ và chỉ số thông minh của những kẻ như cô, đương nhiên khó có thể hiểu được. Nhưng mà, hạnh phúc của bốn thiếu và Noãn Tâm, không cần cô phải hiểu. Cô vẫn nên tìm một nơi chốn cho mình đi, mặc công thấy người ta có cặp có đôi hạnh phúc, còn mình một người cô đơn lẻ bóng càng ngày càng thảm thương. Phụ nữ ba mươi rồi, tức giận không tốt cho làn da đâu."

Xung quanh vang lên tiếng cười thầm.

Uất Noãn Tâm cũng không nhịn cười được. Tên này miệng mồm quá độc rồi, châm chọc nhạo báng đủ kiểu, nói chuyện không bỏ qua cho người ta cũng không có chút áp lực nào, cô có kinh nghiệm rất sâu sắc về chuyện này. Nhưng mà sử dụng với Nam Cung Vũ Nhi, ngược lại cũng cảm thấy rất sảng khoái rất hả giận.

Vẻ mặt của Nam Cung Vũ Nhi lúc trắng lúc xanh, bỏ lại một câu: "Tôi sẽ chờ xem các người có thể 'hạnh phúc' đến lúc nào." Tức anh ách đậm chân bỏ đi, ngay cả áo cười cũng không lấy.

Uất Noãn Tâm đấm Ngũ Liên một cái. "Này, anh có cần làm như vậy không? Dù gì cô ta cũng là phụ nữ, cũng phải chừa có người ta chút mặt mũi chứ."

"Em được lợi còn muốn khoe mẽ hả, trong lòng không biết khoái chí biết bao nhiêu nha!" Ngũ Liên châm chọc: "Hơn nữa, anh không cảm thấy cô ta là phụ nữ chút nào, bỏ cặp độc còn được. Tốt xấu gì em cũng là một luật sư, khả năng hùng biện là bát cơm của em, nên thường xuyên lấy nó ra hăng hái đối phó với anh, được chưa?"

"Em sẽ thường xuyên dụ dăng với anh bằng mọi cách được không?"

"Dụ dăng không thấy đâu, chỉ thấy một con mèo mẹ nhỏ." Cầm lấy nắm đấm mà cô nện đến, kéo cô vào trong lòng, hít lấy mùi thơm của cô, giọng

nói dịu dàng đủ để làm tan chảy cả núi băng. "Nhưng mà, anh thích em con mèo mẹ nhỏ này, không cách nào thoát khỏi được!"

Uất Noãn Tâm vừa cảm động vừa xấu hổ, hơi đẩy nhẹ. "Đừng như vậy, có, có người nhìn đó....."

"Cứ để bọn họ nhìn cho đã đi, đừng để ý làm gì, tập trung một chút được không?Ngoan..."

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải ngoan ngoãn coi như khán giả đang vây xem. Hai người ôm nhau thật lâu, Ngũ Liên mới buông cô ta, hỏi: "Áo cưới chọn xong chưa?"

"Vẫn chưa xong!"

"Có phải không ưng ý được cái nào không? Anh bảo nhà thiết kế mau chóng thiết kế lại từ đầu."

"Không cần rắc rối vậy đâu, những chiếc này kiểu dáng đã rất đẹp rồi, em chọn đến hoa cả mắt. Bằng không, anh chọn giúp em đi!"

"Được rồi! Em nghỉ ngơi một lúc đi." Ngũ Liên theo lời giới thiệu của nhân viên bán hàng, đi một vòng trong cửa hàng, cuối cùng cũng chọn được một chiếc áo cưới cúp ngực, thiết kế đơn giản tự nhiên, không thể diễn tả được phong cách của chiếc áo."

"Em thấy sao nào?"

Uất Noãn Tâm chấp nhận ngay trong vòng một giây. "Vây lấy cái này đi."

"Nhanh vậy sao?"

"Vâng! Em rất thích phong cách của chiếc áo này, vừa nhìn đã thích rồi."

Nhân viên cũng nói thêm vào. "Cô Uất rất có mắt nhìn, đây là kiểu dáng kinh điển nhất đó! Lựa chọn áo cưới, phải thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên."

"Được rồi, em đi thử áo cưới đi, anh ở đây đợi em."

Ngũ Liên ngồi bên cửa sổ, bắt chéo hai chân, dáng vẻ thoải mái hài lòng. Các nhân viên nữ trong cửa hàng đều thừa cơ hội này, bưng trà rót nước nịnh bợ đủ mọi cách.

"Ngũ thiếu, mời anh uống nước!"

"Ngũ thiếu, anh nếm thử bánh ngọt này của chúng tôi đi."

"Ngũ thiếu, anh có mệt không?"

.....

Nếu là trước kia, Ngũ Liên chắc chắn sẽ cảm thấy rất phiền phức, sẽ làm cho đám ruồi bọ này cút đi càng xa càng tốt. Nhưng hôm nay tâm trạng của anh tốt đến kỳ lạ, khoe miệng vẫn luôn nhếch lên, rất có kiên nhẫn, ngay cả nhân viên cửa hàng đề nghị chụp hình cũng đồng ý, tâm trạng tốt đến kỳ lạ.

"Cám ơn Ngũ thiếu."

"Cô Uất đẹp thật, cùng với anh đúng là trai tài gái sắc nha!"

"Đúng đó đúng đó, đây chính là do ông trời se duyên mà."

Trong lòng Ngũ Liên cực kỳ thích, nếu như trên người có mang theo thiệp mời, anh nhất định sẽ lấy ra xấp, phát cho mỗi người một cái, còn có thể mang cả gia đình già trẻ lớn bé đến. Hôn lễ này, anh mong muốn có thể mời hết tất cả mọi người trên khắp Đài Loan, để mọi người đều biết Uất Noãn Tâm là vợ anh.

Áo cưới có hơi chật một chút, nhưng rất khoe dáng người, Uất Noãn Tâm thở ra, đứng thẳng người, nhắc váy lên rồi đi ra ngoài, trong mắt nhân viên cửa hàng lướt qua một sự kinh ngạc.

Lúc này mặc dù có thể thấy cô rất đẹp, nhưng trang phục vô cùng kín đáo, không ngờ đến vừa thay một chiếc áo cưới trắng tinh, cả con người đều không giống nhau, đẹp giống y như tiên nữ, bất kể ngôi sao nào ở trước mặt cô, vẻ mặt đều phải biến sắc ảm đạm.

"Cô Uất, cô thật đẹp." Nhân viên thật lòng khen ngợi cô.

"Cám ơn!"

"Ngũ thiếu nhất định không thể chờ được mà muốn gặp cô ngay đó, chúng ta mau ra ngoài thôi."

"Ừ!" Uất Noãn Tâm có chút căng thẳng, không biết anh có thích cô như vậy không nữa.

Lúc Ngũ Liên định gọi điện thoại, nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu lại, cả người đều ngơ ngác, ngay cả âm thanh trong điện thoại cũng không nghe thấy.

Trong mắt, trong lòng, chỉ có một Uất Noãn Tâm với dáng người mặc áo cưới trắng tinh, đẹp không có gì sánh bằng.

Không phải anh không biết cô đẹp, nhưng vẫn cảm thấy kinh ngạc, áo cưới màu trắng phác thảo lên đường cong linh lung trên người cô, cao quý tao nhã, vài lọn tóc màu đen rơi nhẹ xuống, thỉnh thoảng bay nhẹ qua đôi lông mày màu xanh cùng đôi ngươi trong sáng long lanh, thuần khiết thanh tao, dường như đó là một thiên sứ đến từ thế giới khác!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 300: Em Sẽ Hối Hận

Lúc đó Ngũ Liên ngây người thật, mắt không chớp nhìn Uất Noãn Tâm rất lâu, thật lâu sau đó mới tỉnh lại. Khi cô mặc áo cưới, còn đẹp gấp trăm ngàn lần so với lúc bình thường, điều quan trọng hơn nữa là, cô mặc áo cưới vì anh, sắp trở thành vợ của Ngũ Liên anh, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, mệnh mệnh như biển, khó có thể đè nén được.

Nhìn thấy biểu hiện của anh, Uất Noãn Tâm cũng biết rõ anh rất vừa lòng, trong ánh mắt chăm chú nóng bỏng của anh, cô có chút xấu hổ. Nhưng vẫn hỏi một câu "anh cảm thấy như thế nào?"

"Còn phải nói sao? Em là cô dâu đẹp nhất thế giới này đó."

"Làm gì có, anh chỉ biết dẻo mồm dẻo miệng."

"Không có dẻo mồm dẻo miệng đâu! Ở trong lòng anh, em là đẹp nhất, như vậy đã đủ lắm rồi."

Tim của các nhân viên nữ trong cửa hàng đều đập rộn ràng, vô cùng hâm mộ Uất Noãn Tâm. Nếu như có một người có thể yêu thương mình như vậy thì quá tuyệt rồi, hơn nữa còn đẹp trai như vậy có tiền có giá trị con người như vậy, có thể nói là hoàng tử đẳng cấp quốc bảo của Đài Loan. Để một người đàn ông trắng hoa dục hết lòng đã là một kỳ tích rồi, còn yêu thương vô vàng, đây chính là truyện cổ tích ở thời hiện đại mà!

Ngũ Liên lấy một tấm séc ra ngay tại chỗ, quyết định lấy chiếc áo cưới này.

Bầu không khí vốn dĩ rất tốt đẹp, nhưng hai người vừa đi ra cửa hàng, không biết một đám lớn ký giả từ đâu chạy đến, chụp ảnh chớp nhoáng không ngừng, chiếu vào làm cho mắt đau nhức. Đám ký giả vây hai người thật chặt không có một khe hở, điên cuồng giơ micro ra trước mặt.

"Cô Uất, cô và Ngũ thiếu đến cửa hàng áo cưới, có phải hai người có dự định kết hôn không?"

"Cô và Nam Cung tổng tài đã ly hôn chưa?"

"Cô biến mất sáu năm, tại sao lại đột ngột xuất hiện?"

"Sáu năm nay cô đã ở đâu?"

"Nghe nói cô còn có một người con trai đúng không? Con của Nam Cung tổng tài, hay là con riêng của cô và Ngũ thiếu?"

"Ngũ thiếu anh không để ý những chuyện này sao?"

"Xin hai người hãy trả lời một chút được không?"

Tiếng người huyên náo, Uất Noãn Tâm vốn chẳng nghe thấy gì, tất cả đều xảy ra quá đột ngột, bất ngờ đến không kịp trở tay. Lần này trở về Đài Loan, cô không báo cho bất cứ ai biết, mở văn phòng luật sư, cô cũng lấy tên Susan, tại sao lại đột ngột xuất hiện nhiều ký giả đến vậy chứ? Thật kỳ lạ mà.

Ngũ Liên ở phía trước che chắn cho cô, khẽ mỉm cười, giống như bịt kín một lớp sương mù của rừng cây anh đào. Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, từ tốn nói từng câu. "Muốn biết đáp án, thì im lặng chút đi."

Xung quanh đang ồn ào bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không hề nghe được chút âm thanh gì.

"Đúng thế, tôi dự định kết hôn cùng Noãn Tâm, cô ấy và Nam Cung Nghiêu đã ly hôn rồi. Còn về đứa bé, là con của Nam Cung Nghiêu, nhưng tôi không quan tâm. Con của Noãn Tâm, cũng là con của tôi. Ngày kết hôn, tôi sẽ mời tất cả giới truyền thông, mọi người trở về chờ nhận thiệp mời đi!"

Nói xong câu đó, trong lúc ánh mắt của mọi người còn ngơ ngác, anh ôm Uất Noãn Tâm rời khỏi, vô số ánh sáng màu vàng nhạt rực rỡ tản ra từ phía sau hai người, dường như có rất nhiều hoa anh đào bay phấp phới.

Lên xe, Uất Noãn Tâm còn có chút lơ mờ, chưa thích ứng kịp. Ngũ Liên cười vươn tay ra quơ quơ trước mắt cô. "Sao vậy? Em bị dọa đến ngốc rồi à? Xem em nhất gan chưa kìa!"

"Không phải vậy, chỉ là.....làm như vậy có ổn không?"

"Đương nhiên ổn rồi! Anh vốn dĩ muốn để tất cả mọi người biết, em là của anh, vừa hay mượn miệng của bọn họ loan truyền, đỡ tốn sức!"

"Nhưng mà....."

"Được rồi, đừng nhưng mà nữa! Chúng ta cũng không phải yêu đương vội vã, cũng không phải ngoại tình, vô cùng ngay thẳng, không cần phải giấu diếm đâu. Bọn họ nghĩ như thế nào, anh không quan tâm. Anh không cần được chúc phúc, anh chỉ cần em." Anh nắm lấy tay cô, anh mắt ấm áp mà nồng cháy. "Như vậy đã đủ rồi."

.....

Buổi chiều quay về tiếp tục công việc, đón bé Thiên về nhà, đợi đến lúc bé Thiên ngủ say, cũng đã mười một giờ tối, xương cốt của Uất Noãn Tâm sắp rã rời rồi. Vừa lên giường nằm, mơ màng chìm vào giấc ngủ, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Cô lười mở mắt xem, nhận cuộc gọi luôn. "Alo!"

"Đã ngủ chưa?"

Giọng nói của đối phương cũng được coi là dịu dàng, nhưng Uất Noãn Tâm đột nhiên như bị một lưỡi dao lạnh lẽo đâm vào, đột ngột mở hai mắt ra, hỏi một cách cảnh giác: "Anh muốn làm gì hả?"

"Chỉ gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm thôi mà, có cần phải căng thẳng vậy không? Không lẽ ly hôn rồi, thì muốn cắt đứt sạch sẽ sao?"

"Tôi không cho rằng anh có lòng tốt đến vậy."

"Đó là do em quá hẹp hòi, đừng có lần nào cũng nghĩ anh tồi tệ đến vậy được không? Anh thật oan uổng mà....."

"Rốt cuộc anh có chuyện gì hả?"

"Vừa mới xem tin tức xong, ly hôn với anh chưa đến hai ngày đã đi chọn áo cưới với Ngũ Liên rồi, em cũng gấp gáp quá rồi nha...."

"Không liên quan đến anh!"

"Cậu ta ở trước mặt bao nhiêu người nói không để ý em đã từng kết hôn, không để ý bé Thiên không phải con đẻ của cậu ta, nhất định em rất cảm động ha? Lấy danh nghĩa là chồng trước, anh cũng nên chúc mừng em đã tìm được một nơi chốn tốt nhỉ?"

Uất Noãn Tâm nhú lông mày lại. Cứ cảm thấy bắt đầu từ lúc anh đồng ý ly hôn, cả con người anh rất không bình thường, quái gở lạ lùng, vô cùng gian ác vô cùng nguy hiểm.

Cô dứt khoát cũng chặn họng ngay. "Ký giả chính anh tìm đến đúng không?"

"Em nói gì, anh nghe không hiểu."

"Cần gì phải giả vờ không hiểu, tôi biết rất rõ là chính anh! Nam Cung Nghiêu, nếu như anh vẫn còn là một người đàn ông, thì nên nghĩ thoáng chút đi, cắt đứt sạch sẽ một chút, đừng ở sau lưng giở trò đê tiện, để người khác xem thường!"

"Thì ra luật sư xử án đều dựa vào phán đoán chủ quan của mình." Anh hơi châm chọc. "Không có chứng cứ mà dám nói năng hùng hồ đầy lý lẽ, đây là tác phong trước sau như một của em sao?"

"Tôi không thêm quanh co với anh, nói tóm lại, tôi cảnh cáo anh, đừng giở trò, nếu không....."

"Nếu không thì sao nào? Em cảm thấy, em có thể tóm được anh thì sao hử? Em cho rằng có ngọn núi Ngũ Liên chống lưng, thì muốn làm gì làm sao? Nếu cậu ta có bản lĩnh như vậy, cũng không phải vì chuyện công ty làm cho sút đầu mẻ trán. Lão già Ngũ Chấn Quốc kia cũng chẳng sống được bao lâu, một khi ông ta chết, Ngũ thị chẳng còn gì cả. Em ở bên Ngũ Liên, chỉ có hối hận thôi!"

"Cho dù hối hận, cũng tốt hơn ở bên anh! Đừng làm phiền thôi nữa." Uất Noãn Tâm nghiêng răng cúp điện thoại.

Ở bên kia, Nam Cung Nghiêu cười giễu bỏ điện thoại xuống, nhìn chăm chăm vào trong tivi đang đưa tin cảnh ở trước cửa hàng áo cưới, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau làm cho đôi mắt của anh đau đớn.

Anh thề sẽ khiến cô và Uất gia trả cái giá đáng phải trả!

Một người cũng đừng hòng trốn thoát!

P.S: Chuẩn bị cho một hồi 7 đầy sóng gió và ngược thê thảm sắp lên sàn.....

Quyển 7

- Chương 301: Đó Là Em Trai Nhỏ
Chương 302: Đố Kỵ Và Thù Hận
Chương 303: Tai Nạn Xe
Chương 304: Không Thể Mất Em!
Chương 305: Nỗi Oán Hận Của Nam Cung Nghiêu - P1
Chương 306: Nỗi Oán Hận Của Nam Cung Nghiêu - P2
Chương 307: Thằng Đó Chạm Vào Em Rồi?
Chương 308: Xem Kịch Hay
Chương 309: Sự Thật Về Mối Thù
Chương 310: Tai Họa
Chương 311: Quỳ Xuống Cầu Xin Tôi - P1
Chương 312: Quỳ Xuống Cầu Xin Tôi - P2
Chương 313: Yêu Thằng Đó Đến Vậy Sao?
Chương 314: Địa Ngục Của Ma Quỷ
Chương 315: Yêu Là Một Tai Họa Sao?
Chương 316: Cướp Đoạt Một Cách Tàn Bạo
Chương 317: Vòng Luẩn Quẩn Giữa Yêu Và Hận
Chương 318: Kết Hôn
Chương 319: Bị Bắt, Giày Vò!
Chương 320: Tiếp Tục Giày Vò
Chương 321: Thoái Hôn
Chương 322: Hai Người Đàn Ông Đấu Đá Lẫn Nhau
Chương 323: Anh Cút Cho Tôi!
Chương 324: Cường Bức (18+)
Chương 325: Trút Giận Một Cách Điên Cuồng (18+)
Chương 326: Sự Tồn Thương Độc Ác - P1
Chương 327: Làm Tồn Thương Một Cách Độc Ác - P2
Chương 328: Làm Tồn Thương Một Cách Độc Ác - P3
Chương 329: Bỏ Trốn
Chương 330: Chồng Trước Theo Đến Cửa - P1
Chương 331: Chồng Trước Theo Đến Cửa - P2
Chương 332: Đòi Hối Một Cách Bá Đạo 18+
Chương 333: Nỗi Đau Đớn Làm Tan Nát Con Tim
Chương 334: Tôi Nói Anh Đáng Chết!
Chương 335: Trừng Phạt Bằng Xác Thịt
Chương 336: Tranh Giành
Chương 337: Giả Vờ Mặn Nồng
Chương 338: Có Trách Nhiệm Với Em

Chương 339: Bị Liệt

Chương 340: Thích Ngược Đãi

Chương 341: Người Phụ Nữ Phán Bội Anh

Chương 342: Đè Cô Rất Dễ Chịu

Chương 343: Đừng Như Vậy..... 18+

Chương 344: Em Đang Quyến Rũ Tôi Sao?

Chương 345: Cô Bỏ Trốn Rồi Sao?

Chương 346: Đừng Đến Gần Người Phụ Nữ Của Tôi

Chương 347: Chỉ Cần Em Yêu Tôi

Chương 348: Anh Lừa Cô!

Chương 349: Nhảy Lầu

Chương 350: Anh Trả Con Lại Cho Tôi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 301: Đó Là Em Trai Nhỏ

Ngày tiếp theo sau khi bị đăng tin, Uất Noãn Tâm ra ngoài đi làm, bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của đồng nghiệp, trong mười mấy đôi mắt lượn vòng vô số câu hỏi, nhưng không ai dám hỏi. Cô cũng coi như không nhìn thấy, làm việc như bình thường.

Chỉ là có một số người nhin không nổi nữa, mới tìm thẳng đến cửa.

Lúc đó, Uất Noãn Tâm đang bận làm việc, Angel gõ cửa đi vào, nói với vẻ bí ẩn, có một nhân vật quan trọng của chính phủ muốn gặp cô, còn nói là người thân của cô.

Uất Noãn Tâm chỉ trong chốc lát đã đoán được người đó là ai, do dựa mãi, nhưng vẫn cho ông ấy vào.

Sáu năm không gặp, Uất Kiến Hùng cũng không già đi bao nhiêu. Uất Noãn Tâm thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ông ấy ở trên truyền hình, mấy năm gần đây con đường làm quan cũng không đến nỗi tồi. Có lẽ Nam Cung Nghiêu niệm tình cũ, nên vẫn tiếp tục ủng hộ ở sau lưng.

Đối với người 'ba' trên danh nghĩa này của mình, Uất Noãn Tâm vẫn đối đãi bình thường như những người khách khác. "Ông ngồi đi! Ông uống coffee hay trà?"

"Ba không uống đâu. Ba chỉ nói mấy câu rồi đi ngay."

"Ừm! Ông có chuyện gì? Ông nói đi!"

"Giữa cha con với nhau, có cần phải xa lạ đến vậy không? Chúng đã không gặp nhau sáu năm rồi. Sáu năm nay con sống tốt không? Con đã đi đâu? Ba đã cho người đi tìm con, nhưng đều không tìm ra được."

"Chuyện này đâu quan trọng nhỉ? Cho dù tôi đi rồi, mấy năm nay không phải Nam Cung Nghiêu vẫn luôn giúp ông sao?"

Vẻ mặt Uất Kiến Hùng xấu hổ, có lẽ không nghĩ đến cô lại nói thẳng ra như vậy, nói trúng ngay tim đen. Cười mỉa, "ba lo lắng nhất, vẫn là con mà! Bé Thiên đâu rồi? Đến lúc nào con mới cho ba mẹ gặp mặt cháu ngoại vậy?"

"Tôi thấy không cần thiết đâu! Từ sáu năm trước, tôi và nhà họ Uất đã chẳng có quan hệ gì với nhau. Tôi có thể làm, đã làm rồi, tôi không nợ ông gì cả."

"Ba biết ba có lỗi với con, nhưng có nói thế nào, cũng là cha con, đâu cần thiết phải làm căng như vậy, ba...."

"Trong giờ làm việc tôi rất bận, nếu như không có chuyện gì quan trọng, Uất thị trường mời về cho!" Thái độ của Uất Noãn Tâm lạnh nhạt. Cũng không phải cô vô cảm, chỉ là những chuyện ông đã làm lúc trước, đã làm cho lòng cô hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với nhà họ Uất nữa.

"Noãn Tâm, con đừng như vậy, ba vẫn quan tâm con...."

"Không còn chuyện gì nữa, tôi bảo Angel tiễn khách."

Thấy thái độ cô kiên quyết như vậy, Uất Kiến Hùng vội nói. "Lần tuyển cử mới sắp sửa tổ chức rồi, bởi vì đám cưới của con và Ngũ Liên, Nam Cung Nghiêu đã ngừng ủng hộ ba rồi...."

Quả nhiên! Vẫn muốn lợi dụng cô!

Chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán của Uất Noãn Tâm, nhưng vẫn không kìm nén được mà cảm thấy lạnh lẽo, cười giễu lại. "Có lẽ anh ta cũng không phải vì tôi mới ngừng ủng hộ ông, chẳng qua cảm thấy ông không thích hợp làm thị trưởng. Quyền lực đối với ông mà nói quan trọng đến vậy sao? Ông đã sáu mươi tuổi rồi, vẫn nên rút lui khỏi chính trị đi."

"Nhưng ba vẫn còn có hoài bão của ba...."

"Hoài bão sao?" Cô cười mỉa, "nói tham lam thì có vẻ chính xác hơn! Tôi và Nam Cung Nghiêu đã ly hôn rồi, ông muốn tôi giúp như thế nào? Quỳ ở bên chân anh ta cầu xin, hay dắt theo bé Thiên đi cầu xin anh ta?"

"Ba không có ý này!"

"Ngũ tư lệnh bây giờ vẫn còn nắm quyền, nếu như ông ấy đồng ý...."

"Đủ rồi! Tôi không phải con cò của ông, ông không có quyền lợi dụng tôi!" Uất Noãn Tâm gần như rống ra câu nói này. "Tôi sẽ không giúp ông nữa, nhất định sẽ không!"

Nếu như nói vì quan hệ huyết thống, cô cũng còn một chút tình thân với người 'ba' này, nhưng bây giờ, hoàn toàn không còn, cô nhất quyết không giúp ông ta.

Nhấn điện thoại nội tuyến, "Angel, cô vào đây tiễn khách."

Uất Kiến Hùng thấy thái độ cô kiên quyết như vậy, chỉ nói một câu, "con suy nghĩ lại đi." Rồi không bằng lòng mà rời khỏi.

Uất Noãn Tâm mệt mỏi dựa vào ghế da, đột nhiên cảm thấy lòng rất đau, càng cảm thấy xót xa cho mẹ cô. Không hiểu người đàn ông ích kỷ, trong lòng chỉ có quyền này, có chỗ nào đáng để mẹ cô yêu cả một đời chứ, lúc chết còn dặn dò cô mãi phải nhận lại ông ta. Nếu như có thể lựa chọn, cô bằng lòng mình không phải con gái ông ta.

Buổi tối cô than phiền với Ngũ Liên chuyện này, anh an ủi nói: "Không cần vì một người không liên quan đến mình mà buồn bã, người thân của em chỉ có anh và bé Thiên thôi, như vậy đã đủ rồi."

Uất Noãn Tâm nghĩ lại thấy cũng phải, gật đầu. "Anh nói đúng đó, em chỉ cần quý trọng hai người là đủ rồi."

"Đến đây, anh giúp em mát xa huyết Thái Dương một lát."

"Vâng!"

Để thuận tiện, Uất Noãn Tâm ngồi lên đùi của Ngũ Liên. Tay của anh giống như có ma thuật, độ ấn mạnh nhẹ vừa phải, dễ chịu đến nỗi Uất Noãn Tâm kìm không được tiếng rên. "Ừm.....rất tuyệt nha.....anh học ở đâu vậy?"

"Tự học vì em đó!"

"Nói xạo, anh đang dỗ ngọt em đây mà."

"Thật đó." Thấy cô rất thoải mái, Ngũ Liên cũng mát xa vô cùng dùng sức. Nhưng bởi vì quá thoải mái, Uất Noãn Tâm càng ngày càng thả lỏng. "Ừm.....chỗ đó đó.....đúng.....rất dễ chịu.....dùng sức một chút....."

Trên trán của Ngũ Liên nổi ba vạch đen, do anh nghĩ quá gian ác, hay do cô kêu quá gian ác nhỉ?

Uất Noãn Tâm đang hoàn toàn hưởng phục sự phục vụ tốt đẹp này, đột nhiên cảm thấy bị cái gì chọc ngay mũi, giờ tay muốn đẩy ra, "cái gì vậy...."

Ngũ Liên vội vàng kêu lên, "đừng nhúc nhích, đó là em trai nhỏ của anh."

Uất Noãn Tâm đỏ mặt trong phút chốc, nén giận. "Anh không thể văn minh một chút sao?"

"Em trai nhỏ còn không văn minh sao? Vậy phải gọi là gì? Vậy gọi là đồ chơi nhỏ sao?Đủ rõ ràng chưa?"

"Anh cái đồ dê xồm, ngay cả mát xa cũng.....trong đầu anh đang nghĩ gì chứ!"

"Làm ơn đi, em kêu khe khẽ như vậy, kêu đến quá nhập tâm rồi được chưa?"

"Em làm gì có chứ! Bởi vì quá thoải mái thôi..... thôi bỏ đi, em đứng dậy vậy!"Cô bỏ trốn mất dạng, mặc cho Ngũ Lân không biết làm sao nhìn em trai nhỏ đang dựng cao ngất ngưỡng, không biết phải nói gì.

Ngồi một hồi lâu cũng không thấy nó xụ xuống, cổ họng Uất Noãn Tâm khô khan, có chút xấu hổ. "Sao còn chưa nữa? Dựng lên thì nhanh, xẹp xuống lại.....chậm vậy....."

"Còn không phải tại em à!"

"Mắc mớ gì đến em chứ?"

"Này!Anh vì em giữ gìn thân thể sáu năm rồi được chưa hả? Bây giờ giống y như một tên xử nam vậy! Cường lên, làm gì mà dễ dàng xẹp xuống thế."

"Em cũng không cầu xin anh giữ gìn vì em...."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 302: Đổ Kỵ Và Thù Hận

Ngũ Liên mở to mắt nhìn cô, chỉ thiếu chút nữa bị tức đến hộc máu ngay tại chỗ thôi, "em người phụ nữ này, có chút lương tâm không vậy, anh chịu khổ còn chưa đủ đáng đời phải không?"

"Em cũng không có ý đó, vậy, vậy sáu năm qua anh giải quyết bằng cách nào?"

Mặt của anh hơi ửng đỏ, vô cùng xấu hổ. "Không liên quan đến em."

"Em muốn biết mà, nói đi mà!"

"Không phải anh đã nói, giữa hai chúng ta cần phải thẳng thắn với nhau, không giấu giếm chuyện gì sao?"

Ngũ Liên phát điên, rất muốn nện một đấm qua đó, "nhưng cũng không bao gồm chuyện kia đâu nhỉ?" Vật nhỏ đáng chết, rõ ràng đang cố ý chinh anh phải không?

"Đã gọi là thẳng thắn, đương nhiên phải ở tất cả các mặt rồi!" Uất Noãn Tâm cố ý hất mặt lên, "anh không nói, em giận đó!" Cô đại khái cũng đoán được anh sẽ giải quyết bằng cách nào, cũng biết như vậy rất hư hỏng nha! Nhưng, hiếm khi mới thấy được vẻ mặt của anh lúng túng như vậy, biểu cảm xấu hổ giống y như trẻ con, đương nhiên phải đùa đến cùng rồi.

Đừng trách cô hư hỏng, chỉ trách anh quá đáng yêu thôi! Nhịn không được nha!

Ngũ Liên bị ép đến hết cách, đành phải đầu hàng, lẩm bẩm một câu mập mờ không rõ, "tình nhân tay phải."

"Hử? Tình nhân gì?"

"Tình nhân tay phải!" Anh không được tự nhiên mà lặp lại lần nữa.

"Tình nhân tay phải? Hả?"

Anh gào thét, "chính là tự mình lái máy bay đó!"

Uất Noãn Tâm nhin không được, cười "khúc khích" một tiếng, vô cùng không chừa mặt mũi cho Ngũ Liên. Anh giận ngay tức khắc, "dám cười anh, xem anh trừng trị em như thế nào." Nói xong anh kéo Uất Noãn Tâm qua, đẩy cô ngã thẳng xuống ghế sofa, cù lét cô.

"Ôi.....đừng.....ngừa quá.....ha ha....." Uất Noãn Tâm vội vàng xin tha, "em sai rồi em sai rồi, anh tha cho em đi....."

"Em biết sai thật chứ?" Ngũ Liên chống cả người bằng một tay, nhìn xuống người cô.

"Ừm! Em không dám nữa đâu....."

Bên dưới cơ thể là cơ thể mềm mại của cô, mùi tử la lan thanh nhã, lồng ngực của cô phập phồng dữ dội, đầy đà như chú thỏ ngọc. Trên mặt vẫn còn đỏ ửng sau khi đùa giỡn, một đôi mắt trong sáng lóng lánh làm người khác say đắm, đôi môi đỏ mọng, dường như đang im lặng mà mời mọc anh.

Tất cả những điều này, đều có kích thích rất lớn đối với tinh thần của Ngũ Liên, khuấy động ham muốn của anh, máu khắp người sôi trào. Vật lớn ở trong cơ thể chịu đựng rất lâu đã sống lại rồi, kêu gào ham muốn với cô, ánh mắt đột nhiên trở nên cháy bỏng, dường như muốn nuốt chửng cô vào trong bụng.

Uất Noãn Tâm cũng nhận ra được ham muốn trong mắt anh, tim đập càng nhanh hơn, có hơi lúng túng, muốn đứng dậy, Ngũ Liên lại đè hai cổ tay cô lại, không cho cô nhúc nhích.

Cô cười nhạo, "để em đứng dậy đi.....bé Thiên đang ở ngoài....."

"Nhưng anh muốn hôn em." Nói xong câu này, Ngũ Liên cúi người hôn lên đôi môi đã khao khát từ lâu.

Uất Noãn Tâm vốn muốn tiếp nhận, nhắm mắt lại. Nhưng trong nháy mắt, trong đầu không biết vì sao lại hiện khuôn mặt của Nam Cung Nghiêu, rồi đột ngột xoay mặt qua một bên, "đừng mà!"

Cô không dám mở mắt một hồi lâu, nhưng vẫn nghe thấy tiếng lẩm bẩm mất mát của Ngũ Liên. "Em vẫn còn nghĩ đến anh ta, đúng không? Ngay cả cái hôn, cũng không cách nào tiếp nhận được."

"Xin lỗi anh.....em....." Nỗi đau khổ trong mắt anh, làm cô không biết giải thích như thế nào, chỉ cảm thấy áy náy.

"Không cần nói xin lỗi đâu, em không có lỗi với anh!" Ngũ Liên có chút buồn bã buông cô ra, xoay người qua chỗ khác. Cười mĩa, "anh đã đợi sáu năm rồi, không biết còn phải đợi đến bao giờ. Anh rất yêu em, cũng bằng lòng chờ đợi. Nhưng sáu năm rồi, vẫn không đủ sao? Có lúc anh rất bất lực, rất thất vọng, không biết phải đợi đến bao giờ, em mới có thể quên anh ta. Thậm chí, sẽ không có ngày đó....."

"Không phải đâu, em đã rất cố gắng quên anh ta rồi. Điều em cần, chỉ là thêm một chút thời gian nữa thôi. Chúng ta sắp kết hôn rồi, đừng hoài nghi tình cảm em dành cho anh nữa, được không?"

Thấy khuôn mặt anh vẫn giữ bình tĩnh, trêu chọc ngược lại anh, "Anh là bảo bối của Đài Loan, đường đường là Ngũ thiếu nha. Lại lo được lo mất, cũng không sợ người khác cười nhạo. Người không có cảm giác an toàn,

hắn phải là em nha! Em là phụ nữ đã kết hôn một lần, còn có cả con. Anh không cần em, em phải làm sao đây?"

Ngũ Liên mỉm cười, che giấu nỗi buồn trong lòng. Cố gắng cười đùa với cô, "nói cũng phải, em phải chăm sóc anh thật tốt đó, nếu không bất cứ lúc nào anh cũng có thể thay đổi quyết định, lúc đó em thành gái ế."

"Em biết rồi! Nào dám không chăm sóc anh nha!"

"Vậy bắt đầu chăm sóc từ trên giường đi!" Ôm Uất Noãn Tâm lên giường, cô kêu nhỏ, "ôi, anh làm gì hả?"

"Đi ngủ." Ngũ Liên đắp chăn ngay ngắn cho hai người, một cánh tay dừng dừng để ở trên người cô. "Vừa nói phải chăm sóc anh, sao nào? Muốn đổi ý sao?"

"Không phải đâu, bé Thiên ở sát vách đó."

"Chúng ta sắp kết hôn rồi, ngủ chung là chuyện rất bình thường được chưa? Em còn chí chóa nữa, anh sẽ làm chút chuyện gì thật đó." Anh làm bộ muốn cởi quần áo của cô, làm Uất Noãn Tâm sợ nhưng không dám nói. "Được rồi được rồi, kẻ cướp!"

Da mặt của anh thật dày, "anh chính là cướp đó, em không thích sao? Vợ của kẻ cướp!"

Uất Noãn Tâm thầm liếc anh bằng nửa con mắt, nhưng thực ra cũng hết cách với anh rồi. Người này cũng đã hơn ba mươi mấy tuổi đầu, còn bá đạo ngây thơ đến vậy, hết lần này đến lần khác làm cho cô không cách nào chống lại được!

Ở dưới khu chung cư, có một chiếc xe hơi dài màu đen đã đậu ở đó rất lâu.

Vẻ mặt người đàn ông ngồi trong xe lạnh đến thấu xương, ánh đèn mờ ảo phác họa vẻ mặt trên gò má của anh. Dứt khoát, lạnh lùng như một lưỡi dao, nhưng cũng rất nguy hiểm. Bởi vì có sự tồn tại của anh, bầu không khí trong xe trở nên u ám, làm cho người khác cảm thấy áp lực ở trên đầu mình, tất cả đều âm u.

Từ lúc chiều, xe vẫn luôn đậu ở đây.

Anh tận mắt nhìn thấy Ngũ Liên đưa Uất Noãn Tâm vào, cho đến bây giờ, đã suốt năm tiếng đồng hồ.

Trong năm tiếng này, bọn họ đã làm những gì? Hôn nhau? Âu yếm? Thậm chí lên thẳng giường rồi sao?

Nghĩ đến những cảnh không thể chịu đựng nổi, anh nổi lửa trong cơn tức giận. Có một sự kích động mãnh liệt, muốn xông vào trong đó giết chết bọn họ. Nhưng anh cần phải nhẫn nhịn, bởi vì đây là một trong những kế hoạch anh đã vạch ra.

Anh không thể vì một lúc tức giận mất kiên nhẫn, mà phá vỡ kế hoạch.

Từ giây phút anh biết được sự thật đó, anh đối với cô, đã không còn tình yêu, mà chỉ có hận thù....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 303: Tai Nạn Xe

Buổi sáng trước khi ra khỏi cửa, Ngũ Liên mới nói cho Uất Noãn Tâm biết, đã giúp cô đặt lịch hẹn buổi chiều ở thẩm mỹ viện, trước khi kết hôn cô phải sửa soạn cho mình thật tốt. Sau khi tan ca, cô đành phải vội vàng đi đến thẩm mỹ viện. Viện trưởng đích thân phục vụ cô, như những ngôi sao vây quanh mặt trăng mà kéo cô vào hàng ghế VIP, vô cùng ân cần, còn quý hơn cả khách quý.

Nhân lúc viện trưởng rời khỏi, nhân viên thẩm mỹ nói với vẻ mặt ngưỡng mộ: "Chị Uất à, em rất ngưỡng mộ chị nha! Hai người đàn ông ưu tú nhất Đài Loan này, đều yêu chị như vậy, chị đã trở thành thần tượng của tất cả người dân, nữ thần đó nha!"

Uất Noãn Tâm mỉm cười, chỉ bình tĩnh mà hỏi: "Làm sao em biết hai người ấy yêu tôi chứ?"

"Đương nhiên rồi! Trong cửa hàng áo cưới, Ngũ thiếu thổ lộ bằng những lời nói kia, làm em cảm động đến rơi nước mắt như mưa bão. Anh ấy ngay cả chuyện chị đã có con rồi cũng không bận lòng, đây mới là tình yêu chân thực đó! Còn Nam Cung tổng tài, mặc dù bên ngoài đồn thổi rằng đây là cuộc hôn nhân thương mại xen lẫn chính trị, nhưng cũng không sao cả! Mặc dù không phải là tình yêu chân thực, nhưng cái danh Nam Cung phu nhân, làm cho người khác ngưỡng mộ chết đi được!"

"Hôn nhân không có tình yêu, cũng đáng để ngưỡng mộ sao?"

"Đương nhiên rồi!" Nhân viên thẩm mỹ bày ra vẻ mặt chắc chắn, "gả vào nhà giàu, có thể bay lên thành phượng hoàng, là ước mơ của biết nhiều

người con gái. Trở thành vợ của những cậu ấm con nhà giàu tốt biết bao, không giống chúng em số khổ, còn phải ở đây làm đến bán sống bán chết, lãnh một chút tiền lương đến đáng thương.

Uất Noãn Tâm cười mà không nói gì.

'Gả vào nhà giàu', cả đời ăn sung mặc sướng, các cô gái bây giờ đều nghĩ như vậy sao?

Cho dù chuyện hôn nhân là chuyện quan trọng, cũng không quan tâm sao?

Chỉ là, cô và các cô ấy không giống nhau. Điều cô quan tâm là tình yêu, mà không phải tiền tài hay những đái ngộ của cuộc sống.

Hạnh phúc, phải tạo ra bằng chính đôi bàn tay của mình. Dựa vào người khác, chỉ khiến cho chính mình trở thành dây leo vô dụng. Một khi mất đi sự sinh sống từ cây mình bám trụ, sẽ chết khô, cô nhất quyết không muốn trở thành người như vậy!

Nghe cô nói như vậy, nhân viên thẩm mỹ cho rằng cô ghét mình quá nhiều chuyện, vội vàng thoa kem lên mặt cô. "Chị đợi em một chút, em mở TV cho chị xem."

"Cám ơn em! Bật kênh tin tức đi!"

"Vâng!"

Nhân viên thẩm mỹ chuyển đến kênh tin tức, rồi đi lấy những mỹ phẩm dưỡng da khác.

Uất Noãn Tâm chăm chú xem tin tức.

"Hai giờ rạng sáng nay, tại khu vực đang thi công trên đường Đức Đông đã xảy ra tai nạn giao thông, con gái thị trưởng Uất Linh Lung sau khi uống

say đã lái xe, đâm chết hai người công nhân rồi bỏ trốn, cho đến năm giờ chiều hôm nay đã bị bắt tại sân bay. Thông tin cụ thể, vẫn còn đang trong quá trình điều tra.....

Uất Noãn Tâm nhúu mày lại, không ngờ lại đột nhiên xảy ra sự cố này.

Mặc dù Uất Linh Lung luôn vênh váo kiêu ngạo, cô cũng rất ghét chị ta, nhưng cũng không hy vọng sẽ xảy ra chuyện này, càng không hy vọng có dính đến mạng người.

Với tính cách của chị ta, không giống người sẽ làm ra những chuyện kinh khủng này, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác, chuyện này không đơn giản giống như vẻ bên ngoài của nó, thậm chí sẽ dẫn đến một tai họa lớn.

.....

Vì chuyện đó, cả đêm Uất Noãn Tâm không cách nào ngủ yên, ngày hôm sau đến văn phòng luật sư chưa được bao lâu, Angel đột nhiên bước vào, nói là có hai người chinh địch danh muốn mời cô nhận một vụ kiện.

Nhưng cô không ngờ đến, người đến là hai phụ nữ trung niên lại còn là vợ của hai người công nhân bị Uất Linh Lung đụng chết. Tâm trạng của các cô ấy rất kính động, quỳ xuống cầu xin cô lên tiếng vì các cô ấy. Bởi vì ngoài cô ra, cả Đài Loan này không có một luật sư nào dám nhận vụ kiện này cả.

Mặc dù Uất Noãn Tâm có ghét Uất Linh Lung hơn nữa, nói như thế nào hai người cũng có quan hệ về mặt huyết thống, cô quả thực không muốn nhúng tay vào chuyện này, kéo chị ta 'đi vào chỗ chết'.

Nhưng đối mặt với sự cầu xin đau hồ của hai người, cô lại không cách nào có thể từ chối, cuối cùng, lòng tin vẫn luôn kiên trì tồn tại bấy lâu nay đã chiến thắng sự mềm yếu trong lòng, cô nhận vụ kiện này.

Truyền thông dường như rất thính tai, không đến một tiếng đồng hồ, thì đã đưa tin chuyện này khắp nơi, ám chỉ hai chị em bất hòa tranh đoạt tài sản, Uất Noãn Tâm chỉ muốn tiền, mà không nghĩ đến tình thân, giống như câu 'lòng lang dạ sói' như người ta thường nói.

Điều này càng làm cho những phỏng đoán của Uất Noãn Tâm trở nên chắc chắn, tất cả những chuyện này, nhất định có người giở trò, âm thầm ở phía sau thao túng tất cả, tất cả những chuyện này có dính líu rất lớn với mình.

Vào buổi tiếng trong lúc đang tăng ca, bên ngoài đột nhiên có tiếng cãi nhau.

"Uất Noãn Tâm, con nhỏ dê tiện này, mày ra đây cho tao..... mau ra đây.....mày là đứa không biết xấu hổ."

Cô vừa nghe thấy tiếng thì đã biết ngay là ai, cũng đã đoán trước bà ta sẽ đến quậy.

Lâm Khiết Hồng không quan tâm bị mọi người lôi kéo, ngang ngạnh mà xông vào, tóc tai bù xù, xông đến muốn đánh Uất Noãn Tâm, cũng may bị các đồng nghiệp giữ lại.

Uất Noãn Tâm tỏ vẻ bình tĩnh, "thị trưởng phu nhân, có gì từ từ nói, đừng có động tay động chân!"

"Nói chuyện với đứa dê tiện như mày, tao chẳng có gì đáng để nói, tao cảnh cáo mày, không được nhận vụ kiện này, nếu không tao sẽ cho mày chết!"

"Mày là con nhỏ hồ ly tinh không biết xấu hổ, đồ dê tiện, cướp đoạt tất cả của Linh Lung, bây giờ còn giậu đồ bìm leo, muốn đưa con bé vào chỗ chết, mày còn là người không! Đồ chó không tim không phổi!"

"Xin bà làm cho rõ chút đi, Uất Linh Lung tự mình uống say rồi đụng chết người, liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ làm chức trách của một người luật sư thôi, lên tiếng vì những người dân thấp cổ bé họng trong xã hội, cho bọn họ một sự công bằng, không có gì đáng trách cả!"

"Con khốn! Mày chính là muốn hại chết Linh Lung mà!" Lâm Khiết Hồng khóc lóc gào thét, "con bé là đứa con gái duy nhất của tao, mày không thể làm vậy với nó!" Bà ta càng gào khóc thảm thương hơn, không ngừng mắng chửi, bỗng chốc quỳ xuống trước mặt Uất Noãn Tâm, cầu xin khàn cả giọng.

"Coi như dì cầu xin con, tha cho Linh Lung đi! Chỉ con ở trước mặt Ngũ thiếu nói hai ba câu, cậu ta nhất định sẽ giúp mà, đừng để Linh Lung phải chết.....con bé là sinh mạng của dì..... muốn chết, để dì chết thay con bé....."

"Dì biết con hận dì, muốn gì thì cứ nhắm vào dì, Linh Lung vô tội.....con giết dì đi, xin con tha cho con bé đi....."

Uất Noãn Tâm hiểu rõ sự đau khổ của một người mẹ, nếu như bé Thiên phạm sai lầm, cô cũng sẽ làm như vậy. Nhưng, chị ta giết người là thật, làm như vậy sẽ công bằng khi đã phá vỡ hạnh phúc của hai gia đình sao?

Nghĩ đến tinh thần của hai người phụ nữ lúc chiều gần như sụp đổ, cô buộc mình phải vững lòng. "Xin lỗi bà, mời bà về cho! Vụ kiện này tôi đã nhận rồi."

Pháp luật và tình người vốn có mâu thuẫn với nhau, cô chỉ mong không thẹn với lương tâm của mình, không có lỗi với cái danh xưng 'luật sư' thôi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 304: Không Thể Mất Em!

Hai ba ngày liên tiếp Uất Noãn Tâm không yên lòng, ngay cả chọn đồ cho hôn lễ cũng không có hứng thú. Ngũ liên dẫn cô đến một quán coffee thư giãn, hỏi: "Em sao vậy? Vẫn còn không vui vì chuyện của Uất Linh Lung sao? Cô ta chẳng qua chỉ là một người ngoài, em cần gì phải buồn bực vì cô ta, mà phá hư không khí vui vẻ của hôn lễ sao?"

"Thật ra cũng không hẳn là buồn bực không vui, chỉ là..... cô ta dù sao cũng là người chị mang nửa dòng máu với em. Còn em nhận vui kiện này..... thực sự cũng có chút cảm giác mình đang giậu đổ bìm leo."

"Trong chuyện này, em không có sai, anh ủng hộ em!" Ngũ Liên nắm chặt bàn tay đang đặt trên bàn của cô, mỉm cười, "Uất Linh Lung uống say rồi đụng người ta, là lỗi của cô ta, em lên tiếng vì công lý, đòi lại công bằng cho người nhà của người gặp tai nạn, đây là thiên chức của luật sư, em không cần phải cảm thấy áy náy gì cả."

"Thật sao?" Uất Noãn Tâm thở dài, "nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng em vẫn cảm thấy lo lắng."

"Ngốc à! Đừng nghĩ nhiều nữa. Em chỉ cần làm tốt chuyện của mình là đủ rồi. Em hiểu rõ chuyện gì đúng, chuyện gì là sai, không phải sao?"

Nghe những lời khuyên nhủ của anh xong, Uất Noãn Tâm mới nhẹ nhàng thở ra, gật đầu. "Có lẽ vậy, em không nên lấy sai lầm của người khác ôm chặt vào người, không ngừng tạo gánh nặng cho chính mình, còn làm cho người khác chịu khổ lây."

"Anh không sao, anh chỉ lo lắng cho em thôi! Em đó, con người chính là quá hiền lành, cứ nghĩ thay cho người khác, để mình buồn phiền như vậy đó."

"Em hình như thích tự rước phiền phức vào người mình, toàn đâm đầu vào ngõ cụt không."

"Đây cũng chính là ưu điểm của em, anh chính là thích sự hiền lành của em." Ngũ Liêm nghiêm túc nói. Có nhiều lúc, anh luôn cảm thấy, cô là thiên thần mà thượng đế đã ban cho anh, có một trái tim hiền lành nhất, thực sự rất khó tìm được. Ở trong cái xã hội hư vinh hào nhoáng này, là thứ vô cùng quý giá. Anh cam lòng đánh đổi tất cả, chỉ để giữ gìn nét hồn nhiên tốt bụng của cô.

"Em chỉ không muốn làm người ích kỷ, anh lại nói em tốt bụng đến như vậy." Uất Noãn Tâm chọc anh, "thế nào? Ngũ thiếu chọn bạn gái, cũng phải nhìn vào nội tâm sao? Em tưởng anh chỉ nhìn đến vẻ mặt và vóc dáng thôi chứ."

"Bốn thiếu anh đây là người khoe khoang đến vậy sao? Đương nhiên phải nhìn vào nội tâm rồi! Nếu như không quan trọng vẻ bên trong, anh cũng không đến em, không phải sao?"

Cô không vui, "đừng nói với em ngoại trừ lòng em tốt ra, em là một người không có gì nha? Em làm gì kém đến vậy chứ! Ít nhất cũng được coi là có sắc còn biết nấu cơm nha!"

"Bình thường thôi! Miễn cưỡng cũng có thể nhìn vừa mắt."

"Vậy lúc em thử áo cưới, anh còn nhìn mãi đến không chớp mắt nha."

"Anh nhìn áo cưới nha! Do em nghĩ quá nhiều rồi, cô bé!"

"Xế! Có ngon, anh kết hôn với cái áo cưới đi!" Cô xụ mặt lại, quay đầu đi không thèm nhìn anh, Ngũ Liên vội nhận thua, "được rồi được rồi, anh sai rồi được chưa? Bà xã đẹp nhất, bà xã là đẹp nhất mà!"

"Ai là bà xã anh, chuyện này còn chưa chắc chắn nha!"

Ngũ Liên xụ mặt xuống ngay, bá đạo khoe khoang. "Ai nói em không phải bà xã anh, em chính là bà xã của anh! Áo cưới cũng thử rồi, bản tuyên ngôn tình yêu cũng công bố rồi, còn muốn trốn chạy sao?"

Cô cố ý chọc anh, vẻ mặt đắc chí. "Nói cũng chưa chắc, nói không chừng hôm đó em sẽ chạy mất đó."

"Không cho phép!" Ngũ Liên nắm chặt lấy tay cô, bá đạo tuyên bố. "Em là của anh, của một mình anh thôi." Đôi mắt xinh đẹp nhìn cô chăm chăm, giống như sợ cô sẽ trốn mất vậy.

Uất Noãn Tâm rất buồn cười, cũng rất cảm động, nắm lấy tay của anh. "Vâng, em là của anh! Em sẽ không bỏ chạy! Đùa với anh thôi mà, có cần phải nghiêm túc vậy không?"

"Sau này không cho phép em đùa như vậy! Không vui chút nào hết!" Ngũ Liên xoa mặt cô, ánh mắt như sợi dây đàn dễ bị đứt. "Bây giờ anh đã không thể không có em, anh thật không biết, nếu như mất đi em, anh phải sống như thế nào nữa."

"Em cũng vậy! Anh và bé Thiên, đều là một phần sinh mạng của em, không thể mất đi ai cả." Điều đáng sợ hơn cả tình yêu, đó là thói quen. Một khi đã quen thuộc rồi, sẽ luôn cảnh giác, nỗi đau khổ của sự mất mát khiến người ta đau khổ đến tột cùng.

Trong giây phút ấm áp cảm động đó, trong đầu Ngũ Liên đột nhiên xuất hiện lên một vấn đề kỳ lạ. Ho khan vài tiếng, có chút xấu hổ hỏi: "Nếu như anh và bé Thiên cùng rơi xuống nước, em sẽ cứu ai?"

Uất Noãn Tâm cho rằng mình nghe lầm. "Anh nói gì chứ?"

Ngũ Liên đỏ mặt lặp lại câu hỏi lần nữa.

Anh đúng là rất nhàm chán mà!

Uất Noãn Tâm không nghĩ thêm gì, dứt khoát trả lời. "Bé Thiên."

"Tại sao chứ?"

"Bé Thiên không biết bơi, cho nên, đương nhiên em sẽ cứu con trước."

"Em là đồ ngốc sao? Điều kiện tất nhiên anh và bé Thiên không biết bơi rồi."

"Vẫn là bé Thiên! Anh là người lớn, có thể ở chịu đựng trong nước lâu hơn."

"Ý anh muốn nói, ở trong tất cả những tình huống giống nhau, em sẽ cứu ai trước."

Uất Noãn Tâm hết chỗ nói, "làm ơn đi! Anh đừng hỏi những câu hỏi của những thiếu nữ ngây thơ này được không? Anh kêu em phải trả lời như thế nào đây?"

Ngũ Liên ngẫm lại cũng cảm thấy rất ngây thơ, nhưng cô không trả lời, vẫn làm cho anh cảm thấy rất rối rắm.

"Anh và bé Thiên, bây giờ đều là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời em, không phân biệt nặng nhẹ. Có hai người, cuộc sống của em mới hoàn chỉnh. Cho nên, đừng có tính toán so đo với bé Thiên xem ai quan trọng hơn được không?"

"Đúng là có chút ngây thơ thật....."

"Gì mà có một chút chứ, là khá ngây thơ đó được chưa?" Uất Noãn Tâm liếc anh một cái, "sau này anh đừng có hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn như vậy nữa, em sẽ mặc kệ anh đó!"

Biết rõ cô đang nói đùa, nhưng Ngũ Liên vẫn rất căng thẳng, cười đùa. "Đừng mà! Em mặc kệ anh, em phải sống sao đây! Bà xã, em xem anh yêu em như vậy, em nhẫn tâm tàn nhẫn với anh như vậy sao?"

Uất Noãn Tâm luôn không có cách chống lại chiêu làm nũng của anh, "được rồi được rồi, em quan tâm anh còn không được sao? Người đã ba mươi mấy tuổi rồi, còn giống y như một đứa trẻ, không cảm thấy ngây thơ à!"

Thực ra cô làm sao không hiểu rõ, vẻ ngây thơ của anh, sự ấm áp của anh, những so đo của anh, chỉ với một mình, bởi vì anh yêu cô. Có một người đàn ông như thế này để ký gởi cả đời, cô hẳn phải cảm thấy đủ rồi. Nhưng không biết tại sao, trong lòng luôn hiện ra một bóng dáng lạnh lùng khác.

Mặc dù cô đã cố gắng quên đi, nhưng vẫn còn bám dai dẳng, ngay cả trong những giấc mơ.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 305: Nỗi Oán Hận Của Nam Cung Nghiêu - P1

Sau khi Uất Noãn Tâm nhận vụ kiện, thì bắt tay vào điều tra ngay... Trong lúc đó, cô tìm ra được vài điểm đáng ngờ.

Điểm thứ nhất, hai nạn nhân vào công trường cách nhau một tuần, làm việc chưa đến hai tháng. Hơn nữa đêm xảy ra chuyện, hai người này không cần phải đi làm, nhưng lại không hẹn mà chủ động cùng nhau xin tăng ca.

Điểm thứ hai, cô dựa vào các báo cáo phân tích của những luật sư khác, Uất Linh Lung khẳng định tuyên bố lúc đó mình đã uống say, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo, chính hai nạn nhân tự mình lao ra đường một cách bất thành lĩnh, mới dẫn đến tai nạn. Điều đáng nghi ngờ là, trong khoảng thời gian đó máy ghi hình đường như vừa bị phá hủy, không cách nào chứng minh được lời của chị ta.

Điểm thứ ba, vợ của nạn nhân dường như không hiểu biết rõ về nạn nhân cho lắm, lời nói qua loa, cố ý trốn tránh vấn đề.

Uất Noãn Tâm càng điều tra càng cảm thấy nghi ngờ, để điều tra ra chân tướng sự thật, cô không thể không theo dõi vợ của các nạn nhân. Cho đến buổi chiều hai ngày sau, mới phát hiện ra các cô cùng nhau đi vào tập đoàn Hoàn Cầu, hành tung lén lút, giống như rất sợ người khác bắt gặp.

Cô liên tục bám theo, ngay lúc đó chỉ có hai cô đi vào trong thang máy, thang máy chỉ tầng đỉnh.

Trên đó chỉ có một phòng làm việc, cũng chính là văn phòng tổng tài của Nam Cung Nghiêu.

Không lẽ, anh có liên quan đến vụ án này sao?

Để tránh khỏi làm vợ của các nạn nhân hoảng sợ, Uất Noãn Tâm không tiếp tục theo dõi. Vẫn đứng canh ở bãi đỗ xe, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu sắp lên xe, vội vàng đi đến chặn đường đi của anh, nói thẳng mục đích của mình. "Anh có dính líu gì đến vụ án điều khiển xe trong lúc say rượu của Uất Linh Lung không?"

Anh hơi kinh ngạc, sau đó đẩy tay cô ra, đi thẳng đến ghế lái của mình. "Tôi không hiểu em đang nói gì!"

"Anh đừng có giả bộ ngu ngơ, tôi nhìn thấy vợ của các nạn nhân đi lên tìm anh."

"Vậy thì sao chứ?" Anh hỏi ngược lại, ánh mắt không có chút tránh né. "Kiến trúc sư của công ty tôi vừa hay chịu trách nhiệm hạng mục này, xảy ra chuyện, tôi có trách nhiệm trao đổi chuyện bồi thường với người nhà nạn nhân."

"Chuyện nhỏ như vậy, cần anh phải tự mình ra mặt sao?"

"Chuyện liên quan đến con gái thị trưởng, dư luận đang xôn xao, báo chí nước ngoài đưa tin khắp nơi, tôi cũng muốn xem đây là chuyện nhỏ lắm đấy! Có phải làm luật sư đều trở nên nhạy cảm như vậy, chỉ một chút gió thổi cỏ lay thì liền làm to chuyện. Sao em không nói thẳng, người đụng chết bọn họ, là tôi đi."

"Tôi không rảnh nói vòng vo với anh. Anh rốt cuộc có liên quan gì đến vụ án này!"

Anh ung dung bình thản, cười như không cười lờm cô. "Em muốn biết thật sao?"

"Đúng vậy?" Ngay từ đầu, trực giác của cô luôn nói cho cô biết, vụ án này có liên quan đến anh. Nhưng cô là luật sư, nói gì cũng phải có bằng chứng, cho nên tạm thời không sử dụng bất kỳ biện pháp nào. Nhưng sự thật đã chứng minh, anh không tránh khỏi việc có liên quan đến. Anh tự gặp riêng người nhà của nạn nhân, nhất định không đơn giản chỉ là nói chuyện bồi thường như vậy.

"Lên xe rồi tôi nói cho em biết ngay."

"Tôi muốn anh nói rõ ràng ngay tại đây!"

"Em muốn sao?" Nam Cung Nghiêu như vừa nghe thấy một câu chuyện cực buồn cười, cười mỉa, hỏi ngược lại cô. "Em có tư cách gì? Không lẽ tôi vẫn phải có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của em sao? Chúng ta đã ly hôn rồi, OK? Xin em hãy nhớ rõ điều này, đừng cho rằng bất kỳ câu hỏi nào tôi cũng phải trả lời em, em không có cái quyền đó!"

Uất Noãn Tâm ghen lời, tức giận.

Thật là khó chấp nhận vẻ mặt kinh miệt và lạnh lùng, lời lẽ châm chọc, nói chuyện không nề chút tình của ác ma ở trước mặt đã từng nói trăm ngàn lời ngọt ngào với cô. Bây giờ nghĩ lại, đúng là một cơn ác mộng, thật bực bội mà!

Người đàn ông này chính là kẻ khốn khiếp không tim không phổi, trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Cũng may đầu óc của mình tỉnh táo, không ngu xuẩn tin cái gọi là 'tình yêu chân thành' của anh ta, nếu không bây giờ đã khóc hết nước mắt rồi!

"Không hỏi gì nữa sao? Nếu không lên xe, thì tránh ra, tôi không có nhiều thời gian để lãng nhãng với em đâu!" Thái độ của Nam Cung Nghiêu vô cùng lạnh nhạt, đẩy cô ra rồi lên xe.

Thấy xe sắp sửa chạy đi, Uất Noãn Tâm cắn răng, ngồi vào ghế phụ.

Nam Cung Nghiêu bình tĩnh liếc cô một cái. "Đây là tự em lên xe, không ai ép em đâu nhé!"

Uất Noãn Tâm không hề nể nang anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Tôi không nói anh ép buộc tôi! Chỉ cần anh giữ đúng lời hứa của mình là đủ rồi!"

Chạy được một đoạn, Nam Cung Nghiêu có lẽ cảm thấy quá nhàm chán, chủ động tiếp chuyện. "Quyết định ngày cưới Ngũ Liên chưa?"

Cô mặc kệ anh.

"Nghe nói phần lớn những nhân vật có tiếng ở Đài Loan đều nhận được thiệp mời, tại sao không gửi cho tôi? Có hơi thất vọng nha!"

Uất Noãn Tâm châm biếm một cách cay độc, "anh không được coi là nhân vật nổi tiếng, anh là 'kẻ thấp hèn'."

Nam Cung Nghiêu không giận mà còn cười, lộ ra hàm răng trắng đều. "Đừng quên, 'kẻ thấp hèn' từ miệng em nói ra, chính là chồng trước của em! Một đêm vợ chồng trăm năm nghĩa tình, hơn nữa, chúng ta ước chừng đã lấy nhau bảy năm rồi. Nói dài không dài, nói ngắn, chắc chắn không ngắn."

"Chuyện ngày xưa, tôi không muốn nhắc lại."

"Không nhắc lại, thì có thể xem như chưa từng xảy ra sao?" Nam Cung Nghiêu nhíu lông mày, hừ hống đến gian ác. "Hoặc, tôi có thể hiểu, em gấp rút thoát khỏi quá khứ, nóng lòng muốn cùng Ngũ Liên bắt đầu cuộc sống mới hử? Tên kia có chỗ nào đáng giá để em có ảo tưởng giao phó cả đời chứ? Đừng quên, tên đó là một kẻ ăn chơi có tiếng đó!"

"Chuyện này không cần anh quan tâm, anh ấy đối xử với tôi rất tốt."

"Em không biết thái độ của người đàn ông trước và sau có được là khác nhau sao? Tôi dám bảo đảm, kết hôn chưa được hai tháng, thằng đó chắc chắn sẽ đi tìm niềm vui mới, em có ôm lấy chân nó cũng vô dụng."

"Chuyện của tôi, không cần anh nhọc lòng." Uất Noãn Tâm nhú chặt lồng mày lại, bực mình mà châm chọc. "Nam Cung Nghiêu, dạo này anh rảnh đến phát điên rồi sao? Sao lại thích xen vào chuyện người khác thế. Rảnh rồi đến vậy, không bằng lo chuyện hôn nhân của anh và Nam Cung Vũ Nhi đi! Tôi không hỏi đến chuyện hôn nhân của các người, thì anh dựa vào cái gì mà đòi trông nom tôi!"

"Nghe giọng điệu của em, hình như đang ghen."

"Bớt cho mình là ngon đi! Tôi chẳng có dính líu gì đến anh hết! Tôi còn ước gì từ nay về sau cắt đứt qua lại một cách triệt để với anh."

"Tàn nhẫn vậy sao? Nhưng tôi lại không nỡ." Nam Cung Nghiêu nửa đùa nửa thật, khó có thể nhìn thấu thật lòng hay giả dối. "Bây giờ em đã quyết tâm ở bên Ngũ Liên, tôi có nói gì, em cũng coi như tôi muốn hãm hại em. Đợi đến khi tên kia không cần em nữa, mới biết được cái tốt của tôi! Nhưng mà, hối hận thì đã muộn rồi."

Uất Noãn Tâm cắn răng trả lời một câu sắc bén. "Nếu nói hối hận, thì cũng không có gì có thể sánh bằng việc đã từng lấy anh."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 306: Nỗi Oán Hận Của Nam Cung Nghiêu - P2

Trong đáy mắt của Nam Cung Nghiêu lướt qua một sự lạnh lẽo, sắc mặt tái mét, bàn tay nắm chặt lấy vô lăng. Nhưng dường như anh nghĩ đến chuyện gì đó, lại nở nụ cười lạnh nhạt. "Điều bộ luôn cho mình là đúng của em, thú vị lắm à."

"Người trước giờ luôn cho mình đúng, là anh!"

"Phụ nữ mềm mại lạnh lợi quá, không có kết cục tốt đẹp đâu. Bây giờ em đang ở trên xe tôi, tốt nhất đừng chọc tôi giận, nếu không tôi cũng không biết mình có thể làm ra những chuyện gì đâu."

Trong xe giống như có một luồng gió lạnh thổi qua, bầu không khí trong chớp mắt như đóng băng lại. Uất Noãn Tâm có không bằng lòng đi nữa, cũng đành phải nhẫn nhịn. Rõ ràng tính tình của anh nắng mưa thất thường, tốt nhất vẫn không nên chọc anh giận, cho nên cũng không mở miệng nữa.

Xe chạy vào một khu rừng núi, Uất Noãn Tâm càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc. Bỗng nhiên, một ngôi nhà gỗ sụp xệ đập vào mắt của cô, sắc mặt của cô trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

Nam Cung Nghiêu ngơ ngác, hỏi với ý xấu: "Em còn nhớ chỗ này không?"

Huyệt thái dương giật ghê gớm, Uất Noãn Tâm vô cùng chống đối lại chuyện này. "Anh dẫn tôi đến đây là gì!"

"Ôn lại kỷ niệm đẹp dễ thôi!" Anh tiếp tục chạy một đoạn đường, rừng núi ngày càng dày đặc, chạy vào nơi sâu nhất, là một gian nhà bằng gỗ giống y như căn nhà lúc này.

Nam Cung Nghiêu nhìn căn nhà gỗ, đầy thích thú, "sau khi em đi, tôi thường đến đây. Nhưng có một lần bão đến, căn nhà gỗ này đã bị thổi ngã, cho nên tôi cho người làm lại một căn khác." Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt quý quý. "Tôi vẫn luôn tưởng tượng lúc em quay lại, dẫn em đến nơi đây."

Những hồi ức đáng sợ đó như làn sóng thần tràn đến, sắc mặt Uất Noãn Tâm trắng bệch, nhắm mắt lại, cả người run rẩy không ngừng. "Tôi không muốn ở lại đây, mang tôi đi."

"Nhưng tôi rất nhớ nha." Nam Cung Nghiêu xuống xe trước, nhìn thấy Uất Noãn Tâm vẫn còn trong xe, định mở cửa kéo cô ra. Nhưng Uất Noãn Tâm sống chết vẫn bám chặt lấy cửa xe, không chịu buông tay, cuối cùng vẫn không thể đấu lại sức của Nam Cung Nghiêu, bị anh cưỡng chế lôi xuống xe, nắm chặt cổ tay cô, kéo đến trước ngôi nhà gỗ.

Cô giãy dụa bặt mạng, "anh buông tay ra, mau buông tôi ra! Đồ khốn! Anh buông ta đi!"

Nam Cung Nghiêu kéo cô vào trong, cô muốn chạy, nhưng cửa đã bị anh khóa lại. Anh thô bạo bóp chặt bả vai của cô, "mở to mắt em ra mà nhìn nơi này đi, quen thuộc lắm phải không? Ngay cả vết máu ở trên mặt đất, tôi cũng cho người làm lại giống như y cũ đó."

"Buông tay ra..... tôi không muốn nhìn! Anh biến thái!"

"Cho đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ cơ thể ngây ngất của em, nơi riêng tư rất chặt nha. Nếu như không phải không có tấm màn kia, tôi còn cho rằng em là xử nữ đó! Uất Noãn Tâm, em diễn rất tốt nha! Có phải bên trong

người nhà họ Uất luôn chảy dòng máu dâm loạn, luôn vô liêm sỉ thấp hèn như vậy!"

"Anh không có tư cách sỉ nhục gia đình tôi!"

"Tôi không có tư cách sao?" Nam Cung Nghiêu cười trông rất dữ tợn, "sao tôi lại không có tư cách chứ? Cho dù tôi giết hết cả nhà em, cũng không có gì là thái quá! Không phải em muốn biết tôi và vụ án tai nạn kia có dính líu gì sao? Nói thẳng cho em biết, hai người đó là do tôi sắp xếp đó!"

Uất Noãn Tâm sững sờ mở to hai mắt, kinh hoàng đến nói không nên lời.

Mặc dù cô đã đoán ra anh có liên quan đến vụ án này, nhưng cũng không ngờ đến, anh lại là thủ phạm đứng ở đằng sau.

"Chính tôi đã sắp xếp bọn họ vào công trường, cũng chính tôi mua cái mạng của bọn họ, để họ tự đâm mình vào xe."

"Sao anh lại có thể tàn nhẫn đến vậy chứ? Đây là hai mạng người! Cho dù anh muốn hại Uất Linh Lung, cũng không thể làm những chuyện mất hết tính người như vậy!"

"Tôi không hề ép bọn họ, do bọn họ không muốn sống nữa, tình nguyện chạy đến cầu xin tôi. Hai mươi triệu đổi lấy hai mạng người, bọn họ ở trong quan tài cũng phải mỉm cười đó! Hơn nữa, nếu không phải Uất Linh Lung phóng túng như vậy, uống rượu còn lái xe, tôi cũng không có cách hai cô ta, tất cả đều do cô ta tự tìm thôi!"

"Anh không phải người mà! Tôi không muốn nghe anh nói nữa, thả tôi đi!" Cô giống như một con thiên nga quẫy nước, cọ ngoáy tay chân.

Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu làm cho người khác sợ hãi, "thả em đi, rồi để em đi tố cáo tôi sao?"

Anh giật lấy bút ghi âm ở đằng sau lưng của cô, mạch máu ở trên cổ giống như muốn vỡ tung, "Uất Noãn Tâm, em quá độc ác!"

Cô sợ đến nuốt nước bọt thật mạnh, nhưng không muốn nhận thua anh. "Tôi chỉ muốn ra tay đòi lại chính nghĩa, phải cho người chết một sự trong sạch."

"Đòi lại chính nghĩa, dựa vào cái này sao? Em nằm mơ đi!" Nam Cung Nghiêu cười mỉa đập lện bút ghi âm ở trên mặt đất.

"Đừng mà....." Lòng Uất Noãn Tâm nóng như lửa đốt, đành phải trở mắt nhìn Nam Cung Nghiêu nhắc chân lên, đập nát bút ghi âm, hoàn toàn tuyệt vọng.

Cho dù có bút ghi âm, cô chưa chắc có thể tố cáo anh, hơn nữa ngay cả chứng cứ duy nhất cũng mất rồi. Cho dù cô biết rõ sự thật, cũng không có ai tin cô.

Nam Cung Nghiêu, chính là ma quỷ đột lốt người! Không hề có nhân tính mà!

"Tôi không ngờ rằng, em lại độc ác đến vậy. Tôi là ba của bé Thiên, sao em có thể đối xử với tôi như vậy!"

"Anh không phải người, anh không có tư cách làm ba của bé Thiên...." Uất Noãn Tâm chưa nói xong, đã bị Nam Cung Nghiêu ném lên giường, bắt đầu xé rách quần áo của cô, động tác thô bạo, dường như muốn cắt ra bảy tám khúc, móc hết toàn bộ nội tạng ra.

"Buông tôi ra.....Nam Cung Nghiêu.....mau buông tôi ra....."

Quá khứ đáng sợ kia đan xen với hiện tại, Uất Noãn Tâm sợ đến bật khóc, nhưng anh ở trên người đã nổi điên, hung tợn đến thế, thô bạo đến vậy, cô không còn sức chống lại. "Buông tôi ra....."

Anh đột nhiên ngừng động tác thô bạo gây thương tổn lại, một bàn tay chống cơ thể lên, đột nhiên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô chăm chú.

"Sao nào? Sợ rồi sao?" Anh vỗ vào mặt cô, giống như đối xử với một con thú cưng đang hoảng sợ. "Dọa em một chút thôi, sao lá gan của em nhỏ vậy!"

"Em yên tâm, tôi tạm thời sẽ không làm gì em! Nhưng mà, người nhà của em, tôi không đảm bảo đâu! Ba em làm chuyện xấu không chừa đường lui, tùy tiện tìm một cái tội cũng đủ ông ta bị phán tử hình rồi, sống không được lâu đâu....."

"Anh hận tôi, thì cứ nhắm vào tôi, đừng làm hại gia đình tôi!"

"Hại sao?" Anh xuýt nhẹ, nụ cười rét buốt. "Tôi chẳng qua, đòi lại khoảng nợ năm đó mà thôi! Từng người trong gia đình họ Uất của các người đều nợ tôi, ai cũng đừng mong trốn thoát!"

Anh và gia đình họ Uất, còn có một khoảng nợ lớn phải tính! Đợi đến khi giải quyết hết những người kia, sẽ đến lượt cô!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 307: Thằng Đó Chạm Vào Em Rồi?

Uất Noãn Tâm về nhà trong trạng thái lo lắng và hoảng sợ, trong đầu vẫn còn luẩn quẩn ánh mắt tràn ngập oán hận và tiếng gào thét bên tai cô của Nam Cung Nghiêu.

Nỗi oán hận thù địch này, giống như có mối thù rất sâu đậm với cả nhà họ Uất. Nhưng Uất Kiến hùng chỉ thêm muốn sự nâng đỡ của anh trong giới chính trị thôi, cũng không đắc tội gì với anh, không đến mức phải dẫn đến nỗi oán hận đáng sợ như vậy mới đúng.

Nỗi oán hận của anh với nhà họ Uất quá sâu, rốt cuộc nó từ đâu mà đến chứ?

Trong đầu Uất Noãn Tâm hỗn loạn như một mớ bòng bong, luôn cảm thấy mối tai họa đáng sợ này sắp đổ xuống. Ngay cả lúc mở cửa, cả bàn tay vẫn còn run rẩy, làm cách nào cũng không mở được, ngay cả chìa khóa cũng rơi xuống đất.

Cuối cùng vẫn do người ở bên trong mở cửa, Ngũ Liên đứng ở sau cánh cửa, nở nụ cười cực kỳ đẹp với cô, "em về rồi à!" Anh đang mặc tạp dề hình cậu bé bọt biển, trên tay còn cầm một cái xẻng lật, dáng vẻ như một người đàn ông đảm đang, trong thoáng chốc mở to mắt giống như hoa anh đào tháng mười.

"Vâng!" Uất Noãn Tâm vội dừng lại việc nhặt chìa khóa, cố gắng cúi thấp đầu, sợ anh nhìn ra sự khác thường của mình.

"Em sao vậy? Cứ ngơ ngác thế." Ngũ Liên đóng cửa lại, "Anh nấu xong cơm rồi đó, em đi rửa tay rồi vào ăn."

"Anh vào đây bằng cách nào vậy?"

"Anh đi đón bé Thiên, thằng bé có chìa khóa mà."

Lúc bấy giờ Uất Noãn Tâm mới chợt nhận ra, mình đã quên đi đón bé Thiên.

"Anh gọi điện thoại cho em mãi mà không được, nên nhờ cô giáo nhắn lại, cô ấy có nói với em không vậy? Sau đó em cũng không thèm gọi điện thoại cho anh."

"Vâng!" Uất Noãn Tâm tránh né, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Ma ma! Mẹ về rồi!" Bé Thiên vui vẻ như một đóa hồng nhỏ, hoạt bát chạy ra. "Mẹ xem nè, bé Thiên rất nghe lời đó, con còn được phần thưởng bé ngoan nè!"

"Ừ! Bé Thiên ngoan quá! Bảo bối ngoan của ma ma!"

"Ma ma bị sao vậy? Bé Thiên được thưởng, ma ma không vui sao?"

"Không có đâu! Ma ma, ma ma chỉ cảm thấy hơi mệt! Ma ma về phòng đã, rồi sẽ nhanh chóng ra đây ăn cơm!" Uất Noãn Tâm gần như chạy trốn vào trong phòng của mình.

Uất Thiên Hạo nghiêng cái đầu nhỏ, cau mày. "Chú Liên à, ma ma của con sao vậy chú? Nhìn kỳ lạ lắm đó! Có phải mẹ không vui vì chúng ta bỏ về trước không?"

"Đương nhiên không phải rồi! Bé Thiên bây giờ vào phòng của mình vẽ tranh một chút đi, chú Liên vào gọi mẹ ra nhé."

"Vâng ạ! Chú Liên cố lên, nhất định phải đỡ ma ma vui lên đó!"

Ngũ Liên gõ cửa đi vào, Uất Noãn Tâm như một con chim bị hoảng sợ, sắc mặt tái mét. Vẻ mặt như vừa trải qua một cú sốc, hốt hoảng chưa bình tĩnh lại.

Anh đi đến trước mặt cô, nắm lấy tay cô, lạnh lẽo, vội vàng truyền hơi ấm cho cô. "Làm sao lại lạnh như vậy, bên ngoài trời cũng đâu có lạnh đâu! Xem em kìa em, cả người giống như bị lấy mất hồn, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì cả!" Cô nói chuyện cũng lắp bắp.

"Còn nói không có gì à! Có cần anh lấy gương đến, soi xem dáng vẻ bây giờ của em, ba hồn bảy vía đều mất sạch! Không phải đã nói rõ với nhau có chuyện gì cũng phải chia sẻ với anh sao? Đừng để trong lòng nữa."

"Không có gì thật mà....." Đầu của Uất Noãn Tâm lúc này rất hoảng loạn, muốn cô nói, cũng không biết phải nói từ đâu.

Ngũ Liên cau mày lại, ánh mắt lạnh lẽo tỏa ra. "Có lại là Nam Cung Nghiêu không?"

Vừa nghe thấy cái tên đó, Uất Noãn Tâm ngay lập tức giống như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, hốt hoảng suýt chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng phủ nhận. "Không phải đâu!"

Thái độ của cô đã bán đứng lòng cô, Ngũ Liên có hơi giận. "Khốn khiếp! Để ông đây đi giết chết thằng đó!" Nói xong liền muốn đứng dậy tìm anh ta tính sổ.

Uất Noãn Tâm vội kéo anh lại, "anh đừng, đừng đi....."

"VẬY em nói cho anh biết, tên kia đã làm gì em, dọa em thành ra như vậy! Thằng đó đụng vào em rồi sao?"

Uất Noãn Tâm lắc đầu liên tục, "không có không có không có đâu!" Tâm trạng của cô lúc này rất buồn phiền, rất hoảng loạn. "Coi như em cầu xin anh, anh cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì đi, đừng tìm anh ta được không? Anh chỉ muốn trốn đi thật xa thôi!"

Nhìn thấy tinh thần của cô gần như suy sụp, Ngũ Liên cũng không dám ép cô, vội kéo cô vào trong lòng mình. "Được rồi được rồi! Anh không đi đâu! Em ngồi bình tĩnh một lát đi, em như vậy, anh nhìn thấy rất đau lòng đó!"

"Em xin lỗi anh, do em không khống chế được cảm xúc của chính mình, nhưng em không có chuyện gì thật, anh đừng lo lắng cho em nữa!" Vì muốn chứng minh mình không có chuyện gì, cô cố gắng nở một nụ cười. "Em đi rửa mặt, rồi sẽ mau chóng ra ngoài ăn cơm!"

Vào trong nhà tắm, cô tạt mấy tạt nước lạnh vào mặt mình, bình tĩnh một hồi, Uất Noãn Tâm mới coi như đã đem luồng khí đè nén trong lồng ngực trút hết ra ngoài.

Cố gắng đem chuyện của Nam Cung Nghiêu và những việc khác của buổi chiều tạm thời ném hết ra sau đầu, mỉm cười đi ra ngoài, hít một hơi thật sâu. "Thơm quá nha, anh đã làm món gì vậy?"

Không đợi Ngũ Liên khoe tài, bé Thiên Hạo đã giành đi trước một bước trả lời cô. "Thịt viên kho tàu, bò nướng, gà sốt cay, còn có salad nữa."

"Toàn là những món có thịt, anh muốn vỗ béo em sao?"

"Em phải ăn cho béo lên mới tốt, gầy không thấy tí thịt nào, nhìn thật đáng thương, người khác còn tưởng anh không nuôi nổi em đó." Ngũ Liên

cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nên ăn thì ăn, nên chọc thì chọc.

"Đúng đó mẹ! Chú Liên còn nói, thịt ở trên ngực của ma ma quá ít, uống sữa đủ đủ có thể làm cho ngực đầy đặn hơn đó."

Uất Noãn Tâm cầm đũa đánh lên tay của Ngũ Liên một cái, "ở trước mặt bé Thiên anh nói bậy nói bạ gì đó, cả ngày không đứng đắn gì hết, giáo dục không tốt, sẽ ảnh hưởng đến trẻ nhỏ thế hệ sau."

"Anh đây không phải dạy cho con biết sớm hơn sao? Những chuyện này, sớm muộn gì bé Thiên cũng biết, phải không bé Thiên?"

Uất Thiên Hạo gật đầu thật mạnh. "Chú Liên nói đúng đó mẹ!"

Uất Noãn Tâm nhất thời không biết nói gì, ngược lại mình là người sai sao?

"Trẻ con mới có tí tuổi anh đừng có dạy những tư tưởng hư hỏng của anh, sẽ đi sai đường đó."

"Hey! Cái gì mà sai đường chứ? Anh vẫn còn là người đàn ông độc thân kinh cương nổi tiếng ở Đài Loan nha, còn đứng đầu bảng vàng mười năm liên tục đó, được chưa? Bé Thiên tiếp tục kế thừa anh, có tương lai biết bao nhiều."

"Anh bớt dát vàng lên mặt mình đi, anh chính là kẻ trắng hoa đó."

"Muốn làm kẻ trắng hoa cũng phải có bản lĩnh chứ bộ." Nói đến vẻ bề ngoài của mình, Ngũ Liên tất nhiên rất có tự tin, "bé Thiên à, chú Liên có phải là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới không?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 308: Xem Kịch Hay

"Đương nhiên là phải rồi!" Uất Thiên Hạo nhìn bằng đôi mắt to sáng rực rỡ, "các bạn học nữ trong trường con đều thích chú Liên, nói chú Liên giống như chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích vậy đó! Muốn lớn thật nhanh, để gả cho chú Liên."

Mặc dù con bé mập Nam Cung Duyệt Đào kia nói như vậy làm cậu rất ghen tỵ, nhưng cũng không thể phủ nhận, chú Liên đúng là người đàn ông đẹp trai nhất mà cậu đã từng gặp. Cậu cũng là một người đàn ông nhỏ, cũng rất có phong độ nha.

"Các bạn nữ trong vườn trẻ của con rất có mắt nhìn nha, ngày mai chú sẽ mời các con ăn kẹo!" Ngũ Liên rất hài lòng, nếu như phía sau đã có những cái đuôi theo, thì nhất định phải bay lên đến tận trời xanh chứ. "Anh đã nói là anh chính là người làm mọi người điên đảo mà, ngay cả những cô bé nhỏ cũng biết thưởng thức, chỉ có em cố tình làm như không biết. Người khác coi là bảo vật, còn em thì lại xem như cỏ rác."

Sự tự kỷ của anh, Uất Noãn Tâm đã không còn sức để nôn mửa từ lâu.
"Mặc kệ anh, ăn cơm đi!"

Uất Thiên Hạo gấp một miếng thịt kho vào trong bát của Uất Noãn Tâm.
"Ma ma vất vả rồi, ăn miếng thịt kho đi, để thật khỏe mạnh nha."

"Mùi vị của món gà sốt cay cũng không tệ, em mau thử xem."

Hai tên đàn ông lớn và nhỏ đều luân phiên gấp thức ăn cho Uất Noãn Tâm, đến sắp sửa đầy cả chén. Sự ấm áp trong lòng, cũng sắp lan tỏa ra

ngoài.

Niềm hạnh phúc gia đình bình dị như thế này, mới là điều cô ao ước nhất, nguyên vọng lớn nhất của cô, chính là có thể yêu thương lẫn nhau sống qua ngày như vậy.

Vì họ, vì hạnh phúc của cái gia đình nhỏ bé này. Có vất vả hơn nữa, cô cũng muốn chóng đờ tất cả, nhất định không để bất kỳ chuyện gì phá vỡ.

Ăn xong cơm, Ngũ Liên giúp Uất Thiên Hạo làm bài tập thủ công, Uất Noãn Tâm thì dọn dẹp chén đĩa, đang ngẩn ngơ nghĩ về chuyện lúc chiều. Thì có một đôi tay đột nhiên ôm từ sau lưng cô, đôi môi dịu dàng giống như một con bướm dừng ở bên má cô. "Em đang nghĩ gì vậy?"

Giọng nói của anh, dịu dàng đến kỳ lạ, âm cuối run run, thì thào, như có thể đi vào trong lòng người.

"Không có gì đâu."

"Em nói xạo! Chỉ có một cái chén, mà em đã rửa đến năm phút rồi đó."

"Không có chuyện gì thật mà, chỉ hơi ngẩn người. Không lẽ em ngẩn người anh cũng muốn kiểm soát sao?"

"Đương nhiên muốn rồi! Em là của anh, ngẩn người cũng không được." Anh hôn cô liên tục mấy cái.

"Đừng có bá đạo vậy chứ....."

"Tất nhiên rồi! Yêu một người đến cùng cực, tự nhiên sẽ bá đạo thôi, muốn kiểm soát hết tất cả mọi thứ của cô ấy, bao gồm cả suy nghĩ của cô ấy. Trong lòng em chỉ được có anh, không có cho phép nghĩ đến người khác."

Uất Noãn Tâm nghĩ đến dáng vẻ bá đạo như vậy của Nam Cung Nghiêu, tay run rẩy, chén đĩa rơi xuống đất, cũng may lúc đó Ngũ Liên chụp được."

"Em làm sao vậy?"

"Không sao....."

"Hôm nay trông em rất kỳ lạ, hỏi em có chuyện gì, em lại không nói."

"Không có chuyện gì đâu mà.....đột nhiên em chỉ cảm thấy hơi sợ hãi."

"Sợ hãi sao?"

"Vâng!" Uất Noãn Tâm nói thẳng: "Sợ hãi sự bá đạo và ham muốn chiến hữu sẽ khiến anh mất hết lý trí, giống như Nam Cung Nghiêu vậy. Bởi vì tính chiếm hữu của anh ta quá lớn, mới có thể làm ra những chuyện đáng sợ như vậy, em rất sợ anh sẽ trở nên như thế....."

"Ngốc à! Anh và anh ta là hai người hoàn toàn khác nhau, làm sao có thể trở nên giống nhau được chứ. Những lời anh vừa nói lúc nãy, chỉ muốn chọc cho em vui mà thôi. Anh trước giờ rất tôn trọng em, hẳn em có thể cảm nhận được. Em không tin anh sao?"

"Bởi vì quá tin tưởng, nên mới cảm thấy sợ hãi. Em cũng đã từng, rất tin tưởng anh ta."

"Anh không biết phải hứa hẹn với em như thế nào, bất kỳ lời hứa nào, cũng đều dư thừa cả. Nhưng anh chỉ muốn em biết rằng, cho dù anh làm bất kỳ chuyện gì, cũng sẽ không làm hại đến em và bé Thiên, chắc chắn không! Anh vô cùng trân trọng tình cảm giữa hai chúng ta."

"Vâng! Em tin anh! Xin lỗi anh, do em quá đa nghi rồi." Từng có một người nói, mang nỗi ám ảnh của cuộc tình trước vào trong một cuộc tình

mới, là người ngu ngốc nhất. Bởi vì người tổn thương bạn, đã lấy đi cái tốt đẹp nhất của bạn. Còn người thật lòng yêu bạn, lại bởi vì sự nghi ngờ của bạn mà rời xa bạn, cuối cùng người đau đớn nhất vẫn là chính mình.

Cô nhất định không thể trở nên ngu ngốc như vậy.

"Do em quá hạnh phúc, cho nên mới có chút....."

"Em không cần phải giải thích, anh hiểu cả! Anh cũng có nỗi lo lắng giống như em, nhưng anh cố gắng tin tưởng, cố gắng tin vào tình cảm đã có của chúng ta. Vô cùng hy vọng một nhà ba người chúng ta có thể hạnh phúc sống mãi mãi bên nhau, không bao giờ chia xa!"

"Được mà, nhất định sẽ được!" Uất Noãn Tâm ôm chặt lấy anh, lưu luyến hơi thở cùng cảm giác an toàn của anh.

Cô không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chí ít có một chuyện cô rất chắc chắn, đó là cô sẽ vì tương lai của bọn họ mà cố gắng hết sức mình.

Bóng dáng của hai người ôm lấy nhau dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn, ôm nhau thật chặt, đứng ở một chỗ thật lâu.

.....

Sau ngày hôm đó, hai người tự nhận mình là gia quyến của người chết không thấy xuất hiện nữa, Uất Noãn Tâm tìm kiếm khắp nơi cũng không có kết quả, qua mấy ngày sau, mới có chút tin tức, cô đã mời một luật sư khác làm luật sư biện hộ cho vụ này.

Phiên tòa ngày đó, Uất Noãn Tâm đã tìm hết mọi cách để có thể đi vào pháp đình, nhưng bị cảnh sát chặn ở bên ngoài.

"Tôi có chứng cứ rất quan trọng, xin các anh hãy cho tôi vào được không? Quan trọng lắm đó.....liên quan đến vụ án này....."

Nhưng cho dù cô có nói thế nào, cảnh sát cũng bị dao động,Uất Noãn Tâm gấp gáp giống như con kiến bò trên chảo nóng, đang tính xông vào, thì đằng sau lại vang đến một tiếng cười nhẹ.

"Nếu như tôi là em, tôi sẽ không lãng phí sức của mình đâu."

Cô tức giận quay đầu lại,Nam Cung Nghiêu đang đứng cách cô vài bước, phía sau hội tụ một mảng lớn ánh sáng mặt trời, hiện ra phong thái quyền rũ, phong độ hiên ngang.

Trên người mặc bộ âu phục sang trọng, quần áo ngay ngắn, hoàn toàn đối lập với dáng vẻ người đến xem xử án,dường như anh đang cố ý làm nổi bật trước kết cục bi thảm của Uất Linh Lung, làm cho Uất Noãn Tâm rất ngứa mắt.

"Anh đến đây là gì?"

"Đương nhiên đến xem kịch hay rồi, không lẽ em cho rằng, tôi đến cứu cô ta sao?" Anh nở nụ cười mỉa mai, "một tay tôi dàn dựng vở kịch này, đương nhiên phải đến góp vui chứ."

"Anh đê tiện! Không có tình người!"

"Tùy em muốn nói sao thì nói!"

Đấu với anh chỉ lãng phí sức mà thôi, Uất Noãn Tâm liều mạng xông vào trong, cuối cùng cũng bị cảnh sát kéo ra ngoài,đẩy mạnh ngã xuống đất, nhếch nhác muốn chết.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 309: Sự Thật Về Mối Thù

Nam Cung Nghiêu liếc nhìn cô từ trên cao, giống như đang nhìn một con kiến không có năng lực. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa, chậm chậm vươn một bàn tay ra, bị Uất Noãn Tâm hất ra một cách tàn nhẫn. "Tôi không cần sự thương hại của anh!"

"Thì thôi vậy, xem em còn có thể ngang bướng đến lúc nào." Nam Cung Nghiêu thu lại nụ cười mỉa mai cuối cùng, bước đi về phía tòa án, Uất Noãn Tâm vội vàng xông đến giữ anh lại. Lòng tự trọng gì đó cũng không quan tâm nổi nữa, gấp đến nổi không thể đợi được mà nói lời cầu xin: "Coi như tôi xin anh đi, tha cho Uất Linh Lung được không?"

"Do cô ta uống say rồi đâm chết người, tôi phải giúp cô ta như thế nào đây?"

"Nhưng anh biết rõ sự thật mà! Đều do anh sắp đặt những người đó tự đâm vào xe mà."

Anh cau mày lại, vẻ mặt ngây thơ, "em đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu gì hết vậy? Tôi sắp đặt những người đó lúc nào? Uất Linh Lung trước giờ luôn kiêu ngạo, ý mình có người cha vĩ đại làm thị trưởng, ở Đài Loan đi đứng không hề nói lý lẽ, làm ra những chuyện này, bất kỳ ai cũng đều không lấy làm lạ. Chẳng qua lần này cô ta không gặp may, giấy không gói được lửa. Cô ta phải trả cái giá mà cô ta đáng phải trả, còn tôi không có dính líu gì hết!"

"Sao anh có thể nói như vậy, rõ ràng chính anh nói anh mới là người đứng đằng sau chuyện này mà."

"Tôi có nói như vậy sao? Sao tôi không nhớ nhỉ?" Anh nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ một lúc lâu, "không lẽ em ngay cả nằm mơ và hiện thực cũng không phân biệt được rõ sao? Hay là do cái nhiều vụ kiện quá rồi, nên mắc bệnh hoang tưởng rồi?"

"Nam Cung Nghiêu, anh...." Uất Noãn Tâm cảm hận đến nổi xương cốt đều lạnh lẽo, máu ở khắp người như xông thẳng lên đầu. Nếu như lúc này trên tay có một con dao, cô không biết mình có thể kiềm chế được mà không đâm thẳng vào tim anh. "Tôi nói rồi, anh muốn gì thì cứ nhắm vào tôi đây, đừng có ra tay với người nhà của tôi."

"Tôi cũng đã từng nói, đây là mối thù giữa tôi và nhà họ Uất, em bớt cho mình là giỏi đi!"

"Nhà họ Uất rốt cuộc đã làm sai điều gì, mà anh phải ra tay độc ác đến vậy."

Làm sai điều gì sao?

Nam Cung Nghiêu cười mỉa, hai mắt hơi nheo lại, toát ra một luồng khí tàn bạo đủ để hủy diệt cả thế giới.

Thời gian quay ngược lại nửa tháng trước, nguyên nhân chính là anh đã nhận được cuộc điện thoại của thám tử trong nỗi đau khổ không nguôi vì cô cứ khẳng khẳng đòi ly hôn, cuối cùng đã điều tra ra được năm đó ai là hung thủ đã hại chết cha mẹ anh.

Tên khai sinh là Uất Lâm Bân, cũng chính là Uất Kiến Hùng bây giờ!!!

Mục tiêu lúc đó của ông ta, là một người kinh doanh khác, nhưng vì tính sai nước cờ, nên đã đụng chết cha mẹ anh. Sau đó ông ta đổi tên, dựa vào thế lực của cha Lâm Khiết Hồng, lên làm thị trưởng! Những vinh quang mà ông ta hưởng bao nhiêu năm nay, đều được xây nên bằng máu xương của cha mẹ anh.

Điều làm anh đau khổ nhất đó là, anh lại yêu con gái của kẻ thù giết chết cha mẹ mình, còn có con với cô ta.

Sau đó anh đã đau khổ hết mấy ngày, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, phải chấm dứt đoạn tình cảm này. Anh muốn phá hủy cả gia đình họ Uất, cũng bao gồm cả cô. Từ này về sau không còn tình yêu, mối căm thù sâu sắc này mới chính là lý do duy nhất để anh tiếp tục sống.

Bí mật này làm anh vô cùng đau khổ, nhưng vẫn chưa đến lúc để cô biết. Bởi vì, cô vẫn còn chưa đủ tuyệt vọng. Anh phải phá hủy triệt để tất cả mọi thứ bên người cô, để cô nếm thử mùi vị đau khổ khi mất đi người thân là như thế nào, rồi tiếp tục đẩy cô xuống địa ngục.

Lúc này, bên tai vang đến âm thanh kết án cuối cùng của tòa.

Tội danh lái xe đâm chết người sau khi say của bị cáo Uất Linh Lung được thành lập, phán án ba mươi năm tù giam.

Mỗi một chữ, đều làm cho đầu của Uất Noãn Tâm như bị phá vỡ thành một cái động lớn. Chị ấy là chị gái của chính mình, chính mình biết được sự thật, biết rõ chị ấy bị oan, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể mở to mắt nhìn chị ấy bị hãm hại. Cái cảm giác này, có tuyệt vọng, có bất lực, cũng có đau lòng.....

Nam Cung Nghiêu xuyết mĩa, "mới có ba mươi năm, có hơi quá hời cho cô ta rồi."

Cả người Uất Noãn Tâm lạnh run, siết chặt tay lại. "Ba mươi năm! Ba mươi năm gần như cả cuộc đời chị ấy rồi! Nam Cung Nghiêu, anh có còn là người không hả?"

"Em đã quên rồi sao, lúc trước cô ta đối xử em như thế nào hả? Cô ta còn mong em chết biết bao nhiêu, em cần gì phải phí công đi làm người tốt chứ? Tôi giúp em loại trừ một kẻ thù, em hẳn phải nên cảm ơn tôi mới

đúng. Tìm một nơi nào đó, uống rượu chúc mừng nha?" Anh vươn tay đặt lên vai cô, thế nhưng trả lại cho anh, lại là một cái tát vang dội.

Nam Cung Nghiêu bất ngờ không kịp trở tay, khuôn mặt méo xẹo. Một lúc sau, mới cứng nhắc quay mặt lại, thẹn quá hóa giận. "Em dám đánh tôi!"

"Anh cái tên cầm thú này, tại sao tôi không dám hả?"

Anh vung một bàn tay lên, muốn đánh cô một cái thật tàn nhẫn. Nhưng lại dừng ở bên má, làm thế nào cũng không thể xuống tay được. Bởi vì cố gắng chịu đựng, cả cánh tay đều nổi đầy gân xanh.

"Sao thế hả? Người giống như anh, cũng có lúc không nhẫn tâm sao? Chuyện có độc ác có đề tiện hơn nữa, anh cũng có thể làm được, thế mà cũng có chuyện anh làm không được sao?"

Nam Cung Nghiêu nhẫn nhịn để không bị cô chọc giận, lấy lại vẻ mặt tao nhã, dừng dừng mân mê khóe môi, miệng nở một nụ cười khinh thường. "Không phải em muốn che chở cho gia đình họ Uất sao? Bằng chút tài mọn này sao? Chính mình còn lo không xong, dựa vào cái gì đòi bảo vệ người khác, không tự lượng sức mình!"

"Em đừng nóng vội, em cũng không có được mấy ngày vui vẻ nữa đâu. Rất nhanh, sẽ đến lượt em....." Bỏ lại câu nói đó, anh vô cùng thích thú mà liếc cô một cái, rồi bỏ đi với một tư thế phóng khoáng của người chiến thắng.

"Ồ cầm thú.....cầm thú....." Uất Noãn Tâm lão đảo lùì về sau vài bước, ngồi co ro trên bậc thang, cả người khôn còn sức. Đành phải ôm lấy đôi chân của mình, âm thầm rơi nước mắt.

Xe của Nam Cung Nghiêu dừng ở cách đó không xa, vẫn luôn nhìn cô. Nhìn thấy hai vai của cô hơi run, có thể nhận ra được cô đang khóc. Giống

như có một lưỡi dao nhọn, cắm vào trong trái tim băng giá của anh.

Nhưng anh không cho phép mình có một chút mảy may thương xót nào với cô, bởi vì như vậy có thể sẽ phá tan sự lạnh lùng mà anh đã cực khổ xây nên.

Từ giây phút bắt đầu biết được sự thật đó, anh đã nói rõ với chính mình rằng, từ nay về sau, chúng ta chỉ có một loại quan hệ, đó là thù địch, chắc chắn sẽ không còn một chút lưu luyến không đáng có nào.

Muốn trách, chỉ có thể trách hiện thực mở ra cho chúng ta một trò đùa tàn khốc như vậy. Sau khi yêu, mới phát hiện ra là kẻ thù của nhau, anh cũng rất hận số phận đã an bài như vậy. Nhưng con người không cách nào chống lại được, đó là số phận.

Anh ép buộc mình phải nhẫn tâm, nhắm mắt lại không nhìn cô nữa. "Bác Trương, lái xe đi."

Uất Noãn Tâm, em không nên trách tôi tàn nhẫn. Muốn trách chỉ có thể trách em lại là con gái của Uất Kiến Hùng. Cha làm con chịu, đó là điều hiển nhiên.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 310: Tai Họa

Tai họa nối đuôi nhau ập đến, sau khi Uất Linh Lung bị phán quyết, truyền thông cố ý lấy cách nhìn của dân chúng đổ lên người Uất Kiến Hùng. Có thể nuôi dạy thứ con gái như thế này, người làm cha chắn hẳn cũng không phải vị quan tốt chính trực gì cả. 'Một người quen biết' ở trên mạng đã công bố hết những tội chứng Uất Kiến Hùng tham ô nhiều năm nay, sau đó ông bị bắt. Hơn nữa bị bắt giam chưa đến hai ngày, đã bị phán có tội, tổng thẳng vào tù.

Ngày ông rời khỏi văn phòng luật sư, Uất Noãn Tâm trăm ngàn lần không ngờ đến, lúc gặp lại nhau, lại ở trong tù, cách nhau một tấm kính thủy tinh, ngay cả nói chuyện, cũng chỉ có thể nói qua điện thoại.

Chỉ trong một đêm Uất Kiến Hùng đã già đi rất nhiều, đầu tóc bạc phơ, lưng còng xuống, đã không còn nhìn thấy khí phách của ngày xưa, chỉ còn là một ông già đang vô vọng đối mặt với tử thần, làm cho Uất Noãn Tâm chua xót, nhưng đành phải nuốt nước mắt vào trong lòng.

"Ba, con.....con mang vài món đồ sinh hoạt đến cho ba."

"Ừ! Con có lòng rồi." Uất Kiến Hùng tự cười mỉa mình, "từ lúc vào tù đến nay, con là người đầu tiên đến thăm ba! Linh Lung ngồi tù, Khiết Hồng sợ bị ba làm liên lụy, cũng chạy trốn ra nước ngoài. Những người được gọi là cấp dưới, bạn bè tốt của ngày xưa đều tránh xa ba. Có một câu nói rất đúng nha, con người chỉ có lúc khó khăn, mới biết ai thật lòng với mình."

"Cuộc đời tàn nhẫn vậy đó, ba đừng buồn nữa. Con xin lỗi, chứng cứ vô cùng xác thực, nên con không có cách nào biện hộ cho ba, cũng không biết

phải mở miệng với Ngũ Liên như thế nào...."

"Ba biết mà, ba cũng không hy vọng xa vời có thể trách được khỏi tai kiếp này. Số phận đã an bài rồi, chỉ còn ngồi chờ chết thôi....."

Trong lòng Uất Noãn Tâm vô cùng buồn bã, chua xót đến khó chịu. Mặc dù biết rõ ông bị trừng phạt là đáng tội, nhưng dù sao ông cũng là ba cô, cô cũng không có cách nào mở to mắt nhìn ông chết."Hoặc là, con đi cầu xin Ngũ Liên....."

Uất Kiến Hùng cười gượng lắc đầu,"không cần đâu con, Ngũ Liên đâu không lại cậu ta."

"Ba nói ai?"

"Là ai trong lòng con hiểu rõ nhất, không phải sao? Nam Cung Nghiêu! Chuyện của chị con, còn có ba, đều do một tay cậu ta điều khiển! Nhưng biết rõ thì sao chứ? Cuối cùng cũng không có cách cứu chính mình. Thế lực hiện nay của cậu ta, muốn giết chết cả gia đình chúng ta, quá dễ dàng rồi!"

"Tập đoàn Hoàn Cầu trong mười năm nay phát triển quá nhanh, Nam Cung Nghiêu là bá chủ kinh tế của cả Đài Loan. Thêm vào đó Ngũ tư lệnh sắp về hưu rồi, Ngũ Liên, vẫn không đủ khả năng đấu lại cậu ta đâu. Cho dù Ngũ Liên đồng ý giúp chúng ta, ba cũng chỉ có một con đường chết. Thôi đi, chuyện ba làm sai quá nhiều rồi, quả thực rất đáng chết!"

"Gia đình chúng ta và Nam Cung Nghiêu rốt cuộc có thù oán sâu nặng gì, mà anh ta phải ép chúng ta vào con đường cùng chứ?"

"Mấy ngày nay ba vẫn luôn nghĩ về vấn đề này, nhưng ba không gây tội gì với cậu ta cả! Có lẽ cậu ta muốn giết chết ai, đều dựa vào cảm xúc, vốn không hề có lý do!"

Uất Noãn Tâm biết rất rõ, chuyện này không đơn giản đến vậy, Nam Cung Nghiêu hận nhà họ Uất, nhất định có nguyên nhân. Bởi cô từng điều tra qua, nhưng không có manh mối.

Uất Kiến Hùng dường như nhìn thấu được, an ủi ngược lại cô. "Đừng nghĩ nhiều như vậy. Ba tỏa sáng bao nhiêu năm như vậy, chết cũng có ý nghĩa rồi. Ba chết rồi, con cũng có thể giải thoát rồi."

"Ba....."

"Noãn Tâm, ba biết trong mắt con, ba là một người đàn ông ích kỷ, ba cũng đã gặp báo ứng mà ba đáng phải có. Ba chỉ hy vọng sau này con có thể hạnh phúc, điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì. Hứa với ba, đừng nhúng tay vào chuyện này nữa. Con hãy sống tốt với Ngũ Liên, cậu ấy sẽ chăm sóc cho con thật tốt! Đây là tâm nguyện lớn nhất của ba."

Mặt của Uất Noãn Tâm đã ướt đẫm nước mắt từ sớm.

Cô hận sự tàn nhẫn tuyệt tình của Nam Cung Nghiêu, cũng hận sự mềm yếu vô dụng của chính mình. Chuyện đau khổ nhất, chính là phải đối mặt với việc sắp mất đi người thân của mình, nhưng lại không thể làm gì được.

.....

Rời khỏi trại giam, Uất Noãn Tâm không về công ty, mà chạy thẳng về nhà. Khóc hết nước mắt, ngồi co ro ở bên cửa sổ, không nói một lời nào mà ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Rất lâu rất lâu sau đó, mặt trời đã xuống núi, ánh chiều tà chói lọi trên mặt đất, vàng rực, rất ấm áp, nhưng cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo, tuyệt vọng.

Cửa bị đẩy nhẹ ra, Ngũ Liên đi vào. Ngồi ở bên cô, nhìn theo tầm mắt của cô. "Lần đầu tiên anh phát hiện, mặt trời lặn của thành phố này đẹp đến vậy....."

"Vâng!"

"Vốn dĩ đã định tuần sau tổ chức hôn lễ, nhưng anh đã dời lại nửa tháng, em có trách anh đã tự làm theo ý mình không?"

Cô lắc đầu. Cô làm sao không biết, anh vì chuyện của ba cô, mới dời hôn lễ lại. Cô còn không kịp cảm ơn sự chăm sóc của anh, làm sao có thể trách anh.

Nhỏ giọng nói, "cám ơn anh!"

"Tuần sau, em muốn về Hoa Liên, để đi tảo mộ mẹ....."

"Anh đi với em."

"Không cần đâu! Em muốn quay về một mình, bé Thiên, phiền anh chăm sóc giúp em."

Mặc dù có trăm cái không yên tâm, anh cũng không cưỡng cầu, gật đầu. "Ừ! Vậy một mình em phải cẩn thận, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh."

"Vâng ạ!" Uất Noãn Tâm mệt mỏi dựa vào trong lòng anh, hấp thu sự ấm áp cuối cùng này. Năm mắt lại, khóe mắt lại đọng nước mắt. "Anh sẽ không rời xa em, đúng không? Hứa với em..... mãi mãi cũng đừng rời xa em..... em đã không còn chịu nổi đau khổ khi mất thêm một người thân nào nữa."

"Không đâu, mãi mãi không. Cho dù xảy ra chuyện gì, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, không bao giờ rời xa."

"Vâng!"

"Anh không muốn nhìn thấy em đau khổ như vậy, anh có thể đi cầu xin ông nội anh, để ông....."

Uất Noãn Tâm lắc đầu, "ông nội anh là một tư lệnh cương trực ngay thẳng, em không muốn ông ấy vì em, mà làm chuyện trái pháp luật. Mặc dù em không muốn nói như vậy, nhưng ba em quả thật đã bị trừng phạt là đáng tội, cứ coi như đây là cái giá ba phải trả cho những sai lầm trước kia ba đã mắc phải! Có lẽ, đây là kết cục cuối cùng của ba."

Ngũ Liên ôm cơ thể lạnh băng của cô chặt hơn nữa, không biết phải làm sao mới có thể khiến cô ấm lên. Cô luôn làm cho anh đau lòng như vậy, lại không biết nên làm gì đây.

"Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Sống chết có số, đừng quá đau buồn. Máy ngày nay, cả người em gầy lắm rồi, tinh thần cũng rất tồi tệ, anh rất lo lắng, rất muốn chia sẻ hết mọi thứ với em....."

"Những chuyện anh làm cho em, đã quá đủ rồi! Anh yêu tâm đi, em sẽ tự điều chỉnh lại cảm xúc của mình cho tốt mà."

Bây giờ, cô chỉ muốn tìm một nơi đó trốn đi, bình tĩnh vài ngày. Nghĩ cho thật kỹ, xem bước tiếp theo phải đi như thế nào.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 311: Quỷ Xuống Cầu Xin Tôi - P1

Hoa Liên

Mùa đông.

Một ngôi mộ nằm ở vùng ngoại ô của một thị trấn nhỏ, gió thổi lạnh thấu xương, trước mắt đều là cảnh quạnh hiu, cây cối đang run rẩy rụng rơi lá vàng trong gió lạnh, gần như bị nhổ hết cả gốc rễ lên. Một mảng mây đen từ xa nhè nhẹ bay đến, báo hiệu sắp sửa có một trận mưa to kéo đến.

Uất Noãn Tâm mang theo một túi đồ lớn, men theo đường núi gập ghềnh khó khăn mà leo lên đến nghĩa trang, tìm thấy được phần mộ của mẹ mình. Thành thoảng hàng xóm cũng có đến cúng bái, quét dọn, nhưng trên bia mộ vẫn bám đầy dây leo, và lá cây héo úa rơi đầy trên đất.

Tấm hình trắng đen trên bia mộ, mẹ đang mỉm cười rất đẹp. Nhưng khi Uất Noãn Tâm nhìn thấy, lại chua xót mà ươn ướt khóe mi. "Mẹ à, xin lỗi mẹ, đã lâu rồi con không đến thăm mẹ. Sau này, con sẽ thường xuyên đến thăm mẹ hơn."

Cô lặng lẽ dọn dẹp hết những nhánh cây khô, quét dọn bia mộ thật sạch sẽ. Sau đó lấy một bó hoa loa kèn thật to ra, để ở trước bia mộ. "Con mang hoa loa kèn mẹ thích nhất đến cho mẹ, còn có một vài món ăn nhẹ, đều là những món mẹ thích nhất."

Bầu trời thay đổi màu sắc, cả một bầu trời đều âm u, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đè xuống, ngọt ngào đến đáng sợ.

"Lần trước con nói với mẹ, con tìm được ba rồi, con cũng kết hôn rồi, đều là những tin tốt. Nhưng lần này, lại là hai tin xấu nhất đó mẹ à. Ba có dính líu đến tham ô, đã bị bắt giam rồi. Chứng cứ cũng xác thực, con không giúp cho ba được mẹ ơi. Con và Nam Cung Nghiêu cũng ly hôn rồi", cô cười ngượng. "Có lẽ, đây cũng không được coi là một tin xấu, mà là một sự giải thoát."

"À đúng rồi, mẹ có cháu ngoại rồi đó, thằng bé gọi là Thiên." Cô lấy một tấm ảnh từ trong túi ra, giơ lên trước mặt mẹ. "Dễ thương lắm, phải không mẹ? Thằng bé là con trai của Nam cung Nghiêu, nhưng con không muốn để thằng bé nhận người cha này chút nào."

"Con cũng sắp tái giá rồi, có lẽ mẹ cũng đã từng nghe qua tên của anh ấy, Ngũ Liên đó, anh ấy đã từng là một người đàn ông trăng hoa..... Nhưng mẹ không cần lo lắng đâu, bây giờ anh ấy đối xử với con rất tốt, vô cùng tốt..... anh ấy rất cưng chiều con..... Lần sau, con sẽ dẫn anh ấy đến ra mắt với mẹ."

"Mẹ à..... gần đây xảy ra quá nhiều chuyện rồi, con không biết phải làm thế nào nữa, con vô cùng bất lực, cũng rất khó chịu..... Nếu như mẹ còn ở trên đời thì tốt rồi..... Mẹ dạy con đi, con phải làm sao đây mẹ?" Nước mắt bỗng nhiên men theo gò má của Uất Noãn Tâm chảy xuống, lúc này, trời đổ mưa to tầm tã, "bùm bùm", "như một chiếc roi quất vào mặt cô, trên mặt không thể phân biệt rõ đâu là nước mưa đâu là nước mắt.

Mưa càng ngày càng lớn, giội ướt hết quần áo của Uất Noãn Tâm, thân hình vốn gầy gò của cô giờ lại càng lộ vẻ gầy yếu hơn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi. Cô giống như không hề hay biết gì, cứ để mặc cho mưa to ngấm nhập vào cơ thể mình, quỳ ở trước mộ suốt một tiếng, sự lạnh lẽo bao trùm hết tay chân, lạnh đến thấu xương.

Cho đến khi muốn đứng lên, mới nhận ra đôi chân mềm nhũn, choáng váng hoa mắt. Trời đất ở trước mắt như xoay vòng, hai mắt tối sầm lại, những chuyện xảy ra sau đó, hoàn toàn không hề biết gì.

.....

Một cơn ác mộng thật dài, trong mơ đều là nụ cười dữ tợn của Nam Cung Nghiêu, trong tay con cầm một con dao dính đầy máu đuổi theo cô, gào thét muốn cô đền mạng. Cô liều mạng bỏ chạy, nhưng làm cách nào cũng trốn không thoát, con dao cắm vào trong tim cô.

Cảnh tượng xoay chuyển, lại có một người tiến vào trong giấc mơ, Ngũ Liên đang đứng cách cô vài bước, nhưng lại giống như cách cô rất xa. Cô muốn đến gần, lại không có cách nào chạm đến anh. Anh đứng trong một thế giới khác, nở nụ cười lạnh lẽo với cô, chỉ trích cô phản bội anh, cô không có tư cách kết hôn với anh.

"Đừng mà..... đừng mà..... đừng bỏ em..... Ngũ Liên..... em không có phản bội anh..... xin anh đừng bỏ em....." Uất Noãn Tâm tỉnh lại từ trong mơ, bật thẳng dậy, cả người đầy mồ hôi, thở hổn hển như trâu.

Một hồi lâu sau mới bình thường trở lại, mới biết được vừa rồi mình đã gặp một cơn ác mộng đáng sợ.

Mơ màng nhớ lại, đáng lẽ mình phải té xỉu ở trước mộ chứ.

Nhưng chỗ này là chỗ nào?

Một cơn phòng lạ lẫm, một chiếc giường lạ.

Không lẽ đây lại là giấc mơ sao?

"Năm mơ cũng gọi tên tên kia, sợ mất thằng đó đến vậy sao?"

Phía sau tai thổi đến một luồng gió lạnh, Uất Noãn Tâm quay đầu lại.

Nam Cung Nghiêu đang đứng ở trước cửa, trong tay còn cầm một chiếc ly thủy tinh, ngón tay nắm thật chặt, ngay cả cái ly thủy tinh cũng cảm giác được sắp bị anh bóp méo. Về mặt anh càng khó coi hơn, còn âm u đáng sợ hơn cả bầu trời ở ngoài cửa sổ, trên cổ nổi đầy gân giống như một con rồng đang lượn quanh, kêu gào tức giận.

Uất Noãn Tâm càng hy vọng đây lại là một con ác mộng, nhưng sự tức giận của anh, sự lạnh lẽo của anh, làm cho mọi thứ không thể thật hơn nữa!

Cô tức giận, chống đối. "Sao anh lại ở đây hả? Ra ngoài....."

"Đây là phòng tôi thuê! Em có tư cách gì kêu tôi ra ngoài!" Nam Cung Nghiêu cầm cái ly bỏ lên bàn một cái thật mạnh, một tiếng "oang" thật lớn, giống như đang trút con giận.

"Vậy thì tôi đi!"

Cô vừa xuống giường, liền bị Nam Cung Nghiêu kéo trở về giường. Sức quá lớn, cả người đụng vào đầu giường, đau đầu hoa mắt. Nhưng cô không cho phép mình ở trước mặt anh tỏ ra chút mềm yếu nào, lập tức đứng dậy, điên cuồng bạo lực. "Nam Cung Nghiêu, anh muốn làm cái quái gì!"

Trái ngược với sự điên cuồng của cô, anh lại bình tĩnh đến kỳ lạ. "Hôn mê một ngày một đêm, vừa mới tỉnh lại, còn muốn hôn mê lần nữa sao?"

"Mắc mớ gì đến anh! Cho dù tôi có chết ở ngoài đường, cũng không cần anh lo!"

"Nếu như tôi không cứu em, em cho rằng em sẽ không chết ở ngoài đường sao?" Về mặt của anh làm cho người khác phải ghê sợ, lời nói cũng rất khó nghe, mỗi chữ như có dao. "Cõng em từ trên núi xuống đây, tôi đã phải tốn rất nhiều sức đó."

"Tôi cũng không cầu xin anh cứu tôi!" Uất Noãn Tâm nổi điên. "Anh lại theo dõi tôi sao? Rốt cuộc anh muốn sao đây? Ngay cả một giây cũng không muốn buông tha cho tôi sao? Cho dù bảo tôi quỳ xuống cầu xin anh cũng được, anh tha cho tôi, tha cho gia đình tôi đi!"

"Vậy sao? Quỳ xuống cũng được sao? Vậy em thử đi, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại!" Anh tỏ thái độ cao ngạo, nhú một bên lông mày lên, môi mắt chờ mong.

Uất Noãn Tâm không ngờ anh lại có thể tàn nhẫn đến mức này, tức giận đến nỗi cả người đều run rẩy.

Cắn răng ép mình phải bình tĩnh, "có phải tôi quỳ xuống cầu xin anh, anh sẽ bỏ qua cho nhà họ Uất phải không?"

"Tôi chỉ nói, tôi sẽ suy nghĩ lại. Nhưng nếu như em không quỳ, thì ngay cả một cơ hội cũng không có, tự em suy nghĩ kỹ đi."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 312: Quỷ Xuống Cầu Xin Tôi - P2

Uất Noãn Tâm nhìn gương mặt đáng ghét xa lạ kia, đột nhiên cảm thấy nghi ngờ chính mình ngày xưa tại sao lại yêu một tên ác ma lạnh lùng vô cảm này. Mặc dù biết anh nói như vậy chỉ muốn nhục mạ mình, nhưng nghĩ đến Uất Kiến Hùng đang ở trong tù, cô vẫn cắn răng bấm bụng, "nhớ rõ những gì anh nói."

Xuống giường, nhắm mắt lại, không hề có chút do dự mà quỳ ở trước mặt anh.

Nam Cung Nghiêu cho rằng mình sẽ rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy đầu gối của cô sắp chạm đất, quỳ với một tư thế vô cùng hèn mọn trước mặt anh, anh lại không nhẫn tâm được. Đi đến trước một bước, đỡ lấy cơ thể sắp quỳ xuống của cô, trên mặt mang theo sự mỉa mai và những lời châm biếm.

"Cùng một trò giả vờ khổ sở, em không mệt sao?"

"....."

"Xem ra gia đình họ Uất các người không những đều lẳng lơ, mà còn rất biết giả vờ đáng thương để đòi sự đồng tình, nhưng đáng tiếc chiêu này không có tác dụng gì với tôi, em tỉnh lại đi!" Anh kéo cô trở về giường, vẻ mặt tàn nhẫn như ác ma. "Cho dù cả nhà em quỳ trước mặt tôi, mắt tôi cũng không chớp dù chỉ một cái đầu."

"Bây giờ, mau uống thuốc đi!"

"Tôi không uống!"

"Không dễ gì nghe em nói không muốn ha!" Một tay của anh giữ lấy sau ót của cô, thô bạo cạy miệng cô ra, cương quyết nhét viên thuốc vào miệng cô.

Uất Noãn Tâm ho dữ dội, "khụ khụ..... khụ....."

Còn chưa kịp ngăn cản, anh lại lấy chiếc ly thủy tinh đưa vào miệng cô, ly thủy tinh và răng ma sát với nhau, vang lên âm thanh chói tai.

Uất Noãn Tâm bị ép phải ngẩng đầu lên, một hớp nước thật to đổ vào miệng, một chút xíu lại chảy vào mũi, sắc nước vô cùng khó chịu. Miễn cưỡng nuốt viên thuốc xuống, lại vướng ngay cổ họng, cô ôm lấy cổ mình, sắc mặt bởi vì ho mà trở nên ửng hồng. "Nam Cung Nghiêu, anh là đồ biến thái! Khụ khụ....."

"Tôi cảnh cáo em, đừng có rượu mời không muốn mà muốn uống rượu phạt, nếu không tôi sẽ cho em chết trong đau khổ."

"Hơ, đau khổ sao?" Cô cười mỉa. "Có đau khổ hơn nữa thì sao chứ? Dù sao, bởi vì anh, tôi đã chôn thân trong địa ngục rồi, anh còn có thể khiến tôi thêm khổ hơn nữa sao?"

"Địa ngục, em biết cái gì mới gọi là địa ngục thực sự không?" Quá khứ bi thương làm cho Nam Cung Nghiêu kích động đến mức huyết thái dương co giật lại, nổi hân ở trong lòng so với sóng to gió lớn, rồng lớn hung dữ càng mãnh liệt hơn. "Địa ngục chính là khi em tỉnh lại, cảnh sát thông báo em đi đến nhà xác nhận tử thi."

"Vốn dĩ là hai con người đang khỏe mạnh, trong một đêm lại biến thành hai cái xác lạnh băng! Trong phút chốc cửa nát nhà tan, hạnh phúc gia đình bị hủy hoại, phải dắt theo em trai đi khắp đầu đường xó chợ, tranh giành thức ăn với đám chó hoang."

"Bởi vì chính anh gặp bất hạnh, thì phải kéo người vô tội khác xuống địa ngục chung với mình sao?"

"Vô tội sao?" Nam Cung Nghiêu như vừa nghe thấy một câu chuyện cười vô cùng nực cười, con người trợn ra, tràn ngập thô bạo. Giống như một con báo săn nhanh nhẹn, bóp chặt lấy cổ của cô. "Không phải em muốn biết nhà họ Uất rốt cuộc có mối thù sâu sắc gì với tôi sao? Vậy bây giờ tôi nói cho em biết, chính là Uất Kiến Hùng, đã đụng chết ba mẹ tôi."

Một tia sét đánh xuống, nổ vang kinh hoàng.

Cây cối bị đánh trúng gãy ngang.

Mưa to gió lớn nổi điên cuồng.

Uất Noãn Tâm hoảng hốt mở to hai mắt, cho rằng do tiếng sét quá lớn, nên mình đã nghe nhầm.

"Anh nói gì chứ?"

"Nghe không hiểu sao? Vậy tôi lặp lại thật rõ ràng một lần nữa cho em nghe, ba em, chính là hung thủ giết chết ba mẹ tôi."

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, cả người run lẩy bẩy. "Không thể nào..... không thể nào....."

"Uất Kiến Hùng tên cầm thú không bằng con chó hoang đó, sao lại không thể làm ra những chuyện này chứ? Năm đó khi ông ta còn là Uất Lâm Bân, muốn đâm chết một kẻ thù ở trên thương trường, nhưng lại hại chết ba mẹ tôi! Trôi qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn điều tra chuyện này, cuối cùng cũng để tôi điều tra ra được! Nhưng tôi lại không ngờ, người con gái mình từng yêu, lại chính là con gái của kẻ thù giết chết ba mẹ mình!"

Cả người Uất Noãn Tâm đã trở nên ngây dại, không hề nghe thấy anh nói gì.

Đây là kết quả mà cho dù cô đoán như thế nào cũng không thể ngờ đến.....

Ba cô hại chết ba mẹ anh.....

Ba cô hại chết ba mẹ nah sao?

Sao có thể như vậy?

"Bây giờ em cuối cùng cũng đã biết, tại sao tôi lại hận nhà họ Uất đến vậy, nhất định phải bắt tất cả các người phải chết rồi ha! Nợ máu phải trả bằng máu, đó là điều tự nhiên. Uất Kiến Hùng cho dù chết một trăm lần cũng không đủ để đền tội đâu."

"Xin lỗi anh..... tôi không biết..... tôi không hề biết....."
Môi của Uất Noãn Tâm run run, nói chuyện không hề rõ ràng. "Nếu như đúng thực ba tôi đã làm, tôi, tôi thay ông ấy xin lỗi anh. Cầu xin anh tha cho ông ấy, cầu xin anh....."

"Xin lỗi sao? Xin lỗi thì có thể làm cho ba mẹ tôi sống lại sao?" Nam Cung Nghiêu điên cuồng gào thét.

"Anh cứ coi như ba tôi đã bị trừng phạt đích đáng rồi, nhưng Uất Linh Lung là vô tội!"

"Mỗi người nhà họ Uất các người ai cũng có tội, bao gồm cả em. Tôi để cho em sống tốt, chính là muốn em tận mắt chứng kiến, người thân của em từng người từng người bị hủy diệt như thế nào. Rất nhanh thôi, sẽ đến lượt em rồi! Các người một người cũng đừng mong trốn thoát."

Cô bị anh dùng sức đẩy, ngã nhoài xuống đất. Giọng nói của anh giống như lời nguyền rũ đáng sợ, vang vọng cả căn phòng, một cơn ác mộng đáng sợ, kéo dài đằng đằng.

Cô vẫn luôn muốn biết, giữa hai gia đình rồi cuộc có mối thù hận sâu đậm gì.

Nhưng khi cô cuối cùng đã biết được sự thật, thì lại mong mình chẳng biết gì cả. Như vậy, có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút.

Nhưng bây giờ, cả trái tim đều nặng nề, giống như có một hòn đá thật to đè xuống, hô hấp khó khăn.

Mối thù giết ba mẹ, cả đời này sẽ in dấu trong tim anh. Cho dù cô có cố gắng như thế nào, cũng không thể hóa giải được.

Không lẽ nhất định phải hủy diệt cùng với nhau sao? Mãi mãi tra tấn lẫn nhau sao?

Bỗng nhiên cảm thấy tương lại trở nên đen tối, bởi vì anh, không hề nhìn thấy ánh sáng mặt trời, chỉ có chìm đắm trong vực sâu, đen tối vô tận.

Cô rất mệt mỏi, rất hỗn loạn. Nếu như không có Ngũ Liên và bé Thiên, có lẽ ngay cả dũng cảm để sống tiếp cũng không có.

"Nam Cung Nghiêu..... anh vĩnh viễn..... không cách nào quên được quá khứ này sao?"

"Thù giết ba mẹ, làm sao có thể quên. Tôi đã từng thề, phải bắt người nhà họ Uất các người, nợ máu trả bằng máu."

Uất Noãn Tâm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 313: Yêu Thằng Đó Đến Vậy Sao?

Sau đó, Nam Cung Nghiêu rời khỏi. Uất Noãn Tâm nằm ở trên giường, không chớp mắt suốt một đêm, cứ khóc rồi nín hết mấy lần. Hôm sau chưa đến bảy giờ, thì đã bỏ đi, cũng không gặp Nam Cung Nghiêu.

Vẻ mặt ngây dại, hai mắt mơ màng đứng ở bên đường chờ xe buýt, đợi rất lâu cũng không thấy xe đến, cả người sắp sửa đông thành một tảng băng. Thêm nữa tiếng nữa trôi qua, có một chiếc Maybach màu xám bạc dừng ở phía trước.

Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên trong hạ cửa sổ xe xuống, nhìn ra bên ngoài, "lên xe!" giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả không khí bên ngoài.

"Không cần đâu."

"Đừng buộc tôi phải dùng bạo lực với em, cả hai đều không được đẹp mặt đâu."

"Không cần thật mà....." Từ sau khi biết được mọi chuyện, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Chỉ có một cách duy nhất, đó là chạy trốn. Liên quan đến đời trước, ai đúng ai sai, không thể nói rõ ràng được. Cô không trách anh, cũng không có cách nào hận anh, tâm trạng rất mâu thuẫn.

Giọng nói của anh càng lạnh lẽo hơn, "đừng buộc tôi phải ra tay."

Uất Noãn Tâm luôn biết mình không có cách nào làm anh lay chuyển, chần chừ trong giây lát, vẫn quyết định lên xe. Bên trong xe bật điều hòa,

nên ấm hơn rất nhiều so với thời tiết lạnh giá bên ngoài, nhưng Uất Noãn Tâm lại cảm thấy lạnh hơn, đó là một sự lạnh lẽo tràn ra từ trong lòng.

"Không phải về tao mộ sao? Sao lại gấp gáp qua trở về thế. Mới xa nhau có hai ngày, thì đã nhớ Ngũ Liên đến vậy sao?"

"Tôi không rõ giữa hai chúng ta thảo luận vấn đề này thì có ý nghĩa gì chứ." Cô bình thản trả lời. Bởi vì có một mối qua hệ sâu xa với nhau, cho nên nói điều gì cũng đều có vẻ kỳ lạ, nói gì cũng cảm thấy dư thừa.

"Sao lại không có ý nghĩ? Nói như thế nào, thì chúng ta cũng đã có bảy năm vợ chồng, một đêm vợ chồng trăm năm nghĩa tình mà."

"Nghĩa tình sao?" Uất Noãn Tâm cảm thấy thật mỉa mai, hỏi ngược lại anh. "Giữa chúng ta còn có hai chữ 'nghĩa tình' này sao? Tôi cho rằng, chỉ có hận thù thôi chứ!"

"Xem ra em cũng không ngu ngốc! Sau khi biết được sự thật, em còn quyết định kết hôn với Ngũ Liên sao?"

"Tại sao lại không chứ?"

"Tôi muốn hủy hoại một người, trước tiên phải bắt đầu từ những người bên cạnh người đó. Bây giờ người quan trọng với em nhất đó là Ngũ Liên, một khi em ở bên cậu ta, tôi không đảm bảo sẽ ra tay với cậu ta không nha."

"Anh muốn sao đây?"

"Tôi muốn sao à? Rất khó nói à nha. Tôi muốn xử lý cậu ta, có rất nhiều cách nha. Em hẳn phải biết rõ, Ngũ Chấn Quốc sống không còn được bao lâu, còn Ngũ Liên luôn ra kẻ không ra hồn mà. Nhà họ Ngũ không còn vinh quang như ngày trước, tôi muốn làm chút gì đó, rất dễ dàng nha!"

"Anh có gì thì cứ nhắm vào tôi đây này, đừng làm hại đến Ngũ Liên."

Anh híp mắt lại liếc nhìn cô một cái, "sao vậy hả? Em sợ sao?"

"....." Phải! Cô sợ! Cô trơ mắt nhìn anh tự tay hủy hoại từng người thân của cô, lại không có cách nào ngăn được, làm sao không lo sợ chứ. Ngũ Liên và bé Thiên là người thân còn sót lại của cô, cô có liều cái mạng này cũng không thể để họ chịu bất kỳ tổn hại nào.

"Nếu sợ, thì cách xa tên đó một chút, mau chóng hủy bỏ hôn lễ đi. Nếu không, tôi không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì đâu!"

Cô chắc như đinh đóng cột. "Không thể nào!"

"Vậy em đã quyết tâm, phải chôn cùng thằng đó sao?"

"Đúng vậy! Tôi đã chọn anh ấy là người đi cùng tôi suốt cuộc đời này, cho dù có gặp bất kỳ khó khăn này, cũng không thể thay đổi."

Xe đột nhiên vòng một vòng thật lớn, suýt đâm vào cây to, "két két....", phát ra tiếng thẳng gấp nghe chói tai.

Uất Noãn Tâm đung mạnh về phía trước, vì không có đeo dây an toàn, suýt chút nữa đã bay ra ngoài, có chút tức giận. "Anh đang làm gì hả?"

Nam Cung Nghiêu đột nhiên giữ một tay của cô trên cửa xe, ngọn lửa giận cháy bùng trong đôi mắt của anh, hung tợn đối diện cô. "Em yêu thằng đó đến vậy sao?"

Trong mắt Uất Noãn Tâm không hề có chút sợ hãi, kiên quyết nói ra một chữ. "Đúng!"

Yêu hay không yêu Ngũ Liên, thật ra trong lòng cô cũng không chắc chắn. Nhưng ở trước mặt Nam Cung Nghiêu, cô không thể không trả lời như vậy.

Cô trả lời chắc chắn đến vậy, nhanh chóng, không có chút do dự, làm cho trái tim của Nam Cung Nghiêu đau đớn. Anh nhận ra rằng mình vẫn giống y như lúc trước tức giận đến điên lên, ước gì có thể bóp chết người phụ nữ lòng lang dạ sói này.

Nhưng anh không hề tức giận, ngược lại còn buông cô ra, nở nụ cười lạnh lẽo, "tốt! Rất tốt! Vậy em đợi cùng nhau xuống địa ngục với Ngũ Liên yêu dấu nhất của em đi!"

Nếu như cô đã không còn chút tình yêu và lưu luyến nào với anh, vậy anh cũng không cần phải mềm lòng nữa. Coi như, anh chưa từng yêu cô!"

.....

Khi Uất Noãn Tâm về đã nhà, đã là buổi chiều. Mở cửa đi vào, bóng dáng bận bịu của Ngũ Liên đập vào mắt cô. Anh đang bận dọn dẹp, dáng người ốm cao đang khom xuống. Bóng lưng của anh, làm cho cô cảm thấy ấm áp. Đặt hành lý xuống, vội vàng chạy đến, ôm từ phía sau lưng anh.

Ngũ Liên sững người, nở nụ cười. "Em về rồi à." Cầm lấy bàn tay đang đặt ở trên eo của cô.

"Vâng!"

"Không phải nói đi một tuần mới về sao? Sao mới có hai ngày đã về rồi?"

"Em nhớ anh, rất nhớ anh....." Giờ phút này, cô giống như một đứa trẻ yếu đuối. Còn anh là người thân duy nhất của cô, để cô dựa vào. Chỉ có ở bên cạnh anh, cô mới cảm thấy an tâm.

"Anh cũng vậy! Anh luôn muốn chạy xuống đó tìm em, nhưng sợ quấy rầy em, ngay cả điện thoại cũng không dám gọi."

"Ngốc à, anh sao có thể quấy rầy em chứ. Nếu nhớ em, anh có thể chạy đi tìm em mà!" Cô vô cùng hy vọng lúc đó anh có thể xuất hiện, nếu có thể như vậy, có lẽ cô cũng không gặp được Nam Cung Nghiêu, cũng sẽ không biết được sự thật đáng sợ đó.

"Anh biết rồi, sau này sẽ vậy!"

"Ngũ Liên..... Nếu như em mang đến tai họa cho anh, anh còn muốn ở bên cạnh em nữa không?"

"Đương nhiên có rồi! Em là tất cả của anh, anh sẽ không buông tay em ra đâu."

"Cho dù anh mất hết tất cả sao?"

"Đúng! Cho dù mất hết tất cả! Những thứ địa vị hay tiền tài bây giờ với anh mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, điều anh quan tâm, chỉ có em, bé Thiên và ông nội. Chỉ cần cả nhà bốn người chúng ta có thể hạnh phúc sống bên nhau, anh bằng lòng sống một cuộc sống bình dị. Như vậy, cũng rất hạnh phúc mà."

"Em cũng vậy!" Uất Noãn Tâm cảm động đến nửa chữ cũng không nói nên lời, chần chừ một lúc lâu mới nức nở nói: "Cám ơn anh đã có mặt trong cuộc đời em, cám ơn anh đã không từ bỏ em!"

Cho dù con đường phía trước có khó khăn, nhưng có anh làm bạn, cũng đã là một niềm hạnh phúc rất lớn rồi.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 314: Địa Ngục Của Ma Quỷ

Từ sau khi biết được mọi việc, Uất Noãn Tâm lúc nào cũng giống con chim bị hoảng sợ, lo lắng Nam Cung Nghiêu sẽ ra tay với Ngũ Liên. Có khi nói lời tạm biệt với Ngũ Liên, đều rất lo lắng, sợ đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của hai người. Nam Cung Nghiêu đã bị thù hận che mờ hai mắt, đánh mất lý trí, chuyện có đáng sợ hơn nữa, anh ta cũng có thể làm được.

Lo lắng mấy ngày liền làm cho tinh thần của cô xấu đi, nhanh chóng trở nên gầy yếu. Cả người uế oải, không có chút tinh thần. Ngay cả chụp ảnh cưới, một chuyện vốn dĩ nên cảm thấy hạnh phúc, cũng luôn lo lắng không yên, không có chút hứng thú nào.

Sau khi thay áo cưới xong, cô ngồi ở ghế sofa đợi Ngũ Liên.

Có một bóng dáng đột nhiên lướt qua rất nhanh ở sát bên cửa sổ.

Nam Cung Nghiêu sao?

Cô sợ tới mức nhảy dựng người lên, quay ra phía sau nhìn lại, không có ai!

Không lẽ do cô quá lo lắng, nên xuất hiện ảo giác sao?

Bị hoảng sợ chưa bình tĩnh lại, cả người đầy mồ hôi.

Còn như vậy nữa, cô sợ mình cho dù không thần kinh của cô không bị hỏng, thì cũng mắc bệnh tâm thần.

Yếu ớt không có sức ngồi co gối ở trên ghế sofa, cả người gần như muốn ngất đi.

"Em thay áo nhanh đến vậy sao, anh còn tưởng phụ nữ thay áo cưới phải rất lâu chứ."

Ở trên vang lên tiếng của Ngũ Liên, làm cho Uất Noãn Tâm giật mình. Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lướt qua một sự hoảng sợ, theo đó đè nén xuống, ánh mắt liền có chút ngây dại, nụ cười cũng vô cùng ảm đảm, "anh thay xong rồi à." Cô đứng dậy giúp anh sửa sang lại quần áo, cúi đầu xuống thật thấp.

Ngũ Liên cảm thấy cô sự kỳ lạ của cô, nâng cằm của cô lên. "Em làm sao vậy? Cả người giống như bị lấy mất hồn, vẻ mặt cũng khó coi đến vậy."

"Không, không sao! Chắc do trang điểm, má hồng đánh không đủ đó mà!"

"Em nói xạo, làm gì có ai trang điểm như vậy."

Thực ra anh làm sao không biết chuyện trong lòng của cô, chỉ là anh không muốn vạch trần thôi. Kéo tay cô ngồi xuống, ánh mắt sáng rực nhìn cô. "Noãn Tâm, anh muốn nói chuyện với em một chút."

"Nhưng thợ chụp ảnh đã chuẩn bị xong rồi, chụp xong hẳn nói đi!"

"Em cứ ngớ ngẩn mất hồn như vậy, anh còn có hứng thú để chụp sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói cho anh nghe được không? Có phải có liên quan đến Nam Cung Nghiêu."

"Không, không có....."

"Em còn muốn gạt anh!" Vẻ mặt anh nghiêm túc, để tay lên hai vai cô. "Nhất định có liên quan đến anh ta!"

"Em xin anh đừng ép em nữa, có được không?" Uất Noãn Tâm sắp điên lên rồi, "đầu em bây giờ rất hỗn loạn, em đừng ép em nữa!"

Bây giờ cô đã như vậy rồi, Ngũ Liên có nhiều nghi ngờ, có nhiều lời muốn nói cũng không thể nói được. Chỉ có thể ôm lấy cô, cho cô hơi ấm và nơi dựa vào. "Được rồi, em không muốn nói, anh cũng không hỏi nữa! Là lỗi của anh! Anh không nên ép em!"

"Xin lỗi anh, vô cùng xin lỗi anh....."

"Ngốc à! Anh biết em có nỗi khổ, anh tin em mà." Ngũ Liên hôn lên trán cô, nở một nụ cười. "Được rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy. Cho dù có chuyện gì phiền lòng, cũng tạm thời để qua một bên đi. Nếu không lúc chụp ảnh cười cứ mặt ủ mày chau như vậy, rất khó coi đó."

Anh giả bộ làm bộ mặt đau buồn, chọc Uất Noãn Tâm cười. "Khó coi thật!"

Mặc dù tâm trạng tạm thời có thể thoải mái một chút, khi chụp ảnh cưới, Uất Noãn Tâm luôn cố gắng nở nụ cười thật rạng rỡ, như làm thế nào cũng không thể cười được. Thợ chụp ảnh không ngừng nhắc nhở, "cô dâu phải cười tươi một chút.....", "mặt của cô dâu đừng quá cứng nhắc,,,,,,", "cô dâu không cần phải căng thẳng như vậy....."

Càng bị nhắc, cô càng căng thẳng, không biết phải làm như thế nào, gấp đến nỗi muốn khóc.

Ngũ Liên bảo thợ chụp ảnh nghỉ ngơi một chút, an ủi Uất Noãn Tâm. "Đừng vội vàng, một ngày không được cũng còn ngày mai, còn không được thì chụp hết nguyên tuần. Còn không được nữa nữa, thì đổi thợ chụp ảnh khác, đừng để mình chịu áp lực lớn đến vậy."

"Xin lỗi anh, có phải em vô dụng lắm không? Ngay cả chụp ảnh cưới cũng chụp không xong!" Cô càng muốn cố gắng chụp cho tốt, lại càng

không làm được, cả người đã vô cùng mệt mỏi.

"Tất nhiên không phải rồi! Chụp ảnh cưới, cũng cần phải có tâm trạng thật tốt. Bằng không chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai lại chụp tiếp?"

"Không cần đâu, thợ chụp ảnh cũng đến rồi! Em vào nhà vệ sinh tí."

Sự chăm sóc và lòng khoan dung của Ngũ Liên làm cô cảm thấy áy náy, không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cô gần như chạy trốn vào trong nhà vệ sinh, rất lâu mới lấy lại bình tĩnh. Không dễ gì mới bình tĩnh trở lại được, nhưng vừa đi ra khỏi cửa, lại đụng trúng một người đáng sợ nhất.... Nam Cung Nghiêu.

Anh đứng dựa vào tường, nhả khói thuốc, xuyên quan làn khói, nheo đôi mắt xinh đẹp đánh giá cô, khiếm nhã nhả khói trắng về phía cô, nở nụ cười u ám, giống như một con quỷ đến từ địa ngục, âm hồn không tan biến.

Cô kích động, dán sát vào tường. "Sao anh lại đến đây hả?"

"Sao nào? Tôi không được đến đây sao?"

"....." Uất Noãn tâm giống như đụng phải con quỷ đến từ địa ngục, tóc tai dựng hết lên, muốn nhanh chóng chạy thoát.

Thế nhưng lại bị Nam Cung Nghiêu nắm lấy cổ tay, đè ở trên tường, không thể nhúc nhích. Cô sợ gặp phiền phức, không dám kêu to, đè thấp giọng xuống. "Rốt cuộc anh muốn làm gì hả?"

"Nếu như tôi là em, tôi sẽ không cố chấp như vậy, kết hôn với Ngũ Liên."

"Đó là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh!"

"Xem ra em vẫn nghe không hiểu những lời tôi nói, vậy tôi nói lại lần nữa cho em rõ. Sự tùy tiện làm liều của em, sẽ hại chết Ngũ Liên! Cũng sẽ

hại chết cả nhà họ Ngũ."

"Cho dù như vậy, anh ấy cũng bằng lòng ở bên tôi, không sợ hai bàn tay trắng đâu!"

"Ha! Ngây thơ đến đáng yêu đó. Em tin tưởng, một kẻ từ nhỏ không lo cơm áo, ngoài việc tán gái ra cái gì cũng không biết, sẽ chấp nhận buông hết tất cả vì em sao?"

"Anh ấy không giống như những gì anh nói."

"Có lẽ cũng sẽ có chuyện ngu ngốc như vậy! Nhưng tên đó tự cho mình là con cưng của trời, sự đau khổ từ trên đỉnh cao của thế giới rớt xuống tầng lớp thấp hèn nhất, cậu ta chấp nhận được à. Không khéo, cậu ta sẽ tự sát đó! Bây giờ cậu ta đang có tất cả, đương nhiên vì chấp nhận vì em mà từ bỏ mọi thứ. Nhưng cảm giác một khi cậu ta rơi xuống địa ngục, sẽ hối hận trước kia mình thật ngu xuẩn, vì một người đàn bà, từ bỏ mọi thứ."

"Nếu như em thật lòng yêu cậu ta, vậy em hãy vì cậu ta mà suy nghĩ kỹ đi. Rồi khỏi cậu ta, có lẽ cậu ta sẽ đau khổ một khoảng thời gian, nhưng ít ra cậu ta vẫn còn được hưởng thụ cuộc sống cao quý như bây giờ. Trải qua một khoảng thời gian, cậu ta sẽ gặp được người con gái cậu ta yêu mến, và quên hẳn em đi."

"Nhưng nếu cậu ta chọn em, cậu ta chỉ có thể trở thành một con kiến đê hèn nhất. Thậm chí, ngay cả việc cho em hạnh phúc ấm no cũng là một vấn đề. Lúc đó, cậu ta sẽ còn tiếp tục yêu em sao?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 315: Yêu Là Một Tai Họa Sao?

Lời nói của Nam Cung Nghiêu, giống như một lưỡi dao, từng nát từng nhát một, tàn nhẫn giày xéo Uất Noãn Tâm, chỉ là cô không nghĩ anh lại có thể đề tiện đến mức này.

Tình cảm của Ngũ Liên dành cho cô, cô rất có niềm tin. Cô tin rằng cho dù có gặp bất kỳ tai họa gì, anh sẽ ở bên cô một bước không rời xa. Cho dù trời có sập xuống, anh ấy nhất định không do dự mà sẽ chống thay cho cô và bé Thiên.

Nhưng mà.....

Cô không muốn nhìn thấy tình yêu của anh trở thành tai họa, không muốn anh vì tình yêu mà mất đi mọi thứ, anh là một người kiêu ngạo đến như vậy, hỏi cô làm sao có thể mở trướng mắt nhìn anh nghèo túng trong tuyệt vọng, hai bàn tay trắng đây.

Nhìn thấy cô đã bị dao động, Nam Cung Nghiêu cười mỉa bụng cô ra, "tôi cho em mấy ngày cuối cùng để suy nghĩ, tôi ngược lại muốn xem thử, rốt cuộc em yêu cậu ta nhiều, hay là yêu chính mình đây."

Anh lạnh lùng xoay người đi, biến mất ở nơi cuối hành lang, giống như bóng dáng của ma quỷ, chỉ để lại hơi thở lạnh lẽo trong không khí.

Ngũ Liên bước nhanh đến, "sao lại đi lâu đến vậy chứ? Anh đã xem qua ảnh chụp rồi, không tệ đâu nha! Tí nữa không cần quá căng thẳng đâu, thoải mái là được rồi, do em quá hồi hộp đó thôi....."

"Hôm nay em không muốn chụp nữa." Uất Noãn Tâm vội vàng nói, trong mắt Ngũ Liên có hơi mất mát, nhưng không hỏi lý do quá nhiều, "được rồi! Vậy anh bảo thợ chụp ảnh về trước."

"Anh sẽ trách em sao? Anh đã bỏ cuộc họp chạy đến đây, mà em lại....."

"Ngốc à! Có chuyện qua trọng hơn kết hôn chứ? Anh chạy đi báo một tiếng, sẽ quay lại nhanh thôi."

"Vâng ạ!" Uất Noãn Tâm nhìn bóng người của anh, quần áo bảnh bao sang trọng, ngay thẳng gọn gàng, khí chất đặc biệt, giống như một chàng hoàng tử cao quý nhất trong truyện cổ tích, khí chất tôn quý, cao quý ưu tú như thế, từ lúc sinh ra đã là người không cùng một thế giới với cô.

Cô không thể, hoặc có thể nói là không dám tưởng tượng dáng vẻ nghèo nàn của anh, đó là chuyện quá đáng sợ, quá tàn nhẫn, giống như một cơn ác mộng!

Không lẽ rời khỏi anh, mới là lựa chọn tốt nhất sao?

.....

Ngày qua ngày trôi đi, Uất Noãn Tâm chết lặng mà chuẩn bị hôn lễ, trong lòng cuối cùng cũng có một quyết định. Hai ngày trước khi kết hôn, vốn dĩ muốn cho cô và Ngũ Liên có một chút không gian riêng của mỗi người. Mười một giờ tối, chuông cửa vang lên.

Vừa mở cửa, đã nhìn thấy Ngũ Liên say khướt mỉm cười với mình, bước chân có chút chao đảo, vẻ mặt đỏ ửng, đôi mắt mơ màng.

Cô cau mày. "Anh uống rượu sao?"

"Ừ! Có một chút!" Ngũ Liên lão đảo đi vào,ngồi xuống ghế sofa, ngửa mặt lên, "bị mấy đứa bạn kéo đi uống rượu,mấy thằng khốn, bốn năm người chuốc say mình anh."

Uất Noãn Tâm chạy đi lấy khăn mặt lau cho anh, "uống nhiều rượu đến vậy, cả người toàn mùi rượu. Hôm sau không cần kết hôn sao?"

"Kết! Tất nhiên phải kết rồi!" Ngũ Liên nắm lấy tay cô, sợ cô chạy mất. "Em không được hối hận đó chứ? Anh không cho phép!"

"Anh nói bậy gì đó! Anh thấy anh sắp kết hôn rồi, còn uống đến say mềm, em còn lo chú rể sẽ vắng mặt."

"Làm sao có thể chứ....." Anh nói chuyện có chút say, khó thở. "Cho dù bỏ, anh cũng phải bỏ đến."

"Đồ ngốc! Sắp sửa kết hôn rồi, còn uống như vậy. Mấy người bạn anh chuốc say anh, anh cũng ngu ngốc để bọn họ chuốc say đến vậy hả?"

"Còn không phải vì em sao....." Ngũ Liên kéo caravat ra, ợ một cái.

"Liên quan gì đến em, anh cứ luôn thích ỷ lại em."

"Vốn dĩ là vậy mà....." Ngũ Liên giống như một đứa trẻ không nói lý lẽ, "đều tại em, dù sao cũng đều tại em!" Sau đó, lại bất tình lỉnh vô cùng nghiêm túc nhìn cô, "anh bây giờ, đã vô cùng chắc chắn, không thể nào rời xa em được.....em nói trước khi kết hôn tạm thời không được gặp mặt..... nhưng anh nhịn không được, cứ muốn chạy đến chỗ em, gọi điện thoại cho em....."

"Vì để giảm bớt sự nổi nhớ, mới bị mấy tên quỷ kia kéo đi uống rượu. Anh biết em không thích anh uống rượu.....anh đã uống rất ít rồi..... có thể đùn đẩy cũng đùn đẩy rồi.....nhưng cơ thể ngồi

uống rượu chung với bọn họ..... mà trong lòng....." Anh nắm lấy tay cô, để lên ngực của mình.

"Ở đây, toàn là hình bóng của em..... không biết tại sao lại như vậy..... trong đầu đều là em..... toàn bộ đều là em..... anh giống như bị trúng độc vậy..... làm sao đây? Nhưng anh rất sợ em cảm thấy phiền phức..... ghét anh dính lấy em..... sao anh lại trở thành như bây giờ vậy chứ....."

Nói một phen, làm cho Uất Noãn Tâm vô cùng cảm động, sắp sửa chảy nước mắt.

Cô vốn vẫn còn do dự, cho đến giờ phút này, mới hoàn toàn quyết tâm, không còn bất kỳ mâu thuẫn nào.

Người đàn ông này, yêu cô giống như mạng sống. Cho dù chân trời góc biển, phú quý hay bần hàn. Nếu anh không từ bỏ, cô cũng sẽ sống chết bên anh.

"Đồ ngốc..... anh đúng là đồ ngốc mà....."

Anh đại khờ mỉnh cười, giống như một đứa trẻ yếu đuối, tìm kiếm bờ bến ấm áp từ cô, nằm ở trên hai chân cô, quyến luyến ôm lấy cô. "Ừm..... đau đầu quá..... thật đau mà..... giống như có cái gì bổ vào đầu nữa? Làm sao bây giờ?"

"Em giúp anh nấu một chén trà giải rượu."

"Không cần, anh không muốn rời khỏi em!"

"Em sẽ trở lại nhanh thôi!"

"Không cho phép! Một giây cũng không được phép rời xa anh." Anh bá đạo còn bướng bỉnh ôm lấy thắt lưng của cô. "Em là của anh!"

"Vâng! Em không rời xa anh." Uất Noãn Tâm lấy cái gối cho anh, nhẹ nhàng ghé vào tai anh nói.

"Người em thơm ghê..... anh rất thích mùi hương trên người em....." Miệng của Ngũ Liên nở nụ cười thật hạnh phúc, hô hấp từ từ ổn định, yên tâm nằm ngủ.

Khoảng chừng một giờ, khi chần chẫn anh đã ngủ say, Uất Noãn Tâm mới nhẹ nhàng rời khỏi, để cho anh nằm thẳng ở trên ghế sofa. Lấy chăn ra, đắp ngay ngăn cản thận lên người anh.

Anh ngủ an nhàn giống như một đứa trẻ, lông mi thật dài, thật đậm, một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, mà vẫn còn đẹp giống như một chàng thanh niên trẻ, làm cô thật đau lòng. Trái tim này, sắp tan chảy ra, rất ấm áp tình thương của một người mẹ.

"Anh yêu, ngủ ngon nhé! Em vẫn luôn ở bên cạnh anh."

Vừa dứt lời. Điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng "ding ding".

Ngũ Liên cau mày, kêu ưm. "Noãn Tâm..... ồn quá....."

Cô vội vàng chạy vào trong phòng, không kịp nhìn tên, đã tiếp điện thoại.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 316: Cướp Đoạt Một Cách Tàn Bạo

"Tôi đang ở dưới chung cư nhà em, xuống đây đi!" Giọng nói trầm thấp giống như một cây tiễn bằng băng, xuyên thủng qua màng nhĩ của Uất Noãn Tâm, thấp thỏm lo sợ, tim như muốn rớt ra ngoài. Nhón chân bước nhẹ nhàng ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy chiếc Maybach màu xám bạc của anh đang dừng ở trước cửa khu chung cư, làm cho cô nghĩ đến câu 'quân địch vây quanh bốn phía'.

Cô chắc như đinh đóng cột. "Tôi không muốn!"

"Vì Ngũ Liên đang ở trên đó sao?"

"....."

"Em không xuống, vậy tôi đành phải tự mình lên đó chào hỏi vậy!"

Anh làm bộ muốn cúp điện thoại, Uất Noãn Tâm cuốn quýt, không còn cách nào khác, đành phải gọi anh lại. "Anh đừng lên đây, tôi xuống ngay!"

Chỉ khoác một chiếc áo len, rồi đi ra khỏi phòng, chắc chắn Ngũ Liên đã ngủ say rồi, mới nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa. Chạy một mạch xuống đó, dùng sức mở cửa xe, quát to vào trong xe. "Nam Cung Nghiêu, rốt cuộc anh muốn gì đây hả?"

Anh thoải mái ngồi dựa vào ghế xa, quay đầu thản nhiên liếc cô một cái, khóe miệng còn vui vẻ mà hơi nhếch lên. "Lên xe!"

"Muốn gì thì nói nhanh đi, giải quyết cho lẹ, tôi còn phải trở lên trên!"

"Nếu em không sợ lạnh, vậy thì chúng ta cứ dây dưa như vậy đi, tôi cũng không ngại dây dưa với em suốt đêm đâu."

Tại sao anh ta cứ luôn ép buộc cô vậy?

Uất Noãn Tâm cảm hận đến nỗi lửa trong mắt cháy hừng hực. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, anh đều phải thắng thì mới được sao? Anh luôn thích ép người khác vào còn đường cùng mới hả hê sao?

Nhưng có không muốn, cô cũng đành phải lên xe. Cô mệt mỏi, đến nỗi nói nhiều hơn một chữ cũng không có sức, giọng nói tràn ngập sự mệt mỏi. "Anh muốn gì đây?"

"Em còn nhớ tôi đã nói, tôi cho em vài ngày để suy nghĩ, em có thật lòng muốn kết hôn với Ngũ Liên không, em đã suy nghĩ kỹ chưa hả?"

"Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi muốn kết hôn với anh ấy!" Câu trả lời của Uất Noãn Tâm, so với trước kia còn kiên quyết hơn bất kỳ lúc nào, "nếu như anh có thời gian, hoan nghênh anh đến tham dự hôn lễ của chúng tôi."

Sự quyết định của cô, gần như ngoài dự định của Nam Cung Nghiêu. Xem ra, anh đã quá xem nhẹ cô rồi, cô đã không còn là một Uất Noãn Tâm nhát gan yếu đuối của năm đó rồi.

"Em chắc chắn không màn sống chết của cậu ta, vẫn cố chấp như vậy sao?"

"Đúng!"

Anh cười mỉa, "tôi tưởng em yêu cậu ta nhiều lắm, thì ra em vẫn yêu chính mình nhiều hơn."

"Anh chẳng biết cái gì gọi là yêu cả! Tình yêu của tôi dành cho anh ấy, chính là luôn thủy chung ở bên anh ấy, cho dù anh ấy trở thành như thế nào,

tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy. Tôi tin, cuộc sống có cực khổ hơn nữa, chỉ cần hai chúng tôi nắm chặt tay nhau, cũng có thể vượt qua, đây cũng chính là quyết định của Ngũ Liên."

"Nếu như anh đến tìm tôi, chỉ vì câu trả lời này, vậy thì tôi đã trả lời anh rồi. Xin anh đừng quấy nhiễu tôi nữa!"

Cô định xuống xe, Nam Cung Nghiêu bất thành linh giống như một con báo săn hung mãnh nhào đến, giữ chặt ai tay của cô ở trên cửa xe. Nhắm thẳng ngay môi của cô, bá đạo hôn lên, đầu lưỡi bá đạo tiến quân thần tốc, điên cuồng chiếm đoạt hết mọi thứ của cô.

"Ừm..... buông ra....." Uất Noãn Tâm liều mình chống cự lại, mạch máu trên người gần như nổ tung, gân xanh lộ ra.

Nhưng Nam Cung Nghiêu giống như một con dã thú mất hết lý trí, cô vừa thoát ra, lại bị anh tàn nhẫn đè lên cửa xe. Va chạm mạnh, không khí trong lồng ngực của cô gần như bị đẩy hết ra ngoài. Hành động của anh thô bạo như vậy, nụ hôn điên cuồng như vậy, tàn nhẫn giống như muốn lột da lóc thịt, phanh thành tám mảnh.

Một tay giữ chặt cô, tay còn lại thô bạo xé rách quần áo của cô.

"Nam Cung Nghiêu..... anh đừng như vậy..... đừng mà....."

Không lẽ anh muốn ở trên xe cưỡng bức cô sao?

Nam Cung Nghiêu quả thực đã đánh mất hết lý trí rồi, ngay tại giây phút cô nói cô khẳng khái muốn kết hôn với Ngũ Liên, thì đã phát điên rồi.

Cho dù cô là con gái của kẻ thù, nhưng anh cũng đã từng yêu cô sâu đậm, cô làm sao có thể sau khi có được trái tim của anh, thì lại một tay bóp nát nó chứ, không màn đến sự đau khổ của anh, cố chấp gả cho một người đàn ông khác.

Một người phụ nữ tàn nhẫn giống như cô, anh không nên mềm lòng vì cô.

Anh phải hủy hoại cô, hủy hoại cô.....

Để cho cô rơi vào địa ngục cùng với anh.

Nam Cung Nghiêu giống như một con dã thú phát điên, hai con mắt đỏ ửng, đột nhiên bị một người từ phía sau xách lên đẩy ra ngoài, nhếch nhác ngã xuống đất.

Ngũ Liên? Uất Noãn Tâm hoảng sợ mở to hai mắt, vội vàng giữ chặt quần áo, cả người run rẩy.

Nhìn thấy quần áo của cô bừa bộn, Ngũ Liên cố nén tức giận, bế cô ra ngoài. "Em không sao chứ?" Nhịn đến nỗi giọng nói cũng run lên.

Cô lắc đầu, nhưng mà vẫn cảm thấy uất ức đến muốn khóc.

"Cầm thú!" Ngũ Liên một cú rồi lại một cú đá, tàn nhẫn đá lên người Nam Cung Nghiêu, anh nằm ở trên đất hộc ra máu.

"Tôi đã cảnh cáo anh đừng có quấy nhiễu cô ấy, nếu không tôi sẽ giết anh!" Anh mỗi một cú đá càng ngày càng tàn nhẫn, còn Nam Cung Nghiêu không hề đánh trả, để mặc cho anh đá.

Ánh mắt như muốn lấy mạng người khác, Uất Noãn Tâm kéo Ngũ Liên lại, "đừng đánh nữa mà! Anh sẽ đánh chết anh ấy đó!"

"Anh chính là muốn đánh chết anh ta!"

"Ngũ Liên, dừng tay lại đi! Em bảo anh đừng đánh nữa mà!" Nước mắt rơi đầy mặt Uất Noãn Tâm, cầu xin. "Đừng đánh nữa..... xin anh đó..... chúng ta về nhà đi? Được không?"

Ngũ Liên mặc dù đang tức giận và căm hận, nhưng vẫn còn chút lý trí, không nỡ nhìn thấy cô khóc. Không nói lời nào cởi áo khoác ra, khoác lên người Uất Noãn Tâm, kéo cô vào trong lòng, đi thẳng về nhà.

Nam Cung Nghiêu chống mạnh người dậy, oán hận nhìn bóng lưng của anh cười mỉa, gào to. "Mày cho rằng hai người có thể ở bên nhau sao? Đừng có mơ! Uất Noãn Tâm là của tao!"

Tiếng kêu gào vang vọng khắp khu chung cư, cũng chạm đến đáy lòng của Ngũ Liên. Anh nhúu chặt lông mày lại, càng ra sức ôm chặt Uất Noãn Tâm. Anh không thể mất đi cô, cho dù có chết, cũng nhất quyết không để mất cô!

Về đến nhà, anh nhẹ nhàng đặt cô trên giường, "anh rót ly nước cho em."

"Anh đừng đi....." Uất Noãn Tâm vội giữ anh lại, "anh nghe em giải thích đi."

"Nếu như là những lời nói dối, nếu như..... em vẫn không muốn thẳng thắn với anh, vậy thì em đừng nói gì cả, anh không muốn nghe....."

"Em sẽ kể hết mọi chuyện cho anh nghe, xin anh đừng đi!"

Cô hít thật sâu, mọi chuyện cô đã đau khổ che giấu ở trong lòng mình, bao gồm ở những thù oán ở đời trước, không hề giữ lại gì mà thẳng thắn kể hết cho Ngũ Liên nghe. Vẻ mặt của anh càng ngày càng khó coi, bàn tay càng nắm chặt lại.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 317: Vòng Luẩn Quẩn Giữa Yêu Và Hận

Nhấn nhin tức giận nghe Uất Noãn Tâm nói hết, Ngũ Liên mới nghiêng rằng nói một câu, "xảy ra nhiều chuyện như vậy, em dám giấu anh đến tận bây giờ sao? Những điều đã hứa hẹn với nha trước kia, em đều quên hết sao?"

"Em xin lỗi, anh chỉ không muốn anh lo lắng thôi."

"Em mang đến cho anh cảm giác, đó chính là em chưa từng xem anh là người đàn ông của em! Em cho rằng một mình chịu đựng nhiều đau khổ như vậy, đều vì tốt cho anh sao? Em như vậy bảo anh phải nghĩ như thế nào đây?"

"Chỉ là em....."

"Thôi quên đi! Nếu như anh không biết tính tình của em, anh chỉ muốn bóp chết em thôi." Càng đau lòng vì cô, Ngũ Liên càng tức giận. Không biết trên thế giới này còn có người phụ nữ nào ngốc nghếch như cô không, chuyện gì cũng chịu đựng một mình, đến cuối cùng, chỉ càng khiến những người lo lắng cho cô đau lòng hơn.

Cô chán nản cúi thấp đầu, "xin lỗi anh....." đau buồn mà nghĩ, khi anh biết được mọi chuyện, có lẽ anh không thèm để ý đến cô rồi, cô không xứng đáng với tình yêu của anh mà!

Nhưng Ngũ Liên không bỏ đi, ngược lại còn nắm lấy tay cô.

"Em hãy nhìn vào mắt anh này..... anh là chồng em, cho dù có chuyện gì, đừng có chịu đựng một mình. Tin tưởng anh, có được không?"

"Anh..... không trách em sao?"

"Đương nhiên trách rồi! Nhưng anh biết phải làm sao đây, ai kêu anh yêu em chứ!" Cô đã buồn đến vậy rồi, an ủi cô còn không kịp, làm sao nỡ trách cô chứ.

Nhưng mà, cứ nghĩ đến Nam Cung Nghiêu, tức giận lại nổi lên. "Khốn khiếp, anh ta có còn là đàn ông không? Hận thù của đời trước, cố gì lại phải kéo đến đời sau, còn hơn thua với một người phụ nữ! Đồ hèn!"

"Về chuyện này, ngược lại em rất đồng cảm với anh ta. Mỗi thù mất đi người thân, thực sự có thể che mờ hết lý trí của một con người. Hơn nữa, ba em bị đẩy xuống tình trạng như ngày hôm nay, cũng là do ông tự làm tự chịu, em cũng không muốn làm rõ với Nam Cung Nghiêu ai đúng ai sai cả. Người em lo lắng nhất lúc này đây, là anh! Em sợ anh ta sẽ làm hại anh!"

"Em quá coi thường người đàn ông của em rồi. Anh thừa nhận, sau khi ông anh giải ngũ vài năm nay, nhà họ Ngũ đúng thật không còn tỏa sáng như trước. Nhưng cũng không đến nỗi dễ dàng bị Nam Cung Nghiêu làm nhục, không còn sức chống trả đến như vậy. Cho dù phải mất cả Ngũ thị, anh cũng phải liều mạng với anh ta, bất quá thì cả hai cùng chết thôi."

Uất Noãn Tâm cuốn quýt, "em sợ nhất anh sẽ như vậy! Vì em, không đáng đâu!"

"Không có gì là đáng hay không đáng, nếu như ngay cả người con gái mình yêu, cũng không bảo vệ được, còn gọi là đàn ông sao? Anh muốn em hứa với anh một chuyện. Đừng chỉ lo bảo vệ anh, mà rời xa anh. Bây giờ em đã là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, anh không thể mất đi em được. Không có Ngũ thị, anh có thể làm lại từ đầu. Nhưng mất đi em, anh không thể sống nổi nữa."

"Vâng! Em hứa với anh, em không rời xa anh, em không bỏ đi! Nhưng em cũng xin anh hứa với em, đừng xúc động. Bất kỳ quyết định nào, cũng phải bàn trước với em, anh không chỉ có một mình."

"Anh biết rồi! Anh muốn em trở thành một cô công chúa hạnh phúc nhất thế giới này, anh đảm bảo với em." Ngũ Liên hôn một cái thật mạnh, dừng lại ở trên trán của Uất Noãn Tâm, giống như một lời tuyên thệ của một kỵ sĩ.

Anh lên giường ngủ ở bên cạnh cô, ôm chặt cô ở trong lòng mình.

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, hai trái tim dán chặt nhau trước nay chưa từng có.

Cho dù gặp bất kỳ sóng to gió lớn nào, chỉ cần ở bên nhau, không có gì phải lo sợ.

.....

Khắp người Nam Cung Nghiêu đều bị thương, lão đi quay về phòng. Nam Cung Vũ Nhi vẫn luôn chờ đợi anh, nhìn thấy khắp người anh toàn là máu, bị dọa sợ, vội vàng chạy đến đỡ anh. "Anh bị làm sao vậy? Sao cả người lại bị thương nặng đến vậy? Để em gọi bác sĩ đến."

"Không cần đâu." Nam Cung Nghiêu đẩy nhẹ cô ta ra, nằm xuống giường, đụng phải miệng vết thương, đau đến nổi thở không ra.

Nam Cung Vũ Nhi cuốn quýt giống như con kiến bò trên chảo nóng, "nhưng anh như vậy làm sao được chứ? Lỡ như....."

"Em quay về phòng mình đi, để anh yên tĩnh chút."

"Anh như vậy, em làm sao có thể yên tâm để anh một mình!"

"Anh không sao cả!" Anh nhắm mắt lại, thì thào, vô cùng mệt mỏi, giống như đang gánh một trách nhiệm nặng nề.

Nam Cung Vũ Nhi thấy anh kiên quyết như vậy, cũng không gọi bác sĩ nữa, cũng không khuyên anh nữa, cầm hộp y tế đến, băng bó giúp anh. Vừa giúp anh sát trùng vết thương, vừa đau lòng. "Sao lại bị thương đến vậy chứ? Ai mà lại tàn nhẫn như vậy?" Cô ta cảm hận đến nỗi muốn rút gân tên đó.

"Không sao....."

"Sao lại nói không sao, anh xem, bị thương khắp người kìa!" Cô ta đau lòng rơi nước mắt. Trước giờ chưa từng nhìn thấy anh bị thương đến nhếch nhác như vậy, muốn khiến cô đau lòng đến chết sao?

Cẩn thận giúp anh băng vết thương lại, Nam Cung Vũ Nhi đột nhiên oán hận hỏi: "Vì cô ta phải không? Anh lại vì Uất Noãn Tâm đúng không?"

Nam Cung Nghiêu không trả lời, chỉ khó chịu thở thật mạnh.

"Đồ dê tiện! Em không tìm cô ta tính sổ không được mà!"

Nam Cung Vũ Nhi tức giận đứng dậy, bị Nam Cung Nghiêu giữ lại, "không liên quan đến cô ấy!"

"Không liên quan đến cô ta, vậy liên quan đến ai! Anh vì cô ta mới trở nên như vậy! Nghiêu, anh tỉnh lại có được không? Cô ta là một kẻ tai họa, là sao chổi, sẽ hại chết anh đó! Anh đừng có cố chấp như vậy. Còn như vậy nữa, anh chỉ càng làm cho mình chịu đau đớn nhiều hơn thôi."

Lời nói của cô, Nam Cung Nghiêu sao lại không biết chứ?

Chỉ là buông tay, nói thì dễ.

Nói thật, đây dựa với cô anh đã cảm thấy rất phiền phức rất chán ghét từ lâu rồi. Nhưng mà, cô chính là động lực duy nhất để anh tiếp tục sống.

Ngoài việc trả thù, ngoài việc giày vò cô cùng là giày vò chính anh, anh không biết mình có thể làm được gì. Mọi thứ đã mất đi ý nghĩa, trả thù mới là điều quan trọng trong cuộc sống của anh.

"Mỗi lần nhìn thấy anh đau khổ vì cô ta, lòng em rất đau. Nhưng em có thể làm gì đây? Tình yêu của anh dành cho em, đã bị cô ta cướp đoạt từ lâu rồi! Trong mắt anh đã không còn có em rồi, cũng không còn là cô công chúa được anh yêu quý rồi."

"Nhưng em vẫn luôn chờ đợi anh, chờ anh quay đầu lại. Em dốc hết sức làm thật tốt rồi, muốn anh thay đổi, tại sao anh ngay cả nhìn em một cái cũng không chịu nhìn hả?"

"Sáu năm nay, người vẫn luôn ở bên cạnh anh, là em và Đào Đào, chỉ có mẹ con em. Nhưng mẹ con em được gì chứ? Thế xác của anh sao? Nghiêu..... em cầu xin anh..... quên cô ta đi! Mẹ con mới là gia đình của anh, cho dù anh mất đi tất cả, cũng còn có mẹ con em."

"Những điều tốt đẹp của em, anh đều biết! Nhưng anh không thể kiểm soát được trái tim của mình, hãy đối xử tốt với mình và Đào Đào một chút đi, anh không đáng để em phải trả giá như vậy." Con người giống như anh, không tư cách yêu ai, cũng không có tư cách được yêu.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 318: Kết Hôn

Thời tiết vào mùa đông hiếm khi được tốt, bầu trời mênh mông không có một áng mây, ánh sáng mặt trời chiếu vàng rực rỡ, đổ nghiêng xuống dưới thảm cỏ xanh, chói lóa mà ấm áp, mọi thứ dường như đều vì buổi hôn lễ ngày hôm nay.

Một chiếc xe Limousine dừng ở trước cửa giáo đường, khách mời mặc quần áo tươm tất lục đục đi vào, bắt tay với Ngũ Liên ở lối vào, nhiệt tình chúc phúc cho hôn lễ của anh.

Tuy rằng người như anh cưới một người vợ đã từng kết hôn là một chuyện khó có thể hiểu được. Nhưng khi đã đặt mình trong bầu không khí hạnh phúc, còn nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên gương mặt của anh, cũng vô tình bị cuốn vào, nhiệt tình chúc phúc cho hai người họ.

"Chúc mừng nha!"

"Chúc hai người trăm năm hạnh phúc."

"Tân hôn vui vẻ nhé."

"Cám ơn!" Ngũ Liên lần lượt bắt tay từng người một, hạnh phúc toát ra rõ ràng, khoe miệng vô thức nở nụ cười sáng lạn, giống như một đứa trẻ có được cả thế giới.

Uất Thiên Hạo mặc một bộ âu phục màu trắng, đứng ở bên Ngũ Liên, một lớn một nhỏ, đón tiếp khách mời, làm cho mọi người thật thích.

Lâm Mạt mặc một bộ đầm dâu phụ bông bênh màu hồng phấn, giống như một cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích, đi đến bên cạnh Ngũ Liên, "Noãn Tâm bảo anh qua bên đó một tí."

"Ừ!" Ngũ Liên giao lại công việc đón tiếp khách cho trợ lý, nhanh chân đi đến phòng nghỉ.

Đây cũng chính là lần đầu tiên trong ngày hôm nay anh được nhìn thấy Uất Noãn Tâm, mở cửa lớn ra, ánh nắng chiếu vào.

Uất Noãn Tâm ngồi bên bàn trang điểm, lặng lẽ ngắm người, cả người bị ánh mặt trời bao phủ một màu vàng nhạt, dường như là một nữ thần đến từ thế giới khác. Cô đã thay lễ phục rồi, cao quý và tao nhã, đẹp đến nỗi giống như không phải người thật, trong chớp mắt làm cho mọi thứ xung quanh đều trở thành ảo mộng trong truyện cổ tích.

Ngũ Liên chăm chú nhìn gương mặt tuyệt đẹp của cô, trong lòng giống như có một luồng nhiệt đang phun trào, khó kiềm chế được xúc động.

Cô đội một chiếc hoa đội đầu, làn da trắng nõn nà, ánh mắt dịu dàng giống như ánh nắng chiếu xuống làn nước biển, chiếc cổ thon nhỏ như thiên nga trắng, giống như một nữ thần, ánh hào quang chói mắt, ngay cả anh cũng cảm thấy say mê, vì vẻ đẹp của cô mà hoa mắt mê say. Bầu không khí giống như ngừng trôi, thời gian tựa như dừng lại, hô hấp của anh cũng ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

Sợ phát ra bất kỳ tiếng động nhỏ nào, sẽ làm phá vỡ đi cảnh đẹp dễ như trong mơ này.

Uất Noãn Tâm quay đầu lại trước, nhìn thấy anh đang đứng ở cửa, bẽn lẽn mỉm cười. "Anh đến rồi à!"

Anh mặc một bộ âu phục màu trắng, dáng vẻ hiên ngang, vô cùng đẹp trai. Cô nhìn anh đi về phía mình, giống như một thước phim quay chậm,

mỗi bước đều đi vào trong lòng cô. Làm cho lòng cô hơi bị bóp chặt, trở nên khó thở.

Anh đi đến trước mặt cô, cô vừa định mở miệng, thì anh bất thành linh ôm lấy cô, trong lúc cô đang lúng túng, vui vẻ bế cô xoay tròn.

Cô vội vàng vịn hoa đội đầu lại, "đừng, đừng quậy nữa..... sắp rớt xuống rồi kìa....."

Anh vui vẻ đến rõ rệt như vậy, giống như có được cả thế giới.

Chờ lúc anh đang cười to, thở hồng hộc ngừng lại, cô sắp ngất đi rồi, bước chân chao đảo, hờn giận. "Anh làm gì vậy hả?"

"Chúng ta cuối cùng cũng kết hôn rồi, anh vui quá đi!" Anh xúc động nhảy nhót, khoe miệng từ đầu đến cuối không thể nén được mà tươi cười.

"Đồ ngốc!"

"Anh quá vui thôi mà!" Bình tĩnh lại, anh mới hỏi cô. "Em tìm anh đến đây làm gì? Nhớ anh sao?"

"Làm gì có! Chỉ là em, em có hơi căng thẳng....." Không biết có phải bởi vì kết hôn mà căng thẳng hay không, sao cô cứ cảm thấy khó thở, cảm người giống như con kiến bò trên chảo nóng, sốt ruột lo lắng.

Thực ra trong lòng cô hiểu rõ, chuyện này có lẽ liên quan đến Nam Cung Nghiêu. Với những hiểu biết của cô về anh ta, anh ta không thể để cô dễ dàng hoàn tất hôn lễ được. Đến bây giờ vẫn còn sóng yên biển lặng, cứ luôn cảm thấy lo lắng, cảm giác sắp cả chuyện gì lớn sẽ xảy ra.

"Kết hôn, đương nhiên phải căng thẳng rồi! Anh còn căng thẳng hơn cả em." Anh nắm lấy tay cô, cực kỳ chán chường. "Có phải em, đang sợ?"

Cô gật đầu.

"Vì Nam Cung Nghiêu sao?"

"....."

"Bé ngốc à! Đây là hôn lễ của chúng ta, không cần vì bất kỳ người nào, mà ảnh hưởng đến những kỷ niệm đẹp của ngày hôm nay, được không?"

"Nhưng em vẫn lo lắng....."

"Em là vợ của anh, do dù phải liều cái mạng này, anh cũng sẽ bảo vệ anh. Đừng nghĩ gì cả, anh muốn em phải vui vẻ, trở thành cô dâu của anh."

Nhìn thấy sự dứt khoát trong mắt anh, Uất Noãn Tâm gật đầu, thở một hơi thật dài. "Vâng! Em biết rồi!"

"Trước khi kết hôn, có phải nên có chút gì đó ngọt ngào không nhỉ?"

"Ngọt ngào gì chứ?"

Anh chỉ vào môi mình, có chút vô lại. "Hôn một cái đi!"

"Đừng quậy nữa, khách khứa còn chờ anh ở ngoài kia!"

"Em hôn anh một cái rồi anh đi ngay!"

Uất Noãn Tâm dờ khóc dờ cười, anh quậy đến cô hết cách, đành phải chịu thua, nhón chân lên hôn anh một cái, Lâm Mạt đột nhiên đi vào.
"tổng....."

Vội che mắt lại nói: "Ây da! Không nên nhìn! Không nên nhìn! Tôi không thấy gì hết á." Mấy ngón tay lại mở rộng ra, liên tục cười trộm.

Uất Noãn Tâm đỏ mặt đẩy Ngũ Liên ra, anh không ngừng ca thán.
"Trước không trước, sau không sau, lúc nào chẳng được, lại canh ngay lúc này vào! Trừ cô một tháng tiền lương!"

"Đừng mà, tổng tài! Không phải anh đã hứa với tôi, làm dâu phụ sẽ được nửa năm tiền thưởng sao? Hai người cứ tiếp tục đi, coi như không nhìn thấy tôi! Cứ coi như tôi là người tàng hình đi!"

Ngũ Liên vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng Uất Noãn Tâm không muốn nữa, đẩy anh ra ngoài. "Mau ra ngoài đón khách đi!"

Anh hết cách, đành phải rời khỏi. Đi đến cửa, còn trừng mắt liếc Lâm Mạt một cái. Lá gan của cô cũng lớn thật, giả một nhăng mặt một cái, lè lưỡi với Uất Noãn Tâm. "Thật ngại quá, phá hỏng chuyện tốt của hai người rồi!"

"Không sao đâu! Anh ấy chỉ đùa cho vui thôi!"

Nhìn thấy hoa đội đầu của cô bị rối, Lâm Mạt sửa lại giúp cô, nhin không được cất lời khen ngợi. "Noãn Tâm, cô là cô dâu đẹp nhất mà tôi từng thấy đó! Người thật xinh đẹp, còn có một đứa con trai cực kỳ đáng yêu, lại gả vào nhà tốt như vậy. Thật là cho người ta ngưỡng mộ muốn chết! Bậy bậy bậy! Nói sai chữ rồi! Nói chung là rất ngưỡng mộ."

Cô mỉm cười. Bỏ qua những bất hạnh và sự cam chịu, quả thực cô rất hạnh phúc. Những thứ có được, mãi mãi vẫn nhiều hơn những giày vò phải chịu. Từ đó nhìn lại, cô hẳn phải thấy đủ.

Chỉ mong mọi tai họa có thể qua đi, sau cơn mưa, lại có thể nhìn thấy một cầu vồng rực rỡ nhất.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 319: Bị Bắt, Giày Vò!

"Cô và tổng tài có thể đi đến ngày hôm nay, đúng là không dễ gì, cô đã chọn một người đàn ông tốt nhất thế giới này, cô nhất định sẽ trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất." Lâm Mạt nói xong, khóe mắt của chính mình cũng đỏ lên, Uất Noãn Tâm, đưa khăn giấy cho cô, để cô lau nước mắt.

Lâm Mạt vội nở nụ cười, "cô xem tôi kìa, hai người kết hôn vui vẻ đến thế, tôi mắc gì phải khóc, thật là ngu ngốc mà!" Bối rối lau nước mắt, rồi tìm cầm bó hoa bách hợp. "Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ừ!" Uất Noãn Tâm hít thật sâu, vừa nhận lấy bó hoa.

Đột nhiên tấm vải satin bị rách.

Những đóa hoa bách hợp rơi đầy trên đất.

Trái tim đột nhiên giống như bị cái gì đó đâm trúng.

Bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

"Ây da! Vừa nãy còn tốt mà, sao tự nhiên lại bị rách rồi." Lâm Mạt có hơi luống cuống, vội nói: "Cô đừng lo lắng nha, trên xe còn có đồ dự phòng, để tôi đi lấy, sẽ trở lại nhanh thôi, cô đợi chút nha."

Bỗng nhiên....

Trước gương xuất hiện một dáng người.

Cô kinh ngạc lúng túng quay đầu lại, Nam Cung Nghiêu đang đứng ở phía sau. Trên người mặc một bộ đồ âu phục màu đen thẳng thớm, quần áo gọn gàng, giống như chú rể. Nhưng cả người anh đều tản ra hơi thở lạnh lẽo, giống như một con ác quỷ đến từ địa ngục.

Cô căng thẳng dán sát vào bàn trang điểm, ánh mắt hoảng sợ. "Anh đến đây làm gì hả?"

"Em đoán xem." Anh nở nụ cười rét buốt, kỳ lạ đến khác thường.

"....." Tim muốn nhảy ra ngoài, tay sờ soạng trong túi xách.

Nam Cung Nghiêu bước từng bước về phía cô, "tôi cho rằng em sẽ đoán được tôi sẽ đến chứ, không ngờ em lại bị dọa đến mức này." Hai tay của anh chống lên bàn trang điểm, giam cô ở trong lồng ngực của chính mình, một đôi mắt quyến rũ đến kỳ lạ, "em cảm thấy tôi có thể làm gì hử?"

"Anh đừng làm vậy, tôi sẽ kêu lên đó!"

"Em kêu đi! Em nên tận dụng hết khả năng kêu lớn tiếng một chút, để cho tất cả mọi người đến đây xem."

Cuối cùng cũng tìm thấy chai xịt hơi cay, Uất Noãn Tâm cầm lấy phun lên mặt Nam Cung Nghiêu, nhưng lại bị anh phát hiện ra, giành lấy ngay, ném đi thật xa, "đây là quà mà em tặng cho khách sao?"

"Cút đi!" uất Noãn Tâm dùng hết sức đẩy anh ra, lại bị Nam Cung Nghiêu bắt lấy tay một cách dễ dàng, khiến cô giãy thế nào cũng không ra, kéo cô ra ngoài. "Đi theo tôi!"

"Tôi không muốn! Buông tay ra mau! Cứu với..... cứu tôi với....." Uất Noãn Tâm cất giọng kêu ra, nhưng phòng nghỉ cách quá xa nhà thờ, cho nên không có ai nghe thấy tiếng cô kêu cứu, ngang ngạnh bị Nam Cung Nghiêu nhét vào trang xe.

"Noãn Tâm, tìm thấy bó hoa rồi!" Lâm Mạt vừa đi vừa gọi, nhưng bên trong không thấy một bóng người, cô tìm xung quanh một lần, nhưng không thấy ai cả, vội vàng chạy đến nhà thờ, kéo Ngũ Liên qua một bên.

Anh không biết chuyện gì, còn trêu chọc. "Cô là dâu phụ mà gấp gáp đến vậy sao? Muốn cướp ngôi à? Tôi không chấp nhận đâu nha."

"Không phải!" Lâm Mạt thở hỗn hển, cố gắng nói một câu. "Noãn Tâm, Không thấy Noãn Tâm đâu cả!"

Sắc mặt Ngũ Liên thay đổi, giữ chặt lấy bả vai cô. "Cái gì mà không thấy chứ?"

"Tôi chạy đi tìm bó hoa, quay trở về không thấy đâu....."

Ngũ Liên bỏ hết khách khứa, xông thẳng đến phòng nghỉ, gào to tên Uất Noãn Tâm, gọi điện thoại cho cô, nhưng tiếng chuông lại vang lên từ trong túi xách.

Cô sẽ không bỏ đi như vậy, nhất định là Nam Cung Nghiêu, nhất định là anh ta.....

Suốt cả quãng đường Uất Noãn Tâm cố gắng phản kháng, nhưng cuối cùng cũng khó có thể thoát khỏi tai họa bị Nam Cung Nghiêu bắt đi.

Anh kéo cô đến một ngôi nhà gỗ nằm trong một cánh rừng, tàn nhẫn ném cô lên giường. Cô vừa định đứng dậy, đã bị anh đè xuống, điên cuồng xé tách bộ áo cưới chói mắt của cô.

"Em muốn thoát khỏi tôi, gả cho Ngũ Liên sao? Đừng có mơ!" Anh giống như một con sư tử đang tức giận, thở hỗn hển mà gào rít. "em cho rằng, sau những chuyện nhà họ Uất các người đã làm, tôi sẽ tha cho em, để em kết hôn sao? Nằm mơ đi!"

Uất Noãn Tâm giống như một con bướm đêm đang quấy đập, gào thét kêu to. "Chuyện đó là do ba tôi làm, không liên quan đến tôi! Cầu xin anh tha cho tôi đi, tôi vô tội mà....."

"Vô tội sao?"

Ba chữ này càng kích thích làm cho anh điên cuồng hơn, tàn nhẫn bóp cổ của cô, đánh mất lý trí, không ngừng dùng sức, khuôn mặt dữ tợn, nghiêng rằng nghiêng lợi. "Chẳng lẽ tôi và Thiếu Khiêm không vô tội sao? Dựa vào cái gì gia đình chúng tôi phải chịu đựng đau khổ nhà tan cửa nát, còn lũ cầm thú nhà họ Uất các người lại có thể sống tốt như vậy chứ?"

Anh kiềm chặt hai chân đang điên cuồng làm loạn của cô, áo cưới bị anh xé rách thành đồng vụn, rơi đầy trên đất. Trên người cô từ trên xuống dưới, chỉ còn lại bộ đồ lót, gấp gáp đến nỗi gào khóc như mưa. "Đừng vậy..... buông..... tôi ra..... buông ra....." Cơn ác mộng này đã giày vò cô suốt sáu năm, cô không muốn chịu đựng sự nhục nhã này thêm lần nữa.

Cô xấu hổ cùng giận dữ mà gào khóc, "Nam Cung Nghiêu, anh dừng tay lại đi! Xin anh..... buông ra..... tôi là con người..... anh không thể đối xử với tôi như vậy....."

Nhưng Nam Cung Nghiêu đã đánh mất lý trí nên không còn nghe thấy gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Đó là nếu anh bất hạnh, cô cũng đừng mơ tưởng có được hạnh phúc, cùng nhau xuống địa ngục đi!

Trong tình huống khẩn cấp, Uất Noãn Tâm vớ được một cục đá trang trí ở trên đầu giường, tàn nhẫn đập vào đầu Nam Cung Nghiêu. Anh đau đến nỗi "hừ" một tiếng, trên đầu toàn máu, ngã qua một bên. Nhưng nhảy xuống giường chưa kịp chạy trốn, đã bị anh nắm lấy chân ngã xuống đất, lại nhảy bò lên lần nữa.

Một chiếc thể thao Lotus từ dưới chân núi gào thét chạy lên, Ngũ Liên đoán Nam Cung Nghiêu sẽ biến thái đến mức mang Uất Noãn Tâm giam trong ngôi nhà gỗ ở phía trước. Nhưng khi anh đi đến, mới biết rằng ngôi nhà gỗ của sáu năm trước giờ đã trở thành một đồng đồ nát.

Nhưng anh làm sao có thể nghĩ đến, trên núi ở một nơi cách đó chưa đến một trăm mét. Uất Noãn Tâm đang chịu đựng nỗi nhục nhã một cách thâm.

Nam Cung Nghiêu đã cởi quần ra, đè người Uất Noãn Tâm lại, đưa phần dưới nóng rực vào trong vùng kín của cô, động tác thô bạo khiến Uất Noãn Tâm không chịu đựng mà kêu gào thảm thiết, nhưng tiếng kêu gào này như thể đang cổ vũ Nam Cung Nghiêu, anh đỡ lấy cô mà đòi hỏi, hoạt động kịch liệt, ra sức chạy nước rút, sức quá lớn, quá nặng, mỗi lần đều đưa vào nơi sâu nhất.

Cơ thể của hai người dao động trước sau với một biên độ lớn, Uất Noãn Tâm đau đến mức muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 320: Tiếp Tục Giày Vò

Sự điên cuồng xâm lược vẫn đang diễn ra...

Nam Cung Nghiêu giữ lấy thắt lưng của Uất Noãn Tâm, động tác ra vào. Ngoài đau khổ và tuyệt vọng, cô không còn bất kỳ cảm giác nào, bên dưới co lại hết sức, muốn đẩy anh ra. Tay dùng đẩy qua lại, nhưng lại bị anh giữ chặt.

Cuối cùng cô cũng hiểu được sức của nam và nữ không giống nhau, cho dù cô có liều mạng giãy dụa đến cỡ nào, nhưng với anh mà nói chỉ là gãi ngứa mà thôi, anh không hề ngừng lại chút nào.

Động tác của anh gấp gáp cùng thô bạo, một tay dùng sức xoa nắn nơi đầy đà của cô, thiếu điều không thể bóp nát nó. Nơi xù xì dài kia không ngừng ra vào, không hề có chút thương xót nào, chỉ như một con thú đang trút hết mọi ham muốn.

Uất Noãn Tâm giãy dụa, khóc thét. "Anh buông tôi ra! Đồ cầm thú! Đồ súc sinh!" Nước mắt không ngừng rơi, nhưng cũng không đổi lại được sự thương hại của anh. Đè phần mông của cô lại, đâm vào nơi sâu nhất.

Cô kêu thảm thiết, "a....."

Cô đau đớn, trái tim cô vỡ nát, sự lãng nhục biến thái này đã vượt qua khỏi sức chịu đựng của cô, cô gào khóc, "anh giết tôi đi, để tôi chết đi!"

Nam Cung Nghiêu vuốt ve bộ ngực của cô bằng một tay, cười đến cực kỳ gian ác. "Bây giờ tôi rất thoải mái, làm sao có thể giết em được chứ." Giữ

chặt lấy cằm của cô, "đừng bày ra cái dáng vẻ mình đang chịu đựng nhục nhã như vậy, em cũng đâu còn là xử nữ, giả vờ gì chứ, em và Ngũ Liên lên giường với nhau bao nhiêu lần rồi hả? Bản lãnh trên giường của cậu ta lợi hại hơn tôi sao?" Anh đột nhiên tức giận, điên cuồng ra vào.

Uất Noãn Tâm tuyệt vọng, giống như một cái xác đã chết, để mặc cho anh giày vò, trút giận, cắn chặt răng không hề câu xin anh, trên mặt bây giờ đã không còn phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước mắt.

"Tên kia lợi hại hơn tôi sao? Hử? Nói chuyện đi! Chết tiệt! Tôi kêu em nói chuyện....."

Không nghe được câu đáp lại của cô, động tác của Nam Cung Nghiêu càng thô bạo hơn, không ngừng thay đổi các tư thế, dùng mọi cách hèn mọn nhất để làm nhục cô.

Uất Noãn Tâm đã sớm chết lặng.

Đây là đêm dơ bẩn đen tối nhất trong cuộc đời của cô.

Trong lúc anh ra vào trong cơ thể cô, không biết làm bao nhiêu lần, trên người đều là chất lỏng ghê tởm, trong không khí tràn ngập mùi làm cho người khác phải buồn nôn.

Cô không biết mình đã ngủ thiếp đi lúc nào, lúc tỉnh lại, cô vẫn nằm trên chiếc giường lớn trong ngôi nhà gỗ.

Còn Nam Cung Nghiêu đã đứng dậy mặc xong đồ, quần áo ngay ngắn, vẻ mặt sáng láng, giống như một khách làng chơi ghê tởm, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, cười mỉa. "Tỉnh rồi!"

"Tối hôm qua tôi cho em một món quà mừng thật lớn, em còn chưa hài lòng sao?"

Uất Noãn Tâm đã kiệt sức, ngay cả nhích một ngón tay cũng không có sức, đầu óc mê man, phía dưới đau nhức, chết lặng nhìn trần nhà. "Sao anh không giết đầu đi?" Cô chấp nhận chết, cũng không chấp nhận sự nhục nhã này.

"Tôi vẫn chưa chơi đủ, làm sao có thể giết em hử?" Anh sờ cằm, nghiền ngẫm. "Mặc dù em không phải xử nữ, nhưng cơ thể của em, tôi rất hài lòng, rất ngất ngây đó."

"Ồ cằm thú!"

"Tôi là cằm thú, vậy thì em tốt chỗ nào chứ? Em cho rằng, người tối hôm qua rên rỉ ở dưới người tôi là ai, giả vờ thanh cao gì chứ."

Trong mắt của cô đầy tia máu, cằm hận nghiền răng. "Anh làm như vậy, nhất định sẽ có báo ứng."

"Báo ứng sao? Tôi sẽ chờ."

"Tôi sẽ không tha cho anh! Tôi muốn kiện anh! Tôi muốn anh phải ngồi tù."

"Người bị hại và luật sư biện hộ là cùng một người, ngược lại rất có ý nghĩa nha. Ngũ Liên giống trống khua chiêng cưới một người vợ mà ngay đêm tân hôn bị chồng trước cưỡng bức, hẳn là rất chấn động nha! Có cần không, tôi cung cấp luôn chứng cứ cho em nha?" Nam Cung Nghiêu xoay người, lấy những mảnh nhỏ từ cục đá ra, bên trong có gắn một cái camera nhỏ.

Uất Noãn Tâm kinh ngạc mở to mắt ra, vẻ mặt vốn đã xanh xao bây giờ càng không có giọt máu nào, cả người run rẩy dữ dội.

"Cảnh đắm chìm hôm qua của em cũng không tệ nha, camera lại để gần, hẳn là quay rất rõ ràng. Tôi sẽ chuyển một phần cho em xem trước, còn lại

thì đăng lên trên mạng nhé?"

Uất Noãn Tâm không ngờ lại bị anh chọc tức đến muốn hộc máu, "anh dám sao?"

"Sao lại không dám? Không phải em muốn kiện tôi sao?" Nam Cung Nghiêu cau mày lại, đột nhiên cười xấu xa rồi rút người ra, vẻ mặt càng trở nên âm trầm đáng sợ hơn, âm thanh vang ra từ trong kẽ răng. "Tôi nói rồi, em đừng có mơ gả cho Ngũ Liên. Trước đêm tân hôn em bị tôi cưỡng bức rồi, em cho rằng thằng đó còn cần em sao?"

"Ngũ Liên không phải là người như vậy! Anh ấy không vô liêm sỉ giống như anh."

"Cho nên, em vẫn muốn đi tìm thằng đó sao? Cho dù nó không để ý chuyện em bị cưỡng bức, cũng không ngại chuyện vợ mình bị tung ảnh nóng lên mạng sao? Đến lúc đó, mọi người trên cả thế giới đều biết chuyện này, cả nhà họ Ngũ sẽ xấu hổ vì em! Em cho rằng đến lúc đó, nó còn có thể yêu em như bây giờ sao?"

Uất Noãn Tâm tuyệt vọng cùng tức giận trừng mắt nhìn anh, giống như con nai con bị đẩy vào đường cùng, không có sức chống trả lại. Nếu như không phải còn có bé Thiên, cô đã sớm tự sát ở trước mặt anh.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, muốn khóc, lại khóc không ra nước mắt.

Nam Cung Nghiêu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ xanh xao, đôi môi trắng bệch, trên cơ thể trần trụi đầy vết thương, vùng kín lại sưng đỏ, còn dính lại chút máu, cả người cô giống như một món đồ chơi bị giập nát, nhếch nhác đáng thương như vậy.

Có một giây anh rất hối hận, cảm thấy mình đúng thật ngay cả cầm thú cũng không bằng. Nhưng lòng anh rất mau liền cứng rắn lại, anh đã cho cô cơ hội, chính cô không biết trân trọng, tất cả đều do cô gieo gió gặt bão

thôi, không thể trách anh. Nếu như cô không ngoan ngoãn nghe lời anh, thì thảm hơn còn đợi cô ở phía sau.

.....

Điên rồi.....

Ngũ Liên sắp phát điên lên thật rồi.

Đã liên tục tìm kiếm ở bên ngoài suốt một đêm, hơn nữa còn điều động quân đội, lật tung hết Đài Loan lên, nhưng không hề tìm thấy Uất Noãn Tâm. Thời gian cô mất tích đã gần hai mươi bốn giờ, không hề có chút tin tức gì. Anh không dám tưởng tượng, giờ phút này cô đang chịu giày vò đáng sợ thế nào.

Mà anh ngay cả tìm cũng không tìm được cô!

Anh thật vô dụng mà!

Chỉ có thể liều mạng uống rượu, cầm bình rượu lên, đập thật mạnh vào tường, trái tim đau đớn mà gào. "Noãn Tâm, rốt cuộc em đang ở đâu....."

Càng không tìm được cô, anh càng cảm thấy mình sắp chết mất, trái tim giống như bị khoét rỗng, máu mủ chảy ra ngoài, rất khó chịu, đau khổ đến nghẹt thở. Nếu Nam Cung Nghiêu bị anh tìm thấy, anh nhất định sẽ phanh tay tên đó ra làm trăm mảnh!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 321: Thoái Hôn

Uất Noãn Tâm để mặc cho Nam Cung Nghiêu ôm mình vào trong xe, chạy đến chân núi. Suốt cả chuyến đi một câu cũng không nói, ánh mắt ngơ ngác nhìn về nơi xa xăm ở phía trước, cả người giống như một con búp bê vải đánh mất linh hồn, không hề có chút phản kháng nào.

Anh để xe dừng ở chân núi, quay đầu cười mỉa. "Em tính dùng cách im lặng này để chống đối sao?"

Uất Noãn Tâm không nói câu nào, Nam Cung Nghiêu nâng cằm của cô lên, để cô nhìn vào mặt mình, ánh mắt như đang mỉm cười, chế giễu cô. "Em cứ trưng bộ mặt đáng thương này, muốn tôi ném em lên giường rồi dốc sức làm nhục em lần nữa à.... không lẽ, em cũng đang nghĩ như vậy sao? Bằng không chúng ta quay về...."

Tay của anh bị cô đẩy ra.

"Sao vậy hử? Giận rồi sao?" Anh nở nụ cười với vẻ mặt không quan tâm, "tôi đưa em đến đây, trên đường quay trở về, em hãy suy nghĩ cho kỹ phải chia với Ngũ Liên như thế nào đi! Tôi bắt đầu chờ đợi được nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cậu ta đấy..."

"Anh quả thực không phải là con người!" Cô cắn hận đến run rẩy.

"Không phải em đã sớm biết rồi sao? Bây giờ mới tỏ thái độ cắn hận tôi đến tận xương tủy, em không thấy quá muộn rồi sao? Em hủy hoại thế giới của tôi, tôi hủy hoại lại thế giới của em. Công bằng quá còn gì, không phải sao?"

"Chính anh hủy hoại bản thân mình, cũng hủy hoại cả tôi! Loại người như anh, phải bị đày xuống địa ngục."

"Tôi vốn dĩ đã bị đày xuống địa ngục rồi, chẳng qua tôi chỉ kéo thêm em xuống nước thôi! Về vấn đề này, có tranh cãi thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, em vẫn nên suy nghĩ kỹ phải giải thích với Ngũ Liên như thế nào đi! Nếu như em cố chấp ở bên cậu ta....." Anh dừng lại, "không đến hai ngày, đoạn phim về cảnh nóng của chúng ta sẽ được lan truyền khắp thế giới đấy. Đến lúc đó, tôi xem Ngũ Liên sẽ nghĩ như thế nào."

Anh quay cái ót của cô lại, hôn lên cánh môi của cô.

Uất Noãn Tâm vốn dĩ đang chết lặng bỗng dưng tức giận, tát một cái tát lên mặt anh, cào rách một đường màu đỏ tươi.

Anh giận sôi gian lên, "em dám đánh tôi sao?" Ánh mắt tức giận dừng lại ở chiếc nhẫn kim cương đang đeo trên ngón áp út của cô, cảm thấy thật chói mắt, nắm lấy tay cô kiên quyết cướp lấy.

"Buông ra..... đừng mà..... Nam Cung Nghiêu anh mau buông tay ra....."

Uất Noãn Tâm vừa giãy dụa vừa cắn anh, nhưng chiếc nhẫn vẫn bị anh cướp đi, trước mắt lướt qua một vệt sáng màu trắng, chiếc nhẫn bay thẳng qua ngoài. Lọt vào một dòng suối nhỏ, bị nước cuốn trôi.

Anh bá đạo tuyên bố ở bên tai cô từng câu từng chữ, vang lên thật rõ ràng. "Em đã là người của tôi, tôi không cho phép em và Ngũ Liên tiếp tục quẩn lầy nhau. Nếu không, những thứ mà em phải chịu đựng, chắc chắn không chỉ như thế này đâu."

.....

Ngũ Liên vẫn luôn ngồi chờ ở nhà, tay cầm lấy điện thoại, sợ sẽ bỏ lỡ tin tức về Uất Noãn Tâm. Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, anh nóng lòng như có lửa đốt, một phút một giây cũng không cách nào có thể chờ đợi được. Cố gắng vịn vào tường để đứng dậy, gấp gáp xông ra ngoài tìm Uất Noãn Tâm. Nhưng cả một ngày cũng không có chút tin tức gì, hơn nữa do uống nhiều rượu, làm cho cơ thể anh trở nên cực kỳ yếu đuối. Mỗi một bước đi, đều lắc lư nghiêng ngả, bước đi không vững.

Còn chưa đi đến cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông từ bên ngoài vọng vào.

Không lẽ là cô sao?

Mắt anh chợt sáng lên, kích động đến nỗi máu sôi sục lên, cố gắng xông ra ngoài.

Ngay phút giây nhìn thấy Uất Noãn Tâm đó, anh mừng như điên, nhào đến ôm lấy cô. "Em rốt cuộc cũng quay về rồi! Em rốt cuộc cũng đã quay về!"

Hai tay của Uất Noãn Tâm buông lỏng xuống, không hề ôm lại anh. Cô cảm thấy mình rất dơ bẩn, rất ghê tởm, không có tư cách để ôm anh.

Ôm cô rất lâu rất lâu, Ngũ Liên mới buông cô ra, vội vàng hỏi cô: "Hôm qua em đã đi đâu vậy? Có phải Nam Cung Nghiêu đã bắt em đi? Anh ta có làm gì em không hả? Tên cầm thú đó đã làm gì em rồi hả?"

Nhìn thấy cả người và ánh mắt của cô đều ngây dại, anh gấp gáp kiểm tra cơ thể của cô, nhưng lại bị cô dùng sức đẩy ra, lắc lư lùi về sau vài bước.

Cô vội vàng gào to, "em không sao!"

"Noãn Tâm...."

Khuôn mặt tiêu tụy của anh làm cho cô không dám nhìn thẳng, quay mặt đi, nắm chặt tay lại đè nén nước mắt. "Không phải Nam Cung Nghiêu bắt em đi, mà do em tự bỏ đi."

Ngũ Liên không dám tin mở to hai mắt, "em nói gì hả? Chính em tự bỏ đi sao? Không! Anh không tin!"

"Đó là sự thật! Bởi vì đột nhiên em thấy hối hận, không có dũng cảm kết hôn với anh. Cho nên, em chọn cách bỏ đi."

"Không thể nào! Lúc anh đi, rõ ràng em vẫn còn tốt mà, làm sao có thể bỏ đi chứ? Nhất định là Nam Cung Nghiêu, chính anh ta uy hiếp em đúng không? Anh ta rốt cuộc đã làm gì em hả, em nói anh nghe đi! Đừng lừa gạt anh nữa!"

"Em không có gạt anh! Em không muốn anh bị liên lụy, không muốn liên lụy nhà họ Ngũ, không muốn hại anh chỉ còn hai bàn tay trắng, cho nên em phải bỏ đi!"

"Nhưng em đã hứa với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng sẽ ở bên anh mà."

"Đúng vậy! Lúc đó em đã nghĩ như vậy. Nhưng ngay giây phút thực sự kết hôn, em mới ý thức được, em không thể ích kỷ như vậy. Em không có cách nào mở to mắt nhìn anh vì em rơi vào cảnh khốn cùng, em không muốn em trở thành tai họa của anh."

Uất Noãn Tâm ép buộc mình phải nói những lời trái lương tâm đó.

Cô biết rõ như vậy sẽ làm cho anh rất đau khổ rất tuyệt vọng, nhưng đứng ở góc độ khác mà nói, cô càng không bằng lòng để anh nhìn thấy đoạn phim ghê tởm đó, điều đó như lấy cả mạng anh rồi! Cũng sẽ làm cho nhà họ Ngũ phải xấu hổ.

Nhưng sự thật tàn nhẫn đến nỗi khiến người ta khó có thể chấp nhận được, lời nói dối mới là cách giải quyết tốt nhất.

Ngũ Liên lắc đầu, "anh không tin, lời em nói, anh một chữ cũng không tin, em không phải là người như vậy..... nhất định là do Nam Cung Nghiêu có phải không? Nhất định là anh ta!"

"Bất kể anh có tin hay không, đó là sự thật. Xin lỗi anh, xin anh hãy tha thứ cho sự yếu đuối của em, em không có cách nào ở bên cạnh anh được."

"Anh biết em nhất định có nỗi khổ riêng, anh không em ép, anh để cho em có thời gian suy nghĩ kỹ lại có được không? Chúng ta tạm thời đừng nói chuyện này nữa được không?"

Ngũ Liên gấp gáp đến nỗi khóe mắt đỏ ửng, nói chuyện cũng lộn xộn. "Anh, anh về trước đây..... chúng ta trước hết hãy bình tĩnh lại đã. Có lẽ, có lẽ do em quá mệt rồi, mới nói như vậy, có chuyện gì, đợi sau khi suy nghĩ kỹ rồi, chúng ta hẳn nói sau."

Đầu của anh rất hỗn loạn, trái tim cũng rất đau, vốn không có cách nào nói chuyện với cô, đành phải chọn cách rời khỏi.

Anh đẩy cửa bỏ đi, sức của cả người Uất Noãn Tâm trong chớp mắt bị rút hết, nằm la liệt trên ghế sofa, rơi nước mắt.

Từ đầu đến cuối cô không rõ, cái ngày đáng ra phải là ngày cô vui vẻ nhất, tại sao lại trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 322: Hai Người Đàn Ông Đấu Đá Lẫn Nhau

Ngũ Liên chạy thẳng đến phòng làm việc của Nam Cung Nghiêu, cũng không quan tâm đến một đám người đang chặn lại ở phía sau, đá vào cửa phòng làm việc. Anh đang vô cùng bình thản ngồi giải quyết các văn bản, khước miệng khẽ nhếch lên, tâm trạng rất tốt. Ngẩng đầu lên, ung dung liếc anh ta một cái, chậm chậm nói một câu. "Cái cửa này của tôi rất quý giá, đá hư rồi cậu phải đền đấy!"

"Tôi thấy đầu anh bị đá hư rồi, đáng ăn đòn."

Nam Cung Nghiêu liếc mắt nhìn Hưởng Vi, cô đóng cửa lại rồi đi ra ngoài, trong lòng lo lắng không yên.

Từ sau khi biết Uất Noãn Tâm ly hôn với tổng tài, tái giá vào nhà họ Ngũ, trong lòng cô không có một giây nào được yên ổn. Nghĩ đến lần trước Ngũ Liên ra tay với tổng tài tàn nhẫn như vậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi, lúc nào cũng lo sợ anh ta sẽ quay trở lại, không ngờ chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra rồi.

Hai người đàn ông vì một người phụ nữ trở thành như thế nào, chuyện có đáng sợ hơn nữa cũng có thể làm được. Để hai người ở trong đó, thật không an toàn. Vội vàng gọi bảo vệ, luôn chờ đợi ở bên ngoài, để tránh xảy ra chuyện như lần trước.

"Gần đây tôi rất bận, muốn gặp tôi, phải hẹn trước." Nam Cung Nghiêu nhìn anh, nở nụ cười xấu xa, bên trong còn có chứa chút chế giễu. "Nghe nói Ngũ thị gần đây rất lộn xộn mà, cậu phải bận rộn mới đúng, tại sao lại có tâm trạng đến tìm tôi chứ? Làm cho tôi vừa mừng vừa sợ nha!"

"Xem cái đầu mày! Rốt cuộc hôm qua mày đã làm gì với Noãn Tâm hả?"

"Hôm qua sao?" Nam Cung Nghiêu cau mày lại, vẻ mặt không hiểu gì.
"Hôm qua không phải hôn lễ của hai người sao? Tôi có thể làm gì cô ấy chứ?"

"Đồ khốn mày đừng có giả vờ nữa! Nếu như không phải mày bắt cô ấy đi, cô ấy làm sao có thể biến mất một cách đột ngột vậy chứ."

"Có chuyện này sao?" Anh càng tỏ thái độ không hiểu gì, nói với vẻ tiếc nuối: "Ngày kết hôn, lại xảy ra chuyện lộn xộn này, cũng khó trách cậu lại giận dữ như vậy. Nhưng mà, cũng không thể hãm hại người vô tội, tôi chẳng làm gì cả."

Nhìn thấy thái độ của anh như vậy, Ngũ Liên càng tức hơn, nhào thẳng về phía Nam Cung Nghiêu, xách người anh dậy, kéo đến bên cửa sổ. Ánh mắt đang bùng cháy sự giận dữ mà nhìn trừng trừng anh, nghiến răng. "Nói đi! Rốt cuộc mày đã làm gì cổ ấy hả? Nói đi chứ! Đồ cầm thú!"

Đối mặt với sự kích động của anh ta, Nam Cung Nghiêu nhàm chán muốn chết, còn nở được nụ cười. "Tôi quả thực không biết mình đã làm gì cô ấy. Cũng có thể..... cô ấy còn yêu tôi, bỗng nhiên không muốn kết hôn với cậu nữa..... hoặc là, cô ấy nhìn thấy được sau này sẽ không có cuộc sống tốt đẹp bên cậu, nên hối hận cũng nên?"

"Nói bậy nói bạ....." Ngũ Liên nện một đấm. Nhưng Nam Cung Nghiêu phản ứng lại rất nhanh, vững vàng đỡ được nắm đấm của anh. Khuôn mặt lạnh lùng, đánh trả lại một đấm vào bụng của Ngũ Liên. Nắm đấm này vừa nhanh vừa mạnh, còn chưa đợi Ngũ Liên đánh trả lại, anh lại đá thêm một đá, phải lùi về sau vài bước.

Nam Cung Nghiêu lạnh lùng nhìn anh từ trên xuống, ánh mắt đầy kiêu ngạo, nhìn anh với vẻ đầy xem thường và coi rẻ. "Mày còn cho rằng tao sẽ giống như hai lần trước, để cho mày đánh, mà không đánh trả sao? Mày

quá ngây thơ rồi! Mà cho rằng, dựa vào tình trạng của mà bây giờ, có đủ khả năng bảo vệ cô ấy, ở bên cô ấy sao? Đừng nằm mơ!"

"Nếu như lúc trước mà chưa nghe rõ, vậy bây giờ tao nói cho mà biết, Uất Noãn Tâm là của tao! Mà tốt nhất nên nhớ rõ từng câu từng chữ cho tao!"

Không có tâm trạng tiếp tục với anh, Nam Cung Nghiêu nhấn điện thoại nội tuyến. "Kêu bảo vệ vào đây, tiễn khách!"

"Ông bà tổ sư nhà mà!" Ngũ Liên tức giận dữ dội mà xông lên, nhưng bị bảy tám người bảo vệ ngăn lại, bị kéo lê ngoài.

"Nam Cung Nghiêu, mà có ngon thì đánh với tao một trận."

"Bốn thiếu nhất định không bỏ qua cho mà....."

"Mà không phải là đàn ông mà!"

Anh khàn giọng kêu gào vang vọng của một tầng lầu, làm cho mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

"Tổng tài, anh không sao chứ?" Hường Vi lo lắng hỏi. "Cũng may cô đã gọi thêm mấy người bảo vệ, nếu không Ngũ Liên ra tay, thì khó có thể làm gì anh ta."

"Không sao, cô ra ngoài làm việc đi!" Nam Cung Nghiêu vẫn mỉm cười, ánh sáng rực rỡ từ phía sau anh chiếu xuống, đẹp đến nỗi ngỡ như không phải con người, mà là chúa tể của cả vũ trụ, cao quý hãnh diện.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, "không bỏ qua cho tôi sao?" Khóe miệng cong lên, chế giễu. "Tôi ngược lại muốn xem thử, mà sẽ không bỏ qua cho tao như thế nào!"

Thực lực hiện nay của Hoàn Cầu, Ngũ Liên muốn đánh bừa với anh, chỉ là lấy trứng chọi đá thôi.

Anh thừa nhận Ngũ Liên có năng lực không thể xem thường, nhưng có lợi hại như thế nào đi nữa, cuối cùng chỉ là một cậu ấm sống an nhàn sung sướng. Không giống như anh, từ nhỏ đã trải qua cảnh nhà tan cửa nát, trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ cực khổ, nên biết phải bảo vệ mình như thế nào, biết được được cái cảnh cá lớn nuốt cá bé của thế giới này, chỉ có những người thủ đoạn độc ác mới có thể tồn tại được.

Nhân từ với người khác, chính là tàn nhẫn với bản thân, anh giống như một con báo săn, không ngừng tranh đoạt, chém giết, mới có thể có được địa vị như ngày hôm nay. Bây giờ, đã không còn có người nào có thể cản đường anh. Chuyện anh muốn làm, nhất định có thể làm được, không tiếc bất cứ giá nào, cũng chẳng sợ bị hủy diệt.

.....

Đêm đã khuya, xung quanh yên tĩnh.

Uất Noãn Tâm khó có thể đi vào giấc ngủ, vừa nhắm mắt lại, liền nghĩ đến cảnh nhục nhã dơ bẩn không thể chịu nổi của ngày hôm qua, lúc này đây dường như vẫn còn phải chịu đựng sự tàn phá bừa bãi độc ác của Nam Cung Nghiêu, bên dưới rất đau. Sau khi về đến nhà, cô dùng bông tắm dốc sức chà cơ thể của mình, muốn lau sạch mùi của anh, nhưng cả người đều bị sưng đỏ lên, da bị chà xát đến bong chóc ra, nhưng vẫn không cách nào xua đuổi được mùi của anh.

Cơn ác mộng đó, sợ rằng cả đời này cô khó có thể quên được.

Cô càng nghĩ càng đau khổ, dứt khoát ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ rơi nước mắt.

"Ma ma, ma ma đang khóc sao?"

Ở phía sau vang lên giọng hỏi hang trẻ con của Uất Thiên Hạo.

Cô vội lau đi nước mắt, "không, không có đâu!" Nhưng cổ họng lại vô cùng nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn.

"Bé Thiên sao giờ con này còn chưa ngủ vậy?"

"Ma ma không ở bên, con ngủ không được." Bé Thiên rất hiểu chuyện mà ôm lấy eo Uất Noãn Tâm, nhón chân lên, lấy tay áo lau nước mắt cho cô. "Ma ma đừng khóc, bé Thiên sẽ đau lòng lắm đó."

"Thiên à....." Uất Noãn Tâm không kiềm được nước mắt, ôm chặt lấy con. Bây giờ, bé Thiên là người thân duy nhất của cô. Nếu không có con, cô không biết mình phải sống như thế nào đây. Chắc đã không chịu đựng được, mà tự sát rồi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 323: Anh Cút Cho Tôi!

"Không phải ma ma đã quyết định lấy chú Liên rồi sao? Tại sao bỗng dừng lại mất tích vậy? Có phải..... vì pa pa không?" Bé Thiên do dự hỏi. Cậu biết ma ma không thích cậu nhắc đến pa pa, nhưng cậu rất muốn biết.

Trước mắt thoáng qua cảnh Nam Cung Nghiêu làm nhục cô, Uất Noãn Tâm nhắm mắt lại, chọn cách im lặng.

"Ma ma..... ma ma còn yêu pa pa sao?"

"Không yêu!" Uất Noãn Tâm chắc như đinh đóng cột. Nếu như nói sự dịu dàng của anh ta đã từng để lại cho cô một chút lưu luyến, vậy thì, vào đêm đó, đã hoàn toàn phá hủy sự lương thiện của anh tồn tại trong cô. Bây giờ, cô chỉ có hận anh, mà không có tình yêu.

Sự tức giận trên khuôn mặt của cô làm cho Uất Thiên Hạo hoảng sợ.

Cậu do dự một lát, tiếp tục hỏi: "Vậy ma ma yêu chú Liên sao?"

"....." Uất Noãn Tâm không biết phải trả lời như thế nào.

Bởi vì đáp án cho câu hỏi này, ngay cả chính cô cũng không biết rõ.

Chỉ là mọi việc đã đi đến bước này, hai người đã không còn cách nào có thể ở bên nhau. Yêu và không yêu, có gì khác biệt chứ. Người làm cho cô áy náy nhất đời này, chính là anh ấy.

"Ma ma, chúng ta quay về Italia được không?" Uất Thiên Hạo đột nhiên hỏi một cách rất nghiêm túc. "Lúc còn ở Italia, ma ma mỗi ngày đều vui vẻ.

Nhưng bây giờ, cứ thấy ma ma khóc hoài, bé Thiên không muốn thấy ma ma đau buồn. Quay về đi, được không ma ma?"

Uất Noãn Tâm không phải chưa từng nghĩ qua cách này.

Chỉ là cô vẫn chưa đủ kiên quyết.

Khi nghe bé Thiên nói như vậy, ý nghĩ này lại hiện lên trong đầu càng rõ ràng hơn. Do dự chưa đến ba giây, thì quyết định ngay. "Được! Chúng ta quay về."

Ở lại nơi này, ở cùng một nơi với Nam Cung Nghiêu, chỉ làm cô đau khổ không nguôi. Mỗi lần hô hấp, đều làm cho cô nhớ đến cơn ác mộng kia. Rời khỏi, là cách tốt nhất. Chỉ sợ quyền thế của anh, có thể tìm được cô, nhưng cô cũng phải thử mới được.

Còn về Ngũ Liên..... không đành lòng để anh đau khổ, cũng chính là nguyên nhân khiến cô do dự. Nhưng mà, cho dù cô ở lại, cũng vẫn mang đến đau khổ cho anh thôi! Cô không muốn mang đến tai họa cho anh nữa.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Uất Noãn Tâm cảnh giác đứng lên. Cho dù là Nam Cung Nghiêu hay Ngũ Liên, cô cũng không muốn gặp.

Cô đi đến phía sau cửa, tim muốn nhảy ra ngoài, tay chân lạnh lẽo. "Ai vậy?"

Đối phương không trả lời, chỉ nhấn chuông cửa.

Cô không dám mở cửa, lại hỏi: "Là ai vậy?"

"Tôi là chị Trương ở lầu dưới đây."

Cô mới thở phào nhẹ nhõm, vừa mở cửa ra, lại nhìn thấy vẻ mặt căm hận nhất của Nam Cung Nghiêu, đứng ở đằng sau chị Trương, nhú lông mày lại, có chút hả hê.

Trong mắt Uất Noãn Tâm lúc này bốc lửa, đồ dê tiện!

"Anh này nói không biết cô ở đâu, nên tôi dẫn anh ấy đến đây. Tôi đi trước nha!"

"Cám ơn chị!"

Anh lễ phép mỉm cười, quyến rũ đến nỗi chị Trương hoa mắt chóng mặt, cười đến cả người run lên. "Không có gì, không có gì đâu! Hàng xóm nên giúp đỡ lẫn nhau thôi mà."

Cô nghiêng răng. "Anh thật dê tiện!"

Nhưng Nam Cung Nghiêu không có chút ý muốn xin lỗi nào, ngược lại còn trả lời lại một câu. "Để em có thể mở cửa ra, có dê tiện hơn nữa, tôi cũng làm được."

"Tôi không muốn gặp anh, anh cút cho tôi!"

Một tay anh đặt lên cửa, nở nụ cười biếng nhác. "Em không muốn cũng không sao, tôi muốn là được rồi."

Thái độ của cô bướng bỉnh, mạnh mẽ đáp trả lại. "Anh buông tay ra! Mau buông ra! Đồ khốn....."

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười mà liếc nhìn cô bằng nửa con mắt, nói không ra sự thỏa mãn, giống như đang đùa giỡn một con kiến không có sức chống trả. Cô càng nóng vội, anh càng vui vẻ, hưởng thụ sự thỏa mãn khi chơi đùa với cô. Nhìn cô đi vào đường cùng, là một chuyện vô cùng thích thú đối với anh.

"Nếu như em có sức như vậy, chúng ta có thể giăng co như vậy đến khi trời sáng. Nhưng mà, tôi sợ em đau thôi."

"Anh....."

"Ma ma, ai đến vậy?" Bé Thiên từ trong phòng đi ra, bèn hỏi.

Uất Noãn Tâm hoảng loạn, "có ai đâu, bé Thiên mau trở về phòng đi."

"Là pa pa!" Nam Cung Nghiêu nói lớn tiếng.

"Pa pa sao?" Mắt bé Thiên sáng lên, vội chạy qua đó. "Pa pa, sao pa pa lại đến đây?"

"Pa pa đến thăm bé Thiên đó! Nhưng ma ma con hình như không hoan nghênh pa pa cho lắm."

Uất Noãn Tâm nghiêng răng. Ngay cả bé Thiên cũng dám lợi dụng, mức độ vô liêm sỉ của anh khiến cho cô giận sôi gan.

Uất Thiên Hạo mếu máo, "ma ma tại sao ma ma không cho pa pa vào vậy?"

"Bây giờ quá muộn rồi, chúng ta phải đi ngủ rồi."

"Không muộn mà, không muộn chút nào." Thừa lúc cô phân tâm, Nam Cung Nghiêu dám chen chúc đi vào, hả dạ mà nhú mào. Bế Uất Thiên Hạo dậy, "bé Thiên có nhớ pa pa không?"

"Tất nhiên có rồi!" Uất Thiên Hạo cực kỳ vui sướng, hôn lên mặt anh một cái thật kêu. "Nhưng tại sao pa pa không thêm đến thăm bé Thiên vậy? Do bé Thiên không ngoan sao?"

"Tất nhiên không phải rồi! Bé Thiên rất ngoan, không ngoan là một người khác kìa." Nói xong, anh liếc mắt nhìn Uất Noãn Tâm, cô ước gì có

thể cho anh một cái tát vào mặt, đánh cho anh bỏ chạy.

"Pa pa, vậy hôm nay pa pa ở lại qua đêm sao?"

"Pa pa muốn, nhưng phải được ma ma con đồng ý mới được." Cố ý chuyển hướng sang Uất Noãn Tâm.

Cô không thèm suy nghĩ, từ chối thẳng. "Không được!"

"Tại sao vậy ma ma?" Khuôn mặt xinh đẹp của bé Thiên nhãn lại, vẻ mặt đáng thương ôm lấy cổ Nam Cung Nghiêu. "Nhưng bé Thiên rất nhớ pa pa. Ma ma để pa pa ở lại một đêm có được không? Bé Thiên đảm bảo, chỉ một đêm thôi mà."

Ánh mắt cầu xin của Uất Thiên Hạo làm cho Uất Noãn Tâm có chút rung động, nhưng nghĩ đến những chuyện Nam Cung Nghiêu đã từng làm, lại kiên quyết, "không được!" Đưa tay ra ôm bé Thiên về, lại bị Nam Cung Nghiêu đẩy ra.

Anh cũng mặc kệ cô, bế bé Thiên vào trong phòng. "Bé Thiên, pa pa kể chuyện cho con nghe được không?"

"Vâng ạ!"

"Nam Cung Nghiêu, tôi vẫn chưa đồng ý cho anh ở lại. Anh làm như vậy là xâm nhập gia cư bất hợp pháp, là phạm pháp đó!"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 324: Cường Bức (18+)

Truyện có cảnh hơi khiêm tốn.

Đề nghị mọi người cân nhắc trước khi đọc.

Mình không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Nam Cung Nghiêu hơi dừng bước lại, đáp lại một câu cho có lệ. "Phải không? Vậy em cứ kiện tôi là được rồi." Sau đó không thèm để ý đến cô nữa, ôm bé Thiên đi thẳng vào phòng.

Uất Noãn Tâm nổi điên đến đỉnh điểm, nhưng ngại có bé Thiên đây, cũng không tiện gắt gỏng đuổi anh đi, cả người đều run lên cầm cập.

Không biết rốt cuộc kiếp trước mình đã làm chuyện gì, nên kiếp này mới gặp phải tên ác ma này, đúng là muốn điên lên được.

Hai tay của cô khoanh lại, tức giận ngồi trên ghế sofa chờ đợi, mỗi một phút một giây như chịu hành hạ. Nghe trong phòng vọng ra tiếng của Nam Cung Nghiêu, cô kích động đến mức muốn xông vào trong đó đánh chết anh.

Còn bên trong phòng lại là một hình ảnh ấm áp, ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng, chiếu lên đầu giường của bé Thiên. Nam Cung Nghiêu ngồi ở bên giường, kể chuyện cho con nghe. Ánh mắt ấm áp mang theo sự cưng chiều, giọng nói cũng trầm thấp. Đã mất đi sự uy nghiêm tàn nhẫn trên thương trường, mà chỉ còn lại duy nhất sự dịu dàng của tình cha, cưng chiều đứa con trai của mình.

"Truyện kể hết rồi, bé Thiên phải đi ngủ rồi!"

"Pa pa..... pa pa có thường xuyên kể chuyện cho con bé ú kia như vậy không?"

"Có!"

"Vâng..... ngưỡng mộ quá đi!"

"Con không cần phải ngưỡng mộ, sau này, pa pa cũng sẽ thường xuyên kể chuyện cho bé Thiên nghe." Mặc dù bé Thiên là con trai của anh và Uất Noãn Tâm, nhưng anh nhất định không đẩy hận thù lên người con. Con là món quà quý giá nhất mà ông trời đã ban cho anh, anh phải dành hết mọi ưu ái trong cuộc sống này, một tuổi thơ hạnh phúc nhất, để nuôi nấng con trai trưởng thành.

"Thật không pa pa?" Ánh mắt của bé Thiên trong chốc lát đã sáng lên, sau đó lại có chút mất mát. "Nhưng mà...."

"Nhưng mà gì vậy con?"

Nhưng cậu và ma ma sắp sửa quay về Italia rồi, sau này không biết có thể gặp được pa pa không nữa! Uất Thiên Hạo rất muốn nói ra, nhưng cậu biết rõ, ma ma không hy vọng pa pa biết được mẹ con cậu sắp quay về Italia, vì thế, cậu không mở miệng nói tiếp, mà chỉ lắc đầu. "Không có gì đâu pa pa! Bé Thiên chỉ cảm thấy rất hạnh phúc."

"Con trai ngoan! Con mau đi ngủ đi!"

Tại sao còn chưa đi nữa? Đã xong chưa vậy? Uất Noãn Tâm tức giận quay đầu lại nhìn, nhưng bị giật mình. Mọi đường nét của Nam Cung nghiêu thật ấm áp, ánh mắt dịu dàng, làm cho cô có cảm giác phản phát dường như một thế kỷ đã trôi qua. Hoảng hốt nhớ đến, anh cũng đã từng dịu dàng với mình như thế.

Nhưng chỉ lơ đãng trong chốc lát, thì cảnh tượng anh cường bức cô lại lần nữa hiện lên trong đầu. Vì thế, cô chỉ còn lại hận thù với anh mà thôi.

Rất lâu sau đó, Uất Thiên Hạo nằm dưới cánh tay của Nam Cung Nghiêu, lẳng lặng ngủ thiếp đi.

Anh nhẹ nhàng rút tay ra, hôn lên trán của con, cẩn thận đóng cửa đi ra ngoài.

Vừa quay đầu lại, thì thấy Uất Noãn Tâm giả vờ trợn mắt tức giận. "Anh mau cút khỏi nhà tôi đi."

Anh cũng không phải người hiền lành, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. "Có phải lúc này tôi dịu dàng với em quá không? Để tôi nghe thêm một chữ cút nữa xem, tôi sẽ không khách sáo với em đâu."

"Bé Thiên anh cũng đã gặp rồi, anh còn muốn sao nữa hả?"

"Ngoài thăm bé Thiên, tôi cũng muốn thăm em!" Anh nắm lấy cổ tay của cô, mặc kệ cô cố hết sức giãy dụa, kéo cô trở về phòng, khóa cửa lại. Quay người đè cô lên tường, đôi môi lạnh băng hôn lên môi cô, chặn cái miệng nhỏ nhắn đang chửi bậy của cô, mạnh mẽ mà dai dẳng, nụ hôn vô cùng mãnh liệt.

"Ừm..... ừm..... buông ra....." Uất Noãn Tâm phát ra tiếng chống đối rất nhỏ, vỡ vụn cùng tuyệt vọng, "buông ra....."

Nam Cung Nghiêu hôn lên môi cô, từ cổ của cô chầm chậm ngẩng đầu lên, nở nụ cười say mê, "em muốn đánh thức bé Thiên, thì la lớn một chút. Tôi không ngại để con nhìn thấy chúng ta đang làm gì đâu, nếu như em muốn."

Nhìn thấy sự sợ hãi cùng chùn bước trong mắt cô, anh giữ chặt cằm của cô lần nữa, hôn mạnh lên môi cô. Một bàn tay to xoa nắn thật mạnh bộ

ngực đầy đà của cô, đùa giỡn nụ hoa màu hồng nhạt kia. Nụ hôn của anh rất điên cuồng, gặm nhấm, liếm láp, giống như một con quỷ đến từ địa ngục.

Cô chính là cây thuốc phiện, cũng chính là thuốc độc của anh, luôn làm cho anh mất đi lý trí, làm cho anh si mê.

Nụ hôn đã không còn có thể thỏa mãn Nam Cung Nghiêu, anh kéo cô lên giường, nằm đè xuống. Men theo xương quai xanh của cô đi xuống, đến bộ ngực của cô, đầu tiên là cách một lớp vải mà trêu chọc, chờ đến khi những nụ hoa của cô căng lên, sau đó cởi sạch hết, để cơ thể trắng nõn không chút khiếm khuyết nào của cô phơi bày trước mặt của mình.

Nở nụ cười gian ác, "miệng thì luôn chống đối nói không muốn, nhưng cơ thể em so ra còn thành thật hơn em đó. Em xem, đã căng cứng lên rồi kìa....."

Anh khéo léo xoa tròn nơi đầy đà của cô, đầu lưỡi ẩm ướt cùng ấm nóng liếm láp, làm cho Uất Noãn Tâm không ngừng thở dốc, cố vận vẹo ở thể để chống lại, Nhưng cô cảm thấy cơ thể dường như đã không còn là của chính mình, chỉ để cho anh mặc sức chi phối.

Khi ngón tay của anh đi vào cơ thể cô, trong chớp mắt giống như có một luồng điện chạy khắp cơ thể, cô kinh ngạc mà thở gấp, vẻ mặt giống như trứng gà bị luộc chín, xấu hổ và tức giận mà rơi nước mắt.

Khi bên dưới đã đủ ẩm ướt, Nam Cung Nghiêu rốt cuộc đã không còn khống chế được, bèn đưa chính mình vào.

Chật quá! Nơi ẩm ướt và ấm nóng của cô bao chặt lấy anh, làm cho anh phát điên lên. Anh thoải mái phát ra tiếng thở dốc, bắt đầu thông thả ra vào, đôi môi dầy lấy môi cô, bàn tay vuốt ve cơ thể cô, cố ý muốn khơi dậy ham muốn lớn nhất của cô.

"Ừm..... đừng mà..... xin anh đừng như vậy..... xin anh....."
Uất Noãn Tâm phát ra tiếng cầu xin nỉ noi, cơ thể thay đổi đến kỳ lạ, ở bên dưới không thể kiểm soát mà không ngừng tiết dịch, điều này làm cho cảm thấy nhục nhã đến nỗi muốn đâm đầu vào tường.

Nam Cung Nghiêu cười mỉa, "miệng nói không muốn, nhưng cơ thể lại kẹp chặt tôi như vậy. Uất Noãn Tâm, em ở trên giường mà cũng ăn ở hai lòng, nói một đằng nghĩ một nẻo sao?"

Cô càng không chịu nổi, anh càng dụ dỗ, thông thả ra vào, dừng lại ở nơi sâu nhất. Dùng cách này để hành hạ cô, để cô buông bỏ lòng tự trọng, bắt cô phải kêu lên.

Nâng cằm của cô lên, dụ dỗ liếm những giọt nước mắt không ngừng chảy của cô, "em ngoan một chút..... em sẽ rất thoải mái....."

Bầu không khí trong phòng càng ngày càng nóng bỏng, giống như đang bị nướng trên lửa. Uất Noãn Tâm cắn chặt răng, không cho phép mình bật ra tiếng kêu.

Cô rất ghét cơ thể của mình, rõ ràng rất hận anh, nhưng lại không thể khống chế cái cảm giác này. Cô hận cơ thể mình, hận cô lại có thể có cảm giác đối với loại quan hệ bừa bãi này, cô hận mình lại có phản ứng.

Cơ thể cô vẫn còn đang chống cự, cơ thể căng chặt đến gần như muốn nứt ra, giống như một cái xác chết vậy.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 325: Trút Giận Một Cách Điên Cuồng (18+)

Truyện có cảnh hơi khiêu tẫn.

Đề nghị mọi người cân nhắc trước khi đọc.

Mình không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Nam Cung Nghiêu cảm thấy rất tức cười, tàn ác đi mạnh vào, làm cho cô run rẩy giống như bị điện giật, dịch tiết ra từ cơ thể càng nhiều hơn, "ngoan, làm chuyện này là một sự hưởng thụ, chứ không phải chịu cực hình. Cả người cứng nhắc như vậy, sẽ không thể cảm nhận được sự thoải mái này đâu."

Uất Noãn Tâm nghiêng răng, mặt một mảng đỏ một mảng trắng. "Làm với anh, còn đau khổ hơn chịu cực hình."

"Em cứ thích cứng miệng như vậy, rõ ràng rất dễ chịu, không phải sao? Bên dưới cũng đã ướt đến vậy, trên miệng vẫn gay gắt như thế! Không thật thà là một thói quen xấu, phải sửa thôi."

"Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, chống đối cũng chẳng có ý nghĩa gì, không bằng hưởng thụ cùng với tôi đi....." Nam Cung Nghiêu cười mỉa, tiếp tục ra vào trong cơ thể cô.

Hai cơ thể gắn kết với nhau, làm cho anh có một cảm giác thỏa mãn mà trước nay chưa có, nhịp đập của trái tim của hai người cũng dường như được gắn kết với nhau.

Cảm giác này làm Uất Noãn Tâm điên lên, mở miệng ra, nhưng nửa chữ cũng chửi không ra. Cảm giác thoải mái quá mãnh liệt, cô vốn không còn cách nào suy nghĩ nữa. Cô cảm thấy cả cơ thể mình sắp sửa tan chảy, muốn bùng nổ, nhưng chống lại cái cảm giác này, không ngừng nói với chính mình, cô đang bị cưỡng bức, không nên có cảm giác với anh.

Nhưng mỗi lần anh ra vào, đều kích thích thần kinh của cô, làm cho cô sắp không chịu nổi nữa, lúc gần sắp lên đến đỉnh kêu to ra.

Lý trí và bản năng của cơ thể chống đối nhau, cô vài lần ham muốn đến điên cuồng.

Cảm xúc của Nam Cung Nghiêu tăng vọt, chịu không nổi kích thích, nhưng lại không muốn phóng thích như vậy, cả người chìm trong sự điên cuồng đến cực đỉnh. Đang trong lúc cắn chặt răng tiến lên, thì điện thoại của Uất Noãn Tâm đột nhiên đổ chuông.

Anh liếc nhìn tên nhấp nháy trên màn hình, cánh môi lạnh lẽo mở ra, cầm lấy di động, hỏi với vẻ kỳ quái: "Điện thoại của Ngũ Liên, có muốn nhận không?"

"....."

Giống như bị một gáo nước lạnh tạt vào, Uất Noãn Tâm hoảng loạn, gấp gáp giật lấy điện thoại.

Nam Cung Nghiêu lại thoải mái né tránh, làm bộ muốn nhấn nút nhận điện thoại, ánh mắt tàn nhẫn như một con dao lạnh lẽo, "có muốn để anh ta nghe thử, tiếng rên rỉ của em ở dưới người tôi thoải mái đến thế nào không?"

"Đừng mà..... đừng mà..... trả cho tôi....."

"Em cần xin tôi, tôi sẽ trả cho em."

Uất Noãn Tâm gấp đến nổi bật khóc, đau lòng nơi nước mắt. "Đừng mà..... tôi..... tôi cầu xin anh....."

Nam Cung Nghiêu lúc này mới ném di động qua một bên, nhưng nó vẫn tiếp tục reo lên không ngừng, mỗi một tiếng reo, giống như một trận roi, quất thật mạnh vào người Uất Noãn Tâm, cô cảm thấy thật nhục nhã. Muốn khóc, nhưng lại khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng vào lúc quan trọng, Nam Cung Nghiêu chịu không nổi kích thích, thở dốc, cả người co giật, trong cơn co giật từng đợt, phóng thích chính mình.

Trong giây phút ngã xuống người cô, lại yên lòng đến kỳ lạ. Anh đột nhiên cảm thấy, mình rất yêu người con gái này. Đây chính là sự lưu luyến say mê mà cả đời này anh không thể thoát được.

Ngay cả khi hận cô, thì tình yêu của cô, trước kia đã sớm dung nạp vào xương tủy của anh từ rất lâu rất lâu, là một loại thuốc độc anh không cách nào thoát khỏi!

.....

Ở bên kia thành phố, ánh đèn neon sáng rực, sầm uất náo nhiệt, thì ở tại một văn phòng cao cấp lại là một cảnh đen tối quạnh hiu, còn khủng bố hơn cả địa ngục.

Ngũ Liên liên tiếp gọi điện thoại cho Uất Noãn Tâm ba bốn lần, nhưng đáp lại vẫn là "thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Buổi sáng có gọi lại vài lần, cô cũng không nhận, Rốt cuộc cô đang bận gì, hay là..... cố ý không muốn nhận điện thoại của anh sao?

Thực ra trong lòng anh đã có câu trả lời rõ ràng, chỉ là không muốn nghĩ đến. Chỉ cần nghĩ đến khả năng kia, thì anh đã đau đớn đến không thở nổi.

Anh thật không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho cô chỉ trong một đêm có sự thay đổi lớn đến vậy, ngay cả điện thoại cũng không muốn nhận.

Không phải cô đã từng hứa, 'anh không từ bỏ, cô cũng không từ bỏ' sao? Tại sao mới qua có hai ngày, tất cả đã thay đổi rồi?"

Sự thay đổi này đến quá nhanh, quá đột ngột, anh không có cách nào chấp nhận được. Nhưng anh không biết mình có thể làm được gì, sợ ép quá làm cô cuống lên, cô sẽ càng chạy xa hơn, đến cuối cùng anh hoàn toàn mất đi cô!

Trước giờ chưa từng trải qua sự đau khổ này, mỗi phút mỗi giây như ngồi trên đồng than, y như bị đem đi nướng, lo lắng không yên. Trong đầu ngoài cô ra, không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác. Không ngừng đoán xem hôm đám cưới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến nỗi đau muốn nổ tung, sắp sửa điên lên!

Không lẽ, bọn họ không thể ở bên nhau sao?

Không! Nhất định không!

Cho dù mất đi cả thế giới, anh cũng nhất quyết không để mất cô!

.....

Cuộc tra tấn kéo dài đến tận ba giờ sáng, Nam Cung Nghiêu mới tha cho Uất Noãn Tâm. Đi vào phòng tắm tắm rửa, nhìn cơ thể trần trụi của cô, nghiền ngẫm rồi nở nụ cười. Đi đến bên giường, cúi người hôn cô, lại bị cô né tránh. Anh không hề có chút hờn giận nào, lại cố ý quay mặt cô qua, hôn lên môi cô, hơn nữa còn ác ý cắn một cái, trừng trị cô vì tội không ngoan.

"Trên người toàn là mồ hôi, em không đi tắm sao?"

Lời nỉ non dịu dàng, ngọt ngào giống như giữa người yêu với nhau. Nhưng khi Uất Noãn Tâm nghe thấy, lại giống như lời ra lệnh của khách làng chơi làm cho cô cảm ghét, rất buồn nôn.

"Mệt muốn chết rồi sao? Lúc này còn kêu vất vả đến vậy."

"Để tránh Ngũ Liên chạy đến đây, nửa đêm xảy ra án mạng, hôm nay tôi sẽ không ở lại đây, em nghỉ ngơi đi." Anh chậm rãi mặc áo mơ mi, dáng vẻ lười biếng, trong mắt chứa đựng nụ cười liếc nhìn cô. "Đừng có tỏ thái độ đang chịu uất ức như vậy được không? Rõ ràng lúc này em rất hưởng thụ mà, còn phối hợp với tôi....."

Cô không hề nang, "anh ngay cả cầm thú cũng không bằng."

"So sáng đàn ông ở trên giường với cầm thú là một lời khen ngợi đấy, tôi có thể hiểu, em rất thỏa mãn với thể lực của tôi không?"

"Anh không biết xấu hổ!"

"Tôi không biết xấu hổ, em cũng đâu tốt đẹp gì." Anh trả lời một cách mỉa mai. "Trên chiếc giường này, em đã làm với Ngũ Liên bao nhiêu lần hử? Vừa quay đầu, đã ở dưới người tôi vui vẻ rên rỉ. Uất Noãn Tâm, em không cảm thấy mình giả vờ giả vịt rất ghê tởm sao?"

"Cút!" Cô quăng một bị cái gối vào người Nam Cung Nghiêu, lại bị anh nhẹ nhàng chụp được, quăng đại qua một bên.

"Tôi nói rồi, đừng có ở trước mặt tôi giả vờ trong sạch, em chỉ là một con gái điểm thỏa mãn ham muốn của tôi thôi, lúc nào tôi muốn em, em phải cởi sạch quần áo nằm trên giường chờ tôi. Nếu không, em sẽ không được để chịu đâu!" Nói xong câu tàn nhẫn đó, anh đẩy cửa bỏ đi.

Cho dù có không nữa, cũng phải ép mình nhẫn tâm, đây là cô thiếu nợ anh, anh không cần phải thấy áy náy!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 326: Sự Tồn Thương Độc Ác - P1

Vẫn câu thông báo cũ.

Chương này nhân vật chính lẫn phụ không ai vui vẻ cả.

Cho nên nếu bạn nào trong tâm trạng hí hửng, vui vẻ.

Thì khuyến cáo không nên đọc chương này.

Chúc mọi người có một ngày tốt lành.

Thân!

Nửa đêm Nam Cung Nghiêu mới về đến nhà, vừa bật đèn lên, thì một bóng dáng lạnh lẽo giống như cương thi đập vào mắt anh, anh ngạc nhiên, rồi khẽ nở nụ cười, trong mắt tràn ngập sự lo lắng. "Tại sao em còn chưa ngủ? Đào Đào đâu rồi?"

"Đào Đào sao?" Nam Cung Vũ Nhi cười mỉa, vẻ mặt rét căm như ban đêm, sắc mặt tái mét, cả người tức giận đến nổi tản ra sự lạnh lẽo như băng. Nhướng mắt lên, lạnh lẽo đánh giá anh, chế giễu. "Trong lòng anh còn có Đào Đào sao? Em còn cho rằng trong lòng anh chỉ có con hồ ly tinh Uất Noãn Tâm kia thôi chứ."

Nam Cung Nghiêu không lên tiếng, cởi áo vest ra, rót cho mình một ly nước. Vừa mới uống xong, thì bị Nam Cung Vũ Nhi ném bay đi, gương mặt vốn xinh đẹp như búp bê barbie giờ đã méo xẹo vì giận dữ. "Anh nói chuyện đi chứ, có phải anh đi tìm con nhỏ Uất Noãn Tâm kia phải không?"

Còn hôm cử hành hôn lễ của cô ta, chính anh bắt cô ta phải không? Các người đã đi đâu hả?"

"Em nghĩ quá nhiều rồi, lúc đó anh đang làm việc."

"Nói dối! Em đã đến công ty anh rồi, Hương Vi nói hai ngày đó anh về rất sớm."

Nam Cung Nghiêu không còn lời nào để nói, biết mình không lừa được cô. Thực ra, anh cũng không thích nói dối, nhưng vì nghĩ đến cảm nhận của cô thôi. Nếu đã bị cô vạch trần rồi, anh cũng muốn làm cho rõ luôn. "Đúng, anh ở bên cô ấy."

Anh không thừa nhận, thì Nam Cung Vũ Nhi tức giận vì anh lừa dối cô, nhưng khi anh đã thừa nhận rồi, lại giống như bị sét đánh, đẩy vào hố sâu thăm thẳm. Anh dám坦然 thừa nhận như vậy, không hề nghĩ đến cho mình một câu giải thích. Ở trong mắt anh, cô đã không còn là gì của anh sao?

Nhìn thấy mặt cô thoáng chốc trở nên tái mét, trắng bệch giống tờ giấy, trong lòng Nam Cung Nghiêu cũng khó chịu. Dù sao, cô cũng là một trong những người thân mà yêu quý nhất, anh rất quan tâm cảm nhận của cô, đương nhiên cũng không muốn nhìn thấy cô buồn khổ.

Anh rất oán hận chính mình năm năm trước sau khi say rượu đã làm chuyện đó với cô, nếu không, bọn họ bây giờ vẫn còn là anh em với nhau, cũng sẽ không có thêm sự ràng buộc là Đào Đào. Sự ra đời của Đào Đào, làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp. Anh từng nghĩ sẽ vì cái gia đình này mà quên đi Uất Noãn Tâm, anh cũng đã từng cố gắng. Nhưng anh làm không được, chính là không thể làm được.

"Vũ Nhi....." Nam Cung Nghiêu đau lòng xoa hai má của Nam Cung Vũ Nhi, cô lại phản ứng gay gắt mà lùi về sau vài bước, khàn giọng rống to, "đừng đụng vào em!"

"Anh xin lỗi....."

"Xin lỗi sao?" Cô cảm thấy rất nực cười, "anh cho rằng chỉ một câu xin lỗi nhẹ nhàng, có thể bù đắp lại hết mọi thứ sao? Điều em cần không phải câu xin lỗi của anh, mà là tình yêu của anh, là anh mãi mãi ở bên cạnh em và Đào Đào."

Nam Cung Nghiêu dẫn đo trong chốc lát, trả lời. "Anh làm không được! Anh đã từng nói với em, trái tim của anh đã không còn ở đây rồi, anh cũng không có cách nào lấy em làm vợ."

"Tại sao không thể hả?" Nam Cung Vũ Nhi bật khóc, lời lẽ mang theo sự van xin. "Anh đã từng yêu em đến vậy mà, tại sao không thể yêu em thêm lần nữa giống như trước. Anh cố gắng thêm nữa không được sao? Em tin, em tin chỉ cần anh muốn, anh vẫn có thể yêu em mà!"

"Yêu một người, không cần phải cố gắng. Không yêu là không yêu, mà một khi đã yêu rồi, giống như bị trúng độc vậy, không có cách nào thoát khỏi cả."

Vì thế, anh cũng cảm thấy rất đau khổ. Tại sao anh lại yêu một người con gái đến tận xương tủy, mà người đó lại còn là con gái của kẻ thù, cố ý làm cho anh không có cách nào chặt đứt tình cảm của anh dành cho cô ấy, ngược lại càng ngày càng lún sâu hơn nữa!

Nếu như không yêu, thì tốt biết mấy, tất cả cũng trở nên dễ dàng hơn.

Anh cũng không cần phải đau khổ đến vậy!

"Anh nhất định phải đối xử với em và Đào Đào vậy sao?" Trái tim của Nam Cung Vũ Nhi vỡ nát, mất hết mọi can đảm. "Anh đã từng hứa với em, sẽ chăm sóc em cả đời. Anh đã quên hết rồi sao?"

"Anh không quên! Anh chấp nhận chăm sóc em và Đào Đào, nhưng mà..... không phải lấy danh nghĩa là một người chồng và một người cha." Có lẽ điều này rất tàn nhẫn, nhưng anh vẫn phải nói rõ tất cả. Sự tổn thương này với cô, sau này mới có thể giảm xuống đến mức thấp nhất. Cho dù ngay giờ phút này đây, sự tàn nhẫn làm cho cô khó mà chấp nhận được.

"Nam Cung Nghiêu..... anh....." Nam Cung Vũ Nhi ôm lấy lồng ngực mình, vừa khóc vừa cười. "Anh cho rằng..... sau khi anh nhẫn tâm tổn thương tôi xong, tôi sẽ mở to mắt để các người được hạnh phúc sao? Anh chờ đó..... tôi sẽ không bỏ qua cho các người....."

Cô khóc bỏ ra ngoài, Nam Cung Nghiêu đuổi theo vài bước, cuối cùng cũng dừng lại, nắm tay lại, ánh mắt mâu thuẫn.

Rõ ràng biết rõ đoạn tình này sẽ làm tổn thương rất nhiều người, nhưng anh vẫn cố chấp, không trách khỏi tàn nhẫn. Nhưng mà, chính bản thân anh cũng không muốn thế!

.....

Hai ngày liên tục gọi điện thoại, cũng không có người nghe, Ngũ Liên rốt cuộc cũng không thể chấp nhận sự đau khổ, bay thẳng đến nhà Uất Noãn Tâm, bấm chuông liên tục, nhưng không có người mở cửa. Anh nóng vội dù sức đập cửa, "Noãn Tâm, em mở cửa đi, anh biết em ở trong đó, em mau mở cửa đi! Mau mở cửa đi mà!"

Anh gọi rất lâu nhưng không có ai trả lời, anh bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, tiếng kêu gào dần dần trở thành cầu xin, "Noãn Tâm..... em mở cửa đi..... xin em mau mở cửa đi..... em không thể đối xử với anh như vậy..... Noãn Tâm..... anh vẫn có lời muốn nói..... xin em mở cửa đi..... em mở cửa đi mà...."

"Noãn Tâm..... anh muốn gặp em..... có chuyện gì..... chúng ta đối mặt nhau nói rõ được không? Đừng đối xử anh như vậy....."

Noãn Tâm..... anh xin em đó....."

Ban đêm, trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ, trong không khí vang lên lời cầu xin đau khổ của Ngũ Liên. Sắc bén giống như một con dao, từng nhát từng nhát, tàn nhẫn đâm vào trong trái tim của Uất Noãn Tâm, nước mắt rơi lã chã.

Cô che tai mình lại không ngừng lắc đầu, không muốn nghe những lời cầu xin đó của anh, nhưng những âm thanh kia từng chữ không ngừng lọt vào tai cô, tra tấn thần kinh của cô.

Nhưng cô rất dơ bẩn, không có mặt mũi nào để gặp anh, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Cho dù gặp rồi, cũng chỉ làm anh đau khổ, cô không đành lòng. Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của anh, làm cho cô đau đớn khôn nguôi.

Cô không biết rốt cuộc mình phải làm như thế nào mới tốt đây?

"Noãn Tâm..... em ra đây đi..... anh xin em đó..... em ra đây đi....."

Xung quanh lần lượt bật đèn lên, tiếng giận dữ của hàng xóm vang đến.

"Đêm hôm khuya khoắt ồn ào gì hả, có để cho người ta không vậy."

"Nửa đêm còn gào khóc ỷ oi gì, có đạo đức không vậy."

"Mau mở cửa cho anh ta đi, ồn chết đi được!"

Tiếng mắng chửi vang lên khắp nơi, làm cho Uất Noãn Tâm không thể không mở cửa.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 327: Làm Tổn Thương Một Cách Độc Ác - P2

Sài Gòn giờ cũng đang mưa.

Tựa như tâm trạng của anh Liên vậy.

Cho nên mình cũng cảnh báo trước.

Chương này cực thảm.

Nên mọi người nhớ cân nhắc trước khi xem nhé!.

"Noãn Tâm..... em mở cửa đi..... Noãn Tâm....." Hai bàn tay của Ngũ Liên đều sừng tấy lên, cổ họng cũng gào thét đến vỡ giọng, khàn tiếng, nhưng anh vẫn không ngừng kêu tên cô, cầu xin cô có thể ra gặp mặt mình.

Ngay lúc anh gần như tuyệt vọng, thì cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở cửa. Một ánh sáng từ trong phòng hắt ra, cũng giống như một ánh ban mai rọi vào trái tim anh, anh ngẩng gương mặt tiêu tụy của mình lên, người chủ của tiếng kêu tuyệt vọng cũng có chút sức sống. Kích động đến nỗi muốn chạy đến ôm cô, nhưng cả người không còn sức, ngay cả đứng dậy cũng trở nên khó khăn. "Noãn Tâm, cuối cùng em cũng chịu mở cửa rồi..... tại sao phải trốn anh chứ? Tại sao em không muốn gặp anh? Em muốn anh lo lắng biết đường nào không? Em có biết anh nhớ em biết bao không? Tại sao em lại đối xử anh như vậy chứ? Tại sao vậy?"

Những câu hỏi liên tiếp của anh giống như một cây búa lớn nện thật mạnh vào trong lòng Uất Noãn Tâm, cô đón đến tận xương tủy.

Anh đã không còn nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai ngày xưa, cả người vô cùng nhếch nhác, giống như vừa bị trải qua một trận công kích, trên cằm râu mọc lởm chởm, quần áo cũng không ngay ngắn, áo sơ mi để thông ra ngoài, nhìn vào rất tồi tệ, tất cả những điều này làm cho cô áy náy và đau buồn.

Nhưng cô không thể không ép mình phải tàn nhẫn, quay mặt đi, cố gắng cất giọng lạnh nhạt. "Anh đang quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của hàng xóm đó, mau đi về đi. Có chuyện gì, sau này hẵng nói."

Bỏ lại một câu lạnh nhạt đó, rồi đóng cửa lại, nhưng Ngũ Liên liền nhanh tay giữ cửa lại, lo lắng hỏi: "Lần tới là lúc nào hả?"

"....."

"Em nói đi! Lần tới là lúc nào hả? Em lại nói qua quýt cho qua với anh sao? Vốn dĩ em không định gặp anh mà!" Ngũ Liên cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi. Anh có một linh cảm, nếu giờ phút này không giữ cô lại, thì cô sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời mình.

Anh kích động gào thét, "em cần nói gì, anh muốn em bây giờ hãy nói cho rõ ràng đi!"

Uất Noãn Tâm biết rằng cho dù có trốn tránh cũng vô dụng, khép chặt lòng lại, ép buộc mình phải làm chuyện tàn nhẫn nhất. Ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh, "được! Vậy tôi sẽ nói rõ ràng với anh, nhưng xin anh sau này đừng đến quấy rầy tôi nữa."

Trong giây phút đó Ngũ Liên gần như muốn ngất đi. Anh biết rõ những lời cô sắp nói nhất định rất tàn nhẫn, bám chặt lấy khung cửa, lo sợ mình sẽ đau đớn mà chết đi.

"Tôi quyết định kết thúc mối quan hệ này!" Uất Noãn Tâm quyết tâm, "dù sao chúng ta vẫn chưa đăng ký kết hôn, hôn lễ..... cuối cùng cũng

chưa làm xong..... anh cứ coi như đây là một giấc mộng, hoặc là..... một trò cười đi."

"Giấc mộng? Trò cười sao?" Ngũ Liên thiếu điều chưa bật cười thôi, tiếng nói rít qua từ khe răng. "Em định nghĩ mối quan hệ của chúng ta như vậy sao?"

Anh bỏ ra bảy năm để yêu cô, chờ đợi cô, nhưng khi quay đầu lại thì nghe cô nói gì đây hả? Kêu anh xem đây là một giấc mộng sao? Quá nực cười mà.

"Anh không tin em nghĩ như thế! Hôm đám cưới, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Chuyện gì làm cho em chỉ trong một đêm đã thay đổi thành người khác!" Anh lấy hết sức vịn lên hai bả vai của cô, lay cô thật mạnh nhằm muốn đánh thức cô. "Nhìn vào mắt anh đi, hãy thành thật, nói rõ ràng với anh đi!"

Uất Noãn Tâm biết mình không còn đường lui nữa rồi, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh. "Anh muốn biết thật sao?"

"Đúng vậy! Đừng nói với anh vì em không muốn anh chịu đau khổ, vì muốn bảo vệ nhà họ Ngũ mới hy sinh chính mình. Anh có đủ khả năng bảo vệ em, anh không cần người phụ nữ của anh phải hy sinh bất cứ thứ gì vì anh! Đây chỉ là một cái cớ nhằm nhí, anh không chấp nhận!"

"Được, vậy tôi nói cho anh biết! Hôm đám cưới, không phải Nam Cung Nghiêu bắt tôi đi, mà tự tôi bỏ đi. Bởi vì tôi không yêu anh, tôi không có cách nào lừa gạt chính mình."

Ngay lúc đó Ngũ Liên giống như bị sét đánh ngang tai, vẻ mặt đau khổ, lại cố chống lại không muốn tin, sắc mặt tái mét, lắc đầu liên tục. "Không thể nào! Điều này không thể nào!"

"Tôi biết anh không muốn chấp nhận, cho nên chỉ có thể lừa anh! Tôi không yêu anh là thật!"

"Nếu như em không yêu anh, vậy lúc trước em nói 'không từ bỏ không chia lìa' đều là gạt anh sao?"

"Không có! Tôi không gạt anh! Lúc đó đúng thực tôi có nghĩ như vậy. Sáu năm nay anh đã làm rất nhiều chuyện vì tôi, tôi rất cảm động, cũng rất biết ơn. Tôi muốn tìm một người cha tốt cho bé Thiên, để con có được một gia đình hạnh phúc, cho nên, tôi mới cố gắng chấp nhận anh. Tôi cho rằng từ từ rồi tôi cũng sẽ yêu anh....."

"Nhưng hôm đám cưới tôi mới ý thức được, mình không làm được! Chỉ là biết ơn, không phải là tình yêu, mãi mãi cũng không thể trở thành tình yêu được. Tôi không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa, làm lỡ hết một đời của anh, nên chỉ có thể trốn chạy thôi. Tôi biết làm như vậy không công bằng với anh, tôi cũng đã cố gắng để sự đau khổ giảm đến mức thấp nhất rồi, xin lỗi anh!"

"Không..... đây không phải sự thật..... em nói cho anh biết đây không phải sự thật đi..... nhất định là Nam Cung Nghiêu uy hiếp em, tên đó ép em đúng không? Nếu không em cũng không đối xử anh như vậy!"

Hai mắt của anh đỏ lên, trong mắt chỉ có vẻ mặt lạnh nhạt của cô, chờ đợi câu trả lời của cô. "Noãn Tâm, em nói đi chứ! Em nói em thích anh đi, em đã nói như vậy, em quên hết rồi sao?"

Tinh thần của Ngũ Liên hoàn toàn suy sụp, ôm chặt Uất Noãn Tâm, nỉ non ở bên tai cô. "Noãn Tâm, anh xin em đó, đừng tra tấn anh nữa có được không? Anh yêu em..... anh yêu em..... anh không thể mất em được! Đừng đối xử với anh như vậy nữa, anh sẽ chết mất!" Mỗi câu, đều đang rỉ máu, mỗi câu, đều làm tan nát cõi lòng.

Uất Noãn Tâm cố nén nước mắt, cố kiềm nén xúc động muốn ôm lấy anh.

Bởi vì, ngay phút giây bị Nam Cung Nghiêu cường bức, cô đã đánh mất tình yêu của anh và tư cách ở bên anh rồi, cô không thể ích kỷ như vậy, cô không xứng đáng với tình yêu của anh.

"Những đau khổ tôi gây cho anh, tôi chỉ có thể nói, tôi rất xin lỗi! Những gì tôi muốn nói đã nói hết rồi, anh quay về đi!"

"Anh không muốn..... anh không về..... anh chỉ muốn em thôi....."

"Anh buông tay ra!" Cô đẩy anh ra, gào thét điên cuồng. "Không lẽ một chút lòng tự trọng anh cũng không có sao? Tôi nói rồi, tôi không yêu anh, anh đừng có quẩn lấy tôi nữa được không? Anh rất phiền phức! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh mau đi đi....."

"Nhưng anh yêu em, anh không thể mất em được! Cho dù không còn lòng tự trọng, anh cũng muốn ở bên em." Một giọt nước mắt ấm nóng chảy xuống từ khóe mắt của Ngũ Liên, anh cuối cùng cũng đã hiểu được sự đau đớn đến tan nát cõi lòng là như thế nào rồi, cả thế giới chỉ vì mấy cô nói của cô mà sụp đổ, trở thành một đồng đồ nát.

"Anh muốn tôi nói bao nhiêu lần anh mới hiểu đây, tôi đã quyết định chia tay với anh rồi. Tôi nói chia tay đó! Anh nghe không rõ sao?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 328: Làm Tổn Thương Một Cách Độc Ác - P3

"Anh không..... anh nhất định không chia tay đâu! Cho dù em không yêu anh, anh cũng cầu xin em hãy yêu anh đi, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em..... anh sẽ chăm sóc em thật tốt..... Noãn Tâm, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không?"

Ngũ Liên cầu xin đến khàn cả giọng nhưng chỉ đổi lại được một cái bạt tai của Uất Noãn Tâm.

Vài dấu tay đỏ chót trên mặt, chính là sự châm biếm tàn nhẫn nhất với anh.

Ngũ Liên giật mình, thật lâu cũng chưa tỉnh táo lại.

Bầu không khí giữa hai người đông cứng lại, có một làn gió lạnh lẽo thổi qua.

Ngũ Liên trước hết là ngây người rất lâu, chết lặng quay đầu lại một cách cứng nhắc, trong ánh mắt chứa đầy tuyệt vọng dần trở thành một nỗi oán hận sắc bén. "Bảy năm..... tôi yêu em suốt bảy năm..... chờ đợi em suốt bảy năm..... khoảng thời gian bảy năm này, tôi đổi lại được, chỉ là một cái bạt tai của em thôi sao?"

Hai mắt của Uất Noãn Tâm cũng đỏ ửng lên, trong lòng có ngàn lời xin lỗi. Nhưng mà, anh không nghe thấy được.

Nỗi đau khổ của cô, đã ở dậy sóng ở trong lòng từ lâu rồi, vô cùng đau đớn.

Nếu như có thể quay về hôm đám cưới, không có chuyện đó xảy ra. Bây giờ, có lẽ bọn họ đã hạnh phúc bên nhau, mà không phải khiến mọi chuyện trở nên như thế này, tra tấn lẫn nhau. Cô cũng đau khổ, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác.

"Em nhất định quyết định như thế phải không? Anh cảm hận nghìn rãg.

Uất Noãn Tâm hít thật sâu, giọng nói buộc phải bình tĩnh. "Đúng vậy, đây chính là quyết định của tôi! Anh đi đi!"

Anh lão đảo lùi về sau vài bước, đột nhiên cất giọng cười thật to, "hay! hay lắm! Uất Noãn Tâm, em là một người phụ nữ tàn nhẫn, vô cảm, không còn chút tình nghĩa nào mà tôi từng gặp. Ngũ Liên tôi là một kẻ không có lòng tự trọng, mới bị em đùa giỡn suốt bảy năm trời. Em cho rằng, không có em tôi sống không nổi sao?"

Cô cười giễu. Đương nhiên không phải! Trên thế giới này, có ai thiếu ai mà sống không nổi chứ? Cô càng hy vọng, không có những tai nạn do cô mang tới, anh có thể sống thật vui vẻ.

Không có người nào hy vọng anh sống hạnh phúc hơn cô, cho dù hạnh phúc đó được xây dựng trên sự bất hạnh của chính mình.

Cuối cùng Ngũ Liên nhìn chăm chăm Uất Noãn Tâm bằng một ánh mắt căm hận, rồi quay người bỏ đi.

Cô vô vọng nhìn bóng dáng của anh biến mất trong thang máy, cố gắng kiềm nén xúc động muốn đuổi theo anh, móng tay cắm vào trong da thịt, hiện ra vài vết máu. Môi cũng bị cắn rách, trong miệng toàn là mùi máu tanh. Nước mắt kiềm nén từ lâu, cuối cùng cũng chảy xuống, một giọt rơi xuống dưới chân cô, ấm ướt mà ấm nóng.

.....

Ngày hôm sau.

Tại sân bay.

Ánh nắng vàng rực rỡ xuyên qua những cửa sổ bằng thủy tinh chiếu xuống nền của sảnh sân bay, làm cho nền đá cẩm thạch sạch sẽ sáng bóng. Loa phát thanh không ngừng thông báo hành trình của các chuyến bay, còn hành khách thì vội vã xách hành lý đi vào.

Mỗi khi thấy những cảnh như thế này, Uất Noãn Tâm thường có chút than thở, bởi vì cô biết, những hành khách đang vội vã xách hành lý đi, đều mang trong mình một câu chuyện.

Có người mang trong người một ước mơ ra nước ngoài du học, tìm công việc....

Hay đến một thành phố khác với người thân của mình, hoặc gặp người yêu.....

Cũng có thể là du lịch hoặc thám hiểm.....

Còn cô, lại là người thê thảm nhất, kẻ đào ngũ bỏ trốn vì tình yêu.

Rời xa sáu năm, khi cô quay trở lại Đài Loan, cô cho rằng mình sẽ không bao giờ rời xa nơi này nữa. Có thể thoát khỏi Nam Cung Nghiêu, xây dựng một gia đình hạnh phúc bên Ngũ Liên, nhưng quay đầu lại, tất cả chỉ là một giấc mộng.

Cho dù cô có cố gắng như thế nào, có tranh đấu như thế nào, đến cuối cùng cũng không thể ngăn cản được sự trôi chảy của số phận.

Thất bại thê thảm.

Uất Thiên Hạo chán nản nhìn xung quanh, "ma ma, chuyến bay đi Hà Lan không phải cất cánh lúc sáu giờ sao? Tại sao bây giờ vẫn còn chưa bay

vậy?"

"Xảy ra chút sự cố, phải lùi chuyển bay lại hai giờ. Chúng ta đợi thêm chút, không sao đâu!"

Cô trả lời rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất lo lắng, mỗi một phút đều rất sốt ruột. Cô sợ, cô sợ Nam Cung Nghiêu sẽ xuất hiện một cách đột ngột.

Cô hiểu rõ thế lực của anh, bản thân mình không thể nào trốn thoát được, nhưng cô vẫn muốn chạy trốn, cho dù nhiều một ngày cũng được.

Cơ ác mộng này, chèn ép đến mức làm cho cô thở không nổi. Nếu không chạy trốn, cô sợ cô sẽ chết ở đây mất.

Cuối cùng cũng nghe thấy loa phát thanh vang lên thông báo làm thủ tục, Uất Noãn Tâm dắt Uất Thiên Hạo, bước chân vội vã, giống như đang trốn tránh một trận dịch đáng sợ vậy.

Máy bay sắp cất cánh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng lặng lẽ nói một câu xin lỗi với Ngũ Liên! Chính cô không thể làm được những gì mình đã hứa, đã làm anh đau khổ. Cô không hy vọng xa vời anh sẽ tha thứ cho cô, chỉ mong anh đừng oán hận cô như vậy.

Cùng lúc đó, tại văn phòng tổng tài của Hoàn Cầu.

Nam Cung Nghiêu biết được tin Uất Noãn Tâm làm thủ tục xuất cảnh, trong lòng anh cất lên một tiếng cười giễu đối với sự ngây thơ của cô.

Cô cho rằng, đến Hà Lan là có thể chạy thoát sao?

Thật buồn cười!

Mỗi hành động của cô, đều trong tầm quan sát của anh, ở trong lòng bàn tay của anh, cô có thể chạy thoát được, bởi vì anh muốn mượn cơ hội này

thoát khỏi sự luẩn quẩn của một số người, tận hưởng 'thế giới hai người' với cô.

Uất Noãn Tâm, em chạy không thoát đâu, em mãi mãi cũng đừng mong thoát khỏi tôi!

.....

Ban đêm, Nam Cung Nghiêu giải quyết xong mọi chuyện ở công ty, về nhà thu xếp hành lý. Vừa sắp xếp xong, Nam Cung Vũ Nhi đột nhiên xông thẳng vào, vừa thấy anh xách hành lý định bỏ, vội vàng kéo anh lại. "Anh muốn đi đâu hả?"

Anh chỉ thốt ra ba chữ đơn giản, "đi công tác!" Không muốn giải thích quá nhiều.

"Anh lại muốn đi tìm Uất Noãn Tâm sao? Cô ta vừa đi, anh lại giống như con chó bám theo đuôi cô ta sao? Hay là, hai người đã có tính toán từ trước rồi..... anh ra nước ngoài chỉ vì muốn vụng trộm với cô ta hả?"

Nam Cung Nghiêu nhận ra được một sự khác lạ, lông mày nhíu lên. "Em theo dõi cô ấy sao?"

Nam Cung Vũ Nhi không trốn tránh vấn đề này, giành lấy hành lý của anh. "Em không cho anh đi! Không cho!"

"Vũ Nhi, em buông ra, đừng có quậy!" Nam Cung Nghiêu không muốn làm cô bị thương, nhưng cô tranh giành giống như một kẻ điên, anh đành phải ra tay ngăn cô lại. Cuối cùng cô đứng không vững, lão đảo lùi về sau vài bước, ngã quỵ xuống đất, không thể tin được mở to hai mắt, vô cùng đau khổ.

"Anh đẩy em sao? Anh lại vì cô ta mà đẩy em sao?" Cô gào thét thật to, "Nam Cung Nghiêu! Anh không thể đối xử với em như vậy."

Anh không hề cố ý làm vậy!

Anh muốn đỡ cô dậy, nhưng cảm thấy mình ngay cả tư cách đó cũng không có. Người bây giờ anh sợ phải đối mặt nhất, chính là cô.

"Vũ Nhi, rốt cuộc anh phải nói như thế nào em mới hiểu đây, anh không yêu em! Anh bây giờ chỉ có tình cảm anh em với em mà thôi, anh không muốn chúng ta kéo dài như thế này nữa."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 329: Bỏ Trốn

"Níu kéo sao?" Anh lại nói ra những chữ nào sao? Nam Cung Vũ Nhi hỏi bằng giọng run rẩy, "ở bên cạnh em, làm cho anh đau khổ đến vậy sao?"

"Không phải đau khổ! Chỉ là anh không thể cho em những gì em muốn, anh không muốn kéo em vào."

"Do anh không muốn kéo em vào, hay là anh sợ em kéo anh vào hả?" Nam Cung Vũ Nhi ngàn lần không ngờ đến, mình đã bỏ ra sáu năm trời, nhưng cũng không thể níu kéo lại được một chút nào trái tim của một người đàn ông. Cô đã cố gắng hết sức mình, nhưng trong giây phút Uất Noãn Tâm ở về Đài Loan kia, mọi thứ đều trở thành con số không.

Cái cảm giác này, rất thất vọng, mọi ảo tưởng đều vỡ tan, bản thân đã tốn rất nhiều công sức, trả giá hết sáu năm, chỉ đổi lại được một câu 'không còn yêu nữa' của anh, còn con ả đệ tiện Uất Noãn Tâm kia chẳng làm gì, lại có thể chiếm hữu được trái tim anh suốt bảy năm.

Cô chưa bao giờ có cái cảm giác thất bại ê chề đến vậy, muốn có lại không thể có được. Cô rất ghen tỵ, rất đau khổ, nỗi đau khổ này, khắc sâu vào trong trái tim, làm cho cả con người đều trốn rỗng.

Nam Cung Nghiêu cúi thấp đầu, chần chờ một lúc, mới cúi đầu nói một câu. "Cứ coi như..... anh không muốn hai bên níu kéo lẫn nhau. Anh đi đây, em hãy chăm sóc mình cho thật tốt nhé."

"Không được..... em không cho anh đi....." Nam Cung Vũ Nhi nhào đến giữ anh lại, nói như thế nào cũng không chịu buông tay. Khóc

thét, nước mắt chảy xối xả.

"Vũ Nhi....."

"Daddy, mammy, daddy mammy đang làm gì vậy?" Bé Duyệt Đào ôm con búp bê barbie đứng ở cửa, ngờ ngàng nhìn hai người.

Nam Cung Vũ Nhi giống như vó được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, vội kéo Duyệt Đào lại nhờ giúp đỡ. "Duyệt Đào, daddy con muốn chạy theo người đàn bà khác đó. Mau giúp mammy giữ daddy con lại đi."

"Vũ Nhi!" Nam Cung Nghiêu quát lớn, "em ở trước mặt Duyệt Đào nói bậy gì đó."

"Em không có nói bậy, chính anh muốn đi tìm Uất Noãn Tâm mà!"

"Nhưng em cũng không thể ở trước mặt Duyệt Đào....."

"Sao hả? Anh dám làm, anh còn không dám nhận sao? Em muốn để cho Duyệt Đào biết, người ba mà nó tôn trọng nhất là người đàn ông như thế nào!"

"Daddy, mammy, daddy mammy đừng cãi nhau được không? Duyệt Đào rất sợ....." Hai đôi mắt to như chú nai con đầy nước mắt, ôm chặt lấy con búp bê barbie.

"Duyệt Đào Ngoan, con đừng sợ, daddy ở đây mà." Nam Cung Nghiêu không thể ép buộc mình nhẫn tâm, cũng không có cách nào nhẫn tâm với Duyệt Đào, đây chính là con gái anh yêu nhất mà!

Anh ngồi xổm xuống, bé Duyệt Đào vội ôm lấy cổ anh. "Daddy, daddy đừng đi được không? Con xin ba đừng đi....."

Trái tim của Nam Cung Nghiêu như tan chảy ra, gật đầu, vỗ nhẹ bả vai của con gái, "được rồi! Daddy không đi, tối nay Daddy ngủ với Đào Đào

được không?"

"Vâng! Mammy, mammy cũng ngủ với Đào Đào."

"Được! Mammy ngủ với Đào Đào!" Nam Cung Vũ Nhi nhìn bóng lưng của Nam Cung Nghiêu, biết rõ trái tim của người đàn ông này đã không còn ở bên người mình. Cho dù có cố gắng như thế nào, cũng không thể lấy lại trái tim của anh. Nhưng cô nhất định không thể mất đi anh, không từ bất cứ giá nào để giữ anh lại.

Cho dù phải lợi dụng Đào Đào, cũng không thể để anh đi!

.....

Hà Lan

Một thị trấn nhỏ ở vùng ngoại ô Rotterdam.

Dân cư rất ít, phong cảnh tuyệt đẹp, bình yên đến nỗi cứ ngỡ như chốn thần tiên. Người dân ở đây tha thiết sự yên bình, tha thiết cuộc sống, mỗi một căn nhà, đều được ô điểm bằng hoa tươi và những dây leo, giống như một thế giới nhỏ trong truyện cổ tích.

Một ngôi nhà có mái chóp màu đỏ thuộc kiểu kiến trúc Shaman, bên trong vườn hoa trồng đầy hoa tulip. Mùa xuân sắp đến, vạn vật đều tràn đầy sức sống, những con ong mật và những con bướm cũng bay ra hoạt động từ sớm, trong vườn hoa đều chìm trong cảnh vui vẻ sôi nổi.

Xe đưa đón học sinh dừng lại ở trên đường.

Uất Thiên Hạo xuống xe, vô cùng lễ phép vẫy tay chào tạm biệt Miss, tung tăng vui vẻ chạy về nhà. Cách nhà còn một khoảng xa liền hô to, "ma ma, con về rồi!"

"Cực cứng về rồi à!" Uất Noãn Tâm đang xem báo thì ngẩng đầu lên. Nở nụ cười với bé Thiên Hạo. "Ngoan! Con đi rửa tay trước đi."

Uất Thiên Hạo rửa tay xong trở ra, đi đến bên Uất Noãn Tâm, tò mò mở to hai mắt ra. "Thông tin tuyển dụng sao?"

"Ừ!" Cô không để dành nhiều tiền, sau khi thuê căn nhà này xong, cũng không còn lại bao nhiêu, nên nhất định phải mau chóng tìm được việc, nếu không cuộc sống sau này sẽ khó khăn rồi. Nơi thị trấn nhỏ này rất yên bình, gần như không cần đến luật sư, cho nên cô chỉ có thể tìm những công việc như gia sư tại nhà thôi.

"Ma ma cực khổ rồi, bé Thiên rót ly nước cho ma ma nha."

"Ừ! Bé Thiên ngoan!"

Uất Noãn Tâm tìm thấy được vài công việc phù hợp với điều kiện cũng mình, trong lúc đang chọc lọc lại, thì chuông cửa vang lên. Cô vội chạy ra mở cửa, ở bên ngoài có một người đàn ông Hà Lan ăn mặc đơn giản, mái tóc màu vàng mềm mại, hai đôi mắt màu lam như nước biển.

"Henry, sao anh lại đến đây?" Uất Noãn Tâm nói chuyện lưu loát bằng tiếng anh với anh.

Anh giơ một cái giỏ lên, "tôi vừa mới hái đó, đem qua cho cô và bé Thiên nếm thử."

"Cám ơn anh nha!" Người đàn ông Hà Lan này rất nhiệt tình, từ ngày đầu tiên mẹ con cô chọn đến đây thì đã rất chiều cố mẹ con cô, làm cô vô cùng cảm động.

"Không cần khách sáo! Nhưng mà mùi vị thì tôi không dám đảm bảo đâu." Anh gian xảo nháy con mắt phải, đủ làm cho các cô gái trong trấn mê mẩn.

Uất Noãn Tâm giả bộ làm vẻ nghiêm trọng nói: "Tôi sẽ thành thật đánh giá giúp anh."

Hai người nhìn nhau cười.

Tiền Henry đi, Uất Noãn Tâm mở cái hộp bảo quản ra, mùi hương của những trái ô mai tỏa ra. Cô hít một hơi, trong bụng bắt đầu tham lam đánh trống.

"Thơm quá đi!" Uất Thiên Hạo cũng chạy đến, cầm lên đã cắn một cái. "Ngon quá đi!"

Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy rất ngon, nhắm nháp mùi vị thơm mát tràn đầy trong miệng. "Do chú Henry vừa đem đến đó."

"Chú Henry quan tâm ma ma quá à, chú ấy thích ma ma sao?"

"Thằng quỷ sứ! Chú Henry và ma ma chỉ là bạn bè với nha thôi."

"Lúc đầu ma ma cũng nói chú Liên như vậy mà....."

Nhắc đến cái tên đó, trước mắt của Uất Noãn Tâm hiện lên vẻ mặt đau khổ của anh, nỗi đau khổ này giống như cả thế giới đều sụp đổ, làm cho cô đau lòng.

Uất Thiên Hạo biết mình lỡ lời, vội nói xin lỗi cô. "Xin lỗi ma ma! Bé Thiên không cố ý đâu....."

"Không sao đâu con!" Uất Noãn Tâm lắc đầu. Một tuần đã trôi qua rồi, không biết sống như thế nào, không biết còn oán hận cô không nữa. Anh giống như một cây kim đâm vào trong tim cô, vẫn còn ở nơi đó, mỗi khi nhớ đến anh, đều rất đau khổ.

Chưa đến hai phút, chuông cửa lại vang lên lần nữa.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 330: Chồng Trước Theo Đến Cửa - P1

Uất Noãn Tâm mỉm cười mở cửa, một bó hoa tulip xinh đẹp đập vào mắt. "Henry, lần nay anh lại tặng tôi đồ ăn ngon gì nữa đây?"

Bó hoa tulip từ từ dời qua.....

Lộ ra một khuôn mặt tràn đầy ánh dương, nhưng nụ cười lại cứng đờ đầy âm u.

Nụ cười của Uất Noãn Tâm trong náy mắt hóa đá, vẻ mặt thay đổi đến vô cùng khó coi. Giống như đột ngột rơi vào một cơn ác mộng cực kỳ đáng sợ, cả người run lên vì hoảng sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười đạo đức giả hỏi: "Sao thế? Không phải thằng quỷ ngoại quốc em mong chờ, rất thất vọng sao?"

Uất Noãn Tâm giống như đang né tránh con dã thú trong dòng nước lũ, vội vã đóng cửa lại. Biết rõ một cách cửa không thể nào cản được anh, chỉ uổng công phí sức thôi, nhưng vẫn muốn chặn anh lại. Cả một tuần qua, thần kinh của cô mỗi ngày đều căng thẳng, sợ anh sẽ đột ngột xuất hiện, rồi cuộc thì ngày này cũng đến.

Nam Cung Nghiêu chặn lại bằng một tay, giống như con ác quỷ từ địa ngục đột ngột hiện ra đòi mạng, cố gắng hết sức dùng những lời xấu xa chế giễu cô. "Mới có một tuần, thì đã chạy đi quyến rũ người đàn ông mới rồi sao? Uất Noãn Tâm, em cũng rất giỏi nha!"

"Vừa mới hủy bỏ hôn ước với Ngũ Liên, quay đầu lại đã quần lấy người đàn ông khác. Có phải tôi dạy dỗ em chưa đủ sâu sắc không? Em là người phụ nữ của tôi, tốt nhất em hãy nhớ rõ điều này. Bất kỳ người đàn ông nào muốn nhúng chàm em, kết quả đều rất thê thảm."

"Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh mau rút đi! Rút...."

"Ma ma, sao lại ồn ào đến vậy? Có phải chú Henry không?"

Nam Cung Nghiêu hô lớn, "không phải tên quỷ ngoại quốc, là pa pa!"

"Pa pa!" Uất Thiên Hạo mừng rỡ chạy đến, lại nhìn thấy Uất Noãn Tâm đang ra sức ngăn Nam Cung Nghiêu đi vào. "Ma ma, vì sao ma ma không cho pa pa vào."

"Pa pa nói mà ma ma con chẳng nghe lời chút nào!" Anh chỉ tốn chút sức, đã có thể dễ dàng đi vào, đụng Uất Noãn Tâm lão đảo lùi về sau vài bước. Rõ ràng anh đang bức ép mà!!!

"Pa pa, sao pa pa lại mang theo hành lý nữa? Có phải pa pa muốn đến đây ở cùng mẹ con con không?"

"Ừ! Pa pa muốn ở cùng với bé Thiên, còn có ma ma con...." Anh gây hấn quét mắt qua Uất Noãn Tâm, tỏ thái độ 'em có thể làm gì được tôi', làm cho cô tức muốn chết, giống như con gà mẹ tức giận đứng che Uất Thiên Hạo lại, gào thét với Nam Cung Nghiêu.

"Đây là nhà tôi! Ai cho phép anh ở đây, anh mau rút cho tôi, ở đây không hoan nghênh anh đâu!"

Uất Thiên Hạo có chút bất bình thay cho Nam Cung Nghiêu, "ma ma đừng hung dữ với pa pa như vậy, pa pa cố ý đến thăm chúng ta mà!"

"Anh ta mà tốt đến vậy à! Nam Cung Nghiêu, coi như tôi cầu xin anh, anh tha cho tôi đi! Đừng có làm phiền mẹ con tôi nữa, được không?"

"Hình như chỉ có một mình em không chào đón tôi thôi! Nhưng bé Thiên rất thích tôi nha!" Anh đi ngang qua người Uất Noãn Tâm, cúi người xoa đầu bé Thiên. "Bé Thiên ngoan, con vào trong trước đi, pa pa có chuyện muốn nói với ma ma."

"Pa pa sẽ đi sao?"

"Không đâu! Pa pa hứa với con."

"Vâng!" Bé Thiên lưu luyến không nỡ đi, sợ khi trở ra, thì không còn nhìn thấy Nam Cung Nghiêu, nhưng cậu không thể không nghe lời. Quay đầu hai ba lần, mới từ từ đi vào phòng.

Uất Noãn Tâm xách hành lý của Nam Cung Nghiêu muốn ném ra bên ngoài, "anh mau cắt đi cho tôi! Cút khỏi nhà chúng tôi đi!"

Một tay Nam Cung Nghiêu giữ hành lý lại, ung dung bình thản. "Nếu như em không muốn giữ tôi lại, tôi có thể đi, chỉ là em phải gánh chịu hậu quả đấy."

Cô sững người lại, hai bàn tay nắm chặt lại, oán hận quay đầu lại hỏi: "Anh muốn sao đây?"

"Không muốn gì cả, chỉ là trong tay tôi có một đoạn phim về tình dục, không biết phải xử lý như thế nào thôi. Nên một mình hưởng thụ, hay là chia sẻ cho mọi người trên khắp thế giới."

"..... Anh là như vậy, không sợ bị trời đánh hả?"

"Nếu như tôi sợ, thì đã không có Hoàn Cầu và Nam Cung Nghiêu của ngày hôm nay. Tôi trước nay làm việc không hề biết đến hậu quả, tôi có thể

tàn nhẫn đến mức nào, em hẳn phải hiểu rõ chứ, tôi khuyên em tốt nhất đừng thử chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi, nếu không..... tôi mà phát điên lên, người tiêu tòng chính là em đó!"

"Anh có phải là đàn ông không, đừng có lấy đoạn phim kia ra uy hiếp tôi nữa."

"Điều này so với chuyện tôi có phải đàn ông hay không, không liên quan gì." Anh cúi người, kề sát vào cô, nở nụ cười xấu xa. "Về vấn đề tôi có phải đàn ông hay không, khi ở trên giường không phải cơ thể của em đã kiểm tra rồi sao?"

Uất Noãn Tâm tức đến đỏ mặt, "anh không biết xấu hổ!"

"Cầm thú, đồ khốn, không biết xấu hổ, nói qua nói lại cũng chỉ những chữ này, em không thấy chán, nhưng tôi lại thấy chán đó, em vẫn nên dùng từ gì mới hơn đi!"

Biết rõ ngoài việc thỏa hiệp với anh ra, cô không còn đường lui nào, Nam Cung Nghiêu mỉm cười. "Bé Thiên, con mau ra đây đi!"

Uất Thiên Hạo lập tức giang rộng vòng tay ra, vui vẻ chạy ra, nhào vào trong lòng của Nam Cung Nghiêu. "Pa pa, pa pa, ma ma đồng ý cho pa pa ở lại rồi sao?"

"Đương nhiên rồi! Một ngày làm vợ chồng tình nghĩa trăm năm mà, ma ma con làm sao có thể đành lòng đuổi pa pa đi chứ, có phải không?"

Uất Noãn Tâm chưa từng gặp qua người nào vô liêm sỉ hơn anh, trong mắt đều khuấy động bởi sự oán hận, máu sắp sửa bắn ra ngoài.

"Bé Thiên, đi, chúng ta xách hành lý vào." Đi thẳng vào trong phòng Uất Noãn Tâm, coi đây như nhà của mình.

Cô vội vã đứng chặn ở cửa phòng, "đây là phòng của tôi."

"Vậy tôi ngủ ở đâu?"

Cô nghiêng rằng, "đương nhiên là ngủ ở phòng khách rồi."

Nam Cung Nghiêu quay đầu liếc mắt một cái, trả lời một câu. "Ghế sofa quá nhỏ, tôi ngủ không thoải mái."

"Ngủ không thoải mái thì anh mau cút đi xa một chút. Ở đây không phải khách sạn, anh muốn đến thì đến, tôi cũng không có nghĩa vụ phục vụ anh!"

Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô, quay mặt qua nói với bé Thiên. "Con xem ma ma con hung dữ quá đi. Sau này con đừng học theo tính tình của ma ma con."

Uất Noãn Tâm bị sự vô liêm sỉ của anh làm tức đến giậm chân, đây gọi là kẻ xấu chạy đi tố cáo trước, phải trái trắng đen lẫn lộn với nhau sao? Người vô liêm sỉ nhất rõ ràng là anh, cô còn lo lắng bé Thiên sau này sẽ bị di truyền tính tình bá đạo ngang ngược của anh!

Trên mặt của Nam Cung Nghiêu mang theo sự dịu dàng nở nụ cười, tay lại không hề khách sáo, đẩy Uất Noãn Tâm qua một bên, kéo hành lý của mình đi vào. Thế này còn chưa đủ, còn đột nhiên nói một câu. "Tôi đói rồi, em mau đi làm chút gì đó cho tôi ăn đi!"

Vừa chấm dứt cuộc họp đã chạy đến đây, chỉ vì muốn mau chóng bắt được cô, nên chưa có ăn gì. Đến lúc này, mới nhận ra mình đã đói muốn chết rồi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 331: Chồng Trước Theo Đến Cửa - P2

"Tôi không làm!" Uất Noãn Tâm từ chối thẳng, "muốn ăn thì tự anh đi làm đi!" Sau khi bị anh uy hiếp, tức muốn học máu, còn muốn cô làm cơm cho anh ăn sao? Đừng có nằm mơ!

"Em chắc chắn chứ? Em đừng quên, trong tay tôi còn có thứ em không muốn nhìn thấy nhất..."

"....." Uất Noãn Tâm bị ép đến đường cùng, biết rõ mức độ vô liêm sỉ của người đàn ông này, còn tốn thời gian vô ích đi cãi nhau với anh, tức giận quay người bỏ đi. Nghe thấy phía sau tiếng cười đùa của hai cha con, đầu muốn nổ tung.

Ở trước mặt bé Thiên thì giả vờ tỏ ra là một người cha hiền lành, còn sau lưng lại làm những chuyện đê tiện bẩn thỉu với cô, cô chán ghét anh quá đi!

Làm cơm với tâm trạng tức giận, trong lòng mắng chửi cái tên Nam Cung Nghiêu. Sau lưng đột nhiên nghe thấy tiếng của anh vang lên, "tôi nghe được em đang chửi tôi." Làm cô hết hồn, suýt chút nữa quăng cái nồi qua một bên, quay đầu trừng mắt nhìn anh. "Anh đi cũng phát ra tiếng, muốn hù chết người sao?"

"Có phát ra tiếng! Chỉ là trong lòng em đang bận mắng chửi tôi, không nghe thấy thôi."

"Anh ở đây làm gì, cút ra khỏi nhà bếp của tôi đi."

"Đến đây giám sát em có đầu độc tôi không."

Cô cười mỉa, "nếu như giết người không phạm pháp, tôi nhất định sẽ làm."

Anh khoanh tay lại, lười biếng dựa vào khung cửa, "Em oán hận tôi đến vậy sao? Muốn đánh muốn giết, nói chuyện còn khó nghe đến vậy, tôi không thích đâu."

"Tôi cũng không cần anh thích! Anh đi ra ngoài cho tôi!"

"Uất Noãn Tâm....."

Cô vừa quay đầu, anh đã đứng ở trước mặt cô, nhanh chóng kéo hay tay cô ra đằng sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, cười như không cười. "Đừng có trưng cái vẻ mặt đó ra với tôi, tôi không thích."

"Tôi cũng không mượn anh thích!" Cô cũng không có chút sợ hãi nào, liều lĩnh chống trả lại, muốn làm anh đau khổ. "Anh đề tiện vô liêm sỉ cường bức tôi, lấy đoạn phim kia uy hiếp tôi còn chưa đủ sao, bây giờ ngay cả cảm xúc của tôi cũng muốn trông nom sao? Xin lỗi anh, tôi còn chưa thấp hèn đến mức đó. Người mà chính mình căm hận, tôi chỉ cảm thấy chán ghét, cười không nổi!"

"Em....." Trong lòng của Nam Cung Nghiêu bị khuấy động bởi tức giận, ước chỉ có thể dùng một tay bóp chết cô.

Hai người là kẻ thù, cô oán hận anh tận xương tủy, đáng lẽ ra anh phải cảm thấy vui vẻ mới đúng, nhưng nỗi oán hận của cô chỉ càng làm anh tức giận hơn nữa. Anh đã không thể hiểu rõ được suy nghĩ của mình, rốt cuộc nên để cô oán hận anh, hay yêu anh. Nếu đã không thể hiểu rõ, anh cũng không muốn nghĩ đến nữa, chính anh muốn cô phải nếm thử cái cảm giác đau đớn tột cùng này của mình.

"Sao thế? Muốn giết người sao? Vậy anh giết chết tôi đi! Dù sao sống bên anh, mỗi phút mỗi giây, tôi cũng sống không bằng chết!"

"Giết chết em, không phải quá hời cho em rồi sao?" Nụ cười của anh giống như ác ma, "sống không bằng chết, chính là như vậy, chính tôi muốn em có cái cảm giác này đó! Hãy nhớ kỹ, chính nhà họ Uất các người đã từng đem đến đau khổ cho tôi! Tôi sẽ.... trả lại cho em, đến khi em bị giày vò đến điên lên mới thôi."

Đẩy tay cô ra, nhanh chóng rời khỏi.

Uất Noãn Tâm nhìn bóng dáng dứt khoát của anh, khóe mắt bị nước mắt làm cho đỏ ửng lên.

Anh là một con quỷ! Là cầm thú! Cả đời này, cô cũng không thể tha thứ cho anh!"

Lúc ăn cơm tối, Nam Cung Nghiêu tiếp tục giả vờ là một người cha tốt, Uất Noãn Tâm không nói tiếng nào, thờ ơ lạnh nhạt, không còn sức để chăm chọc. Chỉ cảm thấy rất buồn nôn, ngay cả cơm cũng ăn không vô. Chỉ ăn có vài miếng, thì không muốn ăn nữa.

Nam Cung Nghiêu giả vờ giả vệt gấp đồ ăn cho cô, "em ăn nhiều một chút, em ốm quá đi, nhìn mà đau lòng."

Đau lòng cái đầu anh!

Uất Noãn Tâm rất muốn cầm chén cầm ném thẳng vào mặt anh.

Nhưng có bé Thiên ở đây, cô đành nhẫn nhịn, cô không muốn con nhìn thấy cảnh khó coi như vậy giữa bọn họ.

Khó khăn lắm mới chờ Nam Cung Nghiêu ăn xong, Uất Noãn Tâm rửa chén, hai cha con ngồi ở phòng khách xem TV, thảnh thơi nghe tiếng

cười khúc khích của bé Thiên, làm cho cô chua xót. Bởi vì tất cả những điều này chẳng qua chỉ là ảo tưởng, còn sự thật thì quá dơ bẩn, nhưng cô không dám nói cho con biết, chỉ có thể nhẫn nhịn đè nén trong lòng.

Không ngừng nói với chính mình, chỉ cần bé Thiên vui vẻ đủ rồi. Còn về phần cô, đau khổ cũng chẳng sao, cũng không quan trọng!"

Dù gì mình cũng đã sống trong địa ngục rồi, tầng bảy hay tầng tám, có gì khác nhau chứ, vẫn không thể thoát khỏi sự tra tấn của anh!

Gần tám giờ, lại có người nhấn chuông, vẫn là Henry, anh mang đến những món ăn ngon ở nơi này đến cho cô.

Để tránh phiền phức, Uất Noãn Tâm không mời anh vào nhà, nhận lấy đồ ăn ngon xong vội vàng muốn đóng cửa, thì một bóng người cao lớn bao trùm cả đỉnh đầu của cô, hơi thơ nguy hiểm vây quanh người cô, làm cô khó thở ngay lúc đó.

Henry nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai giống như một bức tượng điêu khắc ở trước mắt mình, có hơi ngạc nhiên, "anh ta là....."

"Tôi là chồng của Noãn Tâm." Giọng nói của Nam Cung Nghiêu mang theo sự thù địch, kéo Uất Noãn Tâm lại ôm vào người, tuyên bố quyền sở hữu của chính mình.

Người phụ nữ đáng chết! Mới có một tuần, thì đã chạy đi trêu chọc người đàn ông khác. Muốn chết, không muốn sống nữa sao?"

Henry có chút thất vọng. Anh cứ nghĩ cô là người mẹ đơn thân, không ngờ cô có chồng rồi, hơn nữa còn là một người xuất sắc đến vậy. Mặc dù anh biết mình cũng không tệ, nhưng nếu so với anh ta, thì đúng là chênh lệch một trời một vực. Anh ta không cần nói một câu, thì khí thế đó của anh ta cũng làm cho anh biết khó mà phải lùi bước rồi.

"Không phải đâu..... ừm....." Uất Noãn Tâm định mở miệng phủ nhận, thì bị Nam Cung Nghiêu hôn lên môi rồi." Khoảng thời gian này cảm ơn anh đã chăm sóc Noãn Tâm. Sau này tôi sẽ chăm sóc mẹ con cô ấy, không cần anh phải nhọc lòng đâu." Lời nói với ngụ ý, đừng có đến quấy rầy người phụ nữ của tôi nữa!

Nói xong, kéo thẳng cô vào trong nhà, ở trước mặt của Henry, đứng sầm cửa lại.

Uất Noãn Tâm không có sức để chống lại, bị anh kéo thẳng vào trong lòng, nên đã cắn anh một cái thật mạnh. Nam Cung Nghiêu bị đau, vội vàng buông tay ra. "Uất Noãn Tâm, em dám cắn tôi!"

"Anh cho anh ở trước mặt Henry nói nhăng nói cuội chứ."

"Sao hử? Lo lắng sao? Sợ thằng đó biết em có chồng rồi, không thể lừa gạt, quyến rũ nó nữa sao?" Trong ánh mắt thì hừng hực lửa, còn những lời chế giễu từ trong miệng lại lạnh lẽo giống như băng.

"Em lắng lơ đến đến mức này, đói khát đến như vậy, bên cạnh một giây cũng không thể thiếu đàn ông sao?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 332: Đòi Hòi Một Cách Bá Đạo 18+

Truyện có vài tình tiết hơi khiêm tốn.

Mọi người suy nghĩ kỹ trước khi xem nhé.

Hơ? Lẳng lơ sao? Đói khát sao? Nghe xem anh ta đang nói gì kìa? Ở trong mắt anh, cô là người phụ nữ không biết xấu hổ đến vậy sao? Anh có tư cách gì nói câu đó chứ, cả thế giới này người không có tư cách sỉ nhục cô chính là anh, Nam Cung Nghiêu!

Sự tức giận đã xông thẳng lên não, Uất Noãn Tâm chống trả lại một cách quyết liệt.

"Đúng vậy! Anh nói đúng đó! Tôi không thể thiếu đàn ông được đó. Cho dù tôi đi đến đâu, xung quanh đều phải có rất nhiều đàn ông, tôi cảm thấy rất sung sướng khi được đàn ông vây quanh đó. Nhưng dù tôi có thiếu đàn ông như thế nào, tôi cũng không thèm anh, anh làm cho tôi cảm thấy thật ghê tởm! Cho dù đàn ông trên thế giới này đều chết sạch, tôi cũng sẽ không..... ưm....."

Một chữ Nam Cung Nghiêu cũng không muốn nghe tiếp, thì đã hôn thẳng lên môi cô. Giữ chặt hai đôi tay đang giãy dụa của cô trên đỉnh đầu, tức muốn điên lên, thiếu điều muốn xé xác cô ra.

Anh giống như một con báo sẵn bị chọc giận, gấp rút lột da xẻ thịt con mồi, nuốt vào trong bụng. Bắt lấy cô, đè chặt trên tường, cả người cô gần như dính chặt trên vách tường.

"Buông ra..... ừm..... Nam Cung Nghiêu anh mau buông tôi ra..... anh buông ra đi..... anh cái đồ khốn khiếp này, mau buông tôi ra....."

"Suyt, bé Thiên đang ở ngoài, chắc em cũng không muốn con nhìn thấy đâu nhỉ?" Nam Cung Nghiêu nở nụ cười lạnh lẽo với cô, nói xong, vươn một cánh tay ra, khóa cửa phòng lại. Càng oán hận cô, thì anh càng muốn cô, nóng vội không chịu được muốn chiếm hết mọi thứ của cô, đẩy cô vào khoảng không, khiến cô chỉ có thể thuộc về mình.

"Ừm..... anh đừng đụng vào tôi..... tôi hận anh....."

Anh cắn gặm liếm láp trên cái cổ trắng nõn của cô, nở nụ cười chế giễu với ánh mắt tràn đầy oán hận của cô. "Hận tôi sao? Vậy em cứ tiếp tục hận tôi đi..... giữa chúng ta, vốn dĩ chỉ có hận thù thôi."

Mà không có tình yêu!

"Cho nên chúng ta cùng nhau xuống đi ngục đi....." Anh nói câu này với vẻ hung ác, động tác ở bên dưới cũng rất hung tợn, kéo quần ở bên dưới người cô xuống, chôn người mình vào sâu trong cơ thể cô.

Cơ thể khô khốc bị xâm phạm một cách tàn bạo, cơ thể bị anh đè mạnh lên tường, đèn nén tới biến dạng, Uất Noãn Tâm cắn chặt môi, nhưng thỉnh thoảng vẫn phát ra tiếng kêu đau khổ, "a....."

Cả cơ thể đón nhận trong sự tuyệt vọng, mái tóc bay phấp phới giống như thác đổ, trong sự đau khổ còn mang theo một vẻ đẹp thướt tha.

"Kêu lên đi, tại sao không kêu? Nhẫn nhịn không khó chịu sao?" Biết rõ bé Thiên ở bên ngoài, cô không dám kêu, nên Nam Cung Nghiêu càng có ác ý khiêu khích cô hơn.

Hai bàn tay to lớn bao bọc nơi đầy đà của cô, năm ngón tay bóp chặt, xoa nắn thật mạnh, giống như muốn bóp nát nó ra, cô đau đến mức thở không

nổi.

Ở bên dưới không ngừng ma sát, ở trong cơ thể cũng không tự chủ chảy ra ít dịch, làm giảm bớt sự đau đớn, cũng bắt đầu dâng lên một sự thoải mái đến kỳ lạ, trên làn da trắng nõn của cô cũng bắt đầu đỏ ửng lên.

Nam Cung Nghiêu biết cô cảm cảm giác, nhưng vẫn còn can răn chịu đựng, bướng bỉnh muốn chết, anh rất ghét dáng vẻ này của cô, nên động tác của bên dưới càng mạnh mẽ hơn.

Cả người Uất Noãn Tâm run rẩy, bị ép buộc phải bắt kịp tiết tấu của anh, nhưng cảm cảm giác thoải mái da thịt này, làm cho cô khó mà chấp nhận được, trong lòng lại vì thế mà càng đau khổ hơn.

Không nên như vậy, cô không nên có cảm giác với anh mới đúng! Không lẽ giống như anh nói, mình là một người phụ nữ lẳng lơ sao? Không! Cô không phải vậy!

Ngay lúc quan trọng nhất, Nam Cung Nghiêu gia tăng tốc độ, điên cuồng ra vào, nhắc nhở của cô lên. Trong hai đôi mắt đỏ au tỏa ra sự tức giận, gần nhẹ, "kêu đi! Kêu ra đi!"

"A....."

Cô phát ra tiếng thét chói tai trong lúc lên đỉnh, Nam Cung Nghiêu cũng giải phóng mình trong cơ thể của cô.

Cơ thể ướt át của hai người dính chặt vào nhau, rất lâu cũng chưa rời khỏi.

Vài phút trôi qua, tất cả mới bình tĩnh trở lại. Một sự xấu hổ dâng lên trong lòng, hai mắt Uất Noãn Tâm đỏ hoe, dùng sức đẩy Nam Cung Nghiêu ra. "Đồ cầm thú, anh đừng đụng vào tôi!"

"Tôi cầm thù sao? Vậy em chính là gái rồi." Anh trả lời không chút nề nang gì, "Người vừa tới đình, cũng đâu chỉ một mình tôi! Em cũng nên xem thử dáng vẻ vừa nãy của em hưởng thụ biết bao nhiêu."

"Câm miệng đi!"

"Sao nào? Em không muốn nghe? Nhưng cơ thể của em đáp lại rất mãnh liệt mà. Ở dưới cơ thể của mỗi người đàn ông, em đều rên rỉ giống lúc nãy sau?" Trước mắt hiện lên cảnh cô nằm ở dưới cơ thể của Ngũ Liên giống như vậy, Nam Cung Nghiêu chỉ muốn giết người.

Cô là của riêng anh! Người phụ nữ của anh, người đàn ông khác dám nhúng chàm, anh nhất định không để kẻ đó chết có chỗ chôn.

"Anh vô liêm sỉ." Uất Noãn Tâm tức đến nỗi cả người đều lạnh run lên. Không muốn nhìn thấy gương mặt này nữa, lặng lẽ lấy lau hết những chất dịch của anh trên người cô, chúng nó giống như đang mĩa mai sự lẳng lơ của cô, dường như đang nở nụ cười chế giễu sự thấp hèn của cô.

Nhìn thấy cô tỏ thái độ mình giống như chịu một sự uất ức rất lớn, Nam Cung Nghiêu vừa tức giận, lại đau lòng. Không thể nhìn tiếp nữa, đưa tay ra cầm lấy cái khăn của cô. "Để tôi giúp em."

"Không cần! Đừng đụng vào tôi!" Uất Noãn Tâm khàn giọng kêu lên, làm Nam Cung Nghiêu giật mình, cau mày. "Em làm như vậy để làm gì? Em ghét tôi đến như thế này sao?"

"Ghét ư?" Uất Noãn Tâm rơi nước mắt mịt mờ nhìn anh, nhưng sự oán hận lại giống như một con gai sắc bén xuyên quan làn nước mắt, làm cho lòng anh nguội lạnh, cô cười mỉa.

"Chán ghét đã không còn đủ để hình dung nỗi oán hận của tôi với anh, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!" Mỗi lần bị anh chạm vào, cô đều thấy buồn nôn, rất ghê tởm.

Nỗi oán hận mãnh liệt, làm cho lòng Nam Cung Nghiêu nguội lạnh. Anh thừa nhận lúc đó chính mình cảm nhận được nỗi đau chưa bao giờ có, rất đau rất.

Nhưng anh không muốn tỏ ra ở trước mặt cô, vì thế, anh mắt càng trở nên lạnh lẽo, mĩa mai. "Vậy thì em cứ hận đi! Cảm giác của tôi với em cũng như vậy thôi."

Có lẽ từ lúc bắt đầu, vận mệnh đã an bài hai người họ chỉ có thể tra tấn lẫn nhau. Cho dù như vậy rất đau khổ, anh vẫn không muốn buông tay. Anh có cảm giác, một khi anh từ bỏ cô, cả cuộc đời của anh cũng theo đó kết thúc luôn.

Tình yêu và thù hận pha trộn với nhau, lúc nào cũng cắn xé trái tim anh, anh cũng vì vậy mà chịu đủ mọi tra tấn, nhưng anh cũng không có cách nào khác, bởi vì..... anh yêu cô! Có trốn tránh như thế nào, cũng không có cách nào thay đổi được sự thật này.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 333: Nỗi Đau Đớn Làm Tan Nát Con Tim

Đêm khuya.

Tại quán bar. Bên trong hàng ghế VIP có hai người đàn ông đẹp đang ngồi, trong đó có một người không ngừng uống rượu, dáng vẻ giống như không uống rượu thì sẽ sống không nổi. Đầu tóc bù xù, quần áo lộn xộn, vô cùng nhếch nhác. Đôi mắt mờ lung, giống như mất đi linh hồn, chỉ còn lại một cái xác khô héo mà thôi.

Người đàn ông bên cạnh thì ăn mặc gọn gàng, rút ra một điều thuốc, ánh mắt thờ ơ mà nhìn, vẻ mặt cứng rắn như thép. Cho đến khi người đàn ông kia uống hết chai Whisky thứ tư, anh ta thấy không vừa mắt nữa, mới giật ly rượu của người kia lại. "Cậu đừng uống nữa! Cậu muốn uống đến say chết sao?"

Ngũ Liên uống đến nỗi hai má đỏ ửng, say khướt, tức giận gào thét. "Mặc kệ tôi đi, trả, trả rượu lại cho tôi!" Nếu có thể uống say được thì tốt, say chết rồi, trái tim sẽ không còn đau đớn nữa.

Nhưng đáng ghét nhất đó là, càng say lại càng tỉnh táo, mà càng tỉnh táo thì lại càng nhớ đến người phụ nữ mình hận đến tận xương tủy, cũng là người mình yêu nhất. Trong đầu giống như bị trúng lời nguyền rũa, mỗi phút mỗi giây đều rất đau, đau muốn chết đi được, trái tim như vỡ nát.

Lâm Nam giữ chai rượu lại, có làm cách nào cũng không bị buông tay. "Tôi nói cậu đừng có uống nữa, có nghe không hả!"

Đây còn là một Ngũ Liên hăng hái, kêu ngạo mà anh đã từng quen biết sao? Tựa như một kẻ đáng thương, chẳng làm được gì!

"Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Cậu cần gì phải như vậy hả? Người ta đã không cần cậu rồi, giờ cậu ngồi uống rượu cho ai coi? Cậu cho rằng mình như vậy, người phụ nữ độc ác kia sẽ quay về sao?"

Lời nói mặc dù khó nghe, nhưng nếu không nói như vậy, cậu ta mãi mãi cũng không tỉnh ra. Bảy năm trước cậu ấy ở nước ngoài, có một lần đã nghe thấy cậu ta vì người phụ này uống rượu. Cho rằng cậu ấy đủ đầu khổ rồi, cái đầu cũng tỉnh ra rồi, ai ngờ sau này còn dây lấy nhau suốt bảy năm trời, chỉ vì một người phụ nữ!

Bọn họ từ nhỏ đã con của trời rồi, bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, cửa đổ đám phụ nữ rất dễ dàng, thay phụ nữ như thay áo. Người đẹp mấy cũng đã thấy qua rồi, cho dù thích người phụ nữ đó đi nữa. Bên ngoài nhiều người đẹp đến vậy, gặp dịp thì chơi thôi, cũng chẳng thiếu. Dù sao thì, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, tình dục và tình yêu phân biệt rất rõ, chẳng là vấn đề gì cả.

Nhưng sáu năm qua, mỗi lần bọn họ tụ họp lại, muốn tìm phụ nữ cho cậu ấy, đều bị cậu ấy tự chối. Đừng nói đến chuyện lên giường, ngay cả đụng cũng chẳng thèm đụng đến. Mọi người đều chọc ghẹo cậu ta, nói con sói trắng hoa cũng ăn cỏ, vô dụng, cậu ấy cũng chẳng thèm để ý đến, trong lòng chỉ chung thủy với người phụ nữ kia.

Khó khăn lắm mới nghe thấy tin bọn họ đám cưới, anh cũng mừng thay cho cậu ấy. Chuyện lớn nhỏ gì cũng buông bỏ, hết lòng chuẩn bị hôn lễ giúp cậu ấy, diễn tập làm phụ rể. Nhưng người phụ nữ đáng chết kia, dám bỏ chạy ngay hôn lễ.

Lúc đó anh nhận ra được chút gì đó, chỉ ngại không nhúng tay vào. Kết quả mấy ngày sau, cậu ấy lại trở thành thế này đây. Mỗi ngày đều uống say

như chết, hôn mê bất tỉnh, ai khuyên cũng không nghe. Anh nhìn thấy mà đau lòng.

Những lời nói của Lâm Nam như kim đâm vào tai của Ngũ Liên, anh tức giận, đau khổ, trong lòng điên cuồng gào thét. "Im miệng! Đừng nhắc đến cô ta!" Giọng điệu lạnh lẽo và tàn bạo, thiếu điều không thể ném hết cả thế giới.

"Tôi không nhắc đến cô ta, vậy cậu có thể quên sao? Cậu xem dáng vẻ bây giờ của cậu như thế nào, cô ta không còn cần cậu nữa, cô ta đá cậu rồi, cậu tỉnh lại đi!"

"Tôi bảo cậu im miệng, có nghe thấy không!" Ngũ Liên then quá thành giận, nện cho Lâm Nam một đấm lên mặt.

Anh một lúc sau mới nhận ra, cũng tức giận, nhưng hai tai nắm chặt lại không đánh trả. "Cậu vì người đàn bà kia mà đánh tôi, cậu dám ra tay với anh em sao?"

Bước chân của Ngũ Liên chao đảo, nhưng trong mắt lại bùng cháy lửa. "Cậu dám nhắc đến cô ta, thì chúng ta ngay cả anh em cũng đừng làm nữa."

"Được thôi! Vì một người đàn bà lòng lang dạ sói, ngay cả anh em cũng không cần..... vậy tôi coi như chưa từng có người anh em như cậu!" Lâm Nam đá ghế sofa, mặt mày đen thui bỏ đi.

Ngũ Liên ngã người xuống ghế sofa, tiếp tục uống rượu. Trong lúc đó có không ít phụ nữ đến trêu ghẹo anh, nhưng đều bị anh dọa bỏ chạy.

Anh không biết mình đã uống bao nhiêu, chỉ không ngừng chuốc say mình, để quên đi Uất Noãn Tâm. Nhưng anh nhận ra có uống nhiều bao nhiêu cũng tỉnh như vậy, càng cảm thấy buồn rầu hơn, nên đứng dậy lao đảo đi ra ngoài.

Lúc đi qua trung tâm sàn nhảy, đụng phải một người đàn ông, tên đó động tay với anh, mắng chửi chí chóe. Anh không nói chữ nào, đá phăng tên đó.

Sau đó, có vài tên đàn ông xông đến, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Ngũ Liên. Trong lúc hỗn loạn, Ngũ Liên bị đánh, cơ thể đau đớn, lại có thể giảm bớt một chút đau khổ trong lòng. Cho nên, anh từ bỏ đánh trả, để mặc cho bọn họ đánh mình tả tơi, khắp người đều là vết thương, bị ném ở hẻm sau của quán bar, té vào đồng rác dơ bẩn.

Tiếng sấm chớp vang rền, điên cuồng gào thét, một cơn mưa to bất thành hình đổ xuống, giống như một cây roi, quất mạnh vào trong người của Ngũ Liên. Trái tim anh rất đau, nỗi đau khổ này, long trời lở đất, không có bất kỳ cách nào có thể làm giảm bớt được.

Anh bật khóc, hai hàng nước mắt ấm nóng chảy xuống, trên mặt đã không còn phân biệt được đâu là nước mắt và đâu là nước mưa. Càng khóc lại càng đau khổ, gào thét khóc lớn. "Tại sao..... tại sao em lại đối xử với tôi như vậy..... Uất Noãn Tâm..... tôi hận em..... tôi hận em....."

Tiếng gào khóc dần trở thành tiếng nức nở, "vì sao lại đối xử với anh như vậy..... anh yêu em mà..... Noãn Tâm..... em quay về đi..... quay về đi....."

Lâm Nam sau khi ra khỏi quán bar, mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn lo lắng sợ Ngũ Liên chảy ra chuyện, nên gọi điện thoại cho Lâm Mạt, kêu em ấy đến xem cậu ta.

Cô vội vàng chạy đến quán bar, không nhìn thấy Ngũ Liên, nghe nói lúc này có người vừa mới đánh nhau, vội vàng chạy đến hẻm sau quán bar, nhìn thấy Ngũ Liên vô cùng nhếch nhác, đang cuộn tròn lại mà khóc.

Trái tim, ngay lúc đó đau đến sắp vỡ tan ra, không có cách nào tin vào mắt mình khi nhìn thấy người đó chính là tổng tài luôn kiêu ngạo hay đùa bỡn của mình.

Cô mau chóng chạy đến bên Ngũ Liên, che dù giúp anh. "Tổng tài, chúng ta mau về thôi? Tổng tài?"

Cô mượn ánh đèn để nhìn cho rõ, trên mặt anh đầy vết thương, trên trán còn chảy máu, cô sợ hãi. "Trời ạ, anh bị thương rồi! Tôi đưa anh đến bệnh viện." Tình trạng của anh bây giờ rất tồi tệ, cô không biết phải làm sao mới ổn đây, ngay cả đụng cũng không dám đụng vào anh.

"Tổng tài, một mình anh có thể đứng dậy được không? Có cần tôi gọi xe cấp cứu không?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 334: Tôi Nói Anh Đáng Chết!

Ngũ Liên hơi cúi đầu, anh mắt ngây dại chết lặng, miệng cất ra những tiếng thì thào rất nhỏ.

“Anh nói gì vậy? Tôi nghe không rõ.”

Mưa quá lớn, cô không có cách nào nghe thấy rõ.

Lâm Mạt đành phải để sát lỗ tai vào, mới lờ mờ nghe rõ Ngũ Liên đang thì thào tên Noãn Tâm.

“Em đừng bỏ rơi anh được không? Noãn Tâm..... em đừng bỏ rơi anh..... anh xin em.....” Tiếng cầu xin hèn mọn mà đáng thương, làm cho người khác nghe thấy mà đau lòng.

Lâm Mạt vừa tốt nghiệp xong thì vào làm việc tại Ngũ thị ngay, giữ vai trò thư ký của Ngũ Liêm. Cho đến bây giờ, đã bảy năm rồi. Ngũ Liên quá ưu tú, tỏa sáng đến chói mắt, anh là giấc mơ của biết bao cô gái. Ngay cả cô đây, cũng từng mơ mộng về anh.

Nhưng từ lúc bắt đầu, cô biết rõ trong lòng anh chỉ có một mình Uất Noãn Tâm, cho nên cô đã dứt khoát cắt đứt tình cảm với anh, quen bạn trai khác.

Trong bảy năm qua, tình cảm của anh dành cho Uất Noãn Tâm quá sâu đậm, vô cùng hết lòng với cô ấy, cô chứng kiến cảnh đó, cảm thấy rất ngưỡng mộ, cũng rất ghen tỵ.

Nhưng mà, Uất Noãn Tâm cũng là một người rất ưu tú, đối đãi với mọi người cũng rất hiền lành và chân thành. Bản thân cô là một người phụ nữ, cô khó lòng chán ghét cô ấy, hai người vẫn trở thành bạn tốt với nhau.

Nhưng nhìn thấy Ngũ Liên như thế nào, Lâm Mạt cũng có chút oán hận Uất Noãn Tâm. Cô ấy rõ ràng đã có một người đàn ông tốt nhất xuất sắc nhất chung tình nhất thế giới này rồi, tại sao cô ấy còn không biết trân trọng, phải làm anh đau khổ đến vậy. Trái tim của cô, làm bằng sắc thép hay sao?

Nếu như là cô, cô nhất định sẽ trân trọng anh, để anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới này.

Nhìn thấy trước mặt bỗng hiện ra một dáng người, Ngũ Liên cố gắng ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng đôi mắt lo lắng kia. Do men rượu, bóng người ở trước mắt không ngừng ẩn hiện. Đến khi anh nhìn rõ, thì ra là Uất Noãn Tâm, anh tức giận, cũng xúc động, lại lo sợ, vô số cảm xúc phức tạp đan xen lẫn nhau, nhưng anh vẫn vội vàng giữ cô lại, sợ cô sẽ đi mất.

“Noãn Tâm, là em sao Noãn Tâm? Em đến gặp anh rồi.....” Anh giống như một người đang chìm trong tuyệt vọng thì đột nhiên nhìn thấy một tia hy vọng, mặc kệ tất cả chỉ muốn giữ lấy.

Anh nắm lấy cổ tay của cô, ánh mắt kích động phát sáng lên, không ngừng gọi tên cô. “Noãn Tâm.....”

Tay của Lâm Mạt bị anh nắm rất đau, giấy dựa cổ thoát ra. “Tổng tài, tôi không phải là Noãn Tâm, tôi là Lâm Mạt..... anh nhìn cho kỹ đi.”

Nhưng anh chắc chắn là cô, vui mừng đến chảy nước mắt, dùng hết sức kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt không chịu buông ra, ước gì có thể nhập cô vào trong cơ thể mình. Đầu của anh vùi vào cổ cô, nóng vội lại vui mừng hô lên. “Cuối cùng em cũng quay về rồi..... em cuối cùng quay về rồi..... anh biết em sẽ không bỏ anh mà.....”

“Tổng tài, anh buông tôi ra, tôi không phải là Noãn Tâm đâm mà.....”

“Không, chính là em! Em còn muốn bỏ trốn sao? Anh sẽ không để em đi!” Anh khản giọng mà quát to, trong lòng nói với chính mình không thể buông cô ra, nhất định không thể! Anh không thể để cô rời khỏi anh thêm lần nữa, không có ai có thể cướp cô đi!

Giọng nói của anh cực kỳ run rẩy, mang theo đầy sự cầu xin, làm cho Lâm Mạt không nỡ đẩy anh ra. Mặc dù cô bị coi là người thay thế, nhưng chỉ cần có thể an ủi anh được chút nào, cô cũng bằng lòng rồi.

Cô buông lỏng tay ôm anh lại, chiếc ô rớt xuống đất.

“Vâng! Em sẽ không đi..... em sẽ ở bên anh..... anh đừng đau khổ nữa, được không?”

“Có thật em sẽ không rời xa anh nữa chứ?” Bởi vì anh đã chịu quá nhiều đau khổ, Ngũ Liên vẫn rất lo lắng, giống như một đứa trẻ chịu uất ức, cất tiếng nức nở nhỏ nhỏ. “Lần trước em cũng nói sẽ không bỏ rơi anh mà, cuối cùng em vẫn bỏ đi..... anh không muốn.....”

“Thật mà, em sẽ không rời xa anh nữa, em thề.”

Mưa to tầm tã, những giọt mưa lộp độp rơi xuống người hai người, cả người đều ướt nhẹp. Hai cơ thể dấn chặt vào nhau, truyền hơi ấm cho nhau.

Đêm đó ở Đài Bắc, cả bầu trời đều là mưa, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập sự đau khổ làm tan nát cả cõi lòng.

.....

Tại Hà Lan.

Uất Noãn Tâm sợ hãi gọi tên Ngũ Liên, tỉnh lại sau cơn ác mộng, hoảng hốt vẫn chưa bình tĩnh lại, thở hồng hộc. Ở trong mơ cô thấy anh bị xe đụng, nhưng cô gọi thế nào anh cũng không nghe, anh còn nở nụ cười với mình dưới ngọn đèn xanh chói mắt, đáng sợ quá đi!

Vừa nghĩ đến anh, trái tim của cô rất đau đớn, rất áy náy.

Cảm giác áy náy của cô dành cho anh, cho dù cô có chết đi, cũng không thể bù đắp được, nhưng cô cũng không còn cách nào khác. Ngoài việc ở trong lòng lặng lẽ nói nói xin lỗi anh, cô cũng chẳng làm gì được.

“Sao hả? Mơ thấy tên đó chết sao?” Một giọng nói chế giễu lạnh lẽo vang lên bên tai.

Uất Noãn Tâm giật mình. Nhìn rõ lại, Nam Cung Nghiêu đang đứng ở bên giường, sắc mặt tái mét, khó coi. Lúc này cô cau mày, hỏi một cách chống đối: “Anh đứng ở đây bao lâu rồi? Anh lấy tư cách gì vào phòng tôi hả? Cút ra ngoài đi!”

Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô, “nếu như em lo lắng cho thằng đó đến vậy, thế có cần quay về Đài Loan thăm nó không, nói không chừng nó đã bị xe đụng chết rồi, cũng vừa đúng lúc em có thể gặp mặt tình nhân lần cuối cùng, tiễn nó về nơi an nghỉ cuối cùng!”

Cô cắn hận cãi lại. “Miệng chó không mọc được ngà voi, người đáng chết phải là anh đó!”

Anh giữ chặt cổ tay của cô cô lại, tức giận trừng mắt nhìn cô. “Em nói gì hả? Nói lại lần nữa xem.”

“Tôi nói anh đáng chết!”

Cô hận anh đến vậy, chỉ mong anh sớm chết quách đi sao? Nam Cung Nghiêu nhận thấy mình vì câu nói này của cô mà cảm thấy không vui, vô

cùng bực mình. Nhưng anh không muốn tức giận với cô, điều này chứng tỏ anh càng quan tâm nhiều cô hơn, tức giận nở nụ cười.

“Nếu đã như vậy, tôi sợ rằng phải để em thấy vọng rồi! Người độc ác thường sống rất dai, em càng muốn tôi chết, tôi sẽ càng sống tốt hơn nữa, hơn nữa còn quấn lấy em cho đến cùng. Cả đời này, em đừng mong thoát khỏi tôi!”

“Anh quá đê tiện, vô liêm sỉ.”

“Thì sao nào? Em mới biết sao? Con người tôi là vậy đó! Cho nên em đừng hy vọng có thể qua lại với Ngũ Liên. Lúc em ở dưới cơ thể tôi run rẩy rên rỉ, thì đã rất dơ bẩn rồi, tên đó không thể nào thích một người phụ nữ dơ bẩn như em đâu, em nên chấm dứt cái ý nghĩ này đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 335: Trừng Phạt Bằng Xác Thịt

Nhìn thấy gương mặt tàn nhẫn giống như ác quỷ của Nam Cung Nghiêu, trái tim Uất Noãn Tâm đau đến không thể thở được, hô hấp khó khăn. Hốc mắt đau đớn, muốn bật khóc.

Nhưng cô không cho phép mình yếu đuối đến vậy, cố gắng đè nén đau khổ, trả lời từng câu từng chữ. “Người dơ bẩn nhất phải là anh! Cơ thể tôi bị anh chà đạp, nhưng trong lòng tôi chỉ có một mình Ngũ Liên. Anh đừng mong có được trái tim tôi.”

Nam Cung Nghiêu đột nhiên cười to lên, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường. “Ai nói tôi cần trái tim em, em cho rằng mình đáng giá đến vậy sao? Cứ cho mình là giỏi! Tôi chẳng qua chỉ tạm thời say mê cơ thể của em thôi, tôi thích mùi vị ngây ngất khi ra vào người em. Em ở trong mắt tôi, chẳng qua chỉ là một công cụ để tôi giải quyết sinh lý thôi, em bớt cho mình là ngon đi!”

“.....”

“Nhưng mà, tôi là một người đàn ông, em rêu rao trong lòng em có người đàn ông khác, vẫn làm cho tôi không vui. Em nói xem, tôi nên trừng phạt em như thế nào đây?” Anh làm bộ muốn đè lên người cô, Uất Noãn Tâm sợ hãi đến mức lùi ra phía sau, “anh muốn là gì, anh đừng qua đây..... cú đi!”

Anh nhẹ nhàng chụp được cái gối của cô, ném qua một bên, nở nụ cười âm u giống như con sói đói, “tôi muốn làm gì, không phải em hiểu rất rõ

sao? Dù sao, chúng ta cũng đã làm quá nhiều lần rồi, em hẳn phải quen chứ.....”

“Đừng mà! Đừng đụng vào tôi!” Uất Noãn Tâm hoảng hốt muốn chạy xuống giường, nhưng chân còn chưa chạm đất, đã bị Nam Cung Nghiêu kéo lại, giam lại bên dưới người mình. Tay chân cô đấm đá loạn xạ, nhưng chẳng làm gì được anh, một chút sức để chống lại cũng không có.

“Đừng lại! Anh mau buông tôi ra, đồ biến thái, đồ điên..... anh mau buông ra.....”

Nam Cung Nghiêu cười giễu, mỉa mai. “Tôi nói em Uất Noãn Tâm này, em muốn mà còn giả vờ chống đối, trò chơi lạc mềm buộc chặt này em chơi đủ chưa? Lần nào cũng giả vờ như mình là người giữ tiết, giống như em bị tôi cưỡng bức vậy, thế mà cuối cùng không phải em vẫn ở dưới cơ thể tôi lên đỉnh sao? Cất tiếng rên đến ngất ngây như vậy, người ở dưới cơ thể tôi run rẩy là ai hả?”

“Đồ vô liêm sỉ!” Uất Noãn Tâm cố gắng giãy dụa, nhưng Nam Cung Nghiêu giữ chặt hai tay cô, nở nụ cười tàn nhẫn, âm u giống như ma quỷ. “Cái miệng này của em thích mắng người khác quá nhỉ, đáng phạt mà!” Anh vì muốn cô phải nhớ kỹ, cho nên một bàn tay khác của anh đã bao trùm nơi đầy đà của cô, năm ngón tay bóp chặt, vuốt ve thật tàn nhẫn, chà đạp cô.

Uất Noãn Tâm đau quá, khoe miệng co giật, nhưng có chết cũng không chịu nói lời cầu xin anh.

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười ngày càng gian ác hơn, hai ngón tay kẹp ngay đỉnh màu hồng nhạt của cô, lôi kéo làm nhục, dùng sức tra tấn cô, buộc cô phải đau khổ mà cất tiếng rên.

“Dừng tay lại..... Nam Cung Nghiêu..... anh mau dừng tay lại đi.....” Cô quát to, cơ thể vặn vẹo, nhưng chẳng có tác dụng gì, tay của

anh đã đi vào trong váy ngủ của cô, dò xét bên dưới cơ thể của cô ở dưới làn váy, cố ý lấy tay xâm phạm vùng kín của cô.

“Đừng mà..... anh đừng như vậy..... anh đồ biến thái.....”

Anh cúi đầu đến bên tai cô, liếm vành tai của cô, hơi thở nóng hừng hực. “Tôi là đồ biến thái, nhưng không phải em yêu chết sự biến thái của tôi sao? Đừng có giả vờ giữ tiết gì nữa, mau hưởng thụ đi..... tôi sẽ làm cho em khắc sâu niềm vui trải nghiệm là một người phụ nữ.....”

Anh nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ quái, giống như đang đối xử với một con mồi đang trong trạng thái tuyệt vọng, càng muốn chà đạp cô một cách thô bạo, muốn hủy hoại cô.

Kéo váy ngủ của cô lên, lấy đồ của mình ra, cơ thể nóng rực tàn ác ma sát vùng kín của cô cô, làm cho cô thở dốc liên tục, cầu xin, “đừng như vậy nữa..... xin anh đó.....”

“Hiện tại cầu xin tha thứ không phải quá muộn rồi sao, em phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình.”

Nam Cung Nghiêu đã chuẩn bị xong, nhắm đúng vị trí đang định tấn công, thì bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của Uất Thiên Hạo. “Pa pa, ma ma, pa pa ma ma ở trong đó làm gì vậy! Bé Thiên phải đi học rồi.”

Nam Cung Nghiêu đứng yêu, quét qua nhìn ánh mắt hoảng sợ của Uất Noãn Tâm, cô càng giãy dụa mãnh liệt hơn. Anh cau mày do, do dự vài giây, cuối cùng vẫn rút người ra.

Uất Noãn Tâm thừa cơ chạy khỏi, không quên dùng chân đá vào nơi đó của anh một cái, anh đau đớn. “Người phụ nữ đáng chết! Xem ra sự trừng phạt lúc này của tôi em vẫn còn chưa học được cách ngoan ngoan mà.”

“Muốn tôi ngoan ngoãn à, anh tỉnh đi! Tôi cảnh cáo anh, đừng đụng vào tôi nữa, nếu không tôi không khách sáo với anh đâu.” Cô không chịu nổi mình lúc nào cũng bị vây trong hoàn cảnh tồi tệ trước mặt anh, chỉ có thể chịu đựng. Cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, cô nhất quyết cũng không cầu xin tên ma quỷ này tha thứ đâu.

“Phải không? Tôi ngược lại muốn xem thử, xem sẽ không khách sáo với tôi như thế nào đó!” Nam Cung Nghiêu lạnh nhạt liếc cô một cái, tông cửa đi ra ngoài. Tản băng ở trên mặt của tan chảy ra khi nhìn thấy Uất Thiên Hạo, lấy lại nét dịu dàng của tình cha con.

“Bé Thiên chuẩn bị mọi thứ nhanh đến vậy à, pa pa đưa con đi học nha.”

“Pa pa, pa pa và ma ma làm gì trong đó vậy? Lâu vậy sao? Pa pa ma ma đang yêu nhau à?” Uất Thiên Hạo hỏi một cách nghiêm túc, hai đôi mắt đen láy mở to nhìn Nam Cung Nghiêu một cái, rồi nhìn Uất Noãn Tâm, rất mong chờ nhận được câu trả lời.

Mặt của Uất Noãn Tâm đỏ đến tận mang tai, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một chỗ chui vào. “Bé Thiên, con đang nói bậy gì vậy.”

Cậu bé vô tội mở to hai mắt, “chú Liên nói, hai người yêu nhau, ở trong một phòng, nhất định là đang yêu nhau mà.”

“.....” Cái gì với cái gì? Uất Noãn Tâm đột nhiên có chút kích động muốn chửi rửa Ngũ Liên.

Nghe thấy cái tên đó, mặt của Nam Cung Nghiêu có chút khó coi, nhưng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại còn nở nụ cười dịu dàng với bé Thiên. “Bé Thiên nói không sai, pa pa ma ma lúc này đang yêu nhau. Cho nên, sau này pa pa khóa cửa, bé Thiên phải ngoan ngoãn ở bên ngoài, đừng quấy rầy pa pa ma ma, con biết không?”

“Anh câm miệng lại, đừng có nói bậy trước mặt bé Thiên!” Uất Noãn Tâm muốn sút cho anh một cái, đánh cho rằng anh rưng rưng tởm.

Uất Thiên Hạo dưới áp lực của ma ma, học rất nhanh, ngoan ngoãn gật đầu. “Bé Thiên nhớ rồi, sau này pa pa khóa cửa, bé Thiên nhất định không đến gõ cửa đâu.”

“Ngoan!” Đây mới đúng là con trai của Nam Cung Nghiêu anh đây! Anh thưởng cho bé Thiên một cái hôn trên má, “được rồi, chúng ta đến lớp thôi!”

“Không cần anh đưa đi!” Uất Noãn Tâm đánh cánh tay đang vươn đến Uất Thiên Hạo của anh, kéo bé Thiên về phái mình. Đã làm ra những chuyện ghê tởm này, còn dám coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cướp đoạt quyền làm mẹ của cô, nằm mơ đi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 336: Tranh Giành

Ở trước mặt Uất Thiên Hạo, Nam Cung Nghiêu tất nhiên sẽ không ngu mà để lộ ra ‘bản chất’ thô bạo của mình, càng không cãi nhau với Uất Noãn Tâm, ngược lại còn giả vờ chịu uất ức làm một người đàn quý phái có tính nhẫn nại cao.

“Bé Thiên, chúng ta đi, ma ma đưa con đến lớp.”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng nhị gì, không phải luôn là ma ma đưa con đến lớp sao? Bây giờ dựa vào cái gì để tên người ngoài này đưa con đi chứ.”

Bé Thiên xoa đầu, “bé Thiên chỉ muốn nói, nhưng mà..... ma ma vẫn còn mặc đồ ngủ.”

Lúc này Uất Noãn Tâm cảm thấy có chút xấu hổ, Nam Cung Nghiêu nhin cười, nhưng đôi lông mày nhíu lại, rõ ràng đang có ý châm chọc.

“Con đợi ma ma mười phút, ma ma sẽ ra ngay thôi.”

Cô giống như sợ bé Thiên bị người khác cướp mất, Uất Noãn Tâm chạy đi giống một cơn gió, bay một cái vèo vào nhà tắm rửa mặt, gọi to, “bé Thiên, ma ma đến đây.....” Vừa mang tất vừa nhảy qua nhảy lại, nhưng lại nhận ra người đã không còn thấy nữa.

Cô tức giận giậm chân tại chỗ.

Nam Cung Nghiêu trời đánh, anh đã lấy thủ đoạn ti tiện này ở trên giường tra tấn cô chưa đủ sao, đã vậy còn dám giở trò này với con trai, ngay cả người thân duy nhất của cô anh cũng muốn cướp. Đúng là dê tiên vô liêm sỉ mà, không thể nhẫn nhịn được nữa. Cô gấp gáp đuổi theo, trên đường chạy như điên, khó khăn lắm mới bắt được hai người họ đang đứng đợi ở con đường chờ xe của trường đến đón.

Hai đôi mắt to đen lay láy của Uất Thiên Hạo sáng rực lên, “pa pa, ma ma đuổi đến rồi.”

Nam Cung Nghiêu đã đoán được là cô sẽ không dễ dàng bỏ qua, cố ý chơi cô, nhếch môi nở nụ cười lạnh nhạt, đáng vẻ tao nhã chờ cô theo đến.

Uất Noãn Tâm muốn chửi ầm lên, nhưng cô mệt quá thở hì hục, ôm lấy ngực thở giống như con bò, một tay chỉ vào Nam Cung Nghiêu.
“Anh..... anh..... anh cái đồ.....”

“Tôi cái đồ gì hả? Cầm thú sao? Biến thái hay là vô liêm sỉ, bỉ ổi? Trước muốn mắng chửi, em cũng nên đợi cho đến khi thở đều lại đã.”

Bé Thiên vội chạy đến giúp cô vỗ lưng, “ma ma có muốn uống nước không?”

Uất Noãn Tâm một tay chống nạnh, vẫy tay, hồi lúc sau mới đứng thẳng người lại. “Nam Cung Nghiêu, anh quá đê tiện, dám, dám ném tôi qua một bên, cướp bé Thiên đi.....”

“Tôi ném em qua một bên hồi nào? Không phải em đã theo đến rồi sao?” Anh chế giễu, “nhìn hai chân em ngẩn như vậy, mà chạy cũng nhanh nhả. Sáng sớm chạy bộ một vòng, coi như là rèn luyện cơ thể, em nên cảm ơn tôi mới đúng.”

“Cảm ơn cái đầu anh! Đồ cầm thú!”

“Ở trước mặt của con trai, em nên chú ý cách dùng từ của mình đi. Chỉ biết vu oan người khác rồi dạy hư bé Thiên, em có suy nghĩ lại là mình có làm được hay không.” Thái độ hả hê nhàn nhã bỏ hai tay vào trong túi của anh làm cho Uất Noãn Tâm tức đến hộc máu.

“Không cần anh lo! Tóm lại, tôi cảnh cáo anh, đừng có chia rẽ tình mẹ con của chúng tôi nữa. Nếu anh còn biết xấu hổ, thì mau rút xa chút đi.”

Cô luôn luôn không bao giờ nể mặt anh, da mặt của Nam Cung Nghiêu cũng dày từ lâu rồi, cùi không sợ lở mà. Cho dù vẻ mặt của Uất Noãn Tâm có khó coi đến đâu, lời nói có khó nghe đến mức nào, thì anh cũng chẳng có chút cảm giác gì, giống như gió thoảng mây bay. Cô càng tức điên lên, thì anh càng nhàn nhã.

Anh cố ý chọc tức cô, cho nên còn đứng đó huyết sáo, Uất Noãn Tâm nghiêng răng, rất muốn quật ngã anh ngay trên đường.

Ở đâu ra một người không biết xấu hổ như anh, đề tiện hết chỗ nói, nhìn thấy là muốn đập một cái. À không! Mười cái chứ!

“Anh còn nấn ná chỗ này để làm gì, còn không mau rút đi!”

Nam Cung Nghiêu cau mày, mặc kệ sự xua đuổi của cô, vô cùng thỏa mãn. Thái độ tôi không đi đó, em có thể làm gì được tôi.

“Anh.....”

“Ma ma.....” Bé Thiên giật nhẹ tay của Uất Noãn Tâm, vẻ mặt đáng thương, đôi mắt ngấn lệ nhìn cô. “Ma ma đừng đuổi pa pa đi có được không? Đây là lần đầu tiên pa pa ma ma dẫn bé Thiên đi học..... các bạn học của con đều có pa pa ma ma đưa đến trường, con rất ngưỡng mộ, bọn họ đều nói con là đứa con rơi không có pa pa.....”

Lời của con làm cho Uất Noãn Tâm chua xót, khó chịu.

Cha con với nhau, Nam Cung Nghiêu tất nhiên cũng không dễ chịu gì, xoa lên cái đầu bé nhỏ của Uất Thiên Hạo. “Con trai ngốc! Bé Thiên không phải là đứa trẻ không có pa pa, sau này pa pa sẽ thường xuyên đưa con đến trường mà.”

“Có thật không pa pa?” Hai mắt của bé Thiên sáng lên, nhưng trong chốc lát lại ảm đạm. “Nhưng mà ma ma.....”

Nam Cung Nghiêu nhìn cô, ánh mắt hiem khi bình lặng như vậy. “Tôi chỉ muốn bù đắp tình thương của người cha mà bé Thiên đã mất đi trong suốt sáu năm qua, nếu như em thương con, thì trong khoảng thời gian này, em đừng cãi nhau với tôi ở trước mặt con.”

“.....” Uất Noãn Tâm phản bác lại, nhưng một chữ cũng không nói ra được. Nắm chặt tay lại, không phản đối.

Nhìn thấy ba mẹ không cãi nhau nữa, Uất Thiên Hạo vô cùng mừng rỡ, một tay kéo Uất Noãn Tâm, một tay kéo Nam Cung Nghiêu, bên nào cũng không chịu buông tay. Trong lòng cậu nghĩ, nếu pa pa ma ma cứ như vậy hoài thì tốt biết mấy, cậu hy vọng một nhà ba người bọn họ có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Xe của trường học chạy đến, một cô giáo xuống xe, ngoại hình đẹp trai của Nam Cung Nghiêu làm cho cô ấy ngạc nhiên ngậy người vài giây.

Anh nở nụ cười với cô ấy, trong chớp mắt hai má của cô ấy đỏ lên, vội vàng quay đầu qua chỗ khác. Trên thế giới này tại sao lại có một người đàn ông phương đông đẹp trai đến vậy chứ, tim đập nhanh quá đi!

Trong mắt của Uất Noãn Tâm, khẳng định anh là cầm thú, ngay cả cô giáo của con trai cũng không tha, quá ghê tởm, làm cô rất khinh bỉ.

Uất Thiên Hạo vui vẻ nhảy nhót, “miss, đây là pa pa của con đó! Đẹp trai lắm phải không cô?”

Cô giáo đỏ mặt gật đầu, trong lòng có chút thất vọng. Ấy! Thời buổi này quả thực đàn ông vừa đẹp trai vừa có sự nghiệp đều có vợ hết rồi. Alan thừa kế gen tốt từ anh ta, chẳng trách còn nhỏ mà đã đẹp đến vậy.

Các bạn nhỏ ở trên xe đều chòm ra ngoài cửa, ríu rít thảo luận người pa pa từ dưới đất chui lên của bé Thiên.

Đẹp trai quá đi! Giống như chàng kị sỹ trong truyện cổ tích vậy.

Uất Thiên Hạo kéo Nam Cung Nghiêu lại gần, hất cằm lên, vô cùng kêu ngạo, lớn tiếng tuyên bố, “các bạn nhìn thấy chưa, đây là pa pa của mình đó, mình không phải đứa con rơi không có pa pa đâu nhá.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 337: Giả Vờ Mặn Nồng

Các bạn nữ ngưỡng mộ thét lên: “Alan, ba của cậu đẹp trai quá đi...”

“Đúng đó, đúng đó, giống một chàng hoàng tử vậy.....”

Bên trong xe vang lên tiếng bàn tán, sự xuất hiện của Nam Cung Nghiêu làm cho bọn trẻ ở trong xe vô cùng phấn khích, còn cầm điện thoại ra chụp hình anh.

Trên trán của Uất Noãn Tân hiện lên ba vạch đẹp, ngay cả trẻ em cũng lừa gạt sao? Chẳng qua chỉ là kẻ mặt người dạ thú thôi, đâu đến nỗi làm cho toàn bộ đám nhóc trên xe điên cuồng đến vậy chứ? Tại sao cô nhìn không ra, anh đẹp ở chỗ nào nhỉ?

Trong lòng đầy oán hận nhìn anh, Nam Cung Nghiêu đang chìm trong ánh ban mai, nở nụ cười vẫy tay với đám nhóc, cả người đều vô cùng đẹp mắt.

Có lẽ ánh nắng mặt trời quá sáng ngời, nên cô có chút ngờ ngàng, ngơ ngác nhìn gò má bình thản của anh dưới ánh nắng, ánh sáng phản chiếu những sợi lông tơ, tản ra hình bóng mờ nhạt.

Nhiều ngày liền đã quen với sự kiêu ngạo, tàn nhẫn và lạnh nhạt vô cảm của anh. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh, trái tim cô giống như bị thứ gì đó đâm trúng, rất đau đớn, ngớ ngẩn không biết phải làm sao.

Anh quay đầu, nở nụ cười dịu dàng với cô, làm cho trái tim của cô như ngừng đập, rung động như có từng luồng điện chạy qua. Nhưng cô nhanh

chóng tỉnh táo lại, nhắc nhở mình không thể bị mê mẩn hình ảnh đó, áo mũ của anh có đàng hoàng như thế nào, thì bản chất cầm thú của anh vẫn không bao giờ thay đổi.

Cô bị lừa quá nhiều lần rồi, nếm qua biết bao nhiêu là đau khổ, từng chịu đựng hành hạ, không lẽ vẫn chưa tỉnh ra sao?

Cùng một cái bẫy giống nhau, cô nhất quyết không thể sa vào lần nữa.

Bàn tay nắm chặt lại, ngón tay đâm sâu vào trong da thịt, nỗi đau khiến cô duy trì sự tỉnh táo, không thể vì sự dụ dỗ có mục đích của Nam Cung Nghiêu mà say mê thêm lần nữa.

“Được rồi, con mau lên xe đi, đừng để các bạn phải đợi.” Uất Noãn Tâm vỗ vai của bé Thiên, cậu bé ngoan ngoãn theo cô giáo lên xe, tựa người vào cửa sổ, vẫy tay với Nam Cung Nghiêu, còn tặng cho anh một nụ hôn gió thật kêu, Uất Noãn Tâm nhìn thấy mà ghen ghét.

Thằng nhóc quý sứ, mới đây đã quên ai là người đã cực khổ nuôi mình lớn rồi sao? Biết Nam Cung Nghiêu chưa được bao lâu, mà làm như anh ta mới là người thân thiết nhất của mình vậy, có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô không hả?

Cô cảm thấy cực kỳ khủng hoảng.

Âm thầm thề rằng, nhất định phải mau chóng đuổi Nam Cung Nghiêu đi, nếu không ngay cả đứa con trai duy nhất cũng bị anh cướp mất, nếu vậy cô coi như xong, chẳng còn gì cả!

Nhưng cô không thể hiện ra bên ngoài, vẫn nở nụ cười vẫy tay tạm biệt bé Thiên.

Đột nhiên cô bị Nam Cung Nghiêu kéo vào trong lòng, đang muốn giãy ra, anh nhắc nhở cô, “em đừng nghĩ quá nhiều, tôi chỉ muốn bé Thiên vui

vẻ thôi, giả vờ mặn nồng đi. Em cũng không muốn ở trước mặt đám nhỏ tỏ ra quá cứng nhắc chứ, muốn con lúng túng sao?”

“Anh.....” Uất Noãn Tân nghiêng rằng, muốn đánh người, nhưng hành động đạp chân anh vẫn dừng lại. Chỉ hơi giãy nhẹ, muốn đẩy bàn tay đang ở trên vai của anh ra. Nhưng anh vẫn bá đạo giữ chặt lại, lặng lẽ dùng sức, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười vô cùng dịu dàng, diễn xuất chẳng thua gì diễn viên.

Cho đến khi xe của trường biến mất ở khúc cua, Uất Noãn Tân mới giãy mạnh ra, “buông ra, anh mau buông tôi ra.....” Cô đá một cái, nhưng Nam Cung Nghiêu đã nhẹ nhàng tránh được, sau đó định tát vào mặt anh một cái, cũng bị anh giữ tay lại, cô không thể nhúc nhích bèn tức giận.

Nam Cung Nghiêu chiếm ưu thế, thỏa mãn nhìn cô. “Hình như tôi đã cảnh cáo em mấy lần rồi, đừng có quơ tay quơ chân với tôi. Nếu không, hậu quả em tự chịu.” Anh đẩy cô ra, Uất Noãn Tân lão đảo lúi về sau vài bước, rất muốn đánh với anh một trận, nhưng sức cô có hạn, mình không phải là đối thủ của anh.

Đáng ghét! Không lẽ không có cách nào đuổi còn ruồi đáng ghét này đi sao?

Cứ tiếp tục như vậy, cô sống không bằng chết còn gì!

“Em quậy đủ rồi thì về nhà!” Nam Cung Nghiêu trở mặt rất nhanh, trong chốc lát lại vui vẻ trở lại. “Thức ăn ở nơi này, tôi ăn không quen, chúng ta đến siêu thị người Hoa dạo một vòng đi.”

“Đi cái đầu anh! Anh coi mình là gì chứ, tôi không phải đầu bếp của anh. Muốn đi, anh đi một mình đi, cút càng xa càng tốt.”

“Uất Noãn Tân, em đứng lại cho tôi! Tôi kêu em đứng lại, có nghe không hả?”

Kêu tôi đứng lại sao? Anh làm gì có cái tư cách đó chứ? Đồ cầm thú! Uất Noãn Tâm càng kêu càng bỏ đi xa, ngay cả khi anh vươn tay giữ cô lại, cũng bị cô đẩy ra. Trong lòng chỉ muốn mau chóng thoát khỏi anh, ngay cả đèn xanh cũng không thèm để ý đến, vượt qua luôn.

Cho đến khi cô tỉnh táo lại, một chiếc xe nhỏ đang chạy về phía cô. Cô hoảng hốt đến đầu óc trống rỗng, quên cả né tránh, cứ ngơ ngác như vậy nhìn chiếc xe đâm vào mình.

Khi sắp sửa bị tông, đột nhiên bị đẩy ra, nhào lộn vài vòng.

Chiếc xe thẳng gấp, phát ra tiếng két chóc tai.

Uất Noãn Tâm đỡ lấy cánh tay bị thương của mình, cố gắng đứng dậy, quay đầu lại, cả người ngơ ngác.

Nam Cung Nghiêu đang nằm ở bên niềng bánh xe, nửa cái quần đã thấm ướt đẫm máu.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, cô ngẩn người, trong phút chốc không biết nên làm thế nào.

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nổ, không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.....

Cho đến khi cô đột ngột bừng tỉnh lại, mặc kệ mọi thứ chạy qua đó, cũng không biết cô lấy đâu ra nhiều sức đến vậy, ôm lấy Nam Cung Nghiêu, lão đảo vừa đi về phía trước, vừa kêu. “Gọi xe cấp cứu..... mau gọi xe cấp cứu đi.....”

.....

Tại Đài Bắc.

Ngũ Liên gặp một cơn ác mộng dài, cuối cùng trong lúc đột ngột bừng tỉnh lại, mở nhanh hai mắt ra, cả người toàn mồ hôi. Ánh mặt trời rất chói mắt, rèm cửa sổ màu trắng bay phấp phới, làm anh chói mắt, anh lấy tay che mắt lại. Chờ cho đến khi thích ứng được với ánh sáng, mới chống tay ngồi dậy.

Xoa nhẹ cái đầu đau như bú bố, rồi dùng tay dấm thật mạnh vào đầu, cho đỡ đau hơn.

“Anh tỉnh rồi.....”

Bên tai vang đến một giọng nữ quen thuộc, Ngũ Liên nhìn lại, Lâm Mạt đang đi về phía anh. Sờ trán của anh, “cũng may, anh hết sốt rồi.”

Ngũ Liên quá mệt mỏi, ngay cả nói chuyện cũng không còn sức. Một tay chống đầu mình, vô cùng khó chịu, giống như bị người ta rút hết xương ra, sau đó lấp vào lại vậy, không còn là của mình nữa. “Tại sao tôi lại ở đây chứ?”

Trong đầu toàn là tiếng “ong ong” kêu lộn xộn, chuyện gì cũng không nhớ nổi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 338: Có Trách Nhiệm Với Em

Edit by Thanh Dạ

“Hôm qua anh uống say quá, Lâm Nam bảo em đưa anh về. Anh uống say muốn chết mà còn đánh nhau với người ta, anh muốn chết sao? Đáng lẽ em nên chụp vài tấm ảnh lúc anh nằm cuộn bên thùng rác, rồi bán cho ký giả, nhất định rất có giá nha.”

Ngũ Liên cố gắng hé môi cười, nhưng vừa mở miệng, thì cảm thấy má phải của mình đau vô cùng.

“Anh đừng cười! Mặt của anh sưng tấy lên rồi! Để em bôi thuốc giúp anh cho.”

“Cám ơn em.....”

“Anh đừng nói như vậy, anh khách sáo với em, em lại cảm thấy không quen.” Lâm Mạt ngồi ở bên giường, bỗng nhiên nhìn anh với vẻ nghiêm túc. “Tối qua, anh lầm tưởng em là Noãn Tâm đó.”

Ngũ Liên đang ngồi khởi động cổ tay, nghe cô nói như vậy, đột nhiên ngừng lại, cau mày, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn cô. “Anh không làm gì em chứ?”

“Anh uống say mèm, còn lầm tưởng em là Noãn Tâm, anh cảm thấy như thế nào?”

“.....”

“Chúng ta cộng tác với nhau nhiều năm như vậy, ở trong mắt anh, em không phải là hạn đàn bà sau khi quan hệ xong có thể tùy tiện dùng chút tiền rồi tổng cổ đi đâu. Anh nói xem, em phải làm sao đây?”

Ngũ Liên rất rối rắm, bao nhiêu năm qua, Lâm Mạt cũng coi là một trong số những người bạn phái nữ hiếm hoi của anh. Quan hệ giữa anh và cô trước nay đều rất thoải mái. Nhưng không ngờ đến, sẽ đột ngột xảy ra chuyện như thế này. Anh đáng chết mà, cảm thú đến mức đối xử với bạn bè của mình như vậy.

Anh bực bội giật đầu bức tóc, nhìn cô bằng ánh mắt áy náy, giọng nói có hơi khàn. “..... Anh xin lỗi em, anh không cố ý.”

Cô cười giễu, “xảy ra chuyện như vậy, anh chỉ nói một câu xin lỗi với em sao?”

“Anh có thể bù đắp cho em mà.”

“Anh cho rằng anh có thể bù đắp cho em như thế nào đây? Anh cho em tiền sao? Hay anh thăng chức cho em hử?”

“Chỉ cần em mở lời, anh sẽ đồng ý hết.”

“Nếu như em nói, em muốn anh chịu trách nhiệm với em thì sao?” Ánh mắt của cô sáng lên, dõi theo ánh mắt của anh, rất đau khổ, cũng mang theo một chút đe dọa.

Cho dù rất khó mở miệng, nhưng Ngũ Liên vẫn trả lời cô một cách dứt khoát. “Xin lỗi em, anh làm không được!”

“Tại sao chứ? Noãn Tâm cũng bỏ rơi anh ngay hôm lễ rồi, làm cho cả nhà họ Ngũ mất mặt, ông anh cũng giận đến suýt té xỉu, không lẽ anh còn chờ đợi cô ấy sao? Anh không sợ bị cười khác cười nhạo à?”

Tuy trong lời nói của cô mang theo sự châm chọc, nhưng mỗi chữ đều là sự thật, làm cho Ngũ Liên không có cách nào phủ nhận được. Sự sỉ nhục mà cô ấy mang đến cho anh, anh hiểu hơn bất kỳ anh, những đau khổ anh phải đón nhận là sự thật. Có lúc anh cũng từng hỏi chính mình, sau khi cô ấy tàn nhẫn làm nhục mình, vứt bỏ mình xong. Nếu như cô ấy quay trở về, anh có thể quên đi hết tất cả, đón nhận cô ấy lại từ đầu không?

Ngay bản thân anh cũng không biết được câu trả lời.

Nhưng anh có thể khẳng định một điều, trong trái tim anh vẫn còn một chút hy vọng, có một ngày cô có thể quay trở lại.

Còn về chuyện sau này như thế nào, anh cũng không biết phải làm thế nào.

“Anh vẫn yêu cô ấy sao?”

“Anh không biết nữa!” Ngũ Liên vô cùng buồn bực, cố ý lảng tránh trả lời câu hỏi kia. Cũng bởi vì biết được câu trả lời của câu hỏi đó, anh mới đau khổ đến thế này đây.

“Vậy em phải làm sao đây? Coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?”

“Anh không biết..... Lâm Mạt, anh vẫn luôn trân trọng tình bạn giữa hai chúng ta, anh không muốn có bất kỳ sự thay đổi gì. Nếu như em cảm thấy sau khi xảy ra chuyện này, em không có cách nào đối mặt với anh như lúc trước, anh có thể cho em nghỉ phép, để em đi đây đó du lịch, em muốn đi đâu cũng được hết.”

Lâm Mạt vẫn nhìn anh, không nói chuyện. Cổ họng của Ngũ Liên khô khan, cũng không biết phải nói gì với cô. Ngay lúc anh nghĩ rằng cô sẽ đột ngột nổi đóa mắng chửi anh, khóc rống lên tố cáo anh là kẻ cầm thú khi đã làm chuyện kia với cô, thì bỗng nhiên cô cất tiếng cười “khúc khích”.

Anh có hơi khóc hiều.

“Nhìn anh bị dọa thành ra vậy kìa, em lừa anh thôi!”

Ngũ Liên cau mày. Lâm Mạt không giống người hay đùa giỡn như vậy, không lẽ cô sợ cả hai xấu hổ, nên cố ý nói vậy sao?

Trong phút chốc anh không biết phải này gì mới ổn thỏa. “Lâm Mạt, em đừng như vậy..... anh biết anh không tốt, em đừng cố chịu đựng..... em muốn đánh muốn mắng gì cũng được..... anh vô cùng xin lỗi em!”

Lâm Mạt mỉm cười muốn chết. “Em chỉ đùa với anh thôi! Lúc trước anh hay đùa giỡn em, còn áp bức em, ép em phải tăng ca với anh. Lúc này coi như là báo thù, về sau không ai nợ ai.”

“Hai chúng ta đúng là không xảy ra chuyện gì chứ?” Nhưng tại sao anh lại cảm thấy không đáng tin đến vậy ta.

“Thật mà! Em cũng là người đã có bạn trai rồi, sao có thể cùng với anh..... anh còn không tin sao? Có cần em thề đọc không?” Lâm Mạt đưa tay lên, “em thề, chúng ta tối qua không hề.....”

“Được rồi, anh tin em!” Ngũ Liên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa mới được sống trở lại. Anh đánh lên trán cô một cái, “đồ quỷ, em dám đùa giỡn với anh như vậy, phạt em tăng ca một tháng.”

“Anh đừng có ác vậy chứ, em sẽ kiện anh đó.” Cô ở ngoài mặt cố gắng tỏ ra không sao đùa giỡn với anh, nhưng trong lòng lại đang rỉ máu. Cố nén nước mắt, rất khó chịu.

Tối hôm qua, khó khăn lắm cô mới đưa được Ngũ Liên về nhà. Anh lại xem cô như Noãn Tâm, quần quýt muốn hôn cô, còn cởi quần áo cô. Ban

đầu cô còn tỉnh táo mà chống trả lại anh, nhưng dần dần, nụ hôn nóng bỏng của anh, cô đánh mất đi sức chống lại anh, muốn giao mình cho anh.

Nhưng quần áo chỉ mới cởi được một nửa, Ngũ Liên đột nhiên say mềm, đè lên người cô, nằm rất lâu cũng không nhúc nhích.

Cô cảm thấy quá buồn cười, cũng đau xót cho chính mình. Chính mình đã có bạn trai rồi, còn bằng lòng làm kẻ thay thế cho người khác, quá sỉ nhục mà. Cô hẳn phải cảm thấy may mắn khi tối qua không xảy ra chuyện gì, nếu không cả đời này cô sẽ hối hận, mãi mãi cũng không xóa sạch những vết dơ này.

“Lúc này em hù anh như vậy, chỉ muốn anh nhìn rõ trái tim mình thôi. Cho dù anh có hận Noãn Tâm hơn nữa, thì anh vẫn yêu cô ấy rất nhiều, không phải sao? Nếu đã như vậy, tại sao anh đuổi theo bắt cô ấy về.”

“Đuổi theo sao? Có ích sao?” Ngũ Liên nở nụ cười đau khổ, “nếu anh trái tim chân thành của anh có thể làm lay động cô ấy, thì bảy năm qua đã quá đủ rồi. Anh và cô ấy có quá nhiều vấn đề, không hề đơn giản như những gì em thấy. Trái tim của cô ấy, từ trước đến giờ chưa từng thuộc về anh.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 339: Bị Liệt

Nhiều năm trôi qua, bây giờ quay đầu nhìn lại, có ngỡ như là một giấc mộng..... Chẳng qua giấc mộng này, mang đến cho người ta cảm giác mọi chuyện xảy ra như thật, mà khi tỉnh lại, thì chẳng để lại bất cứ gì, chỉ còn nỗi đau đớn và đau khổ thôi.

Lâm Mạt đau lòng thay Ngũ Liên, “nếu như anh biết rõ mình không có cách nào có được trái tim của cô ấy, tại sao anh không bỏ cuộc chứ? Để rồi một mình anh ôm lấy đau khổ và giày vò đến mức này sao?”

Câu hỏi này của cô, đã có rất nhiều người hỏi Ngũ Liên. Từ bảy năm trước, ngay giây phút anh biết được mình yêu cô ấy, anh cũng đã không ngừng hỏi chính mình. Nhưng bởi vì yêu cô ấy, anh đã đánh mất sự phóng khoáng và nhã nhặn đầy kiêu ngạo mà anh từng có, bằng lòng chịu trói buộc bởi một người phụ nữ. Nhưng anh không chỉ bằng lòng chịu như vậy, mà còn rất vui vẻ với điều đó.

Nhưng tình cảm là một thứ giày vò con người ta nhất, cũng là thứ không công bằng nhất, không phải bạn cho đi nhiều, thì có thể nhận lại được tương xứng những gì bạn đã cho. Anh mang cả trái tim cho đi, thế mà cũng không đổi được một cơ hội đi vào trong trái tim cô ấy.

Thất bại thê thảm, chẳng còn lại gì.

Anh còn có thể trả lời như thế nào đây? Chỉ có thể nở nụ cười đau khổ, “em cứ coi như anh không có lòng tự trọng là được rồi! Biết rõ cô ấy không yêu anh, nhưng anh vẫn không nỡ từ bỏ cô ấy.”

Một khi đã yêu, thì chỉ biết yêu thôi, bản thân không có cách nào thoát khỏi, người khác có thể giúp được gì chứ? Ngay cả muốn giúp đi nữa, cũng không làm được. Lâm Mạt chỉ là người ngoài cuộc, cũng không biết phải nói gì, hết cách đành phải hỏi anh: “Vậy anh tính sao đây?”

“Nếu như anh biết phải làm sao, thì cũng không cần phải uống rượu mỗi ngày rồi.”

Từ lúc bọn họ cãi nhau một trận, thì anh cố gắng không liên lạc với cô. Nhưng anh chịu không nổi, mỗi đêm anh đều đứng ở dưới chung cư cô ở. Đứng đó mà nhìn lên nhà cô, hút thuốc hết nguyên đêm, cho đến sáng hôm sau mới bỏ đi. Sau này có một ngày, anh tình cờ nghe được tin cô đã chuyển nhà rồi.

Lúc đó cả người anh gần như sụp đổ, dường như toàn bộ không khí cũng loãng ra. Mặc dù hai người cắt đứt liên lạc hai ngày liên tiếp, nhưng anh biết cô vẫn còn ở gần đây, cho nên mới có thể cố gắng chịu đựng. Thế nhưng một khi biết được cô đã bỏ đi, cả người anh cảm thấy ngay cả bầu không khí để duy trì sự sống cũng không còn, không thể hít thở được.

Ngay phút giây anh biết được cô bỏ đi, thì muốn chạy nhanh đi tìm cô, nhưng sự kiêu ngạo và lòng tự trọng của anh không cho phép anh làm như vậy. Nhưng mà cứ nghĩ đến cô không còn ở đây nữa, thì anh lại đau đớn không nguôi, ngay cả sức sống cũng không còn.

Ban ngày, chỉ có thể tìm thật nhiều việc để làm, mượn chúng làm cho mình mất đi cảm giác. Cho đến đêm xuống, thì uống thật nhiều rượu, cả đêm say mèm.

Ngoài việc đó ra, anh không biết mình có thể làm gì nữa.

Chỉ có mấy tuần ngắn ngủi, anh đã sụt hết năm cân, cả người vô cùng tiều tụy, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Anh càng ngày càng hoài nghi, sự kiên trì của chính mình có đáng hay không. Đối mặt với một người không yêu mình, anh có nên từ bỏ hay không?

.....

Xe cấp cứu nhanh chóng chạy đến, đưa Nam Cung Nghiêu vào bệnh viện gần nhất. Uất Noãn Tâm mặc kệ vết thương trên tay của mình, cứ chạy theo sau bác sĩ, nhìn Nam Cung Nghiêu được đưa vào phòng cấp cứu. Cả người cô nóng nảy giống như con kiến bò trên chảo, nôn nóng lo lắng, tay chân lạnh lẽo, đầu óc chết lặng.

Y tá giúp cô sát trùng vết thương ở ngoài phòng cấp cứu, cô không ngừng hỏi cô ấy, Nam Cung Nghiêu sẽ có chuyện gì không.

Cô y tá làm sao biết được tình hình bên trong, chỉ có thể an ủi cô, trình độ của các bác sĩ rất giỏi, sẽ không sao đâu.

Tuy cô ấy nói như vậy, cũng không thể làm Uất Noãn Tâm yên tâm, lo lắng không ngừng đi qua đi lại, không ngừng cầu nguyện cho anh có thể vượt qua nguy hiểm. Mặc dù những chuyện anh từng làm với cô, đúng là làm cho cô hận anh đến tận xương tủy, cũng từng mong anh có thể chết đi, nhưng cô không hy vọng anh xảy ra chuyện như thế này đâu, hơn nữa còn vì cứu cô!

Cô cho rằng mình chỉ có hận anh thôi, nhưng trong giây phút xảy ra tai nạn, cô mới biết rằng mình không phải không có cảm giác với anh, cô vẫn còn rất lo lắng cho anh.

Cô ở bên ngoài phòng cấp cứu đi qua đi lại hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cuộc phẫu thuật cũng kết thúc, cô vội chạy ngay đến trước mặt bác sĩ, đôi tay lạnh lẽo nắm lấy tay ông ấy, căng thẳng đến nổi líu lưỡi. “Anh ấy sao rồi?”

“Bệnh nhân đã vượt qua được cơn nguy hiểm, nhưng mà..... đôi chân của anh ấy bị thương nặng, sau này có thể không thể đứng dậy được nữa.”

Uất Noãn Tâm ngẩn người, không cách nào đón nhận được sự thật đáng sợ này, run rẩy hỏi lần nữa: “Không thể đứng, đứng dậy là sao vậy bác sĩ?”

“Anh ta bị liệt nửa người.”

Uy lực của sáu chữ này, chẳng thua kém gì một trái bom, nổ tan tành cả thế giới của Uất Noãn Tâm, chỉ còn lại câu trả lời kinh hoàng. Cô cứng nhắc lắc đầu, không thể tin được. “Không, không thể nào..... điều này sao có thể..... không thể nào.....”

Nam Cung Nghiêu? Bị liệt sao? Làm sao có thể liên quan đến nhau chứ? Anh là một người kiêu ngạo đến vậy, sao thể cho phép mình bị liệt chứ.

Trong phút chốc nước mắt ối xuống, nắm lấy tay của bác sĩ lắc thật mạnh, “bác sĩ, tôi cầu xin ông..... anh ấy không thể bị liệt..... không thể..... tôi xin ông..... ông nhất định có cách đúng không? Ông nhất định có cách mà.....”

Tiếng khóc nức nở của cô vang vọng cả hành lang, làm cho người khác cũng cảm thấy buồn thay. Nhưng ở những nơi như bệnh viện, sự sống và cái chết mỗi ngày đều diễn ra. Ngoài việc khóc lóc than thở ra, cũng không còn cách nào khác.

Cả người Uất Noãn Tâm mất hết sức khụy xuống, sắp quỵ xuống, thì bác sĩ đỡ lấy cô, “cô đừng như vậy..... nếu cố gắng trị liệu, sẽ có cơ hội bình phục trở lại thôi.”

Cô vừa khóc vừa hỏi, “thể được bao nhiêu phần trăm?”

“Chưa đến 5 phần trăm.....”

“.....Không, không đến năm phần trăm sao?” Môi của cô giống như một đóa hoa héo úa, trắng bệch, không có cách nào chấp nhận được.

Buổi sáng không phải còn rất tốt sao? Bọn họ còn cãi nhau mà, còn ghen tuông vì bé Thiên mà. Thế mà chưa đến một tiếng, thì lại đột ngột xảy ra chuyện này, cả bầu trời như sụp xuống.

“Đợi lát nữa y tá sẽ dẫn cô đi thăm anh ta, tôi còn phải khám cho các bệnh nhân khác, tôi đi trước đây.”

Uất Noãn Tâm ngồi tại đó khóc rất lâu, khóc đến sắp hết nước mắt. Mới cố gắng lấy lại tinh thần, đi đến phòng bệnh. Nam Cung Nghiêu vẫn chưa tỉnh, không còn sức sống nằm trên giường, vẻ mặt rất khó coi. Một người vốn hăng hái phấn chấn, thế mà bây giờ cả người đều tràn ngập sự chán nản, cô đau lòng không nén nổi nước mắt.

Cô không biết phải báo cho anh cái tin giống như một cơn ác mộng này như thế nào, trong lòng vô cùng hối hận.

Nếu như cô không cãi nhau với anh, chịu nhường anh một bước, mà nghe lời khuyên của anh, không chạy thẳng ra đường, thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra. Do cô quá bướng bỉnh vô lý mà hại anh ra như vậy, người nên nằm trên giường phải là cô, mà không phải anh.

Cô gây nên tình trạng như vậy giờ, cho dù cô có bù đắp cả cuộc đời, thì cũng không trả hết được.

.....

Cả một ngày, Uất Thiên Hạo bị các bạn nhỏ trong nhà trẻ vây quanh như một anh hùng nhỏ, không ngừng hỏi về chuyện của Nam Cung Nghiêu. Cậu kiêu ngạo hết cảm lên, cực kỳ ra oai.

“Alan, ba cậu đẹp trai quá đi, ba cậu là kỵ sĩ đúng không?”

“Kỵ sĩ làm sao đẹp như vậy chứ, nhất định là hoàng tử rồi.”

“Ua ~ Hoàng tử rất đẹp trai nha, nếu như tôi có một người ba đẹp trai giống như vậy thì tốt biết mấy.”

“Các bạn đều đoán sai rồi, pa pa của mình không phải kỵ sĩ, cũng không phải hoàng tử, mà là một tổng tài lớn.”

“Qua..... tổng tài nha! Nghe có vẻ rất lợi hại nha, thế đó là gì?”

“Ngu ngốc! Tổng tài là người có rất nhiều rất nhiều tiền đó, công ty của pa pa mình lớn như vậy này. Có tới mấy ngàn nhân viên đó!”

“Qua..... mấy ngàn người à! Vậy không phải còn lợi hại hơn cả kỵ sĩ nữa sao?”

“Tất nhiên rồi!” Uất Thiên Hạo vô cùng tự hào. Pa ap cậu là người lợi hại nhất thế giới, sau này cậu cũng muốn trở thành người đàn ông bản lãnh như pa pa vậy.

“Alan, ma mi của con đến kìa.”

Ma ma đón cậu tan học, vậy nhất định pa pa cũng đến. Uất Noãn Tâm đeo cặp lên, đi ra ngoài dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Nhưng cậu thất vọng, pa pa không có đến. Nhìn xung quanh một cách kỳ lạ, “ma ma, pa pa đâu rồi? Không phải pa pa đã hứa sẽ đến đón bé Thiên sao?”

Vẻ mặt thất vọng của Uất Thiên Hạo càng làm cho Uất Noãn Tâm buồn bã, hai mắt đỏ hoe đỏ dành, không biết phải trả lời con như thế nào. Ngồi xổm xuống, xoa đầu bé Thiên, nói không nên lời.

“Ma ma, ma ma sao vậy? Sao ma ma lại khóc? Có phải pa pa bắt nạt ma ma không? Cho nên ma ma mới không cho pa pa đến đón con?”

Cô lắc đầu, bé Thiên Hạo càng lo lắng hơn, sốt ruột. “Ma ma, ma ma mau nói đi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Pa pa đâu rồi?”

Uất Noãn Tâm hé miệng, mới biết cổ họng của mình đau vô cùng, một lúc sau, mới nghẹn ngào nói một câu, ” pa pa..... ở bệnh viện.”

.....

Uất Thiên Hạo khóc suốt quãng đường đến bệnh viện với Uất Noãn Tâm, vừa nhìn thấy Nam Cung Nghiêu, thì nhào đến ôm chân của anh ngay. “Pa pa, pa pa mau tỉnh lại đi..... pa pa..... pa pa không thể đi được nữa sao? Con không tin đâu! Con không tin đâu! Ma ma lừa con, pa pa không bị liệt, không đâu!”

Tình cảnh như vậy, làm cho Uất Noãn Tâm vô cùng đau đớn. Cô không muốn khóc ở trước mặt bé Thiên, bùm miệng chạy ra ngoài.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 340: Thích Ngược Đãi

Uất Thiên Hạo không ngừng lay chân của Nam Cung Nghiêu, hy vọng anh có thể tỉnh lại, nói với anh tất cả mọi thứ đều là giả. "Pa pa..... pa pa mau tỉnh lại đi..... pa pa....." Trong lúc cậu đang khóc âm lên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Nam Cung Nghiêu, còn cho rằng mình đã nghe lầm, lại khóc tiếp.

"Bé Thiên, bé Thiên đừng khóc, pa pa không sao hết."

Cho đến khi một bàn tay xoa lên tóc cậu, cậu mới ngẩng đầu lên với đôi mắt ướt đầm, Nam Cung Nghiêu mỉm cười với cậu. "Cục cưng, con đừng khóc nữa."

Uất Thiên Hạo vô cùng mừng rỡ, ôm lấy anh. "Pa pa, pa pa tỉnh rồi, pa pa làm bé Thiên sợ hết hồn."

"Pa pa xin lỗi con, để bé Thiên lo lắng rồi, Pa pa không sao thật đó."

"Nhưng ma ma nói, chân của pa pa bị gãy rồi, sau này không thể đi được nữa." Miệng của cậu méo xẹo, những giọt nước mắt lại sắp chảy xuống.

"Đó là pa pa gạt ma ma con đó." Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu có chút thỏa mãn

"Thật hả pa pa?" Bé Thiên lắc đầu. "Bé Thiên không tin, pa pa nhất định nói như vậy chỉ vì không muốn bé Thiên buồn thôi."

"Pa pa không lừa bé Thiên, pa pa chỉ bị gãy xương thôi, không có vấn đề gì. Nếu con không tin, pa pa nhúc nhích cho con xem." Nam Cung Nghiêu định nhúc nhích một cái chân, không cẩn thận đụng trúng vết thương, đau điếng người.

Uất Thiên Hạo vội ngăn anh lại, "pa pa đừng nhúc nhích, bé Thiên tin pa pa. Nhưng tại sao pa pa phải gạt ma ma chứ?"

Trong mắt của Nam Cung Nghiêu lướt qua một sự quái lạ. Lúc xảy ra tai nạn, không ai lường trước được, bất ngờ không kịp trở tay. Anh cũng khiếp sợ, trong đầu không kịp nghĩ ngợi gì cả. Điều duy nhất ở trong đầu đó là, cô nhất định không thể xảy ra chuyện, nên không quan tâm đến sống chết của mình, nhào đến cứu cô.

Cũng may hành động của anh linh hoạt, mới tránh được khỏi vết thương đe dọa đến tính mạng, lách qua một bên, nhưng vẫn bị đụng ở chân, mà ngất đi.

Thực ra lúc ở trên xe cấp cứu, anh đã tỉnh rồi. Nhưng nghe thấy Uất Noãn Tâm vẫn đang khóc, lo lắng cho anh, nên anh lại nghĩ ra một ý nghĩ quái ác, ép tất cả các bác sĩ giúp anh lừa cô.

Mấy ngày nay cô không thềm nể mặt, đáng phải chịu phạt một chút. Còn một điều, anh không muốn thừa nhận, đó là anh thích nhìn thấy cô lo lắng cho mình, điều đó càng chứng minh cô quan tâm anh. Không phải cô nói, bọn họ không còn dính líu gì với nhau, ước gì anh mau chết đi mà.

"Bé Thiên có hy vọng pa pa ma ma ở bên nhau không?"

Uất Thiên Hạo gật đầu thật mạnh, "đương nhiên con hy vọng rồi."

"Vậy bé Thiên phải giúp pa pa giữ bí mật, không nói cho ma ma nha."

"Nhưng mà..... ma ma nói, lừa gạt người khác là không tốt..... bé Thiên không muốn lừa ma ma."

"Nhưng đây là hoàn cảnh đặc biệt, bé Thiên ngoan, con phải tin pa pa."

Uất Thiên Hạo do dự rất lâu, cuối cùng cũng không thắng được khát vọng pa pa và ma ma quay lại với nhau, nên đồng ý với anh. "Nhưng mà, pa pa phải hứa với bé Thiên, không được gạt ma ma quá lâu đó!"

"Được! Ngoéo tay nào."

Khi tay của hai cha con vừa đụng nhau, thì cửa mở ra, tốc độ của Nam Cung Nghiêu rất nhanh, nằm trở lại giường ngay, tiếp tục giả vờ bất tỉnh, bé Thiên cũng vội lau đi mấy giọt nước mắt, "pa pa, pa pa mau tỉnh lại đi, pa pa....."

Đúng là cha con, diễn xuất rất ăn ý, Uất Noãn Tâm chẳng có chút nghi ngờ gì, hai mắt đỏ lên giống như mắt thỏ, trong lòng vô cùng đau buồn.

Uất Thiên Hạo khóc mệt xong, rồi ngủ thiếp đi. Uất Noãn Tâm để con nằm ngay ngắn ở một bên giường bệnh, trông coi Nam Cung Nghiêu suốt thời gian đó, cho đến hơn mười giờ tối, anh mới tỉnh lại.

"Anh tỉnh rồi!" Uất Noãn Tâm nắm lấy tay anh, cực kỳ vui vẻ, lại sợ phải nói cho anh biết sự thật đáng sợ kia.

"Ừ! Đây là đâu?" Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu vẫn đục, rất hấp dẫn.

"Bệnh viện. Anh vì cứu em, mới bị xe đụng."

"Ồ..... thế bác sĩ nói gì?"

"Ông, ông ấy nói anh không có gì đáng ngại, chỉ bị..... chỉ bị gãy xương." Mũi của Uất Noãn Tâm chua xót, cuối cùng cũng nói không được, vội né tránh ánh mắt của anh.

Bị liệt mà cô dám nói là gãy xương, đúng thật là cô vẫn còn nghĩ đến cảm nhận của anh! Nhưng mà, Nam Cung Nghiêu đương nhiên cũng có cách của anh, cau mày lại, nhìn chăm chăm vào mắt cô, "em đang gạt tôi sao?"

"Không, không có mà."

"Uất Noãn Tâm, tôi không cho phép em nói dối. Em nói cho tôi biết, mọi chuyện rốt cuộc như thế nào rồi?"

Trong khoảnh khắc đó nước mắt của cô trào ra, che mặt lại lắc đầu. "Xin lỗi anh..... xin lỗi..... xin lỗi anh....."

Nhìn thấy cô khóc đến đau khổ như vậy, Nam Cung Nghiêu có chút không đành. Nhưng kịch hay mới diễn được có một nữa, không thể bỏ con giữa chợ được, đành phải nén lòng tiếp tục diễn tiếp, vẻ mặt tức giận. "Đừng khóc nữa! Tôi muốn nghe sự thật."

Uất Noãn Tâm khóc không thành tiếng.

Cầm của cô bị anh nâng mạnh lên, nhìn thẳng vào anh, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở từ kẽ răng đi ra. "Bác sĩ, bác sĩ nói anh bị liệt rồi..... không thể đi lại được nữa....."

Cô đợi anh tức giận, gào thét, điên cuồng trút giận, nhưng sắc mặt anh chỉ tái đi, không thể tin được hỏi cô: "Điều em nói, là thật chứ?"

Nam Cung Nghiêu không muốn diễn quá lố, mặc công cô nghi ngờ, trên người bị thương nên cũng không muốn làm to chuyện. Cho nên, đành phải giữ nguyên dáng vẻ trên cổ nổi đầy gân lên, cắn chặt môi không nói chuyện.

Nhưng khi Uất Noãn Tâm nhìn thấy, lại càng làm cô đau buồn hơn, khóc to hơn nữa. "Em biết anh rất tức giận, anh đừng nén giận có được không?"

Em bằng lòng để anh trút giận mà, cho dù anh đánh em cũng được, anh cứ đánh đi! Anh đừng như vậy, em rất đau lòng."

"Trút giận sao? Trút giận có ích gì? Trút giận xong có thể thay đổi sự thật tôi bị tàn tật sao?" Diễn xuất của Nam Cung Nghiêu có sự đột phá, sắc mặt tái mét, nghiêng răng lại, giống y như thật, không hề giống như đang diễn.

"Em cần gì phải khóc chứ? Không phải em hận tôi, vẫn nguyên rửa tôi chết sao? Bây giờ tôi thê thảm như vậy, em cần gì phải giả vờ đau khổ vì tôi, tôi thấy mà ghê tởm."

"Em không có..... em không có thật mà....." Uất Noãn Tâm lắc đầu liên tục, "em không muốn như vậy đâu! Là em có lỗi với anh....."

"Em cho rằng một câu xin lỗi, có thể đổi lại đôi chân cho tôi sao?"

"Em không có ý nghĩ đó, chỉ là em, em không biết phải làm gì. Em biết anh oán hận em, bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho Nam Cung Vũ Nhi, bảo cô ấy đến đây, anh không cần phải nhìn thấy em nữa....."

Nam Cung Nghiêu giữ chặt tay cô lại, trong mắt lửa cháy hừng hực, vẻ mặt khó coi, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. "Uất Noãn Tâm, em cũng thông minh quá nhỉ. Tôi oán hận em, cho nên không muốn để tôi nhìn thấy em sao? Hơ, cũng giỏi viện cớ nhỉ."

"Em không có viện cớ....."

"Vậy đó là sao hử? Lúc trước em tìm đủ mọi cách muốn thoát khỏi tôi, bây giờ tôi là kẻ tàn tật rồi, thì em lại càng muốn thoát khỏi tôi nhanh hơn chứ gì!"

"Em không có..... em không có thật mà..... em chỉ rất áy náy, không có mặt mũi nhìn anh." Uất Noãn Tâm khóc to hơn, cô biết một cái chân có ý nghĩ như thế nào, đặc biệt là người đàn ông có lòng kiêu ngạo

cao như Nam Cung Nghiêu. Bắt anh phải ngồi trên xe lăn cả đời, còn tàn nhẫn hơn giết chết anh.

"Nếu như em cảm thấy áy náy, thì hãy bù đắp cho tôi thật nhiều đi! Nhớ rõ cho tôi, ba em nợ gia đình tôi hai mạng người, em nợ tôi một cái chân. Cả đời này, em đừng mong có thể trả hết."

Giọng nói sắc bén của anh như một liều thuốc độc chạy vào trong đầu của Uất Noãn Tâm, cô suy sụp thất vọng mà ngã xuống ghế, giống như bị ngã xuống vực sâu đen tối lạnh lẽo.

Cô không biết tại sao ông trời lại tàn nhẫn với cô như vậy, cô vẫn luôn muốn thoát khỏi số phận khủng khiếp này lại không thể thoát được, ngược lại còn quấn lấy nhau càng sâu hơn càng đau khổ hơn.

Nếu như nói đây là tội nghiệt của kiếp trước mà cô không cần phải gánh trên lưng, cho nên anh không có quyền giày vò cô. Nhưng bây giờ, lại là cô thiếu nợ anh, cho nên cô phải chịu trách nhiệm. Cho dù anh đối xử cô như thế nào, cô cũng không nên có bất kỳ câu oán than nào.

Ánh mắt tuyệt vọng của cô làm cho Nam Cung Nghiêu xao động, cảm thấy mình quá tàn nhẫn. Nhưng anh nói với mình, đây là sự trừng phạt cô đáng phải chịu. Cô tàn nhẫn chà đạp trái tim anh, làm cho anh đau đớn không nguôi. Cho dù anh có đối xử với cô như thế nào, cũng không có gì đáng trách cả.

Giày vò, bây giờ mới bắt đầu.

Từ ngày đó về sau, Uất Noãn Tâm chỉ có thể không rời nửa bước ngồi ở bên giường chăm sóc Nam Cung Nghiêu, phục vụ anh ăn cơm, giúp anh đi vệ sinh. Tâm trạng của anh lúc nắng lúc mưa, lúc thì giống như chẳng hề xảy ra chuyện gì, lúc thì lại vô cớ nổi giận với cô, dùng đủ loại ngôn từ để công kích châm chọc cô.

Nhưng cô vẫn nhẫn nhịn, nén sự uất ức và nước mắt vào trong lòng. Lúc đêm khuya yên tĩnh, mới trốn ở góc cầu thang một mình lặng lẽ ngồi khóc.

Có lúc ngay cả bác sĩ cũng đau lòng thay cho cô, muốn nói cho cô biết sự thật. Nhưng lại e ngại thế lực của Nam Cung Nghiêu, chỉ thể ăn nói dè dặt.

Bọn họ thật không hiểu nổi, rõ ràng hai người yêu nhau đến như vậy, tại sao phải hành hạ lẫn nhau như vậy, yêu đến rồi ren như vậy, đau khổ như vậy, hai người cũng bị thương đầy người. Không lẽ một tình yêu long trời lở đất, ngược đãi nhau đến tan nát con tim mới là tình yêu chân thành sao?

Yêu như vậy, quá nặng nề quá đau khổ, làm cho tình cảm giữa hai bên mất hết chẳng còn gì, cuối cùng khó có thể quay về với nhau.

Cho đến khi nào, bọn họ mới gỡ hết khúc mắc, thẳng thắn với nhau đây. Hiểu được một tình cảm bình dị, mới chính là nơi chốn của tình yêu, mới chính là hạnh phúc đích thật.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 341: Người Phụ Nữ Phản Bội Anh

Tại Đài Loan.

Nam Cung Vũ Nhi mất liên lạc với Nam Cung Nghiêu suốt ba ngày liền, cô ta điên lên rồi, cả người phát điên, giống như người bệnh thần kinh. Cô ta nghe được Uất Noãn Tâm ra nước ngoài, ngay cả hành lý cũng chưa thu dọn, thì đã vội vàng chạy đến sân bay, nhưng cô ta được thông báo, là cô ta bị cấm xuất ngoại.

Nghĩ thôi cũng biết, là Nam Cung Nghiêu không muốn cô quấy rầy anh và con nhỏ đẻ tiện Uất Noãn Tâm kia mà, đồ hồ ly tinh!

Cô chạy ra sân bay quây một trận tanh bành, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể ôm nguyên cục tức đi về, tức sôi máu. Bé Duyệt Đào ôm con búp bê barbie chạy đến, vẻ mặt đáng thương giật góc áo của cô ta. "Mammy, daddy đâu rồi?"

Cô ta tức giận trả lời, "không biết!"

"Mammy dẫn Đào Đào đi tìm daddy có được không? Đào Đào rất nhớ daddy....."

Cô ta mất kiên nhẫn đẩy con bé, "ngoan, mau đi ngủ đi!"

"Daddy không ở đây, Đào Đào ngủ không được, mammy..... mammy dẫn Đào Đào đi tìm daddy đi..... Đào Đào muốn daddy....."

Trong phúc chốc Nam Cung Vũ Nhi nổi giận, tát vào mặt Đào Đào một cái, gào to hét rống lên một cách dữ tợn. "Tìm daddy gì chứ, anh ta không cần con rồi, còn tìm anh ta làm gì!"

Bé Duyệt Đào trước giờ chưa từng bị ai đánh, cô bé sợ đến nổi bật khóc, gào khóc to.

"Khóc gì mà khóc, không được không, mẹ nói con đừng khóc nữa, nghe chưa hả?" Nam Cung Vũ Nhi càng nghe thấy càng tức giận, kéo Duyệt Đào lại liên tục đánh con bé. "Không được khóc, không được khó! Con là cái đồ vô dụng! Mẹ kêu con đừng khóc nữa!"

Hà quản gia nghe tiếng chạy đến, vội vàng cứu bé Duyệt Đào ra khỏi bàn tay ma quỷ của Nam Cung Vũ Nhi. Nhìn thấy tay của cô bé đỏ hoe, đau lòng muốn chết. "Cô ba à, cô đang làm gì vậy? Cho dù có tức giận, cũng không thể trút giận lên trẻ con! Duyệt Đào con nhỏ như vậy, con bé không hiểu chuyện mà!"

Nam Cung Vũ Nhi cười mỉa, "Nó đúng là không hiểu chuyện! Nếu như cái đứa ngu ngốc này có chút mưu mô như thằng Uất Thiên Hạo, thì ba nó cũng không bị người khác cướp đi!"

Ngay từ đầu, cô cho rằng cho dù Nam Cung Nghiêu có thích con nhỏ hồ ly Uất Noãn Tâm kia đi nữa, cũng sẽ vì Đào Đào mà ở lại. Cuối cùng thì mới có một tuần đã chịu không nổi, đã bỏ vợ đi theo gái, vứt bỏ cả gia đình, chạy đi tìm cô ta, làm cô tức chết đi được.

Hà quản gia che chở cho Đào Đào, "cô ba à, tôi hiểu rõ tâm trạng của cô, nhưng Đào Đào vô tội mà, cô không thể ở trước mặt con bé nói những lời này được, sau này khi trưởng thành sẽ để lại nỗi ám ảnh cho Đào Đào."

"Không cần bà phải dài dòng! Con của tôi, tự tôi biết cách dạy nó, bà chỉ là một quản gia thôi, bà có tư cách gì nói tôi!"

Không thể nói lý lẽ được mà, cho nên Hà quân gia không nói với cô ta nữa, ôm Đào Đào đi bồi thuốc.

Nam Cung Vũ Nhi càng nghĩ càng tức, ước gì có thể lập tức mọc ra đôi cánh bay đến trước mặt Uất Noãn Tâm, đâm một nhát cho cô ta chết đi. Nhưng giờ phải đành chịu ngay cả cửa khẩu của không ra được, chỉ có thể đậm chân tại chỗ tức chết. Càng nghĩ càng bức bối, trong tình huống khẩn cấp, lại nghĩ đến một người có thể giúp được cô ta - Ngũ Liên.

Mười giờ tối, Ngũ Liên vừa kết thúc một ngày làm việc, cả người mệt mỏi, chân tay rã rời. Theo như thường lệ, anh tính đến quán rượu uống say. Nói thật thì anh đã rất chán ghét cuộc sống như thế này, mỗi lần uống say, dạ dày đau đớn giống như bị dao cắt vậy. Nếu mà uống nữa, dạ dày sớm muộn gì cũng bị thủng, phải nhập viện cho xem.

Nhưng ngoài việc uống rượu, anh còn có thể làm gì đây? Trong đầu tràn ngập hình ảnh của Uất Noãn Tâm, quá đau khổ. Anh chấp nhận để cơ thể chịu đau đớn, để đổi lại cho dù chỉ là một giờ mất đi cảm giác, ít nhất thì không cần phải nghĩ đến cô.

Trong lúc anh đang lái xe không mục đích tìm một cái quán bar, thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, đối phương cất tiếng khàn khàn, "Ngũ thiếu, anh còn nhớ tôi chứ?"

"Nam Cung Vũ Nhi."

"Ngũ thiếu còn nhớ thì quá hay rồi....."

"Giọng nói của cô làm cho người khác mắc ói, làm sao không nhớ rõ?"

"Cũng đúng thôi, dù sao thì anh cũng đã từng hợp tác với người anh cho là mắc ói mà."

"Muốn gì mau nói đi, có gì thì xả lẹ đi, ông đây còn có việc."

"Uất Noãn Tâm vứt bỏ anh ngay tại hôn lễ, chắc hẳn là cho anh rất mất mặt nhỉ? Có cần tôi báo cho anh một tin làm anh càng đau khổ hơn không? Bây giờ Uất Noãn Tâm đang ở Hà Lan, bên cạnh Nam Cung Nghiêu đó."

Cả chiếc xe xoay một vòng lớn, suýt nữa đụng vào cây, trong mắt của Ngũ Liên toát ra một sự sắc bén. Thật ra anh đã nghe thấy tin này từ sớm rồi, nhưng chính tai nghe Nam Cung Vũ Nhi nói như vậy, vẫn chịu một đả kích lớn, đau đớn không chịu được.

Lồng ngực lên xuống dữ dội, nỗi đau khổ đang gào thét trong lòng, nhưng anh vẫn hít thật sâu, đè nén sự tức giận đó xuống, bình tĩnh hỏi lại: "Cho nên thế nào?"

"Anh bằng lòng để anh ấy cướp người phụ nữ của mình sao? Nếu tôi là anh, tôi sẽ đuổi theo bắt cô ta về."

"Nếu như tôi nói tôi bằng lòng thì sao?"

"....."

"Cô ta chạy trốn ngay hôn lễ, cô cho rằng, tôi sẽ còn yêu cô ta sao? Người phụ nữ như vậy, Ngũ Liên tôi đây không thèm."

"Anh càng nói như vậy, càng chứng tỏ anh quan tâm cô ta. Đạo lý bởi vì yêu mới sinh ra hận thù, anh phải hiểu rõ chứ."

"Cho nên, cô định tìm tôi hợp tác với nhau chia rẽ họ sao? Bảy năm trước lúc cô lôi kéo tôi hợp tác, cô phải biết tôi trước giờ luôn qua cầu rút ván. Cô chẳng có được lợi ích gì từ trên người tôi đâu."

"Tôi cũng không phải ngu đến vậy, chẳng trông mong gì từ anh. Tôi chỉ có một mục đích, đó là nhất định không để họ ở bên nhau. Cho dù tôi không có được gì, tôi cũng không quan tâm!"

"Vậy cô cảm thấy, xác suất tôi hợp tác với cô là bao nhiêu?"

"Tôi dám cá, anh sẽ hợp tác với tôi. Chuyện tôi muốn làm rất đơn giản, anh giúp tôi xuất ngoại. Những chuyện còn lại, tôi sẽ xử lý."

"Chuyện này đối với tôi mà nói, đúng là rất dễ dàng..... Nhưng cô đã cược sai rồi, tôi sẽ không hợp tác với cô. Bây giờ với tôi mà nói, Uất Noãn Tâm chỉ là một kẻ phản bội thôi, tôi sẽ không ngu ngốc vì một người phũ phàng phản bội mà làm to chuyện lần nữa. Cô nghe rõ cho tôi, đừng làm phiền tôi nữa!"

Ngũ Liên cúp điện thoại thật mạnh, nện một đấm lên vô lăng. Quả nhiên cô vẫn ở bên Nam Cung Nghiêu..... Cho dù cô có bao nhiêu nỗi khổ trong lòng, cũng không thể thay đổi được sự thật này. Cô ấy không đáng để anh phải tiếp tục u mê không tỉnh, anh phải từ bỏ thôi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 342: Đè Cô Rất Dễ Chịu

Nam Cung Nghiêu ở bệnh viện một tuần, Uất Noãn Tâm mời y tá tới chăm sóc anh, cô không thể chịu đựng anh khó dễ vậy nữa.

Ở nhà hầm canh xong, lúc mang đến bệnh viện, Nam Cung Nghiêu đang xem báo. Cô không nhìn thấy y tá, cho rằng họ đang ở trong nhà vệ sinh, nên lặng lẽ sắp xếp lại mọi thứ. Nhưng mười phút trôi qua, vẫn không thấy người đâu. Đành phải đổ canh ra, mang qua cho Nam Cung Nghiêu. "Em vừa mới hầm chân giò với đậu phộng đó, anh mau uống nhân lúc còn nóng đi!"

Anh đang xem báo thì ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói một câu. "Em dứt tôi uống."

"Y tá đâu rồi?"

"Tôi đuổi hết rồi."

"Nhưng vết thương của anh vẫn chưa lành....."

"Không phải còn có em sao?" Anh cười mỉa, "sao nào? Em sợ phải chăm sóc người tàn tật như tôi sao?"

"Em không có ý đó! Em, em không có nghiệp vụ điều dưỡng."

"Viện có đã trở thành thói quan của em rồi sao? Em tỏ thái độ như đang suy nghĩ cho tôi, nhưng thực ra không phải em đang sợ phiền phức à."

"....." Cô biết rõ mình ở trong mắt anh, là một người phụ nữ chẳng ra gì, cho nên cô cũng không cãi lại, "em dứt anh uống vậy!"

Nhìn thấy cô tỏ thái độ không bằng lòng cũng không cãi lại, Nam Cung Nghiêu lại nổi giận. Nếu như không phải anh đang giả vờ bị liệt, thì đã xông đến bóp cổ cô lay thật mạnh từ sớm rồi. Cũng có thể, đè thẳng cô dưới người mình, mà làm nhục cô một trận.

Nghĩ đến dáng vẻ hấp dẫn ở trên giường của cô, máu trong người anh như tụ lại một chỗ, không khống chế được mà có phản ứng. Cơ thể của cô rốt cuộc có cái gì mà làm cho anh say mê đến vậy, mỗi phút mỗi giây đều muốn quấn lấy cô. Chỉ có những khi nơi đó của mình ở trong cơ thể cô, mới có thể thực sự cảm thấy thỏa mãn.

Cái thìa đưa đến miệng Nam Cung Nghiêu, anh cau mày. "Em muốn tôi bị bỏng chết sao?"

"....." Canh này vẫn còn nóng, vừa hay, để anh có cớ làm khó dễ cô.

Uất Noãn Tâm hết cách, đành phải thổi vài cái, mới đưa đến miệng anh. "Bây giờ uống được rồi đó."

"Tôi làm sao biết được em có bỏ độc hay không, em uống trước một thìa đi."

"....." Uất Noãn Tâm đành chịu, cô chỉ mới nhấp có một thìa. Vừa mới nuốt xuống, Nam Cung Nghiêu đột nhiên nhào đến giữ lấy cái ót của cô, gấp gáp không chờ được mà hôn cô.

"Ua....." Uất Noãn Tâm muốn né tránh, lại bị Nam Cung Nghiêu giữ chặt không nhúc nhích được, nhiệt độ ấm nóng của đầu lưỡi tách đôi môi của cô ra, đi vào trong, không ngừng quấn lấy cô. Đầu lưỡi đang quấn lấy nhau của hai người tràn ngập mùi vị ngọt ngào, làm anh say mê, không kiềm chế được mà càng hôn sâu hơn, có hơi thô bạo mà vuốt ve cơ thể cô.

"Đừng mà..... đừng như vậy..... buông em ra!" Uất Noãn Tâm dùng sức đẩy anh ra, gương mặt bởi vì xấu hổ và tức giận mà đỏ lên. Nếu không phải cô mắc nợ anh, cô đã cho anh một cái tát vào mặt rồi.

Sự chống đối mãnh liệt của cô, đương nhiên làm cho Nam Cung Nghiêu không vui, nhưng anh nhất định không biểu hiện ra bên ngoài. Anh biết rõ, mình càng tỏ ra không sao, thì cô càng đau khổ, chính anh muốn cô đau khổ, oán hận anh, lại không cách nào có thể chống đối anh như trước, đây mới là sự giày vò đau đớn nhất.

Anh nở nụ cười u ám, liếm môi, tỏ vẻ hiểu ra, "uống canh như vậy mới đã, mùi vị không tệ."

Cô nén giận không bộc phát, "xem ra anh không muốn uống rồi, vậy em cũng không ép anh."

Để chén xuống, rồi muốn đi ra ngoài.

"Đứng lại! Em gọi bác sĩ giúp tôi, tôi muốn làm thủ tục xuất viện."

"Nhưng vết thương trên chân anh chưa khỏi mà."

"Chẳng qua chỉ liệt một đôi chân thôi, cũng không khỏi hẳn được, có nằm viện thêm mấy ngày cũng như vậy, tôi ghét ở bệnh viện."

Thấy anh đã quyết định như vậy, Uất Noãn Tâm có nói nhiều cũng bằng thừa, đành phải làm theo. Thủ tục xuất viện hoàn tất ngay buổi sáng hôm đó, rồi đưa Nam Cung Nghiêu về nhà.

Suốt cả quá trình đó Nam Cung Nghiêu không cho phép ai giúp, đưa đón đều là Uất Noãn Tâm. Bận trước bận sau, mệt muốn chết. Khó khăn lắm mới về đến nhà, đẩy anh vào trong phòng, nhưng đưa anh lên giường như thế nào lại là một vấn đề.

Anh thoải mái ngồi trên xe lăn, thờ ơ nhìn cô, "còn đứng đó làm gì?" há hê giang hai cánh tay ra, "bế tôi lên giường."

Cô đành phải ngồi xổm xuống, cố hết sức nâng anh lên, nghiêng người muốn dìu anh lên giường. Đôi chân lão đảo cố gắng chịu đựng, sợ anh bị ngã. "Nào, chậm một chút, cẩn thận....."

Nhưng đột nhiên có một lực lớn tác động vào cô, cả người ngã xuống giường. Cơ thể nặng nề của Nam Cung Nghiêu đè lên, ép đến nỗi cô sắp nghẹt thở, đẩy cũng đẩy không nổi. Nín thở đến đỏ mặt mà thở gáp, "anh, anh có thể hơi nhích ra một chút được không..... em, em đẩy không nổi....."

"Không được! Em quên tôi là người tàn tật sao?"

Tôi sốt ruột tới nỗi trán đầy mồ hôi, còn anh rất ung dung, vô cùng thỏa mãn. Rất biết hưởng thụ cảm giác đè cô ở dưới người, mềm mại, rất dễ chịu. Đầu chôn ở cổ cô, có thể ngửi được mùi hương thơm mát của cô. Tư thế này vô cùng thích hợp, anh thích, làm sao nỡ dời đi chứ.

"Vậy làm sao đây?" Tư thế như thế này, không làm gì được. Cũng không biết có phải anh âm thầm dùng sức không, giống y như tảng đá vậy, không thể nhúc nhích được.

"Còn có thể làm gì nữa? Cứ như vậy đi!"

"Làm sao được chứ!" Uất Noãn Tâm tức trong lòng, cô không còn sức, đầu muốn ngất đi, muốn đẩy anh lại không nhúc nhích được chút nào. Một lúc sau, thì cảm thấy xung quanh cơ thể bắt đầu nóng lên.

Cơ thể anh nóng rực, làm cô cũng bị thiêu cháy theo, rõ ràng cảm thấy bộ phận nào đó ở giữa hai chân, đang ngọ nguậy lớn dần, đâm vào phía bên dưới người cô, còn có xu hướng không ngừng bành trướng.

Uất Noãn Tâm biết rõ là gì, cô đỏ mặt kêu lên, trong thâm mắng, trong hoàn cảnh nhếch nhác như vậy, anh còn dám có phản ứng sao? Có cần cầm thú hơn nữa không?

Cô xấu hổ vắn vẹo người mình, cố tình muốn thoát khỏi cục sắt nóng bỏng kia, nhưng lại vô tình không ngừng ma sát, càng ngày càng nóng hơn.

Anh vốn dĩ đang vô cùng thỏa mãn hưởng thụ cảm giác này thì cũng cảm thấy cơ thể của mình khó chịu, con người màu xanh bị ham muốn làm đục ngầu, cơ thể nóng ran lên. Anh vốn chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng bây giờ, ham muốn của cơ thể đã bị khơi dậy thật rồi.

Nhưng chuyện anh đang do dự đó là, nếu bây giờ anh bộc phát thú tính, mà ăn cô sạch sẽ, vậy chuyện anh giả vờ bị liệt có bị phơi bày ra không?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 343: Đừng Như Vậy..... 18+

Khi người đàn ông làm chuyện đó, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới thôi, chẳng thèm quan tâm đến bất cứ chuyện gì, không đảm bảo trong một lúc không cầm lòng được, mượn sức của đôi chân để ra vào.

Cho nên, Nam Cung Nghiêu chỉ có thể cố gắng hết sức bắt mình phải nhịn, nhưng Uất Noãn Tâm nằm ở dưới người anh không ngừng vặn vẹo, bộ phận vốn rất mẫn cảm của anh do chịu đủ kiểu ma sát, nên nơi đó đã cương cứng như sắt, sưng tấy đến muốn nổ tung.

"Shit!" Anh thém rủa một tiếng, lý trí đã bị ham muốn của cơ thể đánh bại hoàn toàn, anh hôn thật mạnh lên môi cô. Anh quấn lấy lưỡi cô, bàn tay lớn cũng cùng lúc dạo chơi trên cơ thể cô, vuốt ve đôi chân cô, buộc cô phải ôm lấy eo của mình, để mặc anh xâm chiếm, cơ thể của hai người dính chặt vào nhau, không có chút kẽ hở.

"Ừm.... đừng...." Uất Noãn Tâm bị nụ hôn nóng bỏng kích thích đến thở không nổi, đầu óc choáng váng. Hai bàn tay vẫn còn đang cố gắng đẩy vai anh ra, cố ý muốn ngăn anh lại. Anh đã xé rách quần của cô, bộ phận nóng rực của anh chĩa vào người cô.

Không hề có màn dạo chơi, cơ thể khô khan bắt phải đón nhận sự xâm chiếm của anh, giày vò đến nỗi Uất Noãn Tâm nhịn hông được phải cất tiếng nức nở. Nhưng môi của cô bị anh hôn, xoắn xuýt, một tiếng cũng không phát ra được.

Anh ôm chặt thắt lưng của cô, cơ thể không ngừng đẩy về trước, dùng rất nhiều sức, giống như muốn cướp đoạt hết tất cả của cô. Giống như đang

châm lửa trong người cô, sức nóng làm cho cô khóc chịu, nhưng đi cùng với ngọn lửa nóng tra tấn này, là một cảm giác thoải mái.

Đễ chịu..... cũng khó chịu..... lửa với băng giao nhau..... sự vui thích này không thể nói rõ được, làm cho cô chịu không nổi.

Tay của cô không còn sức đặt ở trên vai anh, bấu chặt, run rẩy từng cơn. "Đừng mà..... đừng như vậy....."

"Ngoan..... em hãy hưởng thụ đi....." Nam Cung Nghiêu vô thức tăng tốc, mở rộng hai chân của cô ra. Hôn mạnh lên xương vai xanh và cổ của cô, không ngừng ở bên tai cô nỉ non những lời dụ dỗ. "Ngoan một chút..... thả lỏng chút nào....."

Bên dưới kết nối thật sâu với nhau, co vào dữ dội.

Tốc độ và những đợt tấn công đó đã vượt khỏi phạm vi chịu đựng của ất Noãn Tâm, ngửa mặt lên cất tiếng rên rỉ, một giọt nước mắt rơi xuống, chảy vào trong miệng Nam Cung Nghiêu. Hơi thở của anh cứ nặng nề, tay của anh đan chặt mười ngón tay của cô, chạy sâu vào, giải phóng toàn bộ dịch nóng vào trong người cô.

Hai cơ thể ướt át dính chặt vào nhau, rất lâu cũng không rời khỏi, trong bầu không khí vẫn còn tràn ngập mùi vui vẻ.

Đôi mắt của Uất Noãn Tâm lại đỏ lên, oán hận anh đối xử với mình như vậy, cũng oán hận cơ thể của mình lại có cảm giác với anh, cô cảm thấy mùi rất dơ bẩn.

Nam Cung Nghiêu không muốn nhìn thấy nhất là mỗi lần vui vẻ xong, cô lại khóc, giống như mình cưỡng bức cô vậy. Cho nên anh dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, lật người qua một bên, cau mày, lời lẽ lạnh nhạt: "Em đi chuẩn bị nước, lau người cho tôi."

Trong lòng Uất Noãn Tâm rất đau khổ rất khó chịu, không cam lòng nhưng vẫn mà đứng dậy, đi đến nhà tắm bưng một chậu nước ra, nhún ướm khăn đưa cho anh.

Nam Cung Nghiêu cau mày, "tôi bảo em lau người cho tôi, nghe không hiểu sao?"

"Anh bị thương ở chân, đâu phải ở tay, anh tự lau được mà."

Anh tức giận, nắm chặt tay cô, kéo về phía mình, bắt cô phải nhìn rõ con người đầy lửa của mình, gân xanh trên cổ cũng nổi lên một cách dữ tợn. "Chưa được bao lâu, em đã bắt đầu chán ghét tôi rồi. Những áy náy lúc trước của em, đều là giả vờ sao? Uất Noãn Tâm, em là người phụ nữ vô cảm nhất tôi từng gặp!"

"Em không có! Do anh ép người quá đáng thôi, anh luôn làm nhục em."

"Tôi kêu em lau người cho tôi, là đang nhục em sao? Vậy tôi phải khiến em nếm thử cảm giác đau khổ vì tàn tật mới đúng, đó mới là sỉ nhục."

Cô gần như thét lên. "Nếu như có thể lựa chọn, tôi thà rằng người nằm trên giường là tôi!"

"Vậy sao? Nói cũng hay quá nhỉ, còn hay hơn cả hát!" Anh đẩy cô ra, mất kiên nhẫn, "tôi bảo em lau, thì em phải lau!"

Uất Noãn Tâm cắn đôi môi trắng bệch của mình, nước mắt rơi lã chã, nhưng vẫn nhẫn nhịn. Không nói tiếng nào ngời xồm xuống, sắc mặt xanh xao, nâng nơi mềm nhũn đó của anh lên, dùng khăn lau nhẹ.

Chính nó đã xâm chiếm cơ thể của cô, tàn nhẫn lăng nhục cô. Cô thậm chí còn có chút xúc động, muốn cắt đứt nó.

Nhưng chỉ là một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô hiểu rõ, mình đã hại anh quá nhiều.

Nam Cung Nghiêu vén mái tóc rơi bên má của cô qua, càng thưởng thức rõ gương mặt tuyệt vọng của cô, nở nụ cười lạnh lẽo. "Trong lòng em đang mẩn tôi sao?"

".....Không có!"

"Em cần gì phải giả vờ. Em cho rằng em nói không có, tôi sẽ tin sao? Cả nhà họ Uất của em nợ tôi quá nhiều, cho dù phải đuổi theo em đến địa ngục, tôi cũng không từ bỏ. Em hãy ngoan ngoãn đón nhận sự tra tấn này đi..... nói không chừng, em sẽ yêu nó đó."

"Tôi cũng không biến thái đến mức thích bị ngược đãi." Uất Noãn Tâm nâng mắt lên, hai mắt mông lung ướt đẫm nhìn anh. "Nam Cung Nghiêu, anh thấy vui sao? Anh làm như vậy, anh cảm thấy rất vui sao?"

"....." Trong ánh mắt của cô tràn ngập nỗi đau, gương mặt xanh xao đáng thương, làm cho Nam Cung Nghiêu xao động, trái tim giống như ca chạm thật mạnh.

Đáp án của câu hỏi này, anh biết rất rõ. Lúc anh ngược đãi cô, anh cũng rất đau khổ, thậm chí còn đau khổ hơn cả cô. Nhưng cả thế giới của anh đã bị cô và người nhà cô phá nát, anh thương hại cô, vậy ai thương hại anh đây?

Trả thù, là tất cả cuộc sống của anh. Một khi ngừng tra tấn cô, anh không biết mình còn có lý do gì để sống trên thế giới này nữa.

Đau khổ, ít nhất cũng có thể làm cho anh cảm nhận được sự tồn tại của mình. Nếu không, anh chẳng còn gì cả.

Mặt của anh tái mét, gương mặt dữ tợn như ác quỷ, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng ngời. "Đúng vậy, tôi rất vui vẻ! Mỗi ngày điều khiến tôi vui vẻ nhất, là cả thấy nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của em, Nhìn thấy em ở dưới người tôi thoi thóp, cầu xin tôi tha cho em."

"Tôi vui vẻ nhìn thấy em cất tiếng rên rỉ, thấy em cố gắng chịu đựng, cố ý giả vờ trong sạch. Không lẽ em không biết, trong mắt tôi em chẳng qua chỉ là một công cụ để tôi giải quyết nhu cầu sinh lý thôi sao?"

"Sao nào? Em lại muốn khóc lên sao? Cất hết nước mắt của em đi, muốn tôi tha cho em à! Em nằm mơ đi! Cho dù tôi có chết, em cũng đừng hòng thoát khỏi tay tôi."

Nếu thù hận từ đời trước là định mệnh, vậy thì hãy để bọn họ tra tấn nhau đến chết đi!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 344: Em Đang Quyến Rũ Tôi Sao?

Buổi tối, Uất Noãn Tâm tắm cho Nam Cung Nghiêu xong, thì đi đến phòng bé Thiên, dỗ con ngủ. Nam Cung Nghiêu chiếm phòng của cô, mỗi đêm còn bắt cô ngủ với anh. Mặc dù anh không làm gì cô, nhưng cô vẫn cảm thấy trong phòng giống như một lỗ hồng ma quỷ, có đánh chết cô cũng không về.

Sau khi bé Thiên ngủ rồi, cô cũng không nở đi. Không biết tại sao, nước mắt lại rơi xuống, hai má ngày càng nóng. Càng khóc càng cảm thấy buồn, không thể kiểm soát được, ghen ngào bật khóc.

Uất Thiên Hạo thức giấc vì tiếng khóc của cô, mở mắt ra, lo lắng hỏi cô: “Ma ma, sao ma ma lại khóc vậy?”

“Không, không có đâu..... ma ma làm bé Thiên thức giấc sao? Ma ma về phòng đây.”

“Ma ma đừng đi mà.” Uất Thiên Hạo vội kéo tay cô lại, ngồi dậy, “ma ma vì vết thương trên chân pa pa, nên mới đau lòng như vậy sao?” Mặc dù cậu còn nhỏ, nhưng rất thông minh, có thể cảm giác được giữ pa pa và ma ma có gì đó không đúng. Sau khi pa pa bị thương ở chân, ma ma càng ngày càng hốc hác, làm cậu vô cùng lo lắng cho ma ma.

Mắt của Uất Noãn Tâm đỏ lên, cổ họng nghẹn lời, nói không nên lời.

Nhìn thấy ma ma như vậy, Uất Thiên Hạo rất buồn, cậu nhịn không được muốn kể hết mọi chuyện cho cô biết. Cậu không muốn gạt ma ma nữa,

không muốn ma ma đau lòng như vậy nữa. Cậu quyết định rồi, vội vàng mở miệng, “ma ma, thực ra pa pa không có.....”

Cửa đột nhiên mở ra, Nam Cung Nghiêu ngồi trước cửa phòng. Mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng anh vẫn kiêu ngạo như một vị vua, cao quý và bá đạo.

Uất Thiên Hạo không dám nói nữa.

“Khuya lắm rồi, em về phòng ngủ đi!” Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu bình thản, giọng nói cũng bình thường. Nhưng Uất Noãn Tâm có thể nhìn ra anh đang giận, trách cô trốn tránh. Cô lau nước mắt, cố nở nụ cười, “bé Thiên ngoan, con mau ngủ sớm đi, ma ma đi tắm đây.”

Đi qua giúp Nam Cung Nghiêu đẩy xe lăn, nhưng anh ngăn cô lại.

“Em đi tắm đi, anh muốn ở với con một lát.”

Cô đành phải ra ngoài trước.

Uất Thiên Hạo biết rõ anh nhất định đã nhìn thấy, nên cậu cúi đầu xuống. “Pa pa, con xin lỗi..... bé Thiên chỉ không muốn ma ma đau lòng nữa thôi.”

“Pa pa hiểu mà! Pa pa không trách bé Thiên.” Ở trước mặt con trai, Nam Cung Nghiêu chỉ có tình cha con ấm áp thôi.

“Chúng ta rốt cuộc sẽ gạt ma ma đến khi nào vậy pa pa? Bé Thiên chịu đựng không nổi đâu. Pa pa, pa pa nói thật với ma ma được không? Ma ma đau lòng lắm đó pa pa.”

“Pa pa hứa với con, pa pa nhất định sẽ nhanh chóng nói với ma ma. Nhưng bây giờ, vẫn chưa đến lúc. Bé Thiên tin pa pa sẽ không làm ma ma con đau khổ, đúng không nào?”

Uất Thiên Hạo lưỡng lự nhìn vào mắt của Nam Cung Nghiêu. Pa pa ma ma đều là những người cậu yêu quý nhất, bị kẹt ở giữa như vậy làm cho cậu rất khó xử.

Nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của bé Thiên, Nam Cung Nghiêu cũng thấy khó chịu. Anh là một người cha, anh cũng đâu muốn lợi dụng con trai của mình. Chỉ vì không muốn bé Thiên lo lắng cho mình, anh mới nói thẳng với con. “Bé Thiên ngoan, con cho pa pa thêm vài ngày nữa, có được không?”

Uất Thiên Hạo đành gật đầu. “Vâng ạ!”

Lúc Nam Cung Nghiêu quay về phòng, thì Uất Noãn Tâm vừa bước ra khỏi nhà tắm. Trên người chỉ quấn một cái khăn, vài sợi tóc màu đen dính lại bên má, gương mặt xinh đẹp, hai má trắng nõn, hơi ửng hồng, xinh đẹp và tao nhã. Để trần cả bờ vai, làn da trắng như sữa, hai đôi chân nhỏ nhắn đều đặn.

Cô hết hồn, chụp nhanh cái áo khoác.

“Em mặc như vậy là muốn quyến rũ tôi sao? Lúc này rồi mà còn giả vờ trong sáng gì chứ?” Lời nói của Nam Cung Nghiêu tuy mang theo sự châm chọc, nhưng ánh mắt lại mãi mê thưởng thức dáng người xinh xắn của cô, trong mắt dấy lên ngọn lửa ham muốn, nơi thờ dòn dập.

Cơ thể của cô có một sức hấp dẫn chết người với anh, chỉ cần nhìn thấy cô, đứng gần cô, cơ thể sẽ dễ dàng có phản ứng, dễ dàng cương cứng lên. Rõ ràng buổi chiều anh vừa mới thỏa mãn, thế mà giờ phút này lại không thể kiềm chế được khát vọng muốn cô.

“Em không có.....” Uất Noãn Tâm xấu hổ đỏ mặt, “em không nghĩ anh sẽ trở về phòng nhanh đến vậy.”

“Em không nghĩ đến, hay là em đang cố ý hử? Em canh đúng giờ quá nhỉ!” Nam Cung Nghiêu cất giọng mỉa mai: “Uất Noãn Tâm, em càng ngày càng có bản lĩnh rồi! Một người phụ nữ một khi đã nếm trải qua mùi vị ngọt của tình dục, thì ham muốn còn mãnh liệt hơn cả đàn ông, em không có dù chỉ một chút sao?”

“.....” Uất Noãn Tâm chịu đựng sự nhục nhã của anh, lặng lặng mặc quần áo vào.

“Không được mặc!”

Nam Cung Nghiêu đột ngột cất lên một tiếng quát trách, làm cho cô rùng mình một cái, hoảng sợ nhìn anh, nhưng vẫn run rẩy mặc quần áo vào, cô không cách nào chịu đựng được anh nhìn cô bằng ánh mắt mà anh nhìn một kẻ làm gái.

“Chết tiệt! Tôi nói không được mặc, em nghe thấy chưa hả?” Nhìn thấy cô không chịu dừng lại, sự lạnh lẽo trong ánh mắt của Nam Cung Nghiêu bị thay thế bằng sự tức giận, nhanh chóng xông qua đó, xé rách bộ quần áo cô phải dùng hết sức mới mặc vào được, ngay cả khăn tắm cũng rơi xuống đất, cả người cô trần trụi không có gì.

Uất Noãn Tâm sợ hãi hít một hơi, hoảng hốt kêu lên. “Anh làm gì vậy?”

“Tôi muốn làm gì, em không biết sao?”

Mỗi một nơi trên cơ thể anh đang kêu gào muốn cô, Nam Cung Nghiêu ném cô lên giường, lấy người mình đè lên, cúi đầu điên cuồng chiếm đoạt cánh môi của cô, hút lấy những ngọt ngào của cô. Nụ hôn này, tràn đầy sự đầy tràn phật, giống như mưa to gió lớn điên cuồng đổ xuống, gần như một cướp hết mọi hơi thở của cô.

“Ừm..... dừng mà..... dừng.....” Uất Noãn Tâm dùng sức vùng dậy, cắn một cái vào đầu lưỡi của anh, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Nhưng anh không buông cô ra, mà nụ hôn càng cháy bỏng hơn nữa.

Cô vô cùng hoảng sợ, cho rằng sắp sửa xảy ra chuyện đáng sợ kia nữa. Thế nhưng Nam Cung Nghiêu lại không bước thêm bước nữa, sau khi ngừng hôn, anh thở hổn hển nhìn cô rất lâu, trong anh mắt tràn ngập những điều phức tạp mà cô không hiểu được. Sau đó lật người qua một bên, ôm lấy cô từ phía sau, để cô nằm trong lòng mình. “Ngủ đi!”

“Anh buông ra đi.....”

“Em đừng chọc tôi giận.” Anh càng ôm chặt hơn, “tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.”

Không chạm vào cô, anh đã chịu đựng rất vất vả rồi. Nếu cô còn không biết tốt xấu chọc tức anh, anh không đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì đâu.

Uất Noãn Tâm buồn bã đến nghẹn lời.

Nam Cung Nghiêu mất kiên nhẫn, “em khóc trước mặt của bé Thiên, giờ còn khóc trước mặt tôi. Uất Noãn Tâm, em khóc đủ chưa hả? Em đừng để tôi nhìn thấy em khóc nữa, nếu không tôi sẽ làm cho em đau khổ hơn đó.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 345: Cô Bỏ Trốn Rồi Sao?

Nam Cung Nghiêu ôm Uất Noãn Tâm ngủ suốt cả đêm, cho dù anh lừa dối chính mình, anh làm như vậy chỉ vì muốn nhốt cô lại, không cho cô chạy trốn, cũng để tra tấn cô. Nhưng anh không thể không thừa nhận, ôm lấy cô, anh ngủ rất ngon, rất dễ chịu, có một cảm giác an toàn đã mất từ rất lâu.

Cảm giác này trong sáu năm qua anh chưa từng có được.

Cảm giác này giống như anh đang ôm cả thế giới vào trong lòng, không còn thấy trống rỗng nữa. Mặc dù bình thường anh rất kiêu ngạo và lạnh lùng, luôn tỏ thái độ chẳng thèm quan tâm bất cứ điều gì. Nhưng thực ra, anh rất ao ước cảm giác ấm áp từ người mình yêu. Anh rất thích nhiệt độ ấm áp và mùi hương của cô trong lúc ngủ.

Tuy rằng tình yêu của anh dành cho cô có đan xen cả thù hận trong đó, nhưng bây giờ anh cũng không thể phân biệt rõ ràng. Lúc nào thì yêu, lúc nào thì hận. Có nhiều anh tức giận với cô, không phải bởi vì hận thù, mà bởi vì..... anh quá quan tâm cô, vì thế cho dù chỉ là một sai sót nhỏ của cô, cũng làm cho anh có chút không hài lòng, cũng làm dậy sóng tâm trạng nắng mưa thất thường của anh.

Có lẽ cô không hiểu hiểu, cho rằng anh làm tất cả những chuyện này đều do oán hận. Như vậy cũng hay, định mệnh đã an bài để bọn họ là kẻ thù, không nên xen vào quá nhiều tình cảm. Nếu chỉ còn lại thù hận thì sẽ đơn giản hơn nhiều, cũng không cần phải băn khoăn nhiều đến vậy.

Ngủ một giấc thật ngon, ánh mặt trời sáng rực rỡ xuyên qua từ tấm màn, chiếu thẳng vào mắt của Nam Cung Nghiêu, làm cho nó hơi chuyển động. Anh hơi có chút ý thức, muốn ôm chặt người trong lòng mình theo bản năng, nhưng trong lòng chỉ còn lại không khí.

Anh hoảng hốt thức tỉnh, bật người dậy, đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi rất cô đơn.

Cô đi đâu rồi? Cô không chịu nổi anh, bỏ trốn rồi sao?

Anh không thể mất cô được.

Ngay cả việc giả vờ tàn tật anh cũng quên mất, nhảy nhanh xuống giường, mở tủ quần áo ra, bên trong vẫn còn quần áo của cô. Nhưng điều này cũng không thể làm cho anh yên tâm, cho đến khi anh vào phòng của bé Thiên, nhìn thấy con vẫn còn ngủ, trái tim của anh mới nhẹ nhõm.

Cho dù cô hận anh đi nữa, muốn bỏ trốn, thì cô cũng không thể bỏ lại bé Thiên.

Anh thầm bực bội vì mình quá quan tâm cô, nhưng cảm giác vừa này, đúng là quá đáng sợ, cả trái tim giống như nổ tung vậy.

Sau khi bình tĩnh lại, anh bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Uất Noãn Tâm, ánh mắt liếc nhìn cô đang đứng nói chuyện cười đùa vui vẻ với tên Henry gì đó ở vườn hoa. Anh bắt đầu tức giận, nện một đấm vào tường.

Nụ cười rạng rỡ trên mặt cô làm cho anh rất ngứa mắt, gân xanh trên cổ anh nổi lên vì tức giận, anh có cảm giác mình bị lừa dối. Cười gì mà cười hả? Có cái gì đáng để cười đâu chứ?

Ở trước mặt anh luôn khóc lóc, giống như cô chịu uất ức rất lớn vậy, làm cho trái tim anh chịu không nổi. Cuối cùng vừa quay người đi, lại nói chuyện cười đùa vui vẻ với người đàn ông khác, những gì anh nhìn thấy lúc

trước đều là giả dối, đáng lẽ anh không nên dành cho cô chút thương xót nào.

Cô chán ghét anh bị liệt, muốn ném bỏ cục nợ này, tìm một người đàn ông khác, nên mới cười tới thỏa mãn đến vậy, cô đang nịnh nhọt tên kia sao?

Muốn quyền rũ người đàn ông khác sao?

Nằm mơ đi!

Chỉ cần anh chưa chết, thì cô là của anh, đừng mong trốn thoát được.

Nam Cung Nghiêu bị sự ghen tuông làm mờ mắt, làm cho mình tức muốn chết, nhưng sự thật lại không giống như những gì anh nghĩ. Buổi sáng, Uất Noãn Tâm thức dậy làm bữa sáng như mọi khi thì Henry đến gõ cửa nhà cô. Cô sợ quấy rầy giấc ngủ của hai cha con, nên kéo anh ấy ra ngoài sân nói chuyện.

“Anh nghe nói chồng em xảy ra chuyện, anh rất lấy làm tiếc! Đây là thuốc nhập khẩu từ Mỹ, thuốc này dùng cho vết thương ở chân rất tốt, bên trên còn hướng dẫn cách sử dụng đó.”

“Cám ơn anh nha!” Sự quan tâm của bạn bè dành cho người đang ở trong địa ngục như Uất Noãn Tâm mà nói là vô cùng quý giá, cho nên cô mới nở nụ cười tươi mà trước giờ chưa từng có.

“Dù sao hai chúng ta cũng ở gần nhau, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, em có thể đến tìm anh!” Henry nói rất chân thành. Mặc dù hai người không thể trở thành người yêu, nhưng anh vẫn có thể xem cô như một người bạn, hy vọng cả gia đình cô đều hạnh phúc.

“Cám ơn anh nha! Đợi anh ấy đỡ hơn chút, em sẽ dắt bé Thiên đến thăm anh.”

“Được! Lúc nào cũng hoan nghênh em.”

Henry thấy Uất Noãn Tâm vẫn còn mặt ủ mày chau, nên anh kể một câu chuyện cười làm cô vui lên. Thực ra Uất Noãn Tâm làm gì cười nổi chứ, nhưng cô không muốn anh lo lắng cho cô, nên cô vẫn mỉm cười.

“Hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy, nói ra để tôi cũng vui vẻ một chút đi.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau tai, trong chớp mắt nụ cười của Uất Noãn Tâm đông cứng lại, biết mình sắp gặp phiền phức rồi, trong lòng thầm oán thán.

Nam Cung Nghiêu giống như một quả bom nguy hiểm, dễ dàng nổi lửa, có thể nổ âm lên bất cứ lúc nào. Cô đã cố gắng không trêu chọc anh, nhưng vẫn làm cho anh tức giận.

Ở trước mặt người ngoài, cô không tỏ thái độ ra, vẫn dịu dàng đẩy xe lăn cho anh. “Anh dậy rồi à.”

“Tôi không thức dậy, làm sao thường thức được cảnh liếc mắt đưa tình của em và tên quý kia.”

“.....” Bàn tay cô nắm chặt lại. Cô muốn giải thích với anh bọn cô chỉ là bạn bè, nhưng có giải thích anh cũng chẳng thèm nghe, ngược lại còn nghi ngờ cô lừa gạt anh, thế cần gì phải làm vậy?

Cho nên, cô chọn cách im lặng, Nhưng ở trong mắt của Nam Cung Nghiêu, đó lại là một sự thừa nhận, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Henry mặc dù không hiểu hai người đang nói gì, nhưng anh cũng nhận ra được bầu không khí có gì đó không đúng. Ngay từ đầu anh ta đã tràn đầy thù địch với mình. Mặc dù bây giờ anh ta bị liệt, nhưng vẫn là một người đàn ông có sức uy hiếp, làm cho anh cảm thấy sợ hãi, không dám nói nhiều.

“Bé Thiên tỉnh rồi, đang tìm em đó, em vào trong đi.”

Uất Noãn Tâm quay đầu muốn nói lời chào tạm biệt, nhưng Nam Cung Nghiêu lại giữ cô lại. “Tôi kêu em đi vào.”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng nhị gì hả? Sợ tôi làm hại người tình nhỏ bé của em sao? Bây giờ tôi là một kẻ tàn tật, chẳng làm được anh ta đâu, em đừng quá lo lắng.....” Anh nở nụ cười rét buốt, không cần nói nhiều, cũng làm cho Uất Noãn Tâm run cầm cập, đành phải đi vào.

Henry vò đầu, nghĩ rất lâu cũng không biết nên nói gì, đành phải hỏi: “Anh..... chân anh sao rồi?”

Nam Cung Nghiêu cười mỉa, “cậu muốn biết sao?”

“.....” Anh bị anh ta hỏi câu này, thêm vào đó là một nụ cười bí ẩn không có chút thiện cảm, làm cho Henry có một cảm giác sợ hãi khó hiểu, nhưng anh vẫn gật đầu.

“Cậu chắc chứ? Không hối hận chứ?”

“.....” Vì sao anh lại có một cảm giác sợ hãi như nguy hiểm đang gần kề nhỉ? Giống như bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể nhảy bổ đến, giết chết mình nhỉ? Rõ ràng anh ta đã bị liệt rồi, không phải sao?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 346: Đừng Đến Gần Người Phụ Nữ Của Tôi

Henry ngờ ngàng khi nhìn Nam Cung Nghiêu đứng dậy khỏi xe lăn, đi từng bước đến chỗ mình, hoảng hốt đến nỗi hai mắt muốn lọt ra ngoài.
“Anh anh..... anh không phải.....”

“Bị liệt à?” Nam Cung Nghiêu cười mỉa, “Mày cho rằng như vậy thì mày có thể cướp người phụ nữ của tao đi! Mày cũng lớn gan thật đó!” Nói xong, anh bóp cổ của Henry. Dáng người của hai người không xô xích bao nhiêu, nhưng thể lực lại kém xe nhau, Henry quả thực không phải đối thủ của anh, hai chân mềm nhũn.

“Anh, anh muốn làm gì hả?”

“Mày dòm ngó đến người phụ nữ của tao, tao chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo mày thôi!” Một khi Nam Cung Nghiêu tỏ thái độ nghiêm túc, thì sẽ rất nguy hiểm, giống như một con báo săn bất cứ lúc nào cũng có thể cắn đứt cổ con mồi. “Mày còn dám xuất hiện ở trước mặt cô ấy, thì tao sẽ lấy mạng mày đó.”

Nói xong, anh đẩy anh ta ra, “cút cho tao!”

Henry sợ hãi bỏ chạy.

Đồ đàn ông vô dụng hèn nhát, thế mà cũng có gan đến cướp người phụ nữ của anh, không biết tự lượng sức mình. Loại người như vậy, có chỗ nào đáng để so với anh chứ, thế mà cũng được cô coi trọng, mắt cô bị mù rồi sao?

Giải quyết được một tên, giờ đến lượt cô.

Ánh mắt nham hiểm di chuyển đến dáng người vội vã của Uất Noãn Tâm, lông mày nhíu chặt lại.

“Bé Thiên vẫn chưa tỉnh.....”

“Tôi biết! Tôi không nói như vậy, em sẽ đành lòng vứt bỏ thằng quỷ kia sao? Sao hả? Chạy ra không thấy nó, thì nhớ nó sao?”

“Em không có! Anh đã làm gì anh ấy hả?”

“Tôi có thể làm gì nó chứ? Nó không biết lượng sức mình, bỏ chạy rồi.” Nghĩ đến dáng vẻ không có can đảm kia, Nam Cung Nghiêu cảm thấy thật khinh bỉ. “Mắt em có bị gì không hả? Loại đàn ông như vậy cũng để mắt đến sao?”

“Em và anh ấy chỉ là bạn bè thôi.” Cô lớn tiếng nói, “anh ấy biết chân anh bị thương nên mang thuốc đến cho anh.”

“Thằng đó có âm mưu với em, còn mong tôi bị đụng chết nữa kìa, giả vờ mang thuốc đến, chẳng qua muốn mượn cơ đến thôi. Em không hiểu, hay còn mong được như vậy? Đáng lẽ tôi nên chụp lại nụ cười lăng lơ của em lúc này, cả người suýt chút nữa đã dính chặt vào nó rồi, em thích ôm ấp đến vậy sao?”

“Nếu em đã như vậy, ở trước mặt tôi em cần gì phải giả vờ giữ tiết. Mặc dù tôi bị liệt, nhưng tôi vẫn có thể cho em tiền và danh lợi mà, em cũng đâu cần tính toán như vậy.”

“Tại sao anh phải vu khống, nhục nhã tôi như vậy hả?”

“Tôi vu khống em sao? Uất Noãn Tâm, em còn có thể đề tiện hơn nữa không?” Nam Cung Nghiêu trơ tráo nói. Nếu còn cãi nhau với cô nữa, anh

không đảm bảo mình sẽ mất không chế mà bóp chết cô không nữa. Anh tức giận, “đẩy tôi ra ngoài tản bộ.”

“Bé Thiên còn chưa tỉnh, em muốn ở nhà chăm sóc con.”

“Em giỏi viện cớ thật! Em hẳn phải biết rõ, bé Thiên có thể chăm sóc mình. Người em không thể bỏ mặc, là tôi! Em không cảm thấy, tôi phải được chăm sóc nhiều hơn sao? Nói cho cùng, tôi bị như vậy, tất cả đều do em ban cho tôi đó!”

Vùng ngoại ô của thị trấn, bầu không khí rất trong lành. Thời tiết vào buổi sáng cũng rất mát mẻ, dưới đất vẫn còn những làn sương mỏng, lá cây một nửa xanh một nửa vàng. Làn hơi gió lạnh luồng vào trong áo cô, Uất Noãn Tâm rung mình mấy cái. Rồi vội vàng khom người xuống, đắp chăn cho Nam Cung Nghiêu.

Bỗng nhiên anh mỉm cười, “em đúng thực đã phục vụ tôi như một kẻ tàn tật rồi.”

“.....” Cô ngẩn người, không hiểu mấy. Chỉ là trong mắt anh không có sự sắc bén lạnh buốt lúc nãy nữa, làm cho cô không còn cảm thấy khó chịu đựng đến vậy.

Nhưng, ánh mắt của anh làm cô khó hiểu, cô cũng không đoán được anh đang nghĩ gì. Trong lòng rất hoang mang, trái tim vẫn còn thắt chặt lại.

“Bây giờ em rất đau khổ sao? Oán hận tôi, muốn thoát khỏi tôi. Nhưng vì cảm giác áy náy, em không thể không ở bên tôi, chăm sóc một kẻ tàn tật như tôi. Cái cảm giác này, rất khó chịu, đúng không?”

“.....” Uất Noãn Tâm không biết phải trả lời anh ra sao, một hồi lâu, mới mở miệng. “Đúng là em rất muốn thoát khỏi anh, nhưng em không thể. Đây là hình phạt mà em đáng phải chịu, em phải bù đắp lại mọi thứ cho anh. Cho dù anh đối xử em như thế nào, em cũng không bỏ đi.”

“Vậy sao? Em nói còn hay hơn cả hát. Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, chưa đầy một tháng, em sẽ chán ghét tôi, muốn mau chóng thoát khỏi tôi, tìm một người đàn ông khác. Nhưng mà, tôi khuyên em nên bỏ cái ý nghĩ đó đi, tôi có chết cũng không cho em rời xa tôi.”

“Em biết rõ.” Cô nở nụ cười đau khổ. Tính cách của anh, cô hiểu hơn ai hết. Một khi đã căm hận, thì có thể tra tấn người khác đến chết, cô vốn không thể thoát khỏi tai họa này.

“Em biết thì tốt, để tôi khỏi mất công suy nghĩ.” Nam Cung Nghiêu lạnh nhạt hừ một tiếng, nhìn lên bầu trời xanh, trên ngọn cây có vài chiếc lá héo úa rơi xuống, bay vi vu trong gió. Thời tiết, càng ngày càng lạnh rồi. đột nhiên anh nghĩ đến điều gì đó, trong lòng càng thêm lạnh lẽo.

“Em còn nhớ chuyện hai tháng trước, tôi đứng ở dưới chung cư nhà em không? Lúc đó, tôi vẫn còn chưa biết chuyện thù oán đời trước. Tôi điên lên vì em, cố chấp cúi người hạ mình cầu xin em trở về bên tôi.” Ánh mắt dừng lại trên người cô, hơi có chút thù hận, giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả không khí.

“Nhưng em lại tàn nhẫn từ chối tôi, mà không có chút do dự nào! Tôi vì thế mà cảm thấy đau đớn, cảm thấy em là người phụ nữ tàn nhẫn vô cảm nhất thế giới này.”

“Em đoán xem, nếu lúc đó em chấp nhận làm lại từ đầu với tôi. Sau khi tôi biết được nguyên nhân cái chết của cha mẹ tôi, tôi còn có thể giày vò em như bây giờ không?”

“.....” Uất Noãn Tâm run rẩy, cũng không biết do thời tiết lạnh, hay là vì câu nói của anh, tóm lại cả người cô đều lạnh cóng.

Câu hỏi này, cô không muốn trả lời, nhưng bởi vì ánh mắt uy hiếp của Nam Cung Nghiêu, cô vẫn nói ra một chữ. “Có!”

Mặc dù anh đã có được câu trả lời mình mong muốn, nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn cảm thấy mất mát. Cảm giác sự chân thành lúc trước mình dành cho cô, cô chẳng xem nó là gì cả, cô không bao giờ tin tưởng anh.

Anh càng híp mắt lại, “nếu như tôi nói không, em sẽ tin tôi sao?”

“.....Em không biết!”

“Hơ, em không biết à? Một câu trả lời rất hay! Em vốn không hề tin tưởng tôi! Tôi cũng từng hỏi mình như vậy, và câu trả lời là, có!” Gọng nói của anh chưa từng kiên quyết hơn thế.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 347: Chỉ Cần Em Yêu Tôi

Trong lúc ánh mắt của Uất Noãn Tâm hơi có tí hoảng sợ, thì Nam Cung Nghiêu nghiêm túc nói: “Lúc ấy tôi rất yêu em, em chính là cả thế giới của tôi. Vì em, tôi có thể buông bỏ tất cả thù hận, coi như mình chưa biết gì cả. Tôi chẳng muốn điều gì, cũng không muốn tính toán với em, tôi chỉ muốn em thôi.”

Uất Noãn Tâm thừa nhận lúc đó quả thật cô rất bất ngờ, nhưng khi bình tĩnh lại, cô lại cảm thấy không đáng tin, nên cô lắc đầu, “anh làm không được! Tôi hiểu rất rõ tính tình của anh. Có lẽ tạm thời anh sẽ không tính toán với tôi, nhưng trong trái tim anh vẫn không thể buông bỏ hết mọi thù hận. Sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ trả thù thôi!”

“Vậy sao? Tại sao tôi không biết em hiểu rõ tôi như vậy nhỉ?” Giọng điệu của Nam Cung Nghiêu mang theo sự châm chọc để che đi nỗi đau của mình.

Thì ra, nhưng gì anh bỏ ra, lại không hề đổi lại được sự tin tưởng của cô. Nếu đã như vậy, anh từng moi tim móc ruột làm nhiều chuyện vì cô như vậy có ý nghĩ gì chứ? Quay đầu lại, cô ngay cả một điều cơ bản nhất là tin tưởng anh cũng không có, cô không hề hiểu anh.

“Nếu như lúc đó em biết những chuyện thù oán này, em vẫn còn cố chấp gả cho Ngũ Liên sao?”

Uất Noãn Tâm nhìn anh, do dự vài giây, nhưng lời nói lại rất kiên quyết, “Có!”

Sự kiên quyết đó lại làm cho Nam Cung Nghiêu đau khổ, giận điên lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, kéo gió gọi bão, tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt lại. “Em yêu tên đó đến vậy sao?”

“..... Chẳng liên quan gì đến anh! Tội nghiệt của đời trước, không phải tôi gây nên, tôi không cần phải gánh và tôi cũng không có trách nhiệm với nó.”

Mặt anh u ám nghiêng răng, “cha làm con chịu, đây là điều hiển nhiên thôi.”

“Từ khi nào anh lại có cái ý nghĩ cố hữu đến vậy chứ? Nói tóm lại, chuyện đó không phải tôi gây nên, tôi sẽ không nhận lấy trách nhiệm đâu. Tôi đã sống rất mệt mỏi rồi, không muốn đeo trên lưng quá nhiều nữa.”

“Em cho rằng, chỉ bằng một câu không phải em làm thì em có thể phủ sạch sao? Em quá ngây thơ rồi. Cả nhà họ Uất của em đều vô liêm sỉ như vậy! Nếu như tôi cho em thêm một cơ hội, nếu em yêu tôi, tôi sẽ từ bỏ mọi thù hận, em sẽ lựa chọn như thế nào?”

Nam Cung Nghiêu không biết mình có thể vứt bỏ mọi thù hận hay không, nhưng ngay lúc này đây, anh tha thiết muốn biết được câu trả lời của cô.

Có lẽ, chỉ cần một từ yêu của cô, sẽ có thể làm cho những oán hận trong lòng anh tan biến, dù sao những ngày tháng vừa qua, đã làm cho anh rất đau khổ rồi.

Rõ ràng biết đây là chuyện không thể, tại sao anh vẫn cứ cố chấp quẩn luyến, không chịu buông tay chứ?

Uất Noãn Tâm nở nụ cười đau khổ, “anh làm không được, tôi cũng không làm được! Bảy năm trước kể cả khoảng thời gian này, nhưng chuyện

anh gây ra cho tôi đã khắc sâu trong đầu tôi rồi, tôi không quên được..... Cho dù chúng ta ở bên nhau, cũng không thể như trước được.”

Bỗng nhiên Nam Cung Nghiêu giữ tay cô lại, “nếu như tôi nói được..... nếu như tôi nói chỉ cần em yêu tôi, thì tôi sẽ ngừng việc trả thù lại.....”

Trong ánh mắt của anh đầy sự căng thẳng, chờ đợi, giống như cả đời này đều nắm chặt tay của cô . Một câu nói của cô, có thể quyết định sự sống chết của anh.

Anh không biết tại sao trong giây phút đó anh lại mất kiểm soát như vậy, điên cuồng như vậy, vứt bỏ hết mọi thù hận mình đã giữ trong một thời gian dài, trong trái tim chỉ muốn ở bên cô.

Có lẽ anh chịu quá nhiều giày vò rồi, anh quá đau khổ, anh không muốn cả hai đau khổ giày vò lẫn nhau như vậy nữa, anh bằng lòng là người từ bỏ trước.

Chỉ cần cô bằng lòng, anh sẽ nói thật với cô ngay lập tức, sẽ hòa thuận ở bên cô.

Nhưng Uất Noãn Tâm lại cảm thấy rất hoang đường. Sau khi anh làm nhiều chuyện mất nhân tính, tàn nhẫn như vậy, thì anh dựa vào gì cho rằng cô sẽ yêu anh nữa? Quá nực cười.

Cô tay rút tay mình ra khỏi tay anh, nở nụ cười lạnh nhạt. “Em làm không được! Xa nhau bảy năm, chúng ta đã không thể quay về như trước kia nữa rồi.”

“.....” Trái tim của Nam Cung Nghiêu rơi thẳng xuống đáy vực, sau đó lại nở nụ cười chế nhạo sự hoang đường của mình. Anh rõ ràng đã biết được câu trả lời, không phải sao? Tại sao vẫn ngốc nghếch nói ra những lời

này chứ! Hèn mọn cầu xin cô một lần nữa, lại trở thành trò cười trong mắt cô.

Anh nở nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt sắc như dao. “Tốt, rất tốt..... tôi sẽ làm cho em nhớ rõ ngày hôm nay, tôi sẽ khiến em phải hối hận, ngày hôm nay khi tôi từ bỏ lòng tự trọng, từ bỏ mọi thù hận quay về bên cạnh em, thì em lại lần nữa làm tổn thương tôi.”

Ánh mắt của anh làm cho Uất Noãn Tâm sợ hãi, dường như có thể thấy trước được đáng vẻ đau khổ của mình bởi vì sự đau giày vò của anh. Cô không muốn mối quan hệ của hai người đi vào bước đường cùng không thể cứu vãn được, “Nam Cung Nghiêu, em.....”

“Câm miệng! Tôi không muốn nghe em nói tiếng nào nữa. Đẩy tôi về.”

“.....” Cô biết mình có nói nhiều cũng vô ích, nên đành im lặng không nói, thời tiết vào mùa đông năm này, càng lạnh lẽo đến thấu xương.

Hai người im lặng về đến nhà, cái cửa nhỏ trong vườn hoa đột nhiên mở ra, Uất Noãn Tâm hoảng hốt, không lẽ bé Thiên chạy ra ngoài rồi sao? Sau đó cô liền nghe thấy tiếng một người phụ nữ điên cuồng gào thét trong nhà. “hai người kia đi đâu rồi hả, nói mau..... thứ con hoang như mày, tao giết chết mày!”

Nam Cung Vũ Nhi!

Uất Noãn Tâm hoảng hốt chạy vào, Nam Cung Vũ Nhi đang bóp cổ Uất Thiên Hạo lắc qua lắc lại, hai chân của cậu bé đã rời khỏi mặt đất, ra sức giãy dụa, hai mắt trợn trắng.

“Bé Thiên.....” Cô xông quá đó giành Uất Thiên Hạo về, đẩy Nam Cung Vũ Nhi ra xa, làm cho cô ta té ngã xuống đất.

“Bé Thiên, bé Thiên con không sao chứ?” Uất Noãn Tâm sốt ruột hỏi hang, lo lắng đến nỗi nước mắt sắp chảy xuống. Nhìn thấy trên cổ con có hai dấu ngón đỏ, cô đau lòng muốn chết, trong lòng mất giết người. “Bé Thiên, bé Thiên, con mau tỉnh lại đi, ma ma ở đây.....”

Uất Thiên Hạo ho khan vài tiếng, mở màng mở mắt ra. “Ma ma, ma ma về rồi.....” Nước mắt lập tức chảy xối xả, “bé Thiên rất sợ..... cô ta là kẻ điên.....”

“Bé Thiên đừng sợ, ma ma ở đây, ma ma không để ai làm hại con!” Uất Noãn Tâm quay đầu lại, hai mắt đỏ ửng, gào thét. “Cô muốn gì cứ nhắm vào tôi, đừng có động đến con trẻ!”

Bé Thiên là mạng sống của cô, bất cứ kẻ nào muốn làm hại con, cô cho dù có chết cũng liều cái mạng này.

Nam Cung Vũ Nhi cũng bị té đau, cố hết sức đứng dậy, “Cái thằng con hoang này, đáng chết! Tao muốn cả nhà mày chết hết!”

“Vũ Nhi, câm miệng!”

Một tiếng lạnh lẽo vang lên từ phía sau, Nam Cung Vũ Nhi quay đầu lại, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đang ngồi trên xe lăn, không màng tức giận, mà hỏi một cách hoảng hốt: “Nghiêu, anh bị sao vậy? Tại sao anh lại ngồi trên xe lăn?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 348: Anh Lừa Cô!

Nam Cung Nghiêu không lên tiếng, còn Nam Cung Vũ Nhi cứ lo lắng hỏi không ngừng.

Uất Noãn Tâm ôm Uất Thiên Hạo về phòng, đóng cửa lại, nén giận. “Hai người muốn gì thì ra ngoài nói, đừng làm ảnh hưởng đến trẻ nhỏ.”

Nam Cung Vũ Nhi cắn hận quay đầu lại, trong mắt sắp chảy ra máu, chỉ vào Uất Noãn Tâm. “Là mày! Chính mày hại Nghiêu thành như vậy phải không? Mày là con nhỏ đê tiện đáng chết, mày chia rẽ gia đình tao chưa đủ sao, bây giờ còn muốn hại chết Nghiêu hả? Rốt cuộc mày muốn sao mới chịu dừng tay đây.”

Cô không biết phải trả lời lại ra sao. “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý!”

“Mày không cố ý sao? Người anh ấy đã thành như vậy, mày còn nói mày không cố ý sao? Tao liều mạng với mày.” Nam Cung Vũ Nhi đã mất hết lý trí rồi, đầu tóc bù xù xông về trước liều mạng với Uất Noãn Tâm, nắm lấy tóc của cô, tàn nhẫn đá vào bụng cô mấy cái.

Cô ta mà phát điên lên, đúng là quá đáng sợ, ngay cả Uất Noãn Tâm không còn sức đánh lại, chỉ có thể chạy trốn.

“Vũ Nhi, dừng lại..... mau dừng lại.....” Lòng Nam Cung Nghiêu nóng như lửa đốt, nhưng chỉ có thể đứng một bên lo lắng sưng thôi.

Uất Noãn Tâm dùng sức giữ tóc lại, đầu ngửa ra sau, da đầu suýt chút nữa bị kéo rách, cô đau đến nỗi sắp khóc ra nước mắt.

Cô cố gắng hết sức, dùng tay đẩy mạnh Nam Cung Vũ Nhi ra. Do cô dùng quá mạnh, làm cô ta đụng vào cái bàn, lò đảo té ngã xuống đất.

Đầu của Nam Cung Vũ Nhi choáng váng, cả thế như đang xoay chuyển, một lúc sau cô ta mới tỉnh táo lại. Nhìn thấy Uất Noãn Tâm không có chuyện gì, còn mình thì lại nhếch nhác như vậy, cô ta lại phát điên.

Tay của cô ta mò được một con dao gọt trái cây, mặc kệ mọi thứ, cầm dao đâm thẳng đến chỗ cô. “Đồ hồ ly tinh, tao giết mày!”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Uất Noãn Tâm không kịp trở tay, trơ mắt nhìn con dao đâm thẳng đến cổ họng mình, cô sợ tới mất hồn vóa lên mây.

Lúc này, một dáng người đột nhiên nhào đến trước mặt cô, một tay nắm chặt lấy lưỡi dao, liền làm cho cả bàn tay đều là máu. Sắc mặt Nam Cung Nghiêu tái mét, giành lại con dao, ném xuống đất. “Em dừng tay lại!”

Uất Noãn Tâm và Nam Cung Vũ Nhi đều ngẩn người.

“Nghiêu, chân, chân của anh.....”

Uất Noãn Tâm còn khiếp sợ hơn, cô nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện, anh vốn không hề bị liệt, mọi chuyện anh làm, chẳng qua chỉ muốn giày vò cô, khiến cô áy náy. Nếu như không phải anh đỡ một nhát dao cho cô, cô thật muốn nhặt con dao lên, đâm cho anh một nhát.

Nam Cung Nghiêu có thể cảm nhận được sự đau khổ trong ánh mắt ở sau lưng mình, anh cũng không muốn mọi chuyện bị vạch trần trong tình huống này. Chỉ là, anh không thể nhìn thấy cô chết.

Uất Noãn Tâm bất thành linh bùng nổ, đẩy Nam Cung Nghiêu ra ngoài, gào thét đến khản cả giọng. “Đồ cầm thú, anh cút cho tôi..... cút ra ngoài đi..... tôi không muốn nhìn thấy anh nữa..... cút đi.....”

“Em đừng như vậy..... Noãn Tâm..... anh.....” Anh giữ chặt cổ tay cô lại, muốn giải thích. Nhưng khi anh đối mặt với ánh mắt tràn đầy oán hận của cô, một chữ anh cũng không nói được, anh suy sụp buông ta cô ra, kéo Nam Cung Vũ Nhi rời khỏi.

“Anh buông em ra..... buông ra..... em phải liều mạng với con đó..... Nghiêu.....”

Uất Noãn Tâm đáng sầm cửa lại, tựa người vào cửa, cả người không còn sức, ngồi bệch xuống đất, ôm đầu khóc thật lớn.

Tại sao..... tại sao anh phải đối xử cô như vậy..... nhất định phải khiến cô chết đi, anh mới cam lòng sao?

Nam Cung Nghiêu buông Nam Cung Vũ Nhi ra, mặt mày xanh lét, bỏ đi rất nhanh. Miệng vết thương đang rỉ máu, chảy xuống nguyên một đường, nhưng anh không có cảm giác gì. Trái tim đau đến chết lặng, cả người cũng mất đi ý thức.

“Anh đợi đã..... Nghiêu, miệng vết thương của anh đang chảy máu kìa..... Anh đừng đi nữa..... Anh phải băng vết thương lại..... Nghiêu.....” Nam Cung Vũ Nhi cố hết sức đuổi theo anh, kéo tay của anh vài lần, lại bị anh đẩy ra một cách thô bạo, làm cô ta giận dữ.

“Anh nổi nóng với em có ích gì, anh có giỏi thì nổi giận với con hồ ly tinh kia kìa! Còn giả vờ bị liệt để cô ta đồng cảm, anh không cảm thấy anh rất thê thảm rất đáng thương hả? Ngay cả em cũng coi thường anh!”

Nam Cung Nghiêu ngừng lại, trái tim bị thương nặng, mỗi lần hít thở, trái tim đau đớn đến nỗi cảm giác như nó không còn là của mình nữa.

Cô ta chạy đến trước mặt anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh. “Anh cũng nghĩ lại coi, bảy năm qua em vẫn luôn ở bên cạnh anh, còn cô ta chưa từng làm gì cho anh cả! Cho dù cô ta trở về nước, cũng là vì người đàn ông khác. Còn anh không biết xấu hổ chạy theo cầu xin cô ta, lại bị cô ta đá văng. Bây giờ anh theo đến Hà Lan, cũng chẳng có tác dụng gì, người ta vốn dĩ không thích anh! Cô ta chán ghét anh, anh nghe rõ chưa hả?”

Cả người của anh run cầm cập vì tức giận, “đừng nói nữa..... một chữ anh cũng không muốn nghe.....”

“Anh không muốn nghe, em càng muốn nói. Anh chính là một kẻ đáng thương, anh có chà đạp mình hơn nữa cũng không có ích gì, cô ta không yêu anh cô ta không yêu anh.....”

Nam Cung Nghiêu cực kỳ phẫn nộ, kích động bóp cổ của cô ta. “Anh kêu em im miệng!”

Những năm qua, Nam Cung Vũ Nhi luôn lớn lên trong sự bảo vệ của Nam Cung Nghiêu. Cô ta từ nhỏ đã quyết tâm trở thành vợ anh, mặc dù sau khi cô ta trưởng thành, anh bắt đầu trốn tránh cô ta, nhưng cô ta vẫn có thể cảm nhận được, anh yêu cô ta. Nhưng cô ta không ngờ đến, có một ngày anh sẽ vì người đàn bà khác, mà bóp cổ của cô ta.

Một giọt nước mắt rơi xuống.

“Anh vứt bỏ em, vứt bỏ Đào Đào, cuối cùng thì anh được gì..... anh cho rằng cứ tiếp tục quẩn lầy nhau, cô ta sẽ yêu anh sao? Nghiêu, anh tỉnh lại đi..... anh đừng có u mê nữa. Bởi vì sự cố chấp của anh, làm cho mọi người đều vô cùng đau khổ..... bao gồm chính anh..... anh buông tha cho chính mình đi.....”

Lời nói của cô ta, từng câu như từng nhát dao đâm vào trái tim anh. Nam Cung Nghiêu thất vọng buông tay, rất đau khổ rất đau khổ..... Bỗng nhiên anh không biết mình đang làm gì nữa. Phá hủy cả thế giới, chỉ để có được cô, có đáng không?

.....

Bên ngoài không còn tiếng ồn ào nữa, Uất Thiên Hạo chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy Uất Noãn Tâm dựa vào cửa mà khóc, cậu đi đến lặng lẽ vỗ lưng cô. “Ma ma, ma ma đừng khóc nữa..... Ma ma còn bé Thiên..... Bé Thiên luôn ở bên ma ma, không bao giờ rời xa ma ma.”

“Bé Thiên.....” Uất Noãn Tâm ôm chặt người thân duy nhất của mình, con chính là tất cả của cô. Mất đi con trai, cô sẽ chết mất.

Cô ôm con quá chặt, bé Thiên có hơi khó thở, buồn bã hỏi: “Pa pa không quay về nữa, phải không ma ma?”

“..... Xin lỗi con.....” Cô vẫn luôn muốn cho con có một gia đình trọn vẹn, thế mà cô lại làm không được, cô cảm thấy rất áy náy với con. Nhưng mà chính cô cũng đâu muốn vậy.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 349: Nhảy Lầu

Hai người check in tại khách sạn gần đó, lúc này cãi nhau một trận nên bây giờ ai nấy cũng mệt lã, cũng coi như đã bình tĩnh lại, không cãi nhau nữa.

Nam Cung Vũ Nhi ngồi xổm bên Nam Cung Nghiêu, giúp anh bôi thuốc. Mặc dù anh đã làm một số chuyện làm cô đau khổ. Nhưng nhìn thấy anh bị bong da tróc thịt như vậy, cô vẫn cảm thấy rất đau lòng, một giọt nước mắt rơi xuống. “Sao anh lại ngốc như vậy, lại xông thẳng đến đỡ một nhát dao. Bàn tay này, anh không cần nữa hả? Nếu để lại tật thì biết sao đây?”

Nam Cung Nghiêu có hơi lơ đãng, ngơ ngác, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi, sau đó nở nụ cười chế giễu mình.

Nếu như anh mất đi cô ấy, anh còn cần cái mạng này sao?

Cho dù anh oán hận cô ấy, thì cô ấy vẫn quan trọng hơn cái mạng của anh. Lần đánh bom ở Paris, rồi chuyện đụng xe mấy ngày trước, và bây giờ cũng vậy! Chỉ cần cô ấy gặp nguy hiểm, anh nhất định sẽ xuất hiện đầu tiên. Cho dù mất cái mạng này, anh cũng không để cô ấy chịu bất kỳ nỗi đau nào.

Ngay cả mạng sống cũng không cần, thì bàn tay này anh còn quan tâm đến sao?

Nhưng đáng tiếc, anh vì cô ấy làm tất cả, thế mà không đổi lại được chút cảm động nào từ cô ấy. Thậm chí ngay khi anh bằng lòng từ bỏ thù hận, cầu

xin cô ấy quay về, cũng bị cô từ chối, cuối cùng chỉ chứng tỏ anh buồn cười biết bao nhiêu.

Sau khi cẩn thận băng bó vết thương cho anh, Nam Cung Vũ Nhi vẫn không yên tâm, muốn dặn dò anh nhiều hơn, nhưng không biết phải nói như thế nào. Bởi vì, trong mắt của anh không có cô, cũng không thấy cô nói. Cô ghen ngào ôm mặt của anh lại, để anh nhìn thẳng vào mình.

“Nghieu, anh nhìn em đi..... anh nhìn em có được không? Anh đừng đối xử em như vậy! Em rất khó chịu.....

“Xin lỗi em.....”

“Anh không cần xin lỗi em! Em chỉ muốn anh thôi! Lúc trước là lỗi của em, em không nên ngang ngược như vậy, không nên cầm dao đâm Uất Noãn Tâm, đều là lỗi của em. Em sẽ sửa, sau này em không như vậy nữa có được không? Em sẽ làm một người vợ tốt, không ghen tuông tức giận, không làm hại người khác. Anh nói gì em cũng nghe mà, chúng ta vẫn giống như lúc trước có được không anh?”

Cô khóc lóc cầu xin, quỳ xuống trước mặt anh. Lòng tự trọng hay thù hận gì đó, cô từ bỏ hết, cô chỉ cần anh. Vì anh điều gì cô cũng sửa được mà.

“Anh từ bỏ Uất Noãn Tâm đi, anh còn có em, còn có Đào Đào, một nhà ba người chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc mà..... nhé? Chúng ta sẽ giống như lúc trước..... có được không anh? Em xin anh đó.....”

Nam Cung Nghiêu đau đớn đến tan nát cõi lòng. Nỗi đau của cô, giống như từng nhát dao, rạch trăm ngàn nhát trên người anh, tựa như đang giày xéo trái tim anh.

Anh đau đớn oán hận sự ích kỷ của mình, mang đến cho cô một gia đình không hạnh phúc.

Anh cố gắng mở miệng, giọng nói vô cùng run rẩy, “Vũ Nhi, anh đã từng cố gắng, anh đã rất cố gắng rồi..... Sau khi Đào Đào ra đời, anh đã rất cố gắng quên cô ấy mà ở bên cạnh em..... Nhưng mà, anh làm không được? Cho dù em bắt ép anh ở bên cạnh em, thì trái tim anh vẫn ở chỗ cô ấy. Nó luôn nhớ đến cô ấy, yêu cô ấy.....”

“Anh có thể hứa với em không gặp cô ấy trong ba tháng hay khoảng thời gian dài hơn nữa. Nhưng sau đó thì sao? Rồi sẽ có một ngày, anh sẽ mất kiểm soát mà chạy đi tìm cô ấy. Anh không muốn mang đến hy vọng cho em, rồi lại để em thấy vọng, làm như vậy chỉ càng làm cho em đau khổ hơn thôi.”

Lúc này đây Nam Cung Vũ Nhi mới thực sự cảm nhận sâu sắc cái gì là diệt vong mãi mãi. Đối mặt với một người đàn ông không yêu mình, cô có cầu xin anh ta yêu mình như thế cũng không có ích gì, chỉ càng làm mình thêm đáng thương. Cô thất vọng cười mỉa, ánh mắt lạnh lẽo mông lung.

“Cho nên..... anh có làm thế nào cũng không thể em yêu được nữa, đúng không? Chúng ta không thể nào quay trở lại như lúc trước, đúng không?”

Nam Cung Nghiêu nắm chặt bàn tay lại, nỗi đau khổ làm anh không thể nói nên lời.

“Không có anh, em sống còn có ý nghĩa gì nữa, không bằng chết quách đi cho xong.” Ánh mắt của cô đột nhiên trầm xuống, quyết tâm xông thẳng đến cửa sổ, nắm chặt khung cửa sổ muốn nhảy xuống.

“Vũ Nhi, em làm gì vậy.....” Nam Cung Nghiêu xông đến giữ cô lại, cô cố gắng giãy dụa, hét chói tai. “Anh buông em ra..... buông em ra..... em sống đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi..... anh để em chết đi..... để em chết đi.....”

“Vũ Nhi, em bình tĩnh lại đi!” Nam Cung Nghiêu kéo mạnh cô từ bên ngoài cửa sổ vào, ôm chặt lấy cô. “Em không thể chết, em còn Đào Đào mà!”

“Đào Đào.....” Nam Cung Vũ Nhi đang giãy lùa dữ dội bỗng ngừng lại, nổi chua xót bỗng ập đến. Bây giờ cô quá đau buồn rồi, ngay cả chết cũng không thể chết..... cô không nỡ bỏ rơi Đào Đào..... nhưng sống như thế này còn đau khổ như cả chết.

“Tại sao anh lại đối xử em như vậy? Tại sao?” Cô quay người lại đánh liên tục vào lồng ngực của anh, “tại sao vậy, tại sao..... Anh là đồ độc ác..... em hận anh.....”

Nam Cung Nghiêu để mặc cho cô trút giận, nếu điều này có thể làm cho cô bớt đau khổ hơn. Cho dù có giết chết anh, anh cũng không nói một chữ.

Ngoài việc nói xin lỗi hết lần này sang lần khác, anh cũng không biết mình có thể làm gì. Những tội lỗi này, để do anh mà ra, anh lại không có cách nào kết thúc nó, khiến cho cả ba đều bị giày vò, tội của anh quá nặng rồi.

.....

Sau ba ngày vật vã với nỗi đau, Uất Noãn Tâm mới bình tĩnh trở lại. Sáng sớm đưa bé Thiên đến trạm xe buýt của trường xong, vừa mới về đến nhà, thì gặp phải người mình oán hận nhất. Ánh mắt rực lửa, quay đầu bỏ đi.

“Đứng lại.....” Anh đuổi theo cô, giữ cô lại. “Tôi có chuyện muốn nói với em!”

“Nhưng tôi không muốn nghe! Anh buông tay ra!”

“Tôi biết em oán hận tôi vì tôi gạt em! Nhưng nghĩ đến nhà họ Uất của em nợ tôi hai mạng người, thì điều này có đáng gì.”

“Nam Cung Nghiêu, anh nói xong chưa! Anh đừng có lấy cái cớ đó ra rồi làm những chuyện không bằng cầm thú với tôi. Tôi nói rồi, những chuyện đó chẳng có liên quan gì đến tôi, tôi không cần phải bù đắp gì cả! Những giày vò anh gây ra cho tôi, đã đủ tàn nhẫn rồi. Nếu như anh còn là con người thì hãy dừng lại tất cả đi, buông tha cho tôi đi! Tôi sắp điên lên rồi!”

“Em sắp điên lên sao?” Nam Cung Nghiêu cười mỉa, gào to. “Vì em, tôi cũng sắp điên lên rồi! Em cho rằng, sau khi em giày vò tôi đau đớn đến thế này, thì có thể sống yên sao? Nằm mơ đi! Ngày mai tôi về Đài Loan, em theo tôi về!”

“Tôi không đi!” Cô từ chối anh trong tâm trạng kích động.

“Không đi à?” Ánh mắt tàn nhẫn của anh nhúu lại. “Không đến lượt em nói không đi đâu!”

“Anh dựa vào gì hả? Muốn ép tôi về Đài Loan, trừ khi anh ôm cái xác tôi về đi!”

“Tôi cần cái xác của em làm gì? Tôi cũng không có sở thích làm chuyện đó với xác chết. Tôi có cách làm cho em phải về Đài Loan.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 350: Anh Trả Con Lại Cho Tôi!

Ngay lúc đó, kỳ thực trong lòng Uất Noãn Tâm cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì cô hiểu rõ Nam Cung Nghiêu có rất nhiều thủ đoạn, hơn nữa còn cực kỳ độc ác, chính mình không phải là đối thủ của anh. Nhưng ở trước mặt anh, cô không thể tỏ ra yếu đuối. Cho dù chết cũng phải chống trả đến cùng, nhất định không chịu thua.

“Anh đừng cho rằng mình tài giỏi lắm, tôi đã không còn là Uất Noãn Tâm yếu đuối không làm được gì như lúc trước đâu, tôi muốn làm gì thì làm đó. Chỉ cần chuyện gì tôi không muốn, anh đừng mơ có thể khống chế tôi!”

Ánh mắt của Nam Cung Nghiêu sáng lên, nhìn chằm cô. “Em vẫn mạnh miệng như vậy! Vậy chúng ta đánh cược đi, chưa hết ngày hôm nay, em sẽ ngoan ngoãn về Đài Loan!”

“Năm mơ!”

Nam Cung Nghiêu bỗng nhiên bật cười, từng tiếng cười tràn ra từ lồng ngực của anh, vươn tay ra nâng cằm của Uất Noãn Tâm lên, từng đợt trêu chọc cứ luân phiên xoay chuyển trong ánh mắt.

“Dáng vẻ bướng bỉnh của em, đáng yêu quá đi..... rất ngây thơ..... em muốn đối đầu với tôi, kết cục thường chỉ thảm hại chẳng còn cái gì, em hẳn phải hiểu rõ điều này chứ.”

“Trước khi tôi chưa đẩy em vào đường cùng, em trước hết nên vì sự ngu ngốc của mình mà xin lỗi tôi đi. Có lẽ, tôi sẽ suy nghĩ lại, hoãn thi hành

hình phạt, để em có thể sống thêm vài ngày.....”

Cái cảm bị anh siết chặt đến sắp đứt ra, trong lòng tràn ngập sự tức giận, càng tức giận, mặt Uất Noãn Tâm càng ngoan cố hơn. “Muốn tôi xin lỗi anh, nằm mơ đi! Người phải xin lỗi, là anh đó! Cho dù anh có quỳ xuống xin lỗi tôi, tôi cũng không tha thứ cho những hành vi cầm thú của anh đâu.”

Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu chợt lạnh lẽo, sau đó lại lập tức nở nụ cười nhạt nhẽo. “Vậy sao? Vậy em cứ mở to mắt ra mà xem, ai là người phải quỳ xuống cầu xin ai.”

Nói xong, anh đẩy cô ra, bước thật nhanh rời đi.

Uất Noãn Tâm giống như vừa mới đánh một trận chiến, mệt mỏi lắm người, cả người mất hết sức, cố gắng hết sức về đến nhà, ngã nhào xuống ghế sofa. Nhắm mắt lại, trong đầu cứ lượn lờ gương mặt tàn nhẫn và những uy hiếp của Nam Cung Nghiêu.

Càng nghĩ cô càng sợ hãi, anh trước giờ chưa làm chuyện gì mà chưa nắm chắc cả, anh chắc chắn cô sẽ về Đài Loan, nhất định đã có sắp xếp rồi.

Rốt cuộc anh đang toan tính gì đây?

Không lẽ là..... bé Thiên?

Bên tai của Uất Noãn Tâm vang lên một tiếng ầm, sắc mặt trong nháy mắt tái mét.

Đáng chết! Sao cô không sớm nghĩ đến chứ.

Tông cửa chạy ra, đón xe taxi, mau chóng chạy đến nhà trẻ, nhưng cô vẫn đến trễ một bước.

“Bé Thiên được ba cậu bé đón rồi.” Cô giáo đưa cho cô một tờ giấy. “Đây là ba cậu bé để lại cho cô.”

Cô vội mở ra, bên trên có viết số điện thoại, gấp gáp không chờ đợi được nên gọi ngay.

“Nam Cung Nghiêu, anh trả bé Thiên lại cho tôi!”

Trái ngược với vẻ lo lắng của Uất Noãn Tâm, thì Nam Cung Nghiêu lại rất bình tĩnh hể hê trêu chọc đến ghê tởm. “Chỉ mới một tiếng, em cũng nhanh thật đó. Đáng tiếng, quá trễ rồi. Tôi và bé Thiên đang trên đường về Đài Loan rồi.”

“Đồ dê tiện!” Cô tức đến run rẩy, cả người run cầm cập. “Anh muốn gì cứ nhắm vào tôi nè, đừng mang bé Thiên đi.....”

“Em nói cứ như tôi bắt cóc con vậy.” Anh cười khê, “thằng bé là con trai của tôi, tôi thương còn không kịp, làm sao có thể tổn thương con chứ?”

Uất Noãn Tâm giống như con gà mẹ tìm không được đứa con mình yêu thương, sốt ruột gào thét lên, “anh mau trả bé Thiên cho tôi, trả cho tôi!”

“Muốn bé Thiên quay trở về bên em, được tôi, đến Đài Loan tìm tôi!”

Nói xong, Nam Cung Nghiêu cúp điện thoại. Uất Noãn Tâm gọi lại lần nữa, nhưng anh tắt máy rồi, cô tức giận dậm chân.

Cô ngu thật! Nếu như cô có thể nghĩ đến Nam Cung Nghiêu sẽ làm chuyện dê tiện như vậy sớm chút, cũng không thành thế này.

Đài Loan..... nơi đó giống như cơn ác mộng, cô chạy trốn nơi đó khi trên người đầy thương tích, nhất quyết không muốn quay trở về nữa, nhưng mà bé Thiên.....

Không! Cô nhất định không thể mất đi người thân duy nhất được.

.....

Trên máy bay tư nhân đang bay về Đài Loan, Nam Cung Vũ Nhi ngồi không yên, vừa nghĩ tới Uất Thiên Hạo đang ở trên máy, cô ta lại cuống lên, cả người rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Nam Cung Nghiêu cúp điện thoại, nhìn cô ta. “Em sao vậy? Không thoải mái ư.”

“Đúng! Không thoải mái! Rất không thoải mái!” Mặt Nam Cung Vũ Nhi đen thui hời ngược lại. “Cái thằng con hoang Uất Thiên Hạo còn ở trên máy bay, em làm sao có thể thoải mái chứ.”

Anh lạnh lùng quát to, “Vũ Nhi, bé Thiên là con trai anh!”

“Nhưng nó cũng là con trai của con ả đê tiện Uất Noãn Tâm kia!”

“Tóm lại, đừng để anh nghe thấy em gọi thằng bé là con hoang. Nếu không, cho dù người đó là em, anh cũng không nường tay đâu.”

Nam Cung Vũ Nhi cười mỉa. “Anh không nường tay như thế nào đây? Anh giết em sao? Vậy thì giết đi! Dù sao cuộc sống này quá đau khổ rồi, chết đi cũng tốt! Nó chính là con hoang, con hoang, con hoang!”

“.....” Sắc mặt Nam Cung Nghiêu tái mét, cố gắng nhẫn nhịn không kích động mà tát cô ta một cái, cả cánh tay nổi đầy gân anh. Anh sợ mình sẽ tức giận mà mất kiểm soát, làm ra những chuyện đáng sợ, đành đứng dậy bỏ đi.

“Anh đi đâu hả? Đi xem cái đứa con hoang kia sao?” Nam Cung Vũ Nhi ôm anh lại, ngang ngược gào thét. “Em không cho anh đi!”

“Anh đi xem con, không đến lượt em cho phép.” Anh lạnh lùng hất tay cô ta ra.

“Nếu như anh hứa với em, chỉ cần anh và Uất Noãn Tâm cắt đứt quan hệ, em sẽ xem Uất Thiên Hạo như con trai của mình, anh đồng ý không?”

Câu nói này khi Nam Cung Nghiêu nghe thấy, thì chẳng có chút tin tưởng nào cả, quay đầu, nở nụ cười châm chọc. “Em đừng lừa dối mình nữa, em hiểu rất rõ, em làm không được!”

“Chỉ cần anh không qua lại với Uất Noãn Tâm, em đảm bảo.....”

“Cảnh em bóp cổ bé Thiên, vẫn còn in sâu trong đầu anh, anh đang hoài nghi rốt cuộc em là Vũ Nhi, hay là ác quỷ. Có lẽ, anh vốn chưa hề hiểu rõ con người em. Anh không để bé Thiên rơi vào nguy hiểm nữa, em tốt nhất nên tránh xa thằng bé đi. Bất kỳ người nào dám làm hại thằng bé, anh sẽ không nường tay đâu, bao gồm cả em đó.”

Nam Cung Vũ Nhi càng ghen tỵ hơn, Uất Thiên Hạo là con trai, là cục cưng của anh, không lẽ Đào Đào không phải sao? Đào Đào chẳng có chút ý nghĩa nào với anh sao?

Phải chăng không phải do anh sinh ra, nên anh không có chút cảm giác về tình cha con ruột thịt sao? Anh vẫn chưa biết thân phận của Đào Đào nên mới đối xử với con bé như vậy, nếu lỡ bị anh biết được chuyện đêm đó.....

Cô ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Cho dù chết, cô ta cũng sẽ không để chuyện này xảy ra!

Quyển 8

- Chương 351: Ai Phải Quỳ Xuống Đây?
Chương 352: Chết Xa Một Chút
Chương 353: Mỗi Quan Hệ Tứ Giác – P1
Chương 354: Mỗi Quan Hệ Tứ Giác – P2
Chương 355: Mỗi Quan Hệ Tứ Giác – P3
Chương 356: Vẫn Còn Yêu Cô Ấy
Chương 357: Cơ Thể Có Phản Ứng
Chương 358: Hủy Bỏ Hôn Ước
Chương 359: Ma Ma Mau Cứu Con
Chương 360: Sự Thật Về Thân Thể
Chương 361: Người Sống Đời Sống Thực Vật
Chương 362: Uy Hiếp Bằng Ảnh Nóng - P1
Chương 363: Uy Hiếp Bằng Ảnh Nóng – P2
Chương 364: Thân Phận Của Đào Đào
Chương 365: Quá Khứ Đau Đớn
Chương 366: Mất Hết Hy Vọng
Chương 367: Cô Mất Tích Rồi!
Chương 368: Chồng Trước Đến Rồi!
Chương 369: Ngọt Ngào - P1
Chương 370: Ngọt Ngào – P2
Chương 371: Tổng Tài Trở Thành Đầy Tớ
Chương 372: Nữ Hoàng Bệ Hạ!
Chương 373: Đòi Hôn
Chương 374: Uất Nôn Tâm, Anh Yêu Em!
Chương 375: Bám Đuôi
Chương 376: Tình Dịch Đến Rồi?
Chương 377: Dám Tán Gái Há?
Chương 378: Có Người Ghen Rồi
Chương 379: Ngủ Riêng!
Chương 380: Nụ Hôn Nồng Cháy
Chương 381: Ông Xã?
Chương 382: Tranh Giành Đàn Ông
Chương 383: Đi Ngủ Chung Với Amy!
Chương 384: Vì Em, Điều Gì Anh Cũng Bằng Lòng
Chương 385: Rung Động Như Nụ Hôn Đầu
Chương 386: Đúng Là Tôi Đang Ghen Đó
Chương 387: Cưng Chiều Cực Cưng
Chương 388: Sẽ Bị Nghiện

Chương 389: Sẻ Màng Thai Đó 18+
Chương 390: Màng Thai Rồi
Chương 391: Phá Thai Ủ?
Chương 392: Chiến Tranh Lạnh
Chương 393: Trở Về Đài Loan
Chương 394: Đều Vì Cô Cả
Chương 395: Không Nhịn Được Nữa
Chương 396: Lần Đầu Tiên Cho Ai
Chương 397: Tình Cờ Gặp Lại Ngũ Liên
Chương 398: Đến Hộp Đem
Chương 399: Tâm Trạng Bực Bội
Chương 400: Nhạy Cảm Và Đa Nghi
Chương 401: Mâu Thuẫn Gia Tăng
Chương 402: Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện
Chương 403: Cuối Cùng Cũng Tốt Đẹp
Chương 404: Gả Cho Anh Lần Nữa!
Chương 405: Kết Thúc Ngọt Ngào
Chương 406: Kết Thúc Ngọt Ngào - P2

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 351: Ai Phải Quỳ Xuống Đây?

Nam Cung Nghiêu đến Đài Loan vào buổi sáng ngày hôm sau, Uất Noãn Tâm cũng theo về. Sau khi xuống xe, cô chạy thẳng đến văn phòng ở tầng cao nhất của Hoàn Cầu.

Hương Vi cảm thấy bất ngờ về sự có mặt của cô, vội vàng dừng công việc lại, ngăn cản không cho vô vào. "Cô Uất, xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?" Không phải cô ta đã ly hôn rồi sao? Tại sao lại đến tìm tổng tài, không lẽ hai người muốn 'nối lại tình xưa' sao?

Tuy nói hai người đã ly hôn rồi, nhưng cái ghế tổng tài phu nhân cũng không đến lượt cô, nhưng cô vẫn không thích anh có dính líu với cô ta. Cô không thể không thừa nhận, mình có chút ghen tỵ.

"Không có!" Uất Noãn Tâm trả lời đại, rồi đâm sầm về phía trước, lại bị Hương Vi cản lại. Trong lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này đây, đánh người cô cũng dám. "Đừng có cản tôi! Kêu Nam Cung Nghiêu ra đây."

"Cô không có hẹn trước, không thể gặp tổng tài!"

"Vậy cô bây giờ vào hỏi anh ta, xem anh ta có muốn gặp tôi không!"

Cô ta cất cao giọng, có chút kiêu ngạo, nhưng cũng có thể nhìn thấy cô ta có chuyện gấp, nên Hương Vi đành phải đi vào một cách miễn cưỡng. Chưa đến một phút, lại đi ra. "Tổng tài nói bây giờ anh ấy đang bận, không tiện gặp cô."

Không tiện sao? Anh ta chơi trò mèo vờn chuột đến nghiện rồi sao?

Uất Noãn Tâm không muốn lãng phí thời gian nữa, xông thẳng vào trong luôn.

"Cô Uất, cô đừng như vậy..... tôi sẽ gọi bảo vệ đó..... Cô Uất....." Hương Vi dùng mọi cách ngăn lại, nhưng sức của cô quá lớn, nên bị cô đẩy ra, rồi đâm sầm vào phòng làm việc.

Uất Noãn Tâm đá cửa, câu đầu tiên chính là. "Nam Cung Nghiêu, anh trả bé Thiên cho tôi!"

"Tổng tài, có cần gọi bảo vệ không?"

"Không cần, cô đi làm việc đi." Nam Cung Nghiêu vẫy tay bảo Hương Vi đi ra, lười biếng dựa vào ghế da, đang bận chỗ nào chứ, rõ ràng đi rất nhàn nhã ngồi đợi cô đây mà!

"Em đến muộn hơn so với những gì tôi tính đó, chắc hẳn tối qua em chưa ngủ nhỉ? Hai mắt thâm đen rồi kìa, có cần đến phòng nghỉ chợp mắt chút không?"

"Ngủ cái đầu anh! Bé Thiên đâu rồi, mau trả cho tôi!" Nói với anh thêm một chữ, cũng làm cho cô phát điên.

Trước giờ chưa từng biết người đàn ông này lại có thể vô liêm sỉ đến vậy, ngay cả con mình cũng lợi dụng, anh một lần rồi lại một lần làm sự hiểu biết của cô về sự 'vô liêm sỉ' ngày càng tệ hơn.

"Tôi đã đánh cược với em, em sẽ ngoan ngoãn về Đài Loan. Em xem, tôi thắng rồi."

"Đúng vậy, anh thắng rồi, anh thắng được nhờ sự đê tiện vô liêm sỉ của anh."

"Đê tiện vô liêm sỉ cũng là một loại thủ đoạn thôi. Tôi chỉ quan tâm kết quả, còn quá trình thực hiện không quan trọng."

"Anh bớt nói những lời nhảm nhí đi! Bé Thiên đâu rồi?" Không nhìn thấy con, cô sắp điên lên rồi. Có trời mới biết trong mười tiếng đó, cô ngồi ở trên máy bay mà lòng nóng như lửa đốt, vài lần sốt rột đến bật khóc.

"Ngày đó, em từng nói, cho dù tôi quỳ xuống cầu xin em, em cũng không tha thứ cho tôi mà. Vậy bây giờ, ai phải là người quỳ xuống đây?"

"....."

Nam Cung Nghiêu đứng lên, bước từng bước về phía cô. Giống như đang trêu đùa, ép con mồi vào đường cùng, rồi thỏa sức thỏa mãn sự tuyệt vọng của cô. Cô càng đau khổ, anh càng vui vẻ. "Em quỳ xuống cầu xin tôi, tôi sẽ trả bé Thiên cho em, sao nào?"

"Loại người giống như anh, tôi làm sao dám tin, anh sẽ giữ lời hứa à. Chuyện như thế này, cũng không phải chưa từng xảy ra, anh cho rằng tôi sẽ ngu ngốc bị anh lừa lần nữa sao?"

"Em quỳ xuống, ít nhất em vẫn có một cơ hội, nói không chừng tôi sẽ giữ lời hứa. Còn nếu em không quỳ, ngay cả một cơ hội em cũng không có đâu....."

Lòng của Uất Noãn Tâm rất mâu thuẫn, nhưng tâm trạng muốn gặp bé Thiên vẫn chiến thắng tất cả. "Được, tôi sẽ quỳ! Nếu lần này anh dám đùa giỡn tôi, anh sẽ bị trời đánh thánh đâm."

Nhìn thấy cô sắp quỳ xuống, Nam Cung Nghiêu đột nhiên cất tiếng cười thật to, "Uất Noãn Tâm, em vẫn ngu ngốc giống như lúc trước. Tôi vẫn dùng cách y như trước đùa giỡn em vô số lần, vậy mà em vẫn mắc mưu. Tôi nên nói em quá ngây thơ, hay là quá ngốc đây?"

"Anh vô liêm sỉ!"

"Tôi vốn vô liêm sỉ vậy mà! Cho dù em có lời cả mười tám đời tổ tông tôi ra chửi, cũng đừng mong gặp được bé Thiên. Đi đi, đừng có phí sức nữa!"

"....." Uất Noãn Tâm vốn dĩ muốn liều mạng với anh, nhưng cô vẫn nghĩ lại, nhẫn nhịn.

"Chỉ cần một ngày anh không trả bé Thiên cho tôi, thì mỗi ngày tôi đều đến đây quậy, quậy cho tất cả mọi người đều biết, anh là kẻ đê tiện đến mức nào. Trước khi chưa nhìn thấy bé Thiên, tôi nhất định không rời khỏi Đài Loan."

Cô tông cửa đi ra, gọi xe rời khỏi Hoàn Cầu. Nhưng chạy được một vòng, lại quay trở lại. Thuê cả chiếc xe khác, núp ở một góc, âm thầm quan sát chiếc xe của Nam Cung Nghiêu.

Đợi lâu quá, lái xe mới tò mò hỏi. "Cô à, tôi còn phải lái xe taxi kiếm sống đó, cô không làm chuyện gì xấu chứ?"

"Tôi giống người làm chuyện xấu lắm sao?" Uất Noãn Tâm trừng mắt, đột nhiên cảm thấy rất uất ức. Con trai bị cướp mất, không biết đang ở đâu, cô lại người bị hại mà, được chưa?

"Cô, cô sao vậy? Tôi chỉ nói đại một câu thôi, cô đừng khóc mà....."

Uất Noãn Tâm vừa lau nước mắt, đột nhiên nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đi vào bãi đỗ xe, ngồi vào chỗ của mình, bảo lái xe đuổi theo.

Nam Cung Nghiêu rất tinh táo, đã nhanh chóng biết được phái sau có chiếc taxi đuổi theo mình. Anh mỉm cười.

Anh đã đoán từ sớm, cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Quả nhiên, dám theo dõi anh. Đúng là ngu ngốc mà, một chút mảnh khoe nhỏ nhoi đó của cô, anh nhắc chân cũng có thể dễ dàng biết được, muốn đấu với anh sao, không biết tự lượng sức mình.

Anh cố ý đi vòng vòng, rồi chạy vào một con hẻm, lái xe chạy theo rất vất vả. "Có phải anh ta phát hiện rồi không, đang muốn chơi cô à? Khó theo quá đi....."

"Phiền anh rồi, tôi có chuyện rất quan trọng đó." Uất Noãn Tâm cũng sốt ruột đến trán đầy mồ hôi. Có thể nhìn thấy bé Thiên không, chỉ có thể hy vọng lần này thôi.

Lái xe chạy theo vào một con hẻm, xe chạy ra một cánh rừng rộng lớn.

"Kỳ lạ, xe đâu rồi?" Lái xe nhìn trái nhìn phải, sắc mặt đột nhiên tái mét. "Đừng, đừng xe rồi!"

Chiếc Maybach đâm vào một cái cây, không nhúc nhích.

"Chuyện, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi chỉ nghe lời cô theo dõi thôi, tôi vô tội!" Lái xe sợ hãi, nói năng lung tung.

Uất Noãn Tâm không ngờ sẽ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, vội vàng xuống xe, mở cửa xe.

Nam Cung Nghiêu ngồi tựa vào ghế, hôn mê bất tỉnh.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 352: Chết Xa Một Chút

Uất Noãn Tâm cũng không nghĩ đến sẽ vô duyên vô cớ xảy ra chuyện như vậy, cô vươn cánh tay đang run cầm cập của mình ra. “Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Nghiêu, anh không sao chứ? Tỉnh lại đi..... Nam Cung Nghiêu.....”

Lay cũng không tỉnh, cô sốt ruột. “Anh, anh gắng gượng đi, em chạy đi gọi xe cấp cứu.”

Khi vừa quay người đi, cánh tay cô lại bị nắm lại, cô hoảng hồn quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt gian xảo cùng vẻ mặt tinh quái như một đứa trẻ hư sau trò đùa quái gở của Nam Cung Nghiêu. “Không phải em rất hận tôi sao? Sao còn lo lắng cho tôi đến vậy chứ?”

Cô nổi giận ngay lập tức. Cùng một trò mà anh chơi đến mấy lần, anh không biết chán sao? Cô tức giận giãy tay anh ra, “Đồ biến thái! Anh muốn chết thì chết xa chút đi.”

“Em làm gì mà nói khó nghe vậy, lúc này còn rất lo lắng đó thôi.” Nam Cung Nghiêu rất thỏa mãn, anh không thể không thừa nhận, khi thấy cô lo lắng làm cho anh rất khoái. Xuống xe từ phía bên kia, lớn giọng hỏi cô, “nếu đã gặp nhau vậy rồi, không bằng em theo tôi tham gia tiệc tối nhé?”

“Năm mơ!”

“Em không muốn gặp bé Thiên sao? Em ở bên tôi tối nay, tôi sẽ cho em gặp con, em thấy sao?”

Cô vô cùng tức giận, không thể nhịn được nữa, dừng lại, tức giận quay trở lại. “Nam Cung Nghiêu, cùng một trò, anh chơi tới mấy lần, do anh quá ngu hay do tôi quá ngu hả? Cho dù tôi có ngu, cũng không tin anh đâu.”

“Em nghe cho rõ đây, tôi nói cho em gặp con, chứ không nói trả con cho em! Về sự rộng lượng này tôi vẫn còn có đó. Sao nào? Cuộc giao dịch này, em có muốn làm hay không?”

“Anh lấy con trai ra cò kè mặc cả với tôi, anh không cảm thấy hoang đường sao?”

“Thế à? Tôi lại không cảm thấy vậy.” Nam Cung Nghiêu nhún vai, hai tay khoanh lại. “Điều quan trọng đó là con trai trong tay tôi. Em có thể gặp con hay không, chỉ cần một câu nói của tôi thôi. Nếu tôi đồng ý, thì rất nhanh em sẽ gặp được con. Còn nếu tôi không đồng ý,” Ánh mắt của anh trầm xuống, lạnh lẽo. “Cả đời này em cũng đừng mong gặp được con.”

“Em cũng không ngốc, em suy nghĩ cho kỹ đi.” Anh quay người trở lại xe, nhìn cô qua kính chiếu hậu. Hai ta của cô đang nắm chặt lại, đang vô cùng mâu thuẫn. Nhưng anh biết rõ, cô chỉ mâu thuẫn trong chốc lát thôi. Sự lựa chọn của cô, chỉ có một, hơn nữa cô nhất định sẽ chọn cách đó.

Anh nhấn kèn, tạo thêm áp lực cho cô, bắt đầu đếm thầm, “ba..... hai.....”

Còn chưa đếm đến một, thì đã nhìn thấy Uất Noãn Tâm đi về phía xe. Đôi môi không ngừng run rẩy, đang muốn mắng anh đây mà. Cái miệng nhỏ nhắn này của cô, chửi người trước giờ chưa từng khách sáo, đã vậy còn rất ghê gớm. Nhưng mà chẳng có chút ảnh hưởng, chẳng có gì đáng kể với anh cả.

Uất Noãn Tâm lên xe, đóng cái ầm như đang trút giận lên cửa xe, muốn biểu đạt sự tức giận của mình.

Anh mỉm cười, “em cẩn thận chút, chiếc xe này rất đắt đó, em đừng không nổi đâu.”

“Anh kinh doanh kiếm nhiều tiền bất chính đến vậy, giàu có sung túc, còn để ý chút tiền này sao?”

“Đúng là số tiền này chẳng đáng gì với tôi, nhưng với em thì không phải. Tôi là người kinh doanh, cho nên tính toán rất chi li, hơn nữa còn là kẻ đề tiện vô liêm sỉ. Chuyện đòi nợ vợ trước, tôi cũng làm được đó.”

Lúc này Uất Noãn Tâm cảm thấy chán nản, không nghĩ ra được một chữ trả lời lại. Ở cùng một chỗ với anh, mỗi một giây đối với cô mà nói đều là tra tấn.

Cô nén giận hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

“Đi thay quần áo! Em mặc như vậy, thật khó coi, tôi sợ mất mặt.”

“Nếu sợ mất mặt anh có thể không dẫn tôi theo, vốn dĩ tôi cũng đâu muốn đi.”

“Tôi có thể nhận ra điều đó! Nếu em không muốn đi, tôi cũng không ép em. Nghe nói tình mẹ rất vĩ đại, nhưng hình như em cũng chẳng vì bé Thiên hy sinh bao nhiêu nhĩ.....”

“.....” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Trên đường đến studio, hai người không nói chuyện. Khi đến nơi, Nam Cung Nghiêu ngồi ở phòng khách chờ, Uất Noãn Tâm được bà chủ An Phi xinh đẹp khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi dẫn vào phòng. Ở đây đồ hiệu chất như núi, cô ấy chọn vài bộ, rồi bắt đầu trổ tài trên người cô.

“Bộ này cô thấy thế nào?”

“Được chứ?”

“Bộ này thì sao?”

“Cũng được!” Uất Noãn Tâm lười cho ý kiến, để cô ấy muốn làm gì thì làm.

An Phi đột nhiên mỉm cười, “cô chọn đàn ông cũng tùy tiện vậy sao? Khó trách.....”

Cô không hiểu, mơ màng nhìn cô ấy: “Cô nói gì vậy?”

“Tôi rất ghét cô, nếu không phải bị áp lực, cô sẽ không làm công việc này.

“Hình như tôi không quen cô.”

“Ở Đài Loan này, ‘nữ thần’ có dính dáng đến hai người đàn ông kim cương độc thân, làm sao có thể biết một người nhỏ bé như tôi. Nhưng mà, tôi trước kia từng là một trong những người tình của Ngũ Liên.”

Uất Noãn Tâm liền hiểu ra, sự thù địch của cô ấy đến từ đâu, bình thản trả lời. “Tôi đã không còn quan hệ gì với Ngũ Liên, chuyện của anh ấy không liên quan đến tôi.”

“Tôi biết chứ! Cô chính là người phụ nữ tàn nhẫn như vậy, nếu không cô cũng không bỏ chạy ngay trong hôn lễ. Bây giờ, cô lại cùng Nam Cung Nghiêu nối lại tình xưa sao? Cô không biết xấu hổ.”

“Tôi có biết xấu hổ hay không, đó cũng là mặt mũi của tôi, không liên quan gì đến cô!”

“Cô, người phụ nữ này, cô quá độc ác! Cô vốn không xứng đáng với tình yêu của Ngũ Liên. Anh ấy vì cô mà đêm nào cũng uống say, giày vò chính mình. Cô một chút áy náy cũng không có sao?”

Áy náy ư? Đương nhiên có! Nhưng áy náy có ích sao? Cô bằng lòng dùng nửa đời còn lại để bù đắp cho anh, thế mà cuối cùng cũng không làm được. Ngoài việc tỏ ra vô cảm, cô còn có lựa chọn nào khác chứ.

Khóe mắt của An Phi đột nhiên đỏ lên. “Anh ấy..... bây giờ rất thảm..... nếu như cô còn chút lương tâm, thì hãy đi thăm anh ấy đi..... coi như tôi cầu xin cô.....”

Uất Noãn Tâm chết lặng thay quần áo, trang điểm, đi ra ngoài. Nam Cung Nghiêu vừa hút thuốc xong, quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô.

Trong lòng cô cười nhạt. Đàn ông, quả thật chỉ nhìn vẻ bề ngoài của phụ nữ, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, Chờ cho đến khi già nua xấu xí, anh còn có thể quán lấy cô không buông như bây giờ không?

Bộ váy trắng tinh, làm tô điểm thêm vẻ trong sáng của Uất Noãn Tâm, thanh khiết tao nhã, điểm đậm đáng yêu, làm cho trái tim của đàn ông như tan rã. Nam Cung Nghiêu ngẩn người, bất chợt nhớ đến ngày kết hôn, cô cũng mặc áo cưới màu trắng, đứng ở giữa đám người, cũng chói mắt như vậy. Ánh mắt thẹn thùng, chờ đợi anh, trong mắt tràn ngập sự mong chờ.

Lúc đó, anh chỉ biết cô đẹp. Nhưng vẻ đẹp bên ngoài trước giờ anh luôn xem như gió thoảng mây bay, hoàn toàn không ngờ đến, người phụ nữ như vậy, sẽ mang đến cho cuộc sống của anh rất nhiều sự thay đổi đến long trời lở đất, thay đổi hoàn toàn cuộc đời của anh.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 353: Mối Quan Hệ Tứ Giác – P1

Trên đường đi, Uất Noãn Tâm như ngồi trên đồng lửa, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không đúng. Không nhịn được bèn hỏi Nam Cung Nghiêu, “rốt cuộc anh lại muốn giở trò gì nữa đây?” Tự dưng đưa ra ý định dẫn cô đến tham gia tiệc tối, đằng sau nhất định có âm mưu.

Nam Cung Nghiêu mỉm cười, “em quá đa nghi đó thôi, hẹn trước không bằng tình cờ mà, vừa hay gặp em, thì mời em tham dự tiệc thôi, có vấn đề gì sao?”

“Thế cần gì phải trang điểm thành như vậy chứ?”

“Chẳng lẽ em muốn mặc quần jeans dự tiệc sao? Cho dù em đã là mẹ, thì em vẫn là người phụ nữ, cũng phải biết chăm sóc cho mình, ăn mặc chỉnh chu tỉ mỉ cũng không tệ mà, không thể quá lôi thôi lệch thếch.”

“Nếu anh sợ mất mặt, anh cũng đâu cần dẫn tôi theo, tôi cũng không muốn đi.”

“Nhưng em muốn gặp bé Thiên mà, không phải sao?” Kiểu chiến tranh bằng miệng này thật là chán, Nam Cung Nghiêu cũng không nói nữa, chỉ chú ý lái xe. Nghĩ đến màn kịch hay sắp sửa diễn ra, khóe miệng của anh lại nhếch lên một nụ cười gian ác. Không biết khi hai người gặp, sẽ cảm thấy thế nào đây, vẻ mặt nhất định rất đặc sắc.

Khi đến biệt thự riêng, Nam Cung Nghiêu xuống xe trước, ra dáng quý ông mở cửa rồi tỏ ý bảo Uất Noãn Tâm quàng tay lên tay mình. Cô cảm tức

liếc anh một cái, rõ ràng là đồ cầm thú, còn cần gì phải ra dáng là một quý ông, thật ghê tởm mà.

Mặc dù cô đã đoán từ trước, sự xuất hiện của cô sẽ làm cho mọi người ngạc nhiên, sẽ đưa đến nhiều lời đồn đãi nhảm nhí, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, không thèm để ý đến cái nhìn của người khác. Nhưng ánh mắt tất cả của mọi người đều đổ dồn lên người cô, thậm chí to nhỏ, trên mặt thì đang châm biếm cô là ‘đàn bà lăng lơ’, lòng của Uất Noãn Tâm vẫn cảm thấy đau đớn.

Cô biết rõ trong con mắt của nhiều người, mình chính là nhân vật phản diện, cùng có quan hệ không rõ ràng với hai người đàn ông có quyền thế nhất, giống y như một gái làng chơi. Người ngoài không hề hiểu rõ nỗi đau khổ của người trong cuộc, chỉ biết có một mặt rồi chỉ trích, phỉ nhổ. Trong lòng cô rất đau đớn, nào có ai biết đến chứ.

Cho dù có nhiều nỗi đau hơn nữa, cô cũng chỉ biết cố gắng nở nụ cười, không để cho bất kỳ ai coi thường mình.

Nam Cung Nghiêu đi lấy rượu Champagne nên Uất Noãn Tâm đứng yên tại chỗ chờ anh. Một người phụ nữ mặc một bộ váy sáng chói đi đến trước mặt cô, khinh bỉ liếc cô một cái, không nể nản gì nói ba chữ. “Đồ dê tiện!”

Sắc mặt Uất Noãn Tâm tái mét, giả vờ không nghe thấy.

Nam Cung Nghiêu quay trở lại, đưa cho cô một ly rượu. “Chỉ là dự một buổi tiệc thôi mà, em đừng có xụ mặt như vậy, tôi cũng không có cưỡng bức em. Hay là, em hy vọng tôi sẽ đối xử em giống như lúc trước hả? Nếu như em không muốn, tôi có thể chấm dứt tiệc sớm chút.”

Uất Noãn Tâm ước gì có thể hất nguyên ly rượu vào mặt anh, rồi cho anh một cái tát.

“Mục đích anh dẫn tôi đến đây là muốn tôi trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích, phỉ nhổ đúng không? Vậy thì chúc mừng anh, nguyện vọng của anh đã thành rồi đó. Nhưng mà, ngay cả loại phụ nữ như tôi, anh cũng cần, vậy thì mặt mũi của anh cũng chẳng đẹp để gì đâu nhỉ?”

“Cho nên, đây cũng đâu phải là mục đích của tôi, tôi là loại người có thể làm chuyện như vậy sao?” Nam Cung Nghiêu mỉm cười, nheo mắt lại, trong mắt toát ra sự thỏa mãn.

“Vậy mục đích của anh là gì đây?” Cô rất căm ghét việc anh luôn thích chơi những trò như thế này, còn cô thì chẳng có chút sức nào để chống trả lại, chỉ có thể trở thành con cờ để mặc anh chơi đùa và sắp xếp.

“Em gấp gì chứ, em sẽ biết câu trả lời nhanh thôi.” Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô, ánh mắt nhìn về một nơi xa xôi ở bên ngoài. Khi Ngũ Liên cùng bạn gái đến, ánh mắt của anh sáng lên. “Không phải em muốn biết câu trả lời sao?” Cằm của anh hất lên về phía cửa, “đó là đáp án đấy.”

Uất Noãn Tâm nhìn qua, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch như một tờ giấy, bàn tay nắm chặt túi xách, run rẩy.

“Nhìn thấy tình nhân cũ, em cảm thấy sao hả?” Anh đùa giỡn ở bên tai cô, “À..... suýt chút nữa tôi quên nói với em, cậu ta đính hôn rồi, chính là ngày hôm qua đó. Em không tham gia lễ đính hôn của cậu ta, thật đáng tiếc nha.”

Uất Noãn Tâm chợt hiểu ra, anh đang cố ý chọn đúng ngày Ngũ Liên đính hôn, dẫn bé Thiên về Đài Loan, rồi đem chuyện này ra làm nhục cô, làm cô đau đớn. Anh làm tất cả những chuyện này, chỉ để người cô đầy thương tích. Anh nhất định muốn tra tấn cô đến chết, không thể cứu vãn được, anh mới chịu từ bỏ sao?

Mặt cô tái mét, nghiêng răng. “Tôi hận anh.”

“Tôi biết rõ.....” Anh mỉm cười không thềm để ý, “giữa tình yêu và thù hận, chỉ cách nhau một ranh giới thôi, không phải sao? Oán hận, ít ra cũng có cảm giác, còn hơn là không có cảm giác gì. Em cứ tiếp tục oán hận tôi đi, bởi vì tôi cũng oán hận em như vậy, hai bên cứ tra tấn lẫn nhau như vậy cũng là một chuyện rất thú vị mà.”

Nếu anh không có được cô, anh cũng không ngại chính tay hủy hoại cô.

Ngũ Liên vừa đi vào, anh liền cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của các khách mời nhìn mình, còn âm thầm chỉ trỏ. Anh cũng không nghĩ nhiều, còn thì thầm với người vợ chưa cưới Hứa Linh Lung đang như chú chim nhỏ nép bên cạnh mình: “Em muốn uống gì không? Anh đi lấy cho em nhé?”

“Chúng ta cùng đi đi!” Cô không thích anh luôn khách sáo với cô như vậy, khách sáo đến nỗi như người xa lạ. Ở trong mắt anh, cô chưa từng nhìn thấy mình trong đó. Cái cảm giác này, rất khó chịu.

“Ừ!” Anh quay người, thì nhìn thấy Uất Noãn Tâm. Cô muốn chạy trốn, lại bị Nam Cung Nghiêu giữ lại, ánh mắt của hai người nhìn chằm chằm nhau.

Giây phút đó, cả thế giới của Ngũ Liên giống như bị người ta ném một trái bom vào, vang lên một tiếng ầm, tất cả mọi thứ đều vỡ tan trong khoảnh khắc đó, vụn nát thành từng mảnh nhỏ.

Anh nhìn thấy Uất Noãn Tâm đứng trong đám người, trên mặt anh có nhiều cảm xúc phức tạp đan xen nhau.

Kinh ngạc, xúc động, buồn khổ, đau đớn..... Như một ngọn núi lửa đang phun trào dữ dội, anh không biết phải làm sao.

Trong ánh mắt, trong đầu chỉ còn lại cô, trong đầu anh muốn chạy về phía cô. Lay cô, chất vấn cô rốt cuộc đã đi đâu, tại sao lại chạy trốn anh chứ?

Nhưng.....

Hứa Linh Lung giữ tay anh lại, nhìn thấy cảm xúc kích động của anh, vội hỏi: “Anh muốn đi đâu vậy?”

Anh chợt tỉnh lại, ý thức được mình không nên bị ảnh hưởng bởi cô. Từ giây phút cô quyết định bỏ rơi anh, hai người đã trở thành người xa lạ, không phải sao?

Anh cố nén mọi cảm xúc kích động dạt dào ở trong lòng, thay đổi ánh mắt, mỉm cười với Hứa Linh Lung. “Gì chứ chúng ta đi lấy Champagne đi!”

Tình cảm mãnh liệt trong mắt của hai người làm cho Nam Cung Nghiêu ghen tỵ, mặc dù anh đã một tay sắp xếp tất cả, nhưng anh nhận ra mình rất tức giận. Cô yêu Ngũ Liên thật rồi sao? Anh không cho phép.”

Anh nắm chặt tay cô, làm cho cô đau đến nỗi phải tỉnh lại, nhìn anh, “anh làm gì hả?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 354: Mối Quan Hệ Tứ Giác – P2

Nam Cung Nghiêu bức bối, châm chọc: “Người ta đi rồi, còn có gì đáng để coi chứ! Em không nở đến vậy sao?”

“Liên quan gì đến anh hả? Đây không phải điều anh hy vọng nhất sao?”

Anh lạng lừng hừ một tiếng, “cho dù em có nhìn đến thùng mắt cũng không có ích gì đâu, cậu ta đã đính hôn rồi, đối phương là người con gái tốt hơn em gấp trăm ngàn lần đó! Không phải em cho rằng cậu ta còn yêu em chứ? Bây giờ còn được bao lâu, cậu ta đã đính hôn với người khác rồi..... Em nhìn cho rõ đi, em chẳng là gì của cậu ta cả!”

“Cho dù là như vậy, cũng chẳng có liên quan gì đến anh, không đến lượt anh bình luận chuyện của hai chúng tôi đâu.” Uất Noãn Tâm không hề khách sáo trả lời lại anh, cảm hận anh dùng lời lẽ điêu ngoa, sắc bén để châm chọc mình.

Cô mong Ngũ Liên hạnh phúc hơn bất kỳ anh, nếu như anh có thể tìm thấy người thật lòng yêu anh, mang đến cho anh hạnh phúc cả một đời, cô thật lòng cảm thấy vui vẻ thay anh.

Nhưng ánh mắt lúc này anh nhìn cô, tình cảm vẫn còn rất mãnh liệt. Cô sợ anh không thể quên được mình, không cách nào chấp nhận người vợ chưa cưới của anh. Cô hy vọng anh có thể nhanh chóng thoát khỏi mối tình này.

“Tôi không thêm lo những chuyện vô tích sự của hai người! Tôi cảnh cáo em, tốt nhất đừng có nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó, nếu không em

đừng mơ gặp được bé Thiên.”

Cô sốt ruột, “anh đã hứa với tôi rồi, không được đổi ý.....”

“Cho dù tôi đổi ý, em có thể làm gì chứ?”

“.....” Đúng vậy! Cho dù anh đổi ý, cô có thể làm gì đây? Ở trước mặt anh, cô vẫn luôn là một con châu chấu không hề có sức chống trả lại, cho dù có cố gắng hết sức vùng vẫy cũng không thể thoát khỏi anh.

Cô muốn quay người bỏ đi, nhưng Nam Cung Nghiêu giữ lại, giật lấy ly rượu trong tay cô, để thật mạnh xuống. “Khiêu vũ!”

Uất Noãn Tâm bị Nam Cung Nghiêu tóm đến trung tâm của sàn nhảy, còn bị anh giữ chặt lại, máy móc khiêu vũ với anh. Cô có thể cảm thấy rõ được ánh mắt của Ngũ Liên ở ngoài sàn nhảy. Mặc dù anh đưa lưng về phía cô, nói chuyện với Hứa Linh Lung, nhưng cô có thể cảm nhận được, anh vẫn luôn nhìn về phía mình. Nhưng anh không muốn để cô nhìn thấy được, ngậm chịu đựng.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy nụ cười tươi rói của anh là cố ý, giống như đang cố ý ở trước mặt cô nở nụ cười thật vui vẻ, để cô cho rằng anh sống rất tốt.

Làm cho cô tưởng rằng..... anh rất yêu Hứa Linh Lung.....

Eo của cô đột nhiên bị siết chặt, đau đến đờ người, đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Nghiêu. “Sao hả? Nhìn thấy cậu ta che chở người phụ nữ khác, em ghen tỵ sao? Đàn ông đều như vậy, ngày trước cậu ta với thể đối xử với em ra sao, thì bây giờ cũng có thể đối xử với người phụ nữ khác như vậy.”

“Loại người đàn ông trắng hoa như Ngũ Liên, em còn ao ước anh ta cả đời này sẽ yêu mình em sao? Đừng có nằm mơ nữa! Tôi đã sớm nói với em

rồi, anh ta không say mê em giống như những gì em tưởng tượng đâu.”

“Cho dù anh ấy chỉ có mười phần trăm say đắm tôi, thậm chí chỉ là giả vờ, cũng hơn anh gấp trăm gấp ngàn lần. Ở bên cạnh anh, mỗi phút đều là tra tấn, giống y như sống trong địa ngục vậy.”

“Thế à? Chúc mừng em và tôi có cùng cảm giác nha.” Bên ngoài anh nở nụ cười nhưng bên trong lại không hề vui vẻ, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói bén nhọn giống như cây đinh. “Vậy hãy để chúng ta cùng nhau chịu tra tấn dưới địa ngục đi!”

“Từ lúc quen biết cho đến nay chưa được một tuần thì đã dính hôn, em không cảm thấy quá nhanh sao?” Ngũ Liên nhìn Hứa Linh Lung, dịu dàng hỏi. Đôi mắt đào hoa của anh không ngừng chuyển động, nói chuyện đến nỗi làm tim cô rộn ràng. Anh ít khi dịu dàng nói chuyện với mình như vậy, hai người ngay cả nói chuyện bình thường với nhau cũng rất ít, điều này làm cho cô đỏ mặt.

“Đúng đúng là có hơi nhanh..... nhưng mà..... em thích anh đã từ lâu rồi..... chúng ta học cùng trường đại học, em học sau anh mấy lớp. Lúc anh trở về trường thuyết giảng, em đã thích anh rồi.” Nhưng mà, anh là người được rất người yêu mến, nữ sinh trong trường ai cũng thích anh hết, hy vọng xa vời có thể gả cho anh, cô trước giờ chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày trở thành hiện thực, cảm giác này rất kỳ diệu, cũng cảm thấy không chân thực.

“Vậy sao? Sao em không nói sớm, đồ ngốc.” Ngũ Liên xoa nhẹ lên mặt cô, ánh mắt rất yêu chiều. Khóe mắt hơi liếc về phía Uất Noãn Tâm, lại nhận ra rằng cô không hề để ý đến mình, làm anh không khỏi cảm thấy thất vọng. Âm thầm cười nhạo mình thật buồn cười.

Cô và Nam Cung Nghiêu ở bên nhau, còn để ý anh có thân thiết với người phụ nữ khác sao?

Sợ rằng người quan tâm, chỉ có một mình anh mà thôi, còn cô đã ném nó ra sau đầu rồi.

Anh nở nụ cười đau khổ hỏi chính mình, tại sao anh lại không thích cô gái như Hứa Linh Lung, mà nhất định phải là cô. Ngược đãi chính mình, tự làm tự chịu mà.

Hứa Linh Lung trẻ đẹp, là con nhà giàu có, ngoan ngoãn hiền lành, hiếu thảo với cha mẹ, lại còn rất hiểu chuyện, là người ứng cử tốt nhất để cưới về làm vợ. Quan trọng hơn nữa, cô yêu anh. Ở bên cạnh cô, anh chỉ cần đón nhận tình yêu của cô là đủ rồi, không cần phải lãng phí bảy năm để chờ đợi, cuối cùng lại chẳng được gì.

Con người đều là động vật thích ngược đãi chính mình sao? Cái gì dễ dàng có được lại không thích, mà cứ cố chấp đuổi theo cái mình không có được, cuối cùng khiến chính mình mệt mỏi, cũng bỏ qua người thích hợp với mình nhất.

Nhìn thấy anh ngăn người, Hứa Linh Lung hỏi nhỏ: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, em muốn khiêu vũ không?”

“Vâng!”

Hai người dắt tay nhau vào sàn nhảy, nhẹ nhàng cất bước nhảy. Trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, rất xứng đôi. Chỉ là Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm cũng ở bên cạnh, bầu không khí trở nên rất kỳ lạ.

Uất Noãn Tâm là vợ trước của Nam Cung Nghiêu, sau khi tuyên bố kết hôn với Ngũ Liên, lại bỏ chạy ngay hôn lễ. Mất tích một tháng, rồi lại ở bên cạnh Nam Cung Nghiêu, còn Ngũ Liên chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã đính hôn với Hứa Linh Lung.

Đúng là một mối quan hệ tứ giác phức tạp, làm cho người khác thật khó hiểu!

Hai người kia đang ở kế bên, làm cho Uất Noãn Tâm không được tự nhiên. Nhưng Nam Cung Nghiêu lại cố ý đến gần bọn họ, cô muốn trốn cũng trốn không thoát. Một điệu nhảy chấm dứt, cô vội bỏ chạy, Nam Cung Nghiêu lại tóm cô lại, đi đến trước mặt Ngũ Liên, “cậu có ngại đối bạn nhảy với tôi không?”

Ngũ Liên không trả lời, ánh mắt đang giằng co với anh.

Sắc mặt Hứa Linh Lung trắng bệch, cô ấy, cô ấy không phải Uất Noãn Tâm sao? Lúc trước cô từng thấy qua trên tivi. Cô cho rằng cô ấy sẽ không trở về nữa, nhưng vừa đính hôn ngày thứ hai lại xuất hiện, cô ấy muốn cướp Ngũ Liên sao?

Cô cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng cô.

“Nam Cung Nghiêu.....” Uất Noãn Tâm hoảng loạn.

Anh cố ý muốn chơi cô đến chết sao?

Cô vốn không nghĩ sẽ có liên quan gì đến Ngũ Liên nữa, đặc biệt là khi có vợ chưa cưới của anh ở đây, cô không muốn mình vô tình xen vào giữa hai người họ.

Nhưng anh đã quyết định rồi, cô chỉ hy vọng Ngũ Liên sẽ từ chối, đừng để cho Nam Cung Nghiêu đạt được ý muốn.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 355: Mỗi Quan Hệ Tứ Giác – P3

Sau khi Ngũ Liên do dự vài giây, rồi khẽ nở nụ cười, “đây chính là niềm vinh hạnh của tôi...” Nói xong, anh cúi người đưa tay về phía Uất Noãn Tâm. “Xin mời!”

Nụ cười của anh làm cô bất chợt có một sự hoảng sợ, một lúc sau mới có chút chần chừ đưa tay ra cho anh, cùng anh đi vào sàn nhảy.

“Liên...” Trong lòng Hứa Linh Lung rất sốt ruột, không bằng lòng chứng kiến cảnh này, Nam Cung Nghiêu ngăn cô lại. “Cô Hứa, tôi có thể mời cô nhảy một bản không?”

Cô đành phải gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo hai người kia, trong lòng thấp thỏm không yên. Cô là bạn gái bây giờ của anh, cho nên cô cũng không muốn bạn trai của mình có chút liên quan gì với bạn gái trước, còn ước gì hai người kia cả đời cũng đừng qua lại với nhau. Nhìn thấy bọn họ nhảy cùng nhau, đột nhiên cô rất sợ mất đi anh. Trái tim của anh, vốn dĩ chưa từng thuộc về cô. Cho dù hai người đã đính hôn, cũng không thể hoàn toàn trói buộc anh.

Uất Noãn Tâm cứ cúi nhìn chân của mình, cả người cứng đờ, trái tim giống như bị kiến cắn, lo lắng không yên.

Ngũ Liên vẫn nhìn cô chăm chăm, cười như không cười. “Đã lâu không gặp.”

Cô run rẩy, ngay cả nói cũng nói không nên lời, nhỏ giọng nói chữ “vâng”.

“Em và Nam Cung Nghiêu quay trở lại bên nhau rồi sao?”

“.....”

“Anh ta uy hiếp em sao?”

“Không có!”

“Cho nên em bằng lòng ở bên anh ta sao?”

“..... Đúng vậy!”

“Uất Noãn Tâm, em ngẩng đầu lên đi, nhìn vào mắt anh này, nói cho anh biết, có phải em bằng ở bên anh ta không hả?” Ngũ Liên nhìn chăm vào mắt cô, cố ý muốn cô trả lời một cách thành thật, không cho phép cô trốn tránh. “Hay là, anh ta huy hiếp em hử?”

Anh hy vọng cô sẽ trả lời vế sau, hy vọng cô đối xử anh tàn nhẫn như vậy là có nỗi khổ, không phải do cô cố ý. Chỉ cần cô nói phải, cho dù phải liều cái mạng này, anh cũng sẽ cướp cô về.

Nhưng anh thất vọng rồi, Uất Noãn Tâm im lặng thật lâu, cố gắng lấy hết dũng cảm nhìn vào mắt anh, trong lòng thầm mong mau chóng chấm dứt nỗi đau khổ này, nói rất chắc chắn: “Không có! Anh ấy không có uy hiếp em.”

Hô hấp của anh ngưng lại. “Em lừa anh.”

“Em không có lừa anh, em bằng lòng ở bên anh ấy. Nếu không, em cũng không về Đài Loan. Em nhớ em đã từng nói với anh, em rời xa anh, bởi vì em yêu anh ấy, em không cách nào đón nhận anh được, đây chính là toàn bộ sự thật.”

“Nhưng lúc trước em nói với anh, giữa hai người có thù oán mà, những giày vò của anh ta gây nên, đều là giả sao?”

“Những điều đó đều là thật. Lúc đầu, đúng là em rất đau khổ, rơi vào đường cùng. Nhưng cũng chính những chuyện đã qua, mới làm em hiểu rõ. Em chưa từng ngừng yêu anh ấy, trước giờ chưa từng. Nếu em không yêu anh ấy, thì những năm qua em đã đón nhận anh rồi, không cần đợi đến bây giờ.”

Nỗi đau đớn tàn sát dữ dội trong trái tim của Ngũ Liên, anh bị tra tấn tới mặt mày tái mét. “Nhưng em từng nói, em thích anh..... không lẽ cũng là lừa anh sao?”

“Không có! Em rất thích anh. Anh vì em làm rất nhiều chuyện, em rất cảm động. Bất kỳ người phụ nữ nào có tấm lòng lương thiện, cũng sẽ bị anh làm cảm động. Nhưng, thích và yêu không giống nhau! Em có thích anh hơn nữa, cũng không thể vì anh mà từ bỏ Nam Cung Nghiêu.”

“Nếu đã như vậy..... Tại sao em còn đồng ý kết hôn với anh.”

“Lúc đó em còn chưa hiểu rõ lòng mình, cho đến khi mặc áo cưới, em mới hiểu ra, rốt cuộc mình muốn cái gì. Ngũ Liên à, chúng ta đã kết thúc rồi, đừng quẩn luyến nhau nữa, được không anh?”

“.....” Câu nói đó của cô, làm cho Ngũ Liên bỗng cảm thấy mình rất buồn cười, cũng rất đáng thương. Người tàn nhẫn vứt bỏ anh đã không còn quan tâm đến anh, còn hy vọng anh đừng quẩn luyến nhau nữa, anh còn cần gì phải nhớ mãi không quên, từ đầu đến cuối chỉ khiến mình chìm ngập trong tình yêu, trở thành một kẻ đi xin xỏ sao?

Uất Noãn Tâm không nữa nhìn thấy anh đau khổ, nên chuyển đề tài khác. “Nghe nói anh đính hôn rồi, chúc mừng anh nhé! Vợ chưa cưới của anh rất đẹp, rất ưa nhìn, còn được dạy dỗ rất kỹ, rất xứng với anh.”

Anh cười mỉa, “Linh Lung đúng là một người con gái không giống như em.”

Cô nghe được trong lời nói của anh có mang theo sự châm chọc, cho nên ngay lúc đó cô cũng không biết trả lời như thế nào. Sau một hồi, cô mới nói. “Vậy thì tốt, em chúc hai người hạnh phúc.”

“Bọn tôi tất nhiên sẽ hạnh phúc! Em cho rằng sau khi em tàn nhẫn làm tôi đau khổ xong, tôi còn chờ đợi em sao?”

“Em không hề nghĩ như vậy, cũng hy vọng anh sẽ không như thế. Em không xứng với anh, không đáng được anh yêu, cô ấy mới là người bên anh quãng đời còn lại. Xin lỗi anh.....”

“Chỉ một câu xin lỗi em có thể làm tan biến hết tất cả đau khổ em dành cho tôi sao? Uất Noãn Tâm, câu xin lỗi của em cũng đáng giá thật đó, nhưng tôi không lấy gì làm lạ cả, em đừng có giả vờ nữa.”

“.....” Uất Noãn Tâm có thể cảm nhận rõ nỗi oán hận của anh, giống như có ngàn cây tên đâm vào trái tim mình, Uất Noãn Tâm chỉ muốn chạy trốn đến một nơi nào đó thật xa, không cần phải đối mặt với anh.

Hứa Linh Lung luôn chăm chú theo dõi tình hình bên kia, không cần thận giẫm vào chân của Nam Cung Nghiêu, cô vội xin lỗi. “Xin lỗi anh.....”

“Không sao cả! Cô rất căng thẳng nhỉ? Cô sợ bọn họ nối lại tình xưa sao?”

“..... Vâng!” Trong lòng Hứa Linh Lung chua xót, nghẹn ngào, rất khó chịu. “Tôi không rõ..... cuộc tình này, tôi không có lòng tin.” Cái cảm giác lo được lo mất này đè nén quá lâu, cô bất chợt nói ra. “Liên..... Anh ấy không yêu tôi..... Tôi biết rõ những lời không nên nói trước mặt anh, nhưng tôi rất khó chịu, rất sợ mất đi anh ấy.”

“Tôi có thể cảm nhận được, người trong lòng anh ấy yêu, chỉ có mình cô Uất. Cho dù tôi có nói gì, làm gì, anh ấy cũng không để ý đến, chỉ qua loa

cho có lệ thôi. Anh ấy giống như đang ở trong một thế giới khác, mà thế giới đó, chỉ có cô ấy, tôi không thể bước vào.”

Sự chân thành và cố chấp của Ngũ Liên, đều nằm trong dự đoán của Nam Cung Nghiêu. Cũng chính vì vậy, anh mới gỡ mọi thủ đoạn, gấp rút chia rẽ bọn họ, anh phải chặt đứt mọi đường lui của bọn họ.

“Tôi nói những lời này, anh không cười tôi chứ?”

“Không đâu! Tôi hiểu rõ cảm giác của em.” Nam Cung Nghiêu mỉm cười. Mùi vị lo được lo mất này, rất đau khổ, chính anh cũng đã từng chịu đủ mọi tra tấn, bị cô dày dạn đến đón đón không nguôi.

Cùng một sự giày vò, anh thề rằng sẽ không chịu thêm lần nữa. Cho nên, cho dù phải giam cô lại, giày vò lẫn nhau, theo anh nhận thấy, điều này còn tốt chuyện giữ không được cô, luôn lo lắng bất cứ lúc nào cô cũng có thể ở bên Ngũ Liên.

Nỗi đau khổ cô mang đến cho anh, anh đã chịu đựng đủ rồi!

Trong trò chơi này, anh phải giành lấy quyền làm chủ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 356: Vẫn Còn Yêu Cô Ấy

Sau khi kết thúc điệu nhảy, Ngũ Liên lạnh nhạt buông Uất Noãn Tâm ra, không muốn quan tâm cô nữa. Hứa Linh Lung đi nhanh đến, kéo tay của anh, “Liên....”

Anh biết rõ cô đang lo lắng điều gì, vỗ vào bàn tay cô. “Không sao đâu, chúng ta đi thôi! Lúc này em chưa ăn cơm, có đói không? Có muốn ăn gì không? Anh đi với em. Em xem em kìa, anh thấy em hơi gầy rồi đấy....” Anh xoa nhẹ vào má cô, ánh mắt dịu dàng, đầy ắp sự che chở.

Đây là điều mà Hứa Linh Lung muôn chờ đợi, nhưng giây phút này, điều này với cô lại là một sự nhục nhã, trong lòng rất chua xót rất đau đớn, nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười, mong muốn mau chóng thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi bầu không khí có Uất Noãn Tâm. “Chúng ta đi thôi!”

Uất Noãn Tâm luôn dõi mắt nhìn bọn họ rời khỏi, hai mắt buông xuống, trong lòng giống như bị kim châm vào. Cô không buồn cho chính mình, cũng không ghen tỵ, cô chỉ đau lòng vì Ngũ Liên.

“Sao nào? Lại làm em thấy khó chịu sao? Tôi thấy bọn họ rất xứng đôi nha.....”

Cô không muốn nói nhiều với anh, “chuyện anh muốn tôi làm, tôi cũng đã làm rồi, có phải anh cũng nên cho tôi gặp bé Thiên rồi nhì.”

“Em yên tâm, tôi nhất định sẽ giữ lời.”

“Phải không vậy? Sao tôi không cảm thấy vậy nhỉ.” Cô cười mỉa. Anh là người đàn ông vô liêm sỉ nhất, không giữ lời nhất trên thế giới này mà cô từng gặp. Anh cũng có mặt mũi nói mình giữ lời sao? Đây là câu chuyện cười nực cười nhất mà cô từng nghe.

“Em không tin sao? Đã vậy tôi sẽ chơi xấu cho đến cùng nhé?”

“Anh dám!”

Nam Cung Nghiêu đột nhiên nở nụ cười gian xảo. “Em nhìn em bây giờ kìa, giống y như trái bom nổ chậm, hờ chút là bùng lên, chẳng có chút bình tĩnh gì hết. Nếu em cứ như vậy hoài, sớm muộn cũng sẽ điên lên đó.”

“Tôi có bị điên, thì cũng do tên cầm thú như anh dồn ép đó!”

“Vậy sao? Thì ra tôi có sức ảnh hưởng đến em lớn như vậy.” Nam Cung Nghiêu cười rất thoải mái, nhưng nó lại giống như cây đinh chọt vào mắt Uất Noãn Tâm, trong mắt chảy máu, ước gì có thể băm anh ra thành trăm mảnh.

Trên đường đi ra biệt thự, Ngũ Liên buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, một mình đi thẳng về phía trước, rồi lên xe.

Hứa Linh Lung nhìn bàn tay trống không của mình, trái tim cũng trở nên trống rỗng, cổ họng nghẹn ngào, vô cùng khó chịu. Đột nhiên cô cảm thấy thứ anh buông không phải là bàn tay, mà là cô, cô vốn không phải là người anh muốn, cho nên anh mới tàn nhẫn lạnh nhạt đến như vậy, không hề có chút lưu luyến nào.

Hai người im lặng suốt quãng đường, cho đến khi đèn đỏ, Ngũ Liên mới dừng xe, đốt một điếu thuốc, gương mặt khô ngô bị che mờ bởi làn khói trắng.

“Hút thuốc ở trên xe, không tốt đâu....”

Anh chỉ “ừ” một tiếng, rồi ngừng hút.

“Lúc trước em không biết anh biết hút thuốc.”

“Anh chỉ hút những khi buồn phiền thôi.” Ngũ Liên trả lời một cách hững hờ. Bởi vì cô và bé Thiên, cho nên lâu rồi anh không hút thuốc, cho đến thời gian gần đây mới hút lại. Một người khiến cho anh bằng lòng cai thuốc, đã rời bỏ anh rồi, anh có cai hay không có ý nghĩa gì chứ.

“Cảm xúc của anh lúc này..... vẫn ổn chứ?”

“.....”

“Vì cô Uất sao?”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Ngũ Liên kẹp chặt lại. Anh rất muốn bảo cô im miệng, nhưng làm như vậy nghĩa là anh quá quan tâm Uất Noãn Tâm rồi, cho nên anh đè nén xuống, cố gắng lạnh nhạt, không quan tâm. “Không có.....”

“Hai người có phải đã lâu lắm rồi không gặp nhau?”

Anh nghĩ một lúc, mở miệng một cách thản nhiên. “Bảy tiếng hai mươi tám ngày.” Vẫn chưa đến một tháng, nhưng nó giống như anh vừa sống qua một thế kỷ. Bởi vì một ngày dài như một năm, cho nên anh nhớ rất rõ.

“Ồ.....” Hứa Linh Lung nhìn vào lòng bàn tay của mình, mà thấy chua xót. “Cô ấy rất đẹp, tính tình cũng rất tốt.”

“Có lẽ vậy.” Nếu như anh là kẻ chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài, thì có rất nhiều cô gái đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần, anh nhất định cũng không cần phải luẩn quẩn trong nỗi đau như vậy. Tình yêu, chính là thứ người ta khó giải thích nhất.

“Vì sao cô ấy bỏ rơi anh?”

“Bởi vì cô ấy không yêu anh.” Một câu không yêu, là một sự giải thích hợp lý cho tất cả mọi chuyện, cũng xóa bỏ hết bảy năm cố gắng của anh, hơn nữa anh cũng không thể có bất kỳ câu oán hận này.

“Vậy anh yêu cô ấy không?”

“Yêu!” Về điều này, anh luôn hiểu rất rõ. Bởi vì hiểu quá rõ, cho nên mới tra tấn mình như vậy, chỉ vì muốn thoát khỏi tình cảm dành cho cô. Nhưng tất cả những gì anh làm, càng làm cho chính anh hiểu sâu sắc hơn, chính mình yêu cô biết bao nhiêu.

Hứa Linh Lung đột nhiên cảm thấy khó thở, cô có cảm giác mình mất hết mọi can đảm. “Vậy tại sao anh lại đính hôn với em chứ? Anh xem em là gì hả?”

“Xin lỗi em! Từ đâu anh đã nói với em, anh không thể yêu em.” Điều này cũng làm cho Ngũ Liên rất buồn phiền. “Nếu như tình cảm có thể di chuyển, nhất định anh sẽ yêu em. Nhưng, anh làm không được.”

“Cô ấy đã ở bên người khác rồi, anh còn cần gì phải u mê không tỉnh chứ?”

“Em biết rõ anh không yêu em, em vẫn đính hôn với anh, đó cũng không phải là u mê không tỉnh sao? Anh hứa với em, nếu đã đính hôn với em, anh nhất định sẽ có trách nhiệm với em. Nhưng trong trái tim anh, vẫn chưa có em, anh cũng không thể chắc chắn, sau này sẽ có em hay không. Em cứ coi như, đây là một ván bài đi!”

Hai mắt Hứa Linh Lung đỏ lên, nở nụ cười đau khổ.

Bắt đầu từ lúc nào, tình cảm cũng trở thành một ván bài rồi? Anh đã yêu người khác rồi, cho nên cũng đã định trước cô nhất định sẽ thua một cách thê thảm.

.....

Nam Cung Nghiêu chạy xe đến một nơi hẻo lánh, khắp nơi đều là cây cối, không có người, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng kêu của động vật cũng có thể nghe được.

Uất Noãn Tâm hỏi với vẻ cảnh giác: “Ở đây là đâu hả? Anh dẫn tôi đến nơi này làm gì hả? Bé Thiên đâu?”

“Em gấp gì chứ, chuyện tôi đã hứa với em, tôi nhất định làm được.” Nam Cung Nghiêu lạnh nhạt mở miệng, gọi điện thoại. “Sophie, cô chuẩn bị mở cuộc gọi qua video đi.”

“Cuộc gọi qua video sao? Không phải anh đã hứa cho tôi gặp bé Thiên sao? Nam Cung Nghiêu, sao anh có thể làm vậy hả?”

“Gọi điện thoại qua video không phải cũng có thể gặp mặt sao? Tôi hứa với em, nhưng tôi đâu có nói sẽ cho em mặt đối mặt với con dâu.....”

“Đồ vô liêm sỉ.....”

“Nếu em cảm thấy mình bị lừa, tôi cũng có thể hủy bỏ cuộc gọi, em đừng hối hận là được.....” Anh làm bộ muốn ngắt cuộc gọi, Uất Noãn Tâm lại ngăn anh lại, đôi mắt bén nhọn giống cây đinh, rõ ràng đang cảnh cáo anh đến thấu xương, lại không thể bỏ qua cơ hội được nói chuyện với bé Thiên.

Cô nghiến răng nói, “Nam Cung Nghiêu, anh làm vậy nhất định sẽ gặp quả báo.”

“Phải không? Vậy thì tốt nhất nên gặp báo ứng sớm một chút, tôi sẽ đợi.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 357: Cơ Thể Có Phản Ứng

Gương mặt của bé Thiên nhanh chóng xuất hiện trên màn hình, vui mừng kêu lên. “Ma ma, ma ma.....”

“Bé Thiên.....” Trong chớp mắt Uất Noãn Tâm quên cả Nam Cung Nghiêu, hai mắt lập tức đỏ hoe. “Bé Thiên.....”

“Ma ma, ma ma đang ở đâu vậy? Bé Thiên rất nhớ ma ma.....”

“Ma ma cũng rất nhớ bé Thiên.....” Con là cả mạng sống của cô đó! Nam Cung Nghiêu cướp đi bé Thiên, không khác gì cướp đi nửa cái mạng của cô rồi.

“Pa pa, không phải pa pa nói chúng ta trở về Đài Loan trước, đợi ma ma về sau sao? Tại sao pa pa không dẫn ma ma đến gặp bé Thiên vậy?”

“Ma ma con còn có việc chưa làm xong, đợi khi xong việc rồi, pa pa sẽ dẫn ma ma đến gặp bé Thiên, được không nào?” Nam Cung Nghiêu quay đầu nhìn Uất Noãn Tâm sắp sửa bật khóc, nhỏ giọng nhắc nhở cô, “em đừng có trưng bộ mặt đau khổ đó của em ra, không lẽ em muốn bé Thiên lo lắng sao?”

“Ma ma, lời pa pa nói là thật sao? Ma ma sẽ đến đón bé Thiên đúng không?”

“Sẽ.... ma ma sẽ..... bé Thiên phải đợi ma ma đó.....” Đứa con yêu dấu của cô bị cướp đi, chỉ có thể nhìn mặt con qua video, không thể sờ, không thể ôm, cảm giác thật lo lắng, Uất Noãn Tâm đau khổ, nhưng không

thể không cố gắng nở nụ cười. “Bé Thiên ngoan! Phải ăn thật nhiều, ngủ thật ngon đó.....”

Cô có rất nhiều điều muốn dặn dò, nhưng Nam Cung Nghiêu nhìn cô càng nói thì hai mắt càng đỏ, nước mắt sắp sửa trào ra ngoài, vội vàng bảo Sophie dẫn bé Thiên đi ngủ.

“Bé Thiên..... bé Thiên.....” Con đừng đi mà.....

“Ma ma, bé Thiên đi ngủ đây, con đợi ma ma đến đón con đó!”

“Bé Thiên..... bé Thiên của mẹ.....”

Gương mặt tươi cười của con ở trên màn hình vụt tắt, nước mắt của Uất Noãn Tâm rơi đầy trên mặt, rồi vừa đầm vừa đánh Nam Cung Nghiêu. “Tại sao anh phải đối xử tôi như vậy..... tại sao chứ..... anh trả bé Thiên lại cho tôi..... anh trả con lại cho tôi đi..... anh là đồ cầm thú! Trả con lại cho tôi.....”

Nhìn thấy tâm trạng cô sụp đổ, giống như đang phát điên, Nam Cung Nghiêu cũng khó chịu, nhưng bé Thiên là lợi thế duy nhất anh có được, cho dù phải bắt hai mẹ con cô chia lìa, anh cũng không thể mất đi cô. Trái tim anh như sắt đá, nâng cằm cô lên, ánh mắt lóe lên ánh sáng thèm khát của một kẻ đi săn.

“Biết làm sao đây? Nhìn em khóc đến mức này..... đột nhiên tôi rất muốn bế nhào lên người em.....”

Uất Noãn Tâm ngẩn người, vẫn chưa hiểu ra, đột nhiên bị Nam Cung Nghiêu lôi xuống xa. Cô sống chết bám chặt cửa xa, “buông tôi ra..... anh muốn làm gì..... đồ cầm thú..... buông tay ra..... cứu tôi với.....”

“Tôi muốn làm gì à?” Anh nở nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt như đang bức ép người khác. “Em hẳn phải hiểu rất rõ chứ, không phải sao?” Gỡ tay của cô xa, nhét cô vào ghế sau của xe, cơ thể to lớn của anh đè vừa đè xuống thì liền điên cuồng hôn cô, còn tay thì xé rách quần áo của cô.

“Buông tay ra..... Nam Cung Nghiêu..... anh điên rồi.....” Uất Noãn Tâm sống chết ngăn cản hành động thô bạo của anh, nhưng rồi cũng phải để mặc cho một tay của anh giữ chặt hai cổ tay của mình, kéo lên đỉnh đầu một cách thô bạo.

Phải, anh điên rồi! Từ giây phút cô mặc bộ lễ phục màu trắng đứng ở trước mắt anh, thì anh đã điên lên rồi, rất muốn điên cuồng chiếm lấy cô.

Bộ lễ phục gợi cảm ôm sát người để lộ ra đường cong lung linh hoàn mỹ. Cũng vì cô giận đến đỏ mặt, mới càng làm tăng thêm sức hấp dẫn, làm cho anh có ý nghĩ bậy bạ, bên dưới cơ thể đã có phản ứng từ lâu rồi.

Anh chiếm đoạt cánh môi của cô, đầu lưỡi không ngừng đi vào, quấy nhiễu, quần lấy nhau, nóng bỏng, tới lui trong miệng của cô. Anh xé rách váy của cô, rồi vuốt ve nơi tròn đều, đùa giỡn nơi đầy đà của cô.

“Ừm ừm..... đừng mà..... cứu với..... cứu tôi với.....”
ikienthuc.org

“Em kêu lên đi! Như vậy càng khiến tôi vui vẻ hơn.” Tay của anh chui vào trong váy cô, đưa ngón tay vào, chơi đùa, ra vào một cách thành thạo, “dễ chịu không? Hử? Dễ chịu không?” Giọng nói của anh cũng nhiễm mùi ham muốn, giọng điệu ngày càng có sức hút.

Uất Noãn Tâm nặng nề thở gấp. “Đừng, đừng như vậy..... tôi xin anh..... thả tôi ra.....”

“Nhưng cơ thể em còn thành thật hơn em đó.....” Anh đưa tay lên trước mặt cô, trên tay dính đầy dịch của cơ thể, “em nhìn cho rõ đi, đây

chính là dấu hiệu em đang muốn đó.”

Anh vừa nói chuyện, vừa kéo quần xuống, đưa vật cứng của mình vào cơ thể cô.

“A.....” Uất Noãn Tâm thét to lên, bao bọc nơi to lớn của anh, ở bên trong nơi chật chội của cô không ngừng ra vào, dính chặt lấy nhau.

Bên ngoài có người ngẫu nhiên đi qua, cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Nam Cung Nghiêu, không thể ngờ rằng bên dưới người anh còn có một người khác, đang làm chuyện đó một cách dữ dội.

Trong lòng Uất Noãn Tâm rất ghét Nam Cung Nghiêu, nhưng cơ thể đã sớm quen thuộc anh, cơ thể vô thức chảy ra chất lỏng một cách nhục nhã. Bên trong sự đan xen giữa giận dữ và xấu hổ, cô lại lên đỉnh từng đợt một.

Khi mọi tra tấn qua đi, Uất Noãn Tâm khóc òa lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, lặng lẽ lau chùi cơ thể mình.

“Lại khóc..... em khóc thành thói quen rồi sao?” Mỗi lần làm chuyện đó xong, cô luôn ở trước mặt anh khóc lóc, điều này làm cho Nam Cung Nghiêu rất tức giận.

Uất Noãn Tâm chỉ nức nở, mà không nói tiếng nào, cô oán hận cơ thể mình có phản ứng với anh, oán hận mình sao lại hèn hạ đến vậy.

“Em muốn khóc thì từ từ mà khóc đi.....” Giọng điệu của anh giống như đang chán ghét cô, nhưng thực ra anh không muốn nhìn thấy cô buồn, như vậy anh càng cảm thấy mình ngay cả cảm thú của cũng không bằng. Đi trở về ghế lái, lái xe chạy đi.

Chạy đến nửa đường, Uất Noãn Tâm đột nhiên không kiềm chế được lo lớn lên. “Để tôi xuống xe, tôi muốn xuống xe!”

Anh giật mình, cau mày. “Em lại muốn làm gì hả?”

“Tôi muốn xuống xe.....”

Cô điên cuồng mở cửa xe, Nam Cung Nghiêu đành phải khóa lại, không cho cô xuống xe. “Đợi đến nơi rồi, tôi đương nhiên sẽ cho em xuống.”

“Một giây tôi cũng không có cách nào chờ đợi được nữa.”

“Tôi biết rõ”, anh nở nụ cười lạnh lẽo, “nhưng không phải em muốn là được. Nếu bây giờ em nhảy xuống xe, thì em đừng mong gặp được bé Thiên.”

“Anh đừng có lấy bé Thiên ra uy hiếp tôi!”

“Nhưng em cũng chấp nhận bị uy hiếp mà, không phải sao? Tôi cảnh cáo em, tốt nhất em ngoan ngoãn cho tôi, phải làm theo những gì tôi nói. Nếu không, tôi có thể đảm bảo với em, em mãi mãi cũng đừng mong gặp lại con trai mình.”

Uất Noãn Tâm ngừng hành động chống trả điên cuồng của mình, đau lòng rơi nước mắt, cuộn tròn người lại ngồi ở ghế sau khóc nức nở.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 358: Hủy Bỏ Hôn Ước

Nam Cung Nghiêu đưa Uất Noãn Tâm đến nơi anh đã sắp xếp, cô khóc đến hai mắt đỏ hoe, nói với vẻ chống đối: “Tôi không muốn ở chỗ này!”

“Tôi đã nói với em rồi, em có quyền lựa chọn sao?” Nam Cung Nghiêu nghiêng mặt, nở nụ cười lạnh lẽo. “Em tốt nhất hãy ngoan ngoãn ở đây đi, nếu không...”

“Nếu không tôi đừng mong gặp được bé Thiên chứ gì?” Sự uy hiếp của anh, Uất Noãn Tâm đã quen từ lâu, cũng tuyệt vọng rồi, trái tim cũng trở nên lạnh lẽo. “Tôi đã là tội phạm của anh, bị anh giam giữ rồi. Anh muốn làm gì, thì làm đi, vốn dĩ tôi không cách nào chống lại anh mà.”

“Tôi rất vui khi em hiểu rõ được như vậy! Nếu đã hiểu rõ, vậy em cũng đừng ở đây nói những lời linh tinh dư thừa nữa. Nếu em thật lòng quan tâm đến bé Thiên, vậy thì hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi, đừng đi đâu cả.” Nam Cung Nghiêu đẩy mạnh Uất Noãn Tâm vào một căng vòng, rồi đóng sầm cửa lại đi ra ngoài.

Cô nhìn căn phòng lạnh lẽo, tuyệt vọng đến nỗi ngay cả khóc cũng không còn sức để khóc.

Cô ngồi trong căn phòng lạnh lẽo suốt cả đêm, cho đến khi rạng sáng, mới chợp mắt. Lúc tỉnh lại, đã hơn mười giờ. Từ lúc xuống máy bay đến giờ, Uất Noãn Tâm vẫn chưa ăn gì, bụng đói meo. đành phải lấy lại tinh thần, đi xuống lầu ăn cơm.

Nhưng cô không ngờ vừa đi ra khỏi cửa chung cư, thì gặp phải Ngũ Liên. Anh đang đứng tựa vào xe, hút thuốc, rõ ràng đã đợi cô từ rất lâu.

Cô ngần người, “tại sao anh lại ở đây?”

“Tôi muốn biết địa chỉ nhà em, rất dễ dàng, bao gồm cả địa chỉ ở Hà Lan của em.....” Anh nở nụ cười như mình biết rõ mọi chuyện.

“.....” Uất Noãn Tâm cảm thấy bần khoản lo lắng, không biết phải trả lời anh như thế nào.

“Em có rảnh nói chuyện với tôi chút không?”

“..... Vâng!”

Hai người đi đến một quán coffee yên tĩnh, Uất Noãn Tâm chỉ cúi đầu khuấy coffee, không biết phải nói gì. Còn Ngũ Liên chỉ ngồi hút thuốc, ngắm nhìn cô xuyên qua làn khói.

Hai người cứ như vậy im lặng thật lâu, cuối cùng Uất Noãn Tâm cũng mở lời trước, “anh tìm em có chuyện gì không?”

“Tôi cũng không biết nữa!” Ngũ Liên nở nụ cười đầu khoẽ. Cô đã nói rõ ràng đến vậy rồi, anh cũng nghe đủ rõ rồi. Anh biết rõ cứ quẩn lầy nhau cũng không ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn muốn gặp cô. Thậm chí gặp để làm gì, anh cũng không biết.

Một lúc sau mới hỏi một câu, “em sống vẫn tốt chứ? Bên cạnh Nam Cung Nghiêu đó.....”

“Vẫn tốt!”

“Nhưng vẻ mặt của em lại không phải như vậy. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Để hôm nay nhìn em hốc hác đến vậy chứ? Trong mắt còn có vài tơ máu kìa.

Cô tránh ánh mắt của anh, cố ý nói băng quơ. “Có lẽ vừa mới về nước, vẫn chưa quen với mùi giờ ở đây.”

“Ồ....” Anh cười, “tôi còn tưởng rằng tối hôm qua em chiến đấu dữ dội cả đêm chứ.”

Chiếc thìa khuấy coffee rớt xuống, bắn nước tung tóe lên tay Uất Noãn Tâm, cả người cô run lên.

Mọi hành động đều bị Ngũ Liên nhìn thấy, anh nghiền ngẫm rồi cười. “Sao em lại căng thẳng đến vậy? Tôi nói đúng sao?”

“.....”

Anh đè nén nỗi đau, nói trái lòng mình: “Cho dù là đúng, em cũng đâu cần căng thẳng đến vậy. Tôi và em, đã không còn dính líu gì đến nhau. Cho dù em ở trên giường với người đàn ông khác, cũng không đến lượt tôi lên tiếng.”

“..... Xin lỗi anh.”

“Vẫn lại là câu nói không có chút giá trị đó, em có làm gì đâu mà phải xin lỗi tôi chứ?” Giọng điệu của Ngũ Liên mang theo sự chế giễu hỏi ngược lại cô, “em xin lỗi vì bảy năm trước không dứt khoát từ chối tôi mà kiên quyết đùa giỡn tôi sao? Hay em xin lỗi vì em không nên lừa tôi nói thích tôi, nhưng thực ra trong lòng em vẫn yêu Nam Cung Nghiêu? Hay là em xin lỗi tôi vì em đã chạy trốn hôm đám cưới, biến tôi thành trò cười cho mọi người à?”

“Uất Noãn Tâm, tôi nói rồi, em không làm gì phải xin lỗi tôi cả?”

Lời nói của anh, từng câu từng chữ đều sắc bén giống như dao, muốn giào xéo Uất Noãn Tâm. Cô thiếu nợ anh quá thực rất nhiều, cô có trả cũng trả không hết, chỉ có thể cố gắng rời khỏi anh càng xa càng tốt.

“Nhưng mà..... tôi lại nhớ em đến như vậy, vẫn không quên được em.” Ngũ Liên nở nụ cười đau khổ, có chút thất bại nói. “Tôi không hiểu, chính miệng em nói em hận Nam Cung Nghiêu biết đường nào. Em đã quên chuyện bảy năm trước anh đã giam cầm, cưỡng bức em sao? Sau khi xảy ra những chuyện đó, em làm sao có thể ở bên cạnh anh ta chứ? Không lẽ em không có lòng tự trọng, mà ngay cả đầu em cũng hỏng rồi sao?”

“Anh ta chính là một tên cầm thú, anh ta không thể nào mang đến hạnh phúc cho em. Rõ ràng em biết đó là hố lửa, tại sao em vẫn đâm đầu nhảy vào chứ? Em bị điên rồi hả?”

“Anh cứ coi như em bị điên đi, chuyện tình cảm, ai có thể kiểm soát được chứ.”

“Cho nên em quyết định ở bên cạnh anh ta sao, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng không thay đổi sao?”

Cô phải dẫn lòng mình, kiên quyết nói một chữ. “Phải!”

Ngũ Liên đột nhiên cảm thấy rất hoang đường. Anh đã phơi bày cả trái tim của mình, bằng lòng trả giá vì cô. Cô không phải xử nữ, cũng là người phụ nữ có gia đình, thậm chí còn có con, anh đều không quan tâm đến, một lòng một dạ làm mọi chuyện vì cô. Đến khi quay đầu lại, anh lại không bằng một phần trăm sự nhục nhã của tên cầm thú kia đối xử cô sao?

Ai có thể nói cho anh biết, cái thế giới này rốt cuộc là như thế nào hả?

Có phải lúc đầu anh không nên cho cô nhiều đến vậy, anh phải nhẫn tâm với cô, cô mới yên anh sao?

“Anh đã đính hôn rồi, có nói những điều này, sẽ không công bằng với vợ chưa cưới của anh đâu.”

“Tôi đối với cô ấy không công bằng sao? Vậy em có công bằng với tôi chưa hả?” Ngũ Liên luôn đè nén không tức giận, nhưng bây giờ anh không thể nhẫn nhịn được nữa mà bùng nổ.

“Chúng ta cứ quẩn lấy nhau như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Xin anh hãy nhớ rõ, anh đã đính hôn rồi.”

“Nếu như em có thể thay đổi quyết định của mình, tôi có thể lập tức hủy bỏ hôn ước, trở về bên cạnh em.” Ngũ Liên cũng không biết lúc đó sao anh lại xúc động đến vậy, nắm chặt lấy tay cô. “Noãn Tâm, em.....”

“Anh không thể làm vậy.” Uất Noãn Tâm vội rút tay mình ra. Cho dù anh hủy bỏ hôn ước rồi, cô cũng không thể tiếp tục có quan hệ gì với anh. Hơn nữa, bây giờ anh đã có vợ chưa cưới rồi, làm như vậy quá bất công đối với cô ấy.

“Em đã quyết định ở bên cạnh Nam Cung Nghiêu rồi. Cho dù anh nói gì, em cũng không thay đổi quyết định đâu, anh hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 359: Ma Ma Mau Cứu Con

Nhìn thấy vẻ mặt Uất Noãn Tâm kiên quyết như vậy, giống như một tảng băng ngàn năm cũng không tan chảy, luôn làm trái tim Ngũ Liên lạnh lẽo, cũng làm cho anh chợt tỉnh ra, chính mình lại cho mình thêm một cái tát vang dội. Cả người như bị hút sạch hết mọi sức lực, anh lắc đầu mỉm cười trong cô đơn.

“Uất Noãn Tâm..... em đúng là..... đúng là người phụ nữ tàn nhẫn nhất tôi từng gặp..... kiếp trước tôi đã gây nên nghiệp chướng gì..... mới để tôi kiếp này gặp được em, bị em giày xéo đến như vậy chứ.....”

Đối mặt với một người không yêu mình, còn quyết tâm đến như vậy, Ngũ Liên ngoài việc chấp nhận, cũng chỉ biết chấp nhận. Trái tim cô vốn không hề có chỗ nào dành cho anh, anh tức giận, anh gào thét, anh cầu xin, thậm chí tự sát..... cũng chẳng có ích gì. Mọi thứ, tất cả mọi thứ, giống như vô số tảng đá, rơi xuống vực sâu ngàn thước, một chút rung động cũng không có.

“Từ lúc bắt đầu, chúng ta không nên ở bên nhau, mọi chuyện đều là sai lầm, vậy thì hãy để nó kết thúc hoàn toàn đi, được không anh? Sau này, chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Cho dù đau lòng, không nổi, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn buộc mình phải đưa ra quyết định tàn nhẫn này.

Suốt bảy năm qua, vốn vẹn bảy năm, anh có mặt lúc cuộc đời cô đen tối nhất, anh luôn ở bên cô, luôn quan tâm chăm sóc cô, cùng cô nhìn bé Thiên lớn lên. Một khoảng thời gian dài đến vậy, vị trí của anh trong trái tim cô

không ai có thể thay thế được, cô làm sao có thể dễ dàng quên những chuyện đã qua, về sau không qua lại với anh chứ?

Nhưng mà, không phải cô muốn là được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ càng làm anh đau khổ thêm, anh là người đáng có được tình yêu chân thành, đáng có được hạnh phúc nhất thế giới này. Điều duy nhất cô có thể làm được, đó là rời xa anh, kết thúc nỗi đau khổ này.

Ngũ Liên nhìn cô, ngần ngừ nhớ đến chuyện nhiều năm về trước, có một ông thầy bói xem tướng cho anh. Nói sau này anh sẽ hại rất nhiều người phụ nữ, khoản nợ trắng hoa quá nhiều, anh sẽ gặp một người phụ nữ già yếu anh bằng tình yêu chân thành của anh, để anh trả lại tất cả. Lúc đó anh còn tưởng ông ta bị điên, vô cùng khinh thường ông ấy. Ngũ Liên anh, yêu một người phụ nữ, chuyện này làm sao có thể chứ?

Cho dù ai yêu ai, cũng làm cho người đó vui mừng khôn xiết, không ngừng nhảy nhót, làm gì có tư cách để anh “đền bù” chứ.

Nhưng bây giờ, anh coi như cũng đã biết được mùi vị đau khổ rồi.

Không cách nào chấp nhận, đành phải buông tay.

Lúc ra khỏi cửa, thời tiết rất lạnh, Ngũ Liên định cởi áo khoác đưa cho Uất Noãn Tâm, nhưng anh ngừng lại. Bên cạnh cô đã có người khác cho cô sự ấm áp, che chở cô rồi, còn cần gì anh phải tốn công làm người tốt chứ.

“Có cần tôi đưa em về không?” Anh vẫn, nhin không được hỏi.

“Không cần đâu, gần đây thôi, em đi bộ về được rồi.” Cuối cùng Uất Noãn Tâm cũng không dám nhìn anh.

“.....Ừ! Cũng được, vậy tôi đi trước đây.” Ngũ Liên đi được vài bước, rồi quay đầu lại, nhìn cô. “Chúng ta sau này có thật là sẽ không ặp nhau nữa không?”

“Có lẽ vậy, em cũng không biết nữa!”

Cô luôn cảm thấy, bọn họ sẽ không hoàn toàn cắt đứt liên lạc với nhau. Có lẽ rất nhiều năm sau, tại một ngõ hẻm nào đó, sẽ gặp lại nhau. Hai người dắt theo con cháu của mình, nhìn nhau trong gió tuyết, nhắm mắt một cái thì nhiều năm trôi qua. Sau đó tiếp tục chào hỏi nhau, rồi nói lời chào tạm biệt, đó cũng coi như là một kết thúc tốt đẹp nhất.

“Ngũ Liên.” Cô gọi anh, “cô Hứa là một người con gái rất tốt, em hy vọng anh có thể trân trọng cô ấy!”

“Ừ! Tôi sẽ làm vậy!”

Bởi vì cô từng làm anh đau khổ, cho nên anh càng phải hạnh phúc hơn. Buông tay, đúng là thoải mái hơn rất nhiều.

Uất Noãn Tâm dõi theo xe của Ngũ Liên rời đi, tảng đá lớn đè nén trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống được, có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngũ Liên, xin lỗi anh, anh nhất định phải hạnh phúc đó..... nhất định phải hạnh phúc!

Cô lặng lẽ đi một đoạn đường thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, bất ngờ nghe được giọng của bé Thiên ở đầu bên kia. “Ma ma, con là bé Thiên....”

“Bé Thiên.....” Uất Noãn Tâm lo lắng gọi to, “ma ma rất nhớ con.”

Bé Thiên đọc địa chỉ cho cô bằng tốc độ nhanh nhất, “ma ma, ma ma mau đến cứu con đi.....”

Mắt của Uất Noãn Tâm sáng lên, cố gắng nhớ rõ địa chỉ. “Được rồi, con đợi ở đó, ma ma sẽ đến nhanh thôi.”

Cô vội vàng gọi xe taxi, chạy đến chỗ bé Thiên nói, không chờ được thang máy, nên cô chạy thẳng lên thang bộ, mệt tới thở hồng hộc, dùng sức nhấn chuông.

Sophie nhìn ra ngoài qua lỗ nhìn, hỏi với giọng cảnh giác: “Cô là ai?”

“Tôi là mẹ của bé Thiên, mau mở cửa.”

“Ở đây không có ai tên bé Thiên, cô mau đi đi.....”

“Ma ma, ma ma” Tiếng của bé Thiên từ bên trong vọng ra, nhưng cậu bé bị bịt miệng lại ngay, không thể phát ra tiếng.

“Bé Thiên.” Uất Noãn Tâm sốt ruột dùng sức phá cửa. “Mau mở cửa! Mở cửa ra!” Nhìn thấy phòng chữa cháy quên đóng cửa, cô lấy một cái búa trong đó, đập thẳng vào cửa, làm Sophie sợ hãi. “Người phụ nữ điên này, mau đi đi..... mau rời khỏi đi.....”

Nhưng không có gì có thể ngăn được quyết tâm gặp bé Thiên của Uất Noãn Tâm, cô cố gắng hết sức đập vào.

Bé Thiên thừa dịp Sophie bị sợ đến hoảng hồn, cắn vào tay cô ta một cái, cô ta đau quá phải buông tay, cậu bé thừa dịp thoát khỏi, chạy đến cửa.

Uất Noãn Tâm suýt không kiểm soát được sức mình, đập nguyên cây búa vào người bé Thiên, cô hoảng hốt quăng cây búa qua một bên, kéo bé Thiên vào trong lòng. “Bé Thiên, ma ma nhớ con chết đi được.” Nước mắt sắp sửa rơi xuống.

“Ma ma, tại sao pa pa không cho ma ma gặp con vậy?”

“Bây giờ không có thời gian giải thích nhiều đâu, chúng ta đi thôi!”

Sophie lo lắng, “cô không thể mang cậu chủ nhỏ đi.”

“Cô chút ngay cho tôi!” Uất Noãn Tâm đẩy cô ta ra, cô ta muốn cản cũng không cản được.

“Đình.....” Thang máy mở cửa, Uất Noãn Tâm vội vàng muốn ôm bé Thiên đi vào, thì có một người từ bên trong bước ra.

Lúc này sắc mặt của cô tái mét, giống như gặp phải kẻ địch hùng mạnh. Cô lùi về sau vài bước, cả người run cầm cập.

Nhìn cảnh tượng trước mắt khiến cho Nam Cung Nghiêu trong chớp mắt hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, lạnh lùng nhìn cô. “Uất Noãn Tâm, em cũng giỏi thật đó, có thể mò đến tận chỗ này.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 360: Sự Thật Về Thân Thế

Nam Cung Cung chính là dòng nước lũ, là ác quỷ mà Uất Noãn Tâm khiếp sợ nhất. Cô định ôm bé Thiên bỏ chạy, nhưng bị Nam Cung Nghiêu giữ chặt lại. “Em muốn chạy đi đâu hả? Uất Noãn Tâm, em cho rằng em có thể chạy thoát sao?”

Cô buông bé Thiên ra, liều chết đánh anh. “Nam Cung Nghiêu, tôi liều với anh.”

Cô biết rõ mình đang lấy trứng chọi đá, nhưng cô vẫn cố gắng hết sức, dùng nhiều sức đến mức Nam Cung Nghiêu phải lùi về sau vài bước. Nhưng điều này chẳng có chút tác dụng gì với sự ngăn cản của anh, anh muốn giữ cô lại để cô bình tĩnh, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn cố hết sức giãy dụa.

Trong tình trạng khẩn cấp, anh đẩy cô một cái, Uất Noãn Tâm không giữ được thăng bằng, cả người lộn ngược qua lan can, rơi thẳng xuống dưới, Nam Cung Nghiêu không kịp giữ cô lại.

Chuyện này tất cả người đều không ngờ đến, ngay cả Uất Noãn Tâm. Sau gáy đau nhức, rồi sau đó, cô chẳng còn biết gì nữa.

“Noãn Tâm.....”

“Ma ma.....”

Mặt của Nam Cung Nghiêu tái mét, hoảng loạn xông xuống dưới, phía sau đầu của Uất Noãn Tâm đều là máu, ngay cả quần áo bị dính đầy máu,

anh hoảng sợ, bé Thiên cũng hoảng sợ, “ma ma, ma ma có sao không? Ma ma tỉnh lại đi!”

Nam Cung Nghiêu gào lên với Sophie đang đứng gần ngò ở đó, “gọi xe cấp cứu đi!”

Xe cấp cứu đến nơi ngay sau đó, Nam Cung Nghiêu ở bên Uất Noãn Tâm suốt quãng đường. Nhìn thấy mặt cô càng ngày càng trắng bệch, cả người gần như cứng đờ, anh sốt ruột tới hai mắt đỏ hoe, hồi hận muốn chết. Nếu lúc này anh dùng sức ít một chút, bây giờ cũng đâu xảy ra chuyện này, anh hồi hận quá đi mất, ước gì người gặp chuyện là mình.

Giây phút đó, anh chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, rất sợ cô xảy ra chuyện, rất sợ..... cô sẽ chết đi! Báo thù gì chứ, oán hận gì chứ, mọi thứ giờ chẳng còn quan trọng, anh chỉ muốn cô sống thật tốt thôi!

Đèn đỏ ở phía trên phòng cấp cứu bật sáng,

Nam Cung Nghiêu sốt ruột đi qua đi lại, còn Uất Thiên Hạo cứ khóc suốt, “ma ma, ma ma, ma ma không thể chết được..... hu hu hu.....”

“Đáng chết!” Nam Cung Nghiêu đâm thật mạnh vào tường, oán hận không thể chặt đứt tay của mình!

Hương Vi vội vàng chạy đến, “tổng tài, Uất Kiến Hùng đang đứng trước cửa.”

“Ừ!” Lúc này Noãn Tâm chảy quá nhiều máu, Nam Cung Nghiêu nghĩ đến chuyện phải truyền máu, nên bảo Hương Vi đưa ông ta từ trong ngục ra, để cần khi có chuyện.

“Cô Uất sao rồi?” Hương Vi cũng có chút lo lắng. Mặc dù hai người không hợp nhau, cô cũng không thích cô ấy, nhưng cô cũng không ghét cô ấy tới mức hy vọng cô ấy xảy ra chuyện. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của tổng tài

bây giờ lo lắng cho cô ấy như vậy, nhất định là rất yêu cô ấy cho nên mới càng lo lắng cho cô ấy hơn.

Nếu đã không thể có được tình yêu của tổng tài, vậy cô chỉ hy vọng anh có thể được hạnh phúc, mặc kệ người anh yêu là ai.

“Không biết không biết!” Nam Cung Nghiêu buồn phiền vò đầu, ước gì có thể phá hủy cả thế giới. “Đều tại tôi, đều tại tôi, đều tại tôi hết.....” Trong mắt của anh đầy tơ máu, trên cổ cũng nổi đầy gân, rất điên cuồng.

“Tổng tài, anh đừng như vậy, cô Uất là người tốt nhất định sẽ được trời phật phù hộ, nhất định không có chuyện gì đâu!”

Nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh sẽ đi cùng với cô!

Bác sĩ vội vàng đi ra phòng cấp cứu, “bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, ở đây có ai có quan hệ huyết thống trực hệ không?”

“Có!” Anh vội vàng nói, “mau đi sắp xếp đi.”

Mười phút sau.....

Bác sĩ lại vội vàng chạy ra, “nhóm máu không phù hợp, không thể truyền máu.”

“Nhóm máu không phù hợp sao? Chuyện này là sao?” Lòng mày nhúu chặt lại.

“Hai người không có quan hệ huyết thống.”

“.....” Uất Kiến Hùng vừa đi ra cũng mặt mày tái mét, kinh ngạc nói không nên lời.

Nam Cung Nghiêu ước gì có thể sút một phát qua đó, sau khi bảo bác sĩ tìm một nguồn máu khác, tức giận xách cổ áo của Uất Kiến Hùng, giống

như một con sư tử đang phẫn nộ. “Chuyện này là sao hả? Nói, tại sao Uất Noãn Tâm không phải con gái ông hả?”

“Tôi, tôi cũng không biết mà.....”

“Ông đáng chết!” Nam Cung Nghiêu đẩy ông ta ngã xuống đất, đập liên tục mấy cái, cũng may có bác sĩ và y tá ngăn lại, mới không xảy ra chuyện đổ máu.

Nam Cung Nghiêu bị kéo qua một bên, cả người ngồi phịch xuống đất, đầu óc quay cuồng, rất lâu cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Noãn Tâm không phải là con gái của Uất Kiến Hùng sao? Không phải con gái ông ta ư? Nói cách khác, những chuyện mất tính người trước đây anh gây nên, đều là làm hại một người vô tội sao, mà còn là người con gái mình yêu nhất!

Trời ạ! Rốt cuộc anh đã làm gì đây hả trời?

Những hình ảnh ngày xưa anh tàn nhẫn giày vò cô, làm nhục cô, rồi cả hình ảnh cô đau khổ cầu xin anh, làm cho Nam Cung Nghiêu đau đớn. Tại sao ông trời lại trở trêu như vậy chứ?

Anh hối hận, anh tức giận, mọi cảm xúc đều đổ dồn đến, anh sụp đổ gào lên. “Tại sao vậy....”

Ca phẫu thuật dài cuối cùng cũng kết thúc, bác sĩ vừa bước ra ngoài, Nam Cung Nghiêu đã vội đi đến, tâm trạng rất kích động. “Cô ấy sao rồi? Sao rồi hả?”

“Anh bình tĩnh đã nào. Bệnh nhân đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi, nhưng đầu cô ấy chịu chấn thương nặng, nên đã mất đi ý thức, không biết đến lúc nào mới tỉnh lại.”

“.....” Nam Cung Nghiêu không dám tin những gì mình vừa nghe được, “mất đi, mất đi ý thức là ý gì.”

“Đó được gọi là người sống đời sống thực vật. Cũng có thể có một ngày nào đó, kỳ tích sẽ xuất hiện chừng, nhưng cũng có thể..... cô ấy sẽ như vậy mãi mãi. Xin lỗi anh, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi!” Bác sĩ vỗ vào vai anh, rồi rời đi.

Nam Cung Nghiêu bỗng nhiên cảm thấy đau đớn đến rơi nước mắt, không kiềm nén được nỗi đau. Chính anh hại cô ra nông nỗi này, để cho cô chịu đủ mọi đau khổ, bây giờ còn..... tại sao không để anh biết sự thật sớm một chút, mà lại để anh liên tục giày vò cô như vậy, cuối cùng còn hại cô ra nông nỗi này.

Uất Thiên Hạo khóc đến khản cả cổ, “pa pa, người thực vật là sao vậy pa pa? Người thực vật là bị gì vậy pa pa? Pa pa nói cho con biết đi.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 361: Người Sống Đời Sống Thực Vật

Nam Cung Nghiêu không nói ra được một chữ nào, chỉ biết ôm chặt Uất Thiên Hạo. Anh không biết phải giải thích với con như thế nào đây, nói với con là người thân duy nhất của con có thể không bao giờ mở mắt ra nữa, hay anh phải nói với con, mẹ nó không thể nhìn thấy nó lớn lên. Mà tất cả tai họa này đều do một tay anh gây nên.

“Bé Thiên, pa pa có lỗi với con..... xin lỗi con.....”

Nếu đây chỉ là một cơn ác mộng thì hay biết mấy.

Nếu như, anh từ bỏ chuyện báo thù nực cười này sớm một chút thì hay biết mấy.

Nếu như....

Nhưng điều khổ nhất thế giới này, đó là không có cái nếu như, mà chỉ có sự thật tàn khốc.

Sau khi Uất Noãn Tâm vượt qua nguy hiểm, cô được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt. Nam Cung Nghiêu dọn cả phòng làm việc đến bệnh viện, mỗi ngày đều ở bên cạnh cô một bước cũng không rời, ăn cơm ngủ nghỉ đều ở bệnh viện. Trừ khi có chuyện gì quan trọng mới rời khỏi.

Anh quyết định, cô hôn mê bao lâu, anh sẽ bên cạnh cô bấy lâu. Nếu như cả đời cô đều như vậy, vậy anh sẽ chăm sóc cô cả đời này. Cho dù như vậy, cũng không thể nào bù đắp những tội lỗi anh gây nên.

Mỗi ngày anh đều bỏ ra rất nhiều thời gian ở bên giường bệnh của cô, làm bạn với cô, nói chuyện với cô, muốn đánh thức cô dậy.

Sau khi mùa đông lạnh lẽo qua đi, mùa xuân lại sắp đến rồi, cây cỏ khắp nơi đua nhau khoe sắc, bên ngoài cửa sổ đôi khi còn vang lên tiếng chim hót.

Nam Cung Nghiêu mở cửa sổ để ánh mặt trời và không khí đi vào, làm như vậy rất có ích cho việc hồi phục của cô.

“Noãn Tâm, ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, đúng không? Mùa xuân cũng sắp đến rồi đó.....” Anh ngồi bên cạnh cô, nâng bàn tay cô lên, xoa nhẹ khuôn mặt hốc hác của cô. Cô thở rất đều, gương mặt ngọt ngào, giống như cô chỉ đang ngủ thôi.

Nhưng anh biết rõ, cô không phải đang ngủ, mà là.....

Trong lòng chợt cảm thấy chua xót.

Nhưng anh nắm chặt bàn tay lại để kiềm nén, không cho mình ở trước mặt tỏ ra chút đau khổ nào.

“Anh nhớ em từng nói với anh, em rất thích mùa xuân, bởi vì đó là mùa của sự sinh sôi. Vậy em hãy mau tỉnh lại đi, để anh có thể nhìn thấy một Uất Noãn Tâm tràn ngập sức sống. Em đánh anh, mắng anh, anh đều chấp nhận, chỉ cần em tỉnh lại..... thì cả cái mạng này anh cũng cho em!”

“Anh biết, em nhất định rất oán hận anh. Anh là tên cầm thú, tại sao anh có thể làm những chuyện không bằng heo chó đó với em..... Nhưng anh thực sự, thực sự không chỉ vì những oán hận đó, mà còn do anh quá yêu em, anh không biết phải bày tỏ tình yêu của mình như thế nào, cho nên mới làm ra những chuyện vớ vẩn như vậy, anh chỉ muốn giữ chặt em bên mình thôi.”

“Em có biết không, mỗi lần làm em đau khổ, thực ra anh còn đau khổ hơn em, bởi vì anh yêu em. Anh chưa từng yêu ai như yêu em vậy, cứ lo được lo mất, luôn sợ mất đi em.”

“Trái tim em có Ngũ Liên, điều đó luôn làm anh phát điên, anh chỉ muốn trong mắt em chỉ có anh, muốn em chỉ nhìn một mình anh, chỉ có thể thuộc về một mình anh, một ham muốn mạnh mẽ, bá đạo đến đáng sợ.”

“Anh cho rằng đó là tình yêu, cho nên anh không hề suy nghĩ đến cảm nhận của em. Để tình cảm nồng cháy kia, trở thành công cụ làm em đau khổ, anh thực sự rất hối hận..... vô cùng hối hận..... em mau tỉnh lại đi, được không em? Anh thề với em, anh sẽ không bao giờ làm những chuyện đó nữa đâu.”

“Sau này, giữa hai chúng ta sẽ không còn bất kỳ cản trở gì nữa, anh hứa anh sẽ đối xử tốt với em cả đời này, sẽ không làm em đau khổ nữa, anh sẽ cưng chiều em. Xin em cho anh một cơ hội nữa đi, được không em?”

“Nếu như em không thể nào tha thứ những tội lỗi của anh, không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, anh sẽ bằng lòng rời xa của sống của em mãi mãi, chỉ cần em hạnh phúc là đủ rồi.....”

Nam Cung Nghiêu càng nói càng đau buồn, kiềm nén không được mà hai mắt đỏ hoe. Lau những giọt nước mắt chảy xuống, anh nói tiếp.

“Mặc dù chúng ta có rất nhiều quá khứ đau khổ, nhưng chúng ta cũng từng rất hạnh phúc mà, phải không em? Nửa tháng ở Paris là khoảng thời gian anh hạnh phúc nhất.”

“Lúc đó giữa chúng ta không có nhiều thù hận, khúc mắc, em chính là em, còn anh cũng chỉ là anh, chúng ta chỉ là hai người..... thậm chí yêu trộm nhớ người kia, rất đơn giản và đơn thuần.”

“Anh thật ngu, khoảng thời gian đó rõ ràng hạnh phúc đang trong tầm tay mình, thế mà anh lại không biết trân trọng, ngược lại còn làm em đau khổ. Bây giờ có hối hận cũng không còn kịp.....”

“Nếu như có thể quay lại khoảng thời gian đó, thì tốt biết mấy..... Anh sẽ không trốn tránh tình cảm của mình nữa, cũng mặc kệ mục đích em đến gần anh là gì, không để ý bất kỳ chuyện gì nữa. Anh chỉ muốn quan tâm một người, đó là em thôi!”

“Như vậy, chúng ta sẽ có bảy năm yêu thương nhau, bảy năm hạnh phúc, nói không chừng bây giờ bé Thiên còn có một đứa em gái nữa.....”

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười đau khổ, “thậm chí chúng ta cũng không cần đau khổ, chịu giày vò về thể xác lẫn tinh thần suốt bảy năm..... Nhưng bây giờ có nói những lời này, chẳng có ích gì đúng không em? Ăn năn, cũng không thể làm cho mọi chuyện quay trở lại quá khứ. Vậy thì hãy để anh dùng cả cuộc đời này bù đắp cho em, có được không?”

“Sau này em nói gì, thì là cái đó. Em bảo anh làm gì, anh cũng làm hết, chỉ cần em tỉnh lại thôi..... Anh sẽ răm rắp làm theo lời em.....”

“Anh rất yêu em, thực sự rất yêu rất yêu em, ngoài em ra, trong lòng anh đã không còn chỗ cho ai khác nữa. Cho dù..... cả đời em đều như vậy, anh cũng không rời xa em..... em là người vợ duy nhất của anh.....”

Nam Cung Vũ Nhi đứng ở ngoài cửa, nghe hết tất cả, tức đến nắm chặt bàn tay lại.

Nghe tin Uất Noãn Tâm xảy ra chuyện, cô mừng đến nhảy dựng lên, vui mừng vì ông trời cuối cùng cũng mở to mắt, thay cô trừng trị con ả đê tiện đó, Cho dù không chết, thì cả đời này phải sống đời thực vật, không thể đấu với cô nữa.

Tâm trạng cô tốt đến nỗi đã đi một chuyến đến Spa chăm sóc sắc đẹp, còn mua canh gà mang đến đây, muốn ở trước mặt Nam Cung Nghiêu giả vờ giả vịt, để cứu vãn lại hình tượng của mình.

Nhưng cô không ngờ mình lại nghe được tất cả những lời nói này.

Cho dù Uất Noãn Tâm như vậy, anh vẫn kiên quyết yêu một mình cô ta sao? Vẫn luôn ở bên cạnh cô ta sao?

Không lẽ cô đây không bằng một kẻ sống đời thực vật sao? Thật là tức quá đi mất!

Cô đây không chấp nhận được!

Cô nhất định sẽ nghĩ cách, để con nhỏ kia biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.

Ánh mắt của Nam Cung Vũ Nhi lóe lên ánh sáng nham hiểm, quay đầu bỏ đi. Khi đi qua thùng rác, ném nguyên bình canh gà vào đó.

Con đó không có tư cách uống canh này!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 362: Uy Hiếp Bằng Ảnh Nóng - P1

Nam Cung Vũ Nhi then quá hóa giận quay về nhà, tức anh ách ngồi xuống ghế sofa, vô tình nhìn thấy một phong thư ở trên bàn. Mở bung ra, vài tấm ảnh rơi xuống. Sắc mặt cô ta trở nên tái mét khi cô ta nhìn thấy người phụ nữ trần trụi trong ảnh là mình, còn vẽ mặt người đàn ông đang rất thỏa mãn.

Hình ảnh mấy năm trước bị cưỡng bức hiện lên trước mắt, giống như một cơn ác mộng đáng sợ.

Cô ta sợ hãi lùi về sau vài bước, tại sao lại như vậy chứ? Những tấm ảnh chụp lúc nào? Tại sao cô ta không hề biết đến.

Vừa đúng lúc Hà quản gia bưng trà vào, nhìn thấy vẽ mặt của Nam Cung Vũ Nhi là lạ, lo lắng hỏi cô ta: "Cô ba, cô làm sao vậy?"

Nam Cung Vũ Nhi vội vàng cất mấy tấm ảnh, cả người không ngừng run rẩy, "phong thư ở trên bàn là ai đưa đến vậy?"

"Tôi cũng không biết, buổi sáng đã thấy nó ở trong hộp thư rồi, có chuyện gì không bình thường hả cô?"

"Không có gì, bà, bà ra ngoài đi!" Cả người cô ta luống cuống, đầu óc hỗn loạn.

"Cô ba, sao sắc mặt của cô khó coi vậy? Có cần tôi gọi bác sĩ đến không?"

"Kêu bà cú ra ngoài, có nghe không!" Nam Cung Vũ Nhi đột nhiên điên khùng hét lớn lên, làm Hà quân gia hết hồn, đành phải đi ra ngoài. Cô ta đóng sầm cửa lại, giống như đang chạy trốn thú dữ, khắp người đều là mồ hôi. Những tấm ảnh này là ai gửi đến hả? Là kẻ cường bức cô sao? Hắn ta muốn gì đây?

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, làm Nam Cung Vũ Nhi sợ tới hét toáng lên. Nhìn thấy trên màn hình hiển thị số lạ, cô ta có thể đoán được đó là ai. Cố gắng ổn định hô hấp lại, nhận điện thoại, nhưng tay vẫn còn không ngừng run rẩy.

"Chào cô Nam Cung, cô nhận được ảnh chưa? Cô hài lòng chứ?"

"Mày là ai?"

"Nói như thế nào, tôi cũng là người đàn ông đầu tiên của em mà, sao em quên nhanh đến thế chứ? Em làm tôi có chút thất vọng nha!"

Nam Cung Vũ Nhi cắn môi, "mày muốn gì? Nói mau!"

"Kẻ côn đồ, đê tiện như tôi, giữ lại những tấm ảnh đó để làm gì, tất nhiên là vì tiền rồi! Ba mươi tỷ, tôi sẽ trả phim gốc cho cô."

"Mày nói được làm được không?"

"Đương nhiên rồi! Tôi chỉ cần tiền. Tôi sẽ kêu bạn tôi đọc số tài khoản cho cô, nội trong ngày mai, cô phải đưa tiền cho tôi, nếu không..... Cả Đài Loan sẽ được thưởng thức những tấm ảnh đẹp của cô Nam Cung đây, bao gồm cả Nam Cung Nghiêu! Tôi khuyên cô tốt nhất đừng báo cảnh sát, một khi tôi xảy ra chuyện, sẽ có người tung những tấm ảnh này ra ngoài. cô nhớ cho kỹ!"

Điện thoại ngắt cuộc gọi.

Nam Cung Vũ Nhi sốt ruột đến hai mắt đỏ hoe, trong mắt đều là tơ máu. Cô ta biết rõ loại người này lòng tham không đáy, ba mươi tỷ chưa chắc sẽ thỏa mãn được thằng đó, nhưng cô ta không còn cách nào, đành phải đưa ba mươi tỷ cho tên kia.

Nhưng cô ta đợi ba ngày, cũng không thấy phim gốc được gửi trả lại, cô gọi lại cho số điện thoại cũ, thì đã khóa máy. Sốt ruột đợi thêm hai ngày, cuối cùng cũng có điện thoại gọi đến.

"Phim gốc đâu rồi hả? Trả lại đây!"

"Em quá đẹp, tôi làm sao nở đây....."

"Đồ khốn! Không phải mày nói nhận được tiền sẽ trả lại phim gốc cho tao sao?"

"Không lẽ cô Nam Cung đây chỉ có giá ba mươi tỷ thôi sao? Quá rẻ rồi! Số tiền đó, ông đây xỉa răng còn không đủ. Đưa cho tôi thêm ba ngàn tỷ, tôi sẽ suy nghĩ lại!"

"Tao làm gì có nhiều tiền tới vậy!"

Bên kia cười lớn tiếng, "ai mà không biết nhà Nam Cung có nhiều nhất là tiền chứ, ba ngàn tỷ ít ỏi đó, chỉ đủ cô mua quần áo thôi. Dù sao tiền nhiều cũng xài không hết, không bằng để tôi xài dùm cho! Vẫn là số tài khoản đó, quy tắc cũ, nội trong ngày mai, nếu tôi không thấy được tiền, thì cô chờ chết đi!"

"Chết tiệt!" Nam Cung Vũ Nhi bị ép điên lên, ánh mắt lóe lên sự nham hiểm. Cái đồ cầm thú này, có bao nhiêu tiền cũng không thỏa mãn được nó. Để yên cho nó uy hiếp, không bằng lấy số tiền đó mua một cái mạng của nó, kết thúc mọi tai họa về sau!

Ở bệnh viện.

Uất Noãn Tâm vẫn còn đang hôn mê, không có chút dấu hiệu tỉnh lại. Bác sĩ kiểm tra giúp cô, rồi lắc đầu. "Cô ấy vẫn như vậy, không xác định được lúc nào sẽ tỉnh lại."

Ánh sáng trong ánh mắt của Nam Cung Nghiêu trong chớp mắt trở nên ảm đạm, nhưng anh không cho phép mình bỏ cuộc. Chỉ cần có một tia hy vọng, anh sẽ không từ bỏ, anh tin có một ngày cô sẽ tỉnh lại. "Cám ơn bác sĩ!"

"Không có chi, đây là điều chúng tôi phải làm!" Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, ông cũng không dám tin, người đàn ông đứng trước mặt mình, chính là người ngày đó điên cuồng, thô lỗ đưa Uất Noãn Tâm nhập viện! Những ngày qua, anh ta đã bình tĩnh hơn, cũng rất lễ phép với bác sĩ và y tá, giống như thay đổi thành một người khác.

Điều này đủ thấy anh ta có tình cảm rất sâu nặng với cô ấy, đáng tiếc.....

Haizz! Ông trời cũng thật tàn nhẫn với những người tốt! Ông cũng hy vọng, cô ấy có thể mau tỉnh lại, một nhà ba người đoàn tụ với nhau.

Uất Thiên Hạo được Hường Vi dẫn vào bệnh viện, vừa đi vào cậu bé vội chạy đến hỏi ngay: "Pa pa, ma ma tỉnh lại chưa?"

Nam Cung Nghiêu vẫn lắc đầu, xoa mặt con. "Ma ma sẽ mau tỉnh lại thôi, con phải tin pa pa!"

"Vâng!" Uất Thiên Hạo đi đến bên giường, nắm tay Uất Noãn Tâm, hôn lên tay một cái. "Ma ma, bé Thiên đến rồi! Gần đây bé Thiên rất ngoan đó, cô giáo còn khen con nữa! Ma ma, ma ma mau tỉnh lại đi, được không ma ma? Con và pa pa đang đợi ma ma đó! Ma ma đừng tham ngủ nữa, có được không? Bé Thiên rất cần ma ma!"

Hình ảnh này làm cho Hường Vi chua xót, không đành lòng nhìn nữa. Cô nhìn về phía Nam Cung Nghiêu, cô thấy anh có hơi mệt mỏi, trong mắt có vài tơ máu, chắc hẳn anh đã thức nguyên đêm để xử lý chuyện ở công ty. Ban ngày phải chăm sóc cô ấy, ban đêm thì bận rộn chuyện công ty, anh không suy sụp mới lạ.

"Tổng tài, hôm nay em giúp anh chăm sóc cô Uất nhé, anh về nhà nghỉ ngơi đi, anh đã mất ngủ nhiều ngày rồi."

"Không cần đâu! Anh muốn ở bên cô ấy. Có lẽ, ngày mai cô ấy sẽ tỉnh."

Hường Vi mỉm cười, không biết phải nói gì. Cô biết rõ anh luôn tìm mọi lý do để mình không thất vọng. Thực ra bác sĩ cũng đã nói, Uất Noãn Tâm có thể tỉnh lại hay không còn là một ẩn số, tất cả đều phải xem ý trời, nhưng ông trời vẫn tàn nhẫn như vậy, nhất định phải tra tấn người ta đến sức cùng lực kiệt, chẳng còn gì nữa mới buông tha, làm sao có thể để cô ấy tỉnh lại nhanh đến thế chứ.

"Vâng! Vậy anh phải chú ý đến sức khỏe, nếu có chuyện gì, anh hãy gọi điện thoại cho em! Em rất vui khi được giúp anh chăm sóc cô ấy."

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 363: Uy Hiếp Bằng Ánh Nóng – P2

Nam Cung Vũ Nhi lấy sáu mươi tỷ thuê một tên sát thủ, điều tra chỗ ở của tên kia. Hai ngày trước, anh ta gọi điện đến nói đã tìm được chỗ của tên đó, đang chờ cơ hội hành động. Cho nên cô vẫn đang lo lắng chờ đợi, nắm chặt điện thoại di động, trên trán đều là mồ hôi.

Mặc dù nghe nói tên sát thủ đó ít khi thất bại, nhưng anh ta cũng không chắc chắn sẽ thành công. Tên đó nhất định phải chết, nếu không người xui xẻo chính là cô!

Ở dưới lầu, xe của Nam Cung Nghiêu đậu ở trong vườn hoa, Hà quản gia vội chạy đến đón, “cậu cả, cậu về à, mợ cả tỉnh lại chưa?”

Anh đau khổ lắc đầu. “Vẫn như vậy! Nhưng bà cũng đừng lo lắng quá, cô ấy không sao đâu!”

.

“Cậu xem cậu gầy quá trời.....” Hà quản gia rất đau lòng, “tôi tiêm canh gà cho cậu ăn nhé! Bồ bồ lấy lại sức! Bằng không, tôi sợ cậu chịu đựng không nổi nữa.”

“Không cần đâu, tôi không sao. Tôi đi lấy tài liệu xong phải quay trở lại rồi.”

“Nhưng vẻ mặt của cậu khó coi lắm đó, tôi rất lo lắng cho cậu, cậu cứ như vậy hoài không được đâu.”

“Không cần đâu! Nếu tôi muốn ăn gì, tôi sẽ gọi điện thoại cho bà.”

“Vâng! Cậu cả, còn chuyện này, mấy ngày nay tôi thấy cô ba rất lạ.” Hà quân gia mở miệng có chút do dự, “cô ấy giống người mất hồn, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, ngay cả Đào Đào cũng không lo. Lần trước tôi gọi cô ấy, cô ấy còn hết hồn nhảy dựng lên, giống như đang lo sợ chuyện gì đó. Tôi có hỏi, nhưng cô ấy không chịu nói, còn trốn tránh tôi nữa, cậu đi xem cô ấy chút đi!”

“Được rồi! Tôi biết rồi!” Nam Cung Nghiêu lên lầu ba, đi thẳng đến phòng của Nam Cung Vũ Nhi.

Vừa mở cửa, cô lập tức hoảng hốt nhảy dựng lên. Đầu tóc rối bời, gương mặt hốc hác, miệng trắng bệch, hai đôi mắt thì đỏ au, chắc hẳn đã mất ngủ mấy ngày rồi.

Nhưng cô không muốn Nam Cung Nghiêu nhìn ra, giả vờ tỏ ra bình thường. “Nghiêu, anh, anh về rồi à.”

“Ừ! Sao em lại căng thẳng dữ vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có!”

“Còn nói không có! Em tự soi gương nhìn lại mình xem.”

“.....”

Anh cầm lấy tay cô, ngón tay của cô ạnh như băng, vội vàng giã ra, quay mặt trốn tránh ánh mắt của anh. “Em không sao, em không sao đâu mà.....”

Anh không cho cô trốn tránh, quay hai vai của cô ta lại, bắt cô ta phải nhìn vào mắt anh. “Vũ Nhi, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì làm cho em sợ đến vậy!”

“Em nói không có chuyện gì mà, em xin anh hãy mặc kệ em đi, có được không?” Cô quýnh quáng đến sắp khóc, tinh thần gần như suy sụp. “Mặc kệ em đi.....”

Mặc dù Nam Cung Nghiêu rất lo lắng, nhưng với tình trạng trước mắt, càng ép cô, cô càng tệ hơn, anh không dám hỏi nữa, chỉ liên tục an ủi. “Được rồi! Anh không ép em! Em bình tĩnh một chút, thả lỏng..... anh không làm gì em đâu.....”

“Anh quay về đây làm gì? Không phải anh đã không cần cái nhà này, ở trong bệnh viện với con nhỏ đẻ tiện kia rồi sao? Anh còn quan tâm em làm gì hả?”

“Anh không có bỏ rơi em và Đào Đào, chỉ là Noãn Tâm rất cần người chăm sóc.....”

“Cô ta cần người chăm sóc..... chẳng lẽ em không cần sao?” Nam Cung Vũ Nhi hoảng hốt nở nụ cười đau khổ, trong lòng cũng rất đau khổ. Cô oán hận Uất Noãn Tâm luôn có được sự quan tâm của anh, còn cô xảy ra chuyện bi thảm đến thế nào anh cũng không biết, chỉ có thể giấu ở trong lòng, không thể nói cho ai biết, đành phải chịu đựng nỗi đau khổ xé tim này một mình.

Bao nhiêu lần, cô tỉnh lại trong cơn ác mộng, gào khóc đến tan nát cõi lòng.

Cô rơi vào con đường bi thảm bị người ta cưỡng bức này, đều do anh mà ra, nhưng anh không những không bù đắp cho cô, mà còn tàn nhẫn làm cô đau đớn, cô rất hận anh, càng hận Uất Noãn Tâm hơn.

Nếu như mấy năm trước anh biết được cô đã trải qua những chuyện thế nào, anh còn đối xử với cô như vậy không?

“Em là người thân quan trọng nhất của anh, nếu như em xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ chăm sóc cho em!”

“Nhưng anh không thể em yêu, đúng không? Em không cần anh giả vờ giả vịt..... anh muốn đi thì đi đi, em không muốn nhìn thấy anh!”

“Vũ nhi!”

“Em kêu anh đi đi! Cút đi....”

Nam Cung Nghiêu biết rõ có nói nhiều cũng vô ích, đành phải bỏ đi. Bọn họ là người thân của nhau, thế mà hôm nay lại thành ra nông nổi này, điều này cũng không phải anh muốn, nhưng là do một tay anh gây nên. Không biết đến bao giờ, bọn họ mới có thể trở lại như trước đây.

Nam Cung Vũ Nhi cuối cùng cũng kiềm nén không nổi, suy sụp khóc to. Cô rất sợ, rất vô vọng, trong những lúc như thế này, lại không có ai có thể giúp cô, cô chỉ biết dựa vào chính mình.

Điện thoại đổ chuông, cô vội bắt máy, gấp gáp hỏi: “Giết được tên đó chưa?”

Bên kia im lặng một lúc, sau đó lại vang lên một giọng cười lạnh lẽo. “Muốn giết tao, không dễ vậy đâu!”

“.....”

“Nam Cung Vũ Nhi, mày dám tìm sát thủ đến giết tao, mày cũng tàn nhẫn thật đó! Cũng may tao mạng lớn, chạy thoát được! Sáu nghìn tỷ, mày không đưa cho tao, tao sẽ tung những tấm ảnh đó lên mạng!”

“Muốn tao cho mày tiền nữa sao? Nằm mơ đi! Tao không có nhiều tiền như vậy, không bằng tao lấy tiền đó đi mua cái mạng mày.”

“Mày không cho sao? Được! Vậy đừng trách sao tao độc ác, tao giết con gái mày trước!”

“Đào Đào sao?” Nam Cung Vũ Nhi hoảng sợ. “Con bé đang ở đâu? Mày đã làm gì con tao hả? Mày đừng làm bậy....”

“Má mi, má mi, mau đến cứu Đào Đào..... Đào Đào sợ lắm..... hu hu.....”

“Sao nào? Đau lòng sao?”

“Anh đừng làm hại con bé, anh muốn bao nhiêu tiền, tôi đưa hết..... Xin anh đừng làm hại con bé.....”

“Bây giờ mày mang tiền tới đường số hai công trường Đông Minh, không cho phép dẫn theo bất kỳ ai, nếu không con gái mày chỉ có đường chết thôi.”

Nam Cung Vũ Nhi giờ chẳng muốn lo gì nữa, hốt hoảng đi ra ngoài, chạy đến ngân hàng.

Hà quản gia thấy tâm trạng của cô rất lạ, muốn ngăn cô lại, nhưng bị cô đẩy quay một bên, cả người gần như điên loạn, ngồi vào xe, lái đi như bay.

Nam Cung Nghiêu vừa đi xuống, thấy cảnh này, không kịp ngăn cô lại, sợ cô xảy ra chuyện, vội vàng lái xe đuổi xe, nhưng đến nửa đường lại mất dấu. Trong lúc lòng đang nóng như lửa đốt, thì Hương Vi đột nhiên gọi điện thoại đến.

“Tổng tài, Cô Vũ Nhi vừa rút sáu nghìn tỷ trong ngân hàng, cũng không nói dùng vào việc gì. Em không yên tâm, nên gọi điện nói với anh một tiếng.”

Sáu nghìn tỷ, cô cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Nam Cung Nghiêu đột nhiên nhận ra tình hình nghiêm trọng hơn những gì anh nghĩ, vội nói.
“Em tra rõ vị trí hiện tại của cô ấy đi.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 364: Thân Phận Của Đào Đào

Nam Cung Vũ Nhi rút tiền xong, chạy đến công trường bằng tốc độ nhanh nhất, vội vã nhảy xuống xe, bên trong không có một người, cô sốt ruột hét to lên. “Ra đây..... mau ra đây.....”

“Quả nhiên là tình mẹ con, lo lắng đến vậy.” Một tên đàn ông mặt sẹo đi ra từ phía sau tủ gỗ, một tay cầm dao, một tay giữ Nam Cung Duyệt Đào, hai tay của con bé bị cột ra phía sau, trên miệng còn bị dán băng keo, không thể nói ra tiếng, chỉ có thể khóc.

“Đào Đào.....” Nam Cung Vũ Nhi rơi nước mắt, “Đào Đào đừng khóc, má mi không để con xảy ra chuyện gì đâu, con đừng khóc.....”

“Toàn bộ tiền đều ở trên xe, anh ra xe lấy đi, đừng làm Đào Đào bị thương!”

“Dễ dàng đến vậy sao? Tao suýt chút nữa chết trên tay mày rồi.” Tên mặt sẹo lộ mãng cười áo ra, trên ngực có một vết sẹo đang chảy máu, “ông đây suýt chút nữa chết trên tay mày, khoảng nợ này, mày tính sao đây?”

“Anh muốn tiền tôi đã đưa rồi, anh còn muốn gì hả?”

“Mày quỳ xuống cầu xin tao! Dập đầu xuống!”

Nam Cung Vũ Nhi không chút do dự quỳ xuống, liên tục dập đầu, dập tới muốn bể đầu, chảy máu. “Cầu xin anh tha cho con bé đi, xin anh..... Đào Đào vô tội mà..... xin anh đó.....”

Tên mặt sẹo cười như tên điên, vẻ mặt dữ tợn. “Một Nam Cung đại tiểu thư như mày đây, vậy mà lại quỳ trước mặt tao, còn giống như một con chó cầu xin tao, sáng khoái quá đi mất! Không phải mày muốn cái mạng của tao sao? Đến đây đi! Kêu người đến đây giết tao đi! Bà mày! Đồ dê tiện!”

“Tôi sai rồi, tôi không dám như vậy nữa..... anh tha cho Đào Đào đi, anh muốn gì tôi cũng đồng ý hết, chỉ cần anh tha cho con bé.....”

“Vậy sao?” Tên mặt sẹo lộ ra vẻ hung ác, “bao gồm cả việc tao cưỡng bức mày trước mặt con gái mày sao?”

Nam Cung Vũ Nhi run rẩy, sắc mặt xanh lè. “Không..... tôi không muốn.....” Sự giãy vò như địa ngục đó, cô đã từng chịu đựng một lần rồi. Nếu bắt cô chịu đựng thêm lần nữa, cô sẽ chết mất.

“Mày không muốn cứu nó sao?” Tên mặt sẹo kề dao vào cổ của Đào Đào, làm Nam Cung Vũ Nhi hoảng sợ hét to lên, “đừng mà! Tôi đồng ý với anh!”

“Xem kìa dọa em sợ tới vậy! Nhìn thấy gớm! Đáng vẻ bây giờ của mày, có cầu xin tao muốn mày tao cũng không thèm! Ông đây có thù phải trả, mày chém lên ngực tao một nhát, tao trả lại một nhát trên mặt con gái yêu của mày, như vậy mày mới nhớ tao mãi!”

“Đừng mà..... đừng tay lại..... xin anh đó! Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi cũng cho anh..... đừng làm Đào Đào bị thương, con bé vô tội mà.....”

“Ông đây có hai tỷ đã đủ rồi, giờ ông đây chỉ muốn trả thù thôi.”

Nhìn thấy con dao sắp sửa khứa lên mặt Đào Đào, trong lúc khẩn cấp Nam Cung Vũ Nhi gào to lên, “đừng làm hại con bé! Con bé là con gái anh!”

Tên mặt sẹo ngấn người. “Mày nói cái gì?”

“Con bé là con gái anh.....” Đây là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của Nam Cung Vũ Nhi, cô có chết cũng không muốn nhắc đến, nhưng cô đã cùng đường rồi.....”

Núp ở một nơi kín đáo, Nam Cung Nghiêu đang định xông ra không chế tên mặt sẹo cũng ngấn người.

“Con nhóc này làm sao là con gái tao được chứ! Mày coi tao là thằng ngu, sẽ tin mày sao?”

“Thật đó.....” Hai mắt của Nam Cung Vũ Nhi ướm đầm nước mắt, nghẹn ngào nói. “Tôi và Nam Cung Nghiêu chưa từng lên giường với nhau..... tôi nói dối anh ấy Đào Đào là con gái anh ấy..... những điều tôi nói đều là sự thật, nếu có nửa lời giả dối, sẽ bị trời đánh chết.”

Tên mặt sẹo bắt đầu do dự, nếu như con nhóc này là con gái của hắn. vậy không phải hắn không bằng cầm thú sao?

Không! Nhất định cô ta đang lừa hắn, hắn làm sao có con gái chứ!

Nam Cung Nghiêu thừa dịp tên đó mất cảnh giác, nhào đến cướp lấy con dao, đâm một nhát vào đùi của hắn, làm hắn ta đau tới nỗi hét toáng lên, không thể chạy trốn.

“Đào Đào..... Đào Đào.....” Nam Cung Vũ Nhi vội vàng chạy đến cời trói, xé băng dính trên miệng con gái, kiểm tra tử mị từ đầu đến chân. “Đào Đào, con không bị thương chứ? Con là má mi sợ quá.....”

“Má mi, con cũng rất sợ.....” Bé Duyệt Đào ôm chặt Nam Cung Vũ Nhi, không ngừng rơi nước mắt. Trái tim cô giống bị dao cắt, “con đừng sợ, má mi ở đây, không ai dám làm hại con đâu..... không ai cả.....”

Cảnh sát đến ngay sau đó, bắt tên mặt sẹo, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Buổi tối, Nam Cung Vũ Nhi dỗ Duyệt Đào ngủ, con bé không thể nào ngủ được, sợ hãi, run rẩy rút trong lòng Nam Cung Vũ Nhi. “Má mi, Đào Đào sợ lắm.....”

“Con đừng sợ, má mi luôn ở bên Đào Đào..... con yên tâm ngủ đi.....”

“Má mi, Đào Đào không phải là con gái của người xấu đó phải không?”

Đáy lòng của Nam Cung Vũ Nhi đau nhói. “Đương nhiên không phải rồi! Đào Đào là con gái của má mi và daddy, má mi nói như vậy, chỉ muốn lừa tên đó thôi.”

“Ơ..... nhưng mà.....”

“Đào Đào nhìn vào mắt má mi, con tin má mi, má mi không lừa con đâu.”

Bé Duyệt Đào nghĩ gì đó, rồi gật đầu mạnh xuống. “Má mi sẽ không lừa con, nhất định không lừa con.” Cô làm sao có thể là con gái của người xấu như vậy chứ? Nhất định không phải!

“Ngoan!” Lòng của Nam Cung Vũ Nhi chua xót. Đào Đào vẫn còn bé, cô có thể giấu được, nhưng còn Nam Cung Nghiêu thì sao? Cô cho rằng bí mật này có thể giấu suốt cả đời, nhưng không ngờ lại bị vỡ lẽ ra trong lúc không thể chịu đựng nổi, điều này gần như phá hủy cả thế giới của cô.

Cô không dám tưởng tượng, cũng không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Nằm bên cạnh Đào Đào hơn một giờ, nghĩ chắc Nam Cung Nghiêu đã ngủ rồi, Nam Cung Vũ nhi mới rời khỏi. Nhưng vừa mở cửa ra, lại thấy Nam Cung Nghiêu đứng ở trên ban công hút thuốc, lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt buồn phiền, giống như mây đen bao phủ.

Bây giờ anh, nhất định hận cô đến chết nhỉ?

Nhưng Nam Cung Nghiêu rất bình tĩnh, chỉ nhìn cô một cái. “Đào Đào ngủ rồi sao?” Trong giọng nói mang theo một sự mệt mỏi dày đặc khó có thể tan biến hết, nhưng không có chút tức giận nào.

“Vâng!”

“Vậy em cũng đi nghỉ sớm đi!” Anh không nhìn cô, đi thẳng về phòng mình.

Nam Cung Vũ Nhi hít một hơi, run rẩy hỏi: “Tại sao anh không mắng em? Anh không phải rất hận em sao?”

P.S: “Hỗ dữ không ăn thịt con”, cho dù NCVN có xấu đến đâu, thì cô ấy vẫn là một bà mẹ tuyệt vời trong mắt Đào Đào, và là một bà mẹ yêu thương con mình hơn bất cứ ai.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 365: Quá Khứ Đau Đớn

Lúc này, trong lòng Nam Cung Nghiêu rất phiền muộn, anh không muốn nói những chuyện này, nhưng vẫn dừng bước, trả lời cô. “Ban đầu anh cũng có hơi giận, nhưng sau khi nghĩ lại, anh cũng đã làm em đau khổ. Cho nên mọi chuyện, em coi như chưa từng xảy ra đi!”

Nước mắt của Nam Cung Vũ Nhi từ khóe mi tràn ra, “Anh không biết gì cả! Người bị hại mới là em! Nếu như lúc đó không phải anh cứ luôn nghĩ đến Uất Noãn Tâm, em cũng không tìm đến quán bar uống rượu, rồi bị người ta cưỡng bức, còn lấy những tấm ảnh nóng..... em mới là người đau khổ nhất!”

Nam Cung Nghiêu không dám tin những gì mình vừa mới nghe được, hoảng sợ. “Cưỡng bức sao?”

“Đúng vậy! Chính là tên đàn ông ghê tởm kia cưỡng bức em! Đó là lần đầu tiên của em, em vẫn luôn giữ gìn cho anh, nhưng không ngờ.....”

Nam Cung Vũ Nhi đau đớn tột cùng, “anh có biết với một người con gái mà nói, mùi vị đó là như thế nào không? Lúc đó em chỉ muốn chết mà thôi! Nhưng mà, em không cam lòng! Tại sao em phải chết, còn Uất Noãn Tâm lại được sống vui vẻ chứ.”

“Sau đó em mang thai Đào Đào, em cảm thấy rất nhục nhã, em muốn bỏ đi, nhưng..... em không thể dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, em muốn anh phải trả giá. Cho nên, em lừa anh, đêm đó em trút rượu để anh say, chúng ta chẳng có làm gì cả!”

“Em cho rằng, có Đào Đào rồi, tất cả sẽ thay đổi, em khờ dại ảo tưởng có thể lấy Đào Đào ra khóa chặt anh lại..... nhưng mà..... anh lại quá tàn nhẫn so với những gì em tưởng tượng, cho dù có con rồi, trong lòng anh vẫn chỉ có Uất Noãn Tâm, không hề quan tâm đến em và Đào Đào! Uất Noãn Tâm vừa quay về thì anh liền bỏ rơi mẹ con em! Anh làm những chuyện, điều là những chuyện tàn nhẫn không phải người mà, anh có biết không hả?”

Cô càng nói càng kích động, nắm lấy tay của Nam Cung Nghiêu không ngừng lay, gào thét. “Tại sao anh có thể đối xử em như vậy! Tại sao lại đối xử em như vậy chứ! Anh cái đồ khốn khiếp này! Đồ khốn mà!”

Sự áy náy giống như con sâu độc đục khoét trái tim Nam Cung Nghiêu, anh rất áy náy vô cùng áy náy, nhưng tất cả những câu xin lỗi ngay lúc này đây cũng không có ích gì, anh không biết mình nên nói gì, có thể nói gì để làm giảm bớt nỗi đau khổ của cô.

“Xin lỗi em, anh, anh không biết sẽ xảy ra những chuyện này.....” Tay nắm thành nắm, siết chặt lại, lồng ngực lạnh lẽo. “tại sao em không nói sớm cho anh biết hả?”

Anh vừa nghĩ đến cô đã trải qua những chuyện đáng sợ kia, vậy mà còn phải giấu nỗi đau khổ và uất ức trong lòng, chịu đựng một mình, anh lại càng tự trách bản thân mình hơn, cô là đứa em gái anh quan tâm nhất, thế mà anh lại chưa cố gắng hết sức chăm sóc cô, anh cảm thấy vô cùng hối hận.

“Nói sớm cho anh biết có ích gì sao?” Nam Cung Vũ Nhi nở nụ cười đau khổ, “có gì khác nhau sao? Bây giờ anh biết rồi đó, anh sẽ áy náy, thương hại cho em, mà từ bỏ Uất Noãn Tâm, ở bên cạnh em và Đào Đào sao?”

“..... Anh bằng lòng chăm sóc em và Đào Đào cả đời, nhưng Noãn Tâm là người anh yêu, anh không thể từ bỏ cô ấy!”

“Quả nhiên..... Cho dù em có nói cho anh biết em đã từng trải qua những chuyện thâm trầm nhất, thì có thể làm gì đây? Anh vẫn chọn Uất Noãn Tâm đó thôi.....”

“Không phải anh chọn cô ấy! Anh nói rồi, anh bằng lòng chăm sóc em và Đào Đào!”

“Nhưng em không cần sự bố thí của anh..... tự em biết phải làm gì!”
Nam Cung Vũ Nhi đẩy cửa quay trở về phòng Đào Đào, con bé ngủ rất ngon, nhịp thở ổn định, giống như một thiên sứ nhỏ.

Sống mũi cô chua xót, bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu. Đào Đào là mạng sống của cô, ở trong thế giới của con bé, chỉ có những điều tốt đẹp, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu đáng sợ và tàn nhẫn. Còn cô, cũng không muốn con bé biết đến. Đào Đào của cô, phải là một thiên sứ nhỏ hạnh phúc nhất. Bao nhiêu mưa gió bão bùng đáng sợ, hãy để cô che chắn cho con bé.

Cô nắm tay Đào Đào, đặt một nụ hôn dịu dàng, hai mắt ươn ướt. “Đào Đào..... cục cưng của má mí, má mí không để bất cứ ai làm hại đến con..... cũng không cho phép ai cướp mất daddy của con.”

Trong lòng cô quyết định, nắm chặt tay của con, “má mi sẽ vì con làm tất cả!”

.....

Mấy ngày sau, Nam Cung Nghiêu kể những chuyện này cho Uất Noãn Tâm nghe. “..... Anh không thể ngờ đến, Vũ Nhi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bây giờ anh không biết phải đối mặt với em ấy như thế nào nữa. Điều em ấy muốn, anh không thể cho được, cho dù anh bằng lòng đánh đổi cả thế giới, để bù đắp lại những gì anh thiếu em ấy.”

“Noãn Tâm, em nói cho anh biết đi, anh phải làm sao đây.....” Trái tim quá mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, giống như có một tảng đá lớn đè xuống, một giây cũng thở không nổi.

Ở trên thương trường anh có thể hô mưa gọi gió, bày mưu tính kế, nhưng trên việc tình cảm thì lại không biết làm gì.

Người anh yêu sâu đậm, lại chịu mọi tra tấn của anh, trở thành người sống đời thực vật, không biết lúc nào mới tỉnh lại. Người yêu anh, lại bị cường bức, đau đớn không nguôi.

Cuộc sống bị anh làm cho hỏng bét, không biết phải đi phải đi tiếp như thế nào, anh chưa từng cảm thấy vô vọng như vậy.

“Noãn Tâm..... em mua tỉnh lại đi, tỉnh lại dạy anh phải làm gì đi, được không em?”

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, bởi vì trong điện thoại đề cập đến một điều khoản quan trọng trong hợp đồng, nên Nam Cung Nghiêu phải đi ra ngoài. Anh vừa đi khỏi hành lang, thì có một bóng người đi vào phòng bệnh.

Nam Cung Vũ Nhi đi đến giường bệnh, lạnh lùng nhìn Uất Noãn Tâm, nở nụ cười lạnh lẽo. “Không phải mày rất giỏi, dám cướp đàn ông với tao sao? Bây giờ tại lại nằm im không nhúc nhích, một câu cũng không thể nói vậy? Người thực vật, không biết lúc nào mới tỉnh sao? Hừ! Mày so với người chết có gì khác nhau đâu.”

“Tao nhiều lần muốn đưa mày vào chỗ chết, nhưng đều để mày chạy thoát, tao cứ tưởng mày tài giỏi lắm, thế mà bây giờ..... cũng coi như ông trời có mắt, để cho đũa đê tiện như mày gặp quả báo.”

“Tao vốn muốn làm việc thiện, thấy mày như vậy định bỏ qua cho mày, nhưng không ngờ mày lại giỏi đến vậy. Người cũng đã bị vậy rồi, mà vẫn

còn cố chấp giữ chặt trái tim của Nghiêu, khiến anh ấy phải chăm sóc cả đời cho kẻ nửa sống nửa chết như mày.”

“Tao thật không hiểu, đứa đề tiện như mày có gì hay, mà có thể làm cho anh ấy quay vòng vòng vậy chứ? Do bản mặt hồ ly tinh này của mày, hay là tài quyến rũ đàn ông của mày hả?”

“Cảm giác chỉ có thể nằm ở trên giường, không dễ chịu đúng không? Tao thấy mày đáng thương như vậy, vậy để tao giúp mày một tay nhé.....” Trong mắt Nam Cung Vũ Nhi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo nham hiểm, lấy một cái gối, để trên mặt Uất Noãn Tâm.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 366: Mất Hết Hy Vọng

Uất Noãn Tâm chẳng có chút phản kháng nào.

Nam Cung Vũ Nhi cố gắng hết sức đè cái gối xuống, nhất định bắt cô phải chết. “Mày yên tâm, đau khổ sắp sửa thúc rồi..... Mày chết đi, Nam Cung Nghiêu mới quay về bên tao, tao sẽ thường xuyên thắp nhang cho mày mà.....”

Chỉ khi cô ta chết đi, mới là cách giải quyết duy nhất!

Lúc đó, Nam Cung Nghiêu đang đứng ở góc hành lang nghe điện thoại, chợt nhớ đến mình quên mang theo số liệu, nên nhanh chóng quay trở về lấy.

Càng đến gần phòng bệnh, bỗng nhiên anh càng có linh cảm xấu, bước chân chạy như gió, xông vào trong phòng bệnh. Nhìn thấy Nam Cung Vũ Nhi đang lấy cái gối cố hết sức đè lên Uất Noãn Tâm.

Nhìn thấy anh đến, cô ta không những không thả lỏng tay, mà còn đè mạnh hơn.

“Vũ Nhi, em mau dừng tay lại!” Nam Cung Nghiêu vội vàng hét to lên, xông đến kéo cô ta ra, mặt của Uất Noãn Tâm trắng bệch như tờ giấy, sắp sửa tắt thở, cũng may tim vẫn còn đập. Anh cũng cảm thấy như đang đứng trước bờ vực giữa sự sống và cái chết, sợ tới hết hồn.

Đôi mắt của Nam Cung Vũ Nhi đỏ au nhào đến, “anh để em giết chết đó, anh để em giết chết con đê tiện này.....”

“Vũ Nhi, em đừng nổi điên nữa!” Nam Cung Nghiêu dùng sức, đẩy Nam Cung Vũ Nhi lùi về sau vài bước, té ngã trên đất. Cô ta gào khóc khàn cả giọng, “em không có điên! Cũng vì con đẻ tiện đó, anh mới không yêu em. Chỉ cần con đó chết đi, tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết, một nhà ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.....”

“Vấn đề không phải nằm ở Noãn Tâm! Mà là anh không yêu em!” Nam Cung Nghiêu chắc như đinh đóng cột. Có lẽ anh nói vẫn chưa đủ rõ ràng, mới để cho cô lầm tưởng, anh phải cắt đứt một cách dứt khoát. “Cho dù hôm nay em giết chết cô ấy, chúng ta cũng không thể ở bên nhau.”

“Không thể nào, anh lừa em..... chỉ cần cô ta chết đi, anh sẽ ở bên cạnh em thôi!”

“Sẽ không! Anh hiểu rất rõ trái tim của mình, anh không yêu em, anh chỉ còn lại tình cảm anh em với em mà thôi. Em hãy tỉnh lại đi!”

Giọng nói của anh, đi vào lỗ tai của Nam Cung Vũ Nhi hết sức rõ ràng, hai mắt cô ướt đầm nước mắt nhìn anh, cô đột nhiên cảm thấy anh cách mình một khoảng rất xa rất xa, đã không còn là người đàn ông dịu dàng trong ký ức của cô.

Người cô yêu chân thành chắc chắn không phải là anh như lúc này!

Cô yêu anh hai mươi mấy năm, cho rằng không có bất kỳ người nào hay bất kỳ chuyện gì có thể chia rẽ bọn họ, thế mà cô lại không ngờ rằng, cô lại chịu thua dưới tay người anh chỉ mới quen biết sau này. Cô không cam lòng, cô đã cố gắng nhiều như vậy, thậm chí đánh đổi tất cả tuổi trẻ của mình, còn thuê sát thủ giết người, chuyện gì cũng đã làm hết rồi.

Nhưng quay đầu lại, cô được gì chứ? Chẳng qua chỉ chứng minh rằng cô là một kẻ đáng chê cười từ đầu đến cuối!

Cô có làm nhiều hơn nữa, anh có áy náy hơn nữa, thì có ích gì hả? Cuối cùng, anh vẫn không có cách nào yêu cô như lúc đầu! Một khi đã bỏ lỡ, thì sẽ bỏ lỡ sao? Không cách nào quay lại với nhau sao?

Nhìn thấy cô tuyệt vọng như vậy, Nam Cung Nghiêu đau đớn cũng không ít hơn cô. Anh đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nâng gương mặt trắng bệch của cô, thở dài, “Vũ Nhi à, chuyện tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng nhất! Anh có thể thề với em, anh đã từng cố gắng, nhưng trái tim anh, mãi mãi vẫn không thay đổi.”

“Em còn nhớ khi chúng ta còn nhỏ, chúng ta đã vui vẻ biết bao nhiêu không? Sau này anh vẫn bằng lòng chăm sóc, nâng niu em giống như bảo bối. Anh đảm bảo với em, mọi thứ đều không thay đổi, được không? Anh không muốn có bất kỳ chuyện gì làm phá vỡ tình anh em của chúng ta. Em cứ xem đây như một trò chơi, hãy để nó kết thúc đi, được không em?”

Ngày hôm đó thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng cả người Nam Cung Vũ Nhi như đang ở trong hầm băng không đáy sâu thẳm, không nhìn thấy tia hy vọng nào, chỉ cảm thấy rất lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, từ đầu đến chân đều lạnh run.

Cũng bởi vì sự lạnh lẽo đến thấu xương đó, mới làm cho cô tỉnh ra. Người đàn ông này, không thuộc về cô, từ lâu đã không còn thuộc về cô rồi. Chẳng qua cô cứ cố chấp không chịu buông, để rồi cả hai bên đều phải chịu nhiều đau khổ.

Lúc này cũng nên kết thúc rồi!

.....

Một tuần sau, Nam Cung Nghiêu về đến nhà, nhìn thấy Nam Cung Vũ Nhi đang thu dọn quần áo.

Anh ngạc nhiên, “em..... em đi đâu vậy?”

“Em về Paris!” Gương mặt của cô rất hốc hác, nhưng vẫn nở nụ cười tươi với anh. Trong ánh mắt không còn sự tàn nhẫn như lúc trước, mà đã bình tĩnh hơn rất nhiều rồi.

“Tại sao vậy?”

“Người em từng yêu nhất đã không còn thuộc về em. Nơi này, cũng không còn gì để em lưu luyến cả.” Cô cố gắng nói chuyện thật thoải mái, cũng để cho chính mình thực sự cảm thấy thoải mái. “Anh cứ coi như em đang chạy trốn đi, em không có cách nào ở lại nơi mình từng có nhiều hồi ức đau khổ này nữa.”

Nam Cung Nghiêu biết rõ nỗi đau trong trái tim cô, cũng không ép cô ở lại. “Em định lúc nào quay trở về?”

“Em cũng không biết! Có lẽ mãi mãi cũng không trở về! Lúc trước, không phải anh luôn trốn tránh em, chỉ mong sao em ở bên Paris luôn sao? Bây giờ lại không nữa à?”

Anh không biết nên trả lời như thế nào. Anh là hung thủ giết chết cha mẹ cô, nên chỉ có thể trốn tránh thôi! Chuyện này, cứ coi như là một bí mật đi! Những đau khổ cô phải chịu đựng đã quá nhiều rồi, anh không muốn cuộc sống sau này của cô bị ám ảnh bởi chuyện của đời trước, để rồi phải ghi hận suốt đời.

Xiềng xích đeo trên người nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc cởi bỏ rồi, cô nên được tự do, anh cũng vậy!

Cho dù đã từng xảy ra chuyện gì, bọn họ sau này cũng không cần phải mang theo gánh nặng gì cả, chỉ cần sống tốt là được.

“Những chuyện đã qua, hãy cho nó qua đi, anh không cần phải cảm thấy áy náy với em nữa. Em cũng đã từng làm rất nhiều chuyện sai trái, coi như chúng ta huề nhau nhé! Không ai nợ ai nữa!”

“.....Ừ! Em có thể nghĩ như vậy là quá tốt rồi! Còn Đào Đào thì sao?”

“Đương nhiên con bé phải theo em! Thật ra con bé cũng đâu có quan hệ huyết thống với anh.”

“Cho dù như thế nào, con bé vẫn là con gái anh!”

Cô nhún vai nở nụ cười đau khổ, “có lẽ giống như anh nói, sau khi ra nước ngoài em sẽ gặp được người thực sự hợp với mình, nếu anh ấy chấp nhận Đào Đào, em sẽ lấy anh ấy! Người em chọn, nhất định sẽ thích hợp làm ba hơn anh!”

“Hy vọng là như vậy!”

“Em có thể nhiều lời hỏi anh một câu, nếu như Uất Noãn Tâm vẫn không tỉnh lại, có thật anh sẽ chăm sóc cô ấy như vậy luôn không? Người thực vật là một gánh nặng vô cùng nặng nề, anh cần phải suy nghĩ kỹ đó!”

“Cô ấy ở trong lòng anh, mãi mãi không phải gánh nặng. Cô ấy là người anh yêu nhất!”

“Hy vọng anh có thể luôn nghĩ như vậy, dù sao, chăm sóc người thực vật là chuyện cả một đời đó. Bây giờ anh có thể nghĩ như vậy, khó có thể đảm bảo sau này anh không chán ghét. Có lẽ, anh vẫn có thể gặp được người anh thích, đến lúc đó anh lại xem cô ấy là gánh nặng không chùng. Tóm lại, tình cảm nhiều năm của chúng ta, không phải anh cũng thay đổi được đó sao? Ai biết được cô ấy có thể khiến anh yêu được bao lâu chứ?”

“Anh mãi mãi sẽ không thay lòng với cô ấy, điều này anh hiểu rất rõ. Cho dù cô ấy có bình phục hay không, anh vẫn luôn yêu cô ấy.”

“Tốt nhất là như vậy, vậy em chúc hai người hạnh phúc! Em tiếp tục thu xếp đồ đây, anh đi xem Đào Đào đi! Có một khoảng thời gian rất dài, anh

chưa gặp con bé đó.”

“Ừ!”

Nam Cung Nghiêu đi đến phòng Duyệt Đào, cô bé đang ngủ, nhưng trên đầu giường vẫn còn sáng đèn, mỗi một tia sáng đều rất ấm áp. Cô bé mở mắt ra, cũng sáng ngời những vì sao. “Daddy, daddy về rồi!”

“Ừ! Sao con chưa ngủ nữa?”

“Con đang đợi daddy, nên không ngủ được! Daddy mỗi ngày đều không về nhà, có phải daddy quên Đào Đào rồi không?”

“Tất nhiên là không rồi! Chỉ là daddy quá bận thôi, Đào Đào luôn ở trong trái tim daddy mà!”

“Hay quá! Vậy Đào Đào tha thứ cho daddy đó! Daddy cũng phải chú ý sức khỏe, đừng làm việc quá nhiều!”

“Daddy biết rồi, daddy sẽ nghe lời Đào Đào mà!”

“Tối nay daddy có ngủ với Đào Đào không? Rất lâu rồi con không ngủ với daddy.”

“Được thôi!” Nam Cung Nghiêu nằm lên giường, một tay ôm Đào Đào mà trong lòng có vô vàn cái không nỡ. “Sau khi con theo má mi đi Paris, phải biết tự chăm sóc mình nha!”

“Tại sao daddy không đi cùng vậy?”

“Công ty còn rất nhiều chuyện.”

“Vâng.....” Bé Duyệt Đào không nén được thất vọng, “vậy lúc nào daddy mới qua Paris vậy? Đào Đào sẽ nhớ daddy lắm!”

“Daddy hứa với con, một khi rảnh rồi daddy sẽ chạy ngay qua đó, được không nào?”

“Vâng! Vậy daddy phải ngoéo tay đó!”

Dưới ánh đèn màu vàng, hai ngón tay ngoéo chặt vào nhau, thừa nhận một lời hứa.

Đào Đào à, mặc dù daddy không có cách nào ở bên con nữa, nhưng con mãi mãi vẫn là con gái mà daddy thương yêu nhất, không có chuyện gì thay đổi cả.

Hôm sau, Nam Cung Nghiêu đưa mẹ con Nam Cung Vũ Nhi đến sân bay, nhìn hai mẹ con mất hút ở cửa đăng ký, một vài kỷ niệm đột nhiên ùa về. Từ lúc anh nhận nuôi Vũ Nhi cho đến bây giờ, có quá nhiều quá nhiều kỷ niệm, nghĩ đến làm anh chua xót.

Trong cuộc đời mỗi người, lúc nào cũng có người đến người đi, cho dù người thân yêu nhất cũng sẽ có một ngày rời xa cuộc sống của bạn. Người còn lại mới là người ở bên bạn mãi mãi.

Đây chính là sự lựa chọn của anh, anh không hề oán thán, chỉ hy vọng mẹ con cô hạnh phúc! Còn anh cũng phải cố gắng để mình được hạnh phúc!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 367: Cô Mất Tích Rồi!

Anh chạy rất lâu trên đường cao tốc dành cho xe ô tô, chờ cho đến khi anh buông xuống hết những chuyện trong quá khứ, Nam Cung Nghiêu mới quay về bệnh viện. Người đang ngồi bên giường bệnh là Ngũ Liên.

“Cậu đến rồi à!” Anh bình thản nói một câu, thái độ rất bình tĩnh, còn rót cho cậu ấy một ly nước.

“Mặt trời mọc đằng tây sao? Sao hôm nay anh khách sáo vậy.” Ngũ Liên trêu ghẹo, “tôi cho rằng, anh sẽ đuổi tôi đi chứ!”

“Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, suy nghĩ của tôi đã thay đổi rất nhiều rồi. Sẽ không còn giống như lúc trước, dễ tức giận hay nóng giận. Cậu đến thăm cô ấy với tư cách bạn bè, tôi thay cô ấy cảm ơn cậu!”

“Xem ra, ở trên phương diện tình cảm, anh cũng trưởng thành rất nhiều. Nếu sớm được như vậy thì hay biết mấy, cũng không để xảy ra chuyện như vậy. Anh yên tâm, tôi chỉ đến thăm cô ấy thôi, tôi không cướp cô ấy đi đâu. Nhưng nếu anh cảm thấy cô ấy là gánh nặng, tôi bằng lòng chăm sóc cô ấy!”

“Người mình yêu thì sao lại là gánh nặng chứ?” Nam Cung Nghiêu dịu dàng nắm lấy tay Uất Noãn Tâm, để vào trong chăn, tỉ mỉ đắp ngay ngắn lại. Ánh mắt chăm chú nhìn cô, vừa dịu dàng vừa nồng cháy, cô chính là cả thế giới của anh.

“Cho dù cô ấy trở nên như thế nào, tôi cũng không rời khỏi cô ấy! Cậu nên từ bỏ ý nghĩ đó đi!”

“Cuối cùng anh cũng nói được mấy câu có tính người, thật hiếm có đó! Nếu không phải anh nói những lời này, thì với những gì tôi thấy bây giờ, tôi nhất định sẽ sống chết với anh!” Tuy Ngũ Liên đang mỉm cười, nhưng sự lạnh lẽo trong mắt vẫn không thể xem nhẹ.

Mặc dù cô bỏ rơi anh, làm anh đau đớn, nhưng cô vẫn là người con gái anh quan tâm nhất. Bất kỳ kẻ nào có gan làm hại cô, anh đều sẽ liều cái mạng này. Nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu như vậy, anh mới hiểu rõ được, tình cảm anh ta dành cho Uất Noãn Tâm, chắc chắn không hề ít hơn anh, thậm chí còn sâu đậm hơn cả anh, chỉ là anh ta dùng cách bày tỏ quá cực đoan, nên mới làm cô đau khổ.

Thực ra khi bình tĩnh ngồi nghĩ lại, anh làm cho quyền trách cứ anh ta chứ? Dù sao, tình yêu luôn làm người ta đau khổ mà, đó là chuyện giữa hai người đó. Cho dù chịu nhiều giày vò, nhiều đau khổ hơn nữa, thì cô ấy vẫn cam lòng chịu như vậy, anh không có tư cách biện hộ giống như một nhà lý luận được.

“Nói trắng ra, tôi thật không biết tên cầm thú như anh có chỗ nào đáng để cô ấy yêu, còn khiến cho cô ấy vì anh mà chịu nhiều thương tích nữa. Anh có biết bảy năm qua, tôi đã làm bao nhiêu chuyện vì cô ấy, nhưng mà..... cho dù một giây cô ấy cũng chưa từng yêu tôi. Trong trái tim cô ấy, chỉ có một mình anh!”

“Tôi nói ra sợ anh không tin, tôi ở bên cô ấy bảy năm, ngay cả hôn cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ có ôm nhau, không khác gì bạn bè, cô ấy chưa từng thực sự chấp nhận tôi, trong lòng chỉ có mình anh! Có lúc, cho dù hai chúng tôi đang nói chuyện với nhau, cô ấy nhìn tôi, mà tôi cứ cảm giác, trong ánh mắt của cô ấy không có cô. Trong ý nghĩ đều là anh. Ở trước mặt tôi, cô ấy chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn!”

“Sau cùng, cô ấy chấp nhận tôi, không phải cô ấy thật lòng thích tôi. Chỉ là, cô ấy quá hiền, quá yếu đuối, cảm thấy vô cùng áy náy với tôi, nên chỉ

có thể dùng cách đó bù đắp cho tôi. Đồng thời, cũng cho bé Thiên một gia đình hoàn chỉnh.”

“Người ngu ngốc nhất là tôi, rõ ràng tôi biết rõ lòng biết ơn không phải tình yêu, mà vẫn còn ngu ngốc hy vọng, rồi sẽ có một ngày cô ấy sẽ yêu tôi.” Ngũ Liên thở dài, buông tay. “Đáng tiếc, cuối cùng vẫn hết cách..... chuyện tình cảm, không phải ai cho nhiều, thì sẽ nhận lại được nhiều. Cuối cùng tôi vẫn thua dưới tay anh, không còn lời nào để nói nữa!”

“Cũng may, tuy anh là tên cầm thú, nhưng anh vẫn chưa mất hết tính người, còn biết chăm sóc cô ấy cả đời.” Ngũ Liên đứng dậy, nhìn Uất Noãn Tâm một cái thật lâu.

Anh ngẩng đầu, quay lại nở nụ cười chân thành nhất với Nam Cung Nghiêu. “Sau này, tôi giao cô ấy cho anh đấy! Nhưng, tôi vẫn luôn dõi theo anh. Nếu anh dám đối xử tệ với cô ấy, tôi nhất định sẽ xuất hiện đúng lúc, dạy cho anh một trận.”

“Tôi biết rồi! Tôi hứa tôi sẽ luôn đối xử cô ấy thật tốt.”

“Nhớ rõ lời hứa hôm nay của anh đó!” Ngũ Liên rời khỏi, đi ra ngoài bệnh viện, Hứa Linh Lung đang ngồi trong xe chờ anh.

“Cô Uất có khỏe không anh?”

“Cô ấy chưa tỉnh!”

“Vậ à..... thật tiếc.....một người đẹp như vậy.” Hứa Linh Lung thở dài, “vậy anh không ở lại chăm sóc cô ấy sao?”

“Bên cạnh cô ấy đã có người khác rồi, không cần anh chăm sóc, anh tin anh ta có thể chăm sóc cô ấy chu đáo hơn cả anh.”

“Vâng! Vậy thì tốt rồi, hy vọng cô ấy sẽ mau chóng tỉnh lại!”

“Sao tóc của em lại bị kẹp ở trên dây an toàn vậy?”

“.....” Hứa Linh Lung đỏ mặt, “em cũng không biết tại sao, em gỡ này giờ không ra.” Đầu tóc bị bù xù rồi, thật khó coi mà. “Anh có cảm thấy em ngốc lắm không?”

“Tất nhiên là không! Anh cảm thấy em rất đáng yêu đó!”

Cô rụt cổ lại, lè lưỡi, “thật sao?”

“Ừ!” Nhìn Hứa Linh Lung như vậy, Ngũ Liên chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp Uất Noãn Tâm, không biết tại sao lại nhìn thấy hình ảnh của cô ấy trên người cô.

Hồi đó, anh yêu cô ấy, cũng bởi vì cô ngây thơ trong sáng, không giống những người con khác, giờ đây Hứa Linh Lung không phải cũng vậy sao?

Anh nhìn phụ nữ rất chính xác, quen nhau ba tháng, anh có thể khẳng định Hứa Linh Lung là một cô gái rất ngây thơ, là người con gái phù hợp làm một người vợ. Có lẽ, anh sẽ không yêu cô giống như anh từng yêu Uất Noãn Tâm, nhưng cô sẽ rất thích hợp làm người phụ nữ kia của anh.

Trong trái tim có một động lực, “Linh Lung, chúng ta kết hôn nhé!”

.....

Bốn tháng sau, giữa ánh nắng chói chang của mùa hè, ve sầu ở trong vườn cây của biệt thự không ngừng kêu. Nam Cung Nghiêu có một cuộc họp quan trọng, không thể không ra nước ngoài ba ngày, nên anh giao Uất Noãn Tâm cho Hường Vi chăm sóc.

Anh vừa xuống sân bay, thì gấp gáp chạy đến bệnh viện, bước chân rất vội vàng, trên trán đổ đầy mồ hôi.

“Noãn Tâm, anh về rồi.....”

Anh vội đẩy cửa ra, trên giường bệnh trống không.

Hương Vi vừa gọi điện xong vội chạy vào, cũng sợ hết hồn. “Vừa nãy người vẫn còn ở đây, sao lại không thấy rồi?”

Hai người lật tung cả bệnh viện, cũng không tìm thấy bóng dáng của Uất Noãn Tâm.

Hương Vi lo lắng nói, “tổng tài, có cần báo cảnh sát không?”

“Không cần đâu!” Nam Cung Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mày nhíu chặt lại. “Cô ấy tự bỏ đi!” anh gọi điện thoại đến nhà trẻ, xác nhận bé Thiên đã được đón đi rồi, nhất định là cô! Không lẽ nửa năm chăm sóc cô, vẫn không thể làm cô dao động, khiến cô ở lại bên cạnh anh sao?

Nhưng anh nhất định không từ bỏ như vậy, anh nhất định phải tìm được cô!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 368: Chồng Trước Đến Rồi!

Uất Noãn Tâm lại dẫn bé Thiên quay trở về Hà Lan, bởi cô cũng biết cho dù mình trốn ở chỗ nào, cũng không thoát được anh, cũng may cô đã tìm một nơi quen thuộc. Hơn nữa nửa năm nay, cô chắc chắn anh cũng không còn ngược đãi cô như lúc trước, cho nên cô cũng còn sợ gì nữa. Tóm lại tới đâu hay tới đó, tâm trạng vô cùng tốt.

Cô cho rằng khi mình mất tích thì chậm nhất một tuần anh sẽ “đuổi giết” đến đây, không ngờ đã nửa tháng trôi qua, mà chẳng có chút tin tức gì, làm cho cô cảm thấy có chút kỳ lạ. Còn có một chút..... thất vọng mà cô không muốn thừa nhận.

Thực ra cô cũng cảm nhận được, tình cảm giữa bọn họ đã có sự thay đổi. Đương nhiên là theo chiều hướng tốt, ít nhất không còn đáng sợ như lúc trước. Chỉ là, tương lai sau này, còn có quá nhiều chuyện không thể chắc chắn được, cô cần phải suy nghĩ cẩn thận rồi mới quyết định được.

Hơn nửa đêm, đột nhiên trời đổ mưa lớn, những giọt mưa giống như cây roi quật “bùm bùm” vào cửa sổ. Cả thế giới đang bị cơn mưa tầm tã làm rung chuyển, giống như sắp sụp đổ vậy.

Uất Noãn Tâm bị thức giấc bởi cơn mưa, rồi không có cách nào chìm vào giấc ngủ nữa. Ngồi dậy đến phòng bé Thiên thấy con đang ngủ rất say, nên cô đến nhà bếp hâm lại sữa.

Bỗng nhiên có tiếng xe ô tô từ bên ngoài vọng vào, có hơi cảm thấy kỳ lạ. Nơi này ít có người ở, nửa đêm ửa hôm, tại sao lại có xe nhỉ?”

Sau đó, chuông cửa vang lên.

Cô hoảng sợ tới tay run rẩy, làm sữa bắn lên trên bàn tay, đổ ừng. Cầm lấy cây gậy đánh bóng bầu dục, nhẹ nhàng đi đến phía sau cửa, hỏi với vẻ cảnh giác. “Ai đó?”

“Reng..... reng.....”

“Là ai hả? Còn không lên tiếng, tôi sẽ báo cánh sát đó.”

“Anh.....”

Giữa tiếng mưa vang lên tiếng người đàn ông, trong lúc có chút mơ màng, thì đầu Uất Noãn Tâm giống như có một tia sét đánh trúng.

Anh lại theo đến rồi!

“Tôi không biết anh, anh mau đi đi!”

“Là anh, Nam Cung Nghiêu!”

“Tôi không biết anh.....”

“Em đừng kiếm chuyện nữa, bên ngoài mưa rất lớn đó, em mau mở cửa đi!”

“Anh tự tìm chỗ trú mưa đi, tôi không mở cửa đâu!”

Người kia im lặng một lúc lâu, Uất Thiên Hạo còn đang buồn ngủ mở cửa phòng. “Ma ma ời, ai vậy?”

“Không có! Người ta nhầm nhà thôi.”

“Vâng.....” Uất Thiên Hạo cũng không nghĩ nhiều, lại trở về phòng ngủ tiếp.

Uất Noãn Tâm lại đợi hơn mười lăm phút nữa, người kia cũng không có hành động gì, mới trở lại phòng, cô nằm lật người qua lại cũng không thể ngủ được. Ở ngoài trời mưa lớn như vậy, còn có sấm sét, anh không bị sét đánh chứ? Hay là bỏ đi rồi nhỉ?

Thôi kệ! Không thèm để ý đến anh nữa! Người lớn banh xác như anh, không biết tự chăm sóc mình sao? Cần gì cô phải lo lắng chứ.

Cửa sổ bị gió thổi vang lên tiếng “bang bang”, mưa quá lớn, nước mưa còn hắt ngược vào. Uất Noãn Tâm vội chạy đi đóng cửa, xuyên qua làn mưa, cô nhìn thấp thoáng thấy Nam Cung Nghiêu đang đứng ở trước cửa, không nhúc nhích, để mặc cho mưa tạt vào, cơ thể cao gầy như bị cơn mưa nuốt chửng.

Anh điên rồi sao? Mưa lớn như vậy, còn đứng đó làm gì hả?

Cô muốn kêu anh đi, nhưng như vậy chứng tỏ cô quan tâm anh, nên dứt khoát quyết tâm đóng cửa sổ lại, không thèm để ý đến anh.

Nhưng chưa được năm phút, cô không nhịn nổi nữa. Đi đến cửa, gào thét qua cánh cửa, “tôi không mở cửa đâu, anh đi xa chút đi!”

Người kia không trả lời.

“Anh nghe thấy không hả? Anh đi chưa hả?”

Đang định mở cửa xem anh đã đi chưa, thì nghe thấy tiếng anh nói. “Anh chưa đi! Trước khi gặp được em, anh không đi đâu cả!”

“Vậy anh cứ đứng đó để bị ướt đi! Ai thèm lo cho anh chứ!”

Sau khi giằng co với anh xong, cô tức tối quay trở lại phòng. Có lòng tốt còn không được cảm ơn, anh thích bị ướt, thì để anh ướt cho đã đi, ai thèm quan tâm chứ!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng rốt cuộc cô cũng không đành lòng, chút chút lại nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy anh vẫn còn đứng ở đó. Nhưng khi anh nhìn về phía cô, thì cô lại trốn đi, không muốn để anh biết mình quan tâm anh.

Một tiếng cứ trôi qua như vậy, Uất Noãn Tâm không nhẫn tâm nổi nữa, bỏ vũ khí đầu hàng, lúc mở cửa, thấy Nam Cung Nghiêu đang ngất xỉu trên đất, “Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Nghiêu, anh tỉnh lại đi.....” Lay anh cũng không nhúc nhích, đành phải cắn răng, cố gắng hết sức đưa anh về phòng, kéo lên giường.

Quần áo trên người anh ướt sũng, nên cô chẳng nghĩ nhiều, vội vàng cởi quần áo anh, rồi lấy chăn đắp kín lại.

Không được bao lâu, Nam Cung Nghiêu bắt đầu phát sốt, người nóng ran, giống như bị thiêu cháy, ngay cả khi cô đung vào cũng bỏng tay, đủ biết anh khó chịu đến thế nào. Cô tự trách mình quá nhẫn tâm, mưa lớn đến vậy, cho dù có thế nào, cũng phải cho anh vào mới đúng, nếu không cũng không xảy ra chuyện này thế này.

Vội chạy đi lấy chiếc khăn, gấp lại để trên trán anh, hy vọng có thể làm anh hạ sốt.

Hơi thở của Nam Cung Nghiêu cũng rất nóng, cả người chìm trong trạng thái mê mang, mơ màng gọi tên Uất Noãn Tâm, “em đừng đi..... đi rời xa anh.....” Càng gọi càng vội vàng, khiến trong lòng Uất Noãn Tâm còn tự trách hơn.

Nhưng cô cần một khoảng thời gian, để suy nghĩ kỹ một số chuyện. Làm như vậy, đều tốt cho cả hai, cũng đâu phải cô định cắt đứt quan hệ với anh đâu.

Cô tay đột nhiên bị nắm chặt, làm cô sợ tới nhảy dựng lên, anh nắm rất chặt, bàn tay nóng ran, muốn thiêu cháy cô.

Uất Noãn Tâm muốn nói lỏng tay anh ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, “em đừng đi.....”

Cô thở dài, “được rồi, em không đi!”

Dường như anh nghe thấy, nên mới có chút an tâm, hơi thở cũng trở nên đều đặn, sau đó ngủ thiếp đi.

Lúc trước, anh không rời nửa bước ở bên giường chăm sóc cô nửa năm, không ngờ sau khi gặp lại, cô lại phải chăm sóc anh, đây có lẽ chính là số phận!

Cho dù tính luôn nửa năm kia, thì hai người cũng đã lâu rồi không thấy mặt nhau, trong ký ức của cô anh vẫn như vậy, lạnh lùng, phong độ, chỉ là không còn nhìn thấy vẻ tàn nhẫn lúc trước, con người cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều, đây cũng xem như một tốt!

Lúc trước hai người họ cãi nhau đến bế tắc không cách nào cứu vãn, tất cả đều do tính của anh, anh quá bá đạo, tính chiếm hữu quá lớn, làm cô chịu không nổi.

Nhưng có lẽ, cô tin chắc, nửa năm nay anh đã thay đổi rồi.

Tất cả, phải xem thái độ sau khi tỉnh lại của anh đã!

P.S: Ai thích ngọt ngào, thì bắt đầu chương sau sẽ ngọt. Ai thích xem bạn Nghiêu bị ngược thì hề hề

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 369: Ngọt Ngào - P1

Tình trạng của Nam Cung Nghiêu đã đỡ dần, Uất Noãn Tâm cũng hơi yên tâm, cô ở bên chăm sóc anh suốt cả đêm, cho đến khi trời rạng sáng mới chịu không nổi mà ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau người tỉnh trước là Nam Cung Nghiêu, dù sao anh vẫn còn trẻ, thường ngày cũng có rèn luyện sức khỏe, nên sức khỏe rất tốt, tối hôm qua tuy sốt cao như vậy, nhưng chỉ ngủ một đêm, thì đã khỏe lại nhiều, chỉ là đầu vẫn còn hơi đau.

Bàn tay bị nắm chặt, nhìn lại, thấy Uất Noãn Tâm đang ngủ ở bên giường.

Ánh nắng ban mai chiếu lên gương mặt cô, ở phía dưới mắt có hơi thâm đen, nhưng làn da vẫn trắng nõn, trong ánh sáng lung linh, cô đẹp đến nỗi cứ ngỡ như không phải người thật.

Bỗng nhiên anh cảm thấy rất ấm áp rất hạnh phúc.

Tình yêu nồng cháy dành cho cô, giống như dòng suối chảy ra từ trong trái tim, sắp sửa tràn ra khỏi lồng ngực.

Chỉ có nửa tháng không gặp cô, mà anh cứ có cảm giác dài như cả thế kỷ vậy, nỗi nhớ nhung dành cho cô mỗi ngày cứ liên tục giày vò anh, mỗi giây đều làm anh sắp phát điên. Nhưng anh vẫn cố gắng kiềm nén, không cho phép mình nóng vội, mang lại áp lực cho cô.

Anh hiểu rõ con người cô, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cần có thời gian để bình tĩnh lại, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao cô trốn anh.

Anh thừa nhận tối hôm qua anh cố ý để cho mưa tạt ướt người, để làm cho cô mềm lòng, để cô đau lòng. Anh biết con người cô chỉ được cái miệng, không phải cuối cùng cũng mở cửa cho anh vào, chăm sóc anh suốt cả đêm sao? Quả thực cô vẫn còn rất quan tâm anh mà! Vì thế, anh cũng không tiếc bị mưa tạt thêm mấy lần, bị phát sốt thêm mấy lần. Chỉ cần có cô ở bên cạnh, chuyện gì anh cũng bằng lòng hết.

Chỉ là, đêm hôm qua cô nhất định rất mệt, mắt cũng có vết thâm rồi kìa, làm cho anh rất đau lòng. Nhẹ nhàng nới lỏng tay cô ra đi xuống giường, ôm cô lên giường, đắp chăn cho cô. Đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng, "ngủ đi, cục cưng của anh!"

Uất Thiên Hạo vừa từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu, trong mắt toát ra niềm vui sướng, mở rộng hai tay nhào đến. "Pa pa, pa pa, pa pa đến rồi, bé Thiên còn tưởng pa pa không cần con nữa!"

"Suyt, con nhỏ tiếng thôi, ma ma còn ngủ đó!"

"Vâng, con biết rồi!" Bé Thiên quá mừng rỡ. "Pa pa, pa pa đến đây lúc nào vậy? Sao con không biết vậy?"

"Lúc đó con ngủ rồi, pa pa không gọi con, bây giờ không phải con thấy pa pa rồi sao?"

"Cũng đúng nha..... vậy, pa pa và ma ma làm hòa với nhau chưa?"

"Vẫn chưa đâu! Nhưng mà chuyện này chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, bé Thiên không cần lo lắng đâu."

"Pa pa sẽ không bắt nạt ma ma giống như lúc trước chứ?"

"Đương nhiên không rồi!" Chuyện lúc trước, Nam Cung Nghiêu hồi hận muốn chết, làm sao dám mắc lỗi giống vậy lần nữa chứ. "Pa pa đảm bảo với con, pa pa sẽ yêu thương con và ma ma, cả gia đình chúng ta sẽ rất hạnh phúc."

Uất Noãn Tâm do quá mệt, nên ngủ một giấc đến tận trưa, nhưng vẫn bị mùi thơm của thức ăn bay vào mũi làm tỉnh giấc, cái bụng đánh trống âm ầm.

Ừm..... thơm quá đi.....

Bé Thiên biết làm cơm từ lúc nào nhỉ?

Cô chợt giật mình, lập tức ngồi dậy!

Không đúng nha, trong nhà vẫn còn một tên khách không mời vẫn đến mà!

Vội vàng nhảy xuống giường để đuổi người, nhưng đoán thử xem cô nhìn thấy gì nào?

Nam Cung Nghiêu lại ở trong bếp làm cơm sao? Trên người còn mặc cái tạp dề Winnie Pooh của cô nữa, mọi động tác đều thành thạo nha, giống như một vua đầu bếp vậy, mang đến cho người một ảo giác đây là..... người đàn ông đảm đang, một ông xã dịu dàng nha!

Chắc chắn là ảo giác!

Uất Noãn Tâm khép cái miệng sắp sửa rớt nguyên cái cằm xuống, nói với mình, nhất định không thể để anh lừa. Loại tai họa này không thể giữ lại được, nhất định phải đuổi thật sớm mới được.

Nam Cung Nghiêu vừa làm xong một món, quay đầu lại thì nhìn thấy cô, nở một nụ cười cực kỳ dịu dàng vô cùng dịu dàng, còn mang theo một chút

nịnh hót nữa. "Bà xã, em dậy rồi à."

"Ai là bà xã của anh, đừng gọi vậy, chúng ta không có chút dính dáng gì với nhau đâu."

"Ai nói không có dính dáng chứ, những quá khứ mà chúng ta đã trải qua, em không thể chối bỏ, chỉ bằng một lời nói là có thể phủi sạch đâu nha." Nam Cung Nghiêu đã thay đổi tính bá đạo lúc xưa, ngược lại còn rất dịu dàng, còn có một chút nịnh nọt làm nũng nữa.

Anh nháy mắt một cái làm cho Uất Noãn Tâm nổi hết da gà, rùng mình một cái.

"Thức ăn làm xong rồi, em mau đi đánh răng đi."

"Ai muốn ăn đồ anh nấu chứ? Anh hết bệnh rồi thì mau cút đi!"

Nam Cung Nghiêu cũng rất biết diễn trò, lập tức giả vờ đau có chút khó chịu. "Đầu, đầu của anh còn choáng lảo đảo..... có lẽ vẫn chưa hết sốt đâu! Rất khó chịu đó....."

"Anh có thể diễn quá lên thêm chút nữa không?" Uất Noãn Tâm chịu không nổi liếc anh một cái, "tối hôm qua tôi đã kiểm tra nhiệt độ cơ thể của anh ba bốn lần rồi, anh đã hết sốt rồi."

"Thì ra em quan tâm anh đến vậy nha....." Anh ôm ngực mình, "anh cảm động quá đi." Giọng nói khàn khà, âm thanh mềm mại, rất có từ tính.

Cuối cùng Uất Noãn Tâm chẳng cho anh mặt mũi gì hỏi ngược lại một câu, "tối hôm qua anh bị sét đánh đến ngớ ngẩn rồi phải không?" Biến thành một người hàn toản khác! Linh hồn bị tráo đổi sao? Đây là kẻ giả mạo sao?

"Không phải em không thích anh bá đạo như lúc trước sao? Anh thay đổi như vậy còn chưa được sao?"

Cô lạnh nhạt nở nụ cười gượng, "anh mau tỉnh lại đi! Tính tình của một người, không bao giờ thay đổi được đâu!"

Nhưng vì em, anh bằng lòng thay đổi, cũng đã thay đổi được rồi. Nam Cung Nghiêu thầm trả lời trong lòng, nhưng không nói ra ngoài, để khỏi bị cô trêu chọc. Nếu đã quyết tâm, thì không phải chỉ nói ngoài miệng, mà phải thực hiện bằng hành động. Anh sẽ dùng hành động thực tế chứng minh cho cô xem, anh đã không còn là anh như trước kia nữa rồi.

Anh sẽ cố gắng hết sức để làm, để cô tin, anh là người đàn ông đáng để cô gửi gắm cả đời.

Anh không nói ra những lời hứa hẹn vô nghĩa, chỉ nhún vai mỉm cười, "vậy em hãy để thời gian chứng minh đi!"

"Pa pa, ma ma, có thể ăn cơm vậy?" Bé Thiên xoa bụng, "con đói quá đi mất!"

Bé Thiên nháy mắt phải với Nam Cung Nghiêu, tỏ ý để mình giúp anh một tay. "Vui vẻ ngồi vào ghế, "ăn cơm thôi ăn cơm thôi!"

Xin lỗi ma ma, ma ma đừng xụ mặt như vậy, bé Thiên chỉ muốn pa pa và ma ma sớm làm hòa với nhau thôi, con không phải kẻ làm phản đâu!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 370: Ngọt Ngào – P2

“Em đừng giận dữ nữa, cho dù em không ăn, bé Thiên cũng phải ăn mà!” Nam Cung Nghiêu kéo cô đến bên chiếc ghế, đẩy ghế ra giúp cô. “Em đừng do dự nữa, đều là người nhà với nhau thôi mà!”

“Ăn cơm trước, rồi tính sổ sau, có được không? Bụng em cũng đánh trống rồi kìa, đói lắm rồi đó!”

“Ai, ai đói chứ!”

“Kẻ chống đối với cái bụng của mình, mới là kẻ ngu ngốc nhất đó! Em mau đi đánh răng đi, cha con anh đợi em!”

“Anh là loại người gì, ngay cả bé Thiên cũng dám lợi dụng..... đáng ghét.....” Uất Noãn Tâm tức giận đi vào nhà vệ sinh, vừa vào thì nhìn thấy kem đánh răng đã được trét sẵn, ly còn được hứng đầy nước, trên gương còn có một tờ giấy ghi chú.

Xin chào, cục cưng!

Cả người cô run lên một cái, buồn nôn quá đi!

Cô xé hết, vò lại thành cục ném vào sọt rác.

Anh cho rằng anh trét kem đánh răng, viết vài dòng chữ như vậy, có thể làm cô cảm động sao? Anh quá xem thường cô rồi nhỉ? Lúc trước anh làm bao nhiêu chuyện xấu xa, giờ làm vậy mong cô tha thứ cho anh, như vậy

chẳng phải quá hời cho anh rồi! Dù sao cũng phải hành hạ, để cho chịu giày vò mới được chứ.

Phụ nữ mà đã lòng trả thù, cũng rất đáng sợ đó nha!

Lúc cô đi ra, Uất Thiên Hạo mới bắt đầu ăn cơm, cắn một miếng sườn, “qua..... pa pa, pa pa làm sườn ăn ngon quá đi!”

Húp một muống canh.

“Quaaaaa..... pa pa, đây là canh gì? Ngon quá đi mất!”

Ngay cả ăn cơm cũng kêu “qua qua”, “cơm rất mềm, rất thơm nha..... pa pa, pa pa quá siêu rồi!”

Trên trán của Uất Noãn Tâm hiện ra ba vạch đen.

Thằng nhóc thối tha, có cần làm quá đến vậy không? Lúc trước tại sao không thấy khen cô hả? Muốn gạt bỏ hết mọi thành quả lao động của cô à!

Nam Cung Nghiêu vui vẻ nở một nụ cười lộ ra hàm răng trắng, “bé Thiên thích thì ăn nhiều một chút. Còn em nữa, tại sao không động đũa vậy? Cơm canh nguội hết ăn không ngon đâu.” Anh gấp vài miếng sườn vào chén của cô, cũng múc cho cô một chén canh.

Uất Noãn Tâm ngoài mặt nở nụ cười trong bụng thì tức tối, “xin lỗi nha, tôi là người rất kén chọn nha! Nhưng món ăn bình thường như thế này, tôi làm sao có thể nuốt nổi.”

“Em không thử, làm sao biết là bình thường chứ? Anh học nấu ăn từ những đầu bếp nổi tiếng đó, những món ăn đều rất ngon đó.” Nam Cung Nghiêu gấp một miếng thịt gà đưa vào miệng cô, “nếm thử xem?”

Uất Noãn Tâm cảm thấy cảm thấy như vậy quá thân thiết, hoảng hốt có chút đỏ mặt. “Ai muốn ăn đồ anh gấp chứ!”

“Vậy em muốn tự gấp à?”

“Tự gấp thì tự gấp!” Vừa cầm đũa, mới biết mình bị lừa rồi. Cô trừng mắt với anh, quả nhiên trong mắt anh có một sự thỏa mãn khi đã thực hiện được quỷ kế của mình, đuôi mắt còn nhếch lên cao nữa chứ.

Ồ ngu! Lại bị anh lừa nữa rồi!

Tức tối ăn một miếng.

Cuối cùng.....

Cô hối hận rồi!

Cô thể không thừa nhận đây là món thịt gà ngon nhất mà cả đời này cô từng ăn, đầu bếp nổi tiếng gì đó trên thế giới cũng không bằng!

“Nếu ngon thì em cứ nói ra, anh sẽ hết lòng chấp nhận..... lời khen của em mà!”

Da mặt của anh cũng dày quá nhỉ? Cô liếc anh một cái, “ai nói khen anh, khó ăn muốn chết.”

Trong miệng của bé Thiên đầy cơm, còn lập tức trả lời trong khi chẳng hiểu gì. “Nhưng, nhưng mà bé Thiên cảm thấy ăn rất ngon mà..... còn ngon hơn ma ma làm nữa đó.....”

“Con trai rất tinh mắt nha!”

Hai cha con kẻ hát người xướng chen nhau sỉ vả cô sao? Lúc này Uất Noãn Tâm cảm thấy mình bị cô lập một mình, trong lòng chua xót. Cô vô cùng hoài nghi ai mới là người một tay nuôi bé Thiên lớn đây? Dám bắt tay với người ngoài, làm cô đau lòng quá đi.

Nhưng đau lòng thì đau lòng..... cơm vẫn phải ăn.....

Không phải người ta hay nói thế này sao? Người là sắt cơm là thét, không ăn một bữa là đói muốn hoa mắt chóng mặt!

Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu như vậy, chắc hẳn anh muốn ở đây bám dúi cô tới cùng rồi, cô nhất định phải ăn cho no, mới có sức đánh lâu dài với anh.

Cũng bởi vì những món ăn quá ngon, nên cô không cảm được sức hấp dẫn của đồ ăn ngon sao?

Không thừa nhận, nhất định không thừa nhận, cô là một người phụ nữ rất mạnh mẽ mà!

Cô ăn cô ăn, ăn hết mình..... xem những món ăn như Nam Cung Nghiêu, cắn nuốt thật mạnh, nuốt tất cả xuống bụng!

“Mặc dù những món này rất ngon, nhưng em cũng không cần dùng sức như vậy đâu! Ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu mà.” Nam Cung Nghiêu cưng chiều lắc đầu, vẻ mặt tươi cười. Có lúc anh cũng hết cách với cô, còn ngây thơ hơn cả bé Thiên, cứ thích hờn dỗi, không biết ai mới là trẻ con đây!

Uất Noãn Tâm trừng mắt với anh, mở to miệng, “ai nói với anh là ngon chứ! Tôi chẳng qua chỉ muốn cho anh chút thể diện thôi.”

“Em nói sao cũng được! Cám ơn em đã cho anh thể diện.....”

“.....”

“Đợi đã, đừng nhúc nhích.” Bỗng nhiên Nam Cung Nghiêu chồm người qua, nâng cằm của cô lên, “chỗ này của em.....”

“Sao, sao vậy?” Bất chợt đứng gần như vậy, làm cho tim cô đập rất nhanh, hai má đỏ lên. Cô nhìn vào mắt anh ở khoảng cách rất gần, đôi đồng

tử của anh rất đẹp, lông mày cũng rất dài, giống như thác nước vậy, rất cuốn hút người khác.

“Đừng nhúc nhích mà!” Vẻ mặt đang nghiêm túc của Nam Cung Nghiêu, đột nhiên nở nụ cười xấu xa, hôn lên mặt cô một cái, rất thỏa mãn. “Bà xã em ngoan quá đi!”

Mặt của Uất Noãn Tâm đỏ đến tận mang tai, anh dám đùa giỡn cô, quá đáng mà!

“Nam Cung Nghiêu, anh không biết xấu hổ!”

“Trên mặt em dính một hạt cơm, anh ăn giúp em thôi!”

“Anh lấy tay gạt đi thì được rồi không được sao?” Rõ ràng muốn lợi dụng cô mà, còn dám làm trước mặt bé Thiên. Đây chính là những cảnh hạn chế, không phải đang dạy hư trẻ con sao?

Cuối cùng bé Thiên rất vui vẻ vỗ tay, “pa pa giỏi quá, pa pa tuyệt quá.....”

“Phải rồi!” Nam Cung Nghiêu giống như vừa đánh một trận thắng, còn đập tay với bé Thiên. “Yeah!”

Uất Noãn Tâm buồn bực.

Hai cha con này đang hợp sức nhau chơi cô sao?

Một mình anh nổi điên còn chưa nói, bây giờ ngay cả bé Thiên cũng bị anh dạy hư.....

Cô thề cô nhất định phải đuổi con côn trùng gây hại này ra khỏi nhà!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 371: Tổng Tài Trở Thành Đầy Tớ

Ăn cơm xong, Uất Noãn Tâm định dọn dẹp chén đĩa theo thói quen. Nhưng vừa vươn tay ra thì dừng lại. Không đúng nha! Những việc nặng nhọc như thế này, phải để người khác làm chứ nhỉ? Tại sao mình phải mình làm nhỉ?

Cô ngồi trở lại giống kiểu đại gia, chờ xem thái độ của Nam Cung Nghiêu. Rốt cuộc anh vẫn ngoan ngoãn dọn dẹp, rất có tổ chức để dạy dỗ, để cô trút giận. Lúc anh đang rửa chén, cô đi đến phía sau anh, không nể nang gì mà ra lệnh đuổi khách, “anh rửa xong thì đi mau đi!”

“Đi đâu chứ?”

“Làm sao tôi biết được anh đi đâu! Anh thích đi đâu thì đó.”

“Anh không có tiền!”

“Ha ha ha!” Cô cười xòa vài tiếng, xụ mặt xuống. “Chẳng buồn cười chút nào!”

“Anh không có tiền thật mà!”

“Anh bớt giả vờ đi! Một tổng tài Hoàn Cầu, người giàu nhất Đài Loan, người nắm giữ cả nền kinh tế như anh mà không có tiền, anh đang đùa hả?”

“Anh quên góp hết rồi.”

“Kẻ ngu mới tin anh đem quên góp hết nguyên công ty Hoàn Cầu!”

“Anh không mang theo tiền mà.”

“Vậy anh lấy gì để ngồi xe taxi hả? Không lẽ anh lấy mặt ra quẹt thẻ à?”

“Tài xế taxi đó..... là phụ nữ? Còn anh, vừa hay lại là một người đàn ông đẹp trai quyến rũ, cho nên.....” Nhìn như thế nào cũng cảm thấy thật tự hào.

“Cho nên anh lấy thịt của anh trả tiền xe à? Anh không nghèo túng đến mức đó chứ?”

“Cũng không đến mức đó đâu! Anh chỉ để cho cô ta sờ mấy cái thôi!”
Đuôi mắt của anh nhếch lên một đường rất đẹp, trong ánh mắt lóe lên những ánh sáng rực rỡ giống như những vì sao.

Nhưng Uất Noãn Tâm đã chuẩn bị từ lâu khả năng chống chọi lại người đàn ông đẹp, nên chỉ cảm thấy câu truyện cười của anh thật nhạt nhẽo. Anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, không phải đã có được mười mấy tỉ rồi sao? Máy bay trực thăng hay xe BMW gì đó, có thể làm chặt kín cả con đường, vậy mà còn giả vờ khóc lóc than vãn nghèo sao?

“Anh có tiền hay không, anh đi đâu, là chuyện của anh chứ không phải của tôi. Chỗ tôi không cho người khác ở tạm, cũng không nhận người làm.”

“Một ngày vợ chồng trăm năm nghĩa tình, nói sao chúng ta cũng từng có những đêm rất tuyệt vời mà, em nhẫn tâm để anh ngủ ở đầu đường xó chợ sao?”

Cô trả lời rõ ràng hai chữ, “nhẫn tâm!”

“Vậy em cho anh ở lại đi, anh lấy người anh ra trả nợ mà.”

“Tôi chẳng có hứng thú gì với người anh hay cái chuyện kia đâu.”

“Đâu có ai nói sẽ làm chuyện kia đâu? Em nghĩ quá bậy rồi!” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười trêu chọc gian ác, rõ ràng chính anh làm cho cô nghĩ sai, lại còn giả vờ trong sáng. “Ý của anh, anh có thể giúp việc cho em, nấu cho em ăn.”

Hai mắt của Uất Noãn Tâm mở to lên, không dám tin hỏi lại: “Giúp việc à? Anh sao?”

“Đúng rồi! Có vấn đề gì sao?”

“Tất nhiên có rồi!” Làm ơn đi! Người ngồi trên số tài sản mấy tỉ đồng, người lèo lái cả giới tài chính mà đi làm giúp việc cho cô sao? Trong truyện cổ tích cũng đâu có viết như vậy! “Hay anh vẫn thôi đi, công việc giúp việc quá dơ bẩn lắm.”

“Tiền, anh đã có rất nhiều rồi. Thứ bây giờ anh muốn, là một gia đình.” Nam Cung Nghiêu không đùa giỡn nữa, mà nghiêm túc nhìn cô.

“Anh không muốn giống như lúc trước nữa, giống như một con robot, mỗi ngày chỉ biết vùi đầu vào công việc. Hạnh phúc gia đình mới chính là điều anh mong muốn, anh sẽ dành nhiều thời gian hơn nữa bên em và bé Thiên.”

Uất Noãn Tâm thừa nhận, câu nói này làm cho cô xao động, làm cho cô cảm động. Nhưng lý trí không cho phép cô dễ dàng rơi vào cái bẫy dụ dỗ của anh, dù sao, những quá khứ đã qua vẫn còn là một khoảng cách. Muốn vượt qua khỏi nó, là một chuyện không dễ.

“Noãn Tâm, anh có thể lấy cả danh dự của nhà Nam Cung ra đảm bảo, anh sẽ không làm những chuyện giống như lúc trước với em nữa đâu. Tất nhiên anh biết rõ để em tin anh còn cần phải có thời gian. Anh bằng lòng chờ, anh cũng sẽ cố gắng. Điều anh muốn là em hãy cho anh một cơ hội.”

Uất Noãn Tâm bỗng cảm thấy mũi của mình có chút ươn ướt, không muốn để cho anh nhìn thấy hai mắt của mình ửng đỏ, nên vội quay mặt đi, “anh nói còn hay hơn cả hát, ai mà biết được!”

Nam Cung Nghiêu thoải mái nở nụ cười. Anh biết rõ, cô đã ngầm chấp nhận.

“Làm người giúp việc không có dễ đâu nhá! Mua đồ ăn nấu cơm, giặt quần áo quét dọn, còn đưa bé Thiên đi học, tất cả mọi việc anh đều phải làm đó.” Trong chớp mắt cô biến thành nữ hoàng, rất kiêu ngạo, cất tiếng ra lệnh.

“Ngoài những chuyện đó ra, anh còn phải phục vụ bà chủ, đó chính là... tôi! Tôi nói gì anh phải nghe đó, không được cãi lại! Chuyện gì cũng phải nghe lời tôi!”

“Được thôi!” Nam Cung Nghiêu trả lời rất gọn lẹ, “trong đó, có bao gồm luôn phục vụ đặc biệt không?”

Cô giận dữ. “Ai muốn anh phục vụ đặc biệt, anh cho rằng anh đẹp lắm sao?”

“Không lẽ anh không đẹp sao?”

“Tự kỷ!” Sức hấp dẫn của anh, chỉ có tác dụng ở những cô gái trẻ không biết gì thôi. Còn cô, không có ích gì đâu, mặc dù có đôi lúc cô cũng bị vẻ bề ngoài của anh làm mê mẩn.... Nhưng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi thôi, còn những lúc bình thường cô vẫn còn rất tỉnh táo.

“Anh bám dính ở đây bao lâu, thì làm giúp việc ở đây bấy lâu, anh rõ chưa?”

Nam Cung Nghiêu tranh thủ giành quyền lợi cho mình, “nếu anh làm việc giỏi, anh có thể có cơ hội trở thăng chức làm ông xã em không?”

“Anh cứ ở đó mơ mộng đi, khi nào thiên thạch rơi xuống Trái đất, lúc đó mong ước của anh sẽ thành hiện thực.”

Cô giống như một con chim khổng tức kiêu ngạo, quay đầu bỏ đi, Nam Cung Nghiêu lắc đầu, cảm thấy bây giờ cô rất đáng yêu. Ở bên cạnh cô, cho dù chỉ chiến tranh miệng những chuyện nhảm nhí, anh cũng thấy rất vui.

Xem ra cả đời này, anh nhất định bị cô ăn sạch rồi, hai người thay đổi vị trí, anh cho dù bị lép vế, những vẫn cực kỳ vui vẻ.

Nam Cung Nghiêu rửa chén xong đi ra, Uất Noãn Tâm đang bắt chéo hai chân ngồi trên ghế xem tivi. “Tôi muốn uống nước!”

Anh vội vàng chạy đi rót nước cho cô.

Cô vừa chạm đến ly nước thì cau mày lại. “Tôi không thích uống nước ấm.”

“Nước ấm rất tốt cho sức khỏe của người phụ nữ.”

“Ai cần anh lo, đổi nước lạnh đi.”

Cho nên Nam Cung Nghiêu lại chạy đi đổi một ly nước lạnh, nhưng cô suy nghĩ lại, “hay là uống nước trái cây đi, trong tủ lạnh có nước đào đó.”

“Được rồi, anh đi lấy!”

Anh lại nghe lời đến như vậy..... cũng dễ sai bảo ghê..... cảm giác làm nữ hoàng này làm cho lòng Uất Noãn Tâm vô cùng phơi phới.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 372: Nữ Hoàng Bệ Hạ!

Nước đào chưa đủ thỏa mãn, Uất Noãn Tâm lại nhép miệng nói, “ở thị trấn phía tây có một quán sủi cỏ của người Hoa ngon lắm, anh đi mua đi!”

Nam Cung Nghiêu nhìn đồng hồ đeo tay. “Em vừa mới ăn xong cơm trưa chưa đến một tiếng mà.”

“Tôi biết rõ! Tôi muốn ăn sủi cỏ ở quán người Hoa đó.” Ném thẳng cái chìa khóa cho anh, “anh đi mua đi!”

Nam Cung Nghiêu mỉm cười, đành phải ra ngoài. Không ngờ bé con này cũng biết làm khổ người khác thật, cô đâu có muốn ăn sủi cỏ, mà là muốn dẫn vật anh thôi. Nếu không cô cũng không chọn một nơi xa như vậy. Cũng mặc kệ anh có biết đường hay không, thì đã ném anh ra ngoài, cũng may trí nhớ của anh tốt, vừa nhìn thoáng qua đã nhớ căn tiệm đó, biết phải đi như thế nào.

Lái xe hơn một tiếng đồng hồ, dưới ánh nắng chói chang mua sủi cỏ về, cuối cùng nữ hoàng chỉ ăn có một cái rồi cau mày lại. “Mùi vị sao lại không giống lúc trước rồi!”

“Anh cảm thấy vẫn ngon mà.”

“Anh ăn lén à?”

“Em nói ngon, nên anh ăn thử một cái, có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên rồi!” Hai tay cô chống nạnh, lại giở dáng vẻ bà hoàng ra. “Anh là người làm, tôi kêu anh mua sữa cỏ cho tôi, chứ đâu có cho anh ăn. Không có sự cho phép của tôi, anh không được phép!”

Anh cau mau, “em nhỏ mọn đến vậy sao?”

“Đúng đó! Tôi nhỏ mọn như vậy đó!” Vẻ mặt bướng bỉnh không nói lý lẽ, hất cằm lên tới tận trời. “Tôi nói cái gì, chính là cái đó!”

“Được rồi, anh biết rồi, nữ hoàng bệ hạ à!”

“Tôi khát nước, muốn uống trà sữa!”

“Để anh làm cho em uống!”

“Ai nói muốn uống đồ anh làm! Tôi muốn anh đi ra ngoài mua về.”

“Trên đường đi anh không nhìn thấy tiệm trà sữa nào!”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn uống, anh tự nghĩ cách đi!”

“Được rồi! Vậy xin ngài đợi anh, anh đi mua về.” Nam Cung Nghiêu đành phải đi ra ngoài mua trà sữa trong lúc trời nắng gay gắt, ngay cả xe cũng không lái đi. Chưa đến nửa tiếng, lưng đã toàn mồ hôi. Nhưng cũng may ở một góc đường có một tiệm trà sữa nhỏ xíu, nếu không anh cũng không biết phải lấy gì về cho cô vợ kia đây.

Cuối cùng anh vui vẻ chạy về nhà, Uất Noãn Tâm đang thoải mái nằm dài trên ghế sofa, mí mắt muốn sụp xuống, gần chìm vào giấc ngủ. Cố gắng mở một mắt nhìn anh, “sao anh đi lâu vậy?”

Nam Cung Nghiêu im lặng. Cô ở nhà xem tivi, có điều hòa thổi, tận hưởng khoảng thời gian lười biếng của buổi trưa hè, còn anh phải lấy hết nửa cái mạng chạy đi mua trà sữa cho cô, cuối cùng còn bị cô ghét bỏ, như vậy không phải đang ức hiếp người khác à!

“Đem trà sữa đến đây.” Cô vẫy tay, dựa vào ghế sofa hút một cái, “mùi vị không tệ.”

Nhìn anh mệt tới đổ mồ hôi đầy trán, lưng áo ướt sũng, cô cũng có chút không đành lòng. “Nóng lắm sao? Anh có muốn uống không?”

“Không cần đâu, em uống đi!”

“Đây là lệnh, không được phép cãi lại.” Cô bá đạo đưa đến miệng của anh, đợi đến khi anh mở miệng, thì giật lại, nở nụ cười xấu xa. “Anh nói anh không uống mà!”

“.....” Hay lắm! Nét dịu dàng yếu đuối lúc trước của bé con này chắc hẳn là giả vờ, khả năng dẫn dắt người khác là số một! Cũng chỉ là một mình anh bao dung nỗi cô thôi.

Không phải có câu nói, người đàn ông thông minh, phải cưng chiều người phụ nữ của mình khiến cho người đàn ông khác chịu không nổi, như vậy cô ấy mới thuộc về một mình anh thôi sao? Anh chính là loại người đàn ông ‘thông minh’ đó! Trong lòng chỉ muốn cho cô nhiều cưng chiều nhất, nâng cô như trứng, cho dù cô có kiêu ngạo như thế nào cũng không sao.

Uống xong trà sữa, Uất Noãn Tâm lại nghĩ ra ý tưởng mới. “Một tuần rồi nhà chưa có quét dọn, anh đi tổng vệ sinh đi!”

Nam Cung Nghiêu không nói nhiều, lập tức thay đồ ‘công nhân vệ sinh’, bắt đầu công việc quét dọn lần đầu tiên trong vòng mười tám năm.

Anh bận trước bận sau, mệt muốn chết, còn Uất Noãn Tâm thì đứng chỉ tay năm ngón. “Bắt đầu từ phòng khách, ở đây, ở đây còn ở đây, mọi góc ngách phải quét dọn cho thật sạch sẽ! Anh chưa từng dọn dẹp nhà vệ sinh sao? Chà mạnh một chút, cẩn thận tí, góc dưới còn chưa chà sạch kìa.”

Nam Cung Nghiêu lần đầu tiên cảm thấy dáng người cao lớn lại là một chuyện vô cùng tệ hại, xoay người làm gì đó cũng mệt hơn người khác gấp mấy lần.

Nhưng ưu điểm của dáng người cao ráo được thể hiện ra ngoài ngay sau đó, ngày xưa Uất Noãn Tâm phải dùng tới thang mới quét được trần nhà, nhưng anh chỉ cần cái ghế là có thể giải quyết xong, quét dọn cũng không tốn bao nhiêu sức.

Uất Noãn Tâm lẩm bẩm gì đó, anh nghe không rõ, nhưng đại khái có thể đoán được cô đang nói gì. “Có phải em đang nghĩ, trong nhà có một người đàn ông vẫn tốt hơn nhỉ? Anh chính là người đàn ông đó!”

“Anh có dám tự kỷ thêm lần nữa không? Uất Noãn Tâm bấu môi. Mặc dù cô nghĩ như vậy, nhưng lúc anh nói ra, thì cảm thấy da mặt của anh thật dày.

“Nếu em tha thứ cho anh, sau này mỗi tuần anh sẽ quét dọn một lần.”

“Muốn mượn việc quét dọn để cầu xin tôi tha thứ, như vậy quá dễ dàng rồi! Anh nằm mơ đi! Tôi thấy anh đáng thương, mới miễn cưỡng nhận anh làm người giúp việc, đừng có được nước mà làm tới!”

“Vậy à? Anh còn tưởng em không nỡ xa anh, nên mới giữ anh lại!”

“Vậy giờ anh đi đi, tôi không cần anh đâu!”

“Thế à? Vậy em coi như anh không nỡ xa em đi!” Cúi đầu nhỏ nụ cười tình cảm sâu sắc với cô, “đúng là anh không nỡ thật!”

“.....” Mới có nửa ngày, không biết anh đã nói bao nhiêu câu buồn nôn rồi, Uất Noãn Tâm muốn ngất đi! Mặc dù nói anh buồn nôn, ghét anh, nhưng nói sao thì hai tiếng này trong lòng cô cũng có chút ngọt ngào, cũng có một chút hạnh phúc.

Đương nhiên, cô phải kiềm chế, nhất định không thể để anh dễ ngọt dễ quay về như vậy.

Chưa trải qua thử thách một hai năm, thì không thể tin anh có chân thành hay không.

Hơn nữa! Cô còn phải trả thù!

“Lau dọn sạch sẽ rồi, anh muốn xuống.” Nam Cung Nghiêu nói vậy, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ xấu xa. Anh giả vờ đứng không vững, lắc trái lắc phải.

“Này, anh cẩn thận chút, đứng im, đứng im..... anh làm gì, làm gì hả? A.....” Bất thành linh có một tảng đá bự rớt xuống đè Uất Noãn Tâm trên ghế sofa, lồng ngực sắp sửa bị ép xì hơi.

Nặng, nặng quá đi.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 373: Đòi Hôn

Uất Noãn Tâm bị đè đến sắp hộc máu, nhưng cảm nhận của Nam Cung Nghiêu không giống vậy, cảm thấy khối thịt ở bên dưới cơ thể rất mềm mại rất thoải mái, còn rất thơm, thoải mái tới nỗi anh không muốn đứng dậy.....

“Khụ khụ..... đứng dậy, mau đứng dậy..... anh nặng quá.....” Uất Noãn Tâm chống trả liên tục. Cơ thể này giống như một cục đá, cứng rắn đến vậy, đè chết cô rồi!

Anh mừng thầm, nhưng cau mày lại, “hey! Hình như chân anh bị trật rồi, không đứng dậy được.....”

“Làm sao có thể chứ?” Như vậy cũng bị trật chân sao? Đùa gì chứ!

“Anh, anh cũng không biết..... anh đi cà nhắc, chỉ vì quét dọn cho em, em còn muốn anh không?”

“Muốn cái đầu anh, anh giả vờ, mau đứng dậy đi!”

Nhưng Nam Cung Nghiêu lại rất vô lại, không dễ gì mới được phúc lợi như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ. Cho nên không những không có ý xê người, còn vô cùng vui vẻ cọ qua cọ lại. “..... đứng..... đứng không nổi.....”

“Anh cái đồ cầm thú!”

“Tình hình như thế này, cầm thú sẽ không làm như vậy đâu.” Nam Cung Nghiêu chủ động cúi đầu xuống, rút ngắn khoảng cách của hai người lại, mắt

to mắt nhỏ nhìn nhau. Mặc cô sốt rột đỏ ửng lên, càng đáng yêu hơn. Giống như một trái táo đỏ, chỉ muốn cắn một miếng.

“Cũng thân thiết đến vậy rồi, không hôn thì thật đáng tiếc.....”

Giọng nói của anh vang đến tai cô, hơi thở nóng rực, lướt nhẹ qua lỗ tai của Uất Noãn Tâm. Gần gũi như vậy mặc dù rất vô lại, nhưng gương mặt đầy sức hấp dẫn nam tính đó, làm cho mặt cô đỏ lên, tim đập cực nhanh.

“Anh..... anh tránh ra một chút..... ai muốn hôn anh chứ! Bệnh thần kinh!”

“Chúng ta cũng đâu phải chưa từng hôn nhau.” Anh nhắm mắt lại, làm bộ muốn hôn cô, làm cho Uất Noãn Tâm sợ tới nỗi không dám hít thở, cố gắng hết sức đẩy anh ra. “Đồ khốn! Anh dám ăn vạ!”

Nam Cung Nghiêu cố ý nói nong, để cho cô trốn thoát. Anh cũng không hy vọng nụ hôn lần đầu tiên của hai người là lúc cô ở trong trạng thái ngây dại. Thích thú quay người qua một bên, cố ý làm ra vẻ đáng tiếc. “Vẫn không thành công.....”

“Chính anh cố ý!” Cái ghế không hề bị lung lay, từ đầu đến cuối đều do một mình anh giữ trò.

“Rõ ràng đến vậy sao?” Nếu đã như vậy, anh cũng thành thật thừa nhận. “Được rồi, là anh cố ý!”

“..... Anh không biết xấu hổ!”

“Anh quét dọn vệ sinh tốn sức như vậy, cũng phải thưởng cho anh một chút gì chứ!”

“Anh..... phạt anh tối nay không được ăn cơm!”

“Không ăn cơm không được đâu, không ăn lấy sức đâu làm việc chứ?”

“Tôi mặc kệ, anh không ăn cơm cũng làm việc được! Tiếp tục quét dọn đi!” Quảng câu đó xong, Uất Noãn Tâm chạy nhanh về phòng. Tựa vào cửa, tim đập rất nhanh. Cô rất ghét mình như vậy, luôn bị anh làm ảnh hưởng.

Anh giống như một bóng ma, lúc nào cũng có thể làm ảnh hưởng đến cảm xúc của cô. Tim đập nhanh, còn tâm trạng, muốn dao động lúc nào đều nằm trong lòng bàn tay của anh.

Uất Noãn Tâm, mà không thể vô dụng như vậy được! Chính mình nhất định phải kiên trì, nhất định không thể tha thứ cho anh dễ dàng như vậy, nhất định nhất định không thể!”

Ở bên này cô đang bối rối, thì Nam Cung Nghiêu lại vô cùng thỏa mãn. Anh biết rõ cô chỉ mạnh miệng, nhưng lại rất thích anh, cũng giống như anh yêu cô sâu đậm vậy.

Mặc dù có chút uất ức, chịu để cô gây khó dễ, nhưng anh tin, không còn bao lâu, cô sẽ坦然 đối mặt với tình cảm của mình.

Cô, là của anh!

Buổi tối, Nam Cung Nghiêu chuẩn bị xong cơm tối, rồi ngồi qua một bên. Uất Thiên Hạo khó hiểu, “pa pa, sao pa pa không ăn cơm?”

Uất Noãn Tâm còn tức giận chuyện hồi chiều bị anh ăn vạ. “Chúng ta ăn cơm, mặc kệ anh ta.”

“Nhưng mà pa pa.....”

Nam Cung Nghiêu quay đầu lại, hai mắt rưng rưng, rất đáng thương, “ma ma con không cho pa pa ăn!”

“Ma ma, ma ma sao có thể đối xử với pa pa như vậy?” Bé Thiên đau lòng, vội kéo Nam Cung Nghiêu lại. “Pa pa làm cơm rất vất vả, ma ma không thể bắt nạt pa pa nha!”

Cô, bắt nạt anh sao? Có lắm không vậy? Uất Noãn Tâm ghen một hồi lâu không nói được chữ nào. Tài biểu diễn của anh cận bã đến vậy, không lẽ không nhìn ra con hổ đang nhào đến ăn heo sao? Đáng ghét! Dám lợi dụng trẻ con ngây thơ!

Nam Cung Nghiêu có chút hả hê quét mắt về phía Uất Noãn Tâm, “vẫn là bé Thiên tốt với pa pa nhất! Ma ma con quá xấu!”

Tình cảm hai cha con quá tốt, Uất Thiên Hạo không ngừng gấp thức ăn cho Nam Cung Nghiêu, Uất Noãn Tâm ghen tỵ muốn chết. Nếu ánh mắt có thể biến thành cây tên, Nam Cung Nghiêu đã tan tành từ lâu rồi.

Đáng tiếc ánh mắt có lực sát thương hơn nữa, cũng chỉ là ánh mắt, không có chút tác dụng thực tế gì. Vẻ mặt của cô càng khó coi, còn Nam Cung Nghiêu ngày càng thoải mái, còn xấu xa hỏi cô một câu. “Em ăn cơm xong chưa?”

“.....” Uất Noãn Tâm vẫn không nói được chữ nào.

Uất Thiên Hạo đã hoàn toàn đứng về phía Nam Cung Nghiêu, ăn xong cơm, còn bắt anh xem hoạt hình với mình, rồi lại tắm cùng anh, đánh nhau như đôi sam, tình cảm cha con cực kỳ tốt. Uất Noãn Tâm chỉ có thể giương mắt nhìn, cuối cùng không nhìn nổi nữa, tức giận quay về phòng.

Một mình tức giận gần hai tiếng.

Nam Cung Nghiêu đứng ở ngoài gõ cửa. “Em ngủ chưa?”

Mặc kệ anh!

“Ngủ rồi thì anh vào nhé!”

“Này, ai cho anh vào.....”

Anh tỏ vẻ vô tội, “anh cho rằng em ngủ rồi.....”

Cô ngủ rồi, thì anh có thể đi thẳng vào sao? Làm gì có cái luật đó.

Cô giương nanh múa vuốt, “ra ngoài ra ngoài! Bị anh làm tức muốn chết rồi, còn ngủ gì được hả?”

“Anh lại làm sai gì sao?”

“Tóm lại mọi thứ anh làm đều là sai! Rất sai vô cùng sai!”

“Em nói như vậy không có lý gì cả, quá không công bằng.”

“Người như anh, trước giờ chưa từng nói lý lẽ mà.”

“Oh..... vậy tùy em thôi.” Nam Cung Nghiêu cũng không chiến tranh miệng với cô nữa, cô nói gì thì nghe cái đó!

“Anh vào đây làm gì?”

“Tất nhiên là để ngủ!” Nam Cung Nghiêu lên giường đẩy cô qua một bên, dáng người cao lớn chiếm hết hai phần ba giường, lười biếng ngáp một cái. “Thoải mái quá!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 374: Uất Noãn Tâm, Anh Yêu Em!

Nằm ở mép giường, ai mà ngủ ngon cho được hả? Hơn nữa kể bên còn một kẻ cực kỳ vô lại! Uất Noãn Tâm chống đối liên tục, “ai cho anh ngủ ở đây, mau đi xuống đi xuống đi xuống.....” Mấy cú đá liên tục chẳng có chút tác dụng gì với anh. Cuối cùng hết cách, cô tức giận nhảy dựng lên. “Vậy một anh ngủ ở đây cho đã đi!”

Còn chưa xuống giường đã bị Nam Cung Nghiêu kéo trở lại, đè ở dưới người, nở nụ cười xấu xa, “không có em, sao anh ngủ được?”

Bên tai Uất Noãn Tâm vang lên một tiếng “ầm ầm”, cô lại nghĩ quá xấu rồi sao? Từ “ngủ” này, nghe vào sao làm cho người ta mơ mộng quá vậy!

Nhìn thấy dáng vẻ của cô giống như một chú thỏ trắng, Nam Cung Nghiêu càng muốn trêu chọc cô hơn, cố ý nở nụ cười cực kỳ xấu xa, “buổi sáng, anh chịu nhiều uất ức đến vậy, anh đã rất mong đợi sự an ủi vào buổi tối của em đó!”

Uất Noãn Tâm mặc dù sợ, nhưng miệng trước giờ vẫn không bao giờ chịu thua. “Do anh muốn ở lại, đâu có ai ép anh, anh dựa vào cái gì bắt tôi an ủi hả?” Cô phải sớm nghĩ đến mới phải, ban ngày anh ngoan ngoãn như vậy nhất định có lý do. Cô ngu thật, lại để cho anh qua mặt mình, đáng ghét!

Nam Cung Nghiêu nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt chất chứa tình cảm nồng nàn. Một câu cũng không nói làm cho Uất Noãn Tâm sồn tóc gáy, cổ họng khô khan. “Anh, anh nhìn tôi như vậy để làm gì? Anh cho rằng anh

không nói lời nào, tôi sẽ sợ anh sao?” Cô nắm chặt tay lại, “tôi mới không thèm sợ anh!”

“Anh biết em không sợ, anh cũng không hy vọng em sợ anh. Anh chỉ cảm thấy em rất đẹp, nên anh muốn nhìn em thôi.” Anh xoa nhẹ lên má của cô, dịu dàng nói với cô. Tiếng nói của anh còn nghe êm tai hơn người hát tuồng, rất có từ tính, vừa mở miệng liền làm người ta siêu lòng.

Hơi thở nóng bỏng của anh ở bên tai, nỉ non thật tình tứ, trước mắt lại là đôi người sâu hút làm cho Uất Noãn Tâm sắp điên lên, cảm giác cơ thể mình giống như một thanh sôcôla đang tan chảy, chẳng còn chút sức nào. Người đàn ông này đúng là muốn mạng cô mà.....

Ánh trăng thản nhiên xuyên thấu qua tấm rèm, càng tăng thêm sự ấm áp của đèn tường, cả căn phòng được bảo phủ trong luồng ánh sáng ấm áp, bầu không khí không cần nói cũng trở nên lãng mạn.

Trên người cô mặc một chiếc váy lụa màu trắng, trong sáng giống như mộ đoá hoa trắng, nhưng lại quyến rũ hấp dẫn người khác, tản ra một sức hấp dẫn nữ tính đến mê say. Một mái tóc đen dài, làm đệm cho gương mặt khéo léo, xinh xắn của cô.

Hai bên má đỏ ửng, trắng hồng giống như đoá hoa anh đào hé nở, như đang im lặng quyến rũ anh.

Nam Cung Nghiêu vén những sợi tóc rơi bên má cô lên, nhìn thấy vẻ đẹp làm xao xuyến lòng người của cô ở khoảng cách gần như vậy, anh có cảm giác như thời gian đang dừng lại, chính mình đã bắt đầu không có cách nào kiểm soát được suy nghĩ của mình, hô hấp có chút ngắt quãng. Không kiềm nén được mà than thầm, “trời ạ..... em đẹp quá.....”

Câu nói này từ trong miệng anh thốt ra, còn trong tình trạng như thế này, làm cho trái tim của Uất Noãn Tâm đập mạnh, hai má nóng hừng hực,

“làm, làm gì có, những người phụ nữ anh từng gặp..... anh cũng điều lấy chiêu này ra lừa gạt người ta sao?”

“Những lời này, anh chỉ nói với em thôi, sau này cũng chỉ nói với em!”

“Ai tin..... lừa gạt.....”

Cô quay mặt đi, nhưng bị anh giữ lại, chỉ có thể nhìn anh. Đôi người sâu hút, bên đọng lại những tình cảm sâu sắc nhất.

Anh nhìn cô, rất nghiêm túc, nói từng chữ một với cô: “Noãn Tâm, anh yêu em!”

Uất Noãn Tâm như tan chảy, tay nắm chặt ra giường. Bên trong người giống như có núi lửa oanh tạc, nóng hực như có nham thạch đang hòa vào máu, đang ở trong cơ thể cô lao đi nhanh, khó có thể ngăn lại sức nóng đó.

Đầu giống như trúng thuốc tê, cái gì cũng không cảm giác, cả thế giới bắt đầu quay cuồng trước mắt.

“Anh cũng không biết tại sao mình lại yêu em như vậy, nhưng tình yêu đã khắc sâu vào trong xương tủy, không có cách nào bỏ được. Cho nên, xin em đừng đẩy anh ra như vậy được không, bởi vì em và bé Thiên là tất cả của anh.”

Nói xong câu đó, Nam Cung Nghiêu chỉ hôn lên má cô một nụ hôn dịu dàng, không có hành động gì khác, xoay người qua một bên.

Uất Noãn Tâm lại ngẩn ngơ, rất lâu cũng chưa hoàn hồn lại, hai mắt cứ mở to, bởi vì tim đập nhanh nên hô hấp cũng gấp gáp, lồng ngực không ngừng nhấp nhô lên xuống, đã không tìm được nhận thức từ lâu. Bên tai lượn lờ câu nói ‘anh yêu em đó’ của anh, trái tim mềm nhũn.

Nhìn thấy cô cứ ngỡ ngần như vậy, Nam Cung Nghiêu mỉm cười, quơ tay trước mắt cô. “Sao vậy? Cảm động quá hả? Có cần lấy người đèn đáp anh không?”

Câu nói đùa đó ngay lập tức đánh vỡ lời nguyện, Uất Noãn Tâm chột tỉnh lại, tức giận trừng anh. Một giây trước còn tình cảm sâu sắc, vậy mà một giây sau lại không đành lòng, rốt cuộc muốn sao đây? Có một chút xú rung động của lúc này đã bị anh đánh vỡ hết rồi! Cô bực bội.

“Ai muốn lấy người đèn đáp anh, đây là giường của tôi, anh mau cút đi!”

“Chỉ tại ghế sofa anh ngủ không quen, mới mượn em nửa cái giường thôi, em có cần tính toán đến vậy không?” Nhìn thấy cô nhe nanh múa vuốt, anh còn mở rộng hai tay ra, ung dung thoải mái nghiêng đầu nhìn cô. Tỏ vẻ ông đây vô cùng thoải mái.

Uất Noãn Tâm làm cử chỉ dang rộng hai tay ra, “đây, đây..... sao anh chiếm nhiều vậy, còn tôi có chút xíu, đây mà là nửa cái giường sao? Ít nhất cũng phải hai phần ba, chỉ bằng anh đẩy tôi xuống đất luôn cho rồi.”

Anh “xì” một tiếng, không bằng lòng dịch qua một bên, trả lại nửa bên cho cô. “Phụ nữ thật tính toán! Như vậy được chưa?”

“Anh chiếm chỗ còn nói tôi tính toán, có lầm không vậy? Đây không phải vấn đề ít hay nhiều, mà là, mà là..... tôi không muốn ngủ cùng giường với anh. Anh cái tên dê xồm dâm dê, ai biết anh sẽ làm gì tôi.” Cô nhíu chặt mày, nghiêng răng nghiêng lợi. “Tôi không muốn ngủ với em.”

“Nếu anh muốn làm gì em, thì lúc này anh đã làm rồi, còn đợi đến bây giờ sao?” Anh thật không hiểu, cũng đâu phải chưa từng ngủ với nhau, có cần phải chống trả dữ dội vậy không? Cô coi anh là gì chứ?

Cô cãi bướng, “đó là bởi vì anh biết rõ tôi sẽ chống trả.”

“Một người đàn ông muốn một người phụ nữ, cho dù em có chống trả như thế nào cũng vô dụng thôi!”

“Cũng đúng, chuyện đó cũng đâu phải lần đầu tiên anh làm, đương nhiên anh hiểu rõ rồi.” Uất Noãn Tâm lạnh lùng châm chọc.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 375: Bám Đuôi

Nam Cung Nghiêu chỉ buộc miệng nói một câu, không ngờ lại dẫm phải bãi mìn, làm cho cô nghĩ đến chuyện đó, anh có hơi đau đầu. “Ý của anh không phải như vậy, chuyện đã qua rồi, em cứ coi như chưa xảy ra có được không? Ai nói cũng chung một giường nhất định phải làm chuyện kia chứ? Anh đảm bảo anh không đụng vào em mà.”

“Tin lời đàn ông nói, thì ngay cả heo mẹ cũng biết leo đây. Lúc trước anh cũng vậy thôi!”

“Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Anh bây giờ đâu còn giống trước nữa, không lẽ em không cảm nhận được sao?”

Nếu nói thay đổi, Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy anh đã thay đổi thật. Nhưng anh làm cô tổn thương quá nhiều, thậm chí cô không có cách nào gỡ bỏ được khúc mắc đó, để chấp nhận ‘sự thay đổi’ của anh.

Khi trong lòng người đàn ông cảm thấy áy náy, muốn anh ta làm gì anh ta cũng chấp nhận. Nhưng, một khi thời gian trôi qua, những chuyện trong quá khứ từ từ phai nhạt dần, không cần cảm thấy áy náy nữa, ai có thể đảm bảo anh còn giống lúc ban đầu hay không.

Dù sao, anh cũng chỉ áy náy trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng bản tính ở trong tận xương tủy lại không cách thay đổi được. Nam Cung Nghiêu mà cô biết là bá đạo, độc tài, có tính chiếm hữu rất cao, những tính tình này đều là bản tính trời sinh, sau này nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều mâu thuẫn.

Cô không muốn sống một cuộc sống mệt mỏi giống như lúc trước, cứ không ngừng cãi nhau, trốn chạy, cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại, tra tấn nhau đến mỗi mệt sức cùng lực kiệt, ngay cả yêu thương còn sót cũng vì thế mà tan biến hết. Cho nên, cô phải cẩn thận, phải chờ cho đến khi mình có cảm giác an toàn mới có thể tin anh.

“Bây giờ anh không muốn nói những chuyện đó, anh chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi, đừng dẫn vật anh nữa có được không? Coi như anh xin em đó!”

Thái độ bức mình đó của cô, làm cho Nam Cung Nghiêu cảm thấy buồn, có chút chán nản.

Nhưng nghĩ lại, lúc trước xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể hy vọng cô dễ dàng tha thứ cho anh chứ? Anh đã chuẩn bị từ lâu cho một ‘cuộc chiến lâu dài’ rồi. Chỉ là khi nhìn thấy cô, anh lại muốn gần gũi cô, muốn ở bên cạnh cô, cho nên có vẻ quá háo hức.

“Thôi em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài đây.” Anh cầm một cái chăn, đi về phía ghế sofa, bóng lưng có chút mất mát.

Uất Noãn Tâm có chút không nhẫn tâm, cuối cùng vẫn không gọi anh lại, quay trở về giường mình.

Hai người yêu nhau, nhưng vẫn tra tấn lẫn nhau đến mỗi mệt kiệt sức. Điều đó rất vất vả, cũng làm đau khổ, nhưng lại có một cảm giác ngọt ngào pha lẫn chua xót trong trái tim.

Khó khăn lắm mới yên tĩnh trở lại, Uất Noãn Tâm từ từ chìm vào giấc ngủ, mơ màng nghe được bên tai có tiếng, yếu ớt hỏi: “Ai đó.....”

“Anh.....”

Sột soạc.....

“Sao lại là anh nữa? Vào đây bằng cách nào?” Không phải cô đã khó cửa rồi sao?

Trong màn đêm nhìn không rõ ràng, chỉ mơ màng nhìn thấy một bóng dáng lúc ẩn lúc hiện.

“Lấy thẻ tín dụng đi cửa vào!”

Uất Noãn Tâm hết nói, ý anh nói dùng thẻ cạy cửa vào sao? Cái cửa này cũng không an toàn rồi.

“Không phải anh đã ra ngoài rồi sao? Anh lại muốn gì đây?”

Anh không lên tiếng, cũng không thấy người di chuyển, yên lặng rất lâu.

“Nam Cung Nghiêu hả?”

“..... Ừ!”

“Anh lại giờ trò quỷ gì đây!” Uất Noãn Tâm rất bức mình ngồi dậy, mở đèn, cuối cùng nhìn thấy Nam Cung Nghiêu trái chân ở dưới đất, nằm rất thoải mái.

“Anh đang làm gì vậy? Không phải anh ngủ ở ghế sofa sao?”

“..... Bên ngoài có chuyện!”

“Chuyện gì chứ?”

Anh ấp a ấp úng nói câu gì đó, Uất Noãn Tâm nghe không rõ, “hử?”

Hiếm khi nhìn thấy anh lúng túng, “có, có chuột.”

Lúc này Uất Noãn Tâm liền ngạc nhiên, “Nam Cung Nghiêu anh lại sợ chuột sao?” Cuộc sống ngày trước không phải rất cực khổ, sống ở đầu đường xó chợ sao? Sao lại sợ chuột chứ!

“.....”

Đầu óc của Uất Noãn Tâm rất linh hoạt, có đồ để sợ thì càng hay, chỉ sợ nhất anh chẳng biết sợ gì thôi. Nếu sau này anh dám chọc cô, cô sẽ lấy chuột ra dọa anh.

Đến lượt cô hả hê, “vậy à? Anh sợ chuột! Vậy sao này còn dám chọc tôi không hả?”

“.....” Trong lòng Nam Cung Nghiêu cười thầm, anh biết ngay cô sẽ như vậy mà. Anh là người nào chứ, làm sao sợ chuột được, chẳng qua tìm một lý do để vào phòng cô mà thôi, cô quá dễ lừa! Nhưng thái độ vẫn cố ý chịu để cô uy hiếp, “không dám.....”

“Như vậy còn được!” Giờ đã quá muộn rồi, còn lười thôi nữa sẽ đến sáng mất, không được ngủ, Uất Noãn Tâm đành tạm thời cho phép anh ngủ trong phòng mình. “Cảnh cáo anh nha, anh muốn ngủ thì ngoan ngoãn nằm ở dưới đất đi, không được lên giường. Nếu không, tôi quăng anh ra ngoài cho chuột đó!”

“Anh biết rồi!”

Hai người không nói lời nào, Nam Cung Nghiêu vẫn không ngủ được, không nhin được hỏi một câu. “.....Em ngủ chưa vậy?”

“.....Ngủ rồi!”

“Em cũng ngủ không được sao?”

“.....” Anh cứ hỏi hoài như vậy, cô có thể ngủ được sao?

“Noãn Tâm, em còn hận anh sao? Lúc trước, anh làm nhiều chuyện xấu xa với em như vậy, làm em đau khổ như vậy..... nhưng mà, sau đó

cũng xảy ra rất nhiều chuyện, em không phải là con gái ruột của Uất Kiến Hùng.”

“Tôi biết rõ!” Uất Noãn Tâm lạnh nhạt trả lời, “mặc dù tôi là người thực vật, nhưng tôi vẫn còn ý thức, những lời anh nói, tôi đều biết rõ, bao gồm có chuyện Nam Cung Vũ Nhi dẫn Đào Đào bỏ đi.”

Nam Cung Nghiêu ngạc nhiên mở to mắt, không ngờ cô biết mọi chuyện. “Thế tại sao em vẫn muốn bỏ đi? Không lẽ nửa năm cố gắng và thay đổi của anh, em không nhìn thấy sao?”

“Anh đối xử tốt với tôi, tôi biết rất rõ, chỉ là tôi..... vẫn chưa thể quên những chuyện kia nhanh như vậy, tôi không phải muốn những điều đó trói buộc mình, chỉ là..... tôi cần thời gian suy nghĩ, mới biết tiếp theo đây phải đi như thế nào, tôi chỉ muốn trốn tránh thôi.”

“Xin lỗi em! Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh nhanh đến vậy, mà điều anh muốn, chỉ là một cơ hội thôi.”

Trong đêm tối, giọng nói của anh mang theo sự cầu xin.

“Anh không hy vọng xa vời em sẽ tin tưởng, tha thứ cho anh nhanh đến vậy..... anh chỉ hy vọng em cho anh thời gian để chứng minh, anh thực sự không còn giống như trước nữa. Anh sẽ mang đến cảm giác an toàn cho em mà!”

“Được!”

Chỉ một chữ đơn giản, lại là nguồn động lực, giống như đưa cho Nam Cung Nghiêu một viên thuốc an thần.

Đêm đó, hai người đều ngủ rất ngon.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 376: Tình Địch Đến Rồi?

Buổi sáng “nữ hoàng” căn dặn buổi trưa có khách đến, nên Nam Cung Nghiêu ngoan ngoãn ra ngoài mua đồ ăn, bận trước bận sau chuẩn bị một bàn lớn, gần mười hai giờ, Uất Noãn Tâm trở về, phía sau còn có một người đàn ông.

Đó không phải là tên quý da trắng gọi là “Henry” gì đó sao?

Sao lại là tên đó chứ?

Cô dám bắt anh chuẩn bị cơm cho tên đó, chỉ sợ hăn ta ăn vào sẽ giảm thọ! Lúc đó anh muốn quăng hết chén đĩa, xông tới đánh cho hăn ta một trận tới bời. Nhưng vì muốn chứng minh cho cô thấy mình đã thay đổi, không còn giống như lúc trước dễ kích động, Nam Cung Nghiêu đành phải nhịn xuống, còn nở một nụ cười thật tươi.

Đương nhiên anh phải cho tên kia đẹp mặt, nhưng không phải ở trước mặt cô.

Lúc đó Henry vẫn không biết trong nhà còn có một tên ôn thần đáng sợ, tâm trạng rất tốt, còn cười đùa với Uất Noãn Tâm. “Sao hôm nay em lại mời anh ăn cơm vậy? Mặt trời mọc đằng tây rồi sao?”

Nói ra cô cũng hơi ngại, bình thường đều là người ta chăm sóc cô. Nói sẽ mời anh dùng cơm, nhưng cứ trì trệ không mời, kéo dài đến hôm nay. Vừa hay trong nhà lại có một đầu bếp lớn.

Được rồi! Cô thừa nhận cô cố ý lợi dụng Henry đến chọc tức Nam Cung Nghiêu, thử xem thái độ của anh như thế nào. Nếu nói về mức độ, thì cô cũng có hơi ác một chút thôi! Đương nhiên, cô sẽ bảo đảm an toàn cho Henry mà!

Henry vốn đang cười vui vẻ mà bước vào cửa, vừa nhìn thấy Nam Cung Nghiêu một cái, mặt mày lập tức xanh lè. “Anh, anh ta sao lại ở đây?”

“Lâu rồi không gặp nhỉ.” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười ôn hòa, quý phái, dịu dàng vô hại.

“Anh còn nhớ anh ấy không? Bạn của em, Nam Cung Nghiêu đấy!”

Cái danh xưng ‘bạn bè’ này, sao Nam Cung Nghiêu lại thấy nó khó nghe thế nào ấy? Cố ý ở trước mặt người đàn ông khác, phũ phàng quan hệ với anh sao? Cô nhóc này cũng quá to gan rồi. Nhưng mà, anh sẽ mặc kệ cô.

Để tránh xảy ra chuyện đổ máu, cái mạng khó giữ được, Henry vội vã bỏ chạy. “Anh, anh đột nhiên nghĩ mình còn có việc, anh đi trước đây.....”

Uất Noãn Tâm không vội giữ anh lại, mà Nam Cung Nghiêu lại mở miệng giữ khách lại trước. “Nếu đã đến đây rồi, cũng đừng vội bỏ đi như vậy! Ở lại ăn cơm chung với chúng tôi đi!”

Vẻ mặt của anh cực kỳ ôn hòa, nhưng Henry đâu có ngu, có thể nghe thấy sự uy hiếp trong đó. Đành phải cố nở một nụ cười còn khó coi hơn lúc khóc. “Nếu, nếu đã như vậy, thế làm phiền hai người rồi.....”

Thấp thỏm lo sợ ngồi ở trước mặt Nam Cung Nghiêu, không dám cầm đũa.

Uất Noãn Tâm nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Henry, cô lại có chút tự trách mình. Nhưng người cũng đã mời đến rồi, đành phải tiếp tục tiến hành

kế hoạch thôi, ân cần gấp đồ ăn cho Henry, “Nam Cung Nghiêu nấu ăn ngon lắm đó, có thịt sườn, còn có canh gà, mùi vị rất tuyệt đó.....”

Nam Cung Nghiêu cau mày. “Hôm qua em đâu có khen anh đâu! Còn nói mình rất kén chọn, nhìn chường mắt mà.”

“Người nước ngoài hiếm khi ăn món ăn Trung Quốc, khả năng thưởng thức có hạn mà.”

“Em đang khi dễ người nước ngoài, hay đang khi dễ anh hả?”

Uất Noãn Tâm mỉm cười không nói chuyện, tiếp tục đón tiếp Henry.

Cô lấy cái tài vật vĩnh này ra thử anh, Nam Cung Nghiêu làm sao không biết được chứ. Nói về giả vờ, anh còn giỏi hơn cô. Cô ân cần, anh còn ân cần hơn cô, còn hỏi Henry có muốn rượu hay không.

Henry bất chợt phải chịu một áp lực lớn. anh định anh cớm cho nhanh rồi về, sao, sao lại phải uống rượu nữa hả? Anh ta muốn anh uống đến lúc nào đây? Anh muốn rút nước mắt!

Nhưng ngoài việc đồng ý, anh chẳng còn sự lựa chọn nào khác, “vậy làm phiền anh rồi!”

Nam Cung Nghiêu rót hai ly rượu, còn cụng ly với anh. “Lúc trước thái độ của tôi không tốt, nếu có chỗ nào không tốt, mong anh bỏ qua nha.”

Câu nói này, làm cho Henry suýt chút muốn chui xuống gầm bàn. “Tất nhiên, tất nhiên.....”

Trong lòng đang nghĩ không ngờ anh lại khách sáo đến khó mà tưởng tượng, thì liền nghe thấy anh nói bằng tiếng Hà Lan. “Nhưng tôi đã cảnh cáo anh, đừng có đến gần người phụ nữ của tôi, Anh vẫn còn không biết sống chết mà mò đến, là anh không đúng rồi.”

Tay run cầm cầm, làm rượu suýt chút đổ ra ngoài.

Sao đột nhiên anh lại nói tiếng Hà Lan chứ? Uất Noãn Tâm vội hỏi: “Anh nói gì vậy?”

“Không có gì đâu! Nói chuyện phiếm thôi mà!” Vẻ mặt của Nam Cung Nghiêu cực kỳ ôn hòa, người không biết, còn tưởng anh và Henry là bạn bè vô cùng thân thiết.

Về kỹ xảo diễn xuất đó của anh, cho dù nói lời độc địa nhất, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra ôn hòa như cũ, làm cho người ta khó mà đoán được anh đang nghĩ gì.

Uất Noãn Tâm tất nhiên biết rõ không đơn giản như vậy, vội hỏi Henry. Nhưng anh và Nam Cung Nghiêu trả lời giống như nhau, “không có gì, chỉ nói chuyện phiếm với anh Nam Cung thôi.”

Mặc dù hai người nói giống y như nhau, nhưng Uất Noãn Tâm vẫn không tin, chỉ là không tiện hỏi tiếp. “Hai người nói tiếng anh đi, nếu không tôi nghe không hiểu đâu!”

Nam Cung Nghiêu rất ngoan, đổi lại nói tiếng anh, đều tán gẫu với Henry những chuyện linh tinh chẳng đâu ra đâu về chính trị, nhưng mỗi lần Uất Noãn Tâm gặp thức ăn cho Henry, trong mắt anh vẫn xẹt qua ánh sáng sắc bén. Anh bây giờ đã bình tĩnh hơn lúc trước nhiều rồi, sẽ không nghĩ bậy về mối quan hệ của hai người., Nhưng cô không kiêng dè gì chọc tức anh, nên vẫn làm cho anh cảm thấy có chút khó chịu.

Cô nhóc kia, cứ chọc đến giới hạn cuối cùng của anh, xem anh có thể chịu đựng đến lúc nào sao?

Nhưng anh là ai chứ? Sức chịu đựng của anh lớn hơn sự tưởng tượng của cô. Chỉ một bữa cơm thôi, anh sẽ không dễ nổi giận như thế.

Cuối cùng Uất Noãn Tâm là người cảm thấy buồn chán trước, nhìn thấy Henry cũng không muốn ở lại lâu, ăn xong cơm liền tiễn anh ấy về. Quay trở lại, Nam Cung Nghiêu đang dọn dẹp chén đĩa, hỏi ngược lại cô: “Sao em không nói được mấy câu vậy?”

“Chỉ sợ anh ghen tỵ thôi!”

“Cho nên em thừa nhận, em cố ý dẫn đàn ông về chọc tức anh, xem anh có nổi giận không? Đáng tiếc, em thất vọng rồi! Anh nói rồi, anh sẽ không giống như lúc trước nữa.”

“Ai biết được! Lúc này anh nói câu tiếng Hà Lan đó là ý gì? Đừng nói với tôi anh chỉ nói chuyện phiếm, tôi không ngu tới mức đó, sẽ tin anh đâu.”

“Em cứ coi như anh cảnh cáo anh ta tránh xa người phụ nữ của anh là được rồi!”

Trong lòng Uất Noãn Tâm chợt run lên, nhưng vẫn không chịu thừa nhận. “Xì, ai là người phụ nữ của anh, đừng nói bậy bạ! Tôi nói với anh ấy, chúng ta chỉ là bạn bè thôi.”

“Em cho rằng anh ta sẽ tin sao? Anh ta cũng phải kẻ ngốc được chưa? Lúc này chuồn nhanh như vậy, giống như sợ anh sẽ giết người diệt khẩu vậy.....”

Nhìn thấy Henry vội vã đến trán đầy mồ hôi, Uất Noãn Tâm cũng cảm thấy có chút buồn cười, đánh anh một cái, “còn không phải do anh dọa người ta sợ, mặt giống như hung thần vậy.”

“Em lại còn trợn mắt nói dối à, lúc này anh rất quý phái nha, em cũng nhìn thấy đó thôi!”

“Anh đừng có giấu đầu lòi đuôi nữa! Anh nhìn chẳng giống người tốt chút nào, giả vờ không giống!”

“Anh cũng chưa từng nói anh là người tốt, anh chỉ không nổi giận dùng dùng giống lúc trước, làm những chuyện em không thích thôi! Anh tin em và Henry không có gì, cho nên không cần phải ghen tỵ.” Mặc dù trong lòng vẫn có chút không vui, cũng có chút xúc động muốn đánh người!

“Cho nên theo ý anh là, anh hoàn toàn tin tưởng tôi, tôi và người đàn ông độc thân khác ở bên nhau, anh cũng không để ý sao?”

Tất nhiên để ý rồi!

Hành động của Nam Cung Nghiêu nhanh nhẹn như một con báo săn, còn chưa đợi Uất Noãn Tâm nhìn rõ xem xảy ra chuyện gì, thì đã bị anh bắt chéo hai tay ra sau, kéo cô đến gần mình, ôm chặt cô trong lòng. Anh cúi đầu nhìn cô, vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại đầy đe dọa.

“Em ở bên người đàn ông khác, anh chắc chắn sẽ để ý, sẽ ghen tỵ..... bởi vì, anh yêu em!”

Câu nói này, cực kỳ có sự bá đạo của người ông, lại không mất đi sự dịu dàng, khác xa với tiếng gào thét “em là của anh” lúc trước nên càng làm cho Uất Noãn Tâm cảm động. Cô giống như một thiếu nữ, tim đập rất nhanh, hai má vừa hồng vừa nóng.

Cô thừa nhận mình là một thiếu nữ, cũng thích những người đàn ông bá đạo, tất nhiên, chỉ ở trong phạm vi cho phép thôi.

Còn sự bá đạo lúc này của Nam Cung Nghiêu, rất thỏa đáng, đâm ngay chỗ hiểm của cô, làm cho cô không hề có sức chống trả lại.

Trái tim mềm nhũn, tan chảy, ngay cả nói chuyện cũng mang theo chút hờn dỗi: “Tôi không có quan hệ gì với anh..... có gì đáng phải ghen

ty..... lúc này không phải đã nói rồi sao?”

“Trên miệng anh tuy không nói, nhưng trong lòng làm sao không ghen ty. Em là quỷ nhỏ, luôn biết cách dẫn dắt anh..... xem anh phạt em như thế nào đây.....” Nam Cung Nghiêu biết rõ cô sợ nhột, cố ý chọc cô, làm cho Uất Noãn Tâm sợ tới nhảy dựng lên. “Đừng, đừng..... đừng lại..... nhột.....”

Cười tới nỗi sắp rớt nước mắt, thở hết hơi. “Đừng..... đừng chọc nữa.....”

“Em nói em sai rồi.”

“Tôi không sai!”

“Vậy anh làm tiếp vậy.....”

Uất Noãn Tâm nhột chịu không nổi, đành phải cầu xin. “Tôi sai rồi, tôi sai rồi được chưa?” Ở đời có ai bắt nạt người khác như vậy chứ!

“Thế còn được.” Nam Cung Nghiêu hài lòng, hôn trộn cô một cái. “Anh thích em ngoan ngoãn như vậy.”

Uất Noãn Tâm không vui bĩu môi, “anh không phải người giúp việc sao? Muốn ngoan cũng phải là anh, muốn tạo phản làm chủ sao? Không có cửa đâu!”

Nam Cung Nghiêu khoanh tay lại, làm bộ muốn ra điều kiện với cô. “Anh làm người giúp việc cho em, em chẳng trả anh đồng nào! Em không sợ anh sẽ bãi công sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miểu Miểu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 377: Dám Tán Gái Hả?

Anh dám uy hiếp cô sao? Uất Noãn Tâm cô đây giống người dễ bị uy hiếp lắm sao? Không thèm quen tâm trả lời, "cũng đâu có ai cầu xin anh ở lại! Tự anh bám díu thôi..... bả công là tốt nhất, mỗi ngày thấy anh đi ra đi vào phiền muốn chết, nhìn cũng chướng mắt!"

"Em ác quá đi! Ý anh yêu em, không nỡ rời xa em, thì em bắt nạt anh!"

Trong lòng Uất Noãn Tâm ngọt như đường, càng trở nên kiêu ngạo hơn, "anh kiếm đâu ra nhiều lời vô nghĩa vậy chứ, mau đi rửa chén rồi quét dọn đi!"

Đi được vài bước, lại ngừng lại, đột nhiên nghe được một câu. "Anh làm tốt, nói không chừng sẽ được thăng chức!"

Hai mắt Nam Cung Nghiêu sáng lên, "ông xã sao?"

"Năm mơ đi! Là làm osin cả đời!"

"Cho nên em định ở bên anh cả đời sao?"

"Tôi đâu có nói vậy, chỉ là cảm thấy trong nhà có một người giúp việc cũng là chuyện không tệ. Nếu sau khi tôi gả cho người khác, anh vẫn muốn như vậy, điều đó cũng tốt thôi!"

Anh biết rõ cô đang nói đùa, cố ý chọc mình, nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn tắt hân nộ cười trên miệng, nghiêm túc nói với cô. "Nếu như em ôm cái ý nghĩ đó thì anh khuyên em nên sớm vứt nó đi. Cả đời này, em chỉ có thể

gả cho anh. Người đàn ông nào muốn nhúng chàm em, anh sẽ không khách sao đâu!"

Trong chớp mắt lại nở nụ cười tươi rói vô cùng dịu dàng, "ngủ trưa thật ngon đi, cục cưng!"

Trong lòng Uất Noãn Tâm có hơi sợ hãi. Vẫn may cô đã sớm nhận ra, cả đời này chạy không thoát khỏi anh, nếu không, cô lại làm liên lụy những người đàn ông khác rồi. Cùng một sai lầm, cô nhất định không tái phạm lần hai.

.....

Có 'người giúp việc hai mươi bốn giờ ở trong nhà' Nam Cung Nghiêu rồi, Uất Noãn Tâm không cần phải tốn thời gian chăm sóc Uất Thiên Hạo, nên cô có càng nhiều thời gian để làm những việc mình thích. Chưa đến hai ngày, thì cô đã nhận được lời mời làm một thị trấn nhỏ làm luật sư, cho nên cô cũng cảm thấy vui mừng về sự xuất hiện của Nam Cung Nghiêu.

Mỗi ngày cô bận rộn công việc của mình, mọi việc trong nhà như giặt giũ cơm nước đưa đón Uất Thiên Hạo đi học đều do Nam Cung Nghiêu làm.

Cô cứ tưởng một tổng tài như anh, làm chưa được hai ngày sẽ bãi công, nhưng không ngờ đã một tuần rồi, vẫn không thấy anh có nửa câu oán thán, người lại còn vô cùng thích thú. Xử lý mọi chuyện gọn gàng ngăn nắp, ngay cả cô cũng cảm thấy tự tị về mình.

Uất Noãn Tâm tất nhiên cũng có chút dao động, không lẽ osin này đổi tính thật rồi sao? Nhưng cô nghĩ lại, mới có một tuần thôi, không thể chứng minh được gì, nhất định không thể dễ dàng tin anh như vậy.

Vì công việc quá nhiều, Uất Noãn Tâm không có thời gian dự họp phụ huynh, nên kêu Nam Cung Nghiêu đi. Đến khi nghỉ trưa, mới gọi điện thoại

hỏi thăm tình hình.

Anh từ từ mở miệng, "cô giáo đang đứng ở trước mắt, em có muốn tự mình hỏi cô ấy không?"

"Đã mười hai giờ rưỡi rồi, cuộc họp còn chưa kết thúc sao?"

"Kết thúc rồi, bọn anh đang ăn cơm trưa."

"Những phụ huynh khác cũng ở đó sao?"

"Không có! Chỉ có hai người bọn anh thôi."

Nghĩ đến cô giáo trẻ đẹp, lúc trước còn rất mê mẩn anh, hai người độc thân ở chung với nhau, Uất Noãn Tâm đột nhiên có chút bức bối. "Sao lại mời cô giáo ăn cơm vậy?"

"Không phải em kêu anh đi tìm hiểu rõ tình hình của bé Thiên, rồi báo cáo với em sao?"

"....." Nhưng cô đâu có nói mời riêng cô giáo ăn cơm chứ! Rõ ràng lấy việc công làm chuyện riêng mà.

"Vậy hai người từ từ an đi, ăn xong về sớm một chút, bé Thiên đang ở nhà một mình đó!"

Cúp điện thoại, Uất Noãn Tâm càng nghĩ càng ê ẩm. Chẳng lẽ mình đang ghen sao? Không thể nào! Cô đâu phải người phụ nữ dễ dàng nổi cơn ghen như vậy, hơn nữa cô với Nam Cung Nghiêu có quan hệ gì chứ, anh thích tán gái đó là chuyện của anh, liên quan gì đến cô!

Nhưng cô càng nghĩ như vậy, càng thấy ngọt ngào, có buổi chiều không có cách nào tập trung vào công việc, nên tan ca trước một tiếng, chuẩn bị tìm Nam Cung Nghiêu 'tính sổ'. Cuối cùng vừa về nhà, không thấy người đâu.

Lúc trước mỗi lần cô đẩy cửa ra, đều nhìn thấy anh nhiệt tình đón tiếp, còn bây giờ trong phòng khách trống rỗng, cô lại có chút không quen, cảm thấy thất vọng.

"Ma ma, ma ma về rồi!" Bé Thiên chạy ra khỏi phòng, "một mình bé Thiên ở nhà buồn quá trời!"

"Anh ta đâu?"

"Pa pa nói buổi tối phải ăn cơm cùng cô giáo, không về, kêu chúng ta gọi đồ ăn ở ngoài, bé Thiên còn chép số điện thoại lại nữa này."

Uất Noãn Tâm có chút tức giận. Buổi trưa ăn rồi thì thôi, buổi tối còn ăn, có gì đáng ăn chứ! Cô giáo kia có gì mà hấp dẫn anh vậy hả? Đồ quỷ hao sắc! Tức giận gọi điện thoại cho anh, vừa mở miệng.

"Chờ một chút, bọn anh còn chưa nói chuyện xong."

Anh không biết đã nói điều gì, mà bên trong điện thoại vang lên tiếng phụ nữ cười "ha ha ha", có thể tưởng tượng đến nụ cười tươi rói của cô ta.

"Được rồi, em nói đi!"

Anh dám để cô đợi sao? Quá đáng!" ".....Về nhà mau!"

"Bọn anh vừa gọi món, còn chưa mang lên!"

"Tôi và bé Thiên còn chưa ăn cơm đo!"

"Không phải đã cho số gọi đồ ăn ngoài rồi sao?"

Xem anh nói gì kìa, tự nhiên đến cỡ nào. Anh và cô giáo xinh đẹp ở ngoài ăn cơm, để mẹ con cô gọi đồ ăn ngoài sao? Có làm không vậy? Dựa vào cái gì chứ!

"Nam Cung Nghiêu, anh thật quá đáng. Anh là người giúp việc, làm cơm là bổn phận của anh, tôi không cho phép anh tán gái!"

"Chúng ta có quan hệ gì chứ? Anh tán gái cần em cho phép sao?"

Một câu nói, làm Uất Noãn Tâm tức tới mặt mày đen thui.

Dường như anh biết cô tức giận, vội nói. "Đùa với em thôi mà! Anh bây giờ đang thực hiện nghĩa vụ làm ba, hiểu thêm về tình hình của con trai thôi."

"Bé Thiên học ở đó còn chưa đến một tháng, chuyện gì mà nói tới mấy tiếng chưa xong, cần phải nói đến bây giờ sao?"

"Cô giáo giới thiệu một quán ăn rất ngon, nói chỗ nào rất nổi tiếng, dẫn anh đến đó thử."

"Cho nên anh thừa nhận anh đang tán gái sao?"

"Anh không có nói vậy, đây là em nói mà!"

"Đồ khốn, anh muốn ăn thì ăn cho đã đi!" Bây giờ Uất Noãn Tâm đang tức sôi máu, một chữ cũng không muốn nói với anh. "Đi thôi bé Thiên, ma ma dẫn con ra ngoài ăn cơm!"

Nói thì hay lắm, vì cô mà chạy từ Đài Loan đến hà Lan, không thể không có cô, điều gì cũng bằng lòng làm vì cô. Vừa chớp mắt, lại đi dụ dỗ người phụ nữ khác, còn là cô giáo của con trai, không biết mất mặt mà! Lời của đàn ông, quả nhiên không thể tin. Cô là heo mới để cho anh làm xao động!"

"Tút tut tut....."

Nam Cung Nghiêu thanh lịch cúp điện thoại lại, miệng cong lên, nở một nụ cười.

Cô nhóc này, bây giờ nhất định rất tức nhỉ? Còn anh lại rất vui. Cô càng tức, càng chứng tỏ cô quan tâm anh, giống như cô lợi dụng Henry để chọc tức anh vậy. Thịnh thoảng kích thích cô, rất có ích để cho cô nhận ra trái tim mình, đừng chạy trốn nữa!

Uất Noãn Tâm tức anh ách dẫn bé Thiên đi ăn cơm, đang tìm chỗ ngồi, bé Thiên đột nhiên vui vẻ hét lên, "ma ma, pa pa và cô giáo ở bên kia!"

Ánh mắt của cô giống như cây đinh, trừng mắt. Một nam một nữ ngồi ở bên cửa sổ nói chuyện vui vẻ, đó không phải là Nam Cung Nghiêu và cô giáo Amy sao? Người ngoài vô, còn tưởng hai người mới là một cặp tình nhân mặn nồng! Rõ ràng mượn cớ đi tán gái mà.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấy hai mẹ con, vội vàng đi đến. "Trùng hợp vậy, mẹ con em cũng đến đây ăn cơm sao?"

Uất Noãn Tâm ngoài mặt nở nụ cười trong lòng thì tức tối, lạnh nhạt trả lời. "Chẳng qua chỉ là một nhà hàng bình thường thôi, sao tôi không biết nó nổi tiếng đến vậy ta." Mục đích của Amy không phải giới thiệu nhà hàng, mà là muốn quyến rũ anh! Đi trêu đùa ông bướm ở khắp nơi, thật đáng ghét!

"Pa pa....." Bé Thiên chạy nhanh đến ôm chân anh, vô cùng thân thiết.

"Bé Thiên, chúng ta đi, không quấy rầy bọn họ nữa....."

"Nhưng bé Thiên muốn ăn cơm với pa pa."

Nhìn thấy con ôm anh chặt vậy, Uất noãn Tâm càng tức hơn, quay đầu muốn bỏ đi một mình, lại bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. "Nếu đến đây rồi, thì cùng ăn đi! Vừa hay em có thể biết thêm chuyện của bé Thiên."

"Tôi sợ tôi sẽ quấy rầy chuyện tốt của hai người nha!"

"..... Đó là cô giáo của bé Thiên!"

Anh còn biết sao? Vậy sao còn thân thiết đến thế hả?

Trong lúc tức giận Uất Noãn Tâm nghĩ lại, cô mới là mẹ của bé Thiên, tại sao cô phải bỏ đi, để cho cô giáo kia có cơ hội giở trò. Nghĩ như vậy, cô đẩy tay Nam Cung Nghiêu ra, đi thẳng vào nhà hàng.

"Ấy, cô Uất, bé Thiên, trùng hợp vậy?"

"Ừ!" Uất Noãn Tâm bỗng nhiên thấy không vui, nhưng vẫn cười chào lại, không muốn mất phong độ ở trước mặt người khác, tỏ ra là một người phụ nữ hay ghen tuông.

"Tôi cảm thấy nhà hàng này rất ngon, nên giới thiệu anh Nam Cung đến, cô không ngại chứ?"

"Tất nhiên không rồi!" Uất Noãn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Anh ấy đã lớn rồi, biết mình đang làm gì, tôi trước giờ không can thiệp vào."

Nhưng chuyện dụ dỗ cô giáo của con trai cũng làm được, chứng tỏ anh không phải là người lớn mà. Trong đầu anh chứa bã đậu sao? Hay là chưa phát triển hoàn chỉnh hả?

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 378: Có Người Ghen Rồi

Amy không hiểu được ẩn ý trong câu đó, gật đầu. “Vậy thì tốt rồi!” Quay đầu nở nụ cười ngọt ngào với Nam Cung Nghiêu, “món ăn ở đây ngon lắm đấy, anh có muốn gọi một phần không?”

“Được, tùy em thôi!”

Uất Noãn Tâm không vui. Từ khi nào trở thành quý ông rồi hả? Đồ dê già!

“Lúc này hai người nói chuyện gì mà vui vẻ đến vậy?”

“Không có gì, anh Nam Cung chỉ kể chuyện cười thôi.....” Amy nghĩ lại cảm thấy rất buồn cười, “anh Nam Cung rất hài hước nha!”

“Cũng tạm tạm thôi! Sao tôi không cảm thấy anh ta hài hước nhỉ?” Uất Noãn Tâm nói chuyện rất điệu ngoa, “có thể tính hài hước của anh, chỉ dành riêng cho người đặc biệt thôi!” Ở dưới bàn, trộm đá anh một cái.

Cú đá này, không hề nhẹ, còn là giày cao gót. Nam Cung Nghiêu chịu đau nhưng rất vui. Cô càng ghen tỵ, còn chứng tỏ cô quan tâm anh, anh đương nhiên vui rồi. Nhưng cũng không cần ác đến vậy chứ? Cô muốn anh thành người tàn tật sao? Đàn bà ghen tuông quả nhiên rất độc ác.

Sau đó chỉ có Nam Cung Nghiêu nói chuyện phiếm với Amy, cả cuộc nói chuyện chẳng dính gì tới bé Thiên, mà chỉ là những kinh nghiệm ra nước ngoài du học của bọn họ. Nam Cung Nghiêu hoan nghênh Amy đến Đài Loan, còn nói sẽ đích thân dẫn cô ta đi tham quan.

Ngon lửa ghen tuông kia ở trong lòng Uất Noãn Tâm gần như thiêu trụi cô. Cố gắng chen vào, nhưng không chen được, hai người kia còn nói chuyện vô cùng vui vẻ. Cô tức giận nhắm mắt làm ngơ, Quăng khăn ăn lại, đứng dậy bỏ đi.

Tình thế này giống như đang muốn tìm người cãi nhau.

Nam Cung Nghiêu cố ý chọc ghẹo, “Em sao vậy? Trên ghế có gai sao?”

“Không phải trên ghế có gai, mà là có người nhìn quá chướng mắt, nên nhắm mắt làm ngơ.”

“Nếu điều này làm em cảm thấy không thoải mái, vậy em về trước đi, anh nói chuyện một lúc rồi về.”

Còn dám đuổi cô đi sao? Sợ cô làm hư chuyện tốt của hai người sao? Anh muốn cô đi, cô mới không thêm đi. “Anh yên tâm, tôi không quấy rầy hai người đâu, tôi đi nhà vệ sinh tí!”

Amy cuối cùng cũng nhìn ra cô có gì đó rất lạ, “cô Uất sao vậy? Cô ấy có vẻ không vui.”

“Không sao đâu!” Nam Cung Nghiêu thoải mái dựa vào ghế, nghĩ lại mỉm cười. “Dạ dày cô ấy không khỏe.” Ghen tuông ghê gớm đến vậy, dạ dày không đau mới lạ!

Uất Noãn Tâm xụ mặt, lẩm bẩm suốt dọc đường. “Đồ dê xồm, đồ khốn, ngay cả cô giáo của con trai cũng không tha, đúng là không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, vô liêm sỉ..... anh cho mình là ai chứ, Lưu Đức Hoa hay Lương Triều Vỹ, tưởng mình có sức hấp dẫn đến vậy sao? Người gì đâu.....

Cô nhìn vào trong gương thấy mình đang tức giận thở hì hục, ngẩn người, cô tại sao phải tức giận chứ? Ghen tuông vì tên cầm thú đó có đáng hay không?

Cô mới không thềm ghen! Cô chỉ cảm thấy phẩm chất của anh có vấn đề thôi!

Chán ghét anh! Khinh bỉ anh! Căm giận anh!

Amy đi vào, nhìn thấy Uất Noãn Tâm đang không vui thì thầm gì đó trước gương, vội hỏi: “Cô Uất, cô không sao chứ?”

“Không sao!” Cô thay đổi vẻ mặt ngay.

“Ồ.....” Mặc dù cảm thấy là lạ, nhưng cô ấy nói không sao, Amy cũng không hỏi nhiều. “Tôi còn tưởng cô vì tôi và anh Nam Cung nói chuyện với nhau mới không vui.”

“Sao có thể chứ? Tôi không nhỏ mọn đến vậy đâu!”

“Anh Nam Cung là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn, đẹp trai, quý phái, hài hước..... người đàn ông phương đông đều ưu tú như vậy sao?” Cô ấy càng nói càng đỏ mặt, người rõ ràng đã hai mươi mấy tuổi rồi, mà vẫn còn lộ ra vẻ hâm mộ và thẹn thùng của những cô gái mười mấy tuổi.

“Anh ta rất ưu tú, cho nên tôi mới gả cho anh ta!”

“..... Không phải hai người ly hôn rồi sao?”

“Lúc đó do chúng tôi giận dữ, sau này anh ấy tự mình bay đến Hà Lan, còn làm rất nhiều chuyện vì tôi, tôi rất cảm động, bây giờ đang suy nghĩ tái hợp lại.”

“Ồ, ra là vậy.....” ánh mắt của Amy âm thầm, nhưng vẫn cố nở nụ cười. “Chúc hai người hạnh phúc nha!”

“Cám ơn cô! Nếu chúng tôi tái hôn, nhất định sẽ mời cô!” Lời nói mang ý, tôi và Nam Cung Nghiêu mới là một đôi, cô tốt nhất không nên có bất kỳ

ý nghĩ không an phận nào hết.

Đương nhiên Uất Noãn Tâm cũng không phải người phụ nữ hẹp hòi, chanh chua. Lời nói đã rõ ràng đến vậy rồi, cần thân thiện thì vẫn phải thân thiện, dù sao người sai vẫn là tên ruồi bọ Nam Cung Nghiêu kia, chỉ biết hái hoa bắt bướm.

Hai người qua về, Amy rõ ràng nói ít hơn, nhưng chỉ cần Nam Cung Nghiêu chủ động nói chuyện với cô ấy, cô ấy vẫn rất vui vẻ.

Mỗi lần như vậy, trong lòng Uất Noãn Tâm lăm bấp, nguyên rủa Nam Cung Nghiêu bị trĩ không thể đi tán gái nữa!

“Đúng rồi, ngày mốt cắm trại, anh Nam Cung cùng đi nhé!” Amy vui vẻ đề nghị, cảm thấy có gì đó không ổn nên bổ sung thêm, “nếu cô Uất có thời gian, có thể tham gia cùng chúng tôi.”

Có thời gian gì chứ, anh và cô ấy là “chúng tôi”, còn cô lại trở thành người ngoài sao?

Uất Noãn Tâm không tỏ ra tí không vui nào, ngược lại còn vui vẻ đồng ý. “Đương nhiên có thời gian rồi, cả nhà chúng tôi sẽ tham gia!”

Một tiếng lại trôi qua, Uất Noãn Tâm tức ghen đờ Nam Cung Nghiêu và Amy nói chuyện xong, khó lắm mới đi về, Nam Cung Nghiêu chủ động hỏi Amy. “Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về!”

“Không cần đâu, nhà em rất gần, quá làm phiền mọi người rồi!”

“Không phiền đâu, con gái đi về một mình rất nguy hiểm.” Nam Cung Nghiêu liếc nhìn khuôn mặt xụ xuống của Uất Noãn Tâm, càng tỏ ra dịu dàng hơn. “Đặc biệt là người phụ nữ đẹp như em vậy.”

Uất Noãn Tâm chỉ thiếu chút nhảy dựng lên. Anh nói lời ngon tiếng ngọt với người phụ nữ khác sao? Còn may cô chưa bị những lời ngon ngọt của anh làm lay động, bây giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy thật đáng ghét! Thật rẻ mạt!

“Vậy làm phiền anh rồi, cảm ơn!” Amy cũng không nghĩ nhiều, ngồi thẳng vào ghế phụ.

“.....” Uất Noãn Tâm sững sốt. Chim khách chiếm tổ chim nhà sao? Cũng quá trắng trợn rồi nhỉ? Phải nói cô ta ngây thơ, hay là quá mưu mô hả?

Nhìn thấy cô còn cau mày đứng tại chỗ, Nam Cung Nghiêu mỉm cười liếc cô, “em còn không lên xe hả? Đợi anh mời em sao?”

“Đợi cái đầu anh! Đây là xe của tôi! Đồ khốn.” Uất Noãn Tâm tức ghen hòng. Đợi Amy đi rồi, cô sẽ tính sổ với anh sau.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 379: Ngủ Riêng!

Hai người ngồi phía trước nói chuyện, cười đùa vui vẻ, còn Uất Noãn Tâm lại cảm thấy những tiếng cười kia rất chói tai. Nếu không vì lễ phép, cô thật muốn che lỗ tai mình lại. Cười gì mà cười hả? Sao cô chẳng thấy có gì đáng để cười cả.

Tên gốc Nam Cung Nghiêu này, không nhìn ra Amy vì muốn lấy lòng anh mới cười sao? Còn tưởng mình hài hước lắm à? Đáng ghét!

Xe chạy có mười phút ngắn ngủi mà cô lại cảm giác như bị tra tấn, khi đến chung cư, Amy còn không tự giác xuống xe, vẫn không ngừng nói chuyện với Nam Cung Nghiêu, càng nói càng hăng hái hơn.

Uất Noãn Tâm lúc đầu chỉ biết ho nhẹ, nhưng hai người kia một chút tự giác cũng không có, cô hết cách, đành phải nói thẳng: “Bé Thiên phải đi ngủ rồi!”

Cuối cùng Nam Cung Nghiêu trả lời một câu, “có sao? Anh cảm thấy con còn rất tỉnh mà.....”

“.....”

“Xin lỗi nhé, tôi quấy rầy mọi người lâu như vậy, tôi về trước đây. Anh Nam Cung, cảm anh về bữa tối nha, tôi rất vui vẻ đó.” Amy thâm liếc mắt nhìn Nam Cung Nghiêu một cái, đỏ mặt nhưng vẫn không xuống xe.

Nhìn thấy cô ta giống như người con gái trong tuổi mộng mơ, Uất Noãn Tâm có hơi nghi ngờ, nếu Nam Cung Nghiêu nói một câu, chắc cô ta sẽ lập

tức quay lại, ngồi nói chuyện đến sáng.

“Gặp lại vào ngày tới nhé.”

“Ừ! Ngày tới gặp lại.”

Nam Cung Nghiêu dõi theo Amy rời khỏi, Uất Noãn Tâm càng ghen hơn. “Người ta cũng đi rồi, có gì đáng để coi chứ? Tròng mắt cũng sắp sửa rớt ra ngoài rồi đó.”

Nam Cung Nghiêu nhàn nhã dời tầm mắt, mỉm cười với cô. “Cô ấy là cô giáo của bé Thiên, anh quan tâm cô ấy cũng là chuyện vô cùng bình thường mà.”

Uất Noãn Tâm trả lời một câu đầy trách móc. “Anh cũng biết cô ta là cô giáo của bé Thiên sai? Tôi còn tưởng cô ta là đối tượng để tán của anh chứ! Một đoạn đường ngắn ngủn như vậy, còn ngay trong khu chung cư nhà mình, có thể xảy ra chuyện gì đây? Nếu anh lo lắng cho cô ta như thế, không bằng anh theo cô ta luôn đi, sau này ở nhà cô ta ăn ngủ nghỉ, cũng đỡ chướng mắt tôi.”

“Đợi đã.....” Nam Cung Nghiêu đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Em có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi gì?”

“Không có sao? Sao anh lại ngửi thấy một mùi chua lè chua lét nha.” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười xấu xa, “có người ghen rồi.....”

Uất Noãn Tâm xấu hổ, đỏ mặt. “Ai ghen chứ, ai thích ghen tuông vì anh, anh bớt tự dất vàng lên mặt mình đi, đồ không biết xấu hổ!”

“Anh cũng không nói là ai đâu nhỉ? Chính em tự khai còn gì? Điều này gọi là tự vạch áo cho người xem lưng nha, không đánh cũng tự khai!”

Uất Noãn Tâm rất tức giận, nhưng mở miệng cũng không nói ra được chữ nào, nên chẳng thềm cãi nhau với anh nữa. “Anh lo lái xe đi, đừng nói nhiều quá!”

Uất Thiên hạo ngồi ở trong xe buồn bực không lên tiếng, mọi chuyện cậu bé đều chứng kiến hết, chỉ biết thở dài trong lòng

Chẳng trách mọi người đều nói, những người đang yêu, chỉ số thông minh luôn bằng không.

Ma ma ngốc nghếch, lợi dụng chú Henry để chọc pa pa thì thôi đi, ngay cả pa pa một tổng tài lớn thông minh như vậy lợi hại như vậy, cũng lợi dụng cô giáo Amy để chọc tức ma ma, để ma ma ghen luống lên. Quá ngây thơ mà, đây đâu giống những chuyện pa pa có thể làm đâu!

Nhưng mà, ngốc nghếch nhất vẫn là ma ma, rõ ràng biết rõ pa pa đang cố ý chọc tức mình, thế mà vẫn bị mắc câu! Cậu sốt ruột quá đi mất!

Từ lúc về đến nhà Uất Noãn Tâm không nói một câu với Nam Cung Nghiêu. Cô coi anh như không khí, không nhìn thấy. Anh nói chuyện với cô, cô cũng mặc kệ anh.

Nam Cung Nghiêu cũng dai như đũa, hờ chút lại hé bản mặt đê tiện ra hỏi cô. “Em ghen sao? Ghen rồi sao? Có phải em đang ghen không?”

“Em nói ghen thì cứ nói đại, nhịn lâu dễ bị bệnh lắm đó.”

“Nếu em thừa nhận em ghen rồi, thì anh sẽ dừng lại, em thấy thế nào?”

Uất Noãn Tâm định mặc kệ anh, cuối cùng lại nhịn không nổi nữa, đá cửa tủ lạnh một cái. “Nam Cung Nghiêu, anh nói nhảm đủ chưa!”

“Thuận miệng hỏi thôi mà, vậy cũng giận sao? Phụ nữ đúng là nắng mưa thất thường, sắp đến thời kỳ mãn kinh rồi sao?”

Uất Noãn Tâm nhận ra mình không cách nào có thể nói chuyện với người đàn ông này, đi vào trong phòng ôm chầm gối của anh ra, quăng thẳng lên ghế sofa.

“..... Anh hình như từng nói, anh sợ chuột mà.”

“Anh sợ là chuyện của anh, liên quan gì đến tôi.” Uất Noãn Tâm giận tới bốc lửa, nếu không phải đáng người anh cao lớn, tránh né giỏi, mình không đánh lại anh, thì cô đã sớm xông qua đó khiến anh lên ném xuống đất rồi. “Tôi cảnh cáo anh, đừng có cạy cửa, nếu không.....”

Nam Cung Nghiêu mới không sợ cô uy hiếp, nheo mắt lại, nở nụ cười cực kỳ đẹp. “Nếu không thì thế nào hả?” Tỏ vẻ em có thể làm gì được tôi, cố ý chọc cô tức điên lên.

“Tóm lại anh đừng chọc tôi! Nếu không anh chết chắc!”

Đóng cửa lại, cô còn nghe thấy tiếng cười sảng khoái của anh, làm cho cô càng tức thêm. Đồ đáng ông gian ác! Đồ đàn ông đáng ghét! Nói chuyện với anh chẳng khác gì tự ngược đãi mình, cô nhất định không tha thứ cho anh!

Cho dù cố quên đi gương mặt của kẻ ở bên ngoài, cố gắng không nghĩ đến anh, không tức giận vì anh, nhưng vẫn làm mình tức đến phần nộ, Uất Noãn Tâm nhận ra..... mình vẫn còn rất tức giận, vô cùng tức giận. Vừa nhắm mắt lại, thì trước mặt lại hiện lên hình ảnh cười vui của Nam Cung Nghiêu và Amy, tức muốn chết.

Điên lên bật dậy, xoa tóc thành tổ chim.

Trong lòng lửa cháy bùng bùng, nóng nực làm cô không ngủ được. Đành phải ngồi dậy, xuống bếp tìm sữa uống. Vừa uống được một hớp, bên tai đột nhiên có tiếng vang lên.

“Ghen tức tới nỗi không ngủ được sao?”

“A a a a a a.....” Cô sợ hãi thét toáng lên, mới giờ mới nhìn thấy rõ Nam Cung Nghiêu đang đứng ở sau cửa tủ lạnh, giống y như một con quỷ.

Cô sợ tới đổ mồ hôi, cái mạng cũng sắp bị dọa mất. “Anh đang làm gì hả? Muốn hù chết tôi à!”

“Sao em dễ bị hù đến vậy chứ? Có tật giật mình à?”

“Anh mới có tật giật mình đó! Đối ngược lại tôi nửa đêm nửa hôm âm thầm lặng lẽ đi đến sau lưng anh, anh không sợ hả?” Hoảng sợ chưa hoàn hồn vỗ ngực, “nếu lần sau anh còn như vậy, tôi sẽ lấy chổi quét anh ra ngoài.”

Trên người toàn là sữa, dính nhầy nhụa ở khắp nơi, vô cùng bức dọc cầm khăn lau sạch.

“Nếu em đã thức rồi, mà anh cũng không ngủ được, chúng ta nói chuyện đi, em thấy thế nào?” Tinh thần của anh ngược lại rất tốt, vẻ mặt phấn chấn, cặp mắt xanh cũng rất sáng.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 380: Nụ Hôn Nông Cháy

Nhìn thấy vẻ tự mãn này của Nam Cung Nghiêu, Uất Noãn Tâm không bị chọc cũng tức điên lên. Lúc trước tại sao không biết anh lại thích hứng lúc nửa đêm đến vậy nhỉ, tán gái xong thì thôi đi, còn muốn chia sẻ niềm vui sau khi tán gái thành công như thế nào với cô sao?

"Hôm nay anh nói chuyện với Amy nói cả ngày chưa đủ sao? Xin lỗi nha, tôi không có khiếu hài hước như anh, cũng không nghĩ giữa chúng ta sẽ có tiếng nói chung đâu. Anh muốn nói chuyện gì, vẫn nên đi tìm cô ta đi nha. Tôi tin chắc cô ta sẽ thích nói chuyện với anh hơn tôi."

"Còn không anh đi tìm những đàn ong bướm trong nước ấy, con chó con mèo gì đó cũng được. Tóm lại đừng quấy rầy tôi, ngày mai tôi còn đi làm, tôi không có hứng!"

"Đàn ong bướm, con chó con mèo sao?" Nam Cung Nghiêu vui vẻ, "Uất Noãn Tâm, em đang ám chỉ, lúc nào gặp anh cũng thấy anh thân mật với người phụ nữ khác sao?"

"Thì không phải lúc chúng ta vừa mới đám cưới, anh cũng dẫn phụ nữ về nhà sao?"

"Chuyện đó từ tám đời tổ tông nào rồi, em còn moi lên nữa sao? Chuyện đó là vì anh muốn chọc tức em, sau đó thì sao? Em nói xem còn người nào nữa hả?"

Thực ra Uất Noãn Tâm luôn không có cảm giác an toàn vì tính trăng hoa của anh, nhưng nghĩ lại, ngoài Nam Cung Vũ Nhi ra, bên cạnh anh đúng

thật chẳng có một người phụ nữ nào khác. Cũng có thể vì anh quá ưu tú, nên bên cạnh có không ít người phụ nữ ngày nhớ đêm mong, cho nên mới mang đến cho cô loại ảo giác đó!

Nhưng cô vẫn không thừa nhận. "Không phải còn Hường Vi sao? Mỗi ngày hai người đều ra vào với nhau, ai biết hai người có xảy ra chuyện không chứ?"

"Ra vào cùng nhau sao? Em cảm thấy câu này có thể dùng để hình dung thỏa đáng về mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới sao?"

"Anh là kẻ dày dạn kinh nghiệm tình trường, đừng nói với tôi anh không biết cô ta thích anh."

"Cho nên?"

"Anh biết rõ mà còn giữ cô ta bên cạnh sao? Đây không phải là lấy chuyện công vì mục đích riêng, cố ý để mình được hời thì còn gì?"

"Em nói được hời là kéo cô ấy lên giường sao?" Nam Cung Nghiêu hết chỗ nói, cốc đầu cô. "Uất Noãn Tâm, sức tưởng tượng của em phong phú quá nhỉ? Con thỏ không ăn cỏ gần hang, anh không hiểu được đạo lý đó sao?"

"Nói còn hay hơn hát, anh đừng có động tay động chân nha!" Cô lầm bầm, liếc anh. "Anh coi tôi là đồ ngu à? Bây giờ mấy con thỏ chỉ ăn cỏ gần hang thôi, mối quan hệ không rõ ràng nhất là cấp dưới, đặc biệt là giữa tổng tài với thư ký. Ở công ty là hợp tác, ở trên giường cũng là hợp tác!"

"Em muốn anh nói sao mới chịu đây hả? Chuyện này mà em cũng ghen tuông! Em bị ngớ ngẩn hay ngu ngốc à!"

"Xế!" Uất Noãn Tâm cũng không ngu, trong lòng tin chắc chỉ có Hường Vi yêu đơn phương anh, hai người rất trong sạch. Nhưng đàn ông luôn là

động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, khó đảm bảo những khi có tiệc xã giao gì đó hay uống đến say mèn không biết trời trăng rồi làm chuyện đó.

Tóm lại, bên cạnh đàn ông có một người thư ký vừa xinh đẹp, thông minh lại tháo vác, làm sao có thể an tâm chứ.

ikienthuc.org

Không đúng..... hình như cô sức tưởng tượng của cô bay quá xa rồi, tự dừng còn làm cho mình ngột ngạt, đầu của cô không được bình thường sao?

"Tóm lại, anh mặc kệ em tin cũng được, không tin cũng được, anh không phải người đàn ông tùy tiện. Một khi anh đã xác định người nào, anh chỉ ở bên cạnh người phụ nữ đó cả đời, nhất quyết không có người khác ở ngoài!"

Trong bóng tối, hai đôi mắt của anh sáng ngời, từng câu từng chữ kiên quyết, làm cho Uất Noãn Tâm cảm động. Nhưng nghĩ đến cảnh anh và Amy nói chuyện vui vẻ, lại cảm thấy mình bị châm chọc. "Có quý mới tin anh! Nếu những gì anh nói là thật, sao anh lại nói chuyện với Amy vui vẻ vậy hả?"

"Nếu như anh nói..... anh chỉ muốn để ghen tỵ thì sao?"

"Hô! Hô! Hô!" Uất Noãn Tâm cười xòa vài tiếng, "tôi ghen à, anh đang đùa sao? Anh và Amy nói chuyện với nhau chẳng liên quan gì đến tôi!"

"Vậy thái độ buổi chiều của em không phải như vậy! Rõ ràng đang rất ghen tức mà."

"Anh hiểu lầm rồi! Tôi chỉ cảm thấy anh cho dù có đói khát như thế nào, cũng không nên ra tay với cô giáo của con trai, càng không nên giở trò ở

trước mặt bé Thiên, sẽ dạy hư con trẻ! Còn về chuyện ghen tuông, anh nghĩ quá nhiều rồi, tôi một chút cũng không có!"

"Ồ..... ra là vậy à....." Nam Cung Nghiêu biết cô sẽ không dễ dàng thừa nhận, cũng chẳng sao. Mới có một ngày mà đã mất kiểm soát như vậy, không chịu nổi mấy ngày đâu. Anh nhất định phải bắt cô chính miệng thừa nhận, cô ghen, hơn nữa mà còn rất ghen.

"Chuyện này để sau hẵng nói đi, bây giờ anh chỉ muốn làm một chuyện....." Vừa dứt lời, Nam Cung Nghiêu lập tức kéo Uất Noãn Tâm lại, đè lên tường.

Bức tường lạnh lẽo, còn lồng ngực của anh lại nóng bỏng, lửa băng giao nhau, làm cho cơ thể cô rất mất cảm, nhịp tim bắt đầu đập nhanh. "Anh, anh làm gì hả....."

"Em quyến rũ anh."

Anh cười khê, nói nhỏ. Trong ánh mắt rực lửa, sáng rực nhìn cô. Mái tóc dài mượt mà xoa tung bên vai, đầu quyến rũ, tản ra một sức hấp của phái nữ.

"Anh nói vậy gì hả? Tôi quyến rũ gì anh hả?"

"Em biết rõ anh ở trong phòng khách, thế mà nửa đêm còn mặc váy ngủ, không phải đang quyến rũ anh thì là gì?"

"Anh không cảm thấy mình quá tự tin sao?" Cô buồn bực như vậy, làm gì có tâm trạng nghĩ đến những thứ đó. Tình hình trước mắt, cảm thấy có gì đó không đúng! Muốn giãy ra, lại càng bị giữ chặt hơn.

"Phải không? Anh không cảm thấy vậy."

"Buông tôi ra.....ừm....." Lời nói của Uất Noãn Tâm bị Nam Cung Nghiêu chặn hết, anh không muốn nghe cô nói, chỉ muốn dựa theo ham muốn của cơ thể, hôn cô thật sâu.

Lúc đầu vẫn còn kiểm soát được mình, dịu dàng mà trúc trắc, tô vẽ cánh môi. Nhưng mùi vị của cô quá ngọt ngào, làm cho anh mất kiểm soát, không ngừng tăng thêm sức, gần như muốn dùng cách này để chà đạp môi của cô, trút hết ham muốn cùng với tình yêu điên cuồng của mình lên cô.

Uất Noãn Tâm giãy dụa, nhưng anh không dễ dàng bị từ chối, cũng không để cho cô chống đối, nụ hôn này, anh đã chờ đợi quá lâu rồi. Từ giây phút nhìn thấy cô, thì anh đã tưởng tượng đến nó rồi.

Nụ hôn nồng cháy, bùng cháy mãnh liệt ở trên người cô, hôn đến Uất Noãn Tâm mơ màng, cả người mềm nhũn không còn sức, đành phải dựa vào người anh. Thậm chí, còn nhón chân lên, môi lưỡi quấn nhau, đáp lại nụ hôn của anh.

Quên hết tất cả, chỉ còn biết chìm sâu vào trong nụ hôn này, cảm nhận lưỡi của anh đang tàn sát trong miệng của cô, dịu dàng mà nồng cháy, nhẹ nhàng mà dai dẳng, nóng bỏng đến cả cơ thể cũng muốn bốc cháy theo.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 381: Ông Xã?

Trong lúc hai người đang hôn đến bốc cháy lửa tình, quên hết tất cả, thì bé Thiên đột nhiên mở cửa ra, nhắm hai mắt đi từ trong ra, làm Uất Noãn Tâm hết hồn vội đẩy Nam Cung Nghiêu ra đằng sau tủ lạnh, ngay cả hít thở cũng không dám, cả người căng thẳng muốn nổ banh.

Còn Nam Cung Nghiêu lại rất hài lòng, nhìn cô mỉm cười.

Bé Thiên uống nước xong, liền đi vào phòng ngủ tiếp.

Uất Noãn Tâm mới nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực còn đang liên tục phập phồng.

“Nhìn em sợ tới vậy kìa, chúng ta cũng đâu phải đang vụng trộm đâu.”

Uất Noãn Tâm trừng mắt với anh, “để bé Thiên nhìn thấy thì tiêu tùng.”

“Bé Thiên là con anh, thằng bé rất thông minh, cho dù có nhìn thấy, cũng đâu phải chuyện gì to tát, em cũng đâu cần phải sợ đến vậy đâu?”

“..... Cũng may bé Thiên không phải do anh dạy dỗ, nếu không nhất định sẽ bị anh dạy hư.” Uất Noãn Tâm cộc cằn đẩy Nam Cung Nghiêu ra, “anh vừa làm gì hả? Anh dám giở trò với tôi! Nếu anh còn như vậy, tôi sẽ.....”

“Em sẽ thế nào? Phạt anh không được ăn cơm à? Hay ngủ ở phòng khách hở? Hay em đuổi thẳng anh ra khỏi nhà sao? Em nở lòng sao?”

“Anh bớt giả vờ đáng thương đi, anh có tiền mời Amy ăn cơm, vậy mà không có tiền thuê khách sạn sao? Cũng chỉ có tôi ngu, mới đi tin anh.”

“Em làm gì cứ hờ chút là nhắc đến Amy hả? Còn nói em không ghen sao?” Nhìn mặt của cô ngày càng xụ xuống, Nam Cung Nghiêu càng vui vẻ, vẻ mặt rất hài lòng, cả người chỉ thiếu chút chưa bay lên thôi.

“..... Tôi ghét anh nhất, làm sao có thể bởi vì anh mà nổi cơn ghen chứ?”

“Phụ nữ đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo.....: Nam Cung Nghiêu giãn lông mày ra, vô cùng vui vẻ. “Nụ hôn lúc này, rõ ràng em rất đắm say mà, thế mà còn làm như anh giờ trò với em.....”

“Ai, ai đắm say hả?”

“Còn không chịu thừa nhận sao? Vừa rồi là em ôm cổ anh, rõ ràng ai đó lùn mà còn nhón chân lên hôn trả lại anh nhỉ?”

Nghe anh nói như vậy Uất Noãn Tâm vô cùng xấu hổ, hai bên má đều đỏ bừng, thẹn quá hóa giận. “Đồ thần kinh! Ai thèm quan tâm anh!”

Quảng anh ở đó, chạy về phòng, nhưng tim vẫn còn đập bùm bùm, không ngừng tự trách mình quá ngu ngốc, quá đần độn, biết rõ anh là con dê già, quyến rũ cô giáo của con trai, vậy mà anh chỉ hôn một cái thì lại mất hết sức chống trả, hôn trả lại anh, để rồi bị anh chọc ghẹo, cô bị điên rồi sao?

.....

Hai ngày sau, một nhà ba người cùng tham gia buổi cắm trại dã ngoại. Mặc dù trên đường đi Uất Noãn Tâm đều xụ mặt với Nam Cung Nghiêu, nhưng khi đến nơi cắm trại, lại quàng lấy tay anh, tỏ vẻ rất gần gũi với anh.

Cô giáo Amy vừa nhìn thấy Nam Cung Nghiêu liền vui vẻ đón tiếp anh, ánh mắt giống như phát sáng. “Anh Nam Cung, anh đến rồi!”

“À..... Cô Uất, cô cũng đến à, hoan nghênh cô.”

“Tôi đã hứa đến, tất nhiên phải đến! Nếu không sao gọi là một nhà ba người chứ? Đúng không, ông xã!” Ngẩng đầu cười tủm tỉm với Nam Cung Nghiêu.

Cái danh xưng này làm cho Nam Cung Nghiêu cảm thấy vừa mừng vừa ngạc nhiên. Chỉ là, anh thắng chức từ lúc nào nhỉ? Người phụ nữ một khi ghen lên thì chiêu đẹp gì cũng lấy ra hết, đáng yêu quá đi!

Chỉ là trên miệng cô kêu ông xã ngọt ngào, còn tay thì thầm véo anh một cái đến da đỏ lên. Phụ nữ..... thật ác mà!

“Đợi thêm mười phút nữa sẽ bắt đầu! Tôi đi làm việc đây!”

Amy vừa quay người, Uất Noãn Tâm liền buông tay ra, mặt càng xụ hơn.

Một cánh tay của Nam Cung Nghiêu bị cô nhéo đến không thể nhấc lên, “em ác quá đi, anh muốn véo hư cánh tay này của anh sao?”

“Hư thì càng tốt! Để anh bớt đi trêu ghẹo ong bướm.”

“Vậy em phá sai chỗ rồi, muốn thì phải phá bên dưới.....”

Uất Noãn Tâm không ngờ anh sẽ bất thành linh nói ra câu đó, lập tức đỏ mặt tía tai. “Anh không biết xấu hổ!”

Mười phút sau, hiệu trưởng phát lệnh, buổi cắm trại bắt đầu. Các học sinh hầu hết đều đi cùng ba mẹ mình, Amy có trách nhiệm coi sóc những học sinh ba mẹ không thể đến được.

Nhìn thấy Nam Cung Nghiêu vừa đi được hai bước thì nhìn Amy, Uất Noãn Tâm không vui. “Nếu quan tâm cô ta như vậy thì anh qua luôn bên đó đi!”

Cô chẳng qua chỉ nói một câu hờn dỗi, ai ngờ Nam Cung Nghiêu trả lời. “Vậy em chăm sóc bé Thiên, anh qua đó giúp cô ấy!”

Cô ngần người tại chỗ, mặt càng khó coi hơn. Đáng ghét! Anh có cần khốn khiếp hơn nữa không?

Uất Noãn Tâm dắt bé Thiên, cực khổ leo lên núi, còn Nam Cung Nghiêu và Amy lại vui vẻ nói chuyện với nhau, thảnh thơi còn đỡ nhau, không biết nói chuyện mà vô cùng vui vẻ, làm cho mắt của cô nổi lửa bùng bùng. Nếu Amy không phải cô giáo của bé Thiên, cô sợ mình không kiểm soát được, mà nổi bão từ sớm rồi!

Cô thật không hiểu, sao bọn họ lại thân nhau vậy chứ? Giữa hai người có nhiều chuyện để nói vậy sao? Giống như nói gần nửa năm cũng không hết. Nếu đã như vậy thì lấy nhau luôn đi! Còn sống chết bám dính ở nhà cô, đây lấy cô làm gì?

Leo núi hơn nửa tiếng, một tốp nhỏ dừng lại nghỉ ở sườn núi, lấy những thức ăn mình đã chuẩn bị đem ra nướng.

Nam Cung Nghiêu đốt lửa giúp Amy, mới đi quay trở về bên Uất Noãn Tâm, vươn tay ra muốn cầm lấy than củi trong tay cô, lại bị cô né tránh.

“Nếu anh thích như vậy thì ở bên đó luôn đi, còn giả vờ về đây làm gì?”

“Một mình Amy coi sóc nhiều học sinh như vậy, anh chỉ qua giúp cô ấy thôi mà, vậy mà em cũng ghen sao?”

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không có ghen!”

Nhìn thấy cô sắp nổi giận ùng ùng, Nam Cung Nghiêu vội nói, “được rồi! Không ghen, không ghen! Được chưa? Anh giúp em!”

“Ai cần anh giúp, anh nên qua kia giúp cô ta đi!”

“Nhưng ma ma ời.....” Uất Thiên Hạo nhắc nhỏ, “đã mười phút rồi mà ma ma còn chưa đốt lửa, những bạn khác sắp ăn rồi kìa.”

“.....”

“Nếu em không muốn bé Thiên bị đói, thì đừng bướng bỉnh nữa, để anh làm cho!”

Uất Noãn Tâm đành đứng qua một bên, nhìn anh đốt lửa. Chưa đến hai phút, lửa đã cháy lên, Uất Thiên Hạo rất vui vẻ. “Pa pa giỏi quá, pa pa tuyệt quá đi!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 382: Tranh Giành Đàn Ông

Mỗi lần được bé Thiên ca ngợi, thái độ của Nam Cung Nghiêu luôn rất tự hào, nhất là khi ở trước mặt Uất Noãn Tâm, đuôi lông mày gần như muốn bay lên. “Có tuyệt không? Để ma ma con làm, chắc trưa nay bé Thiên chỉ biết để bụng đói thôi.”

“Có gì hay ho đâu! Tôi cũng không giống anh, có kinh nghiệm làm cho cô giáo Amy một lần rồi!”

“Được rồi! Em nói chuyện có lý được không?” Nam Cung Nghiêu không muốn tranh cãi với cô, “em đừng mặt ủ mày chau nữa, khó coi lắm, mau cười một cái xem nào!”

“Hô hô hô!” Uất Noãn Tâm cười xòa vài tiếng, rồi lại xụ mặt. “Chẳng vui chút nào!”

Nam Cung Nghiêu cũng không tự tìm rắc rối cho mình nữa, chăm chú nướng thịt, sau khi nướng xong hai cái cánh gà, thì cho bé Thiên một cái, còn một cái định cho Uất Noãn Tâm thì Amy chạy đến, xoa đầu bé Thiên. “Con có mệt không?”

“Không mệt ạ! Cánh gà pa pa nướng rất ngon ó!”

“Vậy sao?” Hai mắt của Amy lại toát ra vẻ sùng bái anh. “Anh còn biết nướng cánh gà à.”

“Có muốn ăn thử không?” Nam Cung Nghiêu đưa cho cô một cái.

“Cái này không phải cho cô Uất sao? Nhưng vậy có kỳ không?”

Uất Noãn Tâm chưa mở miệng, Nam Cung Nghiêu đã nói trước. “Không sao đâu! Cô ấy còn chưa đói, chút nữa tôi nướng cái khác cho cô ấy!”

“.....” Uất Noãn Tâm tức điên lên. Ai nói cô không đói, cô đói muốn chết luôn rồi, được chưa? Leo núi là một hoạt động tiêu hao thể lực, đâu giống như anh, vừa nói vừa cười, leo núi mà cứ như đang đi du lịch, tất nhiên không đói rồi! Nói bằng lời cay nghiệt, “đúng rồi! Anh ấy quan tâm cô như vậy, cô cũng đừng khách sáo nữa!”

“Vậy cảm ơn anh!”

Cho nên hai người kia tiếp tục nói chuyện, còn Uất Noãn Tâm bị quăng sang một bên, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đã ném cô ra sau, chẳng còn chút ý muốn nướng gà cho cô nữa, cho nên cô đành ăn đỡ mấy ổ bánh mì. Mỗi một miếng, đều tưởng như đang cắn lên người Nam Cung Nghiêu, cắn rất mất nha.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, “xin lỗi, làm phiền hai người một chút. Nam Cung Nghiêu, cho qua đây cho tôi!”

Cô đi đến dưới tán cây, anh cũng đi theo. “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Tôi biết anh là con dê già dâm dăng, ‘sức hấp dẫn’ vô hạn, nhưng bên ngoài có nhiều phụ nữ như vậy, anh nhất định phải nhắm vào cô giáo của con trai sao? Còn ở trước mặt của con nữa, anh nghĩ sao vậy hả?”

“Bọn anh chỉ nói chuyện bình thường thôi mà, anh nhắm vào cô ấy lúc nào chứ?”

“Anh đừng giả vờ vô tội, tôi đâu có mù!”

“Nếu như em chắc chắn anh đang ‘tán’ cô giáo, vậy anh chẳng còn gì để nói. Em đồng ý với anh một chuyện, anh đảm bảo sẽ cách xa cô ấy, không đánh lể một mình, em thấy thế nào?”

Nghe có vẻ gian ác, nhưng.....

“Muốn nói gì mau nói đi!”

Nam Cung Nghiêu nhếch miệng cười. “Em thừa nhận em đang ghen đi!”

“Anh nói bậy gì đó, tôi nói rồi tôi không có ghen.”

“Vậy sao? Vậy anh đi nói chuyện tiếp đây.....”

Nhìn thấy anh làm bộ muốn bỏ đi, Uất Noãn Tâm cực kỳ mâu thuẫn, định giữ anh lại thì.....

“Bé Thiên, con cẩn thận một chút!” Amy gọi lớn.

Hai người vội chạy qua, thì nhìn thấy mặt mày Amy tái mét ôm mắt cá chân.

“Có chuyện gì vậy?”

“Lúc nãy suýt chút nữa con bị té, là cô giáo Amy giữ con lại, nên cô ấy mới bị trật chân.”

“Không sao, tôi chỉ.....” Amy thử đứng dậy, lại bị té ngã lần nữa, nhưng lần này, là té ngã trong lòng Nam Cung Nghiêu, lập tức trở nên ngượng ngùng. “Xin lỗi anh.....”

“Cô vẫn đi được chứ?”

Amy lắc đầu.

“Vậy tôi đỡ cô!”

Nam Cung Nghiêu đỡ Amy, dẫn những học sinh khác đi ở phía trước, Uất Noãn Tâm dắt bé Thiên đi phía sau, càng ghen tức hơn. Mặc dù nói Amy bị thương, Nam Cung Nghiêu đỡ cô ấy là chuyện thường tình, nhưng nhìn hai người dính sát vào nhau như vậy, cô vẫn rất ghen tỵ rất ghen tỵ, hơn nữa Amy còn rất thân mật ôm chặt cổ Nam Cung Nghiêu.

“Ồ khốn, đồ dê xồm, đồ cầm thú.....”

“Ma ma, ma ma đang nói gì vậy?” Bé Thiên hỏi.

“Không có gì đâu! Ma ma chỉ đang mắng một tên khốn thôi!”

“Ồ.....” Ma ma không thừa nhận, bé Thiên cũng biết ma ma đang thì thầm cái gì. Ha ha! Lúc ma ma tức giận đúng là quá đáng yêu! Vẫn là pa pa tuyệt nhất, chỉ cần ra tay, thì khiến ma ma ghen tuông ghê gớm đến vậy. Xem ra, pa pa và ma ma sẽ mau làm hòa với nhau thôi, tuyệt quá!

Đi hết cả buổi chiều, đến khi trời chập tối, cả đội mới tìm một nơi bằng phẳng để dựng trại.

Nam Cung Nghiêu lúc này mới thả Amy xuống, mặt trời đã đầy mờ hôi.

Amy vội đưa nước cho anh, “xin lỗi anh, đều tại tôi nên anh mới vất vả như vậy..... thực ra, căn răng chút tôi vẫn đi được!”

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén như dao của Uất Noãn Tâm, Nam Cung Nghiêu bất chợt nhếch môi, nhận lấy chai nước, uống một hơi.

Hai người uống cùng một bình nước..... đây là hôn gián tiếp sao? Uất Noãn Tâm tức đến sắp nhảy dựng lên. Anh ép người quá đáng mà! Sao không hôn luôn cho rồi!

Đã vậy Amy còn lấy khăn tay lau mặt cho anh, coi người vợ như cô đây chết rồi sao? Không nhịn được nữa rồi!

Cô hùng hồ đi qua đó, đẩy Amy ra. “Cám ơn cô giáo Amy, nhưng chồng của tôi, tôi tự biết chăm sóc.” Nói xong, kéo Nam Cung Nghiêu đi, rồi quăng qua một bên, ngoảnh mặt không thèm quan tâm anh.

Trong lòng Nam Cung Nghiêu vô cùng thích thú, không nén được sự thỏa mãn trên mặt. “Em cướp anh về đây rồi lại quăng anh qua một bên, như vậy là ý gì đây hả?”

“Bé Thiên tìm pa pa!”

“Không có nha.....”

“Nam Cung Nghiêu, anh câm miệng cho tôi, im lặng ngồi đó không được sao?”

“Ồ.....” Anh im lặng một lúc, lại ngồi không yên, vênh miệng chọc cô. “Em ghen rồi hả? Này! Nói chuyện đi, có phải em ghen rồi phải không?”

“Không có! Không có! Không có!”

“Không có thật chứ? Vậy anh qua kia đây!”

“Anh ngồi xuống cho tôi!”

“Tại sao?” Ánh mắt của anh đột nhiên trở nên sâu kín hẳn hoi, “tại sao lại em cướp anh về đây?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 383: Đi Ngủ Chung Với Amy!

Uất Noãn Tâm đỏ mặt, cứ vòng vo mãi nhưng không chịu nói.

“Dù sao anh cũng đã về đây rồi, đừng quay lại đó nữa, nếu không tôi rất mất mặt, anh ngồi im ở đây là được, không cho phép đi đâu hết!”

Nam Cung Nghiêu cũng không cãi lại, anh biết rõ cô sắp mất hết kiên nhẫn rồi. Những lúc như thế này, càng không nên chọc cô. Dù sao, mục đích của anh cũng sửa đạt được rồi. Cô có mạnh miệng đi nữa, thì cô vẫn phải thừa nhận sự thật cô đang ghen!

Điều anh muốn chính là phải bắt cô thừa nhận tình cảm của mình, nhìn nhận thật rõ người cô yêu là anh!

Đêm khuya, ở vùng núi có một sự yên tĩnh đến tuyệt vời. Đêm tối đen như mực, trên trời có vô số ánh sáng lấp lánh, sáng ngời của những ngôi sao.

Ánh sáng của mặt trăng rọi vào mặt của từng người, họ đều đang đắm say trong cảnh đêm. Dù sao, sống ở nơi thành thì phần hoa ồn ào, xe cộ tấp nập đã lâu, rất ít khi có cơ hội gần gũi thiên nhiên như lúc này, trong lòng vô cùng thanh bình.

Uất Noãn Tâm ôm bé Thiên, còn hát cho con nghe những khúc đồng dao. “Trên trời đầy ánh sao..... từng ngôi sao sáng lấp lánh..... treo ở trên bầu trời..... giống như rất nhiều đôi mắt nhỏ xinh.....” Ca khúc này lúc trước mẹ thường hát cho cô nghe, nó làm gợi nhớ rất nhiều kỷ niệm.

Mặc dù, cô rất ngạc nhiên khi mình không phải là con gái của Uất Kiến hùng, cũng không biết rốt cuộc mình là con của ai. Nhưng cô chưa từng trách mẹ của mình. Cô tin rằng cho dù trước kia vì lý do gì mẹ mang thai mình, nhưng mẹ lúc nào cũng yêu thương cô, như vậy đã đủ rồi.

Trong lúc cô ngâm nga bài hát, Nam Cung Nghiêu cũng lặng lẽ ngắm nhìn cô, ánh mắt luôn dịu dàng. Lúc này đây, cô đắm chìm trong ánh sáng của mặt trăng, hàng lông mi mềm mại, tản ra tình yêu thương của người mẹ, vô cùng dịu dàng. Lúc cô cúi đầu nở nụ cười xinh đẹp với bé Thiên, làm anh chột ngừng thở. Anh theo dõi sát sao từng cái nhăn mày, từng cử động của cô.

Đến lúc cô đưa tầm mắt lên, nụ cười vẫn chưa mất đi, dường như đang mỉm cười với Nam Cung Nghiêu, làm cho trái tim anh như bị va chạm mạnh, anh cảm thấy mình có thể bằng lòng chết đi chỉ vì nụ cười đó.

Anh cũng cảm thấy oán giận mình, lúc cô còn yêu anh, vẫn còn nở nụ cười dịu dàng hạnh phúc đó với anh, thì anh lại không biết trân trọng nụ cười đó, đã vậy còn làm cô đau khổ.

Uất Noãn Tâm không mang giày, đi chân trần, càng trở nên tự nhiên hơn. Ở dưới ánh trăng, cô giống như một tinh linh nhỏ, vô cùng xinh đẹp. Nhưng cô không hề nhận thấy mình có vẻ đẹp đó, cũng không biết rằng Nam Cung Nghiêu vẫn luôn ngắm nhìn cô, ánh mắt rất mặn nồng, đủ để kéo cô đắm chìm vào đó.

“Bé Thiên, con qua đây với pa pa!”

“Vâng!” Cảm giác có cả pa pa và ma ma ở bên cạnh, quả thực rất hạnh phúc, bé Thiên lại sà vào lòng Nam Cung Nghiêu là nũng, “pa pa, những ngôi sao đó rất đặc biệt nha! Đó là sao gì vậy ba ba?”

“Đó là chòm thủy bình.”

“Qua! Đúng là giống một cái chai ghê, rất đáng yêu đó!”

Uất Noãn Tâm xoa nhẹ đầu bé Thiên. “Đứa ngốc!”

Mặc dù một mình cô nuôi dạy bé Thiên, mỗi ngày con cũng nở nụ cười giống như rất vui vẻ. Nhưng khi nhìn nụ cười của con lúc này đây, Uất Noãn Tâm mới hiểu rõ, bây giờ bé Thiên hạnh phúc biết bao, đây mới là niềm vui sướng nhất của con.

Có lẽ, cô không nên ích kỷ như vậy, chỉ nghĩ cho mình, mà không nghĩ đến hạnh phúc của bé Thiên.

Cô nhìn Nam Cung Nghiêu, anh đang chọc bé Thiên cười, cũng đang cười theo con. Có lẽ anh không phải là một người chồng tốt, nhưng anh chắc chắn sẽ là một người cha tốt, cô có thể khẳng định như vậy.

Đêm càng khuya hơn, các cha mẹ đều dẫn con trở về lều nghỉ ngơi.

Uất Noãn Tâm lau trán cho bé Thiên, “con xem con kia, chơi tới người toàn mồ hôi, áo ướt vậy dễ bị cảm lắm đó.....”

“Không có đâu không có đâu, bé Thiên vui như vậy, tất nhiên không bị bệnh rồi!”

“Được rồi, nên ngừng chơi rồi! Phải đi ngủ thôi!” Uất Noãn Tâm muốn bé Thiên ngủ ở giữa, nhưng thằng bé cứ nằm ở sát bên!”

Trong lòng Nam Cung Nghiêu rất thỏa mãn, đúng là con trai ruột, rất biết giành phúc lợi cho pa pa nha!

“Bé Thiên, ngoan, ngủ ở giữa đi.....”

“Không muốn không muốn, bé Thiên nằm ở giữa không ngủ được.....”

Uất Noãn Tâm hết cách, đành để bé Thiên ngủ ở bên trái, mình ngủ ở bên phải.

Nam Cung Nghiêu được hỏi còn khỏe mẽ, “vậy không phải anh ngủ bên cạnh em à?”

Rõ ràng anh cố ý, đáng ghét! Cô trừng mắt liếc anh, “sao anh nói nhiều vậy, còn không mau đi ngủ!”

“Vậy, em nói rõ ràng chút đi, là em cho anh ngủ ở bên cạnh em!”

Được nước còn làm tới..... Uất Noãn Tâm nghiêng rằng, “nếu anh không muốn ngủ, thì ra ngoài ngủ đi! Yên tâm, ở đây không có chuột đâu. Nhưng mà, có hổ báo hay không, thì không biết đâu! Nói không chừng ngày mai vừa tỉnh dậy, anh đã mất tiêu rồi đó!”

“Em ác vậy sao? Anh sợ em khóc lóc chạy đi tìm anh.”

“Anh yên tâm, tôi chắc chắn không làm vậy! Tôi còn mong sao anh bị cọp beo kéo đi.”

Nam Cung Nghiêu tính toán một lát, “nếu em không cho anh ngủ ở bên cạnh, còn ngủ ở ngoài nguy hiểm như vậy, không bằng anh đến chỗ cô giáo Amy ngủ vậy.”

Anh làm bộ bỏ đi, Uất Noãn Tâm bật dậy ngay. “Nam Cung Nghiêu, anh là đồ khốn, đứng lại cho tôi.”

Anh hài lòng mỉm cười, quay đầu lại cau mày. “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Tôi không cho anh qua chỗ Amy ngủ.”

“Lý do?”

“Bây giờ anh là chồng trên danh nghĩa của tôi, lại ngủ chung với cô giáo, nếu để các phụ huynh khác biết được, tôi sẽ rất mất mặt! Anh muốn tôi sau này không ngóc đầu lên được hả?”

“Nếu em lo lắng chuyện đó, vậy em yên tâm, anh sẽ cẩn thận, không để phát hiện đâu.”

“Anh..... tóm lại không cho phép anh đi.....”

“Anh không đi cũng được, chỉ cần em nói. Ông xã, anh hãy ngủ cùng với em đi!”

“Tôi không thèm nói!”

“Ồ..... vậy anh đi đây.....”

Đáng ghét! Cô biết rõ anh ác ý chơi cô, nhưng Uất Noãn Tâm cũng hết cách. đành phải dẫn lòng xuống, kêu anh lại. “Tôi, tôi nói được gì chứ gì?”

Anh cau mày, chờ đợi cô mở miệng.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 384: Vì Em, Điều Gì Anh Cũng Bằng Lòng

“Ông, ông xã.....” Uất Noãn Tâm bấu chặt cái chăn, đỏ mặt bắt mình phải nói. “Anh hãy ngủ cùng với em. Như vậy được chưa hả? Đồ khốn!”

“Cũng không tệ, tạm chấp nhận được!”

“Nhìn thấy thái độ đó của anh, gian trá, thật gian trá mà! Uất Noãn Tâm tức nhưng đánh không lại, kiềm nén lắm mới không nhào về phía anh. “Muốn ngủ hay không tùy anh! Ai thèm quan tâm!”

Giận dữ nằm xuống, quay mặt về phía bé Thiên. “Bé Thiên, chúng ta ngủ, mặc kệ anh ta!”

“Vâng! Ma ma!” Bé Thiên cảm thấy pa pa có hơi quá đáng. Nhưng, lúc ma ma tức giận rất đáng yêu nha, làm cho người ta rất muốn bắt nạt ma ma, thật thú vị mà!

Cái lều có hơi nhỏ, ba người chen chúc vào ngủ, Nam Cung Nghiêu lách đến bên Uất Noãn Tâm, hai chân phải duỗi thẳng nên không ngủ được. Từ từ vươn một tay ra để ở trên bụng của cô, lại bị cô hất ra, rồi lại để lần nữa.

Uất Noãn Tâm né tránh vài lần, giấu tay mình ở khắp nơi, nhưng Nam Cung Nghiêu còn cố chấp hơn cô, cô hết cách, trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng. “Anh muốn làm gì hả?”

Về mặt anh vô tội nói, “anh chỉ muốn nắm tay em thôi mà.”

“Tôi không muốn! Anh làm vậy tôi ngủ không được.....”

“Em nói xạo! Lúc trước ngủ cùng với nhau, lần nào em cũng nắm chặt tay anh mà. Bây giờ đổi ngược lại anh nắm tay em, cũng không được sao? Không công bằng mà!”

Cô sợ làm bé Thiên thức giấc, không dám động đậy mạnh. Hắt vài lần không ra, đành phải từ bỏ, hờn dỗi trừng hai mắt. Vô lại, đúng là vô lại mà!

Nam Cung Nghiêu trợn mắt nhìn cô lại, “anh ngủ không được.....”

“Tất nhiên rồi! Nguyên một ngày nói chuyện với cô Amy vui vẻ như vậy, làm sao ngủ được.”

“Như vậy mà cũng nhắc đến được sao? Nam Cung Nghiêu không nói gì thờ dài, phụ nữ khi ghen tuông, quả nhiên cái gì cũng nói được.

“Người em cứ cứng nhắc như vậy, không khó chịu sao? Thả lỏng một chút, anh cũng không làm gì em mà.”

“Ai biết được, anh cầm thú như thế nào, đâu phải tôi không biết.”

“Chuyện lúc trước, anh đã xin lỗi em rồi mà! Em không nhắc lại không được sao?”

“Lời xin lỗi của anh, không đáng giá như vậy! Không phải chuyện gì chỉ cần một câu xin lỗi là giải quyết được đâu.”

“Anh biết rõ! Cho nên bây giờ anh đang cố gắng thay đổi cách nhìn của em đó thôi.”

“Tôi chỉ nhìn thấy anh đang cố gắng quyến rũ cô giáo Amy thôi!”

Nam Cung Nghiêu cảm thấy rất buồn cười, “Uất Noãn Tâm, em không hiểu thật, hay đang giả vờ không hiểu hả? Anh làm gì có hứng thú với

Amy, anh làm nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn em nhìn rõ tình cảm của mình, em đang quan tâm anh thôi!”

Anh đột nhiên nhiệt tình với Amy như vậy, ít nhiều Uất Noãn Tâm cũng hiểu được ý anh. Nhưng, cô không thích anh dùng cách này để chọc tức cô, bức ép cô.

Một khi hờn dỗi, miệng lưỡi càng không cần khách sáo. “Cám ơn anh đã cố gắng như vậy nha..... nhưng mà, ai biết được trên miệng thì anh mượn cớ nói muốn tôi nhận ra tình cảm của mình, nhưng thực ra anh đang có mục đích khác.”

“Noãn Tâm, anh.....”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh, ngủ đi!” Cô nhắm mắt lại, mặc kệ anh.

Nam Cung Nghiêu im lặng một lúc, cũng muốn ngủ, nhưng bị chen chúc cột chung vào một cái lều, anh lại không ngủ được, hơn nữa càng nghĩ càng thấy buồn phiền, nên đứng dậy đi ra ngoài.

Uất Noãn Tâm mệt mỏi cả ngày, nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh, lúc nửa tỉnh nửa mê trở mình, mò mẫn bên cạnh, không thấy người đâu. Không lẽ anh đi tìm Amy thật rồi?

Vội vàng bật người dậy, đang muốn chạy đi tìm, thì phía sau có một tiếng vang lên. “Em yên tâm, anh không đi tìm Amy.”

Hờn dỗi quay người lại, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đang ngồi dưới tán cây hút thuốc, vẻ mặt có chút trêu chọc cô.

Uất Noãn Tâm hoảng hốt, “anh làm tôi sợ muốn chết.....”

“Sao em căng thẳng vậy? Sợ anh đi tìm Amy à?”

Cô lúng túng đỏ mặt, “ai, ai căng thẳng! Chẳng qua chạy ra xem anh bị hổ báo bắt đi chưa thôi.”

“Em dám chặn chắn hổ bé sẽ kéo anh qua lều của Amy sao?”

Uất Noãn Tâm mở hai mắt vô tội nhìn, “đó là lều của Amy sao? Sao tôi không biết!”

“Không phải em tận mắt nhìn thấy anh dựng lều giúp Amy sao?”

“Tôi quên rồi! Mà sao anh nửa đêm lại ra đây hút thuốc?”

“Trong lều chật quá, anh ngủ không được!”

Nhìn thấy anh nhả khói thuốc, Uất Noãn Tâm có chút không thoải mái, nên giật lấy điều thuốc của anh, dập tắt. “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, anh hút ít thôi!”

Ánh mắt của anh chợt lóe sáng, giống như ánh sáng của ánh trăng rơi xuống mặt nước. Có chút vui vẻ, hỏi cô: “Em quan tâm anh sao?”

“Ai quan tâm anh! Tôi chỉ sợ anh gây hỏa hoạn, đốt sạch lều trại thôi.”

“Nếu như em không thích anh hút thuốc, anh có thể cai thuốc vì em.”

“Anh đã hút nhiều năm như vậy, làm gì dễ cai đến vậy!”

“Bây giờ chỉ có em và bé Thiên là điều quan trọng nhất của anh. Vì em, chuyện gì anh cũng bằng lòng hết, càng nói chi chuyện cai thuốc. Em không muốn anh hút, vậy thì anh không hút!”

Không biết có phải do ánh trăng quá đẹp, hay là do tiếng nói của anh quá cuốn hút, còn ánh mắt quá quyến rũ, làm cho tim Uất Noãn Tâm đập mạnh, mặt cũng nóng lên. “Cai thuốc là tốt cho sức khỏe của anh, không phải cai vì ngược khác!”

“Nhưng anh chỉ muốn cai thuốc vì em, cũng chỉ vì em mới cai thôi!”

“Anh muốn cai thì cai đi!” Cô đỏ mặt nói hết câu đó, đang định chạy nhanh trốn về liều, nhưng bị Nam Cung Nghiêu giữ lại. Muốn giẫy ra nhưng không có sức, “anh, anh làm gì hả?”

“Ở lại cùng với anh!”

“Tôi muốn đi ngủ!”

“Chỉ năm phút thôi, được không?” Tiếng cầu xin của anh có chút trẻ con, làm cho Uất Noãn Tâm không thể từ chối. “Anh, anh muốn gì?”

“Anh chỉ muốn em ở bên cạnh, có thể nhìn em là đủ rồi.” Anh kéo cô đến trước mặt mình, cúi người nhìn cô chăm chú, nụ cười nhuộm dần dưới ánh trắng trở nên vô cùng dịu dàng. Bàn tay của anh xoa hai má cô, rất nhẹ nhàng, giống như đang trân trọng, nâng niu một món đồ bằng sứ.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 385: Rung Động Như Nụ Hôn Đầu

Ánh trắng vốn dĩ đã mang vẻ yên tĩnh vắng vẻ, cộng thêm người đàn ông ở trước mắt dịu dàng như vậy, làm cho Uất Noãn Tâm không có sức chống lại, cả người sắp tan chảy, trái tim và chân tay đều mềm nhũn.

Rõ ràng muốn đẩy bàn tay đang châm lửa trên má cùng trái tim của mình ra, lại không có sức, ngay cả việc chống trả cũng trở thành hờn dỗi.

“Ấy.....anh, anh làm gì đó.....”

“Mặt em đỏ rồi kìa.”

Không ngừng đỏ lên, sắp sửa bị đốt chín, tất nhiên Uất Noãn Tâm không chịu thừa nhận rồi. “Ai đó mặt chứ, anh nói, nói bậy.....”

“Em đỏ mặt rồi đó.” Đôi lông mày của Nam Cung Nghiêu thỏa mãn cong lên, nhìn thấy cô giống con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, bỗng nhiên trở nên đáng yêu dịu dàng như vậy, quả thật làm cho anh vô cùng thích. Chỉ muốn cắn cô một cái, nhào nặn cả người cô, để hai người dính chặt nhau, một giây cũng không rời.

Anh đột nhiên có chút hoảng hốt hỏi: “Làm sao đây?”

“Làm sao gì chứ?”

“Thích em quá đi mất, phải làm sao đây?”

Những lời tình tứ êm tai, nói ra từ miệng anh, trái tim của Uất Noãn Tâm thấy rất ngọt ngào, mặt đỏ đến tận mang tai. “Anh chỉ biết nói những lời

ngon ngọt thôi!”

“Anh nói thật, đây không phải những lời dụ dỗ ngon ngọt, mà là những lời thật lòng.” Anh cúi người ôm cô, ôm rất chặt, dùng rất nhiều sức, nhưng không hề làm cô đau. Anh cảm thấy rất vô vọng, giống như có ôm chặt cách mấy cũng không đủ, cho dù có ôm chặt cách mấy, đều không đủ biểu đạt tình yêu của mình.

“Noãn Tâm, cho dù anh làm điều gì, anh cũng hy vọng em tin một chuyện..... đó là anh yêu em! Vô cùng yêu em! Anh chấp nhận từ bỏ tất cả vì em!”

Những lời nói tình tứ vang vọng bên tai, làm động lòng người, Uất Noãn Tâm không nén được ôm chặt Nam Cung Nghiêu.

Cố chấp quá lâu, chống đối quá lâu, cô cũng rất mệt mỏi. Cô chỉ muốn mượn giây phút này, buông bỏ tất cả, chỉ nghe theo con tim mình mách bảo.

Ao ước sự ấm áp của anh, quyến luyến cái ôm của anh, vậy thì để cho anh ôm đi! Ít nhất giây phút này, cô bị anh làm dao động thật rồi! Cô hiểu rất rõ tình cảm của mình, cô muốn ôm anh, cũng thích một Nam Cung Nghiêu như vậy.

Hai người ôm chặt nhau rất lâu, Nam Cung Nghiêu không nỡ buông Uất Noãn Tâm ra. Cô ở dưới ánh nắng quá đẹp, làm lòng anh dao động, nâng cảm của cô lên, từ từ hôn xuống.

Cô giống như bị anh chiếm hữu hoàn toàn, chỉ cần nhìn vào mắt anh, im lặng, trong lòng tràn đầy mong chờ nụ hôn này. Căng thẳng giống như nhận được nụ hôn đầu, ngón tay lạnh lẽo theo.

Nhưng lúc hai cánh môi định dán vào nhau thì.....

“Pa pa, ma ma, hai người đang làm gì vậy?” Uất Thiên Hạo đi ra, vừa nhìn thấy cảnh này, thì hiểu ngay mình không nên xuất hiện. Muốn quay trở về nằm, thì bị phát hiện, Uất Noãn Tâm đỏ mặt đẩy Nam Cung Nghiêu. “Tôi đi ngủ đây!”

Nam Cung Nghiêu dựa vào thân cây, ngấn đầu lên nhìn bầu trời. Hẳn là tới rằm rồi, ánh trăng sáng ngời, mặt trăng cũng rất đẹp. Ngọt ngào trong lòng anh bắt đầu tuôn trào, khóe miệng bất chợt nhếch lên đường cong xinh đẹp.

Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, anh vẫn nhớ rõ cái hôn lúc này thôi.

Người căng thẳng, không chỉ có một mình cô.

Cảm giác rung động đó, giống như làn nước chảy khắp người, giống như nụ hôn đầu.

Cho đến bây giờ, trong đầu anh vẫn còn lâng lâng, vẫn chưa bình thường trở lại. Cả thế giới này, chỉ có một mình Uất Noãn Tâm, có thể làm cho anh ‘ngây thơ’ đến vậy thôi!

.....

Bởi vì đêm hôm trước, mối quan hệ của Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm có chút dịu lại. Nên mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại nhớ đến sự dịu dàng đêm đó, vì xấu hổ nên không dám thẳng vào mắt anh.

Đoạn đường sau, Nam Cung Nghiêu không tìm Amy, luôn ở bên cạnh mẹ con cô, lòng của Uất Noãn Tâm thầm vui mừng.

Nhưng khi kết thúc buổi cắm trại, lại thấy Nam Cung Nghiêu và Amy vui vẻ nói chuyện với nhau, trên mặt Amy tràn đầy niềm hạnh phúc của một cô gái nhỏ.

“VẬY cảm ơn anh nha, ngày mai gặp lại!”

Gương mặt khó lắm mới dịu lại, giờ lại xụ xuống lần nữa, trong lòng bắt đầu ghen tuông. “Ngày mai anh hẹn Amy sao?”

“Không có!”

Anh còn dám lừa cô sao? Đáng ghét! Mặt Uất Noãn Tâm càng xấu hơn. “Tôi nghe thấy hết rồi! Cô ta nói ngày mai gặp lại mà!”

“Cô ấy không biết bơi, nên kêu anh ngày mai đến dạy cô ấy.”

“Chân của cô ta không phải bị thương rồi sao? Sao có thể bơi được hả?”

Nam Cung Nghiêu nhún vai. “Nói không chừng ngày mai sẽ khỏi thôi!”

Uất Noãn Tâm không phải người hẹp hòi, cũng không muốn nghĩ xấu về người khác. Nhưng nhìn chuyện như vậy, cô lại cảm thấy Amy đang giả vờ bị thương để Nam Cung Nghiêu đỡ mình. Bằng không với tình hình như hôm qua của cô ta, ngày mai sao có thể đi bơi, càng nghĩ càng có gì không đúng, càng nghĩ càng bức bối.

Tức tối nói. “Không cho đi!”

“Nhưng anh đã hẹn với Amy rồi!”

“Anh đi rồi, ai chăm sóc bé Thiên hả?”

“Ngày mai là chủ nhật, em nghỉ mà!”

“Nhưng tôi còn rất nhiều chuyện phải làm, không giống như anh, mỗi ngày chơi bời lêu lổng, chỉ biết đi tán gái thôi!”

Nam Cung Nghiêu vô lại trả lời cô. “Anh tán không phải chỉ có mình em thôi sao? Còn có thể ôm thêm ai nữa?”

“Miệng còn ngọt hơn đường! Anh dùng chiêu này để dụ Amy vui vẻ chứ gì!”

“Anh chỉ dụ một mình em thôi! Còn về chuyện cô ấy có vui vẻ như vậy..... có lẽ vì anh có sức hấp dẫn thôi!”

“Anh tự kỷ quá đi!”

Uất Noãn Tâm chẳng muốn vì chuyện này tiếp tục cãi nhau với Nam Cung Nghiêu, nếu còn nói sẽ chứng tỏ mình là người hẹp hòi, cho nên cô lại chơi trò chiến tranh lạnh, coi như anh không tồn tại.

Nhưng lần này Nam Cung Nghiêu không dính lấy cô giống như lần trước, hỏi cô có ghen hay không. Cô mặc kệ anh, anh cũng mặc kệ cô, thái độ vô cùng thoải mái. Uất Noãn Tâm càng tức hơn, tức giận tới muốn trào ngược thực quản.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Nam Cung Nghiêu gõ cửa phòng. “Anh ra ngoài đây!”

Uất Noãn Tâm không nhin được nữa, mặt mày đen thui mở cửa ra, trừng mắt nhìn về mặt hăng hái của anh. “Anh nhất định phải đi sao?”

“Tại sao không đi chứ? Cũng đã hẹn nhau rồi! Sao nào? Em không muốn anh đi sao?”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 386: Đúng Là Tôi Đang Ghen Đó

".....Muốn đi thì đi đi!" Nói xong, Uất Noãn Tâm định đóng cửa, tay của Nam Cung Nghiêu lại nhanh chóng giữ lại, vui vẻ nhìn cô tức giận.

"Anh vẫn nói lại câu nói đó, chỉ cần em thừa nhận em đang ghen, anh sẽ không đi!"

"Cho nên anh làm tất cả những chuyện này giống như đang chơi một trò chơi sao? Tôi thừa nhận tôi đang ghen, cũng đồng nghĩa với việc tôi nhận thua à?"

"Nếu như em muốn chấp nhận như vậy....." Nam Cung Nghiêu nở nụ cười lộ ra hàm răng sáng chói, "em có thể nghĩ vậy!"

"Vậy tôi sợ tôi làm anh thất vọng rồi." Uất Noãn Tâm trừng mắt nhìn anh, "tôi không bị anh mắc lừa đâu, anh muốn đi thì đi đi, tôi chẳng quan tâm chút nào. Cứ vậy đi!"

"Ầm....." Đóng cửa thật mạnh.

Nam Cung Nghiêu cười thầm, ngay cả đóng cửa cũng đóng mạnh như vậy, giống như muốn dở nguyên cái cửa xuống, vậy mà còn nói không giận sao? Cô muốn giả vờ cũng phải giả cho giống một chút chứ!

Anh cất cao giọng. "Vậy anh đi đây!"

"Đi thì đi đi, có cần cất cao giọng vậy không? Mắc mớ gì đến tôi!" Uất Noãn Tâm cố gắng không nghĩ đến anh, cũng dời sự chú ý của mình vào công việc, nhưng không có cách nào tập trung được. Rõ ràng cô đang nhìn

hồ sơ, nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh Nam Cung Nghiêu đang trò chuyện vui vẻ với Amy, con sâu ghen tuông ở trong lòng cô ngộ ngậy chui lên, làm cô sắp điên lên rồi!

Bỗng chốc đứng dậy, muốn đi tìm Nam Cung Nghiêu. Nhưng lý trí không ngừng nói với cô, không được không thể được! Một khi cô đi, không phải chứng tỏ cô quan tâm anh, cô nhận mình thua rồi sao? Hơn nữa, trước đó cô còn oang oang nói mình không ghen tuông, bây giờ đi thì coi mặt mũi gì nữa?

Nhưng cố nhẫn nhịn ngồi xuống, lại như ngồi trên đồng lửa.

Cứ đứng lên, ngồi xuống như vậy, lập đi lập lại mấy lần, giống như một con điên, mâu thuẫn muốn chết.

Cuối cùng vẫn nhịn không nổi, không màng gì nữa, chạy đến phòng Uất Thiên Hạo, dặn dò con ngoan ngoãn ở nhà, rồi đi ra ngoài một mình.

Cô vừa ra khỏi cửa, bạn nhân viên tình báo nhỏ Uất Thiên Hạo gọi điện thoại cho Nam Cung Nghiêu, "pa pa, pa pa, có tin tốt, ma ma đã đi đến đó rồi!"

"Được rồi, pa pa biết rồi! Cám ơn bé Thiên!" Trước mặt Nam Cung Nghiêu nở một nụ cười chiến thắng. Anh dám chắc, cô có chối như thế nào, thì hôm nay, cô chắc chắn phải chính miệng thừa nhận chuyện mình đang ghen!

Amy ở bên cạnh hỏi: "Chị Uất sẽ đến đây sao?"

"Ừm!" Nam Cung Nghiêu không thể kiềm nén tâm trạng phờ phời của mình.

"Vậy thì quá tốt rồi! Anh cố gắng nhiều như vậy, hôm nay chắc hẳn sẽ được đền đáp lại thôi."

"Ừm! Cám ơn em!" Nam Cung Nghiêu chân thành nói. Ngày đó vốn dĩ anh chỉ đi họp phụ huynh thôi, đến lúc đó mới nghĩ đến mượn Amy khiêu khích Uất Noãn Tâm. Cho nên anh nói rõ với Amy, muốn cô ấy giúp mình, cô ấy liền đồng ý ngay.

"Anh không cần khách sao! Em cũng đâu làm được gì đâu." Anh vừa nở nụ cười, Amy liền có chút lúng túng, mỗi lần nói chuyện với người đàn ông tuấn tú giống vị thần Apollo này, đầu óc đều lâng lâng. Không kiềm được nói: "Em ngưỡng mộ chị uất quá đi, có thể có được người chồng đẹp trai lại chung tình như anh, vì cô ấy làm nhiều việc đến vậy."

Nam Cung Nghiêu mỉm cười. So với những đau khổ mà anh gây ra cho cô, những chuyện này chẳng đáng kể gì. Chỉ có bù đắp cho cô bằng cả đời này, mới xem là đủ thôi.

"Em không cần ngưỡng mộ, có một ngày, em cũng sẽ gặp được người đàn ông thật lòng yêu em thôi."

"Hy vọng được như vậy!"

"Vậy chúng ta bắt đầu màn kịch cuối cùng nhé?"

.....

Uất Noãn Tâm vội vã lái xe đến hồ bơi, đến nơi liền tìm kiếm bóng dáng của Nam Cung Nghiêu và Amy. Khi nhìn thấy hai người đang ở dưới nước chơi đùa vui vẻ, nhất là Amy còn mặc bikini, nhìn thấy da thịt của hai người dính sát vào nhau, ngọn lửa ghen tuông là hừng hực, gần như muốn điên lên.

Nói gì chứ, gần gũi với Amy chỉ vì muốn khiêu khích cô, rõ ràng anh đang mượn cớ tán gái thì có.

Cái tay đó cứ ở trên lưng của Amy sờ tới sờ lui, còn đi về phía ngực, sờ dê xồm, sờ dê già.....

Trong mắt hừng hực lửa.

Hình như có bụi bay vào mắt Amy, hai người lên bờ, Nam Cung Nghiêu ân cần dìu cô ta vào phòng thay đồ. Uất Noãn Tâm vội vã chạy theo, cuối cùng lại nhìn thấy hai người ôm nhau, hôn nhau!

Lúc đầu cô còn tưởng rằng mình nhìn lầm, nhưng khi nhìn kỹ lại, mới chắc chắn.

Vào giây phút đó cô đã mất hết lý trí, không thể nào kiểm soát mình nữa, xông lên kéo Nam Cung Nghiêu ra, "anh cái tên cầm thú..... đồ khốn!"

Nổi nóng trợn mắt nhìn, lại nhìn thấy Nam Cung Nghiêu đang đeo khẩu trang. Ung dung thong thả cởi ra, nở nụ cười cực kỳ hả hê với cô.

Lại nhìn đến Amy, trên mặt cũng nở nụ cười.

Uất Noãn Tâm bất chợt hiểu ra mình bị lừa, cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

"Nếu như không quan tâm, thì lúc này em đang làm gì hả?" Nam Cung Nghiêu nở nụ cười xấu xa hỏi.

"Tôi, tôi không thèm để ý đến anh nữa." Uất Noãn Tâm tức giận, quay đầu bỏ đi, Nam Cung Nghiêu vội đuổi theo. Cứ kéo cô lại, lại bị cô đẩy ra, nhưng vẫn bám riết không buông.

"Đừng đi theo tôi, anh đáng ghét, đáng ghét!"

Nam Cung Nghiêu đành chịu nở nụ cười, "em giận thật sao? Em không nhỏ mọn đến vậy chứ? Này....."

Uất Noãn Tâm đẩy mạnh tay anh ra, "không sai, tôi nhỏ mọn như vậy đó! Nhỏ mọn đến nỗi ghen tuông, nhỏ mọn đến nỗi nhìn thấy anh với Amy ở bên nhau thì vô cùng khó chịu, trong lòng chua chát. nhỏ mọn đến mức không muốn nhìn thấy anh quá gần gũi với người phụ nữ khác, tôi nhỏ mọn như vậy đó, được chưa hả? Tôi thua rồi, anh vừa lòng chưa hả?"

Nam Cung Nghiêu nhìn cô rất lâu, bất chợt nở nụ cười dịu dàng, "vừa lòng, rất vừa lòng..... nhưng đây chỉ là một màn kịch thôi mà, cũng đâu có liên quan gì đến thắng thua. Anh chỉ muốn em nhìn rõ, suy nghĩ trong lòng em, em quan tâm anh, em yêu anh, đúng không? Nếu không em cũng không ghen tuông như vậy.

Sự thật bày ra trước mắt, Uất Noãn Tâm có chối đi nữa, cũng chẳng có ích gì, cô cũng không muốn mình mệt mỏi như vậy nữa.

Nhưng cũng không thể để cho Nam Cung Nghiêu đùa giỡn trần trợn đến vậy, dù sao cũng phải để cho anh sốt ruột, nếu trải cảm giác của cô mới được.

Cho nên, khuôn mặt xinh đẹp cau mày lại, "anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao bây giờ tôi đang tức giận! Tôi không muốn nghe anh nói, cũng không muốn nói nhảm với anh, tôi ghét anh, ghét nhất anh..... ừm....."

Cái miệng nhỏ không ngừng lải nhải bị Nam Cung Nghiêu chặn lại, cho nên mọi lời nói đều bị anh nuốt trôi hết. Kéo cô qua, ôm chặt ở trong lòng, ở trước mắt của mọi người, hôn cô điên cuồng.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 387: Cưng Chiều Cực Cưng

Mặc dù nụ hôn nồng cháy này làm cho đầu óc của Uất Noãn Tâm choáng váng, đảo lộn xoay vòng, nhưng cô vẫn ôm cổ anh hôn trả lại, song đến lúc kết thúc, lại nhận ra mình trở thành diễn viên chính, mọi người xung quanh đang ồn ào bàn tán, nên cô xấu hổ đỏ mặt, đẩy ra Nam Cung Nghiêu ra, quay người bỏ đi.

Về đến nhà, đi thẳng vào phòng khóa cửa lại, không cho anh đi vào.

Nhưng Nam Cung Nghiêu lại thông thả cạy cửa vào, còn rất thỏa mãn giờ lên tấm thẻ trong tay mình lên. “Em quên cái này rồi sao? Lần sau em đừng cố gắng vùng vẫy như vậy nữa.”

“.....” Uất Noãn Tâm xua đuổi anh. “Anh ra ngoài ra ngoài ra ngoài đi!”

“Em lại sao nữa vậy? Lại thích giở tính trẻ con rồi, lúc này không phải vẫn tốt sao?”

“Ai thích giở tính trẻ con, anh là tên lừa gạt, tôi ghét anh, không muốn nói chuyện với anh!”

“Nhưng không phải bây giờ em đang nói chuyện với anh sao? Được rồi, đừng ồn ào nữa được không?” Nam Cung Nghiêu mặc kệ cô vùng vẫy, cố ý ôm chặt cô. “Anh sai rồi, anh không nên như vậy, anh xin lỗi em. Em tha cho anh, được không?”

Thật ra Uất Noãn Tâm cũng không giận mấy, nhưng cái miệng vẫn không kiềm nén được. Biết rõ anh chiều cô, sẽ không tức giận với cô, thấy được cứng nên làm tới. Dù sao cô cũng là phụ nữ, chẳng ngại mình đã là bà mẹ một con, vẫn không thể đổi được tính nhõng nhẽo của một cô gái nhỏ. Ý có người thương, nên làm nũng.

“Anh thấy ghét!”

“Đúng! Anh thấy ghét! Anh biết làm như vậy có chút ngu ngốc, nhưng vẫn cố ý chọc em giận, nhưng anh không nghĩ được cách nào khác. Do lòng anh quá nôn nóng, muốn em chấp nhận anh, tha thứ cho anh thôi! Anh xin lỗi! Nhưng cho dù như thế nào, em cũng thừa nhận em ghen rồi, cũng chứng tỏ em quan tâm anh, anh vẫn cảm thấy rất vui!”

“Đúng vậy! Em ghen tuông, em thua rồi, được chưa?” Đấm vài đấm nhẹ vào lồng ngực của anh. Nhớ đến hai ngày trước bị anh chọc đến vừa đứng ngồi không yên, ghen mà không trút ra được phải chịu đựng, vừa tức giận. “Sau này anh không được như vậy nữa! Làm em tức muốn chết!”

“Anh biết rồi! Sau này anh sẽ không nói chuyện với người phụ nữ khác, chỉ cưng chiều một mình em thôi!” Khi cô làm nũng với mình, trái tim Nam Cung Nghiêu mềm nhũn, liên tục nói ra những lời tình tứ. “Em là cục cưng của anh, là tất cả của anh, đương nhiên anh thương em còn không kịp, làm sao nỡ làm em tức giận chứ.....”

“Anh chỉ biết nói ngon ngọt.” Uất Noãn Tâm lầm bầm phản đối, thực ra trong lòng đã ngọt muốn chết rồi. Những lời ngọt ngào, phụ nữ rất thích, không hề có sức chống trả.

“Em không thích sao?”

“Không thích!”

“VẬY ĐÀNH CHỊU, EM KHÔNG THÍCH ANH CŨNG PHẢI NÓI, AI KÊU ANH YÊU EM NHƯ VẬY.....”

“TỪ LÚC NÀO MIỆNG LƯỖI CỦA ANH TRƠN TRU NHƯ VẬY.....” Một đôi mắt xanh nông nàn tình cảm, phóng điện làm cho đầu óc của Uất Noãn Tâm choáng váng. Trong lòng oán thán, đàn ông đẹp như vậy, đúng là muốn mạng người ta mà.....

“Đây là sự thật không phải miệng lưỡi trơn tru.”

“Anh thấy ghét, chỉ biết bắt nạt em thôi.”

“Anh bắt nạt em thế nào hả?”

“Thì lúc nãy đó..... ở trước mặt nhiều người vậy cướp đoạt nụ hôn của em, bị khác nhìn như nhìn khỉ vậy, mất mặt muốn chết!”

“Anh cướp đoạt nụ hôn của em sao? Sau đó rõ ràng em chủ động hôn anh mà. Dáng vẻ lúc nãy của em, rõ ràng đang hưởng thụ nha, em như vậy còn là được hời còn khoe mẽ, qua cầu rút ván sao?”

“Rút cái đầu anh, dù sao em không có, em mặc kệ anh.....” Nếu nói tiếp, mình sẽ bị cặp mắt xanh kia phóng điện đến hôn mê mất, Uất Noãn Tâm vội vàng chạy trốn, lại thấy cửa bị khóa rồi, cố gắng hết sức cũng không mở được.

“Sao thế này? Sao bị khóa rồi?”

“Ma mí, là con?” Giọng bé Thiên hả hê vang lên ngoài cánh cửa.

“Bé Thiên, con đang làm gì hả? Mau mở cửa đi!”

Phía sau bay đến một câu thỏa mãn của Nam Cung Nghiêu. “Em đừng cố gắng nữa, không được anh cho phép, bé Thiên không mở đâu.”

“Đúng ạ! Đúng ạ! Ma ma và pa pa cứ bồi dưỡng tình cảm đi, bé Thiên biết tự chăm sóc mình mà. Ma ma, chụt chụt!”

“Bé Thiên, bé Thiên..... đáng ghét! Nam Cung Nghiêu, rốt cuộc anh muốn làm gì hả?”

“Muốn làm một việc đã làm từ rất sớm rồi, em đoán em là gì?” Không biết anh đi đến phía sau cô từ lúc nào, cô vừa xoay người đã bị anh đè trên cửa, một tay cố định đầu cô, không cho cô chạy trốn.

Mặt của Uất Noãn Tâm đỏ như trái ấu, “em, em làm sao biết anh đang nói gì hả? Mau thả em ra ngoài.....”

Anh mặc kệ sự chống đối của cô, dùng hành động để nói cho cô biết câu trả lời, bất chợt nhấc cô lên, ôm ngang đến giường. Không cho cô chút thời gian nào để chống đối, đè thẳng người lên.

Đôi môi nóng bỏng bá đạo chiếm giữ môi cô, mạnh mẽ đi vào, mặc kệ cô vùng vẫy, tách thẳng hàm răng của cô ra, quấn lấy đầu lưỡi của cô, nhiệt tình mút lấy những ngọt ngào của cô.

Mùi vị này, anh đã mong chờ quá lâu, nhớ muốn điên lên.

Một bàn tay chui vào áp cô, nhanh chóng cởi áo trong của cô ra, vuốt ve nơi đầy đặn của cô. Uất Noãn Tâm lắc đầu vùng vẫy, mong muốn thoát khỏi đôi môi quyến rũ của anh, “đừng như vậy.....em không muốn.....”

“Rõ ràng em rất muốn mà, đừng lừa gạt mình nữa, giao mình cho anh là được rồi.” Nam Cung Nghiêu biết rõ lúc trước mình bá đạo chiếm đoạt cô, cho nên vẫn còn để lại ám ảnh trong lòng cô. Cho nên anh không sốt ruột, mà bỏ ra nhiều công sức để dụ dỗ, tỏ ra hết sức nhiệt tình, để khơi gợi ham muốn của cô.

Đôi môi nhẹ nhàng đi xuống, chạy đến bờ vai trần của cô, cắn mút gặm nhấm. Bàn tay to bao bọc một bên đầy đặn của cô, cũng không bỏ sót bên kia, đầu lưỡi xoay tròn liếm múi.

Có một cảm giác kỳ lạ tàn sát khắp người, Uất Noãn Tâm cong người lên, nhấn đầu anh xuống, hai tay đan sâu vào trong tóc, nhỏ giọng thở gấp.

Cơ thể của cô đã bắt đầu thích ứng anh rồi, anh cũng hiểu rõ những nơi nhạy cảm của cô, có thể dễ dàng gọi lên ham muốn của cơ thể cô. Điều quan trọng là, phải làm cho trái tim của cô từ bỏ mọi bài xích, hoàn toàn chấp nhận anh.

“Dễ chịu không?” Nam Cung Nghiêu chống người lên, nở nụ cười xấu xa nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 388: Sẽ Bị Nghiện

Uất Noãn Tâm hô hấp khó khăn, hai mắt hồng lên, rất đẹp dễ. “Buông, buông em ra.....”

“Rõ ràng em rất muốn, tại sao phải kiềm nén chứ?” Anh cúi đầu thì thào bên tai cô, hơi thở nóng bỏng, làm cho cả người cô không ngừng run rẩy.

“Thả lỏng đi, anh sẽ làm cho em thoải mái.....” Một bàn tay đi xuống, nhẹ nhàng trượt xuống, chuyển động nơi nữ tính nhất của cô.

Cả người Uất Noãn Tâm run rẩy như bị điện giật, trong cơ thể có một ngọn lửa đang rực rạch bốc cháy, ngọn lửa nóng sắp sửa nổ tung, đang gấp rút muốn thoát ra ngoài. Mặc dù về mặt tâm lý cô vẫn còn bài xích, nhưng cơ thể đã bắt đầu tiết dịch, bán đứng mình từ lâu.

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười cực kỳ xấu xa, giơ một bàn tay dính đầy dịch để trước mặt cô. “Nếu em không muốn, vậy đây là gì?”

Uất Noãn Tâm cực kỳ xấu hổ, sắp chịu không nổi, nhưng ham muốn trong cơ thể cô làm cho đầu cô căng ra, chỉ run nhẹ một cái, hai mắt nhắm lại.

“Yêu tinh bé nhỏ, đừng vội, anh sẽ cho em thứ em muốn.....” Nam Cung Nghiêu từ từ cười thắt lưng ra, vật cứng trong quần lót đã căng phồng lên, kêu gào muốn xông ra.

Mặt Uất Noãn Tâm đỏ đến tận mang tai, miệng lưỡi khô khan, động tác của anh quá chậm, làm cô muốn điên lên, mất sạch hết lý trí, cho nên mới

kêu lên một câu. “Mau.....”

“Em vội đến vậy sao? Yên tâm, anh sẽ cho em!” Anh nở nụ cười quyến rũ, để oir nơi thơm tho của cô, chôn thật sâu, dịu dàng ra vào. Nhìn thấy dáng vẻ chìm sâu trong bể tình của cô, trong lòng tràn ngập sự kiêu ngạo của đàn ông.

Uất Noãn Tâm dễ chịu đến mức không biết mình đã bay đến nơi nào, chỉ có thể nhắm mắt lại, phối hợp với anh, cùng anh lên thiên đường.

Khi mọi chuyện lắng lại, hơi thở tình dục dần tan biến, Uất Noãn Tâm đưa lưng về phía Nam Cung Nghiêu, cánh tay để trên gối tức giận. Cô thật không hiểu, rõ ràng đang cãi nhau, rõ ràng rất ghét anh, rõ ràng cơ thể bài xích anh, sao cuối cùng lại bị anh kéo lên giường làm chuyện đó.

Nếu nói anh ép buộc cũng thì thôi đi, chính mình sau đó còn đáp lại sự nhiệt tình đó của anh, còn rất chủ động, hơn nữa..... không chỉ một lần! Nghĩ lại thật mất mặt!

Chỉ là, cái thứ tình dục này đúng là bị nghiện muốn chết. Lúc anh lên đỉnh, cô cũng vô cùng sung sướng.

Hơn nữa, anh còn dịu dàng như vậy, để ý đến cảm nhận của cô như vậy, cộng thêm kỹ xảo siêu cấp của anh, làm cho cô một lần rồi lại một cảm nhận được sự sung sướng của đàn bà.

Chỉ nghĩ thôi, bên dưới đã bắt đầu nóng rồi, điên mất.

Nam Cung Nghiêu vươn cánh tay dài ra kéo cô vào lòng, đặt một nụ hôn dịu dàng lên vai cô, “đang nghĩ gì vậy? Còn vương vấn à?”

Cô đỏ mặt, không thừa nhận. “Wang vấn gì chứ..... do anh ép em.....”

“Em dưỡng bình có ích sao? Nhìn xem phản ứng lúc nãy của em, còn muốn hơn anh, đừng quên, ai là người hối anh mau một chút.....” Nam Cung Nghiêu nở nụ cười cực kỳ gian ác, “lúc nãy em cưỡi trên người anh, vặn vẹo ra sức như vậy, sự dũng cảm đó giờ đi đâu rồi?”

“Không cho phép anh nói!” Uất Noãn Tâm bịt miệng anh lại, tức giận trừng anh.

Anh xấu xa liếm bàn tay của cô, làm cô đỏ mặt vội rút tay về, “anh.....”

“Nếu như em không thừa nhận, em cũng không ngại làm thêm một lần, đến khi nào em thừa nhận mới thôi.....” Anh làm bộ muốn xoay người đè cô, làm Uất Noãn Tâm hết hồn chống lên lồng ngực của anh, kêu lớn. “Em nhận, em nhận là được rồi chứ gì?”

“Vậy mới ngoan.....”

“Tối qua đã làm năm lần rồi, anh không sợ làm nhiều quá sẽ tiêu tùng sao?”

“Em yên tâm! Người đàn ông của em về mặt nào cũng mạnh cả, bao gồm cả về mặt này!”

“Anh tự kỷ! Có ai một đêm làm bảy lần chứ!”

“Em muốn cho anh cơ hội bảy lần để chứng minh không.....”

“Mới không thèm! Khoe khoang quá nói không sẽ có án mạng mất!”

Nam Cung Nghiêu mặc cười, cốc cái đầu nhỏ của cô. “Đồ ngốc! Chỉ cần em thỏa mãn, anh vất vả một tí, có có sao đâu!”

“Anh nói cứ như đang nghĩ cho em vậy, lúc nãy em đè em xuống hả.”

“Được được được! Là lỗi của anh, chúng ta không cãi nhau nữa, được không?” Biết rõ khả năng ngôn luận của luật sư, anh mà không sớm nhận sai xin cô tha thứ, cô có thể lái nhai chuyện này đến sang mai.

“Ai thích cãi nhau với anh.”

Nam Cung Nghiêu nghiêm túc nhìn cô, nhẹ nhàng vén mái tóc ở bên má của cô, “anh nghiêm túc đó, sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Anh rất muốn hòa thuận ở bên em thôi.” Anh nắm lấy tay cô, hôn nhẹ một cái.

Trái tim của Uất Noãn Tâm lay nhẹ. “Em cũng không muốn cãi nhau với anh, là anh bắt nạt em mà!”

“Vậy sau này anh không bắt nạt em nữa, để em bắt nạt anh, được không?”

“Là anh nói đó, không được nuốt lời!”

“Ừ!”

Anh vươn một cánh tay ra, để cô gối đầu lên, nằm trong lòng mình. “Em không biết anh yêu em biết bao nhiêu đâu, yêu đến nỗi ngay cả anh cũng cảm thấy đáng sợ. Không dám tưởng tượng nếu mất đi em, sẽ như thế nào. Cho nên, chẳng ngại bám đuôi quấy nhiễu, anh cũng không thể từ bỏ!”

Uất Noãn Tâm hơi ngẩn người, mỉm cười. “Cảm giác đó, sao em không hiểu được chứ. Em cũng từng rất yêu anh, có lẽ còn sâu đậm hơn anh, cũng yêu đến rất hèn mọn mà.”

“Đã từng sao?” Anh cau mày, “thế còn bây giờ?”

“Cũng yêu!” Cô trả lời chắc chắn, nhưng Nam Cung Nghiêu vẫn chưa kịp vui mừng, lại nghe cô nói tiếp. “Chỉ là, yêu, không thể giải quyết được

tất cả. Yêu nhau thì dễ, ở bên nhau cả đời, lại rất khó.”

“Giữa chúng ta đã không còn bất kỳ vấn đề gì nữa. Anh biết rõ, nhưng chuyện đã qua mang lại cho em cảm giác không an toàn, để lại ám ảnh trong em. Nhưng mà, chỉ cần em cho anh một cơ hội, anh sẽ quét sạch hết tất cả nỗi ám ảnh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không em?”

Uất Noãn Tâm im lặng một lúc, cuối cùng cũng quyết định, “vâng!”

“Em hứa với anh, em sẽ bỏ xuống mọi gánh nặng, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng, đây là cơ hội cuối cùng, em mong không làm em thất vọng!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 389: Sẻ Mang Thai Đó 18+

Bắt đầu từ ngày hôm đó, mối quan hệ giữa Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm bắt đầu có sự thay đổi. Hai người từ quan hệ "chủ tớ" chuyển thành quan hệ "yêu đương" bình thường.

Nói cho đúng hơn, thì là bắt đầu lại từ đầu, Uất Noãn Tâm cũng không nói chuyện độc mồm với Nam Cung Nghiêu, cũng không bắt nạt anh nữa. Hai người giống như đôi tình nhân vừa mới yêu nhau vậy, vô cùng mặn nồng.

Để pa pama ma thuận lợi bồi dưỡng tình cảm, bé Thiên tự giác ở lại nhà trẻ ăn cơm, để lại thế giới hai người cho Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm, ngay cả khi rửa chén hai người cũng dính lấy nhau. Nam Cung Nghiêu rửa chén, còn Uất Noãn Tâm lau chén, hai người liếc mắt nhìn nhau, tràn ngập tình yêu, giống như có điện phóng qua vậy.

Sau khi rửa xong cái chén cuối cùng, Nam Cung Nghiêu bỗng nhiên nhìn Uất Noãn Tâm với ánh mắt nồng nàn tình yêu, làm cho cô có hơi đỏ mặt. "Sao, sao vậy anh? Trên mặt em dính gì sao?"

"Noãn Tâm....."

"Hử?" Cô đỏ mặt chờ đợi anh nói những lời ngọt ngào, không ngờ Nam Cung Nghiêu lại đột nhiên nói một câu. "Có phải em không có mặc bra không?"

Khuôn mặt trong chốc lát đỏ đến tận mang tai, hờn dỗi. "Gì, gì chứ..... anh cái đồ dê xồm này!"

Nam Cung Nghiêu nở nụ cười lưu manh. "Anh rất thích em như vậy....." Anh kéo cô vào trong lòng, bàn tay luồn vào trong áo sơ mi rộng thùng thình của cô, chơi đùa vỗ về. Cọ sát bên tai cô, phả hơi. "Sau này bé Thiên không có ở nhà, em cứ mặc như vậy, được không?"

"Ừm.....emmới không thèm....."

"Tại sao? Mặc như vậy rất tiện, anh muốn sờ lúc nào, thì sờ lúc đó....." Cô càng chống đối, Nam Cung Nghiêu càng sờ hăng hai hơn. Tỷ lệ lớn nhỏ, mềm mại của cô đều làm cho anh rất hài lòng, sờ rất thoải mái, không nỡ buông tay.

"Này.....anh đừng như vậy..... đừng sờ nữa....." Uất Noãn Tâm giằng dỗi chống đối, nhưng càng thế càng ngày càng nóng, trở nên rất kỳ lạ.

"Bà xã của anh, tại sao anh không được sờ hử?" Nhìn thấy mặt cô càng ngày càng đỏ, Nam Cung Nghiêu nở nụ cười xấu xa cắn vành tai cô, "hay là.....em muốn rồi hử? Vừa hay, anh cũng muốn em."

Nói xong, anh đẩy những thứ linh tinh trên bàn bếp qua một bên, đặt cô lên trên đó.

Cái hông của Uất Noãn Tâm vừa chạm vào bàn bếp bằng đá lạnh lẽo, cô liền có chút luống cuống. "Không, không phải anh định làm ở đây chứ?"

"Không được sao?" Nam Cung Nghiêu bắt đầu hôn vành tai của cô, bàn tay càng không kiêng dè hơn.

"Đừng, đừng ở đây..... chúng ta về phòng đi, được không anh?"

"Lần nào cũng ở trên giường, em không thấy chán sao? Ở đây, càng kích thích hơn....." Nam Cung Nghiêu chặn luôn cái miệng nhỏ nhắn đang cãi

nhảicủa cô, kéo tay cô ra, đặt ngay ở nơi đang sưng vù của mình, hai mắt đỏ hoe nhìn cô. "Em có cảm nhận được không? Anh bây giờ muốn em!"

Vừa dứt lời, anh liền kéo cao áo sơ mi của cô lên, cắn một cái vào núm hoa đáng yêu củacô, ở trên đó xoay tròn dịu dàng liếm mát, nó đưa đến cảm giác như có từng luồng điện làm cho Uất Noãn Tâm tê dại, làm cô quên hết mọi chống trả.

Đầu óc của cô bị chiếm giữ, bị lấp đầy bởi ham muốn, ở dưới càng ngày càng nóng.

Một bàn tay của Nam Cung Nghiêu xoa nơi nữ tính của cô, bàn tay ngay lập tức ẩm ướt, liền nở nụ cười xấu xa. "Em xem, em còn muốn hơn cả anh....." Anh ôm eo cô, vừa mới đi vào, bắt đầu tấn công.

Uất Noãn Tâm chưa từng ngồi làm chuyện đó, một chút lại một chút, đụng vào bàn bếp bằng đá lạnh lẽo, nhưng cơ thể lại rất nóng, rất kích thích. Cô ôm chặt cổ của anh, để cho anh vào sâu hơn.

"Ừm.....em chặt quá....." Nam Cung Nghiêu bây giờ hoàn toàn chìm đắm, không thể kiểm soát được tốc độ, động tác càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, giống như không đâm thủng cô thì không ngừng nghỉ.

Tiếng hét rít qua từng kẽ răng, Uất Noãn Tâm cũng nhận không nổi, hét chói tai từng tiếng từng tiếng.

Suốt bảy lần..... trong phòng khách..... dưới sàn nhà..... trên ghế sofa..... trong phòng bếp..... hai người từ chỗ này chạy sang chỗ kia, thay đổi tư thế, lần lượt làm chuyện đó, lần lượt lên đỉnh. Cuối cùng, Nam Cung Nghiêu kiệt sức thở dốc, ôm Uất Noãn Tâm nằm trên ghế sofa.

Hai người mình đầy mồ hôi, giống như hai con cá đang thoi thóp, ôm chặt lấy nhau. Ngay cả hơi kín đáo nhất, cũng ôm lấy nhau, không nỡ tách ra.

Uất Noãn Tâm mệt đến hai mắt mở không lên, "anh, anh mà làm nữa..... cái mạng này của em đi mất....."

"Nhưng em rất hưởng thụ mà, không phải sao?" Nam Cung Nghiêu đè gáy của cô, đặt một nụ hôn lên trán. "Đàn ông mạnh về chuyện giường chiếu là chuyện tốt, em phải vui vẻ mới đúng."

"Nhưng mạnh quá, sẽ xảy ra án mạng đó."

"Anh chưa nghe ai nói lên đỉnh quá nhiều sẽ chết, hay em đang nói..... chết vì quá sướng hử?"

Uất Noãn Tâm đánh anh một cái, "đồ dâm dê!" Đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện, vội bật dậy, "không xong rồi! Tiêu rồi!"

"Sao vậy em?"

"Anh không có mang bao! Lỡ mang thai thì sao đây?"

Nam Cung Nghiêu còn tưởng chuyện gì to tát, vừa nghe cô nói vậy, liền ung dung để cô lại. "Nếu lỡ có, thì cứ sinh ra."

"Anh đang đùa gì vậy!"

"Anh không nói đùa! Anh nghiêm túc đó! Chúng ta đã ở bên nhau, có thêm con vài đứa con, không phải càng hay hơn sao?"

"Chúng ta đã bé Thiên rồi, hơn nữa, chúng ta có thể ở bên nhau bao lâu, còn chưa biết được nha....."

"Chỉ cần em bằng lòng, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời!" Anh nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. "Chúng ta có thêm đứa nữa, được không? Anh rất hy vọng, có thể nhìn thấy con chúng ta lớn lên, anh không muốn bỏ lỡ lần nữa!"

Hai câu nói đó, trong mắt anh tràn đầy hối tiếc, làm cho sống mũi Uất Noãn Tâm cay cay. "Không biết còn có thể mang thai được không nữa, chỉ có một quả trứng mà thôi mấy ngàn con tinh trùng, tỉ lệ mang thai là một phần trên một triệu đấy."

"Em yên tâm! Tinh trùng của anh lợi hại như vậy, hơn nữa chúng ta còn làm đến bảy lần, nhất định sẽ mang thai. Nhưng để đảm bảo, không bằng chúng ta làm thêm vài lần nữa nha?" Làm bộ muốn dè cô lại, làm Uất Noãn Tâm hú hồn vùng vẫy, "đừng, đừng mà..... để tránh anh bị kiệt sức mà chết."

"Cô bé ngốc, dám nguyên rủa anh! Xem anh trị em ra sao!"

Uất Noãn Tâm sợ nhất là bị cù lét, vội xin anh tha. Hai người đùa giỡn một lúc, rồi lại ôm chặt lấy nhau, lặng lẽ đi vào giấc ngủ.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 390: Mang Thai Rồi

Nếu hạnh phúc có màu, thì Uất Noãn Tâm nghĩ, nó nhất định sẽ là màu hồng. Nếu không vì sao cô nhìn bất cứ thứ gì, cũng là màu hồng nhỉ? Trong nhà màu hồng, ngoài đường cũng màu hồng, hồ sơ công việc cũng màu hồng... Trong lòng cũng nổi bong bóng màu hồng, vô cùng ngọt ngào. Giống như đang yêu cuồng nhiệt, cực kỳ hạnh phúc.

Bận rộn đến trưa, cô đã đói tới cồn cào, đồng nghiệp gõ cửa đi vào.
"Sunsan, cô làm xong việc chưa?"

"Rồi, chúng ta cùng ăn cơm trưa nhé?"

"Tôi và những người khác đúng là số khổ, chỉ có thể ra tiệm ăn, còn cô thì khác nha, có người mua đồ ăn đến cho nha."

"Ai mà mua đồ ăn đến cho?"

"Có anh chàng đẹp trai mua đồ ăn cho kìa!"

Vừa dứt lời, Nam Cung Nghiêu vô cùng kỳ diệu xuất hiện ở phía sau cửa, làm Uất Noãn Tâm vô cùng vui vẻ, vội chạy đến đón, đuôi lông mày cũng cong lên vì sung sướng. "Sao anh lại đến đây hả?"

"Em không có thời gian về nhà ăn cơm, anh lo em ăn uống không đầy đủ, nên mang đồ ăn đến cho em!"

"Anh không cần như vậy đâu, rườm rà quá đi!"

Đồng nghiệp liếc nhìn trêu chọc, "miệng nói không cần, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ nha! Ấy... làm đám người đang cô đơn như chúng tôi hâm mộ chết đi được."

"Đúng đó đúng đó!" Những đồng nghiệp khác cũng hòa theo.

Uất Noãn Tâm đỏ mặt, hờn giận. "Anh xem, đều tại anh đó!"

"Được rồi được rồi! Không quấy rầy thế giới của hai người nữa! Đám người cô đơn chúng ta đi ăn cơm mộ mình thôi!"

Tất cả đồng nghiệp cùng nhau rời khỏi, Uất Noãn Tâm vừa đóng cửa, thì bị Nam Cung Nghiêu ôm từ phía sau, vô cùng thân thiết hít mùi thơm trên người cô, nhẹ nhàng hôn dọc xuống sống cổ của cô.

Tim của Uất Noãn Tâm đập loạn mấy nhịp. "Này.. anh làm gì vậy?"

"Nhớ em quá, hôn em thôi!"

"Ở đây là phòng làm việc đó."

"Dù sao cũng không có ai nhìn thấy!" Không bỏ qua mà còn hôn lên môi cô, cô cười né tránh, "này, đừng như vậy..." Cô biết rõ anh rất mạnh về phương diện kia, hôn hít không khéo lại biến thành chuyện đó. Cô có to gan hơn nữa, cũng không dám làm việc đó trong phòng làm việc! Lỡ như bị người khác nhìn thấy, sau này còn dám gặp ai.

"Như vậy là như vậy ư? Hôn một cái thì hôn một cái thôi!" Nam Cung Nghiêu cực kỳ vô lại giống như một đứa trẻ, Uất Noãn Tâm hết cách, đành hôn anh một cái, nhưng đầu lưỡi của anh chạy nhanh vào, quấn lấy cô, làm cho cô không thể thoát ra được, ngược lại còn đánh mất lý trí, dần dần đắm chìm vào trong nụ hôn.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng động, mới chột bừng tỉnh lại, đẩy anh ra, đôi tay trắng nõn dấm vào lồng ngực của anh. "Đã bảo anh đừng làm bậy rồi mà... Em đói bụng rồi, ăn cơm thôi!"

Nam Cung Nghiêu kéo một cái ghế ngồi xuống, chống tay lên cằm, nhìn chăm chăm cô ăn cơm, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng, ánh mắt nồng nàn tình yêu.

"Bé Thiên ăn cơm chưa vậy?"

"Rồi!"

"Vậy thì tốt!"

"Sao em không hỏi anh ăn cơm chưa?"

"Anh đã đến đây thì chắc hẳn phải ăn rồi!"

"Anh chưa ăn!"

"Hả? Vậy chúng ta ăn cùng nha?"

"Đồ ngốc! Anh ăn rồi, chỉ cần nhìn em ăn cơm, anh cũng cảm thấy rất vui!"

"Anh chỉ biết nói ngon ngọt thôi! Rõ ràng món ăn có vị cay, nhưng khi Uất Noãn Tâm ăn vào, lại cảm thấy ngọt liếm như đường, vô cùng ngọt ngào, đầu óc cũng quay cuồng theo. Làm cho cô ao ước, nếu cả đời này có thể ngọt ngào như vậy thì hay biết mấy. Một cuộc sống bình dị nhưng hạnh phúc, đó mới là điều cô hằng mong chờ.

Ăn xong cơm, lại quần lấy nhau một lúc, Nam Cung Nghiêu mới luyến tiếc rời khỏi. Đến lúc làm việc, Uất Noãn Tâm không thể tập trung được, trong đầu đều nghĩ đến anh, vô thức nở nụ cười ngọt ngào. Anh ta vừa rời

khỏi, thì cô đã nhớ đến vậy sao? Giống như bị trúng bùa mê, đầu óc mơ màng.

Đồng nghiệp Michelle cầm mấy tập hồ sơ đi vào, "buổi chiều tôi xin nghỉ, phiền cô kiểm tra lại giúp tôi nha."

"Được rồi, không vấn đề gì! Cô xin nghỉ đi shopping sao?"

"Không phải, tôi đi khám bệnh."

"Sao vậy? Cô không khỏe à?"

"Không phải! Kinh nguyệt của tôi không đều, có lẽ do tôi thức đêm nhiều quá. Cô cũng biết mà, chuyện phụ nữ này, không lớn cũng không nhỏ, nhưng phải đi kiểm tra mới yên tâm được."

"Ừm! Vậy cô đi đi, nếu có điện thoại, tôi sẽ nghe giúp cô."

"Cảm ơn nha! Lần sau tôi mời cô ăn cơm!"

Trước khi đi còn không quên trêu chọc, "nhưng mà, cô có hộp cơm tình yêu ngon như vậy, chắc hẳn không muốn cùng chúng tôi ăn bữa cơm này đâu!"

Uất Noãn Tâm không biết nói gì nhưng lại cảm thấy ngọt ngào, nở nụ cười trên môi. Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến, kinh nguyệt tháng này còn chưa đến, hơn nữa còn trễ một tuần rồi.

Nhớ đến mấy lần không mang đồ bảo vệ kia, không lẽ trúng số rồi sao? Hoang mang chạy đến nhà thuốc gần đó mua que thử thai.

Sau khi kiểm tra xong, tâm trạng rất hỗn loạn. Không biết mình rốt cuộc có thai, hay không có thai, kết quả... mang thai rồi!

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy kết quả như vậy, vẫn cảm thấy có sét đánh ngang tai, rất ngổn ngang trừng mắt nhìn một hồi lâu. Trăm ngàn cảm xúc đan xen nhau, một lúc không thể nói rõ mình đang vui hay đang buồn. Nghĩ cả một buổi chiều, mới quyết định khoan hãy nói với Nam Cung Nghiêu.

Bởi vì cứ nghĩ đến chuyện đó, nên cô cứ lơ đãng, thường xuyên ngăn người, ngay cả Nam Cung Nghiêu cũng nhận ra, lúc đi ngủ anh hỏi cô có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cô lắc đầu, "không có gì đâu! Có lẽ do em có hơi mệt mỏi thôi!"

Anh nhìn thấu được cô có tâm sự, nhưng cô không muốn nói, anh cũng không vạch trần. "Em chú ý nghỉ ngơi đi, đừng để mình quá vất vả."

"Vâng!"

Nam Cung Nghiêu tính ngủ, không quấy rầy cô. Nhưng người phụ nữ mình yêu nằm ngay bên cạnh, thêm vào đó anh lại là người đàn ông mạnh mẽ về chuyện kia, chưa được bao lâu, bắt đầu không nhịn được nữa, cơ thể khỏe mạnh nhào đến. Tìm kiếm bờ môi cô, ra sức hôn hít...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 391: Phá Thai Ủ?

Nụ hôn của anh rất điêu luyện, nồng cháy mà dai dẳng, làm cho Uất Noãn Tâm bị choáng vang như có điện giật, tim đập nhanh, say mê cùng đắm chìm, cơ thể cũng theo bản năng ôm lấy cổ anh, hôn trả lại anh. Nhưng đột nhiên cô nhớ đến mình có thai rồi, nên bắt đầu có chút chống cự lại.

Nhưng ham muốn của Nam Cung Nghiêu đã bị khơi dậy, làm gì để cho cô chống cự lại dễ dàng như vậy, một cánh tay rắn chắc giữ lấy eo cô, hai bắp đùi lớn kẹp chặt lại, không cho cô nhúc nhích.

Làn môi của anh rời khỏi, đi dọc xuống phía dưới, hôn lên nơi đầy đặn của cô, vươn đầu lưỡi ra, cắn mút thật nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng còn đảo vòng, làm cho cô muốn ngừng mà không ngừng được, cường độ vùng vẫy càng ngày càng yếu, làn da cũng ửng đỏ lên.

Một bàn tay đi vào trong váy ngủ, dùng ngón tay ma xát nhẹ nơi kín đáo, dễ dàng bắt được nhịp nháy cảm của cô, làm cho cô điên cuồng, khó có thể ngăn cản anh xâm nhập, không kiểm soát được mà tiết dịch, tiếng chống đối trên miệng cũng trở thành tiếng rên rỉ nho nhỏ: “Ừm... đừng mà ...”

Lúc đầu anh còn tưởng cô ngại ngừng, nhưng nhìn thấy cô cố hết sức chống cự như vậy, anh thở hì hục dừng lại, hai đôi mắt đỏ hoe nhìn cô, cau mày: “Tại sao vậy?”

“Hôm nay, không, không tiện lắm...”

“Đến chu kỳ à?”

“Vâng!” Cô bối rối mà quay mặt đi, không dám nhìn thẳng anh.

Nhưng chu kỳ của cô rõ ràng không phải lúc này! Nam Cung Nghiêu nhớ rất rõ. Anh cũng không biết cô bị gì, nhưng nếu cô không muốn anh cũng không ép cô. Mặc dù, bên dưới đã căng cứng, sắp sửa nổ tung rồi.

Anh cố gắng hết sức lăm mới bò từ người cô xuống, im lặng rất lâu, nhưng ham muốn vẫn không cách nào biến mất, nên anh ngồi dậy luôn.

“Anh giận rồi hả?”

“Không có đâu! Em ngủ trước đi, anh đi tắm cái!”

Uất Noãn Tâm muốn giữ anh lại, nhưng anh đã xuống giường rồi, nên cô có chút áy náy. Cô biết rõ anh rất mạnh về mặt tình dục, mỗi đêm phải làm mấy lần. Vừa rồi đã đạt đến mức đó, giữa đường dừng lại, nhất định rất khó chịu. Nhưng chuyện này, không thể tiếp tục như vậy, cô nhất định phải nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng. Phải nói cho anh cái tin tốt đó, hay là một mình âm thầm...đi phá thai.

...

Từ khi biết mình có thai, Uất Noãn Tâm nhận ra bên dưới của mình lúc nào cũng sưng lên, rất khó chịu, không biết có ảnh hưởng đến đứa trẻ không, nên cô đặt lịch hẹn với bác sĩ phụ sản. Sau khi ăn cơm xong, vội vàng chạy đến đó.

“Em ra ngoài một chút nha.”

“Hôm nay không phải không cần đi làm sao?” Nam Cung Nghiêu cảm thấy rất kỳ lạ, luôn cảm thấy gần đây cô rất bí ẩn, không biết đang trốn tránh chuyện gì.

“Michelle hẹn em cùng đi shopping với cô ấy! Cũng không lâu đâu, em sẽ ăn cơm tối mà!” Sợ anh nhìn ra được sơ hở, cô gần như bay ra khỏi cửa.

Nam Cung Nghiêu càng nghĩ càng thấy lạ, bỏ lại công việc đang làm dở, lái xe đuổi theo xe taxi của cô. Theo đuổi suốt dọc đường, đến bệnh viện, nhìn thấy cô đi vào khoa sản.

Sự nghi ngờ này làm Nam Cung Nghiêu sợ hãi, vội vàng chạy theo, đá cửa một cái, xách bác sĩ lên, ném qua một bên, gào thét lên giống như con sư tử: “Anh không cho em phá bỏ con của chúng ta!”

Một tiếng sau.

Hai người ngồi trong xe.

Nam Cung Nghiêu không còn tức giận như lúc này, nhưng vẻ mặt vẫn khó coi, giọng nói âm u: “Cho nên lúc này em chỉ đến kiểm tra, chứ không phải phá thai sao?”

“Vâng!” Uất Noãn Tâm cảm thấy rất áp lực, nuốt nước bọt: “Em vẫn chưa biết , phải làm gì bây giờ?”

“Không biết sao?” Giọng Nam Cung Nghiêu lạnh lẽo như băng, tiếng nói giống như từ địa ngục, nhẵn nhụi không nổi giận, nhưng bàn tay lại nắm chặt đến nổi đầy gân: “Lúc trước chúng ta không phải nói rõ với nhau rồi sao, nếu mang thai thì sinh ra sao? Tại sao em không nói cho anh biết hả?”

Cô giống như đứa trẻ chịu uất ức khi làm sai: “Lúc đó em đâu biết mình sẽ có mang thật...”

Cô không giải thích thì còn đỡ, cô vừa nói xong, mặt của Nam Cung Nghiêu không ngừng tái mét, gần như sắp nổi điên lên: “Ý của em là, khi đó em đối với anh chỉ hời hợt có lẽ thôi hả?”

“Em, em không có ý đó...”

“Sinh đứa bé ra!”

Anh lấy giọng điệu kiên quyết, ra lệnh nói ra hai ba chữ thì có thể quyết định số phận của đứa trẻ, làm cho Uất Noãn Tâm không thoải mái. Vốn dĩ cô cũng đã nghĩ đến sẽ giữ lại đứa trẻ, nhưng miệng vẫn không nhận được nói lại: “Anh dựa vào cái gì bắt em sinh thì em phải sinh.”

“Dựa vào đứa bé là con anh!”

“Nhưng đứa bé lớn lên trong bụng em, em có toàn bộ quyền quyết định!”

“Quyết định của em là phá bỏ đứa bé hả?” Nam Cung Nghiêu nghiến răng: “Uất Noãn Tâm, em không thể nhẫn tâm như vậy, đứa bé là con của chúng ta! Cho dù giữa chúng ta trước kia đã từng xảy ra chuyện gì, thì đứa bé là vô tội, em không thể tàn nhẫn với con như vậy!”

“...” Cô bướng bỉnh quay đầu đi: “Tóm lại, em tự có quyết định của mình, không cần anh lo!”

“Có anh ở đây, em đừng mong làm hại con anh!”

“Anh lại muốn giam cầm em giống như trước sao? Hay muốn giám sát em hả?”

Nam Cung Nghiêu giận hờn: “Nếu đây là quyết định của em, anh sẽ làm như vậy.”

Uất Noãn Tâm tức tới mắt nổi đom đóm, cô nghi ngờ sự dịu dàng lúc trước của anh có phải là ảo giác không. Hơn một tháng trôi qua, anh đối xử với cô rất tốt, tốt

đến nỗi cô gần như quên hết những đau khổ mà anh đã tàn nhẫn gây cho cô. Cô ngu thật, cho dù anh có yêu cô nhiều hơn nữa, có tốt với cô hơn nữa

thì bản tính kiêu ngạo cùng bá đạo trong xương tủy của Nam Cung Nghiêu vẫn không thay đổi được.

Cô thở dài: “Bây giờ em không muốn thảo luận với anh về chuyện con cái, để em nghĩ kỹ, anh cũng nghĩ thật kỹ, được không?”

“Anh không biết em vẫn còn phải suy nghĩ gì, nhưng anh đã nói rất rõ. Đứa con này, anh muốn có nó!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 392: Chiến Tranh Lạnh

Bởi vì hai người có quan điểm bất đồng về chuyện con cái, nên đang ngọt ngào bỗng chốc lại rơi vào chiến tranh lạnh, mỗi người đều mang tức giận trong lòng.

Uất Noãn Tâm trách Nam Cung Nghiêu bá đạo, không nghĩ đến cảm nhận của cô, sợ tính tình này của anh chưa hề thay đổi sau này sẽ còn như vậy.

Còn Nam Cung Nghiêu lại cảm thấy những cố gắng trước đây của mình đều là uổng phí, anh không hiểu, cô đã tha thứ cho anh, cho anh cơ hội rồi, tại sao lại không cần đưa nhỏ chứ? Không lẽ cô vẫn còn chuyện gì đó chưa chắc chắn được sao? Hoặc có lẽ, cô vẫn chưa hề tin tưởng anh hoàn toàn sao?

Vào bữa cơm tối, mây đen che phủ, hai người không hề nói với nhau câu nào. Uất Thiên Hạo nhìn ma ma một cái, thấy mặt ma ma đen thui. Lại nhìn pa pa, mặt pa pa thì lạnh như tiền, liền hiểu ngay hai người nhất định cãi nhau rồi.

Mấy hôm trước không phải còn rất tốt sao? Tại sao lại cãi nhau rồi, thế giới của người thật phức tạp, làm cậu bé chẳng hiểu gì, chỉ biết ngồi lo lắng thôi.

Trước kia Uất Noãn Tâm và Nam Cung Nghiêu cùng dỗ bé Thiên ngủ, đêm nay lại chỉ có một người, bé Thiên nhìn không nổi bèn hỏi: “Ma ma và pa pa cãi nhau sao?”

“Không có đâu!”

“Ồ...” Rõ ràng là có mà, ma ma lại nói dối rồi!

Nhìn gương mặt bé bỏng đáng yêu của bé Thiên, trong lòng Uất Noãn Tâm có chút lay động, hỏi con: “Bé Thiên, nếu ma ma sinh một em trai hay em gái thì sao hử?”

“Được đó được đó!” Bé Thiên liền vui vẻ hẳn lên, đôi mắt sáng lấp lánh: “Trong bụng ma ma lại có bé bi rồi sao?”

“Không có, ma ma chỉ hỏi thế thôi! Bé Thiên muốn em trai hay em gái đến vậy sao?”

“Tất nhiên rồi! Ma ma, ma ma sinh thêm một em nữa được không? Bé Thiên sẽ làm một anh trai tốt, bé Thiên hứa đó!”

Uất Noãn Tâm mỉm cười. Lúc trước cô không tính sinh thêm, cũng không nói chuyện này với bé Thiên, không ngờ con lại hoan nghênh như vậy, cũng khó trách thái độ của Nam Cung Nghiêu lai kiên quyết đến thế. Thực ra, đã mang thai rồi, cô cũng không muốn bỏ, buổi chiều nói như vậy, chẳng qua là do giận dữ Nam Cung Nghiêu thôi.

Khi bình tĩnh suy nghĩ lại, quả thật đứa trẻ là vô tội.

Không phải cô không muốn đứa bé, chẳng qua cô chỉ sợ. Sợ Nam Cung Nghiêu vẫn bá đạo như trước, sau đó hai người lại xảy ra mâu thuẫn nữa.

Chỉ vì cô và anh không hòa thuận mà đã để bé Thiên thiếu vắng tình thương của ba lúc bé, cô không muốn đem lại cảm giác này cho đứa con kế. Nếu như vậy, thà không sinh thì hơn.

Cho nên, xét cho cùng do cô không có cảm giác an toàn thôi.

Khi trở về phòng, Nam Cung Nghiêu đã nằm ngủ rồi, cô lặng lẽ thờ dài ở bên cạnh anh. Có thể cảm nhận được, cũng đã lâu rồi anh không mất ngủ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Uất Noãn tâm không nhẫn nhịn nữa mà mở miệng trước: “Chúng ta đừng chiến tranh lạnh nữa, chúng ta nói chuyện với nhau đi!”

Câu đầu tiên Nam Cung Nghiêu nói là: “Xin lỗi em!”

“...”

“Nhưng anh chỉ xin lỗi về thái độ của anh thôi. Anh thừa nhận, lúc đó anh quá tức giận, mới mất kiểm soát như vậy, anh không muốn đối xử với em như vậy. Nhưng em có thể nào cũng không nên nghĩ đến chuyện phá bỏ con của chúng ta.”

“Em không có nói muốn bỏ con mình, em chỉ giận đối anh thôi.”

Nam Cung Nghiêu bật dậy, hai mắt sáng lên: “Cho nên, em giữ con lại sao?”

Uất Noãn Tâm gạt mình: “Em cũng không nói sẽ giữ lại...”

“Vậy ý của em là thế nào hả? Anh thật không hiểu chúng ta đã như vậy rồi, em còn do dự điều gì nữa? Chuyện anh làm vẫn chưa đủ sao? Hay là...”

“Do em không có cảm giác an toàn!” Uất Noãn Tâm cũng không biết làm sao: “Em từng nói, chúng ta làm lại từ đầu, nhưng em vẫn chưa có cách nào hoàn toàn tin tưởng anh. Em sợ anh không hề thay đổi, vẫn giống như lúc trước vậy.”

“Anh nói rồi, anh sẽ không đối xử với em như trước nữa!”

“Nhưng buổi chiều hôm nay anh...”

“Bởi vì chuyện đó có liên quan đến con của chúng ta, anh quá căng thẳng thôi.”

“Vậy em phải tin tưởng anh như thế nào đây, sau này anh sẽ vì những chuyện làm anh căng thẳng mà dùng giọng điệu đó nói chuyện với em à! Nghiêu à, em rất sợ, anh có biết không?”

Cô không tin anh, mặc dù làm cho Nam Cung Nghiêu tức giận, nhưng nhiều hơn nữa đó là tự trách. Anh hiểu rất rõ, nếu lúc trước anh không làm những chuyện khiến cho trái tim cô rét lạnh, thì cô cũng không như vậy. Anh thở dài ôm cô vào trong lòng, hôn lên trán cô: “Xin lỗi em, vô cùng xin lỗi em... Nhưng mà anh đã cố gắng bù đắp lại cho em, em có thể cảm nhận được mà.”

“Em có thể cảm nhận được, nhưng ở trong trái tim...vẫn có một chút... không an lòng...”

“Anh hiểu rõ, anh sẽ dành nhiều thời gian để chứng minh. Trước đó, em đừng vội vàng quyết giữ hay bỏ đứa bé được không? Anh xin em đó... Anh rất muốn chứng kiến con của chúng ta lớn lên, anh không muốn bỏ lỡ lần nữa.”

“Vâng!” Máu mủ ruột rà, muốn cô bỏ, làm sao cô nỡ bỏ đây?

“Noãn Tâm... Anh hỏi em một chuyện, em cũng không cần vội trả lời.” Nam Cung Nghiêu không nói câu này ra thì sẽ có câu trả lời như thế nào, cho nên trong lòng cũng thấp thỏm không yên: “Em... em bằng long theo anh về Đài Loan không?”

Phút chốc cảm nhận được cô nằm ở trong lòng mình chờ người.

“Anh chỉ hỏi vậy thôi, em không nhất định phải trả lời. Anh biết, em rất thích sống ở đây, cũng biết nơi đây mới là nơi em muốn ở. Nhưng anh đã rời Đài Loan quá lâu, công ty còn rất nhiều chuyện cần anh giải quyết, anh không thể vô trách nhiệm được.”

“Em biết mà!” Uất Noãn Tâm bình thản trả lời. Cô đã biết trước sẽ có ngày này, thậm chí không nghĩ nó sẽ đến trễ như vậy. Cô hẳn phải cảm ơn anh, đã cho cô một tháng tràn ngập ánh sáng hạnh phúc. Mỗi khi nghĩ đến, đều thấy ngọt ngào.

Anh không nhìn ra thái độ của cô, nên Nam Cung Nghiêu thấy rất căng thẳng, lại sợ cô giận.

“Nếu em không muốn về, em cứ coi như anh chưa nói gì. Có một số chuyện, anh có thể giải quyết ở Hà Lan, mở nhiều cuộc họp qua video là được rồi. Em và bé Thiên mới là điều quan trọng nhất của anh. Chuyện công ty, anh có thể tìm được người khác giải quyết, không sao đâu!”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 393: Trở Về Đài Loan

“Em không có ý như vậy... Em biết rõ anh không thể từ bỏ được, em cũng không trách anh. Em vẫn luôn cho rằng, sự nghiệp vẫn là điều quan trọng nhất của đàn ông, hơn nữa không có mâu thuẫn gì với gia đình. Em chỉ cần có một chút thời giờ để suy nghĩ thôi”

Tâm trạng hiện tại của Uất Noãn Tâm đương nhiên cũng rất phức tạp. Đài Loan, bây giờ đã trở thành một nơi tràn ngập nỗi lo lắng trong cô và cũng là nơi cô kiên quyết không muốn quay trở về.

Khó khăn lắm mới có được vài ngày bình yên, cô đã quen với cuộc sống hiện tại, cũng rất thích ở một nơi xa lạ, không quen biết người nào, cũng không có nhiều cảm giác buồn phiền như thế. Trong khi trở lại Đài Loan, còn có Ngũ Liên, ngẫm nghĩ lại làm cho lòng cô rất phiền muộn.

Nhưng mà, cô hiểu rõ, yêu một người, là phải cho đi. Cô không thể cứ nhận từ Nam Cung Nghiêu, mà mình lại không làm gì cho anh, như vậy quá ích kỷ. Sớm muộn gì anh cũng sẽ mệt mỏi, giống như cô và anh lúc trước. Còn nữa, một khi anh quay về Đài Loan, có nghĩa là hai người phải tách nhau ra, cô lại không nỡ. Bé Thiên lại càng không nỡ hơn, cô không biết để hai cha con họ chia cắt nhau.

Hai bên đều có chỗ khó nói của mình, cực kỳ mâu thuẫn.

Nam Cung Nghiêu nhìn thấy cô buồn rầu không vui, cho nên cảm thấy có chút hối hận về lời đề nghị của mình. Nhưng mà, anh chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa, trừ khi anh vứt bỏ công ty ở Đài Loan thôi. Anh không dám chắc mình có thể đi đến bước đó không.

Suy nghĩ rất lâu, Uất Noãn Tâm cũng mệt rồi: “Ngày mai em trả lời anh, được không?” Cô cần một chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ một vài chuyện.

Do đó, cả đêm hôm đó, hai người không ai ngủ ngon. Nam Cung Nghiêu vẫn thấp thỏm chờ đợi câu trả lời của Uất Noãn Tâm, trong lòng nói với mình, không nên ôm quá nhiều hy vọng, đến lúc lại thất vọng. Nhưng anh không thể ngừng nghĩ đến, nếu cô đồng ý theo anh về Đài Loan, thì hay biết mấy.

Hôm sau, trong bữa sáng hai người không nói với nhau câu nào. Cho đến khi ăn xong, bé Thiên vào phòng chuẩn bị cặp sách, Uất Noãn Tâm mới nói: “Em suy nghĩ kỹ rồi...”

Nam Cung Nghiêu buông dao nĩa xuống, nín thở chờ đợi câu trả lời.

Uất Noãn Tâm hít một hơi thật sâu, nhìn anh: “Em bằng lòng theo anh về Đài Loan.”

Câu trả lời bất thành linh như vậy, quá bất ngờ, làm cho Nam Cung Nghiêu ngỡ ngàng rất lâu, sau đó mới tiếp nhận được những gì cô nói, trong lòng mừng như điên: “Em bằng lòng quay về với anh sao?”

“Vâng!” Nếu đã quyết định rồi, Uất Noãn Tâm cũng không do dự, cười mỉm chỉ với anh: “Em theo anh về!”

Anh không dám tin những gì mình nghe được, quá vui mừng, đến nỗi cổ họng có chút khô khan: “Tại sao vậy? Anh cho rằng em sẽ không đồng ý.”

“Những chuyện anh làm vì em đã quá nhiều rồi, em không muốn cứ nhận từ anh mãi. Nếu đã nói rõ với nhau là làm lại từ đầu, thì chúng ta hãy cùng cố gắng đi!”

Chỉ hai câu nói đơn giản thôi, lại làm cho Nam Cung Nghiêu cảm động, trong lòng nồng ấm, rất muốn ôm cô thật chặt.

“Pa pa, ma ma, con chuẩn bị xong rồi, có thể đi học được rồi.”

“Bé Thiên, vài ngày nữa chúng ta quay về Đài Loan được không?” Nam Cung Nghiêu không nén được vui sướng trong lòng.

“Về Đài Loan à, sao vậy pa pa?” Bé Thiên meo máo: “Nhưng bé Thiên vừa quen được rất nhiều bạn tốt ở nhà trẻ mà!”

“Quay về Đài Loan cũng có thể quen rất nhiều bạn bè tốt mà.”

Bé Thiên nhìn Uất Noãn Tâm, thấy cô gật đầu, nghĩ rằng mình không nên phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của pa pa và ma ma, cho nên cậu bé liếc nở nụ cười tươi rói: “Được ạ, được ạ! Cả nhà chúng ta cùng về Đài Loan đi, yeah!”

Ngày rời đi, Uất Noãn Tâm đứng ở bến xe nhìn căn nhà rất lâu, không biết lúc nào mới có thể quay về.

Mặc dù rất thích sự bình yên ở nơi này, cũng không rời khỏi, nhưng cô hy vọng mình mãi mãi cũng không cần quay về đây, bởi vì đây là nơi cô trốn tránh mưa gió, mỗi lần trốn đến nơi này, trên người đều đầy vết thương, cô không muốn mình bị thương nữa.

Đây là lần đặt cược cuối cùng của cô, lựa chọn tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng Nam Cung Nghiêu. Cô hy vọng, tất cả mọi chuyện có thể tốt đẹp, hơn nữa sẽ luôn hạnh phúc mãi về sau.

Tạm biệt, Hà Lan!

Mười tiếng sau, cả nhà quay trở về Đài Loan. Xe băng băng chạy trên con đường cao tốc đi vào khu biệt thự Bán Sơn, hai bên đều là cây to cao

vút, tất cả mọi thứ đều quen thuộc.

Bất chợt nhớ đến ngày đầu tiên đến đây, lúc đó cô vẫn còn là một cô gái chưa hiểu chuyện đời, không ngờ sau này lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy. Tâm trạng lúc đó, chắc chắn là thấp thỏm lại tràn ngập hy vọng, bởi vì cô chẳng biết gì cả. Nhưng chỉ vài năm ngắn ngủi, chứng kiến qua nhiều chuyện, tính tình cũng trở nên trầm hơn, không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Nam Cung Nghiêu thấy cô ngẩn người, anh biết rõ cô đang nghĩ về những chuyện lúc trước. Anh nắm lấy bàn tay cô, cô quay đầu lại mỉm cười với anh, ý nói mình không sao, rồi đan chặt tay vào tay anh.

Hà quản gia nghe tin bọn họ quay về, vội vàng chuẩn bị mọi thứ, người làm xếp thành một hàng, đứng ở cửa biệt thự, cửa vừa mở ra, liền cùng nhau cung kính cúi đầu chào: “Cậu chủ, cô chủ, cậu chủ nhỏ!”

“Hà quản gia, lâu rồi không gặp bà.”

“Là rất lâu rồi chưa gặp, cô chủ à!” Hà quản gia có hơi già đi, nhưng nụ cười lại càng hiền từ thân thiết hơn: “Đây là cậu chủ nhỏ phải không, cậu rất dễ thương nha! Giống y như cậu chủ vậy!”

“Chào Hà quản gia! Đây là quà ma ma tặng cho bà đó!”

“Cảm ơn cô chủ!”

“Đi vào thôi em!” Nam Cung Nghiêu nắm lấy tay Uất Noãn Tâm, dẫn cô vào phòng. Cô rất bất ngờ khi biết rằng căn phòng vẫn giống y như căn phòng bảy năm trước cô từng ở, chẳng thay đổi chút nào.

Anh ôm cô từ phía sau: “Nó vẫn như cũ. Lúc anh nhớ em, anh sẽ vào đây nhìn, để cảm giác được em vẫn còn ở đây.”

Cô nắm tay anh: “Xin lỗi anh!” Thật khó mà tưởng tượng, thời gian lại trôi qua nhanh đến vậy. Vừa nhắm mắt lại, thì bảy năm đã trôi qua. Những thứ nơi đây từng để lại cho cô đều là nỗi đau và nước mắt, làm cho trong lòng cô vẫn còn chút lo sợ.

“Em hơi mệt, em muốn đi tắm trước đã.”

“Ừ! Vậy đợi lát nữa anh đến tìm em.”

Nam Cung Nghiêu rời khỏi, một mình Uất Noãn Tâm ở trong phòng, lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, ngắm nhìn mọi thứ quen thuộc ở đây. Cô muốn mình được hạnh phúc, và nhất định phải hạnh phúc...

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 394: Điều Vì Cô Cả

Buổi tối ngủ không được, lại không thể trở mình, sợ sẽ làm Nam Cung Nghiêu đang nằm bên cạnh thức giấc. Uất Noãn Tâm đành phải giữ nguyên một tư thế rất lâu, gối đầu lên cánh tay đến khi tay tê cứng, vô cùng khó chịu, càng khó đi vào giấc ngủ hơn, cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nhưng tiếng thở dài dù rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho Nam Cung Nghiêu thức giấc, mang theo vẻ buồn ngủ hỏi cô: “Em sao vậy?”

“Không sao đâu, em làm anh tỉnh giấc à?”

“Không có! Em ngủ không được sao?” Anh nghiêng người, một cánh tay ôm lấy cô, hôn lên bờ vai của cô: “Tại sao không ngủ được?”

“Có lẽ lạ giường, nên không quen thôi.”

“Em không quen ở Đài Loan phải không? Anh biết rõ, trong lòng em bây giờ có rất nhiều lo lắng, có rất nhiều nỗi băn khoăn. Nhưng nếu đã về đây rồi, thì đừng nghĩ nhiều quá, được không em? Đối với em cái nhà này là nhà tù, nhưng bây giờ mọi thứ đều không còn như trước nữa. Em đừng vì nỗi ám ảnh trong lòng mà làm mình không vui nữa.”

“Vâng! Em biết rồi, do vừa về đây nên có chút không quen thôi! Qua hai ba ngày sẽ tốt thôi mà, không sao đâu...” Uất Noãn Tâm cố nở nụ cười.

Câu nói này, coi như tự an ủi mình đi! Trong lòng cô hiểu rõ, cái gọi là nỗi ám ảnh, làm sao dễ dàng quên như vậy.

Ở trong cái nhà này, từng góc nghách đều dễ dàng làm cho cô nhớ đến những kỷ niệm không vui, cảm giác giống y như ở trong một cái nhà tù vậy.

Mà Đài Loan, còn là một cái nhà tù cực lớn, cô rất muốn thoát khỏi mọi thứ ngay lập tức, bao gồm cả con người. Cô chỉ muốn đến một nơi không quen biết ai, làm lại từ đầu, tận hưởng cuộc sống mình mong muốn.

Nhưng mà, vì tình yêu, cô đành phải nhượng bộ!

Nếu bản thân đã quyết định, vậy thì, có không muốn mấy cũng phải nhẫn xuống. Cô không muốn làm anh thất vọng, càng không thể phụ lòng anh.

Nhưng Nam Cung Nghiêu càng đau lòng vì cô hơn: “Nếu như em vẫn cảm thấy không quen, vậy thì đừng cố ép mình. Anh có thể mở chi nhánh của công ty ở Hà Lan, rồi quản lý bên đó.”

“Anh lớn lên ở Đài Loan, một tay gây dựng “Hoàn Cầu”, cứ rời đi như vậy, anh không tiếc sao?”

“Tiếc chứ! Nhưng con người không thể tham lam như vậy, giữa gia đình và “Hoàn Cầu”, anh không do dự mà chọn gia đình.”

“Nhưng em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, để anh vì em và bé Thiên phải vứt bỏ một cái gì đó, như vậy không công bằng với anh. Anh không cần phải lo lắng cho em, thực ra ở Đài Loan cũng tốt mà. Ở Hà Lan chẳng qua chỉ là một thị trấn nhỏ, không cách nào tạo dựng công ty, cũng không thể để cho bé Thiên nhận được nền giáo dục tốt nhất đâu.”

“Hơn nữa, từ nhỏ em đã mơ ước có thể giúp đỡ những người thấp cổ bé họng giải oan, ở đây chắc chắn sẽ cho em nhiều cơ hội hơn. Cho nên, ở đây là tốt nhất.”

“Quá khứ có đau khổ như thế nào, cũng là quá khứ, rồi nó cũng trôi theo thời gian, dần dần phai nhạt thôi.” Cô mỉm cười: “Không phải anh từng nói vậy sao? Đừng vì nỗi ám ảnh ở quá khứ, mà ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại mà. Điều quan trọng nhất là phải biết nắm bắt hạnh phúc ở hiện tại.”

“Ừ...” Nam Cung Nghiêu thoải mái nở nụ cười, đưa tay xoa hai má của cô, ngón tay đan sâu vào trong tóc, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu nồng nàn, đủ để làm người ta đắm chìm vào đó.

“Noãn Tâm, em đáng yêu quá đi, anh không biết phải diễn tả sao để cho em hiểu, anh yêu em biết bao nhiêu, trân trọng em và bé Thiên biết bao. Anh rất cảm ơn em đã đồng ý quay về vì anh, anh hứa với em, anh không để em thất vọng nữa. Hãy tin ở anh, được không em?”

Uất Noãn Tâm giống như một chú chim nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh: “Nếu em không tin anh, em sẽ không về Đài Loan với anh! Ngày mai là ngày đầu đi làm trở lại, nhất định có nhiều việc phải giải quyết lắm. Anh ngủ sớm đi!”

Thành thật nói ra những lời ở trong lòng với nhau, Uất Noãn Tâm cảm thấy không còn phiền muộn nữa. Ở trong lòng anh, càng chìm vào giấc ngủ nhanh hơn.

...

Vào trưa hôm sau, Uất Noãn Tâm dẫn bé Thiên đến ‘Hoàn Cầu’ tìm Nam Cung Nghiêu ăn cơm. Hướng Vi đón cô: “Bà tổng, chào cô!”

“Chào cô! Chúng ta cũng không phải không biết nhau, đừng khách sáo như vậy, gọi tôi là Noãn Tâm được rồi. Bé Thiên, mau gọi dì đi con.”

“Con chào dì, con là Uất Thiên Hạo, dì rất xinh đẹp nha! Chúng ta có thể làm bạn với nhau không?”

“Đương nhiên là được!” Hướng Vi bị thằng bé lém lỉnh này chọc cười, đúng là con của tổng tài, từ nhỏ đã thông minh vậy rồi. Nhưng mà, còn đẹp trai hơn cả tổng tài, tổng tài mặc dù là cấp trên vô cùng tốt, nhưng những người không biết anh, vẫn bị gương mặt lạnh lùng của anh làm sợ hết hồn.

“Anh ấy vẫn còn bận sao?”

“Vâng! Tổng tài vẫn đang họp!”

“Thế tôi đợi anh ấy vậy!”

“Cô Uất...” Hướng Vi do dự mở lời: “Có thể tán gẫu vài câu không?”

Hai người đến phòng trà nước.

“Có chuyện gì sao?” Uất Noãn Tâm cảm thấy giữa các cô không có vấn đề gì để tán gẫu với nhau cả.

“Cô và tổng tài bây giờ thế nào rồi?”

“Cô muốn nói về vấn đề gì? Nếu nói về quan hệ giữa hai chúng tôi, thì bây giờ rất mặn nồng, chúng tôi hiện tại rất hạnh phúc.”

“Vậy thì tốt rồi! Mong cô hãy trân trọng tổng tài! Anh ấy rất yêu cô. Anh ấy vì cô, đã cho đi rất nhiều, thậm chí ngay cả ‘Hoàn Cầu’ cũng không cần. Khoảng thời gian cô nằm viện, anh ấy chuyển cả phòng làm việc đến bệnh viện, chỉ vì muốn tiện giải quyết công việc, vừa có thể ở bên cô. Nếu không có cuộc họp nào quan

trọng một ngày hai mươi bốn giờ anh ấy đều ở trong bệnh viện, phần lớn thời gian đều nói chuyện với cô, chăm sóc cô. Mặc dù, anh ấy không biết cô có nghe thấy hay không.”

“Người đàn ông ưu tú giống như tổng tài, bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, còn dịu dàng hơn cô, đẹp hơn cô nữa.” Cô ấy dừng lại: “Nếu cô không ngại

tôi nói thật lòng...”

“Tôi biết mà!”

“Nhưng anh ấy không thềm để ý đến, nửa năm như một ngày, chăm sóc cô rất kỹ càng. Cô phải biết rằng, điều này với người đàn ông khó khăn biết bao nhiêu, anh ấy phải vượt qua rất nhiều cám dỗ, nhưng anh ấy vẫn làm được!”

“Cô bất chợt bỏ đi, anh ấy gần như điên lên, cho đến khi tìm thấy cô ở đâu. Anh ấy không tới Hà Lan ngay, chỉ vì muốn cho cô thời gian để cô bình tĩnh lại. Mười mấy ngày đó, mỗi ngày anh ấy đều ở công ty, giải quyết công việc từ sáng đến tối, một ngày chỉ ngủ vài giờ, chỉ vì muốn tranh thủ từng chút thời gian, đến Hà Lan tìm cô.”

“Bây giờ anh ấy trở về rồi, chuyện của công ty, anh ấy phải tốn rất nhiều công sức mới có thể giải quyết xong! Cô có thể tận mắt nhìn thấy mà, anh ấy vất vả bao nhiêu. Tất cả những chuyện này đều vì cô và bé Thiên. Nếu nói thẳng thì tôi không cảm thấy cô đáng được anh ấy yêu như vậy.”

“Mấy năm nay, tổng tài ít khi vui vẻ, giống như người máy vậy, không có cảm xúc. Dù vì cô, do cô làm anh ấy đau khổ, tôi cũng từng rất cảm hận cô. Cũng may, cô đã bằng lòng quay về Đài Loan với tổng tài, hy vọng lần này, anh ấy có thể có được hạnh phúc đích thật, xin cô đừng giày vò anh ấy nữa!”

“Tôi biết rõ tôi chỉ là một người ngoài, không có tư cách nói những điều này. Nhưng, tôi không muốn những cố gắng của tổng tài đều trở nên vô ích, đừng làm anh ấy đau khổ nữa.” Ánh mắt của Hường Vi tràn ngập khẩn cầu cũng có cả cảnh cáo.

Cô ấy nói những điều này, Uất Noãn Tâm làm sao không biết được. Cũng chính vì biết được những gì anh đã làm, cô mới chấp nhận làm lại từ đầu với anh, cho anh một cơ hội.

Chỉ là, trước mắt cô không thể hứa hẹn gì cả, bởi vì cô cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu cô có thể tự quyết định, cô càng mong mọi chuyện tốt đẹp hơn bất cứ ai.

Điều cô mong ước nhất bây giờ, là một cuộc sống bình yên. Có một người chồng cô yêu cũng yêu cô, còn có bé Thiên mà cô yêu nhất, cô hy vọng mọi người đều được hạnh phúc.

...

Cho đến hơn mười hai giờ tối, Uất Noãn Tâm mới nhận được điện thoại của Nam Cung Nghiêu, nói anh sắp về nhà rồi, vội vàng chuẩn bị nước tắm, đợi anh về. Anh vừa đi vào phòng, cô liền chủ động đi đến cởi áo khoác và caravat cho anh. Ánh mắt của anh có chút mệt mỏi, nhưng không muốn để cho cô nhìn thấy, nên vẫn nở nụ cười.

“Sao hôm nay em ngoan vậy? Làm cho anh vừa mừng vừa lo nha.”

“Lúc trước em thấy anh làm người hầu không tệ, bây giờ đổi ngược đến em hầu hạ anh!”

Tinh thần của anh lập tức phấn chấn hẳn lên, nở nụ cười xấu xa: “Người hầu có bao gồm phục vụ trên giường không?”

“Ồ dê xôm! Đã mệt đến thế rồi, còn nghĩ đến những chuyện đó!”

“Ai nói anh mệt chứ, em thấy anh ở trên giường mệt mỗi lúc nào. Có mệt hơn, thì chuyện nào đó vẫn phải làm...”

“Được rồi được rồi, đừng giỡn nữa, em chuẩn bị nước cho anh rồi, mau vào tắm rồi đi ngủ, ngày mai còn đi làm nữa!” Cô cầm đồ ngủ giục anh vào

phòng tắm, bỏ chút tinh dầu hoa cỏ vào: “Mùi hương này làm cho cơ thể rất thoải mái, anh hãy thả lỏng người đi, mệt mỏi cả người sẽ tan biến hết đó!”

“Em quá chu đáo rồi! Chuẩn bị làm một bà xã đảm đang rồi sao?”

“Em chỉ là ... thấy anh vất vả như vậy, lại không giúp gì được, rất đau lòng đó. Chỉ biết làm những chuyện nhỏ này, để anh không mệt mỏi như vậy thôi.”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 395: Không Nhịn Được Nữa

Úc Noãn Tâm không hy vọng thấy nhất, là mình trở thành Nam Cung Nghiêu gánh nặng, chỉ làm cho hấn một vị bỏ ra, mình nhưng mà lại như người phế nhân một dạng. Như vậy, nàng sẽ rất áy náy.

Nàng thân thiết khiến Nam Cung Nghiêu cảm động, cũng vui vẻ của mình bỏ ra rốt cuộc có thể được đến hồi báo. Trong lòng nàng đã lái chậm chậm mới có hấn, sẽ thay hấn suy tính."Đứa ngốc, người không phải cần như vậy. Gặp lại người là đủ rồi, nữa mệt mỏi cũng đáng giá!"

Nàng cố ý đùa hấn, "Cái người này nói gì, đại biểu ta có thể đi?"

Nam Cung Nghiêu cho là nàng thật muốn đi, vội vươn tay kéo nàng."Chớ đi, theo ta!"

"Nhưng người không phải phải không cần ta phục vụ sao?"

"Ta chỉ muốn nhìn người! Như vậy là đủ rồi."

"Thật buồn nôn!" Nàng ngồi vào phía sau hấn, cúi người giúp hấn xoa bóp bả vai, "Như thế nào? Sức lực có đủ hay không? Thoải mái hay không?"

"Ừ. Thoải mái." Không biết nàng từ đâu học chiêu này, sức lực cùng vị trí cũng nắm giữ được rất tốt, thoải mái Nam Cung Nghiêu luôn miệng cảm thán, còn xấu xa mang theo chút khoa đại vị đắc ý, râm rì rên rì."Ừ. Thật thoải mái."

Tiếng thét này làm Úc Noãn Tâm cảm giác mình từ chuyện chính là đặc biệt nào đó theo như mo phục vụ, không khỏi áp lực rất lớn, trên trán toát ra mấy viên mồ hôi lạnh. Vội vàng nói, "Tay, cánh tay nên cũng rất mệt mỏi, ta giúp người chà xát tay đi! Khăn lông cho ta."

"Trong bồn tắm." Nam Cung Nghiêu ngửa mặt nằm, hai cái cánh tay dài đặt tại trên bồn tắm, thoải mái cùng đại gia đường như, cũng không muốn nhúc nhích.

Úc Noãn Tâm chỉ đành phải mình đưa tay đi vớt tấm khăn lông, nhưng khăn lông không có mò được, lại bắt lại một cây nong nóng thô sấp gì đó, nhất thời liên liền đỏ, một cái khăn trương được quên muốn buông ra.

Nam Cung Nghiêu thấp thỏm hỗn hển một tiếng, ánh mắt đột nhiên trở nên nóng bỏng, mang theo vài phần nhạo báng vị đặc ý nhìn về nàng."Người là muốn tìm cái gì? Cố ý?"

Nàng lúc này mới cuống quýt lấy lại tinh thần, buông tay ra trong cây gậy."Ta ta không phải cố ý." Đồng thời không nhịn được kháng nghị, "Người ở đây tắm cũng có thể cứng, có làm hay không?"

"Không phải tắm cứng." Nam Cung Nghiêu bất đắc dĩ liếc nhìn thạc đại phân thân, "Người này mỗi lần vừa nhìn thấy người, cũng sẽ dựng đi lên chào quân lễ, ta cũng vậy không có biện pháp." Một bộ không có ở đây hăn trong phạm vi khống chế, hăn không phụ trách đáng vẻ.

Úc Noãn Tâm liếc mắt, lại không dám đi vớt khăn lông, "Người mau tắm đi, ta đi ra ngoài rồi !"

"Đợi chút." Nam Cung Nghiêu bắt được nàng, trên mặt khó được có chút do dự."Chúng ta đã chờng mấy ngày không có cái kia."

Úc Noãn Tâm đỏ mặt, biết hăn chỉ là cái gì. Hăn ** khác thường Địa Cường, trước mỗi ngày buổi tối cũng phải lớn hơn chiến đến trời sáng.

Nhưng từ mang thai đến bây giờ, lần thứ nhất cũng không có đã làm, đối với hân mà nói tất nhiên rất đau khổ, khẳng định đã sớm nghĩ.

Thật ra thì, nàng cũng không phải là không muốn, chỉ là suy tính đến trong bụng đứa bé, không khỏi có chút do dự."Nhưng là ta mang thai, bây giờ là tháng thứ nhất, ta sợ không an toàn."

Vừa nghe nàng nói như vậy, cũng biết nàng dao động, Nam Cung Nghiêu vội vàng vì mình tranh thủ quyền lợi."Sẽ không không an toàn, ta bảo đảm ta sẽ rất cẩn thận."

"Còn là chờ đứa bé ổn định một chút rồi hãy nói?"

Nam Cung Nghiêu

khổ não cực kỳ, "Đó không phải là phải đợi mười tháng?"

"Vậy cũng không có biện pháp a." Không khỏi cũng có chút lo lắng, "Người xing muốn mạnh như vậy, chờ ta bảy tám tháng thời điểm, bụng rất lớn sao, người có thể hay không không chế không được, đi tìm những nữ nhân khác?"

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Nghiêu rất là im lặng, "Người đang nhớ cái gì? Chớ đem ta nói thật tốt giống như động dục ngựa được một dạng được không? Ta có xing muốn, vậy cũng là bởi vì người! Nếu như mà ta đối với mỗi người đàn bà đều như vậy, này đi qua bảy năm, ta sớm đã có vô số nữ nhân, cũng sẽ không vì người thủ thân như ngọc lâu như vậy."

"Thủ thân như ngọc" cái từ này, do trong miệng hân nói ra, thật sự rất có hỉ cảm, Úc Noãn Tâm không nhịn được"Hì hì" bật cười.

Nam Cung Nghiêu cũng chính là nhất thời nhanh miệng, bị nàng"Cười nhạo", không nhịn được đỏ mặt, "Lại dám cười ta, người nói thế nào bồi thường chứ?"

"Ai nói muốn bồi thường! Nghĩ khá lắm, người từ từ tắm đi! Ta đi ra ngoài rồi !"

Đã hơn mười hai giờ, Úc Noãn Tâm ban ngày cũng bồn ba một ngày, vậy được không được. Không đợi được Nam Cung Nghiêu ra ngoài, mình lên trước giường nghỉ ngơi, vốn là nghĩ mị hạ mắt, không thể nghĩ đến ngủ thiếp đi. Giữa lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy giường bị áp đi xuống, mình bị lật người, một cụ cường tráng nóng bỏng thân thể đè lại.

Ngay sau đó, một cái tay linh hoạt chui vào nàng quần ngủ, bắt đầu quạt gió thổi lửa, hồ loạn mạc tác, còn thỉnh thoảng bắn ra chơi nàng nụ hoa.

Nàng bị đâm kích , hơi thở không yên, nhưng thật sự vậy được mí mắt cũng nâng không nổi rồi, chỉ nhẹ nhàng giãy giụa, lẩm bẩm."Ai.
Đừng như vậy. Ngày mai trả hết ban."

"Mà ta rất muốn, ta bảo đảm, ta sẽ rất nhẹ, sẽ không làm thương tổn đến đứa bé." Hoắc kéo dài đình tiếp tục động tác, nhưng cẩn thận, liền thanh âm cũng rất đè nén. Cúi người đi hôn nàng, dây dưa lưỡi của nàng.

Cái hôn này kéo dài thật lâu, nóng hừng hực, Úc Noãn Tâm muốn không thanh tỉnh cũng không được, cầu xin nói: "Đừng. Ta buồn ngủ quá."

Hắn khó khăn dừng lại động tác , một tay chống đỡ thân thể, "Thật như vậy ngủ? Không muốn?"

"Ừ. " Trong thanh âm cũng tràn đầy nồng đậm mỗi một, hơi một tia cầu xin."Chớ nha, có được hay không?"

Nam Cung Nghiêu không có biện pháp, chỉ đành phải thất bại nằm chết dí vừa. Bởi vì muốn huơ đốt người, trong cơ thể nóng ran không chịu nổi, cảm thấy rất nhiệt rất nóng, đầu óc cũng cùng bị lửa đốt dường như, rất không thoải mái.

Nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ công sự, hoặc một chút râu ria chuyện tình, cố gắng đè xuống dục niệm. Nhưng hăn phát hiện, không làm được!

Bất đắc dĩ liếc nhìn nửa người dưới, đúng là cao cao thẳng đứng thẳng. Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, không đạt mục đích không bỏ qua. Hơn nữa có càng ngày càng nghiêm trọng khuynh hướng, xem ra không làm, tối nay là hoàn toàn ngủ không được, định hạ quyết tâm, lần nữa áp đi lên.

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 396: Lần Đầu Tiên Cho Ai

Vốn cho là có thể hảo hảo ngủ, ai ngờ những người bên cạnh lại bắt đầu không an phận, giở trò, khắp nơi quạt gió thổi lửa. Úc Noãn Tâm thôi táng, hơi nhỏ kháng cự, nhưng này không thể ngăn cản hạ thân đã cứng rắn phải dọa người Nam Cung Nghiêu, bá đạo tới câu."Người ngủ người, ta làm ta."

Đây là cái gì Logic?

Rất tròn bị hấn xoa nắn, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, thế nhưng ngoài dự đoán thoải mái. Úc Noãn Tâm tâm tình phức tạp, vừa lo lắng đứa bé, vừa lại rất hưởng thụ. Nhưng hấn sau động tác, để cho nàng hoàn toàn mất đi lý trí, bởi vì hấn một hộp ngậm vào nàng nụ hoa, nhẹ nhàng mút vào.

Nàng không nhịn được kịch liệt run rẩy, ôm lấy đầu của hấn, chấp lên thân thể."Ừ. Đừng. Không nên như vậy."

"Nhưng người rất ưa thích." Hấn ác ý cười nhìn nàng chun tình nhộn nhạo mặt, ngón tay theo hạ thân tiểu cống trêu chọc, qua lại Bà Sa.

Úc Noãn Tâm chỉ muốn thoát khỏi loại này nóng rực, nhưng kuai cảm giác nàng mãnh liệt, phía dưới không tự chủ liền ướt đầm. Khi hấn to lớn chống đỡ ở nàng nhập khẩu, nàng giãy dụa thân thể, ngăn cản hấn tiến vào.

Nhưng đã đến tình trạng này, Nam Cung Nghiêu làm sao có thể dễ dàng thả qua nàng, đem lấy chính mình thật sâu rất vào này khát vọng nơi, bắt đầu từ từ co rúm.

"Ừ." Động tác của hắc dụ dàng, nhưng mỗi lần cũng rất sâu, cho Úc Noãn Tâm trước nay chưa có gao hưởng, chỉ có thể phụ thuộc của hắc thân thể, theo hắc động tác, đem lấy chính mình cuốn quăng vào yu ngẫm nước lũ trung trầm luân.

Làm ba lượt, Nam Cung Nghiêu mới ở Úc Noãn Tâm cự tuyệt trung hành quân lạng lẽ. Lật người đến một bên, thở hồng hộc.

Nàng trầm mặc nửa ngày, đột nhiên phát lên đi một chút không chịu nổi đã qua của. Rõ ràng biết không thích hợp tại mới vừa vui mừng ai đi qua nói tới, vẫn là nhịn không được hỏi: "Người sẽ để ý ta không phải lần đầu tiên sao?"

Nam Cung Nghiêu không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như thế, thân thể không tự chủ cương cứng một chút, lạnh nhạt trả lời. "Sẽ không! Yêu một người, sẽ phải yêu tất cả của nàng bộ. Ta nếu cùng người ở chung một chỗ, sẽ tiếp nhận người trải qua , tốt, cùng không tốt ."

"Nhưng nếu như ta là chu nữ, người sẽ càng vui vẻ hơn, vậy sao? Ta hiểu biết rõ người rất thích ta, nhưng cũng cho phép này vĩnh viễn là một tâm kết đi! Phàm là người nghĩ lên, cũng sẽ rất không vui vẻ."

"Chớ suy nghĩ quá nhiều rồi, ta thích , là người bây giờ. Những thứ khác, không quan trọng!"

"Nếu như không quan trọng, trước người cũng sẽ không vì thế nổi điên."

"Đó là trước kia! Hiện tại đã là bất đồng!"

Mặc dù hắc vẫn cường điều không quan trọng, nhưng Úc Noãn Tâm còn là biết, hắc là để ý. Đoạn kia nhớ lại, đối với nàng mà nói cũng rất thống khổ. Nàng vẫn muốn trốn tránh, không muốn nghĩ lên, nhưng ở trước mặt hắc, nàng chợt nghĩ cời ra đây tất cả.

Nghiêm túc nhìn hăn, "Người nghĩ biết, ta lần đầu tiên cho người nào không?"

Nam Cung Nghiêu hô hấp cứng lại, trong lồng ngực dừng động một cổ thống khổ cùng tức giận. Nghĩ đến nàng từng tại người khác phía dưới thở dốc qua, cùng khi hăn phía dưới một dạng Mỹ Lệ nở rộ qua, hăn liền không nhìn được ghen ty, liền quả đấm cũng nắm thật chặt lên.

Có chút bị tức giận trả lời, "Không muốn!"

"Nha." Úc Noãn Tâm cười khổ, "Thật ra thì ta cũng không biết là ai, ta ngay cả hăn hình dạng thế nào, cũng không biết!"

"Tại sao?"

"Bởi vì ta lần đầu tiên, là bán mình!" Đoạn kia nhớ lại, khó có thể mở miệng, nàng vĩnh viễn không cách nào quên mình vì tiền bán thân thể. Hăn đại khái sẽ ghét bỏ nàng, cảm thấy nàng như ti tiện kỹ nữ chứ? Chỉ là, những lời này, vẫn giấu ở trong lòng, nàng rất thống khổ, có lúc không biết nên như thế nào đối mặt hăn.

Nếu lựa chọn muốn ở cùng nhau, cũng không nên có bất kỳ giấu giếm, công bằng, đối với lẫn nhau thẳng thắn mới là tốt nhất! Về phần hăn có thể hay không tiếp nhận, nàng thật không đem cần. Nàng có thể làm chỉ dạ, không lừa gạt.

Nam Cung Nghiêu lòng của bản bị mãnh liệt đụng, giọng nói của nàng rất nhẹ, giả bộ không thèm để ý chút nào, nhưng vẫn là để cho hăn cảm nhận được một loại trước nay chưa có thống khổ. "Bán?" Âm thanh run rẩy, mặt tràn đầy không thể tin.

"Ừ!" Hiện tại nhớ tới, còn là sẽ đau. Nếu không phải ở trước mặt hăn, nàng căn bản không có dũng khí mở miệng.

"Khi đó, mẹ ta bệnh được rất nặng, ta cũng cần tiền chữa bệnh, chỉ có thể bán mình. Đêm hôm đó, ta còn nhớ rất rõ ràng. Người kia nói, chỉ cần ta thỏa mãn bọn họ khách quý, sẽ cho ta tiền. Ở Hoa Liên, St. Peter khách sạn, ‘phòng cho tổng thống’."

"Thật đáng buồn chính là, ngày đó là của ta sinh nhật. Mười ba tháng bảy số, vừa qua khỏi mười hai giờ."

Mười ba tháng bảy số, St. Petersburg, Tổng Thống khách sạn?

Nam Cung Nghiêu trong đầu xẹt qua một chút rất xưa trí nhớ. Mặc dù lúc cách tám năm, nhưng hắc trí nhớ kinh người, chưa bao giờ sẽ quên. Hắc nhớ rất rõ ràng, đêm hôm đó, mình chính là tại cái đó thời gian, địa điểm kia cùng một chưa từng thấy qua mặt nữ nhân xảy ra qua cả đêm qing, đối phương trùng hợp là úc thấy hùng tìm đến phục vụ hắc chu nữ!

Chẳng lẽ là nàng?

Nam Cung Nghiêu khẩn trương hỏi: "Người có nhớ hay không hắc nói qua cái gì?"

"Hắc nói, nếu như mà ta không muốn, có thể đi ra ngoài, hắc tại không nữ nhân."

Đêm hôm đó, mình chính là đối với nữ nhân kia nói qua những lời này!

Hắc cho nên sẽ ấn tượng sâu như vậy khắc, là hắc rất ưa thích nữ nhân kia mùi vị, còn đánh coi là để cho nàng trở thành hắc tình nhân.

Nhưng hương Vi chạy tới thì nàng đã không thấy, úc thấy hùng phái người của cũng tra không ra tung tích của nàng.

Không nghĩ tới sẽ là nàng!

Nam Cung Nghiêu đột nhiên cười lớn. Vui vẻ lại không có nại, ông trời thế nhưng cùng hắc mở ra một lớn như vậy cười giỡn, quanh đi quẩn lại một vòng, nữ nhân kia lại là Úc Noãn Tâm.

Còn hại hắc ăn bảy năm dấm, hận không được cướp đi nàng lần đầu tiên nam nhân bị xe đụng chết, không nghĩ tới đều là ở nguyên rủa mình.

Này thật sự quá làm cho hắc bất ngờ rồi, hắc quả thật không biết nên nói cái gì cho phải!

Úc Noãn Tâm không hiểu hắc tại sao đột nhiên bật cười, có chút không khỏi nhìn hắc." Thế nào?"

"Nếu như mà ta nói, ta chính là cái chết tiệt kia nam nhân, người tin không?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 397: Tình Cờ Gặp Lại Ngũ Liên

Trong đầu nàng";Ông"; một tiếng, "Làm sao có thể? Loại này cười giỡn không buồn cười! Ta hiểu biết rõ người là vì để cho chẳng phải thống khổ, nhưng là."

"Ấm lòng, ta thật đúng là !"; Nam Cung Nghiêu đỡ bả vai của nàng, nhìn chăm chăm con người của nàng, nghiêm túc nói: "Ta nhớ được rất rõ ràng, đêm đó tất cả, muốn ta nói cho người biết sao?"

Thái độ của hắn, khiến Úc Noãn Tâm đột nhiên ý thức được hắn là nghiêm túc, người nam nhân kia thật sự là hắn. Nàng thật lâu không cách nào tiếp nhận sự thật này, tiêu hóa này làm người ta khiếp sợ tin tức, trong đầu loạn thành một đoàn.

"Làm sao có thể, thế nào, làm sao có thể sẽ là người."

"Người không phải hy vọng là ta sao?"

"Không phải, ta ta chỉ phải."

"Ta hiểu biết rõ người nhất thời không có biện pháp tiếp nhận, ta cũng vậy không thể tin được trên thế giới sẽ có trùng hợp như thế chuyện tình! Đêm đó nữ nhân lại là người. Nhưng có lúc, vận mạng an bài chính là chỗ này sao kỳ diệu, cũng như vậy giày vò. Một đêm kia, người cho ta cảm giác rất mỹ diệu, cho nên ta nhớ được rất rõ ràng.";

"Trên thực tế, nếu như không phải là người đi được nhanh như vậy, người có thể đã thành công ta **, này chuyện xưa lại hoàn toàn bất đồng

chứ?"; Nam Cung Nghiêu thâm tình nhìn nàng, vuốt ve gương mặt của nàng, "Nhưng có một chút ta có thể khẳng định, vô luận chuyện lấy phương thức gì triển khai, cuối cùng kết cục, cũng sẽ giống như bây giờ, chúng ta hạnh phúc ở chung một chỗ.";

Đè ở trong lòng hai người nhiều năm tảng đá lớn, đồng thời rơi xuống, lẫn nhau cũng nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Úc Noãn Tâm không nhìn được hồng vành mắt, đột nhiên rất cảm ơn. Mặc dù trời cao an bài như thế hành hạ bọn họ thật lâu, cũng làm cho lẫn nhau hận qua đối phương, nhưng chính là đã trải qua đau khổ, mới để cho tình cảm của hai người càng thêm trân quý, càng thêm tin chắc có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.

"Còn có một sự kiện, vốn là không nên để cho người biết, nhưng ta nhớ người có quyền biết thật tình. Trả cái người này khoản giao dịch phí người của, là úc thấy hùng.";

"."; Úc Noãn Tâm cả kinh nửa ngày nói không ra lời, nhưng hồi lâu, cũng miễn cưỡng có thể tiếp nhận sự thật này. Đêm đó người của là Nam Cung Nghiêu chuyện như vậy cũng có thể xảy ra, là úc thấy hùng mua thân thể của nàng, lại có cái gì không thể nào.

Chỉ là không khỏi lại một lần nữa cảm thán số mạng trêu người, cho nàng tiền trả tiền chữa bệnh, hắc là hắc. Cuối cùng, lại không có thể cứu sống mẹ, đây là nàng tiếc nuối lớn nhất.

"Ta chạy tới bệnh viện thời điểm, mẹ ta đã không được, cho nên này bút tiền thuốc thang, ta ẩn danh quyên cho từ thiện cơ cấu. Dùng thân thể đổi lấy tiền, ta không muốn. Trước khi lâm chung, mẹ ta nói cho ta biết, úc thấy hùng là của ta phụ thân, cũng để cho ta nhất định phải nhận thức trở về hắc. Ta rất tin không nghi ngờ, lại không nghĩ rằng, hắc không quan hệ với ta.";

"Cho nên người bây giờ cũng không biết người cha ruột là ai?";

Nàng lắc đầu một cái, "Nhưng ta đã không muốn đi truy cứu những thứ này, là ai, cũng không quan trọng. Bất kể như thế nào, đều là của mẹ ta quyết định, ta tin tưởng nàng rất thích ta, cái này đã đầy đủ rồi.";

"Người có thể nghĩ như vậy tốt nhất, có một số việc nhìn Đạm Nhất chút, mình có thể so với giác khinh lỏng, vô vị truy cứu, cho mình áp lực quá lớn.";

"Ừ! Ta hiểu biết rõ! Hiện tại, ta chỉ muốn cùng người, còn có Tiểu Thiên, hảo hảo ở tại cùng nhau. Những thứ khác, thật đều không quan trọng.";
Nàng phải làm, là bắt được hạnh phúc trước mắt, quá khứ liền để cho nó là quá khứ.

.....

Mấy ngày sau, Úc Noãn Tâm bởi vì thân thể có chút không thoải mái, đi khoa phụ sản kiểm tra, không nghĩ tới xếp hàng thì sẽ gặp phải ngũ liên. Hai người cũng sững sốt một chút, còn là ngũ liên trước phản ứng kịp, xông nàng cười cười, "Trùng hợp như thế!";

"Ừ!";

Hắn lấy ra thân thể, để cho nàng ngồi ở bên cạnh hắn.

Không khí chợt có chút trở nên lúng túng.

"Làm sao người sẽ đến này?";

"Linh Lung đau bụng kinh, ta cho nàng lấy thuốc.";

"A! Rất thân thiết!";

"So sánh với nàng vì ta làm , đây không tính là cái gì!";

"Xem ra các người tình cảm rất tốt.";

"Tháng sau chuẩn bị kết hôn."; Ngũ liên Tiểu Tiểu, "Nếu như người có rãnh rồi, có thể tới tham gia hôn lễ.";

"Hảo!";

"Người thì sao? Tới khoa phụ sản làm cái gì?";

Úc Noãn Tâm cúi đầu, có chút né tránh.";Đau, đau bụng kinh.";

"Ta nói rồi, người không phải sẽ gạt người! Mang thai, đúng không?";

Úc Noãn Tâm cả kinh, không nghĩ tới hẳn hiểu rõ như vậy mình, chỉ có thể gật đầu.";Ừ!";

"Chúc mừng người!";

"Cám ơn!";

"Cho nên người cùng Nam Cung Nghiêu tính toán phục hôn?";

"Còn không biết, nhìn lại đi!";

"Vẫn là hăn lợi hại, cứ nhiên đem người từ Hà Lan đuổi trở về, cam tâm tình nguyện cùng hăn chương đài vịnh. Ta đi bệnh viện xem qua người, cảm giác hăn và trước kia không giống nhau, ta là chỉ. Không có chán ghét như vậy!";

"Hăn là bất đồng.";

"Ừ! Giao người cho hăn, ta cũng vậy yên tâm."; Hăn mỉm cười, "Có lẽ ta không có tư cách nói lời như vậy!";

".";

Hai người cũng trầm mặc thật lâu, không biết nên nói gì. Làm thầy thuốc kêu tới mình tên tuổi, Úc Noãn Tâm như nhặt được đại xá, "Vậy ta đi vào trước!";

"Ừ!";

Kiểm tra xong, thật may là không có gì đáng ngại, tất cả bình thường. Lúc đi ra, đã không thấy ngũ liên, Úc Noãn Tâm vừa muốn thở phào một cái, không nghĩ tới ở cửa bệnh viện gặp hân, nghiêng dựa vào tường hút thuốc lá. Giống nhau trong ấn tượng của nàng như vậy ưu nhã, **, là một tuyệt thế phương hoa nam nhân. Lui tới nữ nhân, ánh mắt cũng vững vàng giăng co tại trên người của hân.

"Người còn chưa đi?";

"Chờ người!";

Tay nàng chỉ căng thẳng, "Có chuyện gì sao?";

"Không có gì, liền muốn xem xem người!"; Thấy nàng khẩn trương, ngũ liên nhạo báng."; Yên tâm, ta như là đã quyết định kết hôn, liền đại biểu đối với người hoàn toàn dứt niệm tưởng. Nếu như người cùng Nam Cung Nghiêu phục hôn, ta nhất định đưa lên đại hồng bao.";

"Cám ơn!";

Hai người đang ở cửa bệnh viện, câu có câu không tán gẫu chút cuộc sống vụn vặt, bất tri bất giác sắc trời liền tối xuống. Úc Noãn Tâm không mở miệng không được cắt đứt, "Ta phải đi.";

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 398: Đến Hộp Đêm

Tuy hai người trò chuyện hơn hai tiếng, nhưng Ngũ Liên lại chỉ cảm giác chỉ có mười phút, anh vẫn có rất nhiều điều muốn nói, có quá nhiều chuyện muốn biết. Nhưng, vẫn không thể ngăn lại được một câu muốn đi của cô.

Anh che giấu sự luyến tiếc, chỉ thở dài, trên mặt vẫn nở nụ cười bình thản. "Vì vậy, phải tạm biệt rồi nhỉ?"

".....Ừm!"

"Anh có thể yêu cầu em một chuyện cuối cùng được không? Anh chỉ muốn ôm em thôi!"

Uất Noãn Tâm có chút do dự.

"Em yên tâm, chỉ là một cái ôm bạn bè thôi mà."

Ánh mắt của anh làm cho cô dao động, nhớ lại những chuyện trước đây anh đã làm cho cô, làm cho tim cô có chút rung động. Cuối cùng cô ngược mắt lên, nhìn thẳng anh. "Được thôi!" Còn chủ động dang rộng vòng tay, ôm lấy anh.

Ngũ Liên cho rằng mọi chuyện đã qua lâu như vậy, mình đã buông tay từ lâu rồi, không còn rung động vì cô. Nhưng khi nhận được cái ôm của cô, anh mới biết rằng mình chưa hề từ bỏ cô hoàn toàn.

Mùi hương của cô, sự dịu dàng của cô, trong phút chốc vẫn có thể phá nát mọi đè nén mà anh đã xây nên. Chỉ cần một câu của cô, anh bằng lòng

thay đổi tất cả, bỏ vũ khí đầu hàng!

Nhưng, cô sẽ không làm như vậy!

Anh cũng không thể!

Anh đã hứa với một người con gái khác, anh không thể ích kỷ như vậy, vì hạnh phúc của mình, mà phá hủy thế giới của người khác.

Anh làm không được!

Nếu đã từ bỏ, thì cũng nên từ bỏ hoàn toàn. Cứ níu kéo như vậy, đã níu kéo quá lâu rồi, làm cho ai cũng đều mệt mỏi. Từ bỏ, mới là sự lựa chọn tốt nhất, cũng là sự lựa chọn duy nhất.

Cách đó không xa, Nam Cung Nghiêu vừa vội vàng từ công ty chạy đến, vừa xuống xe, liền nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, anh ngay người đứng tại chỗ, bàn tay siết chặt lại. Mặc dù cái ôm đó chỉ vồn vện không đến mười giây, nhưng khi hai người tách nhau ra trong ánh mắt vẫn còn có sự luyến tiếc làm cho tim anh đau nhói, muốn nghẹt thở.

Anh cũng không mất kiểm soát mà xông đến đánh Ngũ Liên một trận, chỉ lặng lẽ quay về xe, ngửa mặt lên hít thở.

.....

Đã hơn mười hai giờ đêm, Nam Cung Nghiêu vẫn chưa về nhà, Uất Noãn Tâm gọi điện đến công ty, thì bên đó nói anh đã ra về từ sớm rồi, điện thoại riêng cũng không bắt máy, làm cho cô rất lo lắng. Đang định gọi điện thoại cho anh, thì cửa mở ra, anh chao đảo đi đến, tháo caravat ra, cả người toàn mùi rượu, mặt mày đỏ au.

Thấy anh sắp sửa té ngã, cô vội vàng chạy đến đỡ anh. "Cẩn thận đó!"

"Anh không sao....." Anh đẩy tay cô ra, lảo đảo đi đến ghế sofa, nằm ngửa mặt lên, thở hì hục như trâu, nhìn có vẻ rất khó chịu.

Uất Noãn Tâm bưng một ly nước cho anh, anh quay mặt đi, "anh không muốn uống!" Mặt chôn trong ghế sofa, cau mày lại, có chút tức giận, giọng điệu hơi khó nghe.

"Sao anh lại uống say đến vậy hả?"

"Anh không say.....đến hộp đêm xã giao thôi....."

Hai chữ 'hộp đêm', làm cho lỗ tai của Uất Noãn Tâm đau nhức, trước mắt lướt qua cảnh ăn chơi đàn điểm, xa hoa đồi trụy, làm cô có chút ghen tuông. Nhưng cô không muốn mình nhạy cảm như vậy, cố ý gây sự, chỉ thản nhiên nói một chữ "ừm".

Nhưng Nam Cung Nghiêu nghe vậy, lại cho rằng cô không quan tâm đến.

Anh uống say mèm, còn nói đến hộp đêm, cô cũng không có cảm giác gì sao?

Cô không thèm quan tâm anh đến vậy sao?

Trong lòng ghen nguyên cục tức, anh ăn nói có chút cộc cằn: "Anh muốn ngủ, đừng làm phiền!"

"Trên người anh toàn mùi rượu, ngủ không thoải mái đâu, đi tắm trước đi!"

Anh vẫn quay lưng về phía cô, không nhúc nhích.

Uất Noãn Tâm đợi rất lâu cũng không thấy anh nhúc nhích, đành phải kéo anh dậy. "Anh dậy đi, tắm rồi hẵng ngủ!"

"Anh không muốn....."

"Đứng dậy đi, anh như vậy....."

"Anh nói rồi, anh không muốn!" Anh tức giận gào thét, cùng lúc đẩy Uất Noãn Tâm ra, cô lao đảo lùi về sau vài bước, mở to mắt không dám tin.

Anh biết mình có hơi quá đáng, cô im lặng làm cho anh lo lắng, rất muốn quay lại xin lỗi cô. Nhưng, khi anh vừa nghĩ đến cảnh buổi chiều, anh cố nén lại.

Rất lâu sau đó, cũng không có tiếng động gì. Lại thật lâu sau, anh mới nghe thấy tiếng bước chân cô rời khỏi, sau đó tắt đèn, anh nghe thấy tiếng cô nằm trên giường, thở dài.

Uất Noãn Tâm cố tình khiến mình không nghĩ nhiều như vậy, anh uống say, nên không biết mình đang làm gì, đàn ông lúc uống say, đều như vậy cả. Nhưng, trong lòng vẫn có chút khó chịu, cũng có chút lo sợ.

Cô mới về Đài Loan chưa đến nửa tháng, anh đã đến hộp đêm uống rượu rồi, còn có thái độ đó với cô, nói không chừng sau này.....

Không lẽ kết hôn lâu năm, đều như vậy sao? Anh đã không còn kiên nhẫn dỗ dành cô, anh cảm thấy mệt mỏi rồi sao?

Đột nhiên cô cảm thấy rất sợ.

Trong lòng hai người đều có nỗi buồn phiền của mình, cho đến gần sáng mới chìm vào giấc ngủ. Lúc Nam Cung Nghiêu tỉnh lại, điều đầu tiên cảm thấy đó là đầu đau như búa bổ, tối hôm qua uống nhiều như vậy, chỉ vì muốn quên đi một số chuyện, uống như điên, không biết mình quay về bằng cách nào.

Có một vài vài chuyện từ trong đầu chui ra, anh nhớ rõ anh uống say mèm về nhà, còn nói một số lời rất khó nghe.

Vẻ mặt ngay lúc đó càng khó coi hơn.

"Anh tỉnh rồi à." Uất Noãn Tâm đẩy cửa đi vào, mang sữa và bánh mì đặt ở trên cái bàn kế bên anh. Đầu hơi cúi xuống, có vài sợi tóc rối xuống, không thể nhìn thấy vẻ mặt của cô, làm cho anh càng lo lắng hơn, "tối qua, anh....."

"Tối hôm qua anh uống say, em biết rồi." Cô ngược mắt lên mỉm cười với anh, "em không để ý đâu."

"Nhưng mà....."

"Được rồi, anh đi tắm trước đi! Em chuẩn bị nước cho anh!"

Cô không tức giận, thái độ cũng rất bình tĩnh, làm Nam Cung Nghiêu càng lo lắng hơn, tự trách mình hôm qua sao lại uống nhiều đến vậy. Nhưng nhìn thấy cảm bọn họ ôm nhau ở trước cửa bệnh viện, làm cho anh rất tức, cho nên anh mới.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 399: Tâm Trạng Bực Bội

Giờ phút này tỉnh táo lại, Nam Cung Nghiêu rất hối hận. Hiện tại đang đứng ở hai người chữa trị kỳ, nàng lại nhạy cảm như vậy, có thể hay không vì vậy lại hiểu lầm hằn đối với nàng thái độ hoàn toàn bất đồng, lừa gạt nàng?

Hắn cố hết sức ngồi dậy, đi tới cửa phòng tắm "Chuyện tối ngày hôm qua, ta rất xin lỗi, ta bảo đảm sẽ không xảy ra nữa"

"Ừ! Nước cất xong rồi! Mau tắm đi! Đợi lát nữa còn muốn đi công ty" Nàng cúi đầu đi ra ngoài, bị hắn bắt được, vẻ mặt vội vàng "Ta đã nhận lỗi với người rồi, người có thể chớ loại phản ứng này sao?"

"Ta nói, ta nghe đến, ta cũng không trách người" Úc Noãn Tâm còn là như vậy đậm hương hắc mỉm cười, trong mắt cũng không có hắc.

". . . ." Loại cảm giác này, tựa như từng nhát trọng quyền đánh vào trong không khí, hoàn toàn không có trả lời, làm Nam Cung Nghiêu rất thất bại, cũng không biết nên nói cái gì. Chỉ có thể buông nàng ra tay, để nàng rời đi.

Nàng đóng cửa lại, hắn một quyền nện ở trên vách tường, nào phải cái trán gân xanh cũng đi ra.

Hắn thật không hiểu, tại sao giữa bọn họ dù sao cũng phải có mâu thuẫn.

Giải quyết lần thứ nhất, sẽ rất nhanh có mới mâu thuẫn. Vòng đi vòng lại, không dứt. Hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, huống chi là nàng, chẳng lẽ

bọn họ chỉ có thể lần lượt đi vào ngõ cụt, lẫn nhau hành hạ?

.....

Bởi vì chuyện này, Nam Cung Nghiêu cả ngày cũng xao động bất an, làm cái gì cũng không yên lòng, cùng có cây đuốc ở đốt đường như, đứng ngồi không yên. Rõ ràng nhìn văn kiện, trong đầu nghĩ lại tất cả đều là Úc Noãn Tâm, rất là phiền lòng.

Trên hội nghị, chủ quản đang làm báo cáo, hăn đột nhiên phiền não hô ngừng.

Này từ công ty sáng lập đến bây giờ, đều là không có tình huống, chủ quản cùng quản lý cửa hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

"Các người đi ra ngoài trước, hội nghị từ chối một canh giờ"

Hăn đứng dậy, đang lúc mọi người không khỏi trong ánh mắt rời đi, trực tiếp trở về phòng làm việc, hướng trên ghế da liền ngã xuống, phiền não lỏng cà vạt, nhìn cái gì cũng cảm thấy phiền lòng.

Hương Vi rút ly cà phê đi vào, vừa muốn rời đi, lại không nhịn được dừng bước, hỏi: "Là bởi vì Úc tiểu thư sao? Ngài như vậy phiền não."

Nam Cung Nghiêu không có trả lời, nhấp miệng cà phê, cảm thấy dị thường khổ sở, lại nằng nặc trả về.

"Phiền lòng thời điểm, một người nén lấy hơn phiền, tìm người tán gẫu sẽ thoải mái rất nhiều, cần sao?"

"."

"Mặc dù ta là của người phụ tá, nhưng cũng là nữ nhân. Về nữ nhân, ta hiểu phải so với người nhiều!"

Nam Cung Nghiêu ánh mắt ý bảo nàng ngồi xuống, cách nửa ngày mới mở miệng, đem chuyện tối ngày hôm qua nói một lần.

"Ta thật sự là không hiểu nàng đang suy nghĩ gì, nếu như nàng tức giận, đại khái có thể phát tiết ra ngoài, cùng ta sáo. Tại sao muốn chịu đựng, giống như bị thiên đại uất ức một dạng. Nàng cho là như vậy là vì ta hảo? Mà ta hơn phiền não!"

Trong lòng hắn vẫn giống như tượng đá hoá thạch một dạng trầm ổn lạnh lùng cấp trên, thế nhưng cùng nàng đàm luận nâng vấn đề tình cảm, hướng Vì không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Tổng tài đối với Úc Noãn Tâm yêu nồng nặc liệt, thế nhưng đem hắn biến thành một người bình thường nam nhân, nàng hâm mộ đến độ có chút ghen tỵ.

Chỉ tiếc, loại này may mắn, nàng cầu không được. Nhưng có thể giúp phía trên một chút vội, giúp người hoàn thành ước vọng không tồi.

"Thằng thằn nói, gạt gỡ loại chuyện như vậy, là nữ nhân đều sẽ tức giận"

"Nàng kia tại sao không nói ra?"

"Lấy Úc tiểu thư tính tình, phải không hay sinh sự nữ nhân, nàng cho là như vậy không thói quen! Huống chi, các người trước cãi nhau nhiều lần như vậy, tất cả mọi người mệt mỏi! Nhưng ở loại này mấu chốt thời kỳ, xảy ra chuyện như vậy, quả thật đối với ngài rất bất lợi. Úc tiểu thư, có thể chạy trốn tiếp lần thứ nhất"

Nam Cung Nghiêu khẩn trương được mặt xanh mét rồi, một đấm nện ở trên bàn"Không thể!"

"Ngài tỉnh táo một chút, ta là nói có thể!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Chuyện cũng xảy ra, chỉ có thể đền bù! Ta xem, ngài còn là mua một phần quà tặng nhận tội với nàng đi!"

"Nàng không thích châu báu đồ trang sức"

"Bởi vì đó không phải là người tự tay chọn lựa! Quà tặng đặc ý nghĩa không tại ở giá trị, mà ở với tặng quà lòng của người ta tính. Người cho tới bây giờ cũng không đưa lễ nạp thái vật cho nàng, nàng nhất định sẽ rất vui mừng. Đến lúc đó nữa dù đồ nàng đòi cầu, không phải không sao?"

Nam Cung Nghiêu suy nghĩ một chút, "Tan việc người theo ta đi mua!"

Nàng mỉm cười, "Vui lòng chí cực"

.....

Vì đuổi ở tiệm châu báu đóng cửa trước mua được quà tặng, Nam Cung Nghiêu cố ý nói trước hai giờ tan việc, hướng Vi cùng với cùng nhau chọn lựa dây chuyền. Hẳn biết nàng không thích danh quý đồ, đặc biệt chọn lựa một chút tinh xảo đặc biệt.

Chọn thật lâu, đột nhiên bị một cái màu xanh biếc Phi Thúy dây chuyền hấp dẫn ánh mắt, cơ hồ một cái nhận định.

"Ta muốn điều này!"

Phi Thúy nòng xanh biếc ướt át, chế thành đặc biệt Diệp Phiến hình dáng, giống như còn có thể thấy bên trong mạch lạc.

Hướng Vi cũng rất thích "Điều này rất tốt, tổng tài ánh mắt thật tốt!"

Nam Cung Nghiêu lộ ra hôm nay thứ nhất thoáng cười cho, nghĩ đến nàng nhìn thấy quà tặng lúc vui mừng, tâm tình rộng mở trong sáng, đã không thể chờ đợi.

Nhưng hắn cũng không có nghĩ đến, Úc Noãn Tâm sẽ vừa vặn đi ngang qua, thấy như vậy một màn. Nàng cả ngày buồn bực không vui, tâm tình phiền muộn, lại thấy Nam Cung Nghiêu cùng hướng Vi vừa nói vừa cười, không chút nào chịu ngày hôm qua chuyện ảnh hưởng, rất tự nhiên trong lòng vô cùng không thoải mái.

Trong tay hắn dây chuyền, là mua cho của người nào?

.....

Nam Cung Nghiêu đường vòng tặng hướng Vi về nhà, vội chạy về biệt thự. Úc Noãn Tâm đang ngồi ở gương trang điểm trước, mặt mày nửa thấp, không biết ở tại đây nghĩ cái gì, hắn tại sau lưng ôm cổ nàng, ở bên nàng trên cổ hôn một cái "Ta đã trở về!"

"Ừ!"

"Thế nào? Vẫn còn ở bởi vì buổi sáng chuyện không vui? Ta lại lần nhận lỗi với người, người liền tha thứ ta, có được hay không?"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 400: Nhảy Cảm Và Đa Nghi

Nam Cung Nghiêu nguyên nghĩ tới một ngày đi qua rồi, nàng tức nên tiêu mất chút, cộng thêm mình chủ động nhận lầm, có thể " giảm hình phạt ", nhưng không nghĩ tới Úc Noãn Tâm thái độ còn là giống như trước như vậy lãnh đạm, nói chuyện cũng nhẹ nhàng. "Ta không có không vui! Hôm nay thế nào sớm như vậy trở lại?"

"Hợp xong, không có chuyện quan trọng, sẽ trở lại rồi."

"Cho nên, người một mực công ty?"

"Ừ!"

Úc Noãn Tâm đột nhiên có chút tâm lạnh. Tối hôm qua đi hộp đêm mua say, hôm nay bồi hướng Vi chọn dây chuyền, bây giờ còn lừa gạt nàng, hẳn sẽ không cân nhắc qua cảm thụ của nàng sao? Vẫn là hẳn cảm thấy cô ấy là sao dễ gạt? Nàng thật rất ghét như vậy!

"Ta mệt nhọc, ta muốn ngủ trước cảm giác."

Nam Cung Nghiêu vừa muốn móc ra dây chuyền, liền bị đội cho một chậu nước đá, chân mày thật chặt nhúu lại. "Người làm sao vậy? Lại náo cái gì tính khí?"

" lại " cái chữ này, đau nhói Úc Noãn Tâm, không nhịn được nổi giận. "Cái gì gọi là lại? Ta cái gì thời điểm với người náo qua tánh khí?"

"Sáng sớm hôm nay, còn có hiện tại. Trong lòng người có cái gì khó chịu, đã nói ra, chớ nén lấy, giống như bị bao nhiêu uất ức một dạng, ta xem không thoải mái."

Hắn đã hạ thấp tư thái, các loại dụ dỗ nàng. Nàng ngược lại được voi đòi tiên, ỷ sủng mà kiêu, các loại cho hắn sắc mặt nhìn! Hắn là người đàn ông, có hắn tôn nghiêm. Coi như hắn rất thích nàng, nàng cũng không thể tùy ý chà đạp, hành hạ hắn!

"." Hắn không thoải mái, chẳng lẽ nàng liền thoải mái sao? Úc Noãn Tâm thật một chữ cũng không muốn nhiều lời, trực tiếp hướng bên giường đi.

Nam Cung Nghiêu cũng giận, một phát bắt được nàng. Nhất thời nóng lòng không có chú ý lực nói, đau đến Úc Noãn Tâm gọi ra. "Người làm gì đấy, buông tay!"

"Ta hôm nay bận rộn cả ngày, đã rất mệt mỏi, người đừng náo loạn nữa có được hay không?"

"Hiện tại muốn ồn ào người của, là người, không phải là của ta!" Úc Noãn Tâm không lựa lời nói, trả lời lại một cách mỉa mai. "Người là công việc mệt mỏi, còn là bồi hướng Vi chọn dây chuyền mệt mỏi!"

Hắn ngăn người, "Người theo dõi ta?"

"Ta không có nhàm chán như vậy! Vừa lúc đi ngang qua thấy! Người bồi hướng Vi đi dạo tiệm châu báu, tại sao không nói cho ta?"

"Ta không có cần thiết báo cáo cho người tất cả hành tung!" Nhớ tới chiều hôm qua bệnh viện màn này, Nam Cung Nghiêu hỏi ngược lại: "Vậy người ngày hôm qua đi đâu?"

"Ta không thoải mái, đi khoa phụ sản lấy thuốc, ta nói qua cho người!"

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy! Người còn muốn như thế nào?"

"Ta muốn như thế nào?" Nam Cung Nghiêu rét căm căm nói: "Ta nhớ người nói cho ta biết, người ngày hôm qua cùng ngũ liên ở chung một chỗ, còn lộ liễu ở cửa bệnh viện ôm! Người nói ta không có báo cáo cho người hành tung, vậy còn người? Người cũng không phải là lừa ta?"

"Bởi vì này không quan trọng!"

Hắn hung tợn tổn hơi thừa lời, "Ôm còn không quan trọng? Người còn muốn như thế nào?"

"Đây chẳng qua là giữa bạn bè Thôi! Người luôn là nhạy cảm như vậy đa nghi, ta với người giải thích cũng vô ích!"

"Ta nhạy cảm đa nghi?" Nam Cung Nghiêu liếc mắt, cảm thấy thật sự quá buồn cười. "Người ở đây nhiều người như vậy trước mặt cùng ngũ liên ôm, còn nói ta nhạy cảm đa nghi? Úc Noãn Tâm, người không phải cảm giác mình rất buồn cười không?"

"Nếu như người phải tin tưởng ta, cũng sẽ không nói ra những lời này! Ta cùng ngũ liên không trong trắng, người cùng hướng Vi vậy là cái gì quan hệ?"

Nàng cứ nhiên hoài nghi hắn và hướng Vi? Nam Cung Nghiêu thật lòng cảm thấy thất vọng hoàn toàn. Hắn đi tiệm châu báu, là vì mua cho nàng quà tặng, lại bị hoài nghi. Mà nàng giấu giếm cùng ngũ liên ôm, nhưng ngay cả hỏi cũng không thể hỏi, còn nói hắn nhạy cảm đa nghi.

Quả thật không thể nói lý, không cách nào trao đổi!

Dưới cơn thịnh nộ, hắn mất đi lý trí, bỏ lại một câu."Ta cùng nàng quan hệ thế nào, không tới phiên ngươi trông nom!" Sải bước rời đi.

Úc Noãn Tâm muốn gọi ở hắn, nhưng nhin được, nắm chặt hai quả đấm, giận đến toàn thân lạnh run không ngừng.

Hắn và hướng Vi quan hệ thế nào, không tới phiên nàng trông nom vậy sao? Như vậy tùy hắn liền, dù sao nàng cũng không muốn trông nom!

Ngã lên giường, càng nghĩ càng tức giận, giận đến hốc mắt đều đỏ, cảm thấy rất uất ức.

Nàng tin tưởng hắn, vì hắn, buông tha Hà Lan cuộc sống yên tĩnh, trở lại Quốc Nội. Cho là có thể cùng hắn hảo hảo ở tại cùng nhau, lại không nghĩ rằng liền quản hắn khi gió tư cách cũng không có, còn nói không tới phiên nàng, tại sao có thể không để cho lòng hắn hàn!

.....

Nam Cung Nghiêu dưới cơn nóng giận rời nhà, mở ra xe thể thao tại trên đường cao tốc chạy như điên một mạch. Suýt nữa đụng vào bên cạnh lan can, sườn xe đại phúc độ một thay đổi, thẳng gấp, chột dừng lại. Bánh xe cùng mặt đất ma sát, phát ra bén nhọn thanh âm.

Hắn chưa tỉnh hồn, tùy theo càng thêm tức giận, quả đấm tựa như tia chớp nện ở trên tay lái. Hắn hối hận mình mất khống chế, nói ra kia phen lời nói, nhưng là nàng liền làm đối sao? Rõ ràng là ý tốt mua quà tặng đưa cho nàng, muốn cho nàng một kinh hỉ, kết quả lại bị hoài nghi, quá không thể nói lý rồi.

Càng làm hắn tức giận dạ, đối với cùng ngũ liên cái đó ôm, nàng thế nhưng một câu giải thích cũng không có, chỉ nói là bằng hữu.

Dạ! Hẳn là tin tưởng nàng cùng ngũ liên giữa không có gì, có thể vừa nhìn thấy cô ấy là cá thái độ, giận ghê gớm. Hẳn càng nghĩ càng không thoải mái, xuống xe hóng mát, rút rất nhiều điều thuốc, cho đến hướng Vi gọi nhắn tin tới hỏi thăm tình huống của hẳn.

Tâm tình của hẳn thật sự phiền não, hút thuốc lá cũng không còn biện pháp lắng xuống tức giận, trực tiếp phát cái địa chỉ cho nàng.

Hướng Vi chạy tới địa chỉ thượng quầy rượu thì Nam Cung Nghiêu đã uống đến say không còn biết gì, trên bàn nhiều cái chai rượu, đều là rượu mạnh.

Nàng đi lên trước, đẩy đẩy hẳn, hẳn ý thức rất loạn, nửa hí mắt liếc xéo nàng."Người đã đến rồi."

"Làm sao người hết giá sao nhiều rượu? Úc tiểu thư không có ngăn cản người sao?"

"Nàng?" Nam Cung Nghiêu cười lạnh, "Nàng làm sao có thể quan tâm ta!" Nói qua lại muốn gọi người bán rượu cầm rượu, bị hướng Vi ngăn lại."Người không thể uống, ta tiễn đưa cho người về nhà!"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 401: Mâu Thuẫn Gia Tăng

"Ta không muốn!" Nam Cung Nghiêu hất tay của nàng ra, lạnh lùng kháng cự nói: "Ta không muốn về nhà! Về nhà lại muốn cùng nàng sảo. . . . Ta không muốn!" Mỗi một lần cãi vã, cũng sẽ khiến lòng của hai người nhiều một đạo vết rách, hấn sợ!

Hương Vi rất không hiểu, "Tại sao lại cãi vã? Người không phải là tặng quà tặng cho nàng sao? Nàng không thích?"

"Quà tặng?" Nam Cung Nghiêu si ngốc cười, "Ta ngay cả lấy ra quà tặng cơ hội cũng không có. Người biết không? Nàng nhìn thấy chúng ta ở tiệm châu báu, thế nhưng hiểu lầm quan hệ của chúng ta, người nói là không phải rất buồn cười?"

". Thật xin lỗi! Nếu như không phải là ta."

"Người không có sai, sai là nàng!" Nam Cung Nghiêu say khướt nói: "Người thấy được đúng không? Ta là nàng làm tất cả, người đều thấy được! Ta thật sự là không hiểu, ta là nàng bỏ ra như vậy nhiều lắm, tại sao nàng lại luôn là muốn kháng cự ta? Cho dù ta đã từng tổn thương qua nàng, hiện tại cũng làm ra bồi thường a! Chẳng lẽ lòng của nàng, thật sự là Lãnh Huyết sao?"

"Ta tất cả cố gắng, tất cả tất cả. Hãy cùng nước hắt vào trong biển, không có một chút ý nghĩa, không thể để cho nàng có chút cảm động." Càng nói càng cảm thấy khổ sở, càng nói càng bất đắc dĩ, không nhìn được hồng vành mắt.

Nam Cung Nghiêu hít một hơi thật sâu, chịu đựng không có rơi lệ, cổ họng thùng thướng, âm thanh khàn khàn. "Nhưng là ta rất yêu nàng, ta thật sự vô cùng yêu nàng, ta dùng hết tất cả. Dùng hết ta cả trái tim đi yêu nàng, thật không biết mình còn có nơi nào làm chưa đủ tốt."

"Nếu như nàng cảm thấy ta làm không đủ, nàng có thể nói với ta, tại sao, tại sao muốn dùng lạnh như vậy Băng Băng thái độ đối với ta? Nàng kia không biết dạng ta rất sẽ khó chịu sao? Ta thật sự là không muốn cùng nàng sáo, nhưng là nàng dùng một chút loại thái độ đó đối với ta, ta liền không chịu nổi."

"Ta hiểu, ta đều hiểu." Hương Vi như đối với đứa trẻ loại nhẹ giọng dụ dụ dỗ, tràn đầy bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Ở trong ấn tượng của nàng, người đàn ông này vẫn là anh hùng, trầm ổn, cường đại, coi như trời sập xuống, cũng sẽ không nhăn nửa điểm chân mày. Vạn vạn không nghĩ tới, có một ngày sẽ bởi vì một nữ nhân biến thành như vậy.

Nàng chỉ hi vọng hẩn hạnh phúc, cho nên mặc dù yên lặng yêu hẩn hơn nhiều năm, cũng chưa bao giờ nói ra khỏi miệng, còn giúp hẩn như thế nào đoạt về Úc Noãn Tâm. Nhưng nàng chẳng những không quý trọng, còn hoài nghi hẩn, nàng thật không biết trong đầu nàng đang suy nghĩ gì.

Tổng tài cũng đã vì nàng bỏ ra đến loại trình độ này rồi, nàng còn có cái gì chưa đủ , thật rất làm cho người khác ghét.

Nhưng hương Vi cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể yên lặng cùng với Nam Cung Nghiêu, nghe hẩn kể khổ. Hẩn say đến rất lợi hại rồi, nhưng trong miệng vẫn lầm bầm, không để cho nàng muốn đưa hẩn về nhà. Nàng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là trước dẫn hẩn trở về nhà mình.

Bởi vì quá nửa đêm hăn vẫn ói, lại hơi nhỏ phát sốt, nàng chỉ có thể thủ khi hăn bên giường.

Nửa tỉnh nửa say , Nam Cung Nghiêu coi nàng như Úc Noãn Tâm, vẫn nói với nàng, còn cầm thật chặt tay của nàng. Hường Vi không giãy thoát được, không thể làm gì khác hơn là do hăn nắm, nhịp tim vẫn rất nhanh, mặt cũng nóng lên, cứ như vậy cả đêm cũng không ngủ, vẫn nhìn hăn.

Cho đến trời sáng, mơ mơ màng màng vừa muốn ngủ, đột nhiên bị chuông điện thoại di động đánh thức, là Nam Cung Nghiêu điện thoại. Không khỏi đánh thức hăn, nàng vội vàng tiếp thông."Uy!"

Đối phương sừng sốt chốc lát."Xin hỏi người là."

"Úc tiểu thư, ta là hướng Vi."

Úc Noãn Tâm không nghĩ tới sẽ là nàng nghe điện thoại, tâm chợt co rút đau đớn. Trầm mặc một hồi lâu, mới tìm trở về thanh âm của mình."Hăn đây?"

"Tổng tài còn đang ngủ!" Nói ra câu này hồ, nàng ý thức được rất mập mờ, vội vàng giải thích."Tối hôm qua tổng tài."

"Ta chỉ là muốn nhắc nhở hăn, buổi chiều phải ra khỏi tịch Tiểu Thiên gia trưởng hội. Làm phiền người chuyển cáo hăn."

Nói xong, không cho hướng Vi cơ hội giải thích, trực tiếp cúp điện thoại. Nàng quay đầu liếc nhìn Nam Cung Nghiêu, vẫn còn ngủ say. Nghĩ tới đây sao nhiều ngày, hăn cũng không có nghỉ ngơi thật tốt qua, mà gia trưởng hội lại đang buổi chiều, sẽ không đánh thức hăn.

Mà đối thành vừa, Úc Noãn Tâm một mực chờ Nam Cung Nghiêu gọi điện thoại tới đây giải thích. Nàng cho là nhiều nhất năm phút đồng hồ, sẽ nhận được điện thoại của hăn, thậm chí cũng muốn tốt lắm muốn thế nào

nổi đóa. Nhưng nửa giờ quá khứ, hoàn toàn không có điện thoại, làm nàng rất trái tim băng giá.

Không nhìn được cười khổ, chẳng lẽ quan tâm nhất , từ đầu đến cuối đều có nàng một người?

.....

Nam Cung Nghiêu ngủ nhiều cái giờ mới rời giường, mở mắt ra thấy người đầu tiên là hướng Vi. Đầu rất nặng, hỗn loạn , liền ngồi dậy cũng rất cố hết sức, tứ chi đau nhức giống như bị xe đè nát chướng ngại vật, xương đều là chua ."Ta. Tại sao sẽ ở này?"

"Người tối hôm qua uống say, gọi ta quá khứ. Bởi vì người nói không muốn về nhà, ta chỉ hảo trước tiên đem người mang về nhà."

"Hoá ra là như vậy Ta nói cái gì sao?"

"Người đem ta làm thành Úc tiểu thư, vẫn nắm tay của ta."

Hắn sửng sốt chốc lát, về sau nói một câu, "Xin lỗi!"

Hướng Vi cố nén thất vọng, giả bộ như không có việc gì lắc đầu."Không sao, ta hiểu biết rõ người làm thì là uống say! Ta đã chuẩn bị xong bữa trưa, muốn ăn một chút sao?"

"Bữa trưa? Bây giờ là thời giờ gì?"

"Hai giờ chiều."

"Hai giờ?" Nam Cung Nghiêu một cái tỉnh táo lại, vội vã mặc quần áo.

"Úc tiểu thư buổi sáng gọi điện thoại tới, nhắc nhở để cho người nhớ tham gia buổi chiều gia trưởng hội."

Nam Cung Nghiêu có chút nã, giọng nói rất xông."VẬY người tại sao không nói sớm? Hiện tại cũng thời gian này!" Vốn là hai người đang ở gây gổ, nếu như hãn lại trễ đến, đem hoạ vô đơn chí.

"Xin lỗi! Người ở đây ngủ, ta không có đánh thức người! Thật xin lỗi. . . ."

"Thôi, chuyện không liên quan người! Ta đi!"

"Nhưng là bữa trưa."

Không đợi hướng Vi nói hết lời, Nam Cung Nghiêu đã bước chân vội vàng rời đi. Nhìn đầy bàn cho hãn tỉ mỉ chuẩn bị bữa trưa, trong lòng nàng một mảnh khổ sở. Không nhịn được tự giễu, biết rõ không thể nào, tại sao còn trắng phí sức lực? Nàng thật khờ!

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 402: Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện

Nam Cung Nghiêu chạy đến nhà trẻ bằng tốc độ nhanh nhất, vừa xuống xe, thì nhìn thấy Uất Noãn Tâm dắt tay bé Thiên đứng chờ ở cửa. Mặt của cô đen thui, anh nhìn thấy liền rung mình một cái, định mở miệng giải thích, thì bị cô chặn bằng bằng một câu.

”Người nói muốn tự mình dự buổi họp phụ huynh học sinh là anh, bây giờ còn tới trễ hai mươi phút, trong lòng anh rốt cuộc có con trai không vậy!”

Bé Thiên cũng rất ầm ức, “đúng nha! Pa pa! Các bạn khác đều đi vào hết rồi, đi trễ không phải thói quen tốt đâu.”

”Xin lỗi bé Thiên, pa pa bận quá.”

”Bạn sao?” Uất Noãn Tâm cười mỉa, “bạn uống rượu với Hương Vi à?”

”Lý do đến trễ anh sẽ giải thích với em, bây giờ buổi họp quan trọng hơn.” Anh dẫn bé Thiên đi vào, lại nhận ra Uất Noãn Tâm còn đứng yên tại chỗ. “Đi thôi nào!”

”Chúng ta ly hôn rồi, em không muốn tham dự với anh, để tránh phiền phức. Anh tự đi đi, em ở ngoài đợi hai người!”

Nam Cung Nghiêu muốn khuyên cô, nhưng nhìn thấy cô đã tự quyết định, rồi quay lưng đi, đành phải gạt bỏ ý nghĩ đó, dẫn bé Thiên vào dự buổi họp trước.

Dự được một nửa, tranh thủ lúc giải lao, chạy ra ngoài. Nhìn thấy cô vẫn còn đứng ở chỗ lúc nãy, quay lưng với anh. Anh đưa tay ra kéo cô lại, lại bị cô đẩy ra, ”đừng đụng vào em!” Quay đầu trừng mắt nhìn anh, ” thấy mà ghét!”

Nam Cung Nghiêu cũng bực, nhưng vẫn nhẫn nhịn hạ giọng, giải thích: “Hôm qua anh uống say thật, nhưng không có uống cùng với Hường Vi! Sau đó cô ấy đến đón anh, rồi dẫn anh về nhà. Anh uống say, giữa bọn anh không có xảy ra chuyện gì hết! Em phải tin anh!”

”Tin anh, sau đó thì sao? Em thật không hiểu, lần này làm hòa, lần sau sẽ vì chuyện gì cãi nhau nữa đây. Em rất mệt, em biết anh cũng rất mệt. Có lẽ, có lẽ chúng ta ở bên nhau không hợp, giữa chúng ta luôn có nhiều mâu thuẫn xảy ra.”

Nam Cung Nghiêu không ngờ cô sẽ nói những lời này, “cái gì mà chúng ta ở bên nhau không hợp hả? Không lẽ tất cả mọi chuyện đã trải qua, không là gì với em sao?” Bởi vì quá sợ mất đi cô, anh để hai tay lên vai cô, để cô nhìn mình, tranh thủ mọi cơ hội.

”Khoảng thời gian chúng ta hạnh phúc ở Hà Lan, em quên hết rồi sao? Nếu chúng ta ở bên nhau không hợp thật, vậy những hạnh phúc kia là giả sao? Em không thể vì những mâu thuẫn tạm thời, mà phủ nhận sự thật chúng ta yêu nhau!”

”Anh cũng đã nói, ở đó là Hà Lan mà! Trở về Đài Loan, mọi thứ đã thay đổi rồi!”

”Anh nói, anh có thể trở về Hà lan với em! Vì em, anh không quan tâm chuyện gì cả! Nếu em cảm thấy nơi này làm em buồn bực và đau khổ, vậy bây giờ chúng ta quay trở lại Hà Lan. Anh cái gì cũng không cần, chỉ cần em thôi! Được không? Chúng ta quay về đó!”

Ánh mắt của anh, và những lời nói đó, làm lay động sự quyết tâm của Uất Noãn Tâm. Đang đứng trước ngưỡng cửa, do dự có nên ích kỷ một lần cùng anh về Hà Lan không. Thì một chiếc xe bánh mì âm âm chạy đến, cũng may Nam Cung Nghiêu nhay bén, ôm Uất Noãn Tâm tránh qua một bên.

Phía trước có vài người đàn ông ta khỏe mạnh xông đến, không đợi hai người bình tĩnh lại, thì đã nện hai nắm đấm đến, kéo hai người đang hôn mê lên xe, chạy như bay đi.

Không biết trôi qua bao lâu, lúc Uất Noãn Tâm mơ màng tỉnh lại, trước mắt là màn đen, mắt bị bịt bằng vải đen. Tay chân bị trói lại, không thể nhúc nhích.

Cô nhớ lúc đó cô và Nam Cung Nghiêu cãi nhau, sau đó có một chiếc xe bán bánh mì tông vào bọn họ, vẫn may là anh ôm cô kịp lúc, tiếp sau đó bị đánh một cái sau gáy, rồi ngất đi.

Là ai muốn hại bọn họ chứ?

Cô giãy không ra, miệng chỉ có thể phát ra vài tiếng, “ừm ừm.....”

“Jame, cô ta tỉnh rồi.” Có người đang nói tiếng anh, nhưng giọng nói này cô không quen.

Tiếp theo đó, miếng vải đen được tháo ra, mắt của cô đau nhói, rất lâu sau mới cố gắng mở ra, đập vào mắt là một người đàn ông cao to gần một mét chín, “Jame sao?”

“Luật sư Susan, không lẽ cô không nhớ tôi, tôi bị cô hại rất thâm trọng nha!” Nói xong cho cô một cái tát vào mặt, mặt của cô sưng lên, còn có vài vết máu.”Không phải anh bị nhốt trong tù rồi sao?”

“Nói đến chuyện này, tôi còn phải cảm ơn cô đã ban tặng. Để không phải ngồi tù, tôi đã lấy hết tài sản đi hối lộ, bây giờ trở thành kẻ nghèo túng! Chính cô, hại tôi chỉ trong một đêm, từ người giàu có, trở thành kẻ nghèo mạt!”

“Anh vì tiền, mà chiếm đoạt đất đai, còn hại chết vài người nông dân, tất cả do anh tự làm tự chịu.”

“Tôi khinh! Nếu không phải cô ra mặt, không ai dám đưa đơn lên tòa, đều là cô tự tìm đường chết thôi!”

Trong mắt anh ta toàn là tơ máu, vô cùng ghê tởm, Uất Noãn Tâm tự biết mình chạy không thoát, nhìn thấy Nam Cung Nghiêu ở phía sau đang bị trói lại, nhưng vẫn cố gắng giãy giụa. “Anh muốn gì thì nhắm vào tôi, thả anh ấy đi!”

“Cô có tư cách gì ra lệnh cho tôi! Tôi sẽ giải quyết cô trước, rồi cho anh ta chôn cùng với cô.”

Jame cầm một con dao, nở một nụ cười ghê rợn, đâm dao về phía Uất Noãn tâm. Cô hoảng sợ nhắm mắt lại, nghĩ mình sẽ chết, nhưng lúc đó, đột nhiên Nam Cung Nghiêu nhào về phía cô, đỡ một nhát dao ngay lưng, da bị rách, máu chảy ròng ròng.

“Đừng mà...” Uất Noãn Tâm gào to khàn cả giọng.

“Đáng chết!” Jame đá Nam Cung Nghiêu qua một bên, tính đâm một dao qua nữa, thì đột nhiên có một chiếc xe phá cửa xông vào, phía sau còn có vài chiếc xe cảnh sát.

Jame dừng tay muốn chạy trốn, nhưng không kịp nữa.

Lúc Ngũ Liên chạy đến, Uất Noãn Tâm đang nằm bên người Nam Cung Nghiêu, gào khóc.”Đừng mà..... Đừng mà.....” Người anh toàn

là máu, lại còn chảy rất nhiều, người khác nhìn thấy cảnh này rất ghê sợ, vô cùng thê thảm.

Ngũ Liên hít sâu, cười trối cho hai người.

“Nam Cung Nghiêu..... Anh tỉnh lại đi..... Anh đừng chết..... Anh đừng chết.....mà.....”

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 403: Cuối Cùng Cũng Tốt Đẹp

Sắc mặt của Nam Cung Nghiêu trắng bệch, môi cũng khô nứt, nhưng vẫn cố căng môi nở nụ cười với cô, cố gắng nâng bàn tay đầy máu lên, hơi thơ mong manh cất tiếng. "Đừng..... Đừng khóc..... Xin lỗi em..... Anh không thể..... Chăm sóc cho em..... và bé Thiên rồi....."

Uất Noãn Tâm nắm chặt tay anh, lắc đầu liên tục. "Anh phải cố gắng, cố gắng lên! Xe cấp cứu sẽ đến ngay thôi! Anh không được xảy ra chuyện gì, anh không thể chết! Anh không được.....Không được bỏ lại mẹ con em....."

"Nếu anh không chết..... Mà em..... vẫn muốn..... rời xa anh..... anh sống.....cũng không có ý nghĩa gì..... cứ coi như..... coi như bù đắp vậy....."

"Không! Chỉ cần anh sống, em hứa với anh, cả đời này, em không rời xa anh."

"Thật sao?"

"Thật mà!" Cô gật đầu thật mạnh. "Em hứa với anh!!! Em sẽ không rời xa anh....."

"Vậy thì tốt quá....." Cuối cùng anh cũng yên tâm nhắm mắt lại.

"Nghiêu...." Uất Noãn Tâm chảy nước mắt ròng ròng, gào to. "Cứu anh ấy đi..... Mau cứu anh ấy đi....."

Em xin lỗi, xin lỗi anh, em không nên cãi nhau với anh! Không nên nghi ngờ anh! Chỉ cần anh có thể qua khỏi chuyện này, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa, xin anh phải vượt qua.....

.....

Ở bệnh viện.

Bác sĩ đang tiến hành cấp cứu, Uất Noãn Tâm sốt ruột đứng chờ ngoài cửa, luôn chú ý mọi chuyện bên trong. Ngũ Liên thấy cả người cô run rẩy, đôi môi trắng bệch, bèn cởi áo ngoài khoác lên người cô. "Em yên tâm, anh ta chỉ bị thương ở lưng, không nguy hiểm đến mạng sống đâu, em không cần quá lo lắng."

"Thật sao? Cho nên, cho nên anh ấy nhất định sẽ sống, đúng không anh? Anh ấy sẽ không có chuyện gì, đúng không?" Ánh mắt của Uất Noãn Tâm ngổn ngang, cả người bị vây trong tình trạng gần sắp điên lên.

Lúc này đúng là nguy hiểm thật, nếu không phải anh định đi thăm bé Thiên, sau đó nhìn thấy cảnh này, vội đuổi theo, thì hậu quả không biết sẽ ghê gớm đến thế nào. Nhưng chuyện quan trọng nhất, vẫn là cô không sao, anh tin Nam Cung Nghiêu cũng nghĩ như vậy, nếu không anh ta sẽ không lấy mạng mình đổi một dao cho cô.

Hai tiếng sau.

Cuối cùng cũng kết thúc ca phẫu thuật, bác sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi, không có bị thương đến cơ và xương, dưỡng bệnh một hai tháng là có thể mạnh khỏe trở lại."

Nghe thấy tin này, sức lực cả người Uất Noãn Tâm đều bị rút hết, yếu ớt ngã vào lòng Ngũ Liên. "Anh ấy không sao..... Anh ấy không sao rồi..... Hay quá..... Em phải đi xem anh ấy....."

Cô vừa trải qua căng thẳng, đã không còn sức. Chưa đi được một bước, thì cô ngất đi, Ngũ Liên vội tìm y tá truyền dịch cho cô.

.....

Ở bên cạnh chăm sóc Nam Cung Nghiêu một tuần, vết thương của anh cũng đỡ hơn rất nhiều, đã có thể ngồi dậy ăn uống. Tất nhiên Uất Noãn Tâm bận rộn phục vụ anh, chỉ sợ có một chút sơ sẩy. Về nhà nấu canh gà, rồi lại vội vã chạy đến bệnh viện.

Nam Cung Nghiêu nằm dựa vào cái gối, nhắm chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Anh tỉnh rồi à!"

"Ừ! Em chạy đi đâu vậy? Sáng sớm không thấy em đâu." Do được chăm sóc quá lâu, Nam Cung Nghiêu giống như một đứa trẻ, nói chuyện cũng mềm mại, còn có chút giọng điệu làm nũng.

"Buổi sáng em thấy anh ngủ ngon quá, nên không gọi anh dậy ăn sáng, chạy về nhà hầm canh mang đến đây."

Nam Cung Nghiêu nắm lấy tay cô. "Những việc này, gọi Hà quản gia làm được rồi, sao phải tự mình chạy đi."

"Anh không thích sao?"

"Tất nhiên anh thích rồi! Anh chỉ không muốn em vất vả quá thôi!"

"Chỉ hầm canh thôi mà, vất vả gì chứ!" Cô mở hộp đựng canh ra, mùi thơm của canh gà bay khắp phòng, Nam Cung Nghiêu lại cảm thấy rất buồn nôn, do anh uống quá nhiều. Một đôi lông mày rậm xinh đẹp cau lại, "anh không uống có được không? Ngán quá!"

"Bây giờ anh đang trong giai đoạn bình phục, cần phải bồi bổ cơ thể. Uống thêm một tuần nữa, mới có thể ăn cơm bình thường, anh chịu khó

một chút đi!"

"Còn phải uống một tuần nữa sao? Không được không được! Đánh chết anh cũng không uống." Anh ngán muốn chết, lại giở tính, Uất Noãn Tâm đành phải dỗ anh như dỗ trẻ, nhẫn nhịn dỗ dành anh. "Chỉ uống thêm một tuần nữa thôi, được không?"

"Không muốn!"

"Ngoan đi!"

"Không uống không uống!"

"Anh không nghe lời, em sẽ giận đó!"

Nhìn thấy cô nghiêm mặt lại, Nam Cung Nghiêu hết cách. Gì đây, một chút lòng thành cũng không có. Anh mới làm nũng mấy câu, thì cô đã mất bình tĩnh rồi. Nghĩ đến lúc trước, anh ngoan ngoãn với cô biết bao nhiêu. Nếu không thể thoát được chuyện uống canh gà, vậy thì phải tranh thủ lợi ích của mình. "Nếu anh uống canh, thì anh được lợi ích gì?"

"Lợi ích đó là cơ thể anh sẽ mau bình phục lại!"

"Vậy thì thôi đi!"

"Vậy anh muốn gì?"

Anh ngoắc tay, "em đến đây anh nói cho em nghe!"

Uất Noãn Tâm hết cách với anh, đành phải đi qua đó. Hôn một nụ hôn thật kêu trên má của cô, Nam Cung Nghiêu nở nụ cười rất hài lòng. "Thì là cái này nè!"

Cô đỏ mặt, đánh nhẹ lên tay anh, anh lập tức cau mày lại. "Đau quá đi!"

"Thật sao? Đau ở đâu ở đâu vậy?"

Anh kéo tay cô đặt ở trước ngực mình, giọng nói dịu dàng. "Ở đây đau quá đi! Em dám bạo hành gia đình với anh!"

Uất Noãn Tâm hết biết nói gì. Người này cũng hơn ba mươi tuổi rồi, còn làm nũng như vậy, cứ như coi trai mình vậy, thật hết cách mà!

Hai người đang anh em nồng thắm, dứt từng muỗng canh gà, thì đột nhiên có người gõ cửa. Ngũ Liên và Hứa Linh Lung cùng đi vào.

Uất Noãn Tâm vô cùng mừng rỡ, "hai người đến rồi!"

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 404: Gả Cho Anh Lần Nữa!

Nam Cung Nghiêu cũng không tức giận, còn tươi cười. "Nghe nói là cậu cứu tôi, cảm ơn nha! Lần này tôi nợ cậu, sau này sẽ trả cho cậu!"

"Tôi vốn chẳng trông chờ gì anh đâu, nhưng anh đã nói như vậy, tôi sẽ nhớ kỹ. Về sau lúc tôi cần anh giúp, anh đừng thoái thác là được!"

"Tôi biết rồi, tôi giống loại người vậy sao?"

Giữa hai người không có mùi thuốc súng, lại còn giống hai người bạn thân, cuối cùng Uất Noãn Tâm cũng yên lòng, nhẹ nhàng thở ra.

Có đôi khi, tình cảm giữa hai người đàn ông cũng rất khó nói. Rõ ràng lúc trước cấu xé nhau dữ dội, giống như phải bắt người kia chết đi. Chớp mắt lại trở thành bạn tốt với nhau, thật kỳ lạ! Dù sao đây cũng xem là một chuyện tốt!

Cô đứng dậy đi rửa trái cây mời khách, cũng cho bọn họ có nhiều thời gian 'hiểu biết' nhau hơn. Hứa Linh Lung cũng đi theo, "tôi giúp cô nhé!"

Cô ấy im lặng sốt quăng đường, rất cẩn thận, Uất Noãn Tâm chủ động mở lời. "Có phải cô có chuyện gì muốn nói với tôi không?"

"Ừm! Tôi biết tôi nói như vậy sẽ rất vô lý, cũng rất ngây thơ, nhưng..... Cô và Liên, thật không có gì sao? Anh ấy vẫn rất lo lắng cho cô!"

"Cô yên tâm đi! Chúng tôi không có gì thật mà, chỉ là bạn tốt thôi! Người tôi yêu, là Nghiêu, cũng chỉ có anh ấy!"

"Tôi biết, nhưng mà Liên đối với cô..... Có lúc tôi vẫn không kiềm nén được ghen tuông."

"Ai cũng có quá khứ của mình, đây là sự thật không thể nào thay đổi. Nhưng tôi tin, chỉ cần cô đối xử tốt với anh ấy, Ngũ Liên nhất định sẽ cảm nhận được tấm chân tình của cô. Giữa tôi và anh ấy đã không thể nữa rồi, anh ấy phải quên tôi đi, đó chỉ là vấn đề về thời gian thôi."

"Hai người đã kết hôn rồi, người ở bên cạnh anh ấy suốt cuộc đời, là cô! Cho nên, trước hết cô phải có lòng tin ở mình. Người con gái tốt như cô, anh ấy sẽ không có lý do nào không thích cô, đúng không nào? Nếu nói có gì, thì tôi nghĩ đó là "mưa dầm thấm lâu" thôi."

"Nghĩa là gì?"

"Đó là cô không cần nóng vội, phải đi từ từ đi vào cuộc sống của anh ấy, để cô trở thành một phần nào đó của anh ấy. Có một ngày, anh ấy sẽ chợt nhận ra, anh ấy không thể rời xa cô được. Lúc đó, cô thành công rồi."

Hứa Linh Lung suy nghĩ rất lâu, trên môi cuối cùng cũng nở một nụ cười thoải mái. "Cám ơn cô! Cô thật tốt!"

"Không phải tôi tốt đâu! Tôi chỉ hy vọng Ngũ Liên hạnh phúc. Tôi cũng tin, cô chính là người mang đến hạnh phúc cho anh ấy!"

"Ừm! Tôi nhất định sẽ cố gắng!" Khi đã gỡ bỏ được khúc mắc này, Hứa Linh Lung mới hiểu ra. "Tôi giúp cô rửa táo nhé!"

Bốn người nói chuyện với nhau đến tối, Ngũ Liên nhìn thấy trời đã tối rồi, bèn đứng dậy, "vậy chúng tôi không quấy rầy hai người nữa, hôm khác đến thăm anh."

"Đừng đến nữa! Hôm khác tôi cũng ra viện rồi, anh trừ tôi nằm viện hoài sao?"

"Anh tên khốn này, đừng lấy tấm chân tình của người ta nói vậy chứ?"

Nam Cung Nghiêu cười, nói với Uất Noãn Tâm: "Em tiễn hai người họ đi!"

"Vâng!" Uất Noãn Tâm đưa hai người đến cửa bệnh viện, "Hai người nhớ gửi thiệp cho em đó! Em nhất định sẽ tham dự hôn lễ của hai người. Nếu lúc đó Nghiêu khỏe rồi, cũng sẽ đến chung vui."

"Tất nhiên rồi! Em nhớ cho li xì đỏ là được!" Ngũ Liên giả vờ nghiêm túc vuốt cằm. Bao lì xì của tổng tài tập đoàn 'Hoàn Cần', không ít hơn một hai trăm triệu, thì sẽ rất mất mặt nha!"

"Anh chẳng nghiêm túc chút nào." Hứa Linh Lung hờn giận thúc anh một cái.

"Anh rất nghiêm túc mà!"

"Em biết rồi! Đến lúc đó sẽ tặng anh một món quà thật lớn!"

Ngũ Liên mỉm cười nhìn Uất Noãn Tâm, nhìn thấy trên mặt cô tràn đầy hạnh phúc, anh cũng mừng cho cô. Anh biết rõ, mình phải buông tay thật rồi. Anh chỉ có thể làm cho cô bấy nhiêu thôi. Hạnh phúc sau, phải tự cô giành lấy rồi. Anh tin rằng, Nam Cung Nghiêu cũng yêu cô như vậy, nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt, không cần anh phải lo lắng nữa.

Hơn nữa, bây giờ bên cạnh anh, đã có một người con gái cần anh chăm sóc.

Hứa Linh Lung mới là người quan trọng trong cuộc đời anh.

Uất Noãn Tâm nhìn hai người rời đi, mười ngón tay đan vào nhau, ngọt ngào thân thiết, bóng dáng đó làm cho người khác vô cùng hâm mộ. Cô có thể cảm nhận được, trong trái tim của Ngũ Liên bây giờ đã có Hứa Linh

Lung. Thêm một thời gian nữa, anh sẽ yêu cô ấy, bọn họ nhất định rất hạnh phúc, vậy quá tốt rồi.

Cô và Nam Cung Nghiêu, cũng sẽ rất hạnh phúc!

Quay trở về phòng bệnh, Nam Cung Nghiêu đang đợi cô. Đèn đã được bật lên, ánh đèn nhẹ nhàng chiếu xuống, làm cho cả căn phòng trở nên ấm áp. Gương mặt của anh, cũng được tôn lên hết sức dịu dàng, làm cô ngẩn ngơ cảm thấy mình đang ở nhà, rất ấm áp.

"Bọn họ đi rồi sao?"

"Vâng!"

Uất Noãn Tâm ngồi bên người anh, nắm lấy tay anh, giọng nói nhỏ nhẹ. "Anh mệt không? Có muốn nghỉ ngơi chút không?"

"Anh không mệt, chỉ muốn nhìn em thôi." Anh ngẩn ngơ nhìn cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

"Em cũng không bỏ đi mà!"

"Nhưng anh sợ chớp mắt một cái, anh lại không nhìn thấy em nữa, cho nên anh không dám nhắm mắt."

"Ngu ngốc mà! Anh như vậy là đang cố ý tỏ ra dễ thương sao?"

"Không phải! Anh sợ thật mà! Em có thể hứa với anh một chuyện không?" Anh nghiêm túc nhìn vào mắt cô, mong chờ lời hứa của cô. "Sau này đừng rời xa anh nữa, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không em?"

"Vâng! Xin lỗi anh! Lúc trước em không nên nói với anh như vậy, thực ra em vẫn luôn tin tưởng anh và Hường Vi không có gì, do lúc đó em giận quá, mới nói những lời như vậy. Anh biết rõ mà, em làm sao nỡ lòng rời xa anh....."

"Đã vậy, em còn làm anh bị thương." Nghĩ lại, trong lòng cô đầy tự trách. "nếu em không phải luật sư, cũng sẽ không gặp phiền phức, anh cũng không....." Nói đến đây, hai mắt cô ửng đỏ, lời nói nghẹn ngào. "Thực ra, anh không cần phải đỡ nhát dao đó cho em. Anh vì em bị thương, như vậy đủ rồi, em không muốn anh lại....."

"Ngốc à!" Nam Cung Nghiêu rất đau lòng, lau đi nước mắt trên khóe mắt của cô. "Em đừng khóc nữa! Anh vì em làm bất cứ chuyện gì, cũng đáng mà. Hơn nữa, không phải anh vẫn ổn sao? Tất cả mọi chuyện đã qua rồi..... Nhưng anh rất lo lắng cho em, em đang mang thai, em tạm thời đừng làm luật sư nữa!"

"Vâng! Em hứa với anh!"

"Em còn nhớ ngày chúng ta cãi nhau, anh hỏi em, có muốn trở về Hà Lan nữa không?"

Cô lắc đầu, "không cần đâu anh! Em đã quyết định rồi, ở lại Đài Loan với anh. Sau này, em sẽ không nhỏ nhen như vậy nữa, cũng không hay nghi ngờ nữa, em không cãi nhau với anh nữa, thật đó..... Em sẽ tin tưởng anh!"

"Ừ! Em nhắm mắt lại đi." Anh vươn tay quơ trước mắt cô, chắc chắn cô không giả bộ, Nam Cung Nghiêu lấy một cái hộp ở dưới gối. "Có thể mở mắt ra rồi, tặng cho em nè!"

Uất Noãn Tâm mở mắt ra nhìn, đó là một sợi dây chuyền và hoa tai ngọc bích có hình phiến lá, màu ngọc bích xanh biếc, trong suốt như một giọt nước. "Đây là....."

"Hôm đó, anh kể khổ với Hương Vi. Cô ấy bảo anh mua quà tặng em, cho em một sự bất ngờ, cho nên sau khi tan ca cô ấy đi chọn cùng anh."

"Xin lỗi anh, em còn....."

"Em đừng nói xin lỗi nữa! Anh biết mà!" Nam Cung Nghiêu nhếch môi, "mặc dù cầu hôn bằng dây chuyền rất kỳ lạ, nhưng anh vẫn phải hỏi em. Uất Noãn Tâm, em bằng lòng gả cho anh thêm lần nữa không?"

Trong tình cảnh này, Uất Noãn Tâm rơi một giọt nước mắt xuống, làm Nam Cung Nghiêu cuống cuống lau cho cô. "Em không đồng ý cũng đừng khóc nha, cũng không ai ép em mà!"

"Ai nói em không đồng ý chứ!" Cô hờn giận, "chỉ là em, em cảm động quá thôi! Chúng ta không phải từng kết hôn với nhau rồi sao? Còn muốn kết hôn nữa sao?"

"Không giống nhau! Lúc trước là cuộc hôn nhân mua bán, nhưng lần này, là vì anh yêu em, cho nên mới lấy em! Em có bằng lòng gả cho anh, trở thành vợ của Nam Cung Nghiêu anh, còn là mẹ của hai đứa con của anh không?"

Cô ngừng khóc mỉm cười, "bằng lòng, tất nhiên bằng lòng rồi!"

"Em suy nghĩ kỹ chưa đó? Không hối hận chứ? Đây là chuyện cả đời đó!"

"Anh cái đồ ngốc này, biết rõ em đồng ý, còn cố ý nói vậy!"

Nam Cung Nghiêu kêu gào oan ức. "Anh làm sao biết em yêu anh như vậy, vừa nói đồng ý ngay."

"Ai yêu anh chứ, chỉ biết dát vàng lên mặt!"

"Nếu em không yêu anh, lúc này ai liên tục nói hai lần 'em đồng ý', 'em đồng ý', giống như sợ không gả đi được vậy."

"Anh....." Cho anh chút mặt mũi, thì anh bắt đầu lên mặt! Uất Noãn Tâm quay mặt qua một bên, "để chứng minh em không thể gả được, em đành

không gả vậy."

"Không gả? Sao được hả? Lúc này em vừa mới đồng ý với anh, em không thể nuốt lời được!"

"Anh không biết câu nói đừng nghe những gì con gái nói sao? Em nói không gả, anh có thể trói em đến nhà thờ sao?"

"Nếu em không gả thật, anh chỉ có thể làm như vậy!" Vẻ mặt Nam Cung Nghiêu kiên quyết, gian xảo cũng dịu dàng, cười hi hi nói. "Đương nhiên, anh vẫn hy vọng em ngoan ngoãn gả cho em, làm bà xã của anh! Anh sẽ yêu thương cưng chiều em! Gả cho anh đi? Được không? Được không em?"

Anh làm nũng cọ cọ vào người cô, còn cố ý làm ra vẻ dễ thương, Uất Noãn Tâm hết biết làm gì, đành phải đầu hàng. "Được rồi được rồi! Em nể mặt bé Thiên, gả cho anh đó....."

"Vậy mới ngoan chứ!" Nam Cung Nghiêu mở cờ trong bụng, không quan tâm vết thương vẫn còn đau, ôm cô vào trong lòng, hôn cô một cái thật kêu. "Bà xã, anh yêu em! Rất yêu rất yêu em!"

"Em cũng vậy!" Uất Noãn Tâm đỏ mặt kêu một tiếng, "ông xã!"

Hai người ôm chặt nhau đắm chìm trong hạnh phúc, ôm rất lâu, luyến tiếc không nỡ tách ra.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 405: Kết Thúc Ngọt Ngào

Part 1

Từ sau khi Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm hòa hợp với nhau, hai người cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, không còn cãi nhau nữa. Thời gian như dòng nước chảy trôi qua trong ngọt ngào, bụng của Uất Noãn Tâm mỗi ngày một lớn, chớp mắt thì đã được tám tháng. Nam Cung Nghiêu cũng dành nhiều thời gian chăm sóc cô hơn, phần lớn công việc đều giao cho Hưởng Vi giải quyết, chỉ có khi có cuộc họp nào quan trọng, anh mới tham dự.

Dự họp hết một ngày, Nam Cung Nghiêu vội vàng chạy về nhà, hào hứng mở cửa ra gọi: "Bà xã ơi, anh về rồi!"

Uất Noãn Tâm ngồi ở bàn trang điểm đưa lưng về phía anh, bờ vai run run, khóc thút thít.

Nam Cung Nghiêu sốt ruột vội hỏi cô bị sao vậy, cô ngẩng đầu lên, hai đôi mắt đỏ hoe, khóc giống như một đứa trẻ chịu ảm ức. "Em lại mập lên rồi..... Sắp sửa không mặc vừa áo cưới rồi....." Nói xong, cô khóc tiếp.

"....." Nam Cung Nghiêu thở nhẹ ra, vừa buồn cười vừa đau lòng. "Anh còn tưởng chuyện gì to tát, em làm anh hết cả hồn!"

"Đây còn không phải chuyện lớn sao? Tám tháng này em đã mập lên mười ký rồi, mập tới sắp sửa đi hết nổi."

"Đó là vì em mang thai mà!"

"Lúc em mang thai bé Thiên cũng đâu mập tới vậy, đều tại anh, cho em ăn quá trời đồ bổ, nuôi em thành vậy nè, anh cố ý mà!" Vung bàn tay béo núc ních đấm anh, "tại anh tại anh đều tại anh!"

"Được rồi, đều tại anh, được chưa?" Nam Cung Nghiêu đau lòng lau nước mắt cho cô, "em như vậy không phải đang làm anh đau lòng sao? Phụ nữ có thai cần phải bồi bổ mà! Đợi sau khi BB sinh ra, sẽ mau ốm lại thôi, đừng lo lắng quá!"

"Nếu không ốm được phải làm sao đây?"

"Vậy thì có sao đâu chứ? Anh vẫn yêu em thôi!"

"Chưa chắc đâu! Nếu em mập ú, anh không thèm em nữa rồi!"

"Anh yêu là chính con người em, cho dù em trở nên như thế nào, anh cũng yêu em mà!"

"Chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt!" Uất Noãn Tâm không khóc nữa, nhưng lông mày vẫn cau lại. "Em mập như vậy, áo cưới mặc không vừa nữa, phải làm sao đây?"

"Ngày mai qua đó thử xem? Hường Vi nói rất đẹp mà!"

"Chẳng qua cô ấy không muốn em buồn thôi!" Nghĩ lại mà tức giận, "ai kêu anh nảy ra ý kiến kết hôn lúc mang thai, nói như vậy rất đặc biệt. Em giờ mập như con khủng long, tuần sau kết hôn, nhất định sẽ dọa chết người!"

Nam Cung Nghiêu cố ý biện minh cho mình, "chuyện đó..... Kết hôn lúc mang thai, hình như là ý kiến của em, anh cũng phản đối rồi mà. Em nói bà xã nói phải nghe, nên anh đành nghe theo!"

Uất Noãn Tâm đỏ mặt, "em không biết, do anh nói, chính anh nói, chính anh!"

"Được rồi! Là anh sai! Đừng giận nữa được không? Anh xin lỗi em mà." Ai cũng nói phụ nữ là người không nói lý lẽ nhất, đúng là không sai, đặc biệt là phụ nữ có thai, chẳng chịu nói lý gì cả, cái gì cũng là anh sai! Nhưng ai kêu anh yêu người phụ nữ này sâu đậm đến vậy chứ? Cô nói anh sai, thì là anh sai, anh bằng lòng mà!

Uất Noãn Tâm lại oán trách một phen, mới hài lòng, không mở miệng nữa.

"Đừng giận nữa? Anh chuẩn bị nước cho em rửa mặt."

Từ công ty vội vã chạy về, trên người Nam Cung Nghiêu còn mặc âu phục thẳng thớm. Trong chớp mắt lại biến thành người đàn ông đang chu đáo, cởi âu phục ra, xắn tay áo lên, bận rộn chuẩn bị nước và khăn. Ngồi xổm trước mặt Uất Noãn Tâm, vắt khăn, lau mặt cho cô. Động tác rất nhẹ, giống như đang nâng niu một con búp bê bằng sứ, cực kỳ cẩn thận.

Uất Noãn Tâm lại rơi nước, "anh tốt với em quá....."

Nhìn hấy cô lại rơi nước mắt, Nam Cung Nghiêu vội lau đi, "ngốc à, anh tốt với em, em cũng khóc sao?"

"Em cũng không biết, gần đây tự dưng rất thích khóc..... Càng hạnh phúc, càng muốn khóc."

"Gần đây trời lạnh rồi, ngâm chân nhé!" Nam Cung Nghiêu đi thay nước, đổi chậu nước ấm, nâng hai chân cô bỏ vào trong nước. "Nước có đủ ấm không?"

"Ừm! Lúc này, em nổi nóng với anh, anh có ghét em không?" Có lẽ vì cô mang thai, tính tình thất thường, một lát thì khóc, một lát lại buồn. Cũng

may anh vẫn luôn bao dung cô, suốt tám tháng trời, làm cô rất cảm động.

"Đương nhiên không rồi! Con gái đôi khi nổi nóng cũng rất đáng yêu! Phụ nữ có thai cảm xúc thất thường, cũng là chuyện bình thường. Ngày mai anh không đi làm, anh dẫn em đến lớp cô Trịnh học về điều tiết cảm xúc khi mang thai nhé?"

"Anh không chê em phiền phức sao?"

"Làm gì có? Lúc trước khi em mang thai bé Thiên, cũng chỉ có một mình, rất vất vả. Anh nợ em quá nhiều, coi như anh bù đắp cho em đi. Hơn nữa, đây là chuyện người làm cha như anh nên làm mà!"

Anh vừa dịu dàng giúp cô rửa chân, vừa an ủi. "Em đừng lo lắng nữa, cho dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn ở bên em và cực cưng. Anh không chê em mập, càng không chê em phiền phức đâu. Em đừng tự mình dọa mình nữa, thả lỏng người được không?"

"Vâng!" Uất Noãn Tâm càng hy vọng hơn bất cứ ai hết, sẽ sinh cực cưng trong bụng bằng tâm trạng vui vẻ nhất. Nhưng đến lúc gần sinh, cô cứ luôn khó có thể kiểm soát tâm trạng lo âu, cô cũng rất lo lắng cảm xúc của người mẹ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của thai nhi.

Hít thật sâu, để nụ cười lại hiện trên môi. "Em không sao rồi, anh đừng lo lắng!"

"Ừm! Như vậy mới tốt!" Anh ôm cô, đặt cô trên giường, hôn nhẹ lên trán cô, "em nghỉ ngơi sớm đi! Anh đi tắm, sẽ ra nhanh thôi!"

"Nghieu....." Bỗng nhiên Uất Noãn Tâm kéo tay anh lại, mỉm cười, nhưng vẫn có chút lo lắng. "Chúng ta sẽ hạnh phúc như thế này mãi mãi, đúng không anh?"

"Ngốc à! Tất nhiên là vậy! Chúng ta sẽ càng ngày càng hạnh phúc. Sẽ cùng nhau nhìn thấy bé Thiên, còn có đứa bé này trưởng thành. Em phải tin chính mình, và tin anh, được không nào?" Anh nằm xéo bên người cô, để cô dựa vào mình, nghe tiếng tim đập ổn định của anh.

Một tay cầm lấy tay cô, để trên môi. "Anh hứa với em, hạnh phúc của chúng ta, chắc chắn sẽ không đứt đoạn, anh sẽ nắm chặt tay em trong tay anh. Chỉ cần em không rời xa anh, anh sẽ không buông tay! Anh sẽ nắm tay em, cùng em đi đến già!"

"Vâng! Anh không rời xa em, em sẽ không buông tay anh! Mãi mãi bên nhau." Nghe thấy nhịp tim của anh, Uất Noãn Tâm cảm thấy rất yên bình, nhẹ nhàng chìm vào trong giấc ngủ. Ở trong mơ, cũng có anh và bọn nhỏ ở bên cạnh.....

HỢP ĐỒNG HÔN NHÂN 100 NGÀY

Thượng Quan Miếu Miếu

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 406: Kết Thúc Ngọt Ngào - P2

Ở ngoại thành Đài Loan.

Một hôn lễ nhỏ đang được tổ chức tại một nhà thờ nằm trên con đường rậm bóng cây, trên cây treo đủ loại bong bóng màu hồng, nhìn vào dễ dàng cảm nhận được niềm hạnh phúc và tấm lòng chân thành của đôi vợ chồng mới cưới. Nam Cung Nghiêu và Uất Noãn Tâm sánh bước đứng ở cửa nhà thờ, chào đón khách mời.

Không giống như hôn lễ linh đình lúc trước, đây là một hôn lễ nhỏ hoàn toàn mới chỉ mời những người bạn thân thiết nhất của bọn họ, đầy ấp ấm áp và hạnh phúc.

Trên người Uất Noãn Tâm mặc chiếc váy cưới màu trắng, mặc dù thân hình mập mạp thấy rõ, nhưng trên gương mặt tròn trịa vẫn tỏa ra ánh sáng của một người mẹ, cả người chìm trong ánh sáng mặt trời, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, cực kỳ xinh đẹp. Nam Cung Nghiêu ít khi mặc áo đuôi tôm màu trắng, tỏa ra một sự tao nhã mới lạ.

Từ sau khi ở bên Uất Noãn Tâm, tính tình của anh càng ngày càng trở nên dịu dàng, không còn mặt ủ mày chau như lúc trước. Tất cả nhân viên trong công ty cũng cảm nhận được sự thay đổi của anh, nên mọi người vô cùng biết ơn tổng tài phụ nhân, cho nên họ càng ra sức làm việc hơn.

"Ây da, cô gái béo ú này là ai đây? Áo cưới sắp sửa rách toét ra rồi!"

Xa xa vang đến tiếng trêu chọc của một người đàn ông yêu nghiệt, Uất Noãn Tâm nhìn qua. Miệng mồm vẫn thối tha như vậy, nhưng vẫn không

làm người khác chán ghét ngoài Ngũ Liên ra thì còn ai vào đây.

Hứa Linh Lung như chú chim nhỏ nép ở bên cạnh anh, xinh xắn dăm anh một cái, "sao anh lại nói vậy hả?"

"Còn không cho anh nói sự thật sao?"

"Anh....."

Thái độ của hai người rất tự nhiên, có thể thấy rõ tình cảm đã tăng lên rất nhiều.

Uất Noãn Tâm nhìn thấy bụng Hứa Linh Lung hơi nhô lên, mắt liền sáng lên. "Cô mang thai rồi à?"

Cô ấy then thùng gật đầu, "cũng được năm tháng rồi!"

"Chúc mừng hai người nha!" Cô còn vui mừng hơn bọn họ, cũng không quên quở trách Ngũ Liên. "Anh giữ bí mật kín thật! Muốn đợi khi cục cưng sinh ra rồi mới nói cho em biết sao?"

"Làm gì có chứ? Anh còn muốn lập hôn ước cho con anh với con em đó! Nếu là một nam một nữ, thì cho chúng làm anh em, còn nếu hai trai thì cho chúng làm gay, còn nếu là hai nữ thì làm les!"

"....." Uất Noãn Tâm hết nói, thật là gian ác mà!

Nam Cung Nghiêu tất nhiên không vui rồi, "cậu lấy móng vuốt ma quỷ của cậu ra xa cục cưng đi, để tránh vấy bẩn cục cưng!"

"Hey! Anh nói câu này tôi nghe hết vui rồi, cái mà nói vấy bẩn hả? Hai bên môn đăng hộ đối không thua kém nhau mấy nha!"

Uất Noãn Tâm cười đến đau bụng, "chuyện hôn ước sau này hãy nói đi, nhưng làm mẹ nuôi, em chắc chắn phải làm!"

"Có cho li xì không? Có cho quà không?"

"Tất nhiên có rồi!"

"Vậy được! Sau khi con sinh ra sẽ cho em làm mẹ nuôi!"

"Cứ quyết định vậy đi! Đi vào ngồi trước đi!"

Ngũ Liên và Hứa Linh Lung vô cùng âu yếm quàng tay nhau rời khỏi.

Chưa đến vài phút, lại có một đôi bước vào. "Noãn Tâm, chúc mừng em!"

"Cảnh Đường sao?" Uất Noãn Tâm có hơi bất ngờ. Bọn họ đã nhiều năm rồi không liên lạc với nhau, cô cũng không có được bất kỳ tin tức gì của anh, chỉ có thể gửi thiệp theo địa chỉ cũ, không ngờ anh lại đến dự hôn lễ, làm cô rất vui.

Bên anh, còn có một người đẹp duyên dáng mang phong cách Mỹ Latinh.

"Cô đây là?"

"Cô ấy là bạn gái anh, Linda."

Linda cũng có sự nhiệt tình của người Mỹ Latinh, chủ động giơ tay ra, "cô là Noãn Tâm mà anh ấy hay nhắc đến à, rất vui khi được biết cô! Mặc dù bụng có hơi lớn một chút, nhưng cô vẫn rất xinh đẹp nha!"

"Cám ơn cô! Cảnh Đường là một người đàn ông tốt, chúc hai người hạnh phúc nhé!"

"Con người anh ấy rất tốt, chỉ là nhiều lúc quá cứng nhắc thôi."

"Anh cứng nhắc lúc nào hả? Dưới sự dạy dỗ của em không phải anh đã tốt hơn nhiều rồi sao?"

Hai người rủ rỉ bên tai cười đùa, Uất Noãn Tâm cũng rất vui khi anh đã có thể vượt qua được nỗi đau trong quá khứ. Người đàn ông như anh, xứng đáng có được một nửa tốt nhất, cô chúc bọn họ hạnh phúc.

Lương Cảnh Đường mỉm cười nói với Nam Cung Nghiêu: "Sau này tôi có nghe được một số chuyện của hai người, biết được anh thật lòng với cô ấy, tôi cũng yên tâm rồi. Noãn Tâm là người con gái tốt nhất mà tôi từng gặp, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt đó!"

"Tôi biết rồi! Tôi sẽ làm như vậy!"

Linda giả vờ nổi giận, "cô ấy là người con gái tốt nhất anh từng gặp, vậy em thì sao hả?"

Lương Cảnh Đường vội dỗ dành bạn gái, "ngốc à, em là người bạn gái tốt nhất anh từng gặp!"

"Như vậy còn được, tha cho anh đó!"

Hai người vui đùa đi vào trong nhà thờ, âu yếm đến nỗi làm người khác phải hâm mộ.

"Daddy..... Daddy....."

Nam Cung Nghiêu còn chưa nhìn thật kỹ, thì một bóng dáng nhỏ bé màu hồng sà vào lòng anh. Bé Duyệt Đào hôn lên mặt anh một nụ hôn thật kêu, "daddy, Đào Đào nhớ daddy lắm đó!"

"Đào Đào, con quên ma mi nói với con cái gì sao? Phải gọi là chú. Daddy con ở đây nè!"

Uất Noãn Tâm nhìn qua, thấy Nam Cung Nghiêu Vũ Nhi nắm tay một người đàn ông đẹp trai người nước ngoài đi đến.

"Vũ Nhi!" Nam Cung Nghiêu mừng rỡ, "không ngờ em lại trở về!"

"Anh là anh của em, hôn lễ của anh, em làm sao có thể không đến chứ?" Trong mắt của Nam Cung Vũ Nhi không còn sự ghen tỵ như lúc trước, đã ôn hòa bình lặng hơn. "Chúc mừng hai người! Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long nha!"

"Cám ơn em!"

"Noãn Tâm à, lúc trước em đã gây ra rất nhiều chuyện sai trái với chị, vẫn chưa nói lời xin lỗi với chị. Không biết bây giờ xin lỗi, có còn kịp nữa không?"

Cô mỉm cười, "chuyện lúc trước, cứ để nó trôi qua đi! Mọi người đều hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất!"

"Ừm!" Nam Cung Vũ Nhi quàng tay vào cánh tay của người đàn ông bên cạnh, còn anh ta nhìn cô ấy với ánh mắt cưng chiều. "Bây giờ em rất hạnh phúc!"

Khách mời gần như đến đông đủ, trong nhà thờ cũng đã vang lên hành khúc hôn lễ trang nghiêm và thiêng liêng. Uất Noãn Tâm quàng tay vào cánh tay Nam Cung Nghiêu, đi đến lễ đài trong ánh mắt chúc phúc của mọi người.

Ngũ Liên và Hứa Linh Lung, Lương Cảnh Đường và người đẹp Mỹ Latinh, Nam Cung Vũ Nhi và người chồng người nước ngoài còn có Nam Cung Thiếu Khiêm, tất cả mọi người đều chân thành chúc bọn họ hạnh phúc.

Cha xứ hiền từ nhìn hai người, "Uất Noãn Tâm, con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng không? Cho dù khi khỏe mạnh hay ốm đau, hoặc bất kỳ lý do nào khác, con vẫn luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bao dung và mãi mãi chung thủy với anh ấy đến cuối đời không?"

"Con đồng ý!"

"Nam Cung Nghiêu, con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ không? Cho dù khi khỏe mạnh hay ốm đau, hay bất kỳ lý do nào khác, con vẫn luôn yêu thương, chăm sóc, tôn trọng, bao dung và mãi mãi chung thủy với cô ấy đến cuối đời không?"

Anh không hề do dự trả lời, "con đồng ý!"

Hai bên dịu dàng chăm chú nhìn nhau, đeo nhẫn cho đối phương, rồi trao nhau một nụ hôn thật dài.

Ngay trong giây phút hạnh phúc nhất, Uất Noãn Tâm đột nhiên cảm thấy có một cơn đau ở phía dưới, cúi đầu nhìn, thấy mình vỡ nước ối. "Em, em sắp sinh rồi!"

Hết

Tp.HCM 12/2012 - 12/2013

p/s: Vậy là truyện này đã kết thúc rồi, cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng với mình trong suốt một năm qua. Chúc các bạn có một mùa giáng sinh vui vẻ và hẹn gặp lại các bạn ở tác phẩm sau nhé. Thanh Dạ ^^